

HỒI THỨ NHẤT

TRIỆU MINH ĐẤU TRÍ SANG SÔNG VẮNG VÔ KỶ TRỞ TÀI XUẤT LAO LUNG

CA N H ba đã hầu tào, thành phố Tô Châu đã đắm chìm trong bầu sương khuya mờ mịt, thế mà trong một khung cửa sổ của một ngôi nhà kia vẫn còn ánh đèn sáng trưng hắt ra...

Và trong khung cửa sổ ấy, người ta trông thấy có một nàng thiếu phụ nhan sắc mỹ miều đang chăm chú vào đường kim mũi chỉ của mình.

Thì ra nàng thiếu phụ này đang thắp thóm trông chừng người chồng yêu quý của mình vừa rời khỏi nhà vào buổi ban chiều, nhưng có sao mãi đến giờ này mà không thấy chồng trở về.

Chợt trên gương mặt đắm chiều lo lắng của nàng hiện lên một nét vui mừng.

Nguyên nhân chỉ vì thỉnh giấc ben nhảy của nàng đã báo cho nàng biết giữa khoảng đêm trường tĩnh mịch có tiếng chân người khua nhẹ trên mái ngói.

Căn cứ vào tiếng động nhẹ nhàng êm ả của hai bàn chân điêu luyện kia thì trong võ lâm hiện nay ngoài chồng nàng ra còn ai luyện đến độ cao siêu tuyệt vời đó.

Nhưng vốn tánh tình trầm lặng và kín đáo bàn tay ngà ngọc của nàng vẫn di nhanh thoăn-thoắt trên chiếc áo đang dở kia, và tiếng bước chân người vẫn từ xa tiến tới.

Bỗng mũi kim trên tay nàng sượng lại vì rằng bước chân nọ càng tới gần, nghe càng tỏ rõ, thì ra đó chẳng phải là bộ pháp của người nàng trông ngóng.

Sinh nghi thiếu phụ vẫn găm đầu tiếp tục làm việc. Nhưng để hết tinh thần ý chí của mình mà xem động tĩnh.

Tiếng chân người từ hướng Tây Bắc đi tới nhanh như một làn gió thoảng, rồi dừng lại đứng trên mái ngói nhà nàng.

Và kẻ dạ hành kia im lìm bất động, dường như đang nghe ngóng.

Tuy hai bàn tay vẫn tiếp tục khâu, thính giác của nàng vẫn theo dõi kẻ hạ hành kia.

Thình lình, người dạ hành xử một thế Yến Tử Xuyên Liềm noi theo ngõ cửa sổ hướng Tây nhẹ nhàng lướt vào phòng.

Thiếu phụ trong lòng cả sợ vì rằng hai bàn chân của người này đặt vào phòng nàng cực kỳ êm ái, vậy thì tài bộ của hân thật chẳng có thể khinh thường.

Lặng tai nghe hơi thở, thấy thân hình của hân từ từ xê dịch về phía mình, thiếu phụ rợn tóc gáy nhưng vẫn một mực trầm tĩnh để hết tâm tư đối phó.

Người dạ hành từ từ xê dịch về phía sau lưng nàng.

Còn cách sáu bước...

Rồi 5 bước...

Rồi 4 bước...

Rồi 3 bước...

Bầu không khí cực kỳ ngột thở, đến một con ruồi, con muỗi bay ngo ngoe vẫn còn nghe thấy...

Rồi giữa khoảng đêm chừng tĩnh mịch một tiếng thét vang lừng trời dậy, liền theo đó một luồng sức mạnh đập thẳng vào huyết Hối Tông của nàng...

Nhanh như một con thỏ sút chuồng, thân hình của nàng quay phắt lại vừa đúng lúc một bàn tay lông lá xù xì của đối phương, vù vù bay tới.

Đã ráp tâm từ trước nên bàn tay phải của nàng trộm nhanh vào vị trí huyết hội tông của mình bằng một động tác vô cùng lạnh lẽ, liền theo đó đối phương rú lên một tiếng thân thất, kinh hoàng, và luồng sức mạnh thình lình tắt phụt....

Thiếu phụ nào để cho đối phương kịp thời phản ứng, hai

bàn chân của nàng như mây bay gió cuốn, xử một thế hành vân lưu thủy quét mạnh vào huyết Hoàng Kiên của hân.

Nào ngờ hai bàn chân của nàng vừa cất khỏi mặt đất thì thình lình đối phương tung mình lên cao hai trượng lướt qua khỏi đầu nàng, để rồi bay vù ra khung cửa sổ như một con chim đại bàng vỗ cánh tung trời...

Thiếu phụ nào để cho hân trốn thoát, thân hình của nàng tức tốc dấy động cấp tốc đuổi theo.

Cả hai người thoát ra khỏi khung cửa sổ, hướng đông nhanh như hai mũi tên vừa lìa nỏ.

Thần pháp của người này vô cùng lạnh lợi, trong cái chớp mắt, đã xuống một cái Thiên Căn Tẩn ở giữa lưng, để cho thân hình xà xuống sát mặt đường.

Thiếu phụ từ trên cao là đã bay xuống chỉ còn cách đối thủ độ chừng một trượng, thì thò bàn tay tả tung ra một chương hết sức dịu dàng...

Người khách dạ hành kia chân vừa chấm đất đã thủ sẵn một thế vô cùng hiểm hóc, đó là một môn tuyệt kỹ của bản môn chuyên chống cự với đối phương từ trên cao tấn công xuống dưới.

Hai thế võ của hai người vừa va chạm vào nhau vang lên một tiếng bốp nho nhỏ và việc xảy ra ngoài tưởng tượng, thân hình thiếu phụ đảo nhẹ một vòng giữa không trung.

Một vòng đó đã đưa thân hình thiếu phụ là đã sát đất và tiếp theo cánh tay hữu của nàng dốc ra một chương như thổi sơn đảo thủy.

Người khách dạ hành cười gằn nói nhỏ nhỏ :

— Hay cho nhà ngươi quả thật danh bất hư truyền, nhưng coi chừng lọt vào thế « Điều Hồ Ly Sơn » đó.

Thiếu phụ nghe thấy « Điều hồ ly sơn » bất giác giật mình kinh hãi, luồng sức mạnh từ trong lòng bàn tay của nàng đổ dốc ra hết sức mãnh liệt.

Người khách dạ hành lúc bấy giờ đã đổi sang thế chữ Đinh, dồn hết sức mạnh vào hai bàn tay để chọi lại.

Thế rồi hai luồng sức mạnh lại gặp nhau một cách khủng khiếp, một tiếng « bùng » vang dậy giữa đêm khuya, thân hình của thiếu phụ mượn sức đàn hồi để cho thân hình bay vút trở lên cửa sổ nhanh như một cánh én qua rèm.

Còn người khách dạ hành thì lao đảo về phía sau hơn bảy bước, dựa lưng vào tường thổ dốc một hơi dài rồi nhả ra một bọm máu, hân hắc đầu hên hên không ngờ mình lại thất bại một cách chua cay và nhanh chóng thế này.

Ban này hân ra thừa lúc sau lưng bất thần đánh úp đối phương đó là do kế hoạch của đại ca sắp bày ra, quyết định cho hân lên vào bất thần tấn công thiếu phụ, và dụ cho nàng dút khoát ra khỏi phòng để cho đại ca thì hành độc kế.

Hân vẫn định ninh dù không đánh úp một cách dễ dàng thắng lợi, nhưng ltra cũng phải trao đổi với nhau trên mười hiệp mình mới núng thế.

Nào ngờ hân chỉ tung ra đòn thứ nhất, thì bỗng trong lòng bàn tay của mình nhói lên một cái, dường như có một mũi kim nhọn đâm vào huyết nhũ tâm.

Thì quả thật đó là một mũi kim nhọn đâm vào huyết nhũ tâm của hân, vì rằng thiếu phụ kia đã rắp tâm từ trước, chờ cho đối phương hạ thủ rồi nhanh như cắt dùng mũi kim đang khâu trên tay áo của mình đâm vào lối tấn công của đối phương.

Thiếu phụ là người thông minh lanh lợi tài nhận huyết võ công chính xác vì vậy mũi kim trên tay nàng vô cùng chính xác và đã biến thành một vô khí lợi hại.

Do đó người khách dạ hành bàn tay tê buốt nào dám chần chờ, vội vàng phi thân ra cửa sổ để rồi rơi xuống mặt đường dụ cho thiếu phụ đuổi theo...

Đây nói về nàng thiếu phụ kia trở mình bay lên cửa sổ, mũi giày thêu của nàng vừa chạm vào khung cửa, cặp mắt sắt như gươm của nàng đảo mạnh một vòng, bất giác kinh tâm thoáng thấy một cái bóng màu xanh nhạt cũng vừa thoát ra cửa sổ đằng kia, và trên chiếc nôi nhỏ bé của vàng đưa con gái đầu lòng không còn đỡ nữa...

Thiếu phụ kêu lên một tiếng kinh hoàng thảm thiết như một con chim trúng đạn rơi giữa lưng trời, nàng cất lên một tiếng hú hào hùng rồi thân hình của nàng như một vật khối mờ thoáng qua khung cửa hỏa tốc đuổi theo.

Lúc bảy giờ trăng đã lặn trên vòm trời chỉ còn mấy vì sao thưa thớt, dưới ánh sáng mập mờ huyền ảo thiếu phụ trông thấy ngoài xa hơn ba mươi trượng chiếc bóng xanh mờ đỏ đang lướt đi nhanh, như giông gió.

Tình mẫu tử dâng lên cõi lòng chua xót, lâm thiếu phụ nghiêng rặng kèn kẹt, tốc độ gia tăng, kinh công nàng vốn thuộc hàng hiếm có nhứt trong đời. Vậy mà đuổi theo trăm trượng khoảng cách giữa hai người chỉ kéo dài thêm mà không thu ngắn.

Giữa đêm trường khuya khắc thiếu phụ còn nghe thấy bên tai mình tiếng gió dấy rào rào, hơi lạnh thấu xương chợt như có một câu nói nhỏ nhỏ, vang lên như một đường tơ, rõ ràng Truyền âm nhập mật :

— Hay cho Triệu Minh một tay khuấy nước chọc trời mà lâm vào kế mọn Điều Hồ Ly Sơn của ta « Thiện ác đảo đầu chung hữu đảo » cho ta mượn đờ con mồi vài mươi năm sẽ hoán lại cần thận quyết chẳng nuốt lời...

Triệu Minh nghe nói tay chân rồn rã, thật không ngờ mình là một con người nổi tiếng thông minh sáng suốt vì một chút lo ra mà phải trúng kế của đối phương.

Sau mười năm vắng bóng giang hồ, mai danh ẩn tích, trong lớp áo danh y, vợ chồng Trương Vô Kỵ những tưởng sau mười năm vắng bóng giang hồ, cứu hơn ngàn trước đã quên đi hình ảnh, nào ngờ đâu...

Cứu hơn ngàn vẫn chẳng chịu buông tha, dụng kế « sấm sét » tặng cho Vô Kỵ — Triệu Minh một đòn trí mạng rồi với quỳ kế tâm thương « Điều hồ ly sơn » cứu hơn lại có thể gạt được một danh nhân trong làng võ để bắt cóc con thơ của vợ chồng nàng.

Nghiến răng ngậm hờn nuốt tủi, Triệu Minh cắn hờn dùng khinh công thượng thừa để rượt theo kẻ địch, nhưng kẻ địch là ai ?

Triệu Minh bằng một tốc độ phi thường đuổi theo kẻ trước.

Người kia vẫn giữ một trốn chạy điều hòa không tăng không giảm, cứ bắt nhau đến phương Đông từ từ rặng sáng, thì trước mặt Triệu Minh mở ra một cảnh muôn trùng sóng gió, một giải trường giang chắn ngang trước mặt với ba đào cuộn cuộn sóng vô âm âm.

Triệu Minh chắc lưỡi than thầm vội vàng gia tăng tốc độ, đến khi nàng đến sát bờ sông thì chiếc bóng của cứu hơn thành linh mất dạng.

Với nhãn lực sắc bén của nàng mà vẫn không bắt kịp hân đã trốn ngò nao.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy ngoài kia vẫn muôn trùng sóng nước, sương sớm bay lảng đàng lan tràn khắp mặt sông bay bát ngát mênh mông.

Nàng vội men theo chiều sông đi về hướng Đông xuôi theo chiều nước.

Lạ lùng thay Triệu Minh đi hơn một dặm đường mà không thấy bóng dáng một chiếc thuyền nào hết.

Nhìn kỹ địa thế thấy đây là một con sông rộng chảy cuộn cuộn về Đông, rõ ràng là sông Hoàng Hà vốn là một con sông nổi tiếng, mọi khi ghe thuyền nườm nượp, cơ sao bây giờ lại vắng vẻ không bóng người.

Càng nghĩ trong lòng của Triệu Minh càng hồ nghi bất quyết vừa đi đến gần một cây cỏ thụ tàn lá sum sê, Triệu Minh vội vàng liệng mình lên cành cây, đu lên chót vót đứng trên ngọn cây nâng đầu mắt nhìn bốn phía.

Chợt trên gương mặt đầm chiêu lo lắng của nàng vùng thoáng hiện lên một tia hy vọng, vì nàng thấy từ đàng cuối chân trời xa tít, giữa cánh trời nước liền nhau, thấp thoáng có một cánh buồm nhỏ.

Vội vàng buông mình xuống đất. Triệu Minh dồn hết sức chạy về hướng đó.

Cánh buồm đang noi xuôi theo dòng nước Hoàng Hà cuộn cuộn về Đông, nhưng hai bàn tay của Triệu Minh như một bộ vó của con thần mã cấp tốc đuổi theo.

Mất độ một giờ thì Triệu Minh và cánh buồm kia lần lần thu ngắn.

Hình ảnh của con thuyền lần lần hiện lên rõ rệt trong tầm mắt của Triệu Minh.

Đó là một cánh buồm lớn với 3 cánh buồm cả thảy đều căng gió lướt đi nhanh như lưu thủy hành vân.

Triệu Minh cất lên một tiếng thật dài rồi tăng gia tốc lực.

Khoảng cách lần lần thu ngắn lại và khi Triệu Minh sắp sắp bắt kịp, thì bỗng nhiên chiếc thuyền này từ từ bẻ lái và tách mạnh ra giữa dòng.

Khả nghi bấy giờ lại càng khả nghi hơn, Triệu Minh cất giọng hỏi :

— Tiễn nữ đang có chuyện cần kíp phải sang sông, xin Đà phu cho thuyền cập bến tôi sẽ hậu tạ.

Tên Đà phu không trả lời cứ cho thuyền mãi miết ra giữa dòng sông, dường như có vẻ muốn rời bờ bến này mà cập bến bờ bên kia vậy.

Nhưng con sông Hoàng Hà nằm trong địa phận tỉnh Sơn Đông, nên mặt sông to rộng, muốn vượt sang sông không phải là một việc dễ dàng.

Triệu Minh thấy con thuyền từ từ rời xa bờ sông bên này, trong lòng nóng nảy cầu tiết kêu to :

— Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, khôn hồn hãy cập thuyền vào đây...

Lúc bấy giờ sóng gió ào ạt vậy mà tiếng nói của Triệu Minh át cả những tiếng ba đào, đồng vọng giữa trường giang bát ngát.

Câu nói chưa dứt thì bỗng ở dưới thuyền bỗng vang lên tiếng nói rang rang :

— Đọc bờ sông Hoàng Hà suốt ngàn trăm dặm đó mi tìm được một cánh buồm...

Triệu Minh nghe qua hồn xiêu phách lạc, vì rằng câu nói ấy thâm trầm hùng hậu, so với nội lực của nàng có hơn mà không kém.

Tiếng sóng rầm rầm rộ rộ của Hoàng Hà thanh thế như vậy mà bị tiếng của người này át hẳn, âm thanh từng tiếng một, tiếng một đập rõ vào tai nàng nghe lồng lộng.

Vậy thì chiếc thuyền này cũng thuộc người trong hàng vó và có liên quan đến vụ bắt cóc con mình.

Nước sông Hoàng Hà từ trên cao đổ xuống mang theo từng lớp cát đỏ ngầu, muốn sang sông phải lách lẩn từng chút chớ không thế nào đâm ngang sang được.

Con thuyền kia cứ bẻ lái ra giữa dòng, còn Triệu Minh lướt đi vòng vạt trên ngọn cỏ, quyết bám theo đến cùng.

Thêm một giờ nữa lúc bấy giờ vùng thái dương đi lên cao, nhưng không nắng gắt khi trời âm u thăm thẳm...

Bỗng từ cuối chân trời có một đám mây đen từ từ giăng ngang và gió lạnh từ từ lao xao thổi.

Triệu Minh lướt đi thêm nữa dặm đường, thì mây đen từ từ nổi dậy, vần vũ khắp bầu trời.

Vài ba tiếng sét nổi lên báo hiệu một cơn mưa to sắp đến. Ngoài giữa dòng sông lúc bấy giờ ba đào thuyền động, sóng gió muốn trườn làm cho chiếc thuyền kia không dám đi xa hơn nữa.

Tên Đà Công cứ bề lải đi cặp theo bờ bằng một khoảng cách năm mươi trượng...

Triệu Minh càng theo trong lòng lại càng nóng nảy hơn, thâm tâm của nàng lúc bấy giờ cũng nổi cơn há đào sông gió.

Chạy thêm hơn năm trăm dặm đường nữa, quả thật hai bên bờ sông vắng vẻ không một cánh bướm.

Nàng biết đầu đối thủ của nàng có một vảy cánh vô cùng lợi hại, chỉ bang ra một lệnh, khắp hai bờ sông Hoàng Hà, tất cả thuyền bè đều rút đi vào bờ sông nhỏ bỏ neo, không cho léo lánh ra ngoài sông rộng. Nàng dần lòng đi thêm hai dặm nữa và lúc bấy giờ mưa đã rơi lác đác, chợt từ trong một con lạch nhỏ bên tả ngạn Hoàng Hà đâm ra một chiếc ghe thuyền nhỏ nhỏ.

Triệu Minh lòng mừng khắp khởi, vội vàng gia tăng tốc độ đi nhanh về phía trước. Trong chớp mắt đã bắt kịp con thuyền nhỏ bên kia nàng, nhìn kỹ chỉ thấy trên thuyền chỉ có một người cầm lái và một người nữa ngồi bên mũi thuyền ngửa mặt lên trời mà trông cảnh mây bay cuộn mưa đổ rào rào.

Triệu Minh vội vàng cất tiếng nói :

— Xin Đà công hãy vui lòng giúp tiện nữ một phen, đưa tiện nữ ra giữa ngoài sang bên thuyền to kia.

Đà Công trả lời :

— Trong lúc sóng gió như vậy khó cặp bờ phiến cỏ nương hãy tìm thuyền khác.

Triệu Minh tức tối tròn hông nhưng không biết phải giải quyết bằng cách nào đành phải đầu dụ :

— Xin Đà công ra tay giúp đỡ tiện nữ xin báo đáp nghìn vàng.

Nhưng tên Đà Công vẫn im lìm không đáp.

Triệu Minh nhìn thấy khoảng cách từ trong bờ ra đến con thuyền nhỏ là hai mươi trượng nay thật khó lòng vượt qua, nhờ bằng trí khôn, làm sao cho thuyền sát vào bờ thêm năm trượng nữa, thì chắc có lẽ được toại nguyện.

Còn đang suy nghĩ trong dạ bằng hoàng vì một chút phân tâm mà bàn tay của nàng vấp phải một cành cây tréo ngang giữa lộ

Tốc độ của Triệu Minh nhanh nhẹ biết chừng nào, bây giờ trông lúc phân tâm vấp ngã nếu gặp phải người khác chắc phải té một vố khá đau.

Khá khen cho Triệu Minh vừa biết mình vấp phải đồ chướng ngại vật, tức tốc vung ra hai đá liên hoàn, nhờ hai chiếc đá đó mà thân hình nàng lấy lại thăng bằng và tiếp tục lướt nhanh về phía trước.

Từ phía sông lại vang lên một câu nói :

— Khá khen cho Triệu Minh thật là danh bất hư truyền...

Vừa nghe đến chữ Triệu Minh thì trong lòng nàng đau như cắt, vì nếu nàng không làm thì chiếc thuyền này cũng thuộc hạng người trong làng võ, nên mới biết tên tuổi của mình, và chắc chắn là danh nghĩa trong bọn cứu nhân.

Máu uất ức sôi lên cực điểm. Triệu Minh thét :

— Bọn hãy không cặp thuyền vào bờ chốc nữa chớ trách ta là con người cay độc.

Câu nói chưa dứt lại có một tiếng cười ha hả vang lên :

— Nghe đồn Quận chúa vẫn võ song toàn, tài ba xuất chúng tôi với quận chúa đấu trí một phen nếu thua tôi bằng lòng đưa Quận chúa theo con thuyền to kia mà chẳng thọ nghìn vàng....

Triệu Minh giật mình vì từ lâu không ai gọi nàng là « Quận chúa » bây giờ nghe có kẻ nhắc đến danh hiệu mình chắc chắn kẻ đó ở trong Vương Phủ chẳng sai.

Nàng lại hỏi, đấu trí bằng cách nào ?

Tên Đà Công chưa kịp trả lời, người ngồi trước mũi nói :

— Quận chúa nổi danh là người thông minh không ai bì kịp nếu đấu trí chắc sẽ thua, chỉ bằng trong khoang có sẵn bàn cờ, chúng tôi cùng Quận chúa chơi vài ván cho rõ tài cao thấp.

Nghe qua trong lòng nàng rất kỳ lạ, vì cô tưởng là một trò chơi tao nhã, để cho mặc khách tao nhân giải trí trong lúc trăng thanh gió mát, dưới nguyệt bên đèn mà bây giờ đối phương lại đem ra so tài với nhau giữa cơn mưa gió phũ phàng, thật là một điều làm cho nàng phải bận tâm suy nghĩ.

Lại nữa bây giờ một bên ngồi dưới thuyền, một bên trên bờ sông cách nhau hai mươi trượng thì làm sao mà đấu cờ cho được ?

Triệu Minh còn đang bằng hoàng thì tên Đà công bỗng nói :
— Mười mấy năm nay Quận chúa vui thú trong chốn cấm thành

không biết đấu cờ bằng miệng.

Triệu Minh Nghe qua lời này trong lòng càng thêm rung động, quả thật kể từ ngày nàng theo Trương Vô Kỵ đến nay, đôi bên tình cảm thật là đậm đà tương đắc, nhưng nhì nhân rồi lại người lại bày cờ ra đánh bên trướng gấm màn loan, bây giờ tên này được biết thì có lẽ bọn chúng đã theo mình từ lâu mà mình không hay không biết.

Triệu Minh bất giác thở dài lắc đầu :

— Vậy thì chúng ta chỉ lấy một bàn mà định hờn thua, quân tử phải giữ lấy lời.

Tên Đà công ngựa cờ cả cười trong cơn mưa loạn :

— Ha ha ha... quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, xa cừu tấn nhứt...

Triệu Minh giật mình, nghĩ rằng người này có một lối mở đầu bàn cờ thật là quái dị, thường thường người ta khai cuộc bằng pháo hoặc bằng mã, nhưng tên này lại đi xe cừu tấn nhứt thật là lạ....

Trong sách cờ có nói : «Nhất Xa Thập Tứ Phán» nghĩa là một con xe làm mười quân cờ khác phải chùn lòng chột dạ.

Mới bắt đầu vào cuộc uy lực của con xe thật là mạnh mẽ không thể tả, vậy là người này là một kẻ cao tay trong làng cờ tướng và Triệu Minh vội vàng đi nước pháo bất bình ngũ dùng một thế cờ trung đầu pháo để chọi lại.

Thế là trong cảnh mưa gió to vì bởi một người ngồi sau lái thuyền một người đi ven sông, lời qua tiếng lại đấu cờ miệng tung búng....

Sau khi trao đổi cùng nhau hai mươi nước cờ huyền diệu, cả thế cờ lần lần tiến vào trung cuộc.

Con xe của đối phương không còn hoành hành như lúc mới vào giai đoạn khai cuộc...

Mà Triệu Minh cũng phải chặt vật lăm mới vào cầm đồng ngang ngựa với đối phương.

Lúc bấy giờ thế công của đối phương lần lần chuyển sang cạ pháo.

Kể từ lúc đối phương nghiêng về xử dụng cạ pháo, thì thế trận gần như biến đổi.

Cạ liên hoàn pháo của đối phương tha hồ mà sát phạt, một mẻ công trận địa của Triệu Minh toi bởi như mưa, cuồng gió.

Xử dụng cạ pháo một cách tài tình, hẳn từ xa xa mở những đợt tấn công ào ạt, đợt này chưa xuống đợt nọ đã lên biến ảo khôn lường,, cao siêu không thể tả làm cho trong lòng Triệu Minh hồi hộp.

Nàng vội nhớ đến câu Vô Kỵ nói thường ngày :

— « Pháo tông biến thái thượng ».

Lâm trận khoái như phi...

Do đó cũng biết thế công mà dùng pháo thì cũng cấp tốc biết chừng nào.

Nhưng rồi lại chợt nhớ đến câu mà Vô Kỵ thường dặn :

— « Tàn cuộc Mã thắng Pháo ».

— Nhớ đến câu này Triệu Minh vững dạ lắm, nàng cố gắng chống trả thêm năm nước cờ nữa, thì thế trận lần lần ly khai trung cuộc mà sắp sửa đi vào tàn cuộc.

Còn lại một xe và một pháo, và song mã Triệu Minh hết sức mà tung hoành, xử dụng toàn lực và toàn là những lối đáng cần quét vì vậy mà thêm năm nước cờ nữa, thì chiến cuộc đi vào tàn cuộc.

Lúc bấy giờ Triệu Minh mới bắt đầu xử dụng cạ ngựa một cách thần...

Mưa... đau nặng hột.

Giữa cảnh mưa bay gió cuốn phủ phàng có cạ thần mã của Triệu Minh tung hoành một cách vô cùng oai phong lâm liệt.

Con ngựa trên bàn cờ vốn có bất diệt oai phong, biết xử dụng một cách đúng mực, thì thật là một quân cờ hung hãn không thể tả.

Trong sách cờ lại có câu :

— « Nhất Mã hoán nhị Tượng ».

Kỳ thế tất anh hùng ».

Nghĩ đến câu này Triệu Minh quyết hy sinh con ngựa của mình để đổi lấy song tượng của đối phương.

Và nhờ sự hy sinh táo tạo bạo đó mà Triệu Minh hoàn toàn chiếm hân ưu thế.

TRIỆU MINH ĐỤNG ĐẦU VỚI ĐAM CAO THỦ THIẾU LÂM

Thế rồi nàng lại dùng một ngựa còn lại để là tiên phong mở đường cho độc pháo của nàng, chiếu một nước vô cùng hiểm hóc.

Bị nước chiều bất ngờ, đối phương đánh thắm bại trước
cánh mưa gió toi bời...

Và cũng như bàn cờ hầu tàn và gió cũng bắt đầu dịu lại,
mưa từ thưa, người cầm lái thở dài nói :

— Quận chúa thật là thần cơ diệu toán ít ai bì kịp...

Triệu Minh cười khoải trá nhắc lại câu nói ban nãy :

— « Quân tử nhất ngôn tứ mã nan tri »

Tên Đà phu ngựa cồ cười ha hả đáp :

— Lễ tự nhiên... Lễ tự nhiên...

Dứt lời bẻ tay lái đâm mũi vào bờ, Triệu Minh lòng mừng
khấp khởi. Khi thuyền cách bờ chừng năm trượng, Triệu Minh
bất thành linh thủ tay xuống đất bằng một thủ pháp vô cùng
lạnh lẽ, ném vệt cành cây ra giữa rồi tung mình nhảy theo.

Khi gần gần trốn thì Triệu Minh cũng vừa bắt kịp cành
cây đó, thò mũi giày thêu ra đập nhẹ trên cành cây để làm điểm
 tựa. Vừa bước một bước nhanh tới và bước đó đã đưa thân hình
của Triệu Minh nhẹ nhàng bước xuống mũi thuyền.

Cả hai người trên thuyền đều vỗ tay khen đây :

— Mười năm không dụng võ mà tài bộ của Quận chúa
có trội chứ không sút kém...

Triệu Minh chớp lấy cơ hội hỏi ngay :

— Nhị vị gọi ta bằng Quận chúa thì chắc là người ở trong
Vương phủ khi xưa.

Cả hai thấy đều cúi đầu, tên Đà phu nói :

— Việc đã qua xin đừng nhắc lại làm chi xin Quận chúa
hãy xem...

Triệu Minh trông theo ngón tay của tên Đà phu thấy nơi
chân trời xa tít, một vầng mây đen nổi lên cuộn cuộn, rõ ràng là
mưa to gió lớn...

Triệu Minh không nói chuyện dài dòng thúc hối tên Đà
phu mau mau chỉ mũi, cấp tốc đuổi theo chiếc thuyền to đang
lướt đi giữa giòng sông Hoàng Hà. Bên này nhờ thuyền nhẹ nên
phăng phăng đuổi theo cấp tốc.

Khoảng cách giữa hai chiếc thuyền càng ngày càng thu
ngắn mà những áng mây đen vần vũ trên bầu trời cũng càng ngày
càng kéo tới đen ngịt.

Không mấy chốc khoảng cách giữa hai thuyền càng thu
ngắn chỉ còn hai trượng, Triệu Minh ngóng cổ nhìn sang bên kia,

chỉ thấy có bốn tên thủy thủ đang leo lái giữ cho con thuyền bớt
dồn dập giữa phong ba.

Triệu Minh dậm chân xuống mũi thuyền, bình bịch hối thúc
tên Đà phu cấp tốc đuổi theo.

Gió bắt đầu nổi lên hỗn loạn, và khoảng cách càng rút ngắn
thêm, người cầm lái bên kia thuyền bỗng nhiên cất giọng nói lớn :

— Khôn hồn thì hãy lui vào bờ, nếu xấp gần trong vùng mìnời
trượng thì chó trách chúng ta độc ác...

Mặc dù bị hăm dọa nhưng chiếc thuyền bên này vẫn tiến
tới, khoảng cách thu ngắn đúng khoảng mười trượng thì bỗng từ
bên kia có một loạt tên bắn sang rào rào, làm cho tên Đà phu bên
thuyền Triệu Minh chân lòng chột dạ.

Triệu Minh thấy vậy vội vàng chạy vọt ra sau lái, tiểu sát
đến bên mình Đà phu, đưa tay thủ thế truyền lệnh :

— Nếu chẳng sản tới thì ta cho một chương hồn qui địa
phủ...

Tên Đà phu thất sắc, nên phải cầm lái đâm thẳng vào thuyền
bên kia, phần Triệu Minh thì vung hai ống tay áo ra chống trả. Hai
ống tay áo mềm mại của Triệu Minh lúc bấy giờ vì truyền lực
vào nên cứng rắn như hai binh khí bằng gang bằng sắt, đỡ vệt những
mũi tên kia bay lả tả xuống giòng sông Hoàng hà.

Và khoảng cách cứ rút lần, rút lần...

Khi còn đúng bảy trượng Triệu Minh bất thành linh hết một
tiếng vang trời, tung mình ra giữa giòng sông rộng...

Tên Đà phu tán đờm kinh tâm, vì cành cây mà Triệu Minh
đã dùng để làm đà ban nãy đã rơi xuống bây giờ chẳng biết nằng sẽ
dùng cách gì để sang bên kia.

Bây giờ nước giòng sông Hoàng Hà ào ào tuông xuống, nếu
rơi xuống nước thì dù cho mình đồng xương sắt, cũng phải mất
mạng như chơi.

Còn đang bàng hoàng kinh dị thì thân hình của Triệu Minh
đã mất hút, rồi bỗng nằng lại hét lên một tiếng, rồi lộn vòng cửa
mũi giày bên tả đập lên mũi giày bên hữu, cũng một lúc cũ mạnh
hai ống tay áo và thân hình của Triệu Minh như một nằng tiên
giáng thế, từ trên cao lẳng lẳng bay xuống như một nằng tiên
giáng thế đáp vào mũi thuyền của đối phương...

Tên Đà phu lúc bấy giờ mới vỗ tay ngã ngựa khom lưng :

— Hay cho Liên Hoàng pháp của Nga Mi...

Thì ra đó là một thể võ đặc sắc của Nga Mi phái chuyên động động tác của bìn thân mình để tạo thêm lực để, vượt sang một khoảng cách quá mức tầm thường. Triệu Minh theo chân Vô Kỵ nên từng xem lên nhiều thể võ kỳ bí của từng môn phái, năng lại thông minh hẳn trông qua một lần là nhớ mãi, bây giờ đem ra sử dụng làm cho đối phương phải kinh tâm.

Nào ngờ khi hai mũi giày của Triệu Minh vừa đặt xuống thuyền thì từ trong khoang đối phương đổ xô ra tấn công tới tấp, toàn thể đều mặc sắc phục Thiếu Lâm thấy thấy thuộc hạng cao thủ, người người đều tung ra đòn độc, đặt Triệu Minh vào tình trạng thập tử nhất sinh.

Đã chuẩn bị từ trước nên vừa thấy động Triệu Minh vội vàng vũ động thân oai, vốn theo chân Vô Kỵ lâu ngày, đã từng trông thấy những cảnh huyết chiến như những lúc chạm trán quyết liệt với các môn phái trên đầu non Thiếu Thất, vì vậy năng học lóm tuyệt kỹ rất nhiều, bây giờ tức khắc mang ra ứng dụng hai bàn chân của nàng liên tiếp tung ra những ngọn cước liên hoàn bất duyệt, làm cho khí thế của đối phương, tinh diệu dường ấy mà cũng phải e dè lùi bước.

Một tên hòa thượng đi đầu trong lúc bất cập lãnh ngay một cước thời sơn, văng tóe xuống nước.

Ba hiệp trôi qua Triệu Minh càng thêm kinh dị vì đối phương của nàng toàn dùng Thiếu Lâm tuyệt kỹ. Có người cầm thuyền trước có kẻ múa gươm dao, có người chỉ dùng hai bàn tay tấn công rào báng những ngọn La Hán Quyền vô cùng dũng mãnh.

Nàng bàng hoàng tự hỏi :

— Gia đình của nàng vốn không có điều gì hiên khích Thiếu lâm đại phái mười năm nay ở ẩn tại Tô Châu thành, không hề biết chuyện võ lâm võ có sao phái Thiếu Lâm lại thỉnh linh đại cử tấn công, đặc nàng vào tình trạng «Nhất khứ bất phục hoàn»...

TRIỆU MINH CHIẾN ĐẤU CHỐNG ĐAM VÔ LAM

CAO THỦ TRÊN SÔNG HOANG HÀ

Trong trí miên mang suy nghĩ, mà ba bên bốn bề cường phong rào rạt, nào là Phục Ma Trương Pháp, Kim Cang Kiếm Pháp, La Hán Thần Quyền, cùng những môn tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, phối hợp cùng nhau như tường đồng vách sắt tấn công rầm rộ...

Triệu Minh bấy giờ nằm trong tình thế con hổ cùng đường, vì vậy mà bao nhiêu binh sinh sở học năng phải mang ra ứng dụng.

Có lúc xử một đòn trong Nga Mi phái, có lúc lại kích ra một thể của Thiếu Lâm, rồi có lúc lại tung ra những thể võ mềm mại của võ dương, làm cho đối phương mặc dù bao vây rầm rộ nhưng cũng không dám đến gần dù ba trường.

Việc xảy ra làm cho đối phương của Triệu Minh lấy làm kinh dị, họ có biết đâu những thể võ mà Triệu Minh xử dụng lúc bấy giờ là nhờ khi xưa, năng cao kế đánh thuốc độc cho toàn thể võ lâm cao thủ trong các môn phái, nhờ những người mẫn yếu tay chân không còn đủ sức lực, rồi giam cầm những người này trong một ngôi bảo tháp nơi Vạn Phật Tự rồi mỗi ngày Triệu Minh cho mời vị chương môn, hoặc là những người có địa vị to trong một môn phái, vào bảo tháp đoạn phát cho một món binh khí bằng gỗ mà đấu chiến với thủ hạ của nàng.

Vì trúng phải độc dược của Triệu Minh những người ấy tay chân không còn sức mạnh, chỉ dùng một món binh khí bằng gỗ để chiến đấu trước cặp mắt thông minh tốt chúng của nàng. Vì vậy những người có tên tuổi như Hà Thái Xung, Đường Văn Lương v.v... thấy đều biểu diễn thể võ của mình hầu đỡ đòn, nhờ đó mà Triệu Minh học được tất cả những thể võ mà các môn phái thường ngày giấu kỹ.

Bây giờ gặp cơn nguy biến Triệu Minh đem ra ứng dụng, thật là thiên biến vạn hóa, mẫu nhiệm không cùng.

Vì vậy nàng tuy sức một chống với một số đông nhưng vẫn cầm ngang ngựa.

Bỗng từ trong khoang thuyền vang ra một giọng nói khàn khàn :

— Chúng bây thật là vô dụng từ đây đến xuôi dòng Đông Hải hãy còn xa, sao chẳng dùng Xa Luân Chiên...

Rồi có một giọng ồ ồ cất lên :

— Dừng lại... Dang ra hãy để ta lãnh giáo vài đường với Quận chúa... Câu nói vừa dứt thì từ trong khoang bầy ra một bóng người và toàn thể Thiếu Lâm cao thủ thấy đều rút lui, nhường lối cho người này.

Triệu Minh ngẩng đầu nhìn lên thấy đó là một người tuổi ngoài ngũ tuần nhưng thân hình vạm vỡ, gương mặt không một

một chút tình cảm, để cho người ta biết rằng hân đang hi nộ hay ái ó.

Vốn là người lịch lãm giang hồ Triệu Minh thoáng trông cũng biết tên này đang mang một chiếc mặt nạ da người.

Ghi có điều lạ là sắc phục của hân không vận theo Thiếu Lâm Phái, mà trên mình hân mặc một chiếc áo vô cùng quái đàng; chẳng phải người xuất xứ ở Trung Nguyên.

Còn cách mặt Triệu Minh bày trước người này đứng lại nói rằng :

— Nghe đồn Quận chúa vẫn vô song toàn tài trí cao siêu, nếu hôm nay gặp mặt, thỏa lòng ao ước, như dịp này xin lãnh vài đường kiếm để rộng tâm con mắt.

Câu nói chưa dứt đã vang lên một tiếng «răng» rộn người trường kiếm đã ra khỏi vỏ. Một Thiếu lâm hòa thượng cười lên nhẹ nhàng ném vào mặt Triệu Minh một thanh kiếm.

Bằng một động tác vô cùng hoa mỹ, Triệu Minh đón thanh trường kiếm và từ từ rút lui ba bước, thông thả hỏi rằng :

— Trước khi giao chiến, tiện nữ xin hỏi đôi lời, kể từ ngày bình biến trên Thiếu Thất Sơn nghĩa quân đã khởi phục được giang hà, thì ta cùng Trương Giáo chủ cách biệt giang hồ không hề để ý đến việc thị phi trong làng võ có sao quý vị lại thành lĩnh hạ độc thủ...

Tên này ngửa cổ cả cười.

— Quận chúa dùng người bắt mình làm cho huynh đệ tương tàn, tội ác đó ghi không xuê... Ngày hôm nay chúng ta mượn đỡ đứa con của Quận chúa trong vòng hai mươi năm sẽ giao hoàn cần thận...

Câu trả lời này không làm cho nàng thỏa lòng, vừa định mở lời hỏi thêm thì một đường gươm xé gió vèo vèo chém vào giữa mặt.

Triệu Minh hồn phi phách lạc vì đây là một đường gươm trong Kim Cang kiếm pháp của Thiếu Lâm đại phái.

Không dám chệnh mảng nàng vội vàng thối lui thêm hai bước, để rồi dùng hết sức bình sinh múa hết thanh trường kiếm tạo thành một màn tuyệt kỹ theo thể Phật Quang Phổ Chiêu của Nga Mi.

Nga Mi phái vốn do Quách Tường sáng lập Người này kiếm pháp hào hùng, vì vậy mà truyền cho đệ tử chuyên về

những môn tuyệt kỹ chú trọng đến môn mềm dẻo lấy nhu thắng cương, lấy nhược thắng cường, bao nhiêu tinh vi trong kiếm pháp đều tập trung trong đòn Phật Quang Phổ Chiêu nên oai lực hùng hồn không tả.

Trời dơi này bất luận Quyền pháp hay Kiếm pháp thấy đều có năm ba miếng hoặc mười miếng, hay 20 miếng nhưng đòn Phật Quang Phổ Chiêu này chỉ có độc nhất một đòn mà thôi, vì vậy mà đối phương nghe thấy một luồng áp lực hơn nghìn cân mà lưỡi kiếm do những chiêu hướng không thể tưởng tượng tựa tựa phản công.

Hai thanh kiếm thấy đều sức mẽ cong veo không ai bảo ai, cả hai cùng một lượt nổi lên một tiếng thét dồn nội lực vào tay tả vượt nhẹ lưỡi kiếm của mình.

Mọi người nhìn kỹ thấy hai đối thủ bây giờ đều bần lùi ba bước, đưa mắt ngăm nhìn binh khí của mình.

Hai màn kiếm quang vừa giáp mỗi trên màn thuyền tức khắc vang lên một trận thép khua vào nhau nghe răng rảng và hai chiếc bóng mờ nhập lại rồi tách ra trong khoảng khắc.

Những người bàng quang đều lắc đầu le lưỡi vì rằng sau cái vuốt hai thanh kiếm lại thẳng tắp như cũ.

Và tiếng thét lại vang lên, hai người lại tiếp tục xáp chiến. Một bên là Nga Mi kiếm pháp, một bên thì Kim Cang kiếm pháp, một bên cứng rắn một bên mềm mại giao chiến cùng nhau một cách vô cùng quyết liệt trên mũi thuyền.

Có lúc thì Triệu Minh tấn công ào ạt, dồn đối phương vào tận lái thuyền, có lúc thì đối phương lại phản công một cách hung hăng không tả và Triệu Minh lại lui từng bước một trở lại thuyền.

Chiến cuộc dần dai như thế kéo dài hơn trăm hiệp mà chưa bên nào chiếm được ưu thế.

Nhưng những người đứng bên ngoài bàng quang lướt trận, thấy đều nghe người xưng tụng Kim Cang kiếm pháp hơi thở bắt đầu nặng nhọc, còn Triệu Minh thì càng chiến đấu chừng nào thì tinh thần càng phấn chấn, nội lực càng dẻo dai chừng nấy. Lại hai mươi hiệp trôi qua những đường gươm của Kim Cang kiếm pháp bắt đầu rối loạn chính vào lúc Triệu Minh đột khởi thế công, quyết hạ đối phương trong vài ba đường quyết liệt, thì từ trong khoang thuyền, cái giọng khàn khàn bang này lại vang lên :

— Hãy lui đi ta thay thế...

Câu nói vừa dứt thì trong khoang thuyền bay ra ba bóng người, bọn họ vừa dừng chân đứng lại thì đối thủ của Triệu Minh tức tốc thối lui.

Ngẩng đầu nhìn lên Triệu Minh thấy ba người đó, người đứng giữa gầy gò như que củi, mặt xanh như tàu lá, tuổi ngoài lục tuần. Còn hai người đứng hai bên là hai gã thanh niên vạm vỡ, thấy đều vai hùm lưng gấu khí thế hiên ngang.

Vừa xáp trận thì cả ba tức tốc chia thành hình chân vạc, bao vây Triệu Minh vào giữa, lão già gầy gò cất giọng khàn khàn nói:

— Ngày hôm nay chúng ta thử xem Tam Đa trận uy lực như thế nào?

Vừa nói dứt câu thì tức tốc hai gã thanh niên mở thế gong kềm, tấn công tả hữu, và lúc áp lực hai bên đang rào rào tràn tới, lão già bỗng nhiên xoay động thân hình chân bước theo Hồng Môn, lướt tới tấn công vào Trung Cung của Triệu Minh, thế vô thật là cay độc, thế trận thật là hóc hiểm vô cùng.

Đây là lần thứ nhất Triệu Minh rời khỏi ngôi nhà củ, nằng chạy theo kẻ thù, nằng nghe thấy mình hơi chột dạ vì rằng Tam Đa trận thật biến đổi lạ lùng...

Bản tính của Triệu Minh vốn là một con người thông minh, lanh lợi, tay chân nằng vốn lanh lẹ vô cùng, bây giờ nằng tức tốc trở thuật khinh công thượng thượng, thoát tiến thoát lùi, khi tả khi hữu, dùng thuật Di Hình Hoán Bộ để tránh những đòn tấn công dồn dập của Tam Đa trận.

Sáu hiệp trôi qua, Triệu Minh nghe thấy áp lực càng lúc càng nặng, ba tay đối thủ cứ chập chờn, hình dáng khắp bốn phương, cứ thỉnh thoảng lại cùng nhau tấn công một lượt bằng ba sát thủ trong cái thế ba mặt giáp công làm cho nằng khó phòng hờ...

Thấy tình thế càng ngày càng thêm bất lợi, Triệu Minh cảm thấy nạt lên một tiếng, thanh kiếm trong tay nằng thỉnh thoảng linh biến thế, trở nên mềm dẻo như một giải lụa đào, uốn khúc bao bọc khắp thân hình bảo vệ tất cả những yếu huyệt toàn thân.

Thấy kiếm pháp của nằng quá ư tinh vi, những người đứng bên ngoài lướt trận thay đều khen ngất.

Nhưng Triệu Minh chỉ giữ thế thủ trong khoảng khắc, rồi bất thỉnh linh lợi kiếm của nằng đột đổi thế công, nó tung mình uốn khúc như một con thần long ra biển cả, sát phạt rào rạo ba đối phương.

Tam Đa trận huyền diệu mà lúc bấy giờ cũng phải nói rộng vòng vây, vì sức phản công của Triệu Minh quá ư quyết liệt.

Lúc bấy giờ có một vị hòa thượng thiếu lâm đã già, đứng

trên mũi thuyền nhìn Triệu Minh mà ra chiều ái ngại.

Vì ông ta biết rằng sở dĩ Triệu Minh vùng dậy phản công, đó là dấu hiệu chứng tỏ rằng ngọn đèn sắp tắt, chỉ bừng lên một lúc mà thôi, quả thật không ngoài sự ước đoán của vị thiếu lâm hòa thượng này. Thêm hai mươi hiệp nữa trôi qua thì hơi thở của Triệu Minh bắt đầu nặng nhọc, đường gươm không còn điêu luyện như xưa nữa.

Và lão già gầy gò đang cầm đầu Tam Đa trận kia, thét lên một tiếng:

— Tam Đa Ngũ Phúc... Nhất Loạt tấn công...

Câu nói vừa dứt thì ba người trong Tam Đa trận bỗng nhiên xoay động thân hình, hai chàng thiếu niên vạm vỡ bằng một khinh công thượng thượng làm cho thân hình của hắn dường như tách ra làm hai ba người kia dường như biến thành năm, chia làm năm ngó tấn công dữ dội.

Người ta thấy vầng kiếm quang của Triệu Minh lần lần thu hẹp tầm uy lực và những thế vô tung ra bắt đầu khó khăn trước năm ngó tấn công dồn dập của thế Tam Đa Ngũ Phúc.

Trong lúc cuộc chiến đang diễn biến sang một giai đoạn gần như quyết liệt, thì trên lưng trời sấm sét nổ vang, từng đợt mây đen bồng bềnh khắp bốn phương trời.

Giòng sông Hoàng Hà sôi động đến cực điểm từng đợt sóng, từ trên thượng du đổ xuống ào ạt cuộn chảy về phía Đông, mang theo những khối cát khổng lồ...

Con thuyền của Triệu Minh đang chiến đấu trên ấy bỗng nghiêng chòng chành lắc lư dữ dội, vì sóng càng lúc càng to, gió càng lúc càng lớn.

Triệu Minh đứng trước tình cảnh này, trong lúc rối như cuộn tơ vò, nghĩ rằng mình khó thoát khỏi tử thần, vì lúc bấy giờ sóng to gió lớn, con thuyền lại đang trôi nổi trên dòng sông rộng. Đối phương lại không muốn cặp vào bờ, tên đà phu cứ kềm lái nhắm giữa dòng sông mà đi, thật là một việc làm vô cùng mạo hiểm...

Mưa bắt đầu rơi và trên không trung sấm nổ liên hồi...

Chiến cuộc diễn biến vào giai đoạn cực kỳ gay go khốc liệt.

Xem tình thế này thì chắc tên tuổi của Triệu Minh trôi theo dòng nước bạc vì cái trận Tam Đa kỳ quái.

Bỗng thỉnh linh...

Một tiếng sấm kinh khiếp vang lên, chiếc thuyền đang đi ngon trớn, bỗng bất thần chông chênh cơ hồ như lật úp, làm cho những người trên thuyền thấy đều kêu la vang dội, thì ra thuyền đang đi ngon trớn bỗng chạm phải một ngọn đá ngầm, nên mất trớn đi cơ hồ lật úp.

Triệu Minh thấy vậy lắc đầu thở dài, nghĩ rằng phen này muốn sống phải trở vào đất liền thật khó hơn bất thán lên trời.

Nhưng không thể khoan tay chịu chết, đánh liều nâng cất lên một tiếng hào hùng rồi cất mình lên cao hai trượng, thoát ly khỏi trận Tam Đa, thân hình nàng bay vù đến cột buồm chính giữa.

Thân hình nàng chưa chấm đất thì ba chiếc bóng người trong Tam Đa trận đã vù vù bay tới, hai tên mở thế gọng kềm, một tên tấn công vào thẳng Trung Cung.

Nhưng thế công chưa kịp đẩy động thì Triệu Minh cặp mắt đỏ ngầu thét lên một tiếng như rồng ngán biển bắc. Đoạn chuyển hết thần lực của nàng vào hai vai dựa mình vào cột buồm qua thế vô Lục Đinh Khai Sơn.

Cây cột buồm chánh giữa này làm bằng danh mộc, một người vạm vỡ ôm không giáp, vậy mà vừa trúng đòn Lục Khai Sơn của đôi tay búp măng của Triệu Minh lại tức khắc vang lên một tiếng « rắc » hãi hùng. Liền theo đó Triệu Minh cầm quét hai tay đối thủ của mình bằng một ngọn tảo dương Cước thế như cuồng phong bão tố...

Đòn của nàng vừa tuông ra thì bị một ngọn gió lốc thổi tới làm cho gãy ngang chiếc cột buồm phát lên từng tràng tiếng « rắc rắc » liên hồi.

Cột buồm chính bị gãy bất thẩn, con thuyền tức khắc đảo mạnh rồi nghiêng hẳn sang một bên...

Lúc bấy giờ, chỗ mũi thuyền bị chạm nhằm đá ngầm lúc nãy, nước do theo chỗ hồng tràn vào ào ạt trên thuyền tức khắc diễn ra một cảnh ồn ào huyên náo.

Phân đông không còn tinh thần chiến đấu nữa, chỉ có mấy thủy thủ và mấy đã phu còn ngồi vững chữ kỳ dư thấy đều nhón nháo tìm phương pháp đào sanh.

Thuyền đã chìm sâu hơn phân nữa, và giữa cảnh kinh hoàng những tràng tiếng « rắc rắc » lại vang lên, cánh buồm hậu lại bị trận cuồng phong thổi gãy, và con thuyền bỗng nhiên quay tức khắc

giữa cảnh bão tố phong ba... Như chiếc lá nhỏ giữa giòng nước lũ...

Lúc bấy giờ mưa càng nặng hạt...

Gió thổi càng lúc như điên cuồng hỗn loạn...

Trong cơn mưa gió phủ phàng Tam Đa trận cơ hồ như mất hết uy lực, vì hai gã thiếu niên bấy giờ gần như mất hết tinh thần chiến đấu...

Bỗng thỉnh linh một tiếng thét long trời lở đất vang lên, một luồng gió khổng lồ chộp trên mũi thuyền như một quả núi nhỏ nhỏ.

Thừa dịp đó Triệu Minh thu hết sức hơi tàn, chờ cho lượn sóng vừa đi qua, tức khắc nhảy vọt tới tấn công lão già Tam Đa trận bằng một ngón tam long thế thủ...

Như một con hổ cùng đường, thái độ của Triệu Minh thật là dữ dằn đáng sợ, vả lại xem tình hình thế này con thuyền thật khó lòng thoát khỏi cái nạn chôn vùi dưới giòng nước bạc, nên lão già không còn mề chiến nữa, tức tốc nhảy bôn lùi ra sau buồm lái.

Như bóng theo hình, Triệu Minh thét lên một tiếng rồi cặp tốc đuổi theo, quyết ăn gan uống máu lão già này trước khi thuyền đắm.

Trong chớp mắt hai người kẻ trước người sau, thoát nhanh ra sau lái, và lão già đó lâm vào cái kẻ « mặt đỏ cùng đỏ » không còn ngó thoát...

Triệu Minh hứng chí nghiêng rằng kèn kẹt, cơ hồ quên phăng mình đang đứng trong cảnh mưa gió tới bời, dốc hết sinh lực còn lại, tung ra một đòn Phật Quang Phô Chiêu...

Vì lẽ thế vô này tâm uy lực thật rộng lớn có thể chiếm hết phần đất mà đối phương đang đứng, bất buộc lão già phải cất mình bay ra khỏi thuyền, mới mong thoát khỏi cái thế vô huyên diệu vô song của phái Nga Mi.

Lão không dè đối phương trước khi vào từ địa, cũng tìm hết cách để trả đòn một cách đích đáng.

Trong khi thế vô Phật Quang Phô Chiêu đang rào rào tràn tới lão già sốt kinh mang, tiện tay chụp lấy một chiếc chum to tượng đang ngã lẳng trên mặt thuyền, rồi ráng hết sức bình sanh ném vào mặt Triệu Minh...

Động tác của lão vô cùng nhanh nhẹn.

Những người có mặt trên thuyền lúc bấy giờ cũng thấy chiếc chum không lồ bay vù vù vào giữa mặt Triệu Minh, và nghe nàng rú lên một tiếng cực kỳ bi thiết vì bị trúng đòn rồi cả hai người và chiếc chum không lồ kia cùng một lúc văng tóe ra ngoài giòng nước đỏ ngầu đang rầm rộ chảy về Đông...

Thân hình kiêu diễm của Triệu Minh và chiếc chum không lồ kia trong khoảng khắc đã hòa lẫn trong những đợt sóng lăm lăm rồi mất hẳn.

Chành vào lúc đó thì một tràng tiếng « rã rã » vang lên, chiếc cột buồm còn lại lúc này lại gãy làm hai đoạn, và chiếc thuyền vừa trải qua một trận kinh hoàng, bây giờ từ từ lún sâu xuống lòng nước bạc...

Trong khi mọi người chưa kịp chưa xót nghĩ đến số phận Triệu Minh thì nguy cơ đã tiến đến sát lưng rồi...

Những người trên thuyền phải đồng loạt sát thủ đua nhau tranh cướp những chiếc phao, đoạn nhảy tòm xuống nước mà đào sinh...

Trong khoảng khắc con sông Hoàng Hà sù sì bọt đỏ ngầu nuốt mất chiếc thuyền không lồ to tướng, nuốt mất ngót 30 capo thủ thượng thừa, mà tài bộ hiếm thấy trong võ lâm. Cũng giòng sông Hoàng Hà một ngày mà nuốt mất một nàng sắc nước hương trời, với một vẻ đẹp lạnh lùng oai nghiêm là Triệu Minh nữ kiệt.

TRƯƠNG VÔ KỶ QUAY VỀ THIẾU LÂM TỰ

Trong khi Triệu Minh rơi thân xuống giòng nước vô tình không biết ra thế nào thì Trương Vô Kỵ cũng ở vào một tình trạng rắc rối gặp phải một vấn đề nan giải.

Ngày hôm ấy khi Trương Vô Kỵ tức tốc trở lại Hứa gia Trang. Chàng đi vào khoảng giữa giờ mùi, thẳng một mạch đến cuối giờ thân mới đến gần Hứa gia Trang.

Ngần đầu nhìn lên chàng thất sắc vì thấy lửa cuộn cuộn, khói bay mịt trời trước mắt mình.

Vội vàng gia tăng tốc độ vì thấy trước mắt vòng thành Hứa gia đã hiện ra, nhưng hồi ời... đây nhà dọc ngang đồ sộ, bây giờ đây đã chìm trong khói lửa.

Tiếng lửa reo tí tách liên hồi thỉnh thoảng tiếng kéo cột đồ vỡ nghe l âm, thật là kinh tâm táng dóm, vì thấy cảnh dinh cơ đồ sộ bị thần hỏa nuốt đi, Vô Kỵ trong lòng bức tức nghĩ thầm :

— Chắc bọn họ nghe ta trở lại, nên đã hạ thủ trước ta một bước, hỏa thiêu sào huyệt để phi tang...

Quả thật Vô Kỵ đã đoán đúng thì ra bốn người kia chưa biết tên sau khi thua to một trận, trong lòng kinh hoàng thần thất, Vô Kỵ thừa cơ mà đào sinh ra khỏi trận.

Vô Kỵ đi rồi bọn họ mới kịp thời suy nghĩ Vô Kỵ mà thoát khỏi nơi đây chẳng khác chỉ thả hổ về rừng, ngày sau hậu quả thật vô cùng ghê gớm. Bọn họ vốn biết chàng có thành danh trong làng võ, một khi xuất đầu lộ diện với mình thì thật là một vấn đề nan giải, bây giờ tránh trước là hay hơn. Huống chi thâm ý bọn chúng là muốn giấu lại lịch đồng bọn.

Vì vậy chúng liền thu góp một số đồ tuế nguyện, thủ tiêu sào huyệt.

Vốn có sắp đặt từ trước nên bây giờ ngộ biến, cứ y theo kế hoạch mà thi hành, cả bọn chia ra thành nhiều ngã đường tứ tán rút lui...

Đến khi Vô Kỵ tới nơi thì Hứa gia Trang chỉ còn là một trang trại không người, mặc cho hỏa thần tha hồ mà hủy hoại.

Vô Kỵ ngạc nhiên ấp úng :

— Rõ ràng tôi là Trương Vô Kỵ ! Anh là Tăng A Ngưu đây mà.

Hân Ly ngẩn đầu nhìn chàng hồi lâu tia mắt biến đổi không ngừng cuối cùng nàng lắc đầu :

— A Ngưu đại ca không thể hiểu được đâu !

Khi ở ngoài sa mạc Tây Vực cũng như trên tiểu đảo hải ngoại, đại ca với tôi cũng đồng sanh đồng tử, tôi nhận đại ca là người tốt, nhưng tôi đã nói trái tim của tôi đã trót gởi trao cho cố nhân rồi giờ đây tôi phải tìm y.

Nói xong nàng nhìn chàng lần chót, một cái nhìn dài rất u hoài rồi quay đi luôn. Vô Kỵ chợt hiểu thở dài chưa xót. Thì ra người nàng ôm ấp trong lòng là Trương Vô Kỵ đã sống lên trong trí nhớ của nàng tại Hồ Điệp Cốc ngày xưa, đã cùng nàng ghi khắc bao kỷ niệm không phai, chứ không phải Trương Vô Kỵ hiện nay, một Trương Vô Kỵ đã trưởng thành, khôn ngoan và đức độ. Nàng đang đi tìm Vô Kỵ hung ác ngày xưa đã cấn vào tay nàng chảy máu, đến

giờ đây nàng vẫn còn thương nhớ chưa nguôi...

Cái nhìn dài của Hân Ly muốn nói nhiều mà không nói được bao nhiêu trước khi nàng vĩnh viễn xa Vô Kỵ đã làm Triệu Minh xúc động. Nàng buột miệng gọi Hân Ly mà Hân Ly đã đi xa mất rồi...

Ôi ! Bốn cánh hoa mà chỉ có một cánh bướm ! Bướm chưa biết đậu cánh nào thì ba cánh hoa đã chia lìa mỗi người một nẻo.

Vô Kỵ thở dài tê tái. Chẳng chợt nghe một làng hơi ấm áp áp lên vai, Triệu Minh đang dựa cằm lên đó, đôi mắt lệt rưng rưng.

— Triệu Minh, em khóc...

Triệu Minh khe khẽ gật đầu.

Và nàng từ từ ngã vào lòng Vô Kỵ như hứa hẹn :

— Ba hình bóng diễm kiều đã đi qua khỏi đời anh, nay còn mỗi mình em, em quyết sống theo chàng cho trọn kiếp.

Tấm chung đinh của Triệu Minh đã đem lại cho Trương Vô Kỵ một hạnh phúc gia đình vô giá.

Ái ngờ đâu hạnh phúc gia đình kéo dài chẳng 10 năm thì... ba đào sóng gió.

Triệu Minh ! Triệu Minh !

Còn của chúng ta !

Ôi vợ con tôi hiện ở nơi nào ?

Trương Vô Kỵ muốn thét văng cho chấn động muốn loại và cho hạ bao sự uất hờn trong lồng ngực.

oOo

Đường về Thiếu Thất Sơn mịt mù diệu vợi, Vô Kỵ mới có dịp quay về dĩ vãng... với thuật khinh công của chàng, chẳng mấy hôm thì đến bên chân núi.

Chân không dừng gót, Vô Kỵ như một làn khói xanh mờ nhăm đầu pon trục chỉ.

Vừa lên khỏi nửa chừng khối đờng lát đá, thì tiếng suối đổ rì rào đã đập vào màng tai, Trương Vô Kỵ ngàng đầu nhìn lên thấy năm con suối trắng, từ trên cao nghìn trượng đổ xuống rì rào, cảnh tượng thiên nhiên hùng vĩ...

Trong lòng của Trương Vô Kỵ bất giác ngậm ngùi vì cảnh cũ còn đây mà người xưa vắng bóng, mẹ con của Triệu Minh bây giờ không biết lạc nơi nào ? Còn chư vị cao tăng trong Thiếu Lâm Tự không biết còn mạnh khỏe hay không, qua mười năm cách biệt chắc hẳn thay đổi lắm rồi !

Hồi tưởng lại cảnh quần hùng đại chiến với quân Nguyên 10 năm về trước, dường như hãy còn bày trước mắt trong dạ lại làm uổn về.

Vừa nghĩ đến đây, thì công Thiếu Lâm Tự lại hiện ra trước mắt. Vô Kỵ vội vàng ghìm chân dừng lại, chừng ấy chư tăng gác công chưa mới kịp thời phát giác có một người xa lạ xuất hiện.

Bốn nhà sư đưa mắt nhìn nhau ngờ ngác, nghĩ rằng từ dưới chân núi lên đây, Thiếu Lâm bản phải thiết lập trên mười trạm canh, mỗi trạm đều có nhiều tay cao thủ, nhiều đệ tử canh gác vô cùng nghiêm nhặt, người này yên lành lọt qua các nơi canh gác, thật là chuyện hi hữu trên Thiếu Thất Sơn này.

Vị tăng nhàn vừa định bước tới chất vấn, bỗng từ sau lưng mình một người bước xéo ra, lướt tới trước mặt người mới đến, xá chào mà rằng :

— Từ ngày cách biệt Trương Giáo chủ vẫn còn mạnh khỏe. Mười năm không gặp tinh thần của Trương Giáo chủ vẫn còn tráng kiện như xưa.

Thì ra mười năm về trước mặc dù Trương Vô Kỵ đã truyền ngôi giáo chủ lại cho Dương Tiêu, nhưng trong lòng vô vẫn còn ngưỡng mộ thanh danh của Vô Kỵ, nên vẫn xưng hô là giáo chủ. Hướng chỉ đối với người làng võ thì ngôi vị giáo chủ, ngoài Vô Kỵ ra không ai đủ tài gánh vác.

Vô Kỵ ngẩn mặt nhìn lên, thì thấy người ấy không ai xa lạ chính là Không Tĩnh đại sư, người mà khi xưa đã dùng Long Trảo Thủ nhồi chàng một trận kinh hoàng trên Quang Minh Đảnh.

Vô Kỵ chấp tay trả lễ và nói rõ ý đến đây của mình cốt tìm Không Văn Phương Trượng.

Không Tĩnh đại sư nói :

— Không Văn Phương Trượng vì tuổi cao tác lớn, nên đã nhường ngôi Phương Trượng cho Không Trí đại sư còn người thì đã bề quan hơn hai năm nay.

Đứt lời Không Tĩnh đại sư hướng dẫn Vô Kỵ vào trong để gặp Không Trí Phương Trượng.

Vừa gặp Không Trí, Vô Kỵ tức tốc kể đầu đuôi công việc cho ông ta nghe, Không Trí trầm ngâm suy nghĩ một lúc thật lâu, đoạn thở dài trả lời :

— Bên trong việc này chắc còn nhiều điều mờ ám, võ công của Thiếu Lâm vốn chẳng truyền cho người ngoài, việc này giáo

chủ phải rõ hơn ai.

Càng nghĩ Không Trí càng thêm nghĩ ngợi, vội vàng hướng dẫn Vô Kỵ vào bên trong vừa đi vừa nói :

— Xin giáo chủ quá bộ vào Tầng Kinh Các trông qua mới biết lối tăng trừ vô thư của Thiếu Lâm tự kín đáo đến dường nào.

Vô Kỵ nghĩ :

— Ta nghe đồn Tầng Kinh Các vốn là một nơi nghe vang danh thiên hạ, nay nhơn dịp này đi xem cho rõ.

Nghĩ đoạn nối gót theo Không Trí vào hậu điện. Xuyên qua nhiều ngôi đại điện mà khi xưa mình đã trông thấy, hai người vừa lọt ra khỏi cửa sau và Không Trí mãi miết đi trên một con đường mòn, xuyên qua một cánh rừng tòng rậm rạp.

Mãi đến khi bên tai chàng có tiếng suối reo rì rào, ngừng đầu nhìn lên thấy trước mặt mình hiện ra một tòa lầu cao với vòm trước cửa có đề ba chữ vàng son rực rỡ :

TÀNG KINH CÁC

Bước chân của Không Trí tuy chậm mà nhanh, trong chớp mắt đã lên đến tầng thứ ba.

Vô Kỵ trông lối kiến trúc Tầng kinh Các vô cùng kiến cổ, sách vở bài trí trật tự hẳn hoi, bất giác thầm khen cho phái Thiếu Lâm tổ chức thật là chu đáo...

Còn suy nghĩ thì Không Trí Phương Trượng đã dẫn chàng vào một gian phòng kín đáo bên trên tận cùng Tầng Kinh Các.

Này giờ cứ đi ngang qua một khúc quanh có bốn nhà sư tay cầm thiền trượng, sắc mặt trang nghiêm đang chăm chỉ trông chừng tứ phía.

Vô Kỵ nghĩ :

— Cứ theo sự canh phòng cẩn mật như vậy thì kẻ gian có ba đầu sáu tay, vẫn khó xâm nhập vào đây.

Chợt nghe Không Trí nghiêm nghị nói với chàng :

— Nơi đây là một mật thất quan trọng trong Tầng Kinh Các, những quyển sách vô cùng lợi hại đều được tàng trữ tại nơi này đây, giáo chủ hãy xem cuốn Thiếu Lâm Long Trảo Thủ cất tại chỗ này hơn mấy mươi năm không người đọc đến...

Nói đoạn thò tay lên giá sách rút một quyển thứ ba nằm trong ngăn tận cùng vừa mở ra vừa nói :

— Như giáo chủ đã biết đòn thứ nhất trong Long Trảo Thủ là Bồ Phong Thức... đòn thứ nhì là Trắc Ảnh Thức, thứ ba là Vô Cầm Thức.

Ghé mắt trông sang, Vô Kỵ thấy bên ngoài quyển sách có đề bốn chữ bằng son đỏ rực « Thiếu Lâm Long Trảo Thủ » nhưng đến khi Không Trí mở ra vài ba trang sách thì ông ta lộ vẻ hoảng hốt, quyển sách trong tay cơ hồ suýt rơi xuống đất...

Vô Kỵ kinh ngạc trước thái độ lạnh lùng với Không Trí đại sư định mở lời hỏi nhưng xét thấy không tiện nên đưa mắt dò xét.

Thì ra một sự thật bất ngờ mà chính ngay Không Trí đại sư cũng không ngờ nổi, là lúc Không Trí vừa mở sách ra thấy những lời lẽ trong sách không phải nguyên văn của « Thiếu Lâm Long Trảo Thủ ».

Kể từ ngày Không Văn đại sư bề môn tọa quan, thì chức Phương Trượng giao lại cho Không Trí. Không Trí là một vị cao tăng trong Thiếu Lâm Tự vì vậy mà những sách vở chứa trong Tầng Kinh Các ông ta thấy đều có đọc qua.

Bấy giờ mở quyển Thiếu Lâm Trảo Thủ ra đọc mấy giòng đầu bất giác, Ông giật mình kinh hãi, thì ra nguyên văn trong đó hoàn toàn sai biệt.

Bằng hoàng như vừa trải qua cơn ác mộng, tay tả cầm quyển « Thiếu Lâm Long Trảo Thủ » tay hữu kéo áo Vô Kỵ, Không Trí đi trở ra một mạch.

Xuống đến tầng giữa của Tầng Kinh Các, ông ta tức khắc cho đòi Viên Hạnh thiền sư là vị hòa thượng trông coi Tầng Kinh Các đến mật nghị.

Vì đây là việc riêng của Thiếu Lâm nên Vô Kỵ không có quyền tham dự. Chàng được hai vị cao tăng mời xuống tầng dưới uống trà đàm đạo.

Phần Không Trí đại sư sau khi gặp mặt Viên Hạnh liền nói tự sự cho vị cao tăng này rõ.

Nghe tin Viên Hạnh mặt mày biến sắc vội vàng cùng Không Trí đại sư trở lại mật thất trong Tầng Kinh Các, ông ta thấy đều đọc qua và kiểm soát lại tất cả những pho sách bí truyền của Thiếu Lâm.

Nhưng hỏi ỏi... Càng kiểm điểm càng phát giác những sách vở cổ truyền của Thiếu Lâm thấy đều sai dấu chứng tỏ có kẻ vô

đánh đã vào đây lục soát.

Không biết bàn tay bí mật nào đã tháo lấy phần bên trong của những pho sách mà thay thế vào đó những trang chữ không dấu.

Kiểm điểm tại đây, tới đầu mờ hội hai vị cao tăng ra như tám đến đó. Vì nơi đây là chỗ tập các tinh hoa của nền võ thuật Thiếu Lâm, bấy giờ mắt đi như vậy, có thể nói là một việc kinh thiên động địa trong làng võ.

Viên Hạnh sắc mặt như người chết chưa chôn, sụp xuống quỳ lấy trước mặt Không Tri, thiếu nào :

— Tôi nay bất tài không thể làm tròn trách nhiệm của Phương Trượng phú thác, vậy xin Phương Trượng thăng tay trừng trị.

Dứt lời, lệ thấm từ từ lăn xuống hai hàng má nhẵn nhéo.

Không Tri đại sư buồn rầu đáp :

— Với lỗi tày trời như vậy lẽ ra ta phải đưa ngay người sang Viện Giới Luật để chịu hình phạt. Nhưng nghĩ rằng đây là một điều sỉ nhục chung cho Thiếu Lâm phái, nên ta chưa thể phơi bày ra ngoài.

Việc cấp tốc trước mắt là phải làm sao huy động lực lượng của Thiếu Lâm, truy tìm cho ra thủ phạm để tìm các sách vở kia về.

Viên Hạnh nước mắt như mưa :

— Cảm ơn Phương Trượng có lòng từ bi, nhưng tôi không thể ăn ngon ngủ yên được...

Nói dứt lời, Viên Hạnh vùng bàn tay hữu lên, nhẹ nhàng vò vào huyệt Hoa Cái nằm trên đỉnh đầu của mình một cái.

Cử động của Viên Hạnh thật lạnh lẽn và nhẹ nhàng đến nỗi một vị cao tăng Thiếu Lâm là Không Tri đứng gần trong gang tấc mà cũng không kịp ra tay can thiệp.

Bàn tay của Viên Hạnh chỉ cách huyệt Hoa Cái chừng ba tấc xem chừng cái chết của Viên Hạnh không thể nào tránh khỏi.

Bỗng vừa lúc đó... từ bên ngoài cửa sổ, có một bóng người vượt cửa bay vút nhanh như một luồng gió thoảng.

Chân chưa chấm đất, người này đã đưa bàn tay trái ra, dùng một thủ pháp vô cùng mềm mại vuốt nhẹ vào huyệt Hiệp Cốc gần nơi huyệt của Viên Hạnh...

Bị cái vuốt nhẹ đó mà bàn tay của Viên Hạnh phải lệch

sang năm tấc, và năm tấc xa dịch đó đã cứu được sanh mạng của Thiền sư Viên Hạnh.

Viên Hạnh mở mắt như không, định nói : « Sao Phương Trượng không để cho tôi yên lành đến tội cho môn phái, nhưng câu nói vừa ra tới khoe miệng là phải nuốt vào, vì thấy bên mình đã có thêm một người giáo chủ Trương Vô Kỵ, con người anh hùng mà danh vang hồ hải khét tiếng võ lâm.

Nhắc lại Vô Kỵ ngồi đàm đạo với hai vị cao tăng quá lâu, mà không thấy trở lại trong lòng nóng như lửa đốt. Chàng mượn cơ bước ra ngoài hóng mát đoạn khê lên lần lên tầng trên.

Bằng vào thính giác độc đáo của mình, Vô Kỵ nghe trong mạch thất có tiếng xi xào và những lời đối thoại của Viên Hạnh thiền sư cùng Không Tri đại sư thấy đều lọt vào tai chàng. Nghe khẩu khí Vô Kỵ biết ngay Viên Hạnh thiền sư sắp sửa tự vận nên vội vàng xuyên qua cửa sổ bay mình vào kịp thời cứu mạng cho Viên Hạnh.

Vô Kỵ đỡ Viên Hạnh dậy, nói :

— Nay chuyện đã lỡ rồi chỉ còn cách lấy công chuộc tội, đại sư hà tất phải dùng đến cái chết không xứng đáng.

Viên Hạnh thiền sư cuối đầu ngẫm nghĩ nói :

— Việc này lành ít dữ nhiều, muốn mò kim đáy biển không phải là việc dễ đâu.

Vô Kỵ nói :

— Đại là người trong làng võ có sao lại nói một cách tiêu cực như vậy ? Trương Vô Kỵ tuy bất tài nhưng cũng xin ra tay tiếp giúp đại sư một phần. Viên Hạnh đại sư mừng rỡ nói :

— Nếu được giáo chủ tiếp tay thì việc khó khăn cách mấy chắc chắn cũng thành công.

Không Tri đại sư gật đầu khen phải, đồng thời hướng dẫn mọi người tới Thiếu Lâm tự.

Vào đến Đại Hùng Bửu Điện, Không Tri hóa tốc truyền cho giống chiến khẩn cấp, triệu tập chư vị cao tăng hội tập bất thường.

Sau khi nghe tin đa số sách vở trong Tàng Kinh Các bị mất bí mật, chư tăng thấy đều giận trắng hồng đồng nguyện sẽ hết lòng truy tìm manh mối. Nên biết những môn tuyệt kỹ Thiếu Lâm thấy điều vô cùng lợi hại, nếu để lọt ra ngoài, bị người ác lợi dụng làm điều tội ác, thì không những đó là mối nguy cho võ Lâm, mà

cũng là một điều nhiều nhương cho xã hội.

Thế rồi, hai hôm sau một số cao tăng Thiếu Lâm, từ giả Thiếu Lâm tự, cất bước ra đi tái xuất giang hồ quyết truy tầm hung thủ.

Trong số đó có một chàng tuổi trẻ tài cao, chính là cựu Giáo Chủ Minh giáo Trương Vô Kỵ.

Nhờ lên núi Thiếu Lâm, Trương Vô Kỵ mới giúp Không Tri đại sư khám phá cuộc mất trộm kỳ bí ở Tăng Kinh Các, và nhờ có như vậy Vô Kỵ mới biết rõ thủ phạm và cứu nơn của chàng không phải là Thiếu Lâm chính phái.

Nhưng là ai ?

Trong khi Trương Vô Kỵ cùng những cao thủ Thiếu Lâm do đích thân Không Tri đại sư tuyển chọn tái xuất giang hồ, tìm cho ra tên trộm bí mật và kẻ thù ác độc của Trương Vô Kỵ. Ta hãy xem qua đoạn Triệu Minh tử chiến trên sông Hoàng Hà với nhóm cao thủ bí mật.

Triệu Minh đơn độc chiến đấu giữa một trời giông bão, mệnh hệ thế nào dữ nhiều may ít...

CÁI LÀM TAI HẠI CỦA TRIỆU MINH

Nổi về Triệu Minh đuổi theo một kẻ thù nhân ra sau lái, và dùng thế võ Phật Quan Phổ Chiêu quyết đầy bậc đối phương ra ngoài bè thuyền, giữa lúc ba đào đã chuyển động...

Nàng có hay đâu khi nàng sắp sửa thành công thì đối phương chụp một chiếc lu mà ném mạnh vào giữa đầu nàng...

Nhưng giữa lúc môn binh khí lạ lùng của đối phương bay vung vặc đến, tức khắc trí óc nàng này ra một sáng kiến để nương cơ hội thoát thân trở lại đất liền.

Triệu Minh giả vờ rú lên một tiếng đau đớn như người vừa thọ trọng thương rồi lập tức thu thế võ Phật Quan Phổ Chiêu lại, đề thay thế vào đó thế Vân Thủ. Vân Thủ là một thế võ trong Thái Cực Quyền của phái Võ Đang.

Thái Cực Quyền là một võ pháp mềm mại nổi tiếng lấy nhu thắng cương vì nàng đón lấy chiếc lu nhẹ nhàng, rồi dùng thế Ngọc Nữ Nghịch Đầu Thoa bay ra ngoài bè thuyền đoạn tự ý cho rơi mình xuống nước, động tác tương kế tựu kế của Triệu Minh thật nhanh và khéo léo.

Vì vậy đám người trong thuyền đều cho rằng Triệu Minh chắc hẳn sẽ chết mất xác dưới dòng nước lũ, cho nên không cần suy nghĩ mất công.

Không một ai kịp trông thấy, Triệu Minh đi nhanh nhẹn chui lọt vào lu, vừa vào trong đó, tức khắc dùng thế Thiên Căn Tấn đạo vào đáy lu, làm cho nó trở nên vững vàng như nằm trên mặt nước.

Nhưng chiếc lu vừa rơi xuống nước thì bị một làn sóng to àoạt tràn tới. Nàng dùng thế Như Phong Tợ Bể đánh thẳng lên phía trên để ngăn nước ủa vào, nhờ vậy bao nhiêu nước tràn tới đều bị lui bật trở ra, không lọt vào lu được, cùng lúc hai bàn chân của nàng xuống tấn vững vàng như cột trụ nên chiếc lu nằm như đè trên đất bằng.

Sẵn trong lu còn lại một ít nước khi nàng chưa chui vào đó, Triệu Minh bèn cỡi áo mình ra, thấm nước trong lu vắt ra ngoài để cho mau khô.

Nàng nhìn ra ngoài, thấy bầu trời vẫn tối đen và mưa không ngớt trút hột. Thành thoảng một lượt sóng lướt tới chụp vào lu nhưng nhờ chiều thức Như Phong Tợ Bể nên chiếc lu không chìm.

Mưa càng lúc càng nặng hột giống tổ nôi dấy liền miền, Triệu Minh cảm thấy cơ thể mình lẫn lẫn mệt mỏi, phải cố sức gắng gượng cầm cự với thiên nhiên thêm hai giờ nữa mưa mới lần lần dịu lại.

Đến lúc bấy giờ, nàng cũng đã kiệt sức nên nằm trong lu mà ngủ đi thiêm thiếp...

Còn bọn cao thủ kia, khi thấy kẻ thù cao thủ Triệu Minh đã vì chiếc lu trúng thương chìm xuống nước thì chúng cũng vội vã lo cứu lấy mạng sống bởi chiếc cột buồm bị cuồng phong gãy lìa, một lượt sóng to đánh bật thân thuyền khiến thuyền lật úp.

Tiếng kêu cứu vang lên trong bão tố âm âm, mạnh ai nấy lo cho mạng mình còn không xong ai mà hơi đâu lo cho người khác.

oOo

Đây nói về tại tỉnh Sơn Đông nơi bờ sông Hoàng Hà, có một ngôi chùa cổ tên Long Vân Tự, vị hòa thượng trụ trì pháp danh là Viên Giác Thiền Sư.

Ngôi chùa này hương quả rất thịnh vượng, thiện nam tín nữ viếng chùa thật đông đảo.

Sáng ngày hôm ấy, Viên Giác thức giấc, thấy cây cối trước chùa bị trận bão đêm qua làm cho gãy đổ, cảnh tượng sơ xác vô cùng khiến Thiền Sư phải u hoài xúc cảm. Chậm chậm xuống bờ sông, Thiền Sư bỗng giật mình nhận thấy trên thượng lưu sông Hoàng Hà rất nhiều đồ đạc trôi nổi trên dòng nước.

Nhìn kỹ biết đó là những đồ vật dụng trong thuyền, gồm mấy tấm vải buồm, mảnh ván, chiếc lu, nôi... nổi lềnh bềnh trên dòng nước lũ, Thiền Sư thở dài biết đó là những đồ vật cuối cùng của một chiếc thuyền bạc phước lâm nạn do trận cuồng phong hôm qua, không biết còn ai sống chết hay không.

Còn đang buồn bã chợt một chiếc lu nổi bập bềnh theo mé, khi nó trôi đến trước mặt Thiền Sư Viên Giác giật mình kinh ngạc, trên miệng lu có một tà áo vắt ra ngoài.

Viên Giác Thiền sư liền bẻ một cành cây để kéo chiếc lu lên vào bờ rồi nhón gót trông vào, ông lấy làm kinh sợ vì trong lu có một nàng thiếu nữ, sắc mặt phượng phi mây công mắt phượng đang nằm mê mang trong ấy.

Viên Giác đoán biết đây là một nạn nhân đắm thuyền đêm qua nhưng không hiểu tại sao nàng thiếu nữ lại nằm trong đó. Vì ông ta là bậc hòa thượng nên không thể đích thân đỡ nàng dậy. Nhìn gương mặt thiếu nữ Viên Giác thấy gương mặt còn đượm xung khi nên không thể làm ngơ. Thiền Sư đành phải ôm chiếc lu bế đi thẳng vào chùa để lo cứu cấp nạn nhân.

Chiếc lu đã to lại có đựng người ở trong nên nặng lắm. Nhưng Viên Giác là một bậc võ nghệ cao cường nên ôm bổng như chơi, trong chớp mắt ông đã đến vào chống đại diện.

Thấy trên chánh điện có nhiều người tụng kinh buổi sớm, Viên Giác không dám kinh động nên tề sang bên cạnh gọi vài vị hòa thượng ra xem và tìm cách cứu chữa người lâm nạn.

Chúng tăng bu lại, thấy đều bó tay tìm không ra cách, ai ai cũng đều là kẻ xuất gia đầu Phật, không dám chạm vào mình đàn bà huống chi nạn nhân là một thiếu nữ có vẻ đẹp vô cùng quyến rũ, nhất là thân hình tuyệt trần của nàng bị bó sát vào quần áo ướt.

Viên Giác thấy thiếu nữ nhắm mắt mê mang không còn biết sống chết thế nào, ông ta trầm nghĩ: ta là người tuổi tác cao lớn vào cửa Phật đã mấy mươi năm dứt hết trần tình lục dục, trong lòng đã hiểu thấu đạo điều chân lý của nhà Phật.

Phật nói rằng:

— Không tức là sắc, sắc tức là không. Lại nói cứu một mạng người bằng xây bảy từng bảo tháp.

Nghi xong, ông nhìn quanh thấy có đông người chứng kiến không còn phải lo ngại những điều dị nghị nữa nên vội vàng đưa ngón tay ra điểm nhanh vào huyệt Trung Nhân của thiếu phụ.

Huyệt Trung Nhân nếu bị điểm nhầm người bị điểm thì người đó liền giật mình tỉnh giấc, huyệt đạo này nằm trên môi, vốn là một chỗ quan trọng trên khuôn mặt.

Hay đâu, lúc ngón tay của Viên Giác còn cách một tấc thì chạm nhầm huyệt đạo, bỗng thiếu phụ mở mắt ra chờn vờn ngồi dậy, Viên Giác giật mình thâu tay hồi bộ.

Viên Giác và chúng tăng còn đang ngỡ ngàng, chợt thấy thiếu phụ dùng một thế Nhất Hạc xung thiên, bay lên nóc nhà xoay tròn vòng rồi ngồi yên đó mở tròn đôi mắt nhìn xuống.

Nhìn thấy dáng điệu gọn gàng của thiếu phụ, các vị hòa thượng thấy điều kinh tâm, phần Viên Giác thiền sư vốn là bậc võ thuật cao thông, trong bụng cũng phải tấm tắc khen thâm thâm pháp tuyệt mỹ của thiếu phụ.

Chi xoay tròn một vòng mà thiếu phụ đã giải lại xong mấy chiếc nút áo của mình hở bày một bộ ngực trắng ngần. Thái độ thật uy nghiêm nhanh nhẹn.

Thì ra thiếu phụ chẳng phải người xa lạ mà chính là Triệu Minh. Đêm qua, vì có thể quá mệt mỏi, nên nàng bất tỉnh đi lúc nào không biết.

Trong lúc mê mang, bỗng cảm thấy một luồng kinh lực đi vào huyệt Nhân Trung của mình, năng sợ hãi nên mở mắt ra, thấy trước mặt mình một nhà sư đang nhìn mình không chớp mắt và định điểm vào huyệt Nhân Trung trên mặt nàng.

Trong thoáng mắt nàng tỉnh táo lại ngay, lập tức dùng thế Nhất Hạc Xung Thiên phóng vọt ra khỏi lu, bay ngồi trên mái nhà.

Lần lần tỉnh trí lại, nàng nhớ lại lúc bị kẻ vô danh vào nhà lên độc thủ, đoạn nàng đuổi chúng đến bờ sông Hoàng Hà.

Cuộc đấu khẩu đánh cờ lại hiện ra, và nàng đã đắc thắng mượn được thuyền vượt ra giữa sông để đuổi theo địch thủ.

Lên được thuyền lớn, nàng bị những người trong phái Thiếu Lâm tấn công kịch liệt giữa trận cuồng phong nổi dậy toei bởi, nàng bị kẻ thù dùng chiếc lu ném bay xuống nước.

Phải, chính kẻ bắt cóc con nàng là cao thủ Thiếu Lâm vì

chúng dòng toàn võ nghệ phái Thiếu Lâm kia mà.

Nghĩ đến những đường trường Phục Ma Trường Pháp La Hân Thần Quyền và bước hiểm nghèo trên sông Hoàng Hà, Triệu Minh uất ức vô cùng, cặp mắt nàng đỏ ngầu như bản ra lửa. Theo trí xét đoán của nàng thì kẻ thù nhân chính là phái Thiếu Lâm tự chứ không ai khác nữa.

Rồi nàng chẳng hiểu tại sao sau khi ngủ mê một giấc, lại xa lạc vào đây. Nhìn chung quanh thấy đó là một ngôi chùa trước mắt có nhiều Thiếu Lâm hòa thượng đang ngạc nhiên nhìn mình. Cả giận Triệu Minh nghiêng răng cả thét :

— Ta cùng phái Thiếu Lâm trước không oán, sau không thù vì sao chúng bây lại dành lòng hãm hại vợ chồng ta ? Viên Giác thiền sư vẫn mỉm cười hòa hoãn. Nhưng một đê tử tánh nóng như lửa thấy thiếu phụ ngồi trên mái nhà cất giọng xắc xược với Thiền Sư liền lớn tiếng nói :

— Thi chú, xin đừng vô lễ ăn nói cần thận một chút.

Triệu Minh tức tối gầm lên :

— Vô lễ ư ? — Nếu ta xé xác được chúng bây thì sẽ xé ra làm trăm mảnh.

Tất cả hòa thượng trong chùa nghe nàng nói thấy đều lấy lạ. Họ chẳng hiểu sự việc duyên cớ do đâu, mà thiếu phụ này lại hiểu lầm như thế.

Hiền nhiên chư vị hòa thượng thấy điều sẵn dạ từ bi, cứu người hoạn nạn. Nhưng bỗng không lại có sự hiểu lầm đáng tiếc và thiếu phụ sau khi hồi tỉnh lại, lại to tiếng vô lễ với vị cao tăng, mà họ hằng ngưỡng mộ, mà chính vị cao tăng đó có công vớt nàng từ dưới nước đem lên chùa.

Triệu Minh vừa dứt lời, thì từ trong đám hòa thượng một giọng ò ò cất lên :

— A di đà Phật, chúng tôi lấy lòng từ bi bác ái cứu giúp một kẻ sa cơ, có sao nữ thi chủ lại quở trách như vậy ? Triệu Minh căm tức trả lời :

— Dụng tâm của chúng bây thật là cay độc, nào kẻ quý «Diệu Hồ Ly Sơn» để bắt cóc con ta. Nào dối gạt bệnh gần hấp hối cho chồng ta đi xa nhà. Rồi lại dụ ta ra giữa vôi, để cắt đường về... khen cho đó !

Câu nói của Triệu Minh chưa dứt, thỉnh linh nàng buông ngời bay ra khỏi chính nhà, đảo nhẹ một vòng rồi rời trước mặt

Viên Giác thiền sư.

Cử động của nàng quá ư thần tốc, Viên Giác bất thần chẳng phòng ngừa, khi thấy một bóng người như Phi Tướng Quân từ trên không xa xuống, chưa kịp định thần thì Triệu Minh đã trở ra một ngón hiểm hóc rợn người... Ngón tay của nàng chĩa ra như một móc sắc, móc nhanh vào cặp mắt của Viên Giác đó là đòn Long Tranh Châu...

Viên Giác thiền sư vốn là một tay cao thủ thuộc hàng chữ Viên thì đâu có trúng đòn Triệu Minh một cách dễ dàng, thân hình của ông ta chẳng mấy cục cựa, nhưng lại chớp tốc bản lùi hai bước để tránh khỏi hai ngón tay độc ác của nàng...

Nào ngờ chỉ là một đòn hư, khi thân hình của Viên Giác chưa kịp đứng vững, thì từ Trung Cung của Triệu Minh lóe ra một luồng sức mạnh đập thẳng vào đan điền của Viên Giác...

Rú lên một tiếng khùng khiếp, Viên Giác phách lạc hồn siêu vì thoáng nhìn qua ông ta cũng biết đó là Kim Cương Thân Lực, một loại ngành công của Thiếu Lâm.

Ông ta không ngờ nàng thiếu phụ non nà tươi đẹp kia mà lại có một sức mạnh kinh thiên động địa.

Viên Giác lãnh đòn trọn vẹn, như một con diều đứt dây bay vù ra phía sau, đập lưng vào một chiếc cột to tưởng chừng người ra rơi xuống đất...

Việc xảy ra quá ư đột ngột làm cho các vị hòa thượng thấy điều kêu lên khùng khiếp kinh hoàng... vì Viên Giác là một vị đắc đạo cao tăng nên nét mặt vẫn hiền hòa tươi tỉnh...

Trong chớp mắt, chư tăng đẩy động thân hình bủa vây Triệu Minh vào giữa... cả thấy đều dùng bàn tay trắng chớ không dùng võ khí, những đường võ tung ra để cầm chân Triệu Minh đều là sát thủ bởi họ biết Triệu Minh là tay Võ Lâm cao thủ nhưng họ ngỡ ngàng không hiểu vì sao thiếu phụ diễm lệ kia lại nổi hạ độc thủ với Viên Giác, một cao tăng nổi tiếng ?

Vốn là một vị thiền sư nổi danh nhất vùng này, lúc bình nhật Viên Giác cư xử với đồng đạo thật là chí thành, do đó mà đồng đạo coi ông ta như cha, như anh hết lòng thương mến.

Bây giờ bất thình lình thấy Viên Giác bị một nàng thiếu phụ dùng rộng thủ pháp đả thương như thế, cứ tình trạng này thì không biết sống chết ra sao.

Do đó mà chư tăng đều dóc một lòng từ chiến, quyết bắt

cho được yêu phệ đề truy ra nguyên cớ.

Chư tăng dùng La Hán Trận, một thế trận vang lừng tên ruổi của Thiệu Lâm đại phái, khi gặp hồi nguy biến không bao giờ tự tiện xù dụng.

Nhờ nghỉ được một thời gian ngắn nên tinh thần và sức lực của Triệu Minh đi phục hồi. Do đó mà bất thình lình tung ra đòn độc mà hạ Viên Giác, vì nàng ngờ Viên Giác là một trong những tử thù.

La Hán Trận là một lối đánh tập thể vô cùng kiến hiệu vì vậy mà hai mươi hiệp trôi qua Triệu Minh bắt đầu lưỡng cuống.

Nhưng nàng là một người tinh thông võ nghệ các môn phái, sức học thật uyên bác, do đó nàng ứng biến bằng một đường lối vô cùng phức tạp, khi thì tung ra một thế Võ Đường, lúc lại quét ra một đòn của Nga Mi, có lúc lại dùng của Huyền Minh Nhị Lão, là hai tay giúp nàng đắc lực trong khi nàng lãnh đạo quần hùng, đề chống lại làng võ Trung Nguyên.

Thình thoảng bất thần nàng lại dùng một thế võ của Thiệu Lâm Đại phái, do đó mà La Hán Trận nhờ nàng hai mươi hiệp chư Tăng vẫn chưa biết nguồn gốc của nàng ở đâu, nhất là thình thoảng họ cũng thấy nàng dùng đúng võ Thiệu Lâm.

Nhưng sức một người làm sao chống lại với những đợt tấn công tập thể, Triệu Minh biết mình càng ngày càng lâm vào thế nguy vì vậy mà vừa chiến đấu, nàng vừa thối lui ra ngoài dụng tâm tìm nơi đất trống ngó hầu tìm kế thoát nguy.

Thình lình, Triệu Minh bất thần lăn mình sát đất, xù dụng đường võ Thiệu Lâm là Con đường Đạo pháp.

Thân hình kiêu diễm của mình lan tròn trên mặt đất bằng một tốc độ hết sức nhanh chóng hai bàn tay của nàng trảm ra vù vù, khi thế mạnh bạo hơn hai thanh đại đao bằng sắt thép.

La Hán trận thình lình bị nàng phản công một cách lạ lùng, vài ba tay cao thủ đứng đầu bị bàn tay mềm mại của nàng trảm nhảm bập chân đau nhức thấu xương kêu lên ầm...

Lợi dụng một chút hỗn loạn đó Triệu Minh bất thình lình xù dụng một thế Lý Ngự vượt Long Môn. Thân hình của nàng như một con cá chép ngược trở lên và bay vù ra khỏi Phật điện, đặt chân lên mái ngói...

Bị bám sát quấy rầy mãi Triệu Minh hơi giận trần hồng, lắng tai nghe gió, thấy người đi đầu vừa đặt chân vào mái ngói nàng bất thình lình quay ngược trở về xù hai đòn hỗn hợp với nhau là Mãnh Hồ Hồi Đầu và Hắc Hồ Thâu Tâm...

Hai thế võ ấy đều xuất xứ từ trong Thiệu Lâm đại phái, Vị lão tăng đi đầu bất thình lình thấy Triệu Minh quay đầu trở lại, chưa kịp định thần thì nàng đã tung ra hai đòn ruột của bản môn.

Vị lão tăng này có ngờ đâu nàng thiếu phụ dùng đòn độc của môn phái mình để hại mình, trong lòng bàng hoàng kinh dị, thì đòn Hắc Hồ Thâu Tâm lại tới.

Năm ngón tay của Triệu Minh như năm chiếc vòng sắt móc vào huyết Phẫn Thủy của lão, và liền theo đó một ngọn Tảo Đường Cước lại bay ra, thân mình của lão tăng bị bật ngược ra... chết không kịp trời.

Cái xác không hồn đó bay ra mãnh liệt, đâm xâm vào một người đuổi theo gần đó, vang lên một tiếng « bốp » và cả hai đồng rớt xuống mặt đất nằm yên không cựa cựa, việc xảy ra làm cho chư cao tăng hồ reo lỗ võ, Triệu Minh nghe họ hô to:

— Yêu nữ lại giết Tuệ Huyền và Tuệ Không...

— Phải giết yêu nữ để báo thù.

— Chư huynh đệ mau nỗ lực.

Giữa tiếng la vang Triệu Minh cố tìm lối thoát. Lúc đó, luồng công phần lan tràn khắp mọi người, chư tăng Thiệu Lâm không còn nương tay nữa, cả thấy hồ reo dõ xò lên mái ngói lại kết thành La Hán Trận.

Địa thế trên mái ngói vốn không được rộng rãi vậy mà năm sáu mươi người đồng nhẩy lên tấn công như vũ bão.

Tình thế này làm cho Triệu Minh lại rơi vào chỗ khốn cùng.

Nhưng trong trí của nàng vầng nảy lên một ý, hú lên một tiếng thật dài, bất thình lình nàng thay đổi lối đánh mỗi bước đi của nàng thấy đều xuống thế Thiên Cầm.

Thành thử bước chân của Triệu Minh đi đến đâu thì những mãnh ngói ở chân nàng nổ lên rầm rầm, vỡ tan ra thành trăm nghìn mảnh vụn.

Các mái nhà rung chuyển ầm ầm bụi bay đầy trời. phải tạo một không khí thật vô cùng hỗn loạn.

Cột kèo của chùa Long Vân chằng chịt như thế mà dưới những bước chân Thiên Cầm tấn của nàng, thấy điều chuyển mình rầm rầm lung lay cơ hồ sụp đổ ngay.

Thêm vào đó hơn sáu mươi chư tăng kết hợp thành La Hán Trận nên sau mỗi đợt tấn công, là mái ngói lại lung lay một cách ghê sợ.

Triệu Minh bỗng reo lên thích thú và hai bước chân của nàng đi nhanh thoăn thoắt, đón Thiên Căn Tấn tràn ra liên miên bất tuyệt.

Năm mươi hiệp trôi qua tiếng rầm rã vang lên dữ dội đi đến một tiếng sấm khủng khiếp, cả tòa chánh điện đổ sập của Long Vân Tự sụp đổ tan tành.

Và sáu mươi chư tăng kinh hoàng, hè nhau bay mình xuống đất.

Thừa cơ hỗn loạn, Triệu Minh cấp tốc giầy động thân mình thoát ra hậu điện. Nhưng nỗi phần uất càng lên đến tột độ. Chư tăng uất ức vì con yêu phụ này vừa giết người vừa phá chùa, nên La Hán Trận vừa tan là tức khắc kết hợp lại theo Triệu Minh sát gót.

Vừa thoát ra khỏi cửa sau thì bỗng trước mắt Triệu Minh hiện ra đầu người lỗ nhổ, ho - mấy mươi hòa thượng đang phục sẵn tại đây đồ xô ra chặn đầu chống cự.

Gặp trở lực nàng vội vàng tách sang cánh trái, nhưng nhóm người này tức tốc giầy động thân hình xếp thành một cái đuôi rồng bủa vây chặn nẻo Triệu Minh.

Chỉ trong chớp mắt chư tăng từ trong chùa đuổi theo cùng nhau phối hợp lại kết thành một phái La Hán Trận để vây chặt Triệu Minh vào giữa.

Triệu Minh một mặt chống cự một mặt lui lẩn về phía sau để chờ cơ hội thoát thân.

Kháng cự thêm ba hiệp nữa bỗng Triệu Minh thấy bên cạnh hữu hiện ra một bức tường màu xám, liếc mắt trông sang thì ra đó là chân của một ngôi tháp.

Ngần đầu nhìn lên thấy tháp cao vời vợi có đến bảy tầng, lúc bấy giờ hơi sức nàng đã mỏi mòn mà những đợt tấn công thì cứ thi nhau tràn tới.

Triệu Minh nảy lên một ý định :

— Sở dĩ bọn Thiếu Lâm đất thế chỉ nhờ La Hán Trận chứ theo thực lực trong chùa thì không có một người nào là tay đối thủ của ta. Mà La Hán Trận sở dĩ đặc thế, nhờ ở nơi đất trống trải nếu bây giờ mình tạm lánh vào ngôi tháp này thủ kỹ nơi cửa đi vào

thì La Hán Trận sẽ mất hết tác dụng của nó.

Nhớ đến câu :

« Nhất phụ đương quan... » (nghĩa là một người cản đường nghìn vạn người khó qua) tinh thần của nàng đột nhiên phấn khởi.

Triệu Minh vội vã xử một đòn Nhất Hạp Xung Thiên bay mình lên tầng tháp thứ hai.

Rồi nhanh như cắt nàng bay vù vào cửa sổ, chạy lộn xuống tầng dưới đất. Chính lúc nàng vừa lúc xuống tới cửa tháp thì cánh cửa mở tung ra ba bóng người nhảy sỏ vào truy kích.

Khả khen cho Triệu Minh đi sau mà tới trước, nếu chậm một giây thì La Hán Trận đã lọt vào tháp rồi, nàng tức tốc tung ra vũ bốn thế liên hoàn...

Thâm thương cho bốn vị hòa thượng hăm hở xông vào cửa từ chẳng một ai trở tay cho kịp thấy đều trước sau trúng đòn ngã ngựa hộc máu tươi !

Thì ra bốn thế vũ nàng vừa xử dụng đây chính là bốn nét trong chữ « Bát » trong câu :

« Y THIÊN BÁT XUẤT ».

Mà Trương Tam Phong thì tổ Võ Dương phái đã sáng chế khi xưa.

Mấy mươi năm về trước chính cha của Vô Kỵ là Trương Thúy Sơn khi đến dò thám nơi Tán Viên Phiêu Cốc đã dùng thế vũ này đánh ngã bốn vị Thiếu Lâm cao tăng một cách vô cùng oanh liệt.

Đây đối về bốn chư tăng vừa ngã, thì trước cửa lỗ nhỏ không biết bao nhiêu người và Triệu Minh đâu dám chần chờ, nàng tức tốc trở ra một đòn Như Phong Tỵ Bề đánh ra phía cửa làm cho những người này điều phải tránh giạt ra.

Và nàng tức tốc bần lùi ba bước, ngồi xuống xếp bằng điều hòa hơi thở, cứ hễ thấy ai thoáng hiện ngoài khung cửa là tức tốc xử một đòn Như Phong Tỵ Bề để bẻ cửa lại.

Mười lăm đòn Tỵ Bề Như Phong trôi qua là có mười mấy đôi phương gả ngục vì bấy giờ họ không thể nào xử dụng được La Hán Trận.

Tuy nhiên sức người có hạn, lần lần nội lực Triệu Minh bắt đầu suy kém vì phải xử dụng một thế vũ quá ư phí sức.

Chợt nghĩ ra một kế. Triệu Minh nhảy lên bực thờ quơ lấy một nắm chưng nhang đoạn quay về chỗ cũ ngồi chờ.

Lại có ba bốn đôi phương chẳng tự lượng sức mình liền dướm nhảy vào tấn công, nhưng hình ảnh của họ vừa thoáng hiện là nàng tức khắc ném vò ra một chân nhang.

Chân nhang là một vật bé nhỏ dường đó mà nội lực của nàng truyền vào tức khắc trở nên một món ám khí cực kỳ lợi hại chẳng khác một chiếc phi tiêu bé nhỏ, cứ một lần nàng ném ra là ngoài kia có một tiếng rú thất thanh vọng lại.

Muốn dường sức đỡ kéo dài trận chiến, Triệu Minh lôi một chiếc bồ đoàn đặt giữa tòa, đoạn chồm chệ ngồi trên đó tinh tọa mà điều khí dưỡng thần.

Bỗng nàng lấy làm lạ không hiểu tại sao mà bên ngoài vắng lặng. Muốn biết rõ đối phương hoạt động bên ngoài ra sao. Nàng bay mình nhảy ra cửa sổ ghé mắt trông ra ngoài ra ngoài bất giác hồn phi phách tán... thì ra hòa thượng Long Vân tự kết thành một cái La Hán Trận bao vây chung quanh tháp thật là kín đáo đến con ruồi bay qua cũng không lọt.

Đại trận vừa kết hợp xong thì một bên ngoài có một giọng nói rang rần như chuông vọng vào:

— Yêu nữ kia, phải thông báo tên họ để rồi chịu chết... chúng ta là người xuất gia, đối với mi không thù không oán, cứ sao hạ độc thủ giết hại Phương Trượng của chúng ta và gây nhiều tử thương cho đồng đạo trong chùa.

— Ha... ha... ha... ta với chúng bây không thù không oán có sao bây lại hạ độc thủ, làm cho ta nát cửa tan nhà con ta mất tích, chồng ta biệt tăm?

Triệu Minh dứt lời các vị hòa thượng thấy điều kinh dị không hiểu tại sao thiếu phụ cứ khư khư rằng Thiếu Lâm phái hại nàng nát cửa tan nhà.

Có một tăng nhân tánh nóng như lửa là Tuệ Minh Thiền Sư ứng tiếng nói:

— Này yêu phụ, mi đã giết hết năm vị cao tăng và làm hư hại nhà chùa mau chịu chết, bằng không đừng trách chúng ta là người tàn nhẫn.

Nàng chưa kịp mở miệng thì có giọng ồ ồ nói vang:

— Đừng nói chuyện lời tồi hãy dùng La Hán Trận bao vây nó.

Dứt lời, bên ngoài im lìm không một tiếng người nàng, dăm ra nghi ngờ, vội vàng rón rén đi về phía cửa nhìn ra, ánh mắt của nàng vừa trông ra ngoài bất giác kinh sợ gấp đôi ban này.

Vì có phần nửa hòa thượng tiếp tục bao vây còn phần nửa ra phía sau chùa mang cây khô, củi khô vào chất xung quanh tháp.

Nhìn cảnh tượng đó Triệu Minh chắc họ sẽ dùng lửa đốt tháp.

Nàng biết đầu lúc này Viên Giác Thiền Sư vì bị Kim Cang Đại Lực của nàng làm cho thọ trọng thương, ông ta tuổi đã già, sức lại yếu và cũng vì nàng dùng quá sức nên chúng tăng hết lòng chạy chữa nhưng ông ta chịu không nổi mà trút hơi thở cuối cùng rồi.

Bọn họ thấy Triệu Minh chun vào tháp, kiểm điểm lại thấy vừa tử thương và trọng thương tất cả hơn mười người nhưng người còn lại thương tích trầm trọng khó bề sống sót.

Với mối thâm thù như biển họ hết lòng muốn bắt cho được thiếu phụ mới hả dạ.

Không bao lâu củi khô đã chất đầy, trước tình cảnh nguy hiểm khó khăn, Triệu Minh là một người sáng dạ mà tìm không ra kế để đối phó.

Triệu Minh nghĩ:

— Nếu ta liều mình nhảy khỏi chỗ này tức khắc sẽ bị vây chặt bởi La Hán Trận, hậu quả thật không thể đo lường. Còn cứ ở luôn trong này thì chắc chắn sẽ hiến thân luôn cho thần hỏa.

Nàng còn đang suy tới tính lui, chợt bên ngoài có người lớn tiếng hét:

— Ta đếm từ một tới mười, ngược bằng chẳng ra đây, thì chờ trách chúng ta... một, hai, ba... bảy, tám...

Triệu Minh trong lòng hồi hộp, chưa tìm ra cao kế thì ngoài kia đã đếm được mười tiếng.

Tiếp theo đó có tiếng lửa đỏ lên ánh lửa chiếu vào sáng ngời, hơi nóng làm cho nàng khó chịu, quả thật chực tăng đã nổi lửa đốt tháp và gió từ bốn phương tám hướng nổi lên rần rần, gập gió lửa cháy càng dữ.

Triệu Minh tỉnh linh nhớ lại cảnh mười mấy năm trước, anh của nàng, Vương Bảo Bảo cũng ra tay đốt tháp trong chùa Vạn Phật Tự.

Trong cuộc hỏa thiêu đó hàng trăm hàng nghìn các cao thủ của các môn phái thấy điều gặp tình cảnh hiểm nguy giống như nàng hôm nay.

Nhớ tới đây nàng lại nhớ đến câu nói của người dùng phép truyền âm nhập mật nói với nàng là : Thiện ác báo đầu... sau khi bắt cóc con nàng. Nhớ tới đây lửa tràn vào tháp, khói đen lan tràn sắp tới đây.

Nóng quá nàng liền đứng dậy chạy lên từng tháp kế đó, khi nàng vừa bước lên tầng trên thì ngọn lửa đã bắt lên cầu thang làm cho nàng không có đường trở xuống.

Đang hồi kinh sợ bỗng có tiếng nổi lên vang dậy, nhìn kỹ thấy cầu thang đã bị cháy ngã đổ thật là tuyệt hản lối về.

Triệu Minh không ngờ hai ngày liền nàng bị hai đại nạn : nước và lửa !

Ngọn lửa lần lần cháy đến tầng thứ nhì, vì nóng quá nên Triệu Minh đành phải trèo lên tầng thứ ba, rồi leo lên tầng thứ tư.

Người và lửa cứ leo lên mãi, bởi ngôi tháp này xây dựng quá chắc nên ngọn lửa cháy như vậy mà vẫn chưa ngã, vì bên trong xây toàn bằng đá.

Triệu Minh leo thẳng một hơi lên đến tầng trên cùng, tầng này không nóng lắm nhưng trước sau cũng phải cháy hết.

Triệu Minh nhìn ra ngoài thấy chung quanh tháp hòa thượng Thiếu Lâm đứng chen nghẹt, nhìn xuống La Hán Trấn thì thấy trùng trùng điệp điệp thì kinh tâm khiếp đảm.

Liệu chừng thấy từ chỗ mình đứng đến dưới đất phải cao ít nhất là hai chục trượng nếu liều chết nhảy xuống cũng khó sống.

Huống chỉ gần đó có gần hơn một trăm người đang hăm hù dọa nàng nhảy xuống là phanh thây xé xác.

Nàng ngửa cổ lên trời thở dài một cách thieu não, nước mắt rơi đầm đìa đoạn quay vào tháp.

Ở đó có đặt một chiếc bồ đoàn, Triệu Minh ngồi xếp bằng lên trên mớ mền nhằm mắt trong lòng định mình phải chết trăm phần trong giờ phút đó, bất chợt nàng phải nhớ đến Vô Kỵ, người chồng lý tưởng đã sống chung với mình hơn mười năm...

Nhớ đến chồng nàng, nhớ tới nghệ thuật kể nhiều câu chuyện giai thoại trong Võ Lâm cho nàng nghe, trong đó có nhiều câu chuyện thật hay.

Và tình cảnh này bắt buộc nàng phải nhớ đến một việc thật buồn cười.

Vào đời nhà Tống có một người họ Dương tên Phong rất giỏi nghề đánh thuốc độc biệt hiệu là Tây Độc bị một nàng thiếu nữ tên

là Hoàng Dung dùng mưu hay đánh lừa cho llo này kẹt trên đỉnh núi không ngó nào trở xuống.

Vì Hoàng Dung đã phải phục binh phá hủy chiếc thang duy nhất.

Mắt mưu một nàng con gái phải ngồi bó gối trên một ngọn núi cao suốt bảy tám hôm không gì ăn, không nước để uống. Trên đầu non gió lại thổi buốt tận xương.

Chịu đựng không nổi sự đói rét, tình thế bất được Tây Độc phải dùng trí thông minh, suy nghĩ nát nước ông ta liền suy nghĩ ra một kế không ai nghĩ đến.

Ông ta tuột quần của ông ta ra đoạn thắt gút hai ống lại cầm lấy hanger quần trút đầu xuống cho bọc gió, đoạn nhẩy ra trên núi cho rơi xuống từ từ.

Nhờ làm một việc mạo hiểm như vậy mà Âu Dương Phong đã cứu được mạng mình.

Triệu Minh nghĩ

— Giờ đây ta cũng gặp tình cảnh tương tự như Âu Dương Phong rất có thể cũng dùng cái kế của ông ta mà nhảy xuống cái tháp bảy tầng này. Nhưng khó là khó ở chỗ ta xuất thân là một vị quân chúa, lại là Giáo Chủ phu nhân, chẳng lẽ ngày hôm nay đi làm một việc mất hết thể diện như vậy. Vừa nghĩ đến đó Triệu Minh đã thẹn đỏ mặt :

— Không ! Không ! Không thể được thả chết một cách oai dũng, hơn là sống một cách nhục nhã.

Trong lòng nàng có hai ý tưởng đối chọi với nhau thật là kịch liệt nhưng lúc bấy giờ hơi lửa đã tràn lên chỗ nàng ngồi, làm cho nàng xuất hăng dầm dìa.

Triệu Minh từ từ mở đôi mắt dậy, ngược đầu nhìn lên, bất giác giật mình đánh thót. Vì giữa Phật Đài đang thờ một bức tượng của Đạt Ma Sư Tổ.

Bức tượng này làm bằng đồng bẽ cao đo bằng người thật, ông ta đang ngồi xếp bằng như đang điều khi luyện công, nhưng cặp mắt như long lanh nhìn thẳng vào mặt nàng.

Triệu Minh trông thấy sắc mặt của pho tượng, trong lòng nửa kính nửa hờn. Nàng sợ vì pho tượng bằng đồng mà cũng có đủ oai lực để làm cho lòng khiếp đảm.

Nghĩ đến khi xưa Không Minh dùng pho tượng bằng gỗ, mà

cũng đủ làm cho Tư Mã Ý giật mình bỏ chạy, đó là việc không ngoa.

Lại nhớ đến lúc mình sai kẻ thủ hạ vào Thiếu Tâm tự cắt mặt pho tượng Đạt Ma và viết mấy câu....

« Tiên Tru Thiếu Lâm:

Hậu Diệt Vô Đường »

Do đó mà các phái sanh ra thù hằn và hờn giận với nhau, thật là có trọng tội với người xưa.

Còn nàng giận vì Đạt Ma Sư Tổ đã rèn luyện nên một số học trò, có võ cao siêu, nên ngày hôm nay mới làm cho mình vô cùng khổ sở.

Nhớ tới chỗ này Triệu Minh trong lòng lấy làm nóng nảy, nàng có ý trước khi chết đi phải làm cho Đạt Ma Sư Tổ nhọc đi mới mát dạ.

Nghĩ tới đây Triệu Minh liền vận dùng hết công lực của nàng lắc mình lướt tới trước pho tượng Đạt Ma quyết dùng hết sức mạnh quệt ra một đường vào Đạt Ma Sư Tổ.

Nào hay đầu cặp mắt của nàng vừa trông thấy một món đồ đặt sau lưng pho tượng trong lòng bỗng nhiên mừng rỡ.

Vì đó là hai giá binh khí dù có mười tám thế mà người học võ thường dùng, sau cùng hai đàn binh khí lại có một cây lộng màu mè rực rỡ.

Vừa nhìn thấy cây lộng này Triệu Minh như một người vừa chết đi sống lại, nàng rú lên một tiếng mừng rỡ, rồi nhảy lên Phật Đài giắt lấy chiếc lộng.

Nhưng vì cán lộng đóng chặt và giá binh khí nên giắt chẳng lên, gấp quá nàng thét lên một tiếng, dùng ngay một chiêu Cồn Đường Đao Pháp, lấy bàn tay chém một nhát thật mạnh.

Nội lực của Triệu Minh mỗi khi phát ra thật là kinh khủng, cán lộng thật to, mà nàng chém ngang một nhát là đứt tiện như dùng một thanh đao bén.

Cầm được cán lộng rồi, nàng chạy nhanh ra ngoài lan can bảo tháp nhanh như gió.

Vào giờ này, lửa đã cháy lên đến tầng cuối cùng giữa cơn hỗn loạn, nàng cười to lên như một tràng chuông ngân lạnh lạnh đoạn phi thân ra khỏi bảo tháp.

Thân hình của nàng lướt ra ngoài hai ba trượng chiếc lộng mới

cán gió và Triệu Minh từ từ rơi xuống tư thái đẹp như một nàng tiên giáng thế.

Phần chúng hòa thượng Thiếu Lâm sau khi vây kín chân tháp rồi, thấy lửa cháy càng ngày càng to mà chẳng thấy hình ảnh của Triệu Minh đâu, trong lúc đó thì hỏa thân tiếp tục bành trướng dữ dội.

Một khi có lửa nổi lên thì gió bắt đầu to, và gió với lửa tương trợ với nhau làm cho khi thế càng thêm mạnh mẽ.

Ánh lửa đầy trời mà vẫn không thấy thiếu phụ đâu, còn đang lấy làm lạ thì từ trên ngọn tháp có một cây lộng bay ra.

Hòa thượng Thiếu Lâm vừa thấy thì nhận ra ngay là cây lộng trên điện thờ, nhưng tại sao bây giờ cây lộng lại bay ra một cách lạ lùng như vậy ?

Thì ra tháp quá cao nên mọi người thấy lộng mà không thấy thiếu phụ áo trắng ở đâu.

Gần một trăm nhà sư thấy đều ngược đầu lên nhìn hiện tượng lạ lùng đó chợt thỉnh linh thấy cây lộng chợt bay và ra khỏi tháp.

Chứng đó mọi người mới thấy phía dưới cây lộng có đeo tên một người. Người đó chính là yêu phụ mà mọi người đang cảm thù hết sức, thấy cây lộng ở trên từ từ bay xuống mọi người thấy điều kêu la ầm ĩ.

La Hán Trận liền chuyển động một cách kinh khủng dùng diêm trung tâm để đón đường rơi xuống của yêu phụ.

TRIỆU MINH THEO DÕI KẺ THÙ

NƠI BIÊN ẢI

Khi ấy lửa vẫn cháy đỏ trời, trong khi chiếc lộng cách mặt đất không bao xa dưới kia có nhiều vị hòa thượng tánh tình nóng nảy nhìn không được nên vội vàng dùng ám khí, ném lên tua rua.

Không biết bao nhiêu Mai Hoa Châm do hòa thượng Thiếu Lâm liên tiếp tung lên kịch liệt.

Loài Mai HOA Châm này vốn là một môn tuyệt kỹ ám khí của phái Thiếu Lâm, mỗi mũi bẻ dài chừng hai tấc phía sau có găng một

hàng mai dễ cầm lái, mỗi lần ném ra đều nhắm vào huyệt của con người thật là lợi hại.

Nhưng nằng đã có ý ngừa từ trước thấy phía dưới có ám khí ném lên, vội vàng dùng hai chân đá lên lung tung làm cho ống quần của nàng bay ra dữ dội.

Nhờ thế nên những ngọn Mai Hoa Châm thấy đều bay lệch sang một bên và nàng Triệu Minh vẫn tiếp tục rơi xuống.

Lúc nàng gần tới đất thì La Hán Trận thấy đôi thật nhanh trông thật là đáng khiếp.

Thình lình nàng thét lên dữ dội rồi buông hai tay ra để cho nàng đâm đầu xuống giữa trận.

Chúng hòa thượng không bao giờ nghĩ tới yếu phụ dám buông mình nhảy xuống, nên mọi người thấy đều giật mình cả kinh.

Chúng tăng nhân còn đương lo sợ thì Triệu Minh đã rơi tới đất như một tia chớp, Triệu Minh liền tiếp xữ ba chiêu Cuồng Phong Tảo Lạc Diệp.

Ba ngọn cước kinh hồn đó làm cho năm sáu tăng nhân đứng gần đó thấy điều bị nàng đá trúng lẫn chiêng, năm ngồn ngang dưới đất.

Trận La Hán vừa bị ba ngọn cước của nàng làm cho tan nát tức tức liền kết trở lại, bao vây nàng như cũ.

Nào ngờ chưa kịp phát động tấn công thì cây lọng ở trên cũng vừa bay xuống, nàng thét lên một tiếng chụp lấy cây lọng đoạn liền tiếp múa ra nhiều đường vô oai hùng như mãnh hổ hạ sơn.

Cán lọng thật to nhưng Triệu Minh biết lợi dụng lấy nó thay cho Phưong Thiên Họa Kích, xữ một chiêu Hoành Tảo Thiên Cung.

Họa Kích là một món binh khí nặng nề nhất trong mười tám món binh khí do đó Triệu Minh vừa tung ra một đòn thì có bốn vị hòa thượng đi đầu thối lui sáu bảy bước, tất cả bị cán lọng đánh trúng làm cho bị trọng thương.

Nàng thấy vậy vội vàng đổi thành bộ pháp Hồng Môn, chuẩn bị tiến tới truy kích đối phương. Ngay lúc ấy sau lưng nàng vang lên một tiếng kinh thiên động địa.

Quay lại phía sau lưng nàng thấy ngôi tháp bảy tầng bảy giờ bị cháy đỏ thành một đồng gạch vụn cát bụi tức khắc bay lên đầy trời khói càng bay lên dữ dội.

Ái đứng gần đó cũng điều hết sức kinh sợ, Triệu Minh thừa

lấy cơ hội đó, buông binh khí trong tay của mình ra, để cho cán lọng bay vào vào giữa trận.

Còn phần nàng thì nhảy vội về phía sau xữ một chiêu Cầm Long Thủ nắm lấy bầu áo của vị hòa thượng cao lớn vô cùng trong một lúc lấy bàn tay áp vào huyệt Thiên Tuyền của ông ta.

Hòa thượng này pháp danh là Tuệ Bạch vốn là một vị tăng nhân thuộc hàng chữ Tuệ của chùa Thiếu Lâm, võ công cao siêu chứ chẳng phải thuộc hạng tầm thường.

Nhưng vì đang kinh hoản trước hóa thân đồng thời bị khó; làm cho mờ mắt thông ra.

Bất thần cảm thấy bầu áo của thuyền sư không biết bị ai nắm chắc, chưa kịp lên tiếng thì huyệt Thiên Tuyền đau buốt như bị người nào dùng dao bén dè lên.

Không kịp trở tay Bạch Huệ thiền sư bị một luồng nội lực ép mạnh vào huyệt đạo, làm cho tay chừng ẽ chề đau đớn, tinh thần đã đuối.

Tiếp theo đó thân hình của ông ta bị một người đỡ khỏi mặt đất, lướt nhanh về phía trước nhẹ nhàng như gió vô đồng vùn, biết mình bị nạn nhưng Tuệ Bạch không biết làm sao cứu vãn tình thế, tâm trí của ông ta hỗn loạn quay cuồng.

Ông ta có biết đầu yếu phụ đã ém huyệt đạo của mình dùng thân hình vạm vỡ che dầy nhân quang của đồng đạo để thoát ra khỏi trận và trốn ra khỏi chùa.

Ra khỏi chỗ khởi lửa, biến thành Triệu Minh đỡ Bạch Tuệ sau lưng, nhờ vậy mà tăng nhân trong chùa nhìn ra chỉ thấy một nhà sư mặc áo nâu, có thân hình mập mạp đi sất sả ra sơn môn mà thôi.

Chứ không ai thấy trước mặt Tuệ Bạch thiền sư là một người thiếu phụ sắc đẹp vô cùng mặc trên người bộ đồ trắng.

Thấy cơ hội của mình không bị bại lộ Triệu Minh thông thả đi qua khỏi bức tường của chùa Long Vân.

Đi khỏi chùa một đoạn khá xa nàng mới quay đầu nhìn về hướng, bực thì thấy chỗ đó có một khu rừng xanh mịt.

Triệu Minh biết ở gần chừng nào thì dễ sinh ra điều lợi thôi rắc rối chừng này, vì vậy nàng đi thẳng vào rừng sâu để dấu nhem tung tích của mình.

Luồng vào trong rừng được hai ba dặm đường, liền nghe

bên tai có tiếng suối reo nước chảy, nàng mừng rỡ đi thẳng về phía đó, thấy có một con suối nhỏ nằm giữa rừng sâu.

Triệu Minh tức khắc đặt nhà sư trên vai xuống, đoạn dấn vào trong một khóm cỏ cao khỏi đầu.

Xong xuôi nàng mò xuống bờ suối kẻ miệng uống cho đỡ khát.

Nước suối lạnh lòng làm cho nàng khỏe lại và tâm tư sáng suốt Triệu Minh trong lòng thầm nghĩ :

— Sự biến cố trong gia đình ta thật nhiều điều bí mật, con ta chẳng thấy tâm hơi, chồng ta thì ra đơn thân độc mã, không biết có gặp điều gì tai họa hay không... Ờ... phải...

Từ khi Triệu Minh ra khỏi nhà thì việc này chưa hết lại đến việc kia, chiến đấu liên liên nên không có thì giờ suy ngẫm giờ đây ngồi bên bờ suối trong lòng có thanh thản, liền nhớ đến Vô Kỵ rời khỏi Tô Châu một mình trong lòng hết sức kinh sợ.

Triệu Minh biết rằng đầu sao Vô Kỵ cũng trúng kế thù nhân ắt làm đại nạn nên liền tức tốc quay trở lại, vát lấy nhà sư bị điểm huyết trong bụi cỏ đó mà lên đường, đi nửa nhìn thấy đáy suối không sâu nàng liền vượt sang đi thêm hai ba, dặm đường nửa bỗng nghe có tiếng bánh xe lăn trên đường và có tiếng khách bộ hành nói chuyện xôn xao.

Tiếng động ấy làm cho nàng biết rằng mình sắp ra đến đường cái, Triệu Minh nghĩ thầm:

— Giữa lúc ban ngày, ta cồng một nhà sư đi nghênh ngang thật là bất tiện, chỉ bằng ta đi lên lòi trong những con đường nhỏ này mà kín đáo hơn.

Nghĩ đến đây nàng liền hoành sang phía tay tả, vượt được một triền núi, thấy trước mặt có cây sấm uất giữa nơi ấy hiện lên một mái chùa cổ kính, nhưng rêu phong bốn phía trông thật là hoang tàn.

Đầy cửa nhè nhẹ nhìn vào trong, thấy trên bệ thờ có đặt một pho tượng thần Di Lạc.

Bức tượng này lâu ngày không ai hương khói, nên tay chân sức mẻ, lòng nghe động tĩnh trong chùa, thấy đó đây im phăng phắc không một tiếng động.

Triệu Minh vội vàng đi vòng ra phía sau, dấn nhà sư vào chỗ kín đáo dưới chân tượng, nàng nghĩ thầm :

— Muốn khám phá những điều bí mật trong việc gây đổ máu

đổ máu của gia đình, chỉ còn cách duy nhất là tra khảo người này mà thôi, nhớ lại cảnh tượng kinh khủng của gia đình mình trong lòng Triệu Minh lại sôi lên căm tức.

Nhìn gương mặt phỉ nộ của vị hòa thượng, cặp mắt hiếp lại thật là dị tượng, vì bị điểm huyết Thiên Tuyền nên ông ta nằm yên không cựa cựa.

Lòng nàng bỗng nghĩ đến một việc khi xưa lúc nàng còn ở trong Vương Phủ, thấy bộ hạ tra khảo phạm nhân bấy giờ nàng định mang ra áp dụng.

Nhớ tới Triệu Minh liền thở tay đánh nhẹ vào huyết Đại Thôi trên xương sống..

Huyết Đại Thôi bị chạm, Thiên sư liền mở mắt. Làm cho nhà sư phải rên xiết mấy tiếng rồi mới từ từ mở mắt ra.

Ông ta có cảm giác như mình vừa trút một gánh nặng, mở mắt thấy yêu phụ nhìn mình và nàng quát hỏi:

— Hòa thượng, ta với Thiếu Lâm..

Tuệ Bạch thấy yêu phụ muốn nói lời thôi nên cất ngang:

— Ta bắt tài lọt vào tay mi thì muốn làm sao thì làm...

Triệu Minh bị nói thách lòng càng giận dữ, tức khắc đề một bàn tay lên huyết Ngũ Lý của nhà sư làm cho ông ta nghe thấy có một luồng nội lực truyền vào đó rồi đi thẳng vào gan của mình.

Bởi vì huyết Ngũ Lý thuộc hệ thống của gan, nếu bị điểm nhằm đường gan chấn động tức khắc nôn ọe.

Tuệ Bạch lúc bấy giờ bao nhiêu đồ ăn trong dạ dày thấy điều nôn ra tất cả, và ngũ tạng của ông ta khó chịu vô cùng.

Ban đầu nôn ra cơm, nước, sau nôn ra toàn là nước xanh.

Thấy hòa thượng mệt mỏi quá rồi Triệu Minh mới quát hỏi :

— Bọn bây là người xuất gia không duyên cớ lại bắt con ta làm chi nếu chẳng nói rõ, thì ta chỉ cho mi biết vị trí của Vạn Nghĩa Tân Tâm Huyết.

Mấy tiếng « Vạn Nghĩa Tân Tâm Huyết » làm cho Tuệ Bạch vô cùng kinh khủng, vì ông ta biết nếu bị điểm nhằm huyết này thì nạn nhân như bị vô số con kiến bò vào Ngũ Tạng Lục Phủ làm cho vô cùng khó chịu đến chết mới thôi.

Còn đang ngần ngừ thì Triệu Minh liền thở tay điểm thêm vào huyết Ngũ Lý một lần nữa.

Lần này có bao nhiêu sức mạnh nàng đều dùng hết, cho nên Tuệ Bạch càng nổi thêm dữ dội.

Buong gan ông ta cơ hồ bị vỡ, nước mắt ràn rụa trông thật là thảm não. Bao nhiêu hơi thở của ông ta thấy điều bị cơn nổi lên cho thoát ra ngoài, vốn là một người có một thể xác trắng kiêu mà ông ta từ chỉ rã rời, gần cốt hoàn toàn bại liệt, hòa thượng Tuệ Bạch vốn là một người hiền hòa vừa nghe Vạn Nghĩa Tân Tân Huyết thì hoàn hồn kinh sợ, ông ta không biết Triệu Minh vốn cũng không biết rõ huyết đạo này nằm tại chỗ nào, nhưng nàng rõ người trong Võ Lâm mỗi khi nghe đến năm chữ này thấy đầu khùng khiếp nên đem ra dọa nạt mà chơi.

Nào hay Tuệ Bạch vốn là môn hạ của Thiếu Lâm, lại có tinh thần nghĩa khí nên thẳng thừng trả lời rằng :

— Hôm nay đâu có phải chôn thầy trong hoang miếu này. ta cũng chẳng chịu khuất mi tội ác tày trời, ngày sau làm thế nào tránh được đường quả báo.

Triệu Minh nghe ra càng thêm giận dữ có bao nhiêu nội lực nàng đều tung ra làm cho Tuệ Bạch ngất ngư đi.

Thấy vậy Triệu Minh lại xoa vào huyết Nhân Trung làm cho ông ta choáng tỉnh, nàng hét :

— Giờ đây ta cho người biết mùi Nạn Nghĩa Tân Tâm... nói đoạn nàng giơ tay lên định đâm vào huyết Vân Môn...

Giữa lúc ấy thì bên ngoài có tiếng ngựa phi văng vẳng làm cho nàng dừng tay lại lắng nghe.

Nghe ngoài kia có hai con ngựa đang đi về phía mình, và cách ngôi chùa không xa hai người cỡi ngựa nhảy xuống đi lẫn vào hoang miếu.

Ngay cấp nàng vội vàng diềm nhanh vào huyết á khẩu và bại liệt của hòa thượng rồi đá xác lẫn vào vách tường.

Còn nàng thì bay vút lên trần nhà ẩn thân vào một nơi có kín đáo.

Xong đầu dãy có người đẩy cửa bước vào miếu, có một người hỏi :

— Buột ngựa bên ngoài hay dẫn vào trong ?

— Dẫn vào đây !

Tiếng nói vừa dứt nàng nghe hai người trở ra dắt ngựa vào. Nàng thầm nghĩ :

— Hành vi của hai người này chắc không quang minh chánh

dại nên mới dắt ngựa vào trong chùa.

Chợt nghe một người nói :

— Chúng ta được sống về đây thật là đại phước bằng không đã chìm thây dưới Hoàng Hà. Nghe nhắc đến mấy chữ « Hoàng Hà », Triệu Minh giật mình nghĩ thầm :

— Bọn này chắc dính líu với con giống tổ hôm qua mới có khẩu khí như vậy.

Lại nghe một người nói :

— Chẳng rõ mưu kế của đại ca có thành hay chẳng lắm cho bọn ta phải chết mất hơn hai mươi người.

Có người trả lời :

— Nếu thất bại sao nó đuổi đến Hoàng Hà.

Người khác lại nói :

— Đại ca thật có diệu kế. Không Minh cổ sống lại cũng phải thua hà huống con Triệu Minh ác phụ...

Câu này cho nàng cảm xúc mạnh, nhưng phải dằn cơn giận dè nghe cho rõ.

Thình lình nghe một người nói :

— Chẳng rõ đưa con cưng của chàng Võ Kỳ bây giờ để ở đâu ? Triệu Minh trong lòng hồi hộp ngưng thần nghe ngóng, bao nhiêu lo âu thắc mắc đều nằm trong câu hỏi này.

Chờ đợi rất sốt ruột bỗng nghe người nọ nói :

— Dấu ở.... nghe kia... bên ngoài có...

Triệu Minh tức tối vì câu nói bị cắt ngang, nhưng nàng cũng nghe thấy có nhiều người đi về phía này.

Hai gã ngồi ngoài kia bây giờ cũng không nói chuyện nữa chắc họ đang chờ nghe động tĩnh.

Đây chính là hai cao thủ mà Triệu Minh đã gặp nạn hôm qua.

Họ ngỡ rằng đánh lừa Triệu Minh rồi đem toàn lực ra uy hiếp chắc có thể thắng nàng, hay đầu trời nổi giông làm cho thuyền đắm.

Những người cướp được phao mà lội vào bờ sống sót có hai tên ngồi trong hoang miếu này đây.

Lúc ấy, từ ngoài bước vào miếu, Tuệ Văn đi trước và một số hòa thượng theo sau thấy hai người lạ mặt ngồi và Tuệ Bạch thì nằm ở một góc tường bất cử động. Tuệ Văn liền giải huyết tề và huyết á khẩu nhưng vì Tuệ Bạch đứt hơi nên giải không được.

Tuệ Văn cả giận đứng lên hét :

— Hai đứa bây mau thông tên họ để rồi chịu chết

Hai người ấy nào chịu trả lời, người lớn nói :

— Muốn biết tên họ phải đánh trăm hiệp.

Câu nói này chưa dứt thì Tuệ Văn nhảy sỏ tới tấn công.

Vì ban nãy hai bên đã chạm với nhau một chiêu, Tuệ Văn biết người này cao thâm vô tận, nên lần này ông ta liền dùng ngay một chiêu vô cùng cay độc.

Đường quyền của ông ta vừa bay ra, đồng đạo thấy thất sắc vì đó là một thế võ ít khi dùng đến, trừ trường hợp thiên nguy vạn hiểm.

Nhưng chúng tăng lại kinh dị một lần nữa vì người cao lớn đối thủ với Tuệ Văn cũng tung ra một đường quyền y hệt.

Những người có mặt ai ai cũng cho chuyện lạ, liền khi đó có một tiếng sấm kinh khủng vang lên, Tuệ Văn cùng đối thủ đều lui ra sau bốn bước.

Tuệ Văn lấy làm lạ quát hỏi :

— Mi thật là môn hạ của...

Người cao lớn cười ha hả :

— Ta chẳng phải là người của Thiếu Lâm, nhưng dùng võ Thiếu Lâm hạ người mới thú !

Nói rồi bước ra ba bước, đoạn thốt nhiên trở về tà tà tung ra một chiêu.

Tuệ Văn vừa thấy giật mình kinh hãi vì cứ đó mà suy thì đối thủ này luyện võ Thiếu Lâm phải mất mười năm công khổ.

Ông tức khắc bước ra ngoài một bước dùng tay tả đẩy ra một chưởng liền theo đó lấy tay hữu vuốt nhẹ lên tay tả. Đột nhiên hai tay biến chuyển thành chưởng từ trên đánh xuống.

Đây là thế Phiến Thân Tị Kích, vừa ứng dụng là phải giải phá ngay thế võ của đối phương và thành công lạnh lẽ.

Chúng hòa thượng Thiếu Lâm bấy giờ khâm xét khắp chùa vừa canh chừng người béo lùn cần mật.

Trốn trên mái nhà, Triệu Minh nghĩ thầm :

— Sự này thật là kỳ hoặc cỡ sao cừu nhân của ta lại lật lọng nói rằng chẳng phải người của Thiếu Lâm, cỡ sao những tên hòa thượng kia lại giam ta trong cở thụ. Không lẽ bọn bất cóc con ta lại gạt chổng ra, bọn người trên sông Hoàng Hà kia toàn là bọn Thiếu Lâm giả mạo !

Lúc nàng đang nghiêng ngàm đầu dưới thì ngoài kia, hai vị hòa thượng Thiếu Lâm, một giả và một thật đang dùng võ Thiếu Lâm đấu chiến với nhau thật kinh khủng.

Nàng nghe tiếng quyền cước đi nghe và và, biết công lực hai người này đều thuộc hàng cao siêu thượng thặng.

Triệu Minh nghĩ :

— Bên nào thật ? Bên nào giả ? Ta chưa biết hãy chờ khi họ đang đấu chiến với nhau, ta ngồi nghĩ mà chờ cơ.

Triệu Minh nghĩ đến đây thì ngoài kia tiếng đấu chiến vang lên dữ dội, có một người rút lên, nàng hồi hộp, không biết bên nào sẽ thắng.

Và khi thắng rõ ràng, nàng sẽ giải quyết ra sao.

Nói về Tuệ Văn đang đấu chiến với người cao lớn vô cùng thâm khốc.

Hơn một trăm hiệp mà người vẫn dùng võ Thiếu Lâm một cách khôn khéo là cho Tuệ Văn lấy tâm bực tức vô cùng.

Tuệ Văn quyết định phải làm cho người này tự xưng môn phái của mình ra nên liền thay đổi lối tấn công quyết liệt.

Chúng tăng nhân đứng bên ngoài, thấy thân hình Tuệ Văn thỉnh lình tách ra thành nhiều người rồi sẽ tấn công nhiều ngó.

Đối phương của Tuệ Văn cảm thấy áp lực tăng gia, các yếu huyết bị uy hiếp nặng nề vô cùng kinh sợ.

Chẳng bao lâu người cao lớn bị Tuệ Văn đẩy vào một góc tường, liền theo đó ông ta lại đỡ tuyệt kỹ của Thiếu Lâm và Tiểu Cầm Nãi Thủ tấn công tới tấp.

Đây là một môn võ chuyên dùng để xử dụng trong những nơi chật hẹp, làm cho người cao lớn không dám hoàn toàn dùng võ Thiếu Lâm như ban nãy mà lâu lâu tung ra những đòn lạ để cứu mạng mình.

Tuệ Văn hăm hực quá :

— Trong vòng năm chiêu ta phải làm cho mi bại lộ tung tích.

Dứt lời ông tức tốc xử dụng một tuyệt chiêu trong Cầm Long Thủ.

Ái nấy đứng bên ngoài thấy Tuệ Văn đảo một vòng đôi bảy cung bộ đoạn thò tay ra bắt vào xương Tý Bả của đối thủ.

Chiêu thức lợi hại này làm cho người cao lớn tức khắc tâm vào thế nguy.

Vào giây phút ông đang thẳng thẽ chột nghe sau lưng mình tiếng gió nổi lên và tức khắc có tiếng người rú lên thảm thiết.

Tiếng rú đó thật là ghê hồn vừa nghe cũng biết người này bị trúng một đoàn thật là ác liệt không chết ắt cũng là bị thương nặng.

Tiếp theo đó tiếng vèo vèo nghe càng thêm rõ, Tuệ Văn biết sau lưng mình có người tập kích.

Tình cảnh đó bắt buộc ông ta phải thâu tay nhìn lại thấy gà béo lùn ngã sổng soài trên mặt đất, chắc đã thọ trọng thương nên khóc miêng ứa ra một giòng máu rợn người.

Quả thật như thế vì gà béo lùn này thấy đồng bọn của mình đang gặp hồi nguy hiểm, nên thừa dịp ném ám khí để giải vây.

Ám khí của hân ném ra có hai món, mũi to đi trước gây ra tiếng động để đánh lừa đối phương, còn mũi nhỏ đi sau có tâm thuốc độc rất mãnh liệt đó mới là vật giết người trong chớp mắt.

Không ngờ Tuệ Quang thiền sư luôn luôn theo dõi cử chỉ của hân, nên vừa thấy hân động liền chồm tới vỗ vào giữa mặt hân.

Tức thay khi Tuệ Quang lướt tới thì hai mũi ám khí đã bay ra, Tuệ Quang cả giận sửa bàn tay của mình vỗ vào huyệt Giai Tinh của đối phương một đòn khốc liệt.

Gà vạm vỡ tức khắc vùng tay ra đón đỡ, động tác đó làm cho hân đề hồ cạnh sườn bên trái, Tuệ Quang thừa thế tấn công vào nơi ấy, đó là đại huyệt Thiên Tuyên.

Bàn tay đề vào Giai Tinh là hư, đánh vào Thiên Tuyên mới là thật, do đó mà tên này bị trúng đòn thỏ huyết ngã ra chết tốt.

Phần Tuệ Văn quay đầu nhìn lại thấy ám khí bay vu vu, định đưa tay ra bắt vào giữa lúc ấy có một mũi thứ nhì tức tốc trở tới cách mặt mình chỉ vòn vẹn có năm tấc mà thôi.

Quá khẩn trương làm cho Tuệ Văn phải xử một chiêu Thiết Bản Kiềm ngã ngựa ra để tránh.

Nhờ thế đó mà ám khí lướt qua trước mặt chỉ cách một tờ giấy mỏng, giữa lúc đó thì mũi đi trước mà tới sau lại chiếu vào huyệt Trung Cực của ông ta.

Đứng trước tình thế này Tuệ Văn phải tiếp tục dùng Thiết Tinh Độ bản lùi để trốn.

Thừa dịp may nghìn năm một thuở này, người cao lớn tức thì phi thân chạy nhanh ra phía sau đại điện như một con thỏ sút chuồng.

Nào hay đầu thân hình của hân ta lọt vào sau đại điện rồi thì giết mình kinh hải, nguyên nhân chỉ vì phía sau này không có cửa hậu, vào đây thật chẳng khác chi con cá đuối đầu vào rọ.

Nằm trên mái nhà, Triệu Minh cười thầm tự nói với mình:

— Tình cảnh này chỉ còn có nước dùng phép Nhất Hạt Xung Thiên...

Ý nghĩ này vừa đến đây thì quí nhiên người ấy tung ra một đoàn Nhất Hạt Xung Thiên bay bổng lên mái nhà, liền theo đó hân ta tung ra một chưởng kinh hoàng.

Một tiếng «bùng» mãnh liệt vang lên, mái ngói thủng một lỗ to và người này nương theo đó mà thoát ra ngoài.

Triệu Minh mừng như bắt được vàng, nghĩ rằng đây là một cơ hội tốt để cho mình thoát thân, thế là nàng cũng nhún mình bay ra theo lỗ hồng ấy mà thoát ra ngoài.

Người phía trước mặt sau khi lên được mái ngói rồi tức thì trở thuật phi hành lướt đi nhanh như giòng gió, hân có biết đâu còn có một tay cao thủ thượng thừa lên lên theo sau.

Triệu Minh biết rằng người đi phía trước mặt của mình đây chính là đầu giây mối nợ giúp mình phăng lần ra manh mối, cho nên thận trọng theo từng bước một...

Xuyên qua không biết bao nhiêu núi đồi trùng điệp, nhà cửa phía trước lần lần đông đảo, và không bao lâu thì hai người này lọt vào thị trấn bán buôn tấp nập...

Triệu Minh thấy chung quanh mình bây giờ người ta ồn ào đông đảo, nên bám sát theo sau, thấy người này chọn một ngôi khách sạn khá to đoạn bước vào thuê phòng ngồi nghỉ.

Khoảng nửa giờ sau, Triệu Minh cũng vào ngôi khách sạn ấy mà thuê một gian phòng đẳng hướng Đông rồi khóa chặt cửa phòng mà ngồi dưỡng thần.

Trong lòng nàng vô cùng nôn nóng, cứ chờ cho trời mau tối nàng sang phòng của người cao lớn vạm vỡ kia mà thăm thình tình hình.

Đến chiều, tiểu thị mang cơm vào hai lần mà nàng chẳng nuốt được miếng nào. Thế rồi đêm xuống... khi trời giá buốt từ ngoài biên ải thổi sang đem đến cho nàng một cảm giác lạnh lùng.

Khoảng giờ đầu buổi nghe có tiếng động nhẹ nhàng trên mái ngói, vốn là người trong nghề, nên vừa thoáng nghe Triệu Minh biết ngay có người đi trên mái ngói.

Mừng rỡ nàng nhón gót bay ra cửa sổ, nép vào chỗ tối rảo mắt nhìn quanh.

Thình lình thấy trên mái nhà phía đông có một bóng người thoáng hiện, đoạn đi lần vào căn phòng gã đàn ông vạm vỡ.

Quắc mắt nhìn xuyên qua đêm tối, nàng thấy đó là một dáng người có vóc dáng yếu điệu thướt tha với một mái tóc thướt tha tung bay theo chiều gió rõ ràng là một phái nữ.

Thấy người này rón rén dừng chân nghe thật lâu, rồi từng mình lướt tới trước cửa phòng.

Nhưng hai bàn chân của người này chưa chạm vào mặt đất bằng có một tiếng cười khà khà trong phòng đưa ra và có người nói :

— Bán dạ tam canh được mỹ nhân đến viếng thật là vạn hạnh.

Câu nói vừa đưa ra thì mỹ nhân dưới cửa phòng và mỹ nhân trên mái ngói thấy đều giật mình và cả hai đều nghĩ như nhau :

— Thình giắc của người này thật là đáng sợ.

Nàng nhìn thấy cửa phòng mở ra một chút, và người đẹp bước vào vô cùng nhanh nhẹn.

Cửa phòng tức khắc khép lại, Triệu Minh vô cùng thắc mắc.

Tuy biết đối phương lợi hại nhưng Triệu Minh cũng phải dùng thật khí để lướt sang bên kia, nàng nghe có tiếng người đàn ông nói chuyện :

— Vân Nam cách biệt mới đó mà đã gần một năm, bây giờ gặp mặt lại thấy cô nương có vẻ gầy gò... nhưng gầy mà đẹp thêm ra, thật không hổ với mỹ hiệu Nam Hải Tây Thi.

Triệu Minh nghe thấy lòng mình hồi hộp, tâm địa của người đẹp nghe đồn ở đâu có mỹ nhân phải tìm xem cho thấy.

Nàng còn đang bàng hoàng nghĩ ngợi bỗng nghe từ phía dưới kia có một câu nói trong trẻo đưa lên.

— Vân Nam nhị độc, đi đến đâu cũng không rời nhau một bước, sau hôm nay lại đến biên thủy một mình như vậy ?

Bốn chữ Nam Hải Tây Thi làm cho Triệu Minh khao khát bao

hiều thì bốn chữ Vân Nam Nhị Độc làm cho nàng kinh sợ bấy nhiêu.

Phải chăng thù nhân đi ngót nhìn dặm đường xa mới tìm được manh mối trong vụ gia biến của mình.

Nàng nghĩ :

— Trong bọn này có hai người tên là Vân Nam Nhị Độc.

Không dân được cơn xúc động Triệu Minh xư một thể Bình Sa Lạc Nhận, rơi xuống dưới thềm như một tàu lá úa.

Cẩn thận bước đến khuôn cửa sổ, dùng lưỡi liềm nhẹ vào lớp giấy mỏng trên cửa sổ, rồi dùng chốt lưới soi phòng một lát khi dòm vào nàng giật mình xuýt nữa kêu lên.

Vì bên trong bây giờ đèn sáng mờ, có một nàng thiếu nữ ngồi bên án thư.

Nàng thiếu nữ này có một khuôn mặt trái xoan, hai vành môi tươi thắm, sống mũi thẳng, cặp mắt đen và sáng.

Triệu Minh từ thuở nhỏ sống trong cung vàng điện ngọc, nàng từng trông thấy không biết bao nhiêu trang quốc sắc thiên hương, đến như người có sấp đẹp khuynh thành là Hân Cơ khi xưa bị chết trong Vạn Phật Tự, nàng cũng cho là hạng tầm thường.

Bây giờ nghe hai người nói chuyện, Triệu Minh biết chắc đây là người của Vân Nam Nhị Độc, nhưng mà sắc đẹp diễm lệ của nàng làm cho Triệu Minh đem lòng yêu mến.

Nàng khen thầm :

— Bình sinh ta tự cho mình là người đẹp, nhưng sánh với nàng thiếu nữ mang hiệu Nam Hải Tây Thi đây chưa chắc ai hơn ai kém tiếc thay không có Vô Kỵ hiện diện tại chỗ này để chàng có cơ hội nhìn hai người này mà bình phẩm.

Còn đang suy nghĩ chợt thấy người cao lớn thông thả quay đầu nhìn lại, phen này cũng làm cho Triệu Minh lấy làm lạ vô cùng.

Tuy nàng đã bím sát tên này lâu ngày, nhưng vì chẳng dám tới gần, nên chẳng thấy sắc diện của hắn.

Nào ngờ đầu, bây giờ nhìn được rõ mặt, thấy người này vầng trán thật rộng, vành môi thật tươi, mặt vuông chưa đầy bốn mươi tuổi thật là một người đàn ông trẻ đẹp có phần uy dũng.

Đôi trai gái ngồi gần bên cạnh chiếc bàn con, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ, dường như gặp một chuyện gì khó xử dữ lắm.

oOo

Nàng nhìn trên bàn thấy có đặt một cái đỉnh trầm hương mùi thơm nồng nực, trên đỉnh hương trầm này lại có một bình nước nóng bốc lên.

Rõ ra thì người cao lớn này bắt chước những văn nhân thi sĩ, đốt lò hương đồng thời đun trà giải khát.

Chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói

— Hơn một năm nay chẳng biết Công Tôn huynh mai danh cải tạo tôi tìm mãi mà không gặp, trong lòng thật lo âu.

Người cao lớn chợt thay đổi sắc mặt, trả lời:

— Thằng họ Công Tôn tên Cẩn này chẳng có làm việc gì trái với nhân đạo mà phải mai danh, chỉ có người khẩu phật tâm xà, một mặt muốn lòng như nó mới cần mai danh trốn tránh.

Câu nói quyết liệt này làm cho Nam Hải Tây Thi hồ thẹn đỏ bừng sắc mặt, đôi mày liễu cau có một cách bức tức vô cùng.

Chỉ này, nàng có vẻ lo âu, nên sắc mặt có chiều tư lự làm cho Triệu Minh đứng bên ngoài cũng sinh lòng thương cảm.

Giờ đây sắc mặt của nàng vừa thẹn vừa giận, nên vẻ đẹp của nàng thêm biến đổi thiên hình vạn trạng, làm cho Triệu Minh đứng bên ngoài cửa sổ cũng tấm tắc khen thán.

Triệu Minh tự nhủ:

— Cô này sắc mặt diễm kiều thế kia, chẳng hiểu tại sao thằng Công Tôn Cẩn lại buông lời nặng nề.

Còn đang kinh dị, chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói:

— Thật không ngờ mi thấy tròng quên đèn, đang tâm đập liễu với hoa...

Công Tôn Cẩn ngửa mặt, cười sần sùi:

— Mi thừa lúc ta vì công việc trời buột, nên lên lại với thằng Âu Dương, mi chớ cho rằng dùng một bàn tay của mi có thể che mắt được hết người trong nước.

Chợt nghe Nam Hải Tây Thi tức tối thét:

— Ta ngờ mi là một người xuất thân trong gia đình thi lễ, biết điều liêm sỉ, ai hay đầu chúng bấy thuộc hạng phạm phu.

Công Tôn Cẩn thỉnh linh vỗ bàn đánh bộp, đứng phắt dậy hỏi:

— Mi bảo ai là vô phu?

Người đẹp vừa há môi định trả lời, thì nhanh như cắt, Công Tôn Cẩn thỉnh linh bay ra một ngón, điểm vào con mắt phía tả của nàng.

Nhan sắc của Nam Hải Tây Thi hiếm thấy tới dường nào, sở dĩ được danh hiệu như trên, cũng nhờ cặp mắt của nàng lung linh

sáng chói.

Nam Hải Tây Thi tuy ngồi trong bóng tối, nhưng cặp mắt long lanh như hai viên dạ minh châu, nàng biết đôi mắt mình quý báu vô cùng, một mai mà đi, tài đời nàng kể như bỏ đi.

Nhớ đến đây nàng tức khắc cúi đầu, cái điệu tránh của nàng phật là lạnh lẽ, ngoài sự tưởng tượng của Triệu Minh.

Buổi ban đầu, nàng thấy bộ tướng đi của Nam Hải Tây Thi trên mái ngói tuy nhanh nhẹn nhưng không có chỗ nào đặc biệt.

Ngày nay bất thần thấy cái bộ né tránh tài tình, Triệu Minh bất giác kinh tâm, cho rằng nguồn gốc của người này chẳng phải tầm thường.

Ý nghĩ của Triệu Minh thỉnh linh bị một tiếng thét rợn người cắt ngang, nhìn vào trong Triệu Minh tâm can tan nát, tay chân rã rời.

Bởi vì trong phòng bây giờ đang bày ra một cảnh tượng vô cùng bi thiết.

Giờ đây, Triệu Minh mới rõ thế mồi mả: chỉ là thế hư, cốt chỉ làm cho đối phương kinh hoàng mà thôi.

Vào giữa lúc Nam Hải Tây Thi cúi đầu né tránh thì Công Tôn Cẩn dùng một thủ pháp nhanh nhẹn vô cùng, chụp lấy bình trà đặt trên đỉnh trầm hương rồi đỡ nhanh lên đầu của một trang quốc sắc.

Cuộc diễn biến vô cùng đột ngột làm cho một người cái thế thông minh là Triệu Minh cũng ngua trước chẳng kịp, chớ đừng nói chỉ đến Nam Hải Tây Thi.

Theo sự liệu định của Nam Hải Tây Thi, Công Tôn Cẩn sẽ dùng một thế võ khác để hủy hoại nhan sắc của mình bằng cách móc mắt hay làm cho gãy răng bể mũi, chớ không bao giờ ngờ hèn dưng đến nước sôi đổ vào mình một cách tàn nhẫn đến thế.

Giữa lúc nàng định đỡ cung hồi bộ thì bình nước nóng trút lên đầu nàng nhanh như chớp.

Nước đổ đến làm cho Nam Hải Tây Thi đau đớn như kim châm lửa đốt, sự nhức nhối làm cho nàng tay chân rã rời, té sòng soài trên mặt đất.

Nước nóng đi tới đâu thì ngũ tạng lục phủ của nàng đau đớn như đâm, nàng đưa bàn tay lên cào cào tới đâu, thì da thịt rớt ra từng miếng!

Triệu Minh là người thấy nhiều, nàng đã mặc kích không

biết bao nhiêu cảnh trạng khủng khiếp kinh hoàng, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này nàng cơ hồ mất hết trí giác.

Nàng đâu có biết Công Tôn Cần mang danh Văn Nam Nhi Độc, thì mảnh khoé thuốc độc phải lợi hại phi thường.

Trong lúc buông lời mắng Nam Hải Tây Thi, Công Tôn Cần đã nhanh tay khảy nhẹ một món thuốc độc trong móng tay của hẳn bắn vào bình nước.

Cử động của người này quá nhanh nên cặp mắt của Triệu Minh lạnh lợi dường đó mà không trông thấy.

Thuốc độc tan trong nước nóng, nên bình trà biến thành một bình độc được, mà sức tàn phá khủng khiếp vô cùng.

Nên lúc Nam Hải Tây Thi bị tưới phải, thì nhan sắc diêm kiều của nàng bị phá hủy ngay trong tức khắc.

Như người diễn Nam Hải Tây Thi nhảy vô tới như một con hổ bị phải một đòn độc, dốc lòng rửa hận.

Thế rồi nàng tuốt nhanh lưỡi gươm một cách lạnh lẽo, đường gươm trong tay nàng như một chiếc vòng cầu ló lên sáng chói.

Lúc lưỡi gươm vừa sắp sửa tới nơi thì, bỗng chia ra thành hai ngã, chiếu thẳng vào ngực của Công Tôn Cần bằng một bộ điệu vô cùng đẹp mắt.

Gương mặt của Nam Hải Tây Thi vì bị tàn phá, trong vô cùng khủng khiếp nhưng vừa múa đường gươm này ra thì, tướng diện của nàng lại trông ra thật đẹp.

Triệu Minh có cảm tưởng như người múa kiếm đây còn là một trang quốc sắc bá mỵ thiên kiều.

Triệu Minh kinh dị nghĩ thầm :

— Không lẽ người này là môn đồ của Cờ Mộ Phái ?

Vì lúc ở Tô Châu, ta thường nghe Vô Kỵ nói khi xưa trong Vô Lâm có một môn phái gọi là Cờ Mộ phái gì đó... !

Người Tô lập ra môn phái này vốn là một người đàn bà tuyệt đẹp trong đời nhà Nam Tống.

Bà ta dựa theo quyền Ngọc Nữ Tam Kinh, đề hiến chế một đường Ngọc Nữ Kiếm Pháp, khi biểu diễn thì điệu bộ trông vô cùng ngoạn mục, như Ngọc Nữ giáng trần.

Còn đang suy nghĩ miên man, thì Công Tôn Cần đã chụp lấy chiếc ghế để bên cạnh nàng hoa lên vun vút mà chống đỡ kịch liệt.

Thấy lưỡi gươm của Nam Hải Tây Thi biến hóa thành muôn ngàn hình thức, dật nên những luồng kiếm quang biến ảo vô cùng

ngọn mục.

Còn chiếc ghế của Công Tôn Cần thì đập ngang đánh độc, tung hoành hoàn toàn những thế võ thuộc ngành công.

Vì Triệu Minh đã từng mặc kích nhiều đường võ mới lạ lùng, nên trông thấy chiếc ghế đầu kia tuy vạng về nhưng thật là lợi hại vô song.

Trong những thế võ đó ngầm chứa không biết bao nhiêu sát thủ, trong thế này còn bao gồm thế khác, thế này chưa dứt thì thế nọ bay ra.

Tuy tầm thường mà lợi hại như vậy nên lưỡi gươm sáng loáng trong tay của Nam Hải Tây Thi không làm nên trò trống gì.

Trải qua mười mấy hiệp, đường kiếm của Nam Hải Tây Thi từ từ dịu lại rồi bỗng nhiên nàng quát lên một tiếng, thay đổi thế công.

Đứng bên ngoài, Triệu Minh biết chắc rằng Nam Hải Tây Thi sẽ dùng độc thủ.

Thật đúng như sự dự đoán của Triệu Minh, tiếng hét của nàng vừa dứt thì lưỡi gươm bắt thần thu trở về để phản công quyết liệt bằng năm ngó khác nhau.

Năm thế gươm này một mũi đâm vào huyết Thiên Tang dưới căn cò, một mũi kích vào huyết Trung Trục nà dưới Đan Điền, một mũi tấn công huyết Trung Phủ nằm trên vai, một mũi róc vào huyết Ngọc Trâm và Đại Thôi ở phía sau lưng.

Triệu Minh thầm cho đó là một thế võ lạ.

Phần Công Tôn Cần đang dùng chiếc ghế đầu múa vùn vọt giữ phía trước mặt, hẳn không ngờ đường gươm quái dị lại đi một vòng rồi lại lòn ra phía sau lưng mình.

Trong khi kinh hãi, hai bàn chân của hắn đôi liền hai độ, nhờ đó mà tránh được huyết Ngọc Trâm, nhưng huyết Đại Thôi lại bị công hãm một cách cực kỳ nguy hiểm.

Giữa lúc chiến cuộc đang nguy, bỗng chiếc ghế trong tay hắn thoát ra khỏi bàn tay, bay vèo vèo đi thẳng vào dạ dưới đối thủ.

Triệu Minh xuất nửa kêu to một tiếng, vì nàng thấy Nam Hải Tây Thi vì quá nóng nảy nên để Trung Cung mình hở hàng đồng thời chiếc ghế của Công Tôn Cần noi theo chỗ hở mà tấn công một cách tàn nhẫn.

Nhờ Công Tôn Cần liều lĩnh tung ra một đòn ác liệt, làm cho Nam Hải Tây Thi phải lách mình né tránh, vì vậy mà cứu được

huyết Đại Thối.

Quả ư tức tối, thanh trường kiếm trong tay nàng ào ào bay tới như mây bay gió cuốn chém ngang cổ Công Tôn Cần.

Nào hay đầu Công Tôn Cần cũng biết trước, đối phương sẽ phản công bằng lối đó, nên thân hình của hắn tức tốc nhón gót bay theo sau chiếc ghế mà phi thân ra cửa sổ.

Nơi này chỉ cách Triệu Minh ba trượng mà thôi.

Tuy trong bóng tối nhưng nàng thấy Công Tôn Cần vừa lướt ra khỏi cửa sổ, thì trong phòng có ba mũi ám khí bay theo ra đâm thẳng vào hậu tâm của Công Tôn Cần.

Động tác của Công Tôn Cần thật là nhanh nhẹn vô song, vậy mà ba mũi ám khí bay theo sát nách.

Thoảng nghe tiếng gió Công Tôn Cần đã biết nguy nên vội vàng dùng ống tay áo quay ngược trở về, múa lên vùn vụt để đánh ba mũi ám khí.

Một mũi bị ống tay áo của Công Tôn Cần vô tình đánh bật sang trước mặt Triệu Minh, nàng vội vàng vẫy tay áo của mình bao gọn lấy mũi ám khí, đoạn nàng dừng chỗ vãi đó lột tay bắt mũi ám khí một cách vô cùng nhanh nhẹn.

Bỗng nàng khẽ giết mình vì Công Tôn Cần đang phi thân đi vào vào, bỗng thỉnh linh ghim chân quay trở lại.

Triệu Minh trông thấy thân hình của hắn gọn ghẽ như một con hổ, phủ phục bên cửa sổ để chờ mồi.

Chính vào lúc ấy thì Nam Hải Tây Thi, từ trong phòng bay vút ra. Triệu Minh cẩn thận dân tâm đứng cho xúc động vì nàng biết sẽ có một việc ghê gớm xảy ra trước mắt.

Thế là một tiếng « bốp » nổi lên, và tấm thân mềm mại của Nam Hải Tây Thi trúng nhăm thế võ của Công Tôn Cần và bắn ngược trở vào một cách thảm thiết.

Triệu Minh nằm gần chỗ xảy ra tấn thảm kịch, nghe Công Tôn Cần cười khoái trá, đoạn quay lưng trở thuật phi hành và đi thẳng.

Nàng chờ cho hắn thoát đi hơn mười trượng, đoạn thông thả cất gót theo sau. Trong nháy mắt, cả hai người có khinh không tuyệt diệu này thoát ra khỏi thành phố Trương Giả Khẩu.

Nàng lại thắc mắc vì trước mặt nàng, người cao lớn vạm vỡ tức Công Tôn Cần, vẫn nhắm bắc phương trực chỉ.

Chẳng bao lâu trước mặt nàng hiện ra một dãy thành trì dài dang dặc.

Thì ra đây là Vạn Lý Trường Thành !

Cánh kiến trúc vô cùng vĩ đại đập vào mắt Triệu Minh làm cho nàng ngậm ngùi rơi lệ.

Nàng nhớ thuở thiếu thời vào những buổi chiều đông thường cỡi ngựa theo chân thành để ngắm xem cảnh vật hùng vĩ của công trình to tác kia.

Triệu Minh lo lắng bằng khoăn, không biết tại sao Vạn Nam Nhị Độc xuất xứ tại miền Nam, tại sao bây giờ lại bốn ba ngoài nghìn dặm đến Vạn Lý Trường Thành để làm trò gi.

Đang bằng khuôn nghĩ ngợi thì Công Tôn Cần đã dừng chân trước một cái quán con đười chân thành, Triệu Minh sợ bị bại lộ hành tung của mình nên chỉ tìm một chỗ kín đáo dùng mắt mà theo dõi.

Mặc dù đây là một tri trấn nhỏ nhỏ giữa nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng vì tầng quần nhà Nguyễn vẫn còn xuất hiện phía bắc Trường Thành, lo việc khôi phục gian sơn nên mọi nơi canh phòng thật là cẩn mật.

Chờ cho đến khi trời tối hẳn nàng mới thấy Công Tôn Cần từ trong quán lăm lụi đi ra, hắn không biết có người theo dõi mình từ sông Hoàng Hà tới đây nên vẫn điềm nhiên cất gót.

Nàng thấy chọn một nơi canh phòng thưa thớt liền nhúng chân nhảy lên đầu thành như một bóng ma kỳ quái.

Triệu Minh khẽ giết mình tự nhủ :

— À ra tên này muốn vượt Vạn Lý Trường Thành. Nếu ta theo qua khỏi nơi đây thì sẽ trở về nơi chôn nhau cắt rốn... không biết mười mấy năm nay thân quyến mạnh khỏe thế nào ? Ta hãy nhân cơ hội này mà thăm một chuyến.

Tuy buồn rầu nhưng nàng cũng phi thân theo hắn vừa qua khỏi đầu thành, trông về phía trước thấy Công Tôn Cần đã thoát đi hơn năm mươi trượng.

Bắt đầu từ đây đường xá trống trải, trước mắt điều là đồi cát không một bóng cây nên nàng không dám tới gần chỉ đi cách xa hơn một trăm trượng.

Từng cơn gió lạnh từ miền bắc thổi vào, thật lạnh thấu xương làm cho Triệu Minh phải vãn hơi sức từ dưới Đan Điền đưa lên, làm cho toàn thân bừng hơi nóng để kháng cự với sức

lạnh bên ngoài.

Nhìn sao trên trời thấy những ngọn đồi trùng trùng điệp điệp, có một vầng trăng bạc chiếu ánh sáng nhợt nhạt xuống không gian làm cho cảnh vật thành thâm trầm âm đạm.

Mặc dầu xúc động bởi hồi hương Triệu Minh không bao giờ chịu bỏ rơi Công Tôn Cần, thấy hân đang đi nhanh về hướng Bắc, bỗng thình lình trở ngay phương hướng đi về phía Tây.

Liếc mắt nhìn sang thấy chỗ đó toàn là đồi cát mịn mờ, bỗng thoáng hiện một hàng cây xanh, mịn.

Phía bắc Vạn Lý Trường Thành toàn là sa mạc, nay bỗng trông thấy có cây cối xuất, hiện Triệu Minh biết chắc chắn rằng nơi ấy có người cư ngụ.

Sợ Công Tôn Cần sẽ lọt vào hàng cây mất đi nên liền tăng gia tốc độ đi, và trong chớp mắt hai người chỉ còn cách nhau trong mười trượng mà thôi.

Sau khi tàn hết một nén hương, Triệu Minh và Công Tôn Cần thấy đều lọt vào rừng cây xanh lá.

Lại quanh qua thêm hai ba dặm đường, bỗng Triệu Minh xuất dừng chân lại, vì, trước mắt nàng hiện ra không biết bao nhiêu lâu hành quân Mông Cổ đang đóng trùng trùng điệp điệp trên một mái đồi xanh mượt.

Vô số ngọn đèn nhạt từ trong lều tỏa ra, Triệu Minh từ đằng xa nhìn tới thấy như muôn ngàn con đom đóm bay trong đêm tối.

Khi thế làm cho người ta táng đờm kinh tâm.

Nhìn dõi theo Triệu Minh thấy Công Tôn Cần lướt tới như bay lọt qua những đám kỵ binh một cách dễ dàng.

Nàng thấy thế cũng vội vàng trở thuật khinh công thượng thặng của mình, lợi dụng tiếng vỗ ngựa phi làm hỗn loạn mà theo sát bên lưng Công Tôn Cần.

Hai người vượt qua những bức lều Mông Cổ, thấy bên trong giấy ngang giấy dọc, sự bố trí thật là thiên trùng vạn điệp đi lại thật khó khăn.

Tuy thế bước chân của Công Tôn Cần cứ bước nhanh về phía trước, quanh co một hồi hân xông thẳng vào đại trại nằm ngay ch'nh giữa đại quân.

Triệu Minh trông thấy trước mắt mình hiện lên một gian lều to lớn gấp đôi, những gian lều mà nàng trông thấy ở bên ngoài

nàng biết đó là chỗ đại trường của viên tướng lãnh.

Hình bóng của Công Tôn Cần lọt vào gian lều ấy nhanh không thể tả.

Triệu Minh vội vàng thu mình vào một chân lều lắng nghe tư bề yên lặng nàng mới sẽ lên xe dịch lần lần đến ngôi lều to tướng ấy.

Dùng thuật xà hình lần đến một chỗ hở, nàng nhìn thấy bên trong bất giác mặt mày biến sắc, lòng như bị cắt, từ trong hai con mắt long lanh của nàng tuông ra hai giòng nước mắt.

Một giọt nước mắt của nàng rơi xuống bàn chân, chỗ giọt nước mắt rơi vì đôi giày thêu của nàng không che phải nên sức nóng của nước mắt làm cho nàng giật mình nhìn xuống.

Vừa cúi đầu bất giác kinh tâm vì nàng trông thấy trên mặt cát gần chỗ nàng đứng chiếc đầu đang cựa cựa.

Nàng cả kinh cho rằng, cứ theo lỗ tai của ta, thì trong vòng hai mươi trượng vuông, bất cứ một cánh hoa bay hay một tàu lá rụng đều không tránh khỏi tai mắt của ta...

Bây giờ tại sao có người lén mò tới sau lưng, mà ta không nghe thấy, vậy khinh công của người này ác phải trội hơn ta biết mấy.

Nàng vừa nghĩ tới đây chợt thấy chiếc bóng nọ bất thần chồm tới, cứ chỉ này thật là thần tốc, nhưng lại không gây ra một tiếng gió thoảng!

Ngay phút nguy hiểm và cấp bách nàng cho rằng, mình đang nằm giữa chốn thiên quân vạn mã, nếu chường mặt tranh đấu lẫn nhau, làm kinh động ba quân, thật là chuốc lấy cái họa vào mình.

Ý nghĩ của nàng vừa hiện ra tức tốc tung ra phía sau một thế võ Thần Long Bối Vĩ.

Đây là một chiêu thức trong Giảng Long Thập Bát Chương, là một đường võ mạnh mẽ nhất thế gian.

Đường Giảng Long Thập Bát Chương này xuất hiện từ đời Nam Tống xa xưa do Hồng Thất Công truyền lại cho Quách Tĩnh rồi Quách Tĩnh lưu truyền về sau, mà Võ Kỳ chỉ học được có ma, thế mà thôi.

Về chiêu thức này, Triệu Minh nào có học qua, chỉ vì ngày thường nghe Võ Kỳ vui miệng nói sơ qua mà thôi.

Nay nàng đang ở trong tình trạng vô cùng cấp bách, ngoài thế

võ này, không còn phương nào để giúp cho nàng thoát khỏi cơn nguy? Vì vậy mà nàng gượng gạo đánh ra một cánh hết sức vụng về.

Chiều thức này vừa xử dụng, thì hai luồng chưởng lực chạm nhau, Triệu Minh nghe hơi lạnh xông vào cơ thể của mình, biết nguy nàng vội vàng mượn luồng chưởng lực đó đưa thân hình của mình vượt khỏi mấy lều êm ru như một tàu lá trôi trong gió.

Triệu Minh chưa rơi tới mặt đất thì bên lỗ tai nghe hai tiếng thét lên:

— Gian tặc!

Khi còn lơ lửng giữa từng không. Triệu Minh đã nghĩ một cách nên vừa xuống tới mặt đất, nàng liền hốt ngay một nắm cát ném nhanh về phía trước, còn thân hình của nàng thì dùng một thế Cồn địa Đường, để lặn vào chân lều, kéo nhẹ một chéo vải lên che kín thân hình của mình, cử động thật là nhanh nhẹn, vừa xong, thì một chiếc bóng mờ bay vút qua lều, tức tốc đuổi theo, vừa khi đó thì nghe tiếng động vèo vèo đi ngay phía trước nên chiếc bóng kia vội vàng rượt theo mồm kêu inh ỏi:

— Nó chạy ngoảnh này.

Người ấy có ngờ đâu tiếng vèo vèo ban này là do Triệu Minh cầm nắm cát tạo ra mà thôi.

Trong chớp mắt, từ trong lều, có ba bốn người phi thân đuổi theo vùn vụt, người nào cũng thuộc hàng cao thủ.

Triệu Minh không dám cự quấy, không dám thở ra hơi chỉ liếc mắt nhìn ra ngoài, trông thấy mọi nơi có vô số kỵ binh Mộng Cổ rầm rộ phi ngựa tới.

Đoàn kỵ binh này nổi đuốc lên sáng rực, binh khí thấy tuốt trần, khí thế thật đáng lo.

Triệu Minh vốn là một người đàn bà gan ruột, suốt một đời nàng nhiều phen vào sinh ra tử, nhưng trong giờ phút này cũng phải đâm ra lo sợ.

Nàng tự nhủ:

— Nếu bọn này không lẹ làng ứng biến, lộng hiểm mà nắm lại ngay trong tám phúc của đối phương, mà bỏ chạy làm nao động tam quan, thì giờ này có chấp cánh cũng lợt không khỏi vòng vây của thiên binh vạn tướng.

Nằm queo dưới chân lều, Triệu Minh nhờ thính giác mà nghe tiếng vô ngựa càng lúc càng nhiều, không biết bao nhiêu kỵ binh lần lần đổ sạ, hò reo tìm gian tặc.

Trong một lúc lại có nhiều toán khinh binh phối hợp với nhau thành một vòng tròn, để hết tinh thần bảo vệ trung ương đại trại.

Nhìn lên khoảng trời xanh, Triệu Minh thấy mặt trăng lúc bấy giờ, mà cuộc biến động càng lúc càng sôi nổi, trông như không có mối kềm sát.

Trong cảnh ồn ào hỗn loạn, bỗng có mấy tiếng tù và nổi lên vang dậy.

Tiếng tù và nơi này chưa dứt, thì nơi khác đã thổi theo pho họa vang trời.

Ba hồi tù và vừa dứt, Triệu Minh tức khắc trởng ngược đánh thình thình, vì nàng vốn là một người từng sống lâu trong quân nhà Nguyên, nên nghe tù và biết ngay họ sắp ra quân.

Trong thâm tâm của nàng nổi lên biết bao nhiêu ý tưởng cấp bách vì nàng còn có một phương pháp ứng biến để thoát khỏi vòng nguy hiểm, nếu không thì một lát nữa đây, binh sĩ nhỏ lều của chủ tướng, khi ấy thì nàng tất nhiên phải lộ liễu hành tung.

Nàng tự nói với mình:

— « Ban này ta dùng một kế Kim Thiền Thoát Sát, lừa cho địch đuổi theo nắm cát của ta, còn ta thì trốn ngay trong chỗ tám phúc của đối phương.

Mình cứ cho rằng đây là cao kế, bây giờ thì sự thế biến chuyển như vậy thì thật là nguy hơn ban này gấp trăm lần.

Trong gian lều to tướng này của viên chủ soái, cao thủ chất như nê, nếu nàng chỉ hơi sơ hở, để lộ ra một hơi thở nhẹ hay một cử động khẽ cũng đủ để cho họ phát giác.

Hướng chỉ chốc lát nữa đây, binh tới thu dọn lều trại giữa nơi đám đông làm sao trốn cho thoát?

Giữa lúc đang tính tới nghĩ lui, trong dạ lung tung, chợt có một tiếng tù và nổi lên, lần này nhịp điệu gấp gấp dường như có mệnh lực xua binh mã xông ra chiến trận.

Những hồi tù và này dứt, thì nơi trung tâm đại trại, liền có một tiếng tù và đặt biệt nổi lên.

Triệu Minh giật mình kinh hãi, tay chân rụng rời, vì biết hiệu lệnh kia chính là lệnh truyền nhỏ trung tâm đại trại, để rồi cất quân tức khắc.

Tình cảnh bây giờ thật không để cho nàng suy nghĩ lơi thôi dài dòng, trong cơn nguy biến, bỗng có một đoàn kỵ binh rầm rập phi ngang chỗ nàng nằm sát vách.

Lòng nàng hết sức mừng rỡ, biết rằng cơ hội này thật quý báu hơn vàng, nàng để hết tâm tư lợi dụng dịp may đó.

Lóng tai nghe tiếng vỗ ngựa, nàng độ chừng là tiếng vỗ ngựa Thập nhân đội, nghĩa là tổng số hai mươi người.

Thoáng nhìn qua chỗ hồ, nàng đếm thật kỹ từng bốn vó một, đến khi bộ vó thứ mười chín, vừa phi qua khỏi chỗ nàng nằm, nàng tức tốc xử một thế Lý Ngự Vượt Long Môn vào vào.

Triệu Minh suy tính thật kỹ lưỡng nên vừa bay khỏi chân lầu dựng độ ngay với tên cuối cùng đi sau. Tên này kêu lên một tiếng liền ngã gục một cách bí hiểm trên yên.

Triệu Minh tức khắc chụp lấy giây cương và phi ngựa sang cánh tả.

Nàng cho ngựa chạy chung quanh một căn lầu, chỉ chạy được một phần nàng đã lọt được bộ y phục của tên quân bạc mệnh.

Đến khi con ngựa của nàng chạy được hai vòng, thì Triệu Minh đã mặc xong bộ chiến phục vào mình, rồi thúc ngựa đuổi theo toán kỵ binh ban nầy.

Giữa lúc ấy thì tam quân xôn xao la ó, lớp lo thu dọn quân trang, lớp lo tháo cởi nhỡ trại, và khi Triệu Minh mặc quân phục, thì nàng chạy vòng quanh gian lầu.

Nhờ lợi dụng gian lầu đó làm chướng ngại vật đứng bên này nhìn thấy thì bên kia không thấy, vì vậy mà giữa đám ba quân, không một người nào nhìn thấy toàn thể động tác của nàng.

Sau khi cải trang xong xuôi, vấn đề khó giải là làm sao thanh toán cái xác chết của tên Quân ?

Nhơn dịp con ngựa phi gần một gian lầu, nơi ấy chúng binh sĩ đang nhón nháo thu xếp đồ đạc, nàng thò chân ra kẹp lấy một chiếc thảm, dùng tấm thảm ấy gói nhanh tên quân lại.

Vừa gói xong thì hồi tù và cuối cùng nổi lên chát chúa, thế là đại binh rầm rộ xuất quân.

Triệu Minh ngược mặt tìm sao, thấy quân đội chẳng đi về hướng nam, nghĩa là hướng Trương Gia Khẩu, mà lại quay về phía Tây Ti nướm nượp theo chiều dài của Vạn Lý Trường Thành.

Lúc bấy giờ cuối giờ sưa nên cát quân chẳng bao lâu thì chân trời phương Đông lẫm lẫm sáng trắng.

Thế rồi từ nơi chân trời sa mạc, một vầng thái dương dần dần nổi lên, khi nắng hồng chiếu sáng, thì hiện lên đại quân mới.

Nhân dịp nàng lên đến một đỉnh đồi, nhìn trước nhìn sau.

không thấy toàn thể đại quân, bất giác giật mình cả sợ.

Nàng ước lượng chừng đại quân binh mã này cỡ hơn mười lăm ngàn bộ binh, tất cả mang binh khí chỉnh tề, khôi giáp rõ ràng (m) thân hấn hấn.

Ngoài ra còn một toán kỵ binh đi trước năm ngàn ngựa, thấy đều là binh tinh nhuệ.

Nàng nhờ sống trong quân đội Mông Cổ lâu năm nên biết rõ phép tắc, vì vậy mà nàng trả trộn trong chốn thiên quân vạn mã, không một ai nghi ngờ, vì chẳng lộ một cử chỉ khả nghi.

Ngoảnh đầu nhìn lại đoạn giữa, nàng thấy ngọn cờ của viên chủ tướng phấp phới dưới ánh ban mai trong lòng nàng nổi lên một cơn chua xót.

Chỉ vì đêm hôm qua, nàng theo chân Công Tôn Cẩn tiến đến sát chân lầu, nhìn vào bên trong lòng nàng đau như cắt.

Vì trong ấy bốn bề treo toàn trường gấm, nhất là trong thấy những bức tường quen thuộc trong lòng hết sức sinh nghi.

Trông thấy giữa lầu có một chiếc bàn, chung quanh chiếc bàn có mười mấy người đang ngồi thì thăm mịt nghi.

Ai nấy thấy điều khi sắc hiển ngang, tinh thần sung mãn, chợt nhìn qua, biết ngay là người trong võ lâm.

Ngồi tại đầu, có một người mặt vuông, mày rậm, cặp mắt tinh anh.

Gương mặt quen thuộc của người này vừa lọt vào cặp mắt của nàng thì trong lòng nàng chấn động.

Vì lẽ người ngồi đó chính là kẻ hạ lệnh phóng hỏa đốt tháp trong Vạn Phật Tự hồi mười năm về trước, Vương Bảo Bảo.

Trông thấy mặt anh ruột mình, Triệu Minh liền nhớ đến những người thân của nàng, không rõ mười năm nay, sức khỏe của cha nàng như thế nào ?

Kể từ khi nàng theo chân Vô Kỵ, thì khói lửa dậy khắp nơi, cơ nghiệp của nhà Nguyên dựng mấy trăm năm phải tan tành theo mây khói, vì sự đập đổ mãnh liệt của nghĩa quân.

Trong thâm tâm xúc cảm, nàng liền sa nước mắt và giọt lệ nóng hổi làm cho nàng nhìn xuống, vô tình gặp một bóng người, người ấy đứng sau lưng nàng gần trong gan tấc mà thôi.

Và, nàng kịp nhận thấy người đứng, sau lưng bất thình lình tap kích, tình thế quá ư nguy cấp, bất buộc nàng dùng thế võ chưa từng tập luyện là Thân Long Bối Vi để thoát nguy.

Máy thay, chiều thức Thần Long Bãi VI đã đưa nàng thoát cơn hiểm cảnh, nhưng lại đưa nàng phải trà trộn vào giữa nơi thiên quân vạn mã, không biết sau này tình thế sẽ biến chuyển thêm nhiều việc khúc triết ra sao ?

Vì phải ẩn cư nơi thành Tô Châu, mười mấy năm, nàng có biết đâu trong khoảng thời gian này, khắp nước Trung Nguyên vừa xảy ra nhiều việc biến đổi lớn lao.

Đó là việc người Hán khắp nơi thấy đều phát cớ khởi nghĩa, các bang hội thấy đều ra mặt phàng ứng nghĩa quân, nên triều đình nhà Nguyên bị nhà Hán đuổi ra khỏi Vạn Lý Trường Thành.

Nhưng vị vua cuối cùng là Nguyên Thuận Đế, vẫn không chịu cam tâm nên triệu tập binh rồng tướng mạnh, tổ chức lại số tàn quân, để lo lại việc đặt chủ quyền trên đất Hán.

Nguyên Thuận Đế đang tin dùng hai người tâm phúc là Vương Bảo Bảo và Thiết Mộc Nhi.

Lúc bấy giờ nhà Minh vẫn còn ở trong thời kỳ phối phai nên Chu nguyên Chương còn đồn binh tại Ứng Thiên (tức là thành Nam Kinh hiện giờ) để dùng quân càn quét những khối chống lại với Minh Giáo.

Nhưng khối này có thế lực của Trần hữu Kinh, Trần hữu Đình, Trương sĩ Thành và Phương quốc Trân vẫn vẫn...

Nguyên Thuận Đế lợi dụng cơ hội đó, truyền lệnh cho Thiết Mộc Nhi phối hợp cùng Vương Bảo Bảo, bất chợt đánh Chu Nguyên Chương một đòn không kịp trở tay.

Thiết Mộc Nhi là người thuộc dòng Mông Cổ, ông cha của hắn khi xưa là cận vệ của Thành Cát Tư Hãn.

Vì theo chân viên tướng tài này vào sinh ra tử, chiến đấu khắp chiến trường Trung Hoa, nên rất rành cách dụng binh.

Bởi họ vệ Thành Cát Tư Hãn lâu ngày, nên được ngài tín dụng, sau sinh ra một người con tên là Thái đáp Nhi được giữ chức Nguyên soái cho vua Hiến Tôn.

Cha truyền con nối, suốt mấy đời làm quan cho nhà Nguyên, đến đời của Thiết Mộc Nhi vẫn được làm quan to, và hiện nay, khi người Mông Cổ bị đánh khỏi Vạn Lý Trường Thành thì Thiết Mộc Nhi là một cánh tay tin cậy của Nguyên Thuận Đế.

Nói về đoàn đại binh của Vương Bảo Bảo, cứ xuôi chiều theo Vạn Lý Trường Thành mà đi mãi về phương Tây.

Trông một ngày hôm đó, dùng binh đại lượt thay đổi những

nơi kín đáo, không dám phô trương, cơm nước xong là cất quân ra đi hết sức gấp rút.

Chiều hôm ấy, khi mặt trời chen lặn, bỗng Triệu Minh trong vẻ phía trước, thấy đàng chân trời hướng Tây, bội cuốn cuộn nhấc ngựa lưng trời.

Cứ xem tình thế đó, thì có hơn mười ngàn nhân mã.

Một toán kỵ binh đi trước, bây giờ trở về thông báo rằng hướng đó đang có mười ngàn binh tinh nhuệ, kéo về phía này, chủ tướng là Thiết Mộc Nhi.

Vương Bảo Bảo nhận được tin, chỉ điềm nhiên mà không nói câu nào.

Thật ra hắn ngầm liên lạc với nhau từ trước, cùng nhau hẹn ngày tức ngày Giáp Tý, đồng một lượt kết hợp lực lượng với nhau để bất chợt tấn công vào Vạn Lý Trường Thành.

Trước ngày ấy, Vương Bảo Bảo vội kéo đại đội binh mã, đến cách thành Trương Gia Khẩu bảy trăm dặm an dinh hạ trại.

Đoạn phó bày thanh thế, cho quân giả dạng vào Trương Gia Khẩu đồn đãi tin tức rằng đại binh của Vương Bảo Bảo sẽ đánh Trương Gia Khẩu trong một ngày gần đây.

Bởi cửa ải này nằm ngay trên con đường yếu lộ từ Nam ra Bắc, thật là yết hầu của giang sơn nhà Minh, do đó mà trong thành tăng gia quân lực để phòng ngự Trương Gia Khẩu một cách thật là cẩn mật.

Giữa lúc đó đạo binh ở phía nam Trường Thành đang sẵn sàng chuẩn bị ứng chiến, thì Vương Bảo Bảo bỗng thỉnh lĩnh hạ lệnh đi quân một cách thần tốc về hướng Tây.

Đồng thời giao ước đạo binh với Thiết Mộc Nhi phối hợp nơi địa điểm này, ngỏ hầu dốc hết lực lượng tấn công ra phá một cửa đi khác, cách Trương Gia Khẩu gần 300 dặm về hướng Tây.

Trong nháy mắt hai đội kết hợp vào nhau. Hai vị tướng soái đồng truyền lệnh tạm thời hạ trại để cho quân sĩ nghỉ ngơi cơm nước.

Sau một ngày trời non lặng suốt, xuyên rừng băng sa mạc, Triệu Minh gác đầu vào chân lều, rồi nằm mê man đi.

Đang mơ màng chợt mắt bỗng nghe một hồi tù và vang lên đình tại nhức ọc, làm cho nàng bừng tỉnh.

Hé mắt nhìn trời thấy mặt trăng gần lặn, giờ này có lẽ vào khoảng giờ Tý, nhưng chung quanh nàng quân binh Mông Cổ hồi

hộp nhờ trại cuốn cờ, thì ra có lệnh cất quân.

Quả thật, lần này hai đại binh kết vào nhau, và rầm rộ lên đường.

Ngần nhin hai ngọn quai kỳ chỉ thẳng vào hướng Nam, Triệu Minh liền biết ngay hướng chuyển quân của hai đoàn này, và dụng ý chắc muốn dùng thế sấm sét, chẳng kịp bịt tai bắt chọt tấn công vào Trường Thành Vạn Lý.

Nhờ nghỉ ngơi nên lại sức, và tinh thần binh sĩ rất phấn khởi vô cùng, nghe tiếng quân đi nườm nượp hòa lẫn trong tiếng ngựa hí vang lừng, khí thế thật là kinh tâm.

Hai đoàn đại quân cứ lăm lăm Nam tiến, thì rặng đông lần lần ngả màu sáng trắng, thì bức tường thành dài dằng dặc hiện ra trước mắt nàng thật là vĩ đại.

Giữa khoảng âm u của thâm sơn cùng cốc, bỗng thình lình trên đầu thành có làn khói đen xông thẳng lên trời.

Vệt khói đi cao hơn hai trượng rồi mới hóa ra sương bay theo chiều gió đông bắc mà trôi vào nội địa.

Bởi vì dãy Trường Thành này, vốn do ba nước Tần, Ngụy và Yên xây dựng từ thời chiến quốc, cốt ý để ngăn giặc Hồ phương Bắc.

Khi Tần Thủy Hoàng gồm sáu nước rồi, mới bắt dân đưa lên tận sa mạc xa xôi để nối tiếp những khoảng còn sót lại.

Kể từ đó dãy thành dằng dặc mang tên là Trường Thành Vạn Lý, chạy dài từ đông sang tây, dài hơn năm nghìn dặm.

Trải qua các triều đại, từ đời nhà Tần đến nhà Đường, mỗi triều đại thấy đều cho dân tiếp tục sửa sang tu bổ, các triều đại sau này, vì lãnh thổ quá to, tầm thế lực vượt tận miền xa xôi Mông Cổ nên bức tường thành này trở nên vô dụng.

Đến lúc người Mông Cổ quật khởi, do Thành Cát Tư Hãn lãnh đạo, mang quân vào thống trị Trung Nguyên, thì Vạn Lý Trường Thành càng trở nên vô dụng, và bị bỏ hoang phế từ đó.

Nhưng rồi nhà Nguyên suy, và nghĩa quân Minh giáo nổi lên rầm rộ khắp nơi, đánh đổ Nguyên trào, xua đuổi người Mông Cổ trở về bắc Vạn Lý Trường Thành thì nó trở nên một bảo vật có nhiều giá trị trên phương diện quốc phòng.

Thấy rõ tính chất quan trọng của nó, nên quân Minh liền sửa sang tu bổ, tăng thêm quân phòng vệ, ngày đêm canh phòng hết sức cẩn mật.

Cứ cách ba mươi sáu trượng lại xây dựng một Phong Hỏa Đài, khi nào thấy quân giặc từ miền Bắc kéo tới, ban đêm thì nổi lửa, ban ngày thì đốt khói để truyền tin cho binh sĩ trú phòng gần đó biết mà tiếp cứu.

Ngày hôm ấy quân canh trên đầu thành, bỗng thấy hướng Bắc hơi bay mù mịt, nên trong lòng sinh nghi.

Chẳng bao lâu thì có thám báo phi ngựa về cấp báo rằng đại đội quân Nguyên đang ồ ạt Nam tiến.

Thế là binh sĩ trú phòng mau mau đốt khói để báo tin, trong mỗi Phong Hỏa Đài có chất sẵn củi khô và rất nhiều vật dẫn hỏa.

Những món đồ dẫn hỏa đó lại có trộn nhiều phân chó sói, loại phân này mỗi khi bị đốt, thì xông thẳng lên cao rồi mới tỏa ra.

Vì vậy mà những người đứng trên trạm dậm cũng có thể trông thấy những làn khói đen.

Trên Vạn Lý Trường Thành khói đen vừa xông lên, thì dưới chân thành có tiếng tù và vang lên nhưc ộc.

Những hồi tù và của quân Mông Cổ vừa dứt thì đại binh của họ tức khắc rầm rập tung ra, sắp thành hình chữ nhất, bắt đầu mở cuộc tấn công.

Ngay khi ấy, tiếng trống báo nguy trên đầu thành nổi lên vang trời dậy đất.

Tiếng trống vang lên chưa đầy ba hồi, thì từ hai bên quân tiếp viện kéo tới rầm rầm, đứng đông đặc trên đầu thành xông vào ứng chiến.

Chỉ trong chớp mắt, đoàn tiên quân Mông Cổ đã tiến sát mặt thành, và từ trên thành tên bắn bắn xuống như những trận mưa rào.

Nhưng mặc cho tên bay, đoàn quân Mông Cổ đã huấn luyện thật thuần thục, nên diêm tinh mang khiên ra che đỡ, rồi cứ lần lượt tiến tới tấn công.

Trong một cái chớp mắt, năm ngàn quân thiện chiến đã tiến sát bờ tường, và đâm thang lên tua tủa.

Nào ngờ những ngọn thang vừa bắt lên, từ trên cao có những chảo dầu sôi đổ xuống ào ào.

Dầu vừa đổ xuống thì tên lửa bắn ra, làm cho lửa cháy phừng phừng, nhưng khá khen cho đoàn quân Mông Cổ, không vì

thể mà tháo lui, trái lại cứ tiếp tục công thành dữ dội.

Thủ quân trên thành cũng dùng hết toàn lực, để ngăn ngừa sự tấn công, vào giữa lúc hai bên đang dần co với nhau mảnh liệt, bỗng từ trên đầu thành hai bên, từ xa xa có nhiều đoàn kỵ binh xông tới tiếp viện.

Rõ ra thì trên đầu thành Vạn Lý, chiều rộng có hơn hai trượng, mặc dù trên tường thành, nhưng đường xá bằng phẳng rộng rãi có thể dùng kỵ binh qua lại canh phòng.

Những toán quân đóng gần đó, này giờ thấy khói bay lên nên kéo quân tiếp cứu.

Nhờ quân tiếp viện được tăng cường nên tên trên thành càng lúc càng bắn nhiều hơn, làm cho đoàn quân Mông Cổ, thay đổi phương pháp tấn công.

Triệu Minh chợt thấy từ phía sau hậu quân, binh sĩ vừa hò reo vừa đẩy ra một khúc gỗ to tướng.

Khúc gỗ này được gắn trên mười mấy chiếc bánh xe to lớn, từ ra đó là một dụng cụ phá thành rất đặc biệt của quân Mông Cổ.

Kế bên chiếc xe kỳ quặc này, có hai đoàn quân sĩ, mình điều mặc giáp sắt, một tay cầm trường thương, một tay che khiên, yểm trợ hai toán quân khác để đẩy xe thẳng vào cửa thành công phá tung bưng.

Hai cánh cửa thành làm bằng gỗ tốt bên trong lại tấn thêm vỏ sắt bao cát, nên thật vô cùng chắc chắn.

Nàng nhìn thấy trong thành xa của quân Mông Cổ tiến ngay vào cửa thành, và bắt đầu dùng gỗ to tướng ấy phá thành kinh liệt.

Quang cảnh chiến trường lúc bấy giờ thật là sôi động, phần Vương Bảo Bảo thì thối lui ra xa hơn hai trăm trượng, đứng trên một ngọn đồi cao nhìn xuống mà lực trận.

Thiết Mộc Nhi và Vương Bảo Bảo vốn có giao ước cùng nhau, hai toán quân này phải thay phiên dùng xa luân chiến thuật mà công phá thành trì.

Trong khi toán quân này công thành, thì toán quân kia lùi ra phía sau nghỉ ngơi, ngó hầu dưỡng thần của binh sĩ.

Chẳng bao lâu, Vương Bảo Bảo thấy quân mình bắt đầu mệt mỏi nên liền ra lệnh thay quân.

Nhờ đổi quân, nên áp lực tạm thời giảm sút, nhưng khi quân của Thiết Mộc Nhi từ phía sau ập tới kéo tới mặt thành, thì áp lực lại gia tăng dữ dội.

Hai tiếng đồng hồ nặng nề trôi qua trong sắc máu, bên công bên thủ thay đổi từ thương quá nhiều, vì hai vị tướng soái luôn thời thúc ủa tới mà đấu chiến với nhau.

Sau khi ngơi nghỉ một lúc khá lâu, cánh quân của Vương Bảo Bảo lấy lại sức khoẻ nên đến khi có một hồi tù và nổi lên, là lập tức tràn ra chiến trường để thay đổi.

Nhờ dịp này giờ được nghỉ ngơi, Vương Bảo Bảo ngầm truyền lệnh cho một số quân cùng nó thủ, lên góp nhặt những mũi tên của thủ quân trên thành bắn xuống.

Và bây giờ ông ta truyền một tiếng lệnh, tức thì đoàn cùng nó của quân Mông Cổ tức tốc tập trung lực lượng đứng tên lược được của quân Minh mà bắn trả cho quân Minh.

Tổng số hơn một nghìn quân cùng nó tập trung tên đạn vào một góc thành để yểm trợ cho toán quân đẩy công thành ra ủa tới phá thành dữ dội.

Cùng trong lúc ấy, bao nhiêu dân thuê, tức là một loạt thang thật cao chuyên dùng để công thành bắt lên tua tủa.

Triệu Minh đưa mắt nhìn xem thế trận, thấy tình thế này thành sẽ vô ngay trong nháy mắt.

Thật không ngoài sự ước đoán của nàng, vào giữa lúc quân sĩ hai bên hò reo đẩy đất, trống trận vang lừng, thì có một tiếng sụp đổ như long trời lở đất.

Rõ ra, vì sức công thành quá ư mãnh liệt, nên một góc Trường Thành chịu đựng không nổi, sụp đi một nửa.

Thừa dịp lúc thành đổ quân reo, đoàn quân tinh nhuệ của Vương Bảo Bảo tức khắc đổ xô tràn tới.

VẠN LÝ ĐẤT BẰNG XƯƠNG TRẮNG TRƯỜNG THÀNH MÁU ĐỎ THÀNH SÔNG.

Mặc dù thành vỡ, chiều cao vẫn còn khá cao, một số dân thuê bị tưới dầu và thủ quân bắn tên lửa xuống nên bị cháy rụi.

Trong khi cần thiết, Triệu Minh bỗng thấy Vương Bảo Bảo truyền khẩu lệnh rút một số quân thu gôn những xác chết của đồng đội.

Thế rồi cứ một tên quân sống thì vát một tên chết chạy thẳng vào chặn thành.

Triệu Minh thấy vậy liền rõ ngay ý định của anh mình, nàng tự nói một mình :

— Ta theo anh ta lâu ngày, biết rõ tánh tình của người này trọng điều trung hậu, chẳng biết tại làm sao ngày nay lại có một lối chủ trương ác liệt như vậy ?

Triệu Minh chỉ nghĩ đến đây, thì thấy đoàn quân ấy tiến thẳng vào chân tường, tấn ngay xác chết vào chỗ ấy !

Trong chớp mắt, từ giữa sa trường, đã có một bậc thang làm bằng xác chết, chất thẳng lên tận đầu thành.

Thấy thế của binh sĩ chất tới chỗ nào, thì đoàn quân Mông Cổ ào lên tới đó, chúng mặc cho dầu sôi từ trên tường ào đổ xuống, mặc cho trăm nghìn mũi tên bay vu vù, hề người này ngã xuống thì kẻ khác lập tức tiến lên.

Thủ quân trên thành thấy tình thế khàn trương đến thế, nào hừng hờ, chờ cho bậc thang vừa bắt tới đầu thành thì quân Minh bắt thành linh nổi lên một hồi trống trận rồi tranh nhau đổ xô tràn xuống như nước vỡ bờ.

Thế là hai cánh quân sắp lá cả chiến đấu với nhau trên bậc thang làm bằng xác người một cách vô cùng kinh rợn.

Nhưng sức thủ thành bây giờ lần lần suy giảm đến độ mỏng manh, vì bởi chiều dài của trường thành quá xa, nên quân sĩ chia đi tứ tán, nên sự phòng vệ thành ra yếu ớt.

Nay bất thành linh bị quân Mông Cổ tập trung mũi nhọn tấn lực tấn công.

Sĩ khí của quân Nguyên thật vô cùng mạnh mẽ, hết lòng tử chiến, đợt tấn công này chưa xong thì đã tiếp trận thứ hai, liên miên bất tuyệt, tràn vào Vạn Lý Trường Thành như nước vỡ bờ.

Quay đầu nhìn lại Triệu Minh thấy anh mình đứng trên một ngọn đồi cao, mà sắc mặt vô cùng hơn hờ.

Chính vào giữa lúc ấy việc công thành sắp sửa thành công, cờ của quân Nguyên cắm trên Vạn Lý Trường Thành trong tức khắc.

Bỗng thành linh từ phía sau hậu quân của Vương Bảo Bảo bất thần nào loạn.

Tình thế thay đổi một cách đột ngột làm cho Vương Bảo Bảo đứng trên đồi, Triệu Minh đứng dưới chân đồi, cả hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, và cả hai thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Rõ ra, giữa lúc đoàn quân đang diễn biến đến hồi ác liệt bỗng cánh quân của Thiết Mộc Nhi bất thành linh quật khởi, đánh thẳng

vào hậu quân của Vương Bảo Bảo.

Đầu đuôi cũng chỉ vì sau khi người Mông Cổ, bị nghĩa quân nhà Minh nổi lên xua ra khỏi Vạn Lý Trường Thành, triều đình nhà Nguyên do Nguyên Thuận Đế chấp chưởng, phải lưu vong trên vùng sa mạc mênh mông của miền Mông Cổ tận biên thùy.

Vị hoàng đế lưu vong này, bây giờ đang trọng dụng hai viên tướng là Vương Bảo Bảo và Thiết Mộc Nhi.

Nhưng tiếc thay, hai vị tướng soái này ngoài mặt ra vẻ hòa thuận vui vẻ với nhau, chớ thật ra bên trong thì lại có điều xích mích.

Riêng về phía Thiết Mộc Nhi sẵn sàng chờ dịp tốt để bắt thân cho Vương Bảo Bảo một trận nên thân, đưa Vương Bảo Bảo vào tử địa.

Đến chừng ấy thì bao nhiêu binh quyền của Nguyên Thuận Đế chảy đều lọt vào tay Thiết Mộc Nhi tất cả.

Thiết Mộc Nhi biết Nguyên Thuận Đế là một ông vua hoang dâm vô độ, chẳng trông coi việc triều chính, suốt ngày đắm say tửu sắc, nên hần thừa cơ hội này mà tính việc hoàn thành nghiệp đế.

Bởi vì hần ngày đêm nghĩ giấc mộng đế vương, giờ đây gặp lúc Vương Bảo Bảo đang tung hết hoàn lực ra để công thành và trải qua một thời gian nhọc mệt, toàn quân như một ngọn đèn hết dầu sắp tắt.

Đây là một cơ hội nghìn năm khó gặp, nên hần liền vội vả chớp ngay dịp tốt thừa lúc đại sự nằm trong giai đoạn cực kỳ quyết liệt, thì hần bắt thân xua quân đánh mạnh vào hậu quân.

Thương thay cho mấy ngàn binh sĩ của Vương Bảo Bảo, vì suốt mấy ngày chuyển quân mệt nhọc, sáng ngày hôm nay lại thay phiên nhau đánh nhau hai trận.

Bây giờ một số từ thương và một số trọng thương rất nhiều, số quân còn lại thấy đều mệt nhọc nhưng họ cũng vẫn cố gắng làm tròn sứ mạng.

Chính vào giữa lúc chiến sự đang nằm trong tình trạng nghìn cân treo sợi tóc, bất thần bị đánh áp từ sau lưng tới nên lưỡng cống trở tay không kịp.

Về bên cánh quân của Thiết Mộc Nhi, nhờ này giờ được nghỉ tay, nên bây giờ đông quân khỏe đánh quân mệt, thanh thế thật là khủng khiếp.

Về phía quân thủ thành, từ trên thành nhìn xuống thấy toàn quân Mông Cổ thành linh nào loạn, mặt hậu có tiếng sát phạt rền trời và tiền quân mất hết tinh thần chiến đấu.

Thế rồi quân Minh trên thành tức khắc lợi dụng thời cơ tiến xuống quân nổi lên vang dậy, chỉ về hướng Đông Nam.

Triệu Minh lấy làm kinh lạ, ngửa mặt nhìn xem, thấy phía sau Vạn Lý Trường Thành bụi bay cuồn cuộn, bất giác hồn bay phách lạc.

Việc này cũng chẳng lấy chi là lạ, vì trong nội địa có sẵn sàng trú đóng đại binh, nhìn thấy ngoài Vạn Lý Trường Thành khói báo nguy bay lên đen nghệt một góc trời, liền tức tốc kéo binh ra tiếp chiến.

Nhìn vắng bụi bay lên mịt mù, chiều dài có hơn hai dặm, năng ước lượng cứu binh phải có hơn hai mươi ngàn người.

Quay đầu nhìn lại thấy Vương Bào Bào, đứng trên đồi ngóng cổ về phía đông nam mà mặt mày tái mét, thất sắc kinh hoàng.

Triệu Minh bắc giác lòng đau như cắt, nước mắt xuống như mưa giữa lúc tâm trạng đang hồi ai oán khủng hoảng, chợt nàng giết mình sực tỉnh vì trên đầu thành có tiếng pháo lệnh đã nổ đinh tai.

Tạm thời dẹp cơn xúc động, Triệu Minh định thần trông kỹ, thấy quân Minh bây giờ đang xấp xáp lại hàng ngũ, và tinh thần tăng gia gấp bội và rồi hai tiếng pháo lệnh hò tiếp theo.

Quân Minh từ đầu tường noi theo những bậc thang tấn bằng xác chết mà thi nhau đổ xuống ào ào như một ngọn thác chảy đều non.

Trong chớp nhoáng đoàn quân của Vương Bào Bào, tức khắc nằm trong thế lưỡng đầu thọ địch, trước mặt là quân Minh sau lưng là nội loạn?

Giữa lúc đó thì hai ngàn quân tinh nhuệ từ phía Nam của Vạn Lý Trường Thành đang rầm rộ kéo ra, tinh thế này dù có Không Minh tái thế, thì cũng khó mà giữ cho vẹn toàn.

Nhớ đến hai chữ Gia Cát chợt trong lòng nàng sinh ra một kế, tức khắc quay đầu tuần mã, nhắm phía Vương Bào Bào mà xông thẳng lên đồi.

Con ngựa của nàng vừa lên đến nửa sườn đồi, bỗng nàng nhắc thấy từ trên lễ đường có hai tên võ sĩ thúc ngựa xông ra.

Một tên cầm đại đao, một tên cầm dao dài, chỉ ra hai bên

tả hữu đồng một lượt, tấn công theo lối gọng kìm.

Chỉ vì đoàn quân cận vệ đứng chung quanh chủ soái từ trên trông xuống, chợt thấy một kỵ binh mặc sắc phục tầm thường đang phi ngựa từ phía dưới vượt thẳng lên đồi.

Trong lúc tình hình đang sôi động, bọn cận vệ ngỡ rằng tên kỵ binh này có lòng bội phản, định làm việc tày trời, nên họ đầu đám để cho tên này đến gần Vương Bào Bào, do đó mới vội vàng vọt ngựa xông ra cản lại.

Phần Triệu Minh con ngựa của nàng đang di ngon trốn, bỗng bất chợt thấy có hai người tấn công hai bên, giữa lúc nguy nan không thể nào dùng lời giải thích dài dòng cho được.

Nàng điểm nhiên bình tĩnh chờ cho ngọn binh khí này tới sát, nàng liền rung bàn tay hữu ra, xử dụng một chiêu thức Không Thủ Nhập Bạch Nhân, cướp phắt lấy ngọn trường thương trong nháy mắt.

Đoạn nàng dùng bàn tay tả vỗ mạnh lên trên lưng ngựa của mình.

Động tác đó làm cho thân hình Triệu Minh bay vượt qua đầu của hai tên cận vệ.

Chiêu thức mà Triệu Minh vừa dùng để cướp hai ngọn binh khí thật là lợi hại và công hiệu trong giới giang hồ.

Thế võ này lại do Triệu Minh tung ra trong khi gấp rút nếu gặp phải một tay cao thủ Võ Lâm cũng khó mà phá vỡ chớ đừng nói đến hai tên cận vệ này thuộc hàng võ danh tiểu số.

Hai chân của Triệu Minh vừa chạm trên mặt đất, nàng liền trở thuật khinh công, phi nhanh về phía Vương Bào Bào.

Nào hay nàng lướt chưa được hai mươi bước, thì trước mắt nàng bóng người lao xao lổ nhổ, có năm tên Phiêu tặc mình mặc áo đỏ, từ phía sau lưng Vương Bào Bào kéo nhau xông ra một lượt, tạo thành thế trận cản ngang trước mặt nàng.

Triệu Minh trông thấy năm người này đứng theo năm vị trí thật là lạ lùng, thoáng nhìn thì rất đơn giản, nhưng nàng muốn dùng khinh công để lọt qua khỏi năm người này thật là một điều khó khăn.

Bấy giờ trông trên đầu thành nổi lên như trận mưa rào, cảnh chiến trường hỗn loạn đến tột cùng hỗn loạn.

Trông rõ ra thì năm tên Phiêu tặc mình mặc hồng bào này, chính là những người trong khối Thiên Long Thập Bát Bộ.

Suốt mười năm nay, không biết bao nhiêu nước chảy, qua cầu trên đời nhiều việc biến chuyển, nhưng mười tám vị Phiến tăng này vẫn theo hộ vệ Vương Bảo Bảo không hề thay đổi lòng dạ.

Hôm nay, mọi người trông thấy chủ tướng của mình gặp phải hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, trong lòng lấy làm lo sợ, giữa lúc đó bỗng thấy một tên quân, từ dưới đôi cỡi ngựa xông lên và đến nửa chừng đôi thì bị hai tên cận vệ ngăn lại.

Tiếp theo đó họ thấy tên quân này tung ra một thế đoạt gươm xuất sắc trong vô lâm để tước lấy thanh trường thương dễ dàng như lấy một món đồ trong túi áo bất giác trong lòng cả sợ.

Thế rồi không ai bảo ai, đồng một lượt bắn vọt thân hình lướt đi tới, giăng thành Thiên Long Ngủ Đao trận, cản khuất lối đi.

Tuy con số chỉ có năm người nhưng khéo đứng theo năm vị trí thật là kỳ quặc làm cho Triệu Minh có cảm giác trước mặt nàng là một bức tường cao vút khó lòng vượt qua cho nổi.

Nhưng nàng nào chịu bó tay, nghe nàng reo lên một tiếng, đoạn bất thần hai chân lướt đi thoăn thoắt thẳng vào trung tâm trận.

Năm người Phiến tăng thấy vậy, chưa kịp đẩy động thân hình, biến thế trận ra để công hãm Triệu Minh, thì nàng đã tức khắc xử một một chiêu Thoát Bào Nhượng Vị.

Thủ pháp của nàng quá ư lanh lẹ, trong một cái nháy mắt thì lớp chiến bào trên mình của nàng đã rơi xuống đất đồng thời trước đầu ngựa của Vương Bảo Bảo xuất hiện một gả thư sinh mảnh khảnh, trên mình vận một chiếc áo trắng tinh, sắc mặt của người này vô cùng sinh đẹp.

Việc này xảy ra làm cho năm tên phiêu tăng lấy làm kinh dị, họ còn đang bàng hoàng ngờ ngác chưa kịp ra tay, thì bên tai họ vang lên mấy tiếng:

— Thiên Long Trận rút lui!

Câu nói chưa dứt, thì năm vị phiến tăng liền rút lui một bước và Triệu Minh bằng một cử động vô cùng nhanh nhẹn luồn qua chỗ hở, phi chân thần tốc tới trước mặt của Vương Bảo Bảo.

Tay hữu của nàng cầm thương, tay tả của nàng chụp lấy tay áo của Vương Bảo Bảo mà lẹ sa tầm tã.

Những viên chức tướng hầu cận đồng mở mắt nhìn kỹ, thấy viên chủ tướng của mình run rẩy thả tay vào túi móc ra một vật.

Nhìn thấy vật này, ai nấy thấy điều kinh sợ, vì rằng đó là tấm Linh Phù của Vương Bảo Bảo, dùng để tượng trưng cho người có quyền chấp chương binh quyền.

Nguyên do cũng chỉ vì Vương Bảo Bảo đang gặp phải một tình trạng vô cùng khó xử.

Này giờ ông ta nhìn trước trông sau, suy cùng nghĩ cạn, mà cũng chưa biết phải đối phó như thế nào cho phải.

Bỗng thấy một tên quân trẻ tuổi từ dưới đôi vó ngựa xông lên và bị Thiên Long trận cản lại...

Vương Bảo Bảo trong dạ bồi hồi, cứ cho rằng tên quân này đã bị Thiết Mộc Nhi dùng vàng mua chuộc, vì kim tiền làm cho động tâm, nên bây giờ mới trở giáo giết mình.

Ông ta trong lòng còn đang chưa xót, bỗng trông thấy tên kỵ binh này tung ra một thế Thoát Bào Nhượng Vị.

Chiêu thức này thật là cao kỳ và lanh lẹ, và chưa kịp nháy mắt, thì trước mặt mình hiện ra một gả bạch y thư sinh.

Hình dáng của gả thư sinh này vừa lọt vào mắt, thì Vương Bảo Bảo tức tốc nạt lui Thiên Long Trận.

Bởi vì Vương Bảo Bảo đã nhìn ngay người này chẳng ai xa lạ mà là đứa em gái của mình đã đi mất tích mười mấy năm nay.

Giờ đây hai anh em thỉnh linh gặp nhau trong lúc trống trận nổi lên liên hồi, quân hò dậy đất, Vương Bảo Bảo thấy mình có trăm trăm, nghìn nghìn lời muốn bày tỏ ra, mà chẳng biết phải bắt đầu bằng câu nói nào cho phải?

Hai người chỉ nhìn nhau mà nước mắt rơi là chả, bỗng Vương Bảo Bảo giật mình sợ tỉnh, vì bị Triệu Minh nắm lấy ống tay áo của mình giật mạnh.

Vụt nhô lại mình hiện ngay đang gặp phải một tình cảnh vô cùng nguy hiểm, tình cảnh chẳng khác chi trứng treo đầu gậy.

Nhưng Vương Bảo Bảo vốn biết người em gái của mình là một người sáng suốt và lanh lẹ, trong trí năng có nhiều mưu kế mà người thường không sao nghĩ tới.

Vào giờ phút này nó bỗng nhiên xuất hiện tại chỗ này, tánh tình huyền bí, biết đâu nàng chẳng có thể cứu vãn được thời cơ, mà chuyển bại thành thắng?

Bối trong lòng có ý nghĩ như vậy, nên Vương Bảo Bảo không nói một lời mà chỉ thò tay vào túi lấy Linh Phù mà trao cho Triệu Minh để tùy cơ mà điều khiển với ba quân.

Chợt trông thấy Linh Phù, Triệu Minh lẹ tay rước lấy và liền quay mình trở lại.

Mãi đến bảy giờ, năm vị Phiến tăng mới chợt nhớ ra người thư sinh này chẳng ai xa lạ mà chính là Triệu Minh quận chúa khi xưa.

Năm người thấy đều cúi đầu thi lễ, gọi :

— Kính chào quận chúa...

Nhưng Triệu Minh không trả lời mà cất giọng hô to :

— Long Trung Tử ra đây !

Thế là từ phía sau lưng của Vương Bảo Bảo, tức khắc có một người ứng thính và một người cao như tre miếu, sắc mặt xanh xao như tàu lá, bước ra nhanh như cắt.

Người này là một viên cận vệ của Vương Bảo Bảo đã hơn mười năm nay.

Nhờ vậy mà Triệu Minh biết tên nghe tiếng, nay nàng vừa lên đồi, chẳng trông thấy người này ở đâu.

Nhưng Triệu Minh nghĩ rằng, anh mình ở đâu thì bọn này cũng ở đó, nên nàng cất tiếng gọi tên.

Thật không ngoài sự dự liệu của nàng, tiếng gọi chưa dứt thì hắn đã bước ra trình diện.

Triệu Minh giương to cặp mắt sáng ngời, cúi đầu xuống kẻ tai phụ nhĩ với hắn vài câu.

Mọi người nghe Triệu Minh nói tới đâu, thì gương mặt Long Trung tử vui vẻ đến đó.

Đạy dứt lời, nàng quay lại thò tay ra chụp lấy ống tay áo của Vương Bảo Bảo mà lời xuống ngựa.

Vương Bảo Bảo nhìn thấy trên gương mặt của Triệu Minh đang hiện ra một nụ cười thật là khó hiểu, ông ta còn đang băn khoăn, bỗng liền nhớ đến Long Trung Tử là một tên nổi khét tiếng về nghề cỡi ngựa trong đám thủ hạ của mình.

Vì mỗi một lần Long Trung Tử ngồi lên yên ngựa, thì bốn vó như bay do đó người đời tặng cho biệt hiệu Long Trung Tử, ý nói người này cỡi ngựa đi nhanh như rồng.

Vào giờ phút này, Vương Bảo Bảo mới thấy em mình lồi

xuống ngựa trong lòng chỉ ước đoán được vài phần nên tức khắc trao dây cương cho Triệu Minh.

Nàng vừa nhận lấy dây cương trong tay Vương Bảo Bảo, thì Long Trung Tử đã nhảy phốc lên yên, nàng liền trao nhanh trường thương cho hắn.

Thế rồi... tiện tay Triệu Minh xô mạnh một cái vào hông ngựa quí, nó thỉnh linh bị đánh đau rú lên một tiếng thật dài rồi lao mình nhanh vun vút phóng xuống đồi xanh.

Hình ảnh của con ngựa quí vừa khuất sau hàng cây xanh, thì Vương Bảo Bảo vội vàng rút thanh kiếm lệnh đeo bên mình để trao cho Triệu Minh.

Nàng cầm kiếm lệnh, đoạn cất tiếng hô to :

— Mời Huyền Minh nhị lão.

Câu này chưa dứt, thì lại có tiếng trả lời cũng sau lưng Vương Bảo Bảo có hai người nhảy xổ ra, bộ pháp thật là nhanh không thể tả.

Thế là trước mắt của Triệu Minh hiện ra hai lão già gầy gò như que củi, quả thật chính là Huyền Minh Nhị Lão.

Nàng oai hùng cất tiếng đồng sang sảng :

— Nuôi quân ngàn ngày dùng trong một khắc, xin Hạc tiên sinh lên Vạn Lý Trường Thành tức tốc, đi về phía đông ra ngoài trăm dặm thì bắt đầu phóng hỏa... phiến Lộc tiên sinh cùng theo Vạn Lý Trường Thành về phía Tây...

Nàng nói đến đây thì bị cắt ngang bằng hai tiếng « dạ » của Huyền Minh Nhị Lão.

Tiếng dạ vừa dứt, thỉnh linh bóng của hai người như hai mũi tên bắn thẳng xuống đồi, đoạn bay lên bức tường thành dài dằng dặc.

Nhìn thấy hình ảnh của hai lão già có khinh công tuyệt diệu kia đã khuất sau đầu thành Vạn Lý, Triệu Minh liền gọi tiếp theo năm ba người nữa, những người này thấy điều danh tiếng lẫy lừng đã từng theo chân của Vương Bảo Bảo gần hai mươi năm nay.

Triệu Minh kẻ tai phụ nhĩ vài câu, đoạn trở về phía binh sĩ của Thiết Mộng Nhi.

Vương Bảo Bảo thấy cử chỉ của Triệu Minh trong lòng lấy làm kinh dị, trông với theo ngón tay của nàng. Vương Bảo Bảo thấy

ba quân của Thiết Mộc Nhi bây giờ không còn tấn công ở ạt nữa.

Đầu đuôi cũng chỉ vì Triệu Minh biết rành con ngựa của Vương Bảo Bảo là một thân cầu dế nhất miền Mông Cổ, khi xưa do một tên lái buôn ngựa dâng cho Vương Bảo Bảo để đổi lấy quyền mua bán ngựa trên khắp miền Bắc Trung Hoa.

Triệu Minh biết rõ trên đời này muốn tìm được con ngựa thứ hai có tài chạy kinh thiên như thế không thể nào mà tìm được.

Hôm nay giữa lúc nguy nan cùng cấp, nàng dùng một tên nài ngựa hay nhất trong thiên hạ, để cỡi một con ngựa hay nhất trong vùng Mông Cổ, ngộ hầu làm một việc hiểm nguy, thì chắc là má đào công thành, kỳ khai đắc thắng.

Dự đoán Triệu Minh không sai một mảy may, sau khi Long Trung Tử lên yên rồi, liền phi ngựa như bay về phía hậu quân.

Tại chỗ này, có hai đoàn hùng binh Mông Cổ đang xáp lá cà tử chiến cùng nhau một cách vô cùng khùng khiếp.

Long Trung Tử ngựa mặt nhìn lên, thấy trên một đỉnh đồi có một lá cờ soãi tung bay trong gió.

Dưới cột cờ một viên tướng đưa tay chỉ trỏ, đang điều khiển tam quân, tấn công dữ dội vào mặt hậu của Vương Bảo Bảo.

Thoáng nhìn Long Trung Tử biết người ấy chính là Thiết Mộc Nhi, và hai chân của hắn tức tức thúc mạnh một cái vào hông con tuấn mã.

Biết ngay ý nghĩ người cầm cương của mình, con tuấn mã xông lên đồi nhanh như biến.

Đứng xung quanh Thiết Mộc Nhi, bốn cận vệ chặt như nêm như cối, bất thần trông thấy một người kỵ sĩ, mình ngồi trên lưng con tuấn mã, tay cầm một thanh trường thương, vờ ngựa đi lên nhanh như một luồng tên bắn.

Chỉ trong nháy mắt, thì có ba tên cận vệ tức khắc vờ ngựa xông ra giăng thành hình chữ nhất, cản ngăn đầu ngựa của tên là kỵ sĩ.

Về phần Long Trung Tử thỉnh linh trông thấy ba người cỡi ba con ngựa cao và lớn cân ngang trước ngựa của mình. Cũng tro 2 lúc ấy đoàn quân cận vệ đứng chung quanh Thiết Mộc Nhi thấy đau nhốn nháo vì kinh động.

Long Trung Tử biết rõ nếu mình chần chờ thì sẽ mất đi dịp may nghìn năm một thuở, và đại cuộc sẽ lâm nguy, mấy chục ngàn sinh mạng của đoàn quân của Vương Bảo Bảo sẽ bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Tay chân lẹ làng, Long Trung Tử liền quay ngược mũi trường thương, đâm mạnh một đường vào mông con ngựa của mình đang cỡi.

Con tuấn mã của Vương Bảo Bảo, là một con ngựa thật là quý báu, theo chủ tướng vào sanh ra tử, chiến chinh không biết bao nhiêu trăm nghìn trận mạc.

Rõng rã mười mấy năm trời, Vương Bảo Bảo không bao giờ đánh nó một roi.

Trong khi xuất trận, nếu gặp việc chi cần kịp, Vương Bảo Bảo chỉ dùng roi đánh nhẹ vào hông khi, cũng đủ làm cho nó nghe thấy tiếng roi đi trong gió mà giật mình, và tự động đi nhanh.

Nào ngờ lúc bấy giờ, bỗng bất thần bị thúc mạnh một thương, nó giật mình ré lên một tiếng, đoạn đập đuôi rồi cật bốn vó, bay vèo vèo về phía trước...

Đáng khen cho con thân mã, nó chở Long Trung Tử bay qua khỏi đầu của ba tên cận vệ chặn đường, rồi nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt của Thiết Mộc Nhi.

Còn Thiết Mộc Nhi, lúc bấy giờ đang đặt hết tinh thần vào trong chiến cuộc, mặc dầu ông ta biết có người vượt lên đồi nhưng vì đang hồi mê trận và tin chung quanh mình thấy đều là hảo thủ, nên ơ hờ không để việc đó vào tâm.

Ông có biết đầu người kỵ mã vượt lên đồi kia có nghề cỡi ngựa xuất quỷ nhập thần, mà con ngựa hắn đang cỡi chính là con thân cầu của Vương Bảo Bảo, nên sự diễn biến thật ngoài sức dự liệu.

Ông ta bỗng thỉnh linh thấy từ trên cao có một vật không lồ đáp xuống trước mặt mình.

Những người cận vệ đứng bên mình ông ta chưa kịp đối phó thì Long Trung Tử đã phi ra khỏi yên của mình, nhẹ nhàng lá lướt rơi xuống trước mặt của Thiết Mộc Nhi, để rồi hỏa tốc tung ra một thế võ cực kỳ huyền diệu.

Đường võ mà Long Trung Tử vừa sử dụng, chính là một thế võ vô cùng kinh khiếp của môn đồ vật người Mông Cổ.

Những tên cận vệ thấy cánh tay trái của người kỵ sĩ vừa vung ra một cách chớp nhoáng, thì liền bắt gán lấy gán cấn cớ của Thiết Mộc Nhi kẹp ngược vào thân của hắn.

Thế rồi nhanh như chớp, hắn xoay mũi thương kẻ sát vào lưng của Thiết Mộc Nhi, cặp mắt trợn trừng gần tét ra, thét to lên một câu này nữa:

— Đứa nào dám bước tới nữa bước, mũi thương thương này tức khắc xuyên tâm thẳng họ Thiết.

Đứng kề cận Thiết Mộc Nhi, tổng số trên năm mươi người thấy đều là những võ sĩ bậc nhất trong quân đội.

Cứ trong nhin người mới tuyển chọn được một người để theo hầu Thiết Mộc Nhi, lúc bấy giờ trông thấy từ trong khe mắt của tên kỵ sĩ này có hai dòng máu thấm ứa ra.

Thái độ của người này cũng dữ dằn kinh khủng đến thế, ngăn ấy cận vệ thấy đều khiếp nép đứng yên, chỉ mở mắt ngó ngán nhìn mũi thương thương mà không có một người nào dám cựa cựa.

Thiết Mộc Nhi vốn là một tay đồ vật đại tài, một mình ông ta hạ gán hết các cao thủ dưới trướng vì vậy mà lãnh đạo chúng binh sĩ một cách oai phong, nghề đồ vật của ông ta ít có người nào là tay đối địch, vì vậy thủ hạ rất kính nể.

Nhưng bây giờ đành phải phủ phục dưới cánh tay sắt thép của Long Trung Tử, nghe hơi thở của ông ta ò ò một nhọc, vì lẽ Long Trung Tử đang dùng hết sức mạnh để kẹp đối thủ của mình.

Còn con ngựa của Vương Bảo Bảo, khi rơi mình xuống đất, liền những cao cấn cớ nhìn về phía chủ tướng của mình mà ré lên một tiếng thật to, đoạn phi xuống sườn đồi nhanh như chớp.

Liền khi đó trong đám cận vệ của Thiết Mộc Nhi có năm sáu người tay cầm lao dài, tức tốc đâm theo mấy ngọn.

Ngọn lao đi trông gió nghe vào vào, nhưng không thể nào bắt kịp con ngựa quý của Vương Bảo Bảo vì đang lúc nó vừa bị một đòn đau.

Nó phi trong chớp mắt thì trở về ngọn đồi ban này và lúc về đến trước mặt chủ tướng Vương Bảo Bảo, nó ngược mặt trông về phía Thiết Mộc Nhi, hí lên một tiếng vô cùng thảm thiết rồi ngã quỵ xuống trước mặt chủ nhân.

Triệu Minh và Vương Bảo Bảo đều nhìn thấy sau đuôi của con thằn lằn máu đỏ ra ướt đầm đìa, những chỗ lông máu trắng như tuyết.

Vương Bảo Bảo thấy như vậy kinh tâm táng đờm, không biết việc gì xảy ra hung kiết thế nào, còn sắc mặt của Triệu Minh thì lại vô cùng bình thản.

Nàng thông thả khoát tay ra dấu, tức khắc có hai tên cận vệ cung kính dắt hai con ngựa khác ra trước mặt hai người.

Vương Bảo Bảo và Triệu Minh đều nhảy lên yên, Bảo Bảo dẫn dò vài câu cho vị Vạn Phu Trường tạm đốc xuất mặt tiền, đoạn hai người thúc ngựa ra đi.

Hai con tuấn mã này hướng về phía hậu quân, đi thẳng, phía sau có hơn trăm dũng sĩ đi cận hậu, khí thế thật là hấn hán.

Về phía bên hộ vệ của tên Thiết Mộc Nhi, thấy tình trạng của chủ soi mình nằm trong bàn tay của kẻ khác, thọ nguy chẳng khác nào tròng treo đầu gậy, nên chẳng có một người nào dám tháo thứ, nhảy ra để cứu vãn tình thế.

Vì lẽ nếu có một người nào khinh động, chỉ bước ra nửa bước thì mũi thương trên tay của Long Trung Tử tức khắc sẽ đâm xuyên thủng hậu tâm của Thiết Mộc Nhi.

Long Trung Tử dang sát khí đằng đằng, cương quyết nói một câu này nữa:

— Mau tức khắc ra lệnh đình chỉ tấn công.

Những tên hầu cận thấy đều đưa mắt sừng sờ mà nhìn nhau, chẳng một tên nào dám hờ môi tán thành hay phản đối.

Long Trung Tử thấy thế liền đi nhẹ mũi thương vào phía trước, làm cho Thiết Mộc Nhi giật mình cả sợ, kêu lên âm ỉ, hờn hờn ban lệnh:

— Hãy ngưng tấn công.

Mấy tiếng này chưa thoát ra khỏi miệng, thì nhanh như cắt có hai tên hầu cận, phi nhanh ngựa xuống đồi ban hành mệnh lệnh.

Khi mệnh lệnh của Thiết Mộc Nhi ban ra là ba quân của Vương Bảo Bảo lập tức được giảm ngay áp lực như một người trút gánh nặng giữa đường.

Giết lúc tình hình trên đỉnh gò cực kỳ căng thẳng, bỗng dưới kia có năm bảy người phi thân lên, bộ pháp nhanh như chớp.

Trong một nháy mắt thì mắt mấy chiếc bóng người đó lên tới đỉnh và họ cùng dừng chân đứng lại trước mặt mọi người.

Chừng đó mới thấy đều là những tay cận vệ theo hầu hạ bên mình của họ Vương.

Những người này vừa đến nơi, thì tức khắc kết thành một vòng tròn che Long Trung Tử và Thiết Mộc Nhi vào giữa.

Đoàn quân bảo vệ của Thiết Mộc Nhi thấy áp lực càng ngày càng căng thẳng, trong lòng thấy đều kinh hoàng, sợ hãi, nhưng không một người nào dám nhúc nhích.

Vào khi ấy từ dưới gò, bỗng nghe thấy có tiếng vó ngựa nổi ầm vang dậy, mọi người đều quay đầu nhìn, thì thấy từ phía dưới kia có một dòn nhân mã chậm chậm đi lên.

Dần dần đoàn người ngựa là hai con tuấn mã thân mình to lớn người đi bên tả tuổi độ tở tuấn, sắc mặt oai nghiêm, đằng đằng sát khí.

Người cỡi ngựa đi bên hữu lại là một thư sinh áo trắng, sắc mặt của người này khôi ngô xinh đẹp, cặp mắt rờ ràng, chân mày tươi sáng.

Với vẻ mảnh khảnh của người thư sinh ấy, có được thêm một màu uy nghiêm không tưởng tượng.

Những người của Long Trung Tử vừa nhìn thấy, thì đồng reo hò vang dậy, làm cho bầu không khí ở trên đây đang căng thẳng gần như nghẹt thở, bỗng nhiên sôi động vô cùng.

Vậy rồi không ai bảo ai, đoàn người hộ vệ cho Thiết Mộc Nhi đồng tự động đứng tách ra hai bên, chừa một con đường cho đoàn người này từ từ đi lên.

Bởi họ thừa biết vị tướng quân kia là Vương Bảo Bảo, còn người thư sinh áo trắng kia từ đâu mới đến, thì họ thật không biết.

Nhưng cứ nhìn vào thái độ uy nghiêm mà lạnh lùng và được đi sát bên cạnh Vương Bảo Bảo, thì địa vị và lai lịch của người này chắc chắn không phải thuộc hàng tiểu tử vô danh.

Vương Bảo Bảo và Triệu Minh vừa lên đến gò, thì Long Trung Tử tức khắc vát Thiết Mộc Nhi bay mình xuống ngựa, đoạn ném hân lẫm chiêng trước mặt của Vương Bảo Bảo, rồi dùng mũi trường thương ghim sát vào huyết Tỏa Hầu của hắn.

Vương Bảo Bảo thúc ngựa bước tới, thò bàn tay ra vuốt lưng Long Trung Tử, ngợi khen rằng :

— Nhà người thật không thẹn là Long Trung Chí Tử.

Dứt lời quay sang Thiết Mộc Nhi :

— Ta cư xử với mi rất đẹp, có sao mi thừa trong lúc ta

nguy biến mà hăm hại.

Thiết Mộc Nhi tái xanh sắc mặt, ấp úng chưa kịp trả lời thì bên tai của Vương Bảo Bảo bỗng vang lên mấy tiếng lanh lảnh của Triệu Minh :

— Ca ca xem kia !

Vương Bảo Bảo bị cắt ngang câu hỏi liền ngàng đầu nhìn lên trông vói theo chỗ ngón tay chỉ của Triệu Minh chỉ về phía tường thành.

Chẳng thấy cách chỗ hai bên xấp chiến, với nhau chừng hơn một trăm dặm về phía đông và tây, có từng áng khói đen bay lên mù mịt, toàn là dấu hiệu cấp báo của Phong Hỏa Đài.

Vì lúc này, khi Triệu Minh vượt lên đài, một phương diện sai Long Trung Tử hóa tóc ra đi, dùng phương pháp thần tốc chớp nhoáng, bắt buộc Thiết Mộc Nhi làm cho bọn hộ vệ trở tay không kịp.

Và nàng dùng Thiết Mộc Nhi làm tín vật ngõ hầu kèm chế thiên quân vạn mã của hắn.

Và cũng cùng trong lúc ấy nàng sai Huyền Minh nhị lão là người có thủ pháp khinh công cao kỳ tuyệt diệu nhưt trong đám tả hữu.

Cũng nhờ hai lão này, noi theo dấu tường của Trương Thành Vạn Lý mà đi về hai ngõ Đông và Tây, để phóng hỏa trong Phong Hỏa Đài, báo nguy cho nội địa, ngõ hầu làm kế hư binh, để đánh lạc hướng tiến quân của binh tiếp viện.

Huyền Minh nhị lão là hai con cáo già, lịch lãm giang hồ nên nghe ít mà hiểu nhiều, lại nữa bất chợt thấy Triệu Minh xuất đầu lộ diện nơi vùng biên ải xa xôi, mà Triệu Minh ở nơi đây, chắc Trương Vô Kỵ cũng ở gần trong gan tấc.

Hai lão già đồng nghĩ rằng :

— Trương Vô Kỵ là một người có nền võ công cao siêu tuyệt đỉnh, trên đời này chưa chắc có một người nào là đối thủ. Hôm nay đây, cả hai vợ chồng vượt đường xa ngàn dặm đến đây, đối với bọn chúng thật lành ít dữ nhiều, thì thôi hãy tạm thời mượn dịp này mà dâng một cái công cho Triệu Minh trước đi.

Vì có ý nghĩ như vậy, nên mệnh lệnh của Triệu Minh chưa dứt, thì hai người đồng tức tốc quay lưng xuống đồi mà thi hành nhiệm vụ.

Trường Thanh Vạn Lý là một vật hiếm trở về cùng vĩ đại, nó có thể ngăn được thiên quân vạn mã, nhưng làm sao ngăn được người có môn kinh công tuyệt đỉnh, là Huyền Minh Nhị Lão.

Hai lão già sau khi lướt lên đầu thành Vạn Lý rồi, thì chia ra làm hai đường, một người đi về hướng Đông, một người đi về hướng Tây.

Hai người ngàng đầu nhìn về phía trước, thấy lúc bấy giờ trên đầu thành đã nhờ quân Minh sửa sang tu bổ nên đường xá bằng phẳng, được một đoạn đường như vậy dễ trở hết tài khinh công thật là thỏa dạ binh sanh,...

Thế rồi...

Hai người, thoát đi bằng một tốc độ ngoài tưởng tượng, sau khi — liệu chừng đã ngoài một trăm dặm cả hai nếu gặp chỗ nào có Phong Hỏa Đài thì dừng chân lại, như một con thần mã, xông thẳng vào đài, thừa lúc bất ý ta hãy điểm ngã những tên canh gác, rồi nổi lửa lên.

Chỗ này ngọn lửa vừa cất lên, là dọc theo Vạn Lý Trường Thành, khói đen bay lên mù mịt, và những quân đồn trú gần nơi ấy, thấy khói là tiếp tục đốt tiếp theo, để báo tin lần lần vào nội địa.

Cả một dãy Trường Thành dài hơn bốn năm trăm dặm, từng làn khói đen, bay lên nền trời xanh thẳm.

Trông vào đầu người ta cũng thấy khói bay mù mịt, đều là dấu hiệu báo nguy, không biết người Mông Cổ tập trung mấy nhón vào chỗ nào mà phòng bị.

Về phần Triệu Minh thấy tình thế biến chuyển hợp với ý dự định của mình, nên trong lòng mừng rỡ vô hạn.

Nàng quắc mắt nhìn một loạt khắp hết những tên tá hữu của Thiết Mộc Nhi rồi trở đầu kiểm soát mà gõ vào đầu của Thiết Mộc Nhi nghe com cốp đồng đặc truyền:

—Bọn chúng bây giờ mau mau hiệp lực công thành không có Vạn Lý Trường Thành đứng mong đợi đầu lâu của chàng họ Thiết.

Những người đứng gần tá hữu đây, đều là những thân cận, theo chân Thiết Mộc Nhi chiến đấu suốt mấy chục năm trời.

Nếu không là người quyến thuộc, bằng không cũng là kẻ chặn chủ hạ rất chân thiết, vừa nghe câu nói sắc thép của Triệu Minh

thấy đều tức tốc xuống đồi, chỉnh tề binh mã mà phản công quân Minh dữ dội.

Lúc bấy giờ, quân trên thành lợi dụng đối phương bị nội biến, nên xông ra phản công quyết liệt, làm cho đoàn quân của Vương Bảo Bảo trong thương và tử thương đếm không xiết.

Bỗng nhiên hàng ngũ được bày khai hẳn hoi, tất cả có bốn Thiên Nhân đội chia ra làm hai hướng, rồi đồng toàn khinh kỵ binh tiến sát vào bờ thành, mở thế gọng kìm đánh vào hai bên để chặn hết lối về của thủ quân trên thành.

Chiến trận diễn biến ra như thế, chỉ trong một cái nháy mắt thì quân Minh liền nằm lại trong cái thế lương đầu thọ địch.

Tinh thần binh sĩ vừa đang sôi lên, bỗng liền sọt xuống đến độ tận cùng, chỉ là một mưu mẹo để đánh lừa quân Minh xuống thành mà thôi.

Bây giờ thì bao nhiêu thủ quân trên thành, thấy đều nhất loạt xây xuống, tập trung hết tất cả toàn lực để tấn công.

Do đó trên thành không còn tới số một trăm quân, vì bao nhiêu thấy đều lọt vào vòng vây, bị đoàn quân Mông Cổ vây chặt như nêm, như cối.

Đứng từ trên chỗ cao nhìn xuống ước lượng quân số, bị nằm trong vòng vây, Triệu Minh biết ngay rằng hiện giờ quân số trong thành chẳng còn có bao nhiêu, vì vậy mà sức phòng vệ tất nhiên sẽ vô cùng mỏng manh yếu ớt.

Vì có ý nghĩ như vậy, nên Triệu Minh phụ nhĩ vài câu với Vương Bảo Bảo, khi nàng nói dứt, thì Vương Bảo Bảo tức khắc kéo cương quây ngựa mang mười mấy tên quân hầu cận ra đi.

Lướt một mạch đến trước trận, Vương Bảo Bảo liền hạ lệnh chiếc bót một ngàn quân thiện chiến rồi bắt thần leo lên bậc thang làm bằng xác chết xông thẳng lên đầu thành.

Lúc bấy giờ quân trên thành tuy còn hơn trăm, nhưng thấy đều tinh thần thảng thốt vì kinh hãi.

Bởi vì này giờ họ nhìn theo Trường Thành Vạn Lý, từ Đông sang Tây khói lên cuộn cuộn, chẳng biết quân Mông Cổ thật sự là bao nhiêu mà các Phong Hỏa Đài lại báo nguy một cách kinh lộn đến thế.

Giờ đây bất chợt Vương Bảo Bảo, xua quân công phá bọn họ

chống không kịp, thấy thế quá nguy, liền bỏ thành mà trốn vào trong nội địa.

Do đó, mà đoàn quân của Vương Bảo Bảo chiếm lấy đầu thành như lấy đồ trong túi.

Lá quân kỳ của quân Nguyên vừa bay lên Vạn Lý Trường Thành, thì Vương Bảo Bảo nghe theo kế hoạch của Triệu Minh, dạy quân dùng nước tưới cho tắt lửa.

Nhờ làm như vậy cho nên chỗ khoản hai đoàn quân đang đại chiến với nhau thì chẳng có một vết khói nào xông lên.

Lúc bấy giờ nàng đứng bên lưng của tên phản tướng Thiết Mộc Nhi, nàng ngồng cổ nhìn về hướng Nam, ngọn khói đen ngoài này bị tưới tắt chẳng bao lâu, thì văng bụi bốc lên của cửa quan, liền chia ra làm hai ngã.

Nàng thích chí, vỗ tay cả cười, nàng chẳng bao giờ nghĩ đến một mưu kế thâm thườn của mình mà đạt được phương hướng của hai chục ngàn quân.

Những người hầu cận trông theo ngón tay của quận chúa, thấy hai vòng bụi kéo dài ra hai phía Đông, Tây.

Rõ ra thì hai viên tướng đứng gần đó là Từ Đạt và Liễu Quốc Trung, trông thấy khói đen bay lên, liền xua quân ra tiếp cứu.

Vừa đi được nửa đường, chợt nghe thấy quân sĩ kêu lên ầm ỉ, nhìn về phía trước, thấy một phiều của mình lửa dẫn dẫn tắt đi.

Và hai đầu Đông Tây khói bay đầy trời, đáng sợ.

Nhìn vào những làn khói đó, thì quân giặc ở miền Bắc kéo vào đông vô tận.

Hai viên thượng tướng thấy đều có dạ nghi ngờ, hai người đều đồng ý cho rằng quân Minh đã dẹp yên chỗ loạn hân này, và bây giờ chắc họ chuyển hướng tấn công về hai phía Đông Tây.

Vì nghi như vậy nên Từ Đạt liền hạ lệnh phân quân ra làm hai đạo, để chia đường cứu ứng.

Vào lúc phân binh, thì khoảng giờ thìn và phải đi tới quá giờ ngọ mới đến chân thành Vạn Lý.

Đoàn khinh binh của hai người đi trước hãy ngựa lên Vạn Lý Trường Thành, xét kỹ thì thấy những tên quân giữ đài nằm la liệt khắp nơi nhắm mắt mê mang bất tỉnh.

Họ lấy làm lạ ra sát trường thành nhìn về hướng bắc, không thấy một người nào tới lui, trước mặt toàn là mảnh mông sa mạc.

Họ vội vàng sai người phi báo cho tướng soái rọ.

Từ Đạt hay tin lấy làm lo sợ biết rằng, mình đã trúng kế hư binh, liền bước thẳng lên đầu thành nhìn xem tứ phía.

Từ Đạt than thầm, ông ta biết ngay nơi nào có khói thì không có giặc mà nơi nào có giặc thì không có khói, đó là cái lẽ hư hư thực thực, thực thực hư hư trong phép dùng binh.

Những quân hầu cận chưa hỏi thì phía Triệu Minh đang khai chiến với quân Minh ban nãy, bay lộn lại có nhiều hơi khói xông lên.

Nhìn màu khói nhợt nhạt trắng xám, những người rành trong việc hành quân biết ngay là khói của quân đội nấu cơm, chứ chẳng phải thứ khói màu đen xám vì có pha trộn chất phân chó sói.

Thật ra đó chính là khói nấu cơm, cánh quân đội của Triệu Minh vì sau khi đoạt được thành trì và đánh lửa được hai chục ngàn quân tiếp cứu. Vương Bảo Bảo tức khắc huy động 1.000 quân thiện chiến của mình mượn thế từ trên cao đánh xả xuống thấp, vì vậy chiến thắng rất dễ dàng.

Một mặt, vì quân Minh đang lúc hồi hộp, cứ tính chắc rằng mình trúng kế diệu hồ ly sơn nên không còn tinh thần chiến đấu nữa.

Về phần binh sĩ của Thiết Mộc Nhi vì muốn gấp rút giải quyết chiến trường để giải cứu cho chủ tướng mình nên những vị thiên phu trưởng, hết lòng hết dạ đốc xuất ba quân.

Nên xáp chiến không bao lâu thì quân Minh hoàn toàn nằm trong tình thế bị động, và mấy ngàn quân sĩ của Minh trào gấp lúc quân Mông Cổ đang nóng giận nên bị tiêu diệt một cách vô cùng bi thiết, Triệu Minh thấy đại thế thuộc về phía mình nắm giữ liền giải Thiết Mộc Nhi lên Vạn Lý Trường Thành để gặp Vương Bảo Bảo.

Nàng đứng trên đầu thành, liếc nhìn xuống cảnh chiến trường dầm máu vô cùng bi thảm.

Nàng tựa lưng vào trường thành mà trong lòng xót xa, đau đớn, thương cảm nỗi.

Cả thấy chiến trường bây giờ thấy nằm ngổn ngang không

biết bao nhiêu thể xác của hai cánh quân, và bãi cát màu vàng bây giờ đã trở thành bãi cát đỏ.

Riêng về phía chiếc thang bằng xác chết, bởi quân sĩ hai bên lên xuống mấy lần, nên giờ đây xương thịt của những người xấu số này đều tan nát, không còn hình dạng con người nữa.

Triệu Minh còn đang bùi ngùi xúc động vì cảnh tan nát máu chảy thịt rơi, bỗng chợt giật nảy mình, vì có mấy tiếng tù và thổi binh nổi lên vang dậy.

Chợt bên tai nàng có một câu nói lên :

— Mọii mọii là con của hàng tướng tá, tại làm sao ngày hôm nay lại có ý nghĩ bạc nhược của hạng thường tình nhi nữ.

Triệu Minh thăm hồ thẹn, vội vàng nói một câu để đánh trống lảng.

— Không khi nào...

Vì phải tìm một câu có thể chối quanh rằng mình không phải đang cảm thương áo náo trước chiến trường sắc mau nên trong lòng nàng sực nhớ đến một chuyện vô cùng nguy cấp.

Triệu Minh hỏi :

— Còn nhớ khi xưa ca ca gặp nạn trong Vạn Phật Tự, may nhờ 5 vị thiền tăng dùng Thiên Long trận mà giải cứu...

Năm chữ Thiên Long Trận làm cho Vương Bảo Bảo giật mình bình tỉnh, ông ta nói :

— Tại sao mình không dùng Thiên Long Trận ?

Triệu Minh nói :

— Phải...

Vương Bảo Bảo lại quay đầu nhìn lại phía sau, nói mấy câu vắn tắt, tức thì có 5 vị thiền tăng mặc áo màu đỏ bước ra.

Triệu Minh liền hướng dẫn năm vị tăng nhân này lui ra, nàng căn dặn 5 vị tăng nhân này thống lĩnh 5 vị Thiên phu trưởng, 5 vị thiên phu trưởng này lại thống lĩnh 5 nghìn nhân mã mà chia quân 5 ngả đánh thẳng vào trung quân của Từ Đạt.

Nằm dưới thế công mãnh liệt mà lạ lùng kỳ dị của Thiên Long Trận, đại binh của Từ Đạt rã tan, như mây bay trước gió.

Trong cảnh nguy nan cùng cấp, Từ Đạt phải mở đường máu mới có thể phối hợp được với trung quân của ông ta.

Đây nói về quân binh thấy hiệu kỳ của Từ Đạt phối hợp được với trung quân, tinh thần chiến đấu bỗng được khơi lên mãnh liệt, còn bao nhiêu sức lực thấy đều tận dụng, đồng hy sinh để một huyết lộ để chạy về phía Đông Nam.

Phần năm vị Thiền tăng mặc hồng bào, này giờ dẫn dắt năm vị Thiên phu trưởng biến đổi hơn mười thể trận, và đã thắng tay tiêu diệt thêm hai ngàn người bên kia đối phương.

May thay, vì nhờ Từ Đạt lúc bấy giờ đã liên lạc được với trung quân, chính đích thân ông đã thân hành điều khiển.

Nhờ đó mà Ngũ Hành Phương Trận biến đổi thật là xuất sắc, do đó mà vào lúc hoàng hôn, thì thoát được vòng vây mà chạy thoát thân.

Quay đầu nhìn lại, thấy những lòng chung lũng, xác chết của binh sĩ đôi bên phơi đầy chiến địa, cung tên, kiếm, kích ném bừa bãi tứ tung, cờ xí ném ngang dọc !

Cảnh tượng của chiến trường thật vô cùng thảm khốc !

Từ Đạt bất giác rơi hai hàng nước mắt, đảo mắt nhìn chung quanh, thấy chỉ còn độ năm thiết kỵ theo bên mình mà thôi, cõi lòng của ông ta bất giác nguội lạnh như đồng tro tãng.

Theo quyển « Minh Sử » chép lại viễn tượng tài của nhà Minh là Từ Đạt theo chân Chu Nguyên Chương từ thuở hàn vi, xông pha trăm trận để bình thiên hạ, vào ra chinh chiến suốt mấy mươi năm liền, nhưng chỉ thảm bại một trận này mà thôi.

Nói về phần Từ Đạt, sau khi thoát khỏi vòng vây, nghe tiếng quân hò cao nhỏ tiếng, thần thái của ông ta mới lần lần bình tỉnh, ông ta thở dài, quay sang nói với những người cận vệ rằng :

— Ta chiến bại phen này không thẹn, chỉ thẹn vì ban này trúng kế nguỵ binh, nếu chẳng có tạo thành Ngũ Hành Phương Trận để chống cự thì chắc bây giờ đã mạng vong.

Những người đứng gần đó nghe Từ Đạt nói thế, thấy đều ngó ngàng, chỉ có một vị dám lên tiếng hỏi rằng :

— Ban này, bại bay phía sau núi chắc là hư binh ?

Từ Đạt trả lời:

— Phục binh phía sau đồi, không quá mười người.

Chúng tướng nghe nói, thấy đều lấy làm lạ.

Về phần Từ Đạt dẫn đám tàn quân, noi theo đường tắt mà về phía Trương Gia Khẩu mãi đến sang canh ba thì đoàn người mới tới cửa thành.

Kiểm điểm lại quân số, thấy chỉ còn không tới ba trăm người ngựa.

Ông ta truyền lệnh cho tả hữu gọi cửa thành, quân trên thành nghe báo rằng có quân của Từ Đạt đến.

Khi rọi đèn xuống thì thấy không đầy ba trăm người thấy đều quân áo tả tơi, trong lòng sinh ra nghi ngờ.

Vì vậy quân trên thành đông tên bắn xuống như mưa bất, làm cho Từ Đạt là một viên kiện tướng của triều đình mà gặp cảnh này cũng phải rơi nước mắt.

Chẳng còn cảnh nào hơn, ông ta chỉ còn biết truyền lệnh cho quân sĩ rút lui mười dặm cắm lều để chờ trời sáng.

Tối đêm hôm đó, những sĩ quan hầu cận thay phiên nhau canh gác, mãi đến khi trời sáng, mà lên nhìn trong lều của Từ Đạt thấy đèn còn đốt sáng ngời.

Thấy vậy mọi người lấy làm kinh dị, tò mò đến nhìn xem thấy viên tướng họ Từ chấp hai tay lại sau lưng mà đi qua đi lại trong lều.

Nét mặt của ông ta đầy vẻ nghiêm nghị, có lẽ đang suy nghĩ một việc gì lung lắm, còn quyển « Vũ Mục Di Thư » thì bỏ trên bàn.

Phân Triệu Minh, sau khi phân quân ra làm hai cánh, cho kéo về hai phía Đông Tây.

Nàng ra lệnh cho mười tên quân già cấp tốc tạo nhanh một chiếc tù xa chắc chắn để nhốt Thiết Mộc Nhi vào trong đó.

Thế rồi đoàn người liền bỏ Vạn Lý Trường Thành nhắm hướng Bắc đi nhanh.

Vương Bảo Bảo thấy Triệu Minh điều binh khiến tướng như vậy, sững sốt hỏi rằng :

— Theo sự xếp đặt của ta thì hai cánh quân tiếp viện của quân Minh chắc chắn sẽ phải thua ta vì Thiên Long Trận.

Tại làm sao ta không thừa lúc quân Minh vừa thất trận,

trong lòng con sợ sệt, mà kéo quân thẳng vào đất Trung Nguyên tha hồ ngang dọc.

Biết đâu chẳng nhờ phúc đức của Tề Tiên mà người Mông Cồ chúng ta gây dựng được giang sơn.

Triệu Minh áo nào thổ dài, nói :

— Từ Đạt là một viên tướng tài, hành quân thật là kỳ diệu lại thêm trong tay của ông ta có thêm một cuốn binh thư nổi tiếng.

Bấy giờ ta chỉ có thể thừa lúc hân bất ý mà dùng một phép Bàn Môn Tá Đạo để đánh một trận bất ngờ chứ không thể thắng ông ta liên tiếp.

Thôi thì chúng ta hãy đồn binh tại triền núi Đại Hồng, cách đây chừng năm chục dặm sẵn sàng bày yến tiệc, mà chờ đợi đoàn quân thắng trận trở về.

Nói dứt lời, nàng liền quay sang truyền lệnh cho mấy trăm quân lão nhược, thay phiên nhau mà đẩy chiếc tù xa đi về hướng Bắc.

Đến canh hai đêm hôm đó, đoàn người mới đến triền núi Đại Hồng mà cắm lều nghỉ ngơi.

Mãi đến sáng hôm sau, quả nhiên có hai đoàn quân Mông Cồ, từ phía Trường Thành kéo về báo tin thấy đều cả thắng.

Cả ngày hôm đó, Vương Bảo Bảo truyền cho binh sĩ nghỉ ngơi dưỡng sức và đêm hôm ấy sẽ mở tiệc khao thưởng ba quân một cách trọng thể.

Bóng chiều từ từ xuống, bóng tối lần lần bao trùm khoảng sa mạc mênh mông chỉ có Vương Bảo Bảo đóng lều hạ trại, thì từ phía đèn đuốc sáng choáng, tiếng ca, tiếng hò thật là nhộn nhịp.

Quanh một đồng lửa hồng, có hàng ngàn vạn tướng sĩ đang quay quần cùng nhau, nhìn về phía chủ soái của mình.

Dưới ánh lửa khi mờ khi tỏ, chúng binh sĩ thấy Triệu Minh cùng Vương Bảo Bảo đang ngồi sau chiếc bàn to tướng.

Nhìn về phía chân bàn, là tên Thiết Mộc Nhi bị trói ngược hai tay ra sau, nằm sõng soài trên mặt đất.

Mọi người uống rượu qua mấy lượt, Triệu Minh mới ra lệnh gọi Long Trung Tử.

Tức khắc có tiếng người này trả lời, và bước nhanh ra y trước mặt Vương Bảo Bảo.

Vương Bảo Bảo bước tới, vỗ vào vai Long Trung Tử một cách thân mật nói rằng :

— Hôm nay ta được cùng với chư tướng ngồi tại chỗ này để tha hồ yên ấm đều do tài cỡi ngựa của mi, nay cần vật chi, hãy nói để ta hết lòng báo đáp.

Long Trung Tử cúi đầu nhìn xuống đất, trả lời :

— Tôi theo chân tướng quân cả mấy năm mà nhất sự bất thành trong lòng hết sức áy náy không yên. Hôm nay chỉ giúp cho tướng quân một việc rất thường, thì nhờ ơn quận chúa đã đền ơn quá trọng hậu.

Câu nói này, nói ra những người có mặt tại đây, trong đó có Triệu Minh Quận chúa, lấy làm kinh lạ.

Vì rằng từ lúc Triệu Minh quận chúa đưa dây cương cho Long Trung Tử để ra đi hoàn thành nhiệm vụ, thì không hề gặp mặt người này nói chuyện lần nữa.

Nàng nghi ngờ chẳng biết tại làm sao Long Trung Tử lại cho rằng nàng đã đền ơn ?

Trong gần trăm người đứng nơi ấy, chỉ có một người là một vị võ sư là Đồ Vật mới hiểu thâm ý của Long Trung Tử mà thôi.

Thật ra thì Triệu Minh vượt lên đồi, liền gọi ngay tên Long Trung Tử, đồng thời liền cúi xuống phụ nhĩ với tên này vài điều và mọi người trông thấy cánh tay của Triệu Minh vung nhẹ ra một đường.

Những người có mặt tại đó ai cũng cho rằng đó là một động tác tầm thường và tự nhiên, chỉ có một vị võ sư Đồ Vật, có nhiệm vụ hộ vệ cho Vương Bảo Bảo, vừa trông thấy cử động của nàng thì trong lòng hồi hộp bất yên.

Vị võ sư này nhanh như cắt, bước sát vào mình Vương Bảo Bảo thêm hai bước và để hết tinh thần, để nhìn xem nhất cử, nhất động của Triệu Minh.

Ông ta chờ hề nàng cử động tác đáng nghi, thì tức khắc ra tay can thiệp.

Vị võ sư này là một cao thủ bậc nhất về môn Đồ Vật của người Mông Cồ.

Ông ta chỉ dùng một cánh tay, mà hạ không biết bao nhiêu đao chủ trong hàng ngũ của Vương Bảo Bảo.

Suốt cả một vùng Mông Cồ thình thảng rộng lớn này, viên võ sư này chưa hề gặp ai đủ sức cầm đồng ngang ngựa với mình.

Vương Bảo Bảo thấy người này có tài nên mới thuê dụng, và phải cho ngày đêm đi sát bên mình Vương Bảo Bảo để bảo vệ cho ông ta.

Vì bởi mới theo hầu Vương Bảo Bảo không bao lâu nên người này chẳng biết lai lịch của Quận Chúa ra sao.

Ngày nay bỗng ông ta thình lình thấy người thư sinh này vượt lên đồi, để rồi tước lấy binh phù trong tay của Vương Bảo Bảo mà gọi Long Trung Tử.

Ông ta còn đang lấy làm lạ, bỗng thình lình thấy gã thư sinh áo trắng này cúi xuống nói nhỏ với Long Trung Tử để rồi vung nhẹ cánh tay ra.

Bàn tay của nàng chỉ vung trong không khí nhưng cũng đủ làm cho vị võ sư này tâm thần thảng thốt dường như đã bị nàng quật phải một đòn thích đáng.

Bởi vì động tác của Triệu Minh, nếu người ngoài nhìn sơ qua thì cho là thật tầm thường.

Thật ra, thì đó là một thế sát thủ hết sức lợi hại trong nghề Đồ Vật đặc biệt của người Mông Cồ.

Đồng thời thế võ này chỉ dùng trong trường hợp vô cùng nguy cấp, vì mỗi khi thi thố, thì đặt mình trong tình trạng một ăn một thua, chỉ một chút sơ hở cũng để cho đối phương làm thiệt hại mạng mình như bốn, vì lẽ hai người chỉ xấp gần nhau trong gang tấc mà thôi.

Chính bản thân của vị võ sư này, chuyên sống về nghề Đồ vật, một mình ông ta chiến đấu với khắp những người khét tiếng về môn võ này mà ông chưa bao giờ mang ra để đối phó với đối phương của mình một lần nào cả.

Như thế cũng đủ biết rằng môn võ này quý báu tới dường nào.

Triệu Minh còn đang ngơ ngác, không hiểu đầu đuôi ra sao, thì bỗng nghe Vương Bảo Bảo hỏi :

— Quận chúa đã đền ơn cho mi vật gì ?

Long Trung Tử suy nghĩ thật lâu mới trả lời :

— Kính thưa tướng quân, Quận chúa đã dùng miệng truyền cho con một thể võ Đồ Vật thật tài, chính nhờ thể võ đó, con mới giải nguy được tình cảnh cấp bách cho tướng quân, và cũng chỉ một thể võ đó cũng đủ cho Long Trung Tử này dùng mãi mãi suốt đời không hết.

Nghe Long Trung Tử nói tới đây, Triệu Minh mới sực nhớ đến đó là một đòn đồ vật đặc biệt cho người Mông Cổ, mà nàng đã dùng miệng truyền dạy cho Long Trung Tử để dùng trong khi nguy cấp.

Nàng vừa định dùng lời an ủi, bỗng nghe Vương Bảo Bảo cười to nói rằng :

— Vậy thì đó là phần của Quận Chúa, riêng về ta, thì ta thấy người nhờ con thân mã của ta mà gỡ nguy cho đại cuộc.

Vậy hôm nay ta nhân danh là chủ nhân của con tuấn mã thường nó cho mi để tiện dụng.

Mi là một tên kỵ sĩ nhất trong thiên hạ, ngày nay cỡi con thân mã như vậy mới thật là toại chí bình sanh.

Triệu Minh, nghe xong câu nói ấy trong lòng kinh dị, nàng nghĩ rằng :

— Là những người chuyên việc chiến chinh, thì quý ngựa còn hơn tính mạng của mình, chẳng biết tại sao mà hôm nay anh ta lại đem ngựa của mình dâng cho kẻ khác ?

Còn đang nghĩ ngợi chợt nghe Long Trung Tử thưa :

— Đó là một môn thân vật của tướng quân, tôi không bao giờ dám nhận.

Vương Bảo Bảo nói tiếp :

— Mi tò thật cho ta rõ bây giờ mi thích vật gì để ta liệu định.

Long Trung Tử nói :

— Thường nghe người ta nói : « Lưu Linh khoái rượu, Đồ Phủ ưa thơ, thì chàng nài ngựa này lẽ tự nhiên là thích ngựa ».

Bảo Bảo nghe nói chưa hiểu ý của Long Trung Tử nói gì, đang suy nghĩ thì Triệu Minh chen vào hỏi :

— Thế mi muốn ngựa nào ?

Long Trung Tử nói :

— Nghe trong đám thú hạ đồn rằng con thân mã của tướng công vừa có người nối giống...

Câu nói ấy chưa dứt, thì Vương Bảo Bảo, cười lên ha hả, tức khắc quay lại bảo thủ hạ vào lều gần đó dắt ngay một con ngựa ra.

Chẳng bao lâu, những tên mã phu của Vương Bảo Bảo đã dắt vào nơi ấy một con ngựa nhỏ mà ốm tong ốm teo, nhưng sắc lông lại trắng như tuyết, đồng thời cặp mắt của nó sáng ngời.

Thật ra chính con ngựa này là con của con thân mã mà Vương Bảo Bảo vừa cho Long Trung Tử mượn hôm trước.

Tuy đã sinh ra gần được một năm nhưng mà thân thể của nó vẫn ốm yếu, mặc dầu những tên mã phu đã hết lòng nuôi dưỡng nhưng con ngựa này cứ mắc bệnh liên miên mãi.

Hôm nay, nghe Long Trung Tử nói nửa lời thì Vương Bảo Bảo đã biết thâm ý, liền truyền cho tả hữu mang ra thưởng cho hắn.

Vương Bảo Bảo nói :

— Nay ta cho người con ngựa nhỏ này tên là Bạch Long, mi hãy mang nó về nuôi dưỡng, biết đâu thân mã gặp chân chủ, sau nó sẽ là một con ngựa đệ nhất của vùng Mông Cổ.

Long Trung Tử lui ra rồi, Vương Bảo Bảo lại cho mời Huyền Minh nhị lão.

Triệu Minh nghe lời nói chưa dứt, liền nghe có tiếng khua com cốp vang lên.

Nàng lấy làm lạ, quay đầu nhìn lại, thấy hai lão già gầy gò khô đét từ trong đám binh sĩ lướt ra.

Có một điều lạ là hai người này cử động thật là quái đàng, bước đi không mềm dịu như người thường, nàng thoáng trông suýt phải bật cười.

Thì ra dưới chân của hai lão già này đều có mang theo một chiếc thùng bằng gỗ.

Bốn bàn chân của Huyền Minh nhị lão để trong chiếc thùng đó mà xê dịch, vì thế mỗi bước đi thấy đều nghe tiếng kêu lên.

cổm cổp, khua lên inh ỏi.

Hai lão già này lẽ từng bước một đến trước mặt Vương.

Bảo, Triệu Minh kính lạ nghi thăm:

—Chẳng hiểu việc chi, mà nhị lão tiên sinh lại giấu chân trong thùng chi vậy.

Hạc bút Ông nghe hỏi, liền co một chân lên để cho Triệu Minh thấy rõ.

Bàn chân của ông ta rút khỏi chiếc thùng, những người có mặt tại đó thấy đều kêu lên mấy tiếng.

Bởi vì bàn chân của ông sừng vu lên, trông thật ghê gớm, có vài chỗ da thịt nứt nở ra, cực kỳ kinh rợn...

Vương Bảo Bảo trông sơ qua đã biết vì sao.

Chỉ vì Huyền Minh nhị lão sau khi lên Vạn Lý Trường Thành, gặp phải con đường bằng phẳng, nên hai người không hẹn cùng nhau thấy đều trở hết tài khinh công của mình để lướt đi nhanh như hai luồng gió thoảng.

Cả một đời của hai người thuộc hàng quái kiệt chắc có lẽ đây là lần thứ nhất, phải dùng hết tất cả công lực của mình để thoát đi một đoạn đường dài nghìn dặm cho thỏa chí bình sanh.

Chắc có lẽ cả hai đồng thấy rằng sinh mạng mấy chục ngàn binh sĩ sống hay chết đều ở cái kế hư binh này, nó sẽ thành công hay thất bại.

Bởi vì nhận được tính cách quan trọng của nó, nên sức lực của hai người càng lúc càng tăng gia để cho đi được nhanh lên mãi.

Chạy nhanh như vậy một hơi xa ngoài trăm dặm, thì hai đôi giày của hai lão không chịu đựng được nữa, vì cọ sát quá độ nên rách bươm rách bươm.

Hai lão già kịp phát giác, nhưng không kịp cúi xuống sửa giày cứ đi như thế mà chạy đi mãi.

Hết đoạn này thì, tới đoạn kia, và hai người cứ tiếp tục nỗ lực liên miên bất tuyệt, kịp đến khi làm xong nhiệm vụ thì phải tiếp tục quay ngược trở về để hiệp với trung quân.

Suốt một khoảng thời gian dài dằng dặc, cả hai người này

chân không dừng gót, vì vậy mà khi trở về đến bản quán thì hai chân thấy đều sưng vu lên trông thật đáng sợ.

Đến khi tình hình đã ổn định, hai người lập tức sai đệ tử pha ngay hai thùng thuốc rượu dùng để ngâm chân.

Do bởi ba loại thuốc này, phải ngâm trọn đêm mới sinh ra hiệu lực, vì vậy mà mặc dù phải ra mắt tướng quân trong tiệc khai hoàn, nhưng hai bàn chân của hai người vẫn không ly khai với thùng thuốc.

Vương Bảo Bảo trông thấy tình cảnh của hai lão, như vậy, vội vàng dùng lời an ủi đoạn trọng thưởng cho vàng bạc tỏ lòng biết ơn.

Chỉ có một mình Triệu Minh, ngăm nhìn mấy ống chân sưng tấy to tướng, mà trong lòng nghĩ ngại vô cùng.

Nàng tự nói với mình :

— Huyền Minh nhị lão vốn là một tay oanh liệt trong đám giang hồ, công lực cao siêu không biết chừng nào, vậy thì năm trăm dặm đường bằng phẳng đối với hai người, có thấm vào đâu, nhưng tại sao hai ông lại có hiện tượng lạ lùng như vậy.

Mặc dù không biết chân thật như thế nào nhưng nàng không bao giờ lộ liễu cho mọi người trông thấy, nàng tìm lời phủ dụ và kiếm cách hỏi tình cảnh của hai lão, sau khi nàng rời khỏi Vương Bảo Bảo.

Nhờ hỏi lang mà biết đầu đuôi công việc thì, mười năm về trước Trương Vô Kỵ và Triệu Minh mới yêu nhau, hai người cùng nắm tay nhau đi trong đêm tối.

Tình hình bất gặp Huyền Minh nhị lão đuổi theo Chu Chỉ Nhược, muốn dùng võ lực để cướp lấy hai pho tài liệu trong Ý Thiên Kiếm và Đồ Long Đao.

Vô Kỵ thấy vậy tức tốc đuổi theo giải cứu, sau khi giao chiến với nhau, chàng mới biết được ý định của hai lão này, thế là Vô Kỵ đành phải đấu chiến với hai tay cao thủ bậc nhất dưới trướng của Triệu Minh là Huyền Minh nhị lão.

Cuộc chiến diễn ra sôi động tột cùng, hai bên thấy đều đông hết võ nghệ của mình công kích đối phương.

Vào giữa lúc Trương Vô Kỵ nằm trong tình cảnh vô cùng nguy cấp, Triệu Minh thấy vậy mới dùng ba tấc lưỡi của mình để làm kế ly gián.

Và thật may, nàng chỉ dùng vài ba câu nói mà Huyền Minh nhị lão thù oán lẫn nhau, mà cả hai trở mặt đấu chiến với nhau đố đời.

Và hai lão già giận dữ bỏ ra đi, hai bên cứ hiềm thù nhau, không thân mật với nhau như xưa nữa.

Trải qua mấy năm trời huynh đệ, Huyền Minh nhị lão mới lần lần nguôi cơn giận, và hòa hiệp với nhau đồng trở về Vương phủ của Nhữ Vương Vương mà phụng vụ.

Nàng có ngờ đâu vào những năm Huyền Minh nhị lão vắng mặt thì trong phủ của phụ vương nàng xảy ra một việc kinh thiên động địa.

Huyền Minh nhị lão, sau khi lãnh thưởng, liền lạy tạ mà lui ra. Tiếp theo đó Triệu Minh lại cho mời tất cả những vị Phiên tăng thuộc Thiên Long Thập Bát Bộ, dùng trọng lễ và hậu tạ công lao.

Tam quân thấy Triệu Minh là hàng nhi nữ mà luận sự rành rẽ, phát lộ hẳn hoi, thấy đều tâm phục.

Đến khi tiệc tan rồi, Triệu Minh cùng Vương Bảo Bảo trở vào đại trường, và bây giờ đại sự đã xong, tâm trí thanh thản, nàng liền hỏi thăm đến tình trạng của phụ vương.

Nghe Triệu Minh hỏi đến cha mình, Bảo Bảo liền rơi lệ.

Nàng liếc mắt trông thấy, trong lòng lấy làm lo sợ vì biết rằng có điều bất trắc xảy ra.

Thấy vậy, Triệu Minh mới hỏi thêm vài câu thật gắt làm cho Bảo Bảo phải thuật lại đầu đuôi tự sự.

Đầu đuôi là sau khi Vô Kỵ viết một phong thư thật dài truyền ngôi Giáo Chủ lại cho Dương Tiêu, rồi nắm tay Triệu Minh mà lưu lạc giang hồ.

Dấu chân của hai người là khắp năm châu, bảy biển sau cùng mới dừng lại thành Tô Châu.

Khi đó, thì trong triều nội liên tục diễn biến nhiều điều lạ cổ.

Bao nhiêu biến cố dồn dập đưa đến, mãi cho đến tháng sáu năm sau cha nàng mới bị một tên khách thương chuyên nghề bán muối tên là Trương Sĩ Thành hưng binh khởi nghĩa.

Người họ Trương này một mặt tung tiền ra để xách động nghĩa quân khắp nơi, mỗi một môn phái có nhiều tên thủ hạ thân tín, nửa đêm lên vào Vương phủ mà ám sát cha nàng.

Lúc ấy vì bởi Huyền Minh nhị lão, tiếp đó các tay hảo thủ đều đi tứ tán, sức phòng ngự trong vương phủ giảm bớt rất nhiều, do đó mà Nhữ Vương bị tên thích khách này giết chết một cách dễ dàng.

Từ khi Nhữ Vương chết đi, thì binh quyền thầy đều lọt vào tay Vương Bảo Bảo nắm trọn.

Trong lúc sơn hà biến đổi Triệu Minh lại tiếp được hung tin lòng nàng đau đớn như điên.

— « Bao nhiêu năm trước, khi ta lãnh đạo chúng anh hùng trong vương phủ thì không có một tên giang hồ đạo tặc nào dám chèn ép đơm hành vương phủ, không dám chạm vào một môn đồ, không dám bạo cướp giật, hay đầu khi ta vắng mặt thì lại có một thằng hèn hạ vào đây, dám vào vương phủ mà làm mưa làm gió.

Nàng tự mắng thầm :

— « Sở dĩ xảy ra việc này trời này đều do ta, quả thật là một đóa hoa bất hiếu.

Suốt đêm hôm ấy nàng trằn trọc ngủ không được, nhưng nàng có hay đâu cách chỗ nàng nằm đây hơn ba dặm dặm về phía bên kia đây Trường Thành cũng có một người không sao ngủ được.

Người đó chẳng phải ai, chính là viên tướng tài của Minh triều, Từ Đạt.

Suốt hai đêm qua Từ Đạt cứ lần qua lộn lại, không thể nào yên giấc, ông cứ ngồi thức bên đèn để nghiền ngẫm thế trận dị kỳ đã làm cho tên tuổi ông như bọt tan ngoài hải.

Suy gẫm thật kỹ lưỡng, thì đây chỉ là một lối hành quân dựa theo tá đạo, vì vậy mà trong cuốn binh thư Vũ mịch không thấy nhắc đến.

Đêm hôm trước ông bị thủ quân trên thành Trương Gia Khẩu, dùng tên loạn xạ xuống như cào, và nhất quyết không chịu mở cửa thành.

Cho đến sáng ngày hôm sau, sương mù đã tan quân canh ở trên thành trông thấy rõ ràng, mới được lệnh mở cửa cho Từ Đạt dẫn tàn quân vào.

Vừa vào thành Trương Gia Khẩu, ông ta liền tức khắc hạ lệnh cho đem quân thêm năm ngàn binh sĩ, cấp tốc đem quân về hướng Vương Bảo Bảo đồn trú.

Từ Đạt tin chắc rằng lần này có dụng độ với quân Nguyên, nhất định sẽ dùng hết binh thơ tuyệt kỹ mà đánh một trận kinh hồn để rửa sạch mối thù.

Nào có ngờ đâu lúc binh sĩ của ta kéo tới, thì quân binh Mông Cổ đã rời bỏ Vạn Lý Trường Thành mà đi về hướng Bắc.

Từ Đạt liền ra lệnh cho bắt vài viên kỵ lão trong thành ra hỏi, họ mới khai rằng Vương Bảo Bảo chỉ để lại độ hai trăm quân lão nhược, và họ tổng một chiếc tù xa mà thôi.

Nghe đến đây ông ta buồn bã thở dài, quay sang nói với những viên sĩ quan hầu cận rằng:

— Chẳng biết ai là người điều binh khiển tướng bên quân Mông Cổ, mà cách dụng binh thật là quý khiếp thần kinh, dầu cho Gia Cát Không Minh có sống lại chắc cũng phải vỗ đùi than phục.

Kể từ ngày đó trở đi, Từ Đạt thừa danh là Chinh Bắc Đại Nguyên Soái, truyền cho quan địa phương khắp nơi, cưỡng bách nhân dân mà tu bổ Vạn Lý Trường Thành.

Mỗi cách ba mươi sáu trọng, lại xây đắp thêm một phong Hòa Đài, trong phong hào đài chia quân ngày đêm canh phòng thật cẩn thận.

Về phía Triệu Minh trong lòng nàng lấy làm đau chỉ vì đứa con thân yêu của nàng đã mất đi một cách vô cùng bí mật. Lại còn phụ vương tức cha của nàng thì bị ám sát một cách vô cùng bí hiểm. Phần Vô Kỵ, thì giờ phút này cũng không biết lưu lạc phương nào.

Nàng nhất định tạm thời theo chân Vương Bảo Bảo để giúp anh mình điều binh khiển tướng. Một mặt để theo dõi bọn người

mà nàng có dạ nghi ngờ.

Trong những người đáng nghi đó, có một người tên Công Tôn Cần, người mà nàng đã tốn không biết bao nhiêu công phu theo hân đến chỗ thăm sơn cốc này.

Càng suy nghĩ thì nàng càng tin chắc rằng gã Công Tôn Cần này, có liên quan mật thiết tới vụ ám sát gia đình nàng. Đến ngày hôm sau Triệu Minh đang đường thăng trưởng, mượn sổ hộ của Vương Bảo Bảo, mà tìm xem nguồn gốc của từng người hầu cận.

Đó đến trang Công Tôn Cần, nàng mới biết hân là một tên Giang hồ đạo tặc, nhờ Huyền Minh nhị lão dẫn dắt, nên mới được vào hầu Vương Bảo Bảo việc này đã cách đây năm năm.

Vương Bảo Bảo dừng quân nghỉ thêm một ngày nữa, Triệu Minh mới cho quân sĩ nghỉ ngơi, di chuyển vào tận vùng sa mạc của Bắc Mông Cổ, vì nơi đó là chỗ đóng quân của vị hoàng đế cuối cùng trong triều đại nhà Nguyên, Nguyên Thuận Đế.

Lúc vào ra mắt hoàng đế lưu vong, Vương Bảo Bảo cho đầy kèm theo chiếc tù xa mà ông đã giam giữ Thiết Mộc Nhi trong đó, nơi giữa triều đình, Vương Bảo Bảo thuật rõ đầu đuôi tự sự về việc đại cử cuộc tấn công chớp nhoáng đã chiếm Vạn Lý Trường Thành, nhưng nửa chừng thì Thiết Mộc Nhi sinh tâm phản bội.

Hoàng Đế nghe thấu, nổi cơn thịnh nộ lôi đình, vội vàng cho giam Thiết Mộc Nhi lại, còn bao nhiêu binh sĩ đều sắp nhập dưới quyền của Vương Bảo Bảo.

Thế là từ ngày đó trở về sau, nhờ Triệu Minh ngày đêm giúp sức nên Vương Bảo Bảo lâu lâu lại xuất quân một lần, từ miền Bắc kéo vào khuấy phá Trường Thành vạn lý.

Nhưng từ khi vì Từ Đạt sơ ý mà để thua trong thung lũng bảy giờ trong lòng ngày đêm nom nớp mỗi khi có lửa trong phong hỏa đài báo hiệu thì ông ta liền đích thân điều khiển ba quân.

Bởi vì trong tay của ông có một quyền binh thơ lưng danh kim cổ, cho nên chống trả với quân Nguyên một cách phi thường đặc lực, vì vậy mà mặc dù quân Mông Cổ hùng mạnh, Triệu Minh tài cao, nhưng cũng vẫn không làm nên việc gì (chuyện đời nghĩ cũng trở trêu. Vô Kỵ cũng hân không để vì mình tặng

cho Từ Đạt quyền đi thư đề sau này gây khốn đốn cho vợ nhà và anh vợ. Mà Từ Đạt cũng không ngờ trong hàng ngũ Mông Cổ có Triệu Minh, vợ yêu của Minh Giáo Chủ.

Mặc dầu vậy, nhưng khắp một dải Trường-Thành dài trên năm nghìn dặm, kể từ ngày Triệu-Minh điều binh khiển tướng thì ngày nào cũng có việc biến động không an, đêm nào cũng có khói lửa trên Phong Hỏa Đài báo hiệu, làm cho binh sĩ nhà Minh ăn không no bữa, ngủ không yên giấc, suốt ngày cứ phập phồng lo sợ.

TRƯƠNG VÔ-KY LIÊN TIẾP GẶP NHIỀU BIẾN CỐ

Nói về Trương Vô Kỵ, khi đến Thiếu Lâm Tự và phát giác sách võ trong Tàng kinh các thầy đều bị một người bí mật nào đó đánh cắp một cách lạ thường.

Và toàn thể Thiếu Lâm Tự sau khi hội ý liền phái những vị cao tăng là gót khắp giang hồ, để truy tìm thủ phạm xem ai là người to gan lớn mật dám vào một nơi danh tiếng nhất trong làng võ là Tàng-Kinh-Các để đánh cắp những quyển sách bí truyền của phái Thiếu Lâm Tự, ra đi để tìm kiếm kẻ bất lương. Trong đó có một mình Vô Kỵ là một người hăm hái nhất, tích cực nhất.

Vì lẽ chàng biết việc Thiếu Lâm mất sách và việc chàng mất vợ con, có dính liểu với nhau thật vô cùng mật thiết.

Sau những trận giao chiến kinh hoàng, khùng khiếp với đối phương, Vô Kỵ biết chắc rằng chính bọn này đã nhúng tay vào vụ đánh cắp võ thư, nên hề tìm được sào huyệt của bọn này, thì việc gia biến của chàng sẽ được giải quyết rõ ràng.

Vào một hôm kia, Trương Vô Kỵ đang đi lui thui một mình trên một con đường mòn, xuyên qua một vùng rừng núi chẳng chịt thuộc tỉnh Sơn-Đông.

Chàng càng lướt trong khu rừng này đã hơn hai ngày liền, nhưng chẳng thấy một dấu vết nào khả nghi.

Thấy giữa khoảng tư bề vắng vẻ, chỉ có vài ba ngọn gió rừng thổi xuyên qua cành cây kẽ lá vang lên những tiếng động xào xạc.

Chợt chàng khẽ giật mình vì từ bên mé núi, bỗng có tiếng người rên rĩ đưa ra.

Trong dạ hết sức kinh mang, vì lẽ bằng kinh nghiệm của lẽ tai chàng, Vô Kỵ biết rằng tiếng rên này chẳng phải là một việc tầm thường giản dị.

Tánh hiếu kỳ của người học võ bỗng nổi lên, thúc giục chàng lần theo tiếng rên mà rón rén bước tới.

Tới trước chỗ một nơi sầm uất, rảo mắt nhìn ba bề thấy cội cây chẳng chịt. Nhưng mà tiếng rên rĩ khe khẽ kia, quả thật từ chỗ này đưa ra.

Dừng chân lại, chàng khảm kỹ càng, thấy nơi ấy có một cửa sơn động vô cùng kín đáo, nếu chàng không có cặp mắt tinh đời thì không thể nào thấy nổi.

Nghe thật kỳ, Vô Kỵ phát giác tiếng rên ấy từ trong cửa động này đưa ra, và cứ theo thính giác của người làm thuốc, chàng chắc chắn người này đang trọng bệnh.

Nhưng chỉ có một điều lạ lùng, là giọng rên người này có vẻ đau đớn lắm, nhưng sao dường hồ hấp lại điều hòa, vậy thì người này chẳng phải bị nội thương.

Vốn là một người trung hậu thật thà, vả lại vốn làm nghề thuốc đã lâu, hề thấy ai mang bệnh hiểm nghèo chàng liền ra tay cứu chữa chứ không thể nào ngoảnh mặt làm ngơ được.

Vì vậy Vô Kỵ liền lần lần bước tới đi gần đến cửa sơn động nhìn vào bên trong thấy một mù thăm thẳm.

Tiếng rên rĩ cứ đưa từng cơn, từng cơn một, càng lúc càng rõ ràng thêm.

Đi sâu thêm chừng hai mươi trượng, bỗng chợt thấy con đường Sơn động quanh sang phía tả, Vô Kỵ vội vàng theo chiều ngoặt đó mà bước đi.

Bước thêm được hai ba bước thì Vô Kỵ trông thấy trước mặt mình là một giầy thạch thất, bên trong ánh sáng tối tăm thăm đậm ngoài những màn nhện, rêu xanh.

Trong thạch thất này có một chiếc giường đá, có một người đang nằm trên chiếc giường đó mà thiêm thiếp.

Người này không biết đàn ông hay đàn bà, mặt mũi ra sao nhưng đích thị là người này đang rèn xiết một cách vô cùng đau đớn.

Vô Kỵ lần lần bước tới, cất tiếng hỏi :

— Chẳng hay vị nào đang mắc bệnh, xin đề cho tôi...

Câu nói vừa đến đây thì chàng bỗng nín ngang vì lẽ dưới bàn chân của Vô Kỵ vừa chạm phải một vật làm chàng giật mình nhảy vọt cao lên hơn một trượng.

Cơ thể của Vô Kỵ quay sang một vòng tròn suýt nữa chạm phải trần nhà của gian thạch thất, thế rồi chàng mới nhẹ nhàng êm ái rơi xuống đất.

Nhưng thân hình của chàng khi chưa về tới mặt đất, bỗng nhiên chúm đầu trở xuống, chàng dùng hai bàn tay để mò mẫm một vòng rất nhanh, đoạn hai chân rơi vào chỗ mà bàn tay đã là khám xét.

Trương Vô Kỵ đứng trước thạch thất tối mờ, nhưng trông lòng lấy làm lo sợ. Vì lẽ bàn chân của chàng hiện nay vô cùng nhức nhối, nhưng sự đau nhức này dần dần và dâng lên phía trên cơ thể.

Chỉ vì ban này khi chàng đang bước dần về phía bình nhân, bỗng dưới chân chàng chạm phải một vật.

Cảm giác Vô Kỵ thật nhanh, chàng biết ngay là mình vừa đạp phải một vật quái lạ.

Không dám trở tới nữa, Vô Kỵ vội vàng phi thân lên cao. Và trước khi trở về mặt đất, chàng đã dùng thủ pháp nhanh nhẹn để sờ soạn tìm kiếm coi vật gì.

Quả không ngoài sự ước đoán của chàng, chỉ mò mẫm trong vòng một trượng, mà đã lượm lên được năm mũi kim màu đen.

Tất cả năm mũi kim này cắm rải rác trên mặt đất theo vị trí ngũ hành phương thật là lạ lùng, nếu ai vô tình đi vào cũng đạp nhầm một mũi, nếu tránh được mũi này thế nào cũng vướng mũi kia.

Nắm lấy năm mũi kim trong tay, Vô Kỵ toát mồ hôi lạnh,

vì hơi dưới chân chàng, sự đau nhức đang lúc càng tăng gia dữ dội.

Nghiến răng kèn kẹt, Vô Kỵ vận dụng hết công lực của mình, để kháng cự với chất độc.

Một mặt khác tức tốc chàng nhảy và qua giường đá, vì rằng chàng biết nếu muốn lấy hết chất độc trong mình, thì phải tìm thuốc giải của người tung ra chất độc.

Mà thuốc giải không ở đâu xa, chắc có lẽ nằm trong mình của người ngoại binh này.

Nào hôm đầu, thân hình chỉ còn cách chiếc giường đá độ chừng hai trượng, bỗng chợt có một luồng hào quang bùng lên, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Và trong một cái nháy mắt có một đường gươm thật mạnh mẽ chém thẳng vào giữa đầu chàng.

Trông thấy đường kiếm mạnh bạo vô cùng, Trương Vô Kỵ trong lòng thẳng thốt, cứ nghe tiếng gươm cắt gió, thì người cầm gươm chắc hàng thượng thặng.

Có một việc làm cho Vô Kỵ phân vân, bởi chàng là một người từ thuở bé lưu lạc giang hồ, trông thấy võ công đủ các môn các phái mà chưa thấy đường gươm này lần nào.

Chẳng dám có chút lòng khinh địch, Trương Kỵ liền vội vã dùng cánh tay hữu của mình ra một thế Tiểu Cầm Nã, mục đích kìm chế Uyển mạch của đối phương.

Cũng trong một lúc, chàng dùng tay tả xử dụng một thế Không Thủ Nhập Bạch nhân.

Nào hay đâu, hai thế võ của chàng chỉ có dùng phân nửa thì đối phương liền thâu gươm trở về đời sang thế khác.

Thế võ của người này thật đẹp, chỉ trong chớp nhoáng, liền lui vào một góc tường.

Người này tuy bản lĩnh nhưng lưỡi kiếm trên tay đang thủ một thế thật là hiểm ác, dường như một con mãnh hổ, đang hồi nổi giận muốn dùng hết sức mạnh để đối địch với kẻ thù.

Vô Kỵ, thấy vậy không dám tháo thủ, chàng cứ đứng lại và bên giường, mở mắt nhìn người này bằng một thái độ rất kinh ngạc.

Vì là người nằm trên giường đây, trên mình quần bằng một vuông lụa màu trắng nên trông chẳng rõ.

Khuông mặt của người này già hay trẻ, xấu hay đẹp, vì lụa che đi, nên Vô Kỵ chẳng thấy chân chương.

Chỉ biết có một điều là thân hình người này rất đẹp.

Chỉ rằng mặc một chiếc áo thông thình, nhưng vì nhân lực của Vô Kỵ thật cao, nên nhận ra ngay trước mặt mình chính là một thiếu nữ.

Nàng này có một bộ ngực to, và tròn trịa, và một khố người cân đối.

Giờ đây dưới ánh lò mờ của ngọn đèn tỏa ra, Vô Kỵ nhận thấy làn da của nàng trắng như ngọc.

Nơi chỗ nằm ngón tay người này nắm lấy chuỗi gươm, ống tay áo không che lấp, cho nên Vô Kỵ trông thấy ngón tay búp măng và suông sẽ chẳng nổi một đường gân nào, càng làm tăng thêm mỹ cảm.

Vô Kỵ chắc chắn sự phán đoán của mình không sai, người ngọc bích trong cơn này là một tuyệt thế giai nhân.

Giờ đây, nàng đang hôn hên, Vô Kỵ không dám xem thường mặc dù bộ điệu của chàng ung dung thư thả, nhưng đã chặn nghẹt hết những lối thoát của đối phương.

Chàng gần giọng quát hỏi :

— Tôi chẳng có dạ bất lương, tại làm sao cô... nương hạ độc thủ, thuốc giải ở đâu ?

Vô Kỵ vừa hỏi dứt câu thì nàng thiếu nữ che ngang vuông lụa trên mặt trả lời bằng một chuỗi cười.

Giọng cười của nàng trong như tiếng chim oanh hót trên cành liễu, nhưng không sao che lấp được sự căm hờn uất ức trong lòng.

Tiếng cười vừa dứt, nàng nói sang sảng :

— Ta đã chán chương nhân thế lắm rồi, và ghét nhất là bọn đàn ông vô liêm sỉ, lòng dạ độc ác chúng bây.

Bởi vì tâm thần của nàng đang xúc động mạnh và đã dùng sức chống lại với Vô Kỵ, nên đường hô hấp thật là mệt nhọc.

Dầu hơi thở gấp rút nhưng mũi gươm trên tay của nàng không rời trước ngực của Vô Kỵ, mà chỉ thẳng vào huyết Phấn Thủy

của chàng bằng một thế võ thật vô cùng hiểm độc.

Trương Vô Kỵ cứ mở mắt mà nhìn trừng trừng vào mũi kiếm của nàng, chàng bằng khuôn không biết nàng là người thuộc môn phái nào, mà thế thủ lại hiểm độc dường ấy.

Mũi gươm chỉ ra một cách đơn sơ, mà ngầm chứa rất nhiều sát thủ.

Nhược bằng Trương Vô Kỵ, là một người khác thảo thứ mà xông thẳng vào, thì chắc chắn sẽ bị tấn công một cách vô cùng khốc liệt.

Nàng thiếu nữ nọ lúc bấy giờ trong lòng cũng lấy làm nghi, mơ hồ nghĩ ngợi, không biết người đang đứng trước mặt mình lai lịch ra sao, mà bộ dáng tuy tầm thường nhưng lại phong toả hết những đường rút lui của nàng.

Rất nhiều lần, nàng định bất thần tung ra một sát thủ, để thoát vòng vây ngó hầu thoát ra khỏi sơn động.

Nhưng mà quái ác thay, mỗi lần thân hình nàng cử động thì ngực trái cũng xê dịch một tí.

Chỉ nhếch lên một tí xíu đó, cũng đủ làm cho người thiếu nữ thấy trước mặt mình dầy như một bức tường thành muốn vượt qua mà không làm sao vượt nổi.

Thế rồi hai người cứ nhìn nhau, thái độ hăm hừ như hai con hổ đói đang giành mồi, và thời khắc trôi qua một cách nặng nề kinh khiếp.

Trương Vô Kỵ cảm thấy chất độc dưới bàn chân của mình càng lúc càng nổi lên hành hạ kịch liệt.

Trong sự đau nhức, chàng có cảm thấy một luồng lạnh lẽo dâng lên làm cho chàng hết sức khó chịu, trong lòng Vô Kỵ nghĩ thầm.

— Nhược bằng tình cảnh này cứ kéo dài mãi mãi thì thật là bất lợi, chỉ bằng mình hãy tìm cách thanh toán người này cho nhanh chóng để cướp lấy thuốc giải độc, mới hòng giữ yên sinh mạng.

Nghĩ dứt, Vô Kỵ cất tiếng hỏi:

— Xin hỏi cô nương đây quý danh là chi ? Tại sao lại mang trọng bệnh như thế ? Có thể nào để cho tại hạ ra tay chữa ?

Nàng thiếu nữ cười một chuỗi cười, vô cùng đau đớn, trả lời rằng :

— Trừ phi mi là, Đệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu tái sinh trở lại, mới có thể trị nổi cái bệnh ngặt nghèo của ta.

Mấy tiếng Đệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu bay vào tai của Vô Kỵ, chàng liền giật mình cả sợ, thật chàng không nghĩ nàng thiếu nữ này cũng biết biệt hiệu của Hồ Thanh Ngưu.

Trong chớp mắt, tình cảnh chàng lưu lạc trong Hồ Đệp Cốc hồi hai mươi năm về trước, khi mà chàng còn là một thằng trẻ con khờ dại, bây giờ lại hiện lên trong trí não của chàng.

Một giây cảm xúc qua rồi, Vô Kỵ mới lớn tiếng trả lời :

— Tôi tự nghĩ thấy mình tuy chưa học hết những chỗ hay của Đệp Cốc Y Tiên, nhưng có thể trị lành chứng bệnh của cô nương được.

Nói dứt câu chàng khe khẽ ngẫm nga :

•Tái sinh tam tài y lang tướng.

•Sanh cảm nhĩ thận được giải nguy.

(Có nghĩa là dùng thuốc như dùng binh, trị bệnh hay như thần).

Nào hay đâu hai câu thơ này vừa bay ra khỏi miệng của Trương Vô Kỵ, thì thiếu nữ bỗng buông ra một tiếng thở dài ảo nào, thanh gươm đang cầm trên tay của nàng bỗng buông thõng xuống.

Trông thấy mũi gươm ngao ngán chĩa mũi xuống giường Trương Vô Kỵ đã biết người này không còn có ý đề phòng chàng nữa, vì vậy, chàng ung dung thư thái bảo rằng :

— Dám xin cô nương cho biết chứng bệnh nan y ?

Nào ngờ câu lời chàng chưa hết, thì lưỡi gươm trong tay của thiếu nữ bất thần vung lên, và vẫn chĩa thẳng vào huyết Phấn Thủy của chàng, nàng hàn học thét :

— Hãy khoan !

Đầu đuôi cũng chỉ vì nàng thiếu nữ vừa thoáng nghe hai câu thơ, đó là hai câu liền đối đáp trước nhà của Trương Vô Kỵ và làm cho nàng sợ nhớ đến trong làng võ, có lưu truyền danh

tiếng của một vị y sĩ mà tài dùng thuốc vô cùng hiệu nghiệm trong thành Tô Châu.

Nàng thầm nghĩ trong lòng :

— Nhược bằng người này ra tay hết thuốc cho ta thì chắc mười phần có thể khỏi phục được bảy tám.

Bởi trong thâm tâm nàng có ý nghi ngờ như vậy, nên vô tình nàng giải tỏa áp lực về phía Trương Vô Kỵ.

Nhưng bỗng thành linh trong lòng nàng nghĩ tới một điều thật là quan hệ, nên vội vàng nói :

— Nếu quả thật nhà người trị được bệnh của ta, thì ta sẽ tặng cho người thuốc giải độc.

Vô Kỵ nghĩ thầm trong dạ :

— Căn cứ vào tài sức của mình hiện nay, thì rất có thể dùng võ thuật để đàn áp nàng thiếu nữ này lấy thuốc giải.

Nhưng tiếc thay bây giờ chất độc đang công phá trong tâm, muốn dùng võ lực để giải quyết vấn đề thật là khó, và đôi bên động thủ không biết hậu quả ra sao ?

Cứ bằng hơi thở của người mà ước đoán thì thiếu nữ này chỉ bệnh ngoài da, chứ không phải thọ nội thương :

Có ý nghĩ như vậy, nên Vô Kỵ có ý định sẽ giải quyết vấn đề một cách êm ái hơn.

Chàng ôn hòa trầm tĩnh bảo rằng :

— Tôi rất muốn ra tay trị bệnh, nhưng rất tiếc vì lẽ hiện nay chất độc đang công phá mãnh liệt.

Thiếu nữ nghe nói liền thở tay nhanh vào túi áo của mình móc lấy một viên thuốc, đoạn bẻ ra làm hai, ném vào trước mặt Trương Vô Kỵ.

Vô Kỵ không nói không rằng, há miệng ra nuốt viên thuốc vào cổ họng.

Viên thuốc vừa mới vào tới miệng thì một mùi thơm bất ngờ xông ngay vào mũi, và chàng nghe nàng thiếu nữ cất tiếng nói :

— Nhà người hãy tạm uống nửa viên thuốc này, thì chất độc tạm thời lắng xuống, nếu hăng nhà người có lòng phản phúc, thì trong thời hạn bảy ngày, thuốc độc sẽ nổi lên công phá, chừng đó nhà người nhớ đừng phiền trách ta quá ảc độc.

Trương Vô Kỵ cảm thấy nửa viên thuốc ấy, trôi tới đầu, thì lòng ruột của mình mát rượi tới đó.

Trong nháy mắt, làn hơi độc từ dưới chân chàng xông lên ban này, bây giờ lần lần lắng dịu xuống.

Chàng thử vận công để thăm chừng những yếu huyết trên cơ thể của mình, chàng biết ngay lời nói của thiếu nữ này không sai.

Một khi Vô Kỵ biết rằng nửa viên thuốc kia có thể làm cho mình tạm thời yên ổn, chàng mới cất tiếng hỏi :

—Giờ đây... xin cô nương cho biết chứng bệnh của cô nương.

Thiếu nữ nghe hỏi, lặng lẽ dứt gươm vào võ đoạn thò tay lên gò nhẹ vuông lỵa trắng trên mặt nàng xuống.

Khuôn vãi trắng kia vừa rời khỏi khuôn mặt người thiếu nữ làm cho Trương Vô Kỵ bất giác phải kêu lên một tiếng đầy vẻ sùng sốt kinh hoàng.

Vì lẽ ban nãy nhìn thấy thân hình của nàng thiếu nữ này thật là đoá và thật cân đối, làn da của nàng lại thật mịn màng trong trắng.

Vì vậy nên Vô Kỵ có ý nghĩ rằng nàng này chắc có gương mặt thật xinh, mới phù hợp với vóc dáng đẹp đẽ kia.

Nào có hay đâu, khi tấm vãi kia rơi xuống thì trước mặt chàng hiện ra một bộ mặt cực kỳ ghê tởm, làm cho người ta có cảm giác rùng rợn.

Chỉ trông sơ qua, thì Vô Kỵ nhận thấy khuôn mặt của nàng chắc bị một chất nước tưới phải, và da mặt của nàng bị phá hủy một cách vô cùng kinh khủng.

Trên gương mặt đó từ mồm thịt loang lổ và nát bét và hai vành môi của nàng lại nổi phồng lên, làm cho một người có tánh thật thà trung hậu như Trương Vô Kỵ mà cũng không khỏi có đủ can đảm nhìn lên..

Giữa khuôn mặt vô cùng quái dị đó, chỉ còn có một cặp mắt sáng ngời đen nhánh mà thôi.

Trương Vô Kỵ tự bảo với mình :

— Có lẽ người này phải là một trang tuyệt thế giai nhân, bởi vì cặp mắt của nàng thật đẹp và thân hình của nàng cũng là tuyệt mỹ.

Trương Vô Kỵ còn đang bồi hồi thương cảm, bỗng chàng nghe có một câu nói vang lên:

— Nhà người có nghe chẳng đến biệt hiệu Nam Hải Tây Thi?

Vô Kỵ gương gạo gặt đầu, thật ra vì mấy năm nay chàng không hề bước ra khỏi cửa nên không biết trong làng võ lại có một biệt hiệu đẹp để thế này.

Bằng cứ theo bốn chữ này mà suy luận thì chắc chắn là người này có một sắc đẹp khuynh thành.

Thật ra thiếu nữ đang đứng trước mặt Trương Vô Kỵ đây chính là Nam Hải Tây Thi vậy.

Đầu đuôi cũng chỉ vì nàng bị Công Tôn Cần lên mai phục bên khung cửa sổ, và tặng cho nàng một chương đích đáng, phải bay trở vào phòng.

Việc xảy ra, Công Tôn Cần liền bỏ đó mà đi đến một nơi biên thủy hẻo lánh bên phía bắc Vạn Lý Trường Thành, nơi vùng sa mạc mệnh mông vô tận.

Phần Nam Hải Tây Thi thì nhận lấy, một chương kinh thiên đó bay ngược trở lại vào trong phòng tối như mực.

Cho đến sáng hôm sau nàng mới lần lần định tỉnh.

Khi tâm trí của nàng vừa tỉnh táo, nàng nghe thấy thân thể của mình vô cùng đau đớn, trên khuôn mặt ngọc của nàng bây giờ đau đớn vô cùng.

Ráng moi lại trí nhớ, nàng mới thấy hiện ra lần lượt những ấn tượng vô cùng thảm thiết trong đêm qua...

Thế rồi nàng cố gắng thu hết hơi tàn, trở ra khỏi thành Trương Gia Khẩu lần lần đi về hướng Đông Nam.

Nàng xạc xạo tìm một sơn động thật là êm ái và kín đáo, vào trong ấy để nằm di dưỡng vết thương đang công phá mãnh liệt trên mặt nàng.

Nam Hải Tây Thi sở dĩ được tiếng trong võ lâm chỉ vì nàng có một sắc đẹp vô song, đầu cho Triệu Minh bây giờ có đứng bên cạnh nàng, hoặc là Hoàng Dung có sống lại thì chắc cũng khó mà so sánh.

Nàng tự hỏi thăm :

— Lần này ta trị lành vết thương, chắc không bao giờ dám nhìn thấy những người quen thuộc.

Nàng lại nghĩ rằng biết lúc nàng lâm trọng bệnh có kẻ thù nhân nào thừa cơ hội để ám hại hay chăng.

Bởi có ý nghĩ ngăn ngừa kẻ thù, nên Nam Hải Tây Thi mới dùng một loại kim khi có tằm thuốc độc thật mạnh của nàng để cắm rải rác trên con đường đi vào sơn động,

Nàng theo cương vị trí ngũ hành sanh khắc, tuy cảm từ tung những mũi kim này, những vị trí liên kết cùng nhau chặt chẽ, nếu người tâm thường khó vượt qua.

Các mũi kim mà nàng đang xử dụng, vốn có tằm một loại thuốc độc thật là mạnh mẽ, ngoài món thuốc giải độc của nàng, không ai có thể chữa trị cho nổi.

Trên hai mươi mũi kim cắm sơ sài kia, thật có tác dụng như trăm ngàn quân sĩ, bảo vệ cho nàng, dẫu cho một người cao thủ vô lâm muốn thoát cho khỏi cũng là một việc khó khăn.

Quả thật, nếu không thì một người có nghệ thuật, cao siêu như Trương Vô Kỵ, cũng không khỏi rối cuộc phải đập nát một mũi mà thọ lấy trọng thương.

Rất may một điều nhờ nội lực của chàng quá ư thâm hậu, nên tạm thời đề nên được chất hàn độc, và có thể đánh cảm chừng với Nam Hải Tây Thi vài thế.

Nhược bằng thay cho người khác, công lực hơi yếu thì chắc có lẽ phải té ngổ trên mặt đất mà không thể cựa cựa nổi.

Cũng may nhờ Vô Kỵ tỉnh cơ đọc hai câu đối liền trước nhà của mình làm cho Nam Hải Tây Thi, sực nhớ trong chốn giang hồ có đồn đãi rằng trong thành Tô Châu có một danh y khét tiếng và trước kia có dán hai câu đối liền.

Trong lòng tưởng chắc có thể nhờ người này trị bệnh cho mình nên Nam Hải Tây Thi mới tặng cho chàng nửa viên thuốc giải độc, để tạm thời dần cơn hàn độc xuống.

Về phần Trương Vô Kỵ khi nghe tới bốn chữ Nam Hải Tây Thi thì trong lòng, ngổ ngẩn.

Chàng không biết chân tướng của người này mỹ miều diễm lệ đến đâu, mà người đời lại tặng cho biệt hiệu êm tai như thế.

Chẳng rõ gương mặt của nàng khi chưa lâm nạn ra sao, chứ bây giờ cứ bằng vào làn da trắng, thì có hơn Triệu Minh chứ không kém.

Chợt nghĩ đến hai chữ Triệu Minh, chàng lại nghe trong lòng mình thật đau đớn, chẳng biết phu nhân của mình đang lưu lạc đến phương trời nào.

Từ ngày đôi bên chia cách, chẳng có một ngày nào mà chàng không tưởng nhớ tới phu nhân.

Sau khi đến Thiệu Lâm Tự trên đầu non Thiệu Thát và mới hay nơi đây vừa xảy ra vụ cướp mất sách, và cùng với mọi người đổ xô nhau ra khắp nơi để tìm kiếm.

Đi chân của chàng kể từ ngày hôm ấy đến nay đi gần khắp nước Trung Hoa và vẫn chưa tìm thấy manh mối, lại nữa cũng chưa tìm thấy dấu vết của Triệu Minh.

Vào giờ phút này, Trương Vô Kỵ nhìn thấy làn da trắng như tuyết của Nam Hải Tây Thi gọi lên cho chàng nhớ đến hình ảnh của phu nhân.

Vô Kỵ trả lời :

— Cái tên thật xứng với người, nhưng không hiểu tại vì sao mà cô nương gặp đại biến như thế. Nếu cô nương nói thật thì tôi tìm cách trị liệu cho.

Nam Hải Tây Thi bật ra một tiếng cười đầy vẻ căm hờn uất ức :

— Chỉ vì một phút sơ ý mà bị cừu nhân đồ thuốc độc, vì vậy mà da mặt hư đi, nay phiền nhà người hãy hết lòng cứu chữa.

Nói tới đây nghẹn ngào, không thể tiếp tục nói thêm dưới ánh đèn vàng nhạt, Trương Vô Kỵ thấy hai giòng lệ đổ xuống hai gò má loang lổ vì thuốc độc.

Vô Kỵ trầm ngâm giây lát nói rằng :

— Trong sơn động này không đủ ánh sáng, khó nhìn thấy chỗ bị thương cho rõ, xin cô nương hãy dời gót ra ngoài đến chỗ có ánh sáng mặt trời cho tôi xem tiện hơn.

Nam Hải Tây Thi thở dài đau khổ, lắc đầu trả lời :

— Thật ta không còn muốn thấy ánh sáng nữa, và ta cũng không

muốn nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài nhân thế nữa.

Trương Vô Kỵ nghe giọng nói của người này, biết ngay tánh tình thuộc về hàng ương ngạnh, không thể dùng lời nói êm dịu mà năn nỉ cho được.

Ngày nay chỉ còn có cách là dùng mưu mẹo, nhưng mà dùng mưu mẹo gì đây để đạt kỳ sở nguyện thì chàng chưa biết.

Bỗng trong đầu chàng sinh ra một ý, vội nói rằng :

— Xin thú thật với cô nương, tôi được một cơ hội may mắn, học được những nghề riêng của Diệp Cốc Y Tiên là Hồ Thanh Ngưu nếu cô nương vui lòng ra chỗ sáng để nhìn rõ vết thương thì rất có hy vọng chữa chạy cho cô nương được khỏi.

Biết đâu chẳng nhờ thần phương của Diệp Cốc Y Tiên mà làm cho da mặt của cô sẽ mịn màng trắng trẻo như xưa... Dù cừu vẫn không được mười phần, cũng mong thành công trong bảy tám.

Nam Hải Tây Thi nghe người này nói lại bốn chữ Diệp Cốc Y Tiên trong thâm tâm của nàng cũng thoáng qua nét vui mừng.

Bởi vì khi còn nhỏ, nàng thường nghe mẹ nàng nói đến danh hiệu này, và cho rằng ông ta là một vị thần y cái thế.

Do đó trong trí của nàng tin rằng, trên đời này chỉ có Hồ Thanh Ngưu mới đủ tài tại bệnh cho nàng. còn ngoài ra thầy đều là hạng lang băm không đáng kể.

Đến ngày khôn lớn, nàng lê gót khắp chốn giang hồ, mới nghe người ta đồn đãi rằng trong thành Tô Châu có một vị danh y mà nghề trị bệnh không kém chi Hồ thanh Ngưu lúc trước.

Ngoài trước nhà của ông Lang có treo hai câu đối liền dãy vẽ hào hùng.

« Tái sinh tam tài y lang tướng. »

« Sinh cầm nhị thập được giải binh. »

Giờ đây không bao giờ nàng nghĩ đến phải gặp người này trong hang sâu thăm thẳm và giữa lúc nàng đang mang trọng bệnh.

Nàng nghĩ thầm:

— Hay là ta cứ theo lời của người này, biết đâu rằng chẳng

nhờ thuốc hay của Hồ Thanh Ngưu, mà sắc đẹp của ta được phục hồi như cũ.

Bởi trong tâm ý nghĩ như vậy, nên Nam Hải Tây Thi đã quyết nói :

—Phiền nhà người hãy theo ta.

Đoạn đứng dậy dắt Vô Kỵ ra ngoài sơn động, nhưng cứ đi một bước thì nàng khom xuống nhặt lên một mũi kim màu đen ngời sáng loáng.

Trương Vô Kỵ nhìn thấy càng thêm kinh hãi, vì những mũi kim độc này do nàng cắm rải rác khắp nơi, bày trí chung quanh chỗ nàng nằm không sót một nơi nào.

Đang bồi hồi kinh hãi, thì Nam Hải Tây Thi đã dẫn chàng ra tới ngoài cửa sơn động.

Vô Kỵ bỗng giật mình cắt đứt dòng tư tưởng bởi những ánh nắng nhợt nhạt từ bên ngoài hắt vào.

Còn cách cửa sơn động vài ba bước, cả hai người không ai bảo ai, đồng đứng chân lại ngóng nghe động tĩnh bên ngoài.

Nghe thấy đó đây lặng lẽ, trong vòng mấy mươi trượng không có phát ra một tiếng động.

Đoạn hai người bình tĩnh bước thẳng ra ngoài, ánh thái dương vàng nhạt của miền sơn cước vừa chiếu lên thân hình của Nam Hải Tây Thi, thì Vô Kỵ lại kêu lên một tiếng thảng thốt.

Vì bởi bây giờ hai người bước ra chỗ có ánh sáng, Vô Kỵ mới có cơ hội ngắm kỹ, chàng thấy trước mặt mình hiện ra một thiếu nữ mà làn da trong trắng mịn màng.

Nước da của nàng trắng ngần, mà lại mặc trên mình bộ đồ bằng lụa bạch, càng làm tăng thêm vẻ đẹp của màu sắc trắng trẻo kia.

Nàng thiếu nữ đứng trước mặt Vô Kỵ có mang mỹ hiệu là Nam Hải Tây Thi thật có một vóc người tuyệt mỹ.

Chàng chỉ đi phía sau mà trông tới, cũng biết người này phải có một sắc đẹp cực kỳ diễm lệ mới cân xứng với vóc dáng yêu kiều kia.

Trong lòng thầm nghĩ :

— Phải chi nàng không bị tàn phai sắc đẹp, và khỏi phải che ngang vuông lụa trên mặt, thì giờ này ta có dịp trông thấy rõ ràng hơn, để so sánh với phu nhơn, thì xem ai hơn ai kém.

Đang nghĩ tới đây thì Nam Hải Tây Thi bỗng dừng chân lại và thò bàn tay trắng trẻo của nàng gỡ vuông lụa xuống...

— Bởi lẽ khi này Vô Kỵ đã có dịp nhìn thấy khuôn mặt loang lổ của nàng, nên lần này Vô Kỵ dần được cơn cảm xúc.

Đến khi vuông lụa bạch vừa rơi xuống, thì chàng cố gắng nuốt vào cổ họng mình một tiếng kêu kinh khiếp.

Vì bởi đứng ở ngoài sơn động, Trương Vô Kỵ nhìn kỹ thật trên khuôn mặt trái soan đều đặn của nàng bị loang lổ từng mảnh, cảnh tượng ấy mang tới cho Vô Kỵ một niềm cảm xúc ai hoài.

Nam Hải Tây Thi chớp mau cặp mắt lóng lánh như hai hạt minh châu nói rằng :

— Lúc bị đối phương ra tay hủy hoại, nhược bằng tôi chẳng kịp nhắm cặp mắt lại, thì ngày nay chắc đã mù hắc đi rồi.

Trương Vô Kỵ kinh dị hỏi :

— Chẳng rõ loại thuốc độc của người nào, mà sức tàn phá lại mạnh đến dường đó ?

Ban này tới giờ, Nam Hải Tây Thi tiếp xúc đã lâu với Trương Vô Kỵ nghe thấy tánh tình và ngôn ngữ của người này có vẻ thật thà trung hậu nên bây giờ nàng mới dịu giọng :

— Tiên sinh có lẽ biết trong giới giang hồ đại đạo, có hai người, tên là Vân Nam Nhị Độc ?

Trương Vô Kỵ áp ứng trả lời :

— Tôi vốn là một người quê mùa dốt nát, ít khi đi đó đi đây nên chẳng được biết.

Tiếng nói của chàng vừa đến đây, bỗng bất thần có một chuỗi cười kinh dị cắt ngang...

Trương Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi chưa kịp xoay lưng lại thì bên tai của hai người vang lên một câu nói giận dữ :

— Không biết... thì hãy xoay lại nhìn cho biết.

Trương Vô Kỵ trong lòng kinh khiếp, chàng tự nói với mình. Rõ ràng khi này ta đã nghe thật kỹ, trong vòng hai mươi trượng không có một hơi thở, không có một tiếng chân đi, có sao người này đến sát bên lưng ta hồi nào, mà hai người chẳng hay chẳng rõ, như thế khinh công của hân...

Quay lưng trông lại, trong lòng càng thêm kinh hãi, vì cách chỗ mình đứng độ năm trượng, có một gã hình thù kỳ quái, đứng mở mắt nhìn mình.

Gã dị tướng này có một thân hình dị tướng, ngược lại thân thể thì lùn tịt, đồng thời tứ chi hoàn toàn không cân đối, vì chiều dài quá mức.

Khô mặt của hân thì bề ngang lớn hơn bề dài, trên mặt lại có nhiều vết nhăn, làm cho Trương Vô Kỵ không thể nào đoán biết tuổi tác của hân.

Chợt thấy Trương Vô Kỵ xoay lưng nhìn lại, y nhếch môi cười một cách quái dị, làm cho Trương Vô Kỵ trong lòng kinh hãi, bỗng bên tai chàng vang lên một câu nói :

— Vân Nam Nhị Độc, tại sao người...

Nói chưa dứt lời bỗng gã dị nhân này thình lình nhảy đến thét hỏi :

— Công Tôn Cần đâu ?

Cử chỉ của người này thật là lạnh lợi, là một người thuộc hàng cao thủ như Trương Vô Kỵ, chưa kịp xoay lưng trở lại thì hân đã lướt sát bên cạnh mà đi tới bên mình của Nam Hải Tây Thi.

Ban này chỉ trông thấy mặt mũi, thì Trương Vô Kỵ chỉ ghê tởm chứ chưa biết sợ.

Giờ đây nhìn thấy bước đi nhanh của hân, trong lòng của chàng bất giác nổi lên lo ngại, vì khinh công của người này quả thật là đáng nể.

Vì có phép khinh công đó, nên y lên sát đến lưng mình mà mình vẫn chưa hay.

Trương Vô Kỵ thấy Nam Hải Tây Thi lấy bầy thối lui hai ba bước, và từ từ đưa một bàn tay lên, có vẻ chờ đợi sự tấn công của dị nhân kia.

Chàng liền nhớ lại, khi chàng hỏi hung thủ thì Nam Hải Tây Thi liền trả lời rằng Vân Nam Nhị Độc thể thì người này đã hủy hoại nhan sắc của nàng thì chính là Vân Nam Nhị Độc chứ ai ?

Kịp đến khi chàng trông thấy gã dị nhân này xuất hiện lại nghe nàng hét lên mấy tiếng Vân Nam Nhị Độc.

Vì vậy Trương Vô Kỵ cứ khư khư cho rằng người kỳ hình dị tướng trước mặt mình chính là hung thủ.

Chàng có biết đâu, Nam Hải Tây Thi hiện giờ như một con chim đã trúng tên, hề thấy cây hơi cong là sợ.

Vì lẽ chàng nhất quyết kẻ đứng trước mặt đây là hung thủ nên nhìn vào hân chăm chăm, đợi hề tên này hạ độc thủ thì chàng ra tay can thiệp.

Nhưng thoáng thấy Nam Hải Tây Thi đưa bàn tay ra theo một chiều thức kỳ lạ, là một người rành về võ thuật, chàng chỉ nhìn sơ qua, trong dạ cảm thấy yên lòng lắm.

Bởi vì nàng chỉ dùng có một bàn tay để ngăn cản hết những lối tấn công làm cho người kỳ hình dị tướng nọ muốn hạ độc thủ không phải là một việc dễ dàng.

Thấy tình thế như vậy, nên Trương Vô Kỵ vẫn điềm nhiên đứng yên một chỗ.

Bỗng chàng nghe người kia cất tiếng hỏi :

— Hãy nghe ta hỏi, hiện giờ Công Tôn Cần ở đâu ?

Nam Hải Tây Thi bình tĩnh trả lời :

— Vân Nam Nhị Độc bao giờ cũng đi chung với nhau, tại làm sao hôm nay lại hỏi ta thật là... là...

Người dị tướng kia nghe Nam Hải Tây Thi trả lời có vẻ gay gắt, hân cười ha hả nói rằng.

— Thật ra, kể từ ngày Vân Nam Nhị Độc thành danh đến nay không hề rời nhau, nhưng hôm nay vì chút công việc mà phải chia tay, nhưng bây giờ hân ở đâu ?

Nam Hải Tây Thi trả lời một cách quyết liệt :

— Ở đâu ta chẳng rõ, chẳng có can hệ gì đến ta.

Gã dị nhân cười ghê rợn nói rằng :

— Sao chẳng quan hệ, nếu chẳng quan hệ thì ta hỏi mi để làm gì.

Câu nói này đầy vẻ khinh khỉnh làm cho Nam Hải Tây Thi thoáng nghe qua tức khắc tỏ vẻ giận dữ, nhìn sơ qua cũng đủ biết là nàng bị cảm xúc thật mạnh.

Bây giờ cảm tưởng của Vô Kỵ cũng gần như cảm tưởng của của Triệu Minh khi nàng trông thấy Công Tôn Cần mặt sát Nam Hải Tây Thi trong khách sạn này.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm :

— Quả thật ta không ngờ con người đẹp dễ dàng này mà trong lòng chẳng đoan trang cương quyết để cho người đời cười chê khinh bỉ.

Chàng suy nghĩ, chợt nghe tư tưởng trong đầu chàng bị cắt ngang vì một tiếng hét khinh hoàng của gã dị nhân ấy.

Giật mình đánh thót, chàng quay sang nhìn kỹ thấy gã dị nhân này bỗng thành linh chếch thân hình tóe nhẩy vút sang cánh tá đề rồi thành linh quật sang cánh hữu.

Hân ta vung bàn tay ra bắt một cái thật lẹ làng vào vạt áo phía trước của Nam Hải Tây Thi.

Cặp mắt của con nhà võ thật là sắc bén, vừa nhìn phương hướng của mấy ngón tay thì Trương Vô Kỵ biết ngay rằng gã dị nhân này muốn móc lấy túi áo của người đẹp.

Cử động đó, làm cho người Vô Kỵ phải nhìn về phía miệng túi áo của Nam Hải Tây Thi, và chàng thấy chỗ đó có một chéo áo của người khác lộ ra, vì ở chéo áo này thuộc màu lam nhạt.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm :

— Chéo áo này của ai ? Sao lại có nằm trong túi áo của nàng này.

Cảm nghĩ ấy vừa thoáng nổi lên trong trí thì bộ pháp của Nam Hải Tây Thi đã liên tiếp biến đổi thành ba bốn cung bộ khác nhau, nhờ động tác tài ba đó, nên mới tránh được bàn tay ác liệt của dị nhân.

Lại có một điều này làm cho Vô Kỵ lấy làm khâm phục, là thân hình của gã dị nhân này không đầy ba thước, mà song chưởng của hân lại tấn công vì vào về phía trên bằng những đường kỳ bí hóc hiểm vô cùng.

Trương Vô Kỵ thấy hai bàn tay không lồ của hân cứ chêm ngang phật trái chiếu đúng vào những huyết từ tôn hầu trở lên như những huyết Thái Dương, Hào Cái, Ngọc Trâm, Mi Tâm, Nhân Trung...

Phần những yếu huyết khác từ cơ huyệt trở xuống thì hân sao không bao giờ để ý tới.

Trong khi hai người này chỉ dùng hai bàn tay không mà xáp chiến với nhau, Trương Vô Kỵ thấy tình hình chưa có chỗ nào đáng phải e ngại.

Do đó chàng vẫn giữ thái độ bàng quan, đứng bên ngoài mà xem xét tình hình.

Kỳ thật, Trương Vô Kỵ muốn lợi dụng khoảng thời gian này để nhìn xem chân cảnh của gã kỳ nhân dị tướng kia, cốt ý tìm xem thực lực của người này đến đâu.

Nhưng có hay đâu, hai người đâm đá với nhau tung bừng trên mười hiệp, mà Trương Vô Kỵ cũng chưa tìm ra môn phái của người này thuộc về cánh nào trong võ lâm. ?

Ở bên ngoài cứ mở mắt thao láu mà nhìn, mãi đến hiệp thứ hai mươi, bỗng thất thần nghe người ấy nạt lên một tiếng thật là to.

Tiếng hét này dường như là một dấu hiệu để chuyển sang lối đánh khác.

Thật đúng như thế, tiếng nạt vừa dứt thì người này liền đổi thay bộ pháp.

Ban này đến giờ Trương Vô Kỵ để ý thấy thân hình của hân luôn luôn cất lên thật cao, để tấn công vào thượng bàn.

Đến giai đoạn này thân hình của hân dường như nằm sát đất, hai bàn tay quái dị của hân cứ liên tiếp tung ra những thế võ nhanh nhẹn mà lạ kỳ.

Vô Kỵ trông thấy những thế võ này liên kết với nhau như hành vân, như lưu thủy, chỉ nhằm vào những yếu huyết từ Hoàng Khiếu trở xuống.

Hoàng Khiếu là một trong những huyết năm, trên bắp đùi muốn giữ cho kín thật là khó.

Nhờ tên này thân hình thấp lùn, nên vẫn công thật là đặc thế.

Những yếu huyết từ Hoàng Khiếu cho tới Côn Lôn nằm dưới gót chân, thấy đều bị hân uy hiếp nặng nề.

Lối tiến thoát của y bây giờ hoàn toàn khác biệt, khi này hân tấn công thượng bàn, thì bộ pháp vô cùng linh động.

Đến như bây giờ hân quay lại, uy hiếp hạ bàn, thì có vẻ chậm chạp nhưng mà độc đáo.

Trương Vô Kỵ lấy làm kinh hoàng sợ hãi, bởi vì nhìn rõ lối đánh này, rõ ràng hân ta đang sử dụng những thế Côn Địa Đường đao pháp của phái Thiếu Lâm.

Vì vậy mà trong óc của chàng lại có ánh mây mờ nổi lên làm cho trong dạ hết sức sinh nghi.

Vô Kỵ còn đang bồi hồi tự hỏi lấy mình, chẳng biết người này có dính dáng chi đến việc mất sách trong Thiếu Lâm Tự không.

Bỗng chàng giật mình kinh hãi, bởi vừa nghe hơi thở của Nam Hải Tây Thi, bây giờ đã bắt đầu nặng nhọc.

Cứ theo sự ước đoán của chàng, thì biết rằng Nam Hải Tây Thi không còn cầm cự được bao lâu nữa.

Thật ra thì mặc dù nàng không có thọ nội thương, những dấu vết trên khuôn mặt chỉ thuộc về ngoài da, nhưng bởi vì trong loại thuốc ấy có đề một thứ độc dược thật là mạnh mẽ.

Kể từ khi bị rưới chất nước ấy vào mặt thì Nam Hải Tây Thi đau đớn vô chừng.

Thêm một mặt khác, vì nàng cứ mãi sầu muộn cho rằng nhan sắc của mình phải phai đi.

Do đó mà sự ăn uống của nàng không được bình thường và sức khỏe kém đi quá nhiều.

Bao nhiêu nguyên nhân ấy gây ra, làm cho Nam Hải Tây Thi sau một trận đấu, bây giờ cơ thể mệt mỏi vô cùng.

Lại thêm lối chiến đấu của người này quá ư lạ lùng, xuất sắc nên hiện bây giờ Nam Hải Tây Thi hoàn toàn rơi vào tình trạng bị động.

Khi Trương Vô Kỵ phát giác, đến bây giờ lại thêm mấy hiệp nữa diễn ra trong tình trạng hết sức nguy ngập.

Nếu Nam Hải Tây Thi chỉ hơi lơ đãng một tí là đủ phải chịu

cái thua một cách cay độc.

Trong lúc ấy bất chợt nàng nghe đối phương thét lên một tiếng thật to, thế rồi bàn tay quái dị của hắn đang nhắm vào phía dưới hông bất thần chém vút trở lên qua một chiều thức vô cùng kinh khủng.

Trương Vô Kỵ trông thấy bàn tay của hắn xòe ra như một cây quạt, và chém gió vu vu, cứ xem vào đó, thì bàn tay bằng da bằng thịt này đáng ngại hơn một lưỡi dao bằng sắt.

Thế chương này nhắm vào huyết thương khúc dưới bụng, nhưng mà sức mạnh đi tới huyết Tỏa Hồn trên cổ họng.

Lúc ấy Nam Hải Tây Thi đang lùi dần, sau lưng của nàng không còn đường rút lui nữa.

Trong khi đó song chương của Vân Nam Nhị Độc cứ tấn công tới tấp, như những trận mưa rào, dốc lòng hạ cho được Nam Hải Tây Thi mới chịu thôi, vì vậy mà nàng đang nằm trong tình thế quá nguy hiểm.

Vô Kỵ không dám do dự nữa, chàng hú lên một tiếng thật dài, làm chấn động cả chốn sơn lâm, rồi nhảy tới như một con hổ đói.

Song chương của người hình dung quái dị ấy, còn vài ba tấc nữa thì chạm vào huyết Tỏa Hồn của Nam Hải Tây Thi, bỗng nhiên nghe sau lưng mình có tiếng hú mạnh mẽ cắt đứt huyết lên.

Nam Hải Tây Thi liền thấy cánh tay nàng dừng lại.

Vì lẽ bằng quái nhân thấy Huyết Linh Đài đằng sau lưng bị một luồng sức mạnh ép vào giữ dội.

Người có hình thù kỳ lạ đó, trong lòng hết sức kinh khiếp vì luồng sức mạnh này hắn chưa từng thấy.

Huyết Linh Đài là một vị trí vô cùng quan trọng, nếu bị chạm vào thì tính mạng kẻ như hổ đi, vì vậy mà hắn không dám bỏ, phải thâu thế chương trở về, để rồi hồi bộ bay mình sang phía tả để giữ lấy phía sau lưng của mình.

Y ta không bao giờ ngờ đến khi hắn vừa thâu bàn tay trở về, thì bây giờ luồng sức mạnh ở đằng sau hậu tâm của mình thành linh mất đi, như một ngọn đèn bị gió làm cho tắt phụt.

Tiếp theo đó, trước mặt của y liền xuất hiện một người, đây là

một gã đàn ông tuổi độ trung niên sắc mặt hiền hậu, nhưng mà cặp mắt thật sáng và lạnh vô cùng.

Gã này chính là người khi này lom khom cúi xuống khám xét chỗ bị thương của Nam Hải Tây Thi.

Trương Vô Kỵ nhìn thấy sắc diện của người này ngờ ngác, mà hắn ngờ ngác là phải, bởi vì sức lực của Vô Kỵ quả thật rất mạnh. Việc thứ hai vĩ ban này hắn đã ra sức khinh công tuyệt kỹ để giữ lấy huyết Linh Đài, nhưng không làm sao giữ kiếp.

Hắn ta nói thầm với mình trong dạ :

— Người này ban này nếu thêm một chút sức mạnh cũng đủ làm cho Huyết Linh Đài của ta phải vỡ tan, vì sao hắn ta lại phải ngừng tay, việc này thật là kỳ lạ.

Nguyên nhân cũng bởi vì Trương Vô Kỵ hành vi lỗi lạc, chàng không bao giờ thừa dịp lúc người ta không đề phòng ngả sau mà đánh lên.

Lúc này chàng sờ dờ ra tay, chỉ vì tình thế đưa đẩy chàng phải quyền biến để cứu lấy mỹ nhân mà thôi.

Phần Trương Vô Kỵ, chàng cảm thấy trên mặt của mình nóng hừng hực, bởi vì hổ thẹn với bốn chữ « Động Phòng Hoa Chúc »

Cùng trong một lúc bốn chữ này đã gọi lên hình ảnh của Triệu Minh, người vợ đầu ấp tay gối với chàng.

Bóng dáng của Triệu Minh vừa thoáng ngang qua trong trí, chàng liền sức nhớ tới trong cơ thể của mình hiện nay đang có nhiều chất độc nổi lên công phá, nhớ đến đây, trong lòng kinh sợ chàng liền tự nói với mình :

— « Nếu người này làm theo lời của hắn nói, nghĩa là cứ giữ ngay trước cửa hang, chẳng cho ta tự do ra vào, thì thật một mối nguy.

Dựa vào những chất độc mà ta vướng phải do tên này truyền sang, chắc mạnh mẽ gấp mấy lần hơn chất độc của Nam Hải Tây Thi, vậy thì bị giam cầm trong sơn động này, làm sao tìm thuốc giải cho ra.

Nguyên do chỉ vì tên Công Tôn Thanh này chính là người anh em họ với Công Tôn Cần.

Hai anh em cùng theo học một thầy, một phái, bởi sống lâu năm trong vùng ma thiên nước độc tỉnh Vân Nam, ngày tháng trông thấy rân rít, lúc lớn lên lại được nhiều vị danh sư tận tâm chỉ bảo cho, nên nghề dùng thuốc độc thật là tài.

Khi học xong thành tài, hai anh em mới cùng nhau tay nắm tay mà xông pha trong giới giang hồ.

Lưu lạc giang hồ trong khoảng thời gian chẳng tới một năm thì được trong võ lâm tặng cho một biệt hiệu là Vân Nam Nhị Độc.

Tuy hai anh em cùng chung một dòng họ, nhưng mà tướng diện lại hoàn toàn khác hẳn.

Công Tôn Cần thì thân hình vạm vỡ, sắc mặt thật là hiền ngang, là một người đẹp trai.

Công Tôn Thanh thì hình dung cò quái, so với nhau như một trời một vực, hai người này đồng cùng nhau theo gia nhập vào bọn hảo hán anh hùng dưới trướng của Vương Bảo Bảo.

Mấy ngày gần đây ông ta vâng lệnh bề trên vào thành Tô Châu để làm một việc vô cùng quan hệ.

Nào ngờ đâu trong khi thi hành nhiệm vụ, cả hai anh em tình cờ gặp cơn giông bão, và gặp phải tai nạn khủng khiếp trên sông Hoàng Hà.

Giữa lúc biến loạn, hai anh em mỗi người nắm một tấm ván thuyền, và nương theo đó mà trôi vào bờ.

Sóng to gió lớn làm cho hai anh em lạc hướng với nhau. Công Tôn Cần thì cùng với một tên thủ hạ lạc bước vào một ngôi chùa cổ.

Trong ngôi chùa cổ này lại diễn ra một cuộc chiến đấu ác liệt với chúng hòa thượng Thiếu Lâm.

Thủ hạ của Công Tôn Cần phải vong mạng một cách bi thảm trong chùa, còn Công Tôn Cần thì nhờ thế võ Nhất Hạch Xung Thiên mà thoát khỏi vòng vây thẳng đường ra xứ bắc.

Trên đường đi, hân bị Triệu Minh bám sát, đuổi theo tới Vạn Lý Trường Thành.

Về phần Công Tôn Thanh bị sóng gió đời dập, khi vào được bờ thì không tìm gặp Công Tôn Cần đâu.

Ngót mấy năm nay, theo hầu Vương Bảo Bảo, phải sống nơi miền đất địa xa xôi, trước mắt là những vùng sa mạc mênh mông vô tận.

Không mấy khi có được cơ hội trở về miền Giang Nam, đây cây xanh hoa thắm, nên Công Tôn Thanh lưu lại vài ngày để ngao du sơn thủy.

Mấy hôm nay Công Tôn Thanh đi chán cảnh chân người, bèn đi lẫn về phương Bắc.

Trên đường đi hân luôn luôn dò hỏi tin tức của Công Tôn Cần, nhưng trước sau vẫn không một tăm hơi nào.

Hôm nay hân vô tình đi ngang qua đây, bỗng trông thấy trước mặt mình có hai người, một người mặc áo trắng và một người mặc áo lam, đang cúi đầu nhìn xuống.

Công Tôn Thanh lấy làm kinh nghi, nên tự hỏi rằng :

— Chẳng rõ có sao trong giờ này lại có hai người lom khom giữa nơi rừng sâu nước độc như vậy ?

Nghĩ dứt, hân liền từ tiến đến cạnh hai người, và hân giật mình nhảy nhồm, không ngờ người mặc áo trắng đứng trước mặt mình là Nam Hải Tây Thi.

Bởi vì nàng này là một người tình nhân cũ của Công Tôn Cần nên hân ta biết rõ lắm.

Trong lòng hân mừng thầm, vì khi chạm trán với Nam Hải Tây Thi tại chỗ này chắc có thể biết được tin tức của Công Tôn Cần.

Ài hay đâu, khi vuông lạp trắng trên mặt của nàng vừa buông xuống thì Công Tôn Thanh lại một lần nữa giật mình kinh dị.

Vì hân không ngờ một người có nhan sắc thiên kiều bá mị như thế kia mà bị người khác tàn phá sắc đẹp một cách kinh khiếp như vậy.

Công Tôn Thanh còn đang sửng sờ kinh dị, chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói mấy tiếng « Vân Nam Nhị Độc »

Hoàng hốt nhìn lên hân trông thấy một chéo áo của một người, mà người này chính là người mà hân đang dò la tin tức.

Trông thấy chéo áo lộ ra đó, và đồng thời suy nghĩ những vết thương tàn phá trên mặt của Nam Hải Tây Thi, hân ước đoán được vài phần công việc.

Không nên được cơn xúc động, hân liền ra mặt, thực không ngờ vào lúc hân sắp sửa hạ được Nam Hải Tây Thi thì thỉnh lình bị Trương Vô Kỵ ra tay can thiệp.

Nội lực của Trương Vô Kỵ quá ư mạnh mẽ, làm cho Công Tôn Thanh phải thu tay trở về, trong lòng lấy làm lạ.

Hân nghĩ thầm :

— Chẳng rõ người này lai lịch ra sao, mà lại có một sức mạnh ghê hồn như vậy !

Mãi đến khi hân quay đầu nhìn lại, thì tấm lòng kinh khiếp tiêu tan đi, vì lẽ hân trông thấy dưới cặp mắt của Trương Vô Kỵ có một vết nâu tím thâm.

Bởi lẽ hân là một người chuyên môn xử dụng thuốc độc, nên chỉ nhìn sơ qua thì Công Tôn Thanh liền biết rằng người đứng trước mặt đây đang nhiễm phải chất độc thật mạnh.

Nhược bằng lừa được một dịp tốt, mà tăng gia chất độc của bản môn vào cơ thể của người này, thì muốn lấy mạng dễ như lấy đồ trong túi.

Vì có ác ý như vậy, nên giao chiến với nhau vài ba hiệp thì Công Tôn Thanh liền lén bỏ một thứ thuốc độc vào bàn tay của mình.

Khi trong bàn tay đã sẵn sàng độc được, hân lừa cơ cho Trương Vô Kỵ vào trông, phải đấu chưởng với mình, và hân ta đã đắc kỳ sở nguyện.

Loại độc được mà Công Tôn Thanh vừa xài, sức công phá thật mạnh nên hai lớp da của hai người chạm vào nhau, thì Trương Vô Kỵ thấy thật là đau đớn như kẻ bị phỏng nước sôi.

Phần Công Tôn Thanh có ngậm sẵn thuốc giải nên không có hề gì.

Khi Trương Vô Kỵ đã bị nhiễm độc liền nhảy phốc vào trong hang, và xếp bằng ngay xuống, nhắm nghiền để làm cho đường hô hấp được điều hòa.

Bởi vì trong tình thế hiện nay chỉ còn một cách là dùng sức lực của mình, để đè ép chất độc xuống, ngăn chặn nó lại để chờ có biện pháp thích nghi hơn.

Phần Nam Hải Tây Thi thấy cử chỉ của Trương Vô Kỵ, biết ngay người này đã lọt vào tròng của Vân Nam Nhị Độc, nên liền dùng nắm kim còn lại trong tay của mình, cầm dọc theo đường vào sơn động theo phương vị ngũ hành.

Nàng liệu rằng thẳng Công Tôn Thanh muốn vượt qua khỏi hàng rào cấm bằng thuốc độc này, thì là thiên nan vạn nan.

Công việc của nàng vừa bài trí xong, xoay lưng nhìn lại phía sau thấy người vừa muốn trị bệnh cho nàng ban này bây giờ đang ngồi xếp bằng mà tham thiền nhập định.

Lặng tai nghe hơi thở, thấy sự hô hấp quá mỏng manh như một đường tơ, nhưng lại dài vô tận.

Mỗi khi Nam Hải Tây Thi thở ra vài ba lần, thì người ngồi trước mặt mình mới dứt một hơi.

Nàng nghĩ thầm e rằng :

« Người này trong tuổi tác chỉ độ ba mươi, nhưng nội lực sao lại cao thâm hơn ta tới những ba lần, thật là hiếm thấy. »

— Khi này, người chỉ dùng ba thế võ để sắp chiến, với Công Tôn Thanh cũng đủ thấy biến hân có một nền võ lực cao thâm.

Nếu bằng không có hân ta ra tay can thiệp, chắc có lẽ bây giờ ta đã mạng vong.

Nghĩ tới đây trong thâm tâm của nàng bỗng sinh ra một mối lòng thương cảm và rất tự nhiên, nàng đặt nhẹ bàn tay hữu vào huyệt Linh Đài của chàng.

Trương Vô Kỵ đang để hết tinh thần vào công việc điều hòa hô hấp, bỗng nhiên cảm thấy một bàn tay mềm mại, đặt vào hậu tâm của mình.

Thế rồi có một làn hơi ấm áp truyền sang cơ thể, bất cứ một

người nào đang điều công để trị bệnh, thì toàn bộ hồ hớp thấy đều lo công việc đó, không thể mở miệng nói chuyện, nhưng Vô Kỵ vì đã luyện đến mức tuyệt vời, nên trong lúc đang điều công mà có thể nói nhỏ nhỏ rằng :

— Rất cảm ơn cô nương có lòng tốt giúp đỡ cho, nhưng sức khỏe tôi chẳng sao... Cô nương bây giờ sức khỏe đang hao mòn, không nên làm tổn hao sức lực nữa.

Nam Hải Tây Thi vừa sợ vừa thấy làm phục, nàng không ngờ người này nói chuyện trong lúc điều khí luyện công.

Em ái thu bàn tay về, nàng hỏi khẽ :

— Xin tiên sinh cho biết cao danh qui tánh ? Để tiện nữ ngày sau còn đến đáp trong vườn một.

Vô Kỵ chẳng dám tỏ thật hành vi của mình, chàng sợ nhớ đến lúc này Nam Hải Tây Thi nói đến tên của Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu liền bịa chuyện nói rằng :

— Tôi họ Hồ, tên Tâm, là cháu của Diệp Cốc Y Tiên.

Nam Hải Tây Thi cao lên một tiếng kinh hoàng lắm lắm :

— Tiên nữ có nghe tài y được của tiên sinh, nổi tiếng cõi Tô Châu.

Thì ra Vô Kỵ muốn lấy họ giả là Hồ, để kỷ niệm Hồ Thanh Ngưu, chàng đã mạo nhận là cháu của Y Tiên để thêm phần thanh giá, lâu nay chàng đã rèn nghề thầy thuốc, cố gây thêm giá trị của ông Lang, tạo thêm niềm tin cho người bệnh chống lạnh.

Nàng đã biết được tên của ông Lang, bàn tay mềm và mát của nàng, Nam Hải Tây Thi lại dè dặt vào huyết Linh Đài của chàng và nàng liền tiếp dùng nội lực tiếp sức.

Phía trong sơn động bây giờ thật là yên tĩnh, nếu có một tiếng muỗi bay cũng nghe thấy.

Giữa khung cảnh êm ái dị thường đó, chỉ có hai làn hơi thở của Trương Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi khi lên, khi xuống bằng một tiết tấu đều hòa.

Công Tôn Thanh, này giờ mai phục bên ngoài cửa động và hán không dám tháo thứ bỏ vào, và cũng không đành lòng mà bỏ ra đi.

Vì lẽ khi này hán thấy khuôn mặt nát bét của Nam Hải Tây Thi thì chắc chắn nàng này đã bị phá hoại bằng chất thuốc độc gọi là Tam Bộ Đoạn Trường của Công Tôn Căn.

Đó là một loại thuốc độc phi thường mạnh mẽ, người nào vô phúc uống nhầm, chỉ bước đi, trong vòng ba bước, sẽ đứt ruột mà chết.

Lại có thêm một chi tiết là chéo áo của anh mình nằm trong túi áo của Nam Hải Tây Thi, cũng trong lúc ấy, bên mình của người đẹp có một người vô công thật cao cường Vô Kỵ.

Cộng hai điều kiện trên lại, hán suy nghĩ thấy tánh mạng của anh mình quả thật là đáng nghi ngại vô cùng.

Công Tôn Thanh im lặng ngồi bó gối ngoài sơn động, lặng lẽ chờ cho, thuốc độc hạ Vô Kỵ rồi hán sẽ xuống tay.

Hán ngồi đầu, cứ lắng tai nghe, mà hơi thở của hai người này trong động sâu cứ đưa ra đều đặn.

Thật tiên lần hơi thở của Trương Vô Kỵ có vẻ nặng nhọc hơn và gấp rút, nhưng càng về sau, hơi thở của chàng càng dài thêm ra mà dường hơi lại mạnh bạo lắm.

Lắng tai nghe kỹ chừng nào, Công Tôn Thanh càng thêm lo sợ chừng ấy.

Hán không biết tại làm sao người này bị mình dùng độc được thật nặng mà cũng chưa ngã.

Cứ trông theo hơi thở này, thì chắc lát hán sẽ phục hồi công lực, tới chừng đó, thật một mối nguy to cho mình.

Nhớ đến điểm này trong lòng hán đâm ra phấp phồng lo sợ, hán liền ngửa mặt lên trời, trong lòng nghĩ ngợi bằng khuông tìm hết trăm phương ngàn kế, quyết lấy mạng của người này cho kỳ được.

Đôi mắt của hán trông chừng lên khoảng trời xanh bát ngát bất chợt hán trông thấy một vệt khói đen, đang nhẹ nhàng trôi nhẹ ở ven trời.

Vì bởi hán sống lâu năm ở miền Bắc, nên nhìn thấy màu sáo

làn khói đen đó, thì trong lòng hân lấy làm rung động vô chừng.

Nhanh như một giây điện chớp, hân liền phi thân nhảy phốc lên chốt vót một ngọn cây cao nhất để nhìn về phía Tây Bắc.

Mãi đến khi nhìn kỹ, trong lòng của hân bất giác kinh hoàng. hoảng sợ, vì hân trông thấy ở ngoài kia khói đen bốc lên mù mịt rõ ràng ngoài dãy Vạn Lý Trường Thành đang phát sinh binh đao biến cố.

Thâm tâm của hân lấy làm kinh nghi, nhưng với phi thân xuống đất bằng một thế Bình Sa Lạc Nhạn, hân đứng bên ngoài mà nói thẳng vào trong một câu đầy hân học:

— Ta đổ chúng bảy tháp cánh mà bay khỏi chỗ này.

Nói vừa dứt câu hân liền quay sang tả hữu bề nhánh lấy những cây khô, rồi chất đầy cửa hang,

Nam Hải Tây Thi ngồi sau lưng Trương Vô Kỵ nghe thấy tiếng củi khô bẻ nghe rắc rạc nâng giết mình kinh hãi kè sát vào tai của Vô Kỵ mà nói rằng:

Nguy thay cho chúng ta, nó dùng lửa đốt sơn động.

Trương Vô Kỵ hỏi lại nho nhỏ:

— Có nương vào đây đã lâu thì phải?

Nam Hải Tây Thi khe khẽ trả lời:

— Chỉ hai ba hôm thôi.

Vô Kỵ cất giọng hỏi gài gông:

— Có có xem phía sau coi, có lối ra không?

Nam Hải Tây Thi trả lời:

— Trước khi vào nơi này tôi đã đi chung quanh xem kỹ, đây là một tuyệt động không có lối ra.

Câu nói này như những mũi tên nhọn bắn vào tim Vô Kỵ, làm cho chàng phải cắn răng im lìm cố moi óc mình để tìm một phương pháp hay hơn, ngờ hầu thoát vòng hiểm ác.

Một phương diện khác, chàng tiếp tục điều công dưỡng khí để ngăn cản những chất độc do Công Tôn Thanh truyền sang, có như thế mới lấy lại được sức lực.

Chàng nghĩ thầm:

— Việc đầu tiên trước mắt, là phải làm sao thu hồi sức khỏe, có sức khỏe mới giải quyết được vấn đề.

Chàng còn đang nghĩ tới tình lui, bỗng bên tai có tiếng của Nam Hải Tây Thi kêu lên kinh khiếp.

Trương Vô Kỵ giết mình mở mắt nhìn về phía trước dưới ánh sáng lung linh của ngọn đèn dầu nhợt nhạt, có một làn khói đen bên ngoài xông thẳng vào trong động.

Bỗng thỉnh linh Vô Kỵ thét to lên:

— Nín thở...

Câu nói vừa chấm dứt, Vô Kỵ hợp mạnh một hơi dài không khí đoạn đưa thẳng xuống Đôn Điền rồi nín bật hơi thở lại.

Chỉ vì khi này lúc Công Tôn Thanh ngửa mặt lên trời nhìn thấy một vệt khói đen, loại khói đen đó là một loại khói báo nguy có trộn nhiều phân chó sói để dùng trên Vạn Lý Trường Thành.

Khi nhảy lên cây nhìn về phía Bắc, quả thấy suốt một dãy dài mấy trăm dặm khói báo nguy bay lên cuộn cuộn đen trời.

Khói đen của loại khói này làm cho Công Tôn Thanh nhớ đến phải dùng hỏa công để đối phó với Nam Hải Tây Thi và người đàn ông có một nội lực đáng khiếp kia.

Do đó sau khi xuống đất, hân liền lập tức gom góp củi khô trước cửa động để thực hiện chiến pháp Hỏa Công.

Nổi lửa lên rồi, Công Tôn Thanh ngồi xếp bằng xuống theo phương pháp nhập định tham thiền.

Bàn tay hữu của hân để ngay giữa ngực mình, chờ đến khi có một luồng khói bay lên, hân liền vẩy ra một nắm thuốc.

Đó là một loại thuốc mê nhưng vô cùng nhanh chóng.

Khi bình nhật, hân ta chuyên dùng loại thuốc này để xông vào phòng của những đối tượng mà hân ta sắp sửa xuống tay.

Người nào vô tình người phải, dù sức lực có mạnh mẽ tới mức nào cũng mê ngay trong nháy mắt.

Đến khi ngọn khói vừa nổi lên, tức tốc bay tít ra bốn phía, biết trước như vậy nên bàn tay tả của Công Tôn Thanh đang nằm giữa ngực, chợt chầm chậm đẩy ra một cách vững vàng.

Thế rồi từ trong lòng bàn tay của Công Tôn Thanh có một luồng chưởng lực từ từ tiết ra.

Đến khi nguồn sức mạnh này tràn tới cửa sơn động, thì làn khói bị ép đó liền gồm lại. Khi hân đã dùng sức mạnh của mình thu được làn khói rồi lại từ từ đẩy nó xông thẳng vào trong động sâu.

Trương Vô Kỵ là một người lịch lãm giang hồ, khi này có nghe người này mang biệt hiệu Văn Nam Nhị Độc, nên đã đề ý đến hành vi của hắn rất cần mật.

Vừa thoáng thấy vết khói đen bay thẳng vào đây, cặp mắt của chàng thật tinh tường, liếc sơ liền bắt gặp vài con muỗi bay cách làn khói này hơn một trượng mà thỉnh thoảng sa xuống đất.

Trương Vô Kỵ thấy vậy nên hồ lớn lên để báo cho Nam Hải Tây Thi biết.

Khi nàng vừa nghe ông thầy thuốc hồi tâm kêu lên mấy tiếng kinh hoàng, tức khắc nín ngay hơi thở.

Tiếp theo đó từng làn khói đen từ phía bên ngoài cứ thị nhau tràn vào sơn động.

Vì chỗ này chẳng có cổng sau, nên không mấy chốc khói đen đã dồn vào đây kín phòng.

Thật rất may mắn vì Nam Hải Tây Thi và Trương Vô Kỵ khi này đều có hộp trước một hơi không khí nhờ đó mà chịu đựng được khá lâu dài.

Nhưng tình thế của hai người hiện nay đang gặp nguy như nghìn cân treo sợi tóc.

Chỉ vì nếu ai nín thở không nổi, hít vào bằng một hơi khói thì ngã ra mê man bất tỉnh nhân sự ngay.

Vô tình gặp phải hoàn cảnh thiên nguy vạn hiểm như vậy, Trương Vô Kỵ không thể dùng hết ý nghĩ của mình, để tìm cách gỡ nguy cho tình thế.

Trương Vô Kỵ tự nói thầm với mình :

— Nếu trong giờ phút này có phụ nhân ta tới đây thì chắc nàng có thể vận dụng bộ óc thông minh và bản tính biết huyền biến của nàng sẽ làm cho tình trạng được ổn định.

Ngay bây giờ đây, mình chỉ có hai phương pháp :

— Phương pháp thứ nhất là cứ chường mặt ra ngoài để dùng võ thuật hạ với Công Tôn Thanh, phần tài cao dùng võ công của mình đàn áp đối phương để tìm sinh lộ.

— Phương pháp thứ hai, là phải tìm cách trốn theo ngả sau.

Khi nhớ đến phương pháp thứ nhất, Trương Vô Kỵ thấy hoàn toàn không ổn thỏa, bởi vì sau khi chàng nhiệm phải thuốc độc, sức lực quá ư suy yếu.

Mãi đến khi khói bay vào sơn động thì chàng phải bế tắc hết mọi đường hô hấp, do đó mà không thể tiếp tục vận công. Bởi thế mà chất độc thừa dịp nổi lên tàn phá thể xác của chàng.

Phương pháp thứ nhất không ổn thỏa, vậy bây giờ phải dùng cách thứ hai, làm thế nào để phá bức tường để mở lấy con đường sinh lộ hầu chạy tháo thân.

Nhưng mà Trương Vô Kỵ có nghĩ đến ngả hậu, thì Công Tôn Thanh cũng có nghĩ đến ngả hậu.

Đến khi hân ta thấy làn khói đã bị luồng chưởng lực của mình đẩy chui vào động rồi, hân ta bật ra những tiếng cười quái ác, rồi lóng tai nghe ngóng, những tiếng động tĩnh khắp tư bề,

Nghe ngóng thật khá lâu, chỉ có những tiếng cây khô bị lửa cháy nghe rã rạc, còn trong động thì trước sau vẫn im lìm chẳng vang ra một tiếng động khả nghi.

Thì cũng vào giữa lúc ấy, Công Tôn Thanh liền nghĩ đến để phòng cửa sau, hân liền nhẹ nhàng phi thân ra phía sau sơn động.

— Việc ngại cho mình lo cửa sau mà bỏ quên cửa trước nên động tác của hân thật là lạnh lẽ, chỉ trong một cái chớp mắt mà hân đã đảo quanh mấy vòng khắp nơi.

Công Tôn Thanh thấy đằng sau sơn động là một dãy núi cao hơn chỏ, quan sát kỹ càng mà không có một chỗ nghỉ ngơi, do đó hẳn cả tin đây là một tuyệt động, chỉ có ngã trước mà không có ngả sau.

Cơ thể của Công Tôn Thanh tuy thấp nhưng tay chân có phần thanh nhẹn hơn Công Tôn Căn, rảo nhanh qua mấy vòng, y ta liền

quay về phía trước lại ngồi xuống giữa cửa hang, để cạnh chừng vô cùng nghiêm mật.

Bây giờ, phần bên trong sơn động những làn khói đã làm cho hai người bị kẹt trong ấy hết sức khó chịu.

Trương Vô Kỵ dùng hai bàn tay của mình sờ soạng khắp lượt trong gian phòng, chẳng có ý tìm xem coi có chỗ nào đáng nghỉ ngơi, biết đâu vào giờ phút này cũng đường mật lộ chẳng tìm ra một lối thoát..

Hỡi ơi !

Khắp mặt vách tường chàng mò đến đâu cũng bóng loáng, và liền lạc không một chỗ hở.

Trương Vô Kỵ vô cùng kinh dị tự nói với mình :

— Nếu chỗ này là một sơn động thiên nhiên thì tại sao vách tường lại bóng loáng một cách lạ lùng.

Vì lẽ tình thế bây giờ thật là gấp rút. Vô Kỵ không có thời gian để nói tới tính lui, chàng liền xuống một thế Thiên căn tấn, có bao nhiêu sức mạnh còn lại chàng đều dùng vào thế Chưởng Lục Đinh Khai Sơn.

Đó là một chiêu thức hết sức mạnh mẽ, như cái tên của nó, có thể khai sơn phá thạch một cách dễ dàng.

Đến lúc bàn tay của chàng vừa đánh ra, vang lên một tiếng dữ dội, nhưng bức tường vẫn trơ trơ không nhúc nhích.

Bây giờ Công Tôn Thịnh đang ngồi bên ngoài lòng tai nghe ngóng, bỗng từ trong sơn động có tiếng đưa ra.

Hắn thoáng nghe qua biết ngay đó là tiếng dùng bàn tay để phá núi, hắn kinh dị, trong lòng thầm nghĩ :

«Nguy tai, nếu thẳng gây mở được cổng hậu để trốn đi thì thật là ta phải thọ nguy.

Công Tôn Thịnh vừa nghĩ đến đây thì trong kia lại đưa ra mấy tiếng bùng, bùng... thật là kinh khiếp.

Mấy tiếng này nghe ra có khác hơn mấy tiếng trước, làm cho Công Tôn Thịnh hết sức kinh mang.

Công Tôn Thịnh không còn bình tĩnh nữa, hắn đứng phắt dậy thật nhanh, và hai bàn chân từ từ đi vào sơn động.

Về phần Trương Vô Kỵ sau khi dùng thế võ Lục Đinh Khai Sơn đánh mạnh vào vách, chàng nghe thấy tiếng vang đưa ra có vẻ chắc chắn lắm trong lòng hết sức kinh hãi, nghĩ tự nói với mình rằng :

« Trong suốt một đời ta đi qua không biết bao nhiêu điều nguy khốn, mà cũng chẳng sao, không ngờ ngày hôm nay lại gặp tai nạn tại chỗ này...

Vô Kỵ xoay lưng lại nhìn thấy trong phòng khói đen bây giờ dày đặc, còn hơi thở của mình thì không thể kéo dài thêm nữa.

Lúc đang lo sợ bỗng thấy Nam Hải Tây Thi lúc bấy giờ đứng sau lưng mình, chợt nàng nhảy phốc lên vách tường, cử chỉ gọn gàng như con bích hồ.

Tây Thi bỏ tới đâu thì bàn tay của nàng vỗ ra liên tiếp. Trương Vô Kỵ nghe tiếng bàn tay của nàng vỗ nhanh vào vách vang ra những tiếng thanh thao.

Chàng liền tức khắc nghĩ ngay ra ý muốn của Nam Hải Tây Thi, chàng hỏi thăm lấy mình :

— Tại sao ta nghĩ không ra phương pháp của nàng ?

Một mặt, Trương Vô Kỵ lắng tai nghe tiếng vỗ tường vang lên rôm rốp, cánh tay của Nam Hải Tây Thi đi dọc đi ngang vô khắp vách tường không sót một chỗ nào cả.

Nghe những tiếng vang đó, Vô Kỵ cũng hiểu được phần nào, phía bên kia toàn là vách núi thật dày, như thế nguy cơ càng lúc càng rõ rệt.

Vào lúc bấy giờ, Công Tôn Thịnh từ bên ngoài cứ tiếp tục xông khói đen vào mãi, từng làn khói đen cuộn cuộn nối tiếp nhau tràn vào thạch động liên miên bất tuyệt.

Trong cảnh khói mịt mù ấy, Trương Vô Kỵ vẫn đứng yên không cựa cựa, trông chàng dường như một pho tượng đá, chẳng biết cử động, chỉ biết để hết tinh thần nghe tiếng động vang lên.

Bỗng thỉnh lình Trương Vô Kỵ giật mình đánh thót.

Bởi lẽ Nam Hải Tây Thi vỗ gần hết vách tường, vừa gần động đất chợt nghe tiếng vang phát ra có vẻ khác lạ hơn ban này.

Chợt nghe tiếng vang đó Trương Vô Kỵ đoán rằng nó không còn thanh thoả như ban này, mà vang lên những tiếng bình bịch ồ ồ bên kia trống rỗng thì phải.

Không có thời gian để chần chờ nữa, khi tiếng vang khác lạ ấy vừa đưa ra thì thân hình của Vô Kỵ bay tới nhanh không thể tả.

Vô Kỵ tức tốc tung vào đó một thế chưởng kinh hồn.

Vì có tiếng vang này gây ra làm cho Công Tôn Thanh đứng bên ngoài phải giật mình lo ngại.

Về phần Trương Vô Kỵ thì sau khi đẩy ra một chưởng ngay chỗ vách tường bỗng nổi lên mấy tiếng rảng rác.

Dường như một người sắp chết mà tìm được đường sống, Trương Vô Kỵ mừng rỡ không cùng, chàng lại thối lui một bước, để rồi tiếp tục xử dụng một thế Lục Đỉnh Khai Sơn.

Vô Kỵ cho rằng sinh mạng của chàng và Nam Hải Tây Thi gắn liền vào thế võ này.

Vì bởi Lục Đỉnh Khai Sơn là một điều thức mạnh mẽ do Trương Vô Kỵ là một cao thủ võ lâm dùng Thiên Căn Tấn để xử dụng thì sức mạnh càng tăng gia biết mấy.

Nào hay chính vào giờ lúc Vô Kỵ vừa sắp sửa đẩy bàn tay ra thì miếng đất dưới chân chỗ chàng đứng bỗng cựa mình đưa lên nhẹ nhẹ.

Vì lẽ cảm xúc của Trương Vô Kỵ thật nhanh nên vừa thấy ở dưới chân mình có vẻ lạ, chàng vội vàng thu tay trở về, rồi thối lui một bước nhanh nhẹn vô cùng.

Cơ thể của chàng chưa kịp dừng lại, lỗ tai của chàng lại nghe lên mấy tiếng chuyển động rầm rầm.

Mở mắt nhìn kỹ, Vô Kỵ mới thấy mảnh đất chỗ mình xuống tấn bây giờ ẩn sâu xuống dưới và khoảng tường trước mặt mình di chuyển sang phía tả.

Trong một chớp mắt nơi ấy liền bày ra một chỗ hờ chừng năm tấc.

Thăm tâm của Vô Kỵ thật là mừng vui không thể tả, mặc dù chàng không biết bên kia là hung đạo hay kiết đạo, nhưng chàng nhất định cũng bước sang.

Quay nhanh lại chàng định ra dấu cho Nam Hải Tây Thi cùng bước sang bên kia để tạm thời tránh làn hơi độc rồi sẽ cùng tìm phương thế khác.

Nào ngờ đầu cánh tay của chàng chưa kịp đỡ lên để ra dấu, thì chàng bỗng giật mình sững sốt vì từ phía con đường hầm thông ra cửa động, bỗng vang lên một tiếng phịch.

Trương Vô Kỵ vội vàng nhìn ra ngoài, thấy toàn là khói đen đầy đặc, nhưng trong thăm tâm chàng linh cảm biết tiếng động đó do một người té trên mặt đất gây ra.

Ngay trong giờ phút này, trong địa điểm này, ngoài Công Tôn Thanh thì không còn ai khác nữa.

Trương Vô Kỵ lấy làm e ngại, vì người này dường đột xông vào đây chắc chắn sẽ gây ra khó khăn cho chàng, trong trí của chàng chưa nghĩ ra kịp cách đối phó với người này, bỗng chợt chàng giật mình vì có một người té nhúi vào lòng chàng.

Đây là một người có thân hình mềm mại, làn da thật mát, làm cho Trương Vô Kỵ biết ngay đó chính là Nam Hải Tây Thi.

Bây giờ tình trạng y thật quá ư cấp tốc, khắp nơi đều có hơi độc, lại thêm Công Tôn Thanh lần mò vào sơn động lại càng thêm nguy ngập.

Chẳng dám dự dè để làm mất thì giờ, Trương Vô Kỵ liền bế bổng lấy thân hình mềm mại và êm mát đó mà bước đi nhanh sang bên kia cánh cửa.

Bước qua khỏi cánh cửa này rồi, trước mặt Trương Vô Kỵ là một vầng tối đen thăm thẳm, nhưng bên tai của chàng vẫn nghe tiếng cánh cửa chuyển động rầm rầm không dứt.

Chàng cố gắng gượng bước thêm hai bước, thì cánh cửa làm bằng đá kiên cố kia đã từ từ khép lại.

Chỉ dùng lỗ tai để nghe, không cần phải quay lại Vô Kỵ cũng biết cánh cửa bằng đá nọ đã khép lại, chàng tức tốc thở mạnh ra một hơi để đổi lấy không khí.

Và tức khắc hơi thở của chàng đều hòa trở lại, và một mùi thơm thoang thoang vào mũi chàng, mùi thơm này làm cho Vô Kỵ bàng hoàng ngơ ngác.

Nhưng liền ngay khi đó, chàng đặt ngay thân hình mềm mại kiểu diêm của Nam Hải Tây Thi xuống đất và chàng ngấm nghe thấy hai gò má của mình nóng ran lên.

Thật ra trong thâm tâm của Trương Vô Kỵ không có này ra một điều không phải nào, nguyên nhân chỉ do từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn, ngoài phụ nhân là Triệu Minh ra, Trương Vô Kỵ chưa hề gần gũi với một thiếu nữ nào khác.

Hôm nay, thỉnh linh có một người đẹp nhảy vào lòng chàng, làm cho Trương Vô Kỵ phải bàng khuâng ngơ ngác trong một lúc.

Nhưng rồi hình bóng của phụ nhân lại hiện lên không biết một luồng sức mạnh nào đưa đẩy cho chàng phải để Nam Hải Tây Thi xuống đất.

Sau một cơn hồi hộp đã qua, Trương Vô Kỵ cảm thấy trong lòng thanh thản, nhưng chàng lại giật mình lo sợ.

Bởi vì lắng nghe hơi thở, chàng thấy Nam Hải Tây Thi bây giờ hô hấp thật là yếu ớt, đồng thời nằm liệt trên mặt đất không hề động đậy.

Kinh sợ, Vô Kỵ liền thò hai tay xuống bồng lấy thẻ xác của Nam Hải Tây Thi vào lòng mình, chàng thò hai ngón tay qua Uyên Mạch để nghe ngóng.

Vừa nghe xong nhịp mạch Vô Kỵ càng thêm kinh hãi, vì lẽ mạch máu của nàng bây giờ chỉ còn hơi hóp như một đường tơ sắp đứt.

Trương Vô Kỵ có biết đâu Nam Hải Tây Thi vì nín thở quá

lâu, phải dùng hết tâm lực để vỗ vào tường.

Lại thêm sức khỏe của nàng bị vết thương trên mặt công phạt nên càng lúc càng suy nhược quá nhiều.

Vì vậy nên khi Vô Kỵ tình cờ đặt nàng nhầm chỗ cơ quan mở cửa của con đường hầm này.

Khi cửa vừa mở ra Nam Hải Tây Thi vì nín thở quá lâu bây giờ vạn bất đắc dĩ phải tự động hít vào trong cơ thể của mình một hơi dưỡng khí trong ấy có lẫn đầy chất độc của một người chuyên môn dùng thuốc độc là Công Tôn Thịnh.

Vì bởi nguyên nhân đó mà nàng mới mê mang đi trong lòng của Trương Vô Kỵ và đến khi chàng bước sang bên này, và cánh cửa tự động khép lại, ngăn làn hơi độc lại bên kia.

Trương Vô Kỵ thấy vậy, mới dám hô hấp điều hòa để cho tinh thần được sáng suốt trở lại.

Trong lòng chàng kinh dị, không biết Công Tôn Thịnh đã xỏ chất độc gì trong khói mà làm cho Nam Hải Tây Thi phải mê mang đường ấy?

Xúc giác của bàn chân làm cho chàng biết khoảng đất chỗ mình đang đứng ẩm ướt lắm.

Trương Vô Kỵ không dám đặt nàng xuống đất, chàng cố để nàng dựa vào lòng, đoạn ngồi xuống điều hòa hơi thở để lấy lại sức khỏe.

Bởi vì này giờ Vô Kỵ đã phí sức rất nhiều, nên chất độc trong mình mới nổi lên công phạt dữ dội.

Phần Nam Hải Tây Thi vẫn còn thở thoi thóp, nên nhiệt độ trong thân hình của nàng vẫn còn điều hòa.

Vô Kỵ cảm thấy từ bên cơ thể của nàng, có từng làn hơi ấm chuyển sang cơ thể của mình.

Nhưng chàng vốn là người trung hậu, mặc dầu có người đẹp ngồi trong lòng mình, nhưng tinh thần của chàng không hề có bị xao động, chàng để hết tâm tư vào việc điều công dưỡng khí của mình.

Vô Kỵ nghe thấy nơi đan điền, có một làn hơi độc cứ chốc chốc lại xông lên một cách dữ dội, đó là hơi độc của Công Tôn Thanh.

Cùng trong một lúc đó, thì dưới bàn chân của chàng có một sự đau nhức nhẹ nhẹ, nhưng cứ từ từ dâng lên như những đợt sóng hải triều, làn hơi này bao gồm hàn độc, đó là do những chất độc trên mũi kim của Nam Hải Tây Thi tạo ra.

Nghĩ đến chất độc của Nam Hải Tây Thi, trong trí chàng bỗng nảy ra một ý, chàng tự bảo với mình :

— Bây giờ thuốc giải độc không ở đâu xa, mà chính nằm trong mình của Nam Hải Tây Thi, nếu ta muốn lấy thật là hết sức là dễ dàng.

Nhưng là một tay anh hùng mã thượng không thể nào thừa lúc người ta đang ngủ đi mà lên lấy thuốc giải.

Thâm tâm của chàng cứ tiếp tục suy tới nghĩ lui, một phương diện khác cũng vẫn tiếp tục điều công dưỡng thần, cốt ý dồn sức đề đề nên chất độc.

Trong hai tiếng đồng hồ rỗng rã, hơi thở của Trương Vô Kỵ dần dần điều hòa và mạnh mẽ trở lại, nhưng mà chất hàn độc thì vẫn cứ gia tăng làm cho cơ thể chàng hết sức khó chịu.

Nguyên nhân chỉ vì trong mình của chàng hiện giờ có hai thứ chất độc đang toa rập cùng nhau, muốn trấn áp cho được quả thật là một điều hết sức khó khăn.

Trương Vô Kỵ trong lòng nghĩ thầm :

— Nếu giờ đây cứ mãi cố chấp, giữ theo lẽ luật của Võ Lâm, không biết tùy cơ ứng biến, thì thật là nguy hại cho sinh mạng của mình.

Chỉ bằng ta hãy tạm thời mượn thuốc giải độc của nàng, đề tiêu diệt bớt một nguồn chất độc trong người, ngõ hầu cứu vãn tình thế trước đã.

Trong ý đã định, Trương Vô Kỵ liền thò tay xuống khe khẽ lần vào làn áo của Nam Hải Tây Thi.

Chàng sờ tới đầu, cảm thấy xúc giác rười rượi tới đó, lâu lắm

mới tìm được một lọ thuốc màu trắng, như bạch ngọc.

Trương Vô Kỵ vừa mở lọ thuốc ra, tức khắc có một hương vị ngọt ngào bay vào mũi chàng.

Vì lẽ ban này, chàng đã uống trước nửa viên nên hiện giờ chàng được mùi, vì chàng đã biết ngay đây là thứ thuốc mà mình đã uống.

Hiện giờ tình hình quá khẩn trương nên Vô Kỵ không còn thời gian để suy tới tính lui, chàng tức khắc lấy nửa viên còn lại nuốt thẳng vào miệng.

Thuốc giải độc thật vô cùng hiệu nghiệm.

Nửa viên thuốc này mới đi vào tới cổ họng của chàng chẳng bao lâu, thì sự đau nhức dưới bàn chân dần dần êm dịu xuống.

Trương Vô Kỵ lần lần có cảm giác, thoải mái hơn ban này, vì lẽ bây giờ chàng chỉ dùng toàn lực của chàng để chống cự với một nguồn thuốc độc của Công Tôn Thanh mà thôi.

Chàng lại lần tay vào lòng của Nam Hải Tây Thi lấy lại lọ thuốc cho nàng và tiếp tục điều công dưỡng khí.

Lúc bảy giờ nơi chỗ chàng ngồi bỗng bề im lặng bao nhiêu tiếng động và hơi độc bên ngoài, bị bức tường chặn lại, nên trong này không bị ảnh hưởng.

Vô Kỵ nghe hơi thở của mình đều đặn và thông thả, còn hơi thở của người nằm trong lòng mình thì lại hết sức yếu ớt, hai nhịp điệu hoàn toàn tương phản nảy từ từ vang lên trong con đường hầm âm u lạnh lẽo.

Vì hoàn cảnh bây giờ hết sức vắng vẻ, nên tinh thần của chàng hết sức sáng suốt, nghị lực tập trung, nên tạm thời trấn áp được chất độc.

Nhưng nếu mỗi lần Trương Vô Kỵ thay đổi hơi thở hấp thì mỗi lần chất độc lại thừa cơ nổi lên công phá.

Hơi thở của chàng cứ nổi lên đều đều lan dần trong khoảng không gian tĩnh mịch.

Tinh thần của chàng lúc bảy giờ trong veo như nước hồ thu và yên như bàn thạch, bỗng thình lình... Vô Kỵ khẽ giật mình.

Chỉ vì nhớ hoàn cảnh quá vắng vẻ, nên thính giác của chàng nghe thật rõ, chàng bắt gặp gần đầu dãy, có những âm thanh khác lạ.

Những âm thanh lạ lùng này, hòa lẫn trong những hơi thở đều đặn của Nam Hải Tây Thi.

Một ý nghĩ nghi ngờ nổi lên trong trí, Vô Kỵ liền để hết tinh thần lắng nghe đây đó.

Quả nhiên những âm thanh kỳ lạ đó, khi vô tình thì nghe không rõ, nhưng một khi cố ý thì thính giác của chàng nghe rõ mồn một.

Trương Vô Kỵ nghe ra dường như đó là âm thanh của những người nói chuyện đang hòa lẫn trong những hơi thở dồn dập, những hơi thở này lẫn quần gần đây chứ chẳng xa.

Thêm chừng tèn một nén hương nữa, thì những tiếng thì thào và những hơi thở kỳ dị kia lần lần tăng thêm khá nhiều.

Trong lòng chàng nổi lên một áng mây mờ, Vô Kỵ trầm nghĩ : «Chẳng hiểu tại sao giữa nơi tuyệt cốc này, mà lại có nhiều tiếng người nói chuyện».

Nhớ đến đây, chàng bỗng mỉm cười, cho rằng :

«—Ta thật là hồ đồ, rõ ràng sơn động này không phải là một vật kiến trúc do thiên nhiên, mà do nhiều, bàn tay của nhân loại gia tăng kiến thiết».

Nhược bằng không phải, thì tại sao mặt tường ngoài kia bóng loáng trơn tru.

Và tại làm sao, lại có một cánh cửa gằng mây móc dáng hoàng.

Vô Kỵ lại bàng hoàng nghĩ tiếp :

«Hiện giờ đây con người trở ra ngoài đã bị cánh cửa bằng đá vô tình khép chặt lại».

Nếu không còn cánh cửa này, thì chàng Công Tôn Thanh chặn ở ngoài kia, tên này mang danh là Văn Nam Nhị Độc, thì môn thuốc độc này chắc là rất sành sỏi, ta trở lộn ra khác chi con cá đưa đầu vào rọ.

Hà huống chi hiện bây giờ đang bị chất độc hoành hành, lại mang thêm một người đồ sống đồ chết.

Lòng đã quyết, Vô Kỵ liền bế bông thê xác của Nam Hải Tây Thi lần bước về phía trước.

Mục tiêu của chàng cứ vô tình noi theo chỗ phát ra tiếng ồn ào huyền ảo mà đi tới lần lần.

Từ phía vẫn một màu tối đen như đêm ba mươi, vì bởi hai bên đường bây giờ chẳng còn một ngọn đèn nào rọi sáng.

Vừa đang đi ngon trớn, bỗng thỉnh thoảng Trương Vô Kỵ dừng chân đứng lại, chàng giật mình sững sốt, trông ngực đập rộn ràng.

Vì bởi đôi giày của chàng bây giờ bỗng ướt, xúc giác báo cho chàng biết đây là một con đường hầm ứ nước.

Sau một phút dừng dằng, không biết phía trước kia địa thế ra sao, nhưng chàng liệu không có cách nào hơn nữa, đành phải đánh liều nhắm mắt đưa chân.

Chàng lại bắt đầu lần bước, dưới chân bắt đầu vang lên những tiếng bi bồm liên hồi.

Mặt nước bỗng lần lên đến ống chân, rồi lần lên tới gối cứ điều đặn như thế, mực nước cứ bỗng lên lên mãi trong nháy mắt đã lên tới ngực, và thấm vào hai ống quần bằng lụa bạch của Nam Hải Tây Thi.

Nhưng bây giờ tiếng ồn ào huyền ảo càng thêm tỏ rõ, đó là những tiếng vang vô cùng quyết tử làm cho Vô Kỵ, chân không dừng bước cứ đi thẳng về phía con đường hầm ngập nước đó.

Âm thanh nói chuyện bây giờ nghe càng lúc càng rõ, chàng ước lượng con số không dưới nghìn người, đó là một điều bao trùm bí mật, làm cho chàng dẫn thân vào con đường gian lao nguy hiểm mà chẳng biết nao lòng.

VÔ KỶ GẶP PHẠM DAO VI NHẤT TIỂU VÀ LẠC VÀO THÁNH ĐỊA CÁI BANG

Lần tới phía trước thêm chừng mười trượng nữa, thì nước lên quá ngực, chàng phải nâng cao thân hình mềm dịu của Nam Hải Tây

Thì lên cao ngang khỏi đầu, để cho nước lạnh không thấm vào người đang bệnh.

Cho đến khi mực nước vừa lên đến ngang vai, bỗng dưới chân chàng không còn tiếp xúc với đất liền nữa.

Biết rằng chỗ này đã quá sâu, Trương Vô Kỵ ngửa mặt lên trời hít dài một hơi không khí, đoạn đỡ lấy Nam Hải Tây Thi mà bơi về phía trước.

Khi ấy thì tiếng người huyền não nghe thật rõ ràng.

Rất may.

Trương Vô Kỵ chỉ bơi được chừng hai mươi trượng, bỗng chân chàng đạp phải mực đất, và trong thâm tâm chàng vui mừng vô kể.

Chàng rõ ràng nơi đây cạn dần, quả thật đất dưới chân chàng càng ngày càng lên cao.

Chẳng bao lâu thì Trương Vô Kỵ đã lên khỏi mặt nước và con đường hầm trước mặt đưa chàng sang một ngõ khác, ngõ đó vẫn tối đen như đêm ba mươi.

Căn cứ vào tiếng nói chuyện ồn ào của nhiều người, chàng biết mỗi một bước chân của mình, và đi sâu thêm một bước vào nơi trong địa.

Chẳng rõ ngoài kia là bện hay thù, nhưng bây giờ mình đang lâm trọng bệnh, lại mang thêm một người đỡ sông, đỡ chết trên vai thật là nguy hiểm bội phần.

Vì thế chàng cần thận đi từ bước một, không dám làm cho nào động ở bên ngoài.

Chậm chạp lần tới thêm năm mươi trượng nữa, thì đường lối phía trước tắc nghẽn, vì rằng nơi ấy không còn lối đi.

Thâm tâm chàng vô cùng lo sợ nghĩ rằng:

— Mình phải trốn không biết bao nhiêu công phu, mới đi đến đây, chẳng lẽ quay đầu trở lại.

Đầu sao đi nữa chàng cũng phải tìm hết phương thế để trở lộn ra ngoài mới trông thấy sự thật ở bên kia.

Bởi trời tối đen như mực, nên Vô Kỵ một tay cặp lấy Nam Hải Tây Thi, dùng một tay còn lại sờ soạn hai bên tường.

Chợt chàng thu tay trở lại, lòng mừng rỡ, vì trước mặt chàng là một cánh cửa bằng đá lối xây dựng giống như mà chàng vừa đi qua.

Vì có kinh nghiệm ban nãy, nên bây giờ Trương Vô Kỵ liền thối lui ba bước, liệu chừng khoảng cách bằng chỗ ban nãy mà chàng xuống tấn.

Dùng hết hơi tàn, Trương Vô Kỵ đập mạnh vào mặt đất một cái, và rất may, sau cái đập của chàng, bên tai liền vang lên những tiếng động rầm rầm y như ban nãy.

Quả đúng như sự dự định của Vô Kỵ, tiếng vang nổi lên không bao lâu thì cánh cửa hé mở.

Cho rằng đây chỉ là một dịp hiếm có, Trương Vô Kỵ sửa soạn từ trước, cửa vừa mở ra, tức khắc có một luồng ánh sáng hắt vào làm cho chàng phải chớp mắt.

Trông kỹ, thấy bên ngoài có cây rậm rạp, nhanh như mũi tên Vô Kỵ dùng ngay thế võ Ngọc Nữ Đầu Thoa, phóng nhanh ra ngoài như một làn chớp.

Thâm hình của hai người vừa chui vào một bụi rậm, tức khắc nằm êm không gây ra một tiếng động ở con nào.

Ánh nắng gay gắt bên ngoài làm cho chàng chớp mắt, và đến lúc này Trương Vô Kỵ, mới cảm thấy cơ thể mình vô cùng nhọc mệt.

Sự đau nhất của thuốc độc do Công Tôn Thanh lần lần tăng giá, hơi hàn khí thỉnh thoảng làm cho chàng rợn da người.

Nằm êm trong bụi rậm, Trương Vô Kỵ lo ngại chất hàn độc sẽ tàn phá cơ thể của mình, rồi không biết hậu quả sẽ diễn biến ra cho mình như thế nào.

Tiếng thì thầm to nhỏ của những người gây ra, bây giờ chui sâu vào tai nghe mồn mồn, biết chỗ ấy cách nơi mình nằm không đầy trăm trượng.

Chỉ vì hai người phải chui rút trong bụi rậm, nên vành tai của

Vô Kỵ bất ngờ kê sát vào ngực của Nam Hải Tây Thi, và chàng nghe thấy nhịp tim của nàng đập rất yếu, chứng tỏ rằng nàng ngộ độc rất nặng.

Thời gian trầm trọng đi qua, đến khi nghe thấy hơi thở của mình trở nên đều đặn, Trương Vô Kỵ mới rón rén đứng lên, lấy lá cây rơi chung quanh đẩy lên mình của Nam Hải Tây Thi rất kín đáo rồi mới khẽ lần bước ra ngoài.

Bây giờ, tạm thời trút được một gánh nặng, bên mình, mặc dầu thể xác đang bị nhiễm độc, nhưng cử động của Trương Vô Kỵ bây giờ lanh lẹ hơn hồi nãy nhiều.

Trong nháy mắt chàng đã thoát hơn mười trượng, nhắm về phía có tiếng âm i đưa ra.

Phi thân qua khỏi một triển núi, Trương Vô Kỵ thỉnh lình giật mình kinh hãi, vì bởi trước mặt của chàng đang bày ra một khung cảnh mà chàng chưa hề trông thấy.

Ở trên nhìn xuống Trương Vô Kỵ thấy có hơn một nghìn người thảy đều ăn mặc tả toai, lam lũ theo Cái Bang.

Ngàn người này đang chia nhau ra từng toán, từng toán một cứ mỗi một toán chừng mười mấy người, những người này khoát tay nhau mà liên kết thành một bức tường kiên cố.

Trong những bức tường này, Vô Kỵ nhìn thấy sắp đặt vô cùng trật tự, đang nhắm về một điểm trung tâm mà xông tới.

Vì là đứng ở xa nhìn xuống, nên Vô Kỵ trông thấy cả toàn diện, chàng đã thấy những bức tường người này ở sát và đồ xô tới điệp điệp, trùng trùng.

Chú tâm nhìn thật kỹ, Trương Vô Kỵ mới bắt đầu lo âu sợ hãi. Vì lẽ chàng vừa nhận ra đây, là một thế trận mà trông vô cùng kỳ lạ đó là trận Kiên Bích, đó là một thế trận ban của hội ăn mày.

Nhược bằng Cái Bang không gặp tình cảnh hiểm nguy, vạn hiểm thì không bao giờ mang ra áp dụng.

Xưa nay, Vô Kỵ chỉ nghe lời đồn suông mà không trông thấy, không ngờ hôm nay chàng được nhìn tận mắt họ biểu diễn giữa

một nơi thâm sơn cùng cốc... trong lòng của chàng càng suy nghĩ càng lấy làm kinh sợ.

Sau cơn thăng thốt của tâm thần vừa qua khỏi, chàng nhắm theo hướng của những bức tường người này đang đồ xô về đó, bất giác giật mình kinh hãi, rõ ra thì Cái Bang bang chúng đang hiệp lại dùng Kiên Bích trận để vây hãm hai người.

Hai người này thấy đều già nua tuổi tác, râu tóc đều bạc.

Dẫu rằng tuổi cao tác lớn, như nghệ thuật khinh công của hai người này thật là cao diệu.

Nằm trong những đợt sóng bằng người trôi lên, sụt xuống, của những ngọn hải triều ngoài đại hải trường dương, thế mà hai lão già tóc bạc này cứ tự do bay nhảy, tiến thoái nhẹ nhàng như vào chỗ không người thật là tự do tự tại.

Dẫu thế, nhưng vì trận Kiên Bích thật trầm hùng mà hung hãn, Vô Kỵ trông thấy bức tường này xông tới chưa dứt, thì bức tường kia đã nổi lên, nối tiếp như mãi mãi.

Cứ mỗi một khi hai lão già phi thân lên cao để tránh sự va chạm, thì bức tường lướt ngang dưới chân của hai người, nhưng đến khi hai lão già rơi xuống đất, thì tức khắc những người ấy quay đầu trở lại.

Họ lấy trước làm sau, lấy sau làm trước, liên tiếp tấn công như mây bay gió cuốn.

Nhận xét kỹ vào khinh công của hai người này, Vô Kỵ bất giác khẽ kêu lên một tiếng, bây giờ chàng đang ngồi trên một cành cây mà suốt nửa phải rơi xuống đất.

Thật ra hai người này chính là đại cao thủ của Minh giáo, một người là Quang Minh Hữu Sư Phạm Dao, còn một người có môn khinh công bậc nhất thiên hạ là Vi Nhất Tiểu.

Trương Vô Kỵ không ngờ cách mặt nhau mới mười mấy năm trời, bây giờ bèo mây trôi giạt gặp nhau thì hai người này thảy đều tóc bạc.

Trương Vô Kỵ thầm nghĩ :

— Từ ngày mình trở lại giang hồ đến bây giờ, cứ mãi lo về

việc vợ con, mà quên đi những người thân và những người bạn thiết đã từng cùng nhau chiến đấu với mình.

Minh Giáo với Cái Bang là hai hội đoàn sống liên kết với nhau thật là chắc chắn, tình cảm của hai bên đậm đà, tại làm sao ngày hôm nay hai tay lão tướng của Minh Giáo lại bị họ vây đánh một cách ác liệt như vậy ?

Trong thâm tâm thì cứ miên mang nghĩ ngợi, nhưng đôi mắt của chàng không bao giờ rời khỏi hai người này.

Vì Nhất Tiểu được nổi tiếng trong chốn giang hồ chỉ vì ông ta rèn luyện được môn khinh công siêu đẳng.

Ý định ấy đã quyết, Trương Vô Kỵ liền ngửa mặt hít một hơi đầy không khí, đoạn nhẹ nhàng buông mình xuống đất, trở thuật khinh công vòng ra phía sau lưng Sở Hồng Thạch.

Vì chàng biết rõ hiện bây giờ, cơ thể của mình đang bị chất độc hoành hành, nên trước khi vào trọng địa, phải tập trung hết tinh thần đối phó.

Bằng chẳng có thể dùng một đòn sấm sét, thì muốn cứu mạng hai người này quả thật khó khăn vạn bội.

Thân hình của Vô Kỵ nhanh nhẹn lướt qua đầu núi nhẹ nhàng như một cơn gió.

Trong nháy mắt, chàng đã vòng qua phía sau lưng của vị Cái Bang bang chủ.

Vào giờ này, ai cũng đều hăng say trận, nên chẳng có một người nào hộ vệ Bang chủ, vì vậy mà chàng tiến tới không gặp một trở ngại nào.

Bởi biết người này là đứng đầu Bang hội thì võ công tất nhiên phải siêu đẳng phi phàm.

Mười mấy năm trước Vô Kỵ được dịp hội kiến với người này, thì nàng chỉ là một đứa bé con, miệng còn hôi sữa.

Nhưng mà mười mấy năm sau, nếu nàng chịu khó luyện tập, thì nghệ thuật sẽ tiến vô cùng, vì có ý nghĩ thư thế, nên khi còn cách Sở Hồng Thạch chừng mười trượng thì Trương Vô Kỵ tức khắc nín hơi.

Chàng vận dụng ngay thuật đề khí, làm cho cử chỉ của mình không tạo nên một tiếng động nào.

Cho đến khi hai người còn cách nhau chừng một thước, Vô Kỵ thoáng trông thấy sau lưng có nửa thanh gươm thò ra.

Thanh gươm này trắng ngần như bạch ngọc, nhìn thật kỳ mà không thấy một tí vết nào.

Trước tình cảnh này Vô Kỵ có thể thừa khi Sở Hồng Thạch mở xem trận, xuất kỳ bất ý thò tay lấy thanh gươm ngọc thật là dễ dàng.

Nhưng Vô Kỵ vốn là người có tính khí quang minh lỗi lạc lại, là người có thanh danh, có bao giờ dám hành động một cách khó coi như vậy.

Chàng thình lình lên tiếng :

— Xin ra mắt Bang chủ.

Câu nói chỉ mới tới đây, thì bên tai chàng có tiếng thét :

— Ai đó ?

Thật ra thì Sở Hồng Thạch đang xuất thần mê man xem lối đánh tập thể một cách phi thường kiến hiệu của Cái Bang theo Kiến Bích Trận.

Chợt nghe thấy sau lưng mình có tiếng người nói chuyện, hai gót chân của nàng đảo mạnh hai vòng, làm cho thân hình quay lại bằng một tốc độ quá nhanh.

Trước mặt nàng bỗng xuất hiện một người tuổi chừng ba mươi mình mặc áo thư sinh màu lam nhạt, trên mặt người này đang hiện ra một nét cười lạnh như băng, và nàng thét :

— Ai đó ?

Trương Vô Kỵ chẳng trả lời, chàng nói tiếp một cách thông thả :

— Xin bang chủ cho mượn thanh gươm ngọc.

Vừa nói Trương Vô Kỵ đã dùng bàn tay hữu điểm một đường nhanh như biến vào yếu huyệt Hầu Đầu của Sở Hồng Thạch.

Trong khi đó cánh tay tả của chàng thò nhanh ra phía sau lưng của nàng tung ra một thế vô Tận Hoàng Đột Thái Y, chụp nhanh đầu gậy.

Chỉ vì ngày xưa Trương Vô Kỵ thường nghe, tiền bối võ lâm kể chuyện lại rằng :

« Trong thời Xuân Thu chiến quốc, có một người tráng sĩ tên Kinh Kha, sang sông dịch để hành thích Tần Vương.

Đến khi vào yết kiến, giữa nơi đại điện, Kinh Kha thỉnh lĩnh rút dao trong tay áo ra hành thích.

Tần Thủy Hoàng kinh sợ, cứ chạy lẩn quần chung quanh một góc cột, tay của ông ta rút mãi thanh trường kiếm Thái A trên lưng của mình, nhưng rút chẳng ra khỏi vỏ, vì gươm quá dài.

Tả hữu thấy vậy, mới nhắc to lên :

— Rút ngược.

Tần Thủy Hoàng nghe tiếng nhắc, liền tỉnh cơn nhớ lại mà rút ngay được thanh Thái A, để chống cự với tráng sĩ Kinh Kha ».

Trương Vô Kỵ nghe mẫu giai thoại này trong lòng thường nhớ, nên sáng chế ra một thể võ dùng để tuốt gươm thật nhanh và thật lẹ.

Lúc này chàng thấy thanh gươm nằm ló trên vai của Sứ hồng Thạch, liền chợt nhớ đến thể võ lạ lùng này mà đem ra ứng dụng.

Sứ hồng Thạch trông thấy ngón tay của người này đâm hai bàn chân của nàng vừa động dậy, thì cánh tay tả của người này đã thò ra sau hậu tâm của mình nhanh như một tia điện chớp.

Cùng trong lúc đó, nàng thoáng nghe mấy tiếng :

— Mượn gươm ngọc...

Mà thanh gươm ngọc đó hiện giờ đang nằm sau lưng mình, Sứ hồng Thạch kinh tâm tăng đởm, nghĩ rằng gươm ngọc là một vật dùng để trấn bang.

Ngày nay nếu để mất đi thì hậu họa vô cùng.

Nhưng mà sự thế không để cho nàng suy nghĩ nữa, hai chân của nàng vốn toan thối lui để giữ lấy huyết Hồn Đầu.

Nhưng bỗng bất thần bước nhanh sang Hồng Môn bộ pháp đâm đầu thẳng vào Trung Cung của đối thủ.

Và hai bàn tay kinh dị của nàng vung ra theo thế gong kèm tấn

cống vào hai bên hông của gã thư sinh này, hai thế cực mạnh mà lại thật vô cùng khéo léo.

Trương Vô Kỵ nào dám nghĩ đối phương không những thối lui mà lại to gan đâm thẳng vào Trung Cung để uy hiếp một cách mạnh mẽ nặng nề như vậy.

Lúc ấy, nếu có người đứng gần đó, mà trông thì dường như Sứ Hồng Thạch đã bỏ hậu của mình, và Vô Kỵ cứ thế lấy được thanh gươm kia một cách dễ dàng hết sức.

Nhưng ai có biết đâu Vô Kỵ giờ nằm trong tình thế thật nguy nan, chàng thậm khen cho Sứ Hồng Thạch, quả là tuổi nhỏ mà lại dám dùng một đòn quá ư liều lĩnh.

Vô Kỵ nằm trong cuộc rối hơn ai hết, nếu mình khinh thường tiếp tục thò tay lấy gươm ngọc, thì mất mạng như chơi.

Chàng có biết đâu đây là một thế võ Khai Môn Đả Cầu, một đòn quyết liệt trong đường roi Đả Cầu của Cái Bang bang chủ, chuyên dùng để tấn công những người đứng trước mặt Ban chủ mà dám lố mồm đoạt roi.

Đứng dưới áp lực lạ lùng đó, Vô Kỵ bị bắt buộc thu tay hồi bộ. Và chỉ gặp một chút trở ngại đó, bao nhiêu kế hoạch của chàng thấy đều tiêu tan trong chớp mắt.

Bởi lẽ sau hai lần đổi nhanh cung bộ, mới thoát khỏi tầm áp lực của Sứ Hồng Thạch, và nhanh như điện nàng tuốt phát thanh gươm cầm trên tay múa ra một đường kỳ diệu.

Vô Kỵ thấy thanh gươm ngọc trong tay của nàng bất thần vươn dài ra như một dây lụa bạch, để rồi quán ngang qua cổ mình, một cách kinh dị và thần tốc.

Rõ thì Sứ hồng Thạch thoáng thấy người này tung ra một đòn thì biết ngay đây là một tay đại kinh địch, mà kể từ khi nàng lĩnh đạo Cái Bang đến nay chưa từng gặp phải.

Nếu sau khi thoát được một đòn độc, nàng tức tốc xử dụng ngay thanh gươm ngọc của Cái Bang và mở đầu chiến cuộc bằng

thiệu chữ « quân » đó là lối đánh kỳ quặc nhất của người biết xử dụng thanh gậy ăn mây.

Trong nháy mắt, Vô Kỵ thoáng thấy trước mặt mình hiện ra không biết bao nhiêu thanh gậy trúc, và thanh nào cũng mềm mại uốn éo như tấm lụa bạch, thì nhau quấn lấy tay chân và khắp châu thân của chàng một cách mờ ảo, lúc như thực lúc như hư.

Chỉ trong ba thế Sử hồng Thạch cảm thấy đối thủ của mình tay chân luống cuống, nhưng khi đến đòn thứ tám sắp lên, thì cử động của người này điều hòa như trước.

Bởi vì Vô Kỵ mặc dầu đã từng hội chiếu hết thầy tất cả các cao thủ trong các môn các phái, nhưng chưa hề nếm mùi đường roi Đả Cầu của Cái Bang.

Bất chợt gặp phải vài ba thế võ đầu tiên, chàng chỉ có nước rút lui mà thôi, chứ không dám xông vào chống trả một đòn nào.

Qua bảy tám hiệp, Vô Kỵ mới lần lần tìm hiểu lối biến ảo kỳ quặc trong đường roi quái ác đó. Và chàng bắt đầu tấn công lại một hai đòn, để chặn khí thế quá lừng lẩy của Sử hồng Thạch.

Từ khi Sử hồng Thạch học được đường roi Đả Cầu đến nay mỗi lần đấu chiến với một tay đối thủ nào, nhiều nhất chỉ dùng đến đòn thứ ba thì đối thủ phải hàng.

Thế mà giờ đây đã dùng đến đòn thứ mười tám rồi, đối thủ của mình vẫn chưa nao núng, ngược lại còn có vẻ muốn lấn áp mình là đáng khác.

Chợt Sử hồng Thạch nghiêng rặng lên kệt, nâng thét lên một tiếng đoạn bất thần thay đổi lối đánh, từ chiêu « quân » nâng liền đổi ngay qua chữ « cần ».

Trương Vô Kỵ liền thấy, trước mắt mình những luồng lụa bạch thỉnh thoảng mất hẳn, thay vào đó không biết nhiều thanh gậy ngọc đón chặn từ phía từ trên cổ, dưới cổ, tả cũng có, hữu cũng có, cản ngăn từ phía cản hết những lối thoát của chàng.

Trương Vô Kỵ chưa kịp tìm cách chống đỡ, Sử hồng Thạch liền cất lên một tiếng hú vang vang...

Tiếng hú này vừa phát ra thì từ phía dưới kia tốc khác có trăm trăm, ngàn ngàn tiếng hú khác nổi lên đáp lại.

Trương Vô Kỵ liền giật mình liếc mắt xuống phía dưới bỗng thấy toàn thể Cái Bang chúng thấy đều xôn xao náo loạn.

Trần Kiên Bích ban này vô cùng mạnh bạo, thì bây giờ lòng lầy, rõ ràng họ đang dùng thế tốc, chiến, tốc quyết đề đàn áp Vi nhất Tiểu và Phạm Lão.

Thật ra tiếng hú của Sử hồng Thạch chỉ là một tiếng âm hiệu riêng, dùng để hồi thúc Bang cấp tốc giải quyết chiến trường.

Dù rằng hai người đang bị vây trong trận kia, là hai bậc võ lâm cao thủ, nhưng thỉnh thoảng gặp phải Kiên Bích Trần cũng phải xuối tay, cơ thể của hai người bắt đầu mệt mỏi dường như một mùi tên bắn đi, càng đi xa càng yếu.

Trương Vô Kỵ trong lòng hết sức kinh hãi, bởi vì chàng nhìn thấy tình thế này càng kéo dài ra chừng nào càng không tốt cho chàng chừng ấy.

Trước tình cảnh nguy nan, hào khí của chàng bỗng nhiên trời dấy, chân, ngựa mặt lên trời, hít thêm một hơi dài không khí, có bao nhiêu sức lực thấy đều toát ra trong hai bàn tay của chàng dùng hết Càn Khôn Đại Nã Di tâm pháp chống trả với Sử hồng Thạch một cách hết sức liệt oanh...

Riêng về Sử hồng Thạch xử dụng thanh gậy trúc theo thể chữ cần một cách vô cùng huyền diệu, bất thần nhìn thấy đối phương của mình chạm phải một trở ngại to tát chưa từng thấy.

Chợt thanh gậy trúc trong tay của nàng tung hoành ngang dọc bố trí tứ phía, cản ngăn những đường tiến lùi của đối phương một cách thần kỳ huyền ảo.

Bỗng nhiên thanh gậy ngọc tại hại kia, không còn nghe theo sự điều khiển của mình, thỉnh thoảng quật ngược trở về, cản trước mặt

vũ hải của nàng cực kỳ mạnh bạo và hung ác.

Bây giờ, Càn Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp của Vô Kỵ đã bắt đầu sinh ra hiệu lực. Theo nghĩa hai chữ Nã Di có nghĩa là xé dịch hiện giờ Vô Kỵ đang triệt để xử dụng võ thuật kỳ diệu này, xé dịch những đường căn huyền diệu kia biến thành của ngược lại người đang xử dụng thanh gậy.

Trong hai thế võ mà Vô Kỵ đã làm cho Sử hồng Thạch phải luống cuống, nàng không biết có sao mỗi khi dùng để cản đường đối thủ, thì người mặc áo thư sinh lạnh lẽo dùng một bộ pháp để tránh thoát trong nháy mắt, rồi dùng hai ngón tay huyền ảo, và dồn ép mình vào một đường bị cản, nếu chẳng lạnh chân thì Sử hồng Thạch đã vướng phải và thanh gậy ngọc té ngã mấy lần.

Thấy không xong, nàng chuyển sang lối đánh.

Nhưng thanh gậy ngọc trong tay của nàng đang cản tứ phía, bất thần thay sang diệu đấm.

Trương Vô Kỵ thấy vòng quang chói ngời do cây gậy ngọc tạo nên, bảy giờ thình lình tắt phụt, nhưng thanh gậy ngã sang theo những chiều hướng quái lạ, đâm ra như mưa bắc.

Trương Vô Kỵ thấy huyết Trung Chử trên mu tay và huyết Hiệp Cốc nằm bên bờ khẩu của chàng hất chột bị tấn công vô cùng mãnh liệt.

Nhanh như một tia điện chớp, Vô Kỵ lật ngược bàn tay để đầu hai yếu huyết này, không ngờ bàn tay của chàng vừa quay chỉ được nửa vòng, bỗng huyết Ngự Nhân, trên mắt cá dưới chân cùng huyết Côn Lôn sau gót, thấy đều bị khống chế nặng nề.

Giữa khúc đang chiến đấu kinh hoàng, Vô Kỵ cũng phải tím tái khen thầm :

« Đường roi Đả Cầu thật danh bất hư truyền... »

Tiếng « truyền » chưa kịp nói ra, thì Vô Kỵ đã xử dụng một đòn Lăng Ba Thiên Lý, thân hình chàng từ từ bay lên để tránh ngọn roi uy nghiệt trong đường tơ mà thôi.

Ái có ngờ đâu. đúng như lời của Vô Kỵ nói, đường roi Đả Cầu quả thật danh bất hư truyền, mỗi một đòn đánh ra thì có ngàn chứa không biết là bao nhiêu sát thủ đi tiếp theo sau.

Lúc Sử Hồng Thạch xử dụng thiệu chữ « Đấm » thì nàng chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó mà thôi.

Do đó thân hình của Vô Kỵ thoát lên, liền nghe nàng hét lên một tiếng, tiếng hét vừa vang lên, thì Vô Kỵ, bỗng thấy bên hông mình giờ đây vì vào, một ngọn roi ngọc, xé gió đưa chênh chếch vào huyết đoạn trường nhanh như gió thoảng.

Yếu huyết Đoạn Trường nằm dưới rún chênh chếch bên đôi phía hữu chừng ba tấc, nếu bị điểm trúng thì tức khắc đứt ruột mà chết ngay.

Giữa lúc lơ lửng giữa tầng không, Vô Kỵ bay hờn, bạt vĩa không ngờ thiệu chữ « Đấm » lại cay độc đến thế này.

Lúc ấy, dưới kia hồ reo lên chấn động cả núi rừng huyền bí âm u, Kiên Bích Trận bây giờ mới phát động tất cả năng lực của nó.

Vô số bức tường bây giờ liền kết lại thành bốn bức mà thôi.

Bốn bức tường ghê rợn này, phân chia ra làm bốn mặt, liền kết cùng nhau thật vô cùng chặt chẽ, giả có tác nước vô cùng không lọt.

Bốn bức tường ghê rợn này, từ phía từ từ tiến tới bất thần siết chặt vòng vây thêm mãi mãi.

Trong chỗ hai người đứng hiện giờ chỉ còn lại, một khoảng đất hình vuông, chừng quanh khu đất hình vuông này, càng ngày càng thu hẹp, và Phạm Dao cùng Vi Nhất Tiểu đồng biết rằng, khi mà diện tích cứ lùn lùn thu hẹp đến mức cùng độ, thì hai người sẽ trở nên hai con cá nằm trên thớt.

Đã nhiều phen, hai vị cao thủ định tung mình nhảy theo chiều cao vượt qua khỏi đầu người mà thoát khỏi lao lung nhưng thấy đều bất thành ý nguyện.

Bởi lẽ khi hai người nhúng thân hình để thoát lên phía trên bằng Kiên Bích Trận bằng nhiên biến hóa, diện tích liền đang ra to gấp mấy lần.

Làm cho Phạm Dao và Vi nhất Tiểu thoáng trông ra ngoài mà thất sắc kinh hoàng, trông thấy tường người trùng trùng, điệp điệp không biết đâu là cùng tận, lần áp lực lại tăng gia dữ dội để rồi trở lại rơi vào vòng chiến như trước.

Giữa lúc tánh mạng của hai vị cao thủ này lâm hồi nguy khốn thì Vô Kỵ cũng gặp một thể vô cực kỳ nguy hiểm.

Vô Kỵ cảm chắc hàm răng thỉnh linh hai bàn tay của chàng vô mệnh giữa từng không, vang lên một tiếng «bốp» cực kỳ là kinh khiếp.

Nhờ tiếng vang này gây cho chàng một điểm tựa, chàng vội vàng lợi dụng điểm tựa đó, bay mình sang cánh tả độ chừng nửa tấc cũng trong một lúc chàng vận dụng Cần Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp đẩy bàn đầu rồi sang một bên, thật mạnh.

Vi ứng biến lanh lẹ như thế, nên ngọn roi đi tạt sang một bên, đâm thủng hai lớp áo của chàng, còn cách huyết đạo chỉ chừng một tờ giấy mỏng mà thôi.

Nhưng Sư hồng Thạch đâu phải tay vừa, đâm trượt một roi, thì ngọn roi thứ hai tức khắc đi theo. Trương Vô Kỵ thấy ngọn roi mắc trong hai lần áo của chàng, rút trở về một cách vô cùng nhanh nhẹn, biết ngay Sư Hồng Thạch lại tung thêm một sát thủ.

Nào dám do dự, chàng tức khắc «tiên hạ thủ vi cường» phi thường nhanh lẹ chàng tung một ngọn Khi Long Tại Thiên...

Chiêu thức Phi Long Tại Thiên là một đòn trong Giáng Long thập bát chương, mặc dù Vô Kỵ đang thọ nội thương, nhưng sức lực cũng mạnh mẽ phi thường.

Những đường roi Đả Cầu, do Sư Hồng Thạch đang xử dụng là một trong đường vô bị truyền của Cái Bang mà thể Phi Long Tại

Thiên của Trương Vô Kỵ vừa tung ra, cũng là một tuyệt kỹ của Cái Bang.

Đường roi Đả Cầu kỳ diệu chừng nào, thì Giáng Long Thập Bát Chương mạnh mẽ chừng nấy. Sư Hồng Thạch bất thần trông thấy từ trên không trung, có một con rồng đang múa vút vương tay chộp xuống một cách vô cùng mạnh mẽ.

Nàng hoảng hốt kêu lên:

— Mi là ai ? Sao lại biết Giáng Long Thập Bát Chương ?

Số là Sư Hồng Thạch vốn là Bang Chủ của Cái Bang nên ngày thường nghe các vị Trưởng lão kể lại rằng trong Cái Bang có một đường võ ác liệt nhất trong thiên hạ, là Giáng Long Thập Bát Chương.

Vào khoảng đời nhà Tống mặc, Bang chủ là Hồng Thất Công nhờ đường võ này mà tung hoành khắp trong thiên hạ, làm cho anh hào bốn biển thấy đều kinh khiếp.

Lời nói của Sư Hồng Thạch chưa hết, thì một cái vuốt rồng kỳ lạ từ phía trên móc mạnh một đường vào huyết Phong Trì của Sư Hồng Thạch.

Mấy ngón tay của Trương Vô Kỵ lướt gió nghe vào vào, khi còn cách móc tiêu chừng hai ba tấc, thỉnh linh Sư Hồng Thạch lách đầu né tránh.

Cử động của Sư Hồng Thạch lẹ làng như một tia chớp nhưng mà thể võ Phi Long Tại Thiên này đâu phải tầm thường.

Bên ngoài trông thấy chỉ chộp một cách đơn sơ, nhưng lại bao gồm hết tất cả những yếu huyết trên đầu của Sư Hồng Thạch.

Thoáng trông thấy đối phương vừa cuối đầu để huyết Phong Trì, ngón tay áp út của Trương Vô Kỵ liền thỉnh linh thò ra để móc nhanh vào huyết Ngọc Trâm.

Trong lúc ấy bàn tay của chàng xóc ra vô vào huyết Thiện Linh,

còn hai ngón cái và ngón út thì đồng thời móc vào hai huyết Thái Dương.

Trong một chiêu mà bao gồm năm ba thức Giáng Long Thập Bát Chương quả thật xứng đáng với tiếng tăm lừng lẫy của nó.

Phân Sư Hồng Thạch vừa lách đầu, thì nghe tiếng gió trên đầu mình vùn vụt lên không dứt.

Trong huyết Thái Dương và Ngọc Trâm, Thiên Linh thấy đều bị một luồng áp lực đè lên kinh khiếp.

Vô Kỵ cứ ngỡ rằng vô nẩy sẽ thắng mười phần, đưa Sư hồng Thạch vào một chỗ hiểm nguy, và chàng sẽ đưa tay ra lấy gậy.

Trong lúc bàn tay hữu của Trương Vô Kỵ đã uy hiếp hết những huyết đạo, và định thò tay ra dùng Thần Long Đột Ngọc để chớp lấy thanh gậy thì...

Nào hay đâu, cánh tay tả của Trương Vô Kỵ chỉ đưa ra chừng hai tấc thì thanh gậy của đối phương bỗng thình lình biến đổi mất đi như một trò ảo thuật.

Đôi mắt của Trương Vô Kỵ thật là lanh lợi, mà không tài nào trông thấy Sư hồng Thạch đã dùng cách nào để giấu mất thanh gậy đi.

Trương Vô Kỵ đang kinh nghi, toan thay đổi lối tấn công chợt trong bầu áo của Sư hồng Thạch có một làn bạch quang xông thẳng lên.

Chàng kêu lên một tiếng, rõ ra thì làn bạch quang đó là cây gậy ngọc.

Cây gậy ngọc nẩy từ trong bầu áo đâm xéo ra, nhưng cuối cùng đi thẳng vào huyết Thủ Tâm trong lòng bàn tay của Vô Kỵ.

Đó là chiêu thức Bổng Thích Thiên Cầu, chuyên môn dùng để đối địch với kẻ thù nhân từ trên tấn công xuống.

Muốn biểu diễn chiêu thức này, thoát tiên người cầm gậy

phải giấu gậy vào trong áo, cốt che mắt đối phương để đánh lạc hướng, đoạn dùng ngón roi đưa theo chỗ hở của bầu áo mà đâm ngược trở lên.

Về phía Sư hồng Thạch cũng tin chắc rằng đối phương đang ở nửa chừng thì khó lòng tránh né.

Hay đâu, Trương Vô Kỵ chỉ đâm ra một nửa thì nghe trên đầu mình có một tiếng hú vang.

Tiếng hú này làm cho Sư hồng Thạch giật mình nhào lên sợ rằng người này xuất đòn lạ.

Quả thật thoát tiên Vô Kỵ, có lẽ lo ngại, nhưng chàng kịp nghĩ rằng:

«Ta đang ước ao lấy được gậy, không ngờ gậy đặt vào tay ta.

Nghĩ đến đây, thì những ngón tay xĩa ra để điểm huyết thủy đều thu hồi, để biến thể bàn tay của mình thành ra một chiêu Tiểu Cầm Nã đầu gậy.

Trương Vô Kỵ sẵn sàng đem nội lực để so với Sư hồng Thạch ngộ hậu lấy thanh gậy qua tay bằng một cách quang minh chính đại.

Nào có ngờ đâu, khi bàn tay của Vô Kỵ cách đầu gậy chừng hai tấc, thì thanh gậy ngọc bỗng nhiên xoay tít một vòng, để rồi đâm ra tua tủa, những lối đâm đó thật là khéo léo tột cùng.

Một chút biến thể đó của thanh gậy ngọc, mà những yếu huyết trên cánh tay của Vô Kỵ từ chỗ Hiệp Bạch, Xích Trạch Liệt, Khuyết Ngư, Khổng Tỏi, Kinh Khử, Đại Uyên, cho đến những huyết Thiếu Thương thủy đều bị bao trùm trên đầu gậy.

Trông thấy đường roi quá ư hung bạo, nếu gặp tay nào chắc khó giữ tánh mạng được an toàn.

Nhưng Vô Kỵ là thân bách chiến, bất chợt gặp nguy mà tâm thần không loạn.

Bàn tay của chàng đang ở trong tình thế Tiểu Cầm Nã, bỗng

vật biến sang chiều thế Thủy Huy Tý Bì.

Là một chiều hết sức mềm mại, phái Võ Dương chàng hòa lẫn trong Càn Khôn Đại Nãi vì vậy nên đánh bực được đầu gối của Sư Hồng Thạch sang một bên để lấy đường rơi xuống.

Khi đó bên tai chàng vẫn nghe tiếng hô hét vang lên do Cái Bang bang chúng, nên trong lòng hết sức nóng nảy.

Cho rằng nếu do dự càng thêm có hại, cho nên vừa rơi xuống đất, hai mũi giày vừa đặt vào mặt đất thì thân hình của Trương Vô Kỵ liền vù ra phía sau lưng của Sư hồng Thạch như chiếc bóng ma.

Sư hồng Thạch đang lúc trong lòng thẳng thốt, bởi lẽ nàng chưa hiểu tại sao ngọn roi ngọc của mình đã thật sự đâm trúng vào cánh tay của người này, có sao lại ra ngoài một cách không thể nào tưởng tượng.

Nào ngờ đầu tẩm thân của nàng chưa vững thì đối phương đã phi thân ra phía sau lưng nhanh như một tia chớp.

Sư hồng Thạch thấy vậy càng thêm kinh dị, vì rằng sau lưng của nàng lúc này hoàn toàn trống trải, giữa cơn nguy biến nàng toan dùng ngay một thế võ Hồi Đầu Đả Cầu.

Trương Vô Kỵ nào chịu để cho Sư hồng Thạch có đủ thời giờ quay mình trở lại, vừa ra sau lưng nàng, hai chân của nàng chưa kịp đứng vững thì Trương Vô Kỵ đã thò cánh tay tả vỗ một cái thật mạnh vào đại huyệt Thần Đường sau hậu tâm của nàng, để rồi trong một cái nháy mắt, dùng cánh tay hữu vòng ra phía trước, lại dùng một thế Tàn Hoàng Bạt Thái A, nắm lấy thanh gậy ngọc nhanh như chớp...

Chiều thức hồi đầu Đả Cầu của Bang chủ Sư hồng Thạch chỉ biểu diễn ra được hai phần mười thì thanh gậy ngọc trong tay nàng đã bị đối phương cướp mất, sự hải tặc càng Sư Hồng Thạch ngỡ ngàng người ra như một người mất hồn, hết vía chưa biết phải đối phó ra sao, thì yểm huyệt Hàn Đường phía sau lưng vừa bị điểm

mạnh một cái, thế là thân hình của Cái Bang chủ rũ rượi ra ngã mình trên mặt đất không thể nào cựa cựa.

Đầu đuôi chỉ vì Trương Vô Kỵ sau khi quần với Sư Hồng Thạch hơn trăm hiệp đã biết ít nhiều là lối của nàng ban này, chàng dùng thế Tàn Hoàng Bạt Thái A, bị Sư Hồng Thạch phá tan, nên trong lòng nổi giận, chàng không ngờ thế võ kỳ diệu của chàng phá tan bởi một người con gái chỉ tuổi đôi mươi.

Chàng kiên tâm quyết chọn một cách dễ dàng thế võ này lấy cho kỳ được thanh gậy ngọc mới mất đi.

Rồi dịp may đã đến, Trương Vô Kỵ thừa lúc từ trên không rơi xuống, bắt thân lòn ra phía sau lưng của Sư Hồng Thạch, lại dùng một thế võ mà chàng đã dùng giết lấy thanh gậy trong tay của Sư Hồng Thạch.

Chỉ vì lần này chàng tung ra thế võ này trong tình trạng hoàn toàn trái ngược.

Thế rồi Khai Môn Đả Cầu của Sư Hồng Thạch do chư vị Bang chủ lưu truyền lại, chỉ chuyển môn dùng để xử dụng với người đứng trước mặt mình mà giết roi, chứ chẳng phải dùng để chống lại người sau lưng thò tay ra phía trước.

Sư Hồng Thạch không ngờ Trương Vô Kỵ lại xử dụng một cách lạ lùng quái gở từ phía sau lưng tấn công ra phía trước.

Bởi cùng chung một thế võ mà dùng nghịch lại nên Trương Vô Kỵ thành công một cách dễ dàng, trong một cái nháy mắt thanh gậy ngọc nằm gọn trong tay của chàng.

Bảo vật mà mình mơ ước bấy giờ đã lọt vào tay rồi, chàng quay đầu nhìn lại, thấy Kiên Bích Trận bây giờ rất nhỏ, diện tích lại chỉ còn hơn năm sáu trượng vuông mà thôi.

Vì Nhất Tiểu và Phạm Dao thì bây giờ xuất hạn đâm dĩa, thân sắc hết sức bọ phò một mối, còn bốn bức lương bốn bên thì càng lúc càng thêm kiên cố mãi mãi thêm ra.

Trương Vô Kỵ không dám chần chờ để lâu sự mất thời gian nữa.

chàng thu hết tàn lực và cất lên một tiếng hú thật vô cùng hùng tráng.

Tiếng hú này làm vang vọng cả đồi cao hoang vắng, như phương hí rồng ngàn, hơn một ngàn người đệ tử trong Cái Bang, thoáng nghe qua thấy đều thất sắc trong lòng bàng hoàng kinh hãi.

Đứng trên một chỗ thật cao, Trương Vô Kỵ cả tiếng quát vào giữa chiến trường đang cực kỳ ác liệt :

— Xin đệ tử Cái Bang dừng tay lại.

Chiến trường bây giờ nằm trong giữa khoảng đất sâu rộng hơn hai trăm trượng vuông, thế mà câu nói của Trương Vô Kỵ vang xuống giữa vách núi bốn bên, làm bật ra thành một đợt âm ba vô cùng mãnh liệt, làm cho trên ngàn người đó nghe rõ từng tiếng một.

Một số bang chúng nghe nói, liền xoay lưng nhìn lại, và thấy trên một triền núi cao, xuất hiện một người thư sinh, độ chừng ba mươi tuổi, trong tay cầm một thanh gậy ngọc lỏng lánh sáng ngời.

Ai ai cũng lấy làm kinh dị chẳng biết tại sao người này lại cầm thanh gậy ngọc của Cái Bang trong tay.

Căn cứ theo cựu lệ của Cái Bang thì thanh gậy ngọc vào tay người nào thì kẻ đó là tất có quyền điều khiển Bang chúng vô điều kiện.

Vì thế mà Bang chúng thoáng nghe thấy người cầm gậy hạ lệnh dừng tay thấy đều do dự, không dám tấn công ào ạt nữa.

Trương Vô Kỵ thấy thế lòng mừng khắp khởi, lại tiếp tục hạ lệnh thêm một lần nữa, nhưng vẫn còn một số đông đứng chung quanh tám vị Trưởng Lão chẳng chịu nghe.

Trương Vô Kỵ ngỡ rằng những người này bị tám vị không chế sự thật thì đúng như vậy, bởi vì tám vị này liếc mắt trông lại về phía môn núi chỗ Sở Hồng Thạch đứng khi này.

Chẳng thấy Bang chủ của mình đâu, những người này biết chắc

kỳ trung tặc có đại biến, nên vô chẳng nghe thấy mà liền tiếp tấn công mãi mãi.

Trương Vô Kỵ thấy còn một số người chẳng nghe lời của mình liền xông thẳng vào giữa trận.

Cái Bang bang chúng thấy người thư sinh trung niên này có cầm gậy ngọc trong tay nên lần lần tách ra, nhường một con đường cho Vô Kỵ thẳng tiến vào.

Đến khi còn cách chư vị Trưởng Lão, chừng mười trượng chàng đưa cao thanh gậy ngọc thét :

— Xin chư vị Trưởng Lão hãy ngừng tay lại.

Sự việc đến mức này, tám vị Trưởng Lão, không thể giả vờ được, qui luật của Cái Bang thật là nghiêm khắc, nay có trăm trăm, nghìn nghìn đệ tử đang trông thẳng vào mình, nếu phá lệ thật là bất tiện.

Vì thế mà những người này tạm dừng tay, nhưng vẫn còu kết thành bốn bức tường vây chặt hai con mồi vào giữa.

Kiên Bích Trận vừa dừng lại, hai lão già đồng trông lên và Vi Nhất Tiểu kinh hoàng, lắp bắp :

— Kính thưa Giáo...

Câu nói của ông ta chưa hết, thì Vô Kỵ đã lấy mắt hai người đồng im bật, không dám nói tiếp.

Trên gò má của hai lão già này lệ rơi tầm tã, không ngờ sau mười năm ly biệt bây giờ trùng phùng với Giáo Chủ tại chỗ này.

Trương Vô Kỵ thấy sắc mặt của người này có nhiều điều tâm sự muốn lộ với mình nhưng vì tình thế không nói ra, chàng vội thốt :

— Gậy ngọc ở đâu, bang chủ ở đó, trưởng lão giải ngay Kiên Bích Trận...

Tám vị trưởng lão liền rạp mình trên mặt đất, thưa lên :

— Xin vâng..

Đoạn thông thả rút lui, nhưng bức tường chỉ hé ra một cạnh là Vi Nhất Tiểu liền dấy động thân hình, cướp lấy cơ hội nghìn

nắm một thuở mà vượt ra ngoài.

Ngay vào giữa giây phút độc biến đó, thì có một vị trưởng lão ở trong thế lơ đứng lơ quý, bỗng thành linh bay vô đến trước mặt Trương Vô Kỵ hung hăng như con mãnh hổ.

Số là vị trưởng lão này biết tình thế hiện nay bị người này nắm trọn, bởi vì toàn thể Cái Bang bị kẹt trong câu:

• Gậy ngọc ở đâu thì Bang chủ ở đó.

Vì vậy nên ông ta định xuất kỳ bất ý công kỳ võ bị cướp lại thanh gậy ngọc để làm chủ tình hình.

Trương Vô Kỵ chợt thấy một lão già râu tóc đều bạc kể sát mặt mình, và dùng một thủ pháp thật lạnh lẽo, lão ta dùng hai ngón tay hữu móc mạnh vào cặp mắt của mình.

Thoảng trông thấy như cùng chung một động tác, lão già này thò tay ra, nắm lấy đầu gậy mà đồ nhanh chân hữu lên, toan dùng gót chân đập mạnh vào khoảng giữa.

Đó là một thế võ sau rốt trong đường Đì Cầu Bồng mang tên là Ngao Khẩu Đoạt Trương.

Chiêu thức này chuyên dùng để giật lại thanh gậy ngọc khi nào bị một cao thủ khác đoạt đi.

Cứ một khi xử dụng thấy đều công hiệu võ công-dầu là người thuộc hàng cao thủ, gặp phải Ngao Khẩu Đoạt Trương cũng khó mà giữ cho tròn thanh gậy ở trong tay.

Nhưng mà lão già nào có ngờ đâu, Trương Vô Kỵ vốn là một bậc tôn sư trong võ lâm, nên vừa nhìn sơ qua liền biết ngay thế võ móc mắt chỉ là một thế « hư » mà thế cướp roi bằng chân kia mới là « thật ».

Vì thế mà Vô Kỵ không lùi, ngược lại còn tiến tới, chàng chỉ tro tới có một bước, vọt há miệng ra cắn vào tay của Trưởng Lão.

Trong khi đó bàn tay tả của chàng trầm xuống theo chiều dũi của thanh gậy một cách cực mạnh.

Vị Cái Bang trưởng lão này tin chắc mình sẽ giật được gậy để ra lệnh cho Cái Bang bang ca đứng làm chủ tình thế trở lại.

Nào ngờ đầu ngón tay của lão vừa bay ra, chợt thấy đối phương há miệng cắn lấy, trong lúc nguy nan ông ta nghiêng rãng đi دنبال cơn đau đớn.

Lão ta định hy sinh trọn vẹn hai ngón tay mình, mà đòi lấy thanh gậy ngọc.

Một mặt ông ta dùng sức tận cùng bên tả quyết giật cho được thanh gậy ngọc mới nghe.

Bàn tay của lão ta vừa nẩy vào đầu gậy, thì tay tả của Vô Kỵ cũng vừa trầm tới.

Bàn tay của lão ta vừa nắm vào đầu thanh gậy, thì bàn tay tả của Vô Kỵ cũng vừa trầm tới.

Biết rằng cuộc diện này có thuộc về mình hay không tùy thuộc ở thanh gậy ngọc mà thanh gậy ngọc có giữ được hay không thì phải xem cái đòn trầm này có lợi hại hay không.

Vị cử nghi thế mà bao nhiêu hơi sức chàng thấy đều tưng ra hết cả.

Trong một cái nháy mắt, thì có một tiếng « rắc » vang lên, năm ngón tay của đối phương trúng đòn gãy lìa.

Giữa khi ấy thì hai hàm răng của Vô Kỵ cắn phắt lại, ai cũng ngỡ rằng hai ngón tay này cũng phải thọ thương.

Nhưng hai vành môi của Vô Kỵ khép lại, làm cho vị trưởng lão như một gọng kìm cắn chặt, muốn rút ra không tài nào được.

Và một việc đột biến lại xảy ra, Trương Vô Kỵ lạnh lẽo dùng đầu gậy điểm như chớp vào huyệt Thương Khúc của lão ta, những hiện diện này điều rú lên kinh hoàng vì họ nghĩ rằng đầu gậy kia mà điểm vào huyệt Thương Khúc thì bỏ mạng như bỡn.

Nhưng mà đầu gậy của Vô Kỵ chỉ tiếp trên làn áo của vị Trưởng Lão ấy rồi thu ngay về, và chàng hé miệng ra tức khắc.

Hai vành môi của Vô Kỵ vừa há ra, thì vị trưởng lão như người đặt gánh nặng trên vai xuống, thân thể thoải mái mà thối lui ba bước.

Như thế, hiển nhiên là Trương Vô Kỵ đã nương tay, nếu

không thì tánh mạng của vị trưởng lão này cũng như một món đồ nằm trong túi của chàng muốn lấy giờ nào cũng được.

Bang chứng trông thấy gả thư sinh tuổi lỵ trung niên này tay chân lạnh lẽ, mà tinh thần lại rộng lượng như vậy ai cũng sợ không dám cãi lời nữa.

Nhờ vậy, mà Kiện Bích Trận từ từ giải tán, về bên Vi Nhất Tiểu và Phạm Dao, trông thấy giáo chủ mình thình lình xuất hiện, tinh thần đột nhiên phấn khởi, bao nhiêu lo âu nhọc mệt đều tiêu tan đi.

Và rồi hai người tuy không bảo nhau, nhưng cùng một lược tung mình nhảy về phía Vô Kỵ, chia nhau ra đứng bên tả hữu, quát mắt lửa nhìn Cái Bang bang chúng.

Trương Vô Kỵ khẽ hỏi :

— Mau tìm đường thoát khỏi chỗ này.

Nhưng hai lão già ngửa mặt trông về phía trước, thấy núi non trùng trùng điệp điệp lác đác trả lời..

— Chỗ này là một tuyệt cốc, chỉ có một con đường độc đạo đi thì ra họ đã lấp lại rồi.

Trương Vô Kỵ cười trả lời :

— Gậy ngọc này trong tay ta, thì ta trọn quyền có hiệu lệnh...

Tiếng « lệnh » chưa nói hết thì bỗng cắt ngang vì một tiếng hú thật dài, thật to.

Bỗng nghe tiếng hú này Trương Vô Kỵ biến sắc, nhìn lại thấy chỗ Sứ hồng Thạch đang đứng khi này giờ đây có hai người phi nhanh xuống.

Nhìn thấy người đi đầu là một nàng, mồm to, mũi ngếch, đích thị là Cái Bang bang chủ Sứ Hồng Thạch.

Người đi sau là một lão già râu tóc đều bạc, áo quần rách bết, trên vai mang tám bị ăn mày.

Bang chủ Sứ Hồng Thạch ban này bị điểm huyết nằm mê man trên mặt đất, sao bây giờ lại được tự do ?

Và một trong tám vị trưởng lão sẽ lên lui ra hỏi nào ?

Hai điều này không đủ làm cho Vô Kỵ kinh sợ, chàng chỉ kinh

sợ vì trên tay Sứ Hồng Thạch bây giờ cũng có một thanh gậy ngọc màu trắng sáng loáng.

Bóng thái dương chói vào thanh gậy ngọc này, tỏa ra hào quang nhấp nháy.

Chẳng phải một mình Trương Vô Kỵ kinh dị, mà cả ngàn người trong Cái Bang cũng đều ngơ ngẩn kinh hoàng.

Thế rồi trong một loáng là Sứ Hồng Thạch đã phi thân xuống núi, đi vung vút về phía này.

Đến lúc còn cách chỗ người đứng chừng vài ba chục trượng, Sứ hồng Thạch, há mồm thật to, hét lớn :

— Hóa tốc liên kết Kiện Bích Trận.

Trương Vô Kỵ với thanh gậy trong tay, nói to :

— Ai dám cãi lệnh của người cầm gậy, phải chiếu theo luật mà gia hình.

Chàng nói chưa dứt câu, thì Sứ hồng Thạch cắt ngang lời nói :

— Gặp đó là gậy giả, chúng đệ tử đừng mắc mưu.

Ái này nhìn lại cho kỹ thì thấy hai thanh gậy ngọc này thấy đều màu sáng và tỏa ra hào quang sáng ngời, thoáng trông qua không tài nào biết thanh nào thật thanh nào giả.

Nhân dịp chúng Cái Bang còn đang hồ đồ, bán tin bán nghi thì Vi Nhất Tiểu lanh miệng lên tiếng nói rằng :

— Gậy thật đang nằm trong tay chúng ta, đệ tử chớ nên trông thau ra vàng, trông gà ra cuốc.

Sứ Hồng Thạch cau mày quát vang :

— Lâm Trường lão đâu ?

Có tiếng dạ vang, rồi có một vị Trưởng Lão bước ra làm lễ vái chào.

Sứ Hồng Thạch thét hỏi :

— Gậy giả và gậy thật khác nhau ở chỗ nào ?

Lâm trưởng lão đáp nhanh :

— Gậy giả thì trắng ngời như bạch ngọc, còn gậy thật thì trong veo, chính giữa có một sợi gân màu đỏ.

Lâm trưởng lão chưa hết lời, thì Sứ hồng Thạch liền đưa

thanh gậy cho những đệ tử mang hai, ba bị đứng gần nàng xem;

Những tên này nhìn kỹ, quả thấy thanh gậy trong tay của Sư Hồng Thạch màu xanh trong vắt, nhìn giây lâu thấy có phượng phát màu xanh.

Phải nhìn kỹ mới thấy từ đầu gậy đến chót gậy có một đường chỉ màu đỏ, nếu không ai có cặp mắt tinh tường, thì chẳng làm sao nhìn thấy.

Những người ấy liền kêu lên inh ỏi:

— Đây là gậy thật.

— Đây là gậy thật.

Những tiếng này vừa kêu lên thì toàn thể Cái Bang bang chúng thấy đều ồn ào xao xuyến.

Thế rồi từng bước từng người, thì nhau đi tới như nước trường giang làm cho ba vị tướng tài của Minh Giáo thấy đều mặt mày khác sắc.

Nguyên nhân bởi vì Sư hồng thạch từ khi được chánh thức lên ngôi Bang chủ, nàng nghe tám vị trưởng lão kể truyền lại rằng, thanh gậy ngọc Trấn Bang của nàng, qua nhiều đời, mỗi một đời thấy đều xảy ra những mất cắp ly kỳ.

Những kẻ đánh cắp này thấy đều là những người bất lương muốn lợi dụng thanh gậy để trợn quyền hiệu lệnh Cái Bang thì hành âm mưu bất chính của cá nhân.

Dẫu còn nhỏ tuổi, nhưng Sư Hồng Thạch tỏ ra là một người thâm mưu viễn虑, biết tính trước lo xa.

Nàng ra lệnh cho Lâm Trường Lão lên tận miền Bắc xứ Trung Nguyên để tìm một thứ bạch ngọc vô cùng quý giá.

Đoạn nhờ một đệ tử biết vẽ ngọc ra tay chau chuốt cho hai thanh gậy này giống nhau như tạo.

Kể từ đây thì thanh gậy thật được nàng để sát vào mình chỉ có thanh gậy giả thì lộ ở bên ngoài nửa khúc để làm mồi nhử địch.

Trương Vô Kỵ nhận hậu thật thà, nào rõ những việc man trá này.

Vả lại lúc cướp được thanh gậy, liền tức tốc điểm huyết cho

Sư hồng Thạch ngắt đi, nên nàng muốn mở miệng kêu lên mà không làm sao kêu được.

Về việc mất gậy thật và gậy giả thì chỉ riêng một mình Lâm Trường Lão là người đương sự biết mà thôi.

Bởi vậy khi phát giác gã thư sinh này cướp được thanh gậy trong tay của Bang chủ, ông ta biết chắc chân tên này lấy làm gậy giả, nên thừa lúc mọi người đang ồn ào huyền não, ông ta sẽ lẫn lộn vào trong rừng người, bỏ lên đèo núi.

Quả thật khi ông ta tới nơi, thì nhìn thấy Sư hồng Thạch bị điểm nhâm trọng huyết nằm sóng soài trên mặt đất.

Phương thức điểm huyết của Trương Vô Kỵ vô cùng khéo léo, ban này vừa điểm xong huyết Thần Đường, bằng ngón tay trỏ, chĩa trong một lúc chàng đã dùng ngón tay út của mình phong tỏa hết những huyết đạo chung quanh nơi ấy.

Do đó mà Sư hồng Thạch cứ vận công mãi để tự mình mở huyết lấy, nhưng mở làm sao ra.

Lâm Trường Lão không dám chân chờ, vội vàng thò tay ra thăm huyết.

Ông ta là một người lão luyện về nghề giải huyết đạo, nên ông ta chỉ ra tay một loáng thì Cái Bang bang chủ tức khắc khôi phục được công lực và tự do đi đứng.

Vừa khôi phục được cử động, thì Sư hồng Thạch không chờ nơi cũng đủ hiểu ngay những việc gì đã xảy diễn ra ở dưới kia.

Ban đầu nàng liền cất lên tiếng hú thật dài để báo tin cho chư đệ tử hay trước, và liền sau đó hóa tốc phi thân tới nơi để ra tay can thiệp.

Đến khi đã nhờ Lâm Trường Lão nói rõ về nguồn gốc và vết tích gậy thật và gậy giả, Kiện Bích Trản liền tiếp tục tấn công.

Lúc này vì có Bang chủ hiện diện tại chỗ, nên toàn thể đệ tử Cái Bang đều phát huy tận lực, nguyện giết chết cho kỳ được ba người này mới hả dạ cho.

Vô Kỵ thấy thế khí của họ hồng hồ như vậy, chẳng liên

dùng tay trái vịn qua vai hữu của Vi Nhất Tiểu và dùng tay phải vịn qua vai của Phạm Dao và liền sau đó sức lực của ba người này tức khắc liên lạc tương thông.

Cả hai thấy cử động Giáo Chủ như vậy biết ngay thâm ý của ông ta muốn liên kết sức lực của ba người.

Thình lình nghe Vô Kỵ hỏi nhỏ nhỏ :

— Thật sự chẳng có đường ra ư ?

Vi Nhất Tiểu trả lời :

— Bao nhiêu đường sá thấy đều bị chặn.

Trương Vô Kỵ đồng đặc truyền lệnh :

— Hải thảo lui về phía Đông Nam.

Vừa dứt câu thì cả ba người bị Kiên Bích Trận lấp ấp đầy bàn lui về phía sau hơn năm trượng.

Vi nhờ nơi nội lực tương thông với nhau, nên chỉ dùng có hai bàn tay của Phạm Dao và Vi Nhất Tiểu mà chống cự với trận Kiên Bích thật là oanh liệt.

Nhưng dù cố gắng đến đâu, mà lấy sức một chống lại mười bên Trương Vô Kỵ chỉ có thua mà không thắng.

Mỗi lần hai bên va chạm vào nhau, thì ba người phía bên Minh Giáo lại thối lui về phía Đông Nam một bước.

Dưới sự tấn công hùng hậu liên hồi trên hai mươi đợt, cả ba người như một cánh bèo trôi giạt, lần lần lui về phía rừng cây um tùm rậm rạp, chỗ mà Trương Vô Kỵ đã giấu Nam Hải Tây Thi ban này.

Trong thâm tâm của Trương Vô Kỵ bây giờ rối beng như một cuộn tơ vò, bởi vì phía trước mặt của chàng thật là một biển người mênh mông, và những đợt sóng này ập ập tràn tới liên miên bất tuyệt.

Quay đầu nhìn lại phía sau, đều là những vách đá cao lồm chồm, không có một con đường nào gọi là sinh lộ.

Cho đến khi lui dần đến chỗ giấu Nam Hải Tây Thi chừng năm trượng, bỗng Trương Vô Kỵ, quay lại nói nhỏ vào tai của Vi Nhất Tiểu, rồi lại quay sang phò nhĩ với Phạm Dao.

Cái Bang bang chúng thoáng thấy nét mặt của hai người thoáng qua vài nét ngơ ngác sừng sờ.

Bỗng ba người ấy đồng thét ra ba tiếng thật to.

Rồi một việc kỳ dị xảy ra đột ngột.

Cả ba người này bất thần buông tay thoát ra ba ngã.

Vi Nhất Tiểu thì dùng một thế Ngọc Nữ Nghịch Đầu Thoả bắn lời nhanh vào bụi rậm như một bóng ma.

Trương Vô Kỵ thì nhảy xỏ về phía cửa động bằng một thế Cánh Bằng Vạn Dặm hòa lẫn trong Lạc Nhân Bình Sa.

Còn lại một viên lão tướng là Phạm Dao thì xông thẳng về phía trước, dùng hết toàn lực của mình phản công vào giữa trận Kiên Bích một đòn kinh thiên động địa.

Giữa lúc ba người này chia nhau ba ngõ để thoát, thì Sở Hồng Thạch liền hô to :

— Chặn đường lui của nó.

Nhưng tiếc thay...

Khi tiếng hô này vừa vang ra, thì Trương Vô Kỵ đã xông tới cửa động, dùng bàn chân tả đá một cú thật mạnh cách chỗ cửa động chừng ba thước.

Động tác của chàng vừa dứt thì bên trong vang ra những chuyễn động rầm rầm.

Vào trong lúc đó thì lão già có bộ pháp khinh công và đệ nhất thiên hạ là Vi Nhất Tiểu trong bụi rậm bay ra như một làn khói trắng.

Ngót nghìn người về phía Cái Bang, chỉ có một mình Sở Hồng Thạch là có cặp mắt sáng suốt để trông thấy dưới nách của Vi Nhất Tiểu cắp một nàng thiếu nữ.

Thiếu nữ này toàn thân mặc một bộ quần áo bằng lụa bạch lộ ra hai bàn tay trắng mịn màng.

Thừa trong lúc đó Sở Hồng Thạch liếc thật nhanh để nhìn bộ mặt thiếu nữ, nhưng nàng thất vọng vì trên mặt người ấy bịt ngang một vuông lụa trắng tươi.

Sở Hồng Thạch còn đang thắc mắc thì hình dáng của hai người này đã thoát nhanh ngang cửa.

Và cũng trong khi đó, có một tiếng « bùng » vang lên khủng khiếp rõ ra thì lão tướng Phạm Dao đang dùng hết sức bình sanh của mình chọi vào giữa trận Kiên Bích một đòn như sấm sét.

Đi tiên phong là một Kiên Bích tiểu trận do tám vị Trưởng lão thuộc đẳng cấp tám bị liên kết với nhau đi đầu nên sức lực mạnh mẽ không bút mực nào tả nổi.

Phân Phạm Dao thì cũng như một mũi tên bắn, đã hết trơn rồi, và cũng như một ngọn đèn cạn dầu gần tắt.

Bởi thế, nên khi hai luồng nội lực này chạm vào nhau, thì lão tướng Phạm Dao loạng choạng thối lui năm sáu bước, và rồi từ trong mồm của ông ta vọt ra một ngụm máu hồng.

Đúng vào lúc đó, Trương Vô Kỵ, từ phía sau lướt tới và đâm thân uế oái của Phạm Dao lọt ngay vào lòng của Vô Kỵ.

Dùng một bộ pháp phi thường lạnh lẽ, Trương Vô Kỵ bắc chước y hệt Vi nhất Tiểu xử một đòn Ngọc Nữ Nghịch Đầu Thoa cấp cái thể xác của Phạm Dao bay vào của động.

Hai người này vừa mất thì cánh cửa đá cũng nặng nề khép lại.

Sự thế xảy ra thật là đột ngột, và động tác của ba người ấy phối hợp với nhau vô cùng chặc chẽ.

Việc này gây ngót ngàn Cái Bang đệ tử thấy vậy thì nhao òn ào la ó, tràn tới định phá cửa hang xông vào.

Nào ngờ đầu khi những đợt sóng người vừa ủa tới trước cửa hang thì có tiếng thét sủa Sư hồng Thạch.

Hai tiếng « thánh địa » chui rõ mồn một vào tai của mọi người, nên ai nấy thấy đều ghim chân đứng lại.

Ngoài Sư hồng Thạch ra, ai cũng không ngờ chỗ này lại là một vùng cấm địa của Cái Bang.

Nguyên nhân khoảng đất chỗ ngàn người đệ tử đang đấu chiến này giờ, người trong Cái Bang gọi là Thiên Phương Tuyệt Cốc.

Đây là một khoảng thung lũng, mà địa điểm cực kỳ bí mật, địa thế lại thật là bí hiểm ít ai lui tới.

Không biết bao nhiêu năm về trước, các vị Trưởng Lão trong Cái Bang phải tốn không biết bao nhiêu thì giờ và tâm huyết.

Còn Trương Vô Kỵ thì lập tức diu Phạm Dao ra phía sau lưng mình, rồi dùng thân pháp của mình làm tấm bình phong che chở trước mặt ba người, xông đầu đấy, chạng mới nhăm mắt nhập định và bắt đầu cuộc thi đua ráo riết với Công Tôn Thạch.

Hơi thở của bốn người này vang lên bằng một nhịp đều trong khoảng lạnh lùng u tối.

Thời gian nặng nề trôi qua, nhưng bên trong ngầm chứa đựng một sự khẩn trương quyết liệt.

Bỗng chợt Công Tôn Thạch thét lên một tiếng vang lừng, thân hình của lão ta ở trong thế ngồi, cứ giữ nguyên như vậy mà bay về phía Trương Vô Kỵ một cách vô cùng hùng hổ.

Giữa lúc ấy thì Trương Vô Kỵ vẫn còn thoi thóp thở, thân hình kỳ dị của Công Tôn Thạch bay đến trước mặt của Vô Kỵ chừng ba thước mới vùng tay ra tung về phía đối phương.

Người ta thấy cánh tay của hắn xoay theo hình tròn ốc, nửa thực nửa hư, rồi lập loạng đi thẳng vào giữa ngực của chàng.

Chiêu thức này bề ngoài trông có vẻ mềm dịu, nhưng bên trong thì cương mãnh vô cùng.

Sự thế nguy cấp đến đường đó, mà Vô Kỵ vẫn ung dung ngồi trên bàn thạch.

Chàng chờ cho đến lúc bàn tay của Công Tôn Thạch đi tới gần sát mình, Trương Vô Kỵ mới thình lình trời dấy.

Bộ điệu của chàng thật mạnh bạo như một con rồng thiên ra biển.

Quang Minh Hữu Sư Phạm Dao, ngồi sau lưng của Giáo Chủ

trông thấy thân hình của hai người sáp nhập vào nhau thành một khối để rồi tách rời ra hai khối trong một cái chớp mắt.

Thế rồi có một tiếng vang nhỏ nhỏ bật lên, và Phạm Dao thấy người lân cận đã hạ độc thủ một cách dễ hèn kia quay đầu bỏ chạy.

Liên theo đó Giáo chủ chân không ngừng gót, bay vù về phía trước nhanh biến.

Phạm Dao trong lòng càng thêm lo sợ, bởi vào giờ phút này Vi nhất Tiểu đang thọ trọng thương vì chất độc. Còn mình vì tận dụng hết sức lực để cản ngăn Kiên Bích Trận, vì vậy mà phải lãnh lấy một đòn quá ư ác liệt, thương thể hiện giờ rất nguy nan.

Thế mà Giáo chủ bỏ mình để ra đi, chỗ này là hung địa hay là kết địa, ông ta chưa được tường, thật nằm trong tình trạng vạn phần nan giải.

Giữa lúc kinh mang, thỉnh linh có một câu nói chui vào lỗ tai văng vẳng như là một đường tơ, đúng là phương pháp Truyền Âm Nhập Mật:

— Xiu Phạm huynh trong chừng Vi huynh và cô nương kia, tôi theo tên này lấy thuốc giải độc, sẽ trở lại ngay tức khắc.

Thoáng nghe qua giọng nói, ông ta biết ngay là Trương Giáo Chủ truyền âm cho mình, nên mới vững dạ.

Số là Trương Vô Kỵ công lực cao siêu thâm hậu, nên phục hồi sức khỏe trước Công Tôn Thạnh một giây.

Chàng biết thế nào đối phương cũng hạ độc thủ, nên giả vờ ngồi yên không cựa cựa, nhưng thật ra chàng đang vận công lực để chờ ứng chiến.

Và sự việc không ngoài dự liệu của Vô Kỵ, Công Tôn Thạnh thỉnh linh tấn công kịch liệt.

Trương Vô Kỵ chờ cho luồng chưởng sắp sửa đi sát thân

hình của mình, mới bất thần tung ra một chưởng kinh khiếp để chọi lại.

Công Tôn Thạnh trông thấy thế chưởng của mình đang xoay tròn một cách như ý, sắp sửa đè bẹp một tay cường thủ đại địch trong nháy mắt.

Đột nhiên từ phía đối phương bỗng toát ra một luồng nội lực mạnh hết sức lạ lùng, mà hắn chưa từng trông thấy.

Luồng chưởng phong này nơi giữa trung tâm thì trống rỗng, nhưng ba bên bốn bề rắn chắc phi thường.

Hắn còn lấy làm lạ, phản văn chưa biết phải chống trả ra sao, thì luồng chưởng lực lạ lùng kia tan biến trong nháy mắt.

Và rồi biến thành một sức dẫn lực vô cùng mạnh mẽ, cho đến nơi mũi kim có tẩm thuốc độc đang kẹp trong cò tay của hắn bị hút bay đi.

Chỉ vì trước khi dùng thế vô lạ lùng. Công Tôn Thạnh lên kẹp vào giữa khẩu tay một mũi ám khí. mũi ám khí này thuộc loại dùng hạ Vi nhất Tiểu.

Chẳng bao giờ ngờ tới âm mưu của mình bị bại lộ dễ dàng và người thù sinh trung niên này lại dùng một chiêu thức kỳ bí hút phăng mũi ám khí trong tay mình.

Trong trí của hắn hiện lên một ý tưởng:

« Bằng cơ vào nội lực này mà găm, thì công lực người này đã phục hồi.

Hiện giờ đây mình phải đối đầu đương cự với ba bốn tay cao thủ, trong lúc cơ thể ta vẫn còn vương chất độc của Nam Hu Tây Thi trước tình cảnh này, chỉ còn có cách Di Đảo Vi Thượng.

Ý nghĩ của hắn chưa dứt thì đã quay lưng bỏ trốn.

Trương Vô Kỵ thấy vậy càng thêm lo sợ, vì bởi bây giờ

tính mạng của ba bốn người nằm đây thấy đều tùy thuộc vào trong tay của hắn.

Nhược bằng đề cho hắn cao bay sa chạy, thì ngày sau biết tìm đâu thuốc giải.

Vì nghĩ như thế nên Vô Kỵ tức tốc đuổi theo.

Đầu cột bắt trong con đường hầm tối tăm lạnh lẽo, nhưng bộ pháp của hai người nhanh không thể tả.

Vì rằng một người chạy muốn tìm đường sinh lộ, còn một người muốn đuổi theo cho kỳ được để lấy lại sinh mạng của mình và đồng bạn.

Vì thế mà cả hai thấy đều dùng hết sức lực của mình, bay vi vèo trong hang sâu như hai luồng gió.

Nhưng đầu sao thì công lực của Trương Vô Kỵ cũng cao hơn công lực của Công Tôn Thanh một bậc.

Do đó mặc dầu chàng đi sau, nhưng khoảng cách cứ lần lần theo nhịp chân của hai người mà thu ngắn lại.

Vừa vọt chạy ở phía trước, Công Tôn Thanh lắng nghe tiếng chân người càng lúc càng gần. đột nhiên trống ngực của hắn đánh lên thình thình.

Bởi lẽ trong lòng kinh sợ, nên bước chân của Công Tôn Thanh đạp nhầm mực nước, vang lên một tiếng chồm.

Những tiếng chân khua nước này làm cho Công Tôn Thanh rợn tóc gáy. Hắn nghĩ, nếu mình cứ tiến vào mé nước thì là nguy hiểm bội phần, bởi vì thân hình của mình lùn tịt, nên hai chân ngắn hơn đối phương quá nhiều.

Dường như một con hồ công đường, Công Tôn Thanh nghiêng rặng kết kết quay đầu trở lại.

Công Tôn Thanh còn bao nhiêu tàn hơi, liền dồn hết vào hai

cánh tay liền tung ra một thế Song Long Nhập Thủy.

Trương Vô Kỵ đang đuổi nà theo đối phương và linh linh trông thấy hắn lại quay đầu trở lại, chẳng dám tháo thứ và xông tới, Công Tôn Thanh là một người có thiện dụng thuốc độc, nên chàng chẳng có dám sát gần đối phương trong một chỗ tối tăm u ám như vậy.

Chiêu thức Song Long Nhập Thủy của Công Tôn Thanh vừa bay ra một nửa, thì Trương Vô Kỵ vội vàng nép mình vào một bên để cho luồng chưởng lực này đi trượt vào giữa con đường hầm.

Nào ngờ đâu, Công Tôn Thanh tức khắc lợi dụng thời thế mượn luồng chưởng lực của mình làm một tên linh khai đường mở lối, liền theo sức mạnh đó mà bắn vù lên trên cạn.

Trong một cái nháy mắt, tình thế đã thay đổi và hoàn toàn trái ngược.

Giờ đây trở thành Trương Vô Kỵ đứng phía dưới nước, mà đối thủ của chàng lại đứng ở trên cạn.

Công Tôn Thanh lợi dụng cái thế từ trên đánh xuống thấp, lại liền tiếp xử dụng Song Long Nhập Thủy.

Bởi lẽ ban này lóng tai nghe luồng chưởng lực, Vô Kỵ đã thấu hiểu thế võ này chẳng có chi là hóc hiểm, nên lần này chàng liền bước chéo sang cánh tả một bước, để rồi dùng một thế cực kỳ mềm mại của phái Vô Đương lợi dụng sức mạnh của đối phương mà đánh trả cho đối thủ.

Tay tả của Trương Vô Kỵ vuốt xuôi theo đường quyền của Công Tôn Thanh, làm cho tên này hai chân huỳnh quýt chút nữa chúi nhủi về phía trước.

Hắn chửi lên một tiếng, bước tới thêm hai bước, rồi mới xuống

một cái Thiên Cân Tấn, nhờ vậy mà mới gượng đứng vững lại được.

Trương Vô Kỵ biết mình đuối đến đây, phần ưu thế đã ngã hẳn về phía mình, nên trong lòng rất ư bình tĩnh, một mặt vận công để đàn áp chất độc, một mặt dùng võ thuật mềm mại của võ Đương là Thái Cực quyền toan quyền thảo với đối phương cho đến khi một nhòai hạ độc thủ.

Phần Công Tôn Thanh gượng gượng chống trả vài đòn, thì nghe thấy từ bên phía đối phương dần dần sinh ra một nguồn dẫn lực.

Công Tôn Thanh trong lòng lấy làm sợ hãi, quyền cước của hắn muốn ghim lại nhưng không tài nào ghim nổi.

Chiêu thức của Trương Vô Kỵ thế này chưa hết, thế nọ đã tuông ra, thật như suối đổ đầu non, liên miên bất tận.

Những chiêu thức của Trương Vô Kỵ càng tung ra nhiều chừng nào thì tay chân của Công Tôn Thanh, cũng múa may và quay cuồng chừng bấy.

Hắn nghe thấy hơi sức của chàng càng mỗi mòn, muốn tìm cách ngưng ngay cuộc đấu, hát bài tử mà, di đào vi thương.

Nhưng thân ôi, tứ chi của hắn như rã rời không nghe theo lệnh sai khiến của hắn nữa.

Nguyên nhân chỉ vì lúc bấy giờ Trương Vô Kỵ xư dụng hết bài Thái cực Quyền và chuyển sang Vân Thủ.

Mà hề Vân Thủ được thi triển thì đối phương bị bắt buộc phải múa may quay cuồng theo người chủ động.

Liên tiếp cho đến khi người bị động kiệt lực, như một ngọn đèn hết dầu rồi tự động tắt đi.

Trương Vô Kỵ xư dụng đến đòn ba mươi bảy, trong Vân Thủ thì Công Tôn Thanh đã mệt nhòai.

Râu tóc của hắn bơ phờ, cặp mắt lờ lờ mất hết tinh quang,

Trương Vô Kỵ thấy dịp may đã đến, nhưng trước khi ra tay lấy lại thuốc giải, chàng định nhận cho tên này bẹp đi xuống mặt nước, rồi sẽ xuống tay.

Vì lẽ chàng nghĩ toàn thân của Công Tôn Thanh ắt có bởi một thứ thuốc độc mãnh liệt, vì vậy nên chàng không dám thân thử ra tay.

Qua đến đòn thứ ba mươi tám, hai bàn tay của Vô Kỵ vốn đang di tới liền miên như mây bay gió cuốn, bỗng thình lình dừng lại.

Tay vừa ngưng lại thì sức lực bắt đầu tiêu tan, và thân hình của Công Tôn Thanh như con diều đứt dây vờ ra xa sáu trượng.

Khoảng cách sáu trượng đó đưa, Công Tôn Thanh rơi bồm xuống nước.

Còn đang một mối thở không ra hơi, tinh thần thảng thốt thình lình gặp phải nước lạnh Công Tôn Thanh tức khắc tinh thần tỉnh táo.

Thâm tâm hắn bỗng nảy ra một ý tưởng táo bạo, cho dù có quay trở lại cũng khó thoát tay người này.

Nghĩ như vậy, nên hắn dăm liều bơi thẳng ra khơi.

Bấy giờ vì mãi mê chiến đấu, nên chất độc cứ loang dần lên phía trên càng làm cho hắn càng ngày càng xôn xao bức rức.

Đang sau lưng hắn, Trương Vô Kỵ càng lúc càng tiến sát vào.

Giữa lúc kinh mang thảng thốt, Công Tôn Thanh quay đầu

nhìn xem bốn phía, cốt tìm một chỗ đào sinh hiệu nghiệm hơn.

Chợt nghe gương mặt lo âu khổ sở của hân, liền vùng lên một nét cười tươi.

Vì bởi giữa khoảng tối tăm u ám, hân vừa trông thấy một tia sáng yếu ớt hiện ra.

Tuy nguy hiểm, nhưng Công Tôn Thạnh cũng còn đủ tâm tư để đông trí.

Công Tôn Thạnh liền hớp một ngụm nước, rồi thổi mạnh sang cánh tả để gây ra tiếng vang, ngổ hầu tạo ra như thế, làm lạc hướng truy nã của đối phương.

Tiếp theo đó hân hít một hơi dài không khí, rồi lặn sâu sát đất, quay hướng đi về có ánh sáng đưa ra.

Trương Vô Kỵ vừa bơi theo, trong lòng thầm nghĩ : «Hân chạy trở vào con đường hầm này chẳng khác chi một con cá tự đem đầu vào lưới, ta có sức đuổi theo thế nào cũng bắt được.

Vô Kỵ còn đang miên suy nghĩ, chợt nghe có tiếng khua nước bị bơm lội sang canh tả.

Chàng liền hướng về phía ấy, nhưng mà xúc giác của Trương Vô Kỵ quá nhạy nên chàng nghe khoảng nước chỗ mình đứng có gợn lên những âm ba kỳ lạ.

Chàng vội đứng im lại để nghe ngóng tình hình, và cũng vào lúc đó thì chàng bắt gặp tia sáng yếu ớt từ trong chỗ tối tăm thẳm hắt ra.

Vì lẽ phải dừng chân đứng lại nên không nghe thấy tiếng động của Công Tôn Thạnh khua ra.

Trong lòng của Trương Vô Kỵ bởi hồi bất quyết, chẳng rõ thành họ Công Tôn này đang giở trò quái quỷ gì đây ?

Bỗng chợt từ phía phát ra ánh sáng, có một vật màu đen nhồi lên.

Trông kỹ thì ra đó là cái đầu của Công Tôn Thạnh đang từ từ đi chuyển.

Vô Kỵ nhìn kỹ thấy, nơi này có một ngò tè hoành sang tay tả.

Sợ mất đầu của Công Tôn Thạnh, Vô Kỵ không dám dọ dý liền hỏa tốc bơi nhanh về phía trước.

Tiếng bơi của Trương Vô Kỵ làm cho Công Tôn Thạnh quay đầu nhìn lại, thì hân phát giác mình vẫn bị đối phương đuổi theo rất gần.

Rất may.

Mực nước bây giờ dưới chân của hân hơi cạn.

Hai chân của Công Tôn Thạnh vừa chạm vào mặt đất, hân liền trở thuật khinh công lướt nhanh đi.

Chân của Vô Kỵ vốn dài hơn Công Tôn Thạnh thật nhiều, mặc dù ở xa, chàng cũng vừa tiếp xúc với mặt đất.

Cả hai người đồng một loạt trở tài khinh công thượng thặng cứ bắt lẫn nhau.

Chỉ trong nháy mắt thì hai người cùng vượt lên khỏi mặt nước.

Trước mặt hai người vẫn là một vùng u tối mênh mông vô

cùng vô tận, chỉ vì một vết ánh sáng đưa ra mà thôi.

Nguồn ánh sáng này càng ngày càng tỏ, vì đường xá phía trước cũng dần dần rộng rãi ra hơn.

Đi tới thêm chừng ba mươi trượng nữa thì trong lòng của Trương Vô Kỵ càng thêm hồi hộp, chẳng biết rằng sẽ có một việc lạ lùng nửa xảy ra.

Bởi vì cứ theo làn ánh sáng, chàng cho rằng sẽ có hạt Dạ Minh Châu to tướng từ nơi ấy chiếu ra.

Quả nhiên không ngoài sự ước đoán của Trương Vô Kỵ, hai người vượt lên mấy mươi trượng nữa thì trước mặt mở ra một căn phòng rộng thênh thang.

Ở trên đầu tường có gắn một hạt Dạ Minh Châu to tướng, chính viên ngọc này chói ra ánh sáng, mà hai người vừa trông thấy ban này.

Giờ đây khoảng cách của hai người thu ngắn đến khoảng độ tột cùng.

Đột nhiên Công Tôn Thanh quay đầu trở lại cười hậm hực, nói rằng:

— Ta với người chẳng có oán thù, hà tất phải theo ta đến chỗ sơn cùng thủy tận này?

Trương Vô Kỵ lạnh lùng trả lời:

— Người hãy đưa thuốc giải ra đây...

Công Tôn Thanh vẫn mặt trả lời:

— Vậy còn thuốc giải chất độc trên mình của ta thì sao?

Trương Vô Kỵ quả quyết trả lời:

— Người hãy trao thuốc giải độc ra đây trước đi.

Lời nói vừa dứt, chàng liền nhảy vô tới, nhưng Công Tôn Thanh quay đầu bỏ chạy, hướng về tận cùng của gian Thạch Thất.

Trong kia chỉ có một cánh cửa sơn son thếp vàng, lối trình bày vô cùng sang trọng.

DÚT QUYỀN 1

Giấy phép số 650 BTT/NHK/PHNT cấp ngày 12-2-1969

TRIỆU MINH ĐẤU TRÍ VỚI TỪ ĐẠI

MỘ T lập ánh sáng trong trần từ trong đó đưa ra và hình ảnh Công Tôn Thanh biến nhanh vào vùng ánh sáng kỳ lạ đó.

Lúc thân hình của hai người vừa lọt qua ngưỡng cửa, thì không ai bảo ai thấy đều giật mình kinh sợ.

Vì lẽ phía trong này cũng là một cái phòng rộng thênh thang nhưng lối kiến trúc thật là khéo léo.

Khắp trên vách tường rải rác đó đây, đều là những bức tranh vẽ bằng những nét bút thật bay bướm.

Trong phòng này, đồ đạc bài trí không sót món nào, nhưng tất cả thấy đều là những món quý giá, dù ở nơi cung vàng điện ngọc của 'bạc khanh tướng công hầu, cũng khó tìm thấy.

Đầu đầu cũng tỏa ra một vùng ánh sáng trong veo, lạnh lẽo, nguồn ánh sáng đó đều do những viên Dạ Minh Châu nạm khắp gian phòng chiếu xuống.

Nếu bấy giờ có đánh rơi một mũi kim cũng có thể trông thấy rõ ràng.

Hai người này là hai tay đại thù địch, đang dùng hết mảnh khóc để giết hại lẫn nhau. Nhưng khi hai người lọt vào hoàn cảnh ly kỳ dưới lòng đất sâu thăm thẳm, đều ngỡ ngàng như kẻ mất hồn.

Hai người đồng nói thầm :

— « Chẳng biết trong kia còn chứa đựng những bí mật kinh khiếp đến bậc nào ? »

Công Tôn Thạnh nghĩ tiếp :

— Chắc là lãng tằm của hồng vua chúa nên lối bài trí mới sang trọng như thế này.

Phẩm Vô Kỵ nghĩ :

— Cái Bang là một bang hội to nhất Trung Hoa, sáng lập đến nay trót nghìn năm, ai cũng biết những người ăn mày này đều trọng nghĩa khinh tài, sống một đời sống nghèo nàn cùng khổ.

Nhưng tại vì sao những vật nơi đây thấy đều đắt giá như thế này, người nào có phước chỉ nhặt được một viên dạ minh châu cũng đủ sung sướng trọn một đời.

Hai người tuy không hẹn nhau, nhưng đều đưa mắt quan sát một lượt gian phòng này.

Cả hai đồng lấy làm lạ, vì lẽ phần cuối cùng của gian phòng cũng có xây dựng một cánh cửa sơn phết vô cùng rực rỡ.

Phương thức này giống hệt cánh cửa hai người trông thấy, nhưng ánh sáng từ bên trong đưa ra cường độ cao hơn quá nhiều.

Hai người kinh lạ cũng phải, vì rằng theo cường độ ánh sáng đó, thì trong kia còn chứa đựng không biết bao nhiêu viên dạ minh châu nữa.

Thâm tâm của hai người thoát qua một cảm giác dễ mê ngây ngất, nhưng Trương Vô Kỵ là người tỉnh lại trước nhất.

Vô Kỵ nhớ lại nhiệm vụ quan trọng của mình là bám sát tên này để tìm thuốc giải.

Nên chàng quát mắt, thét to :

— Thuốc giải độc đầu đưa ra đây, bằng không đừng hòng sống sót.

Lời nói của Vô Kỵ không thể nào đàn áp nổi tinh thần của một người mang biệt hiệu là Văn Nam Nhị Độc.

Công Tôn Thạnh cười kinh dị :

— Khi nào mi dùng võ công làm cho ta kinh phục, ta sẽ dâng thuốc giải cho mi, bằng không thì đừng hòng...

Trương Vô Kỵ nghe tới đây trong lòng căm tức vô cùng, vì lẽ dùng võ làm cho người tâm phục, thì sức chàng có thừa.

Nhưng tiếc thay !

Giờ đây trong cơ thể của chàng đang bị chất độc làm cho tê liệt, thêm phần nội tạng bị thương vì dùng sức quá nhiều.

Một phương diện khác bởi vì Công Tôn Thạnh biết người biết ta nên không dám chường mặt đấu chiến với chàng, cứ chạy tới chạy lui mãi, nên muốn dùng võ là một điều khó.

Chàng tự nói với mình :

— Giữa tình cảnh này, muốn cầm chân hắn lại, thì phải chặn ngõ trong kia trước, bằng không hắn lại đi sâu vào đó, thì biết chỗ nào là cùng đường...

Vì có ý nghĩ như thế, nên Trương Vô Kỵ thình lình nhảy xổ tới, tung ra một thế Long Hành Mã Bộ.

Đó là một thế võ vô cùng nhanh nhẹn, chuyên dùng cái mau để chặn đường rút lui của đối thủ.

Nhưng Trương Vô Kỵ không ngờ, mình chưa nhắc lên được hai bước thì Công Tôn Thạnh nhanh như chớp, lúi vào cánh cửa bên kia như một bóng ma trôi.

Nguyên nhân chỉ vì Công Tôn Thạnh vốn là một tay lão luyện giang hồ, nên kinh nghiệm già dặn.

Ban này hắn trông qua tình hình bốn phía biết rằng khó nổi đánh với Vô Kỵ nên hắn cố tìm đường bỏ chạy.

Vô Kỵ nghĩ thầm, nếu cố kéo dài thời gian chừng nào, hắn càng có lợi chừng nấy, vì lẽ chất độc của hắn sẽ càng ngày càng lan mạnh thêm ra.

Tới khi đó hắn sẽ hạ độc thủ thật là dễ dàng.

Bởi lẽ có ý tưởng như thế nên khi Trương Vô Kỵ vừa nhảy xổ tới, thì hắn ta lại lợi dụng địa thế đứng gần cánh cửa, nên giành đường chạy trước.

Công Tôn Thạnh vừa bay qua khỏi cánh cửa, Trương Vô Kỵ liền nghe từ bên trong nói chói ra :

— Ta hãy cùng nhau đi đến sơn cùng thủy tận, để phân tài cao hạ mới thú vị hơn.

Tiếng nói chưa dứt thì Vô Kỵ cũng bay mình qua khỏi khung cửa, và cả hai thấy đều cùng nhau kêu lên một tiếng sững sờ.

Vì bởi phía bên trong này, trần thiết sang trọng gấp mấy mươi lần bên ngoài.

Bên trong có vô số những bức tranh do những đại danh thủ đời Đường, đời Tống truyền lại là hết khắp nơi.

Những bức họa ấy, thỉnh thoảng lại có một hai bức toàn là bút tự của những nhà học giả nổi danh.

Và đến phía dưới, là những món đồ có khảm vàng hay cấn ngọc cực kỳ quý giá.

Kể từ khi Công Tôn Thanh lễ gót giang hồ, thì dựa vào võ nghệ siêu quần bạt tụy của mình, gây nên những vụ sóng gió tày trời.

Tôn Thanh đã từng tổ chức đàn em, đánh cướp rất nhiều ngọc ngà châu báu của những chuyển bảo phiếu khét tiếng.

Bởi nhờ hành nghề Hắc Đạo, nên dưới mắt Công tôn Thanh từng trông thấy không biết bao nhiêu món đồ quý giá có sức khuynh thành.

Nhưng mà...những món đồ ấy so với những vật bài trí trong chỗ này, thật là một trời một vực.

Trương Vô Kỵ từ phía sau lưng đuổi theo rất gấp, nên bước chân của hắn lướt đi như gió thoảng, liếc mắt trông ngang ngửa nhìn những món bảo vật kia, chẳng khác nào một người ngồi ngựa xem hoa.

Dù thế, cũng đủ làm cho Công Tôn Thanh lòng tham bốc dậy, hân nghiễm :
 — Bây giờ ta hãy tìm cách thủ tiêu thẳng nãy để phi tang đi, rồi sẽ từ từ tìm cách tái những báu vật này ra ngoài.

Khoan nói đến tái ra chưa hết, hắn chỉ lựa vài ba mươi món quý nhất mà mang ra thì cũng đủ cho phong lưu suốt một đời.

Ý nghĩ này theo nhịp điệu những bước chân Công tôn Thanh mà dần dần dâng lên.

Kịp khi đến chỗ này, tui chợt có một bức tường lại chặn ngang trước mắt.

Thế rồi giữa khoảng bức tường lại hiện lên một cánh cửa chạm trổ tinh vi.

Không ai bảo ai, cả hai đều kêu lên một tiếng, nguyên nhân chỉ vì cánh cửa này kiến trúc bằng kiểu cách đẹp hơn bên ngoài thập phần, mà làn ánh sáng từ bên trong đưa ra cũng rực rỡ hơn thập bội.

Những hạt dạ minh châu khảm trên tường, càng đi sâu vào bên trong, thì diện tích của những hạt minh châu càng to thêm chừng này.

Vì thế mà ánh sáng cứ tăng thêm mãi mãi...

Bây giờ thấy sau cánh cửa này, sáng rực hơn bên ngoài, vậy thì trong kia chắc chắn sẽ còn nhiều điều làm cho người ta kinh khiếp.

Như hai con ngựa phi không ngừng bước, hai người tiếp tục lướt vào cánh cửa đầy kỳ bí kia.

Nhưng rồi...

Một việc kỳ lạ ngoài sức tưởng tượng xảy ra.

Khi vừa bay qua ngưỡng cửa thì hai người tức khắc từng bộ tư thế xương người trắng hếu, chia nhau ra hăm rải rác đó đây bằng những vạm trượng thiên hình khác nhau.

Phía trên trần nhà, không biết bao nhiêu Dạ Minh Châu chói sáng tỏa ánh sáng xuống làm cho gian phòng sáng rực hơn ban ngày.

Thoáng nhìn vào những bộ xương này, thì chắc chắn đã trải qua không biết bao nhiêu ngày tháng, nên thịt đều tan biến hết chỉ còn những khúc xương mà thôi.

Dẫu thế, những thế ngồi của những người này vẫn còn giữ trọn vẹn.

Chỉ nhìn qua vài bộ xương, thì Trương vô Kỵ kinh hoàng hồi hộp, vì lẽ đó toàn là những chiêu thức vô cùng bí ảo.

Về những chiêu thức này, Trương vô Kỵ đã nghiền ngẫm suy tính không biết bao nhiêu lần, mà không thể nào giải đáp được.

Cho đến bây giờ thì thoáng nhìn sơ qua, thì chàng tức khắc hiểu thấu đáo những chỗ nhiệm mầu của nó.

Trong lòng Trương vô Kỵ cũng bừng lên một ý nghĩ.

Ngần ấy ngọc ngà bảo vật ở phía ngoài kia thật là không quý bằng năm hạ thế võ trong này.

Về phần Công tôn Thanh tự nói với mình :

— Thật không ngờ ngày nay, ai khiến cho ta lạc bước vào chỗ này, nếu ta có thể giết người này phi tang, thì ta không những là một bậc phú ông giàu có nhất trong thiên hạ... mà ta cũng sẽ là một người võ công đệ nhất trong thiên hạ nữa.

Chỉ vì Công tôn Thanh cũng có cặp mắt tinh đời thường thức được chân giá trị của những chiêu thức giá trị khuynh thành kia.

Mặc dầu trong thâm tâm của hắn bị lòng tham làm cho xúc động nhưng bước chân của hắn vẫn không ngừng.

Duy có điều khác, là lần này Công tôn Thanh không chạy theo

đường thẳng, mà lại chạy vòng tròn ốc, lần quanh theo những bộ xương người.

Càng lo nghĩ, Vô Kỵ càng cho rằng sự việc càng lúc càng phát triển thêm phần quan hệ.

Nếu chẳng may để cho người này trốn thoát ắt là sẽ sinh ra vô cùng hậu hoạn.

Bởi có ý nghĩ như vậy, nên chàng cần rằng gia tăng tốc độ.

Hiện giờ hai người có hai ý tưởng khác nhau. Công tôn Thanh thì đang moi óc của mình, để tìm một phương kế vô cùng ác độc, để đưa người thư sinh áo lam này vào chỗ đất chết.

Về phía Trương vô Kỵ thì muốn bắt cho được Công tôn Thanh, e bản trở lộn ra ngoài tạo phong thanh lêu lếu, gây điều xáo trộn trong võ lâm.

Hai chiếc bóng người lướt qua những bộ xương người trắng hếu, chợt thân hình của Công tôn Thanh, bỗng chạm vào một bộ xương người gần nhất.

Và một tràng tiếng động kha lèn, và Trương vô Kỵ rú lên một tiếng dường như có một mũi tên bén bắn thẳng vào tim mình.

Thì ra, vì lẽ bộ xương kia bị Công tôn Thanh va chạm nên sụn xuống, thế rồi những khớp xương đang liên lạc với nhau để tạo nên một thể vô vô cùng bực hiểm, tức khắc phải tan ra thành trăm nghìn mảnh.

Có một ý tưởng hoai của dâng lên trong tâm khảm, Trương vô Kỵ thần thờ như vừa đánh rơi một món bảo vật nhất trần gian.

Trì chàng chưa kịp tỉnh táo, thì một tiếng động lại vang lên nữa.

Vì tiếp theo có một bộ xương người thứ hai ngã ra nữa, và một chiêu thức kỳ bí tiêu tan như một làn gió thoảng.

Trương vô Kỵ giật mình đánh thót, chàng hiểu ngay lòng dạ của Công tôn Thanh.

Như một con thần mã, Vô Kỵ liền nhảy tới để can thiệp.

Bởi lẽ chàng biết rằng những thể vô ma những người đã mất đang biến đổi thật là quái báo vô cùng.

Nhưc bằng như h ều được chỗ tối cao huyền diệu của nó, còn

hơn khám phá được một kho tàng, cứ dùng mãi mãi đời không bao giờ hết.

Bởi thế Công tôn Thanh lợi dụng khoảng thời gian chạy chung quanh để ý quan sát.

Mỗi lần thẩu đảo được một chiêu thức nào, thì giả vờ vô tình va chạm, làm cho nó dễ vỡ đi.

Cốt ý Công tôn Thanh muốn thủ tiêu vì sự Vô Kỵ cũng học được như mình.

Thăm ý cao xa của Công tôn Thanh làm sao qua khỏi cặp mắt của Vô Kỵ, nên chàng kịp thời ra tay can thiệp.

Chàng nghĩ rằng công cuộc bảo vệ những chiêu thức này, quan hệ hơn bảo vệ vô số số ngọc ngà ở phía ngoài kia.

Hai chiêu thức vừa biến đi, đối với Trương Vô Kỵ thật là tổn thương nặng nề, chàng đau đớn như tìm mình vừa bị bắn hai mũi tên độc.

Về Công Tôn Thanh, thì nghe thấy phía sau lưng áp lực càng lúc thêm tăng.

Cứ mỗi một lần bản sắp sửa ra tay, thì luồng áp lực này tức tốc ngăn lại, không cho bản hủy diệt kho tàng võ thuật của người này.

Công Tôn Thanh biết mưu cơ của mình lộ liễu, nên liền dừng chân đứng lại.

Hắn liền tung ra một thế thủ, không cho Vô Kỵ tràn tới, và trăn tráo hỏi :

— Hai ta đã chạy đến nơi sơn cùng thủy tận này, vậy cho xin biết cao danh.

Trông đầu của Vô Kỵ vừa hiện lên một cái tên giả, mà chàng tự đặt ra để qua mặt Nam Hải Tây Thi...

Trương Vô Kỵ trả lời không cần suy nghĩ :

— Thanh Y Hồ Tâm là ta.

Công Tôn Thanh cười một cách vô cùng khinh miệt :

— Cái tên này thuộc loại tiểu tốt vô danh, ta không nghe thấy.

Hắn ngay tên này muốn lái nhai dài dòng để tìm cơ hoãn binh

không để cho hắn dứt câu, Vô Kỵ nhảy vô tới dùng tay tả, đâm ra một thế.

Nguyên nhân bởi vì Vô Kỵ đã từng ném mìn thất bại, nên lần này chàng không muốn tiếp xúc da thịt với đối phương.

Nhưng trong tay không có binh khí, nhưng chàng lại dùng tay không mà chế biến ra nơi cánh tay mình tỏa ra một luồng cương khí.

Luồng cương khí này sắc bén vô cùng, còn cách những hai thước mà làm cho trọng huyết Khuyết Bồn của Công Tôn Thạnh đau như cắt.

Nhưng đột nhiên Vô Kỵ thấy đối thủ cảnh mình lạnh lẽo thối lui hốt hải kêu lên :

— Người là người của Hoa Sơn phái ? bằng không... sao biết chiêu thức Tiểu Bạch Đoạn Ván.

Trương Vô Kỵ thoáng dong trả lời lại bằng nét cười lạnh nhạt.

Hai chân chàng tiếp tục lướt tới, thân pháp của chàng vững như núi Thái Sơn, xử dụng cánh tay hữu chậm chậm quạt ngang một đòn thật mạnh.

Công Tôn Thạnh chưa kịp đứng vững thì gió nổi lên vùn vụt, hắn thấy cánh tay của Hồ Tâm quét ngang một cách thắm trầm mà mạnh bạo.

Kinh hoàng, phái hai lần trở bộ mới tránh được đòn này một cách khó khăn.

Trương Vô Kỵ không ngờ Công Tôn Thạnh kêu lên :

— Người lại biết Phục Mã Trường Pháp của Thiếu Lâm ?

Vô Kỵ thân nhiên gật đầu khẽ mỉm cười, nhưng hai chân chàng vẫn xê dịch bằng một bộ pháp cực kỳ ngoạn mục.

Nhanh như một cái chớp, bàn tay tả của Trương Vô Kỵ thừa lúc đối phương không chú ý, thọc ra một gậy nhanh như sấm sét.

Chạm trán phải thế võ này, Công Tôn Thạnh bị bắt buộc phải tràn mình sang thế tả thật nhanh.

Nhưng tiếc thay cánh tay tả của Trương Vô Kỵ đã đâm xuyên qua một lớp áo của hắn, gây ra một tiếng rùng rợn.

Công Tôn Thạnh biến sắc kinh hoàng, liền tiếp bản lui hai ba bước.

Trương vô Kỵ nghe thấy hắn kêu luôn mồm :

— Đã Cầu Bông Pháp của Cái Bang ?

Rõ ra chỉ vì Trương vô Kỵ ban nãy đấu với Sư hồng Trạch, chàng đã thừa cơ hội học lóm được một đường đâm vô cùng kỳ diệu, thế võ này nằm trong thiệu chữ « thích », nay chàng mang ra thử thách với Công Tôn Thạnh.

Trương vô Kỵ muốn làm cho đối phương phải khiếp mình, vì vậy nên trong một khoảng thời gian thật ngắn, chàng liền tiếp dùng ba chiêu thức của ba môn phái khác nhau.

Những chiêu thức này thay đều dùng binh khí, nhưng trong tay của Trương vô Kỵ không có một tác sắc, chàng chỉ dùng hai bàn tay xương thịt của mình để biến nó như dùng binh khí vậy.

Mặc dù tay không, nhưng nhờ nội lực của chàng thâm hậu, nên uy hại còn hơn một môn vũ khí bằng sắt thép.

Về phần Trương vô Kỵ cũng khen thầm, và tự nghĩ :

— Ta thật không ngờ thắng này cũng hiểu biết khá nhiều, xem ra ba thế võ của ba môn phái lừng danh.

Đến thế võ thứ tư, Vô Kỵ đột nhiên thét to một tiếng, bay mình lên cao hơn năm trượng.

Trên cao, chàng xoay nhẹ nửa vòng tròn đoạn hai tay dùng hai thế võ hoàn toàn tương đối.

Tay tả của Vô Kỵ tung ra một thế Diệu Bút Du Thiên, tay hữu xử một thế Ngân Cầu Bát Ván.

Hai chiêu thức này hỗn hợp với nhau, khí thế thật là trầm hùng và kỳ bí.

Nguyên nhân chỉ vì phụ thân của Vô Kỵ, là Trương Thúy Sơn ngày xưa chuyên dùng hai món binh khí là Ngân Cầu và Thiết Bút nên người trong giang hồ tặng cho biệt hiệu « Ngân Cầu Thiết Bút Trương Thúy Sơn ».

Vì đây là một chiêu thức kỳ bí của Trương Thúy Sơn do sư thúc Mạc Thanh Cốc biểu diễn lại cho Vô Kỵ xem.

Công Tôn Thạnh nghe thấy hai cánh tay của lão Hồ Tâm thật lợi hại như hai món binh khí thật sự.

Hai món binh khí này loang loáng quay cuồng ác liệt giữa không

trung, đề rồi tấn công vào hai huyết. Kiến Lý và Hoàng Cơ một cách lạ lùng không tả.

Trương Thúy Sơn đã qua đời cách đây hai mươi năm nên Công tôn Thanh không thể nào hiểu thấu.

Nhưng hần cứ xét vào thể võ mềm mại đượm đầy sắc thái của phái Võ Đương, hần kinh hoàng kêu lên :

— Người là đệ tử của lão Trương tam Phong ?

Cậu này hỏi được một nửa, thì ngân câu và thiết bút đã ập vào đỉnh đầu của hần.

Rồi đột nhiên Công tôn Thanh thấy cánh tay hữu của Hồ Tâm tráo trở sang tay tả, rồi đòn tay tả lại đổi sang đòn tay hữu.

Trong một thoáng thì cánh tay tả của Hồ Tâm biến thành binh dáng cong cong như một lưỡi câu liềm, móc vào ống chân của hần.

Muốn tránh được thế võ móc ngược của câu liềm này, chỉ còn có một lối tung mình nhảy lên cho thật cao, để nhảy khỏi tầm đi của binh khí lạ lùng nọ.

Thấy vậy Công Tôn Thạch thốt ra một tiếng, phi thân lên thật cao bằng một đòn Nhất Hạc Xung Thiên.

Nhưng nào hần có biết, trước khi Trương vô Kỵ dùng đòn Diệu Bút Du Thiên, thì chỉ mong chờ có cơ hội này.

Ngọn bút kỳ diệu của Trương Vô Kỵ, chờ đón sẵn sàng trong chỗ bí hiểm nhất, đề rồi bất chợt tung ra bằng một nét thật là sắc sảo.

Công Tôn Thanh nghe thấy ngón tay tả của Hồ Tâm, đi ra mềm diệu như một ngọn bút thần kỳ của một nhà thư pháp già dặn.

Ngọn bút này chấm một điểm thật nhanh vào trong con mắt phía tả của mình.

Nét bút tuy mềm nhưng tốc độ nhanh như sấm sét, Công Tôn Thanh cảm thấy mình tức thời nhắm nghiền cặp mắt lại để tránh, thì cũng phải bề trông con mắt như chơi.

Nhưng ý đầu có bao giờ cam tâm để cho mình thất bại chưa嘗, trong lúc trước mắt đang bày ra một kho tàng vĩ đại nhất, quý báu nhất.

Ngoài kho tàng này ra cũng có mấy mươi chiêu thức thần kỳ bị

hiếm, có thể dựa vào đó, mà gìn giữ kho tàng quý báu kia một cách có hiệu lực.

Thăm tâm của hần, bỗng nảy ra một ý chí cầu sinh, và sức lực không biết từ đâu đưa tới.

Còn đang lơ lửng vì thế võ Nhất Hạc Xung Thiên, bỗng nhiên thần kinh của hần lượng một vòng đề rồi dùng hai cánh tay xử dụng một đòn cương mãnh.

Chiêu thức này vừa xuất ra một nửa, thì Trương vô Kỵ kêu lên một tiếng kinh hãi.

Nguyên nhân chỉ vì chàng thấy trên đầu mình bỗng hiện ra một con rồng đang múa máy quay cuồng, và chụp vào Thiên Linh Cái của mình bằng một phương thức vô cùng lâm liệt.

Chiêu thức này quả là Phi Long Tại Thiên.

Không phải chàng kinh sợ trước thế võ tái tình này, bởi vì chàng mỗi khi xử dụng, thì thuộc nằm lòng chỗ chẳng khi nào quên.

Và ban này Vô Kỵ đã dùng Phi Long Tại Thiên kháng cự với Sư hồng Thạch, thì bây giờ muốn gỡ đòn không phải là việc khó.

Chàng chỉ lấy làm kinh lạ, có sao người này lại hiểu Giáng Long Thập Bát Chương.

Sự nghi ngờ của Vô Kỵ chỉ thoáng qua một giây rồi tan biến.

Vì lẽ chàng đã nghĩ ra, thì ra Công Tôn Thạch cũng là người thông minh đáo để, chiêu thức này chính bộ xương người bị hần đập đổ ban này truyền cho hần.

Ý nghĩ của Vô Kỵ vừa hiện ra, thì chàng biến thế đòn nhanh như điện.

Cái nét chấm mạnh hạo của chàng vừa sai đi, vì bởi đòn Phi Long Tại Thiên đã làm cho đối phương thay đổi vị trí. Vô Kỵ liền tức tốc kéo dài nét chấm đó ra thành một đường cong kỳ quái.

Đó là chữ «chì» viết theo tuồng chữ thảo, nhưng mà nét bút chỗ hư chỗ thực, chập chờn biến hóa không lường.

Giữa lúc tinh thần hoang mang sống sót, Công tôn Thanh ban này thu hết hơi tàn của mình để dùng Phi Long Tại Thiên, chuyển từ một thế thủ sang thế công, đã định mình rằng sẽ thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Y ta không ngờ Trương vô Kỵ bình tĩnh đổi nét chấm ra chữ «chỉ» quyết tâm thủ thắng tên này bằng một thế võ được đầy màu sắc văn chương.

Công tôn Thanh đột nhiên thấy «ngon bút» của Trương Vô Kỵ vừa kéo dài ra một cách linh diệu, thì yếu huyệt Linh Đài nằm nơi hậu tâm của mình bị huy hiếp vô cùng dữ dội.

Trong một lúc ấy các trọng huyệt khác như huyệt Quan Nguyên nằm dưới rún, huyệt Ngủ Lý nằm ở trên đùi, và huyệt Văn Môn nằm ở trên vai cả bảy đều bị điểm phốt qua một lượt, làm cho toàn bộ rãnh của hân ta đều bị rung chuyển một cách kinh hồn.

Chỉ «chỉ» thật là huyền diệu, thật là biến ảo tài tình, trong một cái chớp mắt chấm dứt giữa huyệt Đồng Tuyền nằm giữa bàn chân của y ta.

Đột nhiên bị điểm vào trọng huyệt, Công tôn Thanh kêu lên một tiếng thất thanh, đoạn từ chỉ rũ liệt, nằm im lìm trên mặt đất.

Vì bởi Trương Vô Kỵ còn e ngại trên mình của Công Tôn Thanh có bởi chất độc nên chỉ dừng ngòi bút bằng tay của mình mà quét sơ qua một lượt mà thôi. Chờ đến khi ngọn bút hân tay đi hết mức, mới toát ra nội lực mà điểm vào huyệt Đồng Tuyền.

Bởi vì Trương vô Kỵ tính kỹ rằng, vị trí này nếu hân có bởi thuốc độc cũng đã biến đổi vì lẽ thuốc độc của Nam Hải Tây Thi đang ngấm vào đó.

Mặc dù tình cờ, nhưng vô cùng hữu ích, vì lẽ sức mạnh của chàng vô tình làm cho chất độc của Nam Hải Tây Thi xông lên kịch liệt.

Làn hơi độc đó làm cho tay chân của y ta rũ liệt, ngã sòng sào trên mặt đất mà trợn cặp mắt trừng ra nhìn Trương Vô Kỵ.

Chàng lướt được một thế, tức khắc đưa mắt nhìn quanh khắp chốn, và dùng một thủ pháp cực nhanh lẹm từ dưới đất lên một thanh gậy ngọc trắng tươi.

Khi cầm được binh khí vào tay rồi, Vô Kỵ liền dùng một đường gậy trong đường Đả Cầu Bổng Pháp là Bổng Điểm Ô Ngao.

Đó là một thế gậy mà chàng vừa bắt chước từ nơi Cái Bang chủ Sử hồng Thạch.

Đường gậy đã tung ra rồi, Trương Vô Kỵ mở đôi mắt lo âu của

minh nhìn ngọn roi chỉ thẳng vào huyệt Phấn Thủy mà trong lòng bàng hoàng.

Vì chàng không ngờ lúc này trong lúc mình cúi xuống, thì bất gặp dưới những bộ xương kia có vô số thanh gậy ngọc.

Hệ dưới chân mỗi bộ xương thì có một thanh gậy, tổng số không dưới ba mươi.

Khi này lúc còn ở bên ngoài thung lũng, gậy ngọc thật là một vật quý báu vô cùng, chính chàng đã phải lấy tính mạng mình mà đem ra để đánh đổi.

Vậy mà bây giờ gậy ngọc nằm rải rác không biết bao nhiêu thật là một việc trời tru đất diệt.

Chàng quát to vào giữa mặt của Công Tôn Thanh:

— Mi muốn sống này tức khắc đưa thuốc giải ra đây.

Công Tôn Thanh sùi bọt mép, trợn cặp mắt mà nhìn đầu thanh gậy ngọc một cách vô cùng bi phẫn.

Hân uể oải lắc đầu một cách thẩn nảo, đoạn thò tay vào túi một cách gượng gượng.

Hai tay của hân sờ soạn rất lâu trong lớp áo, giây lâu mới móc ra được một lọ thuốc màu đỏ thẫm ra trao cho Vô Kỵ.

Tay hữu của chàng đang cầm gậy, liền thò tay tả ra để lấy lọ thuốc, tinh thần của chàng thấy đều tập trung lại để phòng hồ mọi cuộc bất trắc bất ngờ của một người nhiều mưu mô xảo quyết.

Chàng nhận lọ thuốc qua tay rồi, mà Công Tôn Thanh cũng còn nhắm nghiền cặp mắt, dường như trong thâm tâm của hân cảm phần làm thì phải...

Vừa lấy được thuốc, thì chàng cảm thấy toàn thân rũ liệt, vì đang lúc đấu chiến với Công Tôn Thanh, chàng dùng sức quá nhiều.

Số là sau khi Vô Kỵ đánh bại Công Tôn Thanh, đây nói về Phạm Dao vô tình chạy ngang qua đó, đá trúng vào huyệt Thiên Tuyền làm cho Vô Kỵ giết mình sức tình.

Chàng vừa mở mắt tức khắc nhìn qua chung quanh, thấy tình thế quá nguy hiểm, chàng liền ôm lấy xác của Công Tôn Thanh lui vào một góc tường.

Lấy ống tay áo của mình lót tay, chàng mở vào giữa ngực của người này, và chỉ trong một thoáng chàng lôi ra được một chiếc bị, trong ấy đựng đủ lọ thuốc nhiều màu sắc sặc sỡ.

Vô Kỵ ngờ ngẩn, không biết mấy mươi lọ thuốc này, lọ nào mới là thuốc giải.

Vô Kỵ liền đưa tay điểm nhanh vào huyết Quan Nguyên dưới rún, làm cho hân thức dậy, chàng hỏi nhỏ :

— Lọ nào là thuốc giải của Nam Hải Tây Thi ?

Công Tôn Thanh cười sắc lạnh :

— Ba mạng của mi đổi một mạng của ta, mau đưa thuốc giải của con quỉ cái kia cho ta.

Lời nói chưa dứt, thì Trương Vô Kỵ liền sử dụng ngay một thế Thâu Long Đoạt Ngọc, thò tay lỏm Nam Hải Tây Thi vào lòng.

Vi Nhất Tiểu đang đề hết tinh thần vào đối phương bỗng nghe thấy nàng thiếu nữ trong lòng mình bay vọt ra ngoài.

Lão ta mỉm cười, trong lòng thấy vui vui, thầm nghĩ :

— Chẳng ngờ Trương Giáo Chủ là người nhân hậu mà cũng trúng số đào hoa.

Ý tưởng của ông ta vừa dứt, thì Vô Kỵ cũng mò được trong lòng nàng một lọ thuốc giải đem ra.

Vô Kỵ lấy nhanh một viên bỏ vào miệng Công Tôn Thanh, đoạn chàng dùng một bần tay của mình để nhẹ vào huyết Thiên Linh Cái của hắn, nói lại một lần nữa :

— Một mạng đổi ba mạng, nếu nuốt lời thì nát đầu trong nháy mắt.

Viên thuốc giải vừa trôi vô khỏi họng thì Công Tôn Thanh hớn hớn nói :

— Thuốc mi lấy được ban này đều là thuốc giả, hãy dùng lọ thuốc màu vàng giải cho thuốc mê, dùng lọ thuốc màu hồng giải cho chất độc của nhà người đã vương phải ngoài cửa sơn động, dùng loại thuốc màu xanh giải cho kim độc..

Lời nói của hắn chưa dứt, thì Vô Kỵ đã y lời mà cho mọi người uống thuốc.

Thuốc hòa tan trong máu chẳng được bao lâu, thì Trương vô Kỵ dần dần khôi phục lại công lực, cũng trong một lúc, Nam Hải Tây Thi kêu lên mấy tiếng rồi từ từ mở mắt ra.

Trong lòng của Nam Hải Tây Thi lay làm kinh dị, nàng mơ hồ nhớ lại, hình như mình hít phải một thứ hơi độc của Công Tôn Thanh, rồi ngã vào lòng của Trương vô Kỵ mà mê man bất tỉnh.

Vì sao bây giờ lại tỉnh giấc trong một hoàn cảnh kỳ lạ như vậy ?

Nàng vừa nhớ tới đây thì đột nhiên nghe mấy tiếng thét rợn người vang lên. Sử hồng Thạch và hai vị Trương Lão bất thành linh xuất động thể công, phối hợp cùng nhau công kích một lượt ba mặt.

Gậy bên tả tung ra một chiêu trong thiệu chữ «quấn», rồi bên hữu tung ra một chiêu trong thiệu chữ «cân» hai đường, vô này một lượt đề hỗ trợ cho Sử hồng Thạch, tung ra một chiêu thức phi thường ác liệt trong thiệu chữ «thích».

Nguyên do vì Vi nhất Tiểu này giờ đang dùng một thế vô tuy xem ra tầm thường, nhưng thật ra vô cùng kỳ lạ, do đó mà ba tay cao thủ chỉ mở vòng vây mà chẳng ai dám nhảy vào tấn công.

Trong lúc Trương vô Kỵ đánh đổi thuốc giải thì cả ba người này dùng hết sức tìm tòi trong não của mình, để tìm cách công phá thế thủ.

Cho đến khi công lực của Vô Kỵ vừa khôi phục thì cũng chính là giữa lúc ba người vừa nghĩ ra một cách phối hợp sức lực của ba người để phá tan một thế thủ vô cùng bí hiểm này...

Vi nhất Tiểu vừa nhìn thấy thanh gậy ngọc bỗng nhiên vương dài ra như một dây lụa bạch quấn lấy cánh tay phía hữu của ông ta, định thế đó bắt buộc Vi nhất Tiểu phải trở bộ hoành thân. Hay đầu một bàn tay của Vi Nhất Tiểu chỉ động dấy một tí, thì thanh gậy thứ nhì đã càn vọt ngang chân thật nhanh hơn một tia điện chớp...

Trong khi ấy thanh gậy của Sử hồng Thạch xé gió nghe vi vào, thích thẳng vào huyết Tâm Điền một đường hết sức ác liệt.

Đại huyết Tâm Điền nằm giữa cuống tim nên bị điểm trúng thì tui mạng như bòn.

Ba chiêu thức này phối hợp với nhau vô cùng kín đáo, hai chiêu thức đi đầu có nhiệm vụ đưa dây Vi nhất Tiểu vào một vị trí cùng đường bế tắc để cho Sử Bang chủ ra tay.

Chính vào khi đầu gậy của Sử hồng Thạch chỉ còn cách huyết đạo khoảng một tấc, thì thân hình của Vi nhất Tiểu rú liệt ra như một kẻ không còn hồn vía.

Vì lẽ vừa thoáng nhìn qua, ông ta biết chắc không thể nào thoát chết, do đó ông ta đánh liều nhắm mắt xuôi tay mà chờ.

Nào có hay đâu ông ta chờ mãi mà không nghe động tĩnh chột trên vành môi như có vật gì chạm phải, nhưng mặt nhìn lên bất giác trong lòng kinh hãi, vì bởi hiện giờ Trương vô Kỵ giảo chủ đang đứng trước mặt mình, trong tay cầm lấy ba thanh gươm sắt, còn Sử hồng Thạch và hai người Cái Bang trưởng lão mặt mày xanh lét, bần lùi ra sau ba bốn trượng.

Nguyên do chỉ vì Trương Vô Kỵ, đã phục hồi sức lực vừa trông thấy Vi nhất Tiểu đang bị đưa vào chỗ chết, chàng liền giật mình đứng dậy như một con thỏ thoát ra khỏi lồng, trong một cái nháy mắt mà đã xư ra một lượt ba chiêu Ngao Khẩu Đột Trượng.

Thật may cho Trương vô Kỵ, chiêu thức này chàng mới đánh cấp của một vị Trưởng Lão, giờ đây mang ra xử dụng ba chiêu trong một lúc mà lại nhanh nhẹn phi thường.

Hết thấy ba tay cao thủ trong Cái Bang chưa kịp quay mình thì thanh gươm đã sang tay của Vô Kỵ rồi.

Trong số ba người ấy chỉ có một mình Sử hồng Thạch là kịp thời trông thấy người này nhát thật nhanh vào mồm Vi nhất Tiểu một viên thuốc màu xanh.

Đến lúc viên thuốc màu xanh này đang tap lặn lặn trong cổ họng của Vi nhất Tiểu, và đến khi công lực của ông ta dần dần bình phục, thì sau lưng mình có tiếng gió nổi lên vun vút.

Quay đầu nhìn lại Vi nhất Tiểu phát giác nặng thiếu nữ có thân hình đẹp phi phạm kia, đang bắt đầu giao đấu với người lùn đi trượng kia bằng một đường gươm lợi vô cùng.

Kiểm tướng Vi nhất Tiểu trông thấy thanh gươm trong tay nàng chiêu nữ kia tỏa ra thành một hình tròn, viên chu của hình tròn này thật là xinh đẹp, đột nhiên trong cái vòng tròn xinh đẹp kia bất hình linh vật ra một gươm, nhắm đúng vào huyệt Trung Cực của đối phương.

Như bị điện chạm phải, ông ta kêu to lên mấy tiếng :

— Ngọc Nữ Hiến Tâm.

Bốn tiếng « Ngọc Nữ Hiến Tâm » đập vào tai của Vô Kỵ, làm cho chàng kinh ngạc như người mất vía,

Chàng tự nói :

— Quả thật sự tiên đoán của ta chẳng sai... Nàng này chính là kẻ xuất xứ từ sau núi Chung Nam...

Ý tưởng của chàng bị một mệnh lệnh của Sử hồng Thạch cho đứt ngang và sau tiếng lệnh đó thì nàng cùng với bốn vị Trưởng Lão thấy đều bần lùi trở lại.

Tiếp theo đó năm người này lập tức tay nắm tay nhau giữ chặt lấy lối đi.

Sau khi nắm lấy sinh lộ rồi, Sử hồng Thạch mới quát :

— Những người trong kia thấy dừng tay, nghe Bang chủ nói.

Trương Vô Kỵ thấy áp lực của Cái Bang đã giải, chàng liền lợi dụng tình thế, tức khắc truyền lệnh cho Vi nhất Tiểu tiến tới trợ thương cho Phạm Dao.

Vi nhất Tiểu thật là một người lanh lợi, vừa trông thấy Trương vô Kỵ lấy mắt làm hiệu, liền nhảy tới bảo vệ cho Phạm Dao và đưa nội lực sang để tiếp hơi cho bạn mình.

Tình hình phát triển đến bây giờ những người trúng độc trong động phủ này, thấy đều trước sau lấy được thuốc giải, chỉ có một Phạm Dao thọ thương trong nội tạng chưa lành mà thôi.

Tuy Sử hồng Thạch đã thét bảo dừng tay lại, nhưng thanh gươm của nàng cứ trảm ra vì vào, đâm chém tung bừa mảnh liệt về phía Công Tôn Thịnh.

Từng thấy tận mắt hai người đấu qua một trận, Vô Kỵ tự nói với mình :

— « Tình trạng này có kéo dài đâm chém liên tiếp với nhau thật là bất lợi, chỉ bằng hãy ngừng tay lại, chờ xem Cái Bang Bang chủ nói gì rồi sẽ hay ».

Nghĩ đoạn thét rằng :

— Nam Hải cô nương hãy dừng tay lại.

Kỳ diệu thay câu nói của Vô Kỵ, dường như có mãnh lực kỳ bí, chàng nói chưa trọn câu thì làn kiếm quang của Nam Hải Tây Thi liền tắt ngang trong chớp mắt...

Và thân hình của nàng bần lùi bảy tám bước thật nhanh, đứng phía sau lưng của Vô Kỵ, lờ mờ Vi Nhất Tiểu liền hiện ra một cụ

cười bí hiểm, trong trí ông ta thoáng hiện lên cái câu «Cát đảng nương bóng tùng quân».

Công Tôn Thanh đã từng trải qua nhiều cuộc nguy hiểm, cứ tưởng rằng sẽ toi mạng, nào ngờ bây giờ đã lấy được thuốc giải, thấy Nam Hải Tây Thi ngoan ngoãn vâng lời người kia, trong lòng càng thêm mừng rỡ, hân hạnh rằng :

— Thế thật mới hạp ý ta, đang cần ngừng tay đã lấy sức.

Câu nói của Trương Vô Kỵ làm cho bầu không khí đầy chết chóc bây giờ bỗng nhiên tan biến, thế rồi năm người trong này đều xuôi tay, lặng lặng mà nghe năm người ăn mày đang giữ cửa kia nói chuyện.

Sư Hồng Thạch cất cao giọng nói rằng :

— Chư vị đã bước chân vào đây là đã phạm vào một điều cấm kỵ to lớn của Cát Bang, quí vị không còn mong sống sót mà thoát ra khỏi chỗ này nữa, nhất là Vi nhất Tiểu và Phạm Dao thì tội đáng chết muôn lần.

Trương Vô Kỵ giật mình quay đầu nhìn lại mấy chữ «tội đáng chết muôn lần» làm cho chàng chợt nhớ lại một điều khó hiểu mà bây giờ chưa kịp hỏi cho rõ.

Thấy Vô Kỵ trông mình với cặp mắt có vẻ hỏi han... Phạm Dao và Vi nhất Tiểu vừa định mở miệng giải thích.

Trương Vô Kỵ vừa thấy vành môi của hai người định hé ra bỗng thình lình tiếng của Vi nhất Tiểu thét lên trước...

— Giáo chủ, coi chừng...

Những tiếng này vừa vang lên thì Vô Kỵ trầm tĩnh quật ra sau lưng mình một chiêu Thần Long Bối Vi...

Một tiếng «bùng» kinh khiếp vang lên, xoay đầu nhìn lại thấy một vị trưởng lão đã bị thương ngã gục xuống đất mà mê man đi...

Trương Vô Kỵ nào có hay đâu, họ không phải kinh hãi vì chiêu thức Thần Long Bối Vi, mà kinh hãi vì hai tiếng «Giáo Chủ» kia.

Nguyên do chỉ vì, bốn vị trưởng lão này thấy đều là những kỳ lão trong võ lâm, vừa nghe tới hai tiếng «Giáo Chủ» lập tức biết rõ nguồn cơn...

Vì lẽ hai tiếng này, họ nghĩ ngay ra người đứng trước mặt chính

là cựu Giáo Chủ Trương Vô Kỵ là người mà họ từng có dịp mục kích dùng võ công thượng thặng để chiến đấu với chúng anh hùng trên đấu non Thiệu Thất hồi mấy mươi năm về trước.

Trót mười năm nay bỗng không nghe tin tức của người này, không biết vì có sao lại xuất đầu lộ diện trong «thánh địa» của Cát Bang như vậy ?

Chỉ có một mình Sư Hồng Thạch, ngày xưa, khi còn là một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa, nên chẳng hiểu đầu đuôi, bỗng nghe một vị Trưởng Lão họ Bạch bước ra nói :

— Trình Bang Chủ, người này là Giáo Chủ Trương vô Kỵ.

Câu nói này vừa dứt, thì tất cả ba người : Sư Hồng Thạch, Nam Hải Tây Thi và Công Tôn Thanh đồng kêu lên một tiếng kinh hoàng.

Trương vô Kỵ thấy hành vi của mình đã bại lộ chẳng cần phải dấu diếm nữa, chàng ngang nhiên hỏi Vi nhất Tiểu và Phạm Dao :

— Đầu đuôi sự việc như thế nào ? Nhị vị huynh đệ hãy bảo cho ta rõ.

Vi nhất Tiểu lập tức kể sơ qua đầu đuôi cho Trương vô Kỵ nghe :

Từ khi Trương vô Kỵ nhường ngôi Giáo Chủ lại Dương Tiểu rồi, chẳng được mấy năm thì Chu Nguyên Chương chiếm lĩnh rất nhiều đất đai, và nghiêm nhiên thành lập triều đình.

Từ đó trở đi Minh Giáo Chủ biến thành một bang hội có công to với triều đình, vì hưởng bổng lộc của triều đình quá hậu nên trong hàng ngũ lãnh tụ lần lần phân hóa, lý tưởng cao siêu tốt đẹp của Minh Giáo khi xưa, bây giờ vì miếng dính chùng của triều đình mà lần lần biến đổi.

Thế của triều đình đã có rồi, từ đó hoàng đế mới đối xử hà khắc với nhân dân.

Về mặt sưu thuế bắt đầu chồng chất lên cao, khổ nhất là nhân dân miền Bắc, bị quân Minh xưa đuổi lên tận biên thùy sửa sang lại Vạn Lý Trường Thành, thật là vô cùng cực khổ.

Lực lượng trong võ lâm đã từng ủng hộ Chu Nguyên Chương để đánh đuổi người Mông Cổ khi xưa, bây giờ lần lần sinh ra ông phần

Trong những khối đó, có Cái Bang là một Bang hội dám nghiêm nhiên chống mặt chống lại với Minh Giáo.

Do đó đôi bên thỉnh thoảng thường hay xung đột, và trong những ngày gần đây Cái Bang triệu tập một cuộc đại hội ngay trong Thiên Phương Tuyệt cốc để cùng nhau mưu nghị một việc lớn lao hệ trọng.

Trong lúc cuộc đại hội đang tiến hành, đột nhiên phát giác có gian tế trà trộn trong đại hội.

Toàn thể hội trường ồn ào náo loạn, có hai người đệ tử thuộc hàng năm bị ra tay can thiệp, tức tốc bị gian tế diêm nhảm yếu huyết ngã ra bất tỉnh.

Hai gian tế đầu chính là Phạm Dao và Vi nhất Tiểu.

Vì vậy nên toàn thể Cái Bang ần ần tràn tới liền kết thành Kiền Bích Đại Trận, quyết bắt cho kỳ được mới nghe.

Nào hay đầu sự việc gần thành, thì Trương vô Kỵ thỉnh linh xuất hiện làm cho Cái Bang đại sự bất thành.

Sử hồng Thạch sở dĩ tuyên bố Phạm Dao và Vi nhất Tiểu tội đáng chết nghìn lần chỉ vì hai người này lên lút nghe lén một chuyện tay trời.

Việc đó Vi nhất Tiểu chẳng dám nói ra tại chỗ này, bởi vì ông ta chưa biết nguồn gốc của Công Tôn Thanh là người như thế nào.

Khi kể đến chỗ này, Vi nhất Tiểu liền đứng lên kể sát miệng vào tai Vô Kỵ, mà phụ nhĩ nhỏ to.

Nam Hải Tây Thi thấy Vi nhất Tiểu chỉ nói vài câu thì sắc mặt của Vô Kỵ trở nên uy nghi trang trọng.

Cặp mắt của chàng từ từ sáng rực lên, cứ trông gương mặt của chàng thì cũng đủ biết những lời nói của Vi nhất Tiểu thật vô cùng quan trọng.

Địa điểm Công Tôn Thanh đang đứng, cách Vô Kỵ xa hơn Nam Hải Tây Thi, nhưng trong lòng hân ta cũng giật mình kinh hãi.

Vì lẽ những lời nói của Vi nhất Tiểu tuy rất nhỏ, nhưng nhờ hân ta luyện bộ phận thính giác rất tỏ tường, nên không nghe sót một tiếng nào.

Bởi vì hân nghe Vi Nhất Tiểu nói :

— Thừa Giáo Chủ. Cái Bang lên mở đại hội tại Thiên Phương Tuyệt cốc, để mưu đồ một việc lớn lao, họ truyền lệnh cho toàn th Bang chúng tom góp hết đồ đồng, đồ thau trong khắp thiên hạ.

Câu chuyện kể đến chỗ này, Trương vô Kỵ và Công Tôn Thanh không hẹn nhau mà cùng giật mình kinh lạ.

Vì kể mấy hôm nay, cả hai người này đã lê gót khắp giang hồ đi đến đâu thì cũng nghe dân chúng ồn ào bàn tán, vì trong nhà nào cũng xảy ra vụ mất cắp, những đồ mất đi thấy đều là đồ đồng đồ thau, không ngờ những vụ này do đệ tử Cái Bang gây ra.

Đột nhiên Sử Hồng Thạch quát :

— Ba đứa đầu đảng trong Minh Giáo đã nghe rõ hay chưa ? Việc này mà bại lộ ra ngoài thì đại sự của Cái Bang sẽ tan như mây khói, và vậy chúng bây phải vui xác tại đây. Hồn ma của chúng bây sẽ phụng sự cho 36 vị Bang Chủ tại chỗ này...

Dứt câu Sử Hồng Thạch đưa mắt nhìn khắp lượt Thánh Thê đang ngồi đứng la liệt trong gian phòng rộng thênh thênh này...

Bỗng nhiên Sử Hồng Thạch mặt mày k ám sắc, vì hồi nãy vừa phát giác hai bộ xương đã tan ra thành từng mảnh vụn nằm la liệt khắp đó đây.

Câu nói của nàng đầy cảm hờn và phẫn uất :

— Chẳng khốn kiếp nào dám to gan lớn mật, dám tiêu diệt thánh thê của Cái Bang Bang Chủ ?

Lời nói này vừa ban ra khỏi miệng Sử Hồng Thạch thì mọi người thấy đều kinh hoảng khiếp vía.

Nhất là Vi nhất Tiểu, vì lẽ ông ta là một kỳ lão võ lâm, rành nhiều điều bí mật trong võ lâm.

Nhược bằng đúng như lời của Sử Hồng Thạch, thì những bộ xương người kia là di thể của Bang Chủ Cái Bang, thì những người hiện diện nơi đây, thật là khó sống sót mà trở về.

Thỉnh linh có tiếng của Sử hồng Thạch cất lên, làm cho gián đoạn ý nghĩ của Vi Nhất Tiểu.

— Hoàng Trưởng Lão hãy tra kỹ lại xem Thánh Thê của vị Bang Chủ nào đã bị hủy diệt đi ?

Một vị Trưởng Lão có cặp mắt đỏ ngầu lướt tới một bước

đưa mắt về phía trước, mồm ông ta đếm lầm nhẩm, đoạn cung kính trả lời :

— Thánh thẻ của vị Bang Chủ thời thứ 25 và đời thứ 28.

Sứ hồng Thạch cảm hôn cực độ, nghiêng rặng ken kết :

— Thế là tội đáng chết nghìn lần.

Hết lời nàng cúi xuống ôm lấy thẻ xác mê man ngất lịm của vị Trưởng Lão đã bị trúng chiêu Thần Long Bãi Vĩ, rồi nhanh như chớp bốn người hỏa tốc lui ra.

Chợt có một tiếng «khoan» vang lên nhưc óc, chiếc bóng mờ của vị khinh công đệ nhất thiên hạ Vi Nhất Tiểu bay vào tới toan thò tay tới chụp lấy Sứ hồng Thạch.

Nhưng thân hình của ông ta vừa bay tới nơi, thì bốn người trong Cái Bang đã khoát tay nhau, tương thông cùng nhau nội lực mà ngang nhiên chối lại.

Giờ đây Vi nhất Tiểu nhờ công lực khôi phục nên nhanh nhẹn không có bất mực nào tả cho cùng, trong một cái nháy mắt có một tiếng «bùng» kinh khủng vang lên, và thân hình của Vi nhất Tiểu liền bắn ngược trở về.

Đảo mắt nhìn ngay về phía trước, Trương vô Kỵ thấy bốn người này hiện giờ đã kết thành một cái Kiền Bích Trận, chặn ngang từng cửa, thế lực vô cùng vững chắc.

Từ khi Vi nhất Tiểu nghe Sứ hồng Thạch kiểm điểm những Thánh Thẻ của Bang Chủ, thì liền chú mục đến nhất cử động của nàng.

Trong trí của ông ta nhớ lên câu :

«Xạ nhân tiến xạ mã.

«Cầm tặc tiến cầm vương.

Ông ta sẵn sàng chờ đợi có cơ hội thì xuống ngay độc thủ để bắt được nàng vào tay, thì thoát khỏi chỗ này không phải là việc khó.

Nào hay cứ chờ mãi mà không có dịp may, bây giờ bỗng họ rút lui khỏi chỗ này, thật là lành ít dữ nhiều, vì vậy nên mới xuất động thân hình, toan xuống tay nhưng đã trễ.

Trương Vô Kỵ kinh hoàng, nên tức khắc buông mình bay tới, hao nhiều công lực trong người thấy đều đổ dốc ra, chiêu thức Lục Đỉnh Khai Sơn của chàng tung ra như trời giáng.

Sứ hồng Thạch đứng ngay giữa Kiền Bích Trận, nên trúng phải đòn vào chỗ vai, nàng kêu lên một tiếng vô cùng bi thiết, mồm nàng bắn ra một giọt máu đào, khiến cho Kiền Bích Trận rã tan.

Nhưng thân hình của Trương Vô Kỵ cũng bị sức đẩy vô cùng mãnh liệt làm bật ngược trở về năm sáu bước.

Chân chàng chưa kịp đứng vững, thì thân hình của Trương Vô Kỵ trở tới như một con thần long phi tới để làm tròn nhiệm vụ khai lối mở đường.

Nào hay đâu, thân hình của chàng chưa kịp bay tới, thì Kiền Bích Trận liền kết trở lại vững như tường đồng, dày như vách sắt.

Sắc mặt của Sứ Hồng Thạch bây giờ xanh mét như tàu lá, nhưng vẫn liều chết đề liên kết thành một thế trận một cách phi thường kiên cố, nhìn sắc mặt Vô Kỵ cũng biết rằng nàng đã có ý định liều chết để giữ lấy con đường này.

Bước chân của Trương Vô Kỵ dừng lại, toan dùng kế hay, đưa mình và anh em ra khỏi gian phòng này...

Còn đang phân vân, thì bên tai chàng vang lên một cơn gió thoảng, phía tả có Vi nhất Tiểu, phía hữu có Quang Minh Hữu Sứ Phạm Dao đồng xuất hiện.

Hai viên lão tướng này đồng một loạt khoát tay ngang qua vai của chàng, và ba người đồng hét lên một tiếng nháy vào tới để cướp lấy con đường sống của mình.

Trong vòm trời vô lâm hiện nay, có được mấy người có nội lực thâm hậu bằng ba người này.

Giờ đây tình thế đưa đẩy, bắt buộc họ phải liên kết cùng nhau vì thế Kiền Bích Trận của Sứ Hồng Thạch vững vàng kiên cố như xưa cũng nghe thấy một luồng sức mạnh đề lên không khiếp vô cùng.

Có một tiếng «bùng» kinh khủng lại vang lên.

Một bức tường đồng vách sắt do bốn vị cao thủ Cái Bang hợp sức đề tạo thành, bị cái va chạm vô cùng mãnh liệt này liền tức khắc rạn tác như lá mùa thu rụng.

Bốn người bị đẩy ra bốn phía, ngã gục trên mặt đất trong mồm thò ra máu tươi lênh láng.

Ba tay cao thủ trong Minh Giáo thì tay vẫn nắm chặt tay nhau, nhưng đều loạng choạng lùi về phía sau hơn bảy bước.

Giữa lúc ấy hình ảnh diêm kiều của Nam Hải Tây Thi từ phía sau bay tới, đỡ lấy Trương vô Kỵ nằm nhẹ vào lòng.

Công tôn Thanh nào chịu bỏ qua dịp may ít có, trông thấy mọi người hiện diện tại nơi đây, thấy đều nối tiếp nhau thọ trọng thương nằm la liệt khắp nơi...

Hắn liền phi thân qua khỏi đầu của Nam Hải Tây Thi, lướt ra ngoài cửa.

Từ này giờ tiếng động cơ vẫn vang lên rầm rầm không dứt, Kiên Bích trận vừa tan tành thì cánh cửa bên tả khép lại chỉ còn một khe hở chỉ để cho một người chui qua mà thôi...

Công tôn Thanh vừa bay vào tới ngưỡng cửa, thì đột nhiên trường lão ban này lãnh đôn Thần Long Bài Vi của Vô Kỵ từ này tới giờ nằm yên trên mặt đất, bây giờ bỗng đứng phắt dậy, quật ra một chưởng kinh hồn.

Công tôn Thanh bất chợt gặp một luồng chưởng mạnh kinh hồn của một con hổ đang bị thương, thân hình của y ta bị sức mạnh đó đẩy bay trở vào phòng.

Hai bàn chân của hắn vừa chạm đất, thì hai cửa đồng thời đóng sầm lại, một cách vô cùng kiên cố.

Hai cánh cửa vừa khép lại, Công tôn Thanh đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hoàng, đưa tay chỉ lên trần nhà.

Nam Hải Tây Thi trông theo hướng tay chỉ của Công tôn Thanh nàng thấy dưới ánh sáng trong veo xanh lét của muôn muôn nghìn hạt Dạ minh Châu có một luồng khói đen từ trên trần nhà bay xuống.

Nhìn vào lòng mình, Nam Hải Tây Thi thấy Vô Kỵ đang mở cặp mắt lơ lơ nhìn lên trần nhà, chẳng rầu rĩ nói lên mấy tiếng :

— Hãy nín hơi lại...

Hai tiếng nín hơi như hai tiếng lò đất long trời, nàng liền bề xốc lấy Vô Kỵ và đỡ Phạm Dao và Vi nhất Tiểu chạy nhanh vào trong tận cùng gian phòng.

Công tôn Thanh thấy thế cũng đuổi theo. năm người này lúc này chia thành hai khối cầm thù lẫn nhau, nhưng bây giờ vì đứng trước hoàn cảnh trăm phần nguy hiểm như thế này, tất cả thấy đều ngồi chung lại cùng nhau, mỗi người con mắt sáng ngời trong về phía làn khói đen mà hết sức suy nghĩ cố tìm một phương pháp để thoát khỏi vòng hiểm cảnh.

Làn khói đen tràn nhà từ từ đi lẫn tới, nguyên nhân trong gian phòng này không có một tí gió, nên vầng khói kia đông đặc lại, sức lan rộng thật nặng nề chậm chạp.

Thỉnh lình Công Tôn Thạch vỗ đùi đánh đét, đưa tay vào lòng kéo chiếc túi đựng thuốc ra.

Hắn ta từ từ trút những lọ thuốc màu sắc ngồn ngồn lên trên mặt đất.

Vi nhất Tiểu thấy liền hiểu ngay ý của Công Tôn Thanh, mọi người thấy hắn mở mắt nhìn vào ba mươi mấy hủ thuốc kia mà sắc mặt trầm tư dường hết tinh thần suy gẫm một vấn đề vô cùng quan hệ.

Nằm êm trong lòng của Nam Hải Tây Thi, Vô Kỵ đưa mắt nhìn xem từ phía, chàng nghĩ rằng nếu đây là thánh địa của Cái Bang, thì chắc chắn trăm phần mình phải chết, chàng nghĩ lại :

— Đời người từ sanh đều có mạng, dù có chết thì cũng là hết, nếu buồn phiền lo lắng cũng vô ích, chỉ bằng ta như một giây phút còn ở dương trần này là thưởng thức thêm năm ba thế vô. vì nghĩ vậy, nên cặp mắt của chàng đưa qua một vòng để nhìn xem bộ điệu của những thánh thể của những vị Cái Bang Bang chủ.

Vô Kỵ nhìn thấy dưới chân của mọi người thấy đều có một thanh gậy ngọc, cứ dựa theo đó mà liên tưởng thì chắc bộ điệu của những người này là một thế võ bằng gậy.

Quả thật sự ước đoán của Trương vô Kỵ chẳng sai, nguyên nhân chỉ vì những vị Cái Bang Bang Chủ trước giờ làm chung, biết mình không sống nổi liền truyền ngôi lại cho Hậu Bang chủ, còn mình thì lẫn vào nơi Thánh Địa.

Trong hàng sáu thẩm thẩm này, vị Bang chủ sắp là đời đó bình tâm tĩnh trí suy gẫm vô công trong suốt một đời mình, để mà chế tạo ra một thế võ cao kỳ siêu đẳng.

Đó là một chiêu thức tổng hợp hết tinh hoa võ thuật của cả một đời người, vì vậy mà lạ lùng không thể tả.

Trương Vô Kỵ ngắm nhìn một bộ thánh thể gần mình nhất, thấy hai cánh tay của vị Bang chủ này thủ một chiêu thức trông thật bình thường.

Nhưng lại là một thể thủ vô cùng kín đáo, cố gắng tạo cho mình một cảm giác rằng bộ xương đó là một người bằng thịt, và chàng tìm hết cách để tấn công.

Tuy thế, đương suy đi nghĩ lại, tính tới tính lui, vẫn không thể nào tìm ra cách phá giải.

Bây giờ Quang Minh Hữu Sứ là Phạm Dao, tính thần cũng bắt đầu sáng suốt, ông ta nhìn thấy Trương Giáo Chủ nằm im lìm trong lòng của người đẹp, nàng thì bây giờ che ngang mặt một vuông lụa, chỉ lộ ra cặp mắt sáng ngời lóng lánh mà thôi.

Nhìn vào ánh mắt của nàng, Phạm Dao xem thấu phần nào tâm trạng của người đẹp, lúc bấy giờ Nam Hải Tây Thi đang đắm đuối trông vào mặt của Trương Vô Kỵ, cặp mắt của nàng chan chứa một tìm cảm quyến luyến xót xa...

Chợt nghe Trương Vô Kỵ nói:

— Phạm Hữu Sứ nhặt hộ thanh gậy đặt vào tay người ấy...

Phạm Dao thật thông minh tuyệt vời, nghe nói liền biết ngay thâm ý của Giáo Chủ, ông chậm chậm bước tới, lượn lấy thanh gậy ngọc dưới mặt đất, đoạn ngắm nghía bộ xương người một thoáng, rồi nhẹ nhàng nhét thanh gậy ngọc vào bấu tay hữu của bộ xương này.

Gậy ngọc vừa liên lạc vào thánh thể của Cái Bang chủ, thì Nam Hải Tây Thi liền nghe Vô Kỵ kêu lên một tiếng như một người vừa khám phá ra một việc lạ lùng.

Chỉ vì bấy giờ Trương Vô Kỵ cứ ngắm nhìn thánh thể của vị cái Bang Bang chủ mà không tài nào khám phá nổi chỗ huyền ảo cao siêu của nó.

Vô Kỵ chỉ cảm thấy mơ hồ rằng thể thủ của người này vô cùng kín đáo, nhưng trong chiêu thức đó lại có lồng thêm một thể công vô cùng sâu sắc.

Chờ đến khi thanh gậy ngọc đặt vào thánh thể, chàng liền giải đáp được điều thắc mắc bấy giờ, chỉ vì vị Bang chủ này tay hữu sử một chiêu trong đường roi Đá Cầu, còn tay tả tung ra một chiêu quen thuộc, Thần long hải vĩ.

Thế Thần Long Bối Vi thì Vô Kỵ đã thuộc lòng, nhưng còn chiêu thức bằng gậy kia, khi này chàng bị mấy phen Sử hồng Thạch mang ra xử dụng và cho nếm mùi chua cay, nhưng chàng chẳng biết tên gọi là gì.

Hai thể này hòa hợp với nhau, tương sanh tương khắc hỗ trợ lẫn nhau, nên bí hiểm vô cùng. Trương Vô Kỵ là người biết dùng Thần Long Bối Vi ngay từ thuở bé, mà suy nghĩ mãi vẫn không ra.

Nhưng một khi nghĩ ra một chiêu rồi, thì lấy đó làm căn cứ mà suy lộng ra những thể khác.

Thế là một niềm vui sướng không bút mực nào kể xiết, từ trong thâm tâm của chàng từ từ dâng lên tâm khảm.

Không bao lâu, chàng đã khám phá được một thể võ gần đó, ngực chàng đánh liên hồi... không ngờ Giáng Long Thập Bát Chương ở ngoài đời thì biến thể vô cùng, mà ở trong đây thì không xiết kể.

Trương Vô Kỵ co mình trong lòng người đẹp Nam Hải Tây Thi mà ngây ngất, không phải chàng ngây ngất vì hương sắc mỹ miều trong da thịt người đẹp xông vào tận mũi chàng, và chàng say sưa ngây ngất vì chàng đã khám phá tận chỗ của những chiêu thức lạ lùng kia.

Đứng vào giữa lúc tâm trí chàng lảng lảng khoải tra đưa tâm của mình vào chỗ sâu cùng nghệ thuật võ công, bỗng có một câu nói văng vẳng lọt vào tai chàng, đúng là phép cách bích truyền thanh:

— Chúng bây sắp sửa nếm mùi Thiên Thu Túy Vũ, đề vè với tiên nhân...

Cảm tưởng của Trương Vô Kỵ bị câu nói đầy sát khí này cắt đứt, chàng ngừng đầu nhìn lên, thấy mọi người hiện diện nơi đây thấy đều kinh hoàng khiếp vía.

Nhất là Công Tôn Thanh, khi chàng nghe nói đến bốn chữ "Thiên Thu Túy Vũ" thì như một con chim bị ghim phải bốn mũi tên độc, hơi thở của hắn cơ hồ như nghẹt hẳn đi.

Vì hẳn thường đi lại trong chốn giang hồ, hằng ngày nghe những bậc tiền bối vô lâm kê lại, thì hơi độc có tên là Thiên Thu Túy Vũ, kia là một loại hơi độc có từ hơn nghìn năm nay..

Ái là người bạc phước người nhảm nó, chẳng phải đứt ruột mà chết một cách bí hiểm như Tam Bộ Đoạn Trường, cũng không phải ngất đi bất tỉnh nhân sự như thứ thuốc mê mà Nam Hải Tây Thi đã hít phải.

Bất cứ một người nào hít phải một hơi vào ruột, liền say như người uống phải rượu ngon, nhưng cứ say mãi như vậy đến nghìn năm, đúng như hai chữ thiên thu vậy.

Bốn người kia tuy không rõ ngọn gốc như Công Tôn Thanh nhưng cũng hiểu rằng đây là một hơi độc mà người phải thì toi mạng như chơi.

Cả bốn người đều không hện mà cùng nhìn ngay vào làn khói, trông thấy diện tích của nó càng ngày càng lan rộng thêm ra xem tình trạng này thì trong vòng một hai nén hương nữa thì sẽ lan đến chỗ mọi người đang ngồi.

Con lo lắng đã qua, Trương Vô Kỵ càng thấy thâm tâm của mình bình thản, chàng cứ yên tâm tĩnh trí, tiếp tục nghiền ngẫm những chiêu thức đang phơi bày ra trước mắt của chàng.

Bao nhiêu tâm tưởng của chàng thấy đều dễ hết vào võ thuật, bây giờ năm người hiện diện tại nơi đây đều đưa ý tưởng của mình vào năm ý tưởng khác nhau, như năm con ngựa đi năm ngã...

Về phía Công Tôn Thanh thì một mây cau có, cặp mắt nhìn lườm lườm vào những lọ thuốc đủ màu sắc của hẳn. Vì nhất Tiểu thì lim dim như tham thiền, thật ra ông ta đang theo dõi nhất cử chỉ của Công Tôn Thanh.

Còn Phạm Dao đưa mắt nhìn thấy chung quanh, lục soát đó đây, chợt ông trông thấy trong tận cùng tận của gian phòng có bày một chiếc án thư hình dáng cổ kính, trên có bày đầy những văn thư sách...

Trông thấy Trương vô Kỵ vẫn ung dung bình thản, ông ta cũng cố giữ lấy thái độ của mình vô cùng tươi tỉnh, lặng lẽ lấy những chồng sách mục nát trên bàn lật xem.

Trong lúc đó thì Vi Nhất Tiểu theo dõi từng cử chỉ của Công Tôn Thanh.

Bây giờ xin bạn gác chuyện Vô Kỵ mi nên nhắc đến Triệu Minh.

Trở lại việc Triệu Minh, kể từ lúc theo chân Vương Bảo Bảo nhờ có óc thông minh và tinh thần quỳền biến, nên nàng lập được khá nhiều chiến công oanh liệt.

Tuy vậy, lòng nàng cũng canh cánh, bài ngời thương nhớ chồng con, nhưng vì phải ngày đêm theo sát Công Tôn Cần và chúng thủ hạ, nên không có dịp về đất Trung Nguyên.

Nàng nhớ câu «Đã Thảo Kinh Xà» nên chẳng dám khinh động chỉ âm thầm dòm ngó hành vi của Công Tôn Cần mà thôi.

Thời gian trôi nhanh như suối chảy qua cầu... mới đó mà đã năm lần xuân tàn đông đến.

Suốt năm sáu năm trường ấy, Vương Bảo Bảo chiếm cứ một phương trời, dùng thuật di chuyển mấy trăm nghìn quân của ông ta tới khắp miền sa mạc, làm cho nhà Minh phải đêm đêm lo sợ ăn ngủ không yên.

Vào một đêm kia quân binh của Vương Bảo Bảo đang đồn trú giữa một vùng sa mạc, bấy giờ độ vào khoảng đầu canh ba, nấp trên trời chỉ có một vài ba vì sao thưa thớt là rải rác trên nền trời xanh. Bấy giờ Triệu Minh nằm một mình trong lều, nàng lắng tai nghe gió lộng từ ngoài ải xa xôi đổ ập thổi vào mà trong thâm tâm xót xa đau đớn.

Thình thoảng, từng hồi trống trận tưởng thành vắng vắng đưa sang, càng làm tăng nỗi sầu của người nặng mang tâm sự.

Đồng Triệu Minh giật mình ngồi phắt dậy...

Vì là con nhà võ nên hai tai của nàng rất thính, nàng nghe trong tiếng gió xào xạc, có xen mấy tiếng chân người nhẹ nhẹ...

Nàng nghĩ : Đêm hôm nay khuya khuya sao lại có người lén quần đến gần lều riêng của ta ? Nơi đây cách đại trại của Vương huynh rất gần, bọn vệ sĩ tuy có canh phòng nhưng bao giờ dám đến lều riêng của ta ? Hay đây là gia tộc... ?

Nghĩ vậy nàng liền rút thanh trường kiếm, rồi cắt mình nhảy lên thật nhanh để ra ngoài.

Thân hình vừa bay ra khỏi cửa, nàng liền chém vào vào về phía trước ba đường kiếm liên hoan mục đích của chiêu thức này dùng để bảo vệ phía trước một khi kẻ địch tấn công bất ngờ.

Khi chân chưa chạm đất, Triệu Minh đã rảo mắt nhìn quanh nàng giết mình tinh hải...

Trước mặt nàng đang hiện ra hình ảnh của hai lão già gầy còm khô héo, hai lão này chính là Huyền Minh nhị lão.

Triệu Minh thăm nghĩ :

«Hai lão này tuy ngoài mặt đối với ta ra chiều thân mật, nhưng trong lòng thì chắc chứa dao gươm bảy giờ lẫn mìn đến lều riêng của ta thì đáng nghi ngờ lắm».

Triệu Minh vừa đứng vững thì hai lão già rạp mình vái chào, Lộc Trương Khách nói :

— Nửa đêm khuya khoác làm kinh động đến quận chúa chúng tôi thật đáng tội nhưng hiềm có lệnh của Vương Tướng Quân...

— Lệnh gì ?

Huyền Minh nhị lão trầm ngâm cuối đầu nhìn xuống đất.

Hạ Bút Ông mở lời nói :

— Tướng quân có lệnh cho mời Quận Chúa đến bàn việc cơ mật.

Đưa mắt nhìn sang doanh trại của Vương Bảo Bảo, thấy đèn đuốc vẫn còn sáng như ban ngày. Triệu Minh nghĩ thầm :

— Chắc hẳn nói không ngoa, để ta sang xem thử cho biết.

Nghĩ đoạn nàng liền khoát tay ra dấu, ra hiệu cho hai người đi trước.

Đến lúc Triệu Minh bước chân vào doanh trại, quả nhiên thấy anh mình đang trước bàn, sắc mặt có vẻ buồn bã lắm. Chung quanh ông ta là những chàng tướng thân cận cùng với các tay võ lâm cao thủ, ai nấy thấy đều có sắc mặt trang trọng.

Hỏi rõ ra, mới biết Vương Bảo Bảo, mặc dầu mang quân đi phá

đối khắp sa mạc miền Bắc, nhưng thắng thì ít, bại thì nhiều cứ mỗi lần giao chiến với Từ Đạt, đều thất bại chua cay.

Vì thế trong lòng của ông ta tức tối không thể yên giấc được, bèn bàn chúng tướng tới luận việc.

Vì Triệu Minh phận nữ nhi không tiện tham dự nên chẳng mời nàng đến.

Bàn luận đến lúc sôi nổi, ai nấy cũng đều cho rằng sở dĩ quân Nguyên chẳng được toàn thắng, vì Từ Đạt dụng binh quá tài.

Mà Từ Đạt được trăm trận trăm thắng chỉ vì nhờ ở trong tay của ông có quyền Vũ Mục Di Thư. Nay quân Nguyên muốn chuyển bại thành thắng, thì phải làm sao tìm hết cách đánh cắp cho kỳ được quyền binh thư huyền bí ấy.

Phương pháp đó ai cũng tán thành, thế là Vương Bảo Bảo liền phái ngay một số người thi hành công việc nặng nề kia.

Nhớ đến em gái mình sống lâu ở đất Trung Nguyên, hẳn là quen thuộc đường đi nước bước, nên hôm nay muốn tìm người lĩnh nhiệm vụ trở lại Trung Nguyên, đánh cắp cho được quyền «Vũ Mục Di Thư» thì ngoài Triệu Minh ra chắc không còn ai đủ tài thực hiện.

Ông liền cho Huyền Minh Nhị lão sang mời Triệu Minh, nghe trình bày đầu đuôi công việc, nàng suy nghĩ :

— Chưa tướng luận việc như vậy cũng phải, vậy ta cũng nên nhân dịp này trở lại Trung Nguyên biết đâu mò tìm lấy được mà lại được kim.

Nghĩ đoạn nàng thở dài nói :

— Hay lắm, ta cứ tìm phương pháp lên vào hành dinh của chúng lấy được sách thì lấy, bằng lấy không được thì tạm mượn thủ cấp của tướng Từ Đạt về đây tế cờ cũng tốt.

Mọi người nghe quận chúa nói hào hùng như vậy thấy đều hăm hở.

Wang Bao Bao trao quyền cho Triệu Minh điều khiển chúng tướng lên đường, nhắm hướng Trung Nguyên trực chỉ.

Năm hôm sau người ta thấy có một đoàn người ngựa chuyên nghề buôn bán từ Ngoại Mông đi thẳng vào Trương Gia Khẩu, trong những kiện hàng của họ toàn là những món đồ da đắt tiền.

Mấy năm nay dầu có chiến tranh, nhưng những kẻ thương buôn vẫn cứ được đi lại giữa hai khu vực, nên quân binh cũng chẳng dễ tâm cho lắm, vì vậy đoàn thương buôn ấy lọt vào Trương Gia Khẩu một cách dễ dàng.

Đêm hôm ấy đoàn người tạm ngụ lại khách sạn Nam Bắc Phong khi thành phố vừa lên đèn, Triệu Minh ra lệnh cho mọi người ra ngoài thị trấn dọa thám tình hình.

Khi lâm hành, Triệu Minh cải trang thành một lái buôn tuổi ngoài tứ tuần, mặt mày xanh ngắt.

Công Tôn Cần thì sửa thành người thủ ngân và giữ sổ sách. Còn Huyền Minh nhị lão thì thành hai lão già đánh xe, ngoài ra còn rất nhiều tay bảo thủ khác cũng đều cải trang thành nhiều hình thức khác nhau.

Công Tôn Cần đi ra ngoài phố chỉ một loảng là hốt hoảng chạy trở về cấp báo :

— Trời giúp ta... Bọn quân Minh bàn tán âm thầm, nói rằng Từ Đạt vài ba hôm nữa sẽ về kinh thành vì có lệnh của Minh Đế triệu về nghị sự.

ÁC CHIẾN HOÀNG HƯƠNG CỐC CHẸN ĐƯỜNG CƯỚP DI THƯ

Triệu Minh nghe xong cả mừng :

— Thật là Trời giúp chúng ta, ta truyền cho người thám dò đường đi của hắn, nội trong ngày mai ta sẽ liệu lượng.

Dứt lời liền cho Công Tôn Cần trở ra.

Suốt đêm hôm ấy nàng không yên giấc, và trong đầu sắp sẵn kế hoạch để cướp lấy di thư.

Nàng nghĩ mình đang tìm phương pháp thi hành cái kế Điều Hồ Ly Sơn, chẳng ngờ con cộp kia xuống núi, ta dùng toàn lực chờ y dọc đường rồi bất thình lình cho y một đòn sét nổ ngang tai.

Giữa khi Triệu Minh đang vận dụng hết trí khôn để tìm phương kế đưa Từ Đạt vào tử địa, thì ông ta an nhàn tự tại.

Sau khi nhận được thánh chỉ Từ Đạt kiểm điểm lại năm trăm kỵ binh, càng với rất nhiều cao thủ trong Minh Giáo, bình tình lên đường.

Đoàn kỵ binh của Từ Đạt từ bản danh nhắm kinh thành và sáng bữa sau đã đến Hoàng Hương Cốc.

Nơi đây đường đất cheo leo hiểm hóc, Từ Đạt vốn là một tay kiện tướng của Triều đình nên đối với địa lý toàn thể Trung Nguyên ông ta thuộc lòng không sai một mảy.

Khi còn cách Hoàng Hương Cốc chừng vài dặm, Từ Đạt quay lại nói với chúng tá hữu.

Phía trước là Hoàng Hương Cốc địa thế hiểm nghèo chúng bây phải cẩn thận.

Lúc đó vào khoảng giữa trưa, nhưng trong Hoàng Hương Cốc thật là mịt mờ, nhiều cơn gió lộng thổi tới làm cho mọi người cảm thấy sáng khoải vô cùng.

Nhìn hai bên đường tướng sĩ thấy ngàn mai rực rỡ, khoe sắc tươi vàng. Những kỵ binh này đi xa quê hương xứ sở, sống lâu năm trên sa mạc mịt mù cát bụi, bây giờ được thấy cảnh ngàn mai xinh đẹp như vậy, người nào cũng thấy tinh thần phấn chấn.

Năm trăm binh của Từ Đạt vừa tới thung lũng, thì phân ra làm hai đội tiền quân và hữu quân, hộ vệ Từ Đạt đi vào trung quân.

Chợt từ trong đám tá hữu hầu cận Từ Đạt có hai người rời đoàn thoát ra, khi đến bia rừng địa thế hiểm yếu liền dùng tài nghệ siêu đẳng lướt nhanh, đi sâu vào cánh rừng mai để kiểm soát dọc đường cho chủ tướng.

Độ chừng tàn nửa nén hương, cả hai người trở lại, sau khi đi hơn hai dặm đường.

Trong khoảng hai dặm vuông, hai người chỉ trông thấy mai vàng rực rỡ, đầu non tỉnh mịch im lìm, chẳng có một bóng người vắng lại.

Sau khi báo cáo tình hình, Từ Đạt vững dạ cứ thúc quân đi tới.

Hơn năm trăm võ ngựa phi rầm rập trên khoảng đường cheo leo hiểm yếu, phong cảnh phía trước càng lúc càng đổi thay vô cùng ngoạn mục.

Từ Đạt là võ quan, nhưng thích yêu văn, và rất thích cảnh thường hoa dưới nguyệt, ngắm vịnh bên đèo...

Trong những thứ hoa, ông ưa thích nhất là hoa mai, vì thế tuy ngồi trên ngựa, nhưng đôi mắt ông ta cứ nhìn hai bên đường để thưởng ngoạn những cánh hoa mai, đang vươn mình giữa cảnh thiên nhiên hùng tráng.

Cảnh tình của Từ Đạt bây giờ thật là phù hợp với câu « tàu mã khán hoa » vì thế ông khe khẽ ngâm hai câu cổ thơ của thi sĩ Mạnh Giảo đời Đường.

« Xuân phong nhất ý mã đề tật »

« Nhất nhật kháng biên trường An hoa »

Hai câu cổ thơ này ông ta chỉ ngâm đến chữ « An » thì bật ngang vì những tiếng ồn ào huyền ảo ở phía tiền quân.

Từ Đạt kinh dị quay sang hỏi chúng tá hữu. Quân sĩ đi phía trước truyền miệng lại rằng :

— Đằng trước vừa có người bán mai.

Từ Đạt lấy làm lạ, tự hỏi :

— Chỗ này mai đầy rừng, nếu thích thì thuận tay bẻ bao nhiêu cành mà chẳng được, sao lại có người bán hoa mai giữa rừng mai ? Việc này thật thế gian hiếm thấy.

Cảm tưởng của ông ta vừa tới đây, con ngựa của ông phi được gần trăm trượng, thì trước mặt ông ta thình lình xuất hiện hai người.

Hai người này là một lão già râu tóc bạc, nhưng tinh thần vẫn còn tráng kiện, bên cạnh lão già là một thiếu nữ tuổi chừng hai mươi, mặc một bộ đồ trắng.

Vừa xuất hiện thì lão già nhanh như chớp nhảy tới toan bắt lấy Từ Đạt, thủ pháp của hắn đã nhanh, nhưng sau lưng Từ Đạt vọt ra một lão già có bàn tay vàng rực rỡ lão già này cộn nhanh hơn, sau khi tấn công hụt yếu huyệt Thiếu thương của địch thủ, lão liền thay đổi hai thế công mãnh liệt. Trong một cái chớp mắt mà hai tay cao thủ thượng thừa đã đấu chiến cùng nhau ba bốn chiêu thức liền hoàn thật là ngoạn mục.

Nhưng chỉ trong vòng một khoảng cách hết sức nhỏ nhen, nếu một người ít sành sỏi không tài nào trông thấy nổi.

Vào giữa lúc hai bên còn đang đấu chiến với nhau, thì thân hình

mầm mại của nàng thiếu nữ đã vèo vèo bay tới, xù một thế sấm sét vào chính giữa mặt của Từ Đạt, dụng ý dùng để hỗ trợ cho lão già kia chiếm đoạt cho thành công.

Nhưng bàn tay của thiếu nữ áo trắng chưa kịp đánh ra một nửa, bỗng từ sau lưng của Từ Đạt có hai người lách mình bước tới, và rồi một ngọn roi bảy khúc tức khắc đâm thẳng ra như một cán búa, chiếu thẳng vào giữa lòng bàn tay của thiếu nữ áo trắng mà thọc một đường thật mạnh.

Đầu roi vừa đâm ra thì có tiếng đại đao chém vào không khí nghe vèo vèo, bóng đao loé lên loang loáng, chém xối xả vào giữa mặt thiếu nữ một đao cực kỳ ác liệt...

Hai món vũ khí lợi hại này vô tình chặn đứng lại sự tấn công hung hăng của bạch y thiếu nữ, hỗ trợ cho Từ Đạt rút lui yên lành.

Cặp chân mày liễu của thiếu nữ dựng ngược lên, vì tức tối, bởi mưu sự đã trông thấy thành công mà trở lại thất bại chưa cay. Thân hình của hai người vừa rơi xuống mặt đất, thì đằng sau lưng nàng có mấy tiếng cười rừng rợn vang lên.

Tràng cười khùng khiêu vừa dứt thì từ trong những góc mai già gần đó, đột nhiên có không biết bao nhiêu người lần lượt xuất hiện.

Những người này bằng một phương pháp khinh công, nhẹ nhàng và lanh lẹ, nhảy tới rào rào, có một số bao chung quanh nàng thiếu nữ, dường như để hộ vệ, một số thì quắc mắt tràn về phía Từ Đạt, tất cả những cặp mắt đều đổ ngầu, lóng lánh hào quang, gườm gườm nhìn bọn quân Minh như muốn banh đa xé thịt.

Hiện giờ những tay hảo thủ của đôi bên, thay đều tập trung hết tinh thần ý chí, chú mục vào đối phương, hề bên nào động thủ thì liền ra tay can thiệp bởi vì mỗi bên thấy đều có một người là ngọc cảnh vàng cần được hết sức che chở.

Phần Từ Đạt vừa lấy lại sự bình tĩnh, liền quay lại trách hai người dùng khinh công dò đường ban này :

Hai đứa bây quý thật những phương giá áo túi com, địch thủ

đến gần sát vách, mà không hay, không biết, thế mà dọn đường cái gì, hử ?

Hai viên tùy tùng sắc mặt tái mét, mắt không còn hột máu, lạng lẽ cuối đầu nhìn xuống đất, nói lắp bắp:

— Thật tội đáng muôn thác...

Câu nói này chưa dứt thì năm trăm kỵ binh của Từ Đạt đã rầm rần chuyển động, mở thế quân ra thành hình cánh nhọn dòngh toàn lực bao vây đám người của nàng thiếu nữ áo trắng này vào giữa.

Lão già tóc bạc thấy vậy quay sang nói nhỏ nhỏ với nàng thiếu nữ:

— Kính thưa Quận chúa, chúng ta họa hồ bất thành, bây giờ thì tính sao ?

Câu nói mới tới đây thì bị một chuỗi cười sang sảng như chuông đồng của bên đối phương cắt ngang, đoạn có một giọng nói vang lên :

— Sự tiên đoán của ta thật không nhầm, quả thật gan của mi là gan của Triệu Tử Long mới dám vào hạng cạp vuốt râu hùm.

Triệu Minh, người hãy ngửa mặt nhìn xem ta là ai.

Thiếu nữ áo trắng khẽ giật mình, không ngờ hành tung của mình bị phát giác, ngẩn đầu trông lên thấy một lão già cao lêu nghêu gương mặt vừa quen vừa lạ, mừng tượng chẳng biết gặp người này ở đâu ?

Còn đang lo lắng, thì có một vị áo giáp rở ràng, quát lên một tiếng lệnh, thế là đoàn kỵ binh tức khắc huy động hết toàn lực, thấy đều dùng giáo dài, tấn công ò ạt vào hai bên hông, làm cho đoàn người của Triệu Minh rơi vào cái thế tả hữu thọ địch.

Trước mặt nàng có một số người kỳ hình dị tướng, không mặc quân phục bây giờ xôn xao cả dậy.

Triệu Minh liền rơi ngay vào vòng vây, phía trước nàng không biết bao nhiêu là tay võ lâm cao thủ, đang hăm he chực đánh vào hai bên hông là hai toán khinh kỵ binh thấy đều ngồi trên mình ngựa, sát khí lầy lừng.

Nàng khoát tay ra hiệu, toàn thể bộ hạ của Triệu Minh tức khắc phân ra làm hai cánh, chống lại với bọn binh, còn nàng và một số cao thủ thì sẵn sàng phản công với lũ võ sĩ của Từ Đạt.

Số là Triệu Minh lúc còn ở trong Trương Gia Khẩu đã thám dò tình hình biết Từ Đạt đầu sao cũng phải đi qua Hoàng Hương Cốc.

Nàng lại thăm hỏi biết tình hình người này rất ưa thú chơi mai, nàng nghĩ ra trăm phương nghìn kế, dụ cho tên này kéo quyền thư ra khỏi túi, đoạn xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, cướp lấy quyền sách mà lặn vào rừng mai vì sẽ có số đông yểm trợ.

Nhưng nàng lại vô tình quên rằng Từ Đạt cũng là con cáo già đầy mưu mẹo.

Lão ta biết mình có thành danh rộng rãi như ngày hôm nay đều do nơi ở quyền sách này, do đó mà đã hết lòng bảo vệ.

Lão cũng biết kẻ địch, muốn xuống độc thủ, không phải dùng thiên binh vạn mã mà cướp được, đầu cho có dùng thiên binh vạn mã đi nữa cũng dễ phòng hờ nếu đối phương lợi dụng võ lâm cao thủ sẽ đến gần mình, bất chợt ra tay thì khó phòng hờ lắm lắm.

Tục ngữ có câu «Lấy độc trị độc» nay muốn ngăn ngừa võ lâm cao thủ, thì phải dùng võ lâm cao thủ để tạo thành một thế phòng hờ chắc chắn.

Vì có mưu định như thế, nên những tay cao thủ trong Minh Giáo, ông ta đều tập trung theo sát bên mình, ngày đêm canh phòng nghiêm khắc.

Lúc này, lúc lão già nói đến việc binh thư đồ trận cho những người được nhiệm vụ canh phòng Vũ Mục Di Thư đã có dạ nghi ngờ.

Mãi đến lúc trông thấy quyền binh thư vừa kéo ra khỏi túi của chủ tướng mình, thì cặp mắt của thiếu nữ áo trắng này long lên sáng quắc, thế là bốn năm tay cận vệ thấy đều nín hơi dồn hết công lực chờ đột biến.

Thế rồi đột biến quả thật xảy ra, võ công của Lộc Trương Khách mặc dầu cao siêu tuyệt đỉnh nhưng bởi đối phương có phòng bị lại thêm toàn là hảo thủ một hai bên Minh Giáo nên kế hoạch của Triệu Minh trở nên họa hồ bất thành.

Năm trăm kỵ binh của Từ Đạt đối với đoàn người của Triệu Minh thật chẳng thấm vào đâu, có e ngại chẳng là e ngại những người đứng chung quanh người Từ Đạt kia.

Ban này đã thử qua mấy đòn, biết những người này là hạng cao

thủ thượng thừa, công lực cao thâm đến độ nào, thật chẳng biết làm sao đo lường được.

Chỉ mới sắp chiến với nhau chưa đầy năm hiệp, thì những tên quân mang giáo dài đi trước đều bị đâm người của Triệu Minh dùng thế Không Thủ Nhập Bạch Nhân cướp lấy và chống cự một cách hết sức anh dũng.

Tiếng trường thương va chạm vào nhau nghe leng keng hoà lẫn trong tiếng sát phạt dậy đất vang trời...

Tiểu thay, vì đoàn quân của Triệu Minh đứng dưới đất, nên thất thế, quân Minh từ phía trên ngựa cao đánh xuống xối xả thế tựa trẻ.

Triệu Minh thấy vậy thét ra ba tiếng lệnh:

— Mau giành ngựa.

Hai tiếng giành ngựa vừa vang lên, thì chúng bên Minh Giáo thấy đều nhất loạt, khởi công, dùng võ khí tấn công đoàn người của Triệu Minh một cách cuồng nhiệt.

Này giờ bọn họ tấn binh bất động có ý muốn dùng năm trăm kỵ binh này làm những vật hy sinh, đánh trước cho đoàn người này mệt là rồi sẽ dùng sức khoẻ mà đánh người đang mệt, mưu của họ thật là thâm độc.

Nhưng mà ba mươi mấy người theo chân Quận Chúa vào đất Trung Nguyên để thực hành một sứ mạng thật là gian lao khó nhọc, nên buổi ra đi nàng chọn lọc rất kỹ càng bởi thế mà bây giờ gặp nguy vẫn không rối loạn, bình tĩnh chia nhau ra đối phó một cách hết sức liệch oanh.

Trong một chớp mắt cuộc diện biến thành một trường ác chiến tung bừng hỗn loạn.

Trong Hoàng Hương Cốc tiếng người reo ầm ầm, tiếng ngựa hí lao xao hòa lẫn trong tiếng binh khí cắt gió nghe vào vào... bầu không khí thực là nực cười chết chóc.

Vì bởi Triệu Minh được chúng cao thủ chia tả hữu, bao vây bốn phía, phòng vệ thật cẩn mật, nên mặc dầu đứng giữa chiến trường mà nàng vẫn an nhàn thư thả, cõi lòng nầy ra không biết bao nhiêu mưu lược, sẵn sàng tùy cơ ứng biến.

Chưa kịp tàn một nền hương, thì những người bên phía Triệu Minh, thấy đều nổi tiếp tung ra một chiêu Thuận Thủ Thuận Dương.

Đây là một chiêu thức đặc biệt của người Mông Cổ. Bởi vì họ là dân tộc chuyên sống về nghề chăn nuôi, nên suốt đời họ cơ hồ sống trên mình ngựa, do đó hiểu biết tánh ý của loài ngựa rất nhiều.

Từ thuở Tể Tiên của họ biết sử dụng thế võ này, chuyên dùng để cướp ngựa của đối phương, khi nào tung ra ứng dụng, thật là bá phát bá trúng, kiến hiệu vô song.

Hai mươi mấy đồn Thuận Thủ Thuận Dương thì có hai mươi mấy tên quân Minh sa mình xuống ngựa, và chỉ trong một thoáng, hai mươi mấy tên bộ hạ của Triệu Minh thấy đều oai vũ ngồi trên mình ngựa, tay cầm trường thương, kháng cự với quân Minh vô cùng mãnh liệt.

Nhưng mấy trăm thiết kỵ tùy tùng theo chân Từ Đạt, toàn là những binh rỗng, trăm người mới lựa được một người, nên đấu chiến với đoàn người của Triệu Minh đã lâu, nhưng càng đánh chừng nào, tinh thần càng hăng hái không thối lui nửa bước.

Đột nhiên Triệu Minh hô lên một tiếng lệnh, bộ hạ của nàng lập tức liền kết cùng nhau, liều chết phá một con đường huyết lộ, từ từ rút lui ra khỏi trận.

Nhưng đoàn quân của Từ Đạt đâu khứng để cho đối phương tự tay sờ lông một cách dễ dàng như thế.

Ngon roi của Từ Đạt vừa vung ra, và chúng binh sĩ cứ coi theo đó mà di chuyển.

Quân sĩ rần rần chuyển động làm cho đoàn người của Triệu Minh chống cự tung bừng, toàn thể bỗng thành hình biến sang thế tam giác, ba mũi nhọn trong hình tam giác này đâm mạnh ra ba phía, làm cho quân Minh kinh hoàng không biết đối phương sẽ thoát ra ngõ nào.

Bỗng nhiên một tiếng lệnh nữa lại loan ra, họ dường như có rập tâm từ trước, liền rút lui thật nhanh về phía Đông Nam.

Trải qua một trận ác chiến kinh hoàng, năm trăm kỵ binh của Từ Đạt hao đi, bây giờ còn lại chỉ có bốn trăm mà thôi.

Trong số bốn trăm này có độ vài ba mươi tên ở lại bảo hộ Từ

Đạt, còn bao nhiêu thầy đều hồ hết âm i, đuổi theo đoàn người của Triệu Minh, quyết tâm truy sát đến kỳ cùng.

Đoàn bộ hạ của Triệu Minh cứ theo con đường nhỏ giữa Hoàng Hương Cốc mà quát ngựa bỏ chạy.

Người Mông Cổ rất rành nghề cỡi ngựa, nhưng chẳng hiểu vì sao mà họ chạy chết mà chạy chẳng nhanh, có lúc mau, có lúc chậm, chấp chớn qua lại, khi ẩn khi hiện trước mắt, làm cho chúng binh sĩ của Từ Đạt cảm tức phi thường, võ ngựa đuổi theo như gió.

Nhưng đâu cho đuổi nhanh như thế nào đi nữa, thì đoàn người ở phía trước cứ giữ khoảng cách một đường tên mà thôi. Có bao nhiêu tên họ bắn với theo, thầy đều rút bên chân ngựa như những chiếc lá mùa thu, mà chẳng trúng họ một mũi nào.

Chỉ trong một cái chớp mắt, hai đoàn người ngựa đồng rời khỏi chỗ chiến nhau ban nãy gần hai mươi dặm.

Từ đó trở đi, đường đất bắt đầu chật hẹp, quanh co hiểm trở. Những người chạy phía trước có lẽ vì địa thế gập ghềnh khó đi mà ngựa bắt đầu mệt mỏi thì phải, nên tốc độ từ từ giảm lại.

Truy binh đang đuổi theo trông thấy, hết sức vui mừng là hét vang trời, võ ngựa đuổi theo.

Ba bốn trăm vành cung đều căng ra như những mặt trăng rằm, mấy trăm mũi tên sẵn sàng buông ra, và khoảng cự ly hai đoàn người sau và trước dần dần thu ngắn lại.

Khi khoảng cự ly vừa lọt vào tầm xạ kích, thì hàng trăm mũi tên bắn bay ra như mưa bất ..

Tàn quân chạy phía trước, vừa ra sức loạng thươg đánh bay những mũi tên bắn rót xuống mặt đường. Một mặt thúc ngựa chạy thừa sống thiếu chết.

Hình như bị hấn nà quá, bọn người này bỗng quành cương chạy sang phía tả, lần trốn vào một con đường mòn lên lối vào những mai già đầy đặc.

Đoàn truy binh đuổi theo thấy đối phương mặt lộ cùng đường trong lòng hừng chí, hồ hết vang trời, đốc thúc đuổi theo rất ngặt.

Tiếng quân reo hò, hòa lẫn tiếng xô ngựa, dầm trên những cành mai, gây nghe rần rã thật êm tai.

Càng đi sâu đoàn người của Triệu Minh phi càng nhanh có lẽ quen thuộc đường lối lắm.

Nhưng hướng đi của họ vẫn chấp chớn, lúc ẩn lúc hiện, làm cho quân Minh sợ mất mồi, đuổi theo càng nhanh.

Nhưng quẹo thêm hai ba khúc quanh nữa, thì đoàn người ngựa phía trước liền mất dạng trong những hàng mai vàng rực.

Đoàn quân Minh cứ trông theo dấu chân ngựa in dưới đất mà đuổi theo không ngừng.

Viên tướng lãnh dẫn quân, nhìn thấy địa hình càng ngày càng khó đi, cây cối càng ngày càng chần chịt truyền lệnh cho binh sĩ đừng khiên đề phòng hồ những việc bất trắc xảy ra.

Lệnh vừa ban ra thì cứ hai tên quân Minh nhập lại làm một, người đi trước dùng khiên đề hỗ trợ cho gã đồng bọn đi sau, người này kéo cung lắp tên nhắm về phía trước sẵn sàng xạ kích.

Minh quân cứ giữ theo thế đó mà thúc ngựa đuổi thêm qua một dặm đường nữa, thì bọn người phía trước thực sự đã mất hẳn trong rừng sâu, tuy quân Minh vẫn cứ theo những dấu chân ngựa đuổi theo ráo riết, nhưng càng đuổi chừng nào thì ngựa bốn bên im lìm vắng ngắt, chẳng có một bóng người.

Viên tướng đầu vừa thấy tình trạng khả nghi, thoát nhớ tới câu Giặc cùng đường không nên đuổi.

Lời binh thư vừa thoáng hiện trong tâm tư, hẳn tức tốc hô quân dừng vô lại, rồi lấy đoạn trước làm đoạn sau, đoạn sau làm đoạn trước quay đầu lộn trở ra...

Nhưng than ôi khi biết thì vãn đã thành thuyề, thế đã quá nguy.

Đoàn quân Minh cứ lộn qua lộn lại theo dấu ngựa ban nãy mà trở về, nhưng đi mãi mà không làm sao ra khỏi được.

Càng đi vào sâu thì phía trước mặt rừng mai càng thêm chần chịt, đường này chưa dứt thì ngõ khác tẻ ra, thật ra trăm đường muốn lối.

Có một vài tên quân thấy vậy liền nhảy lên một cành cây cao, nhìn về phía trước đề nhìn đường,

Khi đã nhìn ra đường xá một cách chắc chắn, nhưng đến lúc

nhảy xuống để dẫn đường lại quanh co rồi lạc lối, cứ quanh quẩn rồi cuộc trở lại chỗ ban này.

Ngẩng đầu nhìn lên nền trời trông thấy mặt trời từ từ chen lặn, bóng những cây mai in dài thẳm thướt trên đất mà vẫn chưa tìm được lối để thoát ra, trong lòng họ thấy đều nóng như lửa đốt.

Tâm lý của họ giống như tâm lý của Từ Đạt, bởi vì sau khi mấy trăm kỵ binh của ông ta đuổi theo truy xét đoàn người của Triệu Minh.

Thì lão ta quay lại nhìn chung quanh tả hữu của mình, thấy tất cả không đầy năm mươi tên, trong lòng của ông ta liền đâm ra lo sợ.

Trăm tư suy nghĩ, Từ Đạt liền đưa tay vào túi của mình lấy một tấm lệnh bài ra, trao cho hai người có khinh công cao nhất đi tuần đường ban này.

Lão kể tai nói nhỏ với hai người này vài câu, hai người này chăm chú nghe rồi cung kính nhận lệnh bài, thế rồi hai người nắm lấy tay nhau trở thuật phi hành, hai chiếc bóng mờ chạy vụt về phía Đông Nam.

Họ đi khuất dạng từ lâu mà đoàn truy binh một ra đi mà bất vô âm tín, làm cho trong lòng của Từ Đạt vừa bức rút vừa nóng nảy như đốt như thiêu.

Viên tướng tài của Từ Đạt cứ chắc lưỡi kêu trời trong dạ. Ông ta chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui dưới một gốc mai vàng úa, thái độ nóng nảy như một con kiến bò xung quanh một cái chảo nóng.

Bóng thái dương từ từ chìm sau rặng núi xanh, bóng tối trong thung lũng từ từ dâng lên, đem đến cho núi rừng một màu âm u đen tối.

Lão vừa định ra lệnh cho đoàn người di chuyển về hướng Đông Nam để theo dõi mấy trăm kỵ binh đã mất dấu.

Đột nhiên, từ trong tận cùng của cánh rừng mai xa thẳm có một tiếng hú vang ngân lên, xé nát khoảng đêm trường vắng lặng.

Giọng ngân này vừa vang lên, thì bọn hầu cận của Từ Đạt thấy đều kinh hoàng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hồi hộp.

Vì căn cứ vào cường độ của âm thanh ngân đó, thì người sắp ra mặt đây, vô công thật không thể nào lường trước.

Dẫu không báo nhau, nhưng mọi người có mặt ở đây, liền tức tốc tạo thành một vòng vây kiên cố, xoay mặt ra ngoài bảo vệ lấy Từ Đạt kín như tường đồng vách sắt.

Công sự bày trí giữa phòng đối thủ vừa xong, thì trong những hàng mai già có bảy tám bóng người nhảy ra vun vút.

Địch vừa ra mặt, thì tất cả những người cận vệ của Từ Đạt lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau, vừa kinh sợ, vừa bàng hoàng ngơ ngác.

Vì nhân vật lãnh đạo những người này, không phải là một người xa lạ, mà đích thị người thiếu nữ ban chiều.

Cũng chính nàng này đã bị mấy trăm kỵ binh đuổi chạy một cách trí mạng ban này.

Thế là kết quả của đoàn kỵ binh đã ra đi sẽ ra sao ?

Nơi đây chính là Hoàng Hương Cốc !

Mà Hoàng Hương Cốc thuộc địa hạt nhà Minh, người Mông Cổ chỉ có thể cho một số người trà trộn vào đây như những kẻ gian phi mà thôi.

Nhưng không tài nào mang đại đội binh hùng vượt Vạn Lý Trường Thành mà vào đây được.

Ai này thấy đều có một ý nghĩ :

« Thế thì Triệu Minh đã dùng cách nào để cầm chân mấy trăm kỵ binh để có thể tháo thân, mà trở lại chốn này được ?

Rồi không biết còn bao nhiêu nghi vấn đang nổi lên, trong tâm tưởng của mọi người, bộ hạ của Triệu Minh đã giăng thành hình chữ nhật, chặn kín đường đi về phía Đông Nam của bọn Từ Đạt.

Trông thấy địch thủ chặn đường tháo lui của mình, cái vòng tròn đang bảo vệ Từ Đạt, không hẹn cùng nhau thấy đều quay đầu trông sang phía Tây Bắc.

Không nhìn thì chẳng hề gì, nhưng đến lúc nhìn rõ, ai này thấy đều sửng sờ kinh ngạc.

Bởi vì đường về hướng Tây Bắc, giờ đây có một toán người đứng lố nhố, ước chừng hai mươi tên.

Người nào người nấy, thấy mặc y phục lạ lùng, không giống những người xuất xứ từ Trung Nguyên.

Trong cảnh tranh tối tranh sáng, người ta thấy người dẫn đạo đám này, chính là lão già già vờ bán mai nói chuyện với lão Từ Đạt hồi buổi ban chiều.

Bây giờ từng cơn gió rừng thổi xào xạc, làm rung động những cành mai.

Và đêm từ từ buông xuống...

Cảnh tượng âm u trong Hoàng Hương Cốc lúc bấy giờ làm cho người ta đâm ra rùng rợn.

Dường như tâm linh báo trước cho mọi người biết rằng, một trận chiến vô cùng ác liệt và sôi nổi sẽ diễn ra trong chớp mắt.

Và trong cuộc chiến này ai sẽ là người thắng, ai là người bại thật không thể nào biết trước được.

Giữa lúc bầu không khí nặng nề u uất, tiếng nói sang sảng của Triệu Minh lại vang lên :

— Ban này ai hội tề ta ? Bấy giờ hãy bước ra mà chịu chết.

Câu nói của Triệu Minh vừa dứt thì có một chuỗi cười nghe rạng rảng như tiếng chuông đồng.

Tiếng cười kinh quái này vừa chấm dứt, thì có một người vệt đám đông mà bước ra, Triệu Minh nhìn kỹ thì đó là một lão già ốm tong teo, thân hình cao như tre miều, chính là người hỏi tên nàng ban này.

Giờ đây lão ta hất hàm hỏi một câu hống hách :

— Hơn mười năm không gặp mặt Quận Chúa Nương Nương, bây giờ bất thần quận chúa tái xuất giang hồ, trở lại đất Trung Nguyên già này sợ cho giang sơn gấm vóc này vào thì dễ, mà ra thì khó Quận Chúa khá tua cần thận.

Triệu Minh cười cay đắng hỏi lại rằng :

— Này lão tặc, bàn tay vàng ngọc này không bao giờ giết người không tên tuổi, mau nói rõ tên họ ra đây...

Lão già lại lớn tiếng cười vang, trả lời một câu đượm mùi mai mỉa.

— Quận Chúa Nương Nương lo vui chốn khuê phòng chắc đã quên Thiên Kim Chương Hoàng Bưu.

Nàng ngửa mặt lên nhìn nền trời đen tối, cất lên mấy tiếng cười khinh bỉ, nàng nói :

— Ngờ là ai, không dè chỉ là đồ vô danh tiểu tốt, Thiên Kim Chương là mi? Thào nào khi này ta thấy bàn tay của mi hiện ra màu vàng rực rỡ

Triệu Minh vừa nói đến đây, đột nhiên từ phía Tây Bắc, có một người lớn tiếng nói :

— Thưa Quận Chúa Nương Nương tôi xuất trận đấu với thằng tiểu tốt vô danh này vài hiệp để xem thiên Kim Chương và Huyền Minh Chương bên nào hơn.

Người nói chuyện là Lộc Trọng Khách.

Lúc này vì ông ta đã từng so với người này trong một loạt hàng năm sáu chiêu, trong một chương, mà kết quả là không cướp được quyền sách trong tay của Từ Đạt.

Đó là một việc si nhục hết sức nặng nề với ông ta, vì có Triệu Minh và vô số các cao thủ đang mục kích.

Thế rồi cuộc chiến diễn biến ra ông tạm thời lánh mặt, nhưng trong lòng cảm tức bời bời.

Giờ đây gặp cơ hội này ông liền mượn cơ hội, xin tái chiến để hầu khôi phục lại tiếng tăm.

Triệu Minh còn đang trờ trờ chưa kịp trả lời thì đột nhiên Từ Đạt lên tiếng :

— Thật là dịp may khó gặp, suốt đời ta chỉ nhìn thấy những cảnh đại quân phá thành công trận, mà chưa có dịp mục kích võ lâm tranh đấu.

Vậy có cơ hội này, cho ta xem tận mắt một lần cho khỏi, Hoàng Huynh hãy ra so với lão già ăn cắp Thư kia một trận, để phân tài cao hạ.

Câu nói của Từ Đạt rất trùng với ý của Triệu Minh, vì nàng đang tính thâm :

— Trong đám tả hữu hầu cận của ta, có lão già họ Từ này chẳng biết công lực cao thâm tới đâu ?

Lúc này ta nói cứng ngoài miệng chứ thật ra chỉ một thằng Thiên Kim Chương nào đây cũng đủ cho ta lo nghĩ. Lộc Trọng Khách là một người già giặn như thế, mà còn chưa đủ để thắng được, lựa là...

ta hãy thừa cơ hội này để dò thêm thực lực của chúng, còn nếu hèn chiến một cách mù quáng, thì thật là khó mà thành công như ý tưởng.

Lộc Trọng Khách thấy Triệu Minh im lìm không trả lời, liệu chắc nàng đã bằng lòng, nên nhay vù ra.

Phía Từ Đạt lão già Hoàng Bưu, cũng quát to một tiếng rồi uớt ra, sáng sủa ửng c hiên.

Hai chân của lão ta chưa kịp chạm tới mặt đất, thì ông ta thấy đối phương của mình dùng tay phải thủ một thế Giáng Long, dùng tay tả thủ một đường Phục Hổ.

Bộ điệu của Lộc Trọng Khách rất tầm thường nhưng Hoàng Bưu ban nãy đã mục kích tài bộ của người này.

Bình nhật nghe Huyền Minh nhị lão là hai tay kiện tướng danh chấn giang hồ, sáu bảy năm về trước, từng nghe hai người dùng thuật khinh công đi trên trăm dặm Trường Thành đốt lửa mà làm kẻ hư binh, cái danh ấy ngày nay nghe hãy còn khiếp vía.

Do đó mà ông ta không dám lơ đãng, sinh lòng tháo thứ, chỉ đứng cách ở bên ngoài năm trượng đoan xê dịch thân hình mấy vòng tròn để hầu quan sát chiêu thức cổ thủ của ông.

Lúc bấy giờ Triệu Minh ngoài mặt coi an nhàn thư thả, nhưng trong lòng nàng xoắn xang bứt rứt vô cùng.

Ý nàng thật muốn dùng chiến lược «tốc chiến tốc quyết» để thanh toán chiến trường nhưng vì chưa rõ lực lượng của đối phương nên hãy còn bàng hoàng bất quyết.

Trong lúc Hoàng Bưu còn đang dùng Lăng Ba Hộ Pháp lặng vãng ở vòng ngoài, để dòm xem thế thủ của Lộc Trọng Khách, bầu không khí thật khàn trương, như một vòng cung căng thẳng, không biết sẽ bùng nổ lúc nào, làm cho gần trăm cặp mắt, thò đều tập trung vào hai đối thủ.

Từ Đạt trầm nghĩ :

«Hai chàng cận vệ mà ta đã phái đi, sao bây giờ cũng chưa thấy trở lại, hay là...hay là...còn mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ của ta có sao đi mà chẳng thấy quay về. Cũng chẳng thấy thám mã trở lại báo tin ra sao ? À...hay là bọn này đã trúng kế phục binh ?»

Nhưng lão tướng Từ Đạt chỉ đoán trúng một phần, thật ra thì

mấy trăm thiết kỵ đó đã trúng kế phục binh, nhưng phục binh đây chẳng phải là quân lính thật sự, mà chỉ là những càn mai già, chẳng biết nghe lời, khiến tướng điều binh.

Trong thời Tam Quốc hèn chiến với nhau, Khổng Minh Gia Cát Lượng thì dùng chỉ có mấy trăm viên đá vô tri vô giác, sắp một thế trận bên bờ sông Ngự Phúc Phố, mà có thể ngăn được bước tiến của mấy chục ngàn quân.

Vào giữa lúc hai chiêu thức của hai tay lão tướng của đôi bên vừa tiếp xúc vào nhau, thì đột nhiên có một người hét lên một tiếng vô cùng kinh khiếp :

— Từ tướng quân coi chừng...

Cùng tiếng hét vang lên, có một người vượt đám đông bay lên từ phía hậu lòn ra bay vút tới phía Từ Đạt.

Chiếc bóng này còn đang bay lượn giữa không trung, thì đã tiếp xúc với đối thủ của mình một chiêu thức vô cùng ác liệt.

Rồi có một tiếng «bùng» chói chói vang lên, cả hai người này thấy đầu lảo đảo lắc mấy vòng rồi mới rớt xuống trước mặt của Từ Đạt.

Tới chừng đó ai nấy trông rõ mới biết hai người đánh nhau giữa không trung đó là Triệu Minh Quận Chúa trong một bộ quần áo trắng tinh.

Địch phương của nàng là một đại hán chừng ba mươi tuổi nhưng mà thân thể của hắn ta hết sức cân đối.

Bởi hắn ta mặc chiếc áo cụt tay, nên mọi người mới nhận thấy trên bắp tay bắp chân của hắn có những đường gân và thớ thịt nổi lên cuộn cuộn.

Người trong cuộc thoáng nhìn qua là biết ngay người này là một tay ngoại gia cao thủ.

Từ Đạt nhướn cặp chân mày gay gắt hỏi :

— Việc gì vậy, Nam Cung Thiên ?

Nam Cung Thiên trợn cặp mắt ngăm nhìn Triệu Minh không chớp, nhưng lại trả lời với Tướng Quân của hắn một câu nặc mùi chua cay :

—Phương danh của quận chúa vang lừng toàn cõi Trung Nguyên vậy mà cũng biết xử thế Thuận Thủ Thuận Dạng.

Sắc diện của Nam Cung Thiên vừa như chế điều vừa khinh miệt, làm cho Triệu Minh tái xanh sắc mặt.

Vì bởi Thuận Thủ Thuyền Dương, là tên của một chiêu thức mà là cũng một câu thành ngữ giữa nhân gian, chuyên dùng để chế điều mỉa mai những phường trộm cắp lừa dối của người.

Việc đột biến xảy ra, chỉ vì Triệu Minh cố tình giả vờ ban lệnh một cách quyết liệt, kỳ hạn cho một tay thủ lĩnh là Lộc Trương Khách phải thành toán đối phương trong vòng năm miếng.

Mọi người nghe nói thấy đều giật mình nhảy nhót, đồng cho rằng năm chiêu thức này chắc chắn sẽ là năm chiêu hào hùng quyết liệt nhất của hai kỳ lão trong võ lâm.

Thấy mọi người đều trúng kế mình, chú tâm vào hai con hồ đang tranh hùng với nhau, Triệu Minh từ từ xê dịch thân hình của mình về hướng đó, rồi xuất kỳ bất ý, cung vào giữa ngực của Từ Đạt một chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm.

Hắc Hổ Thâu Tâm là một thế võ cổ truyền của phái Thiếu Lâm mạnh như một con hồ mồm tìm con mồi vậy.

Triệu Minh cố dụng ý toàn dùng chiêu thức độc đáo này, một phương diện đưa Từ Đạt vào cho chết, một phương diện có thể giật lấy quyền « Vũ Mục Di Thư » mà Triệu Minh biết chắc, chắc rằng nó đang nằm trong áo của lão già Từ Đạt.

Triệu Minh không ngờ nhất động nhất chỉ của mình đều bị Nam Cung Thiên theo dõi không bỏ sót một nét.

Một thứ cảm tưởng vô cùng cảm tức, từ trong tận cùng thâm tâm dâng lên, làm cho cặp mắt của nàng long lên sáng ngời.

Bởi vì từ hồi nhỏ đến giờ, nàng chỉ biết dùng lời đánh đá để mắng người, chứ chưa từng bị ai mắng.

Hôm nay, giữa chỗ đông người, Triệu Minh Quận chúa bị một người Vô danh tiểu tốt võ lâm lên tiếng sỉ vả bằng một câu nói chua cay mỉa mai, thì làm sao bảo nàng đứng cảm tức cho được.

Nàng liền khoát tay ra đầu nói :

— Hạc tiên sinh, xin phiền tiên sinh xuất trận cho già này ném mũ tuyệt học của Hạc Bút Ông.

Triệu Minh vừa nói hết câu, rồi có người ứng thỉnh rồi hình bóng của Hạc Bút Ông xuất hiện nhanh như chớp.

Lão ta cung kính lễ Triệu Minh rồi nói rằng :

— Xin Nương Nương lui gót, để xem lão già này học lóm tiểu tư này vài đường. Có chỗ sơ sót xin Nương Nương chỉ bảo thêm cho.

Dứt lời ông ta quay sang nhìn Nam Cung Thiên, bằng nửa con mắt, nói một câu hách dịch.

— Nhà người xuất chiêu trước, cho già này nói rộng thêm con mắt Nam Cung Thiên bình tĩnh chẳng trả lời, chỉ ngửa mặt nhìn trời, rồi thông thả hít một hơi không khí thật dài.

Khung ngực của hắn đã to, bây giờ còn thêm không khí vào trông càng thêm vĩ đại, cứ trông bề ngoài của hắn, người ta biết ngay tên này phải là một người dày công luyện tập.

Khi đã dồn hết khinh khí vào tấn Đan Điền, Nam Cung Thiên từ từ tiến tới phía trước hai bước, thân thể của hắn cố giữ lấy quân bình trông thật như một quả núi nho nhỏ từ từ xê dịch, tuy rằng di chuyển nhưng vững vàng như Thái Sơn.

Tay phải của hắn cuộn cuộn dây bấp thỉp hùng dũng đưa ngang qua khỏi đầu, cánh tay trái thì lại gát ngang qua Đan Điền một cách kín đáo.

Hạc Bút Ông liếc mắt nhìn bộ diện đó, cười nhạt nói :

— Ta cứ ngỡ mi là cao đệ của bậc danh sư đệ nhân nào, rõ ra thì chỉ là Thân Quyền của Thiếu Lâm.

Triệu Minh cũng lấy làm lạ, nàng không nghĩ đến người Thiếu Lâm đại phái cũng vì miếng dính chung mà theo làm bộ hạ cho Từ Đạt.

Triệu Minh vừa rối mắt ngắm nhìn, định nghiên cứu đường quyền của tên này, thì hắn ta đã quát lên một tiếng như trời long đất lở, đoạn nhắm thẳng vào Trung Cung của Hạc Bút Ông mà tung ra một đòn như trời nghiêng đất ngã.

Hạc Bút Ông vốn là một người tinh thông về võ học, biết rõ La Hán Thân Quyền là một môn thuật chuyên môn về nghành công vì vậy nên tức tốc tràn mình sang phía hữu một tấc.

Chỉ nhếch mình một tí mà ông ta tránh khỏi đường quyền thép sơn trong đường tơ kẻ tóc, và thừa dịp đối phương hụt đòn, Hạc Bút Ông thả bàn tay khải khiu ra vuốt nhẹ một đường trên cánh tay của đối thủ.

Cái vuốt của Hạc Bút Ông bề ngoài trông thật nhẹ nhàng nhưng bao gồm một sức hút mạnh mẽ, dính dính cái vuốt của mình sẽ làm cho Nam Cung Thiên chúi nhủi như chơi.

Nhưng thể võ của ông ta vừa đưa nửa chừng, thì trông lòng của ông ta hết sức kinh dị, vì lẽ ông ta đã dồn vào thể võ này hết bảy tám phần công lực, tại sao thắng này vẫn trơ trơ như thế này.

Kết quả hoàn toàn thật ngoài sự dự đoán của Hạc Bút Ông, thật ông ta không bao giờ ngờ, một người tuổi còn non nớt như Nam Cung Thiên chưa đầy ba mươi tuổi, mà lại chống nổi cái vuốt lạ lùng kỳ bí của ông.

So qua một đòn đã biết ngay thực lực của đối phương, ông đổi ngay lẽ lối tấn công.

Tay hữu của ông ta đánh vào giữa mặt của Nam Cung Thiên bằng một đường quyền vô cùng mạnh mẽ.

Tiếng quyền xé gió nghe vì vào, Nam Cung Thiên giật mình kinh hãi vì hắn ta tập luyện quyền cước hơn hai năm trời, kể từ khi ra lưu lạc giang hồ, cũng ngót năm năm chưa từng bị ai đánh vào giữa mặt của mình một đường quyền lâm liệt như thế.

Hắn cũng không ngờ quả đấm của Hạc Bút Ông càng cường như vậy, tách gió đi nghe vù vù vào giữa mặt của Nam Cung Thiên đến khi cách huyết Nhon Trung chừng hai tấc, thì bỗng biến quyền thành ra một đòn hạc trảo, thật là lợi hại.

Triệu Minh thấy năm ngón tay của Hạc Bút đưa ra theo chiều hướng lạ lùng, hình dáng cong queo, móc thẳng vào hai con mắt của đối phương.

Thể võ thật là nhanh và mạnh bạo, làm cho Nam Cung Thiên bị đặt vào tình thế không thể nào tránh né tránh.

Bộ điều né tránh của Nam Cung Thiên chưa hành được một nửa, thì bên tai của hắn có một tiếng thét lạnh lạnh của người con gái vang lên:

«Nhất tề tấn công».

Mấy tiếng lệnh này vừa dứt thì Từ Đạt trông thấy, từ trong những rừng mai già, có rất nhiều thủ hạ của đối phương thấy đều nhất tề phát khởi hướng về phía Từ Đạt tấn công như bão vũ.

Đường quyền xé gió nghe vun vút, tiếng hò hét tức khắc vang lên trước mặt của Nam Cung Thiên phả bày ra cảnh hỗn chiến thật vô cùng tàn khốc.

Bây giờ, trong đoàn thủ hạ của Triệu Minh chỉ có Hạc Bút Ông và Lộc Trường Khách là dùng song chưởng để đối địch, còn bao nhiêu

thầy đều tuốt binh khí ra tay, người nào trong lòng cũng háo hức, muốn thắng được đối phương cho mau lẹ.

Hai cánh tay vừa chạm với nhau, thì trên năm người bên phía Từ Đạt lãnh đòn một cách thảm thiết ngã ngựa ra mà chết.

Có hai chiếc đầu lâu và một cánh tay ly khai thân thể rơi xuống đất trông thật là thảm nảo.

Những người này tuy là những binh rỗng con lọc, trong đoàn thiếu kỹ nhưng làm sao chống nổi với bọn cao thủ võ lâm chỉ chạm với nhau một đòn, thì tức tức táng mạng sa trường.

Những người còn lại thấy khí thế của đoàn quân Triệu Minh bén nhọn như vậy, trong lòng hết sức kinh khiếp, toàn thể thấy đều tận tâm vận dụng hết toàn lực để kháng cự lại.

Tới bây giờ họ mới rõ thực lực của đối phương, thì ra đoàn người của Triệu Minh này giờ chỉ hỏ nét để phô trương thanh thế mà thôi, và đến bây giờ, họ mới thì thở hết chân tài.

Bây giờ, chiến cuộc diễn biến thành ra đoàn vệ binh của Từ Đạt tạo thành một cái vòng tròn, để ủng hộ lấy Từ Đạt và hai tên cận vệ.

Hai tên này thấy đều là minh nghị trên những lưng ngựa cao lớn, từ đầu chí cuối họ không tham gia trận chiến một chiêu thức nào. Triệu Minh biết họ đang dưỡng sức mình để chờ phút chốt để ra tay.

Bên phía của Triệu Minh bây giờ cũng tạo thành một cái vòng tròn để bao vây đối phương vô cùng chắc chắn.

Triệu Minh thấy vậy vội vàng sử dụng một thế Hoàng Hạc Thăng Thiên nhảy vọt lên trên một ngọn cây cao, cúi đầu nhìn xuống nàng thấy hai người cận vệ của Từ Đạt tay nắm lấy cương kẽm cho hai con ngựa bám sát theo Từ Đạt không rời nửa bước.

Nàng thấy ba người ngồi trên mình ngựa, cứ xoay tròn theo thế trận, như ba chiếc lá trong gió loạn, trông thật buồn cười.

Trong cảnh tượng buồn cười đó, lại phả bày ra một cảnh vô cùng thể lương. Cứ mỗi lần có một tiếng rú hải hùng vang lên, là tiếp theo đó một bóng người rơi xuống ngựa, để hồn về bên kia chín suối.

Thề xác của họ tức khắc bị vô số chân ngựa dầy xéo lên một cách hết sức dã man, và chỉ trong một cái nháy mắt thì thân thể của những người bại phước kia bị dầy xéo tan tành máu me bễ bết, làm cho Triệu Minh phải quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Mãi đến giờ phút ấy, Hạc Bút Ông và Lộc Trường Khách đã tung

ra hai mươi mảy chiêu thức bí truyền của mình, vậy mà đối thủ là Hoàng Bưu và Nam Cung Thiên vẫn không hề hấn gì cả.

Ngược lại, tiếng hô hét khoát nạt của Nam Cung Thiên càng lúc càng vang lên dữ dội, làm vang động cả con đường trong Hoàng Cốc.

Triệu Minh say sưa ngắm nhìn bốn người đang giao đấu vì lẽ Hoàng Bưu là một người già giặn, đường võ thật tinh vi và Nam Cung Thiên thì còn nhỏ tuổi, nên thế võ hào hùng, phần Huyền Minh nh lão thì theo chân nàng đã mấy mươi năm nhưng không khi nào nàng được cơ hội trông thấy hai lão mang hết binh sanh tuyệt học của mình ra thi thố như ngày hôm nay.

Thâm tâm của nàng ngồn ngộn trăm mối đang định tìm thêm một mẹo hay chước lạ, chợt dưới gốc mai mà nàng đang ngồi có một câu nói nho nhỏ đưa lên :

— « Lực lượng hai bên đã ngang nhau, sao quận chúa còn chưa dùng đến Xa Luân Chiến Thuật ?

Triệu Minh lại chăm chú về phía Từ Đạt, cặp mắt lạnh lọi của nàng không bỏ sót nháy cử nhất động của lão ta vì lão là mục tiêu duy nhất của nàng.

Triệu Minh giật mình kinh dị, vì thấy lão Từ Đạt có một thái độ khác thường, ông ta không như những người khác mê say xem trận chiến, mặt tỉnh cho hai tay cao thủ vờn nhau như hai con hổ đói đang ghim nhau.

Ông ta tỏ vẻ dường như lơ đãng, ngàng đầu trông về phía xa xa.

Triệu Minh thăm nghị :

— Thế nghĩa là sao ? Hay là bên trong còn có tiềm tàng một điều bí mật mà nàng hiểu chưa ra ?

Vào giữa lúc Triệu Minh còn đang bàng hoàng đắn đo suy nghĩ, nàng đang sắp bài một mưu mẹo hay, đưa ra một mưu mới, để đưa lão già Từ Đạt vào tử địa.

Đột nhiên cảm nghĩ của nàng bị cắt đi, vì một tiếng hét vang lên như sấm của lão Hoàng Bưu.

Từ này đến giờ, Hoàng Bưu đang dùng bộ pháp cực kỳ huyền bí là Lăng Ba Bộ Pháp, di chuyển vòng ngoài để xem xét một cách tỉ mỉ thế thủ của đối phương.

Khi đã quan sát tinh tường, và suy nghĩ phương pháp đối phó

một cách vô cùng chính chắn, lão ta mới bắt thân lướt lên một tiếng để trợ oai, đoạn lướt tới, dùng một thế võ vô cùng lợi hại trong một đời học võ của hắn ta là Kim Chương Tùy Bào.

Chiêu thức này vừa tung ra được phần nửa, thì lão già Lộc trưởng Khách liền trông thấy trước mắt của mình đột nhiên xuất hiện vô số đợt sóng, mỗi một đường sóng thấy đều bao gồm một nguồn nội lực vô biên, đồng thời phát ra một màu vàng rực rỡ.

Vô số đợt sóng màu vàng này, nối tiếp vào nhau, đợt này chưa xuống, thì đợt nọ đã lên, thật đáng với câu liên miên bất tuyệt, đồng vô thắng vào mặt ông ta.

Cùng trong khi đó có một luồng nhiệt khí toát ra dữ dội, làm cho da mặt của Lộc Trưởng Khách cảm thấy nóng bỏng khó chịu vô cùng.

Lộc trưởng Khách trong lòng kinh ngạc, tự nói với mình thật không bao giờ ngờ tới vào đất Trung Nguyên chạm phải một người xứng tay đối thủ như vậy.

Ý tưởng của ông ta vừa tới đây, thì những lượt sóng liên miên tràn tới một cách vô cùng kinh khủng.

Lộc Trưởng Khách vốn là một tay già kinh nghiệm trường đời, nào dám chương một chọi nhau, sợ bên trong thế võ này có điều chi giả dối.

Bởi có cảm tưởng như vậy, nên thân hình của ông ta khẽ chao động một vòng, đôi thế Phục Hồ ra thành Giáng Long ra thành Phục Hồ, để rồi lui ra phía sau hai bước.

Nhưng ông ta không ngờ hai bàn chân của ông chưa đứng vững thì những luồng sóng màu vàng rực rỡ bên phía Hoàng Bưu lại tiếp tục ào ạt đổ tới, có lẽ đối phương có dụng ý không cho mình đứng chân ngại nghĩ vậy.

Quả là lợi hại, vì bởi lão già Hoàng Bưu này bỏ ra một khoảng thời gian gần hai mươi năm để rèn luyện đường Thiên Kim Chương này, ngày đêm chế biến nó trở thành một đường võ xuất sắc nhất cay độc nhất.

Đến khi tái xuất giang hồ, gặp khoảng thời gian trong nước tạm yên, liền chôn giấu hồ lại không nổi cơn sóng gió, vì thế mà ông ta chưa có cơ hội tốt nào để biểu diễn hết tài năng nghệ thuật của mình trong lòng lấy làm bức rức bất an như người thầy thuốc hay chưa gặp phải bệnh nan y, ngộ hầu thì triển hết tài lực của mình.

Thật chẳng ngờ hôm nay đi đến Hoàng Hương Cốc, lại gặp phải một người đồng sức với mình, trong thâm tâm lấy làm mừng rỡ, định tâm dùng sát thủ, hạ người này một cách mau chóng để khoe tài trước mặt chư tướng của mình.

Vì thế, nên khi vừa vào trận ông ta liền sử dụng ngay một chiêu thức độc đáo là Kim Chưởng Tùy Bào.

Lộc Trương Khách bấy giờ bị đối phương liên tiếp đưa vào một tình thế khó trả đòn.

Ông ta nghiêng chặc hai hàm răng, tập trung hết công lực vào hai cánh tay của mình, chờ cho những luồng sóng vàng ấy vô tới, liền lập tức sử dụng một thế tấn chữ Đinh, đoạn chống trả lại một chiêu vô cùng kinh dị.

Huyền Minh Thân Chương là một loại võ công, chú trọng về cách sử dụng hàn độc trong người, khi Vô Kỵ còn từ trên Băng Hỏa Đảo mới trở về bị chúng cao thủ vô lâm bám theo, họ muốn bắt chàng để dọa唬 hù dọa đi tìm Tả Tồn, ngờ hậu lấy thanh Đỡ Long Dao.

Khi ấy Vô Kỵ còn nhỏ, không đủ sức tự vệ nên đành phải một Huyền Minh Thân Chương, mà phải mang bệnh trầm kha suốt mấy năm trường, phải lặn lội đi khắp cõi để tìm danh y điều trị như thế cũng đủ biết chất hàn độc trong Huyền Minh Thân Chương ác độc đến dường nào.

Hoàng Bưu bỗng trông thấy từ bàn tay của đối phương tiết ra một làn hơi lạnh lùng uất chiếu đúng vào lượng sóng màu vàng của mình.

Ông ta khen thầm trong dạ :

— Thăng câu tặc này biết dùng võ công «Chí Âm» để kháng cự lại với chí dương, cuộc so tài trong Hoàng Hương Cốc này thật là vừa tay xứng sức.

Bỗng một tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên, làm cho hai cao thủ lầy lùm thảy đều loạn choạng thối lui về phía sau năm bước.

Hết sức gắng gượng xuống hai cái Thiên Căn Tỉn, hai người này mới ghem chân đứng lại, nhưng thân hình vẫn còn loạn choạng như hai cái ngọn đèn treo trước gió, nếu có một người nào thừa cơ xông bồi thêm hai chưởng thì hai lão già mất mạng như bỡn.

Triệu Minh thấy vậy kinh tâm thất sắc, nàng thật không bao giờ

ngờ Huyền Minh Thân Chương là một đường võ lâm kinh động võ lâm hồi mấy mươi năm về trước, Lộc Trương Khách cùng với Hạc Bút Ông nhờ nó mà tay nắm tay nhau ngang dọc giang hồ, không một người đối địch...

Vậy mà giờ đây lên đường trở lại Trung Nguyên, một lần thứ nhất phải chạm trán với một trở lực lớn lao như vậy.

Cảm tưởng của Triệu Minh vừa đến đây, thì ngay giữa chiến trường hai lão kia đang cùng nhau trao đổi hai miếng dữ dằn.

Quyền chưởng của họ thật nhanh nhẹn vô cùng, vả lại hai chiêu thức này lại hoàn toàn là sát thủ.

Vì đã so nhau một chiêu thứ nhất, biết nội lực của đối phương ngang hàng với mình nên qua chiêu thứ hai và chiêu thứ ba, cả hai đều biến đổi lối đánh, dùng khéo léo và huyền diệu mà quyết hạ đối phương.

Khi ấy thì trời đã hoàn toàn tối hẳn, đêm ấy nhằm đêm cuối tháng nên trong Hoàng Hương Cốc tối đen như mực, giữa bàn tay ra không trông thấy.

Hai viên chủ soái của hai bên là Từ Đạt và Triệu Minh lúc bấy giờ đều miễn mang suy nghĩ, cả hai đều cho tâm tưởng của mình triển miên trong hai ý nghĩ khác nhau.

Triệu Minh trong lòng băng khuâng nghĩ ngợi:

« Mục đích của ta trong hôm nay, chỉ muốn giải vô chiến đấu để xem lực lượng của bọn này, để cướp lấy «Vũ Mục Di Thư» một trong hồi trống làm cho đối phương trở tay chẳng kịp, giờ đây cuộc chiến dài dai như vậy thật bất lợi cho cái kế «tốc chiến tốc quyết» của ta.

Triệu Minh giật mình xuống thấy dưới gốc mai già, có một người mặc áo màu đỏ, đang cúi đầu một cách kính cẩn, nhìn hình dáng và màu sắc chiếc áo kia, Triệu Minh đã biết người ấy là ai.

Nàng cười khẽ trả lời nho nhỏ :

— Ta biết đầu sao cũng phải dùng đến Xa Luân Chiến Thuật, nhưng người có thấy sức lực của họ vẫn còn khỏe, như mới tên đi chưa mất trốn... Xin chư tăng hãy sẵn sàng chờ đợi. Lời nói của nàng chưa dứt, thì giữa chiến trường sôi động, bỗng có một tiếng thét thẳm khốc vang lên.

Triệu Minh rảo mắt nhìn xuống, suýt nữa đã vì xúc động mà rơi xuống đất, vì phía trước kia, có một người thân tín của nàng vô công thâm hậu là Lương sĩ Đông vừa bị đối phương đánh ngã, mà chết đi một cách vô cùng thảm thiết.

Triệu Minh quát mắt truyền lệnh:

— Thiên Long Tứ Bát xuất trận ngay.

Lệnh của nàng vừa ban ra, thì từ từ xa xa trong những hàng mai già âm u huyền bí, có bốn chiếc bóng người bay ra nhanh như chớp.

Bốn người này đều vận áo cà sa màu đỏ rực, chính là bốn vị Phiên táng trong mười tám người Thiên Long Thập Bát Bộ.

Bốn vị hồng y Phiên Táng này vừa tham gia vào chiến trận thì Triệu Minh lại cất cao giọng.

— Huyền Minh nhị lão lui...

Hai thân hình ốm tong ốm teo của hai lão già vừa nghe tiếng của Triệu Minh, liền dùng hết thập phân công lực buông ngay về phía trước hai chướng kinh hồn.

Hai thế võ này có sức mạnh nghìn cân làm cho Nam Cung Thiên và Hoàng Bưu thấy đều bị đẩy trôi về phía sau ba bước.

Ba bước chân của hai cao thủ này chưa ghìm vững lại thì tất cả bộ hạ của Triệu Minh đã xuất động, phân ra làm bốn ngả, dưới sự hướng dẫn của bốn vị Hồng Y Phiên Táng bủa lưới bao vây đối phương kín như bưng.

Vì Triệu Minh biết rằng chuyển di xâm nhập vào đất Trung Nguyên thật là lành ít dữ nhiều, nên nàng đã cho toàn thể Thiên Long Bát Bộ lên đường, quyết dùng hết toàn lực để làm cho thành việc.

Từ chiều đến giờ Triệu Minh liên tiếp gặp phải điều trở ngại, nhưng nàng không dám cho Thiên Long Bát Bộ chướng mặt ra tranh đấu.

Một mặt nàng sợ bộ hạ của mình bại lộ hành tung, một mặt nàng muốn để cho họ nghỉ ngơi để bảo toàn thực lực.

Cho đến giây phút cuối cùng mới đánh ra những con cờ quyết liệt nhất.

Thiên Long Thập Bát bộ thật xứng đáng là những tay cao thủ thuộc hàng thượng đẳng của Phiên Táng gọi Mông Cổ, vừa xáp chiến thì tình thế đã đổi biến tảo tỵ.

Bọn hộ vệ cho Từ Đạt thấy địch thủ của mình này giờ chỉ còn chiến một cách không đường lối và trật tự, nhưng đến khi có bốn vị Hồng Y Phiên Táng xuất hiện thì cả thầy đều tiến thối có lẽ đối hẳn hoi.

Trên ba mươi mấy người khi ẩn khi hiện lúc tấn công phía đông khi tấn công phía tây thật làm cho đối phương khó nổi phòng ngừa.

Mình ngồi trên ngựa tự trong chính giữa trung tâm nhìn ra phía thấy những lối tấn công của đối phương biến đổi một cách kỳ diệu, sững sờ nhìn kỹ giây lâu, bất giác Từ Đạt hồn phi phách tán.

Bởi vì càng nhìn kỹ chừng nào, thì những lối điều binh tương tự như thế trận lạ lùng làm cho danh dự của ông suýt nữa phải trôi theo dòng nước, và lãnh lấy sự thất bại chua cay bên Vạn Lý Trường Thành hồi sáu bảy năm về trước.

Sau trận chạm trán kinh hoàng này, suýt nữa phải tiêu mạng, ông ta trở về ngày đêm quên ăn quên ngủ, nghiên cứu cách đối phó với Thiên Long Ngũ Đạo Trận.

Nhưng mà cách chống trả của ông ta dùng toàn đại đội binh sĩ, mà giờ đây, tá hữu của ông ta còn lại vốn vẹn có đôi ba người.

Những người này là những tay giang hồ hảo hán, nhân vật võ lâm chỉ biết chiến đấu một cách độc chiếc, chứ không thể nào tuân theo kỷ luật của toàn đội quân nhân, vậy thì làm sao điều khiển cho được.

Ý nghĩ của ông ta vừa thoáng hiện lên, thì đoàn người đã xáp chiến cùng nhau bốn lượt. Mỗi lần đối bên va chạm vào nhau, thì phía bên từ Đạt có người lãnh trọng thương mà rút vào trong cố thủ.

Cuộc chiến càng ngày thêm gay go, ác liệt, chợt từ trên một ngọn núi vàng, có tiếng của Triệu Minh hét lên vang dội.

— Thiên Long Tứ Trượng tham gia, Tứ Bát rút lui...

Lệnh truyền chưa dứt, thì trong những rừng cây trong rừng lại có bốn chiếc bóng màu đỏ nhảy ra vùn vụt, những người này bằng một cú động vô cùng nhanh nhẹn, thay thế vào vị trí của bốn người kia.

Phương pháp tấn công vừa biến đổi, thì bên phía Từ Đạt lại gánh vát thêm phần nặng nề, những tay đánh thủ tâm phúc của Từ Đạt lần lượt trúng thương mà rơi tan tác như những chiếc lá vàng rơi rụng trong gió thu.

Chiến cuộc biến chuyển vào đến giai đoạn quyết liệt này Hoàng Bưu mới lên tiếng nhắc chừng viên chủ tướng của mình.

Dịch thủ vừa dùng Xa Luân Chiến thuật để làm tiêu sinh lực của ta, xin tướng quân hãy lấy độc mà trừ độc.

Từ Đạt vẫn biết lấy thế trận mà phân công lại thế trận thì mới hiệu nghiệm, nhưng vẫn còn bàng hoàng chưa quyết.

Giờ đây nghe Hoàng Bưu nhắc tới, lập tức thốt lên mấy câu.

Hoàng Bưu rất sáng trí thoáng nghe câu nói của Từ Đạt vừa cất lên, ông đã tức khắc xé dịch thân hình và thét chúng bộ hạ, tuân theo lời của Từ Đạt mà phân công vô cùng mãnh liệt.

Việc biến chuyển thật ngoài sức của Từ Đạt, chỉ vì bộ hạ của ông ta biết giờ phút quyết liệt, nếu chẳng tuân theo lời của Từ Đạt thì tất hoàn toàn vong mạng, vì thế mới để hết tinh thần chăm chú mà nghe, vì vậy mà thế phân công sinh ra hiệu nghiệm.

Thật là huyền diệu, chỉ trong một cái chớp mắt thì chiến cuộc hoàn toàn thay đổi, tình thế bị lật ngược một cách phi thường nhanh chóng, thật làm cho Triệu Minh phải ngơ ngác kinh hoàng. Bản thân của Từ Đạt vẫn không ngờ, những lời nói gương gáo cầu may của mình mà sinh ra hiệu nghiệm một cách nhanh chóng như thế.

Dường như một người chết đuối mà chộp được chiếc phao, trong lòng của Từ Đạt mừng rỡ, những câu trong lúc bày binh bố trận, từ trong lòng của ông ta tuông ra liên miên bất tận như nước chảy trên nguồn.

Cuộc chiến diễn biến từng cơn trông thật vô cùng linh động, trong một cái nháy mắt mà đã diễn biến ra không biết bao nhiêu sắc thái.

Chưa tàn được một nén hương mà phía bên Triệu Minh, bị đối phương đánh tan tành như những cánh hoa bay rơi bởi trong gió loạn.

Tình trạng càng ngày càng nghiêng phần thất bại về phía Triệu Minh, trong giờ phút nguy nan, bỗng nghe tiếng nàng hạ lệnh :

— Toàn thể Thiên Long Thập Bát Bộ sắp chiến.

Thế là trên mười mấy người lại lần lượt xuất hiện, mười tám chiếc bóng đỏ tươi hướng dẫn hai mươi mấy chiếc bóng màu đen tấn công đối phương từng bầy như vũ bão.

Nhưng dầu cho có kháng cự như thế nào, thì chiến cuộc vẫn cứ gần co ngang ngựa nhau mãi mãi, vì rằng những câu về binh thư đó

trận, giải phá trùng vây của Từ Đạt cứ tuần tự vang lên mãi mãi. Vì vậy mà 18 người trong Thiên Long Bát Bộ đã cùng toàn thể xuất trận, vận dụng hết tất cả những huyền bí lạ lùng trong Ngũ Đạo, Ngũ Kiếm, Tứ Trượng và Tứ Bát, khi đi quanh qua, khi thì lộn lại, chột tiến tiến chột thoái khi ẩn khi hiện.

Vô số lần sóng tấn công này chưa xuống, thì đợt nọ đã khởi lên, nhưng vẫn không cứu vãn được tình thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Triệu Minh rút mình ngồi trên cành cây, ngược mắt nhìn lên nền trời mịt mù u tối, nâng trông thấy vì sao Bắc Đẩu đã lần lần trở càn lại báo hiệu trời sắp rạng đông.

Đưa mắt nhìn sang tả hữu, thấy Hạc Bút Ông và Lộc trượng Khách đang ngồi yên như hai pho tượng.

Trong lòng của hai lão đồng có cảm nghĩ rằng Quận Chúa đang sắp bày mưu cao kế dữ, và vô cùng nguy hiểm để đưa đối phương vào chỗ vạn kiếp bất khả phục hoàn.

Những cặp mắt của Triệu Minh và Huyền Minh nhị lão vẫn sáng rực lên, theo dõi trận hồn chiến kinh hoàng đầy thật rơi máu đỏ.

Đêm gần về sáng, bầu không khí càng thêm sôi động không ngừng, nhưng dưới cặp mắt tinh đời của ba tay cao thủ thấy đều biết rằng nội lực của hai bên bây giờ đã cùng kiệt, dường như một ngọn đèn treo trước gió, không biết tắt chừng nào.

Huyền Minh nhị lão đồng nghe Triệu Minh nói nhỏ :

— Giai đoạn chót đã đến, phiên nhị vị tiên sinh vận dụng Nhị Nghi Tuyệt Trận, giúp sức một lần nữa.

Huyền Minh nhị lão nghe câu nói của Triệu Minh đồng thời nhìn nhau sửng sờ kinh ngạc, hai lão thật không ngờ việc bí mật riêng tư của mình mà Triệu Minh lại thấu đáo một cách tường tận như vậy.

Bởi vì suốt mười mấy năm, trở ra Vạn Lý Trường Thành sống trên vùng sa mạc mênh mông, nhị lão đồng cùng nhau hòa hợp vô công vô cùng kỳ diệu của hai người thành một khối thể hiện thành một lối võ công tinh vi kỳ diệu, Nhị Lão đồng cho đó là Nhị Nghi Tuyệt Trận.

Đề luyện môn võ công này, mỗi đêm cứ vào độ canh hai nhưn tức đêm thanh cảnh vắng, thì Nhị Lão đồng lên núi đi đến một nơi

thâm sơn cùng cốc, không người đặt chân đến, đoạn bắt đầu luyện tập mãi đến khi gần sáng mới trở về.

Sự luyện tập của Nhị Lão cực kỳ bí mật, nhưng không biết tại sao Triệu Minh lại rõ.

Nhị lão nào hay, suốt năm sáu năm trường nay, sở dĩ Triệu Minh đành lòng ở ẩn lại trong vùng sa mạc, chỉ vì muốn dò xét hành tung của họ, ngày thường nhất cử nhất động của chúng vô lâm cao thủ, dưới trướng của Vương Bảo Bảo, thấy đều không qua khỏi cặp mắt của nàng.

Qua biết bao nhiêu đêm trường thao thức, nàng đã bỏ công theo dõi Nhị Lão vào tận chốn thâm sơn, mà Nhị Lão không hay không biết.

Hạc Bút Ông nói :

— Nương nường quả thật là tuấn mĩ, hai tôi thật thành tâm bái phục.

Dứt lời hai lão đồng cùng nhau nhún chân bay vô xuống chỗ đang đấu chiến với nhau như hai lần điện chớp.

Thân hình của hai lão này vừa bay đến giữa không trung, bất chợt lão già Hạc Bút Ông vung tay nắm lấy Lộc trượng Khách, thân hình của hai lão hòa hợp cùng nhau giữa trời trông thật vô cùng ngoạn mục.

Hai bàn chân của nhị lão chưa kịp chạm đất, thì sau lưng bỗng có tiếng gió nổi lên.

Nghe tiếng gió tinh thần của hai lão phấn khởi, vì biết Quận Chúa của mình cũng xuất chiến.

Hai chân của nhị lão vừa chạm trên mặt đất, thì thân hình của hai người tách ra làm hai ngã, tạo thành một thế gọng kềm quái ác, tập kích lão già Hoàng Bưu bằng một thế vô mà Quận Chúa của hai lão phải thán khen là tối độc.

Trong khi ấy là lúc Hoàng Bưu đang dùng toàn lực phản kích một người khác tiếng dùng thuốc độc trong Vân Nam Nhị Độc là Công Tôn Cần bằng một thế vô lâm liệt là Kim Lăng Hoàn Lưu.

Trong lòng hai bàn tay của Hoàng Bưu toát ra hai luồng sóng màu vàng, tràn mạnh về phía đối phương theo hai ngả tả hữu, hai luồng sóng vàng này hội hiệp với nhau, tiến thẳng vào Cung Trung của Công Tôn Cần.

Đồng thời tụ tập hết hai luồng sóng kinh dị ấy vào huyết Phán Thủy đoạn lan tràn xuống Trung Lâu, tạo thành một luồng chưởng phong kinh dị vô cùng.

Trông thấy mình thắng thế, Hoàng Bưu cất lên một tiếng cười phi thường đặc ý, nhưng nào hay chuỗi cười chưa dứt bỗng từ hai bên chỏ vai của Hoàng Bưu có hai bàn tay màu đen như mực chia nhau đánh vào vào hai huyết Khuyết Bồn nhanh như hai tia điện chớp.

Hoàng Bưu tăng dồn kinh tâm, kể từ khi hắn ta tham gia cuộc chiến tranh thảm khốc trong Hoàng Hưung Cốc này gần suốt một đêm trường nhưng lão chưa từng mục kích một thế võ kỳ dị lòng trong hai bàn tay đen kịch xấu xa như thế.

Bị không chế trong cái gọng kềm quái dị, làm cho Hoàng Bưu không thể thu hồi chiêu thức của mình đang tấn công trở về, đề giải phá lối tấn công kỳ lạ đó.

Hay cho Hoàng Bưu, song chưởng màu đen kỳ quái của địch thủ tiến sát chỉ còn cách huyết Khuyết Bồn chừng hai ba tấc mà thôi, thế mà Hoàng Bưu vung nhanh bàn tay tạo thành hai chiêu nho nhỏ, tức khắc giải ngay thế công của đối phương.

Triệu Minh chưa kịp nhìn cho kỹ, thì bốn thế chưởng lạ lùng đã gần vào nhau, từ hai bên hai luồng cương khí đều khác biệt đối chọi vào nhau mãnh liệt.

Một luồng lực lượng thuộc về dương cương đệ nhất, một luồng điện âm và dương tiếp xúc với nhau, làm cho Hoàng Bưu phải kinh tâm tăng dồn.

Nhưng sự kinh ngạc của lão chưa hiện ra, thì đại huyết Chi Đường và Thần đạo nằm sau hậu tâm của lão ta bị ấn nhẹ vào hai chưởng.

Cùng trong lúc ấy, phía trước mặt của lão, có tiếng cười kinh dị của Công Tôn Cần vang lên, và tiếp theo hắn nói một câu vô cùng bạo ác :

— Mi hãy đi khắp năm châu bảy biển, tìm bất danh y để chữa trị Huyền Minh Thần Chưởng.

Mấy tiếng «Huyền Minh Thần Chưởng» như mấy tiếng sét khủng khiếp kinh hoàng, cùng trong lúc ấy hai luồng âm khí theo hai huyết đạo đã họ thương mà ào ào tràn về thân thể.

Lão Hoàng Bưu kêu lên một tiếng cực kỳ đau đớn, đoạn phi thân nhảy vô khỏi đầu Công Tôn Cần.

Thân thể của ông ta còn đang lo lắng giữa không trung liền xoay đầu nhìn lại, thoáng trông thấy dưới chân của mình có hai lão già gầy gò khô đét, nhưng bốn con mắt sáng ngời nhìn mình không chớp.

Hoàng Bưu nhận diện biết một trong hai lão chính là người đã tranh đấu với mình hồi nãy.

Toàn thân của ông ta bị chất độc công phạt dữ dội, làm cho toàn thân âm u lạnh lẽo, từng đợt, từng đợt cơn hàn độc từ trong hai đường huyết Chi Đường Thần Đạo xuất phát công phạt khắp toàn thân.

Mãi đến khi thân thể của ông rơi xuống đất, thì hai tay hai chân của ông hoàn toàn kiệt quệ, từ huyết Côn Lôn đến gót chân cho tới huyết Thiên Linh trên óc luôn luôn tuần hoàn châu lưu một thứ cảm giác lạnh lùng kỳ dị, mà suốt đời của ông ta, chưa hề biết một lần nào.

Thế là hai chân của ông ta không thể giữ vững nổi cơ thể của ông, để rồi từ từ quy xuống, như một con nai vàng trúng đạn, cặp mắt của ông ta cũng từ từ mờ đi như một áng mây che phủ.

Hoàng Bưu có biết đầu ông ta vừa trúng phải một chiêu thức thứ nhất trong Nhi Nghi Tuyệt Trận, một thể võ độc đáo để đưa chiến cuộc trong Hoàng Hương Cốc sang một giai đoạn khác, giai đoạn vô cùng quyết liệt.

Chiêu thức trên đây do Lộc Trương Khắc dụng hữu chương, đồng một loạt tấn công vào huyết huyết Khuyết Bồn cốt ý dụ cho đối thủ phải vùng hết hai tay ra kháng cự.

Bởi lẽ hai người đã ngầm phối hợp từ trước, nên lúc khi hai bàn tay của đối phương bị hoàn toàn khống chế cả rồi Lộc Trương Khắc liền tức tốc dùng tả chương tấn công vào huyết Thần Đạo, còn Hạ Bật Ông thì dùng hữu chương tấn công vào huyết Chi Đường, chỉ xuất thủ lần đầu tiên, thì đã diệt được một tướng của lão già Từ Đạt.

Hoàng Bưu mặc dầu tuổi cao tác lớn, kinh nghiệm dồi dào, nhưng từ khi phiêu bạt giang hồ, đây là lần đầu tiên phải chống cự với Nhi Nghi Tuyệt Trận, lại phải chống cự vào giữa lúc ông ta đem

hết sức lực của mình để đấu chiến thâu đêm vì vậy nên thần trí của ông ta mờ mờ, cử động chậm chạp, đành phải lãnh lấy thể vô lực này mà bại trận một cách bị thảm.

HUYỀN MINH NHỊ LÃO XỬ « NHỊ NGHI » TỪ LONG TRIỀU THIÊN GÌN « VŨ-MỤC »

Theo thể võ này chỉ xử dụng khi người cảm thương bị thọ thương quá nặng, giả vờ như một người đã hết hơi hết sức ngồi ủ rũ ôm thanh trường kiếm trong lòng, mũi thương đâm xéo lên trời sẵn sàng chờ con mồi nạp mạng.

Người trong giòng họ Dương đã dùng thể võ này mà sát hạ không biết bao nhiêu đối thủ, để chuyển bại thành thắng trong ván cờ cuối cùng.

Huyền Minh nhị lão, mặc dầu võ nghệ cao cường, thấy nhiều hiệu rộng kinh nghiệm dồi dào, nhưng vì phương pháp của giòng họ Dương đã thất truyền từ lâu, ông ta chưa hề trông thấy lại vào lúc chẳng phòng hồ, tính chắc rằng trăm phần trăm chương lực và tung ra một nửa, thì dưới hai gót chân của Nhị Lão, vào chỗ yếu huyết Côn Lôn bằng đau lên dữ dội.

Chính vào lúc đó thì hai mũi trường thương, trông thì như đâm thẳng, chứ thật ra thì đi cong theo thể chữ «chữ» luôn vào dạ dưới.

Giữa phút nguy nan tính mạng như nghìn cân treo sợi tóc, Nhị Lão đồng quát to một tiếng, để thu hết toàn lực đẩy thân hình của mình sang phía trái nhưng như hai luồng điện hai mũi trường thương cùng một lúc đã đâm vào đùi của Nhị Lão một cách vô cùng rừng rợn.

Thương thay cho Nhị Lão suốt đời chinh chiến, nhưng chưa hề thảm bại một lần nào, không may ngày hôm nay, hai người liên kết vào nhau trong Nhi Nghi Tuyệt Trận mà lãnh lấy thất bại một cách bị hại trong Hoàng Hương Cốc này, vậy thì phương pháp của nhà họ Dương quả danh bất hư truyền.

Như hai con diều trúng tên, Nhị Lão đồng nhào lộn hai vòng để lấy trớn, đoạn bay vô ra phía sau hơn bốn trượng.

Nhị Lão chưa kịp lấy lại thăng bằng cho cơ thể, thì bên tai bỗng nghe tiếng gió lạ nổi lên vèo vèo...

Ngước mắt nhìn lên, thấy thân hươu tuyết mỹ của Quân Chúa Nương Nương đang vù vèo bay tới về phía trước, trong chiều thức đẹp là Bàng Phi Vạn Lý.

Vì nàng đang mặc bộ quần áo trắng tinh, bay lượn giữa không trung hết như một con thiên nga.

Cuối cùng của chiều thức này là phải sa xuống để tấn công đối phương ở phía dưới, nhưng nàng chỉ liệng được một vòng liệch mắt nhìn xuống bất giải hải hùng kinh khiếp, chẳng dám tấn công.

Vì lẽ nàng vừa thấy hai tên vệ sĩ cuối cùng của Từ Đạt, đang uể oải bỏ dẫy, phối hợp với Nam Cung Thiên Cung và Hoàng Bưu, kết hợp thành một cái hình tứ trụ mà bảo vệ lấy Từ Đạt, trông kín đáo như tường đồng vách sắt.

Bốn người này tất cả đều trúng đòn Huyền Minh Thần Chưởng bây giờ mặt mày xanh lét, cắt không còn giọt máu, hơi thở thì nhẹ nhàng yếu ớt, như một đường tơ sắp đứt.

Tất cả đều uể oải trong cái thế lơ lơ đứng lơ lơ ngồi, trông thật là bi thảm, nhưng với cặp mắt tinh đời của Triệu Minh, khám phá trong những bộ ngời tầm thường tìm tòi một thế thái thật là kỳ bí, làm cho nàng bỗng dưng ra ái ngại, nghĩ rằng những con hồ cùng đường, bao giờ cũng tung ra đòn độc, vì vậy nên nàng chẳng dám tháo thủ xông vào.

Tức khắc biến ngay chiều thức trở thành, Phi Thiên Phiến Thân tả tả lật ngửa đề rồi rơi xuống bên cạnh.

Rảo bước đi chung quanh nhìn vào, Triệu Minh trông thấy Từ Đạt trong giờ phút này vẫn ngồi im lìm, trên lưng ngựa sắc mặt vẫn đều hòa, diện mạo uy nghiêm.

CHIẾN MÃ HÍ VANG LŨNG NGÀN MAI KHOE SẮC THẨM

Đôi mắt của ông ta lìm đim như ngời nhận định, dường như gạt bỏ những điều sống chết ngoài tai, sẵn sàng chờ đợi nàng tung ra sát thủ đưa ông ta về chín suối.

Bên cạnh Từ Đạt, hai viên lão tướng của nàng là Hạc Bút Ông và Lộc Trương Khách thì đang nằm lộn lộn trên mặt đất rên xiết luôn mồm.

Những tiếng rên của hai lão này, như những mũi tên nhọn, bắn thẳng vào tâm can của Triệu Minh, nàng không ngờ Nhị Lão đi năm sông bảy biển mà chẳng mệnh hệ nào, ngày hôm nay lại chết đuối trong cái rãnh con như thế.

Vết thương trên đùi của Huyền Minh Nhị Lão vẫn nổi lên công phạt từng cơn, làm cho hai lão vô cùng đau đớn.

Thâm tâm của nhị lão đồng nổi lên một niềm căm phẫn tột cùng, cả hai đều nghĩ rằng :

— “Nếu không có thăng qui già và thăng qui nhỏ kia phá đám thì bây giờ đại sự thành công mỹ mãn...”

Thì ra Huyền Minh nhị lão bị thương không phải hoàn toàn vì thế Tân Thương Hoàn Mạng, mà thêm một nguyên nhân quan trọng là Nam Cung Thiên và Hoàng Bưu đã nửa chừng thọc tay vào chiến cuộc.

Nguyên nhân vì Nam Cung Thiên và Hoàng Bưu này giờ trúng Huyền Minh Thần Chưởng, uể oải chỉ rã rời, nằm cong queo trên mặt đất. Nhưng hai người lúc nào cũng vận dụng công lực vô cùng thâm hậu của mình để đàn áp chất hàng độc cứ nổi lên công phạt từng cơn.

Họ trông thấy tả vệ và hữu vệ thi nhau dùng thương pháp của họ Dương mà đấu chiến, làm cho Huyền Minh nhị lão chưa có chỗ xuống tay, trong lòng của hai người cũng tạm yên.

Nào ngờ đâu Triệu Minh nửa chừng nhắc Huyền Minh tấn công hạ bàn, phương pháp họ Dương vốn chú trọng về đường cương mãnh và tấn công thượng bàn nhiều hơn, vì bởi nó là một loại võ công thiện nghệ về đánh trên mình ngựa.

Bây giờ thành linh bị tấn công dồn dưới làm hai người thất thế mà trúng đòn thâm nào.

Nhưng chính vào lúc tả vệ và hữu vệ lợi dụng thời cơ tung ra sát thủ, Nam Cung Thiên và Hoàng Bưu trông thấy Huyền Minh nhị lão lướt tới, trong lòng đều mừng khắp khi.

Bởi lẽ hai bên vốn là đồng đội nên ngày thường hằng nghe tả hữu Song Vệ kể rằng khi xưa tể tướng của họ là Dương tể Hưng đã

dùng thể võ này mà đối mạng với một viên đại tướng của quân Kim thật là lợi hại phi thường.

Biết rằng thời cơ sẽ thoáng hiện rồi mất đi nếu không kịp thời lợi dụng, thì thật là chỉ còn một đường chết mà thôi, họ đều biết rằng sát thủ này có thành công hay thất bại thì sẽ quyết định sự thắng bại của toàn cuộc trong chớp mắt.

Bởi vậy hai người không dám chần chờ, đồng lấy mắt ra dấu cho nhau, thừa lúc Nhị Lão tung mình nhảy sỏ tới, lấy toàn lực tấn công Tả Hữu Song Vệ ngó hầu kết thúc một trận tương tranh vô cùng thâm khốc.

Cả hai đồng vùng dậy như hai con sư tử đang ngủ, giật mình hoảng tỉnh, trong lúc thân hình của Nhị Lão bay tới vào vào tập kích đối phương, liền thò hai ngón tay ra, điểm một đường vào huyệt Côn Lôn dưới gót chân của Nhị Lão.

Hạc Bút Ông và Lộc Trượng Khách vừa thấy mũi thương trong tay của hai người khẽ chao động, trong dạ nghi ngờ vừa định biến chiêu đổi thức, thì hai huyệt Côn Lôn dưới chân của hai người đồng thời thốn lên một cách dữ dội.

Kính mang tốt độ biết rằng mình đang lưỡng diện thọ địch thì mũi Tàn thương Hoàn Mạng đã đâm vào tới nhanh như chớp.

Nhờ bốn người phối hợp với thể liên hoàn chặt chẽ, mà thể sát thủ của thượng pháp nhà họ Dương thành công mỹ mãn, Nhị Lão trúng đòn bị thiết đang ra.

Tiếp theo đó nhanh như một tia điện chớp, bốn người tức khắc liên kết với nhau, liễu mạng đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ pho sách quý.

Bốn thể võ của bốn người đang liên kết cố thủ vào nhau đây, gọi là Tứ Long Triều Thiên, một thể thủ vô cùng mẫu nhiệm biến ảo không lường, do đương kim giáo chủ Minh Giáo là Dương Tiêu sáng chế ra, chuyên dùng từ thủ pho sách quý đã làm cho Minh Giáo tạo nên cơ đồ sự nghiệp.

Triệu Minh thấy họ nằm lẳng chiêng trên mặt đất uể oải, bờ phờ như bốn con rồng mắc cạn trên bờ biển, nhác trông thấy bề ngoài như sức đã cùng lực đã kiệt, nhưng thật ra Triệu Minh đã trông thấu thể trận này đang ngầm chứa đựng không biết bao nhiêu chiêu thức

lạ lùng ở bên trong, nếu một khi tháo thứ, chạm vào nó, thể trận tức khắc biến động thì tất nhiên sẽ toát ra không biết bao nhiêu là sát thủ.

Triệu Minh còn đang bàng hoàng nghĩ ngợi, tiến thoái lưỡng nan lằng nghe hơi thở của bốn người này lần lần thốn mòn như những ngọn đèn cạn dầu treo trước gió, chỉ một cơn gió nhẹ thoảng qua là tắt phụt.

Hai chân của Triệu Minh liền tiếp dùng Lăng Ba bộ Pháp đi rảo chung quang Tứ Long Triều Thiên Trận, trong lòng của nàng nóng như lửa đốt, trông chờ một trong bốn cây cột trụ này hắt hơi cuối cùng, Tứ Long Triều Thiên Trận sẽ trở thành một cửa, thì nàng tức khắc đột phá trùng vây, tặng cho Từ Đạt một chưởng để đưa hắn ra khỏi qui âm phủ...

Cặp mắt của nàng quắc lên sáng ngời, bốc lửa hận thù xem kỹ Tứ Long Triều Thiên Trận, từ bộ điều cho đến một cái chân rồng cho chỉ đuôi rồng và vây rồng không bỏ sót một chi tiết như nhặt nào.

Nàng thấu hiểu xông vào tấn công đuôi rồng, thì đầu rồng tức khắc quay lại tập kích vào hậu tâm của đối phương.

Nếu tấn công đầu rồng thì đuôi rồng lửa dịp vòng tới bằng một đường tròn tròn hết sức lạ lùng đồng thời bốn chân rồng sẽ chặn bị hết lối đi, để cho đuôi rồng làm nhiệm vụ tấn công cho được dễ dàng và hiệu nghiệm.

Tâm hồn của Triệu Minh say sưa ngây ngất không biết ai là tác giả của thể trận kỳ bí lạ lùng này, trừ phi là một người võ học cao siêu, văn tài tốt chúng không thể nào chế biến cho ra.

Còn đang suy nghĩ, bỗng thỉnh linh ý tưởng của nàng bị cắt đứt vì một tiếng nổ long trời vang lên từ hướng đi vào Hoàng Hương Cốc ở phía Đông Nam.

Tiếng nổ đó làm cho Triệu Minh Quận Chúa giật mình như một người sợ tỉnh cơn mê.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy bầu trời bây giờ đã sáng, rõ ràng vì này giờ nàng mãi lo chú tâm, để hết tinh thần ý chí tập trung để nghiên cứu và thưởng thức Tứ Long Triều Thiên Trận nên trời sáng lúc nào mà nàng không hay.

Tức khắc quay đầu nhìn về hướng đường vào Hoàng Hương Cốc

lúc bấy giờ vầng thái dương đã lên được một sào, chiếu ánh sáng vàng tươi, làm cho rừng mai phớt sắc huy hoàng sáng láng, cảnh sắc thật là xinh tươi sáng rực.

Giữa hai cánh rừng mai rậm rờ, nàng trông thấy chiến mã phi rầm rộ cất lên những tiếng hí bi hùng, binh sĩ thì nhau hò reo như trời long đất lở, hòa lẫn trong tiếng cờ bay xào xạc, quân thế thật là lắm liệt trang nghiêm. Rõ ra thì tiếng nổ ban nãy, thì là tiếng pháo báo hiệu cứu binh đã đến, dẫn đầu đoàn quân tiếp viện này là một tên tiểu tướng khôi giáp tinh anh, oai phượng lắm lắm sát khí đáng đáng.

Triệu Minh nhìn thấy tiếng vỗ ngựa càng lúc càng gần mà sau lưng viên tướng này là bụi bay mù mịt, cờ bay phấp phấp không biết sau lưng ông ta còn thêm bao nhiêu nhân mã nữa.

Nàng buông ra một tiếng thở dài vừa chán chường, vừa thâm nảo, thần thờ cuội xuống, thò bàn tay hữu nắm bầu áo Lộc trượng Khách, tay tả ra nắm lấy bầu áo của Hạc Bút Ông tung mình nhảy lên cao sáu trượng theo thế vỗ Nhất Hạc Xung Thiên.

Thân hình của nàng lẳng lẳng bay bổng đến khi hết tròn đột nhiên ngoặt mình đổi ra thành thế Bình Sa Lạc Nhạn, để cho cơ thể của nàng chênh chếch rơi sang bên rừng phía tả, để rồi trở thuật phi hành, len lỏi vào những rừng mai vàng chẳng chặt.

Triệu Minh đi rồi, Từ Đạt bỗng nghe tiếng thở dài, bất giác giật mình trông xuống dưới.

Ông thấy hai viên cận vệ thò ra một hơi dài thắm nảo rồi xuối tay nhắm mắt, trút linh hồn sang bên kia thế giới.

Bởi sức lực của hai người này yếu hơn Hoàng Bưu và Nam Cung Thiên quá nhiều, bị chất hàn độc trong Huyền Minh Thần Chương cũng phá quá nặng, chịu đựng không thấu, nên hơi thở càng lúc càng mỗi mồn.

Ban nãy đến giờ vì là vệ và hữu vệ thấy một kẻ cường thủ đại địch là Triệu Minh còn rảo chung quanh Từ Đạt, chờ đợi hội mà hạ sát, nên cả hai thầy đều thu hết hơi tàn, gắng gượng điều công dưỡng khí, không cho đứt hơi duy trì đến sức cuối cùng, nay cả hai thấy đại binh cứu viện đã đến, và Bạch Y thiếu nữ này nhất xác đồng đội ra đi, hai người có cảm giác như trút được gánh nặng nghìn cân, thấy đều thở dài một hơi mà nhắm mắt.

Từ Long Triều Thiên Trộn bởi cái chết của hai người này mà tan rã, thì đoàn kỵ binh cũng rần rần phi tới chỗ.

Tiểu tướng dẫn đầu bay mình xuống ngựa, cung kính làm lễ nói rằng :

— Tiểu nhân đem viện binh tới trễ, thật đáng chết, xin tướng quân tha thứ cho.

Vị tiểu tướng này định bụng rằng Từ Đạt sẽ nổi trận lôi đình, nào hay đâu ông ta chỉ nhìn mỉm cười nói :

— Nhà ngươi mang cứu binh tới được bao nhiêu ?

Vị tiểu tướng ấy chẳng dám ngừng đầu lên, chỉ nhia xuống đất mà trả lời :

— Ba nghìn hộ binh đi sau, ba nghìn hộ binh đi trước.

Vừa báo xong quân số thì Từ Đạt liền nói :

— Mau mau quay đầu trở lại Đoàn trưởng Nhai để giải vây cho mấy trăm thiết kỵ.

Vị tiểu tướng nghe lệnh truyền, tức tốc cho toàn quân biến đổi đội sau ra thành đội trước, và đội trước đổi thành đội sau mà quay đầu trở lại.

Số là vào lúc chiều hôm qua, khi đoàn kỵ binh của Từ Đạt đuổi theo truy sát rồi, ông ta nhìn chung quanh thấy tình hình có vẻ khả nghi, liền lên sai hai tên tùy tùng dùng thuật khinh công, cầm tấm lệnh bài của ông ta đi nhanh đến một địa phương gần đó để xin quân tiếp cứu.

Hai người này thoát khỏi Hoàng Hương Cốc đi suốt đêm hôm ấy, mới đến một huyện nhỏ gần đây nhất.

Về đến nơi Công Môn im lìm vắng ngắt, tình trạng gấp rút như lửa cháy mây, hai người này không kể luật lệ, vượt tường mà vào giữa công môn, nổi trống lên cấp báo...

Quan huyện nửa đêm nghe tiếng trống, tức khắc áo mào chỉnh lễ đủ thăng đường, khi nhận được tin chẳng lành, liền tức tốc sai một viên tiểu tướng đi kèm sáu nghìn binh rừng hỏa tốc đi tiếp cứu.

Ba ngàn bộ binh thiết kỵ rần rần đi trước, ba ngàn bộ binh cũng gấp rút theo sau, đại binh đến Hoàng Hương Cốc thì trời rạng sáng và họ kịp thời cứu sống sanh mạng của Từ Đạt trong kẻ tốc đường.

tơ nếu trẻ nãi trong một giây, thì Vũ Mục Di Thư chắc chắn sẽ rơi vào tay của Mông Cổ và người Hán sẽ lãnh lấy một hậu quả không lường.

Vị tướng này, là người sinh trưởng tại đây nên rất sành địa lý. Vừa nghe ba chữ «Đoạn Trường Nhai» trong lòng hết sức kinh mang, vì hẳn biết địa thế chỗ này hiểm trở vô cùng, đại quân mà lọt vào đó thì đi dễ khó về, vì vậy mà có tên Đoạn Trường Nhai vậy.

Toán quân này chỉ quanh quẩn lại năm ba vòng thì hình ảnh của họ thấy đều khuất bóng trong rừng mai ghê rợn.

Từ Đạt thấy vậy táng đờm kinh tâm, liền truyền cho toàn thể binh sĩ thấy đều xuống ngựa, tuốt đại đao ra giăng thành hàng chữ nhất từ từ tiến vào.

Đại quân đi đến đâu thì dùng đại đao chém ngã những cội mai đang làm chướng ngại.

Toán quân thứ nhất vừa mệt, thì lui lại nhường cho toán quân thứ nhì tiến lên thẳng tay sát phạt.

Hoàng Hương Cốc rừng mai rậm rờ, sơn thủy hữu tình, nhưng đoàn quân này đi đến đâu, mai vàng thấy đều ngã rạp làm một kẻ đánh tướng thích chơi mai là Từ Đạt tặc lưỡi tiếc thắm.

Đến giờ ngọ, thì ngọn núi Đoạn Trường Nhai thấy đều trống rỗng, hàng nghìn hàng vạn cánh mai tươi đẹp, điều biến mất, cảnh tượng vô cùng hoang vu tàn tạ.

Đến lúc ấy đoàn cứu binh, mới nghe có tiếng người lao xao cố gắng dồn thêm vào gốc mai nữa, mới tìm thấy hai đoàn người đang bị kẹt trong vòng vây, bây giờ đang lo ngại dưới vùng đất sâu, bề mặt trước chừng ba chục trượng vuông.

Hai toán quân bị vây này, trông thấy viện binh đã lộ diện, và vô số bụi mai kỳ quặc lạ lùng đã bị đốn ngã trọng lòng thấy đều hơn hớn vui mừng.

Bị vây trót ngày, bụng đói như cào mà bỗng thấy tinh thần phấn chấn, đồng tuốt lấy đại đao ra hết sức đốn mai mà trở ra phối hợp với đại quân.

Khi hai đoàn quân đã trở lộ ra ngoài độc đạo giữa Hoàng Hương Cốc, gặp lại Từ Đạt, mọi người kể lại sự tình, ai cũng cho là lạ, chỉ có mình Từ Đạt cười trong dạ nói thầm:

— Mấy trăm năm về trước Gia Cát Lượng cũng đã chơi trò này nơi Ngưu Phúc Phố, có chi là lạ.

Từ đó trở về kinh thành, Từ Đạt không dám khinh địch, đi đơn độc nữa, ông ta truyền cho tên tiểu tướng đưa một mạch đến kinh thành.

Nói tiếp về Triệu Minh sau khi nhắc xác của Huyền Minh nhĩ lão rồi rút vào rừng sâu.

Được chừng một dặm tại đến nơi ước hẹn từ trước, nhìn thấy những người bộ hạ của mình đều bị thọ thương nằm ngổ ỉu rú trong rừng sâu hoang vắng.

TRIỆU MINH LẠC BƯỚC THIÊN THAI MỘNG CẢNH

Nàng sai hai người thương thế nhẹ nhất, trở lại Đoạn Trường Nhai triệu hồi những người đang canh gác Long Môn Trấn rồi tất cả vây đoàn cùng nhau đi mới về phía Tây. Thấy tình cảnh mấy mươi người trọng thương thiều nào dắt nhau tuồng bỏ lượt bụi kéo lê từng bước trong khoảng rừng già, thật là tang thương thảm uo.

Đi thêm hai dặm đường rừng nữa Triệu Minh thấy địa thế càng ngày càng sâu uất, bọn Từ Đạt đâu có đuổi theo cũng khó tìm ra, nàng mới truyền lệnh cho đoàn quân nghỉ ngơi.

Mặt trời bây giờ đã lên cao, nhưng giữa rừng sâu thì rậm rạp, ánh mặt trời xuyên qua giữa kẽ lá cành cây, tạo thành những hình bóng loang lổ, chập chờn trên mặt đất trông tuyệt mỹ.

Hết thấy những người bị thương đều ngổ ỉn xếp bằng như người tham thiên nhập định, rồi từ từ điều công dưỡng khí tự trị thương cho mình.

Trong mấy chục người, chỉ có một mình Triệu Minh là chẳng bị thương, nên nàng ngồi nghe động tĩnh bốn phía canh chừng cho toàn đội.

Cảnh sơn lâm bây giờ thật là yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rừng từng cơn đưa đến, làm cho ngàn mai xào xạc, hòa lẫn trong hơi thở khi khoan khi nhặt, lúc bổng lúc trầm của những kẻ bị thương.

Đột nhiên nàng giật mình kinh hãi, vì dưới bóng thái dương sáng sủa nàng trông thấy sắc mặt của Huyền Minh nhĩ lão tái mét như tàu

là, nhan thần lơ đãng như hai người mắc bệnh thâm niên, hơi thở càng lúc càng mỗi mồn yếu ớt.

Triệu Minh thông thả đi đến bên cạnh Nhị Lão hỏi:

— Chẳng biết vì sao sắc diện của...

Hạc Bút Ông nhanh nhẹn trả lời:

— Thương pháp của nhà họ Dương là một loại võ chánh tông không ngờ có bồi thuốc độc ở đầu mũi thương.

Nàng ao nảo thổ dài, nhìn ánh mặt trời từ từ ngả về tây mà trong lòng buồn bã, cảnh núi rừng lại về với cảnh tượng âm u.

Nàng găm đầu nhìn xuống mồm lẩm bẩm một câu thăm nảo: «Mười mấy năm về trước có Thanh Y bây giờ thì có... Nhưng cả hai người này, một người đã yên giấc ngàn thu, còn một người, thì phiêu bạt giang hồ, chẳng rõ bây giờ ở tại đâu nếu tìm được người này thì...

Chợt nghe Lộc Trương Khách thở dài bi thảm nói:

— Chẳng hay đường vào Hồ Điệp Cốc còn bao xa nữa?

Nàng ngần ngừ vì không rõ đường, chợt một giọng già nua cất lên:

— Đi về hướng Đông Nam chừng hai trăm dặm.

Nàng quay đầu nhìn lại, thì đó là một lão già tuổi đã cao, là một người rất rành về đường đất Trung Nguyên.

Triệu Minh lấy làm kinh lạ, trong lòng thầm nghĩ:

— Hồ Thanh Ngưu đã qua đời không biết tại sao Lộc Trương Khách còn hỏi đường đi Hồ Điệp Cốc?

Ý nghĩ của nàng miên man chìm đắm trong sự yên lặng của núi rừng trong chiều tà bằng lăng.

Trời lặn lặn tối, hơi lạnh cùng với bóng tối trong núi càng bốc ra, đem đến cho đoàn người một hơi lạnh vô cùng kinh khiếp, nhưng nhờ những người này sống lâu năm ở miền Bắc, chịu đựng với khí trời lạnh lẽo đã quen, nên mặc dầu thọ thương rất nặng nhưng có thể chịu lại hơi lạnh của núi rừng.

Thâu đêm hôm đó Triệu Minh ngồi vắt vẻo trên cành cây, không sao yên giấc, nên vừa thức để canh phòng cho đoàn người trị thương vừa suy nghĩ tìm cách cứu vãn nguy cơ.

Nhị Lão là hai người có kù lực dồi dào thâm hậu nhất, nhưng

sau một ngày điều công dưỡng khí đề trị thương mà bệnh tình của hai người vẫn thêm trầm trọng chứ chẳng giảm bớt chút nào.

Do đó mà biết rằng chất độc mà Tả Hữu Song Vệ bôi trên mũi thương có sức công phạt thật là mãnh liệt...

Càng về khuya trong lòng nàng càng thêm lo lắng bằng hoàng vì hình ảnh của người dùng thuốc như thần là Trương Vô Kỵ cứ xuất hiện mãi trong tâm trí của nàng.

Hơn sáu năm dài nàng sở dĩ chịu ở lại vùng sa mạc mệnh mông ngoài Mông Cổ, nhưng thâm tâm của nàng không ngày nào chẳng nhớ nhung đến người chung chăn gối với mình.

Hôm nay nàng được trở về đất Trung Nguyên, nhưng không ngờ vào khỏi Trương Gia Khẩu là gặp đại nạn như vậy nên không rảnh mà đi dò thám tin tức.

Bốn bề tĩnh mịch, lắng nghe hơi thở của Hạc Bút Ông và Lộc Trương Khách càng lúc càng mỏng manh như một đường tơ sắp đứt, nàng càng thêm lo sợ.

Bởi lẽ hai lão già này là tay chủ lực trong chuyến đi này, nếu không may mà xảy điều bất trắc, thật là một việc hết sức trở ngại cho nàng.

Đến bây giờ nàng không thể nào nén lòng được nữa, khẽ hươc tới hỏi nhỏ Lộc Trương Khách:

— Lộc tiên sinh ác có giải pháp gì hay, nên mới hỏi đường về Hồ Điệp Cốc?

Lộc Trương Khách bình thản nói:

— Theo ngu ý của tôi, Hồ Thanh Ngưu là một vị danh y khét tiếng một thời, dấu sao cũng có truyền nghề riêng lại cho một vài người đệ tử, vậy ta đánh liều tìm đường đến Hồ Điệp Cốc, biết đâu cầu may mà chẳng tìm được một hai người nối chí của ông ta.

Lời nói của Lộc Trương Khách làm cho Triệu Minh như một người say mới tỉnh, càng suy nghĩ càng thấy lời nói của lão già này có lý.

Chờ cho đến khi sáng trắng Triệu Minh mới hướng dẫn đoàn người, chậm chậm đi về phía đông nam.

Đi một mạch đến đúng Ngọ ngày hôm ấy, đoàn người ra mở gần tới bia rừng, chỗ này đã cách Hoàng Hương Cốc đã xa.

Nàng dặn dò Huyền Minh Nhị Lão ở lại trông nom mọi người, còn mình thì giả dạng một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi mặt mày nhợt nhạt như người đau bệnh thâm niên.

Ra khỏi cánh rừng mai, hỏi người để đến một thị trấn gần đây. Nàng thuê hai ba chiếc xe lừa rồi quay trở lại đón đoàn người lên xe.

Đến lại những người có mặt, thấy bên phía nàng đã không may bỏ mạng hết bảy người, còn lại trong số đó may thay Thiên Long Bát Bộ không sức mẽ một người nào.

Tổng số đoàn người bây giờ chỉ còn có ba mươi nhưng ai nấy thấy đều thọ thương một cách nặng nề bị thảm.

Nàng dẫn ba mươi người này lên ba cỗ xe lừa, còn nàng thì cưỡi con ngựa màu trắng, khi đi phía trước, lúc lùi lại phía sau hộ tống thật chu đáo.

Bởi trong đoàn người này có một lão già rất rành địa dư nên ông này làm hướng đạo chỉ đường cho xa phu đánh xe thông thả hướng về phía Hồ Điệp Cốc.

Nhưng nơi này hãy còn cách Hồ Điệp Cốc chừng năm dặm, lão già hướng đạo nằm bên thành xe, khẽ vén rèm mà trông ra hai bên đường.

Lão thấy phong cảnh bên ngoài càng lúc càng diễm lệ hữu tình, màu sắc rừng xanh núi đỏ và những cánh sa mạc vàng tươi chạy dài tận chân trời từ từ thay đổi thành những khung cảnh sông con, cầu nhỏ, cỏ cây tươi đẹp, nghìn tia, muôn hồng.

Hỏi thăm những khách đi đường ai cũng trả lời rằng :

— Đã gần đến Hồ Điệp Cốc, nhưng cứ đi mãi đến mà không trông thấy.

Nàng thưa đáp hỏi thăm về mấy người học trò Điệp Cốc Y Tiên thì không có một người nào được biết.

Quanh quẩn mãi mà tìm không thấy chỉ cả hôm ấy, đoàn người phải ngủ bên chân núi. Sáng ngày hôm sau nàng lại truyền cho xa phu đánh thẳng vào non sâu.

Càng đi sâu bên trong phong cảnh càng thêm xinh lịch, quả là trăm nghìn vẻ, nhưng hai bên đường chẳng có căn cứ, con đường càng lúc càng thêm hiểm trở.

Chỉ có tiếng xe lăn trên đường núi, vang lên những tràng âm thanh nghe rào rào, như một điệp khúc bí hiểm nào nề.

Âm thanh ấy hòa lẫn trong tiếng rên rỉ của bệnh nhân càng làm cho Triệu Minh thêm phần ảo não.

Nghĩ tới cảnh đoàn người trên ba mươi tay cao thủ mà chỉ còn có một mình nàng là toàn vẹn, nếu chẳng may kẻ thù địch thừa cơ trong lúc đoàn người đang đi vào địa thế hiểm trở như vậy mà bất thành lình xông ra đánh úp thì đoàn người của nàng thật khó mà toàn sinh.

Còn đang bồi hồi lo âu, bỗng nghe thấy tiếng lão già dẫn đường từ trong mũi xe kêu lên mấy tiếng.

Ngoài đầu nhìn lại, nàng thấy lão ta đang vén rèm đưa tay ra ngoài, chỉ về phía bên tả vệ đường.

Nhìn theo ngón tay của lão, nàng thấy chỗ đó một khóm hoa xinh xắn, trên bụi hoa này có một cặp bướm bướm còn đang bay liệng nô đùa.

Đôi bướm bướm xinh tươi vừa đập vào mắt của Triệu Minh nàng liền nghĩ ngay ra được dụng ý của lão già nhiều kinh nghiệm kia.

Nếu chỗ này là Hồ Điệp Cốc, vậy ta hãy theo chân con hồ điệp xem sao.

Nghĩ đoạn nàng liền vỗ ngựa lướt tới, đoạn vùng tròn ngọn roi trong tay nàng xú ra một đòn Mã Nhị Khinh Tiên.

Đầu ngọn roi lướt đi trong không khí, nghe vèo vèo, và khi nó chạm vào khóm hoa thì nàng rút nhẹ cái roi một cái tức khắc có một tiếng 'chắc' nho nhỏ vang lên.

Đây là một lối đánh roi đặc biệt của người Mông Cổ lợi dụng đầu ngọn roi gây ra tiếng động, làm cho con ngựa của mình sợ roi mà đi mau.

Nay vì Triệu Minh truyền nội lực vào, nên tiếng gió vừa vang lên, thì lá bay tua tủa, hoa rụng tơi bời làm cho hai con bướm đẹp giết mình bảy bóng lên không trung, đảo mấy vòng rồi tung tăng bay về phía trước.

Triệu Minh cười khanh khách quát ngựa đuổi theo không rời

cặp bướm này nữa bước. Thật không ngoài sự ước đoán của nàng, quanh qua hai triển núi nữa, thì bên vệ đường lại xuất hiện thêm một cặp bướm nữa màu vàng tươi rực rỡ.

Hai cặp bướm bướm kết hợp vào nhau, bay qua lượn lại trong những hoa thắm lá xanh, thật là nhộn nhạo vui thú.

Rồi quanh qua thêm một triển núi nữa, thì bên con bướm này đã vẫy thêm bảy con bướm khác, bướm bướm xuất hiện càng nhiều chừng nào, trong lòng của Triệu Minh hớn hở thêm chừng nấy.

Bỗng chợt đoàn bướm đủ màu đủ sắc kia, tung mình lên cao lượn một vòng rồi bay thẳng vào rừng.

E mất dấu nàng buộc ngựa vào một cội cây bên vệ đường dặn dò đoàn người của nàng một câu hãy tạm trú ở bìa rừng đoạn một mình nàng dùng thuật khinh công đuổi nhanh theo đoàn bướm.

Bướm bay lượn tuy nhanh nhưng sức khinh công của Triệu Minh một khi sử dụng thì nhanh hơn đàn bướm kia biết mấy và trông đẹp để bội phần.

Tuy bây giờ nàng đang hóa trang thành một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, nhưng thân hình của nàng uyển chuyển vô cùng đẹp đẽ, lướt nhanh trên những cành cây, xuyên nhanh qua những kẽ lá, không rời đàn bướm một bước nào.

Đang đi ngon trốn bỗng đường sá phía trước nàng bị bế tắc đi, vì có một tấm vách núi sừng sững chắn ngang mất lối.

Nàng còn đang kinh dị, trong lòng bỗng dưng ra nghi ngờ đàn bướm này thì đàn bướm kia đã lần lượt chui qua khe đá.

Khe đá này rất nhỏ, vị trí lại vô cùng kín đáo, nếu chẳng có đàn bướm chui qua đó, thì không tài nào nhận xét cho ra.

Nàng vừa chui qua khe đá, thì thấy trước mắt mình hiện ra con đường mòn nho nhỏ.

Trên đường toàn là thảm cỏ xanh êm dịu, hai bên đường đi kỳ hoa dị thảo, phổ sắc muôn màu.

Theo bước chân của nàng thì càng đi tới chừng nào bướm càng nhiều chừng ấy, và lòng nàng vui mừng vô hạn.

Lòng nàng càng vững tin, đây chính là Hồ Điệp Cốc, nơi sản xuất ra một vị danh y, mà tên tuổi vang dậy trong chốn giang hồ.

Gió rừng thổi xào xạc, trăm hoa đua nở, muôn bướm rập rờn, bỗng nàng dừng gót lại lắng tai nghe ngóng.

Vì rằng trong tiếng gió rừng lồng lộng, nàng thoáng nghe có tiếng dáo dạt của binh khí vang lên chát chúa.

Nàng liền phi thân lên cao, thân hình của nàng hóa lẫn trong đàn bướm nàng vẫn dùng khinh công thượng thượng đi nhanh về phía có tiếng chi cha chi chít vang lên.

Đi sâu vào lòng thung lũng, thì bướm càng hiện thêm dày đặc, muôn hoa càng thêm rạng rỡ muôn màu.

Rồi xuyên qua một rừng cây dày đặc, trước mắt của nàng liền bày ra một cảnh chiến trường khủng khiếp và sôi động đến tột cùng...

Bây giờ vào khoảng giờ Thìn, nền ánh mặt trời vàng tươi chiếu xuống thung lũng, nàng trông thấy có trên hai mươi người tay cầm binh khí, bủa lưới bao vây dùng toàn lực tấn công một người.

Ngồi trên một ngọn cây cao gần đó ngược mắt nhìn xuống bắt giặc hồn phi phách tán, hai chân mềm nhũn, không kịp nhảy vào cảnh cây, thì có lẽ nàng rơi xuống đất.

BÍCH HỒ DU TƯỜNG

ĐỌC LÊN « GIẢNG LONG ĐÃ CẦU »

Người đang bị vây có lẽ đang trọng thương, nên ngồi bệt trên mặt đất, chỉ dùng song chường mà chống cự lại trên mười tấc cao thủ.

Những người này đều cầm binh khí, tuy đứng ở xa nhưng Triệu Minh nghe thấy tiếng vũ khí bay trong không nghe vèo vèo tấn công người bị vây tới tấp.

Người bị vây tuổi độ trung niên, mặc chiếc áo màu lam nhạt, sắc mặt không còn chút máu, đích thị là người mà Triệu Minh thương nhớ : Trương Vô Kỵ.

Thì ra sáu năm về trước, Trương Vô Kỵ, Vi Nhất Tiểu, Phạm Dao, Nam Hải Tây Thi và Công tôn Thanh đều bị giam trong phòng đá giữa Thánh Địa của Cái Bang.

Năm người này cùng đường mặt lộ, không thể tìm đường trốn

ra ngoài. Đồng thời lại bị bọn Sứ hờn; Thạch từ bên ngoài xông Thiên Thu Túy Vũ vào, tình thế thật là thiên nguy vạn hiểm.

Trong lúc lẩn tránh độc bên ngoài lần lần xâm nhập vào thạch thất, ai nấy đều nằm yên chờ chết, bỗng thỉnh thoảng Công tôn Thạch vỗ trán kêu lên một tiếng.

Tất cả vội hân đưa tay nhanh ra chộp hai hủ thuốc màu vàng và màu tím, đoạn hòa tan hai thứ thuốc này vào lòng bàn tay của hân. Thật là huyền diệu.

Hai thứ thuốc này vừa hòa tan vào nhau thì tức khắc đổi sang màu trắng.

Thoảng trông thấy thái độ vui mừng đó. Vi nhất Tiểu vội vàng chăm chú vào những hành vi của hân không sót một cử chỉ nhỏ nhặt nào.

Giữa khi ấy thì làn hơi độc của Cái Bang vẫn cứ lan tràn không dứt. thỉnh thoảng của Vi nhất Tiểu nghe thấy Công tôn Thạch vừa cười lên khe khẽ, tỏ vẻ vô cùng thích chí.

Bằng một động tác thật nhanh Công tôn Thạch liền lấy thêm một lọ thuốc màu đỏ pha với chỗ thuốc màu trắng hồi nãy.

Theo lẽ màu trắng pha với màu đỏ thì thành ra màu hồng nhạt, nhưng không biết tại sao hai màu này hòa tan với nhau lại biến sang màu xanh.

Vi nhất Tiểu đang còn lấy làm lạ đột nhiên thấy Công tôn Thạch xuất thủ vô cùng nhanh lẹ, dùng vô số lọ thuốc hòa hợp với nhau, làm cho không biết bao nhiêu màu sắc lần lượt thể hiện trước mắt của ông ta.

Động tác của Công tôn Thạch mặc dầu nhanh lẹ, nhưng Vi nhất Tiểu vẫn luôn bám sát, không bỏ rơi một cử chỉ nào.

Trong số năm người này, chỉ có Công tôn Thạch và Vi nhất Tiểu thì trong lòng nóng nảy, còn đang chờ đợi một kết quả bất ngờ.

Nhưng sự trông đợi của hai người trong một thoáng qua là được cởi mở, vì bởi những màu sắc vô cùng phức tạp kia lần lần tan biến, để rồi cũng biến sang màu trắng tinh như nước hồ thu.

Nhưng chỉ khác một điều là khi màu trắng xuất hiện thì liền bay ra một mùi thơm bất ngát.

Mùi vị này vừa xông vào mũi của Vi nhất Tiểu thì Công Tôn Thạch liền đưa nhanh tay ra lấy hết tất cả những lọ thuốc có sẵn bỏ vào túi.

Thoảng thấy người này có cử chỉ lạ, Vi nhất Tiểu vươn nhanh bàn tay vươn ra, xử một thế Không Thủ Nhập Bạch Nhân.

Thế là trong một cái chớp mắt, thì lọ thuốc trong veo vừa được lâm thời chế biến ra đã sang tay của Vi nhất Tiểu.

Việc đột ngột xảy ra làm cho ai nấy thấy đều giật mình nhìn lại, mọi người chưa hiểu nguyên nhân, vì sao hai người này lại có cử chỉ thất thường như thế, bỗng nghe Công tôn Thạch buông ra một câu hân học:

— Thuốc này chưa dùng được.

Nam Hải Tây Thi vừa nghe xong câu nói, liền hiểu ngay nguyên nhân. Nàng biết ngay rằng Công tôn Thạch này giờ đang hòa hợp những thứ thuốc của hân để chế biến thành một thứ thuốc khác.

Nàng cho rằng trong tình cảnh thập tử nhất sinh này, chắc chắn loại thuốc được chế biến ra đây, phải là loại thuốc dùng để chống lại Thiên Thu Túy vũ.

Bởi Công tôn Thạch lúc nào cũng mang trên mình của ông ta đủ loại thuốc lạ lùng, mà đến Vô Kỳ là một danh y cũng không có.

Trong thế nguy nan này bắt buộc hân ta phải dùng hết tư tưởng suy gẫm để chế biến ra thành một thứ thuốc khác để cứu nguy.

Nam Hải Tây Thi còn lấy làm kinh lạ vì không biết tại sao lọ thuốc này chưa dùng được? Nàng dịu dàng hỏi:

— Sinh mạng của năm chúng ta gắn liền vào nhau, sao Công tiên sinh chận trở thật cho chúng tôi biết?

Nàng hỏi như thế, nhưng Công Tôn Thạch vẫn thủ khẩu như bình, vì bởi lòng dạ của tên này vô cùng thâm độc.

Hân muốn tìm ra cách giục hườn câu mưu, chờ dịp thoát khỏi chỗ này một mình, và mượn chất Thiên Thu Túy Vũ giết hết những sinh mạng của người khác tại nơi đây để một mình hân cao bay xa chạy mà thôi.

Nam Hải Tây Thi thấy người này dùng dáng không chịu nói

biết ngay lòng ác độc của hân vợ vang nói với Vi Nhất Tiểu rằng :

— Tiên bối quên rằng nơi đây còn có một danh y là người nổi nghiệp cho Diệp Cốc Y Tiên.

Lời nói này như một tiếng sét trong cơn mưa hạ làm cho Vi Nhất Tiểu giật mình sức tỉnh liền vợ vang đứng hủ thuốc trong tay Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ nhận lọ thuốc rồi đưa lên mũi ngửi, Nam Hải Tây Thi liếc nhìn Vô Kỵ, thấy sắc mặt của chàng rất trang nghiêm, vì chàng đã hết tâm thần phân biệt mùi vị trong thuốc tỏa ra.

Những người hiện diện ở đây, ngoài Công Tôn Thanh ra, ai cũng trong lòng hồi hộp, nhìn khuôn mặt của Trương Vô Kỵ không nháy mắt, chờ đợi sự phân quyết của chàng.

Ai cũng biết rằng sinh mạng của mình có được tồn sinh hay không, có thể sống sót mà trở lại ngoài đời hay chàng đều nhờ nơi lọ thuốc này.

Chợt thấy Trương Vô Kỵ khẽ cau mày đưa lọ thuốc vào miệng nhấp thử một miếng.

Thật lạ, khi lọ thuốc vừa tiếp xúc vào môi, thì bao nhiêu vết khó khăn, bực dọc của chàng thấy đều tan đi.

Chàng nói :

— Có cách đào sinh rồi, hãy tìm lửa cho ta.

Thì ra khứu giác của chàng đã giúp cho chàng phân biệt ra được chất thơm tho bất ngát đây không thể nong vào mà trừ được Thiên Thu Tủy Vũ, nhưng suy gẫm mãi mà không tìm ra cách.

Khi chàng nếm nó vào lưỡi, nhờ vị giác giúp sức cho chàng phân được ra hiệu thuốc phải làm sao cho biến thành khói, để hòa tan khói trong Thiên Thu Tủy Vũ, tự nhiên sẽ giải được chất độc.

Tiếng lửa của Vô Kỵ vừa vang lên, thì Công Tôn Thanh liền giật mình kinh dị, trong lòng thầm nghĩ :

«Diệp Cốc Y Tiên là một Thần Y trong thiên hạ, quả thật không sai, ngày nay trông tận mắt thấy học trò của lão ta mà có tài nhận thuốc như thế, thì bản thân của ông ta lợi hại đến chừng nào.

Tiếng hô lửa của Vô Kỵ vừa vang lên, thì Phạm Dao và Vi Nhất Tiểu đồng thờ tay vào túi của mình tìm đá lửa.

Nhưng than ôi, vì mọi người vừa lợi qua một con đường hầm ngập nước, bây giờ đồ đánh lửa thấy đều thấm nước dúng dao đánh lửa mãi, mà không làm sao bắt cháy.

Thấy đã tìm ra sinh lộ, bây giờ lại bị mối lo âu mới đe dọa ai nấy đều đưa mắt tìm tòi khắp căn phòng nhưng bốn bề toàn là vách đá, không có chi để nổi lửa được.

Đột nhiên Trương Vô Kỵ chỉ vào những quyển sách củ kỹ để trên án thư nói :

— Mồi lửa đây rồi.

Nhưng bỗng nhiên Phạm Dao ấp úng nói :

— Giáo Chủ... đó là...

Thấy sắc mặt của Phạm Dao có vẻ lạ lùng, liền bước tới án thư đưa mắt nhìn kỹ, bất giác giật mình kinh hãi.

Vì rằng, những quyển sách đặt trên án thư kia, là một pho án thư giải thích tường tận phương pháp luyện tập và cách xử dụng những thế võ siêu kỳ do những vị Cái Bang chủ trong những đời trước lưu truyền lại.

Mỗi một vị Bang chủ sáng chế ra một thế võ sáng chế cuối cùng vì sức đã cùng công lực đã kiệt, cổ thụ hơi tàn hi hoáy lại những dòng chữ cuối cùng lưu truyền cho hậu thế rồi au tọa ngồi vào vị trí của mình trong thế võ đó và đứng cho đến khi hết hơi thở cuối cùng.

Vô Kỵ đọc tới đây, thì tinh thần càng thêm sáng suốt và phấn khởi lên chừng nấy, bao nhiêu tâm tưởng của chàng đều hòa hợp trong những chiêu thức thần tình kỳ bí.

Chợt có một câu nói thanh tao vang lên cắt đứt dòng tư tưởng của chàng.

Cả gian phòng sắp bị Thiên Thu Tủy Vũ sắp tràn ngập xin Giáo Chủ định liệu.

Tiếng nói của người đẹp kéo chàng về thực tế. Ngẩng đầu nhìn lên trông thấy làn khói đen càng ngày càng lan rộng chàng liền quay sang Phạm Dao, nói :

— Phiền Phạm huynh hãy dùng nội lực biến những mảnh giấy này ra thành lửa.

Trên gương mặt của Phạm Dao hiện ra một vẻ vô cùng thương tiếc, một vật vô lâm chi bảo, ông ta nói rằng :

— Thế là bao nhiêu tinh hoa võ thuật của Cái Bang từ đây phải tiêu tan theo mây khói.

Nghe câu này Vô Kỵ có cảm tưởng như một tiếng nói như mọi mũi phi tiêu bắn thẳng vào tim chàng, nghe đau đớn vô cùng.

Vì những người yêu chuộng võ thuật, thường xem qua một thể võ là một vật báu nhứt trần gian, dù có ai mang bao nhiêu ngọc ngà châu báu đến đổi cũng không bằng.

Chàng khẽ gạt đầu một cái, tức khắc đưa mấy quyển sách củ kỹ trong tay của mình cho Nam Hải Tây Thi.

Nàng đón lấy những quyển sách ấy, rồi tỉ mỉ bỏ ra từng trang coi từng chữ một.

Đưa mắt nhìn chung quanh, thấy người nào cũng mặt mày trắng trong chú mục vào cặp mắt của Nam Hải Tây Thi. Trong lòng mừng thầm, Công Tôn Thanh nhón gót đi vòng ra sau lưng của Nam Hải Tây Thi định đọc lên những trang sách ấy.

Nhưng tiếc thay vì thân hình quá thấp nên chẳng thấy chữ gì.

Đứng trước tình thế vô cùng nan giải, đột nhiên Nam Hải Tây Thi tới khẽ tai nói với Trương Vô Kỵ vài câu. Vì nhất Tiểu trông thấy gương mặt đang khó coi, của chàng, lần lần vui tươi trở lại.

Ngược cổ nhìn từ phía dưới trở lên, nên Công Tôn Thanh thấy trên bìa sách nằm trong lòng bàn tay của Nam Hải Tây Thi lộ ra bốn chữ viết bằng son hầy còn đỏ chói, tuồng chữ lại rất là sắc sảo thoắt trông như những con rồng bay, những con phụng lộn bốn chữ đó là «Giảng Long Đĩ Cầu» một danh từ phi thường quyền rũ đối với những người biết qua nguồn gốc võ thuật của Cái Bang.

Thâm tâm của Công Tôn Thanh rạt rào như sóng gió, hẳn biết rằng đây là một cuốn võ thư mà giá trị liên thành hòa hợp hai đường võ danh lừng Trung Thố của Cái Bang là Đả Cầu Bồng Phá và Giảng Long Thập Bát Chương.

Công Tôn Thanh bây giờ như một người đứng trước mâm cơm thịnh soạn mà không thể được tự do ăn uống.

Biết bọn người này sẽ hiệp lực cùng nhau mà hóa thiêu pho sách

võ giá ấy nếu mình dự .dự thì dịp may nghìn năm một thuở sẽ mất đi.

Công Tôn Thanh sẽ lên rút lui từng bước một. Không mấy chốc lưng của hắn chạm nhẹ vào mặt vách đá phẳng phiêu.

Thân hình của hắn vừa chạm vào tường, dường như có gắng một thứ keo thật chắc tức khắc dán chặt vào vách.

Hắn khẽ hít một hơi không khí thật dài dồn xuống tận Đan Điền gề rồi từ từ tỏa ra khắp châu thân, không bao lâu thân hình của hắn nhẹ lâng lâng, từ từ bỏ ngược trở lên tường.

Công Tôn Thanh thoát lên độ chừng được một trượng, hắn liền quắc cặp mắt sáng ngời, trông xéo qua mái tóc huyền của Nam Hải Tây Thi mà đọc những dòng chữ chỉ chít trên quyển sách.

Mặc dầu những dòng chữ kia viết nhỏ như những con ruồi còn con, nhưng vì viết theo tuồng thư khai nên rất dễ nhìn.

MỘT CHUÔI NGƯỜI XUYỀN QUA THỦY ĐẠO BÁN THẦN TẤN CÔNG HỒ DIỆP CỐC

Công Tôn Thanh hết sức vui mừng, chẳng ngờ mình gặp được kỳ duyên, nào hay chỉ đọc chưa đầy hai hàng chữ thì đột nhiên nghe Trương Vô Kỵ nói :

— Giảng Long Đĩ Cầu là võ lâm chi bảo, không thể lọt vào tay kẻ ác được. Vì huynh hãy coi chừng có « Bích Hồ Du Trường »

Vì nhất Tiểu quay đầu trông lại, thấy thân hình của Công Tôn Thanh hút sát vào tường ngóng cổ nhìn ra, trông không khác một con thằn lằn treo trên vách.

Nhanh như chớp. Vì Nhất Tiểu tiến vào chân tường vùng bàn tay ra vỗ nhẹ trên mặt vách, thét :

— Xuống mau !

Thật là kỳ quặc !

Tiếng thét « xuống mau » của Vi Nhất Tiểu vừa thoát ra khỏi

niệm, thì thân hình của Công tôn Thanh liền lý khai với mặt vách, tụt ngay xuống chân tường.

— Vì nhất Tiểu vốn là tay thiện nghệ về thuật Bích Hồ Du Tường, biết rằng người ta sẽ đi dán chặt vào mặt tường được, là nhờ nơi biết tụ khí vào đan điền, làm cho toàn thân nhẹ như bấc.

Muốn phá vỡ môn này chỉ cách làm sao cho làn hơi tại đan điền tan đi; cái võ của Vì nhất Tiểu, tuy trong nhẹ nhàng chứ thật ra nội lực mạnh mẽ vô kể. Công tôn Thanh nghe thấy một luồng sức mạnh chạy khắp mặt tường như một làn điện, làm cho sau lưng của mình thoát ly với vách tường, rồi làn chân khí của hắn tụ nơi đan điền phải tủa ra tứ tán, thế rồi thân hình của hắn từ từ tụt xuống.

Trong khi ấy Nam Hải Tây Thi đã đọc xong mười mấy trang sách, đọc xong tờ nào nàng trao cho Phạm Dao.

Ông này nhận những tờ giấy ấy, hai chân liền thủ một thế tấn chữ Đinh, hét to lên một tiếng, nguồn nội lực hùng hồn kinh khiếp trong toàn thân thấy đều chạy ra cánh tay, để rồi truyền ra ngoài năm ngón.

Không bao lâu thì mấy tờ giấy trong tay Phạm Dao từ từ bốc lên một làn khói xanh, làm cho Vô Kỵ và Vì nhất Tiểu trong lòng hơi hộp chờ cho ngọn lửa cháy lên.

Nhưng những tờ giấy vô tri kia vẫn cứ bốc khói âm ỉ mà không thể nào bốc cháy thành ngọn.

Vô Kỵ thấy thế vội vàng đi vòng ra phía hậu tâm của Phạm Dao, chàng cũng thủ một thế tấn chữ Đinh, đoạn nhẹ nhàng đặt bàn tay của mình vào huyệt Long Bối sau lưng của Quan Minh Hữu Sứ.

Bàn tay này vừa chạm vào cơ thể của ông ta, thì Phạm Dao cảm thấy có một luồng sức mạnh nóng như lửa từ trong bàn tay của Vô Kỵ truyền qua đại huyệt Long Bối đi xuống Trung Lâu, chuyển sang cánh tay hữu của ông và rồi lần lần đi xuống chỗ đang cầm mấy tờ giấy nóng.

Nội lực này vừa đi xuống tận năm đầu ngón tay thì năm giấy trong lòng bàn tay của Phạm Dao tức tốc cháy lên có ngọn.

Bây giờ làn khói Thiên Thu Tủy Vũ đã lan đến gần lắm rồi làm

cho mọi người đều tháo lui vào tận vách tường. trong chỗ tận cùng nhất.

Nam Hải Tây Thi cứ đọc xong trang nào, thấy đều trao qua tay của Trương Vô Kỵ để chàng tiếp tục thổi vào ngọn lửa.

Khi lửa đã cháy to rồi. Trương vô Kỵ từ từ đổ xuống giọt thuốc của Công Tôn Thanh vào ngọn lửa.

Nước và lửa vốn tương khắc với nhau, lẽ ra tưới nước vào lửa phải tắt ngay, nhưng nhờ Trương Vô Kỵ đổ thuốc thật hay cho thuốc đi xuống vừa phải, nên ngọn lửa vẫn cháy mạnh như thường.

Thuốc vừa tan vào lửa thì ngọn lửa màu xanh bỗng biến thành màu hồng tươi, trông thật là đẹp mắt.

Phạm Dao đột nhiên tự khí đan điền rồi thổi ra một hơi thật dài, hơi thổi nhẹ nhàng của Phạm Dao, đưa làn khói này bay lên giăng ngang thành một vết dài ngăn chặn đường lan rộng của khói Thiên Thu Tủy Vũ.

Hai làn khói vẫn tuàn tự lan rộng đi rồi hòa hợp với nhau trong lúc tình thế đang diễn biến đến hồi quyết liệt nhất, thuốc của Công tôn Thanh có hiệu nghiệm hay không, chỉ chờ xem ứng nghiệm trong giây phút này.

Phần Nam Hải Tây Thi vẫn găm đầu trên trang sách, làm bầm đọc những chi tiết ghi trên giấy, những sự việc gì đang xảy ra bên ngoài, nàng thấy đều không hay không biết.

Chỉ có Công tôn Thanh và Trương Vô Kỵ, thì cứ ngửng đầu lên nhìn làn khói này một cách lo lắng.

Nhưng rồi trong một cái chớp mắt thì hai làn khói này liền lập tức biến sang một sắc thái riêng biệt khác.

Từ màu đen và màu hồng nhạt, nó từ từ đổi sang màu vàng tươi óng ánh, như bóng thái dương chiếu rọi rõ, trên những ngàn cây nội cỏ xanh tươi.

Trên gương mặt của Vô Kỵ và Công Tôn Thanh đều lộ ra một nét vô cùng hi hã, bao nhiêu nỗi thắc mắc lo âu thấy đều tan như những làn khói kia, một người vui vì đã làm thời sáng chế ra một thứ thuốc trừ được hai thuốc độc phi thường ác liệt của Cái Đang.

Còn một người thì vui mừng vì cả năm người bị kẹt trong này thấy đều thoát nạn.

Chỉ có một mình Nam Hải Tây Thi từ này tới giờ không hề chớp mắt, hay là lo ra mà nhìn sang chỗ khác, bao nhiêu tinh thần ý chí của nàng thấy đều gởi trọn trong pho sách Đà Cầu Giáng Long.

Nam Hải Tây Thi vốn là một người đặc biệt có một bộ óc lạ thường, trí nhớ hết sức bền lâu, bất cứ một giòng chữ nào, nàng ta đọc qua thì không thể nào quên được.

Ngày hôm nay cả bọn năm người lọt vào tử địa, tình thế bất buộc phải thiếu hủy pho sách quý báu có một không hai trong võ lâm này, ngộ hầu, lấy lửa mà xông thuốc trừ độc cho Thiên Thu Túy Vũ.

Nhưng đốt bỏ pho sách này đi, thì là một việc đại tổn thương trong võ lâm, vì vậy mà Nam Hải Tây Thi phải nói nhỏ với Vô Kỵ, đề cho nàng nhận lấy trách nhiệm ghi nhớ lại pho võ thư này, nàng bảo đảm với Vô Kỵ sẽ không quên một chữ nào.

Vô Kỵ nghe nàng nói một cách quả quyết như vậy, nên trao pho sách cho nàng đọc từ đầu chí cuối.

Không bao lâu làn khói màu đen kinh tợn của Thiên Thu Túy Vũ lần lượt tiêu tan làm cho mọi lo âu về cái chết, vì thuốc độc của mọi người cũng từ từ tan đi như những khói kia vậy.

Bồng Vi nhất Tiểu lại kêu lên:

— Bây giờ phải tìm ngay lối thoát.

Lời nói của Vi nhất Tiểu vô tình làm cho mọi người, sự nhớ ra là mình tuy thoát được nạn Thiên Thu Túy Vũ, nhưng lại lâm vào tình trạng bế tắc, không làm sao tìm được đường thoát ra khỏi gian phòng kiến trúc bằng đá xanh, vô cùng kiên cố như vậy.

Trong số năm người này, ngoài Nam Hải Tây Thi ra ai này thấy đều đưa mắt nhìn lên trần nhà, miễn man suy nghĩ để tìm một con đường sống.

Chính vào lúc mọi người thấy đều im lặng, cố khai thác những sự vật chung quanh mình, bầu không khí vô cùng u uất bằng có tiếng của Nam Hải Tây Thi kêu lên:

— Sinh lộ đây rồi...

Mọi người đồng kinh dị, quay đầu nhìn lại, không biết tại sao, "sinh lộ" lại nằm trong những trang sách vàng óng và cũ kỹ kia.

Vô Kỵ là người đầu tiên nhẩy tới bên mình của nàng nhìn vào mảnh giấy mà nàng đang cầm trên tay, thấy trên đó vẽ nguệch ngoạc toàn là những đường qua lối lại.

Nhìn kỹ thì ra đó là một bản đồ, chỉ vẽ vẽ một con đường hầm bí mật, thông ra bên ngoài.

Địa đồ này vẽ vào tờ chốt của pho sách Giáng Long Đà Cầu nên chờ đến khi Nam Hải Tây Thi đọc hết mới phát giác ra.

Đọc kỹ, Trương vô Kỵ bật cười, vì lối thoát không nằm ở đâu xa, mà chính dưới chiếc án thư trong phòng.

Không một giây phút chần chờ, Vô Kỵ tức tốc phi nhanh về phía án thư, tung ra một cước đá bay chiếc án làm bằng trầm hương này, bay ra ngoài xa hơn năm trượng.

Đúng như lời đã ghi trong bức địa đồ, chiếc án vừa bay đi, thì mọi người nhìn thấy phía dưới có một khoen sắt hoen rỉ vì đã lâu năm.

Cuối xuống đưa tay chụp chiếc vòng sắt, đoạn lời mệnh trở lên Công tôn Thanh trông thấy phía dưới kia là một khoảng trống chứa đầy cát trắng.

Vô Kỵ dùng bàn tay tả moi sâu vào mặt cát, không mấy chốc đã mò lên được một chiếc chìa khóa màu vàng thật to.

Chàng cúi đầu lăm nhăm đọc lại lời trong bức địa đồ, rồi thân hình của chàng không động, cứ giữ y theo lối cũ mà lui ra phía sau chín bước.

Chín bước này vừa dứt thì lưng của chàng chạm nhẹ vào vách tường. Tới chừng đó, Vô Kỵ quay đầu nhìn lại, thấy trên đầu chàng có treo một bức tranh cổ, nét bút thật tinh vi.

Thảo bức tranh này xuống, quả thật phía đằng sau bức tranh có bày ra một ổ khóa nho nhỏ.

Thọc chiếc chìa khóa vào lỗ ấy xoay phía tả đủ năm vòng, thì lại có tiếng động cơ quay rầm rầm, làm cho chấn động cả gian phòng.

Trong một khắc, khoảng tường dưới bức tranh cổ này liền chuyển

minh nhẹ nhẹ, để lộ ra một khoảng trống chừng ba thước vuông mà thôi.

Trong khoảng trống tối om, và một mùi hôi tanh khó tả từ trong đó hắt ra, làm cho ai nấy cũng đều thối lui một bước.

Vô Kỵ liền mượn ánh sáng của mấy viên dạ minh châu trong thạch thất, đọc những lời chỉ dẫn cuối cùng trong bầu đồ, rồi kê tai nói nhỏ cùng Vi nhất Tiểu vài câu, thế rồi Vô Kỵ liền bước nhanh sang qua cánh cửa chứa đựng đầy sự bí mật kia.

Liền sau đó Phạm Dao tiến vào đi sát Vô Kỵ, Vi nhất Tiểu trông thấy thế liền quay sang trợn mắt với Công tôn Thanh, tỏ vẻ báo thù này theo sau.

Thấy cặp mắt của Vi nhất Tiểu rủa đầy sát khí, hẳn không dám chân chờ, tức khắc quay mình bước theo sau lưng của Phạm Dao cũng trong lúc đó Vi nhất Tiểu quay sang ra dấu báo Nam Hải Tây Thi rồi đồng nhau trốn ở phía hậu.

Nam Hải Tây Thi biết chàng đã rõ. Công tôn Thanh là người quỷ quyệt khôn lường đặc phái hai tay cao thủ đi kề hai bên để phòng hồ bất trắc.

Trong này là con đường xây toàn là những bậc thang bằng đá, càng đi địa thế càng xấu, đi quanh quẩn một lúc độ chừng hai trăm trượng, thỉnh lình dưới chân năm người thấy đều ngập nước.

Vi đã ngập nước một lần, tưởng rằng đây là con đường ứng thủy như bản này, Vô Kỵ nào hay đâu, càng đi mực nước càng sâu, đoàn người phải lội tới phía trước thêm ba mươi trượng nữa liền bị một bức tường chắn ngay phía trước.

Trương Vô Kỵ quát oai nghiêm trong đêm tối :

— Chúng ta sắp sửa lặn qua con thủy đạo chiều dài hơn năm mươi trượng xin chú vị mau lấy hơi.

Câu nói này vừa dứt, Vô Kỵ liền thò tay nắm lấy bàn tay của Phạm Dao, ông này hiểu ngay dụng ý của Giáo Chủ liền đưa tay ra nắm lấy Công tôn Thạch để rồi Công tôn Thạch thò tay ra nắm lấy tay của Vi nhất Tiểu rồi Vi nhất Tiểu lại thò tay ra nắm lấy tay của Nam Hải Tây Thi.

Trong chớp mắt, bốn người bạn có thù cả thấy đều hít đầy có không khí vào lồng ngực của mình và kết thành một cái chuỗi thật dài ở sau lưng của Vô Kỵ.

Trọng lượng của bốn người nặng nề đến thế mà Vô Kỵ lội đi trong nước như tên bắn.

Liệu chừng xuống sâu đã được năm trượng rồi, Vô Kỵ liền thò bàn tay tả ra sờ mó giấy lều, mới tìm được cánh cửa vừa đủ cho một người chun qua.

Vô Kỵ liền chun tuốt vào miệng hầm chật hẹp đầy hàn thiêu, lội theo sau lưng chàng hỗn người.

LÊ MÒN GIẤY SÁT. TÌM THUỐC CHỮA BỆNH TÂY THI.

Đường môn tuy chật hẹp, nhưng nhờ Vô Kỵ dùng hết sức bình sinh bao nhiêu công lực của chàng thấy đều vận dụng hết tốt cùng nên tốc độ đưa chuỗi người nhanh vùn vụt.

Vô Kỵ nghĩ, nếu cuộc hành trình này có xảy ra điều chi bất trắc dọc đường thì năm mạng thầy đều chôn trong con thủy đạo này.

Vì vậy tốc độ của chàng càng lúc càng nhanh chẳng bao lâu thì phía trước mặt chàng vụt trở thành mênh mông rộng rãi.

Thế là chàng tức khắc lôi bốn người ở phía sau trôi nhanh lên mặt nước.

Lênh đênh giữa giòng dề điều hòa hơi thở thật lâu, Vô Kỵ là người lấy lại sức trước nhất, lại dùng phương pháp cũ chàng nắm lấy bốn người đồng chung sanh tử với chàng lôi tuốt vào bờ.

Lặn được vào bờ rồi, mọi người mới hoàn hồn, và bắt đầu nhìn chung quanh mình để nhận xét cảnh tượng chung quanh.

Thấy chỗ mấy người vừa trôi đầu lên là một cái hồ bao la bát ngát, chung quanh họ cây lá xum xê, trăm hoa đua nở.

Nhìn lên, thấy mặt trời tả tả về Tây, chiếu xuống hồ ánh vàng tươi rạng rỡ.

Vô Kỵ thỉnh lình quay sang chỉ về mặt của Công Tôn Thanh mà nói :

— Ta niệm tình vì đoàn người của ta nhờ có lọ thuốc của mi mới khỏi chết vì Thiên Thu Tủy vũ, nên mới cho mi sống sót, từ đây chờ đến ngày mi chết không được tiết lộ những điều mắt thấy ta nghe trong mật địa của Cái Bang, nếu mi trái lời ta dặn, thì chờ oán hận ta vô tình... đi ngay cho khuất mắt.

Công Tôn Thanh không trả lời tiếng nào, hần quay lưng lại bước chậm chậm một cách uể oải mệt nhọc vào bên cánh rừng tông phía tả.

Công Tôn Thanh đã khuất rồi sau những rặng cây trùng điệp. Vô Kỵ mới thở dài ngồi xuống trên một tảng đá xanh chằm chú nghe hai người tin cẩn trong Minh Giáo là Phạm Dao và Vi nhất Tiểu kể lại những điều tang thương biến đổi từ ngày Vô Kỵ ra đi.

Nghe hết câu chuyện Vô Kỵ thở dài trong lòng chua xót, chàng nghĩ không đến một bang hội to tát nhất Trung Nguyên vốn lấy điều hành hiệp trọng nghĩa làm tôn chỉ mà bây giờ vì quyền lợi mà quên đi trách vụ của mình.

Phạm Dao nói :

— Thừa dịp Trương Giáo Chủ tái xuất giang hồ bính xin Giáo Chủ hãy vì mối đại nhân đại nghĩa của Minh Giáo mà ra mặt dẫn dắt Bang chúng để lấy lại tiếng tăm lòng lầy của Minh Giáo ngày xưa.

Vô Kỵ ngẩng mặt nhìn trời, ra chiều dăm chiêu nghĩ ngợi, giây lâu mới nói :

— Ta đang có việc tức phải hóa tốc thì hành, khi nào ta sắp xếp xong xuôi, sẽ quay gót lại kinh thành tìm hai người mà lo liệu.

Vi nhất Tiểu nói :

— Tôi và Quang Minh Hữu Sứ đều lớn tuổi, sức khỏe suy giảm rất nhiều không biết ngày nào qui thiên, nay chỉ còn có Trương Giáo Chủ hãy còn tinh thần minh mẫn, võ công trác tuyệt. Ngoài giáo Chủ ra chẳng còn có người nào đủ tài lãnh đạo Minh Giáo nữa.

Còn đang triển miên suy nghĩ, chưa kịp trả lời, bỗng thình lình Phạm Dao nói :

— Chẳng hay Giáo Chủ phụ nhân hiện giờ ở đâu mà không thấy đi cùng Giáo Chủ ?

Vô Kỵ trả lời :

— Chính vì vấn đề Giáo Chủ phụ nhân mà ta đang thắc mắc, hiện nay, không những việc riêng tư của gia đình ta, mà thật ra còn có quan hệ lớn lao đến võ lâm nữa, dứt lời, chàng thuật lại việc tang thương biến đổi trong gia đình chàng và việc trong pho vô thư để tại Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự thấy đều mất tích một cách lý kỳ cho hai người nghe.

Kể đến chỗ đối phương của chàng dụng tâm cay độc, lừa chàng vào Hứa Gia Trang để ám hại một cách dễ dên, hai lão già thấy đều uất ức, đồng tâm quyết lòng hết sức dò la hành tung của đối phương rồi sẽ bẩm báo cho Vô Kỵ hay sau.

Cuộc chuyện trò của ba thầy trò vừa dứt, thì hoàng hôn đã rủ bóng xuống mặt hồ. Từng làn khói lam chiều từ dưới mặt hồ xông lên đem đến cho bốn người một nỗi buồn hiu quạnh.

Phạm Dao không muốn quấy rầy Trương Giáo Chủ nên vội cùng Vi nhất Tiểu cáo biệt ra đi.

Vô Kỵ cầm tay hai người, nói thiết yếu :

— Nhị vị huynh đệ hãy cứ yên tâm trở về kinh sửa sang mọi việc trong bang hội, khi nào việc riêng của ta giải quyết xong, sẽ trở về kinh thành sát cánh cùng huynh đệ mà lo toan mọi việc...

Nhị vị huynh đệ chắc không quên mười mấy năm về trước, tiêu đệ có trao quyền bính thư cho Từ Huynh, lúc ấy tiêu đệ nói rõ ràng: nếu si lợi dụng quyền bính thư đó làm điều bất nghĩa, gây đau thương tang tóc cho muôn dân thì tự nhiên sẽ có người cầm Ý Thiên Trường Kiếm đến đó mà lấy đầu bạo chúa.

Lời tiêu đệ đã nói ra, thì nghìn năm cũng không, quên xin nhị vị hãy yên trí trở về...

Nghe Giáo Chủ nhắc lại chuyện năm xưa, cả hai trong lòng vừa bồi ngùi thương cảm, vừa phấn khởi tinh thần, đồng cáo từ mà lui.

Hai lão già vừa đi khuất sau những rặng đồi bên phía hữu của bờ hồ, Trương Vô Kỵ liền quay sang nói nhỏ với Nam Hải Tây Thi :

— Trương phụ nhất ngôn ký xuất, từ mã nan truy. Tôi đã hứa trị lành bệnh cho cô nương thì không bao giờ nuốt lời...

Nhưng bây giờ tôi đang phiêu bạt giang hồ, không nơi nương tựa... chẳng biết rồi đây trôi nổi về đâu.

Trương Vô Kỵ nói đã dứt câu mà không nghe Nam Hải Tây Thi trả lời, chàng lấy làm kinh dị, khẽ liếc mắt trông sang, thấy nàng bây giờ đang nhìn vào một cánh hoa gần đấy, thái độ vô cùng đắm đuối.

Đôi mắt trông theo, chàng trông thấy trên khóm hoa tươi đẹp đó, có cặp bướm màu sắc hết sức xinh tươi tung tăng bốn cánh bay qua lượn lại, ra chơi vui thú lắm.

Dưới bóng tà dương, cặp bướm này đuổi với nhau một cách vô tư tự tại.

Vô Kỵ nhìn kỹ thần sắc của Nam Hải Tây Thi, trông thấy cặp mắt của nàng khi ẩn khi hiện sau vuông lụa trắng, sắc thái nửa như ưu tư, nửa như thương cảm sùng sô như một kẻ mất hồn.

Bản tánh của Vô Kỵ vốn là một người chân thành trung hậu làm sao hiểu nổi tâm tình của người thiếu nữ đang xúc cảm trước cảnh bướm hoa đang đùa.

Nhưng cặp mắt của Trương Vô Kỵ thỉnh thoảng chớp nhanh mấy cái, bởi cảnh đôi bướm đùa nhau trên cành, gợi chàng nhớ đến một khung cảnh thần tiên.

Hình ảnh mỹ miều xinh đẹp ấy chính là một vầng thung lũng có đủ thứ hoa tươi cỏ lạ và trăm trăm, nghìn nghìn con bướm đẹp, suốt ngày chia ra từng đàn đuổi bắt cùng nhau.

Đó chính là Hồ Điệp Cốc, nơi mà chàng dừng chân trú ngụ một thời gian khá dài.

Chàng nhớ thầm :

— Giờ đây mình như bèo mây trôi giạt, chưa có chỗ tựa nương thôi thì hãy tạm về Hồ Điệp Cốc, dựng một túp lều tranh mang hết những điều học hỏi và y dược để trị vết thương cho Nam Hải Tây Thi để xem thuốc của Trương Vô Kỵ hay, hay là thuốc của Công tôn Thịnh độc ?

Nghĩ đã chín chắn chàng liền bày tỏ cho Nam Hải Tây Thi biết, nàng vốn nghe lời người trong võ lâm tuyên truyền rằng Hồ Điệp Cốc là một nơi có phong cảnh thần tiên, nàng không biết nó sẽ đẹp đến mức nào ?

Nhưng nhớ tới nàng sẽ cùng một bực danh lung danh y một thuốc, lại có một nền võ lực cao siêu thượng thừa cùng bền nhau và được người này ngày đêm lo thuốc men chạy chữa vết thương cho nàng, cuộc đời ấy quả thật thần tiên vậy.

Nàng đồng ý, và cả hai cất bước song hành trong hoàng hôn êm đẹp.

Độc đường trải qua không biết bao nhiêu trăm cây nhin đằng từ miền Bắc xa xuôi lạnh lẽo, lần lần trở về miền Nam ấm áp.

Và hai người này đồng đặt chân vào Hồ Điệp Cốc vào một buổi sáng đẹp trời.

Tìm đến chỗ của Hồ Thanh Ngưu, Vô Kỵ thấy toàn là một cảnh tượng hoang tàn bị đất, mái nhà xưa bây giờ đã mất.

Trên gò má của Vô Kỵ bỗng hiện lên hai hàng nước mắt, chàng bởi hồi thương cảm trước cảnh biến đổi tan thương sau mấy năm trời cách biệt.

Gượng lau dòng nước mắt, Trương Vô Kỵ cùng Nam Hải Tây Thi tạm dựng lên một mái nhà sơ sài để tạm tránh gió mưa.

Từ đó trở đi, Vô Kỵ bình tâm sống một cuộc đời ăn dật, sáng ra là vào rừng tìm kiếm những vị thuốc bí truyền đã ghi trong sách thuốc của Hồ Điệp Cốc Y Tiên.

Nam Hải Tây Thi vì không may trúng thuốc độc Tam Bộ Đoạn Trường của Công Tôn Cần nên da mặt càng ngày càng loang lổ. Tuy Trương Vô Kỵ đã dùng hết trăm phương nghìn kế, trải qua nửa tháng trời dùng đủ mọi thứ thuốc, nhưng chỉ tạm thời ngăn chặn lại chất độc, không cho lan tràn ra mà thôi, chứ không tài nào làm cho chỗ lở thật lành lặn như khi xưa được.

Thấy bao nhiêu vị thuốc mới của mình đành chịu bó tay trước Tam Bộ Đoạn Trường của Văn Nam Nhị Độc. Vô Kỵ rầu rĩ không cùng, chàng để hết tâm tư của chàng khám phá ra không biết bao nhiêu vị thuốc mới, quyết tâm làm cho da mặt của Nam Hải Tây Thi được lành lặn như xưa mới vui lòng mắt dạ.

BÁT THẦN TÁN CÔNG HỒ ĐIỆP CỐC

Thật khó thay, đến bây giờ Trương Vô Kỵ mới gặp một việc khó giải quyết, việc này mỗi một người sống nghề làm thuốc, trước sau gì cũng gặp.

Bởi chất độc Tam Bộ Đoạn Trường của Công Tôn Cần, không phải là khó tiêu diệt. Khó là khó ở chỗ, nếu dùng một chất thuốc thật mạnh để phá tan chất độc này, thì làn da nõn nà tươi thắm của Nam Hải Tây Thi cũng bị chất độc làm cho hư đi.

Vô Kỵ có một nỗi khổ tâm là làm sao tìm cho ra một thứ thuốc, có thể tiêu đi chất độc và đồng thời giữ được da mặt của nàng mãi xinh tươi.

May một điều là sau mấy năm tìm kiếm chế biến ra không biết bao nhiêu vị thuốc mới, Vô Kỵ tạm thời đã tìm ra một chất thuốc hợp với lý tưởng của chàng.

Mỗi ngày khi thăm bệnh, thấy sắc mặt của Nam Hải Tây Thi lần lần dần dần, chất độc lần lần thoái dần đi, nước da cũng tươi đẹp. Trong lòng của chàng cũng an ủi được phần nào.

Từ đó về sau, hằng ngày thì chàng lần mò vào chốn rừng thâm non cao để tìm thuốc, mỗi khi hoàng hôn xuống thì chàng lần la vào những nơi thị trấn gần đó để nghe ngóng những tin tức trong làng võ.

Mỗi đêm cứ vào khoảng giờ Dậu thì chàng xuống núi, mãi cho đến giờ Tý mới trở về Hồ Điệp Cốc.

Một đêm kia vừa xuống núi, cách Hồ Điệp Cốc chẳng bao xa, chàng đang dùng khinh công chạy tới nhanh như bay như biến, bỗng dẫu đột nhiên hai chân của chàng dừng phắt lại ngừng đầu lắng tai nghe ngóng những động tĩnh gần đây.

Mặc dầu đang đi thật nhanh, nhưng chàng vẫn có đủ thính giác để nghe thấy cách chỗ chàng đang đi của những người dạ hành khua trong đêm tối, báo hiệu chàng biết có người đi nhanh trong sương đêm.

Lập tức đề khí, đề cho thân hình của mình nhẹ nhàng không

gây ra một tiếng động, đoạn đi vòng ra xa xa rồi lén quay trở lại, đuôi theo những người khả nghi ấy.

Theo dõi chừng nào, trong lòng chàng càng thêm hồi hộp vì lẽ những người chàng nghe thấy, nhưng không trông thấy, chẳng rõ lai lịch ra sao bây giờ đang đi nhanh ở phía trước kia, càng đi chừng nào thì tốc độ càng nhanh chừng nấy, đồng thời hướng đi lại ngay về phía Hồ Điệp Cốc.

Theo sau, Trương Vô Kỵ tự hỏi :

— Thật ta nghĩ không sai, sớm muộn gì rồi cũng phải có ngày hôm nay.

Mười năm nay, khi Hồ Thanh Ngưu rời khỏi Hồ Điệp Cốc thì trong vùng một trăm dặm vuông không một bóng người qua lại, cảnh tượng thật hoang tàn.

Chẳng hiểu vì sao cứ cách vài ba hôm chàng lại thấy có vết chân người đi lại gần nhà chàng, những vết chân này đôi khi sợ ý lại bước gây vài cành cây.

Trong lòng sinh nghi, chàng có hỏi Nam Hải Tây Thi thì được biết ít khi nàng rời khỏi mái nhà tranh đi về phía ấy.

Trong dạ nghi ngờ, nhưng Vô Kỵ chẳng dám nói rõ ra, sợ Nam Hải Tây Thi lo ngại chàng chỉ sẽ lén trông chừng xung quanh mà thôi.

Còn đang miên man nghĩ ngợi thì đoàn người phía trước đã thâm nhập vào Hồ Điệp Cốc và càng đi càng gần phía nhà chàng.

Cách nhà chừng bốn năm mươi trượng, thì những dạ hành này tức khắc dừng, và khẽ huýt còi ra hiệu.

Âm hiệu vừa dứt thì trong những đám cây nhậy ra thêm mười mấy người, tay chân của họ thấy đều lạnh lẽo vô cùng, thoáng trông thấy cũng biết họ là những tay cao thủ vô lâm.

Chàng tự hỏi lấy mình :

— Chẳng biết những người này đến đây thanh toán ta, hay là muốn làm khó dễ Nam Hải Tây Thi ? Nếu muốn tìm ta thì sao lại tìm đúng vào lúc ta thường vắng mặt ? ? ?

Chàng cứ miên man suy nghĩ, không tìm ra lời đáp. Đột nhiên từ trong cánh rừng khuya bỗng có một câu nói vang lên:

— Dâm nữ, ta chờ người từ bốn năm năm hãy ra đây lãnh chết.

Nhờ ánh sao nhợt nhạt... Trương Vô Kỵ trông thấy người mới buông ra một câu nói đầy vẻ quyết liệt là một người lùn tịt, hân cao chỉ tới bụng của người thường, chỉ nhìn sơ qua, chàng biết ngay đó là Công Tôn Thanh.

Thì ra mấy năm về trước, được Vô Kỵ phóng sanh, hắn liền lẻ từng bước một về phía Đông Nam.

Sau khi chung đụng cùng nhau một khoảng thời gian ngắn ngủi dưới hầm sâu, hắn biết Trương Vô Kỵ danh bất hư truyền không phải là một người dễ đối phó.

Thêm hai lão già kia là người lão luyện giang hồ công lực cao thâm, mình chường mặt ra đối phó không thể nào cự nôi, vì thế, hắn mới cảm tức nuốt lấy cái lạng lẽ ra đi.

Thật ra tuy chân hắn bước đi, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ ra trăm phương ngàn kế cốt làm sao chiếm hữu được kho tàng đệ nhất Trung Nguyên.

Đi được ba mươi dặm hắn liền tìm một khách sạn trong một thị trấn nào đó, vừa để dấu nhem hành trình của mình, vừa để ngơi nghỉ cho phục hồi sinh lực.

Qua ngày thứ ba Công Tôn Thanh mới dừng bước trở về chốn cũ nơi mà hắn xông thuộc mẽ bắt Vô Kỵ cùng Nam Hải Tây Thi.

Quanh qua lộn lại, tìm tới mãi, mà không sao tìm được cửa động khi xưa.

Công Tôn Thanh nào hay Sử hồng Thạch sau khi xông Thiên Thu Túy vũ vào trong thạch thất, trong dạ định ninh rằng dấu bọn Minh Giáo này có chấp cánh mà bay cũng không làm sao thoát khỏi nơi thánh địa thâm nghiêm.

Đúng nửa ngày, liệu chắc chắn thuốc kìa đã tàn, nàng liền mở cửa vào thăm, nào hay dấu khi vào đến đó, thì năm người không biết cao bay xa chạy đường nào, xét lại pho sách Giáng Long Đả Cầu, một tác phẩm xương máu không biết bao nhiêu vị bang chủ tích tụ, để lưu truyền lại cho hậu thế, bây giờ lại không cánh mà bay.

Sử hồng Thạch liền tức tốc báo động, đã phải trót tám trăm đ

từ chia ra bốn phía, lục soát khắp nơi trong Thiên Phương Tuyệt Cốc không cho chứa một ngọn cây, không bỏ sót một ngọn cỏ thể mà cũng tìm chẳng thấy vết tích của những người này đâu cả.

May nhờ cuộc lục soát này họ mới biết bọn người Vô Kỵ lọt vào trong trọng địa Cái Bang là do nơi cửa động bí mật mà Nam Hải Tây Thi đã nằm dưỡng bệnh.

Tế ra đó là một lối thoát, trong nhiều lối thoát của Thiên Phương Tuyệt Cốc mà những vị trưởng lão khi xưa đã xây ra, cốt để dăng trong trường hợp Thiên Phương Tuyệt cốc bất thần cần đến thì chúng sẽ dăng con đường này mà ra.

Sử hồng Thạch biết rằng, đây là một kho tàng vi đại thuộc vào bậc nhất xứ Trung Hoa đầu rằng một vi dương trào Hoàng Đế cũng không thể sánh bằng.

Vì vậy nếu ai thấy những bí mật trong thánh địa rồi, tất nhiên lòng tham nổi dậy, quyết chiếm cho kỳ được mới thỏa dạ hải lòng.

Một mặt nàng truyền lệnh cho Bang Chúng... thay phiên nhau bất kể đêm ngày lấp ngay cửa động.

Sự tiên đoán của Bang chúa rất đúng, bởi thế nên Công Tôn Thanh trở lại tìm đường thì mất hẳn dấu chân, tìm mãi mà không thấy vết tích lưu lại.

Chàng chịu thua, liền mon men trở lại bờ hồ, nơi mà hắn nhờ Trương vô Kỵ lôi ra khỏi thủy đạo hơn ba hôm trước.

Tìm mãi mà chẳng thấy chỗ cửa là nơi nào, vì lẽ khi hắn ta bị Trương vô Kỵ nạt lui, liền vội vã ra đi, nên chỗ bờ hồ này, hắn chỉ còn nhớ một cách mơ hồ mà thôi.

Lòng tham thiêu đốt tâm can, làm cho hắn lại nhảy xuống hồ lặn lội để tìm miệng hầm.

Bờ hồ rộng rãi, chu vi có hơn mấy chục trượng hắn phải mất hơn một tháng trời lặn lội dưới nước lạnh lẽo, mà vẫn không tìm thấy mục tiêu.

NHẤT CỬ TAM TỬ TIỆN

Công Tôn Thanh thăm nghĩ :

— Ta có phí đi một khoảng thời gian thật dài đến nửa năm đi nữa để mò giáp vòng hồ hồ này, rồi tìm ra miệng thủy đạo, thì cũng không đủ công lực hùng hồn thâm hậu như Vô Kỵ, để lặn suốt qua một con thủy đạo dài mấy mươi trượng.

Thôi, bây giờ chỉ bằng bỏ công đi tìm Nam Hải Tây Thi, ta bắt thần dùng võ công huy hiếp, một phương diện bắt nàng phải dẫn đường cho ta trở lại Thánh Địa vì lẽ nàng có trí nhớ đường nào đi qua một lần thì không thể quên.

Một mặt có thể ép nàng đọc lại pho Giáng Long Đả Cầu, cho ta luyện lại toàn bộ võ công độc đáo này. Thật là nhất cử mà tam tứ tiện.

Định như vậy, nên kể từ ngày hôm ấy trở đi, Công Tôn Thanh là môn giầy sắt đi tìm bốn phương trời để tìm người đẹp bởi hân cho rằng, chỉ có Nam Hải Tây Thi mới là người đưa hân tới thánh địa một cách chắc chắn nhất.

Hân lại bạo dạn nghĩ rằng :

— Sau khi tìm ra kho tàng vĩ đại nhất, biết đâu Nam Hải Tây Thi lại chẳng động tâm vì miếng mồi quý mà đành lòng trao thân gởi phận.

Khi ấy ta sẽ là một bậc đại phú ông chẳng ai địch nổi, lại có người đẹp ngày đêm hầu hạ, và chiếm được Nam Hải Tây Thi tất là chiếm được pho sách võ công thượng thặng của Cái Bang là Giáng Long Đả Cầu... làm người mà đầy đủ như thế, thật là thế gian hy hữu.

Công tôn Thanh bỏ mất một khoảng thời gian là ba năm trời để đi khắp sơn lâm cùng cốc, cũng là những nơi thành thị xa hoa để tìm kiếm con mồi của mình.

Vào một đêm trăng sáng, Công tôn Thanh lạc bước vào một địa phận gần Hồ Điệp Cốc, bắt gặp một nàng thiếu nữ có thân hình kiêu diễm, trong một bộ sắc phục màu trắng tươi nhưng trên che ngang vuông lụa.

Lén theo dõi người này thì ra đó chính là người mà mình ngày đêm đang tìm kiếm.

Sau năm ba ngày sẽ lên nằm trong Hồ Điệp Cốc đêm hành, hân đã khám phá ra nàng đang ở chung với Trương vô Kỵ.

Biết một cây làm chẳng nên non, một bàn tay vỗ không thành tiếng, nên hân liền bắt đầu giao du với những tay giang hồ đại đạo trên đất Trung Nguyên, để tạo lên thế lực của mình cho hùng hậu.

Phải tốn thêm thật nhiều công phu nữa, Công tôn Thanh mới gây dựng được lực lượng của mình, và hân dò biết ngày giờ đi đứng của Vô Kỵ, nên đêm nay mới dùng hết lực lượng của mình, tấn công bất chợt, bằng một thế chớp nhoáng, cốt làm sao đối phương trở tay không kịp.

Tin chắc rằng vào giờ kẻ trên chẳng có Trương vô Kỵ trong Hồ Điệp Cốc và hân sẽ thành công mỹ mãn.

Sau khi đã bao vây ngôi nhà của Vô Kỵ rồi, hân mở lời gọi ngay Nam Hải Tây Thi là dâm nữ, bởi vì trong lòng của hân cứ tin chắc rằng hai người này đã chung đụng cùng nhau những năm sáu năm trường, thì đâu sao cũng không tránh khỏi điều xằng bậy.

Nói chưa dứt lời, thì trong ngôi nhà tranh liền có người con gái cất tiếng trả lời:

— Ban đêm khuya khỏa chẳng biết có vị cao nhân nào đến viếng, sao chẳng ra mặt cho tiện nữ biết?

Trương vô Kỵ nghe thấy câu nói này chưa dứt, thì trước nhà của chàng có năm ba ngọn đuốc đã cháy bùng lên, và có tiếng của Nam Hải Tây Thi kêu lên :

— Ngờ ai người xa lạ, rõ ra là Công Tôn huynh.

Dứt lời trong khung cửa sổ, có một chiếc bóng trắng tươi bay vào ra trong bộ điệu thật là đẹp mắt.

Hai bàn chân của nàng vừa chạm vào mặt đất, thì tất cả những người có mặt nơi đó cất mình phi thân bay, tới bữa lưới bao vây vô cùng chắc chắn.

Nghe Công tôn Thanh cất tiếng nói, nhưng có vẻ âm ái hơn ban nãy:

— Kẻ hèn này chẳng nài cực nhọc, bằng rừng lợi tuổi, vượt

đường xa muốn dặm, đến Hồ Điệp này, để gặp mặt cô nương cốt để thương lượng vài điều.

Nam Hải Tây Thi hỏi :

— Chẳng biết Công Tôn huynh muốn cùng tiện nữ thương lượng việc gì ?

Công Tôn Thanh nghĩ ngợi thật lâu, mới thong thả trả lời :

— Có lẽ Nam Hải Cô Nương còn nhớ sáu năm về trước, chúng ta có một duyên may, cùng lạc bước vào một kho tàng nhiều châu báu nhất Trung Nguyên này ?

Nghe hỏi, nàng biết tên này chỉ kho tàng vĩ đại trong Thánh địa Cái Bang.

Nhưng kho này nàng chẳng được dịp trông thấy toàn diện, vì lúc đi ngang qua thì nàng còn nằm mê man trong tay Vi nhất Tiểu.

Thấy Nam Hải Tây Thi dự định chẳng chịu trả lời liền, hẳn liền hỏi tiếp :

— Chúng ta lấy được một viên Dạ Minh Châu trong những viên gắn trên tường trong thạch thất, là đủ phong lưu trong đời, nên tôi định trở lại Thánh Địa một chuyến, nhưng chẳng may quên mất đường vào.

Hắn dừng lại một chút có lẽ cố tình cho Nam Hải Tây Thi suy nghĩ giây lâu mới thong thả nói rằng :

— Nghe đồn rằng cô nương có trí nhớ dẻo dai nên phiền cô nương dời gót trở về Sơn Động một chuyến, để làm công việc dẫn đường vạn nhất đại sự có thành công thì tôi xin hậu tạ.

Vô Kỵ nghe Nam Hải Tây Thi tươi sáng trả lời :

— Lúc ấy vì tiện nữ đang trúng độc của Công Tôn huynh nhờ.. một người mang vào Thánh Địa, vì vậy đường vào thật tiện nữ không nhớ được.

Công Tôn Thanh trả lời quả quyết :

— Tôi chỉ cần cô nương chỉ cho cửa động mà cô nương đã vào đường bình, hay là nơi bờ hồ chỗ con thủy đạo.

Rồi hắn nói một cách hèn hạ ..

— Nếu nhờ hồng phúc của cô nương, công việc có thành thì giàu sang chung hưởng.

Nam Hải Tây Thi cười khanh khách, nhưng chẳng trả lời đồng ý hay không, lại cho Công Tôn Thanh nóng lòng giục :

— Nam Hải cô nương chờ khá giục huân cầu mưa, thời gian cấp bách tôi không thể nào chờ đợi được nữa... Tôi đếm mười tiếng nếu cô nương chẳng trả lời rõ rệt, tôi mạng phép hành sự đó.

Đứng ở xa nhưng tim của Vô Kỵ đập mạnh từng hồi, mỗi một tiếng đếm của Công Tôn Thanh như mỗi mũi tên bắn thẳng vào ngực của chàng.

Bên tai văng vẳng nghe như tiếng đếm rừng rậm :

— Năm sáu... chín... mười...

Chỉ «mười» vừa thoát khỏi môi Công Tôn Thanh, thì bao nhiêu thủ hạ chết tề xông tới múa binh khí tung ra một đòn ác liệt.

Dầu lâm nguy, nhưng trong lòng không rối, Nam Hải Tây Thi cười lạnh lạnh, rồi lướt gươm trong bàn tay bay ra như dấy lửa đao, bao bọc khắp cả toàn thân.

Trong chớp mắt nàng đã tung ra năm chiêu tuyệt kỹ trong Ngọc Nữ Kiếm Pháp, nhưng tình thế càng lúc càng nguy, áp lực càng gia tăng.

«CUỒNG PHONG TÀO LẠC DIỆP» QUÉT SẠCH LÁ RỪNG KHÔ

Ngọc Nữ Kiếm pháp do người sáng chế ra phải Toàn Châu hợp tác cùng với người tinh của ông ta chế biến ra, lúc ấy hai người đang yêu, nên đường gươm sáng chế ra đây, không có đường nào là sát thủ.

Vì thế nên đấu chiến với đối phương đã trải qua một thời gian khá dài, nhưng chẳng hạ sát được một người nào.

Vô Kỵ trong lòng cả giận toan quát lên một tiếng rồi tham gia chiến trận.

Nhưng chưa kịp lên tiếng, thì nghe Nam Hải Tây Thi hét lên một tiếng thật to, thân hình kiêu diễm của nàng bay liệng giữa trận, trông vô cùng xinh đẹp.

Trong chớp mắt, có hai người bên đối phương háo chiến mà xông đến gần nàng, nên họ trúng lấy hai gươm, máu đào tuôn xối xả. Nhưng vì trong đường gươm này chẳng có sát thủ, nên chỉ làm cho đối phương thọ thương mà thôi.

Nhơn lúc đối phương đang hoang mang, nên vòng vây nơi rộng, nàng tức khắc phi thân lên cao hơn ba trượng.

Nàng còn ở trên cao, loang gươm đủ ba vòng, rồi đột nhiên trút đầu trở xuống, thanh gươm trong tay hữu của nàng đâm ra một đường đi xéo vào vai của đối thủ, để rồi dùng bàn tay tả phối hợp chop ra một cái thật mạnh, vào đỉnh đầu của người đứng gần mình nhất.

Bàn tay huyền diệu của nàng vừa thoát ra chừng bốn tấc, thì Vô Kỵ đã kêu thăm một tiếng trong lòng mình:

— Hay cho Giáng Long Đả Cầu.

Lời khen trong dạ của Trương Vô Kỵ chưa dứt, thì giữa chiến trường có người rú lên thăm khốc.

Nhìn xuống, thấy có một gã đối phương hình vóc cao lớn vừa trúng đòn, ngã dài trên mặt đất mà chết.

Nam Hải Tây Thi tả tả bay vuống, cách mặt đất chừng ba thước thì hai chân của nàng liên tiếp tung ra năm ngọn cước liên hoàn thật là chặt chẽ.

Trông thấy hai bàn chân xinh xắn của nàng bay ra tới tấp, một người có võ nghệ cao siêu như Vô Kỵ cũng phải chặc lưỡi khen thắm vì bởi những thứ đá của nàng thật bay bướm trông như cánh bướm đẹp đẽ hơn hoa.

Nào hay đây là một lối đá liên hoàn đặc biệt mà Nam Hải Tây Thi đã ban cho cái tên rất đẹp là Thiết Điệp Hi Hoa.

Hai năm gần đây, Vô Kỵ lên non hái thuốc, ở nhà một mình tuyên bá, ung ngầu nhìn bầy bướm tung tăng bay lượn trên cánh bên đưa theo những cử động xinh đẹp đó mà sáng chế ra.

Thế đá liên hoàn của nàng tung ra như hành vân thủy biến đổi khôn lường nên làm cho tay đối thủ trúng đòn thảm thiết mà lẫn lộn giữa chiến trường.

Nam Hải Tây Thi thấy môn võ công mới sáng chế của mình kiến hiệu, trong lòng quá đổi vui mừng.

Tâm thần càng thêm sáng suốt Nam Hải Tây Thi xử dụng thanh gươm trong tay của nàng một cách thần sầu đâm ra vun vút một loạt hơn mười miếng, thấy đều những thế võ trong chữ đâm trong đường Đả Cầu Bồng Pháp.

Bàn tay tả của nàng liên tiếp tung ra những thế chương lạ lùng đẹp mắt. Nhưng Trương Vô Kỵ chỉ thoáng trông qua vài đường thì cặp chân mày tức khắc cau lại, chẳng bực tức, chẳng hiểu tại sao tay hữu của nàng biết dùng Đả Cầu Bồng Pháp mà bàn tay tả lại không biết dùng Giáng Long Thập Bát Chương.

Vô Kỵ có biết đâu ban nãy Nam Hải Tây Thi chỉ gắng gượng dùng có một thế Kiến Long Tai Điền mà bây giờ lòng ngực đau dữ dội.

Chỉ vì Giáng Long Thập Bát Chương là một đường võ cương mãnh nhất trong thiên hạ trừ phi có một người nội lực kinh thiên, không bao giờ ai dám xử dụng.

Nàng là phận gái, vì tính thể khản bách chỉ đang một đòn mà hao chân lực quá nhiều, nên bây giờ nàng chỉ dùng Đả Cầu Bồng Pháp hòa lẫn trong Tổ Tâm Chương mà thôi.

Nhờ thế nên cứu vãn được tình thế, vì Đả Cầu Bồng Pháp là một lối đánh danh chân võ lâm, nhưng bây giờ Tây Thi chỉ có thủ chứ không có công được phần nào.

Vô Kỵ tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trải qua không biết bao nhiêu trường chiến đấu, chỉ thoáng trông trận chiến, thì biết ngay thế nào Nam Hải Tây Thi cũng thắm bại, chẳng qua vì vấn đề thời gian mà thôi.

Bởi lẽ chân lực của nàng có hạn, nếu những người này áp dụng Xa Luân Chiến Thuật thì nàng sẽ lọt ngay vào tình trạng hiểm nghèo.

Dẫu trông thấy thế nguy, nhưng Vô Kỵ cũng chưa kịp ra mặt,

bởi lẽ chàng có ý điều trị, mượn dịp này xem Nam Hải Tây Thi còn những tuyệt kỹ gì nữa.

Đột nhiên Vô Kỵ giật mình giương mắt nhìn tròng tròng về Công tôn Thanh không nháy mắt, vì chàng vừa bắt gặp hân lui ra ngoài chiến trận, len lén gom góp những cây khô và lá khô gần đó.

Biết tên đại đạo giang hồ này muốn dùng thủ đoạn để hèn dè đối phó với một người con gái, nên chàng theo dõi hân không bỏ sót một cử chỉ nào.

Quả nhiên đúng với sự tiên đoán của chàng, khi Công tôn Thanh gom góp được một số đồ dẫn hỏa sẵn sàng cầm cây đuốc trên tay hân châm vào.

Nhìn xuyên qua đêm tối, Vô Kỵ trông thấy trên mặt của Công Tôn Thạch hiện lên một nét cười sâu độc, đoạn hân se sẽ thò tay vào lòng kéo ra một lọ thuốc.

Đưa lên mũi người một lần trước khi xử dụng đoạn rút vào ngọn lửa.

Nào ngờ lọ thuốc chưa kịp rút ra giọt nào, thì bên cánh tả của hân có một luồng gió nhẹ thoảng qua.

Là một người già dặn giang hồ, chỉ nghe làn gió này nổi lên là biết ngay có người đánh lén.

Bàn tay của hân vẫn điềm nhiên rút thuốc, nhưng lỗ tai thì vênh lên để nghe động tĩnh ngõ hầu chờ sự bất ngờ xảy ra.

Việc bất ngờ xảy ra quá nhanh chóng, cơn gió lạ kia vừa dứt thì có một cánh tay phía sau thò tới nhanh như một tia điện chớp.

Bàn tay kinh dị này vô cùng hiểm hóc bay vút ra rồi chụp lấy lọ thuốc trong tay của hân.

Chẳng dám khinh động địch, Công Tôn Thanh liền rút phát lọ thuốc của hân trong lòng, cử động chỉ dùng được một nửa, thì cuồng phong tức khắc nổi lên nghe rào rào.

Công tôn Thanh liền tức tốc xử dụng một thể Hoàng Qui Hoàng Bộ tròng mình sang cánh tả hai bước.

Vừa lấy lại thăng bằng cho cơ thể, thì trước mặt liền xuất

hiện một chiếc bóng mờ, và chiếc bóng này thừa lúc hân chưa kịp trở tay tung ra một cước trầm hùng như thổi sấm.

Ngọn cước chiếm đất thật nhiều, và sức mạnh to tát làm cho đồng lá khô mà Công Tôn Thanh vừa tích tụ được, phải bị luồng cuồng phong làm cho bay lên tán loạn.

Trong chớp mắt, người này đã dừng chân đứng lại và Công tôn Thanh phải kinh hoàng kêu lên một tiếng, vì bởi người ấy chính là Trương Vô Kỵ.

Sự bất thành linh xuất hiện của Trương vô Kỵ làm cho Công tôn Thanh tán đờm kinh tâm.

Chưa kịp lấy lại bình tĩnh, thì Trương vô Kỵ đã trở vào mắt hân, lớn tiếng mắng rằng :

— Lời của ta khi xưa, mi đã cố tình quên lãng thì ngày nay chớ có trách ta.

Dứt lời, chân tả của chàng bước lên phía trước một bước để rồi dùng cánh tay hữu đánh sà về phía trước một đường hết sức mãnh liệt.

XA LUÂN LIÊN HOÀN TRẬN QUÉT GIẾT CHÀNG HỌ TRƯƠNG.

Công Tôn Thanh tức tốc thấy một cánh tay vô cùng rắn chắc, của Trương vô Kỵ đánh một đường khủng khiếp vào huyệt Mĩ Tâm nơi cuối chân mày của mình.

Bị tấn công như vậy, bất buộc Công tôn Thanh phải trảng sang phía hữu mới có thể trốn thoát.

Vệ nghị này vừa thoáng qua, thì hân lập tức đảo nhanh nửa vòng như điện chớp.

Hay đâu khi hân chưa kịp đứng vững, thì bàn chân phía hữu của Trương vô Kỵ đã tuồng ra một thể đá vô cùng mãnh liệt.

Đường đất để thối lui hân đã dùng hết, bây giờ muốn lùi thêm một bước nữa cũng không làm sao tìm ra đất.

Hai bàn tay của hắn co vào giữa ngực đúng vào lúc đó thì bàn chân của Trương Vô Kỵ bay tới như một cơn gió lốc.

Công tôn Thanh đưa hai bàn tay ra, ấn nhẹ vào ống chân của chàng.

Vô Kỵ trông thấy thế đá thối sồn của mình mà người này không trốn tránh.

Ngược lại còn dám dùng hai bàn tay chọi ngược lại, chàng lo sợ bồi hồi, sợ rằng tên này sắp dờ trò điều ngoa.

Nhưng ngọn cước như đồ thành, mặc dầu nội lực đã thu hồi, nhưng tập hơi vẫn còn đáng khiếp.

Hai tay của Công tôn Thanh vừa chạm vào chân của Vô Kỵ, lập tức mượn hơi tàn của đối phương còn lại, đề đẩy bật cơ thể của mình bay vèo ra phía sau.

Như một chiếc lá vàng rơi khỏi cành cây bay lảo đảo ra phía sau hơn năm trượng, đề rồi rơi vào giữa trận.

Đột nhiên nàng thấy trên đỉnh đầu có một chiếc bóng mờ vù vù rơi xuống.

Giữa lúc đó hoang mang, nàng nghĩ:

— Tại chỗ này, vào giờ này, ngoài Vô Kỵ ra, ai cũng là thù địch.

Nếu nàng không nghĩ kỹ, tức khắc xoay mạnh đường gươm đâm nghịch từ dưới lên trên một đường loang loáng.

Mũi gươm của nàng nhắm đúng vào huyệt Đan Điền của người ấy.

Lưỡi gươm của nàng đang tách gió vi vèo, sắp sửa trúng vào yếu huyệt, chợt nàng nghe có tiếng kêu thật là quen thuộc:

— Cô nương coi chừng... Liên Hoàn Xung Thiên Pháo.

Câu nói này vừa lọt vào tai, thì tinh thần của nàng phấn khởi, như một người sắp chết đâm vớ được chiếc phao.

Chẳng rõ từ đâu đem đến cho nàng một luồng sức mạnh làm cho Nam Hải Tây Thi thân gươm trở về tung ra một đòn Ngọc Nữ Hồi Tâm, loang mạnh lưỡi gươm một vòng, để giữ kỷ lấy hậu tâm.

Công Tôn Thanh tức giận bồi hồi, trong lòng thầm nghĩ thế vô độc đáo này, hắn ta đã không chế được Nam Hải Tây Thi.

Mưu toan của hắn bị bại lộ, nhưng lại ứng biến lẹ làng Công tôn Thanh đã không vào, khoảng không một cước.

Mượn thế đá này làm trốn, hắn ta lộn một vòng để đổi Liên Hoàn Xung Thiên Pháo ra thành Hồ Lạc Bình Điền.

Thế công này nhắm đúng vào huyệt Giai Tinh trên vai phía hữu của Nam Hải Tây Thi, trong lúc nàng đang lo gỡ một đường Nhuyễn Tiên quán dưới chân nàng.

Bay hồn bạt vía, vì nàng biết năm ngón tay của tên này chụp vào vai, thật là vô cùng nguy hiểm.

Gót chân bên tả của nàng ấn mạnh vào mặt đất, thì năm ngón tay của Công tôn Thanh cũng đã kề sát vào trọng huyệt, chỉ cách một tờ giấy mỏng mà thôi.

Tất cả sức mạnh trong cơ thể của nàng đều đưa hết lên vai nàng sẵn sàng hy sinh nửa thân mình của nàng để «đổi chiêu» ngó hầu đâm vào mình của Công Tôn Thanh một gươm theo chiêu thức Ngọc Nữ Hồi Tâm.

Nào ngờ cũng trong một giây biến động, đó thì từ bên ngoài có một bóng người phi thẳng vào trận chiến, nhanh như một đường tên bay.

Trông cử động vô cùng đẹp mắt, với tốc độ ghê hồn đó Nam Hải Tây Thi đã biết ngay người đó là ai.

Ngón tay của Công tôn Thanh vừa chạm vào huyệt Giai Tinh của đối phương, Vô Kỵ đã sát nhập vào thân hình của ông ta.

Nàng thấy hai người này gần liền vào nhau giữa khoảng không như hai con phụng hoàng lồng lộn giữa trời...

Rồi một tiếng «vang» nho nhỏ vang lên trên đầu của nàng và thân thể của hai người tức khắc ly khai hơn ba thước.

Nam Hải Tây Thi quát lên một tiếng vang lừng lưỡi gươm trong tay của nàng lao rộng ra như một ánh thái dương đỏ rực.

Nàng tung ra một chiêu thức mà dùng uy lực thật là to rộng là Cuồng Nữ Tảo Lâm.

Lưỡi gươm trong tay của nàng như một cây chổi to tọng, quét mạnh ra một đường thật rộng, dựa theo sức mạnh của đường gươm

ấy, Nam Hải Tây Thi liền tiếp tung ra một loạt chín cước liên hoàn dữ dội.

Giữa lúc ấy thì cơ thể của Vô Kỵ từ từ rơi xuống, rơi vào phần đất mà Nam Hải Tây Thi vừa chiếm được.

Vì nàng biết đầu sao hai tay cao thủ này vừa đấu chiến xong tất nhiên phải rơi xuống đất, nên chàng khôn ngoan mở đường trước cho Vô Kỵ.

Giáo Chủ họ Trương vừa rơi xuống đất trong chiêu thức Kim Kê Độc Lập, thì từ bốn phía chúng thủ hạ của Công Tôn Thanh từ từ thắt chặt vòng vây, giam hai người vào giữa.

Chàng nói nhỏ với Nam Hải Tây Thi :

— Chúng nó có thêm viện binh.

Vừa nói dứt câu từ trong rừng u ám, có những bóng người nối tiếp nhảy ra, tổng số gần hai mươi, ai cũng đều hình dung cở quái nhin sơ qua cũng chẳng phải người lương thiện.

Vô Kỵ chưa nói lời nào, thì Công Tôn Thanh thét :

— Gian phu bị giam trong trận kia thật là khó xử phiền chư vị đến sau, sắp Xa Liên Trận.

Công Tôn Thanh vừa nói dứt, thì Vô Kỵ nghe Nam Hải Tây Thi nói nhỏ nhỏ bên tai chàng :

— Xa Liên trận...có lẽ là...Xa Luân Liên Hoàn Trận thì phải ?

Bốn chữ «Xa Luân Liên Hoàn» lọt vào tai Vô Kỵ làm cho chàng sợ hãi kinh hồn.

Cảm tưởng của chàng vừa đến đây, thì những người đến sau bỗng bay mình tới, luồn lách vào những người tới trước, đoạn giằng lưới bao vây hai người.

Mẽ lưới vừa mới tung ra, thì những người đến trước thấy đều lạng lẽ thối lui.

Khi chiến trường đang thay đổi thành hình, tiếng quát của Công Tôn Thanh vang lên làm cho đám trường phái nao động.

Có lẽ là họ đã tốn rất nhiều thì giờ để tập luyện, nên sau tiếng quát động tác của họ kết hợp hết sức có quy củ hẳn hoi mà linh hoạt.

Nhìn sơ qua vài chiêu, Vô Kỵ bắt giác e sợ, vì lẽ lối tấn công

của những bọn này không ào ạt sôi nổi như ban nãy, ngược lại rất chậm chạp nhưng trầm hùng.

Nếu cuộc chiến cứ kéo dài như thế này mãi không biết đến bao giờ mới kết cuộc. Thoảng nhìn ra ngoài thấy những người vừa mới lui ra, đồng loạt thấy đều ngồi xuống để điều hòa hơi thở, có mấy người đôi mắt nửa khép nửa mở, hơi thở nhịp nhàng đồng đều hết tinh thần để phục hồi sinh lực.

Giữa lúc ấy thì hai mươi mấy món binh khí trong chiến trận nhất loạt liên tiếp tấn công hơi sức thật là dẻo dai vô cùng tận.

CHIẾC ĐUÔI RỒNG CÓ MẠNH LỰC KỲ DIỆU

Nam Hải Tây Thi và Vô Kỵ đấu lưng với nhau, chiến đấu với Xa Liên Trận đúng mười hai chiêu, thì đột nhiên những người này giờ đang nghỉ ngơi dường như đang từ từ đứng dậy, tiến tới, chen vào giữa những người đang đấu chiến.

Lưới thứ hai vừa giăng xong, thì những người đã đấu chiến lại lui ra rồi lại đồng ngồi xếp bằng điều hòa hơi thở.

Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi lại quần thảo với họ đúng mười hai hiệp, hơi thở của đối phương vẫn còn thông thả, chưa có triệu chứng gì là mỏi mệt, thì bọn người lại chen vào thay tay.

48 hiệp trôi qua, thì Trương Vô Kỵ bắt đầu kinh hoàng, chàng nghĩ thầm :

« Đời ta đã nếm qua không biết bao nhiêu thế trận dị kỳ, nhưng chưa thấy trận nào ác như vậy... »

Vì rằng bất cứ có một cao thủ nào công lực thâm hậu đến đâu, thì đấu chiến cũng có lúc phải mỏi mòn, còn họ thì cứ luân phiên nhau mà đấu chiến một cách chậm chạp, chưa mỏi mệt thì họ đã nghỉ trước, đầu cho chiến trận có dai dẳng đến bao nhiêu ngày họ cũng đủ sức theo...

Ý nghĩ của chàng vừa đến đây bỗng thành linh bị cắt đứt vì tiếng rú thảm thiết của Nam Hải Tây Thi.

Tiếng rú này vừa cất lên, thì Vô Kỵ liền quát ra một chiêu Thần

Long Bối Vi, tả chưởng của chàng đánh mạnh ra phía sau một đòn mạnh mẽ như đuôi một con rồng quét ngang giữa trời.

Thế võ Thần Long Bối Vi này chuyển dùng phản công một người đứng phía sau mình, nhưng bây giờ chiêu thức của Vô Kỵ tung ra đây lại chỉ phản công có phần nửa mà thôi.

Chiếc đuôi rồng vừa đánh mạnh một cái, làm cho ba người đứng phía sau phải đang ra, liền theo đó cái đuôi rồng kỳ diệu nọ lại quấn tròn trở lại lối tuốt Nam Hải Tây Thi vào lòng của Vô Kỵ.

Nguyên nhân tiếng hú thất thanh báo hiệu nàng vừa trúng đòn của địch đó là một đường Nhuyễn Tiên vô cùng ác liệt, gọi là Thần Long Thổ Chu.

Đường Nhuyễn Tiên này tung ra, vào vào một đòn chênh chênh vào trước Tiền Tâm của nàng, thanh gươm trên tay của Nam Hải Tây Thi lập tức loang nhẹ ra thành một cái vòng tròn kháng cự lại chiêu thức Nhuyễn Tiên ấy.

Bỗng nhiên đầu roi của đối phương vẽ nhanh một vòng thật rộng mục đích làm rối mắt của Nam Hải Tây Thi để rồi nhanh như chớp ở giữa trời, ngọn roi của Nam Hải Tây Thi nhắm đúng vào huyết Tâm Điện.

Tên cầm roi đó thật là lão luyện trong môn này, Nam Hải Tây Thi thấy ngọn roi này bỗng nhiên căng thẳng như một ngọn sào, đâm thẳng vào ngực mình.

Nàng kêu lên một tiếng thất thanh, vươn mình trốn tránh nhưng đã muộn, ngọn nhuyễn tiên này đã chọc thủng cả vai của nàng một đường đau buốt tận xương.

Thân hình của nàng loạng choạng sắp sửa ngã ra, thì từ trong thân hình của người đồng/bạn nàng duy nhất là Vô Kỵ có một cánh tay lạ lùng bay ra vào như chiếc đuôi rồng kinh dị.

Thế rồi chiếc đuôi rồng này sau khi giải thoát cho nàng rồi liền cuốn nhẹ nàng vào vòng tay một cách yêu thương âu yếm.

Vừa bị một roi đau đớn vô cùng, nhưng thế võ đầy mùi vị thân mật làm cho thâm tâm của nàng say sưa không thể tả.

Dùng thủ pháp thật là lạnh lẽo. Vô Kỵ thu nhẹ nhàng vào lòng khám sơ qua vết thương thấy chẳng trúng nhảm yếu huyết.

Hữu chưởng của chàng vẫn cứ tung ra kháng cự với mấy mươi ngọn binh khí bay tới ào ào như cuồng phong bão tố, tả chưởng của chàng diêm nhanh quanh miệng vết thương của nàng, làm thành một vòng tê buốt, tê dại ngăn chặn sự đau đớn hoành hành.

Lạ lùng khéo thay cho ngón tay của Vô Kỵ, chàng diêm chỗ nào, thì Nam Hải Tây Thi cảm thấy một thứ cảm giác dễ chịu lan tràn tới đó, và cơn đau tức khắc tan đi.

Thừa lúc Vô Kỵ trị thương cho đồng bạn, bốn thủ hạ của Công tôn Thanh liền tung ra liên tiếp hai loạt tấn công vô cùng kinh khiếp.

Thấy áp lực càng lúc càng nhiều, Vô Kỵ du nhẹ Nam Hải Tây Thi ra phía sau của mình, hai người đầu lưng cùng nhau dung hòa nội lực, đồng tung bốn phía mà tự thủ.

Sở trường của Vô Kỵ là Càn Khôn Đại Nã Di, nghĩa là dùng sức mạnh của đối phương để xô địch, để đánh lại đối phương.

Theo chương pháp phản công này, nếu đối phương càng tấn công mãnh liệt chừng nào thì càng dễ sanh hiệu nghiệm chừng này.

Tình thế hiện nay thật khổ, vì lối đánh Xa Luân chiến liên Hoàn Trận chậm chạp lạnh lùng như nước chảy ngoài trường giang không biết đến đâu là cùng tận, không biết đến bao giờ mới mỗi mặt.

Chỗ quan hệ nhất là họ chưa thăm mặt thì đã nghĩ trước, nên sức lực bên bị dẻo dai không biết đến đâu.

Trương Vô Kỵ thở dài một cách ảo não, ngược mặt lên trời hít một hơi dài không khí, rồi dõn xuống tận Lạc Điện, rồi vộ vàng vung hai chưởng ra mềm mại như hai cánh liễu, đấu chiến với địch thủ một cách chậm chậm mà hào hùng.

Nam Hải Tây Thi thầm khen trong dạ, Vô Kỵ chỉ tung ra hai thế, nàng đã biết đây là đường võ lừng lẫy giang hồ của phái Vô Đương tức là Vân Thủ.

Vân Thủ là một lối đánh ngả về bền bỉ dẻo dai, chất chứa nội lực của mình lại, rồi cho nhiều từng giọt, không biết bao giờ mới là kho cạn.

Tây Thi thấy vậy cũng hít một hơi dài không khi dồn hết nội lực vào trọng huyệt Đan Điền của mình, để rồi từ từ trảm ra những nhát kiếm... Đó là đường gươm tuyệt kỹ của bản môn là Thu Thủy Trường Giang quyết dùng sức bền chống với sức dõ.

Công Tôn Thạnh cười sâu độc nghĩ thầm :

— Dầu cựa quậy đến đâu thì chúng bây cũng đã nằm trong tình trạng thất bại, bên ta tổng số gần hơn mười người, lại luân phiên nhau mà xuất trận, còn chúng bây vốn vẹn có hai người lại đấu chiến chẳng ngừng tay, dù nội lực của chúng bây có hùng hồn thêm hậu đến đâu, thì đến cùng có lúc phải hết dầu, tên cũng có khi mất trớn.. chừng đó ta chỉ vung nhẹ một bàn tay thì cũng có thể hạ được một người tiếng tăm lẫy lừng mà mỹ nhân tất sẽ là con cá nằm trong thớt để cho ta mặc tình tha hồ chia cắt.

Trường tranh đấu cứ trầm trầm như thế, mà kéo dài cho hết giờ tỵ, sang giờ Sửu, rồi sang giờ Dậu.

CÓ NGƯỜI PHÁ NÓI GIẢNG LONG THẬP BÁT CHƯƠNG HAY LÀ KHI TRIỆU MINH NÓI CƠN GHEN

Chúng thủ hạ của Công tôn Thạnh càng đấu chiến chừng nào tinh thần càng lên cao, nội lực càng tăng gia mãi mãi.

Trái lại, Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi thì sức lực càng lúc càng yếu ớt, đến khi vầng thái dương vừa ló dạng đầu non, thì mồ hôi của Nam Hải Tây Thi vã ra như tắm.

Vô Kỵ nghĩ thấy một mùi hương bát ngát bay ra, một làn mồ hôi ướt rượt từ bên thân thể của Nam Hải Tây Thi thấm qua xương sống mình, bất giác trong lòng chàng hết sức lo sợ.

Bỗng thỉnh linh có tiếng của Công tôn Thạnh vang lên :

—... Khoái Mã Gia Tiên...

Mây tiếng nói vừa dứt, thì những món binh khí của đối phương bay tới vù vù... áp lực càng lúc càng tăng gia mãnh liệt.

Vì đột nhiên thay đổi lối đánh, chỉ trong vòng một hiệp thì Nam Hải Tây Thi bị trúng đòn liên tiếp phải nằm sát sau lưng của Vô Kỵ.

Vô Kỵ đã mỏi mệt đến tột cùng, nên Nam Hải Tây Thi vừa ngã, hậu tâm bỏ trống chàng liền tiếp nhận lấy hai ngọn Nhuyễn tiên vát chéo qua vai chàng.

Công tôn Thạnh mừng rỡ thét :

— Bách Xích Can Đầu.

Âm hiệu này vang lên, thì chiến cuộc bước sang giai đoạn mới, giai đoạn vô công ác liệt, chỉ có một mình Vô Kỵ cố thủ hết hơi tàn kháng cự, còn Nam Hải Tây Thi thì nằm sát sau lưng chàng, chỉ có thủ mà không có phản công.

Chính vào lúc ấy thì Triệu Minh xuất hiện, trong Hồ Điệp Cốc, vì chỗ nàng đứng trước mặt của Vô Kỵ, nên chẳng thấy Tây Thi.

Thấy Vô Kỵ đang lặn vào vòng hiểm nguy, hai chân nàng nhún nhẹ trên cành cây toan bay mình vào nhìn trận chiến, ra tay sát thủ.

Nào hay... thân hình của nàng vừa cất lên, đột nhiên Trương Vô Kỵ rạp mình, xuất một chiêu Kiên Long Đại Triển.

Hai chân nàng vừa thoát ly ra khỏi cành cây độ hai tấc, thì thân hình của người thiếu nữ đập vào mặt nàng, tâm can đau đớn dường như một con chim bị trúng tên giữa lưng trời, nàng loạng choạng sa mình xuống đất, rồi lẹ làng, như một con thỏ, nàng rút vào một lùm cây um tùm kín đáo.

Giữa lúc đó thì Nam Hải Tây Thi và Vô Kỵ lại hòa hợp với nhau, tung ra một đòn Giảng Long Đả Cầu.

Vô Kỵ dùng Khánh Long Hư Hối, Tây Thi xử Hoa Câu Quá Tương.

Thế rồi cả hai địch thủ lại thọ thương té ngựa.

Ước lượng tình thế, thấy mình có xuất thủ nóng nảy can thiệp cũng vô ích, chỉ bằng ta hãy đứng thủ đoạn như vậy... nghĩ dứt, nàng liền quay đầu trở lại chạy bay trở ra ngoài đường độc đạo ngoài Hồ Điệp Cốc.

Bình sanh Triệu Minh chưa có lần nào dùng hết khinh công để chạy nhanh đến thế, nên chỉ trong chớp mắt thì nàng đã thoát ra ngoài độc đạo, với chúng thủ hạ và Huyền Minh Nhị Lão.

Nàng kể tai dần dờ vài câu thiết yếu, thế là đoàn người của nàng phi thân ra khỏi rềm xe.

Mặc dầu thấy đều thọ trọng thương, gần như bán thân bất toại nhưng cả bọn thấy đều thu hết hơi tàn, trở thuật khinh công nổi gút theo sau lưng của Triệu Minh Quân Chúa.

Chưa kịp tàn một nén hương, thì chúng thủ hạ của Triệu Minh thấy đều tiến sát vào chiến trường, và im lìm mở một vòng vây, bao hết đoàn người của Công Tôn Thanh vào giữa.

Công Tôn Thanh thấy giờ đang say sưa lược trận, hẳn ta có biết những thế võ liên hoàn của Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi phối hợp đang thi thố đây, chỉ là ba thế độc của con hồ cùng đường mặt lộ mà thôi.

Báo hiệu cho mọi người biết rõ đèn treo trước gió sắp tắt đi rồi.

Nếu tình thế biến chuyển như ý định của hắn, thì không đây một tiếng đồng hồ nữa, người đẹp Tây Thi trong lòng của hắn, như một món đồ chơi.

Vào giữa lúc tâm hồn của hắn ta bùng hoàng nửa say nửa tỉnh, bỗng đột nhiên có một tiếng hú thanh tao nổi lên giữa rừng, làm chấn động cả chốn sơn lâm cùng cốc.

Ngửa mặt nhìn lên thấy từ trong những rặng cây có nhiều bướm đẹp, nhiều toán người bất thân ồ ạt tiến ra, dẫn đầu là nhiều người phiến tăng áo đỏ.

Công Tôn Thanh kinh hoàng đến tột cùng, hẳn ta định thần, nhìn kỹ thấy Thiên Long Thập Bát Bộ thấy đều tề tụ đủ mặt chẳng sót một người... trong lòng còn đang hoang mang ngờ vực thì từ đám những người đó có hai lão già nhảy vọt ra, cặp mắt tròn trũng, Công Tôn Thanh bay hồn vọt vĩa, không ngờ Huyền Minh Nhị Lão cũng lại xuất hiện tại miền Nam của xứ Trung Nguyên.

Công Tôn Thanh vốn là một người bộ hạ lâu năm của Vương Bảo Bảo nên không lạ gì võ công hùng hậu của hai tay lão luyện giang hồ, danh chấn võ lâm là Huyền Minh Nhị Lão.

Ngơ ngác không biết họ ra mặt với mình như vậy có lợi có hại

có hại, bỗng nghe một tiếng hét thanh tao yêu diệu, liền theo đó có một giọng nói vang lên :

— Bọn chuột lắt nào dám đến Hồ Điệp Cốc trêu ghẹo Minh Giáo Chủ, toàn thể Thiên Long Bát Bộ, hãy mau vây thành thế trận giết sạch bọn vô danh tiểu tốt này cho ta.

Ai đã từng theo hầu dưới trướng của Vương Bảo Bảo, hề nghe đến năm chữ «Thiên Long Bát Bộ» thấy đều kinh hoàng khủng khiếp, nên Công Tôn Thanh chưa nghe trọn câu thì đã nói ra tràn ám hiệu.

Ám hiệu của hắn vừa buông ra, thì vòng vây Xa Luân Liên Hoàn trận tức khắc giải tỏa, và đoàn người sau trước thấy đều rút vào rừng sâu.

Về phần Thiên Long trận làm ồn ào chuyển động mà chẳng tràn tới tấn công.

Bởi những ngày sau khi chạy một chặng đường dài, nên đến nơi này thấy đều tay chân rã rời. Họ thu hết tàn lực đề huyễn não, giả tạo thành thế, ngó hầu áp đảo tinh thần đối phương mà thôi.

Vô Kỵ than thầm trong dạ :

— Huyền Minh Nhị Lão mười mấy năm không gặp mặt tại sao lại xuất hiện trong giờ này, chờ này ? Nhị Lão đối với ta có thâm thù tặc oán, chẳng biết hậu quả ngày nay ra sao ?

Ngẩng nhìn, Nam Hải Tây Thi trông thấy giữa vuông lưa trắng tinh hai con mắt của nàng lờ đờ như một kẻ mất hồn, nhìn nước da trên tay, thấy xanh xao như tàu lá.

Hết sức hải kinh, chàng đưa hai ngón tay ra, gạt nhẹ qua Uyển Mạch của nàng toan lắng tai nghe mạch.

Vào lúc bàn tay của chàng vừa đặt vào bàn tay của người đẹp Nam Hải Tây Thi, thì sau lưng chàng cương phong nổi lên rào rào báo hiệu có người bất thành linh đột kích.

Bàn tay hữu vẫn nghe hơi mạch, tả chưởng của chàng quét ngược ra phía sau một chiêu Thiên Long Bái Vĩ.

Hay đâu, chiêu thức của chàng vừa đánh ra được tám phần mười thì đột kích kia, không biết đã lòn lỏi theo một chỗ hở nào mà tránh khỏi thế võ lừng danh kim cở ấy mà tiến sát vào mình của Trương Vô Kỵ.

Chẳng kịp đổi phỏ, trên má chàng tức khắc bị một tát tay này lửa, trước mắt đỏ hào quang, Vô Kỵ kinh hồn táng đờm, vì chàng nghĩ rằng trong võ lâm ngày nay, ai là người có đủ nghệ thuật cao siêu, phá vỡ một chiêu thức lừng danh trong Giảng Long Thập Bát Chương ?

Chẳng dám chần chờ khinh suất, Vô Kỵ lướt tới một bước đề hộ vệ lấy Nam Hải Tây Thi rồi chậm chậm tung ra phía trước một chiêu Kháng Long Hữu Hối.

Nội lực của chàng thâm trầm và mạnh bạo, nương theo chương phong ấy, chàng trông thấy đối thủ của chàng là một người đàn ông chừng ba chục tuổi.

Gả này sắc mặt xanh xao như tàu lá, nếu người thường thoáng nhìn qua cứ ngỡ là người này bệnh lâu năm.

Nhưng dưới cặp mắt danh y Vô Kỵ chàng biết ngay trên mặt người này bởi một thứ thuốc hóa trang.

Từ trong khoé mắt từ từ trào ra hai hàng lệ thảm.

Giòng lệ này lăn tới chỗ nào thì bầy ra một lớp da trắng như bạch ngọc.

Cặp mắt của người sáng như hai hạt kim cương, chớp chớp liên hồi. Nhìn cặp mắt ấy, Trương vô Kỵ toàn thân như chạm phải một luồng điện, bất thần giật phắt hai ngón tay đang đề trên Uyển Mạch của Nam Hải Tây Thi trở một cách nhanh chóng.

Hai chân của Vô Kỵ bước nhanh vùn vụt theo bộ pháp liên hoàn của phái Nga Mi, hình ảnh của chàng đã lướt đi nhanh lên hơn một mũi tên bay trong gió.

Mấy mươi người chưa kịp nháy mắt thì Vô Kỵ đã bắn vù tới sát bên mình của người đàn ông ấy nhanh không thể tả chàng liền dang hai cánh tay ra đề xit dụng chiêu Mãn Hoài Hương Ngọc.

Trông qua thật là đẹp mắt, hai vòng tay sắt thép lại một cách nhanh như chớp.

Nam Hải Tây Thi hé mắt ra nhìn trong lòng thắm nhủ, thật ra không ngờ Giáo Chủ là một người đứng đắn đoan trang đường ấy mà cũng biết sử dụng một chiêu thức đầy vẻ hào hao trong lòng nàng

thâm phục tự nói với mình, nếu ta mà nằm trong trường hợp người đàn ông ấy ta sẽ đứng yên chờ không kháng cự.

Trong lòng của Nam Hải Tây Thi vừa nghĩ đến đây, thì bị cắt ngang vì người đàn ông trông có vẻ bệnh hoạn ốm yếu nọ, không biết dùng bộ pháp kỳ diệu nào mà lách khỏi vòng tay của Trương Vô Kỵ một cách tài tình, rồi một tiếng «chát» này lửa lại vang lên, Vô Kỵ trúng phải một tát tay này lửa vào gò má kia, rất như phỏng lửa.

THI THI ĐÀU ? CON TA ĐÀU ?

Nam Hải Tây Thi kinh dị, chẳng rõ người đàn ông này thuộc môn phái nào ? lại có thể tiến sát vào mình Vô Kỵ để phá nổi hai chiêu mẫu nhiệm như thế này ?

Nàng cũng lấy làm lạ, không hiểu tại sao trước mặt nhiều người trong võ lâm, Vô Kỵ bị phá giải hai chiêu mà không nổi câu ? chàng chỉ đứng chân lại hồ thẹn mà đưa tay lên chỗ bị thương.

Vô Kỵ chậm chậm bước tới hai bước, trong nhan quang của chàng chứa đầy vẻ đăm chiêu tư lự.

Nhưng bước thứ ba, của Vô Kỵ chưa kịp bước lên, thì gả mặt xanh xao đột nhiên nấc lên một tiếng ứ ức nghẹn ngào, rồi quay phắt mình đi chỗ khác, chạy vào chốn rừng rậm.

Vô Kỵ liền thở tay nhanh ra chụp lấy ống tay áo của Nam Hải Tây Thi, phi nhanh về phía trước, đuổi theo người đàn ông ban nãy một cách ráo riết...

Đuổi theo được vài bước, Vô Kỵ kêu lên mấy tiếng :

— Minh muội... Minh muội...!

Những tiếng này vừa dứt, chàng liền nghe thấy một bàn tay êm ái gò nhẹ lấy tay chàng, và ống tay áo của Nam Hải Tây Thi giật mạnh ra một cách hờn dỗi.

Vô Kỵ bàng hoàng nhìn lại, thấy nàng vẫn buốt gót theo sau. Nhưng bọn Huyền Minh Nhị Lão thì bàng hoàng ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau chớ chẳng đuổi theo.

Vững dạ, Vô Kỵ liền gia tăng tốc độ đề bám sát theo người

phía trước. Bên tai chàng vẫn có tiếng gót chân của Nam Hải Tây Thi nối tiếp theo sau.

Trong một thoáng, chàng đã bấp kịp Triệu Minh, nhưng nàng không quay lại, mà đánh thép nói rằng :

— Mi đến gần ta trong ba bước, đâm mi một nhát từ dưới thấu sau lưng.

Chàng bật lên mấy tiếng cười tinh nghịch, chàng khẽ quát một tiếng ồ nhỏ, phi tới như một tia điện chớp.

Bàn chân của Vô Kỵ tung tểng vào mặt đất thêm ba bốn bước nữa, thì cơ thể của chàng phi qua mặt của Triệu Minh, chàng liền quay lại, đưa tay ra chặn lấy lối đi của nàng.

Triệu Minh đột nhiên dừng chân đứng lại, hai mắt của nàng bây giờ đã khô nước mắt, tỏa đầy sát khí hào quang...

Trương vô Kỵ lập bắp :

— Minh muội... Thi Thi đâu ?

Nghiến răng ken két kêu lên tiếng thất thanh :

— Cầm ngay !

Chấm dứt câu nói này là tiếng «reng» vang lên, trong tay của nàng đã cầm chặt một thanh trường kiếm sáng ngời.

Bước tới thêm một bước nữa, nàng vùng gươm trong tay bay ra vèo vèo tạo thành một luồng hào quang thật đẹp.

Cái nhìn sơ qua, Trương vô Kỵ biết rõ đây là thế võ cao kỳ bậc nhất của phái Nga Mi Quan Phô Chiêu.

Khi loang ra một vòng để tạo thành thế, lưỡi kiếm đâm vào ra một chiều phi thường ác liệt chiếu thẳng vào yếu huyệt Hắc Đầu của Vô Kỵ.

Không ngờ chàng từ từ khép mắt, trên môi khô héo của chàng, thoáng hiện một nụ cười nghịch ngợm, chàng đứng im lìm như một pho tượng thần nhiên đợi chờ.

Trong khi ấy thì lưỡi gươm trên tay của Triệu Minh xé gió vèo, cứ chiếu đúng vào huyệt Hắc Đầu mà đâm tới nhanh như một mũi tên.

Nhưng mà... mũi gươm ấy chỉ chấp nhẹ vào lớp da trên cổ của chàng rồi dừng lại.

Trương vô Kỵ nghe thấy trên huyết Hắc Đầu của mình lạnh lẽo vì hơi thép lan qua.

Bỗng đột nhiên chàng lắc đầu một cái, xù một đón Minh Hồ giao đầu, làm cho lưỡi gươm bén của Triệu Minh đi lệch qua một phía cọ nhẹ bên cổ chàng, làm rách da, rồi có một tia máu bắn vọt ra.

Việc xảy ra thình lình làm cho Triệu Minh kinh sợ kêu lên một tiếng thất thanh, tiếng kêu của nàng chưa dứt, thì Trương vô Kỵ đã thừa cơ tung ra một chiêu Mãn Hoài Hương Ngọc.

Lưỡi gươm trong tay của nàng rút khỏi lòng bàn tay, rơi trên mặt đất một cách ồ ồ và chán chường.

Bơ phờ mở mắt ra, chàng thấy Triệu Minh nằm trong lòng mình nước da vàng vọt, đôi má xanh xao nhưng trên vành môi có đáng mấy cọng râu lửa thừa, trông thật buồn cười.

Nhưng trong cơn mắt của Trương vô Kỵ, kể từ ngày chàng sống chung với Triệu Minh, thì giờ phút này nàng đẹp nhất.

Nước mắt nàng lại chảy ràn rụa, những làn lệ bi thảm chảy tới đầu, thì rửa sạch hết lớp thuốc hóa trang hay lớp da trắng như ngọc.

Thấy cơn giận của nàng đã nguôi, Trương vô Kỵ cất tiếng hỏi rằng :

— Con ta đâu ?

Nàng nghe hỏi, nức lên tiếng khóc đầy ai oán, tiếng khóc của nàng hòa lẫn trong núi rừng.

Trương Vô Kỵ lại hỏi :

— Minh muội... Thi Thi đâu ?

Đột nhiên nàng ngưng tiếng khóc, nghiến răng ken két hỏi một câu đầy căm hận :

— Đưa tiện ti áo trắng ban này là ai ?

Chàng liền nhắc lại sơ qua những bữa gian truân truy lạc của chàng, sau khi gia đình gặp cơn biến loạn.

Và trong những lúc lộn lạo, đã khiến xui chàng gặp gỡ Nam Hải Tây Thi, và chàng đã trót hẹn với nàng chữa xong chứng bệnh.

Vốn rõ Trương Vô Kỵ là một người có tính tình đôn hậu lời nói không ngoa, nên cơn giận của nàng lần lần êm dịu.

Và dùng một giọng ngậm ngùi tức tưởi. Triệu Minh lần lượt nhắc lại cho Vô Kỵ nghe những đoạn đời khổ ải suốt sáu năm trường khổ nhọc.

Vô Kỵ nghe đến chỗ con mình mất tích, trong lòng uất ức vô cùng, người đã mất đi, như chim bay lên trời, cá lội ngoài biển cả, biết làm sao tìm kiếm cho ra.

Nghe nói đến chỗ Triệu Minh dẫn dắt chúng anh hàng vào tận Trung Nguyên, và bị đánh một trận tan tành trong Hoàng Hương Cốc và bây giờ họ thấy đều bán thân bất toại, nằm trong hồ Diệp Cốc mà chờ người lo thang, thuốc.

Vô Kỵ đứng phắt dậy nói rằng:

— Cứu binh như cứu hỏa... chúng ta chẳng nên nhậm trễ, mau mau trở về.

Dứt lời cả hai cùng sánh vai mà trở về chỗ cũ.

Hai người ấy đi rồi, bước chân đã chìm sâu trong hoang vắng, có một người từ trong lùm cây, nhẹ nhàng vạch lá nhìn ra.

Đó là một gã đàn ông, hân đưa mắt nhìn khắp chung quanh đột nhiên giết mình ngồi yên.

Nhưng mà đôi mắt của hắn cũng lục lọi như khóm hoa trước mắt.

Chẳng bao lâu, từ trong khóm hoa ấy có một người mặc áo trắng dùng đỉnh bước ra.

Người đàn ông nằm trong lùm cây, bỗng nghiêng rặng ken két thì thầm nói rằng:

— Ta không bị thương, công lực bình thường thì chắc chắn sẽ xuất đầu lộ diện, tặng cho mi thêm một bài học, thằng Công tôn Càn này danh chấn giang hồ lẽ chịu thua mi.

Bóng trắng kia quay đầu trở lại, trên mặt nàng che ngang vuông lụa trắng, đích thị là Nam Hải Tây Thi.

Nàng buồn rầu thở dài, thất thểu đi như người mất trí nàng ủ rũ ngồi xuống nơi Triệu Minh và Vô Kỵ đang đầu với nhau khi này.

Xúc giác của nàng cảm thấy trên làn cô ấm dầm dề mại con

vương lại một ít hơi ấm của cặp tình nhân, và vô tình nàng, bắt gặp giọt nước mắt của mình rơi trên ngọn cỏ.

Nàng tự nói với mình:

— Thôi... không còn hy vọng gì nữa, con chim kia có ở, mình còn mơ mộng những chuyện không đầu mà chi, ngày giờ này, ta không thể trở lại mái nhà tranh kia nữa, lại trở về kiếp sống giang hồ.

Bây giờ, mặt trời đã lên cao, ánh sáng đã bắt đầu gay gắt trong Hồ Diệp Cốc có hàng hà sa số con Hồ Diệp tung tăng bay lượn trên những cành cây ngọn cỏ.

Công tôn Càn trông thấy người đẹp thần thò đứng lên, nàng ngửa mặt trông trời, có lẽ để xem giờ và phương hướng rồi nhắm ngay hướng Bắc mà ra đi.

Công Tôn Càn dõi mắt nhìn theo, mãi cho đến khi hình ảnh của nàng mất hẳn trong rừng cây xanh đậm, và hắn chỉ còn trông thấy cánh hoa bướm muồn trườn mà thôi.

Thế rồi hắn ta cũng thở dài ảo não từ trong lùm cây thong thả đứng lên lẽ từng bước nặng trĩu trở về chỗ đấu chiến kinh hồn khi này.

CON CHÓ NHỎ VƯỢT TƯỜNG

Công tôn Càn bước vào nhà, hắn thấy họ đang nằm ngổ ngàng nghiêng ngả ngửa, toàn thân tê liệt, cơ hồ không thể cử động được nữa, cảnh tượng Hồ Diệp Cốc bây giờ trở nên thanh vắng, chỉ có tiếng bát tiếng chai của Vô Kỵ pha thuốc va chạm vào nhau lấp cộp cộp vui lại.

Cách trị bệnh của Trương Vô Kỵ, trên vòm trời này thật là độc đáo vô song, bệnh khổ chưa đến đâu còn chưa lành hẳn hướng chỉ những bệnh đời dòn thuộc về ngoại thương.

Không đầy bảy hôm sau, thì đoàn người nối tiếp nhau bình phục, chỉ còn có vết thương của Huyền Minh Nhị Lão thì hãy còn trầm trọng chất độc bôi trên đầu mũi thương của Tả Hữu Song Vệ bị Vô Kỵ tống khứ đi rồi lại cứ tái phát liên miên mãi.

Khi đã phục hồi sức khoẻ, thì đoàn người của Triệu Minh liền lên đồn cây to, mang về dựng thêm nhà cửa.

Một đêm tối trời, trong Hồ Điệp Cốc một màu đen mực ngựa bàn tay không thấy, lúc bấy giờ đã quá nửa đêm, Vô Kỵ đang say sưa mơ màng trong giấc điệp, bỗng giật mình choàng tỉnh vì Triệu Minh lay mình khẽ gọi.

Những người tập võ, tinh thần thật là sáng suốt mặc dầu người ngủ mê mới vừa tỉnh nhưng trí óc minh mẫn lạ thường, chàng thấy Triệu Minh thò tay lên gối, rút nhẹ thanh trường kiếm, đoạn giật lấy ống tay áo của chàng mà chỉ ra cửa sổ.

Trông thấy ngón tay là hội ý, Vô Kỵ liền nắm lấy tay nàng rồi sánh vai nhau bay mình ra cửa sổ.

Bốn mũi giày của hai người chạm nhẹ trên mặt đất, thân mình của Triệu Minh bay thẳng về phía trước nhanh như một đường tên nhắm đúng hướng Bắc.

Hai người được chừng hai trăm trượng thì Vô Kỵ đã biết thâm ý của Triệu Minh, vì bởi chàng nghe thấy phía trước mặt mình có tiếng chân của hai người lướt nhẹ trên ngọn cỏ nghe rào rào, nàng tức khắc khoát tay ra hiệu, rồi hai người liền gia tăng tốc độ ráo riết bám theo.

Tiếng chân người khuas động rừng khuya của người phía trước nghe càng lúc càng rõ. Chặng mấy chốc Triệu Minh và Vô Kỵ đều thoát khỏi hồ Điệp Cốc.

Đồng thời trước mặt của hai người là một triền đồi thoải, cây cỏ thưa thớt.

Nhờ địa thế trống trải nên Vô Kỵ trông thẳng được về phía trước, mặc dầu nửa đêm u tối nhưng nhờ ở nhãn lực của Vô Kỵ, bên cạnh vô song, nên phân biệt được ở trước mặt chàng có hai chiếc bóng đen óm yếu gầy gò như hai que củi.

Bỗng dưng hai người vừa lọt vào mắt chàng, thì Vô Kỵ quay sang nhìn Triệu Minh một cách sừng sờ, thái độ dường như dò hỏi ý kiến nàng.

Vì lẽ hai chiếc bóng kia rõ ràng là Huyền Minh Nhị Lão nhưng

Nhị Lão đang bị chất độc hoành hành chính Vô Kỵ phải ngày đêm săn sóc, mà chẳng thuyên giảm.

Nhưng có sao trong lúc đêm hôm khuya khoác sẽ lên ra đi một cách âm thầm lén lút.

Nàng hiểu ý, tức khắc đưa tay lên miệng ra hiệu bảo chàng đứng lên tiếng. hội ý Vô Kỵ, lặng lẽ theo chân nhị Lão để tìm rõ nguồn cơn.

Càng đi trời càng lạnh, và màu trời càng thêm đen tối.

Và đến khi trống bắt đầu điểm canh ba thì trước mặt mọi người, liền xuất hiện ra một thị trấn vô cùng sầm uất.

Dưới chân của bốn người lúc bấy giờ, chẳng phải những tấm thảm lá rừng dày đặc nữa, mà là những mái nhà lôm chôm như những làn sóng nhấp nhô ngoài biển rộng.

Đang lướt đi nhanh vùn vụt trên những làn sóng nhấp nhô, bỗng dột nhiên Nhị Lão bần mình rơi ngay xuống giữa phố.

Triệu Minh thấy vậy nên tức khắc đưa một bàn tay ra nắm lấy Vô Kỵ, đoạn cùng nhau bay mình ra khỏi mái, nhưng thân mình của hai người vừa thoát ly ra khỏi mái, bỗng bất thình lình xữ thế Đảo Quáy Uyên Ương móc chặt hai mũi vũ hài vào mái nhà.

Trương Vô Kỵ nắm lấy bàn tay của nàng, buồng thổng thân hình xuống, đôi mắt trông theo Huyền Minh Nhị Lão, thấy hai người này dừng gót trước một cổng nhà nguy nga to lớn.

Ngoài cổng nhà này, có treo ngọn đèn thật to, và khi nhìn thấy hai ngọn lồng đèn thì Vô Kỵ giật mình đánh thót, như bị ai đâm phải một dao.

Vì bởi trên mỗi ngọn lồng đèn thấy đều có viết một chữ «Hứa» thật to...

Chữ «Hứa» này vừa lọt vào mắt chàng, thì cảnh tượng đầu chiếu kinh hồng trong Hứa Gia Trang năm xưa liền thể hiện ra trước mắt.

Ngoài đường bây giờ im lìm vắng ngắt, chẳng có một người qua lại. Lặng Trượng Khách nhìn quanh, vênh tai nghe ngóng thấy chẳng

có ai, liền thò tay ra nắm lấy chiếc vòng bằng đồng gắn trên cánh cửa, gõ vào cửa bốn tiếng «keng keng» lạnh lót.

Triệu Minh sáng ý, nàng nghe thấy bốn tiếng khoen đồng vang lên hai tiếng đầu tiên thật thưa và hai tiếng sau thật chặt nhứt.

Tiếng gõ này vừa dứt, thì hai cánh cửa nặng nề khê hé ra, và hai chiếc bóng gầy gò khô đét, của Nhị Lão lách vào nhanh như một cơn gió thoảng.

Triệu Minh thấy vậy, gan ruột nóng như thiêu như đốt, vì nàng phải tốn biết bao nhiêu năm trời và biết bao nhiêu công phu để theo dõi những tên này từng giờ từng phút.

Mãi đến hôm nay nàng mới khám phá được mối bí mật này nhưng liền bị hai cánh cửa vô tri kia tình cờ đóng chặt để giam hãm những sự bí mật ở bên trong gian nhà kín cổng cao tường.

Nàng nhẹ kéo Vô Kỵ vào lòng hai người đu mình trở lên mái. Triệu Minh nói khẽ vào tai của Vô Kỵ :

— Việc này thật là quan hệ...

— Sao lòng đèn họ Hứa... ?

Nghe đến câu nói này, một tia sáng liền loé lên trong trí của nàng, vì đã từng nghe trận chiến kinh hoàng trong Hứa Gia Trang, nên nàng nghiêng răng kèn kẹt quá quyết nói rằng :

— Chẳng vào được cốp thì làm sao bắt được cốp ? Ta nhất quyết vào trong ấy một chuyến...

Cái chữ Hứa đối với Trương Vô Kỵ, thật là hấp dẫn, nên câu nói của Triệu Minh chưa dứt, thì chàng rất vui mừng, nắm lấy ống tay áo của nàng bay vèo qua bên kia đường phố.

Như hai con thằn lằn rảo một qua vòng, thấy ngôi nhà họ Hứa kia thật là rộng.

Xung quanh ngôi biệt thự này bao bọc bằng một bức tường cao và dày, trên đầu tường lồng đèn gắn mắc khắp nơi tỏa ánh sáng rạng rỡ.

Dừng chân vào một góc tường u ám nhất, Triệu Minh đưa tay ra hiệu cho Vô Kỵ biết, đoạn cất bước nhảy vút vào.

Vô Kỵ thoang trông, khẽ bật cười, vì thấy Triệu Minh vừa xử dụng một thế Hoa Cầu Hóa Tường.

Một thế võ độc đáo trong đường Đả Cầu Bổng Pháp do Nam Hải Tây Thi biểu diễn mấy tháng trước mà nàng vừa đánh cắp được.

Nhưng hai gót chân của nàng vừa thoát ly khỏi mặt đất, chừng năm tấc thì bên tai bỗng có một luồng gió nhẹ thoảng qua.

Biết có gió lạ, nhưng thân hình của nàng bước đi thoăn thoắt vượt khỏi đầu tường.

Bàn tay tả của nàng thò ra sau vỗ nhẹ vào đầu tường như đuổi một con chó quật nhẹ ra phía sau một chiều thật lạ lùng kỳ quái.

Nhờ đuôi chó ấy mà đưa thân hình của nàng rơi tọt vào bên trong.

VAO NHÀ BÍ MẬT

Nào hay đầu thân hình của nàng còn cách năm thước nữa rơi đất, bất thình lình trông thấy người đứng phía dưới nhìn lên, thò hai cánh tay ra toan đón lấy thân hình của nàng, nàng kinh hoàng sững sốt vừa định tung ra một đòn Thái Sơn Áp Đỉnh đặt người này vào tình trạng thập tử nhất sinh nhưng kịp định thần nhìn kỹ, suýt nữa bật phì cười, bởi lẽ người đứng dưới kia chính là Trương Vô Kỵ.

Triệu Minh khèn thẩn :

— Thật là đi sau mà tới trước.

Không thay đổi chiều hướng, nàng để cho thân hình của nàng từ từ rơi xuống nằm gọn lỏn trong lòng của Vô Kỵ như một con mèo con.

Đưa mắt nhìn chung quanh, thấy từ xa có hai chiếc lồng đèn nho nhỏ đi lần tới.

Không để có một giây phút chần chờ nào, cả hai đồng một lượt dùng thuật xà hình bỏ nhanh vào một khóm hoa gần đó.

Nguồn ánh sáng lơ mơ của hai chiếc lồng đèn còn con, hai người thấy người cầm lồng đèn kia là hai tên gia đình trắng kiện, sau lưng hai tên gia đình đó, chính là Huyền Minh Nhị Lão.

Nếp mình trong bụi rậm, cả hai người đồng nên thờ, chẳng động đậy chờ cho họ đi qua.

Bốn người này vừa đi qua khỏi chỗ Triệu Minh nép chừng hai mươi trượng, nàng nghe một tên tráng đinh nói rằng:

— Bệnh của Hứa lão gia chẳng có chi đáng ngại, nhưng vì ông ta muốn ngồi nghỉ một nơi vắng vẻ để dưỡng di tinh thần bên hồ thanh tịnh.

Triệu Minh khẽ bấm vào tay của Vô Kỵ, ra hiệu rồi hai người nom theo ánh đèn mà len lén đi theo.

Quanh co qua nhiều đoạn đường lót đá xanh, hai bên toàn là kỳ hoa dị thảo, chẳng bao lâu, trước mặt hai người đột nhiên một cảnh hồ bao la bát ngát sóng dợn tung tăng.

Từ trong bờ, có xây một chiếc cầu con con đi thẳng ra một ngôi nhà cất biệt lập ở giữa hồ.

Bấy giờ đã hơn nửa đêm, nhưng tại làm sao sao ngôi nhà ngoài kia đèn còn sáng tỏ như ban ngày, người qua kẻ lại tấp nập?

Từ trên bờ hồ trông xuống, thấy có rất nhiều gã tráng đinh đi qua đi lại, tay bấm bấm cầm binh khí, sự tuần phòng thật là nghiêm trang và cẩn mật.

Đào chung quanh hồ một vòng, thấy ngoài cây cầu này, nhưng sao chẳng có Huyền Minh Nhị Lão?

Triệu Minh nói khẽ vào tai Vô Kỵ:

— Trời giúp ta rồi...

Dứt lời, lối chàng lại chỗ khóm hoa mà hai người đã núp khi vào.

Nằm trong chỗ tối nhìn qua, Vô Kỵ thấy hai chiếc lồng đèn ban đầu nhỏ như hai hạt đậu, rồi to dần... to dần...

Khi họ còn cách chỗ núp chừng hai trượng, thì Triệu Minh nhảy vút ra như con thỏ sút chuồng.

Chẳng một tiếng kêu, đối tượng của nàng ngã ngựa trong một đòn hung bạo.

Thân hình của Vô Kỵ cũng nhảy vút theo sau...

Nào hay đâu chưa kịp nhắm mắt, thì hai người cầm đèn chưa trung đồn kia, đột nhiên quay nhanh cái lồng đèn, lại điểm một đường nhanh như chớp vào Huyết Đại Thôi sau lưng của Triệu Minh.

Vô Kỵ giật mình không ngờ người này là cao thủ.

Chàng vươn cánh tay ra dài như cánh tay vươn, gạt nhẹ cán lồng đèn theo phép Càn Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp.

Chỉ chạm nhẹ một cái, mà lần roi đổi hướng diềm đúng vào huyệt Tiểu Yếu của đồng bọn.

Tên này thấy lạ, chưa kịp thu roi trở về, thì huyết Khúc Tri nhối lên một cái, cả một cánh tay đều tê dại.

Và bầu áo của hắn bị một người chụp phải nhấc lên cao.

Bốn người kết thành hai khối, bay nhanh vào bụi rậm. Thật nhanh tay, Triệu Minh thộp cán lồng đèn dè mạnh vào huyệt Chí Đường của tên tráng đinh.

Từ trong bàn tay của nàng có một luồng áp lực mạnh mẽ.

Thông qua cán lồng đèn, xông thẳng vào trọng huyệt sắc bén hơn dao làm cho tên tráng đinh nước mắt chảy ra ràn rụa.

Nàng hỏi:

— Chê nhân của mi đâu?

Nó cầm rương chẳng chịu trả lời, nàng lại hỏi:

— Hai lão già ban này muốn tìm chủ nhân có chuyện gì?

Dứt lời, nàng nói nhẹ môi gây cho, nhẹ chờ nó trả lời.

Nó ú ớ qua làn nước mắt:

— Ta đã lọt vào bàn tay của mi, chết thì chịu chết chứ chẳng chịu cung khai.

Triệu Minh gân giọng:

— Chẳng trả lời ta cho mi thành tàn phế.

Vừa dứt lời, chẳng để cho nó hé môi, nàng tức khắc loang mạnh hai tay thành hai vòng tròn...

Vô Kỵ nhắm mắt lại, và bên tai vang lên hai tiếng ưảng ưảng vô cùng kinh tợn.

Mở mắt ra, chàng thấy hai chân của tên tráng đinh này gãy lụn.

Triệu Minh trợn mắt quay sang hỏi tên nằm trong lòng của Vô Kỵ:

— Mi đã sáng mắt ra chưa ?

Tên này giương đôi mắt ra nhìn đồng bạn, ngắm nghía một giây rồi lắc đầu.

Tức tối, Triệu Minh vung bàn tay ra điểm một loạt từ huyết Thiên Thủ, Hiệp Bạch, Xích Trạch, Khổng Tể, Liệt Khuyết, Đại Uyên, Ngự Tể, Thiếu Thương.

Khi ngón điểm dứt, thì cả một cánh tay hữu của người này thấy đều gãy nát như tương.

Vô Kỵ thấy Triệu Minh đã dùng đến trọng thủ pháp như vậy mà nó vẫn thủ khẩu như bình.

Buộc lòng, Vô Kỵ phải phong tỏa hai huyết Thừa Tương của chúng, không cho nói chuyện.

Lại điểm bồi vào huyết Hoàng Khiêu không cho nó động, đoạn quyền mượn hai bộ quần áo của họ mà, đổi dạng cải trang.

Tàn thêm hai nén hương nữa, thì có hai người cầm hai chiếc lồng đèn, mặc đồng phục theo gia đình trong phủ họ Hứa, ngang nhiên đi qua chiếc cầu con, đi xuống tòa nhà bí mật kia một cách đường hoàng.

Qua khỏi cầu, xuyên qua được hai lớp người canh gác lúc đi qua một chỗ tối tăm, hai người liền bay vèo vèo lên mái nhà bỏ lên trên mái nhà tiến về phía trước, bốn vành tai của hai người vênh lên để nghe ngóng.

Nhưng chợt Vô Kỵ bấm nhẹ vào tay của Triệu Minh, chàng ra dấu trở vào một khung cửa sổ.

Triệu Minh trông theo ngón tay của Vô Kỵ, chẳng thấy điều chi khác lạ, chỉ có đèn bên trong bật ra sáng ngời, và có một mùi hương trầm dịu dịu bay ra...

Rõ ra thì mùi hương đó, chính là mùi hương mà Vô Kỵ đã ngửi được trong Hứa Gia Trang hồi năm sáu năm về trước.

Nàng nắm tay của Vô Kỵ tung ra một thế Điều Tường Phi Phượng, hai người phi thân nhanh qua mái nhà bên kia, nhẹ nhàng như hai chiếc lá rơi.

Nhưng vì mái nhà bên kia quá cao, nhìn mãi mà chẳng thấy ánh sáng lọt vào cửa sổ.

Liền nắm lấy bàn tay của Triệu Minh, nhẹ nhàng đầu nàng xuống như một con chim phượng hoàng xoè cánh, đảo mắt trông vào cửa sổ bằng một tư thái vô cùng đẹp đẽ.

Bởi vì trong kia Huyền Minh Nhị Lão đang ngồi trên một chiếc án thư. Chẳng bao lâu, bỗng từ phía sau bình phong có tiếng giấy nổi lên... rồi có tiếng ho nhẹ nhẹ.

Thế rồi từ bên trong có một lão già gầy còm bước ra, Nhị Lão đứng đứng lên có vẻ thật là cung kính.

Lão già này nói :

— Đêm khuya được tin Nhị Lão đến, nên tiếp chậm trễ.

Huyền Minh Nhị Lão đồng trả lời :

— Hồng huynh đừng khách sáo.

Hạt Bút Ông nói lời :

— Bởi vì chúng tôi đồng cư với hai đứa hung thần, nên ban ngày chẳng tiện đến đây ra mắt Hồng huynh mà chưa có cơ hội.

Tiếng của lão già họ Hồng khàn khàn cất lên :

— Bọn này chẳng có việc cần kíp thì có bao giờ tìm đến ta.

Vô Kỵ cả kinh tự nói với mình :

— Địa vị của Huyền Minh Nhị Lão trong làng võ thật là đáng nể, nhưng có sao lại có người này dùng bọn này một cách tự nhiên, thế thì lão già họ Hồng chắc có một di vãng chẳng tầm thường.

Lộc trượng Khách nói :

— Hồng huynh phiên trách thật chẳng sai, nhưng sự thật chỉ vì anh em chúng tôi bị vướng độc, tài dùng thuốc của thàng họ Trương tinh vi đến thế, mà vẫn chưa tìm ra thuốc giải độc.

Lão già họ Hồng cười bằng một giọng đặc ý :

— Mặc dầu ta sống trong cảnh kín cổng cao tường, mấy năm nay chưa hề xuất đầu lộ diện, ra khỏi ngôi nhà này một bước, nhưng mà những việc xảy ra trong Hồ Điệp Cốc, ta điều biết không sai một mảy may.

Loại thuốc độc trên mũi thương của người dùng thương pháp họ Dương kia không phải là loại thuốc độc tâm thương mà rút ra trong những nọc độc của một loài nhện nhện sản xuất trên Tuyết Sơn.

Trương Vô Kỵ bị kẹt trên mái nhà, nên nhìn không rõ, nhưng lỗ tai thì nghe rõ mồn một, chàng lấy làm lạ tự nói với mình :

— Cứ nghe lời lẽ của người này, thì thật rằng về môn độc dược, những chẳng biết nguồn gốc như thế nào.

Lại nghe lão già ấy nói tiếp :

— Muốn giải đi chất độc dư dân ấy, chẳng phải một mình chàng họ Trương mà làm nên việc, trừ phi còn cách truy tầm cho đến tận gốc rễ.

Hạt Bát Ông nói :

— Có lẽ Hồng huynh muốn nói đến Tuyết Sơn song Sát chứ gì ?

Dường như một người bị gãi trũng chỗ ngứa, giọng già nua kia buông ra những tiếng cười đắc ý nói rằng :

— May thay đêm nay nó có mặt nơi này.

Lộc trượng Khách cả mừng hỏi :

— Chẳng hay người đó treo đèn lợi tuổi vượt đường xa nghìn dặm, đến đây để làm gì ?

Lão già họ Hồng vui vẻ trả lời :

— Chỉ vì vấn đề con của tiểu súc sinh.

Cả hai người nghe lên thấy Huyền Minh Nhị Lão đồng kêu lên một tiếng kinh dị, rồi tiếng của lão già Họ Hồng cất lên. Mai đây nó có dịp cần đi gấp nên hãy còn thức, đề rồi ta cho chúng bây thấy mặt.

Dứt lời đứng dậy đi ra, Huyền Minh Nhị Lão lẹo đèn theo sau.

Triệu Minh đu mình lên vai của Vô Kỵ, bảo nhỏ rằng :

— Bọn họ vào hậu sảnh.

Nàng đưa tay ra hiệu, rồi dùng thuật đề khí khinh công, nhẹ nhàng đi từng bước một, ra phía sau hậu sảnh.

Vừa qua khỏi mái nhà sau, thì mọi vật kiến trúc ngay nga. Vô Kỵ và Triệu Minh đảo một vòng nho nhỏ rơi xuống mái bên kia.

Hai người còn cách nửa trượng mới tới mái thì Vô Kỵ bỗng thò một bàn tay ra nâng nhẹ vào hông của Triệu Minh thế là cơ thể của chàng rơi xuống trước.

Đề rồi thò bàn tay kia ra đỡ lấy mũi giấy của Triệu Minh.

Thế rồi cả hai người đồng tung ra một đòn Bán Quyền Chu Liêm, nghĩa là rèm treo bên cửa, thế võ này người xử dụng phải móc mũi giấy vào xà nhà đảm đầu trở xuống.

Cho mắt nhìn vào, bất giác hai người đưa mắt nhìn nhau kinh dị, bởi vì phía sau hậu sảnh này là một cái điện võ Sảnh võ công to lớn.

Khi còn thơ ấu, những ngày mà Triệu Minh còn ở trong phủ của Nhữ Vương Vương, thì nàng đã bài trí Điện võ Sảnh của nàng thật to tát và đẹp đẽ.

Triệu Minh thường đắc ý, mà bảo với thủ hạ của mình một câu đầy vẻ tự hào :

— Điện võ Sảnh của ta có thể gọi là một chỗ tập võ huy hoàng nhất cõi Trung Nguyên.

Thế mà ngày hôm nay, nàng phải khen thầm trong dạ cho rằng tòa Điện võ Sảnh này so với chỗ nàng tập võ khi xưa quả thật cao sang hơn một bậc.

Khắp trên tường treo đầy những thứ võ khí hi hữu mà thật đáng quý giá, người trong làng võ thoáng trông qua là thêm rõ dãi.

Dưới đất không phải lát bằng những đá hoa cương như thường lệ, mà lại lát toàn bằng thứ mộc, đánh bóng sáng như gương mặt của mình nhìn vào gương thì thật không ngoa.

Trên trần nhà, treo hơn một trăm ngọn đèn lưu ly, tỏa ánh sáng xuống, thật là điều hòa, trông sáng lạng còn hơn ban ngày, giả có đánh rơi một mũi kim, cũng còn trông thấy.

Chung quanh Điện võ Sảnh có hơn một trăm người hoàn toàn mặc đồng phục bằng những bộ võ y, thật gọn gàng đẹp mắt.

Mấy trăm cặp mắt sáng ngời, mở ra trừng trừng không chớp nhìn thẳng vào một người.

Người ấy là một lão già trên sáu mươi tuổi, nhưng cơ thể thật là mạnh khoẻ, sắc mặt hồng hào, đang đứng giữa Diên võ Sinh, đang thủ một thế Mạnh Long Quá Giang.

Thế thủ của người này thật là hào hùng, dũng mãnh, trông vững như một quả núi Thái Sơn, hai bàn chân của lão không phải đứng theo chữ đinh mà cũng không phải đứng theo chữ bá, mới nhìn qua như hai cái chân rồng sắp sửa bay lên vậy.

LONG TRẢO THỦ VÀ CÔ BÉ HỌ HỒNG

Vô Kỵ Triệu Minh nhìn đã lâu, nhưng chẳng rõ vì sao lão ta còn giữ yên thân thế, không xuất động...

Thình lình lão ta thở hắt ra một hơi dài, Vô Kỵ biết rằng làn hơi này chính là khí công mà lão đã thu thập tại Đan Điền.

Ai tập võ biết đến mức đưa làn hơi này ra khỏi thế xác, thì cơ thể của mình nhẹ lạng lạng.

Đường hơi này vừa dứt, thì lão ta liền xuất phát thế công thăm hình lồng lộng múa men khoáng không.

Vô Kỵ tức khắc kinh hồn, vì hai bàn tay của lão già này toàn là xử dụng những chiêu thức trong Long Trảo Thủ của Thiếu Lâm.

Chàng buông ra một tiếng thở dài, vì cảnh tượng bàn tay khấn khiêu ốm yếu từ trong bức màn thở ra để cho chàng chân mạch hồi sáu năm về trước trong Hứa Gia Trang lại xuất hiện trở về.

Chưa kịp tàn nửa nén hương, thì đường Long Trảo Thủ này chấm dứt, thân hình của y trụ lại đứng vào chỗ xuất động giữa buổi đầu tiên.

Bầu không khí nặng nề liền bao trùm lấy trường luyện võ tất cả đều nín lặng, đó đây im phăng phắc, dường như nghe chẳng thấy tiếng muỗi bay.

Trong khoảng cảnh ấy, bỗng có một tràng pháo tay vang lên hòa lẫn trong những tiếng hét vang trời, gần như muốn bay cả gian nhà.

Chưa có ai kịp ngó lời khen ngợi, bỗng đột nhiên từ trong góc tường có tiếng cười lên nghe sang sảng.

Tiếng cười cực mạnh làm cho trên trăm ngọn đèn thấy đều lao xao như sắp tắt.

Một câu nói vang lên :

— Tuyết Sơn Song Sát thật là đáng mặt anh hùng, lời đồn chẳng sai.

Câu nói này vừa vang ra thì Diên võ Trường đều im lặng từ phía trong bước thêm ra ba lão già, Huyền Minh Nhị Lão và Hồng trang chủ.

Quen lạ, một tên trắng dính mang tới chiếc ghế bành, kính cẩn thưa :

— Mời Hồng Lão Trang Chủ :

Ông ta ngồi xuống ghế, Huyền Minh Nhị Lão đứng hai bên thái độ thật là kính cẩn, Hồng Lão Trang chủ cất giọng nói :

— Hồng Yến ra đây.

Có người ứng tiếng thật nhanh, làm cho Vô Kỵ nghe qua giật mình sững sốt, nếu chẳng có Triệu Minh đứng bên mình thì chàng nghi rằng kẻ ứng tiếng chính là Triệu Minh.

Vừa dứt thì bên trong bước ra một đứa bé chưa đầy bảy tuổi.

Giọng nói yếu điệu đúng rõ ràng là gái, nhưng sao ăn mặc theo trai? Tuy chưa được bảy tuổi nhưng trên mình vẫn mặc bộ võ y sát vào người, cử động thật phi thường mau lẹ.

Hồng Yến bước tới trước mặt của Hồng Lão, và ông ta chỉ vào một trong Tuyết Sơn Song Sát bảo :

— Mai này bá phụ có việc phải đi xa, như đêm nay bá phụ con ở đây con hãy biểu diễn một hai môn cho bá phụ con thưởng thức.

Bọn trắng dính hiện diện nghe nói, đều vỗ tay ầm ỉ, tỏ vẻ vô cùng thích thú.

Hồng Yến cuối đầu vâng lệnh, đến khi nó ngẩng lên, thì thân

hình nhỏ bé liền bắn vọt tới như một con tôm, lướt thẳng ra diện võ Trường.

Chỉ có hai người mọc chân dưới hiên nhà là Triệu Minh và Vô Kỵ nhìn nhau trong tâm tư của hai người đồng hiện lên một câu nói :

-- Căn cơ của đứa nhỏ này xuất xứ từ đâu ? Sao lại biết thuật Yên Song Phi ?

Thật ra, bộ điệu của Hồng Yến vừa rồi, chính là chiêu thức Hàn Yên Qui Sơn, một chiêu thứ nhất của môn khinh công tuyệt kỹ Yên Song Phi.

Thân hình là lướt như chim én, của Hồng Yến chưa xê xuống thì Hồng Lão Trang chủ thét to :

— Lý Tam đâu ?

Từ nơi hướng Bắc của Diện võ Trường có một chiếc bóng đen cắt mình phi tới như một con chim Đại Bàng tung cánh giữa trời.

Hắn phi một vòng trên đỉnh đầu của Hồng Yến rồi mới sửa bộ thành Nhạn Lạc Bình Sa đáp xuống trước mặt Hồng Yến.

CÁI XÁC KHÔNG ĐẦU

Chờ đến khi cơ thể của Lý Tam đứng lại, thì nơi Diện võ Trường có những tiếng cười râm rộ vang lên.

Rõ ra họ cười vì Lý Tam lại tỏ son vẽ phấn như một anh hề chuyên trò chế diễu giữa hí trường.

Bỗng Hồng Yến thình lình bay mình qua phía hữu hai bước.

Hai bước này vừa lướt đi, thì bàn tay trắng trẻo, mảnh khảnh của nàng chém nhanh ra như một tia chớp ở trên trời.

Tài nghệ khinh công của Lý Tam thật là cao siêu, bị chém liên tiếp hai đường như vũ bão, mà hai chân của hắn di chuyển một cách nhẹ nhàng trên mặt gỗ, trông nhanh như một con thỏ sút chuông.

Đến khi bàn tay của Hồng Yến chém khỏi cằm của hắn, chỉ cách nhau trong một khoảng cách vài phân thôi, và tiếp theo đó, Lý Tam dùng chân hữu chịu trên mặt đất, dùng chân tả tung ra một đá như trời giáng.

Đột nhiên từ dưới Diện Võ Trường đưa lên những tiếng thét hải hùng, nàng lại đưa mắt qua nhìn thấy lúc bấy giờ Hồng Yến không biết đã dùng bộ pháp nào mà né được ngọn cước kinh hoàng của Lý Tam.

Và nàng đang chém ra một đường vô cùng ác liệt, nhằm đúng vào huyết Phong Trĩ sau ót, đường chém này so với miếng đầu tiên, có phần hung hiểm hơn nhiều.

Khi bàn tay của nàng chỉ cách huyết đạo vài ba tấc, bỗng Lý Tam dùng chân tả đá ngược ra phía sau, dùng chân hữu đá xuôi ra phía trước, và mượn trớn xả ra một đòn Tụ Tấn.

Những chiêu thức tọa tấn này, chưa kịp dùng hết, thì bàn tay sắc bén còn hơn một lưỡi đại đao của Hồng Yến kia đã đi phốt qua đầu của thằng họ Lý cách nhau chỉ một đường tơ mà thôi.

Chừng mười sợi tóc trên đầu của Lý Tam, bị bàn tay của Hồng Yến cắt đứt, rơi rớt trên sàn nhà.

Thừa thế Lý Tam dùng một đòn Ngọc Nữ Đầu Thoa lướt nhanh về phía trước, hơn mười mấy bước, nhưng hắn đã nhanh, Hồng Yến vẫn còn nhanh hơn, cơ hồ như hoàn toàn thoát ly khỏi mặt đất.

Vô Kỵ nhìn thấy Hồng Yến lướt đi chín bước thì theo kịp thằng Lý Tam, nàng đã liên tiếp chém ra hai đòn thật hung bạo.

Trông Hồng Yến diễn đã lâu, Vô Kỵ biết ngay hai thế chém này chỉ là «chư chiêu» mà thôi.

Thật không ngoài ước đoán của Vô Kỵ, chín bước vừa dứt, thì Hồng Yến dùng ngay một thủ pháp thật nhanh, nhưng lại chém ra một đường nhẹ như gió thoảng.

Triệu Minh nghe thấy Trương Vô Kỵ thở dài như hồi tiếc, tiếng thở dài buồn rầu này vừa dứt, thì dưới kia tiếng võ tay vang lên như trời long đất lở.

«Lý Tam trông đôn thâm thiết, bàn tay trắng tinh như tuyết của nàng dúng vào ót của đối phương, cắt phăng một đường từ sau ra tới trước... và chiếc đầu lâu của chàng Lý Tam ly khai với thân thể của hắn, lăn trên mặt gỗ.

Thằng Lý Tam chỉ còn đoạn dưới, mà cũng thu hết tàn lực loạng choạng chạy theo hơn mười bước nữa, rồi té nhũn trên sàn gỗ.

Kể từ lúc Lý Tam phi thân vào Diên võ Trường thì cứ chạy chồm chẳng dừng chân, thân hình của hắn là một chiếc hư ảnh bay lượn giữa võ trường, chờ đến khi bị chém bay đầu thì mới trụ bính lại.

Rồi cả hai Triệu Minh và Vô Kỵ, lại lãnh lấy một điều sưng sốt kinh hoàng... vì đồng thấy sau hậu tâm của Lý Tam có ai dùng son đề to ba chữ «Trường Võ Kỵ».

Đột nhiên cái xác không đầu của nạn nhân đứng dậy chạy vào trong làm cho Diên Võ Trường phất lên cười như mưa bất.

Hồng Yến bước tới chụp lấy cái đầu lâu của Vô Kỵ, kính cẩn dâng lên Hồng Lão Trang Chủ.

Ông này quay sang bên cạnh, nói với Lộc trượng Khách:

— Nhà người thấy sự lợi hại của Cửu Liên Hoàn Trảm hay chưa?

Lộc trượng Khách nói :

— Thật là quý khốc thần sầu, tôi không biết lấy chi để đền ơn cho xứng đáng.

Vô Kỵ càng nghe càng lấy làm lạ lùng, không biết vì sao Lộc trượng Khách lại nói một câu như thế ?

Hồng Lão Trang Chủ nói :

— Cửu Liên Hoàn Trảm này chỉ chú trọng về đường hung bạo đó là chỗ khuyết điểm của nó, vì vậy gần đây ta lại vừa cho luyện thêm môn Mai Hoa Phát Huyết. Triệu Tứ đâu ? Mau bước ra biểu diễn vài đường, nhờ chư vị chỉ điểm thêm cho.

Có tiếng trả lời thật to :

— Xin vâng.

Trong đám thủ hạ liền có một người sắc phục màu trắng nhảy vút ra.

Thân hình của người này đứng vững lại rồi thì người ta thấy đó là một người con gái tuổi độ 25, 26 mà thôi.

Và một gả trắng dính bưng tòi trước mặt Hồng Yến một chậu mực màu đen thẫm, thấy Hồng Yến thở tay vào chậu mực, Triệu Minh tức khắc hiệu ngay Hồng Yến sẽ biểu diễn ra sao.

Hai bàn tay màu đen đúa vừa kéo ra khỏi chậu, thì Hồng Yến liền cất lên một tiếng hú cao mà dài, đoạn phi thân ra ngoài nhanh như một mũi tên.

Thân hình của nàng chưa tới, thì bàn tay của nàng đã tới, nàng vuốt ra một ngón thật nhanh vào trong huyết Phân Thủy.

Cử động của Hồng Yến quá nhanh, mấy ngón vuốt huyết quá kỳ diệu, Triệu Minh cứ cho rằng đối thủ là Triệu Tứ khó lòng mà tránh thoát.

Nhưng thật không ngờ Triệu Tứ khẽ nhón gót thì cơ thể của nàng ta tức khắc lệch sang cánh hữu chừng hơn nửa thước.

Trông thân hình của Triệu Tứ lúc bấy giờ dường như một cánh liễu bị gió đùa, làm cho phải ngã sang một bên.

Lối tránh ngoạn mục của Triệu Tứ đã làm cho ngón vuốt huyết của Hồng Yến đi trật vào không khí.

Hai việc lạ này xảy ra một cách liên tiếp làm cho mọi người còn đang bàng hoàng kinh dị, thì Hồng Yến đã biến chuyển lối đi của nàng liên tiếp mười mấy lần, và cuối cùng nàng tấn công vào giữa ngực của Triệu Tứ một quyền vô cùng kinh khiếp.

Vì đối phương bất thần đổi chiêu thành quyền nên thân hình của hắn mất đà, chới với gần như sắp té.

Triệu Tứ chỉ lui vồn vện được có một bước, thì bàn tay của Hồng Yến lại bay ra, lần này thì Triệu Tứ cảm thấy huyết Đại Thối nằm ở sau lưng của mình bị vuốt một cái nhẹ nhàng.

Chàng nghe Triệu Minh kêu lên một tiếng thật khẽ, liền theo lúc ấy, chàng cũng trông thấy sau phía hậu tâm của Triệu Tứ trên màu áo trắng có viết hai chữ « Triệu Minh » bằng son chói sáng.

Trong chữ « Minh » này có chữ « nhật » lại một dấu đen nổi bật lên rõ ràng do ngón tay của Hồng Yến đã điểm vào đó.

Khi ấy nghe tiếng của Hồng Lão Trang chủ cất lên :

— Hẹn cho mi trong vòng năm thế võ, là phải điểm cho trúng vào bí huyết Lãnh Tuyền của Dịch phương.

Nhìn xuống dưới kia, thấy Hồng Yến đang trâm ra như gió táp mưa sa, trăm nghìn đóa hoa mai bay là tả.

Những đường vuốt huyết bay ra như một trận mưa rào, làm ai nấy thấy đầu nín hơi nghẹt thở.

Vì chiến cuộc quá ư khàn trương, nên ai nấy thấy đều chú mục vào hai tay kinh địch, mà chẳng thấy có một người đầu mục từ phía ngoài kia, kinh hoàng thất sắc chạy vào, kể tại nói nhỏ với Hồng Lão Trang chủ mấy câu.

Lời nói của viên đầu mục này chưa dứt, thì Hồng Lão Trang Chủ cau mày gât gò, vừa muốn mở miệng hỏi thêm thì chợt nghe giữa Diên võ Trường có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhìn ra thấy Triệu Tứ đã bị điểm nhâm huyết đạo tể ngã lăn chiêng trên mặt đất.

Hồng Lão Trang Chủ đẩy viên đầu mục sang một bên, rồi điểm nhiên đứng dậy, ông ta từ từ bước ra giữa võ trường, đưa tay ra giải huyết cho Triệu Tứ.

Giải xong Hồng Lão Trang chủ thở dài lắc đầu lăm lăm dường như nói với mình :

— Mày quả là đồ vô dụng, chưa đầy ba mươi hiệp mà đã...

Ông ta thân nhiên đứng dậy, lưng của ông ta chưa kịp thẳng thì bất chợt bay vào ra cửa sổ.

Triệu Minh và Vô Kỵ đồng kinh hoàng vì chiều hướng của lão ta nhắm đúng vào cửa sổ mà hai người đang núp.

Chưa kịp đối phó ra sao thì lão ta đáp nhẹ sau lưng của mình thật êm ái.

NHÌN TRỘM VÕ CÔNG LÀ ĐIỀU ĐẠI KỶ

Lão ta vang lên trong đêm tối .

— Nhị vị từ đầu đến viếng tể xá chúng tôi tội lấy làm vạn hạnh.

Vô Kỵ và Triệu Minh tức khắc phi thân lên mái ngói, tựa lưng vào nhau nhìn về phía hậu đề phòng hồ bất trắc.

Hồng Lão Trang chủ phi thân bám theo như bóng với hình trong chớp mắt đã đứng trước mặt của hai người.

Từ trong cửa sổ bay ra thêm không biết bao nhiêu cao thủ.

Bỗng bên cạnh tả có một giọng nói sang sảng cất lên, tiếng nói này nghe hùng dũng như những tiếng chuông đồng.

— Hai đũa kia có nghe tiếng của Hồng Lão Trang chủ ta hỏi không.

Triệu Minh thì cả tiếng cười đồn, nâng sửa giọng nói ra cho cứng, thành giọng đàn ông, rằng :

— Nhơn lúc canh khuya đêm vắng, dạ hành cho khuấy khoả, tịnh có thấy Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm thật là hấp dẫn, nên mạo phép xem qua vài đường.

Giọng nói lạnh lạnh như chuông đồng bản này lại vang lên, người này nói một câu thật khó đáp :

— Nhị vị vào đến được nơi này, vậy chắc hẳn phải là người trong làng võ, thì chắc biết lên nhìn xem võ công của người là một điều đại kỳ...

Triệu Minh cười ha hả nói :

— Huynh dài nói theo lý thì đúng, nhưng theo thường tình thì sai, chắc huynh dài cũng trông thấy những kẻ chẳng nề đường xa vạn dặm, bỏ không biết bao nhiêu công phu khó nhọc để đánh cắp võ thư của môn phái khác đó hay sao ?

Tên này tức tức thật vang :

— Thôi đừng dùng đao... đỡ đây.

Nói chưa dứt thì từ trong hàng ngũ của đối phương có một người phi thân ra nhanh như một luồng gió thoảng.

Hắn phi thân thẳng tới trước mặt của Triệu Minh, quật ra một chưởng thật vô cùng kinh khiếp.

Nào hay Triệu Minh thật là người mưu trí, tay tả của nàng nhẹ nhàng phất ra một chưởng, trong khi đó thì cánh tay hữu của nàng chỏ tay ra nắm chặt lấy ống tay áo của phu nhân.

Động tác của Triệu Minh tức khắc làm cho Vô Kỵ hiểu ngay chàng vội vàng nhẹ mình cất lên cao.

Chính vào lúc ấy thì chưởng lực của hai người va chạm với nhau và cũng cùng rợn, và sức va chạm ấy đã đưa thân hình của hai người như hai chiếc lá bị trận cuồng phong thổi phất, bay lao đảo trong gió loạn, rồi rơi xuống đất.

Chưa đứng vững thì bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc, đèn đuốc nổi lên sáng như ban ngày, gươm đao, kiếm kích đưa lên lôm chôm đúng là đối phương đã tập trung toàn lực xuống dưới hõ này để đối phó với hai người.

Hồng lão Trang chủ vội vàng kêu gọi nói nhỏ với một số người người có vẻ là đầu mục, rằng:

— Ta thấy họ chẳng phải là người tầm thường hãy truy cho ra lai lịch của bọn chúng.

Tên đầu mục họ Lâm liền vâng lệnh, bước tới nói rằng :

— Huynh đệ của chúng tôi còn nhỏ tuổi nên tánh tình nóng nảy, lỡ xúc phạm đến nhị vị, dám xin lượng thứ cho.

Bỗng ông ta lại đổi giọng đầy vẻ gay gắt :

— Nhưng chẳng hiểu nhị vị đây sư môn là ai ? Xin nói cho tôi được rõ, e cho thằng Lam Bình này làm việc chẳng hỏi trước, lại làm phiền phức đến người trưởng thượng, thì thật là chẳng phải.

Triệu Minh biết giờ phút này Huyền Minh nhị lão cũng ở trong

đám đông, nếu để cho bại lộ tông tích thì khó mà trở về Hồ Điệp Cốc nên nàng trả lời thật nhanh:

— Sư môn của kẻ hèn rầy thật chẳng dám nêu ra, cho những bật anh hùng cái thế trong Hồng Gia được biết...

Lam Bình cất ngang câu nói :

— Thế là hai người nhất quyết chẳng chịu nói ra ?

Ông ta lại tiếp bằng một câu đầy sát khí :

— Trong vòng mười mấy tiếng ta không làm cho mi xưng tên ra, thì ta chẳng phải là người họ Lam nữa.

Dứt lời ông ta tung vào giữa ngực của Triệu Minh một chưởng nhẹ nhàng như một làn gió thoảng.

Nàng tức khắc tung ra ngay một chưởng Đông Thủy thoái Triệu thối lui ra nấp phía sau lưng của Vô Kỵ.

Nam Bình bật cười nói một câu khinh bỉ :

— Thật là chuột lắt, chưa chiến mà đã trốn chui trốn nhui.

Vô Kỵ thấy mình không thể nào không ra tay, lại nghĩ đến chỗ Triệu Minh đa mưu túc trí, sớm muộn gì cũng tìm cách thoát thân, nên thân nhiên, bước tới nói rằng :

— Cư xử với hạng vô danh tiểu tốt trong Hồng Gia chúng bây, có cần chi cao thủ, hãy để cho ta xuất trận.

Lam Bình cười to nói :

— Nếu nhà ngươi bằng lòng dấn thân vào chỗ chết, thì ta chỉ tặng cho mi ba chiêu thôi.

Nói dứt, thân hình của lão ta nhẹ nhàng trượt tới về phía trước, bỏ pháp thật nhẹ nhàng êm ả.

Hai cánh tay lão xoá chéo vào nhau, cánh tay hữu đi trước, cánh tay tả theo sau.

Nhưng chiêu thức này chỉ đánh ra một nửa, thì đột nhiên cả tay đánh mạnh ra, thành ra thế 32 sau mà tới trước, và nhanh như chớp biến chưởng thành trảo, móc nhanh một cách thật mạnh vào cặp mắt của Vô Kỵ.

Mặc là thình lình lâm nguy, nhưng Vô Kỵ thật là bình tĩnh hai bàn chân của chàng xê dịch một cách hết sức huyền diệu để đưa cơ thể của chàng quay sang cánh tả nửa vòng.

Và bỗng đột nhiên thân hình của chàng quay đầu trở lại. Như một con rồng bay lượn giữa không trung, Trương vô Kỵ dùng tay tả của mình quật ra một chiêu thứ nhất trong đường Long Trảo Thủ là Bồ Phong Thức.

Bàn tay của Trương Vô Kỵ chỉ tung ra được nửa chừng, thì bên tai của chàng có mấy tiếng rú kinh sợ vang lên, chắc có lẽ họ hiệu lâm chàng là người Thiếu Lâm Phải.

Lam Bình cũng quả là một tay nhiều công phu luyện tập đang lúc ông ta đang mải mê tấn công, mà bất chợt gặp đối phương tấn công bằng một thế võ lạ lùng hung bạo như vậy, ông ta cũng kịp thời rút ngược hai bàn tay trở về để có thủ phía trước của mình.

Lão đắc ý, cười một cái khinh miệt rằng :

— Thiếu Lâm tuyệt kỹ, nghe nói thì thật là thần kỳ, đến khi trông tận mắt, mới biết chỉ có tiếng mà không có miếng.

Giao chiến cùng nhau chỉ có hai đòn, thì phía dưới kia tiếng chuông thanh tao nổi lên vang dậy.

Đột nhiên Trương vô Kỵ thét lên một tiếng như trời long đất lở, thình lình xư ra một thế Thân Long Tam Trảo.

Chiêu thức này, biến Vô Kỵ thành ra phượng phất như một con rồng khổng lồ, chop ba cái liên tiếp thật nhanh vào giữa mặt đối phương.

Chạm phải thế công quá ư mạnh bạo và liên tiếp như vậy Lam Bình bị dụ vào một tình thế không thể không thối lui để tránh đòn.

Thấy đối phương liên tiếp thối lui năm bước. Trương vô Kỵ mới vội vàng nắm lấy bàn tay của phu nhân cất mình bay khỏi vòng vây của đối phương phi nhanh về phía cây cầu thông bên bờ.

Trong chớp mắt hai người đồng chạy đến bên bờ hồ, nhưng điều kinh tâm thất sắc, vì lẽ bây giờ cây cầu đã biến đâu mất.

Triệu Minh đã thấy nó bị rút nằm sát bên kia bờ.

Trương vô Kỵ còn đang bồi hồi bất quyết thình lình trước mắt của mình hình bóng đen loang loáng liền hiện ra hai lão giả hình dung cổ quái.

Hai người này chính là Hồng Lão Trang Chủ và một trong Tuyết Sơn Song Sát là lão già Mục Đánh.

Vô Kỵ buồm tiếng áo nào thở dài, chàng cho rằng nếu gặp phải hai người này cản trở, thì chắc chắn sẽ phí thêm rất nhiều sức lực, rồi không biết hậu quả sẽ ra sao ?

Vô Kỵ cũng muốn thừa dịp này so với họ vài ba chiêu để dò xem thực lực, nên vội vàng bước tới, nói rằng :

— Chẳng tự lượng sức mình, tôi xin liều chết mà lãnh giáo với Tuyết Sơn Song Sát trong vài chiêu vậy.

Bây giờ bọn tráng đinh đã bao vây ba phía, chỉ chờ ra một mặt bên bờ hồ, mà thôi.

Chắc họ định nhìn rằng, đối phương dù tài nghệ cao siêu tới đâu cũng không tài nào vượt khỏi mặt hồ, để sang bên kia bờ hồ cho được.

Mục Đánh cười ha ha :

— Trước khi nhắm mắt là đời để về với tây phương phật, xin hỏi rõ pháp danh nhị vị là chi để sau này còn trình lại với Thiếu Lâm Phương Trượng được biết ; để ngài cứ ngỡ rằng nhị vị đã chết oan uổng nơi rừng thiên nước độc nào.

Triệu Minh liền trả lời :

— Chúng tôi là Hoàng Minh và Hoàng Khai.

Mục Đánh cười nói :

— À... tể ra nhị vị thuộc vai chữ Hoàng, nhưng... có sao khi ta vào Tăng Kinh Các trong Thiếu Lâm Tự thì chẳng thấy nhị vị ?

Triệu Minh điềm nhiên trả lời :

— Lúc Mục Lão tiên bối đến viếng bàn tự, thì chúng tôi là bọn pha trà của Mục Đánh.

Trận cười đã tắt hẳn Mục Đánh mới quát nói :

— Thôi... hãy về Tuyết Sơn ta cho mau...

Đứt lời ông ta phi thân bay tới tung vào giữa ngực của Vô Kỵ một đá thật vô cùng mãnh liệt.

Trương Vô Kỵ biết ngay là lối đá Bốn Bộ Thần quyền, một trong 77 tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Chân hữu của chàng liền hạ nhanh ngay xuống, bộ điệu dường như một người đang xử một thế Tọa Tấn, nhưng cái Tọa Tấn này chàng chỉ dùng có một nửa, thì bàn chân tả bất thần quật ra một ngọn Tảo Đường Cước, chàng có dụng tâm muốn dùng tuyệt kỹ của Thiếu Lâm để chống lại vô Thiếu Lâm.

Nằm trong tình trạng này, bất buộc Mục Đỉnh phải phi thân lên cao mới có thể tránh thoát.

Mục Đỉnh vội vàng tung ra một thế Nhất Hạch Xung Thiên để tránh ngọn Tảo Đường Cước, và liền tiếp theo đó lên, ta trở ngay một thế Thái Sơn Áp Đỉnh, để từ trên cao đánh xuống đỉnh đầu của Vô Kỵ thế tợ chẻ tre.

Có ý muốn ra uy cho bọn người này kinh khiếp.

Tức khắc tung ngay một chiêu Quan Âm Tọa Liên. Trông tư thái của chàng giống hệt như hình của Quan Thế Âm Bồ Tát đang ngồi nhập định tham thiền trên bồ đoàn vậy.

Vì hạ thân hình xuống, nên Mục Đỉnh đánh chẳng trúng Vô Kỵ, nhưng mà cơ thể tuyết Sơn Song Sát cứ ào ào đi xuống áp lực của luồng chưởng phong càng lúc càng tăng gia mãnh liệt.

Trương Vô Kỵ chỉ chờ chờ đối phương tùy kích như thế chàng đang ở trong thế Quan Âm Tọa Liên đột nhiên đứng thẳng người lên quật ra một chiêu Thái Sơn Bạt Đảnh.

RÒNG BAY GIỮA HỒ

Có một tiếng «bình» vang lên, thân hình của Mục Đỉnh gặp phải trở lực, quay mạnh giữa không trung như một con diều đứt dây... trông thật là bi thảm.

Thừa dịp đối phương hãy còn lơ lửng giữa tầng không chưa kịp rơi xuống, Trương Vô Kỵ nhanh như chớp đưa một bàn tay ra kẹp ngang hông của nàng nhấc bổng lên, định thôi lui ra tận bờ hồ.

Nào hay nàng chưa kịp cất bước, thì trước mắt của chàng thành linh hoa lên mấy cái tiếng tiếp theo đó, trước mặt của chàng có một người từ trên cao sa xuống, khí sắc thật hung hăng làm cho Vô Kỵ phải vội vàng đình bộ.

Trước mặt của chàng liền hiện ra thêm một người, người ấy chính là Hồng Lão Trang Chủ.

Lão ta lâm bầm nhìn Trương Vô Kỵ nói rằng :

— Nghe thiên hạ đồn mồm hạ của Thiếu Lâm đều là những người hiệp nghĩa song toàn nhưng có sao ngày hôm nay lại ngang nhiên vào Hồng Gia giết người vô tội rồi lại bỏ chạy một cách hèn nhát như thế này?

Triệu Minh vội vàng lên tiếng nói thế cho phụ quân:

— Hiềm vì Thiếu Lâm Tự chúng tôi mất cắp rất nhiều võ thư quý báu nên chúng tôi phải trải qua không biết trải qua bao nhiêu trăm cay ngàn đắng mới tìm ra tổng tích, bây giờ chúng tôi phải trở về cấp báo cho Phương Trượng được biết.

Hồng trang lão chủ cười khà khà một cách đắc ý nói rằng :

— Phen này thì nhị vị đừng mong sống sót mà trở về chùa nữa... nhị vị phải vùi xác dưới hồ Thanh Tĩnh để cho hồn về Tây Phương Phật. Một là để đền mạng cho hai đứa gia đình chết một cách thảm thiết, hai là để giữ kỷ sự bí mật của chúng ta.

Triệu Minh thấy tình thế thật là nguy hiểm, không thể trì hoãn một giây phút nào hết.

Bây giờ trong thâm tâm của nàng hết sức nóng nảy, vì rằng tập trung hết những điều nghe thấy trong đêm, nay nàng lại nghe thấy trong trí của nàng hiện ra một nguồn hy vọng.

Bằng vào sự suy xét của nàng, nàng định chắc đứa con gái mất tích của nàng là Trương Thi Thi, chắc nằm trong ngôi nhà này chứ chẳng đi đâu xa.

Nàng tiến đến bên mình của Vô Kỵ khẽ nói rằng :

— Mau tìm đường thoát.

Vô Kỵ khẽ gật đầu, nhưng theo ý của chàng thì lối thoát do chàng tìm đây, thật là muôn vàn hiểm trở, chỉ một chút sơ ý là toi mạng như chơi... Một mặt khác, Hồng Lão Trang chủ là một người

có một nền võ công thật là đáng sợ, không biết đến khi giao chiến, hậu quả thế nào? Á hay là... xuất kỳ bất ý cho lão ta một võ...

Nghĩ đoạn chàng liền mắt ra đấu với phu nhân, vì bởi sống chung với nhau qua bao nhiêu năm trời, nên nàng vừa thấy ánh mắt của phu nhân, thì liền hiểu ngay ý định của chàng, thế là hai người tức khắc hội ý cùng nhau.

Nàng sinh ra một thế đề đối đối phương, hai bàn chân của chàng tiến tới nhanh không thể tả, thủ một thế chữ đinh cùng trong một lúc bàn tay của chàng tung ngay ra một chiêu Thái Sơn Áp Đình.

Hồng lão Trang chủ trông thấy chàng tung ra một đòn hết sức thâm thương, lại cười ngạo nghễ nói rằng :

— Ngươi là cao chiêu, nào ngươi đâu chỉ là một chiêu của một đứa lên ba.

Câu nói của ông ta đến đây, bỗng thành linh thì nghe, vì hữu chương của Trương Vô Kỵ chỉ tấn công được nửa chừng bỗng bất giác linh đổi thành thế Khống Long Hữu Hối.

Chỉ tung ra một chiêu nhưng bao gồm hai thế, chiêu thức thật là phức tạp ly kỳ.

Hồng lão trang chủ gặp nguy, trong lòng chẳng loạn, ông ta bình tĩnh bước xéo ra hai bước đề tránh chiêu Khống Long hữu Hối, cũng trong một lúc ông ta lại cuối sát mình đề trốn đường Thái Sơn Áp Đình.

Ngờ đâu, vô Kỵ thừa lúc thân hình của ông ta hốt hoảng thối lui, liền đưa tay ra ôm chặt lấy phu nhân của mình.

Thân hình của Triệu Minh và Vô Kỵ ôm sát vào nhau đề rồi hay vút ra giữa bể nhanh như hai ánh sao sa....

Những người có mặt nơi ấy thấy cảnh tượng kinh hoàng mà ngoạn mục như thế thấy đều không tiếc lời khen ngợi.

Người họ Hồng thấy đều thù nghịch của hai người này, nhưng thấy tài nghệ của họ như thế thấy đồng không tiếc lời khen ngợi.

Hồng lão trang chủ lấy làm kinh dị, ông ta không bao giờ nghĩ đến, sau lưng của mình là một cảnh trời nước bao la, mà đối phương dám phi thân ra đó.

Nhanh hơn một luồng chớp nhaoáng giữa lưng trời, Hồng lão Trang chủ quay đầu nhìn lại, tất cả sức lực trong người ông ta đều tập trung vào hai bàn tay của ông ta, đề rồi tung ra một chương mà khí lực kinh thiên, chưa ai từng trông thấy, kẻ từ ngay theo chân của ông ta tới bây giờ.

Một luồng chương phong bay ra ào ào áp vào phía sau hậu tâm của Trương Vô Kỵ và Triệu Minh, Hồng Lão Trang Chủ định ninh rằng hai tên đệ tử của Thiếu Lâm này chắc chắn trâu phẫn trăm phải lãnh đòn mà rơi xuống nước.

Nào ngờ đâu, trong lòng của Vô Kỵ cũng đã phòng hồ đến điểm này, nên cánh tay tả của chàng sẵn sàng chờ nghe đối phương truy sát thì tương kế tựu kế, mượn sức mạnh của đối phương đề làm sức mạnh phi thường khiến đối phương khiếp vía.

Hơi gió của Hồng Lão Trang Chủ vừa rít lên, thì Vô Kỵ liền tung người ra phía sau một thế Thần Long Bài Vĩ.

Lại một tiếng «bùng» kinh khiếp nữa vang lên, lần này vì cả hai đều dùng toàn lực nên sức va chạm thật hết sức hãi hùng, thân hình của Vô Kỵ và Triệu Minh vì ở giữa không trung nên sức va chạm có mạnh đến mức nào cũng chẳng hề hấn đến cơ thể.

Thân hình của Vô Kỵ và Triệu Minh mượn sức va chạm mãnh liệt này, bắn dù ra xa hơn mấy mươi trượng nữa.

Còn Hồng Lão Trang Chủ, thì loạn choạng thối lui hơn năm bước, lồng ngực cơ hồ như nghẹt thở, một mùi máu xông lên tận mũi làm cho ông ta cố thu hết hơi sức của mình nuốt ngược ngậm máu vào trong lòng, vì muốn giữ thể diện trước mặt đồng người không cho ai biết mình đã bị thương.

Còn thân hình của Vô Kỵ và Triệu Minh thì tà tà rơi xuống mặt hồ phẳng lặng như gương.

Vì khi ai cũng định ninh rằng đệ tử Thiếu Lâm này rơi xuống nước chắc chắn phải chìm lìm nào hay đâu mũi giày của Vô Kỵ không biết vô tình hay cố ý mà lại rơi đúng vào một cánh bèo.

Người ta thấy bầu chân của chàng chìm sâu vào mặt nước chừng tấc rồi nổi lên, và thân hình của chàng vát lấy thân thể của Triệu Minh nhẹ nhàng lướt đi trên mặt hồ.

Mục Đánh thất sắc kinh hoàng kêu lên :

— Trời... Đấng Bình Độ Thủy...

Quả thật đây là môn Đấng Bình Độ Thủy, một môn khinh công thượng thặng tuyệt vời, mà không phải người nào cũng luyện nổi.

Dưới gầm trời này, biết mấy ai luyện được môn khinh công này, biao sao Mục Đánh chẳng kinh hoàng tởm dờm.

Trên gương mặt của Hồng Lão Trang chủ chỉ thoáng hiện lên một nét kinh nghi.

Đôi mắt của ông ta đắm đắm nhìn một bàn chân của Vô Kỵ tựa lên một cánh bèo, dể dề bàn chân kia đạp nhẹ trên mặt nước đưa thân hình của hai người vào phía bên kia bờ.

Bỗng trên làn môi của ông ta thoáng hiện lên một nét cười đánh ác. Từ phía bên kia bờ hồ bỗng tên bay ra xối xá, thấy đều đều tập trung mũi nhọn về phía hai người đang đi trên mặt nước.

Trọng lượng của con người thật nặng sờ di di nổi trên mặt nước là nhờ nơi biết phép dồn dồn hết chân khí trong người lem tợn Đan Điền làm cho toàn thân nhẹ như bấc.

Lại mượn một cánh bèo, làm điểm tựa nên cơ thể nổi lên trên mặt nước, giờ đây Vô Kỵ lại phải đeo thêm trọng lượng của Triệu Minh nên tình thế thật là nguy ngập.

Những tưởng rằng chạy một mạch là có thể sang bên kia bờ nào hay đâu chỉ đến nửa chừng là gặp ngay điều trở ngại.

Mũi tên đầu tiên vừa bay ra là Vô Kỵ nạt đến một tiếng đoạn đở Triệu Minh nằm ngang qua vai của mình.

Động tác này vừa xong thì mũi tên cũng vừa bay tới, và hai ống tay của Triệu Minh tức khắc căng thẳng ra như hai chiếc quạt không lồ hươi nhanh vung vút, làm cho mũi tên bên thấy đều rơi lả tả xuống mặt hồ như những chiếc lá rụng mùa thu.

Đoàn cung nả thủ này giăng dài hơn ba mươi trượng, liệu thể không thể nào vào bờ được. Vô Kỵ vội vàng chuyển hướng sang cánh tả.

Nào hay đâu chàng chuyển hướng sang phía nào thì đoàn cung nỏ của họ cũng rần rần xê dịch, chặn lấy hướng đi của chàng.

Đang lúc nguy nan bỗng nghe tiếng Hồng Lão Trang chủ vang lên :

— Phải tiết kiệm tên bắn thông thả cho đến khi nào nội lực của nó tảo mác là tức khắc chìm xuống nước.

Vô Kỵ giật mình kinh hãi, không ngờ Hồng Lão Trang chủ cũng thấu đáo điểm này, tiếng nói của lão dùng nội lực đưa ra, nên cách xa bờ hồ bên kia cũng nghe rõ mồn một.

Tiếng nói của lão ta vừa dứt, thì từ trong hồ không còn bắn ra đọt như trước nữa, mà chỉ bắn ra từng loạt một độ chỉ từng năm ba mũi tên mà thôi.

Nhưng những mũi tên này bắn lura thừa lát đất chặn hết các ngõ đi chuyển của nàng và chàng.

Vô Kỵ nghĩ thầm :

— Nếu đối phương cố ý trường kỳ xạ kích như vậy thì chừng độ hai nén hương nữa, nội lực của ta chắc phải tan đi rồi chìm xuống mặt hồ.

Giữa lúc tình trạng đang diễn biến ra càng ngày càng nguy ngập, bỗng chợt từ trong ngôi nhà bí mật này có mấy tiếng chuông đưa ra.

Triệu Minh sinh nghi, tức khắc quay đầu nhìn lại nàng trông thấy trong ngôi nhà chứa đầy sự lạ lùng kia, bỗng có hai chiếc thuyền con từ từ bơi ra giữa hồ, nhắm về phía hai người.

Trông thấy trên thuyền đứng lao xao không biết bao nhiêu người ai nấy thấy đều bình khí trong tay đáng đáng sắt khí.

Dưới ánh đuốc bập bùng, nàng trông thấy trong số đó có Hồng Lão Trang Chủ và Lão già Mục Đánh.

Chung quanh hai lão này có rất nhiều người tay cầm cung tên nàng trông thấy những mũi tên đều gắn sẵn lên vành hồ có lệnh là buông tên.

Lúc đó thì Triệu Minh trong lòng tiến thoái lưỡng nan, vẫn chưa tìm ra giải pháp, mặc dầu là người thông minh, nhưng đứng trong tình trạng này, nàng cũng vẫn chưa tìm ra một phương sách vẹn toàn.

Thình lình Trương vô Kỵ nghe thấy phu nhân kẻ hai vành mũi vào tai của mình làm bầm mấy câu.

Nghe qua, mắt của chàng sáng hẳn lên đầy hy vọng, vì rằng ý nghĩ của nàng rất hợp với tâm trạng của chàng.

Thân hình của nàng nhờ sức mạnh kinh thiên của Vô Kỵ đưa đẩy nên bắn và nhanh tới cũng như một làn tên, nhắm đoàn cung nỏ thủ tiến tới.

Phần Trương Vô Kỵ sau khi trút được gánh nặng rồi, tức khắc tinh thần phấn khởi, cánh bèo dưới chân của chàng liền nổi ngay bằng với mực nước, và hai chân của chàng lạng nhanh vun vút trên mặt hồ.

Trong một cái nháy mắt mà đã đảo nhanh trên năm vòng tròn thật rộng. Nay giờ những mũi tên bắn, bị Triệu Minh dùng nội lực truyền vào ống tay áo của nàng mà gạt bắn xuống hồ, bây giờ thấy đều bị Trương Vô Kỵ dùng một thủ pháp nhanh nhẹn nhặt lên tất cả.

Tên đã vào tay, thì thân hình của Triệu Minh cũng vừa se xuống bờ, chân của nàng vừa tiếp xúc vào đất liền tức khắc vũ lộng thân cại.

Thân hình của nàng lướt đi như tên bắn, nàng đi tới đâu, thì thủ đoàn cung nỏ thủ tán loạn lộn tời đó thật như cộp lạch đàn dê.

Chỉ còn lại một số, vẫn tiếp tục bắn ra rào rào về phía Trương Vô Kỵ, nhưng bây giờ chàng đã rảnh tay, tay tả vung ống tay áo để chống lại những mũi tên truy kích, tay hữu ném vù và những mũi tên lên bờ, phản công mãnh liệt.

Tài ném tên bằng tay của vô Kỵ thật là trên đời có một không hai, những mũi tên do chàng ném lên bờ, trong năm mũi thì có ba mũi trúng đích làm cho họ kêu lên inh ỏi, vì thế mà những đường tên thưa đi rất nhiều.

Thêm vào đó còn một Triệu Minh tận lực xông rảo riết đề quấy phá, nên đoàn cung nỏ thủ cơ hồ như hoàn toàn tê liệt.

Lợi dụng thời cơ, Vô Kỵ cất lên một tiếng hú thật dài, đoàn chạy thẳng vào bờ.

Còn cách đất liền chừng hai mươi trượng. Vô Kỵ nhún mạnh lên cách bèo một cái thế, thì thân hình của chàng vượt lên một cách yên lành.

Những tay cao thủ trong nhà họ Hồng thấy đều kẹt giữa hồ, nên lực lượng bên này yếu ớt. Triệu Minh với Vô Kỵ sau khi hội hiệp với nhau, liền xông thẳng ra ngoài, mặc dầu có mấy tên đuổi theo truy kích.

Nhưng thấy đều bị Vô Kỵ dùng thủ pháp đánh bật ngược trở về.

Ra đến ngoài phố, Triệu Minh và Vô Kỵ tay nắm tay nhau nhắm Hồ Điệp Cốc mà đi thẳng, trời còn lơ mờ thì hai người đã về tới nhà.

Hai gã gian tế đã lên bờ rồi, từ trong ngôi nhà bí mật nổi lên một hồi còi lanh lảnh, và chiếc cầu có bánh xe lăn lăn chạy tới, bắt y như cũ.

Đầu cầu vừa giáp với đất liền hằng trăm người bị kẹt ở bên này, tay cầm dao tay cầm đuốc nối tiếp nhau đồ xô xuống cầu tạo thành, một con rắn dài bò trên mặt nước.

Họ qua tới bên kia, thì hai người thuộc vai họ Hồng trong Thiếu Tâm Tự đã cao bay xa chạy.

Hồng Lão Trang Chủ sắc mặt trang nghiêm gọi Huyền Minh Nhị Lão và Mục Đỉnh cùng vài ba người quan trọng trong nhà đến nói rằng :

— Hai thằng này đã trốn ra đi, thì Hồng Gia từ đây lành ít, dữ nhiều, chúng ta phải cẩn thận cho lắm.

Đoạn truyền cho mọi người lui ra, chỉ trừ có Mục Đỉnh ông ta nói riêng với người này vài câu thiết yếu :

— Hồng Gia từ đây phải gặp nhiều tai biến, vậy sẵn dịp này Mục huynh sẵn đường ra Bắc tôi xin gởi Hồng Yến tạm lánh một thời gian.

Trước khi Mục Đỉnh lên đường, lại trao cho Huyền Minh Nhị Lão một phương thuốc để trị độc trong cơ thể.

Huyền Minh Nhị Lão nhận lấy thuốc rồi, trở về đến Hồ Điệp Cốc thì mặt trời đã gần đúng Ngọ. Triệu Minh và Vô Kỵ vẫn giữ thái độ thản nhiên dường như chẳng hay biết gì về việc kinh thiên động địa đã xảy ra từ đêm hôm qua.

Hai người sống một cách bình thản như thế đến hơn bảy ngày sau mới cùng với Vô Kỵ giả vờ lên Chung Nam Sơn hái thuốc, cáo biệt cùng những tên cao thủ trong Hồ Điệp Cốc trong một thời gian ngắn.

Vô Kỳ và Triệu Minh lên đường được hai hôm sau, thì trong chốn giang hồ bỗng nhiên xôn xao náo động.

Các đệ tử Thiếu Lâm từ bấy nhiều năm nay đồ xô ra các nẻo đường tìm kiếm những món bảo vật của môn phái đã mất đi, bấy giờ thấy đều trước sau được lệnh triệu hồi.

Bầu không khí trong Thiếu Lâm Tự thật là tấp nập, người qua kẻ lại đông dầy, dường như họ đang mưu định một việc gì to tát lắm.

Bầu không khí sôi động ấy diễn ra được hai hôm thì dịu lại.

Đó là một đêm rằm trăng sao vắng vẻ, người ta thấy từ trong Thiếu Lâm xuất phát ra đi từng đoàn cao thủ.

Có người dùng thuật khinh công thượng thặng có người lại dùng những con chiến mã phi nghe rầm rập vui tai, tất cả đều hướng về một phía, đó là một thị trấn cách Hồ Điệp Cốc hai trăm dặm nơi đã xảy ra một trận ác chiến kinh hoàng, giữa Vô Kỳ, Triệu Minh và Hồng Lão Trang Chủ, tên gọi là Nam An Trấn.

Nam An Trấn cách Thiếu Thất Sơn gần tám trăm dặm, đoàn người này đi theo từ toán theo những chiều hướng khác nhau, nên mãi tới ba hôm sau mới rẽ tụt đủ tại Nam An Trấn.

Đêm ấy nhằm đêm rằm nên qua canh thật lâu, mặt trăng mới từ từ nhô lên khỏi thành, và từ ba bên bốn bề người ta thấy vô số chiếc bóng đèn từ từ xê dịch về phía ngôi nhà của Hồng Gia.

Ngôi nhà này hôm nay không còn treo chiếc lồng đèn họ Hứa nữa đèn được cũng tắt cầm, một bầu không khí bao trùm dầy vẻ âm u huyền bí.

Một chiếc bóng đèn vượt tường....

Hai chiếc bóng đèn vượt tường...

Rồi ba chiếc bóng đèn vượt tường...

Nhưng có sao chiếc bóng thứ ba này lại tung mình theo một thế rất đẹp mắt là Qua Cầu Phá Tường?

Rồi nối tiếp theo đó không biết bao nhiêu chiếc bóng đèn lần lượt xâm nhập vào nơi kín cổng cao tường.

Trên mái ngói của tòa đại sảnh bây giờ, đã có mấy chiếc bóng đèn rạp mình theo thế Trường Xà uốn khúc, lặng tai nghe ngóng.

Có một chiếc bóng đèn khe khẽ đưa tay ra gỡ nhẹ lấy miếng ngói, tay thật khéo nên chẳng gây ra một tiếng động nào.

Khe ghé mắt nhìn vào bên trong, thấy vẫn tối đen như mực, người này lấy làm lạ, cất tiếng nói thật khẽ:

-- Thật là lạ, chẳng thấy một bóng người?

Chiếc bóng đèn đứng kế cận nói:

— Ta tiên đoán bọn này đã hay biết, nên đang càn mặt dẽ phòng.

Câu nói này chưa dứt, bỗng thình lình bị cắt ngang vì một chuỗi cười trong trẻo, ba chiếc bóng đèn, đang nằm trong cái thế Trường Xà uốn khúc tức khắc đứng phắt lên, đầu lưng vào nhau tạo thành một cái hình chậu vạc.

Và cả ba người này đồng phát giác trước mặt mình xuất hiện một nàng thiếu nữ.

Nàng này mặc chiếc áo màu xanh nhạt, dưới bóng trăng vắng vẻ lộ ra một khuôn mặt phi thường xinh đẹp.

Chuỗi cười vừa dứt, nàng nghiêm sắc mặt hỏi rằng:

NHẠN RƠI TRÊN TUYẾT

— Chư vị có điều chi cần hỏi, sao chẳng đường đường chính chính mà vào, lại núp lên như phượng trộm đạo thật khó coi?

Người ta thấy ba chiếc bóng đèn đang đứng trong thế chân hạc kia, toàn là ẩn vận theo sắc phục thầy tu trong Thiếu Lâm Tự những người này tuổi tác thay đều cao niên, thân hình vạm vỡ mà khí sắc oai hùng.

Có một vị lớn tuổi nhất, nói rằng:

— Chẳng có việc chi quan trọng, thì chẳng dám đến viếng nhà họ Hồng trong giờ phút đêm khuya như vậy.

Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng trong lòng ba người đồng nghị thầm rằng:

«Chúng ta đây đều thuộc thượng thặng trong Thiếu Lâm, trong vòng hai mươi trọng vương, chẳng có một cánh hoa rơi nào mà tránh thoát thính thị của muội, tại sao thiếu nữ này đến gần mà ta chẳng biết.»

Thiếu nữ tươi cười nói :

— Chẳng hay chư vị tiền bối đến đây, có điều gì muốn chỉ giáo ?

Có một tăng nhân bước tới một bước, cung kính làm lễ xá chào nói rằng :

— A Di Đà Phật, chúng tôi vượt đường xa, từ Thiếu Thất Sơn đến đây, chỉ muốn diện kiến cùng Hồng Lão Trang Chủ, đề hỏi thêm một điều.

Thiếu nữ cười rón nói rằng :

— Trang chủ chúng tôi đã rõ ý định của chư vị, nên đã sắp bày tiệc trà, sẵn sàng chờ đón chư vị đến viếng, nếu chư vị chẳng chê chỗ ở của chúng tôi bẩn tiện, thì kính xin dời gót đến bờ hồ Thanh Tĩnh để chúng ta cùng bàn luận với nhau.

Ba vị cao tăng nhìn nhau bàng hoàng kinh dị, không ngờ hành động của họ mình đã bị đối phương biết không sót một mảy.

Chưa tìm ra được câu trả lời, thì đột nhiên từ phía dưới đại sảnh có mấy hồi chiêng vang lên vô cùng kinh rộn.

Hồi chiêng cuối cùng vừa dứt, thì khắp bốn bề, đèn đuốc bừng sáng lên.

Trong các xó tường, các bụi rậm, có không biết bao nhiêu đối phương thỉnh hình xuất hiện, tay cầm dao, tay cầm đuốc và đồng hô to :

— Hồng Gia xin chào chư vị Thiếu Lâm tiền bối.

Một nhà sư có vẻ cao niên nhất, đứng trên mái nhà, dõn dặt khi vào tận Đan Điền, đoạn đưa hơi ra mà nói một câu thật to :

— Chư vị sư huynh đệ, Hồng Lão Trang chủ đã có ý mời chúng ta đến hồ Thanh Tĩnh để uống trà, vậy chúng ta cũng chẳng nề vô công hèn kém, xin đến đó lãnh giáo cao chiêu, để nói rộng đường kiến thức.

Lời nói trăm hùng, nảy vừa vang lên, thì từ trong những chỗ tối tăm nhất, kín đáo nhất, có không biết bao nhiêu bóng người nhảy ra vùng vạt.

Thiếu nữ mặc áo lam trông thấy những chiếc bóng này đều mặc toàn một sắc áo của thiếu Lâm.

Nàng buông ra một tràng cười đầy hào khí, đoạn nói :

— Người trong thiên hạ đều đồn rằng, phái Thiếu Lâm đều là người anh hùng hào hiệp, trọng điều nghĩa khí, hôm nay có thấy mới biết, xây xin chư vị hãy theo tôi.

Dứt lời liền nhún nhẹ mũi giấy mà phi thân xuống đất. Ba vị thiếu Lâm cao tăng lại thần thờ đưa mắt nhìn nhau vì nàng này lại tung ra một đòn. Bình Sa Lạc Nhạn, đó là một lối khinh công từ trên cao nhảy xuống theo bộ điệu đặc biệt của Thiếu Lâm.

Ba người đồng nghĩ :

— Nhược bằng chẳng phải lấy thế Nhận lạc bình sa trong khung cảnh này, không biết trước người này là kẻ thù địch, vô tình trông thấy thế võ này, thì ai cũng phải cho nàng là người của Thiếu Lâm, vì hồi nàng vừa sử dụng thế võ thật là đúng cách.

Cơ thể nhẹ nhàng như áng mây bay trong gió của nàng thiếu nữ vừa xuống tới đất, liền vỗ tay ba tiếng.

Âm hiệu này vừa truyền ra, thì những người cầm đèn cầm đuốc đứng chung quanh liền sắp thành một hàng thật dài.

Người ta thấy dường như đó là một con rồng lửa bò quanh qua lượn lại trong một cánh rừng to rộng.

Con rồng bằng lửa này cứ tiến tới, nhắm ngay phía hồ Thanh Tĩnh. Đằng sau đuôi con rồng đó, chính là nàng thiếu nữ mặc áo lam, dẫn đầu những người trong Thiếu Lâm Tự.

VÀO NƠI HỒ HUYẾT LONG ĐÀM

Chẳng bao lâu, mọi người đã đến bờ hồ Thanh Tĩnh, thiếu nữ quay lại, chỉ ngôi nhà biệt lập giữa hồ, nối với ba nhà sư :

— Trang chủ đang chờ chư vị nơi Thanh Tao Các.

Ba vị Thiếu Lâm cao tăng đang lộ vẻ ái ngại một vị quay sang nói :

— Không Không sư huynh để hai tôi xuống dưới ra mắt Trang chủ còn sư huynh ở đây xem chừng chư vị huynh đệ khác.

Không Không đại Sư nhìn chiếc cầu đi xuống Thanh Tao Các thăm nghĩ :

— Lời của Trương Giáo Chủ kể lại, thì địa thế nơi đây thật

nguy hiểm, bây giờ có thấy mới rõ... chúng ta xuống hết dưới kia, có khác chi kéo hết bầy cá chun vào rọ, lời của Tuệ Thanh thế mà đúng.

Bỗng dưới kia, tiếng chuông lại vang lên lanh lảnh, thiếu nữ quay lại thúc hối :

— Trang Chủ vừa ra lệnh mời khách, xin chư vị xuống cho.

Không Không Đại Sư quay lại truyền :

— Trừ chư vị sư đệ thuộc vai chữ Hoàng, tất cả thầy đều thay ra xuống ra mắt Trang Chủ.

Đoạn trở vào vị tăng nhân đã theo mình cùng với Tuệ Thanh nói :

— Tuệ Năng sư đệ, hãy xem chừng chiếc cầu này.

Tuệ Năng đại sư cúi đầu vâng lệnh, thiếu nữ kia trong lòng thầm nghĩ :

— Trang Chủ sở dĩ mời họ xuống đó, là muốn điệu hồ ly sơn đây họ vào trong tình trạng bị cô lập, nay họ chiếm giữ trước đầu cầu, thế này thật là một điều nan giải.

Còn đang bồi hồi, thì Không Không đại sư đã bước xuống cầu, theo sau có hơn năm mươi người, đầu mặc áo thầy tu.

Thiếu nữ bất đắc dĩ phải điềm nhiên đi tới, nhưng trong lòng đang tính cách để chiếm lại đầu cầu có tánh chất vô cùng quan hệ trong cuộc gặp gỡ này.

Chẳng bao lâu đoàn người đã sang hết bên kia bờ, thiếu nữ quay đầu nhìn lại, thấy quả thật Tuệ Năng đại sư đang cùng hai mươi người chiếm giữ đầu cầu thật kỹ.

Nàng cứ lẳng lẳng cất bước, đoàn người tân khách vẫn đi hết cây cầu, thì từ trong Thanh Tao Các lại có tiếng chiêng nổi lên hồi chiêng vừa dứt, đèn đuốc liền bạc sáng như ban ngày.

Thế là đoàn người được hướng dẫn đi thẳng vào Diên vô Trường.

Năm mươi mấy vị Thiếu Lâm cao thủ bước vào đây, có hai người nghĩ thầm :

— Diên vô Sinh này, mà lại trang hoàng để làm nơi tiếp tân thì thật là một điều bất thường.

Rảo mắt nhìn quanh, Không Không Đại Sư thấy giữa Diên vô Trường thênh thang to rộng, bây giờ đã xếp hai dãy bàn.

Trên bàn bày toàn những chung trà đất giã, cạnh một bình trà thì có một đĩa nước có đủ màu sắc.

Đột nhiên có một tiếng «coong» được mẫu uy nghiêm sát khí, như đánh thẳng vào thâm tâm của mỗi người một chiêu thật mạnh.

Từ trong kia có tiếng một người con gái đưa ra :

— Trang chủ đến.

Mọi người đều chú mục để chờ cho Hồng lão Trang chủ xuất đầu lộ diện.

Có hai đoàn người đứng si đồng si mặc những bộ váy thật là oai dũng từ từ đi ra.

Họ vừa đi vừa sắp thành hình cánh nhạn, cuối cùng có một lão già tuổi độ lục tuần, thông thả bước ra, thân sắc trang nghiêm đỉnh đạt.

Tươi cười, Hồng lão Trang Chủ cất tiếng nói :

— Chẳng ngờ tẻ xá mà được chư vị dời gót đến viếng, thật là vạn hạnh...

Đoạn quay lại ra hiệu cho những người lo việc tiếp tân mở chư vị Thiếu Lâm Cao Tăng ngồi vào dãy bàn đối diện.

Khi chủ khách ngồi yên rồi, Trang Chủ truyền cho nữ tỷ rồi trà mời khách.

Chư Thiếu Lâm tăng nhân, biết mình đến nơi đây, là đã lọt vào hơi hồ huyệt, nào dám uống những chung trà khả nghi kia.

Lén nhìn sắc diện của Không Không đại sư mọi người thấy ông ta điềm nhiên tươi tỉnh, quả không hồ là một vị đặc đạo cao tăng.

Trà quá tuần, Trang Chủ tăng hàng lên giọng đoạn nói :

— Chư cao tăng chẳng nề đường xa đến tẻ xá, chắc có điều chi muốn chỉ giáo, xin nói thẳng cho...

Không Không Đại sư nói :

— Chắc Trang Chủ cũng biết cách đây mười mấy năm. Thiếu Lâm Tự xảy ra một việc tày trời, vì có người lên vào Tầng Kinh Các lấy võ thư đi.

Kể từ ấy, toàn thể cao tăng nhận thấy đều dốc hết lòng truy tầm cho ra.

Tình cờ mấy ngày trước có nhị vị sư đệ của chúng tôi là Hoàng

Mình và Hoàng Khai đi ngang qua đây, vô tình trông thấy có một vị tiền bối biểu diễn Đường Long Trảo Thủ.

Bởi Long Trảo Thủ vốn chẳng truyền ra ngoài, nay vị tiền bối ấy biết, thì chắc đã có đến viếng Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm, và có lẽ biết tung tích những quyển võ thư của chúng tôi thất lạc.

Bởi thế chúng tôi đến đây, xin vị tiền bối ấy hãy nể tình Phương Trượng mà giao hoàn, toàn thể tặng nhân Thiếu Lâm Tự thật lấy làm cảm đội tri ân.

LÀNG KHÔNG TRƯỢNG PHÁP

Không Không Đại sư nói dứt, Hồng-Lão-Trang chủ ung dung trả lời :

— Việc này chỉ là việc riêng của một môn phái, thật chúng tôi chẳng có can chi, còn việc lão Mục biểu diễn Long Trảo Thủ thì lại là việc riêng của lão Mục, Hồng gia trang làm sao biết đến cho được.

Bỗng từ phía cuối bàn, có tiếng thốt :

— Việc này đã quá rõ như ban ngày, sáu năm trước, chính bọn bảy đã dùng kế Điều-Hồ Ly Sơn, của Trương Giáo Chủ vào Hứa Gia Trang, bắt thần hạ độc thủ, ngày ấy chúng bảy đã chẳng dùng toàn tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Hãy mau mau trả võ thư ra đây, chần chờ chớ trách chúng ta chẳng nương tay...

Giọng nói của người này sang sảng, làm cho bầu không khí này giờ hòa dịu, bỗng thình lình căng thẳng.

Không Không Đại Sư chẳng quay đầu nhìn lại chỉ nghe giọng nói thì cũng biết người nói chuyện là một tăng nhận, nóng nảy nhất trong Thiếu Lâm Tự là Tuệ Hạnh thiền sư.

Hồng Lão Trang Chủ thấy thái độ của đối phương quá bạo biết không thể không xảy ra một trường đấu chiến, nên nói mới thẳng :

— Việc này chẳng có bằng cớ, chỉ là một sự ước đoán mà thôi.

Nếu chư vị Đại sư cứ cho rằng chúng tôi đã nhúng tay vào thì... chư vị muốn gì ?

Tuệ Năng thăm nghĩ :

— «Đối với bong giăng hồ đạo tặc này, không thể dùng lời ngay lẽ phải, bây giờ chỉ còn cách ủa tới tấn công. Vừa nghĩ đến đây, bỗng từ phía bên kia dãy bàn có người quát :

— Đại Sư kia ăn nói thật là vô lễ, chưa chi mà đã can cho Hồng Gia là phường trộm cắp, chẳng lẽ vô công trong thiên hạ chỉ có Thiếu Lâm là chính tông, còn ngoài ra thấy đều là vô dụng hết sao ?

Nếu có hứng thì mời Đại Sư bước ra so vài đường để xem tài nghệ của Hồng Gia có kém Thiếu Lâm không...

Câu nói chưa dứt, thì bên dãy bàn của Hồng Gia có một chiếc binh trà bay tới vô và, chiếu đúng vào giữa mặt của Tuệ Hạnh Đại Sư.

Tuệ Hạnh liền vùng bàn tay tả ra, đẩy tới một chưởng, hai luồng chưởng lực chạm nhau giữa không trung, vang lên một tiếng bốp...

Bình trà tức khắc vỡ tan, nhưng chưởng lực của Tuệ Hạnh Thiền Sư thật là lạ lùng, sau khi đã làm cho chấn động vô chiếc binh trà rồi, liền đẩy ngược những mảnh vụn ấy trở về bên phía Trang Chủ...

Những mảnh vụn này hình như có một sức mạnh vô hình đưa đây tạo thành hình chữ nhật, đi đều đặn vào mặt người ngồi đối diện trên bàn tiệc của Hồng Trang.

Mảnh vỡ nhất, đi vào giữa mặt của Hồng Lão Trang Chủ, ông ta liền cười nói :

— Chấn lực của Thiếu Lâm thật danh bất hư truyền...

Nói tới đây mảnh vụn đã bay tới, ông tay áo của ông ta liền vùng tròn lên, thu những mảnh vụn ấy một cách êm ái dịu dàng.

Tuệ Hạnh thiền sư cười nói :

— Chỉ có dùng võ lực mà biết được lẽ phải, ai là cao thủ cơ... Hồng Gia Trang, hãy ra đây đấu cùng Thiếu Lâm một trận xem sao ?

Không Không đại sư cau mày, vì là một vị cao tăng, tánh tình trầm tĩnh nên Không Không Đại Sư mới phải ông dẫn chúng Thiếu Lâm cao thủ vào Hồng Gia đòi lại võ thư đã mất.

Cái tính của ông ta cần thận không bao giờ chủ trương dùng võ lực để giải quyết vấn đề.

Đang tìm phương sách khác, chợt nghe Hồng Lão Trang Chủ cất tiếng nói :

-- Tuổi tác của tôi đã già, không muốn có điều tranh chấp xảy ra, đến nỗi phải dùng võ lực... nhưng chư vị cao tăng cho rằng Hồng Gia chúng tôi nhúng tay vào vụ kẻ trên, thì cứ lấy võ lực ra mà giải quyết, vậy người trong Hồng Gia phải dùng bản môn tuyệt kỹ, chứ không được phép dùng võ Thiếu Lâm chúng ta cùng đấu nhau ba trận, nếu Hồng Gia có thua thì sẽ vui lòng để cho chư vị khám xét cả nhà không chứa một tấc đất.

Không Không cảm thấy ý này phù hợp với mình nhược bằng cùng nhau hòa chiến, thì thật là bất lợi mặc dầu Hồng Trang Chủ chưa bắt đầu được võ thư trong nhà họ Hồng nhưng bây giờ đấu qua ba trận để rõ lực lượng của họ ra sao sẽ tùy cơ ứng biến.

Nghĩ xong gật đầu, nói :

-- Được...

Trả lời đến đây, thì Hồng Lão Trang Chủ liền cắt ngang bằng một chuỗi cười, đoạn nói :

-- Nếu Thiếu Lâm Đại Phái thua thì phải làm sao...?

Không Không chưa kịp trả lời, ông ta cho rằng việc đánh cuộc là một điều can hệ, người trong võ lâm rất quý lời hứa của mình, một lời đã nói như dao chém đất, chẳng thể nuốt lời, vì thế trước khi giao ước, ông ta cũng suy cho cùng nghĩ cho cạn.

Con đường tính toán, thì bên đối phương có người :

-- Chẳng cần suy tính, hệ Thiếu Lâm có thua võ thuật của Hồng Gia, thì phải rút khỏi hồ Thanh Tĩnh, từ đây không được đến Hồng Gia Trang quấy nhiễu, đồng thời phải giao Hoàng Minh và Hoàng Khai ra đây, để chúng tôi trừng trị tội đã vào Hồng Gia sát nhân rồi bỏ chạy.

Không Không đại sư nghe nói, trong lòng mừng thầm bởi ông ta nghĩ, võ nghệ của Thiếu Lâm Tự vốn là chính tông trong nền võ thuật Trung Hoa.

Trong chuyện đi này lại chọn kỹ toàn là cao thủ, phần thắng chắc chắn nằm về phía mình nhưng bình thắng, bình bại thật khó lường trước, rồi ro đại bại thì làm thế nào trao ra hai người đệ tử đó.

Còn đang băn khoăn, chợt nghe một người đệ tử trả lời :

-- Điều kiện này thật công bằng Đại Sư chẳng phải suy nghĩ dài dòng...

Nghe nói, Không Không biết ngay người này là ai vội trả lời :

-- A Di Đà Phật, kẻ tu hành chẳng muốn đề ra điều đấu chiến, nhưng hôm nay tình thế vạn bất đắc dĩ, xin lãnh giáo với Hồng Gia ba trận vậy...

Ài này thấy đều hoan hô, bởi lẽ họ biết rằng có trận đấu chiến khùng khiếp sẽ diễn ra, mà đối với người trong Võ Lâm được trông thấy cao thủ biến diễn một thế võ, quả là một điều vô cùng quý giá, nếu biết dùng để trao đổi thêm cho võ thuật của mình, thì thật là một kho tàng vô giá, dùng mãi không hết.

Hồng Lão Trang Chủ nói vang giữa Diên võ Trường:

-- Thì giờ là quý báu, chẳng dám làm quấy rầy chư vị Cao Tăng, bây giờ đẹp hết bàn mau lên.

Lập tức có mấy tên tráng đinh nhảy ra, mỗi người đỡ lấy một chiếc bàn, rút nhanh vào hậu sảnh.

Diên võ Trường bây giờ thành thang rộng rãi.

Đoàn người ở Hồng Gia rút về đứng phía Đông, và bên Thiếu Lâm thì rút lui đứng ở phía Tây, mở mắt nhìn nhau đầy sát khí.

Thình lình có một tiếng «oong» nổi lên, và Hồng Lão Trang Chủ nói :

-- Thiết Đàm Can Nhi xuất chiến trận thứ nhất.

Từ bên góc phía Đông có một người cao lớn, thông thả bước ra.

Thiếu Lâm phải điều động sơ nhau, bởi vì người có tên là Thiết Đàm Can Nhi đây quá trầm võ to con.

Người có hình thù kềnh càng nhất trong Thiếu Lâm Tự là Hoàng Ninh cũng chỉ đứng đến cổ của hắn mà thôi. Trên cơ thể của người hân bấp thịch nổi lên cuộn cuộn, trông qua như là một tòa bảo tháp. Trong tay hân cầm cặp đồng Trùy, trọng lượng hơn ba trăm cân.

Người trong Thiếu Lâm đồng nghị rằng:

-- Thiết đàm Can Nhi chắc là một tay ngoại giao cao thủ, muốn chiến thắng người này, phải tìm một người khinh công thật là cao tuyệt, dùng cách mềm mại mới có thể thủ thắng.

Ai nấy còn đang chờ đợi Không Không Đại sư ban lệnh, coi ai là người được hân hạnh ra đấu chiến với tên này.

Mười người thì đã có tám người đoán :

— Đối với một người có thể xác cao lớn như vậy, nếu Tuệ Thanh đại sư xuất chiến, thì thắng người này như bẻ, vì tài khinh công siêu đẳng của Tuệ Thanh ai cũng biết.

Đang chờ đợi bỗng nghe Không Không đại sư cất tiếng :

— Tuệ Châu hãy ra lãnh giáo với thiết huy nhũ vài đường cho nới rộng đường hiểu biết.

Đệ tử nghe nói đều kinh dị, không biết Không Không đại sư vì sao truyền cho Tuệ Châu xuất chiến.

Lời nói của Không Không đại sư vừa dứt, thì trong hàng ngũ của Thiệu Lâm có một người bay vút ra.

Cơ thể người này như một vật khối mờ bay ra giữa chiến trường thì dừng lại người ta mới trông thấy đó là một nhà sư chừng ba mươi tuổi, thể rồi một tràng cười tức khắc vang lên.

Bởi là Tuệ Châu quả thật có một cơ thể quá thấp so với người thường. Tuệ Châu chỉ đứng đến ngực, nay đứng gần Thiết Đám Can Nhi, độ chừng khối rúm một chút mà thôi. Thân bích đã thấp mà ông ta lại cầm một cây trường kiếm thật dài.

Âm thanh của tiếng «coong» vang lên át cả tiếng cười và giữa chiến trường bỗng vang lên hai tiếng hét kinh thiên.

Thanh thiên trượng trong tay của Tuệ Châu bỗng thành linh bay như một vầng mây... đánh Thiết Đám Can Nhi bằng một chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh.

LĂNG KHÔNG TRƯỢNG PHÁP

Chẳng những người bên Hồng Gia, mà kể luôn cả sư huynh đệ điều kinh dị trầm nghĩ rằng :

— Chiêu thức của người này thật là biến ảo.

Bởi Thái Sơn Áp Đỉnh là một thế võ từ trên cao đánh xuống nhưng bây giờ Tuệ Châu thấp hơn đối phương, dùng Thái Sơn Áp Đỉnh thật là bất lợi.

Họ biết đầu sư phụ của Tuệ Châu thấy cơ thể của ông ta quá thấp nên đặc biệt rèn cho ông ta một thanh thiên trượng thật dài, và biến đường Phục Ma Trượng Pháp ra thêm phần kỳ ảo, chuyên dùng để cho người thấp tấn công người cao.

Ông ta đặt tên là Lăng Không Trượng Pháp, từ khi luyện nó đến nay đã hơn hai mươi năm, nhưng chưa sử dụng, vì thế người chỉ thân trong sư huynh đệ cũng không ai biết rõ.

Duy có Không Không là người cao niên nên biết rõ chỗ bí mật này. Ông ta nghĩ Tuệ Châu luyện Lăng Không Trượng Pháp hơn hai mươi năm dài hôm nay mới là ngày dùng vũ của hân đây.

Sự tiên liệu của Không Không đại sư thật là đúng, sử dụng một đòn thứ nhất, thì thiết Đám Can Nhi đã luống cuống tay chân.

Có lẽ ban đầu hân thấy cơ thể của đối phương quá thấp ngỡ rằng Thiệu Lâm sẽ dùng một người rảnh vẻ Côn Địa Đương là đối xử với mình.

Nào ngờ đầu mới xuất trận mà bị đánh tung búng bằng một chiêu quái lạ.

Là một người được nhà họ Hồng phái ra xuất trận đầu tiên, Thiết Đám Can Nhi không phải hạng tầm thường, hai bàn chân của hân ta bỗng nhiên bước ra hai bước tài tình.

Bước đi vô cùng nhanh nhẹn, nếu là một người tầm thường không tài nào có đủ nhãn lực nhìn thấy.

Hai bước đó, Thiết Đám Can Nhi thay đổi được quan niệm của mọi người, đối với những người có hình thù thô kệch vì bước đi của hân, dù cho một người mãnh mãnh, cao vẻ khinh công cũng khó đi nhanh như vậy.

Thế là chiêu thức Thái Sơn Áp Đỉnh đi trượt xuống vai và đồng trùy bên tả của hân lập tức bắt nhanh qua thanh thiên trượng, để rồi đánh thẳng một đường...

Chiêu thức này càng làm cho người ta kinh lạ, vì cứ theo địa bộ nhẹ nhàng này, không ai nghĩ đến người sử dụng lại là một thân hình to lớn.

Nhanh như chớp, Tuệ Châu đổi đòn Thái Sơn Áp Đỉnh thành Hoành Tảo Thiên Quân.

Thiên tượng của ông ta đã dài, nay tung ra một đòn to rộng như thế, thật là đáng sợ.

Người ta thấy vũ khí của ông ta tạo thành một cái chong chống thật to, quét ngang cò của Thiết Đám Can Nhi một đường quái ác.

Hoàn Hảo Thiên Quân, là một chiêu thức chuyên tấn công hạ bàn, nhưng ông ta tấn công qua cò thật làm cho người khó nổi phòng hờ.

Thiết Đám Can Nhi nào chịu kém, nhanh như chớp hân ta cúi xuống, để cho quả đồng trùy đánh ra mà chưa thu về, lại tiếp tục vẽ thêm một vòng tròn, quét ngang qua hông của Tuệ Châu một quả như sấm sét.

Thời thường khi đã đánh ra rồi, phải thu về rồi mới tiếp tục tấn công, nhưng đường đồng Trùy mà Thiết Đám Can Nhi sử dụng đây, không bay giờ thu trở về.

Đòn này vừa đánh sai, thì tức khắc liên tiếp lợi dụng hơi sức của đòn thứ nhất để dồn thêm cho đòn kế đó, mà tiếp tục tấn công, chẳng bao giờ ngơi nghỉ, càng đánh chừng nào lực lượng càng thêm tăng gia mãnh liệt chừng nấy.

Trong nháy mắt, hai người đã trao đổi cũng nhau trên hai mươi chiêu, đường Lăng Không Trượng Pháp của Tuệ Châu vẫn tấn công thượng bàn một cách ồ ạt.

Thiết Đám Can Nhi thì càng chiến càng hăng, càng về sau càng thêm sức mạnh.

Mấy trăm ngọn đèn trong Diên võ Trường bây giờ bị áp lực của hai thanh đồng trùy và thiên tượng làm cho lu mờ sắp tắt.

Cuộc chiến đấu càng kéo dài càng khốc liệt, giao chiến vừa đúng một trăm hiệp, bỗng đột nhiên đường Lăng Không Trượng Pháp thỉnh linh thay đổi.

Lăng Không có ý bay bổng mà tấn công thượng bàn, nhưng ngờ đâu, ngọn roi của Tuệ Châu trút đầu xuống đất, tấn công vùn vụt vào hạ bàn của Thiết Đám Can Nhi liên tiếp bảy chiêu như một trận cuồng phong.

Toàn thể tăng nhân thấy vậy đều trong lòng khoan khoái vì rằng thấy Thiết Đám Can Nhi hai chân lưỡng cước tung tăng như một con

sa sẽ bị người ta nhốt vào trong lòng sắt nung đỏ, nên hai bàn chân vừa tiếp xúc với phía trước là nhảy lên.

Chúng tăng nhân đều nghĩ:

— Một trăm hiệp vừa qua Tuệ Châu chỉ chuyên tấn công hạ bàn thì chắc đã thắng từ lâu.

Nào ngờ ý nghĩ của họ vừa đến đây, thì Tuệ Châu cũng vừa đi hết đòn thứ 7, và rồi ngọn roi của Tuệ Châu vốn đi là đá sát đất, bỗng chợt văng lên như chiếc cầu vồng, chụp Thiết Đám Can Nhi bằng một đòn oai dũng nhất trong Lăng Không Trượng Pháp là Thần Bồng Dương Đầu.

Tất cả Diên võ Trường vang lên mấy tiếng rú hãi hùng vì thấy đường roi sắt đất này giờ đã hoàn toàn chặn nghẹt hết đường rút lui, đưa đối phương vào vị trí bất di bất dịch để mà hứng chịu lấy đầu roi oai dũng, Thần Bồng Dương Đầu.

Tình thế nguy như nghìn cân treo sợi tóc, bỗng Thiết Đám Can Nhi hét lên một tiếng như trời long đất lở, làm cho trăm ngọn đèn có hơn ba mươi ngọn bị âm ba làm cho tắt phụt, hai bàn chân của hắn thả một thế Thiên Can Tấn.

Diện võ Trường làm toàn bằng gỗ, rắn chắc vô cùng vậy mà cũng chuyển mình lên các rúc, nhanh như chớp Thiên Đám Can Nhi gát hai thanh đồng trùy qua nhau đưa cao qua đầu hai tấc, để chặn lấy đòn Thần Bồng Dương Đầu.

Cả trăm hiệp vừa qua, hai môn binh khí chẳng chạm nhau một tiếng, bây giờ có một tiếng bốp vang lên, muôn nghìn tia lửa bắn ra như một chiếc pháo bông thật đẹp.

Khán giả còn đang hồi hộp, chẳng biết thắng bại về ai, bỗng chợt Thiết Đám Can Nhi buông hai thanh đồng trùy của mình để rồi đảo nhanh một vòng nho nhỏ.

Hai quả đồng trùy thỉnh linh bay khỏi bàn tay của Thiết Đám bắn vào vào giữa ngực của Tuệ Châu.

Không Không Đại Sư là một người trầm tĩnh nhất, mà bây giờ cũng phải kêu lên, đứng phắt người dậy, vì Tuệ Châu thật ở trong tình thế thập tử nhất sinh.

Không Không kinh sợ vừa đứng thẳng lưng thì ngoài kia Tuệ Châu cũng vừa tung ra một thế Thiết Bản Kiêu...

Vì phải ngã ngựa ra, nên binh khí của ông ta tức khắc rời tay mình bay giữa khoảng không.

Đứng vào lúc ấy, thì hai chiếc đồng trụ của Thiết Đám Can Nhi lướt nhanh qua ngực của Tuệ Châu...

Có một tiếng «oạt» như xé lụa vang lên, và thanh đồng trụ đi trước có vấp mảnh áo của Tuệ Châu làm rách mất một mảnh.

Hai quả đồng trụ này giờ chứa đựng một nguồn sức mạnh của mấy trăm chiêu thức cộng lại, nên cứ bay tới vô vô, bắn thẳng vào mặt của một người ngồi gần Không Không đại sư.

Đứng trước một luồng sức mạnh hùng hồn, ai cũng định rằng vị tăng nhân này phải cúi đầu xuống nhường cho nó lướt qua chỗ không tài nào chống ngăn cho nổi...

GÂY GÁNH GIỮA ĐƯỜNG

Ai ai cũng cho rằng vị tăng nhân phải cúi đầu tránh ngọn đồng trụ chứ không thể nào chống ngăn nổi.

Hay đâu người này tay hữu vẫn cầm chung trà, ống tay tả vẩy tròn lên như một chiếc chong chóng màu nâu nho nhỏ.

Việc này xảy ra thật là lạ lùng.

Ống tay của vị tăng nhân này trườn lấy quả đồng trụ làm cho tốc độ của nó phải thình lình dừng lại.

Đồng một phương pháp hết sức êm dịu nhẹ nhàng người này đẩy quả đồng trụ đi trước trở lại vừa đúng chặn nghẹt đường đi của người thứ nhì.

Hai món vũ khí này vừa chạm vào nhau giữa khoảng không làm vang lên một tiếng bốp lửa lại bắn ra tung tóe, và mọi người giật cả tai, hai quả đồng trụ to tướng mất đà rơi xuống sàn gỗ trên sân Diên Võ Trường...

Không Không đại sư ngậm ngùi cho rằng thần lực của vị tăng nhân này quả thật thiên hạ vô song, nếu mình gặp phải trường hợp đó, thì không tài nào làm như người này cho được.

Giữa lúc đó thì Diên Võ Trường lại xảy ra một việc khiến đám kinh thiên.

Vì ban này, Thiết Đám Can Nhi mang ném bỏ binh khí của mình để hạ đối phương bằng một chiêu thức trí mạng nào ngờ Tuệ Châu lại tránh thoát bằng Thiết Bản Kiêu, nhưng cũng vì thế mà thanh thiên trụ đang chơi với giữa với.

Tuệ Châu sau khi tránh được một ngọn đòn tai ác, tức khắc vùng ngay dậy trong cái thế Ngự Vượt Long Môn, ông ta nhảy bắn lên chộp lấy đầu thiên trụ, trong lúc đó thì Thiết Đám Can Nhi cũng vừa bắt được đầu bên kia.

Thế là thanh thiên trụ vô tình biến nên một miếng mồi hai con hổ giành nhau.

Hai tay cao thủ giờ đây thấy đều dùng, Thiên Cầm Tán, đeo vào hai đầu gậy, dùng hết sức bình sinh của mình để chiếm vũ khí.

Bởi vì đấu nhau trên trăm hiệp, cả hai đều biết muốn dùng võ thuật để hạ đối phương, thật là điều khó, vì nghệ thuật của hai người nghiêng ngả với nhau.

Khi này, cả hai đều đánh rơi vũ khí của mình, thế thành hòa nhau, nay chỉ còn có cách dùng sức mạnh để chiếm đoạt lấy món binh khí này, mới có thể quyết định hơn thua.

Tuệ Châu thấy từ bên đối phương có một luồng cương lực thật là trầm hùng, đẩy sang phía bên mình.

Nội lực này liên miên bất tuyệt, đồ vô tới cổ tình đẩy mình ra ngoài.

Nhưng võ Thiếu Lâm vốn trông về đường đồng mãnh, dùng sức mạnh để đấu với đối phương thật là gặp phải chỗ dụng võ của người trong phái Thiếu Lâm.

Người ta thấy trên môi của Không Không đại sư, hiện lên một nét cười thoải mái.

Người ta nghe thấy từ trong cơ thể của hai người vang lên những tiếng «căng rắc từng bắp thịt của hai người thấy đều nổi lên cuộn cuộn.

Bao nhiêu khí lực của Tuệ Châu thấy đều xuống tận Đao Diên

tích tụ thật lâu rồi mới đi ra khắp toàn thân, đoạn dồn lên hai cánh tay, chống với luồng nội lực của Thiết Đâm Can Nhi.

Thiên trượng của Tuệ Châu làm bằng một loại đồng thật quý tuy nhỏ và dài, nhưng thật là rắn chắc.

Nếu ông ta không sợ gãy, có bao nhiêu hơi sức trong người đều tung ra hết, quyết thủ thắng trong trận đầu, để đỡ gánh nặng cho Thiếu Lâm.

Chân khí của Thiếu Lâm quả thật danh bất hư truyền, danh vang thiên hạ, khi công vừa phát ra thì chặn được ngay luồng sức mạnh của đối phương.

Sức mạnh này đã lướt qua cơ thể của Tuệ Châu, nhưng lần bị đẩy lui về đến đoạn của Thanh thiên trượng.

Chợt Thiết Đâm Can Nhi quát lo lên, những đường gân trên trán của hắn đều nổi to lên bằng ngón tay.

Có một luồng sức mạnh như một bức trường thành từ phía Thiết Đâm Can Nhi ụp xuống, làm cho Tuệ Châu gần như nghẹt thở.

Vào lúc đó thì một tiếng vang rộn người đưa lên, vô khí của Tuệ Châu gãy ngay đoạn giữa và liền theo đó có hai tiếng rú thê thảm vang lên.

Hai người đang đấu lực với nhau, thấy đều mất hoa đầu văng ngã quay ra trên mặt đất.

Có hai người nhảy ra ôm thể xác đồng bọn, quay trở về phía mình, lúc bấy giờ không khí đã tan đi áp lực, nên trăm ngọn đèn cháy lại rõ ràng.

Từ trong khoe miệng của Thiết Đâm Can Nhi và Tuệ Châu đều có hai giọng máu ứa ra, trông thật vô cùng thê thảm.

Sắc mặt của hai người xanh như tàu lá, và hơi thở nhẹ như một đường tơ.

Ban này vì dùng sức quá độ, và khi bị gãy, hai luồng chân lực toát ra, đụng vào nhau dữ dội, làm cả hai đều thọ trọng thương.

Phía Hồng Gia có người bước ra nhặt lấy hai đoạn đao gãy của thiên trượng chắm hai đầu lênh xuống đất, xo hai đầu gãy lên trên

thấy chỗ gãy bằng nhau như từ trong khuôn mà ra, chỗ gãy lại bằng phẳng trông như người ta dùng một thanh đại đao cắt qua thật ngọt.

Tiếng vỗ tay vang dậy, theo hiện tượng này, thì cuộc đấu lẽ tự nhiên phải hòa, vì sức lực của hai người bằng nhau, không ai hơn ai kém.

Bên Hồng Gia thì thở một hơi dài khoan khoái, mà người bên Thiếu Lâm thì lại chau mày, vì họ biết bên mình mất đi một viên đại tướng, mà chiến cuộc cũng còn dang dở chưa ngã ngũ, trận thứ nhì này lại càng thêm nguy hiểm, và chưa biết thắng bại về ai.

Không Không Đại Sư trầm nghĩ :

« Tất cả đều có ba trận, trận thứ nhất đã hòa, vậy trận thứ nhì là trận quyết định và không cần đấu trận thứ ba... xem tình thế này thì chắc lão già họ Hồng phải xuất trận để chiếm lấy trận quyết định này».

TUỆ DŨNG LÀ AI ?

Không Không sẵn sàng chuẩn bị, để Hồng Lão Trang Chủ phi thân nhảy ra, thì ông ta liền ứng chiến...

Nào ngờ, Hồng Lão Trang Chủ nói :

— Cả thấy ba trận, trận thứ nhất đã hòa, vậy không cần đấu trận thứ ba, mà chỉ lấy trận thứ nhì để quyết định hơn thua... Oanh Nhi đầu, xuất trận...

Chữ trận vừa vang lên, thì có người ứng thỉnh lên một cách thanh nhã.

Không Không nghe giọng nói lấy làm lạ, trong nháy mắt, ngoài kia đã xuất hiện một giai nhân.

Người đó là một thiếu nữ mặc áo lam chỉ đường cho đoàn người ban này.

Một ý nghĩ hiện lên trong tâm não :

— Người này khi này đến gần ta hơn mười trượng, mà ta không hay vậy thì tài bộ kinh công cao đến bậc nào, thật là chẳng biết làm sao lường trước cho được...

Lại hiểm vì chúng ta là người xuất gia, nó lại chẳng dùng vô khí,

dùng tay đề đầu với phường nhĩ nữ thì thật là điều đại kỳ của kẻ tu hành.

Còn đêm thứ ba, ta là một người Trưởng thượng trong làng võ, phải đấu với một người con gái hai mươi, dù có thắng đi nữa cũng không lấy làm oai, khó tránh tiếng cười trong làng võ.

Còn bằng hoàng nan giải, chợt từ phía sau lưng có một tăng nhân bước nhanh ra.

Nhịp đi của người này thật là thông thả, cơ hồ chân không chạm đất, vị tăng nhân này thì lễ nói với Không Không rằng :

— Tiểu tăng chẳng tự lượng sức mình, xin Đại Sư cho tôi được xuất chiến trận này với nữ thí chủ.

Ai nấy đều kinh dị, thấy người này mặt mày sáng sủa đầu tuy cạo nhẵn nhưng loảng thoảng tóc xanh, trên đầu có bốn vết sẹo hương, vẻ mặt thật xa lạ, chẳng thấy tới lui trong chùa...

Mọi người liếc mắt nhìn sang Không Không Đại Sư, thấy ông ta gật đầu mà rằng :

— Được Tuệ Dũng... sư đệ ra tay, thì chắc là đắc thắng khá hoàn... nhưng phải nhớ dùng tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Vị tăng nhân này khe khẽ trả lời :

— Cảm ơn đại sư.

Lời nói chưa dứt, tung ra một chiêu Nhất Hết Xung Thiên như một chiếc pháo thăng thiên, thân hình của vị tăng nhân này bay ra giữa chiến trường điao một vòng giữa không trung rồi rơi xuống theo một chiêu Nhận Lạc Bình Sa tuyết mỹ.

Chiêu thức Nhận Lạc Bình Sa, so với nàng thiếu nữ áo xanh vừa xử dụng khi này thật như cùng một khuôn mà ra... làm cho ai nấy thấy đều võ tay hoa hòe nhiệt liệt.

Không Không khen thầm :

— Người trong môn phái của Thiếu Lâm chưa chắc có một môn pháp tuyết mỹ như thế này, hai người này thật là kỳ phùng địch thủ.

Nhìn ra ngoài thấy vị tăng nhân ấy đã đứng im ở gốc Tây của Diên văn Trường, sắc mặt thanh tao đang nhìn đối phương không nháy mắt, còn Oanh Nhi cũng nhìn Tuệ Dũng, chẳng ngờ trận này

mà bên Thiếu Lâm lại cho ra một vị tăng nhân ốm yếu như mai, dịu mềm như cánh liễu.

Đêm khuya tỉnh mạch Diên võ Trường bây giờ gần hai trăm người, đều im phăng phắc, nếu có một con muỗi bay, cũng còn nghe tiếng.

Giữa khung cảnh im lìm, bỗng chợt từ chỗ xa xăm có một tiếng ngân cao vút vang lên, rồi nương theo gió lạnh bay vút vào Diên võ Trường.

Tiếng ngân này vừa lọt vào tai của mọi người, thì Thiếu Lâm cao thủ thấy đều thất sắc, mấy mươi cặp mắt thấy đều tập trung nhìn vào khuôn mặt Không Không đại sư.

Thấy trên mặt từ bi ấy, hiện lên một nét lo âu, vì bởi tiếng ngân kia là tiếng ngân mặt báo của Tuệ Năng.

Tiếng ngân này vừa lọt vào tai của ông ta, thì trong lòng dường như kim châm lửa đốt, vì ông ta biết rằng bên kia, bây giờ đang triển khai một trường ác chiến.

Còn đang bàng hoàng thì ngoài Diên võ Trường vang lên hai tiếng ngân trong trẻo, trong hai trăm người hiện diện trừ Không Không đại sư và một vị tăng nhân đã phá quả đồng trụ của Thiết Đâm Can Nhi ban này, chẳng ai biết làm sao tiếng ngân của Oanh Nhi và Tuệ Dũng nghe qua tương tự cùng nhau.

Thình lình hai tiếng ngân này chấm dứt trong một lúc, và thân hình của Tuệ Dũng cùng với Oanh Nhi đồng lướt tới...

Như hai làn gió thoảng, hai tay cao thủ chạm nhau tại trung tâm của Diên võ Trường, khi thân hình còn cách nhau hơn ba thước, thì Tuệ Dũng vươn mình dài ra như một con hổ, tung ra một đòn phi thường mãnh liệt, xuất xứ từ Thiếu Lâm là Hắc Hổ Thâu Tâm.

Một luồng cương phong nổi lên, như nghiêng thành đổ núi đổ vào giữa ngực của Oanh Nhi.

Ai cũng cho rằng Oanh Nhi phải lộn sang cảnh hữu để trốn, nào hay đầu nàng đứng trước chiêu thức vô cùng cương dũng như thế mà hoàn toàn dễ trởng tiền tâm.

Bàn tay hung bạo như từ thân của Tuệ Dũng bay thẳng tới, thật hung bạo hơn một con cạp đói, chụp thẳng vào ngực của Oanh Nhi.

Nào hay đầu khí bàn tay của ông chỉ còn cách chừng năm tấc nữa thì trúng đối phương, chợt nhìn thấy dưới làn lụa trắng tinh có hai quả đào non đang rung rinh động đậy, nếu là một kẻ thường tình, chắc hẳn đã hồi hộp bất an...

Tuệ Dũng kinh sợ nghĩ thầm :

— Ta là người mặc áo người tu niệm, nay thẳng tay dùng hết chiêu thức ác liệt này, thì trước ngực của Oanh Nhi tan tành như cám... nhưng mình là người xuất gia, không thể nào xuống tay, tấn công vào chỗ hiểm của người con gái con được...

Vì phải suy nghĩ dài dòng, nên cử động của ông ta chậm lại, thế là Oanh Nhi đã kịp thời lợi dụng phút giây chênh vênh đó lướt tới tấn công như vũ bão.

Bàn tay của Oanh Nhi xù một đòn Ưng Trảo Công, chụp vào mặt của Tuệ Dũng.

Liên theo đó, có mấy tiếng thét kinh hoàng của Thiếu Lâm đưa ra, vì thấy tình thế này thì Tuệ Dũng phải mất cặp mắt như chơi.

Nào ngờ lối ứng biến của Tuệ Dũng quá ư thần tốc, ông ta lập tức xù một chiêu Bình Sa Lạc Hồ Đại Đào Đầu, chiếc đầu khê lác nhẹ một cái, liền tránh thoát được ngọn Ưng Trảo Công.

Chiêu thức tầm thường đó làm cho thế công của Oanh Nhi vô hiệu, nhưng năm ngón tay của nàng vẫn đi xuống một cách thật là mềm dịu.

Một tiếng xé lụa vang lên ngón Ưng Trảo phi thường tay áo của Oanh Nhi chộp thẳng đến tiền tâm của Tuệ Dũng.

Tuệ Dũng kêu lên một tiếng kinh hoàng, bàn tay của ông ta liền đổi hướng tránh phần đất trên ngực của Oanh Nhi mà móc mạnh trúng vai của nàng theo đòn Hắc Hồ Thân Tâm mà bay ra giữa sân.

Hai người lão đạo thối lui bốn bước sắc mặt của Tuệ Dũng nhợt nhạt trước ngực của ông ta chảy ra một giòng máu nhuộm đỏ cả vạt áo cả sa.

Rồi hai tiếng thét kinh thiên lại vang lên, và hai tay đối thủ lại xáp chiến cùng nhau mãnh liệt, chẳng ai thấy hình ảnh của họ. người ra sao nữa, hai chiếc bóng mờ quẩn quít vào nhau có những giọt máu hồng lấm tẩm bay ra như một trận mưa rào máu đỏ.

Trông thấy trận chiến hải hòng, đầu hơn hai trăm người là những tay giang hồ ngang dọc, nhưng không có người nào là không bạt vía kinh hồn.

Trong khi ấy thì ngoài kia, trên chiếc cầu lại có hàng trăm người đang mở một trận ác chiến kinh hồn, thần sầu quỷ khóc.

Bởi vì sau khi Không Không đại sư giao trọng trách chiến đấu đầu cho Tuệ Năng đại sư, liền theo Oanh Nhi xuống Thanh Tao các.

Lúc đoàn người đã khuất sau chiếc cổng, thì Tuệ Năng lóng tai nghe ngóng động tĩnh chung quanh, biết nơi này là một chỗ vô cùng quan trọng, một con đường huyết mạch mà hai bên đều muốn chiếm cứ.

Lúc bấy giờ hồ thu phẳng lặng, bốn bề yên vắng.

Rồi từ dưới Thanh Tao Các có hai tiếng quát rợn người vang lên, Tuệ Năng biết rằng dưới kia có một trường tranh đấu ác liệt vô cùng.

Tuệ Năng đại sư nhìn xuống mặt hồ, yên tĩnh, có mấy đợt sóng vàng từ từ lan rộng...

Đột nhiên ông ta thấy trong hồ, có năm ba chiếc bóng đen động đậy.

Những chiếc bóng này quay mặt vào bờ, dường như đang làm việc thì phải.

Tuệ Năng càng thêm kinh nghi chẳng biết bọn này làm gì trong đêm khuya, liền huýt một tiếng còi, báo cho toàn thể sư huynh được biết.

Thế rồi những chiếc bóng đen kia từ từ đi về phía đầu cầu nhỏ bóng trắng bây giờ Tuệ Năng đã thấy họ cầm những chiếc lưới tung ra để bắt cá...

Bỗng ông bắt gặp trên vài ba toán người nữa trong tay đều có cầm những mảnh lưới nhỏ lồi lõm bóm chung quanh.

Hướng đi của họ hướng về phía đầu cầu, Tuệ Năng nghe thấy từ phía dưới kia, có người vang lên :

— Cá Thanh Tịnh này rất lạ, hồ đêm nào sáng trắng, và mặt hồ yên tĩnh nó mới xuất hiện, chỗ không tới đó ai bắt nó được.

Nói dứt liền tung ra một lưới. Mảnh lưới xóc ra thật tròn rồi chụp xuống mặt nước, gây nên những đợt sóng lừng lừng.

Trong nháy mắt mảnh lưới đã kéo lên, dưới bóng trắng có mấy con tung tăng rên mảnh lưới.

Tuệ Năng nói thầm :

— Hèn gì mang tên là hồ Thanh Tịnh cũng phải.

Lời nói thầm chưa dứt, thì ba bên bốn bề, có tiếng gió nổi lên, những ngư phủ này giờ chài gần đó, bây giờ bỗng thình lình nhảy phốc lên cầu...

Chân chưa chạm đất, từ ở không trung họ đã ném những mảnh lưới ước, chộp thẳng vào đầu của những vị cao tăng Thiếu Lâm.

Tuệ Năng chưa kịp có cách nào chống trả thì trên đầu của ông ta đã có một mẻ lưới xuê ra chộp thẳng xuống đầu.

Trên cầu chật hẹp, lưới của họ vừa chiếm hết đất, nếu muốn trốn chỉ còn có cách là nhảy ra khỏi cầu.

Có hai ba tiếng lồm bồm vang lên, vì có vài ba vị tăng nhón, loạng choạng thối lui, tức khắc rơi xuống hồ.

Tuệ Năng cất lên một tiếng, chính tiếng hú này đã vang vào Diên Vô Trưởng, làm cho Không Không Đại Sư hoàn toàn lo nghĩ.

Tiếng hú vừa vang lên, thì ông ta bay nhanh ra giữa hồ.

Đối thủ của Tuệ Năng trong lòng kinh dị, ngờ rằng người này biết cách Đẳng Bình Bộ Thủy như người đã biểu diễn mấy hôm trước.

Ngờ đâu thân hình của Tuệ Năng bay ra khỏi cầu, đảo một vòng, chò cho lưới đã chộp xuống ông ta bỗng thình lình đảo ngược trở về...

Hai mũi giấy của Tuệ Năng vừa chạm lên trên lan can cầu, thì quật ngay về phía người cầm lưới một chưởng.

Lưới đã nằm yên trên mặt mạn trên cầu, bây giờ người cầm đầu giấy dục nhẹ một cái làm cho nó tức khắc cuốn tròn, che kín luồng chưởng phong mạnh bạo của Tuệ Năng.

Lưới là một vật mềm, lại thông hơi gió, nên chưởng phong của Tuệ Năng nặng như thế mà lưới cũng vẫn đi tới, chộp vào đầu của ông ta.

Tuệ Năng trong lòng càng thêm kinh lạ, chẳng ngờ một mảnh lưới mỏng manh lại có thể dùng làm vũ khí lợi hại như thế.

Ông ta liền phục sát trên cầu lên mấy vòng nhanh chớp.

Cồn Địa Đường là tuyệt kỹ, của Thiếu Lâm nên trong chớp mắt ông ta đã lần nhập nội tới chân của đối thủ.

Bàn tay của Tuệ Năng trảm hai đường ác liệt vào ống chân của hắn.

DỪNG THẦN LỰC BẮT LẠI CẦU THANH TINH

Người này nghệ thuật cũng khá cao, thấy Tuệ Năng vừa dùng Cồn Địa Đường liền để phòng rất gắt.

Nghे tiếng gió nổi lên dưới chân, liền tung mình nhảy lên trên lan can cầu. Nhờ vậy, lưới trong tay thất thế.

Bàn tay của Tuệ Năng tức khắc vươn tới, chộp vào giữa lưới một cái cực mạnh.

Đó là một thế võ dùng Kim Cang Chưởng Lực hòa lẫn trong Hồi Trảo Công, ông ta muốn dùng sức mạnh xé toang vũ khí của đối phương.

Nhưng năm ngón tay của ông ta vừa chạm vào mảnh lưới thì liền rút ngay trở về, bởi từ trong mảnh lưới kia, toát ra một luồng nội lực hùng hồn kinh khiếp.

Đồng thời ông cảm thấy mảnh lưới này rắn hơn sắt, nó chế tạo bằng một loại kim khí, chứ không phải lưới thường.

Nhân lúc Tuệ Năng đang kinh dị, thì người cầm lưới đã lần tới thêm một bước, để rồi tung mảnh lưới ra theo chiều ngang chộp ngang hông của Tuệ Năng một đòn vừa nhẹ nhàng vừa cay độc.

Đã có kinh nghiệm, Tuệ Năng tức khắc gỡ môn tuyệt kỹ của Thiếu Lâm là Cồn Địa Đường ra giao đấu.

Chư tăng khác, ban đầu gặp lối đánh lạ kỳ, tay chân luống cuống, có mấy người thậm chí rơi ngay xuống nước.

Nhưng vừa trông thấy Tuệ Năng đại sư dùng Cồn Địa Đường chống cự với đối phương, thì cả thầy quát lên những tiếng vang lừng, triển khai Cồn Địa Đường thân pháp, đấu tung bừng với những mảnh lưới kia.

Những bàn tay của chư tăng, bay ra vào vào, lợi hại hơn những mảnh lưới, công phá mảnh liệt đối phương của mình.

Ái nấy bận tâm lo đấu chiến, nên chẳng thấy bên bờ hồ, có một người đàn bà tuổi trạc tứ tuần, đang đứng chấp tay vừa ngắm trăng mà vừa xem trận.

Thấy chiến cuộc kéo dài, chưa có bên nào chiếm ưu thế, bà ta lạnh lùng nói :

— Thật là đồ vô dụng, hãy lui...

Lời nói của bà ta tuy nhỏ, nhưng mỗi một tiếng đều lọt vào tai của mọi người nghe thật rõ...

Tuệ Năng nhìn lên nghĩ :

— Khi công của người này thật là cao diệu...

Thế rồi áp lực của những chiếc lưới giảm bớt, và đoàn ngư phủ lục tục ra khỏi đầu cầu.

Tuệ Năng thấy họ lần lượt thối lui, sắp thành một cái hình sau lưng thiếu phụ.

Ngắm nghía một lúc Tuệ Năng bỗng giật mình vì những tên ngư phủ kia sắp thành hình một con cá sấu, trông thật hung hãn.

Người đàn bà bước tới xá dài, nói :

— Cờn Đường Đại Pháp của Thiếu Lâm quả thật vô song, tôi thật lấy làm bội phục, nhưng nếu đại sư chẳng chê chúng tôi yếu kém, bước lên đây, thì thêm một vài thế võ, người quê mùa họ Ngạc này lấy làm vạn hạnh.

Tuệ Năng vái chào, nói :

— Tuyệt kỹ của Hồng Nga từng thấy, hiềm vì tôi còn phải chờ chư vị huynh đệ dưới kia nên không thể làm hài lòng phu nhân được... xin thứ cho...

Bỗng có giọng oang oang như sấm từ sau lưng thiếu phụ này vang lên:

— Ngạc phu nhân đừng nói dài dòng, hãy rút thủ câu xem.

Từ trong đám đệ tử Thiếu Lâm, bỗng có một người đứng lên đi thẳng về phía đầu cầu Thanh Tao Các.

Đó là một vị tăng nhân, thân hình hùng vĩ, cao hơn người thường gần hai thước chính là Hoàng Ninh.

Thân cầu bỗng chuyển mình nghe răng rắc thét lên một tiếng

Hoàng Ninh xuống một cái tọa tấn, rồi tay tả móc chặt vào lau can cầu, còn tay hữu thì bơi giữa không khí một cách tặc cười.

Ái nấy còn đang bàn hoàng, thì cầu đã chuyển mình mấy cái rồi rút ra khỏi bờ.

Bỗng từ trong đám Thiếu Lâm đệ tử có một người nhảy lên bờ, xuống một cái Thiên Căn Tấn, bộ tấn chưa kịp vững thì cánh tay của Thiết Tháp là Hoàng Ninh đã nhanh như cắt móc ngang vào ống chân của người này.

Nội lực của hai người này phát lên cùng một lúc và chiếc cầu kiên cố kia đang từ từ lui sang bên kia, bây giờ bị sức mạnh của Hoàng Ninh kéo chạy trở lại bất y như ban nãy.

Lúc bấy giờ trăng sáng như ban ngày, nên ngư phủ trông thấy cảnh tượng như vậy thật rõ, chúng đều lắc đầu, ghê thay cho thân lực của vị tăng nhân này.

Bởi trên cầu có trên năm mươi người, cộng thêm trọng lượng cây cầu thì tất cả có mấy nghìn cân.

Mấy nghìn cân nặng này do mấy chiếc bánh xe to lớn có răng cưa xoay vẫn dễ xê dịch, vậy mà dùng sức mạnh của một người, đủ làm cho bánh xe đặt bên này phải hoàn toàn đứng lại, không còn hoạt động nữa.

MỘT MỀ LƯỚI KÉO HẾT CHÚNG TĂNG NHÂN

Ngạc phu nhân phần nộ vô cùng, tức khắc đưa bàn tay ra dấu cái đồ hình quái dị sau lưng của bà ta trong cái hình thế con cá sấu vừa thấy ám hiệu, lập tức xoay chuyển, toàn thể nhất tề xê dịch về phía đầu cầu, khi thế mạnh mẽ như trận cuồng phong.

Tuệ Năng thấy vậy, biết rằng màn tranh đấu đã triển khai, vội vàng truyền lệnh cho năm tay cao thủ lui về phía cầu Thanh Tịnh, đề bảo vệ cho Hoài Ninh, còn những người ở lại, thấy đều tuốt đao ra tiến về phía đầu cầu sẵn sàng chờ đợi.

Mọi việc vừa bố trí xong xuôi, thì bên phía đối phương cũng đã sát tới, và cả mấy mươi người thỉnh thoảng cất tiếng quát lên một cái thật to, làm cho khoảng nước gần đó bị âm ba chấn động, gọi lên những làn sóng nhỏ nho.

Tiếng quát tập thể nay vừa dứt, thì cái đuôi cá sấu kia dấy động, quật ra một đòn thật vô cùng mạnh bạo, vô cùng ác liệt.

Mấy chục mảnh lưới tung ra, liền kết cùng nhau thành một mảnh mây mờ, chụp vào đầu cầu một cái.

Tuệ Năng thấy vậy, quát to :

— Cồn Địa Trảm Long...

Những tiếng này chưa dứt, thì mười mấy vị tăng nhân đứng đầu đã lặn tròn trên mặt đất, mười mũi đao sáng loáng bay sát đất, công phá từng búng vào hạ bàn của những tên cầm lưới đi đầu.

Tức thì mười vị tăng nhân đứng gần đấy cũng lặn theo răm rập, mười lưới đao đi yểm trợ, mười lưới đao đi đầu liền hoàn vô cùng chắc chắn.

Trong khi ấy chiếc đuôi cá sấu đập mạnh vào đầu cầu một cái thật mạnh như trời giáng.

Mặt cầu nhỏ, nhưng sườn cầu bằng sắt, bị chạm mạnh chuyển mình dữ dội, cơ hồ như sắp sụp ngay xuống.

Giữa phút nguy nan, trong lòng của Tuệ Năng hiện ra một ý nghĩ:

«Nếu cầu gãy, ta nên rút xuống Thanh Tao Các, hay là trở lại đất liền?...»

Ý nghĩ của ông ta vừa đến đây, thì bị mấy tiếng bi thảm vang lên làm cho gián đoạn. Đó là những tiếng kêu rêu của những đứa ngư phủ đi đầu trúng phải giới đao.

Vào giữa lúc ấy, thì từ trong bóng tối, có mấy chục bóng người nữa nhảy vút ra, bắt thần công kích vào mặt hậu của những tên ngư phủ.

Nào ngờ chiếc đuôi cá sấu vừa đập vào mặt cầu một cái sức mạnh vừa tạt liền bật ngược trở lên, đập về phía sau một đòn ác liệt.

Giống như khi nãy, chiếc đuôi cá sấu cũng liền kết thành một áng mây màu xám từ trên cao bủa thẳng xuống.

Những người tấn công hậu tâm đó, chính là chư vị tăng nhân ở lại trên bờ hồ để tiếp ứng.

Chẳng ngờ chiếc đuôi cá sấu lại phản công một cách nhanh nhẹn và ác liệt như thế, những vị tăng nhân đi đầu, bị những mảnh lưới tai ác kia chụp trúng.

Tài nghệ của những tên ngư phủ này thật là tinh vi, đối phương vừa lọt lưới, mảnh lưới liền cuốn tròn và thắt mạnh một cái.

Tuệ Năng đại sư cau mày, vì trông thấy những vị sư huynh đệ đã lọt lưới kia, bấy giờ đang cố gắng vùng vẫy, nhưng vô kiến hiệu.

Vì những chiếc lưới kia, toàn chế tạo bằng những sợi kim tuyến quá bền chắc, nay lại dùng nội lực của nhiều người siết chặt, làm cho những người nằm bên trong đều đau buốt thấu xương.

Đau hết sức cựa quậy, nhưng không bao lâu, những vị sa vào lưới đều nối tiếp nhau đứt hơi mà chết.

Ngạc ngư nhân cười đắc chí, nói :

— Hôm nay ta cho bọn Thiếu Lâm biết mùi cay đắng của Ngạc Ngư Đại Trận, ta ném xác chúng bây xuống hồ nuôi cá...

Lời nói bà ta vừa dứt, thì những mảnh lưới tai ác kia lại cất lên, quả thật họ ném mạnh những xác chết, xuống giữa hồ.

Tuệ Năng thấy những vị sư huynh đệ gói trong những chiếc tăng bào, rơi xuống giữa hồ, bất giác đau đớn tận tâm can.

Ông ta gào lên bi thảm :

— Tiền hậu phối hợp, hai mặt giáp công.

Đoạn ông ta lướt lên đi trước, theo sau là mười mấy tay vạm vỡ, thấy đều dùng Cồn Địa Đường đạo pháp...

Trước tình cảnh này, họ biết chiến cứ mãi đầu cầu cũng là vô ích, nên kéo thẳng lên bờ, chia ra hai mặt tấn công, Ngạc Ngư trận từng búng...

Những chiếc lưới trong tay ngư phủ, vốn giỏi về cách tấn công thượng bàn.

Bất thần chúng tăng nhân thay đổi chiến thuật, dùng Cồn Địa Đường tấn công sát hạ bàn.

Ngạc Ngư trận chỉ xoay trở vào vòng, bỗng lại dùng chiếc đuôi không lồ đập mạnh vào đầu cầu một cái thứ nhì,

Bàn này đã đập qua một cái, hết sức chịu đựng của cây cầu nên lần này dùng hết sức, sau một tiếng động kinh khiếp vang lên, đầu cầu liền sắp đổ ngay xuống.

Tuệ Năng nhìn lại bất giác kinh tâm, vì thấy phần nửa chiếc cầu đã chìm xuống mặt hồ.

Tuệ Năng cùng với năm sáu vị huynh đệ thấy cầu đã gãy không còn bám vào cầu nữa, liền kết thành một vòng tròn, tương ứng lẫn nhau để phòng hồ bất trắc.

Hạ được cây cầu, tức là đã có lập người dưới Thanh Tao Các, Ngạc Ngư Đại Trận lại thay đổi chiến thuật.

Giờ đây đã rảnh tay, nó liền xếp lại hàng ngũ, và bọn họ tung ra một lối đánh lạ kỳ.

Bốn bàn chân của con cá sấu, bởi bốn mươi người, cầm bốn mươi mảnh lưới. Bốn mươi mảnh lưới này phối hợp với nhau, tung bên này một lưới, chụp bên kia một mẻ...

Tấn công liên tiếp mười mấy chiêu thì... chúng tăng nhân bị họ dầy vào một góc sâu, nhiều mảnh lưới mào nâu xám, bay là tả bốn phía, như muốn tấn công mà chẳng tấn công có ý dòn phạm vi hoạt động của đoàn Thiếu Lâm vào một vị trí.

Ái nấy đều chưa biết đối phương dụng ý gì, chợt nghe Tuệ Năng kêu lên:

— Mau tấn ra bốn phía...

Chỉ có bốn tiếng mà nói ra chưa hết, thì những chiếc lưới trong Ngạc Ngư Trận đều đều liên kết lại với nhau, tạo thành một mảnh lưới quá to.

Mẻ lưới này bay lên, bề rộng cỡ hơn hai chục trượng gói hết toàn thể Thiếu Lâm hảo thủ vào trong phạm vi của mình.

Đó là một chiêu thức ác liệt nhất trong Ngạc Ngư Trận tên là Nhất Võng Đả Tận.

Vào giữa lúc mấy trăm sinh mạng cao thủ Thiếu Lâm đang như nghìn cân treo sợi tóc, nếu bị mẻ lưới khổng lồ này bao trùm, thì toàn thể tăng nhân liền bị xuống hồ cho cá sấu làm tiệc...

CHỈ THẮNG BẰNG MỘT NGÓN TAY QUÁI DỊ

Ngoài hồ Thanh Tĩnh, chính vào giữa lúc mảnh lưới cực kỳ kinh khiếp kia chụp thẳng vào đầu những vị tăng nhân, thì giữa Diên vô Trường trọng Thanh Tao Các bàn tay của Oanh Nhi cũng chụp thẳng vào đầu của Tuệ Dũng bằng một chiêu thức vô cùng mạnh bạo.

Từ trong bàn tay của Oanh Nhi có một luồng sức mạnh vọt ra, nhắm thẳng vào năm trọng huyệt trên đầu của Tuệ Dũng là Tâm Kinh, Tàng Huyệt, Mi Tâm, Nào Huyệt và Bách Huyệt.

Bởi vì khi mới giao đấu với nhau, Tuệ Dũng vì một phút bâng hoàng bất quyết nên phải bị Oanh Nhi lợi dụng tình thế thắng một đòn bất chợt.

Nỗi giận, Tuệ Dũng liền trả lại một chiêu trên chàn vai do đó mà đôi bên thấy đều mất máu quá nhiều.

Tuệ Dũng càng đấu lâu chừng nào, tay chân lẫn lộn chậm chạp, hơi thở khó khăn.

Những hơi thở càng ngày càng suy yếu của Tuệ Dũng, chỉ có người trong chiến cuộc nghe được mà thôi, bây giờ hai người đang thi triển hết sức khinh công của mình để đuổi bắt nhau bằng một tốc độ nhanh vô cùng.

Trong đám khán giả này có nhiều người võ công cao thâm vô tận mà chẳng thấy bộ pháp của hai người.

Vào lúc đường hơi của Tuệ Dũng rối loạn, thì Oanh Nhi thừa cơ tung ra chiêu Mai Hoa Trạo Đỉnh, đó là một thế vuốt nhẹ phi thường ác liệt trong đường Mai Hoa Pháp Huyệt.

Năm ngón tay của Oanh Nhi xoè ra như hoa mai chiếu vào năm huyệt trên đầu của Tuệ Dũng.

Trong năm huyệt này, bị trúng phải huyệt nào thì Tuệ Dũng phải chết tươi.

Ngờ đâu vào lúc năm ngón tay của Oanh Nhi còn cách huyệt đạo năm tấc thì Tuệ Dũng không biết dùng phương pháp nào chui qua nách của Oanh Nhi như một tia điện chớp.

Một ngón tay của Tuệ Dũng thò ra, nhanh hơn điện diêm một đường vào huyệt Thận Trụ của đối phương.

Thận Trụ là một đại huyệt nằm sau lưng, nếu để địch thủ diêm phải, thì tai hại không biết chừng nào.

Bấy nhiêu sức lực của nàng đều dồn hết vào yếu huyệt này muốn dùng cách bế huyệt phong tỏa huyệt đạo của mình để chịu đòn cho đỡ nguy hiểm.

Nào hay ngón trở của Tuệ Dững đi tới không ngừng, còn cách huyết đạo của Oanh Nhi hai tắc thì bất thần đổi hướng...

Ngón trở của ông ta thâu trở về, đoạn xò mạnh ngón giữa vào huyết Linh Đài một nhát bén như dao. Phương pháp đổi chiều tấn công của Tuệ Dững thật là huyền bí làm cho Không Không là một người hay về môn điểm huyết mà cũng phải khen thầm.

Trong huyết Linh Đài nằm trong miếng xương thứ sáu dưới huyết Đại Thôi, quan trọng hơn huyết Thần Trụ thật nhiều. nếu bị điểm phải tức khắc vong mạng, chứ không còn thuốc nào chữa trị cho nổi.

Trong khi ấy bao nhiêu hơi sức của nàng thầy đều dồn hết vào huyết Thần Trụ, còn đầu nữa mà hồng kháng cự.

Hồng Lão Trang Chủ chỉ kịp kêu lên một tiếng :

— Lướt tới.

Tiếng tới vừa vang lên thì ngón tay giữa của Tuệ Dững cũng từ vừa tới gần kề.

Tất cả sức lực của Oanh Nhi đều dồn xuống hai chân, và nàng chỉ xè về phía trước chừng năm tắc là huyết Linh Đài đã bị không chế rồi, và thân hình của Tuệ Dững cũng vẫn bay tới bám sát theo Oanh Nhi.

Ài này đều lấy làm lạ không biết tại sao ngón tay của Tuệ Dững chỉ kề vào huyết đạo mà không điểm tới.

Nếu nhấn tới một cái nhẹ nhẹ, thì Oanh Nhi liền tắc thở mà chết.

Một số tăng nhân xăm xi phụ nhĩ :

— Quả là đắc đạo cao tăng, chẳng chịu để ngón tay chạm vào mình thiếu nữ.

Oanh Nhi lợi dụng ngay giây phút Tuệ Dững nói tay, đều hòa hơi thở và lướt tới như bay.

Nhưng nàng chạy đến đâu, thì Tuệ Dững theo đến đó, ngón tay kỳ diệu vẫn cứ ép sát vào huyết Linh Đài, chỉ cách có một làn áo mỏng mà thôi...

Chỉ trong chớp mắt thì cả hai người đã đuổi nhau vòng quanh Diên Vô Trường hai lượt.

Sự kiện này đã chứng minh rõ ràng Oanh Nhi đã thua trong tay của Tuệ Dững.

Nhưng Tuệ Dững lại thắng một cách kỳ diệu, thắng mà ngón tay không chạm vào huyết đạo của Oanh Nhi.

Ngò đầu Oanh Nhi chạy thêm một vòng nữa thì bước đi của nàng lần lần tiến sát về phía Hồng Lão Trang chủ.

Thân hình của hai người lướt ngang cách Hồng Lão Trang chủ chừng năm thước đột nhiên Hồng Lão Trang chủ khoát tay, nói :

— Đứng lại.

Hai tiếng này vừa lọt vào tai của Tuệ Dững thì trong ống tay áo của Hồng Lão Trang Chủ có một luồng gió thật mạnh bay ra.

Tuệ Dững bây giờ như ngọn đèn sắp tắt, gặp phải một luồng gió mạnh thì tức khắc lảo đảo muốn té.

Tình thế thật nguy cấp, nhưng từ trong đám Thiếu Lâm đệ tử, tức khắc có một người lướt gió bay ra.

Người này dừng chân đứng lại bên mình của Tuệ Dững và mọi người mới trông kỹ, thấy đó là một tăng nhân đã đón quả đồng trái khi nãy.

Thân hình của Tuệ Dững bỗng nhiên là lướt như một cánh hoa rơi trong gió lộng, rồi người vào lòng của vị tăng nhân đó.

Về phần đối thủ của Tuệ Dững, thừa cơ hội Hồng Lão Trang Chủ giải thoát cho mình, tức tốc vòng ra sau lưng của ông ta lánh nạn.

NĂM MẠNH LƯỚI LẠ KỲ

Mọi người thấy chiến cuộc đã mãn, vừa định ra tay cấp cứu cho Tuệ Dững và định dùng vài câu khó trả lời, hỏi Hồng Lão Trang chủ, nhưng chưa kịp nói ra, thì bên tai liền nghe có nhiều tiếng động lạ thường vang lên.

Định thần nhìn kỹ, mới hay từ trên trần nhà, có sao lại có một thác nước ồ ạt tràn xuống, sức mạnh gần như một thác nước không lồ.

Không Không đại sư là một người nhiều kinh nghiệm giang hồ, vừa trông thấy liền biết ngay toàn thể tăng nhân đang lâm vào vòng cực kỳ nguy hiểm, đích thị đối phương đang dùng thủy công đưa mình vào tử địa.

Ý nghĩ này vừa thoáng hiện lên, thì cơ thể của ông ta tức khắc bản mặt về phía trước, nhanh như một đường tên.

Trong nháy mắt thân hình của ông ta đã lướt tận đến bên Hồng Lão Trang Chủ trong vòng ba thước.

Thân hình của ông ta rất nhanh tưởng chừng như bay giữa từng không chớp mắt xuống đỉnh đầu của Hồng Lão Trang chủ một đường rất nhẹ nhàng nhưng rất kỳ diệu.

Nằm trong lòng của người đưa tay ra đỡ mình, Tuệ Dũng nói nhỏ nhỏ :

— Long Hình Thiết Chương.

Người này không trả lời, ngẩng mặt nhìn lên, thấy những người đứng chung quanh Hồng Lão Trang Chủ, đã rút lui đi hơn phân nửa.

Và cũng vào khi ấy, năm ngón tay của Không Không đại sư xia thẳng ra như năm ngọn bút đâm vào đầu Hồng Lão Trang Chủ.

Đúng là chiêu thức thứ nhất trong Long Hình Thiết Chương Tông Thiên Nhi Hạ.

Bỗng nhiên từ phía sau lưng của Hồng Lão Trang Chủ có một vòng mây xám bay lên, chụp vào thân hình của Không Không Đại sư.

Dưới ánh sáng mờ lung, vị tăng nhân cũng đủ nhận lực đề trông thấy đó là những mảnh lưới lạ lùng.

Năm mảnh lưới này phân nhau thành năm lối, vừa hết lối tấn công của thế võ Tông Thiên Nhi Giáng vừa đón hết những lối tháo lui của Không Không đại sư, những vị trí tưng ra vô cùng ác độc.

Tuệ Dũng nghe bên tai của mình tức khắc vang lên một tiếng hú êm mà cao vút, đem đến tâm thần ông ta một cảm giác êm đềm.

Đột nhiên thân hình của ông ta bay bổng, vì đã bị vị tăng nhân này cấp vào nách phía trái rồi ngay thuật phi hành.

Tuy cấp Tuệ Dũng trong tay, nhưng vị tăng nhân này đi sau mà

đến trước, còn cách Không Không đại sư chừng một trượng thì liền thả tay hữu ra theo một động tác lạ lùng.

Từ trong bàn tay có một luồng sức mạnh bay ra, luồng sức mạnh này vừa phát ra thì năm mảnh lưới màu xám bỗng gặp phải trở lực nên đảo vù về phía sau.

Rồi cả năm mảnh lưới như bị một bàn tay bí mật nào sai khiến, một mảnh lưới chụp xuống đầu của Hồng Lão Trang Chủ, ba mảnh chụp những người đứng ghim phía sau còn một mảnh đi nhanh nhất thì úp đầu Oanh Nhi.

Hồng Lão Trang chủ cùng với vợ là Ngọc Phu Nhân tạo ra Ngọc Ngư Trận, đến nay đã mười năm, chưa hề gặp phải một người nào có lối trả đòn lạ lùng đến thế, vì vậy chẳng kịp đề phòng, chỉ còn có cách liên tiếp thoái lui.

Hay đầu năm mẻ lưới ấy, bốn mẻ là hư, chỉ có một mẻ là thực, trong một cái nháy mắt, thì mẻ lưới thứ năm đã chụp ngay vào đầu của Oanh Nhi, thật chắc nằng vào giữa như một con cá.

Tức thì, người cầm lưới cảm thấy huyết Mị Tâm của mình bị một luồng nội lực xâm chiếm nặng nề, làm cho tối tăm mặt mũi.

Chưa kịp tỉnh thì huyết Khúc Tri đã nhói lên, làm cho năm ngón tay bị tê liệt và mỗi dây trong tay bị người khác lôi phát đi.

Biến động diễn ra vô cùng đột ngột, mảnh lưới đã nhốt được Oanh Nhi đó tức thì nằm gọn trong cánh tay hữu của vị tăng nhân kia.

Sau khi đã bắt được Oanh Nhi làm tù vật thì thân hình của vị tăng nhân này mới rơi xuống đất.

Mỗi giây của ông ta vừa chạm nhẹ vào mặt đất, thân hình của ông ta và cơ thể của Oanh Nhi và Tuệ Dũng đồng bật ngược về chỗ cũ. Cách Hồng Lão Trang Chủ hơn mười trượng xa.

Hồng Lão Trang Chủ cùng Không Không đại sư cùng kêu lên :

— Càn Khôn Đại Nãi Di thật là lợi hại.

Hồng Lão Trang Chủ tái mặt, Không Không đại sư thì tỏ vẻ nửa như bội phục, nửa như thêm thưởng môn võ công tuyệt kỹ.

Oanh Nhi vừa lọt lưới, Không Không đại sư như người uống được viên thuốc an thần,

Đứng đứng lại trên mặt đất, Không Không đại sư rảo mắt nhìn

quanh, thấy những khung cửa sổ quanh Diên võ Trường bày giờ đen hắc một màu, cổng to cổng nhỏ, bốn phía cổng đều khép lại bằng những cánh cửa bằng đá xanh.

Sân diên võ trường bằng Đàn Hương không phải là không có nguyên nhân, vì làm bằng gỗ thì trơn bết hơn, khi ngộ biến chỉ cần quay nhẹ một bánh xe nho nhỏ, thì cả Diên võ Trường liền chậm chậm đi xuống một cách nhẹ nhàng.

Những người Thiếu Lâm Tự xuống Thanh Tao Các đây, đều là tay cao thủ, cảm giác thật nhạy không biết đường nào.

Vậy mà cả một khối sân diên võ đi xuống hơn hai mươi trượng không một người nào phát giác.

Bởi vì đây là một trận chiến võ cùng quan hệ, quyết định sự hơn thua trong ngày hôm nay.

Nên ai nấy thấy đều để hết tinh thần theo dõi, do đó mà người trong nhà họ Hồng xê dịch võ trường tháo nước cho vào mà chẳng ai hay biết.

May thay trong lúc khẩn trương, nhờ có vị tăng nhân này tung ra một đòn kỳ lạ lật ngược được tình trạng.

Năm chữ :

— Càn Khôn Đại Nã Di.

Vừa vang lên thì ai cũng thấy đầu giật mình thất sắc, vì trong vòm trời này người biết Càn Khôn Đại Nã Di ngoài cựu Giáo Chủ Trương Vô Kỵ thì còn ai nữa.

MẤY LẦN THAY TAY ĐỔI CHỦ

— Tuân lệnh.

Rồi một trong năm người đệ tử, nhảy vút lên trần nhà, hẳn thò một bàn tay ra nắm lấy một chiếc bánh xe bằng đồng gắn giữa trần nhà.

Xoay qua một vòng có tiếng khuếch động vang lên, những tiếng vang này đổ lên chưa được mười tiếng, bỗng nhiên có một tiếng bình thiên động địa vang lên.

Cánh cửa đen xi phía trước mặt bỗng sút chốt mở tung ra.

Trước mặt mọi người phỏ bày một cảnh tượng thật khủng khiếp một luồng nước từ bên ngoài tràn vào như thác.

Trong nháy mắt nước đã lên cao khỏi đầu gối, tình trạng nguy hơn ngoài diên võ trường thập bội...

Hồng Lão Trang Chủ quát :

— Xông ngược nước mà ra...

Gần mười tên gia nhân họ Hồng liền hét to lên, lao đầu thẳng vào những vùng nước đang ồ ạt tiến vào...

Rồi chẳng ai bảo ai, người nào cũng vận dụng hết công lực của mình, lao đầu vào những luồng nước.

Hồng Lão Trang Chủ chỉ lim dim đôi mắt, đứng giữa cảnh ào ạt của sóng, và mực nước đã leo khỏi lưng mà ông ta vẫn không cục cựa, nhường cho những đệ tử lần lượt xông vào luồng nước mà thoát ra bên ngoài thạch thất.

Thấy những khối nước đáng sợ kia, Tuệ Thanh đại sư trong trí bằng hoàng, vì bởi một người tay không mà xông xáo như thế đối với các tay cao thủ chẳng hề gì, nhưng giờ đây ông ta lại mang thêm một Oanh Nhi, thật là một việc trở ngại nặng nề...

Nhưng đầu sao cũng phải do theo cánh cửa này mà ra, vì đây là con đường độc nhất...

Cất lên một chuỗi cười hào hùng sang sảng, Tuệ Thanh nhấc bổng chiếc lưới có đựng Oanh Nhi, ông ta tung mình lả lướt xử một đòn Ngự Vượt Long Môn.

Đệ tử Thiếu Lâm hàng nghe khinh công của Tuệ Thanh đã luyện được đến trình độ cao siêu, tuyệt đỉnh, nhưng chẳng có dịp trông thấy, bây giờ thấy chiêu thức Ngự Vượt Long Môn của ông ta biểu diễn ra thật vô cùng ngoạn mục.

Hai vật tăng bào của Tuệ Thanh tung bay phời phới, thân hình bắn vào tới như một con cá chép nhảy qua đống.

Không kịp nháy mắt, cả hai người Tuệ Thanh và Oanh Nhi khuất nhanh trong làn nước đục ngầu.

Đúng vào lúc đó, Hồng Lão Trang Chủ đột nhiên quát to một tiếng, cũng xử dụng chiêu Ngự Vượt Long Môn đâm đầu vào luồng nước.

Ái nấy thấy đều sinh nghi, Không Không đại sư nấy giờ đứng bất động, bảy giờ cũng lại tung ra một chiếu Ngư Vượt Long Môn bay mình vào luồng nước...

Những người bên nấy, không biết bên kia bức màn nước, bảy giờ lại có một trường đấu tranh mới ác liệt vô cùng, tàn nhẫn vô cùng..

Nguyên nhân chỉ vì Hồng Lão Trang Chủ nhập thần bất động, cốt chờ đợi dịp may, ông ta hé mắt nhìn lên vừa thấy Tuệ Thanh đại sư dấy động thân hình tức khắc nhảy và tới.

Về phần Tuệ Thanh đại sư, nắm lấy chiếc lưới có Oanh Nhi trở khinh công thượng thượng, vừa dầm đầu vào thác nước chừng một trượng, thì đột nhiên bỗng thấy chiếc lưới trong tay của mình bị một người khác giật phăng lấy, mới đây liền tuột khỏi bàn tay của mình.

Tuệ Thanh thất sắc, dò thân hình của ông ta đã thoát ra khỏi thạch thất, nhưng vẫn còn ngấm trong khối nước, chẳng biết nơi nấy là đâu, đã thoát khỏi vòng nguy hiểm hay chưa, giờ đây tin vật bị người ta lấy cắp, chẳng khác chi lấy sinh mạng của chúng Thiếu Lâm huynh đệ cho người, từ đây biết lấy vật chi để bắt chặt đối phương, ngộ hầu điều khiển Hồng Lão Trang Chủ.

Không dám chần chờ, tuy còn ở dưới nước, mở mắt nhìn ra cũng chẳng trông thấy gì, nhưng Tuệ Thanh cũng tức khắc quay mình trở lại tung ra một chiếu Mãnh Hồ Hồi Đầu.

Công lực hùng hồn thâm hậu của Tuệ Thanh làm cho khoảng nước gần đó quay tròn làm thành một xoáy nước thật to...

Hai bàn tay của Tuệ Thanh quật ngược về phía sau một đòn đả cướp lấy Oanh Nhi.

Tài nhận vị trí của Tuệ Thanh thật là chính xác, tuy mắt không nhìn thấy, chỉ động tác theo bản năng mà cũng trúng vào mảnh lưới vừa mới mất.

Quá mừng, Tuệ Thanh đại sư liền truyền Kim Cang Thần Lực quyết cướp lại được mảnh lưới mới nghe.

Nào ngờ đầu Kim Cang Thần Lực vừa nổi lên thì bên kia mảnh lưới cũng có một luồng lực tràn sang chống cự kịch liệt.

Đôi bên chỉ giằng co mấy cái, thì đồng nổi lên mặt nước.

Tiếp xúc với không khí, Tuệ Thanh liền hít lấy một hơi dài dưỡng khí, còn lại bao nhiêu công lực đều dốc hết ra, cướp phá lấy mảnh lưới về phía mình...

Thế rồi một việc ngoài tưởng tượng xảy ra, chiếc lưới kia mất ngay đi trọng lực làm ông ta có cảm giác như nó nhẹ nhàng như một cánh bèo trôi.

Nhìn kỹ bất giác giật mình, vì trong chiếc lưới kia giờ đây không còn một vật, Oanh Nhi đã không cánh mà bay đi đường nào.

Như một người đánh rơi của quý báu nhất trần gian, Tuệ Thanh cảm hờn, quát mắt sáng ngời nhìn khắp bốn bề...

XEM TIẾP QUYỂN III

TRẦN THUY CHIẾN KINH HOÀNG

Nhìn thấy tòa nhà đồ sộ ban nãy bây giờ hiện ra trước mặt, còn chiếc cầu con thì bây giờ không còn nữa.

Tuệ Thanh chỉ nhìn thấy những vật này, thì bên tay của ông ta vang lên một tiếng chát chúa bởi hai luồng chưởng lực chạm vào nhau.

Dưới mắt họ bây giờ xôn xao cả loạn, và bị báo động nên bọt bay trắng xóa, sóng nổi gập ghềnh mặc dù trời quang mây tạnh, ánh trăng tỏ rạng, nhưng dường như gặp cảnh giông tố hải hùng.

Lấy làm kinh dị, Tuệ Thanh trông chừng về phía trước, thấy có hai người đang đấu chiến với nhau trong sóng nước qua những chiêu thức ác liệt vô cùng.

Thế rồi có một tiếng bùng thứ hai vang lên trong cảnh sóng nước loạn cuồng.

Rồi sóng lại nổi lên từng đợt, thật cao, đánh phủ đầu vào những đầu người hơi lội gần đó.

Tuệ Thanh quát mắt nhìn thật kỹ, bất giác buồm mồm kêu lên một tiếng, vì rằng hai cao thủ đang đấu chiêu cùng nhau trong làn nước ấy, chính là Không Không đại sư và Hồng Lão Trang chủ.

Số là khi này, Hồng Lão Trang chủ cấp tốc đuổi theo Tuệ Thanh thừa lúc ông này vừa đắm đầu vào nước, liền từ phía sau tung ra một thế Vân Long Trăn Trảo để cướp lấy Oanh Nhi.

Có bao nhiêu hơi sức thế đều dồn hết vào thế võ này, nên xuống tay là thành công như ý, lão ta cướp lấy Oanh Nhi dễ như bỡn.

Chẳng ngờ ông ta chưa kịp trốn qua ngõ khác thì bị ngay thế Minh Hồ Hồi Đầu chụp trúng, thế là hai người toát ngay nội lực ra để cướp lấy mảnh lưới quan trọng này.

Trước khi xuống tay đoạt lưới, Hồng Lão Trang chủ đã chuẩn bị từ trước, nên nội lực của Tuệ Thanh vừa truyền sang, ông ta liền thò tay tả tháo bớt ra một đầu dây trên của lưới.

Lạ thay hai ngón tay của ông ta vừa chạm vào mối dây này thì chiếc lưới liền mở tung ra.

Thế là Oanh Nhi thừa dịp thoát ra khỏi lưới nhanh như một con cá chép.

Nguyên nhân vì cách đan lưới thật là đặc biệt, chứ chẳng phải đan lưới theo phương pháp thường của ngư phủ.

Cứ một chiếc lưới là có một mối riêng, phải là chủ nhân của nó mới biết lối tháo của mảnh lưới này nằm ở đâu, nếu chạm nhẹ vào liền mở tung ra, Hồng Lão Trang chủ cố tình chế tạo như thế để gặp khi cần kíp, hòa tốc tháo lưới ra mà bắt con mồi nằm bên trong.

Oanh Nhi vừa được tự do, thì ba người vừa nổi lên mặt nước, Hồng Lão Trang chủ nắm lấy Oanh Nhi, có cảm tưởng như một viên ngọc vô giá vừa mất đi, nhưng vừa tìm lại được.

Oanh Nhi thấy mình được cải tử hoàn sinh hết sức vui mừng và kêu lên hai tiếng :

— Cha bi.

Đột nhiên bầu áo của mình bị ai chụp phải kéo đi sâu vào trong làn nước.

Hồng Lão Trang chủ không dám do dự, tức khắc rút một chiêu Vạn Long Trảm Trảo chụp theo một cách thần tốc.

Mấy ngón tay của ông ta tách nước nghe vèo vèo, nhưng chỉ xuống khỏi mặt nước độ năm tấc, thì chạm phải một luồng sức mạnh kinh thiên đá ngược trở lên.

Lão ta liền uống mình một cách thật nhanh theo chiêu thức Hồng Yến Tháo Thủy, lộn mèo một cái trên mặt nước, đoạn bơi xuống mặt hồ, tiếp tục truy sát người đã cướp Oanh Nhi.

Cơ thế của ông ta vừa chạm vào mặt hồ thì thấy dưới nước nổi lên một người.

Lợi dụng giây phút ngắn ngủi vô cùng đó, Hồng Lão Trang chủ quật ra một chưởng hết sức bình sanh.

Hai luồng chưởng lực kinh thiên động địa chạm vào nhau vang lên một tiếng bùng nổ dữ dội.

Hồng Lão Trang chủ kinh mang tốt độ, vì rằng luồng chưởng lực mạnh mẽ này, suốt đời ông ta chưa hề gặp.

Ông nghi người này chắc là Trương Giáo chủ, nhưng nhìn qua màn nước trắng tinh, ông ta thấy một vị tăng nhân, mình mặc áo cà sa ướt đầm, tay tả chụp lấy Oanh Nhi, còn tay hữu thì đang vung ra, đập kích vào giữa ngực của mình một chưởng vô cùng ác liệt.

Chẳng thế nào tránh được, vì thân hình của ông ta đang lơ lửng giữa vôi, chuyển hết sức bình sanh, hai tay cao thủ nhất lại so với nhau thêm một chưởng thứ nhì trong bầu không khí sôi động.

Không Không đại sư bị áp lực làm chìm xuống mặt nước, còn Hồng Lão Trang Chủ thì lại lộn thêm một cái giữa khoảng không.

Rồi trong cảnh sóng bay mù mịt, hai người mở một trường tranh đấu trên mặt hồ, trong thật lý kỳ ngoạn mục.

Không Không đại sư thật tài, tay tả thì nắm tay Oanh Nhi chỉ dùng có một tay hữu kháng cự với Hồng Lão Trang Chủ một cách vô cùng dũng mãnh.

Trải qua hai hiệp, nhưng Hồng Lão Trang Chủ cử động rất nhẹ nhàng, hình như cố tình không cho mặt nước bị động mạnh.

Sang qua hiệp thứ ba, bỗng thình lình Hồng Lão Trang Chủ tấn công vào trọng huyệt Giai Tinh của Không Không đại sư một chiêu ác liệt.

Không Không đại sư trông thấy hai bàn tay của đối phương rắn chắc và mạnh bạo như những chiếc vòng sắt, móc xéo vào huyệt Giai Tinh của mình.

Không Không đại sư biết đối phương dùng đòn lẹ, chẳng dám ơ hồ, vội dùng bàn chân của mình khuấy vào mặt nước bằng một thế Lão Đường Cước.

Thế đá này làm cho thân thể của ông ta bề sang hơn năm tấc

khoảng cách nhỏ nhen này làm cho ông tránh được lối tấn công trên huyết Gai Tinh.

Muốn cầm chân đối phương, ông ta tức khắc đâm vào giữa mặt của đối phương bằng một quyền La Hấp.

Hồng Lão Trang Chủ tấn công quá mạnh mà chẳng trúng đích nên cơ thể mất thăng bằng, trong khi ấy thì đường quyền cương mãnh của Không Không đại sư tràn tới.

Nhưng bỗng nhiên lão ta thét lên một tiếng dị kỳ, rồi định lặn sâu xuống phía dưới để tránh thế công uy mãnh ấy.

Nhưng bàn tay của Không Không đại sư lại đột nhiên đổi quyền thành ra chỉ, diềm một ngón vào phía dưới cổ của đối phương.

Vốn là một người nổi danh lưng lầy về môn diềm huyết, nên lối nhận huyết của Không Không đại sư thật là thiên hạ vô song tuy cách một làn áo ướt sũng nhưng ngón tay của ông ta cũng thật đúng vào huyết Đan Hương của đối phương.

Hồng Lão kêu lên một tiếng, xư dộng ngay một thế Thiết Bằng Kiêu ngã ngựa ra phía sau, rồi lặn sâu xuống nước... để thoát khỏi ngón nghề quái ác.

ĐOÀN THỦY TỘC KHÔNG LÒ TRONG HỒ THANH TỊNH

Không Không đại sư chưa kịp đổi đòn để tiếp tục tấn công thì bỗng nhiên thân hình của Oanh Nhi bị một luồng sức mạnh thiên lôi tuột ra khỏi lòng bàn tay của mình.

Kinh tâm táng đờm, Không Không nhanh như điện, tung ngược ra phía sau một đòn Mãnh Hồ Hồi Đầu.

Đại sư thật xứng đáng là một nhân vật lãnh đạo chúng anh hùng, cũng thời một thế võ mà Không Không lại xử ra nhanh hơn Tuệ Thanh thập bội.

Trong chớp mắt, ông ta chộp ngược về phía sau một trào thật là dữ dội, ngón cái và ngón áp út của ông ta bắt ngang qua mũi giấy của Oanh Nhi, như một cây kềm sắt, đoạn dùng ngón trỏ truyền nội lực vào Dòng Tuyền của Oanh Nhi.

Trong tiếng thét thất thanh của Oanh Nhi, Hồng Lão Trang Chủ quát vào giữa mặt của Không Không:

— Buông tay ra, chết hết tới nơi, mà còn lo chiến đấu.

Không Không trả lời:

— Có khi nào ta trúng kế của mi...

Hồng lão Trang chủ cắt ngang, thét lạc giọng:

— Mau lộn hết vào bờ!

Đoạn buồm Oanh Nhi cho rơi vào tay của Không Không.

Chính vào lúc ấy thì giữa hồ Thanh Tịnh chợt có một khối nước bắn vọt lên cao, dưới bóng trắng vàng trông như một cây pháo bông to lớn, xinh đẹp tuyệt vời.

Khối nước này vừa bắn lên thì những tên đệ tử của Hồng Lão Trang Chủ đồng quát lên những tiếng hãi hùng.

Tiếng thét này vừa vang lên, thì từ trong khối nước kia có một vật đen xì theo giòng nước, bắn vọt lên, rồi nó tung mình một cái thật mạnh, đoạn rơi xuống nước...

Thế rồi không biết bao nhiêu cá sấu, liên tiếp nhau mà xuất hiện trên mặt hồ.

Đàn cá này đánh hơi được máu người, nên hung hăng không tả.

Chúng nó đập đuôi âm ỉm, gây thành những lượng sóng to rồi dồ xô về phía những người đang lội trên mặt nước.

Bình sanh của Trương Vô Kỵ, gặp không biết bao nhiêu cảnh phong ba, nhưng chẳng có trận nào đáng sợ như thế này.

Chàng thất sắc óm lấy tấm thân kiêu diễm của Triệu Minh mà tim đập rộn ràng.

Còn Triệu Minh nằm trong lòng của chàng lại trầm tĩnh lắm, giữa cảnh khối nước ồn ào, mà nàng vẫn diềm nhiên, bởi vì nàng cho rằng được chết trong lòng của Vô Kỵ, là một việc mãn nguyện cho nàng.

Trong khi đó thì đàn cá sấu đã tràn tới, há những chiếc mồm to dớp lấy những người ở vòng ngoài.

Vài ba vị tăng nhân kêu lên bi thảm vì bị cá sấu ăn ngang qua lưng.

Không Không đại sư quát...

— Tạo thành vòng tròn...

Lời vừa nói ra thì chư vị tăng nhân liền liền kết với nhau thành một vòng tròn để xoay mặt trở ra để chơi lại cá sấu.

Chư tăng Thiếu Lâm thật là khôn khéo, khi cấu tạo thành vòng tròn, họ cố ý bao vây Hồng Lão Trang Chủ, nắm tên đệ tử và Oanh Nhi vào giữa.

Phía ngoài vòng tròn là những vị tay cầm đao và giới về nghề bơi lội...

Đàn cá đang đói lòng, nào chịu buông tha cứ lướt tới mãi.

Những vị ở vòng ngoài chờ nó xáp tới gần bắt thần xù một thể Ngư Vượt Long Môn bay mình lên khỏi nước, rồi từ trên cao chém một chiêu Thái Sơn Ấp Đình.

Mấy con cá sấu đi đều bị trúng phải giới đao của mình mấy cái rồi bỏ chạy.

Những con chưa bị thương điên tiết đập đuôi ầm ầm vào mặt nước rồi ào ào tới tấn công đoàn người một cách phi thường táo bạo.

Thế là cá sấu cùng với người đấu chiến cùng nhau một trận vô cùng ác liệt.

Đối với loại sinh vật này, chẳng cần phải dùng tới sự khôn khéo chúng đệ tử của Thiếu Lâm chỉ dùng có một chiêu độc nhất là Thái Sơn Ấp Đình nhưng sức người có hạn, chiêu Thái Sơn Ấp Đình lại đến rất nhiều nội lực, nên chiến cuộc kéo dài chỉ tàn được một nén hương, thì đám anh hùng Thiếu Lâm thấy đều mỏi mệt.

Lại nữa, đoàn người phải nằm dưới nước, càng phí đi rất nhiều sức lực để bơi lội, đàn cá sấu càng chiến càng hăng.

Tiếng đập đuôi của đàn cá càng lúc càng mạnh, và những tiếng xao động đó càng mãnh liệt chừng nào thì cá sấu nổi lên càng nhiều chừng nấy.

Nguyên nhân chỉ vì phụ nhân của Hồng Lão Trang Chủ thật vốn chẳng phải họ Ngạc, nhưng vì xuất thân trong gia đình chuyên nghề hàng hải.

Từ thuở nhỏ lại thích nuôi cá sấu, khi về nhà chồng được mang mỹ hiệu là Ngạc Phu Nhân.

Khi dời nhà về cư ngụ tại đây, sẵn có hồ Thanh Tịnh nàng liền

cho người về miền duyên hải mua thật nhiều cỏ sấu để nuôi trong hồ, vừa để thưởng ngoạn vừa để bảo vệ một cách đặc lực chung quanh Thanh Tao Các.

Loại cá sấu này hề nghe nước xao động mạnh chừng nào, thì điên tiết lên chừng nấy, lại bắt phải mùi máu tanh, nên xông pha kịch liệt. Những con cá vốn nằm yên ở hồ từ những mười mấy năm nay, nay nghe thấy tiếng nước chao động mạnh, đồng kéo nhau lên mặt hồ.

Mấy vị tăng nhân yếu về nghề bơi lội, nối tiếp nhau mà chìm lìm xuống nước sâu, chôn thây vào bụng cá...

Nhắc lại Trương Vô Kỵ và Triệu Minh đòi lớp Tuệ Thanh, Tuệ Dũng, Tuệ Dũng đã giữ vạ uy tín Thiếu Lâm chính phái, Triệu Minh bị thương được Vô Kỵ cứu chữa cấp tốc và...

Trong cảnh sóng nước tung bừng, Triệu Minh nằm ngửa trên vai của Vô Kỵ. Đã mấy phen chàng định bay ra vòng ngoài, dùng Cửu Dương Thần Công để chống lại đoàn thủy độc, nhưng đều bị phụ nhân cản lại.

Nàng cố bần nhỏ vào tai của chàng, hãy gìn giữ hơi sức mà chờ đột biến. Tình thế nầy, thì dầu, có dùng hết sức lực của mình thì cũng không làm thế nào giết hại cho hết đàn cá sấu kia.

Nàng bình thân nằm trên vai của Vô Kỵ, nhìn muôn vạn vì sao trên trời xanh và nhìn vầng trăng đang từ từ lặn xuống đầu thành.

Tâm tư của nàng nảy ra muôn nghìn ý nghĩ cố tìm cho ra một phương sách an toàn, ngó hầu đưa toàn thể tăng nhân thoát khỏi vòng tử địa.

CHỈ MỘT MÙI KIM MÀ LẬT NGƯỢC ĐƯỢC TÌNH THẾ

Vô Kỵ làm tai nghe ngóng hơi thở của nàng theo nhịp điệu nhẹ nhàng, càng lâu, dường hơi của nàng lần lần đều đặn, chứng tỏ rằng sức khỏe của nàng đã bình phục.

Đồng chột Triệu Minh kêu lên một tiếng ồ ồ mừng rỡ:

— Có lối thoát rồi !

Đột ngột tung mình nhảy về phía đàn cá sấu.

Vô Kỵ hoảng hốt nhảy số theo, nhưng từ đàn kia đã có một con cá đầu đàn đang tách nước lao thẳng về phía Triệu Minh.

Này giờ nàng đã trông thấy lối chống trả của chư vị tăng nhân, nên tức khắc tung mình nhảy lên cao, và lại xử một chiêu tức Thái Sơn Áp Đỉnh; từ trên cao đánh bổ xuống.

Con cá sấu bất thình lình trông đòn, vùng vẫy mấy cái đầu đòn, chìm lìm xuống mặt nước, trong chốc lát lại nổi lên, quần quai thêm mấy cái, đoạn ngã ra bất tỉnh.

Vô Kỵ trong lòng lấy làm lạ, nghĩ thầm, chẳng lẽ công lực của Triệu Minh lại mạnh bạo như thế, chỉ một chiêu mà hạ được một con cá đầu đàn.

Xác con cá sấu to lớn này lật ngược trở lên, thì đồng bọn của chúng, vì bụng đói đã lâu mà tới xé xác ngay tức khắc.

Ngờ đâu, những con cá sấu này, vừa tập nhảm thế xác của con sấu đầu đàn, thì chẳng bao lâu ngã ngửa ra mà chết.

Trong vòng vây, bỗng có tiếng của Hồng Lão Trang Chủ rú lên thất thanh :

— Phải Thiếu Lâm lâu nay vốn mang tiếng là môn võ chánh tông sao bây giờ lại dùng độc được ?

Lời nói này làm cho Trương Vô Kỵ chột tỉnh, con mẹ, nhưng chẳng rõ sao Triệu Minh lại có mang theo độc được ở trong người.

Nguyên nhân vì mười năm về trước, trong một đêm kia, Triệu Minh theo chân Công Tôn Cần, vô tình bắt gặp Nam Hải Tây Thi và chứng kiến cảnh nào nề bi thảm của Nam Hải Tây Thi bị hủy hoại nhan sắc.

Vào lúc Nam Hải Tây Thi tung ám khí theo truy sát Công Tôn Cần, thì người này đánh bật trở ra và vô tình Triệu Minh núp trong bóng tối, nên bắt được một mũi độc chằm cật vào túi.

Khi ấy, nàng cho rằng biết đâu có ngày kia, mũi độc kim này lại chẳng có chỗ dùng.

Nàng chẳng ngờ mũi độc kim ấy hôm nay lại cứu vớt được sinh mạng của mình, cùng với đa số Thiếu Lâm cao thủ.

Bởi Nam Hải Tây Thi vốn sinh sống nơi miền Nam Hải, nàng trông thấy không biết bao nhiêu loài thủy độc, nên rất sành về tính tình của bọn chúng.

Trải qua nhiều năm cố công tìm tòi, nàng phát giác ra một loại độc được, có tính chất công phá thật mạnh, lại xung khắc với loài thủy độc hung dữ thường xuất hiện trên Nam Hải.

Nàng cho ngay loại thuốc này vào những mũi kim bí truyền của bản môn là Ngân Phách Băng Châm. Do đó nên những mũi kim liên ngã ra chế ngay, thế là chất độc liên loang nhanh chóng thâm thê.

Đồng loại của chúng vô tình tập trung, lần lượt trúng độc mà trót hơi thờ cuối cùng làm cho bảy cá sấu hơn trăm con, đều phải ngửa bụng trên mặt hồ trong sự tiếc rẻ của Hồng Lão Trang Chủ.

Nhưng sự thương tiếc của ông ta đâu bằng sự thương tiếc của phu nhân, vào giờ phút này, bà ta đứng trên bờ hồ, rơi nước mắt mà nhìn đàn cá của mình, đã cực nhọc nuôi nấng từ lâu, bây giờ đều lần lượt trúng độc mà nổi trên mặt hồ.

Tức giận tràn hông, Ngọc phu nhân quay đầu trông lại quắc cặp mắt căm thù nhìn vào một đồng lưới khổng lồ, đang nằm cách đó chừng mấy trượng.

Bên trong đồng lưới này, gần trăm vị tăng nhân đang nằm im lìm không cử động, vì hệ thân hình vừa động dậy thì những tên ngư phủ, cầm mỗi dây liên truyền ngay nội lực để xiết chặt những mảnh lưới làm cho chư vị ấy đau đớn vô cùng.

Phu nhân chậm chậm bước tới, nói một câu đầy căm thù :

— Ném hết chúng nó xuống hồ cho ta.

Mặc dù Hồng Lão Trang Chủ đang lặn lội giữa hồ, nhưng nghe rõ câu nói của phu nhân, biết tánh tình của vợ mình rất nóng, nếu nói là thực hành ngay, chẳng chịu bỏ qua ông ta kinh sợ liền quát to :

— Phu nhân ... khoan đã...

Nghe câu nói của Hồng Lão Trang Chủ từ dưới hồ đưa lên, Ngọc Phu Nhân kinh hoàng thất sắc, vì này giờ sống vô lao xao bà trông thấy một đoàn người đang đấu với đoàn cá của mình, cứ cho bọn này là tăng nhân trong Thiếu Lâm Tự mà thôi.

Bây giờ nhìn lại thấy Hồng Lão Trang chủ đang trôi nổi giữa dòng và cách ông ta chừng mười trượng, có một tảng nhàn đang đưa cao khỏi đầu mình một người áo trắng.

Khi vật ấy lọt vào mắt bà, thì lòng kinh sợ càng lên cao đến tột cùng vì rằng dưới ánh trăng, người nằm trong tay nhà sư kia lại là đứa con gái yêu quý của bà Hồng Oanh Nhi đó!

Trong lòng hãy chưa tỉnh táo thì người cầm Oanh Nhi trong tay đã quát vang:

— Ai chạm đến Thiếu Lâm tăng nhân, Oanh Nhi tức khắc chôn thầy trong hồ Thanh Tĩnh.

Hồng Lão Trang Chủ nói:

— Lợi ngay vào bờ chúng ta sẽ tính sau.

Không Không cười nhạt nói:

— Muốn ta vào thì hãy cho chư tăng trong mảnh lưới kia được tự do.

Phu nhân không dám cãi lời, liền truyền lệnh:

— Thâu lưới...

Nói dứt những chiếc lưới đang nằm trong chiều thức Nhất Vong Đai Tận, liền thu trở về. Và chúng tăng nhân liền thoát khỏi vòng cương tỏa.

Tới chừng ấy những vị đang bơi lội dưới hồ, mới lần lượt trở vào bờ.

Phi thân đứng vững trên mặt đất, Không Không đại sư nói:

— Người trong võ lâm, một lời nói ra như đao phà thạch, xin trả quý nữ lại cho Trang chủ.

Đoạn nắm vú Oanh Nhi giữa mặt của Hồng Lão Trang chủ, khi nàng còn cách ông ta chừng hai thước bỗng chợt ông ta thò tay ta vuốt vào vai của Oanh Nhi một cái, thế là thân hình của nàng bay lộn qua một vòng, rồi xa xuống trước mặt của Ngạc Phu Nhân.

Ngạc Phu Nhân ôm lấy Oanh Nhi vào lòng nói:

— Con tôi thật là khổ cực!

Lời nói này chưa dứt, bỗng chung quanh bà có nhiều tiếng gió lạ nổi lên, bà chưa kịp chớp mắt thì chung quanh mình đã hiện lên ba người.

Trong ba người này một người là ông bạn già của mình: Hồng Lão Trang chủ.

Còn hai người nữa đều ăn theo sắc phục võ lâm.

Thì ra Hồng Lão Trang chủ thấy hai người này bất thành linh tiến sát gần phu nhân mình, tức khắc trở tới để phòng việc bất trắc xảy ra.

Một vị tăng nhân làm lễ nói rằng:

— Thừa nhệ vị Trang chủ, tiểu tăng hôm nay chẳng nệ thiên nguy vạn hiểm đến đây chỉ cầu xin nhệ vị cho tiểu tăng hỏi một điều.

— Chẳng biết giờ này Yến Nhi ở đâu?

CHIẾC TÙ XA ĐI TRONG ĐƯỜNG NÚI

Ngạc nhiên, Ngạc phu nhân giật mình kinh dị chẳng hiểu sao giọng nói của người này lại yêu diệu như tiếng nói của hàng nhi nữ.

Hồng Lão Trang chủ gương điềm nhiên trả lời nói:

— Thừa Giáo chủ phu nhân, Yến Nhi mấy ngày trước đã theo chân Mặc huynh...

Ai này đều ngỡ ngác chẳng hiểu vì sao lão thấy tu kia lại được Hồng Trang chủ gọi là «phu nhân»?!

Chợt nghe có tiếng của Không Không đại sư hét lên:

— Giáo chủ coi chừng... Tập kích...

Vào giữa lúc đó, thì Vô Kỵ trông thấy mặt đất có một vết mây mờ bay ngang che khuất lấy gió trăng...

Hít một hơi dài không khí, chàng chuẩn bị quật ra thêm một chiêu Càn Khôn Đại Nã Di, đây những người đứng trước mặt mình vào khuôn lưới.

Nào ngờ chiêu thức của chàng chưa kịp quật ra, thì những chiếc lưới đã quay nhẹ mấy vòng đôi ngay vị trí...

Nguyên nhân vì Ngạc phu nhân nghe người này nhắc tới Hồng Yến, trong dạ đã giật mình, chợt lại nghe Hồng Lão Trang chủ cao giọng đề nghị mạnh bốn chữ «Giáo Chủ phu nhân», bất giác kinh hoàng tăng thêm, khê đưa tay ra dấu.

Thế là năm đệ tử đứng sát sau lưng liền tung lưới ra đánh úp vì ban nãy những người này trả một đòn kinh lạ, mũi chưa cay hảy còn

ở trên cổ họng, nên chẳng dám thặng tay, chỉ khoả trương hư thế mà thôi...

Chỉ trong một chớp mắt thì ba bên bốn bề, cương phong nổi lên ào ào, toàn thể những người trong Hồng Gia bây giờ trên tay thấy đều có một mảnh lưới nhỏ, liên kết với nhau thành một cái Ngạc Ngư Đại Trận, bảo vệ vợ chồng Hồng Lão Trang chủ kín như bưng, có tát nước cũng không lọt.

Đứng sau mảnh lưới, Hồng Lão Trang chủ đặc chỉ nói:

— Thừa chư vị, Thiếu Lâm cao tăng, muốn xem lại võ thú xin dời gót ngọc tới Lư Sơn chơi một chuyến dù có đồ nát Hồng Gia chẳng chứa một viên gạch, thì của không tìm được một trang võ thư đã mất khi xưa.

Nói đến đây, thì trong nhà đại sảnh, có một làn khói bốc thẳng lên trời thì ngọn lửa liền nổi dậy.

Vô Kỵ thở dài biết bọn chúng lại diễn ra tuồng hát năm xưa nơi Hứa Gia Trang...

Bây giờ, trăng vừa lặn xuống khỏi đầu thành, màu trời chưa kịp ngả màu đen tối, thì ngọn lửa trong Hồng Gia đã nổi lên chiếu trên mặt hồ Thanh Tĩnh xem như một hồ chứa bằng toàn máu thắm.

Trên mặt hồ máu đỏ, có một chiếc thuyền con, từ từ rẽ dịch trên thuyền có một người hình dáng cao lớn tóng Thiếu Lâm Tự là Tuệ Năng đại sư.

Thì ra người này cùng với năm vị sư huynh đệ bị đẩy ra giữa hồ, nhưn dịp ai nấy lo đấu chiến, liên lục lạo hết Thanh Tảo Các kiếm được chiếc thuyền nho nhỏ, liền xuống thuyền mà trở lên bờ này.

Ra đến giữa hồ thì lửa đã bốc lên mãnh liệt với sự yểm trợ hùng hồn của Ngạc Ngư Đại Trận, đoàn người trong Hồng Gia lần lượt rút ra khỏi nhà.

Trong bức tường thâm nghiêm củ kỹ giờ đây chỉ còn có mấy trăm tảng nhàn đang dọn những xác chết nằm la liệt khắp nơi sau một trường hỗn chiến.

Trong ánh lửa bập bùng Không Không đại sư cúi xuống đất ướm lấy mảnh lưới nát tan đã bị Hồng Lão Trang chủ mở ra bao này, giờ đây đã trở thành một món đồ vô chủ nằm trên mặt đất.

Cầm lấy mảnh lưới ấy, ông ta thần thờ suy nghĩ:

— Chẳng biết trong mảnh lưới này còn biết bao nhiêu điều huyền bí.

Còn đang băng khuôn, đột nhiên bên tai của ông vang lên một câu nói:

— Việc nơi đây đã xong, tôi xin từ biệt Đại Sư, khi nào tiện dịp sẽ lên Thiếu Thất Sơn dạo chơi.

Ngước mắt nhìn lên thấy Triệu Minh và Trương Vô Kỵ đang dâng trà cho mình hai bộ cạo sa ướt đầm, mà hai người dùng đồ hóa trang.

Nước trong hồ Thanh Tĩnh, hòa tan lẫn với những dòng máu của Triệu Minh rơi thấm thoát trên mặt đất... Không Không đại sư cười trả lời:

— Xin nhị vị bảo trọng lấy thân mình.

Vô Kỵ với Triệu Minh chào một cái thật sâu rồi lui mình vào sương sớm.

Ánh lửa hồng trong Hồng Gia từ từ dịu lại...

Và mặt trời ở hướng đông từ từ rạng rỡ, để bắt đầu một ngày mới.

oOo

Tám năm sau, vào một buổi sáng tinh sương trong một vùng thâm sơn cùng cốc trong Đại Tuyết Sơn, có hai người lầm lủi ra đi.

Đã bảy tám năm nay, họ lùng cả vùng Tuyết Sơn để tìm kiếm tung tích của hai người, mà không tìm được một chút tin tức nào của người ấy!

Trông vào y phục của hai người này biết ngay là một trai, một gái, bốn ống tay áo của họ bay trong gió thật là đẹp đẽ.

Bỗng thỉnh lình, người đàn ông đưa tay ra nắm lấy tay áo của người đàn bà, nói nhỏ:

— Minh muội... nghe xem, dường như...

Người đàn bà dừng chân đứng lại nghe ngóng, trên gương mặt đẹp đẽ của nàng bỗng dâng lên một nét lo âu, nàng cao mày lăm bầm:

— Lạ quá, nhân mã thật nhiều... Vô Kỵ, chúng ta lánh mặt xem sao đã.

Trương Vô Kỵ lo lắng nhìn về phía Đông Nam, chờ ấy bắt đầu nổi lên một ánh khói xanh mờ...

Triệu Minh đưa tay ra nắm lấy Vô Kỵ, hai người tức khắc thu mình vào một khe đá bên đường, trốn trong một bụi rậm, khẽ vạch lá nhìn ra ngoài.

Tiếng vó câu nghe càng lúc càng gần, âm thanh như sấm vang trời, trong nháy mắt, đoàn người, ngựa ấy đã đến ngang trước mặt của hai người.

Triệu Minh kề tai Vô Kỵ, nói:

— Sao lại là sắc phục của quân Minh?

Thình lình cách chỗ hai người thu hình chừng năm trượng có giọng nói vang lên...

— Thật lạ tại sao lại sắc phục của quân Minh!

Triệu Minh giật mình thầm nghĩ:

— Chẳng biết ai đã phục sẵn nơi này mà ta chẳng biết!

Vô Kỵ thì tự nghĩ:

« Giữa lúc tiếng vó ngựa của Thiên quân vạn mã rầm rộ như vậy, tiếng nói của Minh muội nhỏ nhẹ hơn tiếng muỗi bay mà người này nghe thấy, vậy thì lỗ tai của hắn thật là thiên hạ vô song... »

Chẳng biết con người khuất mặt là ai, môn phái thế nào? Bạn hay thù? Lại bởi đoàn quân Minh đang di chuyển ào ạt ngoài kia, nên chàng đành phải nằm yên, không dám nhúc nhích.

Đột nhiên đoàn quân Minh đi chậm lại, thoáng nghe có tiếng bánh xe kéo kẹt nổi lên, chàng quắc mắt, trông ra ngoài thấy giữa đoàn người ngựa này có tám tên quân hợp sức với nhau đẩy một chiếc tù xa xê dịch trên đường núi một cách nặng nề.

Quanh chiếc tù xa này là đoàn đồng tử, tay cấp trường thương, mình ngồi tuấn mã, sát khí đằng đằng, dường như muốn đầu chiến cùng ai.

Những cặp mắt sáng ngời của họ không rời chiếc tù xa dường như sợ phạm nhân chấp cánh mà bay đi.

Theo ánh mắt của họ, trông vào chiếc tù xa, Vô Kỵ lại lấy làm lạ, vì phạm nhân là một chàng thanh niên trẻ đẹp, mình lại mặc một

chiếc áo màu xanh, trên đầu đội một chiếc mũ thư sinh thoàng có vẻ khôi hài, vừa có vẻ ngang tàn khi phách.

Từ xa còn cách mười trượng nữa thì rời chỗ Vô Kỵ ẩn thân, bỗng từ trong khe núi có một chiếc bóng mờ bay vù ra...

Như một con chim lớn từ trên không bay xuống, người này đảo nhanh một vòng chung quanh tù xa.

Trương Vô Kỵ liền nghe thấy tiếng binh khí chạm vào nhau nghe chói cả tai.

Triệu Minh giật mình, biết người này đang dùng môn tuyệt kỹ Nhập Đào Lâm để cướp binh khí của địch.

CHÌA KHÓA TÙ XA ĐỂ Ở KINH

Đúng như sự ước đoán của nàng, chỉ trong một cái chớp mắt, thì những tên cận vệ đi gần đó, đều bị đánh bay binh khí ra khỏi bàn tay của mình.

Liên theo đó, từ trong những lùm cây bụi cỏ trong vệ đường, có không biết bao nhiêu chiếc bóng đen nhảy xổ ra.

Thủ pháp của những người này vô cùng nhanh nhẹn, họ nhặt ngay những môn binh khí của đối phương đã bị chiêu thức Nhập Đào Lâm đánh bay ban nãy, để liên kết cùng nhau bao chung quanh chiếc tù xa.

Có vô số mũi trường thương sáng giời, đâm thẳng ra bốn phía, dường như họ cố ý tử thủ tù xa vậy.

Trong khi đó, thì người nhảy ra trước tiên thả tay vào lồng lỏi ra một vật, và hắn ném mạnh nó lên không trung.

Lên cao được chừng hai mươi trượng, thì vật này nổ tung làm thành một bó hoa màu đỏ thắm.

Hoa này vừa nổ thì từ nơi chơn núi xa những tiếng ngân trong trẻo nổi lên, những tiếng hú này làm lấp mất cả những tiếng vó ngựa, đang làm chấn động cả núi rừng.

Việc biến đổi xảy ra, chỉ trong vòng một khoảng thời gian ngắn ngủi, thật là phù hợp với câu « Sấm sét chẳng kịp trở tay ».

Tới khi đoàn người ngựa của Triều đình vừa bay có biển, thấy bọn người lạ mặt đã không chế được tù xa.

Những tên quân đi gần đó là hết vang trời, ào tới đâm chém đoàn người lạ mặt một cách tung bưng.

Còn đoàn quân đi vòng ngoài thì lần lượt tháo cương dừng lại kết thành mấy vòng tròn, vòng bên trong thì xoay mặt trở về chống với đoàn người tập kích, còn mấy lớp vòng ngoài thì xoay mặt trở ra, nhìn về những phía đồi núi hùng vĩ của Đại Tuyết Sơn.

Vô Kỵ khen thăm đoàn người ngựa này gặp hời nguy biến mà không rối loạn, chẳng biết chủ tướng là người nào ?

Giờ đây, nghe tiếng võ ngựa thình lình ngưng bật, hơn nghìn nhân mã thấy đều im lìm báo cho một trận bão bùng giống tổ lại sắp diễn ra.

Trong khung cảnh nặng nề ngột thở ấy, bỗng chợt có mấy tiếng tiếng chang chát vang lên, thoáng nghe qua, Triệu Minh biết ngay bọn này đang công phá tù xa.

Tiếng vang này vừa đưa lên, thì cả đoàn quan quân đông xôn xao dón dác.

Nguyên nhân vì người ngồi trong tù xa chính là một tên trọng phạm của triều đình, đã được nhà vua đặc phái một viện đại tướng giải tên này về tận Tuyết Sơn để thi hành một việc quan hệ.

Nhược bằng chẳng may bị bọn này cướp lấy tù xa thì quả là một việc đại họa, do đó thế mà đoàn quân đều uào loạn cả lên hét nhau xông tới tấn công đoàn người cướp tù.

Đúng vào giữa lúc đó, thì bỗng nhiên dưới chân đồi bụi bay mù mịt có đoàn người ngựa xông lên.

Triệu Minh nhân thấy đó là một đoàn người ngựa ăn mặc theo dân sơn cước, toàn mặc bằng áo da beo, trên lưng mang đầy những ống tên.

Toán quân này vừa xuất hiện, thì kéo cung bắn ra như một trận mưa rào...

Phương pháp xạ kích của họ thật là thiện xạ, mỗi tên nào bắn ra cũng đều đi đúng chỗ, không mấy chốc có mấy chục tên quân Minh trúng tên rơi xuống ngựa.

Những người còn lại vừa mang khiên ra chống đỡ, vừa yểm trợ cho đồng bạn phản công.

Thế là một trường hỗn chiến giữa con đường núi lại diễn ra, trông khi ấy thì tiếng gươm, tiếng búa vẫn không ngừng chém vào tù xa, nghe « lảng cẳng ».

Nhưng thật lạ, bao nhiêu binh khí của đoàn người lạ mặt chém vào những thanh sắt chung quang tù xa, thấy đều bật ngược trở về, lửa tuy nảy ra như pháo bông nhưng tù xa cũng chẳng nhúc nhích.

Nguyên nhân vì những thanh sắt dùng để tạo thành chiếc tù xa này do một loại đồng đen, hòa với quặng thiết nên chắc vô cùng, dao búa thường chém không suy suyền.

Trong khi bên ngoài đang diễn ra có một cảnh kinh hoàng như thế, mà thanh niên ngồi trong tù xa thì vẫn ung dung mỉm cười ngắm những nhát búa chém vào song sắt bằng những ánh mắt nhân hạ.

Bây giờ đoàn quân mặc sắc phục theo thổ dân miền sơn cước cùng với quân của Triều đình đã hỗn chiến với nhau dữ dội.

Vì sát cận với nhau nên không còn dùng tên bắn nữa, đa số quân triều đình dùng toàn trường thương đấu chiến, đoàn quân sơn cước lại đa số sử dụng đoản đao.

Vô Kỵ trong lòng thắc mắc chẳng rõ gã thiếu niên ngồi trong tù xa là hạng người gì ?

Chẳng rõ giang hồ đại đạo giết người chẳng nháy mắt ?

Hay là trang anh hùng nghĩa sĩ ? Trừ tham quan khừ hung ác ?

Nếu là hạng người dưới Vô Kỵ sẽ chờ một dịp tốt xuất đầu lộ diện, thò tay ra mà cứu giúp một phen.

Phản Triệu Minh nghĩ thầm :

« Cứ trông sắc diện, thì người ngồi trong tù xa kia là hàng tào nhân mặc khách, nhưng tại sao những người tiếp cứu có những cử chỉ chẳng được chánh đại quang minh ?

Thanh niên vẫn trông cảnh tượng chung quanh mình bằng một ánh mắt điềm nhiên, trên môi vẫn nở một nụ cười tình quái bỗng chợt bên tai của hắn vang lên một câu nói :

— Lão Hoàng... tổn công vô ích... muốn mở chiếc tù xa này chỉ còn có cách đổ chiếc tù xa cho nó tan ra...

Người từ trong bụi rậm nhảy ra trước tiên ban này, giật mình quay đầu lại trông thấy trước mặt mình hiện ra một người.

Đó là một người mặt vuông mày rậm, cặp mắt to mà sáng, tuy tuổi độ tứ tuần nhưng tinh thần vô cùng xung mẫn.

Cho đến giờ này người họ Hoàng mới quay đầu trông lại, nên Triệu Minh và Vô Kỵ mới kịp nhìn kỹ, đó là một người đàn ông ngoài tứ tuần mặt mày tái mét, hai huyết Thái Dương lộ lên rõ ràng là một tay ngoại giao cao thủ.

Lão già họ Hoàng chớp tay xá và nói rằng :

— Nếu tôi không lầm thì huynh đài là Liệt Hỏa Kỳ chủ, Tiểu huynh nghe danh đã lâu mà chưa thấy mặt, nay thành Hoàng Khâm được diện kiến thật là tốt phúc.

Người mặt vuông cười khà khà trả lời :

— Chẳng ngờ cái tên của kẻ hèn này cũng được người đời biết đến !

Hoàng Khâm lại cười nói :

— Nghe đồn huynh đài được triều đình biệt phái hộ vệ chuyển đi này, vậy chìa khóa tù xa chắc ở trong mình của Tiểu huynh xin Tiểu huynh lượng chút tình, Tiểu huynh cho tôi tạm mượn xong việc sẽ trao trả ngay tức khắc.

Trông cảnh thiên quân vạn mã mà hai người này nói chuyện với nhau một cách bình thản dường như cho những việc xảy ra đây chẳng quan hệ gì.

Hoàng Khâm lại nổi lên một chuỗi cười sang sảng nói :

— Rất tiếc chìa khóa đang ở trong tay của quan Đề Đốc đề ở kinh thành, chứ không thì nể tình nhà người, ta cũng dễ cho mi mượn.

Nói đến đây bỗng có tiếng của thanh niên trong tù xa hét vang cắt đứt :

— Hoàng thúc chó khá nhiều lời, cháu chẳng may lọt vào tay bọn chúng, chết đi là không cần phải nài nỉ bọn cầu con vô ích.

Người mặt vuông mày rậm quả là Kỳ chủ của Liệt hỏa Kỳ trong Minh Giáo tên thật là Tiểu Kim Thủy.

Tuy cái tên mềm mại là Kim Thủy nhưng tánh tình lại nóng nảy như lửa, có lẽ ông ta biết mình nóng tánh nên đặt cái tên Kim Thủy cho mình để nhớ mà tự tránh.

Chợt nghe thấy thiếu niên buông lời vô lễ uất khí lại bùng lên, chỉ vào mặt gã thiếu niên, quát :

— Chết đến nơi mà hầy còn cứng mồm mép, vậy phóng hỏa đốt quách tù xa thử xem mi còn miệng nào mà nói lời vô lễ.

Câu chuyện giữa ba người đến đây thì đôi bên đã sát phạt với nhau thêm phần kịch liệt. Hàng ngũ của quân đội triều đình bắt đầu loạn xạ.

Bỗng chợt nhớ phía sau lưng của quan quân có người kêu lên rầm rì.

Hoàng Khâm thấy vậy nhìn về phía chân trời xa nói một câu nho nhỏ :

— Hay lắm, viện quân của ta lại đến.

Dứt lời đưa tay chỉ về những dãy núi đồi liên miên bất tận ở phía chân trời xa tít.

Ông ta căn dặn chờ đợi, hề Triệu Kim Thủy vừa trông thấy ngón tay của mình, trong chốc lo ra, thì ông ta sẽ tức khắc lợi dụng thời cơ bất thành linh tung ra một đòn cực kỳ ác liệt.

KHÔNG VÀO HANG HÙM LÀM SAO BẮT ĐƯỢC CỌP CON

Bỗng nghe Tiểu Kim Thủy cũng nói một câu ồm ồm, bâng quơ :

— Hay quá... lại có viện binh.

Nào ngờ câu nói của ông ta chưa dứt thì Hoàng Khâm thấy trước mặt mình một vật màu xám bay ngang qua thật là đáng sợ...

Tiếp theo đó có một tiếng cương phong nổi lên rào rào, đánh úp xuống đỉnh đầu của mình.

Một ý nghĩ thoáng hiện lên trong ý, ông ta biết rằng đối phương đã sử dụng món binh khí đặc biệt của hân ta là : U Hồn Phủ. Nào dám chần chờ Hoàng Khâm tức khắc trấn mình né tránh cốt dùng động tác nhanh nhẹn của mình tránh khỏi đường búa vô cùng mạnh mẽ ấy.

Hoàng Khâm vừa xê dịch được nửa bước thì đường búa ấy đã lướt nhẹ qua ngang vai của ông ta, chỉ cách chừng một phân thì

Hoàng Khâm phải nhận đòn lấy đòn cay nghiệt nào ngờ đầu phép dùng búa của Tiêu Kim Thủy thật là đáng sợ vì cho nên trong chốn giang hồ ai nghe nhắc đến tên cũng đều kinh sợ.

Chiều thứ nhất vừa đánh lệch thì liền thu ngược trở về và huyền diệu khéo léo nằm trong chỗ đó, lưỡi búa nặng nề to tướng là thế, mà bây giờ lại bay ra sau lưng của Hoàng Khâm một nhát nhẹ nhàng khôn tả.

Hoàng Khâm giết mình tự nói với mình :

«Thằng này thành danh, chẳng phải là một ngẫu nhiên...

Thế rồi thân hình của lão ta lại uốn cong theo chiều thức Cương Sơn Phục Hồ, cúi mình tránh khỏi lưỡi búa bay qua hậu tâm, tính thân chưa kịp định tỉnh, thì đột nhiên lưỡi búa của Tiêu Kim Thủy lại từ phía trên xoè rộng ra như một hình tròn, như một cây tăng.

Cây ta, g này cứ xoay nhanh vừa vọt xuống đỉnh đầu của ông ta bằng một chiều thức thật là khéo léo.

Tiêu Kim Thủy vừa cười vừa nói :

— Ngày nay cho mi ném mũi chũa cay của Đại Mạt Hùng Phong.

«Đại Mạt Hùng Phong» là chiều thức thứ ba trong ba chiều thức đầu tay của Tiêu Kim Thủy.

Quả nhiên, Hoàng Khâm nghe trên đầu mình có tiếng cường phong nổi lên vì vào nghe như một trận gió mạnh trên sa mạc.

Hoàng Khâm thật chẳng ngờ, mình là một người tiếng tăm lừng lẫy, một người trong Tuyết Sơn Song Sát mà mới giao tay với người này đã bị hắn ta nắm phần chủ động.

Đòn thứ nhất mạnh bạo bao nhiêu thì đòn thứ nhì độc ác bấy nhiêu, rồi đòn thứ ba lại kỳ diệu bấy nhiêu, thật ba đòn lồng trong một chiều thức, nhưng ba chiều có ba sắc thái khác nhau làm cho Hoàng Khâm thật khó phòng ngừa cho nổi.

Tình trạng thật nguy như ngàn cân treo sợi tóc giờ đây chỉ còn có phương pháp thoái lui cho thoát khỏi tầm uy lực, nhưng tư bề tám hướng, cương phong đã chặn hết ngõ thoái lui không chừa cho Hoàng Khâm một đường trốn tránh.

Hai tay võ học cao siêu là Vô Kỵ và Triệu Minh trốn trong bụi

rậm bây giờ cũng kinh tâm hồi hộp, chẳng rõ sinh mạng của Hoàng Khâm có bảo toàn được hay không ?

Bỗng Triệu Minh vỗ vào tay của Vô Kỵ, ánh mắt của nàng tỏ vẻ thích thú lắm, thì ra chính vào lúc muốn vận nguy hiểm bỗng chợt từ trong chiếc tù xa có một vết trắng mờ bay ra...

Vết trắng mờ này uốn éo xông vào đường búa mạnh mẽ vô cùng của Tiêu Kim Thủy.

Lạ thay vật này tuy mềm mại là thế mà lại giăng mắc khắp bốn phương làm cho hướng đi của đường búa hùng hồn thâm hậu kia tức thì bay lạc, và Hoàng Khâm đã lợi dụng một chút còn con đó mà bay ra khỏi tầm uy lực.

Rồi trong một cái nháy mắt vết khói mờ đó bay trở vào tù xa, Cặp mắt của Trương Vô Kỵ lạnh lẽo vô cùng, tuy nằm ở xa mà chàng cũng thấy vết khói mờ đó là sợi dây lưng của chàng thiếu niên trẻ đẹp, ngồi trong tù xa kia.

Tiêu Kim Thủy bản lùi hai bước, nghiêng răng ken két trợn mắt nhìn thanh niên, ông ta vừa giận lại vừa sợ kể từ ngày nổi danh đến nay ông ta chưa hề bị ai phá giải thế võ Đại Đạt Hùng Phong một cách dễ dàng như thế !

Lão cầm hồn thét :

— Hương Du Đàn Chủ đâu ? Tươi đâu...

Lời nói này vừa dứt thì từ sau lưng Tiêu Kim Thủy liền có một vôi nước tung ra chiếu đúng chiếc tù xa...

Rồi mọi mũi hương bay ra thơm ngát cả chiến trường, Trương Vô Kỵ thất sắc biết rằng Liệt Hỏa Kỳ đã ra tay, đây là một thứ dầu nhậy lửa vô cùng nếu bật một mũi lửa lên tù xa, thì dầu liền bốc cháy tức khắc.

Trong bàn tay của chàng mồ hôi lạnh ứa ra, lòng nghĩa hiệp nổi lên mách lặt, chàng không thể để cho chàng thanh niên đẹp để mà lại có môn võ công hùng hậu thế kia, phải chết oan chết uổng một cách kinh sợn như thế này.

Bao nhiêu khí lực, thấy đều tập trung xuống hết gót chân bên tả, thân hình của chàng như một mũi tên trên vành cung vươn thẳng, chỉ trong chớp mắt là bay vào ra.

Trong canh kinh hoàng khủng khiếp đó ai cũng sợ hãi, nhưng chàng thiếu niên trẻ đẹp kia thì ung dung thư thả, không biết chàng cảm chắc rằng người ta không dám đốt chàng hay là chàng đã bỏ sự sống ở ngoài kia.

Có lẽ chàng chẳng sợ chết, nếu sợ chết lại có sao dám một mình đơn thân độc mã vào tận hoàng cung mà làm việc vô cùng lộng hiến.

Nguyên nhân vì mấy hôm trước tại Yên Kinh có xảy ra một việc biến cố làm xôn xao não động của kinh kỳ.

Nguyên nhân là chiều hôm ấy, trong hoàng cung treo đèn kết hoa, người qua kẻ lại thật là tấp nập rõ ràng trong triều có bày đại yến.

Quả thật, khi màn đêm đã bao trùm kinh thành thì ánh đèn bùng lên rạng rỡ.

Khắp các nẻo tối tăm trong hoàng cung đều có treo những ngọn đèn lưu ly sáng ánh, về phương diện canh phòng tăng gia một cách vô cùng nghiêm mật.

Vô số ngọn đèn lưu ly ấy dẫn đi sâu vào trong nội điện, càng vào sâu đèn càng tỏa thêm, số lượng càng nhiều thêm.

Đêm nay, Đoàn Cầm Y Thị Vệ thấy tuốt gương khỏi vỏ, sắc mặt hăm hăm, cứ trông vào những khuôn mặt khăn trương đó người ta cũng biết trong Hoàng Cung, nhưng không một người nào để ý thấy trong một đàn hoa Dạ Lý, có một người nói nhỏ nhỏ :

— Hồng huynh, bọn họ phòng ngừa nghiêm nhặt như thế, xem tình trạng thật khó hạ thủ.

Có một giọng thanh tao yếu ớt trả lời :

— « Không vào hang hùm làm sao bắt được cọp con ». Lần này đầu có phôi thấy trong Hoàng Cung, ta cũng không lui một bước.

Từ trong đàn Dạ Lý Hương này có một mùi hương nhẹ nhàng bay ra, loang trong ngọn gió đêm bay vào Thiên Hồng Biệt Điện.

Thiên Hồng Biệt Điện là nơi kín đáo nhất trong triều, từ khi Chu Nguyên Chương lên ngôi, mấy năm vừa qua liên tiếp xảy ra nhiều vụ án hành thích, nên ông ta cứ ở mãi trong Thiên Hồng Biệt Điện này, ngoài những buổi lâm triều ông ta chẳng rời khỏi nơi đây nửa bước.

Người cấp bậc tầm thường không được phép vào đây trừ ra những người thân tín, nhưng chẳng biết tại sao đến nay trong Thiên Hồng Biệt Điện lại tấp nập như thế này.

Chẳng bao lâu, trời đã bắt đầu tối, từ trong biệt điện có những khúc nhạc êm dịu đưa ra, làm cho những khách dạ hành trong đàn hoa Dạ Lý càng thêm hết sức.

Có nhiều chiếc kiệu trang hoàng rực rỡ, di chuyển thật nhanh, đi qua trước mặt của mọi người, trên kiệu màn che sáo phủ, đầy vẻ huyền bí thâm nghiêm.

Có tiếng nói từ trong giàn hoa cất lên :

— Châu huynh chẳng rõ, ta phải làm sao để xâm nhập vào biệt điện ?

Có tiếng trả lời :

— Thật là khó tính.

Rồi có giọng nói că quyết vang lên :

— Châu huynh nên nhớ công khai chừng nào, bí mật chừng này, rồi vào chắc chắn là phải đi đường đường vào cổng chánh...

Người họ Châu hỏi :

— Vậy thì ta phải cải trang ?

Người họ Hồng trả lời :

— Cũng chẳng cần cải trang bây giờ...

BIẾN ĐỘNG SAU RỀM KIỆU

Người họ Châu còn đang ngờ ngác, chẳng biết anh em bạn của mình làm cách nào mà lọt vào được nơi cấm địa.

Đột nhiên bên tai của mình nổi lên một câu nói :

— Hoài Ngọc, ta đi trước.

Châu hỏi Ngọc kêu lên nhỏ nhỏ :

— Hồng Phong... khoan...

Câu nói của Châu hỏi Ngọc chưa dứt, thì bên tai của chàng bỗng có tiếng gió nhẹ nổi lên, thế rồi có một ánh Dạ Lý Hương bay vút ra rơi tận bên kia tường.

Tiếng nầy làm cho những tên kiêu phu vừa khiêng một chiếc tiểu màu hồng đi ngang qua đây đồng giết nầy mình, quay đầu trông sang.

Chính vào lúc đó, thì thân hình của Hồng Phong tức tốc bay vào ra ngoài, bộ điệu thật là đẹp mắt.

Chỉ còn Hoài Ngọc ở lại trông giàn hoa dạ lý, mở mắt trông ra, thấy đó là chiêu Yến Tử Xuyên Liễn, nhưng chiêu thức tầm thường nầy do Hồng Phong biểu diễn, thật là khéo léo đến mức Châu Hoài Ngọc phải thở dài kinh phục.

Cơ thể tuyệt mỹ của Hồng Phong như một con én lướt nhẹ qua rèm kiệu, tốc độ nhanh đến mức bốn tên kiêu phu phải sững sờ ra đấy mà trông chẳng thấy.

Hoài Ngọc vốn là người tỏ tài sáng mắt, Hồng Phong khuất dạng trong kiệu rồi, chàng chỉ còn có nước dùng hết thành giác của mình nghe động tĩnh ở phía trong.

Chàng thoáng nghe từ bên trong bức rèm màu hồng nhạt kia, có một tiếng kêu kinh dị, nhẹ như tiếng mũi bay rồi im lìm.

Chiếc kiệu vẫn đi nhanh vờn vút, bốn bề vẫn im lặng như tờ. Châu Hoài Ngọc trong lòng nghĩ thầm :

— Chắc là Hồng Phong đã thành công mỹ mãn...

Vừa nghĩ chàng vừa đưa tay ra bề một cảnh dạ lý sẵn sàng chờ đợi.

Từ phía xa, có mấy chiếc kiệu từ từ tiến tới, tới gần chàng thấy rõ, có tất cả ba chiếc kiệu...

Chờ cho hai chiếc kiệu đi đầu qua khỏi, Hoài Ngọc thấy chiếc kiệu đi chót màu xanh nhạt, bắt chước đúng theo cách của Hồng Phong, chàng ném nhẹ cành cây qua sau phía chân tường.

Bốn tên khiêng kiệu vừa quay đầu trông sang thì chân Hoài Ngọc tức khắc bay ra khỏi giàn hoa Dạ Lý bằng một chiêu Yến Tử Xuyên Liễn.

Thân hình của chàng vừa tới, thì vung bàn tay tả về phía trước, một luồng sức mạnh tức khắc thoát ra làm cho bức rèm khẽ hé lên, thể rồi thân hình của chàng như một con hổ diệp m. . . thoát nhẹ qua rèm...

Trong khi ấy thì bàn tay hữu của chàng đưa nhẹ về phía trước

bằng thế Giáng Long, tay tả thu về giữ theo chiêu Phục Hồ, canh phòng cẩn mật nơi tiểu tâm.

Cần thận như thế thật là chu đáo, chàng chờ cho cơ thể của mình trở tới một chút, thì liền dùng cánh tay Giáng Long vung ra sau ốt của người ngồi trong kiệu diềm nhanh vào á huyết của người này, làm hần phải im hơi.

Nào ngờ cánh tay Giáng Long chưa hạ xuống, thì cườm tay Phục Hồ của chàng bắt thần bị bóp chặt như một giọng kềm bằng sắt.

Châu Hoài Ngọc mặc dầu còn nhỏ tuổi, nhưng gặp nguy trong lòng bất loạn, cánh tay Giáng Long của chàng liền thu về, vượt một cái nhanh như điện từ khuỷu tay của mình cho chỉ năm đầu ngón tay.

Bởi Hoài Ngọc bây giờ biết mình gặp phải tình thế cực kỳ nan giải, nếu chẳng ém miệng đối phương trong vòng hai chiêu thức làm cho kinh động đến hoàng cung, tính mạng của một mình thì không kể chi, nhưng làm lộ đến một người bằng hữu có bề ngoài thanh tao trang nhã, bảo khi lấy lòng như Hồng Phong, thì thật là dầu có chết cũng ngậm hờn nơi chín suối.

Bởi vậy nên cái vuốt của Châu Hoài Ngọc, dùng hết mười phần công lực, cái vuốt nếu trúng vàng, vàng cũng phải tan, vuốt trúng đá thì đá phải nát.

Bàn tay hữu của chàng còn cách cườm tay chừng một tấc thì sức kềm chế tức khắc tan ngay, và chính vào lúc ấy thì bên tai của chàng bật lên một tiếng cười khanh khách...

Không dám chần chờ, Hoài Ngọc tức khắc biến chế nhanh như điện, cánh tay tả thành lữ khởi công mãnh liệt, đôn bay ra như một trận mưa rào, vì trên kiệu chật hẹp, nên chàng dùng toàn là Tiểu Cầm Nã Thủ, bắt một loạt nhanh như chớp vào những trọng huyết trên khắp cánh tay hữu của đối phương là Ngự Tế, Hiệp Bạch, Thiếu Thượng, Liệt Khuyết, Kinh Khứ và Đại Uyển.

Nào ngờ người ngồi trong kiệu, cũng là một người rất sành về môn diềm huyết, trong một cái chớp mắt mà hần ta tránh thoát những thế công hùng hậu của Châu Hoài Ngọc một cách nhập thánh siêu phàm.

Đồng thời ngón tay bên trái của đối phương phản công tung

hừng vào những đường gân của Châu Hoài Ngọc bằng những lối bẻ tay vô cùng ác liệt...

Ngoài kia bốn tên kiêu chỉ đi chưa được mười bước, thì hai người trong kiêu đã đấu chiến cùng nhau hơn hai mươi thế võ cay độc vô cùng. Đòn tuy tuông ra như mưa sa bão táp, mà chiếc kiêu vẫn đi thong thả.

Chủ là một tay cao thủ, tại đầu sao người khiến kiêu biết qua loa vài đường, thế mà cả bốn người thầy đều không hay không biết, bên trong chiếc kiêu ấy bấy giờ có một trường đấu tranh thâm khốc.

Tranh đấu đủ hai mươi bốn chiêu, thì Châu Hoài Ngọc mở hơi tuôn ra xối xả và đôi bên đồng thời lui, mỗi người chiếm lấy một góc kiêu mà mở mắt nhìn về phía đối phương.

Vì cả hai đồng rú lên hai tiếng khe khẽ, đây về kinh hoàng.

Nguyên nhân vì này giờ hai người đấu với nhau chỉ bằng những thế võ nhanh và ngắn, nên hai bên loang loáng chẳng thấy mặt mũi đối phương in nhô ra sao.

Bây giờ, trận mưa quyền vừa dứt thì chủ nhân của chiếc kiêu mới trông thấy rõ, thấy người xông vào kiêu xuống độc thủ kia lại là một chàng thư sinh mặt đẹp như ngọc, đôi mắt sáng như sao, nhưng trên vầng trán rộng kia mồ hôi vã ra như tắm.

Phân Hoài Ngọc thì kinh sợ vô cùng, bởi vì người ngồi trong kiêu kia chẳng phải là một võ lâm cao thủ hay là một đạo tặc gian hồ, tàn ác giả man, mà là một nàng con gái má hồng môi thắm, đang quắc cặp mắt long lanh thà nhìn mình.

Nàng mặc một bộ đồ bằng lụa xanh lam tăng thêm vẻ đẹp kiêu diễm của nàng.

Tuy không hẹn nhưng hai người đồng nghĩ :

— Quả là quốc sắc !

— Thật là mỹ nam tử !

Người đẹp cau mày, nói :

— Mau ra khỏi chỗ này bằng không ta kêu lên, chấp cánh cũng bay ra khỏi Thiên Hồng Biệt Điện...

Hoài Ngọc cắn môi mà chẳng trả lời,

Chỉ vì từ khi chàng bước chân lên kiêu, thì không dám thở bấc

hơi ra, vì hề chàng thở một đường hơi thì sức nặng trong kiêu liền tăng gia, kiêu phu tất nhiên phác giắc.

Nghe tiếng nói của nàng thiếu nữ này nhỏ như một đường tơ chỉ dù một mình chàng nghe thấy mà thôi.

SÓNG GIÓ TRONG THIÊN HỒNG BIỆT ĐIỆN

Châu Hoài Ngọc chẳng biết chỗ lo sợ của nàng thiếu nữ này, nên chàng kinh sợ chứ nếu chàng thấu rõ tâm tư của nàng thì chắc chàng vững dạ lắm.

Bởi vì nàng thiếu nữ đây là là ngọc cảnh vàng địa vị cao sang, phụ thân của nàng cũng là một người nổi danh trong võ lâm nên tánh tình của nàng ngạo nghễ, nhờ cha nàng dạy võ thuật cho nên võ công của nàng thật đáng sợ.

May ra Châu Hoài Ngọc cũng là người xuất thân trong gia đình nổi tiếng trong võ lâm, chứ nếu là hạng tầm thường thì đã nạp mạng trong tay thiếu nữ kia trong chiêu thứ nhất.

Bởi vì địa vị thuộc hàng cao sang nên nàng ít giao vu với bằng hữu thiếu niên, bây giờ bỗng nhiên trong kiêu mình lại có một thiếu niên trẻ đẹp như vậy xuất hiện, nếu để cho bọn kiêu phu phát giắc thì ăn làm sao nói làm sao.

Nếu việc này truyền rao ra ngoài thì thiên hạ đàm tiếu rằng mình đấu bạn trai trong kiêu.

Thăm tâm của nàng xốn xang bứt rứt, nàng căm hơn nhìn thanh niên đợi chờ câu trả lời của hân.

Chính vào lúc đó, thì chiếc kiêu của nàng dừng lại và đặt yên trên mặt đất, từ bên ngoài có tiếng của Kiêu phu đưa lên :

— Thưa cô nương đã vào tận Thiên Hồng Biệt Điện...

Hoài Ngọc thấy nàng kia tái mặt, bởi vì nàng đã từng bước vào đây vài ba lần, biết chiếc kiêu của nàng bây giờ đặt ngay chỗ công khai lại thêm chỗ này cao thủ thật đông, một con kiến bò qua cũng chẳng lọt, vậy thì làm sao vị thanh niên này thoát khỏi những con mắt của những người đứng gần đây.

Hoài Ngọc thì vừa nghe thấy kiêu đặt trên mặt đất tức khắc thở

ra một hơi dài và hít ngay vào trong lòng mình một hơi dưỡng khí, sẵn sàng chờ đợi sự bất trắc xảy ra.

Thình lình bên ngoài lại có tiếng của kiệu phu thúc hối:

— Thưa Nương Nương đã đến Thiên Hồng Biệt Điện...

Thiếu nữ bấy giờ mới lên tiếng trả lời:

— Chờ ta một chút...

Mấy tiếng này như bốn mũi tên bắn vào thâm tâm của Châu Hoài Ngọc, vì giọng nói của người này trong trẻo có một sức quyến rũ vô cùng.

Đầu đứng trước mặt một kẻ đại thù địch, đôi bên chỉ gần trong gang tấc, võ công của thiếu nữ này cao hay thấp hơn mình cũng chưa biết rõ, lại thêm chỉ một tiếng kêu la của nàng cũng đủ lấy đầu mình như bốn, nhưng Hoài Ngọc vẫn đề mê ngáy ngất như một người vừa uống một ly rượu mạnh.

Đột nhiên từ ngoài rèm có một giọng người đàn bà vọng vào:

— Dương Nữ Công Tử đó ư? Xin mời...

Mấy tiếng này vừa bay vào kiệu, thì Châu Hoài Ngọc thấy thiếu nữ mặt mày thất sắc, đưa ngón tay lên vành môi xính xắn, nàng trả lời:

— Tâu Hoàng Hậu Nương Nương... Con ra đây!

Đoạn nàng ra giọng oai nghiêm nói to:

— Ta có để tráp vấn thê trong này chúng bây không được vào đây...

Đoạn nàng đưa tay ra dấu Châu Hoài Ngọc thật là sảng ý, vừa thấy điệu bộ của nàng liền xù ra một thể Khinh Quyền Châu Liên móc hai mũi giây của mình lên mái kiệu đoạn thu hình sát lên phía trên như một con thần lân đeo trên mái ngói.

Thế rồi thiếu nữ thông thả vén rèm bước ra đoạn tiện tay buông xuống nhanh như chớp.

Còn lại trong kiệu Châu Hoài Ngọc liên lần lần định tĩnh tâm thần lắng tai nghe bốn phía, có tiếng người qua kẻ lại thật là rộp rộp.

Chàng buông mình ngồi xuống kiệu cả thấy trên tấm nệm hoa hây còn nóng hổi, hơi nóng của giai nhân hây còn vương lại.

Khắp trong kiệu có một mùi hương thơm thả bay vào mũi chàng.

mùi hương này so với mùi hương dạ lý ban này chàng đã ngửi trong giàn hoa, êm dịu hơn, ngọt ngào biết mấy.

Nghĩ đến hoa dạ lý chàng nhớ ngay đến người bạn đồng hành tên là Hồng Phong chẳng biết giờ này hân ta đến đâu và lạnh dữ thế nào.

Hoài Ngọc cố dằn cơn xúc động đàn áp cơn phong bạo đang nổi dậy trong lòng. Chàng tập trung hết tinh thần ý chí, lỏng tai dùng thính giác để nghe ngóng những biến chuyển bên ngoài.

Chàng cố nghe trong những tiếng động rộn rịp đó có tiếng của Hồng Phong hay chẳng, chàng có ngờ đâu người bạn họ Hồng của chàng cũng đang ở trong một thế hạn giải.

Đây nói về Hồng Phong lọt vào trong kiệu, thì tức tốc đưa tay vuốt một đường thần tốc vào giữa ngực người ngồi trong kiệu.

Đây là môn sở trường của Hồng Phong, vì thế mà xuất thủ là thành công tốt đẹp. Người ngồi trong kiệu chỉ chực kêu lên một tiếng khe khẽ thì huyết Tỏa Thanh nằm giữa hai huyết Hoàng Cơ và Hoa Cối bị vuốt một cái đau buốt tận xương. Hân liền im hơi lặng tiếng.

Tiếp theo đó, huyết Hoàng Khiếu trên đùi, huyết Khúc Tri trên khuỷu tay thấy đều bị vuốt ra một loạt nhanh như một luồng điện chớp.

Thấy đối tượng của mình cứng đờ người ra Hồng Phong mới định thần nhìn kỹ, thì ra đó là một viên quan văn thuộc hàng tam phẩm.

Chàng thầm nghĩ quả là đồ trời gả không chắc...

Giống như Châu Hoài Ngọc cũng dùng thuật đề khí, không dám hô hấp để cho thân hình của mình nhẹ như bất, ngờ hầu không tăng gia trọng lượng sợ bốn tên kiệu phu phát giác.

Kiệu vẫn nhẹ nhàng lướt đi, bên tai chàng tiếng sóng nhạc rập rình, chàng biết sắp đến Thiên Hồng Biệt Điện.

Chàng tức khắc tháo ngay nha qua thuộc hạng tam phẩm của mình, vị quan này mà mặc thêm một lớp bên ngoài cho chàng.

Chiếc mũ cánh chuồn thì đội ngay lên đầu, và cầu thận dời ngay chiếc mũ thư sinh vào trong áo.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì Hồng Phong đã trở thành một

vị quan tam phẩm của triều đình, bộ điều của chàng có vẻ bề vế vi mặc hai lớp áo.

Ngồi một mình trong kiệu, Hồng Phong nhòa miệng cười tình nghịch, không ngờ công việc xâm nhập cung vi của mình lại thuận tiện như thế này.

Còn đang suy nghĩ thì bỗng nhiên chiếc kiệu dừng lại và đặt yên trên mặt đất.

Từ bên ngoài, có tiếng kiệu phu kính cẩn vọng vào :

— Bẩm đại nương đã tới nơi...

Hồng Phong đã tỉnh sẵn từ trước, nên liền sửa giọng trả lời nhỏ :

— Chúng bây đặt yên kiệu vào đây... chẳng động đổi chỗ, cũng không đặt vào đây lục soát đồ đạc của ta.

Thì ra chàng sợ chúng nó khiến kiệu đi chỗ khác tất nhiên sẽ phát giác trọng lượng trong kiệu hãy còn và tất nhiên sẽ bị lộ tẩy.

Có một tên kiệu phu đứng phía trước trả lời :

— Xin tuân lệnh.

AI LÀM CHO TIỂU HỒNG QUẬN CHÚA PHÁCH LẠC HỒN XIÊU ?

Thừa cơ hội của người này vừa nói chuyện nên tinh thần phấn chấn Hồng Phong bước nhanh ra khỏi kiệu nhanh như chớp.

Vừa thoát ra khỏi kiệu, chàng lập tức xoay lưng về bốn gá kiệu phu, không cho chúng nó nhìn mặt.

Thế rồi trước mặt chàng bày khai một cảnh tượng thật là huy hoàng long lầy.

Và trước mặt chàng có mấy dãy kiệu hoa, vô cùng xinh đẹp thật là những vật quý giá vô cùng vương giả.

Trước những dãy kiệu hoa đó là một cánh cửa to rộng lối kiến trúc thật là tinh vi đẹp mắt.

Bốn bề tám hướng, có không biết bao nhiêu là đèn đuốc treo la liệt khắp mọi nơi, tỏa ánh sáng xuống thật là rực rỡ, Hồng Phong có cảm giác giả thử bây giờ có một con kiến bò trên mặt đất hãy còn trông thấy.

Vừa đi nhanh cho ly khai thật xa chiếc kiệu mà nạn nhân đang nằm trong ấy, chàng vừa rảo mắt nhìn quanh...

Trông thấy những vị quan viên lần lượt bước vào cánh cửa sơn son thếp vàng, đó là cổng chính của Thiên Hồng Biệt Điện. Cứ mỗi một vị nào muốn bước qua khỏi cửa thì phải đưa cho viên quan giữ cửa một tấm lịnh bài.

Hồng Phong không biết tấm thẻ ấy từ nơi đâu trong lòng lấy làm lo lắng lắm.

Tinh cờ bàn tay của chàng thò vào túi của nạn nhân, bàn tay bỗng chạm phải một vật cứng cứng.

Lỗi phắc nó ra mượn ánh đèn nhìn xuống bất giác cả mừng vì đó là một tấm thẻ ngà trắng tinh, bên trong có khắc giống chữ :

— « Tam Phẩm, Vương Hi Triết ».

Hồng Phong nghĩ:

« Tam phẩm có lẽ là cấp bậc của viên quan đang rủ người trong kiệu kia, còn Vương Hi Triết chắc là tên của người ».

Nghĩ đoạn ngang nhiên bước vào cổng chính, trao ngay tấm thẻ ngà chào người giữ cửa.

Vì nhân số quá đông chẳng ai biết mặt Vương Hi-Triết thế nên Hồng Phong được vào biệt điện một cách đường đường, chính chính.

Qua khỏi cổng chính, thì tức khắc có con nội thị bước tới tiếp rước Hồng Phong, họ dẫn chàng tiến sát vào bên trong.

Quanh co qua rất nhiều giầy hành lao và đột nhiên trước mắt chàng hiện ra một gian đại sảnh huy hoàng diễm lệ.

Chỗ này đã bày sẵn yến tiệc thật linh đình trọng thể. Nhìn thấy bên hướng Đông, có một chiếc bàn to phủ gấm thêu rồng, Hồng Phong đoán chừng đây là chỗ ngồi của Hoàng đế, nên chàng đi ngay về phía đó.

Nhưng quan thị vệ lập tức chặn chàng lại và trông theo sắc phục của chàng mà xếp chỗ ngồi vào hàng tam phẩm.

Ngồi xong chỗ rồi, chừng liệu chàng cách chỗ nhà vua hai mươi trượng bề xa, và giữa khoảng cách đó chắc chắn có không biết bao nhiêu cao thủ, thật khó mà hạ thủ.

Tuy ngồi trên một chiếc cầm đôn, nhưng vừa như ngồi trên một bàn chông, chàng nhấp nha nhấp nhồm, tìm hết trăm phương nghìn kế, cốt làm sao là thành việc.

Bây giờ quan khách lần lượt vào chỗ, nhưng Hoàng Đế chưa ra.

Nào ngờ chàng chưa ngồi nóng ghế thì cả đại sảnh loạn từ phía ngoài có mấy đoàn cầm y thị vệ xông vào mặt mày sát khí.

Cử chỉ của họ làm cho Hồng Phong lo sợ thẳm, bỗng nhiên đoàn thi vệ phân tán ra bốn phía, rõ ràng mở thế bao vây toàn thể đại sảnh.

Vô số cặp mắt hăm hăm của họ đổ dồn về phía hàng ghế của những vị quan tam phẩm.

Hồng Phong thấy thế, biết rằng hành tung của mình đã bại lộ.

Quả thật bởi vì nàng thiếu nữ có sắc nước hương trời, vừa đấu chiến với Châu Hoài Ngọc khi nãy lúc bước xuống khỏi kiệu tức khắc được một số đông cung nữ theo hộ vệ cho hoàng hậu nghênh đón.

Và nàng cung kính đi theo sau lưng một bà hoàng mà tiến thẳng vào Thiên Hồng Biệt Điện.

Tuy chân bước đi mà trong lòng nàng nổi cơn bão tố, phong ba, tư tưởng của nàng không biết mình có nên tố cáo cái chàng trai ngồi trong kiệu hay không?

Nếu tố cáo ra, thì phải tố cáo bằng cách nào? Người ta khỏi chê cười, mà giữ kín thì thật là vô cùng hậu họa.

Bởi vì hôm nay thánh thượng sẽ ra mắt tham gia yến tiệc mà giờ phút này gian tế đã lọt vào trong đại điện, nếu có mệnh hệ nào thì phụ thân ắt mang trọng tội, bởi vì phụ thân của nàng là người chịu trách nhiệm về sự canh phòng trong Thiên Hồng Biệt Điện.

Do đó, hôm nay hoàng hậu hỏi nàng một cách thân mật, mà nàng trả lời bằng những câu vô ý nghĩa, làm cho hoàng hậu nương nương cũng cười thẳm, nghĩ rằng Tiểu Hồng Quận Chúa chắc là đêm nay tâm tư bị kích động mạnh, chẳng rõ có chàng trai nào thuộc hàng lá ngọc cành vàng tham gia buổi yến tiệc này mà làm cho Tiểu Hồng Quận Chúa phải hồn siêu phách lạc.

Theo hoàng hậu xuyên qua được hai dãy hành lang, thì Tiểu Hồng Quận Chúa mượn cơ là xây xẩm mặt mày và xin phép được vào hầu phụ thân trong giấy lát.

Hoàng hậu trông thấy sắc diện của Tiểu Hồng tái nhợt, vội vàng chấp thuận.

Tiểu Hồng liền chào nương nương mà lui ngõ khác, vốn là người thường ra vào trong hoàng cung, nên nàng rất thuộc đường đi.

Vòng qua thêm hai dãy hành lang, thì nàng đã đặt chân tới hành phủ riêng của cha mình đặt trong Thiên Hồng Biệt Điện.

Vệ quân của cha nàng biết mặt, nên nàng tự do đi thẳng vào thư phòng của cha nàng.

Cứ qua hai tầng cửa thì có hai tên cận vệ đứng hầu cần mật, vào thư phòng mà tư bề vắng vẻ ngoài những tên hộ vệ ra, chẳng có người nào nữa.

Đoán rằng đêm nay thánh thượng giá lâm, chắc cha nàng đang bận thân hành đi ra ngoài tuần phòng thì phải.

'Nhìn chung quanh thấy chẳng ai để ý mà con phong ba trong lòng nàng vẫn sôi nổi.

Tình cảm và lý trí đụng độ với nhau mãnh liệt, bỗng chợt trong trí nàng liền nảy ra một ý nghĩ.

Nói với tên cận vệ rằng nàng bận đi ra ngoài tham gia ngự yến, nàng tức tốc rời khỏi thư phòng, trước sau nàng chẳng đặt chân vào thư phòng một bước.

XÁC NGƯỜI TRONG KIỆU

Nàng quay trở lại chừng mười mấy bước, bỗng đột nhiên tung mình nhảy lên mái điện.

Phép khinh công của nàng thật cao siêu, một khi phát động thân hình thì bao nhiêu tên cận vệ thì không một tên nào trông thấy.

Nhẹ nhàng như một cánh chim, thân hình của nàng bắn vào phía cửa sổ của cha mình.

Bởi vì khi nãy đã nhìn vào thư phòng thấy chẳng có một ai nên bây giờ, nàng thật là mạnh dạng như một mũi tên bay, nàng lọt qua cửa sổ vào đúng thư phòng.

Nghे động tĩnh chung quanh thật chẳng có một ai gần đó, nàng dùng một thân pháp vô cùng lanh lẹ, Tiểu Hồng đứng lên chộp lấy viết mực trên bàn, thảo nhanh vào mảnh giấy hoa tiên bằng một giọng chữ thật nhanh.

Nàng có ý viết nét chữ thành ra ngoằn ngoèo, để cho phụ thân chẳng nhận ra bút tích.

Nét cuối cùng vừa xong, nàng vội lấy chiếc nghiêng bằng ngọc dâng lên đoạn phi nhanh ra khung cửa sổ như một cơn gió thoảng qua.

Trong chớp mắt, nàng đã trở về dãy hành lang như cũ, người ta nhìn thấy Tiểu Hồng Quận Chúa nhào nhả đi theo hành lang, đưa mắt ngấm nhìn vầng trăng tròn vừa nhô lên khỏi mái hoàng cung một cách vô cùng thích thú.

Tiểu Hồng thoát khỏi hành phủ của cha nàng không bao lâu thì từ trên mái ngói Thiên Hồng Biệt Điện có một chiếc bóng màu xanh nhac bay vào vào khung cửa sổ thư phòng.

Khi chiếc bóng ấy đứng chân dừng lại, người ta mới thấy đó là

một lão già đã ngoài sáu mươi tuổi, nhưng mái tóc vẫn còn đen như người trai tráng.

Nhắc trông người ta đoán biết chừng rằng lão già này có thể là cha của Tiểu Hồng, bằng cớ là sóng mũi dọc dừa, cặp mắt lạnh lẽo, với khoé miệng tươi cười của hai người thật giống nhau như đúc.

Ông ta mới vừa dùng khinh công siêu đẳng đi một vòng trong Thiên Hồng Biệt Điện để nghe động tĩnh.

Vừa trở vào thư phòng, cặp mắt bén như dao của ông ta thình lình bắt gặp chiếc nghiêng ngọc của mình đặt sai chỗ.

Vốn là một người tánh tình cẩn thận, mỗi một vật nhỏ như một tờ giấy, một cây bút trong thư phòng này mà lạc chỗ là ông ta biết ngay.

Trông thấy dưới nghiêng ngọc có mảnh giấy hoa tiên có đề một giòng chữ.

Như cặp chân mày, ông nhìn kỹ, thấy trên tờ giấy đó có đề năm chữ rằng rằng :

« Kiệu Trung Khởi Phong Vân » (sóng gió nổi lên trong kiệu).

Nét bút cong queo như một người mới học viết, khẽ nhip lên bằng ba tiếng nhỏ, tên cận vệ đều ngoài nghe thấy âm hiệu tức khắc cung kính tiến vào.

Ông ta hỏi nhỏ :

— Ban này ai vào đây ?

Tên cận vệ ngơ ngác trả lời :

— Thưa Giáo Chủ chẳng có ai dám tự nhiên vào thư phòng của Giáo Chủ.

Thì ra lão già này chính là một nhân vật khét tiếng trong võ lâm, mà cũng là đương kim Minh Giáo Chủ : Dương Tiêu.

Ông ta lạnh nhạt bảo :

— Lui.

Người hộ vệ vừa khuất sau cánh cửa, thì thân hình của Dương Tiêu vẫn giữ ý tứ thái cũ, không quay đầu trở lại, nhưng ông ta bay ngược về phía sau, lọt qua khung cửa sổ một cách vô cùng chín chắn.

Có ai trông thấy, cứ cho rằng sau lưng của ông ta có thêm một cặp mắt để nhìn đường.

Dương Tiêu ra khỏi thư phòng của mình chừng một lúc, thì đoàn cầm y thị vệ liền được lệnh cấp báo mở lưới bao vây những chiếc kiệu của tân khách.

Bầu không khí nặng nề và trang nghiêm bao trùm lấy cổng chính của Thiên Hồng Biệt Điện.

Những tên kiệu phu được đưa về một xó vì có lệnh ban ra bảo phải cấp tốc tra xét những chiếc kiệu này.

Đoàn cầm thị vệ thật là tay chân nhanh nhẹn, trong cái chớp mắt thì xếp đặt xong xuôi, và bắt đầu ra tay tra xét..

Những việc biến động xảy ra, Hoài Ngọc tuy ngồi trong kiệu nhưng đều nghe rõ mồn một.

Ngực chàng đánh thình thình, cho rằng cơ mưu của mình đã lộ liễu..

Chàng cho rằng :

« Chắc hẳn nàng thiếu nữ có sắc đẹp yêu kiều diễm lệ đã báo cáo tông tích của mình... » nhưng vì sao họ chẳng khám xét ngay kiệu của mình, mà lại khám những chiếc kiệu từ phía Đông...

Bởi là vì người có giắt bên nhạy, Hoài Ngọc chẳng dám nhìn ra ngoài nhưng nhờ lỗ tai, chàng cũng nghe bọn chúng bắt đầu khám xét thật kỹ từng chiếc kiệu.

Bỗng chợt có tiếng rú kinh hoàng của một tên thị vệ, đập vào tai chàng, rồi có tiếng người nói :

— Thưa lãnh binh đại nhân, có xác người trong kiệu.

Có giọng nói oai nghiêm vang lên :

— Đưa ngay ra đây.

Liền theo đó có tiếng người rú lên, từ trong đám kiệu phu :

— Vương đại nhân bị thích khách ám toán...

Hoài Ngọc rón tóc gáy chàng định chừng rằng người xấu số kia chắc đã bị Hồng Phong xuống độc thủ khi vào kiệu.

Nghe có tiếng giầy nện trên mặt gạch đường như có người tiến về phía Vương Đại Nhân.

Bỗng có tiếng giải huyệt vang lên nho nhỏ, tiếp theo đó có tiếng người rên rỉ, có tiếng người thều thào :

— Ta bị nó điểm huyệt, lột lấy triệu phục cải trang...

Hoài Ngọc than thầm, biết việc làm của Hồng Phong bị lộ liễu nhưng chàng không hiểu vì sao bọn chúng vẫn cứ tiếp tục khám xét tới mãi.

Nghe tiếng khua động chàng biết ngay họ chỉ còn cách mình chừng năm ba chiếc kiệu mà thôi.

Lắng nghe bốn phía thấy gần đây có những tiếng thở nổi lên

đều đặn, biết rằng chung quanh mình đã có người rình mò, muốn thoát ra giờ phút này chẳng khác nào con cá tự đem đầu vào lưới.

Hoài Ngọc gằn răng nín thở, để hết tâm thần ý chí, chờ đợi nếu có một cơ hội thuận tiện tháo cũi sổ lồng, nhưng tình thế vô cùng nguy nan, vì họ đang lục soát trong chiếc kiệu kẻ bên chàng rất gắt.

Trong kiệu này chiều rộng chỉ có chừng ba bốn thước vuông thật chẳng có nào ẩn nấp cho được.

Tình trạng vô cùng nguy cấp, chàng chỉ còn có nước đánh liều, bao nhiêu chân khí trong người chàng thấy đều đưa xuống tận Đan Điền, bàn tay hữu của chàng từ từ đưa lên trước ngực tập trung hết tinh thần ý chí vào chiêu thức Thần Long Thu Thủy.

THẾ VÔ BÍ TRUYỀN

Rèm kiệu vừa khê hé lên, thì bao nhiêu công lực trong người chàng thấy đều thoát ra trong nháy mắt.

Kiểu phu là một người thân hình vạm vỡ, nhưng vừa đưa tay vén rèm, bỗng thỉnh lình từ trong kiệu có một luồng sức mạnh đưa ra rồi hút mạnh một cái làm cho hắn ta phải té nhủi vào bên trong.

Thân hình của hắn vừa té vào kiệu, thì huyết cảm liền đau lên một cái, trong lòng cả sợ, định kêu cứu, nhưng việc đã lỡ rồi.

Rồi bức rèm kiệu liền bay lên mấy cái, như có một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Ngon gió giả tạo đó chính do Hoài Ngọc làm ra để làm rối loạn thị giác của mọi người và vào lúc đó thì cơ thể của Châu Hoài Ngọc từ trong rèm bắn nhanh ra như một mũi tên bay, làm cho có trên hai mươi người đứng gần đó, mở mắt trừng trừng để khám xét nhưng chẳng có một người nào trông thấy.

Hoài Ngọc biết rằng đêm hôm nay mình được giữ toàn sanh mạng hay không, chỉ trong thế vô này, thế nên bao nhiêu tuyệt kỹ khinh công của chàng thấy đều dồn vào đó.

Cơ thể của chàng đã thoát đi trên hai mươi trượng mà chẳng thấy ai phát giác. Hoài Ngọc lòng mừng vô hạn, tin chắc rằng mình đã xuất lao lung.

Vừa trút bỏ được gánh nặng ngàn cân, thì hình ảnh mỹ miều của người thiếu nữ ban nãy lại hiện lên trong thần trí.

Chàng nghiêng rặng, tự nói với mình :

— Ta tìm được Hồng Phong, ta sẽ quay đầu trở lại tặng mi một bài học nên thân, thử xem Hồng Ca Ca có nương tay đối với mi như ta hay không thì biết...

Cầm tướng của chàng vừa tới đây thì hai chân đã chạm trên mái ngói...

Nào hay chưa kịp xuống tấn để được thăng bằng, bỗng bầu áo của chàng bị một người nắm đưa cao lên cho chân dừng chấm đất.

Bay hồn bạt vía, không cần suy nghĩ. Châu Hoài Ngọc liền dùng hai tay của mình tung nghịch ra phía sau một chiêu Không Tiền Tuyệt Hậu.

Tay hữu của chàng luồn qua vai trái, móc một đường nhanh như điện vào cặp mắt của đối phương.

Đó là một thế vô dùng để gỡ đòn khi bị đối phương kèm chế mình ở phía sau lưng.

Nếu gặp phải tay tầm thường, chẳng bị móc mắt thì huyết Trang Cực cũng bị đâm nhắm bị đường tiêu mà chết.

Nhược bằng gặp phải người cao hơn mình, thì dưới thế vô lạ lùng ấy phải tức tốc buông bầu áo của mình, để thoát vòng kèm tỏa.

Nào hay đầu thế vô kỳ lạ này chỉ điểm ra chưa được bốn phần thì hai huyết Khúc Trĩ trên hai khuỷu tay của chàng thấy đều đau lên một cái.

Hai cánh tay sắt thép của chàng liền mềm ra như bún, không còn cựa quậy gì được nữa.

Văng vẳng bên tai chàng vang lên một tiếng cười nhạt, tiếng cười này đập vào tai của Châu Hoài Ngọc làm cho chàng bắn loạn tâm thần, kinh tâm hãi hớp, vì giọng cười trong trẻo được mùi mai mai, đúng là giọng cười của nàng thiếu nữ vừa đấu chiến với mình trong kiệu hoa khi nãy.

Hoài Ngọc nghĩ thầm :

— Khi này nàng giao chiến với ta hơn hai mươi hiệp, cầm đồng ngang ngựa, sao bây giờ chỉ trong một đòn mà bắt ta như lấy đồ trong túi, một tay nàng nắm bắt cổ áo của ta, còn lại một tay vì sao điểm được một lượt vào hai huyết Khúc Trĩ ?

Hoài Ngọc nói :

— Có nương tay lúc tôi chẳng đề phòng... từ phía sau đánh lên...

Lời nói của chàng vừa đến đây thì bị giọng cười khi nãy cắt đứt, rồi một câu nói thanh tao mà đánh thép lọt vào tai...

— Hay cho chiều Không Tiền Tuyết Hậu...

Lời nói này đập vào tai làm cho Châu Hoài Ngọc càng thêm sợ hãi, vì bởi giọng nói này thanh tao trang nhã, nhưng giọng nói được khàn khàn rõ ràng là giọng nói của người đàn ông trọng tuổi.

Lại nữa, còn một việc làm cho Châu Hoài Ngọc càng thêm sững sờ kinh dị là vì thể vô Không Tiền Tuyết Hậu chàng vừa dùng đây, vốn là một đòn cứu mạng của dòng họ Châu nhà chàng, trải qua bao nhiêu đời, chẳng truyền thụ cho người nào, cơ sao người này lại biết rõ?

Chưa bình tĩnh tâm thần, thì chàng đã bị ném nhoài người trên mái ngói...

Ngửa mặt trông lên, dưới ánh trăng bàng bạc, có một người tuổi ngoài lục tuần, nhưng mái tóc vẫn còn đen.

Trong thấy sóng mũi thẳng và vành môi xinh đẹp được một vẻ kiêu kỳ, chàng đoán chừng người này là người trong thân tộc của nàng thiếu nữ ban nãy.

Lão ta bình tĩnh nói :

— Giam nó vào trong biệt phủ, ngày mai hỏi lại.

Một tiếng dạ vang lên nhỏ từ phía sau lưng chàng có hai tên Cầm Y Thị Vệ bước tới đỡ chàng đứng dậy.

Hai người Cầm Y Thị Vệ vừa xáp vào mình chàng, thì một việc lạ lại xảy ra. Bởi vì trong một cái chớp mắt hai huyết Khúc Trĩ đã được hai người này giải tỏa, hai cánh tay của chàng vừa phục hồi sinh lực liền bị bỏ ra phía sau một cách lạ kỳ làm cho không thể nào vùng vẫy.

Rồi hai gót chân của chàng ly khai khỏi mặt đất, hai bên tai gió nổi ào ào, hai người này đỡ chàng chạy nhanh như giông như gió.

Vô số mái nhà cao vút, hoàng cung nhấp nhô trước mắt chàng như những lượn sóng và trong một cái chớp mắt thì thân hình của ba người xuyên qua một khung cửa sổ, rơi mình trong gian thư phòng vắng vẻ.

Hoài Ngọc lấy làm lạ, không biết tại làm sao văn phòng lại dùng đồ nhốt phạm nhân?

Cảm nghĩ vừa thoáng hiện lên, thì thân hình của chàng bị họ xô

ngã bôn vào một góc tường, hai cánh tay hoạt động như thường, chỉ từ nơi rún trở xuống thì lại tê liệt đi...

Bởi vì huyết Hoàng Khiêu chỉ trong chớp mắt đã bị đối phương điểm trúng.

Hoài Ngọc ngờ ngác nghĩ rằng, một tên Cầm Y Thị Vệ tầm thường mà lại còn có lối điểm huyết nhanh nhẹn đến thế, thì người lãnh đạo còn cao siêu đến bậc nào.

Nằm co trong một xó tường, chàng lại dùng thính giác nghe ngóng những việc động tĩnh ở ngoài.

Cặp mắt nhìn lơ đãng, bỗng chàng bắt gặp trên mặt đất một mảnh giấy đang bay trong một cơn gió thoảng.

Trông vào mảnh giấy, Hoài Ngọc khẽ giật mình vì thấy trên ấy có đề mấy chữ.

«KIẾN TRUNG PHONG VÂN»

Chàng nghiêng rằng nghĩ thầm :

Rõ đây là bút tự của con quý cái đó. Như một lúc hai tên giám thị không đề ý, chàng tho tay hất lấy nhanh mảnh giấy hoa tiên bỏ ngay vào lòng.

MÙA BÚA TRƯỚC CỬA LỚ BANG

Tờ giấy vừa lọt qua làn áo, thì từ ngoài khung cửa sổ bỗng có một vật đen xì bay vào vào và rơi trên mặt đất.

Giật mình kinh ngạc, vì vật ấy liền cắt ngang giống tư tưởng vừa giận hờn vừa uất ức đang dâng lên trong lòng chàng.

Hoài Ngọc quắc mắt nhìn kỹ, thấy gá ấy là một quan văn thân thể gầy gò ốm yếu, mình mặc bộ triều phục theo bậc tam phẩm trong triều.

Hoài Ngọc lấy làm lạ không biết tại sao tam phẩm đại quan mà lại bị ném vào một cách bí hiểm như thế.

Chàng thấy người này có vẻ đau đớn quay đầu nhìn lại, Hoài Ngọc tay chân rụng rời, vì đó chẳng phải người xa lạ, mà chính là gã thiếu niên vừa trẻ đẹp vừa tinh ranh, mà chàng mới kết làm bằng hữu mấy ngày hôm nay.

Đầu đuôi cũng chỉ vì Hồng Phong rủ ra như Hoài Ngọc.

Bởi vì Dương Tiểu sau khi đọc giòng chữ trên tờ giấy, liền vội tháo lui ra ngoài.

Mấy chữ «Kiệu Trung Phong Vân» làm cho ông ta vừa phi thân trên mái Thiên Hồng Biệt Điện, vừa miên mang suy nghĩ :

— «Kiệu Trung Phong Vân, có nghĩa là sóng gió nổi trong kiệu nhưng trong kiệu làm sao có sóng gió ?»

Bước chân của ông ta vô tình đưa ông ta ra đến ngoài cổng chính của Thiên Hồng Biệt Điện, thỉnh có một hàng kiệu xếp thành hình chữ nhất trước cổng đập vào mắt ông ta.

Lòng nghi ngờ liền nổi lên trong trí, hay là y trong đám kiệu này có việc gì mờ ám ở bên trong ?

Có ai là người to gan dám vào thư phòng của ông ta báo cáo một cách mờ hồ như vậy ?

Lão liền truyền cho một vị lãnh binh trong đoàn Cầm Y Thị Vệ lục soát, còn bản thân Dương Tiểu thì nép mình đứng khuất trong bóng tối của một cái hoang cung.

Bởi vì là nhất bang chỉ thủ võ công của Dương Tiểu trong Võ Lâm bấy giờ được bao nhiêu người địch thủ ? Vì thế mà đôi mắt ông ta bỗng nhạy biết dường nào.

Trông thấy hai tên thị vệ kéo một người cứng đờ từ trong kiệu đi ra, Dương Tiểu mỉm cười tự nói với mình :

« Rõ ra thì kiệu trung phong vẫn là thế... chẳng rõ trong những chiếc kiệu kia còn có sóng gió nữa hay chăng ?»

Dương Tiểu tuy đã già, nhưng hãy còn những ý nghĩ hài hước. Và đôi mắt của ông ta vẫn theo sát những người thị vệ.

Đến chừng họ lục soát đến chiếc kiệu của Tiểu Hồng, ông ta lại tự nói thầm :

— Không lẽ trong kiệu của con gái cưng mình mà có sóng...

Cảm nghĩ của ông ta vừa tới đây thì thỉnh linh bị cắt đứt vì ông ta vừa thoáng thấy người khám phá kiệu bỗng thỉnh linh bị ngã vào bên trong...

Vốn là một người lịch lãm giang hồ, thoáng thấy là biết ngay có biến, giữa lúc đó thì trên mười người đứng chung quanh kiệu không ai biết rằng người khám kiệu đã bị gian tế xuống tay.

Khinh công của Hoài Ngọc đã lên đến hàng thượng thặng nhưng không làm sao qua mắt nổi Dương Tiểu Giáo Chủ.

Lần khỏi mờ từ bên trong kiệu bay ra ngoài, thì Dương Tiểu đã chặn đường một cách chính xác.

Cơ thể của ông ta đi sau mà tới trước, và ông ta đã bắt được Châu Hoài Ngọc dễ dàng như lấy đồ ở trong túi.

Bắt được Châu Hoài Ngọc trong tay, ông ta tức giận vô cùng không biết tại vì sao nó lại trốn vào kiệu của con gái cưng của mình.

Nào hay đầu năm ngón tay của ông ta nắm thật chắc, thì ngón tay móc mắt của Châu Hoài Ngọc đã tới, ông ta giật mình, chẳng rõ thằng nhỏ này xuất xứ từ đâu mà lại rành thế võ bí truyền của giòng họ Châu.

Hề là người trong làng Võ Lâm, ai lại chẳng biết vào thuở nhà Tống, có một người nổi danh thiên hạ là Châu Tứ Liễu.

Người này vốn là vị quan văn, làm đến chức thừa tướng trong nước Đại Lý ở Vân Nam thường theo chân vị vua nổi tiếng của nước Đại Lý vì nhờ có môn Nhất Dương Chỉ mà được xếp vào hàng Thiên Hạ Ngũ Cao thủ thiết danh là Nam Đệ.

Chiêu thức gỗ đòn đó tuy là cao độc, nhưng vì thủ pháp của Châu Hoài Ngọc so với Dương Tiểu thì quá đời kém xa, nên thế võ của Dương Tiểu đi sau mà tới trước, chỉ dùng có một ngón tay nhưng ông ta đã đâm vào hai huyệt Khúc Trí nhanh đến gần như một lượt.

Trao hai gã gian tế cho hai tên cận vệ rồi, Dương Tiểu liền trở vào chánh điện của Hồng Biệt Điện.

Cách thêm năm dầy nhà nữa mới tới nơi, mà ông ta đã nghe tiếng bàn ghế chạm vào nhau kịch liệt chen lấn vào những tiếng chén bát vỡ tan nghe tiếng cốc cốc đinh tai.

Trong chớp mắt ông ta đã tới trên mái ngói của tòa nhà bảy tầng, ghé mắt nhìn xuống thấy một cảnh tranh đấu kinh hồn đang phô bày trước mắt.

Chúng Cầm Y Thị Vệ có mặt tại đây, toàn là những tay cao thủ trong Minh Giáo do ông ta tuyển chọn kỹ càng, thế mà bây giờ chỉ bao vây chung quanh một vị quan thuộc hàng tam phẩm gào thét ra uy mà chẳng dám xông vào trong vòng năm trượng.

Tất cả ám khí bây giờ họ đã ném ra hết, nên họ dùng những chén bát trên bàn tiệc ném vào mình của viên quan tam phẩm này như những cơn mưa ào ạt.

Thế nhưng hai ống tay áo của vị quan này vô cùng huyền diệu,

chỉ có hai bức lụa mỏng toanh, nhưng khi thì cứng như hai thanh gậy thép, đánh bay những môn ám khí ra ngoài xa...

Khi thì mềm mại như hai vệt mây mờ, cuốn những ám khí bằng chén bát lại, rồi ném trở ra vào vào...

Trong khi ông tay áo của chàng có những làn cương phong mạnh mẽ thổi ra làm cho những tên Cầm Y Thị Vệ bạo dạn ủa tới tấn công đều bị luồng cương phong mãnh liệt này tạt vào mặt làm cho đau rất như chạm phải lửa, nên chẳng có một người nào dám tới gần.

Cơ thể của viên quan tam phẩm này bay nhảy le lết trên đám bùn ghềnh bãi, đôi môi thoáng hiện một nụ cười ranh mãnh.

Đột nhiên viên quan này hét to một tiếng, bắt thần bắn vọt về hướng Đông, tấn công tung bùng bùng ba lối đá liên hoàn.

Ba đá này thế nặng hơn nghìn cân, làm cho vòng vây gần vỡ ai cũng ngỡ rằng viên quan này sẽ phá vòng vây theo đường đó. Duy có một người đứng trên mái nhà là Dương Tiêu tự nói với mình:

« Dám mứa búa trước mặt lỗ bâu, dùng chỉ kẻ dương Đông kích Tây ứng dụng trong Thiên Hồng Biệt Điện».

Cảm nghĩ của ông ta chưa dứt, thì cơ thể của viên quan ấy, bất thành linh bắn vào trở về phía Tây nhanh như một mũi tên bắn nghịch.

Đến một người trăn trăn, có tính sương kín như băng như Dương Tiêu Giáo Chủ mà cũng phải thốt ra mấy tiếng:

— Hay cho không thủ Nhập Bạch Nhân.

KỶ PHÙNG DỊCH THỦ

Vì phía dưới đại sảnh, lúc bấy giờ trên tay của viên quan tam phẩm đã có cầm một thanh đại đao sáng giới.

Bởi lẽ Hồng Phong ban này giả vờ tấn công về hướng đông để làm cho địch sanh rồi đột ngột bắt thần hai bàn chân của chàng dùng bộ pháp Đảo Bát Cung tốc tốc bắn lùi.

Chúng Cầm Y Thị Vệ đang đứng phía Tây vừa thấy một chiếc bóng mờ bắn tới, thì người cầm đại đao đi đầu đã hét lên một tiếng thảm thiết.

Bởi vì Uyển Mạch của hân thành linh đau thấu tận xương, dường như bị một mũi dùi sắt nung đỏ đâm vào.

Nhanh như chớp, vũ khí trong tay của hân tức khác thay tay nắm gọn trong tay của tên gian tế đang mặc sắc phục quan tam phẩm của triều đình.

Binh khí lọt vào tay, cũng như hân thêm thêm cánh, có một ánh hào quang liên bùng lên dưới ánh đèn sáng rực như một cái vòng cầu thật là đẹp mắt.

Đôi mắt của Dương Tiêu sáng quắc lên, khen thầm rằng:

— Thật là... đao pháp quá hay.

Những tiếng này vừa vang lên thì dưới kia, gã gian tế đã chém ra chín lưỡi liên hoàn trông thật là ngoạn mục.

Rồi trong khoảnh, thời gian ngắn ngủi đó, có một tràng binh khí khua lên rang rang...

Mãi đến khi đường đao thứ chín vừa dứt, thì trên có hơn mười mấy tên Cầm Y Thị Vệ nắm lờn ngọn giữa chiến trường.

Thế là thanh đao của hân đi tới đâu, thì đoàn Cầm Y Thị Vệ ngã rạp tới đó.

Nhưng vòng vây này vừa tan, thì vòng vây khác lại ập tới bao vây trùng điệp...

Bỗng nhiên bên tai của Dương Tiêu vang lên một câu nói thật là thanh tao:

— Sao chẳng có ai...?

Nhân quang của Dương Tiêu dán chặt vào đường đao của viên Tam Phẩm này, chẳng quay đầu trở lại, ông ta bình thản nói:

— Hừ ban này Kiệu Trung phong vẫn bây giờ Yến Trung phong vẫn.

Có tiếng cật lên lạc giọng:

— Cha...!

Rõ ràng người đứng sau lưng ông ta chính là Tiểu Hồng quận chúa, nàng hồ thẹn cúi đầu, chẳng ngờ việc làm của mình đã bị cha mình biết rõ.

Tiếng «cha» đầy vẻ thẹn thùng của nàng chưa trọn, thì đột nhiên đoàn Cầm Y thị vệ trong đại sảnh vệt ra hai phía, tự mở ra một con đường.

Nàng rú lên khe khẽ, ngỡ là viên quan tam phẩm này có thủ pháp lạ lùng, đã làm cho bọn cầm y thị vệ ngã ra, nào hay đầu trong giữa con đường trống trải ấy, bây giờ bỗng hiện ra một người.

Ấy là một người trung niên, trên mình mặc theo y phục Cầm Y

Thị Vệ Tiểu Hồng nắc tròng liền nhận ngay ra đây là một viên đầu mục trong Minh Giáo, mà cũng là viên Lãnh Binh trong đoàn Cầm Y thị vệ.

Giờ đây thân hình của viên tam phẩm này cũng đã dừng lại làm cho Tiểu Hồng lại khê giết mình, nằng khê cau mày, trong dạ bằng hoàng, chẳng rõ tại làm sao trong Thiên Hồng Biệt điện đêm nay lại xuất hiện nhiều chàng trai trẻ đẹp như thế này.

Bộ sắc phục bề vệ của nhà quan, không những không làm kém vẻ thanh tao trang nhã cho chàng, mà trái lại càng làm tăng thêm một nét hài hước trong bộ điệu tinh ranh của gian tế.

Tiểu Hồng nghĩ :

« Nếu tên gian tế này đứng gần với thằng nhỏ đầu với mình ban này trong kiểu thật chẳng ai hơi ai kém ? »

Vừa bằng hoàng nghĩ đến đây, thì chợt bị một tràng tiếng vang ròn rã vang lên.

Bởi vì viên Cầm Y Thị Vệ là Hồ Giang Bắc đã tuốt binh khí của mình ra khỏi vỏ.

Món binh khí là một thanh đại đao mà trên bề sống có gắn trên mười chiếc khoen vàng, mỗi khi khua động thì vang lên những tràng nghe rang rã thật dễ làm cho người ta đáng khiếp.

Tiểu Hồng nghe Dương Tiểu nói :

— Đao đấu với đao thật là « tương ngộ lưỡng phi, kỳ phùng địch thủ. »

Câu nói của ông ta chưa trọn, thì từ phía dưới kia vang lên một tiếng thét vang lừng xé nát bầu không khí nặng nề chết chóc...

Hồ Giang Bắc đứng cách Hồng Phong năm trượng, thế mà sau tiếng thét, thì thân của ông ta liền trở tới, Tiểu Hồng chưa kịp nháy mắt thì hai người đã gần sát với nhau không đầy ba thước mà thôi.

Rồi lưỡi kim hoàn đao trong tay của Hồ Giang Bắc đâm ra một đường vào giữa Trung Cung của Hồng Phong.

Chiêu thức tuy tầm thường, nhưng nhanh không thể tưởng Tiểu Hồng thậm nghĩ nếu mình nằm trong trường hợp của người họ thì khó mà tránh nghĩ khỏi thể công tàn bạo bất chợt như vậy.

Không ngờ mũi gươm của tên gian tế này chỉ vẽ nhanh một vòng trên mặt gạch, thì liền đây thân hình của hắn lách sang cánh hữu

chứng năm tấc, đề rồi tránh thoát đường đao này trong kẻ tóc đường tơ.

Tiểu Hồng rú lên một tiếng kinh lạ, nằng là một người luyện võ từ thuở mới lên năm, nên sành thập bát ban võ nghệ, riêng về đao pháp cũng bỏ rất nhiều công phu rèn luyện, nay thấy người này lánh đao một cách vô cùng mạo hiểm, trong thâm tâm lấy làm kinh sợ.

Vì rằng trong đao pháp có lối đánh theo phép Đả Đao chuyên tìm cách gần mình đối phương, đoạn kéo nhanh một đường thần tốc.

Biết dùng Đả Đao đúng phép thì khó tránh đỡ vô cùng, chính quan Võ ngày xưa đã dùng thế võ này mà làm cho biết bao nhiêu danh tướng đều rơi xuống ngựa. Thế rồi một tràng tiếng khua động của những chiếc vòng trên lưỡi kiếm, Hoàn Đao vang lên loảng xoảng, quả thật Hồ Giang Bắc, đã xử dụng Đả Đao.

Nhưng cũng vào giữa lúc đó thì thân hình của tên gian tế bỗng ngã ra phía sau trong một thế Thiết Bang Kiêu thật là đẹp mắt.

Thanh đao của Hồ Giang Bắc kéo nhẹ trên làn áo của Tam Phẩm làm rách đi một đường, để lộ lớp áo thư sinh phía trong của gian tế.

Nhưng khi lưỡi đao kéo chưa hết trốn, thì bỗng thịnh linh dưới chân của Hồ Giang Bắc có một vùng ánh sáng bùng lên rực rỡ.

Một đường đao của tên gian tế chém nghịch từ dưới hạ bàn trở lên trên, khi thế thật là hung bạo.

Nếu chạm phải một người không rành đao pháp ắt sẽ bị đường đao ấy phanh thây ra làm hai đoạn.

Nhưng Hồ Giang Bắc lại là người nổi tiếng trong Minh Giáo về môn xử dụng đại đao, nên vì thế mà ông ta lâm nguy không loạn, đường đại đao chưa dùng hết trốn thì tức khắc thay chiêu tức khắc kéo trở về bảo hộ tiểu tâm của ông ta.

Đứng trên mái ngói nhìn xuống, Tiểu Hồng thấy trước ngực của ông ta hiện ra một đường đao mỏng như một đường tơ sáng chói, hộ vệ hết tất cả những trọng huyết nằm trước tiểu tâm kẻ từ Đan Điền cho chí Mi Tâm.

Rồi hai lưỡi đại đao của hai hảo thủ lướt qua chỉ cách một tờ giấy mỏng làm cho những người có mặt gần không nổi, đồng kêu lên phảng phất tiếng đề nghị khen đao pháp tinh vi.

Sau cái va chạm khéo léo như thế này, cả hai người đồng nhảy

lộ từng mình một cái, để rồi dang ra xa hai trượng, trợn mắt nhìn nhau.

Một người thăm khen đối phương của mình vì sao tuổi nhỏ mà lại có lối đánh múa đao tuyệt diệu như thế này.

Còn một bên thì lấy làm bực tức vì bởi lối trảm ngược từ phía dưới lên trên cay đao, nhưng vì sao lại chẳng hạ nổi đối phương.

Trong giây phút ngắn ngủi này, cả hai người đồng suy nghĩ tìm một lối đao lạ lùng nhất, bí hiểm nhất của mình để thắng đối phương cho kỳ được.

Bây giờ đoàn Cầm Y Thị Vệ đã lần lượt thu dọn chiến trường và vây quanh thành một cái hình bầu dục, mở mắt mà quan sát trận đấu đại đao vô cùng kinh khiếp này.

Khán giả thấy lưỡi Kim Hoàn Đao nằm trong tay của Hồ Giang Bắc từ từ vẽ nhẹ một vòng trước mặt mình một vòng tròn, Hồng Phong thoáng trông biết ngay tên này đang hư trương thanh thế để mượn trớn tấn công.

Quả nhiên, sau khi ông ta vẽ ba vòng, thì thân hình rùn sát đất.

Hồng Phong cười thăm, bởi vì chàng luyện đao từ thuở nhỏ, nên các môn sở trường về đao, chàng đều thông thạo, thoáng trông biết rằng đối phương sẽ sử dụng môn Phục Hồ Đại Đao.

Môn Phục Hồ Đại Đao chuyên tấn công hạ bàn thật là ác độc, phải là một tay luyện đao trên ba mươi năm mới biết cách dùng.

Bằng thỉnh linh Hồ Giang Bắc thét lên một tiếng như hổ rống đầu non thân hình của hắn ta lặn sát đất như một quả cầu, trong nháy mắt đã tiến sát vào chơn của Hồng Phong, và nhanh như chớp, người này trảm vào chơn của chàng ba đao liên hoàn, ba đao này như một bực thang lầu, càng chém thì càng đi cao lên, ánh đao loang loáng thật khó đỡ ngăn.

Hồng Phong buống ra một chuỗi cười, thân hình của chàng bắn vút lên cao để rồi từ trên chàng loang đao ra thành một hình tròn rạng rỡ, dường như một chiếc mâm thật to từ trên cao ụp xuống, do đó mà thế đao chuyên dùng để phá Phục Hồ Đại Đao.

Trong nháy mắt hai vòng hào quang hòa lẫn vào nhau như thành một khối.

Những tay thấp kém hiện diện tại đây bây giờ không còn đủ nhãn lực để phân biệt vị trí hai người nữa.

Đấu chiến với nhau ác liệt đường ấy, mà không có một tiếng binh khí chạm vào nhau.

Xa xa, Tiểu Hồng đứng trên mái điện mà vẫn còn nghe thấy tiếng gió bay nghe ra rào rào, như thế cũng đủ biết nội lực của hai người này hùng hồn thâm hậu đến chừng nào.

Bằng thỉnh linh nghe Lương Tiêu cất tiếng đếm nhỏ nhỏ :

— Một trăm lẻ sáu... một trăm lẻ bảy... một trăm lẻ tám... dứt.

Chữ dứt vừa xong thì dưới chiến trường vang lên một tiếng choang đình tai nhức óc.

Rồi hai luồng hào quang tắt phụt, và giữa đại sảnh tức khắc hiện ra hình bóng của hai người.

Gả mặc áo Cầm Y Thị Vệ thì sắc mặt tái xanh, cắt không còn chút máu chảy tay xá chào người mặc áo tam phẩm nói rằng :

— Mi còn nhỏ tuổi mà đao pháp xuất quỷ nhập thần, ta lấy làm bội phục, xin cho biết đại danh ?

Viên quan Tam Phẩm mỉm một nụ cười ngạo mạn, tay tả cầm lưỡi Kim Hoàn Đao vừa cướp được, trên tay của đối phương rồi gõ vào bên lưỡi đao tay hữu của mình vang lên một tiếng thanh tao trả lời :

— Ta họ Hồng tên Phong...

Nhưng chỉ nói tới đây, thì Hồ Giang Bắc ngựa mặt lên trên thở dài nói :

— Đã, sinh Hồ Giang Bắc sao còn...

Bởi phạm là con người nhà võ, thì xem binh khí của mình trọng hơn sinh mạng, ngày nay Hồ Giang Bắc bị Hồng Phong dùng một thế võ mọn mà đoạt được binh khí giữa đám ba quân, ông ta hổ thẹn vô cùng hỏi cho ra tên tuổi của đối thủ mình rồi bất thỉnh linh ra tay tự tử.

Việc xảy ra thật là đột ngột, Dương Tiểu Hồng chưa kịp kêu lên một tiếng, thì Dương Tiêu đã phi thân xuống gian đại sảnh như một con diều hâu dớp mồi.

Tiểu Hồng ở bên mình Dương Giáo Chủ mười mấy năm, mà Tiểu Hồng chưa hề có dịp trông thấy cha mình sử dụng một đòn khinh công hỏa tốc như ngày hôm nay.

Theo thường lệ kẻ người nào đi nhanh chừng nào thì mạnh mẽ

hung thần chừng nấy, và gió tạt ra hai bên nghe vèo vèo, nhưng Dương Tiêu càng đi nhanh chừng nào thì cơ thể nhẹ nhàng khôn tả.

Mặt của Tiêu Hồng chưa kịp nháy, thì dưới kia hồ Giang Bắc đã ngã ngựa người ra, cứng đờ như một khúc gỗ, liền theo đó một ánh trắng bùng lên, rõ ràng có một đường đao mảnh liệt chém về phía cha mình.

Không biết một luồng mảnh lực nào thúc đẩy, Tiêu Hồng bắt chước theo bộ điệu của cha ban nãy, phi thân xuống gian đại sảnh.

Nhưng nàng chỉ bay khỏi mái ngói chừng hai trượng chưa đi được hai phân ba khoảng cách thì trước mặt nàng bày ra một cảnh tượng lạ lùng.

Rõ ra thì Dương Tiêu ban nãy, thấy tên gian tể giao đấu với Hồ Giang Bắc trên hai chục đòn mà hai lưỡi đao chưa hề chạm vào nhau một tiếng, trong dạ khen thâm, không biết thằng nhỏ giả dạng viễn quan kia là học trò của ai mà rành rẽ đao pháp như thế.

Ông ta biết số di hai thanh đại đao không chạm vào nhau là bởi thằng nhỏ này thuộc lòng đường Phục Hồ Đao, nên nó cố tình trốn tránh hệ lưỡi đao của Hồ Giang Bắc đi tới đâu, thì nó đi tới đó, đôi bên như cút bắt với nhau, nhưng không tài nào bắt kịp.

Ông ta xem đến đòn thứ chín mươi thì biết ngay dụng ý của tên này, chờ cho đường Đao Phục Hồ dùng hết, sẽ hạ ngay đối thủ.

Thật sự dự liệu của ông ta không sai, ông ta vừa đếm hết đòn số tám tức đòn cuối trong Phục Hồ Đao thì hồ băng tiếng dột thê rồi tên gian tể cướp lấy vũ khí của đối phương một cách tài tình.

Đến khi ông nghe Hồ Giang Bắc nói lên một câu bị chêm, thì biết ngay ý định của y.

Từ một nơi thật xa, thân hình của ông ta đi sau mà tới trước, ngón tay của Hồ Giang Bắc chưa chạm vào huyết Hắc Đầu, thì ngón tay của Dương Tiêu đã diềm trước vào nguyệt khúc trỉ của ông ta, cánh tay của Hồ Giang Bắc đau đớn rồi.

Thế rồi huyết tể của ông ta cũng bị diềm phải, ngã người trên mặt đất.

Hồng Phong thấy đối thủ của mình đưa tay lên tự vận, còn đang ngờ ngác bỗng tình linh thấy một chiếc bóng mờ từ trên mái diềm đâm vào xuống...

CHỈ DÙNG MỘT THỂ VÕ ĐỂ ĐỊNH HƠN THUA

Hai chân của người nầy vừa chạm vào mặt đất, thì Hồng Phong thất sắc kinh hoàng bởi vì thân pháp của người nầy, thật là bình sanh của chàng chưa từng thấy.

Không dám chần chờ, chàng biết rằng chung quanh đây còn không biết bao nhiêu tay cao thủ, nếu chẳng tiện hạ thủ thì không thể nào trốn thoát, vì thế mà thân hình của chàng lập tức xuất phát chém ra một đòn, Quá Quan Trảm Tướng.

Bởi quá kinh khiếp tài bộ của người nầy, nên đường đao Quá Quan Trảm Tướng dùng hết mười phần công lực.

Lưỡi đại đao xé gió vù vù chia ra làm ba ngò, trung, thượng và hạ trảm một cách ác liệt về phía đối phương của mình.

Nào hay đâu thể công võ công mạnh hạo của chàng vừa xữ dụng thì bỗng tiêu tan như mây khói, chẳng chạm phải một sức kháng cự nào.

Biết mình gặp phải một tay đại kinh địch, vừa toan xoay mình đổi bộ, thì cườm tay của chàng đồng bị đối phương khống chế ngay trong chớp mắt.

Thế là hai bàn tay của chàng bị tể đại chằng còn nghe theo sự sai khiến của chàng và lưỡi đao trong tay của chàng tức khắc bị đối phương tước lấy.

Quá đời kinh mang, Hồng Phong bấy giờ chỉ còn cách đi đào vì thượng hai chân của chàng phát ra một nguồn nội lực truyền ra trên mặt đất, làm cho thân hình của chàng bắn vù lên trên một cái cực mạnh.

Không ngờ cơ thể của chàng chỉ bay lên mặt đất chưa được hai tấc, thì bầu áo của chàng bị một người chop lấy đỡ bổng lên.

Đến khi Tiêu Hồng bay thân tới để tiếp cứu cho cha mình thì Hồng Phong đã bị Dương Tiêu diềm một lượt vào hai huyết Hoàng Khiêu mà từ từ quy xuống...

Tiêu Hồng trợn mắt căm hờn lên nhìn tên gian tể, bấy giờ hai người chỉ đứng cách nhau chừng ba thước, dưới ánh đèn sáng tỏ Tiêu Hồng càng thêm sững sờ, không biết tại sao tên gian tể nầy lại có một làn da mịn màng trắng trẻo, cặp mắt ướt át đang chớp chớp nhìn mình một cách thật là tình nghịch.

Thấy tên gian tế này vô lễ với mình giữ chốn đông người Tiểu Hồng tuốt gương ra thét:

— Đồ vô danh tiểu tốt, dám xúc phạm đến Giáo Chủ..-

Nói dứt lưỡi gương của nàng loáng như một vòng, chiếu ngay vào huyết Tỏa Hân của gian tế.

Nhưng đường gương chỉ đi được chừng phân nửa, thì bỗng nhiên tên gian tế buông ra một chuỗi cười hào hùng khoáng trá, đôi môi của chàng khẽ mở, lộ ra một hàm răng trắng như ngọc.

Chàng rõ chuỗi cười ấy có ma lực gì mà làm cho Tiểu Hồng Quận chúa không thể không thâu gương lại.

Nàng quắc mắt, quát hỏi:

— Đồ chuột lặc... cười gì?

Hồng Phong điềm nhiên nói:

— Ta cười một kẻ danh tiếng lẫy lừng, thiên kim của Giáo Chủ mà lại xuống tay giết người không thể chống cự.

Tiểu Hồng vô cùng uất ức, chưa kịp mở miệng trả lời, chợt nghe Dương Tiêu nói:

— Ta nghe nói nhà người đạo pháp xuất quỷ nhập thần vậy hãy so với tiểu nữ của ta một chiêu cho biết đạo pháp của Thiên Hồng Biệt Điện.

Hồng Phong thấy trên tay của nàng này đang cầm thanh trường kiếm, lại khi này nàng ta loang gương một vòng, Hồng Phong đã trông thấy trình độ võ công của người này ra sao, trong lòng nghĩ thầm:

— «Nếu so gương cùng nhau thì kiếm thuật của ta với nàng này chắc cầm đồng ngang ngửa, còn đấu bằng đao thì ta chắc thắng mười phần vì nếu nó chuyên dùng về đao, thì không bao giờ mang kiếm. Thật những bậc tiền bối của ta nói chẳng sai, trong Thiên Hồng Biệt Điện cao thủ như nêm ta bị kềm chế, thì chắc người bọn họ Châu của ta cũng gặp đều nguy hiểm, chỉ bằng ta dùng cuộc tranh đấu này này mà làm một việc.

Nghĩ đoạn hỏi rằng:

— Chỉ đấu một chiêu mà thôi sao?

Dương Tiêu lạnh nhạt nói:

— Võ công cao hay thấp chỉ dùng nửa chiêu là biết hơn thua.

Hồng Phong nói:

— Được... nhưng ta có một điều muốn trao đổi với mi.

Dương Tiêu một mực lạnh lùng nói:

— Mi cứ nói.

Hồng Phong trả lời:

— Ta bằng lòng chỉ dùng một đòn mà quyết hơn thua, nhưng nếu ta thắng thì người phải thả người anh em ta bị bắt ngoài kia.

Tiểu Hồng giết mình, chẳng rõ tại sao tên này giờ kẹt trong này làm sao biết được người anh em trong khi bị ở tù? Nàng đâu có biết đó chỉ là một lời ước đoán của người lanh trí mà thôi.

Dương Tiêu mỉm cười hỏi lại:

— Nếu mi thua thì sao?

Hồng Phong bắt chước thái độ bằng giả lạnh lùng của Dương Tiêu, trả lời:

— Nếu ta thua thì xin sách gương theo hân giáo chủ trọn đời vậy.

Tiểu Hồng thẹn đỏ mặt, thét:

— Nói nhảm... ta cắt lưỡi của mi.

Còn Dương Tiêu thì cúi xuống, xoa vào lưng của Hồng Phong nói:

— Đứng lên!

Được giải huyết Hồng Phong đứng phắt dậy, và Dương Tiêu đưa cho chàng hai thanh đại đao của chàng dùng ban này, còn lưỡi kiếm Kim Hoàn Đao thì đưa cho Dương Tiêu Hồng:

Thừa lúc xoay lưng về phía Hồng Phong người ta thấy hai vành môi của Dương Tiêu khẽ động lên mấy cái, người thân với giáo chủ lâu năm đều biết rằng ông ta đang nói nhỏ vài câu cho Tiểu Hồng nghe.

Rồi ông ta quay đầu trở lại, chỉ vào giữa mặt của Hồng Phong mà nói một câu:

— Đồ chuột lặc, hãy để hết tinh thần mà gìn giữ, chỉ một chiêu là quyết định hơn thua đó...

Dứt lời chàng thấy ông ta cất bước, thế mà cơ thể của ông ta lúi sáu bảy bước, thoát ra ngoài vòng mà khán trận.

Hồng Phong và Tiểu Hồng lúc bấy giờ cũng đều thối lui năm bước, cả hai đều tập trung hết tinh thần vào trong đường đao của mình. Trong giây phút vô cùng quan trọng đó, trong trí của ông,

Hồng Phong hiện ra trăm trăm, nghìn nghìn đôn hay phép lạ chàng cố gắng chọn một chiều tài tình tuyệt diệu nhất để hạ đối phương trong nháy mắt.

Còn Dương Tiểu Hồng thì lạ lùng thay, nàng đứng giữa chiến trường mà sắc thái thật là tươi tỉnh, như đã chắc thắng trăm phần trong tay...

Một số Cầm Y Thị Vệ này giờ trông thấy thắng gian tế tự xưng là Hồng Phong đây, biểu diễn đao pháp như thần, còn hồi nào tới giờ chẳng thấy Tiểu Hồng Quận Chúa múa đao, ại này cũng đều lo sợ thay cho nàng.

Tay của Hồng Phong cầm chắc thanh đại đao, nhưng trong thâm tâm thì có muôn ngàn ý nghĩ dâng lên như nước thủy triều rào rạt biến khơi.

Chàng nghĩ :

« Trong đời ta trôi giạt giang hồ đã nhiều nhưng chưa chứng thấy ai dung mạo đẹp như người này, nếu mình hạ độc thủ thì thật là tội nghiệp cho giai nhân... còn nếu nương tay thì Châu hoai Ngọc khó thoát khỏi vòng lao lý.

Trong lúc đang bồi hồi bất lợi thì chợt nhớ tới một chiều thật là kỳ diệu, có thể dùng để tước lấy vũ khí của đối phương.

ĐAO PHÁP AI CAO ? AI THẤP ?

Trong lòng của chàng thầm nghĩ :

— Bây giờ ta cứ tìm cách nào để lấy được binh khí của nàng, cốt để thủ thắng thì thôi, nếu chẳng may có mệnh hệ nào thì thắng Dương Tiểu Hồng nổi trận lôi đình càng thêm khó cho ta.

Nhìn thấy nàng thiếu nữ diễm lệ phi phàm kia, bây giờ đang đứng trụ hình theo Cao Thám Mã, thanh đại đao trong tay của nàng luôn luôn chỉ thẳng vào trên sống mũi của chàng.

Nhìn mãi mà chẳng khám phá ra thế võ này thuộc môn phái nào. Hồng Phong nào có biết đâu đây chỉ là một « Hư Chiêu » mà nàng giả tạo ra để chờ cho Hồng Phong lọt vào tròng.

Lúc bấy giờ bầu không khí thật là ngột thở nhưng đột nhiên bị một tiếng thét của Hồng Phong khuấy động.

Thế rồi thân hình của chàng bước tới như bay bằng chín bước liền hoàn.

Chín bước đi như Long Hành Hồ Bộ này vừa chấm dứt thì giữa đại sảnh có một ánh hào quang bùng lên rực rỡ.

Đường đao của Hồng Phong thật là mảnh liệt vô cùng.

Bình khí trong tay của chàng bắt đầu xuất động, người ta thấy ánh đao trùng trùng, điệp điệp, tràn về phía Tiểu Hồng Quận Chúa như một cánh làm cho người ta phải kinh hoàng thất sắc.

Nhưng mà...

Lạ thay thân hình của Tiểu Hồng vẫn đứng yên không cựa cựa, chờ cho làn sóng đại đao đi tới gần mình chừng ba bước, thanh Kim Hoàn Đao trong tay nàng bỗng chợt thu phát trở về, và tức tốc trở thành một hình tròn trước mắt của mình.

Phép đao của Tiểu Hồng thuộc là hạng thượng thông, lưới Kim Hoàn Đao cũng tạo thành một vầng ánh sáng màu rực rỡ dưới ánh đèn lưu ly...

Trong một cái nháy mắt, hai vầng hào quang này hòa lẫn vào nhau, Dương Tiểu Hồng trong lòng lo sợ không biết mưu sự của mình bại hay thành ?

Duy có một mình Hồng Phong tin chắc một trăm phần trăm là phải thắng, vì đây là một đường đao mà sư phụ chàng đặt tên là Cứu Chuyền Đoạt Hồn Đao, tuy một tấc chém ra nhưng ngấm ngấm bề trong có chín thế Không Thủ Nhập Bạch Nhãn...

Nhưng bao nhiêu đường đao dùng để tấn công, hoàn toàn là hư thế có nhiệm vụ hỗ trợ cho chín lần cướp đao đối phương một cách vô cùng hiệu nghiệm.

Thế đao đầu tiên của chàng chế n thẳng vào đỉnh đầu của Tiểu Hồng, dự cho đối phương thu đao chống đỡ...

Hồng Phong chờ cho đối phương cất lưới đao lên thì bàn tay tả tức thì vượt một loạt vào những vòng bí hiểm của nàng con gái là Âm Giao, Đan Điền, Khí Hải, Quang Nguyên và Trung Cực...

Tuy thế võ này có vẻ hèn hạ và khinh bạc nhưng Hồng Phong nghĩ chắc chắn sẽ nhờ nó mà làm cho thiếu nữ kinh sợ, và chàng sẽ thừa cơ hội mà đoạt đao ngay trong thế thứ nhất.

Sự dự liệu của Hồng Phong không sai một mảy, dưới thế công kỳ diệu đó đối thủ của chàng chỉ về trước mặt nàng một vòng hư chiêu và bắt buộc phải dùng lưới đao trong tay để đỡ đòn.

Hồng Phong vừa định trở tới lên một bước thì hành thủ đoạn, bỗng thỉnh linh Uyên Mạch của chàng bị một vật bén nhọn như một thanh sắt đâm vào đầu thấu tâm can.

Hết sức kinh mang, rõ ràng tay của nàng ta đang cầm lưỡi dao vậy thì dùng tay nào để tấn công vào Uyên Mạch của chàng chẳng lẽ... nàng này là người cùng môn phái của mình.

Thâm tâm của Hồng Phong chỉ có những ý nghĩ ngán đó, thì binh khí của chàng đã tuột khỏi lòng bàn tay.

Và tiếp theo đó bàn tay tả trắng tươi của nàng thiếu nữ đã bay tới, móc một đường vào cặp mắt của nàng...

Vô cùng kinh sợ chàng chẳng phải sợ mất cặp mắt của mình mà chàng chỉ kinh sợ tại sao nàng này dùng một thể võ mà mình thuộc lòng từ thuở nhỏ.

Chạm phải chiêu này, chỉ còn có cách bay mình sang phía tả nửa bước, mới có thể tránh ngọn đòn cay độc mà thôi.

Nhanh như chớp mũi võ hải của Hồng Phong lại vi nhẹ trên mặt đất nửa cái vòng tròn, để đẩy thân mình sang cánh tả, và chàng thở dài một tiếng buồn rầu áo nào... chẳng cần mở mắt ra nhìn, chàng cũng biết vũ khí của mình bây giờ đã nằm trong tay của thiếu nữ yêu kiều diễm lệ...

Trong nháy mắt ánh hào quang vật tắt, và một tràn võ tay vang lên vang dội, hòa lẫn trong những tiếng hô hét cổ vũ cho biệt tài của Tiểu Hồng Quân chúa.

Bây giờ trong hai tay của nàng cầm hai lưỡi dao, tay tả thì cầm binh khí của mình, mà tay hữu thì cầm binh khí của đối phương.

Việc này xảy ra vô cùng đột ngột, không ai được biết Tiểu Hồng Quân chúa chỉ dùng một đòn mà thắng đối phương.

Duy có trên môi của Dương Tiểu Hồng nổi lên một nét cười đắc chí, ý nguyện của mình đã thành.

Nguyên nhân vì ban này, ông ta đứng trên mái Thiên Hồng Biệt Điện, nhìn xuống thấy rõ ràng tên gian tế này đã dùng thể cướp dao kỳ lạ mà tước lấy Kim Hoàn Dao của Hồ Giang Bắc.

Ông ta đã thừa cơ hội trao lưỡi dao cho Dương Tiểu Hồng mà lặn đi một cách tỉ mỉ.

Nàng vốn bội phục võ công của cha mình như một vị thánh thần nghe cha mình dặn dò thì tin tưởng dâng lên bội phần, thấy chắc cả trong tay của mình.

THƠ SINH VÔ LÉ

Khi đối phương tấn công mình trước, nàng vô chống đỡ chớ thật ra chờ hai cán dao đi đến gần kề, bất thần nàng buông vũ khí trong tay của mình, dùng ngón trở diềm một cái vào Uyên Mạch để cho đứt đường gân, liền theo đó, cứ dùng cách Không Thủ Nhập Bạch Nhãn mà chớp lấy lưỡi dao của đối phương như bòn.

Nhanh như cắt, nàng trở bàn tay tả móc mắt đối phương làm cho Hồng Phong phải lệch mình sang cánh trái, vô tình nhường đường cho bàn tay tả của nàng đi qua để thâm hồi lại lưỡi đại đao của mình đã ném ra ban này...

Bao nhiêu cử động liền hoàn với nhau vô cùng chặt chẽ thật là khéo léo vô cùng.

Về phần Hồng Phong ban này cũng dùng chiêu thức này để cướp dao của Hồ Giang Bắc, nhưng sau khi thành công rồi, chàng còn đủ thì giờ để trao đổi vũ khí sang tay, vì thế khi động tác dừng lại thì binh khí của mình vẫn nằm trong bàn tay hữu.

Dương Tiểu Hồng vì thành công quá dễ dàng trong lòng quá vui nên để lưỡi Kim Hoàn Dao nằm bên tay tả, luận theo đao pháp làm như vậy thì đã kém Hồng Phong một bậc.

Hồng Phong tái mặt từ khi chàng cất bước giang hồ chẳng để cho ai tước được lưỡi dao trong tay của mình một cách dễ dàng như thế.

Dương Tiểu Hồng cười nói một cách lạnh lùng mỉa mai:

— Thắng bại thế nào? Võ công của mi đâu có xích đao hầu tên cận vệ của ta cũng chưa xứng đáng... Bây giờ, mang nó giam vào tư phòng cho ta.

Trong chớp mắt Hồng Phong chịu chung cảnh với Hoài Ngọc, bị hai tên cận vệ áp giải vào văn phòng.

Thấy hai tên thị vệ ném mình bay qua một khung cửa sổ, sau khi rơi xuống đất hai chân của Hồng Phong hoàn toàn tê liệt vì đã bị diềm huyết rồi.

Ngoảnh đầu nhìn lại người bạn hữu của mình nằm trong một xô tường, bốn mắt nhìn nhau, Hồng Phong mỉm cười ranh mãnh dường như cho việc mình sa cơ thất thế là một trò chơi thích thú.

Chẳng bao lâu thì bên ngoài có tiếng chân người nổi lên và liền

theo đó, có mấy viên quan ỉng vậ theo sắc phục Cầm Y Thị Vệ bước vào.

Họ nhìn Hồng Phong trừng trừng, chợt có một người oai nghiêm hách dịch nói :

— Bấy đầu sắc phục của triều đình không thể để cho phạm nhân mặc...

Lời nói vừa dứt có hai tên thị vệ trở tới toan thò tay lột áo của Hồng Phong.

Châu Hoài Ngọc chợt thấy Hồng Phong kêu lên một tiếng kinh sợ, dường như gặp phải một việc gì đáng sợ lắm thì phải.

Chàng khẽ cựa quậy thân hình, dường như muốn trốn chạy, nhưng vì hai chân đã bị điểm huyết nên không thể nào xê dịch.

Con lại hai tay của chàng liền cử động nhanh thoăn thoắt lột ngay chiếc áo Tam Phẩm bỏ ra ngoài trong nháy mắt, Hồng Phong đã trở lại nguyên hình là một gã thư sinh trẻ đẹp.

Viên quan Cầm Y Thị Vệ thét :

— Mạng chúng nó giam vào Hắc Thất cho ta... huyết đạo của chúng qua giờ Tý đêm nay sẽ giải. Những tên thị vệ dạ vang và đồng tiến tới áp giải hai người.

Trong phòng bấy giờ xôn xao nhốn nháo, không ai để ý bên ngoài có một nàng thiếu nữ nhan sắc vô cùng diễm lệ đang nằm bên cửa sổ ghé mắt trông vào.

Nàng thấy bốn tên thị vệ đỡ hai gã thư sinh này đứng dậy bắt giắc tặc lưỡi khen thầm.

Bởi vì này giờ hai tên gian tế này nằm trên mặt đất trông chẳng rõ mặt mày bấy giờ hai người đồng đứng lên, làm cho nàng thiếu nữ trông trộm bất giác bàng hoàng để mê ngây ngất.

Bởi hai tên gian tế này thấy đều mặc hai chiếc áo màu xanh nhạt, khuôn mặt hai người đồng khôi ngô tuấn tú.

Duy thân hình của gã chiến đấu với mình ban này có vẻ mạnh khỏe hơn, còn gã Hồng Phong bị mình cướp vũ khí ban này thì vóc người mảnh khảnh gầy như eo lá.

Hai tên gian tế này chẳng đứng gần nhau nên chẳng biết ai hơn ai kém, bấy giờ hai người đồng bị đỡ đứng thẳng người sánh vai nhau nên trông thật là kỳ lưỡng.

Gương mặt của hai người này thật là rạng rỡ một như Tống

Ngọc, một kẻ chẳng sút Phan An. Làm cho nàng tiên nữ bên ngoài là Tiểu Hồng Quận Chúa bất giác trong dạ bàng hoàng thật chẳng biết hai người này ai hơn kém ?

Khi hình ảnh của hai thanh niên trẻ đẹp khuất sau cửa, nếu người tinh ý chắc thấy nghe Tiểu Hồng buông tiếng thở dài ảo não.

Có hai tên thị vệ cầm đèn đi trước bốn tên áp giải theo sau.

Xuyên qua không biết bao nhiêu gian phòng, rồi cuộc họ đi vào cánh cửa đen xì, sau cánh cửa đó là con đường có vô số nấc thang ăn sâu xuống đất.

Những bậc thang vô tận ấy cứ nối tiếp nhau đi mãi vào một vùng không khí âm thấp vừa lạnh lẽo vô cùng.

Đi xa lắm hai người dẫn đường mới trở lại cánh cửa sắt có tiếng chìa khóa khua loảng xoảng, là cánh cửa nặng nề được mở toang ra.

Bốn tên thị vệ đi sau bấy giờ mới lướt tới về phía trước, đập mạnh Hồng Phong và Hoài Ngọc ngã chúi vào bên trong, thế rồi cánh cửa nặng nề khép lại, khóa chắc hai gã thư sinh trẻ đẹp vào một thế giới lạnh lùng băng giá.

Trọng huyết của hai người bị điểm, nên bốn thân bất toại lan ra mặt đất, Hoài Ngọc và Hồng Phong chỉ nằm cách nhau trong gan tác mà thôi.

Cánh cửa vừa đóng lại cả hai cùng hỏi nhau một lượt :

— Người sao bị bắt ?

Rồi hai người cùng trả lời bằng hai tiếng hồn nhiên và vô tư lự..

Tư bề vắng lặng Hồng Phong và Hoài Ngọc đồng kể lại cho nhau nghe những tai biến của mình sau khi vào kiệu.

Hồng Phong vừa nghe vừa lấy làm kinh phục cho nàng thiếu nữ nhỏ tuổi kia, và chàng tả qua mạo diện đã biết ngay là thiếu nữ đã cướp đao mình ban này.

Đến bây giờ Hồng Phong cũng không biết tại sao nàng kia dùng bản môn tuyệt kỹ để làm nhục mình ? Chẳng lẽ nàng ấy có dính lư chi đến sự môn của mình.

Chuyện hai người vừa tán thì trống đã điểm canh hai, cách giờ Tý chắc không lâu nhưng bốn chân của hai người vẫn còn tê tái chẳng biết lời nói của viên quan thị vệ khi này có đúng hay chẳng ?

Châu Hoài Ngọc thì cứ lẩn lốc mãi, chờ cho giờ khắc đến để huyết đạo khôi phục bình thường, ngộ hậu đi đứng..

Chẳng bao lâu thì tiếng ngáy của Hồng Phong vang lên, người bạn đồng hành của mình bây giờ đã thiêm thiếp giấc nồng, Châu Hoài Ngọc tự nhủ :

— Hồng huynh đệ thật là dễ tính, chẳng biết lo nghĩ gì, chết trông trước mắt mà vẫn ngủ ngon.

Bây giờ hơi lạnh trong đất bốc lên càng lúc càng thêm lạnh lẽo, dù chàng cố gắng vận chuyển công lực trong người để chống cự với hơi lạnh thấu xương nhưng vẫn còn lấy làm khó chịu.

Hoài Ngọc cứ trông cho mới tới giờ tý để cho mình hoạt động tự ngủ hầu lấy lại hơi ấm.

Trong dạ còn đang bàng hoàng suy nghĩ, bỗng chợt lặn chân khí trong người của mình bị đối phương giam hãm tại huyết Đan Điền bây giờ bỗng trời lên tận Trung Lâu để từ từ tản mát khắp châu thân.

Hoài Ngọc thở dài một hơi khoan khoái, lúc bấy giờ hơi lạnh thấu xương chàng vừa trở mình thì tức khắc vùng cánh tay phải qua ôm chặt lấy Hồng Phong cốt lấy hơi của bạn làm cho mình ấm cơ thể.

Nào ngờ vừa ôm lấy thân hình của Hồng Phong vào lòng, Hoài Ngọc giật mình kinh dị, không ngờ người bạn của mình là tay giang hồ hảo hán, đường quyền ngọn cước cứng hơn sắt thép, mà sao cơ thể của chàng mềm mại vô cùng và êm ái như lụa, cơ thể của một nàng xuân nữ chưa chắc êm dịu hơn chàng.

Có một làn hơi ấm ấm từ trong cơ thể của Hồng Phong truyền sang, hòa tan trong một mùi hương phấn phát.

Châu Hoài Ngọc còn đang kinh dị, thì bỗng không biết từ đâu có một bàn tay tát thẳng vào má chàng một cách thật mạnh bạo.

Đau như bị phóng lửa, Hoài Ngọc giật mình buông Hồng Phong ra vì trong bóng tối chàng chẳng thấy sắc mặt của bạn mình ra sao chỉ nghe Hồng Phong cần nhả :

— Thư sinh sao vô lễ...

Châu Hoài Ngọc lấy làm lạ chẳng ngờ Hồng Phong lại nổi giận và lại dùng thủ pháp trong giờ này.

NỬA ĐÊM ĐỌC SÁCH DƯỚI ĐÈN

Nguyên nhân chỉ vì vào giờ này, huyết của Hồng Phong cũng

được tự do tự động mở ra, nhưng chưa hoàn toàn bình phục thì bỗng bị Hoài Ngọc ôm chặt cứng làm cho chàng vô cùng hoảng hốt.

Đến khi chân khí trong người của Hồng Phong vừa thoát lên tới Trung Lâu thì bất thình lình xấn cho Hoài Ngọc một tát tay thẳng cánh.

Hoài Ngọc vẫn còn ngáy thơ hỏi :

— Hồng huynh có lạnh không ?

Hồng Phong chẳng trả lời, im lặng lâu lắm mới nghe chàng nói bằng một giọng bức tức :

— Chẳng cần mi lo lắng đến ta, đồ thư sinh thất lễ.

Hoài Ngọc lấy làm lạ không biết tại sao người bạn hữu của mình lại thay đổi tánh tình nhanh như thế. ?

Hoài Ngọc còn nhớ kể từ khi kết giao với người này tuy chỉ có mấy ngày nhưng tánh tình đối bên tương đắc lắm, chưa hề gắt gỏng lẫn nhau, sao bây giờ Hồng Phong lại có thái độ quạ quọ như vậy, như thế ?

Chẳng dám hỏi tiếp thêm, trong lòng của chàng miên mang suy nghĩ, hồi tưởng lại ba bốn hôm trước, cái khung cảnh nên thơ mà chàng thấy trong Hoa Đô khách sạn.

Đầu đuôi là Châu Hoài Ngọc vốn vâng lệnh của phụ thân vào Yến Kinh để thi hành một việc vô cùng quan hệ.

Bởi đó là việc bí mật của gia đình nên chàng đành phải một mình đơn thân độc mã mà vào kinh, chẳng có một kẻ tùy tùng.

Trong lúc khách sạn Hoa Đô chàng ở đó đã bốn hôm, cả ngày ra phố để dò la tin tức, mà chẳng được vãn mòng gì, trong lòng thật là xốn xang bức rứt.

Đêm đó Hoài Ngọc không sao ngủ được chàng trần trố trên giường, vào khoảng cuối canh hai bầu không khí trong thành đã lần lần êm ái, tư bề bắt đầu im phăng phắt.

Đột nhiên trong bầu không khí tĩnh mịch của đêm trường.

Từ phòng bên cạnh vắng vắng đưa sang có một giọng người ngâm thơ nghe sang sảng.

Bởi là một người xuất thân trong gia đình trâm anh thế phiệt, Châu Hoài Ngọc nghe tiếng ngâm thơ trâm hùng cảm khoái ấy, tinh thần đột nhiên sáng khoái.

Giọng ngâm thơ thật khó mà phân biệt trai hay gái, vì giọng nói

thật là thanh tao lại có khi trầm hùng, đó là bài Mạnh Giang Hồng của Nhạc Vũ Hầu đời nhà Tống.

Nghe càng lâu, tinh thần càng thêm rạo rạt, Hoài Ngọc nén lòng không được như một người ngựa nghề chèo thuyền khó chịu vô cùng.

Thấy trên đầu tường có một khoảng trống để thông hơi gió, có thể nhìn sang bên kia phòng.

Lòng hiếu kỳ nổi dậy Hoài Ngọc vội vàng nín hơi để khì, dùng thuật Bích Hồ Du Tường bỏ theo vách tường mà lần lần đi lên.

Mặt tường thật trơn nhưng thân hình của chàng như hút chặt vào vách trong nháy mắt đã lên tận đầu tường.

Vừa đưa mắt trông vào, Châu Hoài Ngọc bất giác tắc lưỡi khen thầm, vì bởi bên kia phòng lúc bấy giờ đang có một thư sinh đang ngồi dưới một ngọn đèn sáng choang, tay hữu cầm sách, tay tả gõ nhịp trên bàn một cách trang nhã.

Lúc bấy giờ đang độ vào Thu, gió buốt hơi lạnh như băng, nhưng chàng thư sinh này chỉ mặc một bộ đồ bằng lụa bạch mỏng manh, hai chiếc nút cổ chẳng gài để lộ ra một làn da trắng như tuyết...

Bên đèn có một đỉnh trầm hương, mùi thơm bay ngào ngạt Hoài Ngọc thầm nghĩ :

« Gã thư sinh này ta trông chưa đầy mười tám tuổi nhưng tại sao lại một mình lạc lõng đến kinh thành... »

« Cứ nghe giọng ngâm thơ hùng hồn khi khải như thế này, chắc là người có hoài bão nếu mình được kết bạn với người thật là thỏa dạ bình sanh... »

Nghe đến đây, thì bài Mạnh Giang Hồng đã dứt...

Gã thư sinh đặt sách xuống bàn, chớp chớp cặp mắt nhìn ngọn đèn ra chiều suy nghĩ.

Hoài Ngọc nhìn gương mặt đẹp lạ lùng của gã thư sinh mà trong lòng ngất ngây như người mất vía, vì rằng nhân thân của người này thật là kỳ diệu, trong ánh mắt oai nghiêm chứa ngầm một niềm cảm hoài chan chứa.

Nếu không phải hắn đang mặc nam trang thì chắc chắn có lẽ người ngâm thơ vịnh phú kia là một trang thuyền quyền thực nữ.

Ngón tay trái của thư sinh đều đều trên mặt bàn bằng đột nhiên cặp mắt nhưng của gã đảo một vòng nhanh hơn điện.

Ánh mắt của chàng không biết có chứa một luồng mãnh lực gì

làm cho Châu Hoài Ngọc phải thu hình để trốn tránh. Hoài Ngọc có một môn sở trường là thính giác cực kỳ sắc sảo, tuy đã thu hình trở xuống trốn sau bức tường nhưng chàng vẫn đeo chắc vào chỗ cũ nghe ngóng những động tĩnh bên ngoài.

Tiếng ngón tay của thư sinh kia vẫn gõ nhẹ trên mặt bàn lúc khoan, lúc nhặt, chắc có lẽ hắn ta đang ngâm ngâm một bài phú trong lòng thì phải...

Đột nhiên tiếng ngân nga của hắn lại vang lên, ban đầu thật nhỏ, nhưng sau dần dần to lên, giọng ngâm thật vô cùng thi vị...

Nén lòng không được, Châu Hoài Ngọc lại rón rén thò đầu lên nhìn...

Nào ngờ đầu... đôi mắt của chàng vừa thoát khỏi đầu tường thì giật mình đánh thoát, thiêu chứt nửa tuốt tay rơi xuống đất.

Chỉ vì gã thư sinh ở bên kia phòng mặc dầu mồm chẳng ngớt ngân nga nhưng hai mắt của hắn giương to lên như hai ngọn đèn, chiếu thẳng vào chỗ Hoài Ngọc đang nấp.

Bốn mắt chạm vào nhau, Châu Hoài Ngọc rợn người như vừa chạm phải một luồng điện, liền tức khắc thụt đầu xuống trốn.

Tìm đập thỉnh thịch, tiếng ngâm ngi bên phòng bây giờ vụt tắt mà lại vắng vắng vọng sang một chuỗi cười hồn nhiên ngâm chứa ý trêu chọc.

Tiếng cười ấy như những mũi tên bắn vào lòng chàng làm cho Hoài Ngọc vừa thẹn, vừa căm tức.

Đột nhiên tiếng cười im bặt và trong bầu không khí tĩnh mịch có tiếng gió vi vèo nổi lên.

Có thính giác hơn người thường, nên Hoài Ngọc biết ngay đó là món ám khí đi trong gió.

Trong nháy mắt thì có một vật màu trắng bay vút ra chỗ lỗ hồng mà chàng trông lên ban này vừa bay qua khỏi đầu tường, vật ấy như có một mãnh lực nào vô hình đưa đẩy, tức khắc đổi chiều từ phía trên đi xuống, chiếu đúng vào vai của Hoài Ngọc.

Hoài Ngọc tắc lưỡi nói :

« Chẳng ngờ thằng này lại sòng toàn văn võ... »

Vừa nghĩ đến đây thì món ám khí cũng vừa đi tới, một tay vẫn bám chặt vào đầu tường, một tay thò ra nhẹ nhàng dùng hai ngón kẹp lấy mũi ám khí.

Thế là một nguồn nội lực tức khắc truyền sang từ đầu ngón tay đến huyết Hiệp Cốc gần Hổ Khẩu làm cho Hoài Ngọc phải khem thầm sợ cho tài ném ám khí của người này.

CÙNG NHAU CUỘC RƯỢU BÊN HỒ

Ám khí vừa vào tay, Hoài Ngọc liền mỉm cười vì bởi vật ấy mềm mại chính là một tờ giấy vo tròn.

Chàng nghĩ thầm:

« Ta với người này không thù không oán, chắc hẳn dùng bút mực trên chộc ta chớ gì.

Sự ước đoán của chàng quả không sai buống mình trở xuống án thư vuốt tờ giấy kê vào bàn đọc thấy trên đó có một giòng chữ thật đẹp:

« Giữa đêm khuya khoắc công tử có ý nghe thơ, thì chắc cũng là những người trong làng tao nhân mặc khách, dám xin hỏi quý tánh cao danh? ».

Bởi là người xuất thân trong gia đình thế phiệt, thấy văn như lần thấy pháo, sẵn có bút mực trên bàn Hoài Ngọc viết nhanh vào mảnh giấy mấy giòng để trả lời:

« Tỏ tiên của Châu Hoài Ngọc nổi danh là giòng họ có biệt tài múa bút giòng văn nên nét chữ của Châu Hoài Ngọc thật là kỳ diệu xuất sắc, sánh với giòng chữ của gã thư sinh bên kia, một bên thì thiếu đáo một bên thì trầm hùng, mạnh mẽ tung hoành như phượng lộn rồng bay... »

Hơ trên ngọn đèn cho mau khô mực, Hoài Ngọc vô thành một viên tròn đoạn triển hết sức bình sanh, truyền hết công lực của mình vào giấy, chàng dùng sức thật là đúng, bất thần ném qua lỗ hồng và đưa cho nó đi vào đúng chỗ ngồi của gã thư sinh kia.

Gã thư sinh trẻ đẹp ngồi bên kia phòng sau khi dùng cặp mắt của mình trên chộc người nhìn lên gã ngồi chống tay vào má mỉm một nụ cười tinh nghịch, chắc chắn người kia sẽ trả thù mình.

Sự ước đoán của gã cũng chẳng sai, không bao lâu thì có tiếng xé gió nghe vèo vèo, và một vật tròn bay qua lỗ hồng, đi thẳng đến trước án thư của mình.

Mỉm cười chàng thò bàn tay đẹp ra hứng lấy tờ giấy vo viên...

Nào ngờ đầu, bàn tay của chàng vừa tiếp xúc với viên ám khí, bỗng chợt có hai luồng nội lực tiếp vào nhau, làm cho viên giấy tức khắc nhảy lên đảo mấy vòng.

Gã thư sinh này nào phải tay vừa, biết đối phương cố tình trêu mình, nên viên giấy vừa bay thì chàng tức khắc lật ngược bàn tay chộp theo một đường hỏa tốc...

Cái chộp của người này nhanh như điện và trong khi giấy nằm trọn trong bàn tay chàng, thì trên đầu tường rú lên một tiếng nhỏ....

Nguyên nhân chỉ vì Châu Hoài Ngọc muốn biết công lực của người này đến đâu, sau khi ném viên ám khí, liền bay mình lên trên đầu tường, nhìn xem bên kia phòng chờ xem gã thư sinh này đối phó ra sao...

Nhìn thấy hân thơ ngây xoè bàn tay trong trắng ra đỡ lấy viên giấy của mình, trong lòng chàng mừng khắp khởi...

Rồi viên giấy này bật ngược trở lên, chàng chưa kịp buống tiếng cười thích thú để trả đũa, bỗng thấy bàn tay của hắn lật ngược trở lên, chộp theo một đường thật là hung bạo.

Bàn tay của hắn ban này xòe ra trông xinh xắn bao nhiêu, thì bây giờ thẳng vút ra như nắm mũi dùi sắt, đâm mạnh tới thật là lạnh lẽo, thế võ ấy trắng vàng, vàng tan trắng đá chắc đá nát.

Hoài Ngọc bất giác rú lên một tiếng « Trời Long Trảo Thủ những tiếng này vừa tới cổ, thì chàng kịp thời ém nó trở vào.

Theo sự kiến thức của chàng, thì lối bắt lạ lòng mãnh liệt đó, chính là một môn tuyệt kỹ của Thiếu Lâm.

Chàng nghĩ :

« Vậy xuất xứ người này chẳng phải tầm thường, vì nghe cha thường nói lại môn Long Trảo Thủ này rất ít được truyền ra ngoài, nhất là mấy năm gần đây dường như thất truyền rồi vậy... »

Còn đương suy nghĩ, thì tiếng xé gió nghe vèo vèo lại vang lên, và rồi cuộc bút đàm sôi nổi diễn ra giữa canh trường khuya khoắc...

Khởi đầu giấy còn vo tròn nhưng sau này lười biếng, hai người cứ để phẳng như vậy, dùng nội lực vào rồi ném sang, thế mà chiều đi của những tờ giấy mảnh liệt kia thật là chính xác, cả hai đồng bội phục nội lực của người bằng hữu bút giao của mình thật là đáng khiếp.

Sau cuộc bút đàm ấy, Hoài Ngọc mới biết gã thư sinh trẻ đẹp kia tên là Hồng Phong, người thuộc tỉnh Triết Giang...

Hỏi hân ta vào kinh làm gì, thì trả lời là đi tìm một người trong thân quyến.

Nhắc đến sự môn thì chẳng trả lời rõ rệt mà chỉ nói rằng ngẫu nhiên được một bậc đệ nhân truyền thụ.

Cuộc bút đàm chấm dứt khi trống điểm canh tư, những cánh giấy hoa tiền đã rơi đầy trên mặt đất trong hai gian phòng.

Cả hai hẹn chiều mai gặp nhau bên hồ Vọng Nguyệt để cùng nhau đàm đạo tâm tính.

Hôm sau, là một buổi chiều thu lạnh lẽo.

Bên hồ Vọng Nguyệt mưa phùn bay lấm tẩm, trong Túy Nguyệt lâu bên hồ Vọng Nguyệt, có một chàng trai thư sinh trẻ đẹp, ăn mặc thật trang nhã, ngồi bên một khung cửa sổ nhìn ra mặt hồ bao la thăm thẳm.

Nắng chiều đã tắt hẳn trên mặt hồ, mà sao người hẹn vẫn chưa ra mặt, trong lòng chàng xốn xang bứt rứt, dường như có hẹn với giai nhân mà chẳng được toại nguyện.

Rượu trên lò đã nguội, mà Hồng Phong vẫn không thấy tâm hơi Hoài Ngọc bất giác buông ra một tiếng thở dài nào nuốt...

Tiếng thở dài của chàng vừa dứt, chợt bên tai chàng vang lên một câu nói thành thốt như tiếng ngọc rơi trên đĩa:

— Châu huynh chờ lâu lắm rồi thì phải?

Hoài Ngọc giật mình trông lại, thì ra gã thư sinh nói chuyện với mình đêm qua bằng bút mực trong khách sạn không biết đã đứng sau lưng mình từ hồi nào...

Hoài Ngọc đứng lên, cung tay xá chào, cười nói:

— Kính công của Châu huynh thật là cao tuyệt, tôi lấy làm bội phục...

Đoạn khẽ nắm ống tay áo của Hồng Phong ngồi xuống mà cùng chén chú, chén anh...

Đột nhiên Hồng Phong nhìn ra ngoài hồ, nói:

— Đêm nay trăng sáng, lát nữa tiệc tan, chúng ta cùng ra bờ hồ dạo cảnh.

Dứt câu mà chẳng nghe Hoài Ngọc trả lời, chàng lấy làm lạ ngẩng đầu nhìn lên, thấy Hoài Ngọc đang thờ người ra, dường như đang suy nghĩ một điều gì hệ lụy, nên chẳng nghe thấy rõ lời nói của hân.

Biết rõ thỉnh giác của người bằng mình rõ lắm, hân thờ người ra chắc bên trong có điều chi bí ẩn...

Hồng Phong cũng vội vàng vận dụng thỉnh giác của mình để nghe ngóng động tĩnh chung quanh.

Quả nhiên sau khi ngưng thần, Hồng Phong nghe từ trong một gian phòng kế cận có tiếng người bàn tán thì thầm:

«Theo tin của Tôn huynh nhận được, thì đêm mai nó sẽ ngự tại Thiên Hồng Biệt Điện...»

Mấy tiếng Thiên Hồng Biệt Điện lọt vào tai của Hồng Phong như tiếng sét làm cho chàng nao động cả tâm can.

HUYỀN DIU THAY HAI CHỮ «ĐỒ LONG»

Chàng chẳng nệ đường xa vạn dặm, từ miền Bắc xa xôi đến kinh thành, chỉ vì muốn vào Thiên Hồng Biệt Điện để làm một việc mà mấy vị thúc thúc, bá bá của chàng đều không ai cho là làm được.

Hôm nay nghe được tin người này nói rằng «nó là ai.

Nhưng Hồng Phong cũng lấy làm thắc mắc, chẳng biết tại vì sao Hoài Ngọc cũng theo dõi câu chuyện này?

Nghĩ tới đây thì mẫu đối thoại ở phòng bên kia lại nối tiếp:

«Nghe đâu trong buổi tiệc này sẽ có họn cao thủ trên Trường Bạch Sơn ra mặt...»

Một giọng cười khá đặc chỉ vang lên sang sảng...

— Hân là giữa cuộc đại yến, có cuộc thi tài hào hứng nếu mình được mục kích, thì thật là tam sinh hữu hạnh.

Nói đến đây thì những người đối thoại bên kia phòng hạ thấp giọng xuống, rồi có tiếng chén bát va chạm vào nhau nghe lách cách lấp lất những tiếng đó đi.

Châu Hoài Ngọc bây giờ mới định tỉnh tâm thần, tiếp tục chầu tầu với Hồng Phong.

Hôm ấy, hai người cùng sánh vai nhau đi thưởng nguyệt trên bờ hồ, cho đến hết canh hai mới trở về khách sạn.

Sáng hôm sau, Hoài Ngọc nói rằng bận việc riêng phải ra ngoài thành tìm một người thân đến tối mới trở về.

Thế là hai người chia tay, vì không có ai trò chuyện nên Hồng Phong suốt ngày hôm ấy chẳng ra ngoài, chàng cứ đóng cửa phòng

ngồi trên giường mà điều công luyện khí, quy tụ hết tinh thần sức lực lại, để đêm nay thi hành một việc.

Quá giờ Thân rồi mà bên phòng của Châu Hoài Ngọc vẫn chẳng nghe động tĩnh, Hồng Phong cho rằng bằng hữu của mình đã bị bà con cầm lại ở ngoài thành.

Thấy bóng tối ở bên ngoài từ từ len vào căn phòng im lặng chắc bên ngoài vừa khuất mình, Hồng Phong liền đứng dậy, vận lại quần áo hần hoi, đoạn bay mình qua cửa sổ...

Trải qua một ngày điều công dưỡng thần, tâm tư của chàng sáng suốt lắm, thân hình vừa bay ra khỏi cửa sổ, Hồng Phong tức khắc vèo một cái vào trong khoảng không...

Thế đá của chàng tạo ra một điểm tựa để đưa thân hình của chàng bay ngược lên mái ngói.

Dùng một thế Kim Kê Độc lập đứng trên chót vót của ngói khách sạn, chàng lắng tai nghe động tĩnh, chẳng thấy có tiếng động gì đáng lo, vội vàng trở thuật đề khí, đi thẳng về hướng hoàng cung.

Chàng chẳng rõ Thiên Hồng Biệt Điện ở chỗ nào, nhưng cứ hầy vào hoàng cung rồi sẽ dò tin tức sau.

Nhưng Hồng Phong chỉ bay qua vài căn phố, thì trên môi của chàng hiện ra một nét cười sắc lạnh.

Bởi vì mặc dầu mũi miết đi về phía trước, nhưng lỗ tai chàng luôn luôn nghe ngóng bốn bên.

Thoảng nghe văng vẳng từ phía sau lưng của mình, dường như có tiếng khua nhẹ nhẹ.

Âm thanh của người này cứ bám theo mình trong hai mươi trượng, chàng muốn quay đầu trở lại, nhưng nghĩ thầm :

« Chẳng rõ còn chuột lắt nào muốn trêu chọc vào ta, để ta xuất kỳ bất ý cho nó một trận mới là thú cho... »

Chàng bèn tăng gia tốc độ, quả thật càng nhanh chừng nào thì người phía sau lại càng đi nhanh chừng nấy, dường như sợ mất đầu đi.

Chính vào lúc ấy, thì bước chân của Hồng Phong cũng vừa đặt sang một dãy mái ngói thật là dài mà rộng rãi.

Hứ lên một tiếng nho nhỏ, Hồng Phong tung ra hết tốc lực chạy như bay, cốt để dụ cho người kia bám sát.

Chàng vừa thoát đi nhanh hơn năm mươi trượng bỗng bất thần quay ngược trở về.

Vì có dạng tằm từ trước, nên bước chân của chàng thật là lanh lẹ vô cùng, chỉ một cái chớp mắt thì chàng đã quay đầu trở lại, quát mắt nhìn về phía sau để xem người lạ mặt kia là ai mà dám vuốt râu cộp ?

Nào ngờ thân hình của chàng chưa đứng vững thì có một chuỗi cười trong trẻo nương theo gió lạnh đưa tới bên tai chàng.

Thấy trên dãy mái nhà thênh thang rộng rãi bây giờ có một chàng thư sinh mình mặc áo xanh, cũng vừa dừng chân đứng lại, nên thân hình lão đảo như muốn té.

Tiếng cười thanh tao tinh nghịch ấy, chẳng phải của Hoài Ngọc thì là của ai nữa.

Thật ra người ấy chính là Châu Hoài Ngọc, chàng cười :

— Ngươi là thánh giác của mình cao diệu, nhưng hay đầu lỗ tai của Hồng huynh thật là đáng sợ.

Nói đến đây thì thân hình của Hồng Phong cũng đã trở tới gần kề, Hoài Ngọc hạ thấp giọng nói rằng :

— Hôm qua nhìn thân sắc biết Hồng huynh thế nào cũng đến Thiên Hồng Biệt Điện nên tiểu đệ sẽ lên nom theo, biết đâu chàng có thể giúp ích cho Hồng huynh.

Hồng Phong trả lời thật thấp, chỉ để đủ cho một mình Châu Hoài Ngọc nghe :

— Thiên Hồng Biệt Điện cao thủ như năm, chuyển đi này hung đa kết thiêu, Châu huynh chẳng nên bôn chân.

Hoài Ngọc mỉm cười trả lời :

— Chính vì Thiên Hồng Biệt Điện cao thủ quá đông, lại thêm hảo thủ trên Trường Bạch Sơn đêm nay ra mắt, Hồng huynh phải cho tôi theo vào để nói rộng kiến thức của mình.

Hồng Phong nghiêm sắc mặt, nói :

— Nhưng tôi chẳng phải đi chơi mà là thi hành một việc vô cùng quan trọng.

Hoài Ngọc mỉm cười nói :

— Quan trọng đến đâu, cũng không ngoài hai chữ «Đồ Long».

Hai chữ Đồ Long, Hoài Ngọc nói nhỏ như một tiếng muỗi kêu, nhưng tác dụng như hai tiếng sét làm cho Hồng Phong giật mình sùng sốt, chẳng biết tại sao Hoài Ngọc nhìn thấu tâm tư của mình ?

Hồng Phong hỏi nhỏ :

— Châu huynh mới thật là người tri âm của ta... vậy thì ý Châu huynh đã quyết, chúng ta hãy cùng nhau mạo hiểm thử một phen.

Đoạn nắm lấy ống tay áo của Hoài Ngọc mà nhâm nhâm nuốt nước bọt.

Tên hai nén hương sau đó, thì hai gã thư sinh trẻ đẹp đó đã lần mình vào giàn hoa Thiệu Ly, và Hồng Phong đi trước Hoài Ngọc theo sau mà tạo nên sóng gió ở trong kiệu.

Và sóng gió đã tan, hai chàng thanh niên anh tuấn bây giờ bị giam vào Hắc Thất.

Hoài Ngọc vì muốn «trời âm» mà trong lòng vừa thẹn vừa lấy làm lạ, chờ mãi mà chẳng thấy Hồng Phong nói chuyện, lâu lắm chàng mới đánh bạo hỏi rằng :

— Hồng huynh chẳng biết chừng nào bọn họ mới đem chúng ta ra thăm vấn.

Lời chàng chưa dứt, ngoài cửa có tiếng chìa khóa khua lảng lảng, cánh cửa nặng nề vụt mở, để cho bốn tên Thị Vệ tiến vào.

Hồng Phong giả vờ sờ soạn, bấm nhẹ vào tay của Hoài Ngọc một cách thật đau, chàng tức khắc hội ý, biết rằng Hồng Phong ngầm bảo mình coi chừng chụp lấy cơ hội thoát thân.

Bốn tên Thị Vệ im lìm không nói một lời nào, đồng tiếng vào kẹp lấy hai tên gian tế trở ra bên ngoài.

HỒI CHUÔNG BÁO ĐỘNG TRÊN DÂY HÀNH LANG

Kỷ ức của Hồng Phong thật dài, chàng đã đi qua con đường này một lần thì không bao giờ quên.

Biết rõ họ đi quanh co một chút nữa thì trở lên mặt đất, chàng vừa đi vừa suy nghĩ miên man quyết lợi dụng lấy một cơ hội tốt để làm một việc táo bạo.

Chẳng bao lâu quả thật tên này đưa hai gã thư sinh thoát ngay cánh cửa đen ngòm, trở lên trên mặt đất.

Đưa mắt nhìn chung quanh, thấy trời vẫn còn chưa sáng, trên những khúc quanh vẫn có những tên Thị Vệ đứng canh chừng vô cùng cẩn mật.

Đêm qua, chàng đã đi qua con đường này một lần, Hồng Phong còn nhớ kỹ lắm, chàng còn nhớ qua khỏi chỗ canh gác trước mặt

đây, thì còn phải đi suốt thêm một dãy hành lang thật dài mới đến một trạm kẻ đó.

Thâm tâm của chàng nảy ra một ý định, phải lợi dụng dãy hành lang khá dài này mà thi hành kế hoạch.

Bốn tên Thị Vệ áp giải hai chàng, tuy chẳng phải là hạng cao thủ, nhưng vì ban này vào ngục bốn tên này đã khôn ngoan quật ngược bốn cánh tay của Hồng Phong, Hoài Ngọc ra phía sau, đó là một thế trói người không cần dây do Dương Tiêu sáng tạo vì thế mà này giờ Hồng Phong và Hoài Ngọc một mực ngoan ngoãn theo họ, chẳng dám cựa cựa nhúc nhích.

Trong khoảng thời gian đi quanh co trong con đường hầm Hắc Thất ra đến bên ngoài, thâm tâm của Hồng Phong nổi lên một ý nghĩ, chàng hết sức vận dụng hết bộ óc thông minh để tìm cách phá giải thế vô kỷ diệu này.

Vừa bước chân vào dãy hành lang thì trong óc chàng bỗng bừng lên một tia sáng, đưa mắt nhìn về phía xa xa, thấy dãy hành lang dài đằng đẵng mà chẳng có một bóng người.

Trong lòng chàng khắp khỏi mừng thầm, thấy rằng dịp may đã đến.

Thâm nhập vào hành lang chừng mười bước, liệu chừng đã cách xa trạm canh mà họ vừa đi khỏi khá xa...

Hồng Phong bỗng đột nhiên đá nhẹ chân hữu vào chân tả của mình giả bộ chệch choạng suýt ngã, vói vằng buông tay nơi lồng vòng kèm tỏa, để cho chàng lấy lại thăng bằng.

Hồng Phong lợi dụng ngay phút biến hóa đó, hai cánh tay của đối phương vừa buông lỏng ra, thì bao nhiêu gân cốt trong cánh tay của chàng thấy đều mềm nhũn ra như cộng bún, hai mũi giày của chàng vừa chạm vào mặt đất liền đẩy bản thân hình về phía trước.

Hai tên thị vệ áp giải Hồng Phong kể từ lúc kẹp thân hình của phạm nhân vào bàn tay cứng rắn của mình thì trong lòng lấy làm kinh lạ, họ cũng có cùng chung một tư tưởng như Hoài Ngọc trong đêm hôm qua, chẳng biết tại sao tên tội phạm này lại có một thân hình mềm mại như thế này.

Nhưng họ cho tên này là một gã thư sinh nên thả lỏng yếu mềm...

Nào ngờ đầu bây giờ tên này vừa vấp té, thì hai cánh tay lại mềm thêm ra như một con dĩa.

Chưa kịp giật mình thì thân hình của hắn đã bắn vút về phía trước, thế tựa thành nghiêng núi sụp.

Hết sức kinh mang, hai tên này hét lên một tiếng, có bao nhiêu công lực thấy đều toát ra, dồn vào thế vỗ trời buộc người vô cùng hiệu nghiệm của Dương Giáo Chủ.

Tiểu thay, việc đã trễ, hai vòng tay sắt thép của hai người này vừa khép lại, thì hai cánh tay của gã phạm nhân bỗng trơn như mỡ, vút khỏi hai gọng kèm sắt thép như một con cá thoát khỏi lưới.

Chưa kịp chớp mắt, chưa kịp kêu lên để báo động thì gã phạm nhân này vừa thoát đi chưa đầy hai bước bỗng đột nhiên tức tốc bay ngược trở về, và tiếng gió nổi lên vun vút, trước mắt của hai người hoa lên một cái, bàn tay trái của gã phạm nhân đã trảm ra một đường vô cùng ác liệt...

Sự thế xảy ra đột ngột, Hoài Ngọc chưa kịp phối hợp để tấn công hai gã đi kèm, thì bên này là hai tên Thị Vệ đã lãnh đòn vào huyết Khuyết Bồn, gãy nát hai cánh xương vai, ngã ngửa người trên mặt đất.

Hồng Phong thấy mình chỉ dùng có một đòn mà thành công mỹ mãn, chàng tức tốc lướt nhanh về phía Hoài Ngọc, cốt ra tay tháo gỡ.

Châu Hoài Ngọc bỗng đột nhiên nghe thấy hai cánh tay bị tréo của mình đau thấu tận xương, vì hai tên Thị Vệ này biết ngay, định hủy diệt cho chàng toàn thân tê liệt.

Hoài Ngọc vội vàng cắn răng, vận chuyển hết hơi sức trong người chống lại với những nội lực của chàng chưa kịp thoát ra thì áp lực trên hai cánh tay của chàng bỗng tiêu tan hết sạch.

Nguyên nhân vì chính vào lúc đó thì Hồng Phong cũng đã xuống tay, hai ngón trỏ của chàng cùng trong một lúc đâm mạnh vào huyết tấn tâm dưới mắt của hai đứa này, làm cho hai cánh tay của chúng phải tự động làm tan ngay áp lực.

Nào ngờ đâu, Châu Hoài Ngọc vừa thoát khỏi vòng kèm tỏa thì dưới chân của Hồng Phong giờ đây vì vào.

Chỉ vì bốn tên áp giải Hồng Phong và Hoài Ngọc đây tuy chưa phải là tay cao thủ thượng thặng, nhưng cũng là người có nạng trong Thiên Hồng Biệt Điện, vừa thoáng thấy hai tên đồng đội của mình trúng đòn thảm thiết, tức tốc tăng gia ngay áp lực, cố bóp chết gã phạm nhân trong tay của mình.

Nhưng đến khi huyết Tấn Tâm của mình bị đâm, thì hai tên này tuy không hẹn nhau nhưng đồng tung ngược phía sau hai cước kinh hồn.

Đó là một đòn đá nghịch mà sức công kích phi thường ác liệt trong làng võ Trung Nguyên.

Nhưng thế đá tài tình này được sắp xếp lại, thành một quyền võ thư nổi tiếng mà ai cũng biết gọi là Đám Cước mà người trong làng võ ai cũng đều rõ tiếng.

Hồng Phong nghe tiếng gió dậy rào rào, có hai luồng sức mạnh cắt ngang hồng mình một cách vô cùng thần tốc.

Tình thế nguy cấp như vậy mà Hồng Phong cũng kịp thời vỗ vào vai của Châu Hoài Ngọc, nạt mấy tiếng như nhỏ:

— Đi trước cho mau.

Tiếng mau vừa bay ra khỏi miệng thì thân hình của Hồng Phong đã bắn vù lên mái ngói như một chiếc pháo thăng thiên...

Đám Cước tuy lợi hại, nhưng chẳng làm sao trúng được vào người của Hồng Phong... nào ngờ hai bàn chân của chàng vừa chạm vào mái ngói thì có tiếng chuông nổi lên vang dậy, suốt một dãy hàng lang dài thăm thẳm.

Nguyên nhân chỉ vì trên mái ngói Thiên Hồng Biệt Điện, chỗ nào cũng có đặt những sợi dây ngầm thật là kín đáo nếu chẳng rành đường đi, chỉ đặt sai một bước chân thì tức khắc có những tiếng chuông báo động vang lên.

Giữa giây phút kinh hoàng, Châu Hoài Ngọc nào chịu bỏ người bằng hữu của mình mà trốn trước chàng liền trở một đòn Thiên Tăng Kim Lăng bắn vút người lên mái ngói, đầu lưng vào Hồng Phong mà để phòng bất trắc.

Chiêu thức Lương Điện Khảm Dịch của hai người vừa kịp vững thì ba bên bốn bề, mở thế bao vây cấp tốc.

Hồng Phong nghiêng rặng kèn quay lại vùng bàn tay hữu ra bắt thần bắt ngang hông của Châu Hoài Ngọc một cái thật mạnh.

Hoài Ngọc giật mình đánh thót chưa biết Hồng Phong có ẩn ý gì thì hai chân của chàng bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất, rồi một tiếng nạt oai nghiêm của Hồng Phong vang lên.

NỮ ĐÁO NAM PHÒNG

— Mi hãy đi trước...

Câu nói vừa dứt, thì bên tai gió dậy vù vù, cơ thể của chàng dường như giả vờ đang vùn, lách gió bay về phía Đông Nam nhanh như một đường tên bắn.

Trong một cái nháy mắt, thân hình của Châu Hoài Ngọc thoát khỏi vòng vây bay vù ra ngoài hơn hai mươi trượng...

Giữa khoảng hai mươi trượng mà Châu Hoài Ngọc bay giữa không trung, trong trí của chàng nảy ra những cảm nghĩ tương phản với nhau vô cùng ác liệt.

Chàng bồi hồi do dự, không biết mình nên quay trở lại, để chịu chung sống với người bạn Hồng Phong, hay là phải quất ngựa truy phong bỏ chạy.

Vào giữa những giây phút đó, hình ảnh của những tên cao thủ trong Thiên Hồng Biệt Điện và hình ảnh đẹp đẽ của nàng thiếu nữ đầu võ với chàng lại hiện lên trong trí...

Cho đến khi thân hình của chàng hết trơn từ từ rơi xuống, hai mũi giày vừa chạm đất thì trong lòng của chàng tức khắc có một quyết định đau lòng.

Nên trốn trước để tìm phương pháp giải cứu cho Hồng Phong sau mới là thượng sách.

Có ý định đó nên thân hình của chàng chưa kịp đứng vững lại thì đã bay vù đi như một luồng gió thoảng.

Tuy đi rồi nhưng bên tai của chàng có tiếng binh khí khua nhẹ cang cang, tiếng binh khí nảy cang lúc cang nhỏ dần nhỏ dần rồi từ từ mất hẳn.

Thăm tâm của chàng tan nát rã rời, không biết số phận của mình ra sao... ?

Biết rõ đêm hôm qua hai người đại náo Thiên Hồng Biệt Điện nơi đây được sự canh phòng chắc chắn cẩn thận, nên chàng không dừng bước chạy thẳng một mạch thoát ra khỏi Hoàng Thành.

Bấy giờ trời đã sáng tỏ, trên đường phố thiên hạ đông vầy, Châu Hoài Ngọc vội vàng bay mình xuống phố, lẫn vào đám đông.

Luôn lẩn trong rừng người, đi qua vài con phố, biết chắc rằng

hình tượng của mình không bại lộ, Châu Hoài Ngọc mới thông thả ung dung như một người dạo phố, đi trở về ngôi khách sạn của mình mà Hồng Phong trú ngụ đêm qua : Hoa Đô Khách Sạn !

Mở cửa bước vào phòng vắng vẻ, Châu Hoài Ngọc nhìn thấy vô số mảnh giấy Hoa tiên nằm rải rác trên mặt đất như những cánh bướm vàng chết khô, chết héo giữa rừng thu.

Thăm tâm của Châu Hoài Ngọc vô cùng xôn xang bứt rứt, không biết phải giải quyết ra sao ?

NỮ ĐÁO NAM PHÒNG

Chẳng thế nào nằm yên được, Hoài Ngọc lại tò mò ra phố để nghe ngóng tình hình.

Đi lang thang khắp những con đường náo nhiệt nhất kinh đô thăm dò qua mấy ngôi lầu quán trà đình, những tin tức của người gian thế trong Thiên Hồng Biệt Điện vẫn không nghe thấy vãn mông gì.

Lúc bấy giờ trời đã sắp sang giờ Ngọ, Hoài Ngọc lại phải lần mò trở về khách sạn.

Đầy cửa bước vào phòng, Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót rõ ràng dưới đất tràn ngập những mảnh giấy hoa tiên, những chứng tích đầy thơ mộng của tình bằng hữu xuyên qua một cuộc bút đàm thi vị.

Nhưng sao giờ đây, những mảnh giấy đều biến đi đâu mất ? Hoài Ngọc đưa mắt nhìn quanh, thấy trên án thư của mình có một mảnh giấy hầy còn chưa ráo mực.

Nét bút ngồn ngoèo, trên tờ giấy này vừa đập vào mắt chàng, thì trống ngực của Hoài Ngọc nổi lên thình thình, quả tùm hình như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thì ra nét chữ cong queo như đứa trẻ mới tập viết kia, thật giống hệt với tuồng chữ trên tờ giấy đề bốn chữ (KIỆU CHUNG PHONG VÂN) mà chàng đã nhận.

Hoài Ngọc run rẩy đọc :

«Hồng huynh nhập ngục,

«Huỳnh thiết từ xa.

«Tam thiên chi hậu.

«Áp vãng tuyết sơn».

Tức là : Hồng huynh bị bắt, nhốt trong tù xa bằng huyện thiết ba hôm sau áp giải lên Tuyết Sơn).

Vừa đọc xong, bỗng một giọt mực từ trên tấm giấy này từ từ lăn xuống rơi vào mũi giày của Châu Hoài Ngọc.

Giọt mực vừa rơi trên mũi giày Hoài Ngọc như một người sợ tỉnh cơn mơ, trong trí chàng thoáng nghĩ lên một ý nghĩ :

«Mực hầy chưa ráo, vậy người viết chữ chắc còn lảng vảng đâu đây...»

Ý nghĩ vừa hiện lên, thì Châu Hoài Ngọc dừng một tốc độ kinh hồn bay vũ lên đầu tường, bám chắc vào vách, trông xuyên qua lỗ hồng để quan sát bên phòng của Hồng Phong.

Thật không ngoài sự dự đoán của Hoài Ngọc, chàng vừa ghé mắt nhìn sang, thì liền bắt gặp chiếc bóng màu hồng từ bên án thư của Hồng Phong bay qua song cửa sổ, thoát ra ngoài nhanh như một ngọn gió thu...

Nhìn thân pháp nhanh nhẹn đó, đích là người đã giao chiến với mình chẳng ai !

Chỉ có một việc lạ lùng là bên phòng của Hồng Phong, những mảnh hoa tiên cũng không cánh mà bay, chàng cho rằng lẽ năng thiếu nữ này đã mang đi, nhưng mà mang đi để làm gì ?

Vì biết được chút tin của Hồng Phong, Hoài Ngọc không còn bứt rứt nữa, chàng dùng cơm trưa xong thì bắt đầu điều con dưỡng thần, sẵn sàng chờ trời tốt.

Chàng nghĩ :

«Làm sao cũng phải trở lại Hoàng Cung một chuyến xem tình thế của Hồng huynh ra sao, để trừ liệu phương sách mà giải cứu».

Đêm ấy, trống trên đầu phòng vừa sang canh hai, thì Hoài Ngọc liền bay mình lên mái ngói, đi thẳng về phía Hoàng Cung.

Biết trong Thiên Hồng Biệt Điện cạm bẫy thật nhiều, đêm nay Hoài Ngọc chẳng còn dám tháo thức nữa.

Nếp mình trên một tàn cây cỏ thụ, đưa mắt nhìn quanh, thấy sự canh phòng quá cẩn mật, Hoài Ngọc phải dần lòng chờ đợi.

Thủ một thế Phục Hồ, nằm trên một cánh cây, lắng nghe gió thổi ngàn phương, khua tàn cây xào xạc, hòa trong những tiếng trống canh nhịp u buồn, bỗng chàng dâng lên một hoài man mác.

Chẳng rõ đêm nay chàng vào Thiên Hồng Biệt Điện mà có thể trở ra hay chẳng ?

Người bạn Hồng Phong hiện giờ giam chỗ nào ?

Bao nhiêu câu hỏi cứ quay cuồng trong trí, làm cho trong lòng chàng vô cùng xốn xang áy náy...

NHỮNG PHIÊN CANH (NGŨ NGŨ LIÊN HOÀN)

Canh hai đã tàn, rồi trống trở canh ba, mà sự canh phòng vẫn chưa thấy chiều buông lỏng.

Thấy trên mái Thiên Hồng Biệt Điện cứ lát lát lại có từng nhóm năm ba người trở thuật phi hành lướt qua lướt lại những cơn gió lốc...

Bọn này chưa kịp đi khuất thì bọn họ đã nổi lên, liên miên bất tuyệt...

Ngồi buồn chàng đếm thử những bóng đen di chuyển trên mái ngói, bỗng giật mình sững sốt, thì ra những chiếc bóng này tuy đi lại nườm nượp, nhưng thật ra thì có sắp đặt hẳn hoi...

Cứ mỗi đợt đi, mở đầu chỉ bằng một người khởi hành trong chuyển đầu, tiếp theo đó có hai đợt, mỗi đợt hai người.

Tiếp theo đó, thêm ba đợt, nhưng mỗi đợt là ba người, rồi theo sau bốn đợt liên tiếp, mỗi đợt lại có tới bốn người.

Chuyển đi chót tất cả tới năm đợt, nhưng mỗi đợt lại tăng lên tới năm người.

Và dứt chuyển đi này, thì bắt đầu thay phiên canh khác, và phiên canh thứ nhì cũng bắt đầu bằng chuyển đi thứ nhất là một người, lần đi thứ nhì hai đợt, một đợt hai người như ban này.

Đó là phép canh tuần Ngũ Ngũ Liên Hoàn do một vị tướng tài khi xưa là Hàn Tín sáng chế ra.

Khi đã hiểu được bí quyết này, Hoài Ngọc bình tĩnh chàng cố chờ cho hết một phiên canh, để xuống tay.

Biết mở đầu phiên canh chỉ đi có một người này, nhưng người này tất phải một tay đầu sỏ, tự nhiên vô cùng tỏ tại sáng mắt.

Hoài Ngọc chờ cho gần nửa phiên, tức là họ xuất phát một lần năm người và đi năm chuyển, tất nhiên khi thế tuy răn rộ nhưng đều là tay non, thật là một dịp tốt để cho chàng hành động.

Về khu vực xuống càng nhiều, mạnh áo thư sinh của Hoài Ngọc đã đâm dĩa những nước.

Vô số chiếc bóng trên Thiên Hồng từ từ tăng gia, chẳng chờ cho đợt cuối cùng trong phiên chót vừa đi qua liền hướng mình xuống Thiên Hồng Biệt Điện, thân pháp nhẹ nhàng như một chiếc lá lìa cành.

Biết rõ ràng đầu đây, chỗ nào cũng có giăng mắc những đường giây báo động, nên bước chân của Châu Hoài Ngọc thật là tinh khôn cứ theo dấu chân của năm người phía trước mắt của mình dẫn bước.

Đi một vòng xung quanh những mái nhà cổ kính, cuối cùng năm người ấy tiến nhanh về phía hành phủ của Dương Tiêu.

Càng theo càng xa, trong lòng của Châu Hoài Ngọc càng thêm sợ hãi, biết rằng mỗi bước đi của mình là mỗi bước dấn thân vào chỗ hiểm nghèo.

Giờ đây chàng đã nằm trong tình trạng côi cọi, nếu dừng chân lại, đi sang chỗ khác, thì sẽ bại lộ hành tung như chơi.

Đoàn người chân không dừng bước, chạy thẳng một mạch vào hành phủ.

Trước mặt của Hoài Ngọc vùng hiện ra một khung cửa sổ, khung cửa sổ này vừa nổi lên, thì trống ngực của Châu Hoài Ngọc đập lên thình thịch, vì bởi đây là khung cửa sổ mà chàng đã bị quăng vào, đây là văn phòng của Dương Giáo Chủ.

Không dám tiến sát vào đó, chàng thà là nằm ở đây chờ xem động tĩnh.

Hoài Ngọc vội vàng nhún nhẹ hai mũi giấy, để cho thân hình chàng dừng lại, đoạn nhào lộn một cái giữa không trung cho bớt tốc lực.

Thân hình của chàng liền duỗi thẳng ra, mềm như một lá liễu bay trong gió, từ từ lặn vào một góc tối tăm, u ám.

Chàng nén lòng chờ đợi, may sao chẳng có một tiếng chuông báo động nào nổi lên cả...

Lòng mừng vô hạn, Châu Hoài Ngọc nhìn vào văn phòng, suýt nữa phải kêu lên một tiếng...

Vì phía trong văn phòng của Dương Tiêu, bây giờ đèn đuốt sáng ngời, giữa phòng có đặt một vật.

Vật này vừa đập vào mắt của Hoài Ngọc thì chàng mới biết rằng, mảnh giấy của nàng thiếu nữ để trong phòng riêng của mình đó thật là không ngoa.

Vì đó là một chiếc lồng bằng sắt, mỗi mặt chiếc lồng này làm bằng 6 chấn song sắt màu đen.

Sau những chấn song màu đen, có một người mảnh khảnh ngồi xếp bằng, thái độ thật là thông thả.

Cặp mắt của hắn nhắm nghiền, dường như đang điều công dưỡng thần.

Nhìn người ngồi trong lồng sắt Châu Hoài Ngọc tâm can đau đớn vô cùng chàng hận mình không đủ tài đủ sức, chứ không bằng thì đã hét lên một tiếng nhay xuống cho Cẩm Y Thị Vệ một trận tơi bời, phá huỷ thiết tù xa để cho người bằng hữu được tự do đi đứng.

Cảm nghĩ của chàng đến đây, năm người trong phiên canh cuối cùng đã đứng yên trong một góc phòng.

Làng tai nghe ngóng, Châu Hoài Ngọc quyết dùng thính giác của mình nghe coi họ nói với nhau những gì.

Trên môi của Hoài Ngọc bỗng hiện lên một nét cười khoái trá, vì rằng chỗ chàng núp tuy xa, nhưng chàng vẫn đủ sức để nghe thấy họ đang đối thoại ở dưới kia.

Năm người trong phiên canh cuối cùng này đang trình bày những điều nghe thấy trong chuyến tuần vừa qua, đồng thời lại giao phiên canh này lại cho kẻ người đó.

Nhìn kỹ trong gian phòng chỉ có sáu người mà thôi, Hoài Ngọc mở cò trong bụng nghĩ thầm :

« Nếu người thứ sáu đây bắc đầu chuyển đi thứ nhứt cho phiên canh sau, thì trời giúp vận ta... »

Đang suy nghĩ, thì một đoàn năm người tràn trọng giao lại cho người thứ sáu kia một tấm thẻ ngà, đoạn lặng lẽ thối lui theo một cánh cửa vách còn con.

Nhìn xuống, Hoài Ngọc thấy trên tấm thẻ ngà có khắc bốn chữ màu đen hai chữ phía trên là hai chữ (—NGŨ-NGŨ—) còn hai chữ ở dưới bị ống tay áo che khuất nên không rõ.

Dù vậy Hoài Ngọc cũng dám quả quyết rằng tấm lệnh đó chính là một tín vật để giao phiên.

Quả thật người này mỉm cười, nhét vội thẻ ngà vào túi, đoạn trở mình phóng vọt ra cửa sổ.

Hoài Ngọc vội thu mình sát vào mái ngói, chẳng dám thở ra hơi vì chẳng biết người đi đầu một phiên tất nhiên vô cùng sáng suốt.

NAM ĐÁO NỮ PHÒNG

Thân hình của người này nhanh nhẹn như một cơn gió thoảng qua trước mắt Châu Hoài Ngọc chừng năm trượng.

Trong chớp mắt, hình ảnh của người này đã khuất ở đằng xa...

Thấy trong phòng bấy giờ tứ bề vắng lặng ngoài Hồng Phong ngồi trong chiếc lồng sắt ra, không còn một người thứ nhì nào nữa...

Hoài Ngọc mỉm cười, thân hình chàng co lại như một con mèo, vừa định sắp sửa bay mình ra mái ngói, bỗng chợt bầu áo của mình nằm phải ghì lại...

Hoài Ngọc rợn người, cảnh chàng bị Dương Tiêu chớp nhăm bầu áo nhắc bằng chân trong đêm hôm trước lại hiện lên, trong lòng hết sức kinh mang, chàng chưa biết mình phải dùng thế võ gì để gỡ nguy, bởi vì thế Không Tiên Tuyết Hậu chưa cay đường ấy mà còn bị Dương Tiêu phá vỡ, họ là...

Trong giây phút ngắn ngủi, Châu Hoài Ngọc phải kêu to lên một tiếng để cho Hồng Phong biết rằng mình đã có mặt nơi đây.

Chính vừa lúc hai vành môi của chàng vừa mở, tiếng nói chưa kịp vang lên, thì phía sau lưng chàng có một bàn tay thò ra nhanh như điện gác nhanh ngón trở qua miệng chàng, đó là dấu hiệu báo chàng không nên lên tiếng.

Ngón tay mềm mại này vừa gác ngang qua vành môi của chàng, thì một mùi hương thoang thoảng tức khắc xông vào mũi chàng, làm cho Châu Hoài Ngọc tay chân rời rã, mê mẩn ngây ngất.

Vì mũi này chính là mũi trong kiệu, một hương vị ngọt ngào mà chàng nhớ mãi không quên.

Có một câu nói nhẹ như một đường tơ chui vào tai chàng nhẹ như những tiếng đàn êm ái:

— Chết đến nơi mà còn chưa bay... muốn sống thì hãy theo ta...

Câu nói vừa dứt, thì hai mũi giấy của Hoài Ngọc thoát ly khỏi mái ngói, và hai lỗ tai chàng gió bụi ào ào, thân hình của Châu Hoài Ngọc có hơn tám mươi cân nặng, thế mà nàng thiếu nữ kia cặp chàng đi nhanh như bay...

Hai người vừa khuất sau hai dãy mái ngói, thì từ trong phòng của Dương Tiêu có hai chiếc bóng người bắn vút ra như một đường tên, lướt ngang qua chỗ chàng ngồi núp ban này chừng một trượng mà thôi.

Rồi trong khoảnh khắc, hai chiếc bóng người nữa lại bay vút ra...

Tiếp theo đó vô số chiếc bóng đen cứ theo phép Ngũ Ngũ Liên Hoàn mà bay ra liên miên bất tuyệt, nếu Châu Hoài Ngọc còn nằm ngay chỗ cũ, thì dầu có ba đầu sáu tay cũng không làm sao thoát khỏi những cặp mắt tinh đời của họ.

Nhưng Hoài Ngọc nghĩ:

« Theo lời lẽ của nàng ban này thì chẳng có ác ý với ta, chàng biết nàng ta mang đi có dụng ý gì? Hãy chờ xem sao đã.

Còn đang miên man suy nghĩ, bỗng thình lình thân hình của hai người lách nhanh qua một cánh cửa sơn son thếp vàng, và nàng thiếu nữ bấy giờ mới bước ra.

Châu Hoài Ngọc mở mắt nhìn lên, một niềm luyến tiếc dâng lên tâm khảm, chàng tiếc rẻ sao cuộc hành trình này lại quá ngắn ngủi, giá cứ được nằm trong tay êm dịu của nàng, để cho nàng mang đi đến tận bên chân Vạn Lý Trường Thành hay đến bên bờ Nam Hải, thì chàng cũng cam tâm...

Có một đỉnh hương trầm đặt trong một góc phòng bấy giờ đang tỏa hương ngào ngạt làm cho bầu không khí trong gian phòng càng thêm ấm cúng...

Đưa mắt nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ, Hoài Ngọc vừa hé môi định hỏi, bỗng thình lình bên ngoài có tiếng chân người nổi lên rộn rã.

Thiếu nữ bỗng tái sắc mặt, đưa tay trở nhẹ sau màn. Hội ý nhanh như chớp, Châu Hoài Ngọc vội vàng lách nhẹ qua sau bức màn thêu, nhẹ nhàng như một cánh bướm.

Thoát qua khỏi rèm, thì Châu Hoài Ngọc càng thêm ngây ngất như một người lạc bước Thiên Thai...

Vào sau bức màn nhung ấy, chính là một cảnh khuê phòng của một nàng trinh nữ.

Dùng đèn Thảo Thượng Phi, Châu Hoài Ngọc lướt nhanh vào màn, nép mình sau trướng gấm.

Đứng vừa yên thì ngoài kia có một câu nói vang lên :

— Giáo Chủ có lệnh cho mời Quận Chúa Nương Nương...

Hoài Ngọc nói thầm :

— Thì ra mi là một Quận Chúa...

Bỗng có tiếng nói của Quận Chúa vang lên :

— Tam canh bán dạ, chẳng biết có việc chi cần kíp...?

Người mới vào hạ thấp giọng, mặc dù nói thật nhỏ, nhưng cũng đủ cho Hoài Ngọc nghe thấy :

— Có gian tế lên vào Biện Điện Thiên Hồng...

Hoài Ngọc giật mình đánh thót, chẳng ngờ hành tung của mình bại lộ.

Đang thấp thỏm lo âu, bỗng nghe bên ngoài lại có tiếng một người vang lên thật to:

— Giáo Chủ có lệnh mời Tiểu Hồng Quận Chúa đến ra mắt.

Đầu đang nằm ở trong tình trạng nguy hiểm như nằm trong lò lửa, nhưng hai tiếng (Tiểu Hồng) chui vào tai chàng nghe êm như hai tiếng sáo.

Có tiếng của Tiểu Hồng Quận Chúa vang lên :

— Hãy thông báo, ta sẽ ra mắt Giáo Chủ ngay.

Rồi có tiếng chân người nhẹ nhẹ vang lên, đúng là Tiểu Hồng Quận Chúa đứng dậy đi ra ngoài.

Còn lại một mình trong khuê phòng của một nàng trinh nữ, Hoài Ngọc nghe thấy lòng của mình càng thêm hồi hộp, chàng tự mắng thầm, sao đêm nay mình lại nhút nhát gan đến thế.

Rõ ràng tình trạng trong hồi căng thẳng, mình rơi khỏi gian phòng này nửa bước, thì mất mạng như chơi.

Chẳng biết tánh tò mò của chàng bỗng từ đâu ùn ùn kéo đến, chàng rào mắt nhìn quanh, cảm thấy mọi chỗ quanh gian phòng này đối với mình nửa dường như thấu thiết.

THỪA CƠ BẤT CHỆT

Thình lình đôi mắt, sắc bén của chàng trông thấy dưới chiếc gối hoa

của nàng có một ché giấy hoa tiên lộ ra, màu giấy hồng nhạt này thật quen thuộc.

Chiếc gối bằng lụa trắng, có thêu một đóa hoa Mẫu Đơn màu tía dường như một viên đá nam châm, hút lấy bàn tay của Hoài Ngọc xê dịch tới.

Nắm ngón tay của Hoài Ngọc vừa lật chiếc gối hoa trở lên, trong lòng chàng dần lên một niềm vui khôn tả, chàng có cảm giác như mình đang mở cánh cửa lòng của nàng trinh nữ đang độ vào xuân...

Chiếc gối vừa lật ngang thì Hoài Ngọc khẽ rú thềm một tiếng, vì đây chính là xấp giấy đã ghi cuộc bút đàm của chàng với Hồng Phong trong khách sạn.

Có một niềm chua xót bỗng tràn ngập cõi lòng của Hoài Ngọc chàng không biết Tiểu Hồng Quận Chúa khi nằm trên chiếc giường này, nàng đã nghĩ đến mình, hay là nghĩ đến người bằng hữu hảo hảo trang nhã, hào khí lẫy lừng là Hồng Phong?

Đang ngờ ngẩn tâm thần, bỗng bên tai của chàng vang lên một tiếng cười thật là lạ lùng quái dị.

Giọng cười tuy nhỏ như một mũi kim rơi trên đất nhưng cũng đủ cho Hoài Ngọc nghe thấy trong giọng cười như chứa được một mùi vị sâu độc căm hờn.

Cầm nắm giấy hoa tiên, Hoài Ngọc định thần rồi mới thông thả quay đầu trông lại.

Thì ra, bên giường của Quận Chúa, bây giờ đã xuất hiện một người, người này chẳng phải là chủ nhân của chiếc giường lộng lẫy này, cũng chẳng phải là một đóa nữ tỷ liêng thoắt, mà lại là một gã thanh niên.

Gã thanh niên này mặt vuông mày rậm, miệng rộng trán cao, khí sắc có phần uy vũ, ăn mặc cực kỳ sang trọng, hằn đang mở to cặp mắt ngăm nhìn Châu Hoài Ngọc từ đầu đến chân, ánh mắt đầy căm hờn sắc lạnh.

Hắn nói một câu đầy vẻ khinh bỉ :

— Chẳng ngờ một trang đường đường tu mi nam tử, là lại lên vào khuê phòng của một nàng xuân nữ làm điều tối bại.

Hai má Châu Hoài Ngọc lại bỗng nhiên bừng bừng đỏ lên, đây là lần thứ nhất trong đời của chàng bị người ta sỉ vả.

Còn đang thẹn thùng, bỗng có tiếng chân người nổi lên vắng vắng...

Gã đầu ông ấy lại nhép môi khinh bỉ, chỉ vào giữa mặt của Châu Hoài Ngọc mà gần giọng nói :

— Mi xê dịch thân hình nửa bước, ta kêu to lên là phải dề đầu lại trong Biệt Điện Thiên Hồng.

Cứ nghe nhịp đi chuyển ngoài kia, thì người sắp đến chắc chắn là Tiểu Hồng Quân Chúa, chàng chờ xem người đẹp sẽ liệu định ra sao.

Trong chớp mắt bên ngoài có một mùi hương bát ngát, cả mùi trầm hương thoảng nhẹ vào màn, và quả thật Tiểu Hồng Quân Chúa xuất hiện.

Nàng vừa thoáng qua bức màn nhung, tức khắc kêu lên một tiếng kinh hoàng khủng khiếp.

Nàng vừa thấy người ra, tròn xoe cặp mắt nhìn hai gã thiếu niên đang ghì nhau đứng đối diện bên thành giường của nàng.

Thiếu niên kia bấy giờ mới ung dung hách dịch nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hồng nói một câu chưa chút :

— Thật không ngờ Quận Chúa lại có bạn trong phòng khưê, thật là diễm phúc, hèn chi...

Tiểu Hồng quát mắt, nạt nhỏ nhỏ :

— Nói bậy nào...

Từ khi biết được mặt Tiểu Hồng, đây là lần thứ nhất, Châu Hoài Ngọc được dịp trong thấy nàng thật sự giận dữ.

Hoài Ngọc cảm thấy lòng can đảm của mình bỗng nhiên tiêntan, giả bấy giờ nàng có ra lệnh bảo chàng làm gì, thì chàng chắc là sẽ răm rắp tuân theo.

Gã thiếu niên kia vẫn lạnh lùng, nói :

— Hừ... nói bậy, việc này mà rao ra ngoài thì còn chi danh tiếng của Dương Tiểu Giáo Chủ.

Nghe nhắc tới danh tiếng của cha mình, Tiểu Hồng đau tận tâm can, nàng nghĩ đến cha mình vào sinh ra tử, lao khổ một đời, ngày nay được cầm đầu một ban hội lớn nhất Trung Nguyên là Minh giáo,

lại làm quan đến cực phẩm của Triều Đình, nay vì một chút sợ ý của mình, mà danh dự phải tan theo mây khói...

Nghĩ đến đây, nàng bỗng chớp nhanh cặp mắt, Hoài Ngọc thấy từ trong khoé mắt của nàng, có hai hạt nước mắt long lánh ứa ra từ từ lăn xuống hai gò má...

Thâm tâm của gã thiếu niên kia lấy làm đắc chí vì bởi hắn ta biết tánh tình của nàng vô cùng cứng cỏi, kể từ khi hai người quen biết nhau, đây là lần đầu tiên trong thấy nàng rơi lệ.

Biết mình đã đánh trúng chỗ yếu của đối phương, thiếu niên kia được nước làm tới, hắn gần giọng bảo :

— Việc thắng quý nhỏ nầy lên vào phòng riêng của Quận Chúa trong nháy mắt đã bay ra ngoài Biệt Điện Thiên Hồng, lan tràn khắp kinh thành... Rồi hắn rần dịu giọng :

— Nhưng nếu Quận Chúa là người biết quyền biến, thì may ra có thể giấu việc này...

Cặp mắt của Tiểu Hồng long lên, nàng hỏi :

— Quyền biến ra sao ?

Thanh niên kia trong dạ lại mừng thầm, đây là cũng lần đầu tiên Tiểu Hồng Quận Chúa xuống nước hỏi mình.

Hắn trả lời lạnh lùng sắt đá :

— Chỉ một tiếng lệnh của ta ban xuống, thì đoàn Cầm Y Thị Vệ sẽ giải tán ngay, bằng không... không tàn một nén hương nữa, bọn họ sẽ đến đây... hừ, quân pháp bất vị thân, một khi họ vào lục soát, thì...

Đoạn hắn trở vào giữa mặt Hoài Ngọc hỏi một câu sắt đá :

— Thị thắng qui nhỏ nầy có chấp cách cũng bay không khỏi chỗ này...

Hoài Ngọc nghĩ trong tình cảnh này chỉ còn có cách xuất kỳ bất tặc cho hắn một đòn sấm sét mới là thượng sách...

Đang bần thần suy tính, chợt nghe Tiểu Hồng lại hỏi :

— Mi lại bảo phải quyền biến như thế nào chứ ?

Thanh niên cười chưa chút, nói :

— Việc thật dễ như trở bàn tay, Quận Chúa chỉ cần... chỉ cần gạt đầu ưng thuận điều mà tôi hắn mong mỏi...

Hắn cất giọng nói tiếp :

— Phụ hoàng tuổi cao... gần đất xa trời, ha ha... một ngày kia non sông gấm vóc này sẽ gồm về một mối... ta sẽ là một người giàu sang cái thế... vì Quận Chúa đương nhiên là... một bậc mẫu nghi, quyền huy thiên hạ...

Tiểu Hồng mặt mày tái mét, nàng thật không ngờ gã thanh niên thừa thế bắt chẹt nàng để thi hành một thủ đoạn để hèn đến thế...

Đồng bên ngoài có tiếng chân rầm rập!

Vào giữa lúc khẩn cấp đó thì gã thanh niên lại cất tiếng:

— Chỉ một cái gậy đầu của Quận Chúa thì vạn sự điều êm, bằng không thì... này ta đếm từ một đến ba, nếu Quận Chúa cứ khăng khăng thì trong nháy mắt, danh tiếng của nhà họ Dương phải trôi theo dòng nước... một, hai... ha...

CHU CANG MỘT DẠ CHUNG TÌNH

Tiếng (ba) vừa bay ra khỏi miệng, Tiểu Hồng bất thình lình dùng bàn tay hữu vỗ một cái thật mạnh vào trán của nàng...

Hai gã thanh niên đều không ngờ Tiểu Hồng Quận Chúa lại có gan nẩy mình một cách đột ngột dường ấy, vì giữa trán và huyệt Đỉnh Trung thật là quan trọng.

Không biết từ đâu đưa đến một nguồn sức mạnh, làm cho Hoài Ngọc hành động nhanh hơn một tia điện chớp, tung ra một đòn Vân Long Thâm Trảo, quyết khóa bàn tay ngà ngọc của nàng lại.

Nào ngờ thân hình của chàng chỉ mới vượt được phần nửa khoảng cách, thì trước mặt chàng liền hoá lên một cái, có một bóng người từ bên cánh tả lướt tới cùng một chiều hướng với chàng.

Thân pháp của y quá nhanh nhẹn, tốc độ của Châu Hoài Ngọc nhanh dường ấy, mà người này đi sau lại tới trước, cướp đường qua mặt của Hoài Ngọc, hẳn cũng tung ra một đòn Vân Long Thâm Trảo, khóa trái lấy bàn tay ngà ngọc của Tiểu Hồng...

Hoài Ngọc chưa kịp chớp mắt, thì bàn tay lông lá của gã thiếu niên đã quấn lấy cườm tay trắng nõn nà như tuyết của người đẹp...

Giữa một giây phút biến động ngàn người càng đến tột độ bằng chợt trong trí của Châu Hoài Ngọc vụt hiện lên một ý tưởng vô cùng táo bạo.

Tay hữu của chàng đang lộ bộ trong cái thế Vân Long Thâm

Trảo vẫn cứ lướt gió vào vèo đi tới, càng đi càng gây thêm tiếng gió ào ạt đình tại...

Chàng có ý dùng tiếng xé gió nghe vèo vèo đó, để làm rối loạn thính giác của đối phương. Hoài Ngọc dùng bàn tay tả, trở ra một ngón nhẹ nhàng, điềm một đường thật nhanh nhưng thật nhẹ vào một huyệt Hồn Môn ở sau lưng của gã thanh niên này...

Khi đã tới đích, Hoài Ngọc nạt lên một tiếng nho nhỏ, toát tay ngay nội lực, thế là gã thiếu niên nọ chẳng kịp kêu lên một tiếng tức khặc rú người ra nằm dài trên mặt đất.

Hoài Ngọc chỉ dùng một đòn là thắng thế, nào chịu bỏ lỡ cơ hội vội vàng thu bàn tay hữu trở về, tung ra một đòn Ung Trảo, chụp ngay vào tinh đầu của gã thanh niên.

Vào lúc ngọn Ung Trảo bay ra được hai phần ba đường đất, thì không biết từ đâu có một cánh tay mềm như rắn, êm như nhung quán qua khuỷu tay của chàng, rồi câu nói êm đềm lại trót vào tai:

— Hoài Ngọc... chớ đã thương Thái Tử...

Không phải thế võ kia huyền diệu, cũng chẳng phải lời nói nọ oai nghiêm, nhưng không biết từ đâu có một luồng mãnh lực vô hình, làm cho cánh tay của Châu Hoài Ngọc hoàn toàn tê liệt, lời nói kia dường như một mệnh lệnh bất khả kháng, làm cho chàng phải khép nép vâng lời.

Chu Nguyên Chương có cả thảy hai mươi sáu người con, đứa lớn nhất tên là Chu Tiểu, đứa thứ nhì tên là Chu Sáng, đều đã thành gia thất cả, chỉ có người con thứ ba tên là Chu Cang, năm nay chỉ hai mươi tuổi.

Kể từ ngày quen thân với Tiểu Hồng Quận Chúa, thì Chu Cang một dạ chung tình.

Nhưng Tiểu Hồng chỉ đối với hắn một mực lạnh lùng.

Chu Cang bị ruồng rẫy chừng nào càng bám sát theo chừng ấy.

Đêm ấy nghe nói trong kiệu của Tiểu Hồng Quận Chúa xảy ra việc tày trời, làm náo động Biệt Điện Thiên Hồng.

Trong lòng của Chu Cang vô cùng căm tức, ăn ngủ không yên, chẳng biết vì sao trong kiệu hoa của nàng lại có một chàng trai trẻ đẹp.

Lại nghe mấy đêm nay Tiểu Hồng Quận Chúa ngủ lại trong

phòng riêng nơi Biệt Điện Thiên Hồng, Chu Cang tính mò chung quanh, ngày đêm chẳng rời một bước.

Do đó, khi Tiểu Hồng cấp Hoài Ngọc đi vào phòng riêng, hẳn ta núp trên mái ngói trông thấy thật rõ ràng.

Hắn vội vàng cấp báo Dương Tiểu, rằng có gian tế lảng vảng gần phòng riêng của Tiểu Hồng Quận Chúa, Dương Tiểu nghe qua, vẫn giữ thái độ bình tĩnh, truyền cho người mời Tiểu Hồng đến dặn dò năng đề ý.

Thừa lúc Tiểu Hồng trở ra ngoài, Chu Cang xâm nhập vào khuê phòng, và hẳn bắt gặp tại trận Châu Hoài Ngọc đang lên đồ gối của một nàng thiếu nữ mà mình đang ngày đêm tưởng nhớ.

Bất được cơ hội này, Chu Cang thẳng tay bắt nạt, ép cho Tiểu Hồng phải chịu thành thân với mình...

Nào ngờ đầu việc biến động lại xảy ra vô cùng đột ngột, làm cho hẳn quá đỗi kinh mang, thấy thanh niên trẻ đẹp này đầy động thân hình, Chu Cang vì muốn khoe tài trước mặt Tiểu Hồng và cũng muốn làm cho gã thư sinh mặt trắng khiếp đảm, nên bao nhiêu công lực trong người, Chu Cang thấy đều toát ra một lúc, cũng dùng thế Vân Long Thảm Trảo khóa trái cườm tay xinh xắn của Tiểu Hồng lại.

Kể từ khi quen biết với Tiểu Hồng, đây là lần thứ nhất da thịt của hai người tiếp xúc vào nhau.

Cánh tay mềm mại của nàng vừa lọt vào Hồ Khẩu của Chu Cang, thì trong lòng của hẳn bàng hoàng ngây ngất, thân hồn nửa tỉnh nửa mơ, hương tóc của nàng Tiểu Hồng bay vào mũi chàng nghe ngào ngạt, làm cho Chu Cang quên phăng bên mình của hẳn đang có kẻ cường thù đại địch...

Giữa giây phút thần tiên ấy, Chu Cang chỉ trong thấy có một mình khuôn mặt phi thường đẹp đẽ của Tiểu Hồng, lỗ tai của Chu Cang chỉ nghe thấy hơi thở hắt hắt của Tiểu Hồng, mũi của Chu Cang chỉ ngửi thấy có làn hương bát ngát của Tiểu Hồng.

Tay hữu của Châu Hoài Ngọc tách gió vì vèo, mà hẳn không nghe thấy, hà huống chi bàn tay đã tấn công một cách êm ái âm thầm, vì vậy mà Châu Hoài Ngọc chỉ dùng một đòn là hạ ngay Chu Cang như lấy đồ trong túi.

Thấy Hoài Ngọc tiếp tục tấn công, đòn này mà trúng đích, thì đỡ... kim Thái Tử mất mạng như chơi.

Tiểu Hồng không dám chần chờ, tức khắc lướt tới tung ra một đòn bạch xà thò tỉnh, đòn tuy chẳng có gì là độc, nhưng cũng đủ mạnh lực làm cho Hoài Ngọc phải dừng tay.

Hai lần da của hai người gần bó, Hoài Ngọc tâm thần như điên đảo, như dại như ngây, bỗng chợt ngoài kia có tiếng gõ cửa vô cùng khẩn cấp Tiểu Hồng giật phắt bàn tay của mình ra, ra khỏi bàn tay của Hoài Ngọc, mở to cặp mắt nhìn vào cặp mắt của Hoài Ngọc như dò hỏi chàng...

Tiếng gõ cửa càng ngày càng to, rõ vẻ vô cùng khó chịu, nhanh như chớp Tiểu Hồng tung ngay ra một cước, đá bắn thê xác của Chu Cang bay vọt vào dưới gầm giường.

LÒNG SÂU DẠ ĐỘC

Bỗng đột nhiên Tiểu Hồng vói tay lên tường lấy nhanh một bộ quần áo của nàng xuống, ném vào lòng của Châu Hoài Ngọc đoạn ngó mặt vào tường.

Cử chỉ của nàng quá ư lạnh lẽ, lấy bộ đồ ngủ bằng nhung màu đỏ của Tiểu Hồng, Hoài Ngọc tức khắc hội ý, thấy nàng quay mặt vào tường, nhanh như chớp Hoài Ngọc dùng ngay một đòn Kim Tiễn Thoát Xắc, bộ đồ thư sinh trên mình của chàng rơi ngay xuống và dùng một động tác vô cùng nhanh nhẹn, Hoài Ngọc xô ngay bộ đồ Tiểu Hồng vào mình.

Chàng nói nhỏ :

— Xong...

Tiểu Hồng vói tay lên tường lấy một chiếc mũ màu đen xuống, nhét vào tay của Hoài Ngọc, rồi bước nhanh ra ngoài.

Tiếng gõ cửa càng ngày càng gấp, có người quát âm ỉ :

— Quận Chúa mở cửa, coi chừng gian tế...

Tiểu Hồng bây giờ mới lên tiếng, và khoan thai bước ra, phần Châu Hoài Ngọc thì quần ngay bộ đồ thư sinh của mình xuống gầm giường đoạn vừa bước ra ngoài mà vừa đội chiếc mũ lên đầu, che lại mái tóc thư sinh.

Bây giờ đã thu lại khi trời lạnh lẽo, đội mũ trọng phòng chẳng có chi là lạ.

Cửa vừa mở ra, thì có năm sáu người mặc sắc phục Cầm Y Thị

Vệ trản vào, Hoài Ngọc giả vờ bước vào một góc tường, đưa tay ra khẽ khời lại lò hương đang cháy dở...

Chúng Cầm Y Thị Vệ bước vào phòng, thấy chỉ có Tiểu Hồng Quận Chúa và một đứa nữ tỳ mà thôi.

Có lệnh riêng thì phải khám phòng này thật kỹ, vì vậy mà bọn chúng thẳng tay lục soát.

Tìm hết phần ngoài, chẳng thấy có vết tích gì khả nghi, có một tên Cầm Y Thị Vệ bước tới nói :

— Xin Quận Chúa cho phép chúng tôi khám bên trong ?

Rồi chúng ùn ùn xông thẳng vào phòng khuê...

Tiểu Hồng Quận Chúa ngoài mặt tuy bình tĩnh, thật ra trong lòng nàng rối như cuộn tơ vò...

Nàng vội đi lẩn vào bên trong, xem chừng tình thế, hề có dấu bất trắc thì lập tức cứu nguy...

Vừa qua khỏi màn Tiểu Hồng thất sắc, vì thấy bọn chúng lục, soát không chứa một chỗ kín nào.

Những bàn tay ma quái của chúng tiến về phía chiếc giường ngà một tên đội trưởng thỉnh lình tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ làm cho Tiểu Hồng giật mình... cứ cho rằng hắn đã trông thấy thê xác của Chu Cang.

Nào ngờ hắn dùng mũi gươm vọt nhẹ cửa màn để trong vào bên trong....

Vào lúc đó, bỗng có một tên Thị Vệ kêu to lên :

-- Tướng quân khám nốt dưới gầm giường...

Hồn vía của Tiểu Hồng bay lên tận chín tầng mây, nàng tức khắc kéo tuốt một chiếc ngăn kéo ra, thò tay vào bên trong móc ra một vật...

Trong nắm tay của nàng bây giờ đang nắm đây một nắm kim cương, đó là những bảo vật mà cha nàng đã sắm cho nàng từ khi nàng hãy còn thơ ấu...

Tiểu Hồng chờ đợi, hề tên đội trưởng này cúi xuống gầm giường thì nàng tung ngay số ngọc ngà châu báu, giá trị liền thành kia ra để ém miệng những tên Thị Vệ có mặt trong phòng.

Lòng nàng phập phồng kinh mang đến tột độ, không biết số bảo vật nằm trong tay mình bây giờ đây có đủ mệnh lực làm cho bọn chúng xiêu lòng hay chăng ?

Một tên Thị vệ khác nói

— Đờ tôi khám...

Đoạn bước tới, khom lưng xuống, định đưa tay khoát lấy bức gấm phủ giường...

Vào lúc bàn tay của hắn vừa chạm vào bức gấm, vào lúc Tiểu Hồng Quận Chúa vừa bước tới dùng thế lực của kim tiên mua chuộc lấy Cầm Y thì bỗng nhiên tên Đội Trưởng to tiếng quát :

— Thôi... đừng thất lễ với Quận Chúa...

Tiểu Hồng mở hồi toát ra đâm dĩa, thở phào một hơi nhẹ nhõm như một người vừa trút một gánh nặng nghìn cân.

Thế là bọn Cầm Y Thị Vệ lui ra ngoài... vừa đi họ vừa nhìn cái vóc dáng mỹ miều, cái khố người thon thon của đứa a hoàn đưa lưng về phía họ, nàng đang khời lại ngọn lửa trong đỉnh hương trầm...

Nàng thơ ngây không biết mình sẽ lâm đại họa !

Nguyên nhân vì tên Đại đội trưởng cầm y thị vệ ban này, cũng một người cao tay trong võ lâm.

Từ khi hắn bước vào phòng của Tiểu Hồng thì mắt hắn nhìn bốn phương, tai hắn nghe tám hướng, sẵn sàng chờ đợi việc bất trắc xảy ra.

Bởi hắn tính rằng, Tiểu Hồng Quận Chúa là con nhà võ, tất nhiên tỏ tài sáng mắt không biết chừng nào, vì sao bọn họ gõ phòng lăm lăm mà Quận Chúa lại chẳng nghe, lâu lắm nàng mới mở cửa, vậy thì bên trong ắt nó điều chi mờ ám...

Vào đến nội phòng, hắn càng thêm thận trọng, vận dụng hết tài mắt của mình để xem xét mọi việc chung quanh...

Nhân lực của hắn vô cùng bén nhạy, vừa vọt màn lên là bắt gặp có vết giấy của một người vừa dẫm lên tấm nệm hoa.

Hắn trầm nghĩ :

« Quận Chúa là cảnh vàng lá ngọc, nổi tiếng là người sạch sẽ chẳng lẽ nàng lại mang giày lên giường ».

Nghĩ đến đây hắn vội liếc về phía sau, cặp mắt sắc như dao của hắn nhìn xuống mũi giày của Tiểu Hồng, thấy bàn chân của nàng nhỏ xinh, so với giày trên giường nhỏ hơn một mười một tám...

Trống ngực hắn đập thình thịch, vội vàng ngưng thần tự khí tự dụng khám phá sự vật chung quanh...

Quả không ngoài sự dự liệu, từ dưới gầm giường của Tiểu Hồng.

Quận Chúa đưa ra một làn hơi nẩy nhẹ, nhân yếu ớt như đường tơ, nếu là người, có tính giác tâm thường, không tài nào nghe ra.

Trong giây phút vô cùng quan trọng, trong đầu của hắn nghĩ lên một ý nghĩ :

• Nơi đây binh sĩ đông vậy, nếu ta làm bề việc này ra, biết đâu chẳng mịch lòng với Dương Tiểu Giáo Chủ, chỉ bằng trở ra ngoài thưa với người rồi sẽ quyết định ra sao...

Đoạn điềm nhiên thét tả hữu lui ra.

Vừa thoát khỏi phòng của Tiểu Hồng, thì tên đội trưởng nẩy tức truyền cho mười tên tâm phúc canh phòng chung quanh, còn mình dùng thuật phi hành đi thẳng về phía văn phòng của Dương Tiểu Giáo Chủ...

Đêm đã khuya, Dương Tiểu chẳng bao giờ tiếp khách, nhưng tên đội trưởng nẩy như quyết phải gặp Giáo Chủ đề bẩm báo điều cơ mật.

Nghe trình khẩn yếu lắm, Dương Tiểu mới tiếp. ông ta chẳng ngờ trong kiện của con mình có sóng gió...

Chỉ trong một thoáng, chiếc bóng mờ của Dương Tiểu đã xuất hiện trước cửa phòng của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng và Hoài Ngọc hãy chưa định tỉnh, bỗng nghe bên ngoài có giọng nói của Dương Tiểu.

Quá dỗi kinh mang, nhưng ngấm nhìn Châu Hoài Ngọc bây giờ có lẽ trong bộ quần áo của mình trên mình, đội một chiếc mũ màu đen, đáng đi là lượt, đích thị là một nàng thiếu nữ yêu kiều...

HOÀI NGỌC NÓI GHEN VUỐT RÂU HÙM

Nếu người khác gõ cửa thì Tiểu Hồng có thể chạm trề, chứ Dương Tiểu thân hành đến đây, thì thật là một bước vẫn không thể nào chênh mảng.

Nàng liền bước ngầy ra mở cửa. Dương Tiểu lách vào phòng bằng một thái độ giá lạnh như băng.

Nhìn vào sắc diện ấy, Tiểu Hồng thâm tâm se thắt lại, nàng liếc nhìn Hoài Ngọc, thấy nàng vẫn giữ bộ điệu như cũ, cứ quay mặt vào tường, giá vô khời lại lộ hương.

Dương Tiểu không nhìn ngang nhìn ngửa, cứ đi thẳng một mạch vào phòng.

Tiểu Hồng kinh mang đến cùng độ, vì kể từ hồi nào đến giờ, Dương Tiểu rất gìn giữ ý tứ, chẳng bao giờ ông ta đặt chân vào phòng của nàng, ngày nay ông đi thẳng vào như vậy, thì trăm phần việc đổ ra rồi.

Nhịp chân của Dương Tiểu tuy trong ra đường như rỗng rãi thông dong, nhưng thật là lạnh lẽo vô cùng. Tiểu Hồng chưa kịp hỏi câu nào, thì ông đã lọt vào phòng, đứng bên thành giường của Tiểu Hồng Quận Chúa.

Quắc mắt nhìn thẳng vào mặt nàng, buông ra một tiếng cười lạnh lùng đanh thép, rồi bằng Dương Tiểu thình lình đưa tay xuống găm giường.

Động tác của ông ta quá ư thần tốc, trong một cái chớp mắt thì ông ta đã lôi tuộc ra một người.

Thế rồi có hai tiếng rắc và chất nồi lên nghe ròn rã, Tiểu Hồng Quận Chúa sắc mặt tái xanh cắt không còn một chút máu.

Vì Dương Tiểu lúc giận dữ, đã quá nặng tay, năm ngón của ông vừa bắt vào cườm chân của người nẩy thì vang lên một tiếng rắc, ống chân của một người luyện võ rắn chắc dường ấy, mà gặp trọng phủ pháp của ông ta phải tức khắc gãy lìa.

Cơ thể của người chưa được lôi ra khỏi thành giường thì Dương Tiểu thẳng thẳng tát cho một tác tại chất chúa...

Bàn tay của Dương Tiểu, trông tay mềm mại như một nàng con gái nhưng cái tát tai nhẹ nhàng của ông ta, nếu có trúng búa, búa phải gãy trúng sắt, sắt phải lìa!

Tiểu Hồng thét lên một tiếng, nhưng tiếng thét của nàng hãy chưa trọn vẹn, thì Dương Tiểu thu tay trở về, sừng sờ kinh dị...

Bởi trước mặt ông ta, chẳng phải là tên gian tế trẻ đẹp đã bị mình bắt đêm hôm trước, mà lãnh lấy hai đòn ác liệt của ông ta, đích thị Tam Thái Tử Chu Cang.

Dương Tiểu có tiếng là người rất trầm tĩnh, dù Thái Sơn đổ ngầy trước mặt, chưa chắc ông đã dưng lòng, thế mà bây giờ ông phải phấp phồng lo ngại.

Bởi Chu Cang đây là một bậc cảnh vàng lá ngọc, đệ nhất Thái Tử Chu Tiểu thì tánh tình dần dần, còn nhị đệ Thái Tử Chu Sang thì là vô cùng phóng đảng, hai người nẩy thì khó có

hy vọng nối ngôi, chỉ có đệ tam Thái Tử Chu Cang đây, là một người văn võ song toàn, nếu Chu Nguyên Chương có mất, thì Chu Cang đương nhiên lên ngôi Hoàng Đế.

Ông ta nghĩ thầm, dù mình đối với Chu Nguyên Chương là chỗ thâm giao, nhưng ngày nay vô tình mình đối với Chu Cang nặng tay như vậy, thật là hậu hoạn vô cùng.

Thấy Chu Cang nằm ngay trên mặt đất, ông ta biết người này đang bị điểm huyết.

Dùng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn, Dương Tiều điểm một loạt trên khắp những yếu huyết theo đường Túc Thiếu Âm đại Trường Kinh tức tốc giải hết những yếu huyết trên mình.

Chu Cang bị Hoài Ngọc thành linh phong tỏa huyết đạo trên ngực của hân uhr bị đè một viên đá nghìn cân, giờ đây được giải huyết, tức thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng liền nắc lên một tiếng, thở ra một bùm máu đỏ lôm.

Tiêu Hồng nghĩ :

— Hân chưa hề thọ nội thương, cơ sao lại thở huyết, nhưng đến chừng nhìn kỹ, thấy trên vùng máu đỏ ngầu trên mặt gạch, có lằn lộn bốn cái răng trắng...

Nguyên nhân chỉ vì cái tát tay của Dương Tiều quá mạnh, làm cho hân phải gãy mất bốn cái răng.

Hân lại lao đảo nhưng không thể nào đứng dậy nổi, vì xương ống chân hân đã gãy mất rồi.

Dương Tiều quay lại quát :

— Nghiệt súc, hãy còn chưa đỡ Thái Tử đây ư ?

Tiêu Hồng sợ cha như sợ cọp, mặc dù ghét Chu Cang đến cùng, nhưng nào dám cãi lời, tức khắc bước tới, nhưng chính vào lúc đó, thì sau lưng nàng có người bước nhanh ra như một cơn gió thoảng.

Trước mặt Dương Tiều liền xuất hiện một người, đó là một nàng tùy nữ, có gương mặt trái son, vành môi đỏ như son, cặp mắt tươi sáng, diễm lệ vô cùng.

Đức ti nữ này cuối xuống đỡ Chu Cang đứng dậy, bộ điệu thật gọn gàng...

Tiêu Hồng gần như nghẹt thở, cái sợ này có cái sợ nào hơn, nàng thật không bao giờ ngờ tới thằng Châu Hoài Ngọc này lại dám to gan đóng kịch trước mắt cha mình.

Thêm phần Chu Cang đứng sò sò ra đó, chỉ một tiếng nói của hân thì Châu Hoài Ngọc quả là phải đề đầu lâu trong Biệt Điện Thiên Hồng.

Nàng có biết đầu trong lòng của Châu Hoài Ngọc hiện bây giờ đang nổi cơn chua chát.

Câu nói của Dương Tiều cho Tiêu Hồng đứng dậy, như một mũi tên bắn thẳng vào tim của chàng !

Trong một cái nháy mắt, tài bộ của Dương Tiều, tài bộ của Chu Cang Thái Tử, chàng thấy đều xem như cỏ rác, chàng quyết định mình phải lướt tới, làm trước cái việc làm của Tiêu Hồng.

Chợt một khi da thịt của Tiêu Hồng tiếp xúc với Chu Cang, chắc chàng không thể nào dằn cơn giận dữ.

Cơ thể của Chu Cang vừa lọt vào lòng bàn tay của Hoài Ngọc, thì chàng lập tức nhớ ngay ra, nếu Chu Cang mở miệng nói một lời, thì Dương Tiều chỉ khẽ nhẹ ngón tay, cũng đủ làm cho mình vỡ vụn, đồng thời Tiêu Hồng Quận Chúa liệu định ra sao.

Nhanh nhẹn bàn tay của chàng nữa như vô tình nữa như cố ý, đè nhẹ qua Á huyết của Chu Cang...

Bộ đứng của Hoài Ngọc thật khéo, chàng cố tình dùng ống tay áo của mình che lấp bàn tay đi, Dương Tiều lại đứng đối diện, nên nhìn chẳng thấy.

QUAY MẶT VÀO CHỜ TA CÙNG ĐI

Chu Cang khi này bị Tiêu Hồng đá bay vào gầm giường, vừa giận vừa tức, hiềm gì trọng huyết đã bị Châu Hoài Ngọc phong tỏa, nên không thể nào nhúc nhích, muốn lên tiếng mà chẳng nói nên lời.

Ống chân của hân chợt bị một vật gì rắn như sắt bóp qua, làm cho xương phải gãy lụn.

Đau vô cùng mà chẳng kêu ra lời, đang hồi kinh mang thì lãnh một tát tay chát chúa.

Khi được Dương Tiều giải huyết, chưa kịp tỉnh tác thì bị một nàng con gái lớn ra sau lưng đỡ lấy mình.

Giữa lúc kinh hoàng, quả Chu Cang chưa biết đó là người thanh niên trẻ đẹp, bởi vì khi Hoài Ngọc hóa trang thì hân đã bị đá xuống gầm giường rồi...

Nghe thấy thân hình mình vừa lọt vào vòng tay của nàng thiếu nữ này, bỗng chợt Á huyết bị một vật cứng như sắt thép đè lên...

Rồi một lần nỗ lực cứ dấn vào, làm cho Chu Cang muốn mở miệng nói chuyện mà nói chẳng ra lời.

Chu Cang lộ khóc lộ cười, mà Dương Tiểu cũng lo lắng, ông ta vốn biết từ lâu Chu Cang có lòng thâm thương con mình, chính khi này hẳn đã báo rằng có gian tế lẫn quần bán phòng riêng của Quận Chúa, nhưng bây giờ sao hẳn lại bị điểm huyết nằm dưới này, vấn đề thật là nan giải...

Trông thấy Chu Cang tái xanh nét mặt, im lìm không nói một lời nào, càng nghi càng lo, bỗng ông ta trợn mắt truyền cho Hoài Ngọc :

— Hãy đặt Thái Tử nằm lên giường yên nghỉ...

Đoạn ông ta chỉ tay vào chiếc giường của Tiểu Hồng...

Hoài Ngọc đau lòng như cắt, bởi chiếc giường êm ấm kia vô tình đã khắc sâu vào tâm trí của chàng.

Từ khi Châu Hoài Ngọc dùng thảo thương phi nháy lên chiếc giường kia thì chàng xem nó như một vật sở hữu của chàng.

Thấy một người cha đương nhiên ra lệnh một đứa con trai nằm trên giường của đứa con gái mình, chẳng biết từ đâu đưa đến Châu Hoài Ngọc một mối lo âu bứt rứt.

Tay của chàng không rời khỏi trọng huyết của Chu Cang, Hoài Ngọc đỡ hẳn bên thành giường.

Tiểu Hồng tức tối lắm, nhưng nàng cũng nghĩ phải bật phi cười vì trông thấy cử chỉ của Châu Hoài Ngọc mềm mại, một đứa nữ tử đẹp nhất của nàng là Lan Nhi, chưa chắc có cử động mềm dịu như thế.

Bàn tay của Hoài Ngọc, vô cùng tinh quái, thừa lúc đưa Thái Tử nằm lên giường, chàng xoa nhẹ vào những huyết Hồn Môn và Phách Hộ thêm một lần nữa, làm cho Chu Cang cơ thể rùng rợn, đôi mắt lơ đãng rồi nhắm nghiền lại...

Trong đầu của Dương Tiểu vùng có một ý định táo bạo, ông ta quay sang Tiểu Hồng, truyền một lệnh đanh thép :

— Ta chẳng bằng lòng mi rời khỏi phòng nữa bước, phải ngày

đêm túc trực bên giường, lo thuốc men cho Thái Tử lành bình mới thôi.

Dương Tiểu Hồng nghe qua như sét đánh, mà Châu Hoài Ngọc tâm can rời rã.

Vì bởi thuở bấy giờ, nước Trung Hoa đang ở trong thời kỳ phong kiến việc cách biệt giữa nam và nữ thật là hẳn hoi.

Nay Dương Tiểu, truyền lệnh cho ái nữ của mình ngày đêm chăm sóc thuốc men cho Thái Tử.

Dứt lời ông ta thả tay vuốt một cái thật nhanh vào đầu gối của Chu Cang cho tới gót chân.

Hoài Ngọc thất sắc, vì cái vuốt của ông ta sửa lại những khớp xương sai và dờ ra đi thành ngay ngắn trở lại.

Đến giờ phút này, ông mới nói với Chu Cang một câu :

— Thái Tử cứ yên tâm, vết thương này chỉ là ngoại thương, uống vài ba thang thuốc đã lành... Thái Tử cứ ở đây dưỡng bệnh, tôi đi tìm thuốc.

Dứt lời trở gót ra ngoài, Hoài Ngọc lắng nghe bước chân của ông ta chỉ thoát ra khỏi rèm là dừng lại.

Chàng lập tức đưa mắt ra dấu, bảo Tiểu Hồng chớ nên thảo thứ, nào ngờ cái lấy mắt của chàng chưa dứt thì Dương Tiểu đã quay trở vào. Trên tay của ông có cầm một tờ giấy chưa ráo mực.

Bỗng Dương Tiểu trở vào mặt của Châu Hoài Ngọc làm cho chàng kinh rợn, ông ta nói :

— Mi hãy cho người bốc than thuốc này... cuối giờ dẫn ta trở lại...

Hoài Ngọc cuối đầu xuống, đưa tay lên nhận lấy tờ giấy một cách cung kính.

Giấy qua tay thì Dương Tiểu ồm ồm ra ngoài nhanh như một cơn gió !

Trông tờ giấy, Hoài Ngọc càng thêm kinh phục tài múa bút của người Giáo Chủ họ Dương, chẳng ngờ một loãng mà ông ta thảo ra một toa thuốc trường gian đại hải.

Hoài Ngọc lầm lũi đã đọc, thấy trên đó đề những vị : Tăng Truật, Trí Mẫu, Nguyên Sâm, Đơn Quí... cho chí những vị Kỳ Nô, A Nguy, Linh Tiên, Tô Mộc... Tất cả là 78 vị toàn là những môn thuốc chuyển trị về nội tạng hoạt huyết.

Dưới toa còn ghi rõ : phải tách toa này ra làm mười mảnh riêng biệt, bốc ở mười nơi khác nhau.

Hoài Ngọc hồi hộp, nghĩ rằng đây chắc chắn là một toa thuốc giá trị của những tay võ lâm cao thủ, ngày nay lọt vào trong tay mình thật là tam sinh hữu mệnh.

Hè là con của nhà võ, thấy một chiêu thức hay, một toa thuốc lạ đôi khi còn trọng hơn sinh mạng, của họ. Vì vậy mà Hoài Ngọc cầm toa thuốc trên tay mà chẳng nỡ buông ra, cứ đọc tới đọc lui mãi.

Còn đang bần thần vì cái toa thuốc lạ, Hoài Ngọc bỗng giật mình vì bên tai chàng vang lên một câu nói oai nghiêm :

— Chưa đi bốc thuốc, còn đọc gì đó ?

Nhìn lên, thấy Tiểu Hồng, như mình bằng cặp mắt lạ lùng. Châu Hoài Ngọc biết ngay nàng có ý riêng nói với mình.

Chàng liền cúi đầu vâng dạ, đoạn bước trở ra ngoài, chàng vừa thoát khỏi nơi phòng, thì Tiểu Hồng vội vàng theo sau...

Bấy giờ trong phòng vắng vẻ, vì những tên Cầm Y Thị Vệ đều rút lui ra khỏi phòng, chỉ đứng ở xa xa canh gác mà thôi.

Nàng nín ống tay áo của Hoài Ngọc, khẽ nói :

— Chờ ta cùng đi...

Châu Hoài Ngọc giật mình, chưa kịp hỏi, thì Tiểu Hồng bỗng quát mát gay gắt truyền lệnh :

— Quay mặt nhìn vào tường... Nhắm mắt lại...

GIẢI NHÂN CẤT BƯỚC SONG HÀNH

Châu Hoài Ngọc trong lòng kinh dị, không biết nàng này có ẩn ý gì ? Chẳng lẽ nàng lại thừa dịp xuống tay ?

Nhưng mà bất cứ một câu nói nào của Tiểu Hồng đối với chàng cũng là một mệnh lệnh đao kiếm thép, làm cho chàng không thể nào cưỡng nổi.

Thế là Châu Hoài Ngọc như một con mèo ngoan ngoãn quay mặt vào tường nhắm mắt lại.

Tuy bế đi thị giác, nhưng chàng lại vành tai nghe ngóng chung quanh thật kỹ...

Bỗng thình lình hai má của chàng ửng đỏ, trông ngược nổi lên rầm rầm vì chàng nghe thấy có tiếng quồn ào khu động nghe sột soạt...

Nếu lỗ tai của Châu Hoài Ngọc không đến nỗi tệ, thì sẽ rằng Tiểu Hồng Quận Chúa đang thay xiêm áo.

Chàng vừa định mở bừng mắt ra, thử xem người đẹp có nổi cơn lòi đình thịnh nộ hay chăng, bỗng chợt bên tai của chàng có tiếng nói cất lên :

— Mở mắt...

Hoài Ngọc quay đầu nhìn lại mở bừng cặp mắt, suýt nữa phải rú lên một tiếng vì rằng Tiểu Hồng Quận Chúa bây giờ đang mặc trên mình một bộ đồ bằng lụa màu xanh, đúng là trang phục của nàng ti nữ.

Khi này nàng vận trang phục của Quận Chúa xem nàng lộng lẫy cao sang bao nhiêu, thì bây giờ sắc đẹp nàng xem ra càng thêm mộc mạc yêu kiều bấy nhiêu.

Hoài Ngọc bất giác ngấm lên một câu thơ cổ :

« Nàng trang đậm mặc lưỡng tương nghi... »

Dịch môn :

« Mộc mạc ưu nhàn lộ điểm trang... »

Tiểu Hồng trợn mắt nhìn chàng, có chiều giận dữ... thò tay ra nắm lấy ống tay áo của chàng mà lôi tuột ra ngoài.

Như một cái xác không hồn, Hoài Ngọc để cho Tiểu Hồng Quận Chúa kéo mình đi hết từng cửa này rồi qua lớp cửa kia...

Bị Bọn Cầm Y Thị Vệ chặn lại xét mấy lần, nhưng Tiểu Hồng Quận Chúa nhanh gọn tay của Hoài Ngọc lấy cái toa thuốc đưa ra, bảo rằng Dương giáo chủ truyền lệnh đi bốc thuốc cần kíp.

Bọn thị vệ thấy tuồng Chử, biết rằng quả là thủ bút của Dương Tiểu nên chẳng dám cản ngăn, vì thế mà hai người cứ ngang nhiên dẫn bước...

Những ngăn áy việť xảy ra, Hoài Ngọc chầy đều không hay không biết, chàng chỉ thấy trước mắt nàng thiếu nữ thơ ngây, đang nắm tay mình mà bước vào Cối Nhục Non Bồng.

Nếu người này mà cứ dẫn chàng đến tận nơi góc bể chân trời, thì cũng không hề biết mỗi gót dừng chân...

Chẳng bao lâu, hai người ra khỏi hoàng thành mà Hoài Ngọc vẫn chưa dám hỏi Tiểu Hồng một câu.

Chàng lấy làm kinh dị, thấy Tiểu Hồng chẳng đi vào khu phố đông đảo, mà lại cứ đi về hướng Tây Bắc.

Càng lúc nhà cửa càng thưa, Hoài Ngọc dần không được mới đánh bạo hỏi :

— Quận Chúa...

Chỉ nói được hai tiếng, thì Tiểu Hồng quay lại gác gồng :

— Mi bảo ai là Quận Chúa ?

Hoài Ngọc thê lười, cau mày thật là bài hước, chàng tăng hẳn hỏi :

— Thưa cô nương...

— Tiểu Hồng lại hét nho nhỏ :

— Ai là cô nương ?

Hoài Ngọc bị mắng liên tiếp hai lần, nhưng nghe thấy có một mùi vị ngọt ngào tràn ngập cõi lòng, chàng lại bạo dạn thử thách thêm một lần nữa, nói :

— Này chị...

Thấy Tiểu Hồng chẳng có phản ứng gì, chàng mừng rỡ tiếp tục hỏi :

— Sao chúng ta không vào thành bốc thuốc ?

Tiểu Hồng lại quắc mắt, có vẻ giận hờn nói :

— Bốc thuốc cho ai ?

Hoài Ngọc mừng thầm nghĩ :

« Phen này Quận Chúa chắc quất ngựa truy phong, như Hồng Phong đã bảo mình trong đêm trước vậy ».

Ra khỏi Hoàng Thành thì bước chân của Tiểu Hồng Quận Chúa càng đi nhanh, dường như có việc gì cần kíp lắm.

Chẳng bao lâu hai người đã thoát ra khỏi cửa thành phía Bắc.

Tốc độ của Tiểu Hồng càng lúc càng nhanh, ban đầu Châu Hoài Ngọc đuổi theo còn có vẻ thông thả, nhưng càng lúc hai chân của chàng bị bắt buộc gia tăng tốc lực mãi mãi.

Trời dần dần sáng...

Ánh mặt trời nời lên ở hướng Đông, lúc bảy giờ trời nhâm mùa Thu, ngọn Thu phong từ phương Bắc ào ạt kéo về, mang theo cái lạnh thấu xương nhưng Châu Hoài Ngọc thì lại mồ hôi vã ra đầm đìa như tắm.

Chàng có biết đâu nàng thiếu nữ đang sánh vai cất bước với mình

đầy may mắn được một người có nền khinh công bậc nhất thiên hạ là vi Nhất Tiểu hết lòng truyền cho môn khinh công tuyệt kỹ.

CHỈ DỪNG HAI ĐOÀN RƯỢI MÀ TRUY RỎ SỰ MÔN

Mặc dù tài bộ khinh công của nàng chẳng được xếp vào hàng số một nhưng so với những người đồng tuổi với nàng thì thật là cách xa một bậc.

Nhơn dịp thấy trước mặt của mình, là một con đường cái quanh khang trang rộng rãi, Tiểu Hồng muốn thử nẩy thử thách một phen.

Thâm ý của Tiểu Hồng, Châu Hoài Ngọc nào phải đại khờ gì mà chẳng biết. Vì vậy mà có bao nhiêu khi lực, Châu Hoài Ngọc thấy đều xuống hai chân đeo theo sát gót.

Chẳng đầy nửa tiếng đồng hồ, thì hai người đã vượt được một khoảng đường hơn tám mươi dặm.

Tiểu Hồng nghe thấy hơi thở của Hoài Ngọc càng lúc càng gấp rút, bước chân càng bước càng nặng nề, bất giác trong lòng bỗng có một nguồn thương xót dâng lên, thấy mình không thể đùa nghịch mãi được, Tiểu Hồng bật lên một tiếng cười, đoạn bất thình lình ghim chân lại. Tiểu Hồng đang đi nhanh dường đó muốn ghim lại trong nháy mắt.

Hoài Ngọc đi sát bên nách của nàng, thình lình bị nàng dừng chân đứng lại trước, lại nữa Hoài Ngọc ngầy ngất thần hồn vì hương thơm của người đẹp, nên vừa thấy thân hình của Tiểu Hồng dừng lại, chàng cũng tức tốc xuống một cái thien tần tần, để cho thân hình như bắt rễ vào mặt đất.

Nhưng vì dừng lại một cách đột ngột nên cơ thể của chàng chúm về phía trước, bên tai của chàng vang lên một tiếng cười tinh nghịch của Tiểu Hồng.

Nhanh như chớp, Hoài Ngọc vùng ngay bàn tay tả của chàng ra chụp lấy bờ vai xinh xắn của nàng để lấy lại thăng bằng.

Nào ngờ bàn tay của chàng vừa bám vào bờ vai của nàng, thì bỗng Hoài Ngọc nghe thấy một nguồn nội lực vô cùng êm dịu từ trong bờ vai tròn trịa của nàng toát ra, làm cho thân hình của chàng đứng ngay lại...

Chưa hết cơn sung sướng, bỗng Tiểu Hồng vùng bàn tay búp măng của nàng, tắt một cái bắt thần vào mặt của chàng, mắng :

— Mi lại thừa dịp tẩy máy tay chân...

Cái tát đó, có thể trần mình né tránh như bốn, nhưng chàng lại có ý ngăn người ra, đứng yên mà chịu.

Chẳng rõ vì sao Tiểu Hồng khi thì cười, khi thì máng, tư thái của nàng thật là vạn trạng thiên hình, làm cho chàng không biết làm sao mà suy đoán...

Hoài Ngọc hỏi:

— Chàng hay chị đi đâu?

Tiểu Hồng hỏi vặn lại:

— Thế mi định để cho chàng Hồng Phong gì đó chết tức tưởi trong huyệt thiết tử xa hay sao?

Hai chữ Hồng Phong làm cho chàng sực tỉnh cơn mê, Tiểu Hồng bấm nhé:

— Thì ra tình bằng hữu ngày nay như nước chảy qua cầu!

Đứt lời, nàng liếc nhìn Hoài Ngọc, thấy đôi má của chàng hay hay đỏ vì hổ thẹn.

Trong trí của Tiểu Hồng miễn man vì suy nghĩ, chẳng rõ thắng quý nhỏ ngồi trong tù sa kia, chỉ cái trang thành con gái, chẳng biết có đẹp như người này hay chăng?

Hoài Ngọc đã lấy lại bình tĩnh, hỏi:

— Không biết tìm cách chi để giải pháp tử xa?

Tiểu Hồng thở dài áo náo, nhìn về phía chân trời mịt mù, lâu lắm mới trả lời:

— Chắc mi biết trên đời này không có thứ kim loại nào chắc hơn Huyền Thiết?

Hoài Ngọc găm đầu suy nghĩ, trả lời:

— Chính thế, Huyền Thiết là một thứ kim loại rắn chắc như, đao kiếm không thể nào chém đứt...

Tiểu Hồng chợt nhìn thẳng vào mặt của Châu Hoài Ngọc, hỏi một câu thiết yếu:

— Nhưng mi có biết chàng cách đây mấy mươi năm, trong võ lâm có lưu truyền một bài thơ, có câu rằng:

«Vô Lâm Chí Tôn»

«Báo Đao Đồ Long»

Tiểu Hồng chỉ đọc tới đây thì Châu Hoài Ngọc bỗng vỗ trán mình rồi nhảy nhồm như một người chạm phải điện.

Cứ chỉ lạ lùng của chàng làm cho Tiểu Hồng phải giật mình nín bặt, và Châu Hoài Ngọc lại tiếp tục ngâm nga:

«Hiệu lệnh thiên hạ,

Mặc cảm bất tòng,

Ý thiên bất xuất,

Thầy dư tranh phong...?»

Rồi chàng nói:

— Phải, phải, nếu có thanh Đồ Long Đao, hay có một lưỡi Ý thanh kiếm, thì có lo chi chẳng chém Huyền Thiết tử xa như chém bùn đem cho Hồng Phong hiện trở về với tự do.

Ngừng lại một giây, chàng bỗng tỉnh linh hỏi:

— Nhưng chẳng biết hai món bảo vật bây giờ ở nơi nào?

Tiểu Hồng rầu rĩ nói:

— Ta thường nghe cha ta nói rằng, khi xưa Giáo Chủ Trương Vô Kỵ đã trao hai vật này lại cho người phái Nga My gìn giữ, vì thanh Ý Thiên xuất xứ từ phái Nga My, nhưng hai vật này khi xưa đã bị Chu chương môn chặt gãy làm bốn đoạn, chẳng biết bây giờ có dùng được hay không?

Hoài Ngọc trả lời:

— Là một vật rất bền dù có gãy đi, cũng vẫn còn dùng được. .. nhưng đường xá từ đây về đến Nga My sơn mịt mù diệu vợi, chúng ta phải đi hết tốc lực, khi lấy được bảo vật rồi, còn phải đi quanh lại để chặn đoàn người giải phạm nhân về Tuyết Sơn.

Tiểu Hồng nhún miệng cười nhẹ, nói một câu nửa thật nửa đùa:

— Bởi thế ta thử xem mi đủ tài vượt khoảng đường dài nghìn dặm cùng ta đến núi Nga My, và quanh trở lại Tuyết Sơn trong vòng ba ngày hay chăng?

Hoài Ngọc giật mình đánh thót, vì cái kỳ hẹn ba ngày và cái địa danh Tuyết Sơn.

Chàng áy náy hỏi:

— Chẳng rõ người trong Biệt Điện Thiên Hồng áp giải Hồng Huỳnh về Tuyết Sơn làm gì nhỉ?

Tiểu Hồng ngăn ngừa, đoạn trả lời:

— Sau khi mi quất ngựa trui phong, chạy trốn một mình để lánh thân, bỏ mặc người kết nghĩa kim bằng của người lại rồi thì người trong Biệt Điện Thiên Hồng cỏi phí không đây mười hồi hiệp là bắt sống Hồng huỳnh của mi... sau khi giải vào vào phòng, cha

ta nghe báo chính Hồng huynh đã đánh tháo cho mi bỏ chạy, bên nòi giận dùng dùng.

Khảo tra thế nào Hồng huynh cũng chẳng khai sự môn và gia thế. Tình thế bắt buộc cha ta phải ra tay. Người chỉ dùng có hai đòn rưỡi thì Hồng huynh bị bí lối, phải dùng bản môn tuyết kỹ để cứu mạng, do đó mà cha ta biết xuất xứ từ môn phái này ở vùng Tuyết Sơn...

Đã biết rõ xuất xứ, nhưng cũng vẫn chưa hiểu Hồng huynh vào Biệt Điện Thiên Hồng với nhiệm vụ gì?

Phụ thân mới liền cho Liệt Hỏa Kỳ Chủ là Tiểu Kim Thủy áp giải lên Tuyết Sơn, và dặn dò rằng hề xâm nhập vào vùng Tuyết Sơn rồi phải tức khắc truyền rao cho giới võ lâm được rõ.

Đồng thời phao tin rõ ràng, nếu người trong sư môn hoặc là phụ huynh chẳng xuất đầu lộ diện, thì tức khắc dùng lửa đốt cháy từ xa...

Hoài Ngọc nghe đến đây, vùng kêu lên một tiếng kinh hoàng nhưng Tiểu Hồng vẫn tiếp tục kể:

— Huyền thiết từ xa bị đốt, tất nhiên chiếc lòng bằng huyền thiết kia không hề hấn gì... mà người ngồi trong lòng sẽ cháy ra tro bụi...

Thâm tâm của Châu Hoài Ngọc dâng lên một niềm đau không thể tả, kể từ khi chàng kết bạn với Hồng Phong, chẳng rõ vì sao trong tiềm thức của chàng lại, có một lý tưởng mơ hồ huyền hoặc...

Chàng có một ý tưởng mơ hồ như Hồng Phong đối với mình như một người bạn cố tri, mặc dù cả hai đều là hàng tu mi nam tử, nhưng mỗi khi vắng mặt Hồng Phong, thì trong lòng chàng sao luyến tiếc, như đánh rơi một bảo vật gì vô cùng quý báu.

MAI ÁNH CÔ NƯƠNG BIỆT HIỆU LÀ...!

Do đó mà những tiếng (người ngồi trong lòng sẽ cháy ra tro) như 7 mũi tên có tâm thuốc độc bất xuyên qua tâm chàng.

Lở tai lưng bùng, mắt hoa đầu váng, Hoài Ngọc nghe thấy có tiếng Tiểu Hồng nổi lên bên tai:

— Vì không muốn cho Hồng huynh ra tro, nên mới chẳng nỡ đường xa nghìn dặm, vượt núi Nga My, để rồi lại phải quay về đất Bắc, quyết cải tạo hóa mà làm thử một việc kinh thiên...

Mấy câu nói hào hùng khí khái của một trang thuyền quyền nhi nữ, như tiêm vào thi thể của chàng một nguồn sức mạnh vô tận. Hoài Ngọc ngẩn đầu về phía chân trời mờ mịt, nói một câu danh thép:

— Biết mình tài hèn sức mọn, nhưng tôi cũng quyết tâm theo chị Tiểu Hồng, dù phải nhảy vào đầu xối lửa đỏ, dù phải xuyên rừng thẳm non cao, dù phải đến tận ven trời góc biển, thì tôi cũng không hề lui bước dừng chân...

Tiểu Hồng nghe Hoài Ngọc nói một câu chí tình đến thế, bất giác rung động tâm can.

Nàng cất lên một tiếng hào hùng đoạn đưa tay ra chop lấy ống tay áo của Châu Hoài Ngọc rồi cất mình lướt tới như bay...

Hai cái bóng của Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc lướt đi trên đầu ngọn cỏ, chân không dừng bước, đến đầu giờ mờ hôm đó, Tiểu Hồng mới ghim tay của Châu Hoài Ngọc đứng lại bên một rặng liễu đầu thôn.

Đó là một làng mạc vô cùng trù mật, phong cảnh đầy vẻ nên thơ, Tiểu Hồng thoáng thả bước lần vào trong xóm, và cuối cùng dừng chân đứng lại trước một ngôi nhà nguy nga đồ sộ.

Hoài Ngọc chưa kịp hỏi thì Tiểu Hồng đã bước tới nắm chiếc khoen đồng gắn trên cửa mà gõ ba tiếng.

Hai cánh cửa xịt mở, và bên trong có một đứa a hoàn thò đầu ra. Thấy hai người khách này cả thấy ăn mặc theo sắc phục của người trong hoàng cung, nhưng mình mấy bảu đầy bụi bặm, rõ ràng đều vượt một khoảng đường xa.

A hoàn hỏi:

— Cô nương chắc là người của Quận Chúa?

Tiểu Hồng trả lời:

— Phải mau báo với cô nương, Quận chúa cho người bảo tìm cần kíp.

A hoàn trả lời:

— Xin cô nương bước vào phòng khách chờ để tôi cáo báo.

Hoài Ngọc và Tiểu Hồng khất sảnh, ngồi chưa kịp nóng thì bỗng nghe phía sau, có tiếng chân người nổi lên rộn rã...

Hoài Ngọc giật mình, vì cứ nghe tiếng chân của người này vang lên một cách nhẹ nhàng nhưng nhịp điệu thật là nhanh nhẹn, thật là một người giỏi về thuật khinh công.

Còn đang bồn thần thì sau bình phong có một người lướt ra nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một cánh bướm, Hoài Ngọc lại càng kinh mang sửng sốt, vì rằng người xuất hiện đây có một thân hình tròn trịa, với một khổ người thật là cân đối, thoảng nhìn cũng biết ngay là một nàng thiếu nữ xuất thân trong hàng vương giả cao sang.

Thiếu nữ vừa xuất hiện khẽ rú lên một tiếng, khoát tay ra dấu, chẳng cho nàng bạn này theo vào.

Vì ban này, nghe cứ ngỡ rằng Tiểu Hồng Quận Chúa có điều chi cần kíp, cho nữ tì báo tin, nào hay đâu nàng vừa đặt chân vào phòng khách thì bắt gặp Tiểu Hồng với một gương mặt hốc hác, trên mình ăn vận theo tì nữ, bụi bặm bám đầy, rõ ràng vừa mới trải qua một đường phong trần thiên lý...

Biết ngay rằng có việc chẳng lành và tầm thường xảy ra, thiếu nữ đuổi ngay tít hữu, đoạn bước tới gần cầm tay Tiểu Hồng, hỏi thiếu yếu rằng :

— Quận Chúa bốn ba nghìn dặm đến đây, chắc có điều chi cần cấp ?

Tiểu Hồng tươi cười, trả lời :

— Chẳng có chi cần, thì chẳng dám làm kinh động đến sư muội. Đoạn rào mắt nhìn quanh, thiếu nữ biết tánh tình của Tiểu Hồng cẩn thận, nên vội vàng nói :

— Xin Quận Chúa dời gót vào nội phòng đàm đạo.

Tiểu Hồng cười nói :

— Hay lắm, sẵn đây tôi xin giới thiệu... đây là Châu Hoài Ngọc cô nương, bằng hữu tâm giao của tôi...

Hoài Ngọc lộ khúc lộ cười, giờ đây chàng mới biết Tiểu Hồng lên đọc những mảnh giấy bút đàm của mình và Hồng Phong, nên mới biết rõ tên tuổi lai lịch.

Còn đang bồn thần thì Tiểu Hồng ranh mãnh, cất tiếng nói :

— Còn đây là Mai Anh cô nương... biệt hiệu là...

Hai chữ biệt hiệu nói ra chưa tròn thì bỗng nhiên nàng thiếu nữ chồm tới, thò một bàn tay xinh xắn ém lấy miệng của Tiểu Hồng, làm cho Tiểu Hồng phải cười lên khúc khích trong lòng bàn tay của nàng.

Thấy Tiểu Hồng không nói nữa, Mai Anh mới buông tay ra, đã

dùng tay tả nắm lấy Tiểu Hồng, tay hữu nắm lấy Hoài Ngọc, chạy như bay như biến vào hậu đường.

Chỉ vượt qua vài ba gian phòng, thì ba nàng thiếu nữ này lọt qua hoa viên rộng rãi.

Qua khỏi cái hoa viên này, ba nàng thiếu nữ liền lọt ngay vào một gian phòng cực kỳ diễm lệ.

Mai Anh cười như nắc nẻ, tung tăng bay nhảy như một con chim sẻ trên cành. Nàng lôi tuột thẳng hai người vào phòng khuất.

Khi vào trong trường rồi, thì trống ngực của Châu Hoài Ngọc lại nổi lên rầm rập vì Mai Anh càng đi càng nhanh, trong chớp mắt nàng đã đến bên chiếc giường ngà xinh xắn.

Hoài Ngọc vừa ghì chân đứng lại, Mai Anh đã nhanh tay đẩy bản chàng lên giường, cả ba cùng ngã mình trên tấm nệm nhung êm ái.

Hoài Ngọc tái xanh sắc mặt, nhưng giọng cười của Mai Anh thì cứ nổi lên một cách hồn nhiên.

Thì Mai Anh là con gái của một vị quan to trong triều, nhưng vì mấy năm gần đây, cha của nàng bắt mất một số đồng liêu, chán cảnh quan đường nên lui về ở ẩn.

Lúc còn làm quan tại triều, phụ thân của Mai Anh và Tiểu Hồng lại được dịp may đồng học nghề khinh công của Vi Nhất Tiểu vì vậy mà ban này Tiểu Hồng mới gọi là sư muội.

CHÂU HOÀI NGỌC GẶP VẬN ĐÀO HOA.

Khi còn ở kinh, hai người là đôi bạn tâm giao, ngày thường đối xử với nhau như chị em ruột.

Hay ăn chung một mâm, ngủ chung một giường, gác chân qua mình nhau mà nói chuyện tâm tình.

Vì thế nên bây giờ thái độ của Tiểu Hồng Quận Chúa vẫn tự nhiên.

Mai Anh chẳng ngờ người cùng đi với Tiểu Hồng Quận Chúa là một người trai giả gái, còn Tiểu Hồng thì trong dạ cười thầm, biết rằng chàng quí nhỏ đang trong tình thế cười cợt, tiền thối lưỡng nan.

Mai Anh bỗng vênh tai nghe ngóng, đoạn hạ thấp giọng hỏi Tiểu Hồng :

— Quận Chúa chắc có điều chi khó xử ?

Tiểu Hồng cũng hạ thấp giọng nói :

— Hai chị em tôi định lên Nga My sơn mượn một món bảo vật để dùng cần kíp trong đôi ba hôm rồi sẽ giao hoàn cần thận... nhưng nghe cha tôi thường nói rằng, trên Nga My sơn có quân trùng điệp.

Cao thủ đông đây... Tôi nghĩ rằng nếu một khi họ chẳng bằng lòng cho mượn món bảo vật kia, thì chẳng hóa ra hoài công vô ích mà việc kia cần kíp như lửa cháy mây...

Ngừng lại nghe ngóng chung quanh, đoạn tiếp tục nói rõ từng chữ :

— Nên tôi phải tạt vào đây, nhờ sự muội dẫn dụ một chuyến, nếu bọn Nga My sơn từ chối lời chúng ta, thì sự muội trở tài tuyệt kỹ, trước là cho phái Nga My khiếp vía bay hồn, sau biểu diễn môn nghề riêng, cho Hoài Ngọc cô nương nới rộng tầm mắt...

Đoạn đưa mắt ngăm nhìn Hoài Ngọc bằng thái độ vô cùng ranh mãnh.

Bàn tay của Hoài Ngọc bây giờ cũng còn nắm gọn trong lòng bàn tay của Mai Ảnh, chẳng phép phông lo sợ, nhưng chẳng dám làm kinh động, e cho Mai Ảnh thấy thái độ của nàng mà sinh nghi.

Thấy Tiểu Hồng nhìn mình bằng cặp mắt khiêu khích, trong lòng vừa căm vừa sợ, nhưng chẳng biết phải đối phó ra sao ?

Chàng tự hỏi thầm :

«Chẳng rõ nàng thiếu nữ họ Mai này có tuyệt kỹ chi mà Tiểu Hồng lại mang đi cho vương bạn tay chân».

Đang bàng hoàng, thì lại nghe Tiểu Hồng kể sơ lại câu chuyện xảy ra ở trên kinh đô cho Mai Ảnh biết.

Nghe xong, Mai Ảnh bỗng vỗ tay cười khanh khách, nói với Hoài Ngọc rằng :

— Hèn chi mà Quận Chúa quên thân mình là bậc là ngọc cảnh vàng, trèo đèo lội suối vượt đường xa vạn dặm đến đây.

Câu nói vừa cười vừa dờn của Mai Ảnh như những mũi kim nhọn châm chích tận đáy lòng chàng, một khoảng đường non nghìn dặm mà chàng không bao giờ dám nghĩ tới, nhưng bây giờ Mai Ảnh lại nói thẳng ra.

Chẳng biết sự đau đớn trong thâm tâm Hoài Ngọc Tiểu Hồng có thấu rõ hay chẳng, nhưng nàng bây giờ lại phát lên cười nắc nẻ, bất thành hình trở ra một ngón trỏ trên bàn tay tả, điểm rứt một đường vào huyết Chí Đường của Mai Ảnh...

Huyết Chí Đường nằm ngang miếng xương sống thứ 14, thuộc thận kinh điểm nhằm tất phải phát lên cười cho đến chết.

Bây giờ ba nàng thiếu nữ đang nằm ngả nghiêng, ngã ngửa trên giường, gác chân qua nhau mà chuyện trò thân mật, vì vậy mà huyết Chí Đường của Mai Ảnh phơi bày lộ ngay trước mặt của Tiểu Hồng...

Ngón tay của Tiểu Hồng tách gió nghe vi vèo, đó rõ ràng là thủ pháp Bát Tượng, một lối điểm huyết đại kỳ của huyết Chí Đường.

Hoài Ngọc và Mai Ảnh thất sát chẳng ngờ vào giờ phút này mà Tiểu Hồng Quận Chúa lại dụng võ, mà xuất thủ cây độc như thế này.

Hoài Ngọc chưa biết đối phó ra sao, thì Mai Ảnh bỗng rú lên một tiếng nẩy bật thân hình của nàng một cách vô cùng lanh lẹ.

Đó là thể lý ngư Vượt Lãng, thân hình của Mai Ảnh vượt như con cá chép lướt nhanh trên làn sóng, tránh khỏi ngón tay của Tiểu Hồng trong kẻ tóc đường tơ...

Nhưng trớ trêu thay, cái thể vô trốn đòn của Mai Ảnh vô tình đẩy bản thân hình của mình rơi gọn vào lòng của Hoài Ngọc.

Chàng hứng trọn lấy tám thân tròn trịa của Mai Ảnh mà có cảm giác như mình bị phông lửa.

Mai Ảnh rơi vào lòng của Hoài Ngọc rồi, bàn tay tả của nàng bá ngang qua cổ của Châu Hoài Ngọc rúc đầu vào nách của chàng mà trốn.

Bàn tay hữu của nàng thì thò ra bảo vệ hậu tâm, để phụng Tiểu Hồng truy sát, miễn cứ kêu lên ầm ỉ :

— Tôi nói lỡ rồi... xin Quận Chúa tha cho...

Đoạn phát lên cười rú rượi trong lòng của Châu Hoài Ngọc

Chàng liếc mắt nhìn Tiểu Hồng, thấy nàng đang nhướn miêng cười tình, sắc mặt tinh ranh chẳng có màu sát khí.

Hoài Ngọc mới vỡ lẽ, họ đang đùa dờn với nhau, chàng đẩy bật thân hình của Mai Ảnh ra khỏi giường, đôi má đỏ phừng phừng, làm cho Mai Ảnh ngơ ngác, chẳng biết tại sao con bạn mình thình lình hổ thẹn...

Ba người trong phòng bây giờ đồng theo đuổi ba ý tưởng khác nhau, mà chẳng một ai hiểu thấu đối phương đang nghĩ gì.

Đang bàng hoàng, bỗng ba người đồng giật mình sợ tỉnh, vì có tiếng gõ cửa phòng nổi lên.

Rõ ra đó là tiếng a hoàn gõ cửa mang điểm tâm vào cho khách

Ba nàng dùng xong bữa cơm là tức tốc lên đường, nhằm Nga Mi Sơn trực chỉ.

KỶ HẠN NHẬP QUAN THẬT LÀ TAI ÁC

Chiều hôm ấy ba nàng thiếu nữ đứng chân trước Long Thiền Cổ. Tự, đó là một danh lam thắng cảnh ở Trung Hoa nằm trên chót vót đỉnh núi Nga My, và cũng là một chỗ đầu não của Nga My phái,

Tiểu Hồng cất cao giọng hỏi trước :

— Chúng tôi là khách diễm phương, có việc cần muốn xin ra mắt Chương Môn Sư Thái...

Có một vị ni cô bước ra, hỏi rằng :

— Chẳng hay tam vị Cô Nương cao danh qui tánh ? Muốn gặp Chương Môn cô điều chi thương lượng.

Tiểu Hồng trả lời :

— Tôi là Trưởng Nữ của Minh Giáo Chủ Dương Tiểu... Bởi kinh thành hỗn sự, Dương Giáo Chủ sai tôi vượt đường xa nghìn dặm đến đây để gặp mặt với Chương Môn Sư thái thương lượng một điều.

Tiểu Hồng không muốn nói quanh co đề sinh ra điều rắc rối, vì thế nên mới nhập đề là nói rõ lai lịch của mình.

Ni cô nghe nói đến Dương Tiểu Giáo Chủ khẽ giật mình, liếc mắt nhìn kỹ những người mới đến, là ba trang thực nữ nhan sắc diễm kiều bất giác ngẩn ngừ giây lâu mới trả lời rằng :

— Rất tiếc... vì tề phái Chương đang còn trong vòng tọa quan nên không thể nào tiếp khách.

Tiểu Hồng bất giác rụng rời, nhưng vị ni cô ấy lại nói tiếp :

— Nếu việc ấy chẳng có điều chi cơ mật, thì cô nương có thể thương lượng với Tĩnh Tâm Sư Thái... Xin chư vị nữ thí chủ quá bộ vào phòng khách, chờ tôi vào thông báo.

Tiểu Hồng thì bàng hoàng như dại, trái lại Mai Ảnh thì lâm râm vãi cho người trong phái Nga My từ chối, để nàng có dịp trở nghề riêng.

Ba người ngồi trong khách sảnh chẳng bao lâu thì ở bên trong có tiếng chân người nổi lên.

Trước mắt ba người bỗng xuất hiện một người.

Đó là người ăn mặc theo sắc phục Nga My, tuổi độ lục tuần,

thân hình tuy mảnh khảnh, nhưng thoáng nhìn qua cũng biết vị Sư Thái có nguồn sinh lực dồi dào.

Cả ba đứng dậy xá chào, vị sư thái này cất giọng lạnh lùng đánh đá :

— Có nghe thiên kim của Dương Giáo Chủ đến đây, nhưng chẳng biết có điều chi cần kíp ?

Tiểu Hồng cung kính trả lời :

— Tiện nữ có một điều cơ mật, muốn gặp mặt Chương Môn Sư Thái...

Chỉ nói tới đây, thì một chuỗi cười rang rang vang lên cắt đứt, Tiểu Hồng có nghe đến Tĩnh Tâm Sư Thái đây là một người rất có uy tín trong Nga My phái, địa vị chỉ kém hơn Tĩnh Tuệ Chương Môn một bậc mà thôi.

Nàng bị bà ta dùng chuỗi cười cắt đứt câu nói của mình, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Bỗng nghe bà nói :

— Tuệ phái Chương Môn đang tọa quan, không thể nào tiếp người ngoài được...

Hoài Ngọc bỗng cất tiếng hỏi :

— Kính thưa Sư thái, chẳng hay quan kỳ của Chương môn khi nào mới dứt ?

Sư Thái khẽ giật mình, suy nghĩ khá lâu mới khẽ trả lời :

— Chương quang nhập Môn hồi mừng một tháng này, ngày nay nhằm 28, vậy còn thêm hai ngày nữa mới xuất quan.

— Tiểu Hồng nghe qua rụng rời thất sắc, nếu còn hai ngày nữa Chương Môn Sư thái mới xuất quan, dầu bà ta có bằng lòng cho mượn món bảo vật, thì trở lại chưa được nửa đường, Hồng Phong e đã cháy ra tro !

Còn đang ngơ ngẩn tâm thần, bỗng thỉnh tỉnh Mai Ảnh đưa tay tả nắm lấy Hoài Ngọc, tay hữu nắm lấy Tiểu Hồng, đứng phắt lên nói :

— Vậy chúng tôi chẳng dám quấy rầy Sư Thái, xin cáo biệt, chờ ba hôm nữa sẽ trở lại ra mắt Chương Môn Sư Thái.

Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc cả hai đều như cái xác không hồn, để Mai Ảnh kéo lui ra.

Ba người ra khỏi cổng chùa, từng cơn gió lạnh buốt xương lưng qua cổ áo làm cho Tiểu Hồng định tỉnh, nàng mới nhớ mình đã rời khỏi Long Thiền Cổ Tự.

Châu Hoài Ngọc vừa muốn đứng lại, bỗng bị Mai Ánh giật mạnh tay áo, thân hình của ba người cứ chạy như bay về phía trước.

Tiểu Hồng không dám cãi lời, biết rằng việc đêm có thấy bại hay thành công đều nằm trong tay Mai Ánh, vì vậy nàng ngoan ngoãn như một con trâu theo chân Mai Ánh mà đi mãi về phía trước.

Bước chân của Mai Ánh vẫn tiến bước đều đều đường như không bao giờ ngơi nghỉ, đi thẳng một mạch đến hết canh một, bỗng thình lình Mai Ánh nói :

— Tôi đây mới thật là hân hỗi thoát khỏi vòng áp lực của bọn Nga My.

Nói rồi mới đứng lại, Hoài Ngọc và Tiểu Hồng tới chừng đó mới biết dụng ý của Mai Ánh giả vờ đi thật xa để đánh lạt hướng nghỉ ngơi trong phái Tuyết Sơn.

MAI ANH NÉM ĐÁ VÔ ĐƯỜNG

Tiểu Hồng nói :

— Ta hãy tìm nơi nghỉ ngơi đã...

Đoạn ba người đồng sánh bước vào khu rừng tồng bên cạnh, tìm một nơi trống trải, ba người ngồi đầu lưng với nhau thành thế tam giác mà hành công điều khí, tích tụ tinh thần.

Tuy ngồi để hành công dưỡng thần, chứ thật sự ra trong lòng của ba thầy đều ngồn ngộn trăm mối, ba cõi lòng trịnh bạch kia cả thầy đều nổi sóng gió rạt rào :

Mai Ánh nghĩ :

« Kể từ ngày ta trở tuyệt kỹ để trên những người trong giới giang hồ đến nay, trải qua không biết bao nhiêu trận sóng to gió lớn, nhưng cả thầy đều thành công trọn vẹn...

Chẳng biết đêm nay kết quả có được như ý muốn của mình hay không vì Y Thiên Kiếm và Đả Long Dao vốn là hai món bảo vật vô giá trong võ lâm không biết bao nhiêu kẻ giang hồ đại đạo, ngày đêm dòm ngó, chắc chắn người trong Nga My canh phòng cẩn mật... Vậy thì tương lai sẽ biến chuyển như thế nào, thật khó mà lường trước cho được...

Phần Tiểu Hồng Quận Chúa tâm can đau đớn, nàng nghĩ thầm :

« Người ta ở đời gặp mười việc thì trái ý tới chín việc rồi,

Chường môn Sư Thái trước chẳng tọa quan, sau chẳng tọa quan, lại trọn đúng vào ngày mình cần gấp mặt thì tọa quan, và lại xuất quan đúng trong những giờ phút nguy biến nhất của thăng thư sinh trời đánh kia».

Trong ba người này, Hoài Ngọc mới là kẻ bối rối nhất, âu sầu nhất, chàng nghĩ thầm :

— « Tiểu Hồng Quận Chúa bất chấp phong kiến lễ nghi, bất chấp giàu sang chung đỉnh, giả từ Biệt điện Thiên Hồng, chẳng nề đường xa vạn lý đến đây, chắc chắn cũng vì thăng bạn hảo hoa phong nhã của mình...

Nghĩ đến đây trong lòng chàng se thắt, trí rối tựa tơ vò, xem tình thế này thì chắc Tiểu Hồng Quận Chúa đã chết một vì Hồng Phong...

Chàng tự trách mình :

« Ta chẳng phải là một kẻ phong lưu háo sắc, nhưng có sao kể từ ngày với Tiểu Hồng trong kiểu trở về sau, thì tâm hồn dường như nửa mê nửa tỉnh, nhất là sau khi cùng nàng thân kề vai tựa, xâm nhập phòng khuê rồi lại sánh vai cất bước thì tâm hồn của chàng dường như bị nàng nắm giữ một mai mà ý nguyện chẳng thành, thì sự đau đớn này còn có sự đau đớn nào hơn nữa ? »

Mãi đến khi trong một thôn xóm xa xa, có ba tiếng mõ nương theo gió đưa về, đập vào màng tai của Mai Ánh, thì nàng cất tiếng trước :

— Đã sang canh ba, bây giờ ta mới lên đường trở lại, này Tiểu Hồng Quận Chúa, chắc chị có biết hai món vật ấy tàng giữ nơi đâu ?

Tiểu Hồng trả lời :

— Hằng nghe thân phụ nói lại rằng : vật ấy luôn luôn đặt lại Đại Hùng Bửu Điện, ngày đêm có vô số cao thủ túc trực canh phòng.

Thế rồi ba bóng đen lại nắm Nga My Sơn trực chỉ vì ngơi nghỉ đã lại sức, nên chẳng đầy nửa trống canh thì họ đã đến Long Thiên Cổ Tự.

Chẳng dám tháo thức, Châu Hoài Ngọc lại bảo nhỏ hai người kia hãy thu hình trên ngọn cây để chờ xem động tĩnh.

Trong lòng của Tiểu Hồng như thiêu, như đốt cứ luôn mồm thắc mắc, mỗi một lời giục của nàng là một mũi tên độc xuyên tâm Hoài Ngọc mà nàng không biết.

Giữa bầu không khí nghiêm trọng đến tột cùng đó, mà Mai Ảnh vẫn còn nói đùa :

— Thì trước sau gì con bé họ Mai cũng trở thần kỳ lấy cho kỳ được bảo kiếm... để cho cả nước gặp nhau, nhưng nên nhớ nằm lòng trước khi vào trận địa...

Tiểu Hồng lại diễm một ngón tay ra, cú vào nách của Mai Ảnh đúng vào trong huyết Chi Đường, nhưng Mai Ảnh lần này nghiêm sắc mặt nói :

— Ta đi trước, nhị vị cô nương đi sau càng hậu...

Đoạn buông mình xuống tàn cây, thân hình của nàng nhẹ như một chiếc lá lìa cành, nhẹ trong như gió... từ từ bay vào Đại Hùng Bửu Điện của Cổ Tự Long Thiên.

Ba chiếc bóng người một trước hai sau cách nhau chừng mười trượng chia thành hình tam giác, vừa bay khỏi mái điện chừng ba thước thì thình lình sà sát người xuống dưới mái. Mặc không hạn nhau, nhưng cả ba người cùng một đoàn đảo Quái Uyên Ương, móc sáu mũi giây vào dưới rèm nhà, đoạn thu sát thân hình vào dưới mái.

Long Thiên Cổ Tự vốn là một ngôi chùa nổi tiếng của Trung Hoa là một nơi đầu não của Nga My phái, nên lối kiến trúc thật là hùng vĩ.

Trong ngôi chùa này, Đại Hùng Bửu Điện lại là một chỗ đồ sộ nhất, ba nàng thấy bên trong cửa nền đồng tạc, bề thờ bày la liệt...

Nhưng bốn bề im phăng phắc chẳng thấy một bóng người, trên Điện chính, chỉ có treo một ngọn đèn xanh mờ ảo. Cảnh tượng thật âm u âm đạm.

Theo kinh nghiệm của Mai Ảnh thì xâm nhập vào một nơi chỗ, nếu có ánh đèn thì là một điều bất lợi.

Hoài Ngọc và Tiểu Hồng càng chẳng giám tháo thứ, biết nơi đây là hiểm địa, nhưng tại sao chẳng có một bóng người lai vãng.

Còn đang lấy làm kinh dị, chợt thấy từ phía xa xa bỗng vang lên một tiếng (rắc)...

Hoài Ngọc giật mình, thì ra đó chính là tiếng ngói vỡ gáy ra định thần nhìn kỹ, thấy Mai Ảnh vừa thò tay lên bề một miếng ngói nhỏ cầm gọn trên tay...

Chẳng biết nàng có dụng ý gì chẳng, bỗng chợt thấy nàng vung tay ném mảnh ngói về phía trước...

Một tiếng cang nho nhỏ vang lên, miếng ngói vụn trúng ngay vào bề thờ nơi chính điện, Tiểu Hồng thì giật nảy mình nhưng Hoài Ngọc thì vẫn điềm nhiên, vì chàng biết rằng chung quanh đây có một người nào mai phục.

Âm thanh ấy vang lên đã lâu, mà vẫn không thấy có điều chi phản ứng.

Hoài Ngọc liền vận dụng hết thính giác để nghe ngóng động tĩnh chung quanh.

Hoài Ngọc lắng nghe chung quanh mình trong vòng năm mươi trượng thật không có một hơi thở của người nào, ngoài ra hai lần hơi nhịp nhàng của người bạn gái.

Bỗng chàng giật mình đánh thót, vì chàng nghe thấy đâu đây có một âm thanh thật là lạ lùng, quai dị âm thanh đó nghe phỉ phỏ dường như có tiếng của ống bẻ thổi gió...

Như một con én lượn giữa rừng xuân, Hoài Ngọc buông mình về phía Tiểu Hồng, chàng nói vào tai của nàng :

— Dường như có âm thanh gì khác lạ...

Biết trong ba người này, thính giác của Châu Hoài Ngọc là bén nhạy nhất, nàng vừa ngao ngóng, thật nàng cũng bắt gặp thứ âm thanh kỳ dị ấy.

Hai người chợt đang phù nhi kê tại bỗng nghe có 1 luồng gió nhẹ thoảng ngang biết rằng Mai Ảnh đã đến.

Sau khi cùng trao đổi vài câu, bà người đồng quyết định nơi theo chờ phát ra tiếng động ấy mà tiến tới, vì lẽ họ cho rằng nếu món bảo vật ấy họ tàng giữ tại đây, thì chẳng lẽ có không một ai canh phòng cả.

Hoài Ngọc đi trước dẫn đường, hai nàng thiếu nữ lặng lẽ theo sau cẩn thận đếm từng bước một.

Càng đi âm thanh càng vang lên rõ rệt, chẳng bao lâu trước mặt đã nổi lên ánh sáng lấp loè, tiếng hơi thở vô số người lại nổi lên nghe thật rõ.

Chẳng bao lâu, trước mặt hai người vung mở ra một khoảng trống chừng ba mươi trượng vuông.

Nhìn thấy chung quanh đều là tường cao bao bọc, thì ra đây là một chỗ vô Đại Hùng Bửu Điện.

Ba nàng liền ghì chân đứng lại nép mình trong bóng tối, nín hơi thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Bởi lẽ đứng trong tối nhìn ra chỗ sáng, nên trông thấy rõ, Hoài Ngọc thấy trên khoảng trống có hơn trăm người, cả thầy đều ăn mặc theo sắc phục của Nga My, già có trẻ có nhưng cả thầy đều gương mặt tuốt ra khỏi vỏ, uy nghi lắm liệt vô cùng.

Những người ấy đứng thành một cái hình vòng tròn, xoay mặt ra ngoài, dường như đang hăm hè sắp sửa đấu chiến với một cường thù đại địch nào đó.

Giữa chỗ họ đang đứng là một lò lửa hùng hực ánh than hồng, có một vị ni cô đang đứng trên hai ống bễ, hai tay đưa lên đưa xuống để thụt hai ống bễ không lồ.

Ngọn lửa trong lò cứ theo nhịp thối của hai ống bễ kia mà nhấp nhàng lên xuống.

Trên miệng lò đang gác ngang một vật đen huyền, vật ấy vừa đập vào mắt của Tiểu Hồng thì nàng mừng rỡ suýt nữa phải kêu lên...

Mai Ảnh bình tĩnh hơn, nàng định thần nhìn kỹ, thì ra vật gác ngang qua miệng lò kia, chính là thanh bảo đao đã gãy làm hai đoạn, màu sắc đen huyền, đúng là vật đã nghe người ta truyền thuyết trong chốn giang hồ là Đở Long Bảo Đao!

Còn Hoài Ngọc thì lòng mừng vô hạn, thấy chỗ gãy của thanh bảo đao bấy giờ kẻ khếch, chỉ chưa chỗ khe hở chừng hai phân mà thôi.

Thoáng nhìn những cảnh tượng đang diễn ra chung quanh Hoài Ngọc định chắc là họ sắp sửa ráp lại bảo đao đã gãy.

Gần bên lò có một vị ni cô tuổi gần ngũ tuần, gương mặt tròn trịa, trên đầu đội chiếc mũ tròn theo kiểu Nga My...

Nhân lực của Tiểu Hồng thật là sắc bén, tuy đứng cách người thật xa, nhưng nàng cũng thấy người này có đeo một chiếc nhẫn màu đen.

Màu đen này so với thanh Đở Long Bảo Đao thật là tương tự, làm tâm can của nàng thỉnh thoảng rung động.

Nếu nàng không lầm người này chính là Tịnh Tuệ Sư Thái, đương kim chủ môn của phái Nga Mi, vì theo lời của cha nàng hằng kể lại, thì chiếc nhẫn kia chính tín vật của Nga Mi phái...

Mấy mươi năm trước, khi chúng cao thủ các môn phái bị Triệu Minh Quân Chúa giam cầm trong phật tự, chính Tuyệt Sư Thái đã tháo chiếc nhẫn này trồng vào ngón tay cho Chu Chỉ Nhược, để trao quyền chủ môn.

Vậy thì lời nói bảo rằng Chương Môn đang tọa quan của Tịnh Tâm là một lời nói dối, thật không ngờ (Vô quýt giấy có móng tay nhọn)... và ba nàng thiếu nữ lại tìm vào đây...

Trông thấy hơn trăm người cả thầy đều đang sát khí, thần sắc khẩn trương, muốn đánh cướp Thanh Bảo Đao trong giờ phút này thật khó hơn bắt thang lên chín tầng trời, cả ba người đều cau mày mà chẳng dám ra tay.

Chờ thật lâu, nhưng trên từ Tịnh Tuệ Sư Thái, dưới từ những người địa vị thấp kém đứng ở tận vòng ngoài thầy đều không rời vị trí của mình một bước.

Vị ni cô thụt ống bễ đã thay đổi ba bốn lần lửa trong lò đã lên đến độ, nhưng Thanh Đở Long Bảo Đao vẫn một màu đen hắc, chẳng ứng ánh hồng.

Lửa tuy nóng, nhưng trong lòng của Tiểu Hồng hãy còn nóng hơn, nàng nhấp nhổm nhấp nhồm, dường như chính nàng ngồi trên cái lò bác quái kia.

MẤU ĐỐI THOẠI QUA MÀN NƯỚC MẮT

Nhất cử nhất động của Tiểu Hồng cả thầy không lọt qua mắt của Châu Hoài Ngọc, trong lòng chàng cũng xôn xang bất rút, chờ đợi cho có một dịp may để hạ độc thủ. Nhưng trong sự xôn xang bất rút của chàng chan hòa một mùi vị chua cay không thể tả.

Chỉ có Mai Ảnh là người ngoại cuộc, nên tâm tư thật là bình tĩnh vì vậy nên tính thị của nàng sáng suốt nhưt...

Bỗng chợt...

Nàng thả tay ra nắm lấy hai tay nàng, cùng rạp mình thật sát vào bóng tối.

Trong chớp mắt từ phía sau lưng ba người có tiếng chân nổi lên và có một vị ni cô trẻ đẹp từ từ đi tới.

Hoài Ngọc và Tiểu Hồng cả thầy đều nín thở, không dám làm cho người này không nghe thấy động tĩnh của mình...

Nào ngờ đầu khi vị ni cô này đi ngang qua trước mặt ba người cách chỉ chừng hai tấc, bỗng thỉnh linh... Mai Ảnh từ trong bóng tối nhảy phốc ra như con mèo.

Dùng một thế võ vô cùng nhanh nhẹn là Bạch Hồ Bối Trư, Mai Ảnh bắt thần kẻ vai vác phát người này lên lưng của mình.

Tiểu Hồng và Hoài Ngọc vừa trông thấy thế vô nầy tức khắc tinh thần tỉnh táo, biết rằng Mai Ảnh sắp sửa đi xa, nên cả hai đồng hợp một hơi dài đường khí...

Thế rồi ba nàng thiếu nữ bắn rút thân hình trở về phía trước nhanh như một đường tên...

Chỉ một cái chớp mắt, cả bốn người nầy đồng thoát khỏi Long Thiên Cồ Tự, chạy xuống sườn núi nhanh như bay như biển...

Vừa đi mà trong lòng của Hoài Ngọc đồng khen thầm, chẳng biết Mai Ảnh dùng thủ pháp nào mà không chế lấy huyết đạo của vị ni cô nầy làm cho cô ta chẳng kịp kêu lên một tiếng, chớ đến mình là người chuyên môn điểm huyết mà không đủ nhãn lực để trông thấy.

Còn đang băn khoăn, thì Tiểu Hồng dẫn đầu đi quanh vào con đường nhỏ, mà hai bên đường toàn là cỏ cây rậm rạp...

Nhanh như chớp, cả bốn người biến mất trong lùm cây.

Thế rồi chẳng bao lâu, người ta nghe thấy có tiếng rên rỉ đưa ra.

MỘT NÀNG TIÊN NỮ GIÁNG TRẦN.

Cách một hồi lâu, mới nghe tiếng của Tiểu Hồng Quận Chúa vang lên :

— Vật đề trên lò có phải là Đở Long Đào không ?

Một giọng thanh thoả trả lời kiêu hãnh :

— Con nhà võ, đã lỡ sa cơ, thì đầu nó rơi chứ quyết chẳng thối lộ những điều bí mật của Sư Môn...

Lời nói chưa dứt, thì bị cắt ngang bằng một tiếng thét nào nùng ai oán... tiếp theo đó là một tràng tiếng xương gãy nghe (răng rắc) vang lên.

Nếu ai là một người lành nghề, biết xử dụng thính giác của mình, thì liền nghe ra có người đang bị bẻ gãy xương trong bụi rậm.

Tiếng rên rỉ nín bặt một lúc khá lâu, người ta lại nghe thấy một mẩu đối thoại qua làn nước mắt, dù cho ai có tai cũng nghe thấy những câu khi nói, khi dứt như thế nầy :

— Phải đó chính là Đở Long...

— ... Lò Diễm Diễm Thanh lò đã nời lửa sáu ngày sáu đêm...

Đối thoại bỗng gián đoạn một lúc khá lâu, bỗng thình lại có một tiếng thét qua làn nước mắt, tiếng thét nầy lại nghẹn nửa chừng trong một bàn tay nào đó, rồi tiếng gãy nghe răng rắc lại nổi lên.

Tiếp theo có tiếng cung khai nghẹn ngào uất ức :

— Có lẽ đêm mai là đến « hỏa kỳ »... nhưng còn phải chờ đợi lấy máu của người trịnh nờ...

Tiếng cung khai lan dần thoi thóp, có lẽ nạn nhân đang hấp hối quằn quại bên bờ vực của tử thần.

Khi tiếng gào rừng eo óc gáy, báo hiệu trời đã hừng đông, thì động trong bụi rậm hoàn toàn im lặng.

Hôm sau khi bóng tối hoàn toàn bao trùm lấy ngọn núi Nga My, thì trong đó có ba bóng mờ bay vút ra...

Ba chiếc bóng nầy bay nhanh như gió, đến trước cổng Long Thiên Cồ Tự thì có hai người nhảy lên một tàn cây mất dạng, chỉ có một người đi vào bên trong đường đường chính chính.

Dưới ánh sao mờ, người ta thấy đó là một người mặc đồ theo sắc phục Nga My, trên đầu có đội một chiếc nón vành tròn, theo kiểu của Diệt Tuyệt Sư Thái khi kia.

Người ấy vào bên trong chẳng bao lâu thì ra theo cánh cửa vách. Rồi như một bóng ma chơi, người ấy lại nhảy lên tàn cây để hội hiệp với hai người bạn nầy.

Ba người ấy chính là ba thiếu nữ đã xâm nhập vào Long Thiên Cồ Tự vào đêm hôm trước.

Chẳng tàn một nén hương, thì ba người ở trên tàn cây đều ăn mặc theo sắc phục của Nga My nối tiếp nhau mà bay xuống để rồi chia ra làm ba ngõ, sẽ lần xâm nhập vào Thiên Long Cồ Tự.

Số là sau khi dùng thủ pháp tra khảo vị ni cô bạc phước biết rõ là thanh Đở Long Đào. Đồng thời trợn đêm nay, hơi nóng của lò lửa kia sẽ đến tột độ, và thanh Bảo Đào sẽ được hàn gắn y như cũ.

Thế mà Mai Ảnh liền lột lấy bộ quần áo của vị ni cô ấy, đi trước vào chùa, dùng một thủ pháp nhập thần để đánh thêm hai bộ y phục nữa.

Hoài Ngọc và Tiểu Hồng đã trốn trên cành cây, nhìn thấy Mai Ảnh đi chưa tàn một nén hương thì đã trở ra, trên tay có hai bộ quần áo, Hoài Ngọc như đã sực tỉnh cơn mê, biết ngay rằng vì sao mà Tiểu Hồng khẩn hoảng mời Mai Ảnh lên đây.

Nhìn sắc diện của Châu Hoài Ngọc, Tiểu Hồng đã đoán được phần nào tâm sự của chàng. vội nói :

— Bây giờ Hoài Ngọc cô nương đã đoán chừng biết biệt hiệu Mai cô nương chưa ?

Thấy Hoài Ngọc chỉ mỉm cười một nụ cười tế nhị mà chẳng trả lời, Tiểu Hồng càng lại trêu già :

— Này tôi bảo cho biết... biệt hiệu của cô nương là... Mai Tam thủ... « ba cánh tay ».

Phen này Mai Ảnh không còn bụm miệng Tiểu Hồng nữa mà lại hối thúc Hoài Ngọc mặc nhanh bộ quần áo của Nga My vào người.

Châu Hoài Ngọc ngấm nhìn Mai Ảnh, bật phì cười nói :

— Người đẹp thế kia mà mang cái biệt hiệu Tam Thủ thật là khó nghe.

Thì ra « Tam Thủ » tức là bàn tay thứ ba, có ý ngầm chỉ bàn tay của người trộm đạo.

Tiểu Hồng nói :

— Châu cô nương người học rộng hiểu nhiều, sao chẳng đặt lại cái biệt hiệu cho thật là ý nhị để phù hợp với sắc đẹp Mai sư muội ?

Hoài Ngọc vừa cười vừa bảo :

— Cô nương thủ pháp nhập thần, sao chẳng lấy biệt hiệu là Mai Vô Ảnh... ?

Nói đến đây thì ba người đã cải trang xong xuôi, họ chụm nhúm phụ nữ với nhau vài lời, đoạn chia làm ba ngã, kẻ trước người sau, để lên xâm nhập vào chùa.

Tàn một nén hương sau đó, Châu Hoài Ngọc y theo kế hoạch của ba người đã định, sẽ lên đi về phía Diệm Diệm Thanh Lô.

Lúc bấy giờ tiếng gió trong bể, tiếng lửa trong lò cả thay đều nổi lên ồn ào, nên Hoài Ngọc núp gần nơi ấy chừng mười trượng mà không ai hay biết.

Cảnh tượng phía dưới khoáng sản rộng phía kia so với đêm hôm qua khản trương thêm bội phần.

Đêm nay cao thủ Nga My tăng thêm gấp bội phần, đứng thành thế trận bao vây lấy Diệm Diệm Thanh Lô, tình thế khản trương khôn tả.

Nằm sát trên mái ngói, Châu Hoài Ngọc dăm mình ngoài sương lạnh, rảo mắt nhìn xuống, trong lòng thấp thỏm chờ đợi một người.

Chờ đợi đã tàn đột trống canh, mà vẫn chưa trông thấy bóng dáng một người nẩy xuất hiện.

Lửa trong lò bốc lên càng cao, Thanh Đồ Long Đao vẫn giữ một màu đen huyền như mực.

Tĩnh Tuệ Sư Thái bấy giờ đôi mắt nhắm nghiền sắc diện như quên hết cả thầy thất tinh lục dục.

Trông gương mặt của bà ta, Châu Hoài Ngọc nghĩ thầm :

« Trông giờ phút này, tâm trí của bà ta chắc hẳn vô cùng sáng suốt, nếu ta có một cử động nào sơ hở, sẽ bại lộ hành tung ngay tức khắc... »

Nghĩ đến đây, bỗng thỉnh thoảng tiếng mõ canh chung quanh chùa thông thả điểm canh ba...

Tiếng mõ sang canh chưa dứt, bỗng chuông cao thủ Nga My đồng xôn xao nhón nháo.

Nhìn kỹ, Hoài Ngọc bất giác giật mình, thì ra thanh Đồ Long Đao nằm trên Diệm Diệm Thanh Lô, bấy giờ thỉnh thoảng biến sang màu đỏ ửng...

Thì ra thanh Đồ Long Đao gát trên Diệm Diệm Thanh Lô đến giờ phút này thì đúng bảy ngày bảy đêm.

Giờ khác vừa đến, nó liền biến sang màu đỏ, chính vào lúc đó thì Tĩnh Tuệ Sư Thái vùng mở bừng mắt dậy, oai nghiêm thết :

— Băng Thanh đâu ?

Từ trong đám có một người ứng tiếng, rồi có một ni cô dịu dàng đi lướt đi ra...

Nhìn dáng đi của vị ni cô này, Hoài Ngọc có cảm giác đó là một nàng tiên nữ giáng trần, tung bay trên một ánh mây ngũ sắc...

Chàng mở cặp mắt sáng như sao, theo dõi người này từng bước một, trong lòng chàng nghĩ thầm :

TRINH NỮ BĂNG THANH HIẾN MÁU ĐÀO

« Không biết Phật bà Quan Âm ngày xưa đẹp đến đâu, chứ vị ni cô có pháp danh là Băng Thanh đây, thật là có một sắc đẹp vừa nghiêm trang đĩnh đạc, vừa băng giá lạnh lùng, làm cho người ta nhất trông thấy, thì trong lòng tự nhiên sinh ra một lòng sùng kính... »

Hoài Ngọc thấy Băng Thanh thông thả tiến về phía trước mặt của Tĩnh Tuệ Sư Thái, cung kính cúi đầu.

Tĩnh Tuệ nói nho nhỏ :

— Thì giờ đã đến, đệ tử hãy nêu vi đại cuộc mà...

Hoài Ngọc giật mình nghĩ thầm :

«Cứ theo lời khai của ní cô kia thì Thanh Đồ Long Dao đang chờ máu nàng trinh nữ...?»

Nghĩ đến đây thì Băng Thanh đã tiến đến trước mặt Tinh Tuệ bằng chọt hai cánh tay nàng vung nhanh như chớp, tung ra nửa đòn, Thoát Bào Nhượng Vĩ...

Tím của Châu Hoài Ngọc đập thình thịch, cơ hồ như muốn vọt ra khỏi lồng ngực...

Thì ra nửa đòn Thoát Bào Nhượng Vĩ kia đã làm cho nửa thân hình kia ở phía trên của Băng Thanh hoàn toàn lộ liễu trước mặt của ngót trăm người.

Băng Thanh đây là một nàng thiếu nữ đẹp nhất trong Long Thiên Cổ Tự, vào chùa từ thuở lên năm, nên lòng trần rũ sạch, sắc diện hiền hòa...

Hoài Ngọc trông thấy dưới ánh lửa bập bùng hai quả đào tơ của nàng mơn mớn, tròn trịa xinh tươi, gò nhũ hoa đỏ ửng như son, rõ ràng là một nàng trinh nữ...

Tinh Tuệ Sư Thái bằng thò tay ra đỡ nhẹ lấy cánh tay tả no tròn trắng muốt của nàng, đoạn khẽ cúi xuống nhìn xuyên qua nách của nàng...

Chỉ vì Tinh Tuệ Sư Thái là một người cần thận chẳng dám trợn tin Băng Thanh, trước khi hành sự bà ta khám lại Tố Nữ Cung của nàng.

Hoài Ngọc nằm quá xa, nên chàng mở mắt gần tét, nhìn kỹ qua phía dưới nách, cách trọng huyết nhũ căn của nàng chừng ba tấc, nơi gò Tố Nữ Cung của Băng Thanh nổi lên một vòng tròn màu đỏ như son, đó là dấu hiệu báo rằng người thiếu nữ kia hãy còn hoàn toàn nguyên vẹn.

Hoài Ngọc còn đang bàng hoàng ngầy ngất, bỗng thình lình nghe một tiếng (rẻng) vang lên, thanh trường kiếm bên lưng của Tinh Tuệ Sư Thái bây giờ đã tuốt ra khỏi vỏ.

Hoài Ngọc thất sắc kinh hoàng, vì chàng trông thấy thanh gươm trong veo như một làn thu thủy, ngược no tròn của nàng trinh nữ Băng Thanh, thật khó mà phân đoán rằng gươm trắng hay da trắng...?

Nếu sự liên đới của chàng không lầm, thì thanh gươm kia đích thị là Ý Thiên Bào Kiếm.

Chàng thật không ngờ trong Đại Hùng Bửu Điện của Cổ Long Thiên lại xuất hiện một lần hai món bảo vật đã mất tích từ lâu.

Thấy sắc mặt của Tinh Tuệ Sư Thái vô cùng trịnh trọng bất thình lình bà ta thối lui một bước...

Hoài Ngọc cơ hồ ngệt thở, nghĩ rằng thanh gươm kia chỉ khẽ rung nhẹ ra một vòng, thì tấm thân ngà ngọc, giá trị liên thành của Băng Thanh chắc là tan ra tro bụi...

Nhìn sắc mặt của Băng Thanh, thấy trên gương mặt hiền hòa tươi tắn ấy, chẳng gọn một niềm lo, quả thật lòng nàng bây giờ đã thoát hết thất tình lục dục, nàng đứng im lìm như một pho tượng nữ thần.

Trong lúc đó Hoài Ngọc dán chặt vào cặp mắt ướt như nhung, đen huyền của Băng Thanh, thì bỗng nhiên trước mặt của chàng bùng lên một vùng ánh sáng...

Hoài Ngọc đáng đờm kinh tâm, thì ra Ý Thiên kiếm đã tách gió vi vèo, Tinh Tuệ Sư Thái tập trung hết tinh thần ý chí biểu diễn một đòn tốt cùng điểm lệ...

Đó là một thế vô tập trung hết thầy tinh hoa của nền võ nghệ của Nga My Phái Phật quan Phổ Chiêu!

Trong vòng một khoảnh khắc thời gian vô cùng ngắn ngủi, mà Châu Hoài Ngọc mục kích chẳng biết bao nhiêu việc huyền bí tân kỳ.

Nhất là người thoát ý trước mắt chàng lại có một thân hình vô cùng diễm kiều lộng lẫy, chàng ngầy ngất mà nhớ đến câu «vóc ngọc minh vàng», và bàng hoàng chẳng hiểu Tiểu Hồng và Băng Thanh, ai là kẻ đẹp hơn?

Và một thanh kiếm quý nhất trần gian là Ý Thiên Trường kiếm lại thình lình xuất hiện...

Cảm xuất triều miên dử đội trong tâm khảm của chàng chưa kịp lắng dịu xuống, thì lại mục kích ngay thế vô tỷ lừng nhứt, huyền diệu nhất của phái Nga My là Phật Quan Phổ Chiêu, bảo sao chàng chẳng diễm đảo thần hồn, như một người nửa tỉnh nửa say!

Còn đang mê mải như một người vừa nốc một chung mỳ tửu thì đường Phật quan cũng vừa chấm dứt...

Bên tai chàng bỗng vang lên một tiếng rú kinh hoàng. Hoài Ngọc không còn quay đầu nhìn lại thì cũng biết vì chàng đã nghe âm thanh ấy chính là của Mai... Vô Ảnh!

Mắt của chàng vẫn dán chặt trên khuôn ngực đồ sộ của Băng Thanh, vì rằng mũi Ý Thiên Trường kiếm đã vẽ vào hai gò như hoa hồng tươi kia một cái hình bầu dục.

Từ trong hình bầu dục này có một tia máu đào bắn lên theo đường vòng cầu, để rồi rơi xuống vào chỗ gãy của thanh Đở Long Bảo Dao...

Hai vị ni cô tuổi ngoài tứ tuần, này giờ đứng bên lưng của Tĩnh Tuệ Sư Thái không rời một bước xéo nhanh ra một tia chớp, và hành động của hai người này nhanh không thể tả, đồng một loạt tung ra hai ngón trảo chộp vào khẩu Đở Long Bảo Dao đang đồ dục nằm trên miệng lò.

Hoài Ngọc giật mình đánh thót một cái chẳng lẽ hai vị ni cô này mình đồng xương cốt mới dám «thử lửa» một cách táo bạo như thế!

Nạt lên hai tiếng, hai người đồng chuyển gân từ từ ráp hai đoạn đao gán liền vào nhau.

Máu thấm của Băng Thanh vẫn bắn ra phồn phọt, tưới vào lưỡi đao đang từ từ gán lại.

Trong nháy mắt, chỗ gãy liền lại một cách vô cùng kỳ diệu, dầu ai nhìn mắt đến đâu, cũng không ai biết đó là một lưỡi đao chấp nối.

Trong giờ phút trang nghiêm này, cơ hồ nghẹt thở, đó đây im ph vắng phất, không một tiếng ồn ào huyền ảo, chỉ có tiếng lừ lừ máu trong Diệm Diệm Thanh Lô bằng một nhịp điệu hùng hồn.

Đúng vào lúc trăm nghìn cặp mắt thấy đều đổ dồn vào thanh đao quí, thì từ sau lưng của Hoài Ngọc, có một chiếc bóng màu nâu lướt xuống góc sân, nhẹ nhàng như cơn gió thoảng!

ĐÔNG LÒ NG THAM, MAI ẢNH LƯU LẠI LONG THIÊN.

Đó là một vị ni cô trong Long Thiên Cổ Tự, khi Hoài Ngọc vừa thấy khở người tròn trịa của ni cô ấy, bất giác tỉnh thần tỉnh táo, biết rằng người đó chính là Mai Ảnh... và trống ngực của chàng nổi lên thình thình, biết rằng giây phút quyết liệt lại đến, và Mai Ảnh sắp sửa ra tay...

Mai Ảnh lần lần lên lời qua những vòng người bao chung quanh Diệm Diệm Thanh Lô, tiến gần về phía Tĩnh Tuệ Sư Thái.

Giọt máu đào từ trong cơ thể của Băng Thanh từ từ yếu ngọn lửa cũng bắt đầu hạ ngọn...

Bỗng Tĩnh Tuệ Sư Thái quát :

— Xong !

Chữ (xong) vừa dứt, thì hai vị ni cô cầm đao kia cũng quát lên một tiếng, khẽ hất nhẹ thanh Đở Long Bảo Dao, lưỡi Đại đao bay giữa không trung, từ từ xê dịch về phía Tĩnh Tuệ Sư Thái...

Khi cán đao lọt vào tay Tĩnh Tuệ Sư Thái thì cả lưỡi đao lại biến sang màu đen huyền như mực.

Cùng chung trong lúc ấy thì Băng Thanh Ngọc nữ đã 12 người vào lòng của một vị ni cô luống tuổi, sắc mặt của nàng tái mét vì xuất huyết quá nhiều.

Tĩnh Tuệ sư Thái tra gương Ý Thiên vào vỏ, sang lưỡi Đở Long Bảo Dao qua tay phải của mình, bà ta đưa lưỡi đao qua khỏi đầu, trích trọng cất tiếng :

— Chư đạo hữu, ngày hôm nay đại sự đã thành...

Lời nói của bà ta chỉ đến đây thì thình lình bị một hồi chuông lạnh lạnh nổi lên cắt đứt.

Tiếng chuông này từ trong Đại Hùng Bửu Điện vang ra vô cùng cấp bách !

Tiếng chuông vừa nổi lên thì trên từ Tĩnh Tuệ Sư Thái, dưới chỉ những người cấp bậc thấp kém, thấy đều thất sắc, kinh tâm, vì tiếng chuông ấy cứ đánh thúc liên nhau năm tiếng một, đúng là dấu hiệu cấp bách báo có kẻ đại thù địch đang xâm nhập vào Cổ Tự Long Thiên...

Biến động xảy ra quá đột ngột, làm cho ai nấy chưa kịp có hành động chi phản ứng, bỗng thình lình từ phía sau lưng của Tĩnh Tuệ Sư Thái có một người bước xéo ra nhanh không thể tả.

Mọi người từ phía sau lưng nhìn tới, thấy đó là một vị ni cô có một khở người tròn trịa.

Ni cô cung kính cúi đầu trước mặt Tĩnh Tuệ nói :

— Thưa chưởng môn, kẻ đại thù địch đã xâm nhập vào Đại Hùng Bửu Điện, xin chưởng môn phát lạc...

Tĩnh Tuệ diêm nhiên tra lưỡi Đở Long vào vỏ, nói :

— Đại hữu hãy bỏ lưỡi đao vào Đại Hùng Bửu Điện rồi sẽ.

Câu nói của Tĩnh Tuệ vừa đến đây, chợt bị tiếng thét vang lừng nổi lên cắt đứt...

Liên theo đó có tiếng quát tháo vang lên :

— Bất lấy gian tế...

Những chữ này vừa vang lên, thì năm sáu chiếc bóng người đã liệng mình lên mái ngói nhanh hơn cánh diều hâu.

Đứng vào giữa giây phút hỗn loạn đó, thì người ngồi trước mặt của Tĩnh Tuệ cũng hốt hoảng đứng lên, vô ý thế nào mà lại để cho vấp chân té nhúi vào lòng của Tĩnh Tuệ...

Và chỉ trong một cái nháy mắt, thì người này đã tước nhanh lấy thanh Đồ Long Dao một cách tài tình. Vật báu qua tay, người này tức thì dùng một thân pháp vô cùng lanh lẹ tung mình lên mái ngói..

Chân chưa chạm vào mái nhà, thì người này ném nhanh thanh Đồ Long Dao cho người bạn đồng hành tức Châu Hoài Ngọc..

Và Châu Hoài Ngọc vì đã tính sẵn trong lòng từ trước, nên vừa bắt được vũ khí qua tay liền cùng với Dương Tiểu Hồng thoát chạy như bay như biển...

Việc xảy qua quá đột ngột cho nên mặc dù chúng đệ tử Nga My có nhiều người tức khắc đuổi theo nhưng không tài nào theo kịp.

Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng đi được một đoạn đường không thấy Mai Vô Ảnh đâu, ba người lấy làm kinh nghi, nhưng vì việc quá ư cần kíp nên hai người cứ tiếp tục trở lui về phi hành nhằm hướng Tuyết Sơn tấn phát.

Dọc đường ba người phải thay phiên nhau mà giữ thanh Đồ Long Dao cho đỡ mệt.

Khi vào đến địa phận Tuyết Sơn, hai người này tình cờ trông thấy có một đoàn người ngựa mặc sắc phục rầm rộ chạy về phía trước..

«ĐỒ LONG DAO... TỚI LẠ»

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, tinh thần của Tiểu Hồng đột nhiên phấn chấn, nàng cất lên một tiếng hô thanh thanh, đoạn noi theo những chiếc chân ngựa ấy mà đuổi theo ráo riết...

Vượt thêm hơn trăm dặm nữa, thì bên tai của Tiểu Hồng vang lên những tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe tiéé óc tiéé tại...

Là một người lành nghề, nên vừa thoáng nghe qua tiếng binh khí, thì Tiểu Hồng đã biết ngay đoàn đại quân đang hỗn chiến với đối phương vô cùng ác liệt. Chẳng còn cần thận từng bước chân như này, bây giờ thân hình của Tiểu Hồng càng đi càng nhanh, thật như một luồng gió thoáng.

Âm thanh binh khí càng ngày càng rõ, nào hay đâu, khi Tiểu

Hồng còn cách chiến trường chừng hai trăm trượng, trước mắt của nàng đã có bóng cờ xí nổi lên lơ lửng...

Bỗng thỉnh linh... một mùi hương bất ngát xông thẳng vào mũi nàng...

Mùi hương này vừa lọt vào mũi nàng, thì xông lên tận óc. Tiểu Hồng tức khắc tay chân rời rã, trước mắt của nàng hình như có một áng mây đen đang rầm rộ kéo ngang...

Vì lẽ sống trong Minh Giáo lâu năm, nàng biết ngay rằng đây là mùi hương của một thứ dầu nhảy lửa, một khi hương du Đền Chủ mà xử dụng thứ dầu này, thì một người đứng bật thật xa và nhẹ một mùi lửa, thì lửa hồng sẽ phát lên khủng khiếp.

Thế là bao nhiêu hơi sức của nàng thấy đều tập trung lại trong nháy mắt, hai mũi võ của nàng cơ hồ như không chạm vào mặt tuyết nữa, mà lướt tới như bay...

Động tác của nàng hoàn toàn vô tiềm thức, Thanh Đồ Long Dao lấy ra cầm sẵn trên tay hồi nào mà nàng không biết.

Trong một loáng là trước mắt nàng phả bày cái cảnh thâm đạm của chiến trường..

Cái lồng sắt màu đen vừa đập vào mắt nàng, thì Tiểu Hồng tức khắc bắt gặp một gã thư sinh mảnh khảnh ngồi thấp thoáng ở trong đó.

Mùi thơm của hương du càng lúc càng ngào ngạt, từ ở xa xa nàng đã đảo mắt nhìn quanh, quả thấy Liệt Hỏa Kỳ Chủ, mặt mày đang đỏ sẫm sát khí, đang từ từ thả bàn tay và vào túi của mình.

Chẳng còn chờ giây phút nào nữa, Tiểu Hồng tức khắc tự khi Đan Điền thét lên một tiếng vang động cả núi rừng :

— Đồ Long Dao... Tới... !

Dự đoán chỗ mình đang đứng đây bây giờ còn cách từ xa hơn năm mươi trượng, khoảng cách này đối với Tiểu Hồng thật xa hơn con đường vạn lý từ Nga My Sơn đến đây, biết chắc rằng mình đến đó, thì mũi lửa trong tay của Liệt Hỏa Kỳ đã nổi.

Đường búa của người này vang danh thiên hạ, nếu có một người nào nhảy ra ngăn trở, cũng thật là thiếu nan vạn nan, vì thế mà bao nhiêu hơi sức của nàng đều dồn ra trong cánh tay hữu, đoạn ném vút Thanh đồ Long Dao về phía trước...

Đây nói về Trương Vô Kỵ đang đề hết tâm thần, chuẩn bị sẵn sàng hạ thủ...

Giữa lúc tâm hồn của chàng hoàn toàn yên tĩnh, bỗng thỉnh linh từ dưới con đường đào đưa lên mấy tiếng nói lầy lừng :

— Đờ Long Dao..., tới...!

Những tiếng nói này chưa tiêm vào trong cơ thể của chàng và Triệu Minh bốn liều thuốc mạnh làm cho cả hai người tỉnh thần vùng phấn khởi...

Lời nói vừa dứt thì Trương Vô Kỵ, cũng vừa bắt gặp bàn tay của Liệt Hỏa Kỳ từ từ kéo ra khỏi túi.

Nào chịu chân chờ bàn tay của Trương Vô Kỵ, tức khắc có một vật xé gió nghe vì vèo, bay thẳng tới nhanh như một đường tên...

Vào lúc viên ám khí ấy vừa thoát khỏi lòng bàn tay chàng chừng một trượng, thì từ trong khe núi phía dưới đường đèo, cũng có một vật màu đen như mực, lướt gió bay nhanh vùn vụt về phía từ xa... Mỗi lửa của trong tay Tiêu Kim Thủy chưa kịp bật lên, thì huyết hậu kẻ nằm sau ngón tay út của ông ta thỉnh thoảng nhô lên một cái...

Tiếp theo đó năm ngón tay của Tiêu Kim Thủy đau đớn như dần, mỗi lửa trong tay liền rơi xuống đất...

Ông ta thất sắc kinh hoàng, quả thật khi lấy mỗi lửa ra thì Ước U Hồn Phủ trong tay của ông ta sẵn sàng chuẩn bị, hề có kẻ nào nhảy ra ngăn cản, thì ông ta liền tung ra một sát thủ để thi hành cho được cái dự định của mình.

THẢO CỬI SÓ LÒNG

Quả thật chẳng có ai dám đến gần ông ta trong vòng ba trượng nhưng tại làm sao huyết Hậu Khê của ông bị điểm.

Nhược bằng có người nào ném ám khí, thì người quả thật tài tình, bởi vì huyết Hậu Khê nằm trên một làn ngang thật nhỏ sau ngón tay út, dầu có đứng sát mà nhận huyết cũng chưa chắc trông thấy dễ dàng.

Chưa kịp sửng sờ kinh dị, thì ông ta cũng bắt gặp một vật khối đen bay thẳng vào xa...

Gã phạm nhân bỗng cất lên một chuỗi cười sang sảng, bắt gọn lấy vật màu đen ấy...

Tiêu Kim Thủy thất sắc kinh hoàng, bởi vì khi này có người khua mặt hồ lên mấy tiếng «Đờ Long Dao», ông ta nghe rõ mồn một bảy giờ tên phạm nhân bắt lấy vật ấy, đối với ông ta thật là lãnh ít dữ nhiều...

Quả nhiên khi làn khói đen vừa chấm dứt, thì trong từ xa tức khắc nổi lên một vầng ánh sáng, thế rồi những cây song sắt làm bằng huyền thiết bao chung quanh gã phạm nhân tức khắc rút ra là tả.

Tiêu Kim Thủy bất chấp tất cả, Lưỡi U Hồn phủ của ông tức khắc quay ra như một ánh mây mờ, thân hình của ông ta quay vút về phía phạm nhân, mở cuộc truy sát hết sức dữ dằn bằng một chiêu U Hồn Tuyệt Phủ...

Nhưng ông ta chỉ vượt được nửa khoảng cách, thì huyết cồn lộn gần xương mắt cả lại nhô lên một cái, làm cho xương khu của ông ta bỗng nhiên đau như vô cùng...

Đúng vào lúc đó, thì từ trong từ xa đã có một vật khối màu xanh lướt ra như một cơn gió thoáng...

Làn khói xanh này đáp xuống bên khe núi, nơi ấy đã xuất hiện một người, người này mặc áo ni cô màu nâu, trên đầu đội một cái nón vành tròn, đúng là sắc phục của Nga Mi...

Trong nháy mắt làn khói xanh đó đã dừng lại, và đích đó là người thư sinh bị giam trong từ xa khi này.

Gã thư sinh này thò tay ra nắm lấy ống tay áo vị ni cô trẻ đẹp nọ, đoạn hai người trở thuật phi hành lướt tới như bay...

Tiêu Kim Thủy sửng sờ ngạc, chẳng rõ ai điểm huyết của mình liên tiếp hai lần, mà lại nhắm vào những huyết thật là bí hiểm, trừ khi một tay cao thâm về tuyệt học không tài nào biết nổi.

Vào lúc đó, thì trên đầu của ông ta có một làn gió nhẹ thoáng qua, ngẩng đầu nhìn lên, một nam một nữ bay thoáng trên đầu mình, tay nắm tay nhau mà bay thẳng về phía gã phạm nhân đang trốn chạy...

Thần pháp của hai người này thật là cao siêu huyền diệu làm cho Tiêu Kim Thủy có cảm tưởng như họ đang giá đàng vô văn...

Cứ trong vào thần pháp của hai người này, Tiêu Kim Thủy cũng biết ngay là ai là người điểm huyết mình...

Thật ra sự ước đoán của Tiêu Kim Thủy chẳng sai, thì ra bàn tay Vô Kỵ, đã thủ sẵn trong tay của mình một hòn đá mà chàng vừa nhặt nó ở dưới đất.

Thấy tên này sắp sửa bật lửa lên, Vô Kỵ liền ném hòn đá trong tay trúng vào yếu huyết Hậu Khê...

Thấy ám khí của mình đã trúng đích, Vô Kỵ chưa kịp mừng bỗng chợt trên vai của mình bị Triệu Minh thẳng tay vỗ một cái đánh bốp...

Giật mình nhìn kỹ, thì ra chiếc lồng sắt bằng huyền thiết kia đã rơi là đá...

Chẳng biết vì sao Triệu Minh lại xúc động mạnh như thế, thì đầu óc của chàng bị nàng nắm chặt, rồi nhắc bổng thân hình lên.

Vô Kỵ nghe thấy thân hình mình thoát ly khỏi mặt đất, bên tai có tiếng của Triệu Minh mừng nho nhỏ :

— Đồ ngu...

Liên theo đó, gió dấy vù vù, thân hình của chàng như gió vô đẳng vùn, như bay thẳng về phía trước...

Biết rằng Triệu Minh đã khám phá ra một việc gì kỳ diệu lắm, nhưng việc ấy ra sao chàng chưa hiểu.

Đang băng khuông, thì thân hình của hai người vừa vùn đuổi theo Trương Kim Thủy ở giữa khoảng không, và nhanh như chớp Triệu Minh thình lình trở ra một ngón điểm vào huyệt Côn Lôn của người này, làm cho hắn phải sượng bộ trở lại, và Triệu Minh Vô Kỵ cứ cướp đường mà đi mãi...

Nhưng thân hình của hai tay võ lâm cao thủ này, chưa kịp rơi xuống mặt đất thì đằng kia chàng thư sinh đã nắm tay vị ni cô trong Nga My phái mà trở thuật phi hành...

Đang xa xa..., có tiếng của chàng vọng lại :

— Hoàng thúc thúc hãy về trình lại với phụ thân, năm ba hôm nữa tôi sẽ trở về...

Triệu Minh nghe thấy chàng thư sinh trẻ tuổi kia nói như thế, bỗng nghiêng rặng nghe kèn kẹt, tỏ vẻ vô cùng uất ức lắm làm cho Vô Kỵ, chẳng biết người này có quan hệ gì với mình ?

Chàng càng lấy làm lạ vì Triệu Minh cứ nắm ống tay áo của chàng, theo sau cách hai người kia chừng năm mươi trượng.

Khinh công của Triệu Minh và Vô Kỵ, cao hơn hai người đi phía trước chẳng biết bao nhiêu, vì thế mà Tiểu Hồng và Hồng Phong vô tình mình ào có hay mình bị người ta âm thầm theo dõi ?

Ra khỏi con đường đèo dốc mùi chết chóc, Hồng Phong mới quay sang hỏi vị ni cô :

-- Sư cô từ Tuyết Sơn xuống đây ?

Vừa hỏi xong, bất giác giật mình, vì chàng vừa bắt gặp trên gò má của vị ni cô này đang đỏ hồng vì e th ...

Chân không dừng chân, nhưng vị ni cô nhìn xuống đất, ấp úng trả lời nho nhỏ :

— Tôi từ kinh đô lên Nga My Sơn, rồi lại từ Nga My Sơn trở lại đây...

Hồng Phong giật nảy mình, lật giọng hỏi :

— Vậy thì vị ni cô chắc có biết tin của Châu huynh Hoài Ngọc.

Nghe đến hai chữ Hoài Ngọc, Tiểu Hồng như sực tỉnh cơn mê

mãi đến giờ phút này, nàng mới nhớ đến mình còn bỏ quên một người bạn đồng hành ở tựa Nga My Sơn, nàng có biết đâu người này hiện giờ đang nằm trong tình cảnh nguy ngập.

Nguyên nhân vì Châu Hoài Ngọc vốn trung thành với kế hoạch đã định ra, nên khi chàng vừa trông thấy Mai Ảnh già vờ té chúi nhủi vào lòng của Tinh Tuệ Sư Thái...

Tiếp theo đó nàng bị Tinh Tuệ xô ngã lẳng chiền trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống, thấy Mai Ảnh gât nhẹ bàn tay qua trán của nàng...

Đó là dấu hiệu báo cho Hoài Ngọc biết nàng xuất thủ đã thành công. Thế là Hoài Ngọc thình lình dậm mạnh trên mái ngói đoạn trời đầu đứng dậy, chuông báo động do Tiểu Hồng đánh lên từ trong Đại Hùng Bửu Điện đưa ra, thì cao thủ Nga My thấy đều tập trung hết ý trí, đầu cho một cơn mũi bay cũng còn nghe thấy, đó là tiếng dậm chân quá mạnh của Châu Hoài Ngọc.

Vì vậy hành tung của chàng tức khắc bại lộ, và có bao nhiêu hơi sức chàng thấy đều dồn hết xuống hai chân trở thuật phi hành chạy như bay.

VÌ CẦN KÍP, NÊN KHÔNG THỂ KHÔNG MẠO HIỂM

Ra khỏi cổng Long Thiên Cồ Tự, thì sau lưng của chàng, tiếng chân người càng nghe càng rõ...

Khi này đã thụt một nắm đá nhỏ trong tay, bây giờ thình thoảng Châu Hoài Ngọc lại tung ra hai bên, cốt xảy ra những tiếng động giả tạo, ngõ hầu đánh lạc phương hướng của những người trong phái Nga My Sơn.

Nào ngờ đâu những người đuổi theo chàng đây, toàn là những người tay trái trăm trận, kinh nghiệm đời đời không biết chừng nào, tay non như Châu Hoài Ngọc làm sao đánh lừa họ nổi.

Văng vẳng bên tai chàng, có những tiếng nguyên rủa :

— Loài chuột lắt mà dám đến Long Thiên Cồ Tự mà vuốt râu hùm ?

Chạy thêm được chừng năm mươi trượng nữa thì phía trước mặt của chàng hiện ra một con đường đèo rộng rãi.

Đó là một con « mặt đạo » để cho người phái Nga My lần phía sau núi, khi bên trong chưa có biến động bất ngờ.

Trông thấy địa thế rất thuận tiện cho chàng tháo thân, Hoài Ngọc cất lên một tiếng hú thật dài, đoạn vận dụng theo tâm pháp chữ

« không », một lời khinh công thượng đẳng mà Mai Ảnh mới truyền cho chàng trong lúc ba người trốn trong bụi rậm.

Vừa vượt tốc độ trung bình, sắp sửa thoát đi nhanh, thì bỗng chợt trước mắt chàng có chiếc bóng màu nâu từ trên đầu chàng xé xuống, bộ điệu thật trầm hùng như một vị phi Tướng Quân..

Tình thế bất buộc Hoài Ngọc không dừng chân đứng lại, hai chân vừa trụ bình theo chữ bát thì bên tai của chàng nổi lên một chuỗi cười giá lạnh như băng, có một câu nói vang trên trong đêm vắng:

— Nghệ thuật như người mà cũng muốn múa riu qua mắt thợ mau hiện nguyên hình.

Tiếng bình chưa dứt, thì trước mặt của Châu Hoài Ngọc bỗng trào nổi lên trùng trùng điệp điệp, tách gió nghe vi vèo, chớp một loạt vào ba yếu huyệt trên mặt của chàng là Huyền Cốc, Thượng khai, và Đồng Tử Giao...

Hoài Ngọc kinh hoàng thất sắc, vội lấy chân hữu làm trụ đảo mạnh chân tả một vòng để tránh ba yếu huyệt nói trên...

Nào hay đầu thân hình của chàng chỉ chuyển động được chừng phân nửa đường đất, thì sau lưng gió dấy rào rào...

Cứ nghe tiếng gió, Hoài Ngọc biết ngay người nãy lại dùng trào công tấn công vào phía hậu của mình.

Chẳng kịp có cử chỉ phản ứng, thì năm trọng huyệt nằm trên đường tốc huyệt sau lưng của chàng là Thần Đạo, Linh Đài, Chí Dương, Túc Căn, và Chết Chung đồng bị năm luồng nội lực đè lên một cách phi thường mãnh liệt...

Gặp trường hợp này, Hoài Ngọc chỉ còn có cách phủ phục trên mặt đất theo thế Lai Lô Đá cồn, một thế võ trông thật tức cười mới có thể cầu may, tránh thoát mà thôi.

Ý nghĩ vừa thoáng qua, Hoài Ngọc liền rùn mình sát đất nào ngờ đầu thân hình của chàng cũng chỉ xê dịch được chừng hai thước, thì bầu áo của chàng liền bị tay ma quái của đối phương chụp phải...

Trong chớp mắt có một tiếng toát như xé lụa vang lên chiếc áo của Nga My bị người nãy xé nát, làm cho Hoài Ngọc lộ bộ y phục nữ tử trong hoàng cung ra ngoài...

Bao nhiêu cử động, chỉ thể hiện trong vòng khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, tiếng «hinh» trong câu nói của người nãy vừa dứt, thì quả thật Hoài Ngọc hiện nguyên hình...

Dưới ánh trăng mờ nhạt, chàng thấy người đứng trước mặt

chàng đây, chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Dương Kim Chương môn của Nga My phái Tinh Tuệ Sư Thái...

Trên vành môi của bà ta thoáng hiện lên một chuỗi cười lạnh nhạt, bà ta hỏi:

— Ai chỉ biểu cho mi vào Long Thiên Cổ Tự đánh cắp đờ Long Dao?

Hoài Ngọc thầm nghĩ:

«Chẳng biết tại sao mình có ý định lấy Đờ Long Dao mà bà ta nói một câu là trúng phóc?».

Chàng có biết đâu cái tin Nga My phái sắp sửa giáp thanh Đờ Long Dao đã bay ra khắp võ lâm, ai cũng thòm thèm lấy cho được mới cam tâm.

Vào lúc Hoài Ngọc cùng với hai người đồng hành sắp sửa hạ độc thủ, thì chung quanh Long Thiên Cổ Tự cũng có rất nhiều người đang dòm ngó, chẳng qua họ e ngại người trong phái Nga My canh phòng cẩn mật, nên chẳng dám xuống tay.

Còn phần Tiểu Hồng vì việc cần kíp như lửa cháy mảy nên không thể nào không mạo hiểm.

Thình lình bị hỏi trúng tim đen, Hoài Ngọc thẳng thừng trả lời:

— Vì tôi có một người bằng hữu đang lâm nạn, cần Đờ Long Dao để gỡ nguy... vì vậy chúng tôi chẳng nề đường xa...

Vừa nói đến đây thì bị Tinh Tuệ cắt ngang cười:

— Đừng nói lời thôi dài dòng... ta hỏi ai xúi giục mi đến đây?

Dứt lời bà ta quát cặp mắt sáng ngời nhìn Hoài Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chung quanh Hoài Ngọc bây giờ chỉ có hơn năm vị sư thái đứng chung quanh tạo thành thế bao vây, Hoài Ngọc nghĩ thầm, trong tình cảnh này muốn đào sinh thật là một việc mờ trắng đáy nước chỉ bằng cứ bày tỏ sự thật cho bà ta biết hay hơn.

Nghĩ đoạn, chàng giữ thái độ thật là bình tĩnh trả lời:

— Xin Sư Thái đừng cơn nóng giận, để cho tôi cạn tỏ... vì bởi người bạn hữu của tôi cần dùng thanh Bạo Dao này thật gấp nên chúng tôi mới đường đột đến Nga My dùng trong ba hôm chúng tôi sẽ giao hoàn cẩn thận...

Tinh Tuệ sư Thái lại cắt ngang bằng một tiếng cười lạnh nhạt, nói:

— Thật khó hảo tâm...

Dừng lại một chút, bà ta hỏi tiếp:

— Nghe ra hồi, ta muốn mi ai là người chỉ bảo mi đến đây dòm ngó Thanh Đồ Long Đao ?

Hoài Ngọc mỗi mấp máy, dính mở lời, bỗng chợt sau lưng chàng có một người bước xéo ra, xá chào Tinh Tuệ mà nói :

— Bạch chưong Môn sư Thái, quả thật ngày hôm trước có ba nàng thiếu nữ đến xin ra mắt chưong môn, tự xưng Thiệu Kim của Minh Giáo Chủ...

Nhưng tiếng «Minh Giáo Chủ» thật có mãnh lực phi thường làm cho Tinh Tuệ khẽ giật mình, định thần mà nghe người ấy nói.

CẢNH THƯƠNG TÂM TRONG ĐẠI HÙNG BỬU ĐIỆN

Hoài Ngọc nhìn kỹ, thấy đó là Tinh Tuệ sư Thái.

Tinh Tuệ trợn mắt, nhìn thẳng vào giữa trán của Hoài Ngọc đoạ nói một câu đánh thép :

— Dương Giáo Chủ danh vang Thiên hạ, là một bậc trong võ lâm chẳng lẽ không biết Đồ Long Đao là món thần vật của Nga My phái...? Nay Đồ Long Đao ta mới chấp lại đây, liệu lão ta mượn đầu của mi mà thử nước thép đó...

Câu nói chưa dứt, bà ta thò tay qua hông tuốt đứt Đồ Long Đao ra...

Một tiếng «oạt» vang lên, món binh khí chưa ra khỏi vỏ, thì những người có mặt chung quanh, thấy đều không hện mà đồng rú lên những tiếng thất thanh...

Bởi vì món binh khí trong tay của Tinh Tuệ không phải là Thanh Đao vỏ lam chỉ bảo, mà lại là một lưỡi gươm rí sét thật là tầm thương

Nguyên nhân chỉ vì Mai Ảnh trong lúc vào chao đẽ đánh cắp hai bộ quần áo, tiện tay lấy một thanh gươm treo ở trên tường, và nàng đã dùng nó đánh tráo cây Đồ Long Đao.

Tinh Tuệ sư Thái cố đào bới lại kỷ ức của mình, suy nghĩ vì sao bảo vật không cách mà bày.

Đồng thanh linh... bà ta vỗ trán nói :

— Ban này đứu nào té vào lòng ta ?

Những vị có mặt tại đây đều nhìn nhau ngờ ngẩn, quả thật ban

này họ thấy một người đạo hữu bước đến trước mặt chưong Môn, nhưng trong lúc mọi người đang cảm xúc mạnh, nên chẳng một ai để ý người ấy là ai.

Gương mặt lạnh lùng danh đá của Tinh Tuệ thoảng hiện lên một nét hân cương quyết, bà ta ra dấu nói một câu quyết liệt :

— Trở về hết chùa...

Nào ngờ câu nói chưa trọn, thì bốn vị vị Sư Thái đồng loạt tấn công...

Một người bắt ngang vào Uyên Cốt, một người bắt ngang qua hai huyết Vân Môn và Trung Hải, một người bắt ngang hai huyết ngũ Tể và Huyết Hương, còn một người tấn công qua Kỳ Môn và Huyết phủ.

Nhưng Châu Hoài Ngọc nào phải tay vừa, vốn xuất trong một gia đình chuyên về diêm huyết, nên chàng gặp nguy hiểm chừng nào, tinh thần càng thêm phấn khởi, chàng quyết hết sức trốn tránh thử xem tài nghệ mình đến đâu...

Tiếng gió dậy lên, thì Châu Hoài Ngọc tức khắc chuyển động thân hình, làm cho những huyết đạo toàn thân đều xê dịch...

Ứng biến thân tốc đường ấy mà Châu Hoài Ngọc chỉ né được có hai đòn, chỉ trong loáng là huyết Ngư Tể dưới cườm tay và huyết Vân Môn trên vai đồng bị đối phương bắt cứng...

Thế rồi thân hình chàng bị hai người này nhấc bổng bay vào vèo về phía Cờ Tự Long Thiên...

Trong chớp mắt, hai người này đã đưa Châu Hoài Ngọc trở vào chánh điện trong Đại Hùng Bửu Điện.

Một cảnh tượng vô cùng bi thảm liền bày khai trước mặt chàng. Thì ra giữa Đại Hùng Bửu Điện đang nằm la liệt không biết bao nhiêu người,

Nhìn vào sắc diện nhàn nhố và bộ điệu nằm nghiêng ngả của họ, chàng biết ngay rằng những người này thầy nhằm trọng huyết.

Chàng kịp nhìn kỹ xem họ có phản ứng gì, bỗng thỉnh lình huyết Âm Bảo trên khối đầu gối của chàng bị diêm mạnh một cái thật đau, thế rồi bán thân phía dưới của chàng té buốt, tức khắc nằm rú ra như những người bên cạnh.

Những người nằm chung quanh đây, phần đông đều là những người thuộc giang hồ đại đạo, vốn ham mộ sự sắc bén của Thanh Đồ Long Đao và Ý Thiên Kiếm mà lần mò đến Long Thiên Cờ Tự.

Nào ngờ đầu tuy thì lẩn mò bên ngoài, nhưng khi nghe tiếng chuông báo động vang lên, thì bọn họ liền tức khắc bị những người canh gác ở vòng ngoài lục soát gắt gao.

Tình trạng bất đắc dĩ phải hát bài tàu mã, có một số khinh công thượng đẳng thì may mắn thoát khỏi vòng kiểm hóa.

Còn lại một số khinh công hơi yếu, thấy đều bị những vị ni cô đuổi theo truy cản, điểm trọng huyết mà bắt sống trở về Đại Hùng Bửu Điện.

Riêng về phần Tinh Tuệ, nhân quan vô cùng sắc bén, ban này vừa trông thấy cái bộ chạy của Châu Hoài Ngọc, tức khắc biết rằng người này chẳng phải tay vừa, nên cũng mở hết tốc lực đuổi theo.

Bà ta vốn chuộng môn của một phái, nào chịu xuất đầu lộ diện một cách dễ dàng, cứ đứng ở xa xa mà xem bọn đàn em hành sự.

Nào ngờ đầu những người này đuổi theo một đoạn đường khá xa mà vẫn không thể chặn được đầu của Châu Hoài Ngọc.

Thế là bà ta không dám chần chờ, tức khắc đẩy động thân hình hòa tặc đuổi theo.

Mới thoát đi được chừng hai ba trượng thì bà ta qua mặt được một tên gian tế, và từ trên cao bà đâm bổ xuống chặn đường...

Rồi việc đại tai biến xảy ra, bà phát giác Thanh Đồ Long Dao mất đi trước mặt bao nhiêu đồng đạo.

Khi trở về Long Thiên Cổ Tự, Tinh Tuệ đi thẳng một mạch vào thiên phòng của mình, ngồi xếp bằng mà mặt tưởng trầm tư...

Bà hãy còn nhớ, khi vị ni cô ấy té nhủi vào lòng bà thì cái chỗ của người này không biết vô tình hay cố ý lại chửi nhẹ trên huyết Thiên Xu của mình...

Yếu huyết Thiên Xu còn có tên riêng là Trường Khê hay là Tuần Tiễn đây là chỗ phát khởi của đường Túc Dương Minh Vị Kinh nằm gần bên rún chỉ hai tấc mà thôi.

Dù bị vô tình đề phải thì cũng đau bụng một cách dữ dội nếu nặng thì cũng thổ huyết chứ chẳng chơi...

Tinh Tuệ trông chừng Diễm Diễm Thanh Lô suốt mấy ngày đêm, tinh thần vô cùng hư nhược nên chẳng dám thảo thức, vội vàng kê lách mình để đầu huyết...

Nhớ tới đây Tinh Tuệ Sư Thái bất giác rợn người, bà vội trán nói một mình:

— Thôi phải rồi... kẻ gian đã đích thị xuống tay vào dịp đó...

Thì ra cái né của bà ta làm cho người này loạng choạng và cũng không biết vô tình hay cố ý, người này lại thò tay lên chuỗi Ý Thiên Kiếm.

Chính vì cử chỉ khác thường này làm cho Tinh Tuệ phải thò tay lên để lấy chuỗi giơ...

Đáng vào giờ phút này đôi mắt của bà ta hoa lên một cái đích tại con bé này đã lợi dụng phút giây thoáng đó mà xuống tay.

Sự suy đoán của Tinh Tuệ hoàn toàn đúng. Thì ra Mai Ảnh cố tình chửi vào huyết Thiên Xu chỉ là hư kế, tiếp theo đó nàng giả vờ sờ đuôi Thanh Ý Thiên cũng như là hư thế nốt, hai động tác phối hợp vào nhau vừa để làm cho Tinh Tuệ phân tâm, vừa làm cho Tinh Tuệ vô tình phơi bày Thanh Đồ Long ra trước mắt mình...

Chỉ chờ đợi bao nhiêu đó, thế là nàng khoác nhẹ ống tay áo kỳ diệu đó, vô tình làm một tấm bình phong che khuất ánh mắt của Tinh Tuệ để cho nàng đánh tráo món bảo vật một cách tài tình...

Nhớ tới đây, Tinh Tuệ uất khí tràn hồng quát lên một tiếng vô trán gọi ngay người hầu cận truyền lệnh:

— Giám thật kỹ con bé mới bắt được ban này cho ta.

Mãi vào giờ phút này bà mới biết được người nhủi vào lòng bà với người cố tình khua động trên mái ngói là cặp bài trùng phối hợp hành động với nhau vô cùng khéo léo.

GIỮA ĐIỆN ĐẠI HÙNG TRỞ ĐÒN PHẬT QUANG PHỔ CHIẾU

Hôm ấy, đúng vào giờ Ngọ, Tinh Tuệ Sư Thái xuất hiện giữa Đại Hùng Bửu Điện, bà ta truy cản những người bị điểm huyết nằm la liệt kia thấy đều thuộc hạng cường sơn thảo khấu chẳng đáng quan tâm, vì vậy bà nhất quyết giải huyết và đuổi ngay xuống núi, chỉ cầm Hoài Ngọc giam lại trong thạch thất mà thôi.

Đạo hữu thấy vẻ mặt lạnh lùng đánh đá của Tinh Tuệ thấy đều lo lắng, biết rằng thế nào đêm nay, Hoài Ngọc cũng bị một vô đạo, chứ không thể nào «thú khẩu như bình» được.

Quả nhiên, tới hôm đó canh hai vừa dứt, thì có lệnh điệu Châu Hoài Ngọc vào Đại Hùng Bửu Điện.

Chư đạo hữu vào đến đây thì thấy trong ấy đèn đuốc sáng ngời, Tinh Tuệ Sư Thái đang ngồi trên một chiếc Bồ đoàn, sắc mặt tướng trầm tư...

Thấy Hoài Ngọc vừa áp giải vào đến nơi, Tinh Tuệ lạnh lùng hỏi :

— Ta chẳng muốn hỏi dài dòng, chỉ nhờ mi cho biết Thanh Đà Long Dao hiện giờ ở đâu ?

Chàng còn đang ó ó, thì Tinh Tuệ lại thét lên hỏi :

— Đêm nay mi phải khai báo, cho rõ sự môn và lai lịch bằng không chớ trách Ý Thiên Trường Kiếm vô tình...

Thế rồi có một tiếng «oạt» vang lên, bà ta tuốt phát thanh trường kiếm ra gác ngang qua gối trợn mắt hỏi :

— Mi nói hay không thì báo ?

Hoài Ngọc trong lòng bàng hoàng bất quyết vì lẽ phen này chàng vắng lời phụ thân vào kinh đô để làm một việc vô công quang, bệ cho gia đình, việc này lại chẳng nên công khai... vì vậy thật là lưỡng nan tấn thối.

Bỗng nghe Tinh Tuệ truyền :

— Vị nào rảnh tay, hãy cho con bé này xem mặt tuyết học của Nga My, trong vòng ba thế phải làm cho nó tự thú sự môn...

Nói chưa dứt, thỉnh linh nơi hương Đông Bắc có một vị ni cô tuổi ngoại Ngũ tuần, mặt mày đen đúa nhanh nhẩu bước ra.

Người này đi tới trước mặt của Tinh Tuệ, rạp đầu sát đất, nói nhỏ nhỏ :

— Đệ tử Tinh Vân chẳng lượng sức mình, quyết dâng một đường gương duy nhất làm cho con bé này phải tự thú sự môn...

Sắc mặt của Tinh Tuệ thỉnh linh cau lại, tỏ vẻ không tin, nhưng rồi bà ta lấy lại thái độ thản nhiên, hỏi :

— Chẳng hay người định thủ pháp gì ? Hay mình chẳng có mang theo binh khí, bằng lộ vẻ sùng sùng, áp ứng nói :

— Xin chưởng môn cho mượn tạm binh khí để múa trước cửa Lỗ Bang thì Chưởng Môn tự khác biệt...

Nói đoạn liếc mắt nhìn thanh Ý Thiên Bảo Kiếm đang nằm lóng lánh trên gối của Tinh Tuệ...

Trên sắc mặt lạnh lùng của Tinh Tuệ bỗng thoáng hiện lên một nét cười tươi, nói :

— Người có thủ pháp cao kỳ chi, hãy biểu diễn thử xem..

Đoạn dùng tay tả cầm lấy lưới gương, trao cán gương về phía Tinh Vân...

Chư Đạo hữu Nga My có người lấy làm lạ, không biết người tự xưng là Tinh Vân chỉ đây thuộc người trong chi phái nào, sao thấy ít xuất hiện trong chùa.

Đang phân vân, đã thấy Tinh Vân đưa hai bàn tay trên trán, cung kính nhận lấy Thanh Bảo Kiếm đoạn vẫn xoay mặt nhìn về phía Tinh Tuệ mà thối lui năm bước.

Năm bước này đưa thân hình của Tinh Vân ra đến giữa khoảng sân rộng, đoạn bà ta trụ hình đứng lại, thái độ ung dung thư thả.

Ngửa mặt lên trời, Tinh Vân hít một hơi dài đường khí, đoạn thỉnh linh xuất nguy cung bộ.

Trong chớp mắt dưới ánh đèn sáng choang, bỗng có một vòng hào quang trời dấy thế rồi bóng gương điệp điệp trùng trùng những người có mặt tại đây, đồng rú lên một tiếng đồng sùng sốt, vừa thềm thường...

Thi ra đây thế võ tuyết học, tập trung hết thầy tính hoa của phái Nga My là phát quang phổ chiếu.

Trên bồ đoàn, Tinh Tuệ gật gù nói :

— Hay lắm, chỉ dùng một đòn duy nhất này cũng đủ thành công.

Lời nói này vừa dứt, thì từ phía sau lưng của Hoài Ngọc có hai vị sư thái bước ra giải huyệt cho chàng, đoạn nhét vội vào bàn tay của chàng một thanh bảo kiếm.

Chàng nhìn xuống lưới kiếm trong tay, thấy nước thép sáng ngời, dưới cán có khắc hai chữ triện quấn vào nhau thật đẹp, đó là hai chữ «Nga My»

Hoài Ngọc nghĩ thầm :

«Sở trường của ta là dùng Thiết bút phản quan để điểm huyệt mặt dù họ trao thanh kiếm quý cho nhưng cũng là khó xử, nhưng hãy tạm dùng gương thế cho bút, biết đâu..»

Còn đang ngẫm nghĩ, thì Tinh Vân cất giọng khàn nói :

— Con tiện ti kia hãy chuẩn bị...

Ngần đầu nhìn lên, thấy Tinh Vân lúc bấy giờ đã gác lưới Ý Thiên qua trước mặt, sẵn sàng chuẩn bị tấn công.

Người luyện võ đầu biết mình có thua trăm phần, thì cũng tận dụng hết sức bình sinh, để cầu mong cho chuyển bại thành thắng.

Thế mà Hoài Ngọc mặc dù nằm giữa trong vùng đao búa, nhưng cũng quyết dùng hết bình sinh sở học của mình, trở tài diêm huyết bằng gươm rồi hậu quả tới đâu hay tới đó.

Chàng sẽ lên hóp một hơi dài đường khí, tích tụ Đan Điền đoạn thành linh bước sáo ra một bước, mũi gươm trên tay chỉ thẳng vào giữa trán của Tịnh Vân.

LẠI THÊM MỘT MỸ NỮ HIỆN NGUYÊN HÌNH

Trong bầu không khí nặng nề, chợt Tịnh Vân Sư Thái nạt lên một tiếng, thế là kiếm quang trời dậy, cuồng phong rào rạt...

Hoài Ngọc bất giác bay hồn bực vĩa, thấy trước mặt mình bóng gươm loang loáng, noi theo trăm đường lối mà tấn công như vũ bão.

Nguyên nhân vì đòn Phật Quan Phổ Chiếu bao gồm nhiều môn võ công thật là bao la vô tận, dù có liên tiếp xảy ra mười lần, thì mười lần cũng chẳng giống nhau.

Hoài Ngọc thấy bóng gươm vừa nổi lên, khí thế dữ dội hơn ban này thập phần, vì thế mặc dầu trong lòng kinh sợ, cũng vội vàng tập trung tinh thần, mũi gươm thành linh lúh túc xuống đất, biến gươm thành bút, diêm một loạt trên năm yếu huyết nằm trên đường túc Huyết Âm Can Kinh là Hành giao Trung Phao, Trung Đổ và Khuyết truyền...

Vị trí những huyết này cả thấy nằm từ đầu gối trở xuống trong lúc đó thì lưỡi Ý Thiên vẫn xé gió vi vèo, tạo thành một mảnh kiếm quang bao trùm lấy tinh đầu của Hoài Ngọc.

Tịnh Vân bất buộc phải bước nhanh chân tả sang nửa bước để đầu những yếu huyết của mình.

Đứng vào giữa lúc sắp sửa quyết định hơn thua, bỗng thành linh lưỡi gươm trong tay của Hoài Ngọc bất thần thay chiều dời hướng đâm vào trở lên.

Với một tốc độ phi thường ác liệt, mũi trường kiếm này đâm vút một đường vào huyết Ngọc Tuyền...

Huyết này nằm dưới rún chừng bốn tấc, là chỗ hội hợp Túc tam âm và Nhâm mạch, chỉ dùng một vật cứng thọc nhẹ một

cái, thì đàn ông cũng đủ bị đường tiêu, đàn bà thì tắt ngay kinh huyết, chứ đừng nói là dùng một thanh bảo kiếm mà đâm vào ..

Ngoài Tịnh Tuệ ra, ai cũng đều rú lên những tiếng kinh hoàng, vì đây rõ ràng là một thế vô lâm cho cả hai cùng chết.

Nếu đòn Phật quang Phổ Chiếu mà lấy được đầu của Hoài Ngọc thì huyết Ngọc Tuyền của Tịnh Vân tức khắc bị đâm phủng từ trước ra sau...

Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc, ai nấy đều nín thở, bỗng chợt có tiếng rú thất thanh của Tịnh Vân vang lên :

— Tôi thua... tôi thua... Ý Thiên Kiếm trả lại cho chương môn...

Câu nói chưa dứt, thì thân hình của Tịnh Vân chệnh choạng thối lui hai bước để tránh đường gươm ác liệt...

Từ trong bàn tay của Tịnh Vân bỗng có một đường gươm sáng giới bay vào giữa mặt của Tịnh Tuệ Sư Thái...

Và thân hình của Tịnh Vân như một mũi tên bay vào ra khỏi Đại Hùng Bửu Điện bằng một tốc lực phi thường.

Ai cũng cho rằng Tịnh Tuệ sẽ thả tay ra bắt lấy Ý Thiên nào hay đâu, thân hình của bà ta không cử động, cứ giữ y cái bộ ngồi trên bồ đoàn mà bay vút lên...

Cử động này làm cho lưỡi Ý Thiên kiếm bay lướt qua dưới bàn tọa của bà ta chỉ cách một đường tơ kẻ tóc mà thôi...

Lưỡi gươm ngon trớn, cắm phập vào tường, đâm sâu hơn năm tấc, chuỗi gươm run lên bần bặc trông thấy đáng sợ...

Nhưng mỗi người đồng kêu lên một tiếng kinh hoàng khủng khiếp, vì rằng lưỡi gươm đang cắm trên tường kia nào phải là Ý Thiên trường Kiếm.

Cơ thể của Tịnh Tuệ đang ở không trung bỗng tung ra một cước làm cho thân hình của bà ta bắn vù ra khỏi Đại Hùng Bửu Điện mồm thét :

— Bắt lấy gian tặc.

Lời chưa dứt, thì không biết bao nhiêu chiếc bóng người đã bay mình trên mái ngói, hóa tốc đuổi theo...

Những người này vừa đặt chân trên mái điện, thì nghe có tiếng gió dậy vi vèo, có một vật lướt gió đi nhanh về phía Đông Nam...

Chẳng ai bảo ai, mọi người đồng mở hết tốc lực đuổi theo như bay như biển.

Tốc độ nhanh dường ấy mà đuổi theo chưa đầy mười trượng thì vắng bật tầm hơi...

Giữa lúc mọi người đang ráo riết truy nã, thì Tinh Tuệ, ung dung bình thản là người rơi xuống một góc điện tối tăm.

Thân hình của bà ta thật nhẹ nhàng như một áng mây mờ ảo, trôi trong gió thoảng...

Còn cách mái điện chừng ba thước, bỗng thình lình thân hình của bà trút đầu xuống đất...

Vung một bàn tay ra nhanh như chớp, Tinh Tuệ chớp phát xuống vào chỗ tối đen kia một cái phi thường mạnh bạo...

Chân vừa chấm đất, bà ta buống ra một chuỗi cười sắc lạnh nói:

— Hề ăn quên là mắc bầy... mi quả thật dám mùa riu qua mắt thợ...

Câu nói này vừa dứt, thì bà ta nắm lấy bầu áo của người này mà bay mình trở vào đại điện.

Dưới ánh đèn sáng choang, mọi người trông kỹ bất giác đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra người bị Tinh Tuệ Sư Thái bắt được đây, chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Tinh Vân...

Tinh Tuệ bắt lấy Tinh Vân bay là đà xuống chiếc bồ đoàn mà bà ta vừa ngồi bấu này.

Chẳng kịp đứng yên trên mặt đất, Tinh Tuệ nạt lên một tiếng nhỏ nhỏ:

— Thật là khốn kiếp...

Vừa nói, tay tả của bà ta tước ngực lấy Y Thiên Trường Kiếm, tay phải tát một cái thật mạnh vào má của Tinh Vân...

Tinh Vân bị cái tát tay thẳng cánh này rú lên một tiếng bay ra phía sau như một con diều đứt dây...

Nhưng thân hình chỉ đi chưa được năm thước thì lưới Y Thiên trong tay của Tinh Tuệ bất thình lình chém vọt theo bằng một đường thần tốc...

Hào quang vừa trải dậy thì mọi người đồng kêu lên những tiếng kinh hãi cho rằng Tinh Vân Sư Thái chắc chắn đầu rơi giữa Điện đề đền bù cái tội đánh trao Y Thiên...

Nào ngờ đầu đường guom của bà ta tạo thành hình một đường tròn ốc thật là kỳ diệu xoắn xuýt lấy thân hình của Tinh Vân...

Và lạ lùng khéo léo thay!...

Thần Y Thiên tình quái kia cắt nát bộ đồ Nga My trên mình của Tinh Vân ra thành trăm nghìn mảnh vụn, để lộ bên trong của Tinh Vân một bộ đồ thêu lụa cực kỳ sang trọng...

Cùng trong lúc ấy, trên mặt của Tinh Vân bỗng có một lớp bột mỏng mỏng, bị cái tát của Tinh Tuệ làm cho rơi ra ngoài là tả.

Giữa lúc đó, thì có tiếng rú thất thanh của Hoài Ngọc vang lên.

Bởi vì trong một cái nháy mắt, thì Tinh Vân Sư Thái một mảy đen đúa, tuổi ngoại lục tuần kia bây giờ đã biến thành cô gái xinh tươi như mộng...

Cô gái ấy chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là nàng thiếu nữ đã bị mình đặt cho cái biệt hiệu là Mai Vô Ảnh...

Thì ra... sau khi Mai Ảnh trao lưới Đồ Long Đao cho Tiểu Hồng ra đi, nàng tiếp tục động lên vào trong cái Đại Thân chung to tướng một hồi chuông...

Trong lưng Mai Ảnh lúc nào cũng mang theo đầy đủ dụng cụ hoá trang an toàn kín đáo nhất.

Vài tiếng đồng hồ sau, Mai Ảnh từ trong chiếc chuông ấy nhảy ra thì trên những vị ai có đóm ngó gác gao về Thanh Trường Kiếm Y Thiên.

ĐỒ LONG ĐAO RÁP HAI LẦN

Chờ đến lúc Tinh Tuệ cho điệu Hoài Ngọc lên hỏi, thấy bà ta gác thanh Y Thiên qua trước gối, nàng thêm thương vô kể nhưng lại vô kể khâm thị.

Chợt nghe Tinh Tuệ truyền cho đạo hữu bước ra khảo võ với Hoài Ngọc, trong trí của Mai Ảnh vùng này ra ra một ý, nàng vội đầu thanh trường kiếm vào trong lớp áo của mình đoạn bước ra xin tỉ thí.

Tinh Tuệ sư Thái, bỗng trông thấy một người già nua mặc sắc phục Nga My bước ra xin ứng chiến trông lòng khê giết mình.

Bởi có dạ nghi ngờ, nên nhất cử nhất động của Tinh Vân cả thầy đều không lọt qua cặp mắt của bà ta.

Đến khi hai người giao chiến, rõ ràng Tinh Vân không phải nằm trong cái thế thất bại, nhưng cứ sao lại kêu lên những tiếng đầu hàng, và ném trả thanh guom.

Nhưng vào giờ phút đó, Tinh Tuệ vẫn chưa rõ Tinh Vân sẽ dùng

một thủ đoạn xảo trá đến bậc nào, mãi đến lúc thanh gươm cắm phập vào tường, bà mới biết là thanh gươm giả.

Gươm này Mai Ảnh đã dùng một thủ pháp võ công lạnh lẽo lấy từ trong mình của nàng ra ném vào giữa mặt của Tinh Tuệ, vừa hô lên là trao trả, để làm kẻ hoàn binh, mà cũng là để cản ngăn không cho bà ta kịp thời truy cứu...

Khi đã bay mình lên mái ngói, Mai Ảnh lột nhanh chiếc giấy của mình ném mạnh về phía trước, làm thành một người bỏ chạy một cách giả tạo, cốt đánh lạc phương hướng của những người đuổi theo, còn bản thân nàng thì bay đảo ngược trở về, im hơi lặng tiếng, thu hình vào một góc tối tăm...

Hay đầu cặp mắt của Tinh Tuệ quả thật vô cùng sắc bén, đầu giữa cánh võ công hỗn loạn, nhưng mắt bà luôn luôn nhìn khắp bốn phương, tại bà luôn nghe đều tám hướng, hành vi của Mai Ảnh làm sao thoát khỏi cặp mắt nhà nghề?

GIẾT NÀNG MAI ẢNH TẾ DIỆM DIỆM THÔNG LÔ

Ai nấy còn đang nôn nóng, chờ cho Tinh Tuệ phát lạc, bỗng thấy bà ta từ từ đứng dậy, tiến chậm chạp bước về hai nàng mỹ nữ đang sượng sùng đứng giữa điện.

Ai cũng cho rằng bà ta xuống độc thủ, thẳng tay trừng trị nào hay đầu còn cách hai nàng chừng hai thước bỗng thình lình trở ra hai ngón, điểm vào huyệt Kiên Trinh của hai nàng.

Huyệt Kiên Trinh nằm trên vai đó là chỗ khát khởi của đường Thủ Thái Dương Tiểu Trường Mạch, bị điểm phải cho bản thân phía trên thấy đau tê liệt, Hoài Ngọc cố sức vùng vẫy để thoát ra khỏi lòng của người đẹp, nhưng chẳng thể nào cựa cựa thêm nữa, đành phải nhắm mắt xuôi tay nằm êm trong lòng ấm áp của nàng...

Tinh Tuệ quay lại nói với Tinh Tâm Sư Thái:

— Đêm nay phải thay phiên nhau canh chừng cẩn mật, sáng mai ta có biện pháp thích nghi...

Dứt lời, trong ánh đèn Đại Hùng Bửu Điện lần lượt nhau mà tắt phụt. Bóng tối lần bao trùm Đại Hùng Bửu Điện, trong một góc tường, chỉ còn một ngọn đèn mờ leo lét, khi tỏ khi lu...

Dưới bóng đèn huyền diệu, người ta thấy hai nàng thiếu nữ đang

nằm trên mặt gạch, quấn tròn vào nhau mà truyền hơi ấm, ngoài Châu Hoài Ngọc ra chẳng ai biết hai người này lại là một trai một gái.

Giữa lúc đó thì bên ngoài nghìn dặm, cũng dưới bóng đèn mờ hiu hắt, có hai người đối diện với nhau, đó là Tiểu Hồng Quận Chúa và tráng sĩ Hồng Phong.

Thì ra buổi ban ngày, Hồng Phong nắm tay vị ni cô này cứ đi thẳng về phía trước cho tới khi mặt trời lấp ló sau đầu núi, hai người dừng chân trước mặt một ngôi miếu bên đường.

Đầy cửa bước vào bên trong, thấy bốn bề bụi giăng nhện mào, cảnh tượng thật tiêu điều.

Trông lên bề thờ, thấy nhang đèn tàn khói lạnh, may sao trong đĩa còn chút dầu. Thấy bóng đèn đã lần lần lan tràn, Hồng Phong khêu ngọn đèn trên bệ thờ, bật lửa lên đốt, đoạn hai người ngồi đối diện với nhau mà kể về nguồn cơn.

Hồng Phong hỏi lại lịch của nàng Tiểu Hồng, nàng chỉ nói mình là một người bạn tâm giao với Châu Hoài Ngọc và người họ Châu đã mượn mình cùng lên núi Nga My lấy thanh bảo đao.

Nhắc đến bảo đao, Hồng Phong mới chợt nhớ ban này mình đã dùng thanh bảo đao của người này ném tới mà chặt những chân song tờ xa.

Hồng Phong hỏi:

— Dám hỏi sư cô, chẳng hay lưỡi đao này có phải Đê Long Đao?

Tiểu Hồng trả lời:

— Đích thị... khi chúng tôi đến nơi này thì phái Nga My đang trui nó trên Diệm Diệm Thanh Lô để hàn gắn lại...

Câu nói này làm cho ba người giật mình sững sốt, người thứ nhất là Hồng Phong và hai người nữa là hai chiếc bóng đèn đang rập mình trên ngói, vênh tai nghe lên hai người nói chuyện.

Đó chính là hai tay danh chấn giang hồ, khét tiếng vô lâm, đích thị Triệu Minh và Vô Kỳ.

Trương Vô Kỳ trầm nghĩ:

« Đê Long Bảo Đao khi xưa nhờ Nhuệ Kim Kỳ chủ là Ngô Kinh Thảo ráp lại... cơ sao bây giờ phái Nga My lại ráp thêm một lần nữa, việc này thật là lạ?... »

Còn đang sững sờ thì phía dưới kia Tiểu Hồng đã kể lại những việc xảy ra trên Nga My sơn cho Hồng Phong nghe.

Triệu Minh và Vô Kỵ nghe đến chỗ Đồ Long Đảo đang chờ máu của một người trinh nữ, bất giác giật mình, thật chẳng rõ tại sao trong phái Nga My có một ý định lạ lùng đến thế?

Chàng có rõ đầu khi xưa, lúc thanh Đồ Long Đảo về tay chàng, Ngô Kinh Thảo đã dùng máu của một người đàn ông lưỡng tính nên thanh Đồ Long Đảo tới kỳ hạn là tự đứt ra làm hai đoạn theo chỗ ráp lại khi xưa.

Vào thời chiến Quốc, vua nước Ngô là Hạp Lư truyền cho một người chuyên luyện gươm khét tiếng thuở bấy giờ là Can Tướng luyện hai thanh kiếm quý.

Bởi dùng toàn những loại kim thuộc vô cùng quý giá, nên lò đã nôi lửa hơn bảy mươi một ngày, mà thép trong lò vẫn chưa kịp tan ra.

Vợ của Can Tướng là Mặc Tà đứng bên lò thấy chồng mình lo lắng, ăn ngủ không yên, bèn hỏi:

— Thép không tan, chẳng biết có cách gì làm cho nó tan ra được?

Can Tướng trả lời:

— Tiên Sư của ta là Âu Đà, mỗi khi luyện gươm mà thép không tan, thường hay dùng giải tế hỏa thần thép tức khắc tan ngay.

Mặc Tà chưa nghe nói dứt câu, xuất kỳ bất ý nhảy vọt vào trong lò, thép liền tan... »

Khi hai thanh gươm này luyện xong, Ngô Vương muốn kỷ niệm người luyện kiếm, đặt tên cho thanh hùng kiếm, tức « kiếm trống » tên Can Tướng, thanh thư kiếm tức « kiếm mái » tên Mặc Tà.

Còn đang bần thần, bỗng nghe Hồng Phong hỏi:

— Sau khi ni cô nhận được thanh Bạo Đạo thì Hoài Ngọc ra sao?

Ni Cô trả lời:

— Tôi nhận được thanh bảo đao rồi thì... như một con ngựa chồm không đứng vững, chạy thẳng đến Tuyết sơn...

Hồng Phong kêu lên:

— Trời Cờ Tự Long Thiên cao thủ quá nhiều, vậy thì Hoài Ngọc dữ nhiều lành ít...

Dứt lời chàng đứng phắt dậy, thổi tắt ngọn đèn nói:

— Không nên chậm trễ, chúng ta phải lên đường trở lại Nga My..

Câu nói của Hồng Phong đối với Tiểu Hồng là một mệnh lệnh bất

khả kháng, mặc dù chưa lấy lại sức khỏe, nàng cũng ngoan ngoãn theo chàng...

Hai chiếc bóng đen từ trong ngôi chùa củ kỷ ấy bay vút ra ngoài nhằm hướng Nga My Sơn trực chỉ...

Họ nào có hay sau lưng của họ có hai người bám sát họ chỉ cách chừng năm mươi trượng mà thôi.

Giữa lúc Hồng Phong và Tiểu Hồng đang ruồi trên con đường vạn lý, dầm mình trên sương khuya, thì Hoài Ngọc nằm thộn lòn trong lòng Mai Ảnh mà chấp chớn giấc điệp.

Cả hai không tài nào mà yên giấc, họ biết rằng ngày mai đây, Tinh Tuệ Sư Thái có một thái độ cứng rắn để đối phó với mình, mà biện pháp này chắc sẽ là đa hung kiết thiêu.

Sáng hôm sau trong Đại Hùng Bửu Điện, nơi chỗ đất Diệm Diệm Thanh Lô rộn rịp lạ thường.

Có mặt lệnh của Chương Môn truyền cho đầu giờ tý hôm đó đã bắt đầu nôi lửa, bảy giờ nhiệt độ trong lò lên cao, hơn một trăm vị ni cô sẵn sàng túc trực bên lò chờ lệnh.

Đầu giờ mẹo, thì bên trong có bốn vị ni cô lưỡng tính mỗi hai người thì đỡ lấy một tội nhân, đồng áp giải đến bên lò.

Mai Ảnh thấy trong Nga My phái giải mình đến bên Diệm Thanh Lô bất giác hải kinh, vì bởi phụ thân của mình vốn là người tức nhỏ, thường đọc cổ thư, nên câu truyện Can Tướng và Mặc Tà luyện kiếm khi xưa ông biết thật rành, thường kể lại rằng cho nàng nghe trong khi tà dư tửu hậu.

Trong lòng nàng thầm nghĩ:

« Hay là họ muốn bắt chương Âu Đà đem ra tế Diệm Diệm Thanh Lô?... »

HẠC TRẢO CÔNG ĐẠI CHIẾN CỬU CỬU LIÊN HOÀN

Còn Hoài Ngọc thì trong óc chỉ quay cuồng có hình ảnh của một người, đó chính là vị Quận Chúa sắc nước hương trời thiên kim tiểu thư của Dương Tiểu Giáo Chủ.

Hai người còn đang bàng hoàng, chưa biết họ đã xử trí ra sao, thì tiếng chuông đồng trong Đại Hùng Bửu Điện là vang lên lanh lảnh, báo hiệu rằng chương môn sắp đến.

Sau ba hồi chuông rộn rã, Tinh Tuệ Sư Thái sừng sừng xuất hiện từ trong một cánh cửa vòng huyệt âm thông vào bên trong.

Cùng với sự xuất hiện của bà, bầu không khí bấy giờ thật là ngột ngạt, hàng trăm cặp mắt đổ dồn trên gương mặt lạnh lùng của của Chương môn sư thái.

Thanh Ý Thiên trường kiếm vẫn đeo bên cạnh sườn, càng tăng thêm một mùi sát khí.

Thân hình của bà là lướt về phía hai nàng...

Còn cách chừng hai trượng, bà mới dừng lại, hất hàm hỏi:

— Hai con tiện ti kia, dốc lòng đánh cắp bảo kiếm thì chắc có lẽ biết câu chuyện Can Tương Mặc Tà luyện kiếm khi xưa?

Câu hỏi này làm cho cả hai nàng đồng giật mình, thì ra Hoài Ngọc vốn là con cháu của dòng danh gia thế phiệt, thì làm sao không hiểu màu giai thoại của Mặc Tà hiển thân giúp đỡ luyện kiếm.

Giữa phút nguy hiểm đến tột cùng, hình ảnh của phật thân và lời dặn dò thiết yếu trong buổi ra đi bỗng thành linh xuất hiện.

Bỗng thành linh bên tai của chàng vang lên một giọng nói lạnh lùng của Tinh Tuệ:

— Con tiện ti này to gan lớn mật, hai lần khinh ta thái thảm, vậy cho mi đi trước, đem thân ngã ngọc của mi làm cho Diệm Diệm Thanh Lô tăng thêm khí lực.

Dứt lời thanh Ý Thiên trường kiếm lại ra khỏi vỏ, lóng lánh sáng ngời.

Bấy giờ Mai Ảnh đã bị níu cô diu ra ban này, dùng lại trọng thủ pháp phong tỏa hết những yếu huyệt trên con đường Túc Thiếu Dương Đờm Kinh, nên hai chân của nàng tê dại, đứng yên như một pho tượng gỗ...

Vô cùng trịnh trọng, Tinh Tuệ Sư Thái từ từ đưa mũi Ý Thiên Kiếm ghim đúng vào nách bên trái của Mai Ảnh.

Lưỡi gươm tiến tới một cách chậm chạp, nhưng khi vừa chạm vào lớp áo của Mai Ảnh thì bỗng nhiên bà ta rọc xuống một đường nhanh như chớp.

Chưa kịp nhảy mất, thì áo Mai Ảnh đã rách đi một đường dài hơn một thước...

Gió ban mai trên đầu non Nga My thổi tới, làm cho chỗ rách

của vạt áo phấp phồng lên xuống, làn da của nàng khi ẩn khi hiện trong cái khe hở kỳ diệu đó.

Bỗng Tinh Tuệ Sư Thái lướt tới một bước, dùng mũi Ý Thiên Khê vén vạt áo của nàng, tách hiệu kỳ của Hoài Ngọc lại búng búng trời dậy, chàng liếc nhanh cặp mắt của mình trộm vào Tố Nữ Cung của Mai Vô Ảnh...

Rõ ra thì nàng thiếu nữ đã từng chung đụng với mình mấy ngày nay, cũng gìn vàng giữ ngọc như băng thanh vậy, vì trên gò tố nữ của nàng vẫn có một vòng đỏ thắm hiện lên, trông thật là đẹp mắt.

Tinh Tuệ nói:

— Hay lắm, chẳng ngờ mi lại còn giá sạch tuyết trong.

Rồi bàn tay của Tinh Tuệ vung lên nhanh như chớp, chớp ngay vào bầu áo của Mai Ảnh, nhấc bổng thân hình nàng lên...

Dùng một cử động lanh lẹ, Tinh Tuệ ném vò Mai Ảnh vào miệng Diệm Diệm Thanh Lô...

Thân hình của nàng Trinh nữ tách gió vì vèo, đâm sâu vào miệng lò không sai một ly một tấc...

Hoài Ngọc nhắm nghiền cặp mắt chàng không dám mở cặp mắt để mục kích cái cảnh tượng thương kinh tâm khảm khiếp ấy...

Nhưng khi hai mi của chàng vừa khép lại, thì bên tai của chàng vang lên những tiếng rú lạ lùng...

Thoảng nghe tiếng rú, biết ngay có việc đột biến xảy ra, Hoài Ngọc vội bâng mở bừng mắt dậy...

Cánh bên ngoài vừa đập vào mắt chàng, thì Hoài Ngọc tức khắc rú lên một tiếng...

Vì trước mắt chàng bấy giờ đã hiện hiện một người, người, đó là một gã thư sinh mảnh khảnh, mình mặt áo màu xanh nhạt, trên đầu đội một chiếc nón màu đen, tay tả đang nắm ống tay áo của Mai Ảnh, tay hữu đang nắm một thanh đao ánh thép đen ngòm...

Thì ra... đó chính là Hồng Phong...

Sắc mặt của chàng đầy sát khí, đang đầu nhàn cùng chương môn của phái Nga Mi là Tinh Tuệ Sư Thái.

Nguyên nhân vì ban này, vào lúc thân hình của Mai Vô Ảnh sắp sửa chui lọt qua miệng lò, thì bỗng nhiên từ trên mái tường phía đông bắc có một chiếc bóng màu xanh mờ lướt tới xuống nhanh như một đường tên...

Hai người còn cách năm thước bề xa, thì chiếc bóng xanh kia đã nhẹ nhàng tung ra một luồng...

Mai Ảnh đang nhắm mắt chờ chết, một luồng hơi nóng từ trong lỗ bốc lên mãnh liệt, làm cho những sợi tóc lơ xo trên đầu của nàng bốc mùi ra khét lẹt...

Chính vào lúc nguy nan, bỗng nàng nghe thấy phía sau lưng của mình có một luồng nội lực trăm hùng trào tới...

Chẳng biết luồng nội lực này do ai phát ra, nhưng trong trí của Mai Ảnh vùng dậy ra một ý, nàng tức khắc nương theo luồng sức mạnh lạ kỳ đó để cho cơ thể mình lướt nhanh qua khỏi miệng lò...

Đúng vào lúc thân hình của nàng là tà rơi xuống, chỉ còn cách một đất chừng năm tấc, thì từ sau lưng của mình có một bàn tay mềm mại thò ra đỡ lấy mình, đoạn hai người là đã rơi xuống...

Mai Ảnh lấy làm tâm phục người này, vì bởi trong cái khoảng cách ngắn ngủi này, người ấy đã dùng một thủ pháp nhanh nhẹn lạ thường giải hết những huyết đao phong tỏa trên mình.

Mai Ảnh thật là khôn ngoan, tuy đã được giải huyết rồi, nhưng khi rơi trở về mặt đất, nàng vẫn vờ đỡ người ra không cựa quậy, cốt gọi tâm lòng khinh địch của đối phương.

Tĩnh Tuệ Sư Thái thấy người này vừa xuất hiện, bất giác dờ người ra, chẳng phải bà ta kinh khiếp tài bộ của người này, mà trong lòng của bà ta sùng sờ kinh dị, vì thấy Thanh Đồ Long Bảo Đao trở về...

Giữa giây phút ngắn ngủi này, trong trí của bà ta đâm ra những nghìn kể, không biết phải dùng kế nào mới có thể lấy thanh Đồ Long Bảo Đao trở về...

Mai Ảnh sau một cơn sững sờ, nhất thấy lưới Bảo Đao trên tay của chàng thư sinh trẻ tuổi, tức khắc biết người là ai.

Khẽ gở bàn tay của chàng thư sinh trẻ đẹp này, vì Mai Ảnh nghĩ người này mà xuất hiện nơi đây, thì Tiểu Hồng Quân Chúa chắc cũng nằm gần trong gang tấc.

Trên vòng môi của Hồng Phong bỗng thoáng hiện lên một nét bằng giá, rồi chàng thông thả tiến về Hoài Ngọc, dường như trước mắt mình chả có ai.

Trong nháy mắt, hai người chỉ tiến sáu thước hay năm thước mà thôi bỗng Hồng Phong từ từ đưa bàn tay của chàng trong một cái tư thế giải huyết cho Hoài Ngọc.

Đúng vào lúc bàn tay của Hồng Phong sắp sửa chạm vào huyết Đồ Long Giao, nơi phát khởi của đường Túc thể Dương Đổng kinh vào thủ đại hiệp Đồ Long giao với thủ Thiên Dương Tam Tiêu Kinh thì... bỗng sau lưng chàng gió dấy rào rào...

Tình trạng vô cùng nguy cấp, bàn tay của chàng đã đưa ra bảy giờ phải thu trở về, đề rồi thanh Đồ Long Đao trong tay hữu của chàng chém nghịch về phía sau ra bảy phần đường đất, thì Hồng Phong quay đầu nhìn lại.

Hồng Phong lấy làm kinh ngạc, bởi vì người tấn công chàng đây chẳng dùng binh khí, chỉ dùng có hai bàn tay trắng chộp vào hậu tâm của chàng, thế mà lướt gió nghe vi vèo, khí thế hơn một món binh khí bằng sắt thép.

Đường đao phản khách vi chủ của Hồng Phong chỉ làm cho bìn tay này lệch sang cánh tả chừng hai tấc, lánh khỏi ngón tay đao trong kẻ tốc đường tơ, đề rồi cũng tiếp tục tấn công vào hữu biến chàng một đòn kinh dị.

Thế võ này tuy đi theo bán nguyệt, đường đất tuy xa, nhưng mà tốc độ nhanh lạ lùng, trong chớp mắt đã kẻ sát bên hông của Hồng Phong làm cho chàng cả sợ.

Vì rằng tuy một đòn giản dị, nhưng mà năm ngón tay thấy đều nhắm đúng vào năm trọng huyết của mình, ngón tay cái chĩa vào huyết Kinh Môn, ngón trở nhắm vào Đới Mạch, ngón cái móc vào Ngủ Xu ngón áp út tấn công Duy Đạo, ngón út thì xĩa vào Cự Giao...

HỒNG PHONG PHẢI THUA TRONG VÒNG NĂM MƯƠI HIỆP

Không biết từ đâu đưa với một luồng sức mạnh khiến bàn chân tả của chàng tự nhiên bước xéo ra một bước, làm cho thân hình của chàng lệch nhanh sang một bên chừng năm tấc.

Lối trốn đòn nhẹ nhàng của chàng làm cho hún Hạc trào Công ly đi trước ra ngoài, cách những huyết đạo ấy chỉ nửa tấc mà thôi...

Vừa tránh khỏi một thế công quái ác, thì bên tai của chàng vang dấy tiếng nói của Hoài Ngọc :

— Hồng huynh hãy coi chừng... Hạc Trào Công của Tĩnh Tâm Sư Thái.

Nhìn thấy đối phương chỉ dùng có hai bàn tay trắng để tấn công mình, Hồng Phong cũng chẳng chịu lép, chàng tra ngay Đờ Long Dao vào vỏ, đoạn bay ra giữa khoảng sân rộng, chờ đợi Tịnh Tâm.

Tịnh Tâm sau khi tấn công hụt hai đòn, thấy bộ pháp của đối phương vô cùng nhanh nhẹn, bất giác trong lòng lấy làm mừng rỡ biết rằng hôm nay mình đã gặp tay đối thủ, liền bay theo sát gót.

Đối bên vừa đứng vững, thì Tịnh Tuệ liền khoát tay ra dấu, thế là hơn trăm vị ni cô có mặt tại đó đồng đẩy động thân hình...

Chỉ trong một cái nháy mắt, họ đã tạo thành một thế trận bao vây Hồng Phong, Hoài Ngọc và Mai Ảnh vào giữa.

Hồng Phong rảo mắt nhìn quanh, thấy những người này đứng tuy rời rạc, nhưng liên kết với nhau, thật là khéo léo, giá có tát nước, e rằng cũng qua không lọt.

Tịnh Tuệ to tiếng truyền lệnh:

— Tịnh Tâm sư muội hãy dùng toàn lực cầm chân người bằng hữu ấy cho ta hồi vài lời.

Tịnh Tâm cúi đầu vâng lệnh nói:

— Xin tuân lệnh!

Đoạn ngo ngoay vào giữa mặt của Hồng Phong hỏi thẳng:

— Này người bằng hữu kia, ta không bao giờ giao chiến với người không tên họ, hãy thông báo cao danh quý tánh ra đây cho mọi người nghe rõ...

Hồng Phong mỉm cười nói:

— Ta chẳng bao giờ hèn nhất đến phải dấu tên, ta họ Hồng... tên Phong...

Chữ « Phong » chưa dứt, thì tức khắc thân hình của Tịnh Tâm bắn vù tới như một vết khói mờ...

Hồng Phong tức khắc trông thấy trước mắt mình bóng trảo nổi lên điệp điệp trùng trùng... không biết bao nhiêu cái dấu dài thường trượt của những con hạc chớp tới nhanh như những tin chớp lạ lùng.

Tình trạng bất ổn dĩ, làm cho Hồng Phong không thể không xử dụng ngay bàn môn tuyệt kỹ.

Hoài Ngọc trong thấy hai bàn tay của Hồng Phong bỗng thỉnh thoảng đứng như hai lưỡi dao, chém về phía Tịnh Tâm liền tiếp chín nhất liền hoàn thật là đẹp mắt.

Tịnh Tâm thấy thế vô Nhất Hạc Thiên Trảo của mình rõ ràng đã lần át được đối phương, nhưng có sao hai bàn tay của Hồng Phong lại liên tiếp trảm ra một loạt chín nhất Liên Hoàn, chín đường này thấy đều những đòn tấn công ào ạt, chiếu vào những chỗ nhược

khắp toàn thân, hoàn toàn lấy thế công làm thế thủ, bắt buộc bà ta không thâu tay trở về, để bảo vệ lấy những yếu điểm trong cơ thể của mình.

Tịnh Tuệ nghĩ thầm:

— Thằng nhỏ này chỉ có dùng hai bàn tay trắng mà tấn công lợi hại thật, thằng hoặc hẳn ta xử dụng Thanh Đờ Long Dao thì uy thế tăng thêm biết mấy.

Cảm nghĩ của bà ta vừa có đây, thì ngoài đấu trường hai người đã trao đổi thêm hai thế nữa.

Hai đòn này thấy đều tinh hoa tuyệt học của hai người, người ta thấy bộ pháp của Tịnh Tâm toàn dùng những bước dài mà lẹ, rõ ràng những bước chân của con hạc dài chân.

Hai bàn tay của bà ta thì chộp liền miến vào những trọng huyết trên mình của đối thủ.

Càng giao đấu, trong lòng thêm kinh sợ, bởi vì hai bàn tay của Hồng Phong có lúc thì trảm vào huyết Xích Trạch, có lúc lại trảm vào huyết Dương Quang, có lúc lại vòng về phía sau lưng của mình mà trảm vào miến xương Ngọc Trầm, mỗi một đoàn thấy đều nhắm vào những khớp xương quan trọng trong cơ thể của con người.

Trong nháy mắt, hai tay cao thủ lại trao đổi cùng nhau thêm bảy tám đòn nữa, và Hạc trảo Công của Tịnh Tâm Sư Thái càng đấu nhiều chừng nào, thì biến ảo càng thêm lạ lùng chừng ấy.

Tuy vậy, những thế chém ác liệt của chàng thư sinh trẻ đẹp Hồng Phong kia càng lúc càng tăng thêm phần ác liệt.

Bỗng thỉnh linh... Tịnh Tâm Sư Thái bản lùi một trượng cất lên một tiếng hú thiệt dài...

Tiếng hú này vừa nổi lên, thì thân hình của Tịnh Tâm lướt tơi như một cơn gió lốc, để rồi phương pháp tấn công của bà hoàn toàn thay đổi.

Đây có thể gọi là một lớp cao siêu nhất trong môn Hạc Trảo, cứ mỗi lần bà tấn công, thì mũi nhọn luôn luôn tấn công vào tả hữu lưỡng biên, hề tả biên hư, thì hữu biên thực mà tả biên thực, thì hữu biên hư, hư hư thực thực biến trá vô cùng.

Cách phân công của Hồng Phong tuy rằng ác liệt, nhưng chàng tuổi nhỏ, khí lực không dẻo dai bền bỉ bằng Tịnh Tâm, không đầy hai mươi hiệp, thì ưu thế lần lần ngã về phía Tịnh Tâm Sư Thái.

Trên sắc mặt Tĩnh Tuệ bây giờ thoáng hiện một nét tươi cười, bởi vì cứ theo tình thế này mà phát triển, chẳng có điều chi biến động xảy ra, thì Hồng Phong sẽ thua trước hiệp thứ năm mươi.

Hồng Phong cũng biết người biết ta lắm, vì thế nên chiến cuộc vừa bước sang hiệp thứ bốn mươi, thì chàng bỗng quát lên một tiếng rợn người, tung ra một sát thủ...

Đó là thế Đạn Dao Trục Nhíp, bàn hữu của chàng chia ra thành 8 ngã: Cấn, Khâm, Cấn, Chấn, Tồn, Ly, Khôn, Đoài, trảm ra 8 đường ác liệt, làm cho đối phương hoa cả mắt lên...

Tám thế trảm này vừa dứt, thì bàn tay tả của chàng bỗng bắt thồn đâm vào giữa ngực của Tĩnh Tâm một đòn ác liệt.

Nhắc thấy bàn tay tả của Hồng Phong vừa thọc tới, bà không né, chờ cho đòn còn cách huyết đạo chừng hai tấc, bỗng thình lình cơ thể rùn xuống bằng một tư thế vô cùng nhanh nhẹn, thế là sự tấn công cuối cùng mà quyết liệt của Hồng Phong hoàn toàn sai lạc.

CÒN NGƯỜI THỨ BA ẨN NÚP Ở ĐAU

Đúng vào lúc Hồng Phong bàng hoàng tiếc rẻ chưa kịp thu tay trở về, thì hai bàn tay của Tĩnh Tâm Sư Thái bất thình lình đột khởi phản công...

Hai tay của bà xô téo vào nhau một cách huyền diệu, thành ra tay tả móc mắt của Hồng Phong, tay hữu thì móc mắt hữu..

Này giờ, những người trong Nga My phái, ai cũng thầm mong cho Tĩnh Tâm thắng thế, để kết thúc mau trận đánh, nhưng thế vô cay độc như thế này, ai cũng đều nín thở, chúc thầm cho Hồng Phong tai qua nạn khỏi..

Vì rằng thế vô này trúng đích thì chàng thư sinh trẻ đẹp kia chắc chắn sẽ thành một kẻ tàn tật mù lòa, suốt đời sống trong bóng tối.

Hạc trào Công như cái tên của nó, trọng về phần lạnh lẽo thế vô này là một đòn móc mắt, cần phải nhanh nhẹn vô song thì kết quả mới là chắc chắn.

Do đó mà Hồng Phong chưa kịp suy tính phải dùng thế vô nào để phá giải, thì hai cái vấu hạc đã bay tới, cách trông con mắt mình chừng hai tấc mà thôi..

Hồng Phong kinh tâm táng đờm, nhăm nghiền đôi mắt chỉ còn chờ đợi kết quả thảm khốc mà thôi.

Nào ngờ đầu đôi mi của chàng vừa khép lại thì bên tai bỗng vang lên một tiếng kêu khe khẽ của Tĩnh Tâm Sư Thái.

Chờ lâu quá chẳng thấy chi khác lạ, Hồng Phong bắt giắc mở bừng mắt ra, thấy trước mặt mình bây giờ xuất hiện thêm hai người.

Người thứ nhất là vị ni cô ẩn mặt theo sắc phục Nga My cùng đi với mình lên đây.

Còn người thứ hai là người thiếu phụ mặc áo màu trắng, sắc mặt oai nghiêm khôn tả, làm cho chàng nhác vừa trông thấy là phải sinh lòng kính mến...

Bỗng chợt có câu nói trong trẻo vang lên :

— Tiểu Hồng Quận Chúa... coi chừng tập kích...

Tiếng nói vừa dứt, Hồng Phong liền thấy vị ni cô cùng đi chung với mình tức khắc lách mình sang bên cánh hữu, và từ sau lưng của vị ni cô nảy có một thanh gươm sáng ngời đâm vút tới, cách hông chừng gang tấc mà thôi...

Số là Mai Ảnh ban nay được Hồng Phong giải huyết cho nhưng nàng vẫn dờ người ra để chờ biến động.

Thấy hai người này giờ đang đấu với nhau vô cùng khốc liệt, Hạc Trào Công của Tĩnh Tâm hay là những lối trảm kỳ hoặc của Hồng Phong thấy đều cao hơn mình một bậc.

Nên mấy lần nàng muốn tiếp tay, nhưng không biết phải làm sao nhúng tay vào cho được.

Chính vào lúc Hồng Phong đang gặp cơn nguy biến, nàng bất chấp tài hèn sức mọn, định tung mình nhảy ra tiếp cứu, nhưng chỉ kịp nhón gót lên thì bỗng nhiên Tĩnh Tâm Sư Thái kêu lên một tiếng nho nhỏ...

Hai cái vấu hạc, đang móc tới vèo vèo, bỗng nhiên rủ xuống như hai cánh con chim thình lình trúng phải tên mà rủ cánh.

Nàng giật mình sững sốt, chẳng biết Hồng Phong đã dùng một thủ pháp chi mà lợi hại dường ấy...

Nhưng chưa kịp nháy mắt, thì từ trên đầu tường hoa đã có hai chiếc bóng mờ bay xuống, đáp nhẹ giữa đấu trường.

Sự xuất hiện của hai người này lạ lùng làm cho ai nấy cũng đều kinh dị..

Nhưng sự kinh ngạc của ai cũng không bằng sự kinh ngạc của chính bản thân của hai người ấy.

Nguyên nhân vì hai người này đều là Quận Chúa : một người là Tiều Hồng Quận Chúa, một người là Triệu Minh Quận Chúa.

AI VÀO BIỆT ĐIỆN ?

Hai người này này giờ đồng nấp trên đầu tường nhìn xem chiến cuộc.

Đến khi thấy Hồng Phong lâm vào lòng nguy cấp, cả hai tập kích vào hậu tâm của Tịnh Tâm Sư Thái, thực hành cái thế vây Ngụy để cứu Triệu...

Nhưng nào ngờ thân hình chưa tới, thì cánh tay của Tịnh Tâm đã rú xuống như người vừa phải trúng phải đòn nguy.

Tiêu Hồng Quận Chúa thì sững sờ ngơ ngác, nhưng Triệu Minh Quận Chúa thì chỉ nghĩ một thoáng là biết ngay nguyên nhân.

Vì nàng cho rằng :

« Vào giờ này, tại chỗ này, ngoài phu quân của mình ra còn ai có đủ tài cứu nguy cho Hồng Phong một cách hỏa tốc và thần hiệu như thế... ? »

Cũng vào lúc đó, Tịnh Tuệ cũng trông thấy chỗ bí ẩn đó bà ta thoáng nhìn tốc độ và bộ điệu của hai người này thật chẳng phải là người đã giải cứu cho Hồng Phong...

Vậy còn có một người thứ ba nữa, đang ẩn nấp đâu đây ?

Biết thế, nhưng ngoài mặt của bà ta vẫn điềm nhiên, chỉ khẽ khoát tay ra dấu cho người đồng đạo siết chặt thêm vòng vây để giữ kỹ hai người mới đến, còn mình tập trung hết tinh thần ý chí, sẵn sàng chờ đợi người kia xuất hiện.

Giữa lúc Tiêu Hồng đang cùng với chúng bạn hữu bị vây hãm trong Long Thiền Cổ Tự, thì tại kinh đô trong Biệt Điện Thiên Hồng, Dương Tiêu Giáo Chủ đang ngồi trong gian phòng của mình mà trầm tư mặc tưởng.

Ngoài mặt ông ta tuy thư thái, nhưng trong lòng của ông rối ren như tơ vò.

Vì mấy ngày hôm trước, xảy ra việc có mấy người trẻ tuổi, xâm

nhập vào Biệt Điện Thiên Hồng khuấy rối, đó là một việc chưa từng có, kể từ ngày ông ta giữ chức trông nom ngôi Biệt Điện Thiên Hồng thâm nghiêm này.

Việc rối loạn đó thanh toán chưa xong thì ông ta đã lỡ tay đã thương nặng nữ Chu Cang Thái Tử.

Ông ta cứ cho rằng mình trút gánh nặng này cho Tiêu Hồng Quận Chúa gánh vác, thì việc to đay trời cũng phải qua và biết đâu Tiêu Hồng bị kẹt trong cái thế « kỳ hồ » êm xuôi theo ý định của mình.

Và rồi Dương Tiêu Giáo Chủ đương nhiên sẽ kết thân cùng đương kim Hoàng đế, việc nhơn duyên này còn chờ nào hơn.

Chưa kịp mừng thì lại bỗng được tin Tiêu Hồng Quận Chúa cao bay xa chạy, cùng với đứ đờ nữ tử mang theo cái toa thuốc quý giá của mình...

Làm cho ông ta mấy ngày hôm nay phải đích thân điều khiển mấy đứ đờ nữ tử của Tiêu Hồng ngày đêm túc trực bên giường thuốc men săn sóc cho Thái Tử.

Trong lòng ông ta áy náy không yên, ngày đêm nôn nóng chờ Liệt Hỏa Kỳ Chủ là Tiêu Kim Thủy trở về báo tin, thử xem cái gã « hư sinh trẻ tuổi kia là ai ?

Thế rồi tin từ trên Tuyết Sơn lại bay về, nhưng không phải tin lành, mà là tin dữ, báo rằng chuyến đi của Liệt Hỏa Kỳ dọc đường bị đối phương phục kích bất thần đánh cho một trận không còn manh giáp...

Việc làm cho Dương Tiêu Giáo Chủ phải rung động tâm can là huyền thiết tử xa bị ní cô mặc sắc phục của phái Tuyết Sơn, ném cho phạm nhân một thanh bảo đao phá hủy...

Nghe tên khoái mã tả hình dáng bảo đao, Dương Tiêu Giáo Chủ trong lòng thẳng thốt, định chắc rằng trên đời này ngoài thanh Đổng Long Bảo Đao và Ý Thiên Trường Kiếm thì không còn có món vũ khí nào phá Huyền Thiết tử xa cho được.

Ông ta ngồi trong gian phòng vắng mà miên mang suy nghĩ :

« Đổng Long Đao khi xưa nhờ Huệ Kim Kỳ Chủ là Ngô Kinh Tháo ráp lại, Trương Giáo Chủ không muốn giữ trong mình tặng cho phái Thiếu Lâm. Nhưng người trong phái Thiếu Lâm lại không nhận, sau này cũng Ý Thiên Kiếm đồng quay về Long Thiền Cổ Tự cất giữ lấy... »

Vì lẽ Trương Giáo Chủ cho rằng hai thanh bảo kiếm này đều xuất xứ tại Nga My.

Lại nghe đồn thanh Đắc Long Dao lại trở về chủ cũ vừa đúng ba năm thì lại tự động rời ra y theo chỗ cũ khi xưa...

Nhưng sau bấy giờ tên khoái mã này lại bảo rằng Thanh Đắc Long Dao lại tác như cũ, và chính là giả phạm nhân đã dùng nó mà tự tháo củi sỏ lông.

Bao nhiêu sự kiện bất ngờ xảy ra dồn dập, như những đợt sóng thủy triều, ngọn nầy chưa dứt, thì ngọn nọ đã lên... nhưng mỗi sự kiện thấy đều đem đến sự bất lợi cho Biệt Điện Thiên Hồng, ngầm báo rằng sẽ có một cơn gió lớn xảy ra...

Giữa lúc trong tâm não của ông đang quay cuồng nhiều ý nghĩ, thì trên mái Biệt Điện Thiên Hồng lại có một chiếc bóng mờ xuất hiện.

Bấy giờ đang vào đúng giữa trưa, ánh hồng tươi chiếu trên mái ngói, giá có một mũi kim, một sợi chỉ cũng còn trông thấy, thế mà chiếc bóng đến ấy ngang nghiêng đi đứng, nếu người ấy chẳng có một nghệ thuật cao siêu, thì sao dám khinh thường Thiên Hồng Biệt Điện như thế?

Với tốc độ kinh thiên với một bộ pháp lạ lùng chiếc bóng ấy đâm vào xuống phòng riêng của Tiểu Hồng Quận Chúa...

Mỹ nhân đã đi rồi, nhưng mấy ngày hôm nay trong phòng riêng của nàng không ngớt người lui tới.

Đó là những người có nhiệm vụ trông coi sự an toàn cho Chu Càng Thái Tử, và những người có trách nhiệm lo thang thuốc.

Bao nhiêu người ấy mở những cặp mắt trừng trừng giữa thanh niên bạch nhựt thể mà chiếc bóng vào tận nội phòng hồi nào, chẳng ai hay biết.

Chiếc bóng nầy lọt vào phòng nhanh như một luồng gió thoảng, để rồi nhảy tọt lên nà nhà, nép mình trong một góc tối tăm.

Trong bóng tối, cặp mắt của người nầy lóng lánh như hai vì sao, chẳng biết đó là trai hai gái già hai trẻ?

Cặp mắt của người nầy lảo liên, rảo mắt nhìn khắp đó đây, thấy chiếc giường ngà của Tiểu Hồng Quận Chúa màn treo sáo phủ, từ bên trong có những tiếng rên rĩ đưa ra...

Thời gian nặng nề trôi...

Bóng tối từ từ trôi theo khe cửa mà lan tràn vào trong gian phòng tĩnh mịch.

Chẳng bao lâu trong thành phố đã lên đèn, lò hương trên án cũng được nhóm lên để làm tăng thêm hơi ấm trong phòng. Đến đầu giờ Dậu bỗng có một đóa nư ti trịnh trọng đặt lên chiếc lò bát ngát hương trầm đó một siêu thuốc.

CUỘC BÚT ĐÀM TRONG GIAN PHÒNG VẮNG.

Không bao lâu, siêu thuốc bắc đầu lên hơi nghi ngút..., mùi thuốc hòa lẫn trong mùi trầm hương, đem đến mùi vị thật là khó tả.

Mùi vị nầy hòa tan trong gió, tỏa khắp gian phòng, người nấp trên sàn nhà lúc bấy giờ mới khẽ hít một hơi thật dài... dường như dễ phân biệt mùi vị trong thuốc.

Đây làn hơi trong huyết Khí Hải của mình thật lâu, người ấy mới từ từ đưa ra trong gió...

Lúc bấy giờ, trống trên đầu thành mới diễn canh hai, trời vẫn còn sớm, nhưng trong khuê phòng này vắng lặng như tờ...

Phải là một người nội công thâm hậu, thính giác tỏ tường, mới nghe thấy đây đây có những hơi thở đều đều đưa ra, rõ ràng rong rở kín đáo có nhiều người đang ẩn nấp.

Đầu biết như vậy, nhưng người nằm trên sà nhà, vẫn nhẹ nhàng lấy một hơi thở vào trong tận Đan Điền của mình đoạn từ từ buông mình xuống đất...

Đưa ti nư đang cuối xuống nhìn siêu thuốc, bỗng thoáng thấy trên chiếc án thư có một chiếc bóng mờ thoáng qua nhanh không thể tả.

Thế rồi bỗng nhiên trước mắt mình tối đen ngay xuống nàng cúi nhúi trên chiếc án thư... thiu thiu ngủ...

Vào lúc đó thì bên cạnh án thư xuất hiện một chiếc bóng xanh mờ...

Dưới bóng đèn lưu ly, thì ra đó là một người thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi.

Chân chưa đứng vững thì người nầy đã thò tay tả ra lấy nắp siêu, để rồi dùng tay hữu thò vào tối, lấy một vật bỏ nhanh vào siêu thuốc...

Bỗng chợt ánh mắt người nầy nhất trông thấy trên chiếc án thư gần nơi miệng lò, có một chiếc bóng lò mờ đen xuất hiện...

Rợn tóc gáy, thanh niên chưa kịp có ý định gì để đối phó với người đột ngột xuất hiện sau lưng mình, thì sau lưng đã vang lên một tiếng cười giá lạnh...

Thanh niên nghĩ, với công lực cao siêu, tiến sát đến bên mình mà mình không hay biết, với nụ cười khinh khỉnh kia, thì người này chắc không ai ngoài Thiên Hồng Biệt Điện Chủ.

Tơ quay lại nhìn dùng vài câu nói để xoa dịu tình thế, nào hay đâu gót chân của chàng khẽ nhón lên, thì sau lưng lại vang lên một câu nói:

— A Di Đà Phật, thủ pháp của hạ thật danh bất hư truyền. hèn chi mà Hoàn Hồn Bão mạng danh vang thiên hạ, dùng đi dùng lại mấy lần mà bệnh của Thái Tử vẫn trầm kha...

Càng nghe, thiếu niên càng rợn tóc gáy, vì trong Biệt Điện Thiên Hồng Vốn chẳng có thầy tu, nhưng người này lại xuất khẩu niệm phật?

Người xuất gia trong võ lâm mà luyện đến mức cao siêu như vậy, ngoài Thiếu lâm đại phái thì còn ai?

Chẳng phải vì chàng kinh sợ vì người đứng sau lưng mình xuất xứ trong chỗ hân hời, mà chàng kinh sợ vì tại sao người này chưa đối diện với mình, chỉ nói một câu là trúng ngay tên tuổi và địa vị của mình?

Người này chỉ nói đến chữ « Thái » trong chữ « Thái Tử » thì thiếu niên đã thừa lúc đối phương nói chuyện phân tâm, bất thành hình dời cung thái vị, đảo vòng sang cánh tả, trợn mắt nhìn về phía sau.

Thật không ngoài sự ước đoán của chàng, người đứng sau lưng là một nhà sư hơn năm mươi tuổi, sắc diện hiền hòa, thần kinh nghiêm trang...

Vị hòa thượng này mặt chiếc áo cà sa màu đỏ, đúng là sắc phục của chư vị La Hán Đường của Thiếu Lâm Tự.

Đôi mắt của ông ta vừa khép vừa mở, nhìn thẳng xuống đất dường như chẳng để chàng trẻ tuổi vào tâm.

Thanh niên nói nhỏ:

— Nơi đây là hồ huyết long đàm, Đại Sư có thể nào dời chân ra đàm đạo?

Dứt lời, thấy thần sắc của nhà sư vẫn điềm nhiên, chẳng chờ ông ta trả lời, bạo dạn bước tới nắm lấy tay ông ta.

Bàn tay của chàng đã nắm ống tay áo cà sa của ông rồi mà sắc diện của nhà sư vẫn điềm nhiên.

Đứng vào lúc ấy thì bên cạnh tấm màn có tiếng chân người nhẹ nhẹ vang lên...

Đầu dăm chân chờ, thanh niên nhún mình bay bổng lên, và hai người đồng bay vèo trên sà nhà, khuất dạng trong một xó tối tăm...

Đảo mắt nhìn xuống, thanh niên thả bức rèm khoát nhẹ lên, và một người nữa bước vào...

Đó là một nàng tỷ nữ áo xanh, nó khẽ lay người đang ngáy ngủ, cầu nhàu nói:

— Sắc thuốc mà chênh mảng như vậy thì có chết người hay không... Tổ Lan thức dậy.

Lay mấy cái mà Tổ Lan vẫn nằm im như chết, đưa nữ tỉ mới vào mới lặng lẽ nhắc siêu trên lò, rót vào cái chén ngọc màu lam để bên cạnh.

Trên sà nhà chàng nghe đưa nữ tỉ suýt soa:

— Thuốc còn vừa đúng, nếu ta vào chạm một chút mảy có bay đầu hay không hử, Tổ Lan?

Tổ Lan vẫn nằm yên không cựa cựa...

Đưa nữ tỷ này tay tả bưng chén thuốc, tay hữu khoát mũng của Chu Cang Thái Tử đoạn chun toạt vào bên trong...

Bên tai của gã thanh niên vang lên một câu nói thật nhỏ:

— Thủ Pháp của chương môn thật là cao kỳ, nạn nhân này giờ vẫn còn mê man giấc điệp.

Thanh niên khẽ thò tay về phía sau để nhẹ lên môi của nhà sư, (ý ý bảo ông ta « cảm thính » đừng nói chuyện.

Lắng nghe động tịnh chung quanh mình, thanh niên mới nhẹ nhẹ lật bàn tay của nhà sư kia, vạch lòng bàn tay ra mà viết lên mấy chữ:

« Xin dời gót ra ngoài, cho tôi đàm đạo vài lời? »

Nhà sư kia cũng viết vào bàn tay của người hai chữ:

« Đi đâu »,

Thanh niên viết:

« Ra ngoài Hoàng cung »

Nhà sư viết:

« Đi thì đi — »

Chờ đợi chưa hết, thì phía sau lưng của hai người lại vang lên một tiếng cười nho nhỏ, rồi một câu nói của một người con gái vang lên:

— Thiên Hồng Biệt Điện đâu phải là chỗ không người, hề muốn vào là vào muốn ra thì ra?

Khi này thanh niên sợ bao nhiêu thì bây giờ nhà sư sợ bấy nhiêu.

VƯỢT ĐƯỜNG XA VẠN DẬM, TỪ CÔN LÔN SƠN VÀO BIỆT ĐIỆN ĐỂ LÀM GÌ?

Nhưng vốn là người cẩn thận, nhà sư chưa biết kẻ kia là bạn hay là thù, nên không dám kinh động. Ông ta cầm lấy bàn tay của thanh niên đưa lên khỏi đầu mình, đoạn viết vào trong ý mấy chữ:

« Ai đó? xin cho biết quí... »

Vừa viết tới đây, thì chợt thanh niên ứng tiếng hỏi.

Giọng nói hơi quen, chẳng biết có phải là Sư bang Chủ hay chăng?

Ngón tay của nhà sư liền sượng lại trong lòng bàn tay của thanh niên, nghĩ thầm:

« Thì ra người này là cái Bang Bang Chủ, nếu vậy chưa phải là kẻ địch thù của ta... »

Nghĩ đoạn nói:

— Bấy lâu hằng ngưỡng mộ thanh danh của Sư Bang Chủ, có thể nào dời gót ra bên ngoài đàm đạo?

Ngoài miệng tuy hỏi, nhưng trong dạ cười thầm, không lại mình dùng câu nói của thanh niên hỏi mình ban nãy để hỏi lại Sư Hồng Thạch...

Bỗng nghe Sư Hồng Thạch trả lời nho nhỏ:

— Đây là chỗ huyết long đàm, không rút lui mà còn đợi chừng nào?

Cả ba người tuy không hẹn nhau, nhưng động tác thật là đồng nhất, cùng thoát ly sà nhả, trở thuật kinh công lướt nhẹ ra ngoài...

Trong ba người này, một người là cái Bang Bang Chủ, một người là chủ môn của một phái, một người là cao thủ La Hán Đường trong Thiếu Lâm Tự, khinh công cao siêu biết chừng nào...

Thân hình của ba người như ba cơn gió thoảng, xuyên qua mấy bậc cèm, đoạn thoát ra ngoài...

Ngoài kia, là khung cảnh đêm trường vắng lặng... mờ mịt sương khuya...

Ba người này vừa đặt chân lên mái ngói, thoát đi chưa được ba trượng...

Thì bỗng nhiên... ba bốn bề tiếng gió nổi lên vào vào lời đồn không ngoa... nhưng tôi cũng hằng nghe thiên hạ đồn rằng kiếm thuật của Côn Lôn lừng danh thiên hạ, có sao Hà Chương môn lại vào Biệt Điện Thiên Hồng mà làm điều xằng bậy khó coi?

Lời nói này vừa dứt, thì gã thanh niên hai má đỏ bừng ửng thẹn.

Thì ra người này là chủ môn của phái Nga My, họ Hà tên Phủ, Hà Phủ vốn là con trai của người thiếp thứ ba của cựu Chương Môn Hà Thái Xung, nhờ kiếm pháp của người này biến ảo khôn lường thấu đáo được chỗ khéo của Côn Lôn kiếm pháp, vì vậy mà thay thế cho Hà Thái Xung giữ chức chủ môn.

Vốn là con của chủ môn, rồi lại lên chức chủ môn, tuy chưa đầy hai mươi tuổi, nhưng Hà Phủ chưa từng bị một người nào buông lời vô lễ.

Giờ đây chợt bị Hậu Phò Kỳ Kỳ Chủ chê bai trước mặt cái Bang Bang Chủ Sư Hồng Thạch, bảo sao Hà Phủ chẳng hồ thẹn.

Nhưng cơn ửng thẹn chỉ đi qua trong một thoáng, thì tấm lòng tự ái của thanh niên bỗng bùng nổi dậy, làm cho Hà Phủ tỉnh thần tỉnh táo, chàng vừa định mở miệng mắng lại, bỗng nghe Tôn Hoàng Nghi khách khách nói tiếp:

— Hèn chi mà bệnh của Thái Tử vừa thuyên giảm thì lại tái phát năm lần bảy lượt như thế làm cho chúng ta bị lời quả phạt của Dương Giáo Chủ...

Hà hà... hà hà, không ngờ những điều rắc rối này lại do Chương Môn gây ra...

Ngừng lại một chút, Tôn Hoàng Khai ngựa mặt nhìn trời, vuốt chòm râu bạc nói:

— Nhưng chẳng rõ Hà Chương Môn chẳng nề đường xa vạn dặm từ Côn Lôn Sơn đến đây để làm việc lớn lút như thế có dụng ý gì, dám xin Chương Môn cùng với nhị vị quý khách nán lại Biệt Điện Thiên Hồng để đàm đạo cùng Giáo Chủ chúng tôi chờ rõ ngọn ngành tào trong lòng người bàng hoàng bất quyết.

Nhà Sư áo đồ thấy tình thế có vẻ khẩn trương nói :

— Chúng tôi vốn ngưỡng mộ thanh danh của Dương Giáo Chủ đã lâu, nếu được diện kiến, thật là thỏa chí bình sanh...

Nói đến đây, nhà sư dần dừ một chút lại nói tiếp :

— Chỉ hiếm vì... chúng tôi bận chút việc, cần phải đi ngay... vậy đề nay mai chúng tôi sẽ trở lại quấy rầy Giáo Chủ vài hôm... thôi chúng tôi đi đây...

Nói chưa dứt, thì tay tả nắm lấy tay của Hà Phủ, tay hữu nắm lấy ống tay áo Sư Hồng Thạch, đồng nhón gót bay vô sang phía Đông Nam...

Nhưng thân hình của ba người này thoát đi chưa một tượng thì..

PHẠM DAO ĐÁ RA NGƯỜI THIÊN CỐ

Trước mặt của ba người có tiếng tên rạo rạo mười mấy mũi tên bén nhọn bắn căn đường tạo thành một bức màn kín đáo, ghim ngay trước mặt của người lại.

Và chỉ trong một cái nháy mắt thì những người Cầm Y trong Hậu Thổ Kỳ tái bao vây ba người trở lại.

Nhà sư áo đồ thở dài, nói :

— Nay Tôn Kỳ Chủ, Kỳ Chủ nhất định lấy thế đông cầm chúng tôi ở lại ?

Hoàng Nghĩ chưa kịp trả lời, bỗng từ bên kia mái ngói có một câu nói chỗ sang :

— Minh giáo là một bang hội đông nhất xứ Trung nguyên nhưng chẳng bao giờ ý thế đông hiệp người có độc.. Đại sư nếu có việc cần thì hãy đi trước, phần Hà Chương môn thì phải ở lại trả lời cho rõ vì sao lén lút vào phòng khuê mà làm việc khó coi.

Câu nói của người này cực kỳ khinh bỉ, dường như chẳng đề nhà sư vào tâm, có ở cũng được mà có đi cũng được.

Thái độ khinh bỉ một cách trắng trợn như thế, chạm đến lòng tự ái của nhà sư kia một cách mãnh liệt...

Nhà sư kia liền thay đổi thái độ, bèn này ông ta muốn đi một cách gấp rút chừng nào, thì bây giờ lại muốn nằm ý ra đây.

Ông ta buông Hà Phủ và Sư Hồng Thạch ra nói :

— Hay lắm ! Minh giáo Chủ không ý thế đông hiệp người có

độc, thì hẳn tăng cũng xin cùng với Hà Phủ Chương Môn ở lại vài giây để diện kiến cùng Dương Giáo Chủ.

Người đứng bên kia mái ngói vẫn chưa xuất hiện, chỉ nấp trong một chỗ tối tăm nào đó nói sang :

— Dương Giáo Chủ không tiếp người vô danh...chẳng biết pháp danh của đại sư là chi ?

Câu hỏi này vô tình gài trúng chỗ ngứa của những người hiện tại đây, từ Hà Phủ, Sư Hồng Thạch cho đến Hậu Thổ Kỳ Kỳ Chủ thấy đều muốn biết tên tuổi của người này, chỉ vì tình thế quá khẩn trương chưa kịp ai nhắc đến.

Nhà sư cả cười, nói :

— Chẳng hay cao nhân nào đó ? Sao chẳng xuất đầu lộ diện cho La Hán đường Thủ Tọa là Viên Bình được diện kiến ?

Năm chữ La Hán Đường Thủ Tọa làm cho những người có mặt thấy điều rung động đến hai chữ «Viên Bình» ra khỏi cửa miệng của nhà sư thì đến Cái Bang Bang Chủ là Sư Hồng Thạch cũng phải giật mình.

Nguyên nhân vì trong Thiếu Lâm Tự, ngoài Chương môn phương tượng ra, kể đó hai người giữ trách nhiệm quan trọng nhất.

Một người là Thủ Tọa Đạt Ma Đường, một người Thủ Tọa La Hán Đường, hai người này vốn không hề lai vãng trong chỗ giang hồ, chẳng hiểu vì sao ngày hôm nay lại xâm nhập vào Thiên Hồng Biệt Điện ?

Tôn Hoàng Nghĩa chẳng ngờ cái thế trận mìn con mà ông ta đang điều khiển đây, lại bao vây được ba nhân vật lừng danh trong làng võ.

Đang bàng hoàng, bỗng từ bên kia mái ngói có tiếng người ban này nói chỗ sang :

— Phiên Tôn Kỳ Chủ mời tam vị bằng hữu vào Đại điện cho Dương Giáo Chủ.

Tôn Hoàng Nghĩa cung kính cuối đầu trả lời :

— Xin tuân lệnh.

Nói rồi quay sang Viên Bình, nói :

— Xin mời chư vị quá bộ xuống dưới kia... Sư Hồng Thạch đưa mắt nhìn quanh, thấy Cầm Y thì vệ vẫn đứng chung quanh mình, a này thấy đều giữ vững phương vị của mình không rời nửa bước.

Nàng nghĩ :

« Mời khách như vậy, hiển nhiên là bất khách... nếu ta theo họ thì có khác chi bị họ bắt cóc... việc này mà bay ra chỗ giang hồ thì còn chi là thể diện của Bang... »

Hồng Thạch tuy là nữ nhi, nhưng tánh tình nóng nảy, chưa kịp mở miệng nói câu nào, thì Hà Phú vọt miệng nói :

— Biệt Điện Thiên Hồng thật dưới mắt chàng có gì... chẳng họ Hà mặc dù chân yếu tay mềm nhưng cũng...

Chàng vừa nói đến mấy chữ « chân yếu tay mềm » thì Tôn Hoàng Nghĩa đã biết tên này trở mặt chẳng đợi cho Hà Phú nói dứt câu, vọt vằng thét lên một tiếng ám hiệu, xua những tên bộ hạ của mình ủa tới tấn công...

Này giờ những tên Thị Vệ đứng rồi rồi, nhưng khi một thế trận đầy động, thì thấy ba bốn bề, bóng người trùng trùng điệp điệp thì nhau tấn công thật là đúng khuôn đúng phép...

Nào hay đâu Viên Bình Đại Sư vẫn điềm nhiên đứng giữa trận tiền, ngửa cổ cười ha ha, rằng :

— Chẳng ngờ trong Thiên Hồng Biệt Điện danh vang thiên hạ mà nói chẳng nhớ lời, bảo rằng không ý thế đông mà hiệp người cô độc nhưng sao lại lấy Thiên Hồng Kỳ trận tấn công người cô thế ?

Mấy chữ « Thiên Hồng Kỳ Trận » làm cho Sư Hồng Thạch, Hà Phú và Tôn Hoàng Nghĩa đồng giật mình kinh dị.

Hà Phú và Sư Hồng Thạch đồng nghĩ :

« Này giờ mặt ta trong tám hướng, cốt nhìn cho ra thế lạ lùng nhưng nghĩ không ra, không ngờ Viên Bình chỉ thấy họ diễn biến một vài động tác, là biết ngay trận đánh, Thiếu Lâm cao tăng có khác... »

Phần Tôn Hoàng Nghĩa mới thật là kinh hãi, vì rằng mà thì trận mà ông ta đang điều khiển đây, chỉ mới do Dương Giáo Chủ tập luyện trong năm ba ngày gần đây, thế mà tại sao lão Viên Bình nói ra là trùng phóc ? Chẳng lẽ Thiếu Lâm Tự có đặt người nằm ngay trong lòng ruột của Minh Giáo là Biệt Điện Thiên Hồng, nên biết rõ từng chi tiết.

Còn đang bàng hoàng thì bỗng từ trên mái ngói có một chuỗi cười nổi lên sang sảng...

Tiếng cười vừa vang lên thì đã có một vật khối mờ lướt tới như một đường tên...

Trông chớp mắt, giữa trận Thiên Hồng lại xuất hiện thêm một người và tức khắc có một tiếng lệnh vang lên :

— Chư vị huynh đệ hãy dừng tay lại để cho Quang Minh Hữu Sở tiếp chuyện cùng tam vị cao nhân...

Lần này thì đến lượt Viên Bình giật mình sửng sốt, không ngờ người ẩn thân nói chuyện bên kia mái ngói lại là một người có địa vị cao trong Minh Giáo.

Trong trí của ông ta vùng thoáng hiện cái cảnh ngang dọc lầy lờn của Quang Minh lưỡng sư của Minh Giáo như xưa là Dương Tiêu và Phạm Dao.

Nhưng dưới bóng trăng mờ, người tự xưng mình là Minh Quang Hữu Sư chẳng phải là người có gương mặt xấu xí như lời đồn, mà lại là một người tuổi độ trung niên, thân hình trắng kiện, sức lực dồi dào.

QUANG MINH HỮU SƯ DỪNG THỦ THỦ PHÁP NHẬP THẦN DÒ TRỌNG HUYỆT

Hồng Thạch chấp tay bái :

— Kê hậu sinh này biết không nhiều dám hỏi tiên bối đây có phải là Quang Minh Hữu Sư phạm tiền bối ?

Người này nghe hỏi, bỗng khẽ giật mình, nhưng lấy ngay lại vẻ điềm tĩnh, trả lời :

— Phạm tiền bối không may đã ra người thiên cổ, nên kẻ hèn này mới được dịp nối ngôi... nói ra thật là hổ thẹn.

Viên Bình gật gù nói :

— Hèn chi mà Phạm tiền bối vắng mặt trong chốn giang hồ quá lâu, tôi lấy làm ngưỡng mộ thanh danh của người mà không thể nào gặp mặt...

Lời nói đượm đầy vẻ chân thành, nhưng Viên Bình đối với Phạm Dao tỏ vẻ cung kính chừng nào, thì gián tiếp có thái độ khinh miệt đối với người này chừng ấy, làm cho vị Tân Hữu Sư lấy làm bực tức.

Thế nên câu nói của Viên Bình vừa dứt, thì Tân Hữu Sư trở tới một bước, điềm đạm nói rằng :

— Tôi cũng lấy làm ngưỡng mộ thanh danh của Thủ Toạ La Hán Đường, dám xin hỏi đại sư dời gót xuống dưới kia đàm đạo.

Nói chưa dứt, thì ông ta bất thình lình đẩy động, thân hình trong một cái nháy mắt thì đã nhập nội đứng sát vào mình của Viên Bình trong gan tấc...

Phương pháp tấn công sắc sảo như thế mà làm cho chương môn Hà Phủ, Fang chữ Sư Hồng Thạch đồng giết mình.

Nhưng biến động thật là nhanh chóng lạ thường người của Hữu Sư chưa tới thì cương phong đã tới, Viên Bình bất thình lình nghe thấy có một luồng sức mạnh lạ thường, bên nhọn như gươm như giáo, như kiếm, như kích, như búa, như rìu... đồng tấn công vào những trọng huyết trên kỳ môn, cho chí cấp mạch âm Liên ngũ Lý... cho đến huyết âm bào, khúc truyền, Thịch Khai, rồi tung Đổ Trung Cẩu, xuống thẳng cho tới Trung Phong Thái Xung, Hành Gian và Đại Đôn.

Đó là những trọng huyết nằm trên con đường Túc Khuyết Âm Can Kinh hội hiệp với Túc Thái âm và Nhâm Mạch...

Mới đối đầu chỉ một đòn thứ nhất thì Quang Minh Hữu Sư chỉ dùng có một ngón tay mà điểm hết trọng huyết trên mặt quan trọng này, thật không bỏ sót một huyết nào, làm cho con người vô học cao thâm, đứng đầu trong La hán Đường của Thiếu Lâm Tự phải bàng hoàng kinh hãi...

Nhưng kể từ lúc bốn chữ « Quang Minh Hữu Sư » đập vào màng tai, thì bao nhiêu tinh thần ý chí của ông ta, thầy tập trung vào người này.

Sự phòng ngự của Viên Bình thật là đúng lúc, chính vào lúc La Hán Thần Công của ông ta tỏa khắp châu thân, ngăn ngừa trên khắp các huyết đạo, thì sự đột khởi tấn công của đối phương thình lình ập tới...

Về phần Quang Minh Hữu Sư cứ ngỡ rằng mình xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị, thì chắc chắn sẽ nắm phần thắng trong tay.

Ngờ đâu nội lực của mình vừa chạm vào những yếu huyết kể trên, bất giác chạm phải một luồng sức mạnh vững như tường đồng, bền như vách sắt, cản ngăn trên những huyết đạo. Quang Minh Hữu Sư giết mình thầm nghĩ :

— Vô học của Thiếu Lâm quả thật là danh bất hư truyền, ngày hôm nay ta có chạm trán với Thiếu Lâm Cao Tăng mới biết... hay là người này rành về môn Thiết Bổ Sam, có thể luyện toàn thân cứng rắn như mình đồng xương sắt... vậy thì ta phải lấy độc mà trừ độc...

Nghĩ dứt, hai bàn tay của hắn đi nhanh như gió, tiếp tục dùng bìn môn tuyệt kỹ, điểm thần tốc vào những huyết động từ giao Thỉnh Hội, Hàm áp, Huyền Truy, Khúc Tân, Tuệ Cốc, Bìn Thần, Dương Bạch...

Lối điểm huyết như vậy tuy không làm hề hấn chỉ đến Viên Bình, nhưng trong lòng của ông ta lấy làm thâm phục nghĩ rằng :

« Trong đời chinh chiến của mình đã từng gặp biết bao nhiêu người điểm huyết đại tài, nhưng quả thật chưa từng thấy người nào điểm vừa nhanh vừa đúng, lại biết rõ từng huyết đạo nhỏ nhen mà ít sai khảm phá như người này... chẳng hiểu hắn ta xuất xứ từ đâu mà lại tài tình như thế ?

Ý nghĩ vừa tới đây thì ngón tay của hắn đã lướt nhanh vùn vụt, xuyên qua những huyết Kinh môn Đới Mạch, rồi xuống tới Hiệp Khê Khiếu Âm nơi tận cùng tới dưới bàn chân tả...

Hà Phủ và Sư Hồng Thạch mặc dù đối lập với người này, nhưng cũng phải vỗ tay khen đây là một hảo thủ trong nghề điểm huyết...

Lời khen của hai người chưa dứt, thì ngón tay của Hữu Sư bất thình lình đảo ngược trở lại, điểm một loạt vào những huyết Ty Trúc không, Hòa Giao, Giác Tôn...

Hà Phủ cười thầm, cho rằng người này muốn khoe tài biết rành huyết đạo của mình, lại muốn điểm hết những huyết trên đường Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh cho mọi người khiếp vía...

Nào ngờ đâu một việc đột biến khởi ra ngoài vòng tưởng tượng của Chương Môn Hà Phủ...

Ngón tay của Hữu Sư vừa chấm dứt trên huyết Giác Tôn là ra phải nhảy sang huyết kế đó là lâu túc...

Nhưng không biết tại sao Hữu Sư lại bỏ huyết này, điểm một đường nhanh như chớp vào hai con mắt của Viên Bình...

Sư Hồng Thạch và Hồng Phủ đồng rú lên một tiếng vì thấy Viên Bình quả thật nằm trong tình trạng nguy nan...

Này giờ ông ta sợ dĩ không trả lại một đòn nào, chỉ vì Viên Bình cũng có ý muốn khoe La Hán Thần Công của mình, cứ xuôi tay nhắm mắt để cho tên này tự do dò huyết...

Hữu Sư thì cho rằng Viên Bình, biết Thiết Bổ Sam, thì Viên Bình lại cho Hữu Sư có ý muốn thăm dò những huyết đạo của mình, vì vậy nên cứ tăng tốc để cho hắn tự do hành động.

Nguyên nhân vì kẻ người nào luyện được môn Thiết Bó Sam thì trừ ra « luyện môn » trên mình ra, toàn thân chỗ nào cũng như đồng, chỉ còn có hai con mắt là chỗ không thể vận công làm cho cứng rắn mà thôi.

Do đó mà Quang Minh Hữu Sư cố tình điếm huyết dọc theo những kinh lạc trong con người, bề ngoài dường như muốn đi tìm luyện môn, chứ thật ra hai con mắt của hắn lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào giữa mặt của Viên Bình, sẵn sàng chờ đợi thời cơ...

Nhưng rồi thời cơ đã tới, chờ cho những ngón tay của mình lớn vờn trên con đường Tâm Tiềm Kinh là chỗ gần con mắt nhất, Quang Minh Hữu Sư mới thình lình hạ độc thủ.

GÂY NGỌC QUẤY RỪNG TÊN !

Viên Bình thật không hổ danh thủ Thiếu Lâm, bị tấn công bất chợt mà vẫn ứng biến một cách tài tình.

Hà Phủ thấy ông ta đã rơi trúng trong chớp mắt, nào hay đâu gót chân hữu của ông ta tức khắc nhón lên, dùng ngón chân cái chọi trên mái tóc để làm điểm tựa, để cho thân hình của ông ta xoay nhẹ nửa vòng...

Chỉ nửa vòng sẽ dịch đó làm cho hai ngón tay nắm sát của Quang Minh Hữu Sư phải đi lệch ra ngoài chừng hai tấc... và mũi nhọn của ngón tay vô tình chiếu vào trọng huyết Thái Dương...

Huyết Thái Dương tuy rằng quan hệ, nhưng Viên Bình nhờ có La Hán Thần Công bảo vệ khắp các huyết đạo nên chẳng e dè.

Quang Minh Hữu Sư này giờ điếm qua không biết bao nhiêu trọng huyết trên mình của nhà sư này, nhưng bao nhiêu công phu thấy đều như đã trắng xe cát biển đông, biết có điếm huyết Thái Dương cũng chẳng ăn nhằm gì, nên vội vàng sợng lại...

Đúng vào lúc một giây chần chờ đó, thì bàn tay hộ pháp của Viên Bình tung ra một quyền ác liệt.

Hai bên giao đấu này giờ cũng khá lâu, nhưng mãi đến giờ này, Sư Hồng Thạch mới thấy Viên Bình Đại Sư xuất thủ.

Thế võ này Viên Bình đã dùng hết tám phần sức mạnh, đây lại là môn quyền cước chỉ cương của Thiếu Lâm gọi là La Hán Thần Quyền nên Sư Hồng Thạch nghe thấy cuồng phong nổi lên rào rào, làm cho những người đứng gần đây bị gió mạnh tạt ra làm rách cả da mặt.

Hà Phủ cặp mắt lão liễn, nhìn khắp chung quanh, hề thấy có một dịp may, thì tức khắc thoát thân ra khỏi vòng cương tỏa.

Nào hay vừa đảo mắt một vòng, bắt gặp hồn phi phách tán, vì rằng chung quanh Biệt Điện Thiên Hồng bảy giờ bóng người trùng điệp, thấy đều đứng chân giữ hết những lối thảo thân.

Nhìn Sư Hồng Thạch, thấy nàng vẫn điềm nhiên đưa mắt ngắm nhìn Quang Minh Hữu Sư.

Thì ra lúc bấy giờ tên này đang trở tài hết sức bình sanh, vận dụng hai bàn tay trắng của hắn, tận tình thi thố bản năng tuyệt kỹ.

Nhìn xem tình thế này chiến cuộc không thể nào ngã ngũ trong vòng năm hiệp, Hà Phủ trong lòng vô cùng nôn nóng biết rằng chiến cuộc dai chừng nào, đối phương càng thêm bất lợi chừng ấy.

Đang suy nghĩ tìm một phương pháp nào làm cho kết thúc ngay chiến cuộc, bỗng thình lình nghe thấy giữa chiến trường có một tiếng vang lên...

Định thần nhìn kỹ, Hà Phủ thấy Quang Minh Hữu Sư bỗng thình lình thay đổi lối đánh.

Đang đang đi phá đòn mềm dẻo, bỗng nhiên hắn xử dụng toàn bằng một lối phản công phi thường mạnh bạo, dùng cứng rắn chọi với...

Trong một cái nháy mắt, hai luồng nội lực của hai người này tức khắc va chạm vào nhau, vang lên tiếng «bùng» kinh khiếp.

Tiếp theo đó, hai người đồng chệch choạng thối lui ba bước.

Sư Hồng Thạch giật mình, cứ xem tình thế này thì nội lực của hai người hóa ra ngang nhau.

Đang bàng hoàng bất quyết, bỗng chốc nghe trong đám đông có tiếng một người vang lên rằng :

— Giáo Chủ có lệnh, phải tức chiến tức quyết lưu cho kỳ được tam vị bằng hữu ở lại...

Nói chưa dứt, thì phía dưới kia có tiếng còi lạnh lạnh vang lên, Thiên Hồng Kỳ trận rập vào ràng chuyển động, ào ạt đổ xô tới, bao vây ba nhân vật lầy lừng trong ba môn phái vào giữa.

Sư Hồng Thạch nhếch mép cười chua chát, nói :

— Bọn này thì nói lưu một mình Hà Chương Môn, bây giờ lại nói lưu cả ba người... Minh giáo Chủ thật tình muốn gây hấn...

Nói đến đây thì những tên Cẩm Y Thị Vệ đã tiến sát tới bên

cạnh mình, nàng nghe bên tai có một tiếng ngân lạnh lạnh của Hà Phú vang lên, rồi một đường xanh lơ mờ mờ lượn lên trước mặt của người chưởng môn trẻ tuổi...

Sử Hồng Thạch cũng đẩy động thân hình, tuồn ra một loạt chín cước Liên Hoàn, đá vun vút ra tám phương bốn hướng.

Bóng cước của nàng vừa trời dậy, thì tiếng cười sang sảng cũng vang lên, hòa lẫn cho những đóa đi đầu.

Những tiếng kêu ấy vang lên chưa dứt, thì bỗng thình lình cánh quân bên phía tây đột nhiên thấy đều rùn mình phục sát trên mái ngói, im lìm bất động.

Liên sau đó có tiếng của Viên Bình vang lên :

— Nằm sát đất...

Hồng Thạch có ý muốn thử song cước của mình, nên hai chân của nàng cứ đá tới vèo vèo như mây bay gió cuốn, vừa nghe chữ «nằm» của Viên Bình vang lên thì đang đông tiếng tên đã reo vèo, hòa lẫn trong những tiếng giầy cung bật lên phần phật...

Trong một mai nháy mắt, những đợt tên bắn từ phía đông bắn sang phía Tây như một trận mưa rào sau cơn nắng hạ.

Ba người bị vây giữ trên chỉ có một mình Viên Bình Đại Sư phục mình sát đất, còn Hà Phú thì tung thanh gươm của mình, tạo thành một vòng tròn thật kín, che đầy khắp toàn thân làm cho những mũi tên bay tới đều rơi là tả xuống đất.

Sử Hồng Thạch bị bận lo thử song cước của mình, đến chừng nghe tiếng tên reo thì tứ bề bóng tên đã nổi lên dày đặc.

Tình trạng quá khẩn trương, Sử Hồng Thạch không thể không sử dụng món binh khí, thế là một tiếng «toạt» vang lên, trong tay nàng đã có một thanh gậy ngọc trong tay sáng ngời.

Vô khí vừa vào tay, thì nàng tức tốc sử dụng ngay đường thiệu chữ «quấn» dưới bóng trăng mờ, Hà Phú trông thấy trước mắt của vị Cái Bang Bang Chủ không có biết bao nhiêu giải lụa thình lình xuất hiện, uốn éo giữa không trung...

Bao nhiêu mũi tên bén, vừa gặp những giải lụa ấy, thấy đều bị nó quật chặt lấy rồi rơi mất cả, đồng rơi xuống đất.

Hay đâu đợt tên thứ nhất chưa kịp dứt bỗng thình lình đoàn cầm Y Thị Vệ đứng bên phía Đông bỗng nằm sát đất...

BIỆT ĐIỆN THIÊN HỒNG KHỎI LÊN NGHI NGÚT

Nhất trông thấy bọn họ biến chuyển như vậy không chờ cho Viên Bình hô lên, cả ba người bị vây lúc bấy giờ đồng lăn sát đất.

Thân hình của ba người này chưa được nằm yên, thì tên lại vèo vèo, phen này chiều hướng những mũi tên thấy đều từ Tây bắn sang Đông, khí thế ác liệt hơn ban nãy bội phần.

Trong giây phút cực kỳ khẩn trương đó, bỗng thình lình từ trong Thiên Hồng Kỳ Trang có một vật khối màu đen bay vút lên giữa không trung.

Vật này vừa thoát lên khỏi đầu mọi người chừng mười trượng thì bỗng nhiên nổ lên một tiếng «bốp» nho nhỏ...

Tiếng bốp này vừa vang lên, thì giữa khoảng nền trời lơ mờ u ám, bỗng nổi bật lên một đóa hoa son màu hồng thắm...

Đóa hoa này vừa hiện lên, thì bỗng một tiếng «bốp» vang lên...

Thế rồi, đóa thứ nhất vùng biến mất đi, thay vào ba đóa hoa khác tiếp tục hiện lên.

Hà Phú thấy vậy bất giác trong dạ mừng thầm, chàng biết Sử Hồng Thạch đã bắn ra ám hiệu cấp báo của Cái Bang, mà trong vô lâm gọi là Tam Liễu Cấp Lệnh.

Tam Liễu Cấp Lệnh xuất hiện thì cái bang chúng phải bắt cứ nơi nào, hễ trong thấy thì phải tức khắc can thiệp ngay.

Bỗng thình lình, phía Đông hoàng cung có tiếng binh khí nổi lên vang dậy, Hồng Thạch nói :

— Nhị vị hãy yên tâm, viện binh khi đã tới !

Quả thật bên ngoài cửa đông Hoàng thành bây giờ đang triển khai một chương trình hỗn chiến...

Vì sau Tam Liễu Cấp Lệnh vừa nổ ra không tàn một nén hương thì bên ngoài bỗng có chừng lối hai trăm người ăn mặc lam lũ, ăn ăn kéo tới tấn công.

Đoàn người ăn mày này không nói không rằng, hễ vừa chạm mặt là áp vào hỗn chiến.

Nhưng hoàng thành là một chỗ đầu não của một nước Trung Nguyên thì hai tên ăn mày như thế làm sao tấn công cho được ?

Chính vào lúc đôi bên hỗn chiến tưng bừng, thì bỗng nhiên nơi cửa thành phía Tây lửa lại bốc lên cuộn cuộn...

Tiếng quân báo động lại ầm ỹ từ từ phía thành hướng Tây, cả hoàng thành nhốn nháo cả lên...

Thình lình chỗ chiến trường chừng năm trượng, chợt có một tiếng «bốp» nho nhỏ vang lên, tiếng vang này giống hệt như tiếng vang Sứ Bang Chủ ném pháo thăng thiên ra ra cấp báo cho ban này.

Trong một cái nháy mắt, trên nền trời u tối lại nổ bùng ra một đóa hoa, nhưng phen này không phải hoa sen, mà là một đóa hoa phù dung thật đẹp...

Hồng Thạch ngựa cồ cười nói:

— Hữu sứ ơi, phen này chúng bây có chạy đường trời...

Chính vào lúc cái tiếng «bốp» này vang lên thì Quang Minh Hữu Sứ đã giật mình kinh hãi, nhưng mà ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh.

Nguyên vì ám hiệu đóa hoa phù dung đó, báo hiệu rằng người trong cái bang đã tiếp cứu...

Hữu Sứ nghĩ thầm:

«Không lẽ cái bang lại có đặt người ẩn trong Thiên Hồng Biệt Điện hay sao? Mà trong này cũng có ám hiệu họ nổi lên?»

Đang bàng hoàng, bỗng nhiên nơi giữa điện Thiên Hồng có một làn khói xanh cuộn bốc lên, Hà Phủ thấy vậy mới yên tâm, biết rằng người trong Cái Bang lúc bấy giờ đã xâm nhập vào nơi yếu huyệt kia.

Cái Bang chúng số lượng thật là đông đảo mọi khi thấy Tam Liễu Cấp Lệnh nổi lên ở chỗ nào, thì cũng như con thiêu thân, đổ xô vào đề cứu nguy cho Bang Chủ, đâu có muôn thác cũng không ngừng.

Trong số đó có một vị trưởng lão thuộc hàng năm bị, có tài khinh công thật là độc đáo, lãnh một cây pháo thăng thiên thuộc phù dung phi pháo thăng nhập vào Biệt Điện đốt lên đề báo cho Bang Chủ hay rằng đã có viện binh sẵn sàng tiếp chiến.

Thấy ám hiệu của cái Bang thình lình nổi lên giữa chỗ tâm phúc người trong Minh Giáo đồng thất sắc, nhờ vậy mà áp lực của kỳ trận bớt đi...

Nào ngờ đâu có một cái chớp mắt thì trong Biệt Điện có hơn năm mũi lửa bốc cháy lên mãnh liệt.

Hữu Sứ trong lòng thầm nghĩ:

«Trong Biệt Điện Thiên Hồng chỗ nào cũng xây bằng đá hoa Cương, cơ sao lại cháy một cách dễ dàng như thế?»

Thì ra vị Trưởng lão xâm nhập vào đây đó, đã dùng một thủ pháp tài tình đánh cắp một túi dầu trong phần đà của liệt hỏa Kỳ, thứ dầu này chính là thứ hương dầu mà họ đã đổ ra đốt từ xa trên Tuyết Sơn.

Một tay rưới dầu, một tay châm lửa, ông ta đi tới đâu thì lửa bốc cháy tới đó, vì thế người trong Thiên Hồng Biệt Điện sợ kinh động đến nhà vua, bao nhiêu lực lượng thầy đều tập trung về đề bảo vệ Chu Nguyên Chương cùng chư vị Thái Tử.

Hồng Thạch thấy dịp đã đến, cất lên một tiếng hào hùng, đưa mắt ra hiệu cho hai người đồng bọn, đoạn đồng trở thuật phi hành đi thẳng về hướng đông nam.

Thiên Hồng Kỳ trận thấy vậy, tức tốc chuyển hướng bao vây, nhưng ba người này dường như tâm ý tương thông, thế trận vừa xoay chuyển, bỗng quay đầu trở gót chạy ngược trở về hướng Tây Bắc.

Chúng Cầm Thị Vệ trong lúc tinh thần đang hoang mang, lối dương Đông kích Tây của ba người này lại quá nhanh nhẹn, nên chẳng ai cầm chân được bọn họ, chỉ trong một cái nháy mắt, thì ba người cũng như ba chiếc bóng mờ vượt ra khỏi vòng vây khuất dạng trong sương khuya.

Những tay cao thủ trong Minh Giáo lúc bấy giờ thầy đều lo bảo vệ trong hoàng cung nên chẳng có một người nào đủ tài truy cản...

Đến khi Thiên Hồng Kỳ trận vừa tan, thì trong Biệt Điện khói lên ngất trời, chúng Cầm Thị Vệ phải tắt tả ngược xuôi lo cứu hỏa.

Đang hi hục cứu chữa, bỗng mọi người lại giật mình, vì thấy nơi cửa thành Nam, bỗng có một vật khói hồng bay lên, rồi lại có một đóa lan thật trắng cực kỳ xinh đẹp nổi bật trên nền trời đỏ hồng vì ánh lửa.

Đó là dấu hiệu báo cho Bang chủ biết rằng Bang Chủ đã yên lành thoát nguy.

Chẳng bao lâu, phương Đông lần lần rực sáng, ánh thái dương rạng rỡ chiếu lên kinh kỳ thì những người áo quần lam lũ trong cái Bang thấy đều rút lui vào những lùm cây xa xa...

Khi mặt trời lên được hai sào, trong một ngôi miếu Thành Hoàng

cách kính thành một trăm dặm về phía Nam, có ba người đang ngồi trong một góc tường phía sau hậu-Điện, to nhỏ chuyện trò.

MỐI TÌNH SUÔNG CỦA HÀ THIẾU TRƯỞNG MÔN

Một người hỏi một câu khó trả lời :

— A Di Đà Phật, bây giờ sóng yên biển lặng rồi xin Hà Chương môn cho tôi biết vì sao Chương Môn cứ phá phách cái toa thuốc hiệu nghiệm như thần của Thiếu Lâm phái chúng tôi ?

Hà Phủ bất tỉnh linh hỏi một câu trúng phóc tim đen của mình, bất giác hồ thẹn cuối găm đầu xuống.

Hồng Thạch ngồi bên cạnh, bật cười khúc khích nói một câu :

— Đại Sư bắt tất phải hỏi Hà Chương làm chi, cứ trông sắc diện e thẹn như thiếu nữ mười sáu thế kia, thì chắc Hà Chương Môn có điều nan giải trong lòng... việc này chắc không tiện cho ai nghe...

Viên Bình làm nghiêm trả lời :

— Nơi đây không phải chỗ đồng người, ta là người xuất gia, còn Sư Bang Chủ lại là nhất Bang, thì chủ chẳng phải hàng nhi nữ thường tình, thì có việc chi cần phải giấu giếm ?

Hà Phủ bị hai người tấn công dồn dập chẳng nường tay, sắc mặt càng đỏ như gấc chín, cứ quay mặt vào tường.

Sư Hồng Thạch thì cứ nhìn chàng đắm đắm, trong lòng suy nghĩ :

« Không ngờ một người kiếm pháp lẫy lừng, cầm giữ mỗi cửa một môn phái, thường vào sinh ra tử, xem chết thoát như vẽ, thế mà bây giờ cả thẹn thế kia. »

Nàng có biết đâu mặt dù đúng như lời của Viên Bình Đại Sư nói rằng bây giờ « sóng đã yên biển đã lặng » nhưng trong tâm của Hà Phủ thì có một cơn giông tố bão bùng đang tiếp diễn ?

Nàng có biết đâu Hà Phủ lên vào Biệt Điện lần này là lần thứ mấy mươi ?

Nguyên là ngày tết Thượng Nguyên trong năm nay, trên Côn Lôn sơn mở tiệc linh đình cửu Chương Môn là Hà Thái Xung đã phát thơ mời các tay hảo hán anh hùng trong các môn phái đến dự lễ ăn mừng truyền ngôi Chương Môn cho con mình là Hà Phủ.

Dương Giáo chủ trong lúc đầu năm rảnh rang, muốn giao du sơn thủy một chuyến, và cũng muốn kết giao thêm tình cảm mọi môn phái

mà thế lực rất to trên miền Bắc, vì thế mà ông ta không nệ đường xa vạn dặm đưa con gái cưng duy nhất của mình lên tận Côn Lôn sơn dự yến.

Ông ta sở dĩ mang Tiểu Hồng Quận Chúa đi theo, chỉ vì biết trong giữa buổi tiệc này, thế nào cũng có biểu diễn nhiều môn võ thuật võ công ngoạn mục của phái Nga My, sẵn dịp này cho con mình theo để rộng kiến thức.

Chẳng biết nàng Quận Chúa sắc nước hương trời này có cảm nghĩ về người Chương Môn trẻ đẹp của núi Côn Lôn hay không ?

Chứ riêng về Hà Phủ, thì sau khi gặp mặt Tiểu Hồng Quận Chúa chàng thấy ngôi vị Chương Môn của mình không còn quý giá gì nữa.

Hà Thái Xung vốn là một người ưa điều trắng gió, thấy con mình sau khi lên ngôi Chương Môn rồi thì biếng nói biếng cười, dường như trong lòng ngồn ngộn tâm sự.

Đã là người trong nghề nên hơi thoáng trông qua sắc diện là biết ngay đã (đã có biến) xảy ra sao ngày đại yến.

Đã sẵn chiều con, Hà Thái Xung cho phép con mình xuống núi giao du một chuyến, cho khuây khỏa nỗi buồn.

Nhơn dịp đó, Hà Thiếu Chương Môn ngựa không ngừng vó đi thẳng một mạch tới kinh thành.

Thế là từ đó, tư gia của Lương giáo chủ, đêm đêm có một người thư sinh áo trắng lông vàng để ngắm dung nhan của người đẹp.

Nào hay chờ mãi mà chẳng thấy tâm dạng của mỹ nhân đâu.

Sau khi dọ hỏi khéo léo, mới biết rằng Tiểu Hồng Quận Chúa gần đây phải theo chân phụ thân vào Biệt Điện Thiên Hồng, để luyện thêm một môn võ công lợi hại, vì thế mà nàng phải đêm đêm lưu lại trong Biệt Điện.

Tình yêu vốn có mãnh lực kinh thiên, đã thúc đẩy Hà Thiếu Chương Môn dần thân vào nơi trọng địa.

Hà Phủ còn đang ôm mộng một thời, bỗng một hôm được tin của phụ thân gọi trở về Côn Lôn Sơn thật gấp.

Nhưng về đến Côn Lôn Sơn không được bao lâu thì cái tin sóng gió nổi dậy trong Thiên Hồng Biệt Điện bay lên tận đỉnh Nga My, thế là chàng phải lên đường trở lại kinh đô.

Con tuấn mã của chàng vừa dừng vó tại kinh thành thì

việc đầu tiên của chàng vào ngay Biệt Điện Thiên Hồng thăm dò tin tức của người mình thăm thương trọng nhớ.

Ngày đầu tiên, chàng vừa thu hình trên xà nhà là nghe trong làn trướng gấm có tiếng rên khe khẽ đưa ra.

Ngờ đâu, khi lóng tai nghe kỹ, trong lòng của chàng càng thêm tan nát, vì tiếng rên của người bệnh kia nghe nặng nề, rõ ràng chẳng phải tiếng rên của Mỹ nhân.

Đàn ông mà nằm trên giường của người đẹp, thật là chuyện thế gian hi hữu, thế nên Hà Phú quyết tâm xuống tay khuấy Dương Giáo Chủ một mẻ cho thỏa...

Dương gia chủ khi xưa nhờ một dịp may mà lấy được thang thuốc phi thường thần hiệu của phái Thiếu Lâm là Hoàn Hồn Bảo Mạng Thang, chuyên trị về môn trật đả, tuy toa thuốc đã bị con nữ tỳ trờ, đánh và Tiểu Hồng Quận Chúa mang đi nhưng Dương Tiêu vốn thuốc nằm lòng, tức khắc viết ngay toa thuốc nhờ người tâm phúc chia nhau ra thành nhiều toán đi bốc đem về.

Nhưng lạ thay, thuốc đổ vào miệng của Thái Tử dường như đồ nước lã, thuyền giảm được chừng nửa ngày thì bệnh cũ lại tái phát.

Dương Giáo Chủ lấy làm kinh dị, vì cứ theo mấy vị thuốc đó mà suy, thì thang thuốc này quả thật là hiếm thấy, vậy thì bên trong ác có điều mờ ám.

NGƯỜI ẤY LÀ AI

Nên ông cho cất người canh phòng cẩn mật, Hà Phú thấy họ tăng gia sự phòng vệ gắt gao, mới chọn ngày vào Biệt Điện Thiên Hồng.

Mỗi khi vào là trong lòng của chàng có thuốc giải, nên lòng chờ đợi đến nửa đêm, chừng nữ tỳ sắc thuốc cho Thái tử, chàng mới điềm huyết ngủ, của những đêm này đoạn bỏ thuốc giải vào trong siêu thuốc làm cho căn bệnh của Thái tử cứ trầm kha mãi...

Bệnh của Chu Cang một ngày không thuyền giảm, thì ngày ấy Dương Tiêu như ngồi trên lò lửa, một mai Chu Cang có mệnh hệ gì thì dòng họ Dương làm sao tránh cái nạn toàn gia tru lạc...

Đây nói về Hà Phú túng quá không biết trả lời sao cho phải, chàng bỗng nhìn thẳng vào mặt của nhà sư, hỏi một câu đột ngột

— Thế sao Đại sư là người tu hành mà lên vào phòng khuê của Quận Chúa?

Nào ngờ đâu, Viên Bình Đại Sư tuổi cao tác lớn, đức đạo cao tăng, nhưng vốn là người luyện võ, thì tư tưởng thường hay khai phóng, lại hay nói đùa, ông ta hỏi vặn lại:

— Phòng của Quận Chúa đầy sao? Ta cứ ngỡ rằng là phòng riêng của Thái tử, nên mới đường đột mà vào... hèn chi...

Mấy tiếng (hèn chi) của Viên Bình chưa dứt, thì Sư Hồng Thạch lại bật cười dòn, nàng đã vỡ lẽ vì sao Chương Môn trẻ tuổi này lại lén lút vào phòng khuê.

Nàng liền nghiêm sắc mặt, giả vờ hỏi khó Viên Bình Đại Sư:

— Hà Chương Môn hỏi Đại Sư vì sao vào trong phòng khuê của Quận Chúa? Sao Đại Sư chẳng trả lời mà hỏi quanh co?

Viên Bình trợn mắt, quay sang Sư Hồng Thạch nói:

— Ta tình cờ đi ngang qua đây, thấy có một người con gái lén lút rình mò chung quanh phòng riêng của một người con trai mà người ấy lại là Dương Kiềm Thái tử, lại là Hoàng Đế của nước Trung Nguyên, ta vì quan tâm đến sự yên nguy của Thái tử, sợ cho người con gái ấy thừa lúc Thái tử ngoại bệnh mà bắt nạt, nên vội vã theo chân vào xem có sự ra sao...

Phen này đến lượt Sư Hồng Thạch cúi đầu e thẹn, nàng vốn là người con gái nổi tiếng là người con gái mặt mày xấu xí, lại là Bang Chủ của một Bang hội to lớn ở Trung Nguyên, vì vậy mà người thường thì nàng chẳng xem vào đâu, mà người có chút địa vị trên làng võ, thì chẳng ai ngó ngang đến bộ mặt xấu xí vô duyên của nàng.

Vì thế mà năm nay Sư Hồng Thạch đã luống tuổi, nhưng vẫn phòng không gối chiếu, bây giờ bị Viên Bình trêu chọc, bất giác hai má đỏ bừng bừng...

Sự thật thì Viên Bình đầy vì trong môn phái có một việc quan trọng cần ông ta xuống kinh làm một việc.

Vào kinh thì ông đi dạo phố, ngay khi đi ngang qua một hiệu thuốc, bỗng nghe người bốc thuốc trong tiệm đọc nhỏ nhỏ:

— A Ngưu, Kỳ Nò, Linh Tiên, Tô Mộc...

Viên Bình bất giác giật mình bừng tỉnh, nếu ông nghe không lầm thì những vị thuốc này là những vị chót trong toa thuốc Hoàn Hồn Bảo Mạng Thang trong môn phái của mình đã thất lạc từ lâu

Vô bước vào hàng thuốc, bóc mấy vỉ thuốc nước rã, Viên Bình liếc nhanh qua toa thuốc đó ghi rõ ràng mười mấy vỉ, đúng là mấy vỉ cuối cùng trong Hoàn Hồn Bào Mạng Thương.

Rồi tới hôm đó, Viên Bình đã có mặt trong phòng khuê của Tiểu Hồng Quận Chúa, để rồi bất gặp Hi Phủ lên bỏ thuốc giải vào trong siêu :

— Thế rồi Sư Bang Chủ ? Sư Bang Chủ tại sao xâm nhập vào trong Biệt Điện Thiên Hồng giữa đêm hôm khuya khoác ?

Thấy Sư Hồng Thạch thất thế, sắc mặt đỏ bừng, Viên Bình lại tiếp tục hỏi dồn, cổ tinh đầy Sư Hồng Thạch vào thế bí.

Túng quá, nàng phải nói càng, Hồng Thạch trả lời một cách hờn dỗi :

— Tôi cũng như Đại sư đi ngang qua tỉnh cơ đấy...

Bấy giờ thì đến lượt Hà Phủ bật lên cười khúc khích để trả thù thái độ trên chộc ban này.

Tình thật thì sự xâm nhập Thiên Hồng Biệt Điện của Sư Hồng Thạch cũng như sự xâm nhập của Hà Phủ, chỉ vì nàng muốn vào nơi trọng địa để gặp một người.

Người ấy chính là một tay kiếm lầy lừng của phái Vô Dương.

Chỉ vì thấy trước đây, Sư Hồng Thạch có một việc cần kíp đi ngang qua một thị trấn khá sầm uất, có tiếng là một nơi có nhiều cảnh đẹp : Cô Tô Thành.

Sư Bang Chủ vừa vào thành không được hai tiếng đồng hồ, thì Bang chúng trong thành thấy đều hay biết, nên tụ tập đến Vạn thắng lâu là chỗ cư ngụ của nàng mà ra mắt.

Cảnh rộn rịp đó làm cho không biết bao nhiêu tai mắt của Triều đình mà theo chân đoàn người lam lũ này mà tập nập về Cô Tô Thành.

Thành Cô Tô cảnh trí đẹp về phía Nam, nơi ấy lại có một ngôi chùa lâu nổi tiếng nhất là Vạn Thành Lâu.

Chiều hôm ấy, chung quanh Vạn Thành Lâu, người đông như mở hội...

Ba bên bốn bề đèn đuốc sáng như ban ngày. Hoàng Đế mà ngự du đến đó, cũng chưa chắc cảnh tượng lại linh đình đến thế.

Khi ánh đèn đã hoàn toàn xua đuổi ánh sáng của mặt trời thì trong Vạn Thành Lâu đã chật ních những người.

VÔ QUÝT DÀY CỐ MÓNG TAY NHỌN

Bên ngoài thật náo nhiệt, nhưng Bang chủ cứ điềm nhiên bàn tán với chư vị lão trong Cái Bang bên tiệc rượu.

Trong chỗ đông đảo như vậy, lẽ tự nhiên người trong cái Bang không đại mà nói những điều cơ mật, nên câu chuyện trên bàn chỉ toàn những việc không đầu.

Chắc chắn Sư Bang Chủ tăng lời chẳng hay bao nhiêu Bang chúng đang bao quanh Vạn Thành Lâu, để mặc tình cho họ lui tới có ý khoe khoang thực lực của mình.

Đúng vào lúc câu chuyện dương rộn, bỗng thình lình...

Người ngồi bên cánh tả của Sư Hồng Thạch là Hoàng Trưởng lão đứng phắt dậy, ngửa cổ cất cao giọng rói :

— Chẳng biết vị cao nhân nào đến viếng sao chẳng xuống đây uống vài chung rượu lật, chui rúc ở trên kia thật là khó coi...

Nói chưa dứt lời thì bỗng nhiên trên mái nhà có một chuỗi cười rang rang nổi lên, rồi một chiếc bóng mờ bay vút xuống.

Những người có mặt tại đây, nếu ai có nhãn quan bén nhạy thấy đều có thể trông thấy người từ trên mái nhà nhảy xuống đó là một người ngoài tứ tuần, mình mặc áo lam, trên môi có một đám râu xanh nhạt...

Cơ thể của người này chưa kịp chấm đất thì đã mở một nụ cười tươi, cất tiếng nói giữa khoảng trống :

— Bang Chủ lâu lâu mới đến Cô Tô một lần, chẳng lẽ kẻ hèn này không ra mắt...

Câu nói này chỉ nói đến hai chữ không ra thì mũi giày của người này chấm đất, thì chữ mắt chưa kịp thoát ra khỏi cửa miệng bỗng bất thần chú nhủ ngã sòng soài trên ván lầu.

Tiếng cười trong Cái Bang tức khắc rõ lên, giọng cười đầy vẻ chế diễu mỉa mai...

Người mới xuất hiện lần tròn một vòng, lưng vừa chạm vào ván lầu, liền tức khắc này bật trở lên.

Tiếng cười mỉa mai chậm biến bên này chưa dứt thì bên nọ đã nổi lên, làm cho người này sượng sùng e thẹn chẳng nên lời.

Ông ta ráo mắt nhìn quanh khắp nơi, dường như đang sục sạo tìm kiếm một người.

Càng sục sạo chừng nào tiếng cười càng thêm vỡ lẽ chừng nấy, thật quá nổi cáu ông ta bỗng hăm hè xông thẳng về phía Tây Bắc chộp phắc lấy một tên đệ tử Cái Bang.

Cách ra tay của người này phi thường nhanh nhẹn, nhưng tên đệ tử Cái Bang lại thuộc hàng bốn bị, nào phải tay vừa, dưới chân của hắn khẽ nhón nhẹ một cái thì cái chộp của người áo xanh đã trượt ra ngoài vòng không khí...

Từng đợt tiếng cười thích thú nổi lên...

Nào ngờ đâu những tiếng cười ấy phát ra chưa trọn vẹn thì đã phải nuốt vội trở vào.

Bởi vì người áo xanh vừa chộp cái thứ nhứt sai đích, cái chộp thứ nhì tức khắc nổi đuôi theo sau, và bàn tay của ông ta đã nắm lấy chũm vai của người ăn mày bốn bị.

Có một tiếng (rắc) kinh khủng vang lên, thì chũm vai của gã ăn mày đã bị người này bóp nát.

Việc xảy ra vô cùng đột ngột, làm cho một bầu không khí nặng nề tức khắc bao trùm lấy Vạn Thành Lâu.

Người áo xanh, buông ra một chuỗi cười giá lạnh như tiền, phất tay bầu không khí nặng nề u uất ấy, thế rồi năm ngón tay như sắt thép của người này từ từ buông ra, tiếp theo đó là cây thớt vô tri của gã ăn mày bốn bị từ từ ngã bịch ra bên ván lầu.

Hoàng Trưởng lão tái xanh sắc mặt, vì Cổ Thành thuộc vùng kiểm soát của Phan Đà do ông ta điều khiển, nhưng nhân vật mặc áo xanh kia thuộc người trong môn phái nào? Tại sao ông ta chẳng hay chẳng biết?

Thêm nữa nơi đây có Bang Chủ đang chứng kiến, người này đang xuất thủ thì đã hạ độc thủ lấy mạng một đệ tử thuộc hàng bốn bị, đây quả thật là một việc hi hữu trong Cái Bang.

Việc này đối với toàn thể Bang hội, hiển nhiên làm mất nhuệ khí rất nhiều mà đối với cả nhà Hoàng Trưởng Lão cũng ảnh hưởng thịnh danh biết mấy.

Giây phút sững sờ đi qua, Hoàng Trưởng Lão từ từ đứng dậy thông thả tiến từng bước một về phía người áo xanh.

Ai trong nghề thoảng trông bước đi của Hoàng Trưởng Lão không một người nào mà chẳng kinh tâm hồi hộp.

Vì rằng bước đi của ông ta rõ ràng là bước của cọp, tướng đứng của rồng, phải là người phải có võ học cao thâm mới có thể thi thố.

Còn cách năm thước nữa, thì đến trước đối phương bỗng nhiên Hoàng Trưởng Lão dừng chân phát lại.

Trống thẳng vào giữa mặt của đối phương, Hoàng Trưởng Lão hỏi rõ từng tiếng một:

— Các hạ cao danh quý tâu? Sao chẳng ngồi vào bàn đàm đạo cho vui?... Xin mời...

Tiếng «xin» vừa thoát ra khỏi cửa miệng, thì Hoàng Trưởng Lão trở tới hai bước...

Hai bước này vượt khoảng chừng bốn năm bước của người thường, vì thế, đến khi chữ «mời» vừa thoát ra thì hai người đã gần kề trong gang tấc.

Thế rồi bàn tay mặt của Hoàng Trưởng Lão nháng lên một cái trở ra một đòn Cầm Nã phi thường ác liệt, muốn bắt lấy chũm vai phía tả của đối phương.

Mọi người đều chắc Hoàng Trưởng Lão chắc muốn lấy oán trả oán, muốn dùng lối bắt gậy xương vai của người này trả lại cho người này.

Gặp phải tình thế đó, ai cũng ngỡ rằng người mặc áo xanh kia phải trông mình né tránh, nào hay đâu hắn ta không tránh không né, trái lại còn buông ra một tiếng cười nhạt, thế rồi bàn tay hữu của hắn cũng dương ra một cách thần tốc, chộp thẳng vào bàn tay đang tấn công của Hoàng Trưởng Lão...

Người có mặt trong gian phòng này, chỉ có một mình Sư Hồng Thạch là người thấy nhiều hiệu nghiệm nhất thế mà cũng không phân biệt ra bàn tay của người này trong môn phái nào.

Hồng Thạch trông thẳng về phía hai người, thấy bàn tay của người áo xanh kia không thực vầu rồng, không thuộc vầu cọp, cũng không phải là vầu hạc, vậy có sao ngón tay lại tách gió vì vều, nội lực thâm hậu, ngoài Thiếu Lâm ra, chắc không có môn phái nào có một lối Cầm nã mạnh mẽ như thế...

Đang bàng hoàng thì hai bàn tay của hai người chỉ còn cách nhau chừng ba tấc mà thôi.

Cứ xem tình thế này mà những ngón tay kia tra vào nhau, chân phải phải tan, xương phải nát...

Nào hay đâu chỉ trong cái khoảng cách vô cùng ngắn ngủi đó, bỗng thành linh người mặc áo xanh đôi đũa biến thể nhanh như chớp.

KINH SƯ TAM HỒ THÌNH LINH XUẤT HIỆN

Tay hữu của hắn đang chop ra phi thường ác liệt về phía trước bảy giờ đồng hồ nhiên tạt ngang qua cánh trái, để về nhẹ một vòng tròn tránh bàn tay của Hoàng Trường Lão...

Phương pháp đối trào của người này thật là thể gian hiểm thấy, nhanh nhẹn lạ lùng làm cho Sử Hồng Thạch đang ngồi trên ghế cũng phải giật mình nhảy nhồm...

Nào ngờ đâu... vô quít đây thì gặp móng tay ngọc, khi Hoàng Trường Lão thấy đối phương có thái độ liều lĩnh như thế thì trong lòng đã có điều ngờ vực...

Nên khi vừa thấy bàn tay của đối phương biến động bất thường thì nội lực trong tay hữu của Hoàng Trường Lão tự nhiên biến mất...

Thế rồi bao nhiêu sức mạnh của ông ta trong cơ thể đều dồn hết vào cánh tay tả, cánh tay này đã chực chờ bên hông mình, bảy giờ phát ra một quyền như thổi sơn, như bạt đánh...

Chính vào lúc giữa hai cuồng phong của hai người toát ra phi thường mạnh bạo, sinh mạng hai người đều nghìn cân treo sợi tóc, thì...

Một tiếng hét như sấm vang lên :

— Khoan...!

Tiếng hét phi thường mạnh mẽ này đang đồng vọng khắp gian phòng, thì trước mặt của hai người đang giao đấu xuất hiện một chiếc bóng đen mờ ảo...

Trong lúc ấy, cả hai người đang giao đấu đồng nghe có một luồng sức mạnh kia thật là kinh khiếp lướt sang cơ thể của mình.

Hoàng Trường Lão thối lui hai bước, biết rằng trong giờ này tại nơi đây, chỉ có một mình Bang Chủ mới có một luồng sức mạnh lạ lùng đến thế...

Chính trong lúc ấy, thì người mặc áo xanh kia cũng bay về phía sau hai bước, sắc mặt đỏ lợt, vì chạm kinh thiên.

Hắn nhìn kỹ, thấy trước mặt mình xuất hiện, một nàng con gái đã luống tuổi, mặt mày xấu xí khó coi, đích thị là Cái Bang Bang Chủ.

Trên tay của nàng đang lo le một thân gậy màu trắng bằng bạch ngọc, chính là thanh gậy ngọc theo lối truyền thuyết trong võ lâm,

Nguyên nhân vì Sử bang Chủ đã dùng thanh gậy ngọc ấy chửi một đũa vào bàn tay của người áo xanh, một đũa vào bàn tay của Hoàng Trường Lão mà (cản) hai người ra.

Sử Hồng Thạch thì lễ, nói :

— Khi này bản bang đệ tử lỡ tay khuấy chơi, xin các hạ chớ để vào tâm... đôn Lam Tước Vi của các hạ nhập thánh siêu phẩm, chắc là cao thủ của Vô Đường?

Mấy tiếng (Lam Tước Vi) do Sử Hồng Thạch nói ra làm cho ai nấy đều giật mình sửng sốt.

Thì ra Lam Tước Vi là một thể vô rất tầm thường trong Thái Cực quyền của vô đường nhưng người này biểu diễn trước mặt bao nhiêu võ lâm cao thủ, mà chẳng một người nào nhận ra, chỉ Sử Hồng Thạch kiến thức sâu rộng, mới nhìn thấu mà thôi.

Đến giờ phút này một số đồng bang chúng mới hiểu tại làm sao người áo xanh ban này chân vừa chạm đất thì phải té một vố thật đau.

Nguyên nhân vì bất cứ một tên ăn mày nào đối với Bang Chủ của họ thật là kính như thần, trọng như thánh, lâu lâu Bang Chủ mới đến Cô Tô một lần, mà lại có kẻ nào vô lễ dám rình rập trộm nghe.

Bởi thế mà tên đệ tử bốn bị khi này, thừa lúc người mặc áo xanh chưa chạm đất, thì thành linh tung ra một thể Mãnh Long Khấp Thủy...

Thế vô Mãnh Long Khấp Thủy chuyên dùng nội lực hùng hồn, tạo thành một sức hút vô cùng mãnh liệt, rút đối phương ngã chúi về phía mình.

Đáng thương cho người mặc áo xanh kia, trong lúc sơ hở lại chẳng ngờ người trong Cái Bang nổi tiếng là trọng điều hiệp nghĩa lại chơi khăm thế này.

Cơ thể của ông ta còn cách hai tấc nữa thì phải chạm phải vầu ầu, bỗng nghe tiếng bên hông của mình có một luồng dẫn lực phi

chường hùng hậu, hút cơ thể của mình một cách quá mạnh làm cho phải mất thăng bằng mà lăn ra giữa tiệc.

Khi hắn vừa té chạm lưng vào ván lầu thì tức khắc vận dụng bản môn tuyệt kỹ mà đứng phắt dậy.

Đưa mắt nhìn về phía phát ra nguồn nội lực ban nãy, người áo xanh cố tìm cho ra người đã chơi ác khuấy phá mình.

Nhấn quang của người này trong cơn giận dữ thấy có một uy lực khôn tả vì thế mà người đệ tử bốn bị bất giác đảo mắt nhìn sang chỗ khác.

Cứ chỉ trốn tránh đó đã tự tố cáo mình là hung thủ, vì thế mà người áo xanh ra tay trừng trị.

Trông thấy trên mình của người đệ tử Cái Bang kia mang bốn chiếc bị, vậy thì địa vị cũng khá cao, lại biết dùng Minh Long Khấp Thủy một cách mạnh mẽ thế kia nào phải tay vừa.

Bởi nhận định như thế, nên người áo xanh tung ra đòn thứ nhất là đòn hư, đòn thứ nhì mới là đòn thật, và tên đệ tử bốn bị này phải gãy nát xương vai một cách thảm thiết.

Thế rồi Hoàng Chương Lão ra tay can thiệp, và Bang Chủ lại ra tay, những người áo xanh không hề nao núng.

Ông ta chỉ cảm phục Sử Bang Chủ có nhãn lực cao siêu chỉ nhìn thoáng qua là biết ngay thế võ của mình sử dụng.

Người áo xanh chấp tay trả lễ, nói :

— Bang Chủ quả thật là xứng đáng là nữ trung hào kiệt, nhân lực hơn người, Kinh Sư Nhất Hồ này rất lấy làm khâm phục.

Máy tiếng (Kinh Sư Nhất Hồ) vừa lọt vào tai, thì Hoàng Trưởng Lão thở phào một hơi nhẹ nhõm vì rằng ông ta đã biết được tông tích và lai lịch của người này.

Bất giác ông cất tiếng cả cười, lời vang :

— Vậy thì xin Kinh Sư Nhị Báo cùng xuống đây luôn thể.

Rõ ra là Kinh Sư Nhất Hồ đây là một võ sư của võ đường, cùng với hai người sư đệ sáng lập ra một phiêu cục nổi tiếng tại Kinh Thành được người trong võ lâm đặt cho biệt hiệu là Kinh Sư Nhị Báo.

SỬ BANG CHỦ PHÁ GIẢI TRUY HỒN TAM BẢO

Thoảng nghe trong Võ Lâm truyền rằng ba anh em người này mỗi khi ra đường không rời nhau một bước, vì thế nghe nói Kinh Sư Nhất Hồ có mặt tại đây, Hoàng Trưởng Lão liền ứng tiếng gọi Kinh Sư Nhị Báo.

Quả nhiên Hoàng trưởng lão chưa dứt tiếng, thì trên mái ngói lại có tiếng cười nổi lên, và hai chiếc bóng mờ mờ nửa lại bay giữa sảnh đường.

Đặt chân xuống ván lầu, thì người này phối hợp với kinh sư Nhất Hồ đứng thành thế chân vạc ngoảnh mặt ra nhìn Cái Bang Bang Chủ.

Có một tên đệ tử thuộc hàng năm bị có tánh nóng nảy nhất bỗng nhiên quát tháo :

— Này Kinh Sư Nhất Hồ, Cái Bang hồi nào đến giờ đối với những người trong phái Võ Đang vốn một mực kính trọng nhưng có sao nhà ngươi hễ xuất thủ thì lấy ngay mạng một Bang Chủ của chúng ta ?

Nhất Hồ cười khà, trả lời :

— Ta cũng chẳng làm điều chỉ mếch lòng đến Cái Bang, có sao bọn người hễ xuất thủ làm cho ta phải... mất thể diện giữa quần hùng ?

Đoạn nghiêm vọng tiếp :

— Tội ấy ta phải trừng trị.

Câu nói này đầy mùi vô lễ, làm cho chư vị Trưởng Lão có mặt tại đây thấy đều nổi giận.

Hoàng Trưởng Lão bay mình ra khỏi phòng mà hỏi :

— Bây giờ ba vị nghĩ thế nào về người xấu số kia ?

Dứt lời không hề dè như ban nãy nữa, Hoàng Trưởng Lão còn cách Kinh Sư Nhất Hồ chừng năm bước thì bất thình lình đá thốc vào giữa mặt tên này một đá kinh hoàng.

Hay đâu thể đá chưa dứt, thì có tiếng hồ vang lên, cái hình tam giác do ba người này cấu tạo bằng một tốc độ không thể nào tưởng tượng, bao vây lấy Hoàng Trưởng Lão vào giữa trung tâm.

Thế là sáu nắm tay của ba người này tấn công rào rào, những

ngón huyền bay ra như mưa bắc, chiếu vào những huyết đạo khắp toàn thân của người bị kẹt trong cái thế bao vây.

Phái Võ Đương xưa nay vốn lừng danh vô lâm vì tính thâm hảo hiệp của những người trong môn phái gặp việc nghĩa thì đâu có chết cũng chẳng từ nạng.

Bây giờ Sử Hồng Thạch trong thấy ba người này sắp chiến thì dùng ngay thế đồng người để lần hiệp ngay Hoàng Trường Lão, bất giác trong dạ bất bình.

Hồng Thạch chỉ thêm vài ba thế vô nỡ thì bỗng nhiên xô bàn đứng phắt dậy, từ từ tiến bước về chỗ mọi người đang chiến.

Sắc diện của nàng lộ vẻ hết sức lo âu, phần Kinh Sư Nhất Hồ thì ban này đã ném mùi nội lực của Sử Hồng Thạch, nên bây giờ thấy nàng lại muốn ra tay can thiệp, trong dạ nghĩ thầm :

(Người này nội lực kinh thiên, nếu xuất thủ thì bên chúng thật nan giải, chỉ bằng (Tiên Hạ Thủ Vi Cường)...

Nghĩ vậy, nên Nhất Hồ, (hự) một tiếng nho nhỏ, bảo hai kẻ đồng hành tung ra một sát thủ.

Ba người vốn chia nhau ra đứng thành hình chân vạc, nhưng sau khi âm hiệu vang lên thì bỗng nhất tề quay cuồng chuyển động...

Hoàng Trường Lão thấy bóng chưởng chung quanh của mình nổi lên trùng điệp, trông tếu với nhau, biến ảo lạ lùng...

Đang đề hết tinh thần khấn cự, bỗng nhiên ba bóng cước của ba đối thủ đồng loạt đá vào bên dưới của ông ta...

Rõ ra thì những bóng chưởng rối loạn ở bên trên, chỉ làm cho người trong lòng bị vậy rồi chỉ mà thôi, đề rồi ba thế đá liên kế với nhau thật là huê dạng, đồng tẫn công vào đá dưới...

Hoàng Trường Lão nghe tiếng gió ở dưới bụng mình nổi lên thì ba đòn đã tới... Bao nhiêu sự lạnh lẽo của Hoàng Trường Lão đồng toát ra trong một cái thế gờ đòn này, Hồng Thạch mặc dù là người Trưởng Thượng, Hoàng Trường Lão đã theo hầu nàng đã lâu năm nhưng chưa thấy dịp nào ông dùng đòn khôn khéo như thế này...

Cơ thể của ông ta luôn lúi theo những kẻ hở của trăm nghìn đường lối tấn công...

Nhưng mà chỉ trốn được có hai cước thì thế đá thứ ba của Nhất Hồ ào ào bay tới như vũ bão, chiếu đúng vào huyết Qui Lai nằm ngang hông của ông ta...

Đã là sát thủ, thì thế đá này cay độc đến đường nào, cứ suy cũng biết.

Mũi gậy vừa kề sát vào trọng huyết của Hoàng Trường Lão trông ra cơ hồ như nghẹt thở, biết rằng mình đã nguy...

Hay đầu áo của ông ta bỗng thỉnh thỉnh bay vút ra ngoài vòng chiến nhanh như con diều hâu tung cánh giữa lưng trời.

Thân hình của ông chưa mẫn trốn, thì ba gã đối phương tung mình chộp theo ba đường cực kỳ ác liệt...

Chính vào lúc Hồng Trường Lão hoang mang bất quyết, vì đang ở lưng chừng không, chẳng biết phải ứng biến ra sao, thì...

KỶ PHÙNG DỊCH THỦ TƯƠNG NGỘ LƯƠNG TÀI

Dưới gót chân của ông ta đã hiện ra một giải lụa xanh lơ óng ánh, quán nhẹ vào ba bàn tay quải ác kia.

Bất gặp hiện tượng kỳ lạ dưới chân mình Hoàng Trường Lão đã biết người nắm bầu áo đưa mình ra khỏi vòng tử địa là ai.

Chẳng cần quay đầu nhìn lại, Hoàng Trường Lão thốt :

— Đa tạ Bang Chủ cải tử hoàn sinh...

Câu nói của ông ta vừa dứt, thì gót chân của ông ta cũng vừa chấm đất, và chừng đó bên mình của ông mới hiện hiện một người... người đó chính là Sử Hồng Thạch.

Kinh sư tam hồ đứng há hốc mồm nhìn về phía Sử Hồng Thạch mà trong dạ hoang mang.

Vì cả ba người thấy thế truy Hồn Tam Trảo của bộ ba mình rõ ràng đã hủy diệt được một bên đôi của người vừa trốn chạy, nhưng không biết vì sao trước mặt mình lại xuất hiện một vài lụa xanh lơ uốn éo, đề rồi phá giải thế công của mình một cách tài tình,

Tới khi thấy thanh gậy ngọc lo le trong tay của Sử Hồng Thạch, họ mới vỡ lẽ ra, biết rằng thế công của mình đã gặp phải thiếu chủ (quần) trong đường rơi Đả Cầu của Cái Bang.

Kinh Sư Tam Hồ vốn nổi tiếng, thấy rằng kể từ khi bọn mình đã đặt chân vào Vạn Thành Lâu thì liên tiếp gặp phải những điều bất như ý.

Giờ đây Sư Bang Chủ lại ngang nhiên tham gia vào chiến cuộc càng làm cho lửa giận họ trong lòng sục sôi.

Biết rõ thế lực của Cái Bang chẳng phải vừa, nhưng nghĩ rằng sau lưng của mình có một thế lực còn hùng hậu gấp mấy lần Cái Bang, nên Sư Hồng Thạch cũng như lấy trứng chọi đá, nhưng họ cũng không hề nao núng, cả ba đồng một loạt nhảy vào tới bữa lưới bao vây.

Thế chân vạc thật là huyền diệu, chỉ trong một cái chớp mắt là một Cái Bang Bang Chủ, danh lừng từ Nam tới Bắc lại lọt vào vòng vây.

Nhưng cũng chính vào lúc thế bao vây vừa thành hình, thì cả Tam Hồ đồng một lượt trông thấy trước mắt mình hoa lên một cái.

Trong một giây phút chớp nhoáng đó, cả ba thanh gươm sáng ngời thọc theo một đường thần tốc vào giữa trán của mình.

Thế đâm thật là giản dị, nhưng lạ lùng kỳ quái là ở chỗ tại sao cùng chung một lúc mà làm sao đâm được ra trong ba phía, mà đường roi thật là chính xác, thấy đều chiếu đúng vào huyết Bân Thần của người.

Không dám chần chờ, cả ba người tuy không hẹn, nhưng đồng tháo lui một bước.

Đúng vào lúc sáu bàn chân của ba tay đối thủ chuyển động rập rờn, thì... một mảnh gậy trúc xanh lơ mờ ảo, không biết từ một phương hướng nào thò ra cản ngang đường tới hậu.

Phương pháp cản lại thần tình, ba cái ống quần vừa vương nhẹ vào thanh trúc, thì một luồng dẫn lực lạ lùng tức khắc truyền sang, làm cho cả ba đều loạng choạng như những người say rượu.

Đúng vào lúc cơ thể của ba người trong cơn lảo đảo, thì liền có ba ngọn roi khác lập lên bay nhảy trước mắt ba người đoạn bất thành linh chắn phóc vào ngọc hộ của ba người.

Bốn bề tiếng vỗ tay nổi lên vang dội, vì thấy bang chủ xuất trận là cả thảy.

Nguyên nhân chỉ vì hồi nào đến giờ, Bang Chủ của Cái Bang gần như là một nhân vật huyền bí đầu là một người thân của Bang hội, muốn thấy mặt cũng khó khăn, ngày hôm nay mới xuất đầu lộ diện thì bị người phá đám như vậy, trong lòng nàng lấy làm cụt hứng.

Do đó nàng muốn vừa để cho người trong các môn phái kinh tam, vừa để làm tăng uy thế của mình đối với Bang Chủ, nên vừa nhập cuộc là nàng tung ra ba thế đâm chớp nhoáng trong thiên chữ (thích).

Tiếp theo đó tung ra ba thế trong thiên chữ «càn» nhưng sau thế vô thần tốc này, chỉ có nhiệm vụ làm cho đối phương bấn loạn tâm thần mà để hở hang trước ngực...

Đoạn nàng dùng ba thế chấm tuy nhẹ nhàng nhưng vô cùng cay độc trong thiên chữ (điền) mà đâm vào ba trọng huyết.

Đúng vào lúc tiếng phán tay nổi lên rền rã, chấn động cả từ lâu, ba ngọn roi vờ ra sắp sửa chạm vào huyết thiên cứu thì bỗng nhiên sau lưng nàng có tiếng gió nổi lên vào vèo...

Thính giác của Sư Hồng Thạch lúc bấy giờ đã luyện đến mức chỉ nghe tiếng gió là phân biệt được ngay vật đi trong gió là vật gì.

Bây giờ trong phòng tiệc, tiếng vỗ tay đã tạo nên một luồng âm thanh cực kỳ mãnh liệt, hồ lẩn trong tiếng reo hò vô số thế mà Sư Hồng Thạch vẫn nghe rõ tiếng cất gió kia thật là bén ngót, đích thị là một thanh trường kiếm...

Thanh trường kiếm này xé gió vào vèo, chiếu đúng vào huyết Nào Hộ nằm sau óc của nàng.

Chẳng dùng binh khí chống trả, Sư Hồng Thạch chờ cho Thanh trường kiếm còn cách huyết đạo chừng ba tấc bỗng thỉnh linh nàng rập phắt đầu để cho mũi kiếm trượt qua đầu mình...

Mũi gậy ngọc trong tay của Sư Hồng Thạch, lẽ ra đã chấm ngã đối phương, nhưng gặp phải tình trạng nguy cấp cũng cấp như vậy không thể không cấp tốc rút lui...

(XEM TIẾP QUYỂN IV)

KỶ - PHÙNG - DỊCH - THỦ TƯỚNG NGỘ - LƯƠNG - TÀI

KI NH> Sử Tam Hồ vốn đã ngất hơi, mắt đỏ phùng, phùng, bỗng đột nhiên áp lực vùng tan biến, làm cho ba người vùng thở phào một hơi nhẹ nhõm, như một người vừa trút được gánh nặng nghìn cân...

Ba người trông thấy trên đầu của Hồng Thạch vùng hiện lên một vải lụa xanh lơ mờ ảo, uốn éo một cách nhiệm mầu, quần ngang mũi gươm thật vô cùng ác liệt...

Đúng vào lúc hai món binh khí vừa chạm nhau, Sử Hồng Thạch quát to một tiếng toát nội lực của mình ra, định hất mạnh cho thanh trường kiếm vô chủ kia bay ra khỏi chiến trường.

Nào ngờ đầu... tiếng hét của nàng chưa dứt thì bên ngoài có một chiếc bóng màu xanh xuyên ngang qua khung cửa sổ, trong một cái nháy mắt đã bay mình tới cách tả bên của Sử Hồng Thạch chừng năm thước mà thôi...

Đúng vào lúc đó thì thanh gươm vô chủ ban nãy bị nội lực của Sử Hồng Thạch làm cho bật ra tới đó...

Thanh gươm ngon trời, tà tà rơi xuống đất như một chiếc lá liễu trôi nhẹ nhàng trong gió...

Gươm vừa nằm yên trên mặt đất, thì thân hình của người nầy cũng trề tới, hất ra nhanh như chớp thò mũi vô hất trên phía tả ra, chấn một cái thật nhẹ vào dưới gươm...

Giây và gương vừa chạm nhau, thì người này tức khắc toát ra nội lực, làm cho thanh gương tức tốc bắn vọt trở lên, dưới bóng đèn sáng choang, thanh gương bay lấp lánh, nhấc trong qua đường như độ là một con cá chép vượt giòng sông bạc, làm cho những tay hảo thủ nơi đây thấy đều tấm tắc khen thầm.

Thanh gương bay nhanh dường ấy, mà hẳn ta khoát tay ra là bắt gần chuôi gương, vô khi đã vào tay mà thân hình của hắn vẫn còn lơng chừng giữa khoảng không.

Bất thình lình... hắn tung ra một cước thần tốc giữa không khí...

Miếng đá không của hắn đã gây ra một điểm tựa giữa không trung, làm cho thân hình của hắn lơng nhẹ một vòng bán nguyệt trông thật là đẹp mắt.

Vòng bán nguyệt này chiều dài đúng là năm thước, nên tốc độ của người này vừa mãn, trọn thân hình của hắn gần kề với Cái Bang Chủ...

Từ trên cao hắn chém sà xuống vào giữa đỉnh đầu của Sư Hồng Thạch một gương thật là lạ lùng khôn tả...

Hồng Thạch tuy còn nhỏ tuổi, nhưng ngang lên ngôi để thế cho cha mình là Sư Hỏa Long thì nàng chỉ mười tuổi, vì vậy nên kiên thức thật nhiều.

Nhất là mấy gã gần đây, nàng lại theo chân các vị Trưởng Lão mà vào sinh ra tử, đấu chiến không biết bao nhiêu trăm nghìn trận.

Vậy mà chưa từng thấy một người nào có lối lấy gương một cách tài tình ngoạn mục như thế kia.

Đang say sưa vì dư vị của một thế võ hay, thì ánh gương đã tới, ngược mắt nhìn lên, thấy kiếm khí tung hoành, hào quang lấp lánh không biết bao nhiêu trăm nghìn mũi gương cùng một lúc đâm ra tua tủa tạo thành một bức thiên la, phủ thẳng xuống đỉnh đầu...

Nguồn áp lực kinh thiên vừa tỏa ra, thì tinh thần của Sư Hồng Thạch vùng tỉnh táo.

Thanh gậy ngọc trong tay của nàng trong một cái nháy mắt đã tung ra một đòn Nhất Trụ kinh thiên, đâm vút lên trên phía trên bằng một đường thần tốc.

Ngon roi này tuy nhanh nhưng mà biến ảo lạ lùng, khi có khi không, lúc ẩn lúc hiện, thật là khó nổi chống ngăn.

Đây là một đòn chủ lực trong đường thiệu thuộc chữ (Thích) trong đường roi Đả Cầu, chuyên dùng để đâm một đối thủ ở trên đỉnh đầu của mình.

Hai luồng ánh sáng này vừa chạm nhau, bỗng thình lình đổi thủ của Sư Hồng Thạch bùng ra một tiếng cười ngạo nghễ...

Tiếng cười vừa lọt vào màn tai của Sư Hồng Thạch thì người ấy bỗng nhiên trút đầu xuống đất, lượn một vòng sát gót của nàng và vòng kiếm trên đầu bỗng thình lình vụt tắt...

Hồng Thạch giật mình đánh thót, đây là lần thứ nhất đối phương ánh thoát được đòn Nhất Trụ Kinh Thiên, và từ phía trên bất thần tấn công dần dưới của nàng bằng một thế lượn vô cùng đẹp mắt.

Không cần trông thẳng về phía đối phương, cứ theo điểm thức của mình mà châu hồi thanh gậy ngọc, thọc ngược trở về phía hậu của mình một đường vô cùng cay độc.

Đường roi này chuyển từ thế (đâm) sang thế (chấm) nhanh nhẹn vô cùng, mà quyết liệt vô cùng, ngon roi chấp chớiu chấm nhẹ vào giữa ngực của đối phương...

Đúng vào lúc đó... thì mũi vô hại phía hữu của người kia vừa chạm đất, thế rồi bàn chân tả của hắn lướt sang phía tả một bước... và bàn chân hữu lại lướt theo sang mạng cánh tả một bước...

Hai bước chân này nhanh nhẹn như bóng đeo theo hình... cùng trong một lúc, thanh gương của hắn từ phía hữu rẽ sang phía tả một đường hình vòng cầu nhanh như một tia chớp...

Đường gương này trong một cái chớp mắt đã chạm trán với một thanh gậy của Sư Hồng Thạch... có một tiếng (coong) thanh thót vang lên, hai món binh khí này tức khắc va chạm vào nhau.

NGƯỜI ẤY LÀ THÁI TỬ CHU CANG

Chư vị Trưởng Lão đều kinh hồn hãi hộp, chưa biết tình thế sẽ biến chuyển ra sao.

Những tâm tư của ai cũng chẳng hồi hộp cho bằng tâm tư của Sư Hồng Thạch lúc bấy giờ.

Vì trong khoảng đời lưu lạc giang hồ, vào sinh ra tử, Sư Hồng Thạch đã từng so nội lực với không biết bao nhiêu người, nhưng chưa từng thấy ai có một luồng nội lực mềm mại dẻo dai mà trăn trùng như thế.

Vì vậy bao nhiêu khí lực của Cái Bang Chủ, này giờ tích tụ trong đang điền, từ từ nổi theo con đường Nhâm Mạch dâng lên cho Thạch Môn, khi hải âm giao... rồi lần lần leo lên tới Cực Khuyết và Cửu Vi... đoạn truyền sang cánh tay mà không cư với đối phương.

Hồng Thạch thân hình vạm vỡ, khí lực dồi dào bao nhiêu tuyệt

học trong Cái Bang, thầy đều do Truyền Công Trường Lão truyền thụ cho nàng, nên nội lực mà cô không biết chừng nào.

Hai luồng nội lực này gặp mỗi với nhau tại chính giữa thanh gầy ngọc, và từ từ đẩy lui lực lượng của đối phương.

Nàng nổi lên một nét cười ngạo nghễ nghĩ rằng công lực của mình quả thật chưa gặp ai là tay đối thủ.

Trong lòng hơi yên, nàng mới đưa mắt nhìn thẳng vào giữa mặt của đối phương.

Nhìn thấy có một gò thiếu niên hơn hai mươi tuổi, dưới khuôn mặt vuông uy nghi đỉnh đặc là một hàm râu quai nón lún phún xanh rờn càng tăng thêm vẻ uy nghi lẫm liệt.

Hắn mặc một cái áo gấm cực kỳ sang trọng, trong ống tay áo có viên kim tuyến lấp lánh kia thò ra một hàm tay gấm guốc.

Tựa những đường gân và những thớ thịt nổi lên cuộn cuộn trên bàn tay đó, Hồng Thạch biết rằng đối phương của mình khí lực thật là dồi dào.

Lại thấy hai con mắt tỏa đầy hào quang rực rỡ, mình chứng trong cơ thể của người này có luồng nội lực là đáng kể.

Trong lúc đó cho giáp mối của hai nguồn nội lực này từ xé dịch nằm đúng vào chỗ đâm nhau của hai môn binh khí.

Hồng Thạch nghiêng rằng kèn kẹt còn bao nhiêu hơi sức trong mình thấy đều toát ra cho hết, quyết hạ tên này để ra oai.

Nào ngờ đầu nàng tiếp đưa hơi thêm mấy lần, nhưng đối phương cứ giữ vững vị trí giao đấu tại chỗ giáp mối này, chứ không chịu lui một tấc một phân.

Cái Bang đệ tử thấy Bang Chủ của mình đứng sừng sững như một pho tượng đồng, tư thế vững như Thái Sơn, còn người mới xuất đầu lộ diện kia thì tựa như ngưng thần, rõ ràng hai người đang so nội lực.

Hoàng Trường Lão đưa mắt ra dấu, tựa thì tám vị trưởng lão đứng gần đó, dường như đàm ý như tương thông, không chân chờ ra lệnh, tức tốc sẽ dịch thân hình, túa ra bảo vệ tả hữu lưỡng biên và hậu tâm của Sư Hồng Thạch, ngộ hầu đề phòng bất trắc.

Cùng trong một lúc, kinh sư tam hồ, cũng lướt tạo thành hình chân vạc, đầu lưng với người mới đến, ngoảnh mặt ra ngoài, nhìn đệ tử Cái Bang không chớp mắt.

Chỉ là đầu với nội lực là một nội lực vô cùng quyết liệt trong trường tranh đấu, nếu hai người sức mạnh vô cùng giáp nối vào nhau, thì người trong cuộc không thể nào trốn tránh; phải chịu đựng cho

đến phút tới cùng, có ai nữa chừng quý phá, sẽ chết đi một cách bi thảm.

Đúng vào giữa giây phút một mắt một còn, chỉ trong một thoáng nữa sẽ quyết định hơn thua... thì giữa khoảng đêm trường tĩnh mịch bỗng từ xa sấm, có một tiếng hú hào hùng bi thảm vắng vắng đưa về.

Tiếng hú này nghe càng rõ, rồi thỉnh linh nghện ngào tức tưởi, dứt ngang như một ngọn đèn tắt phụt.

Người trong (nghề) thoáng nghe qua âm thanh não nùng bi thiết ấy, cũng biết ngay rằng cách đây về phía Đông Nam trong vòng ba mươi dặm, có một tay cao thủ vừa trúng phải đòn đau, nên đồng tiếng hú não nùng bi thiết kia mà báo hiệu cho những bạn đồng hành.

Tiếng hú kia vừa dứt, thì sắc điện Kinh Sư Tam Hồ thỉnh thoảng biến sắc, sáu con mắt lão luyện như ba người đang ngó gió.

Chỉ có gương mặt của người mới đến sau thì ung dung thư thả, cặp mắt uy nghi lẫm liệt của hắn nhìn thẳng vào mặt của Cái Bang Bang Chủ, để hết tinh thần vào cuộc đo sức thử tài.

Bỗng Kinh Sư Nhất Hồ dường như ngửa ngáy chịu không nổi bước vòng ra trước của người mới đến, cung kính cúi đầu, đoạn từ từ nói nhỏ nhỏ:

— Thưa Thái Tử... Biệt Điện, điện hạ là một trang lá ngọc cành vàng, hà tất phải hơn thua với...?

Nhất Hồ chỉ nói tới đây thì sượng lại, lẽ ra hắn muốn nói là hạng lá ngọc cành vàng, hà tất phải hơn thua với hạng ăn mày hèn hạ...?

Nhưng giữa phút giằng co quyết liệt này, hắn không dám nói hết lời, e rằng một khi bọn ăn mày hèn hạ này mà nổi giận thì nguy biết mấy.

Thế nên hắn ngập ngừng sượng lại rồi hắn mới tiếp tục nói:

— Chẳng biết nhị Thái Tử có điều chi bất chấp...?

Câu nói của Nhất Hồ thật là êm hòa êm dằm, thì ra một người đang so nội lực, đại kỳ về điều xúc động tâm thần, vì vậy mà Nhất Hồ không dám hết lời làm kinh động.

Mấy tiếng (Thái Tử) vừa lọt vào tai của Sư Hồng Thạch làm cho án mây mờ tan biến, thần trí tức khắc thông suốt lạ thường.

Nàng hằng nghe đồn rằng Đại đương kim Hoàng Đế có rất nhiều Thái Tử, trong có Tam Thái Tử là Chu Cang, thì nhập môn theo phái Vô Đương, còn đệ nhị Thái Tử là Chu Sáng thì theo Thiếu Lâm Đại Phái.

Thì ra Chu Nguyên Chương vốn là một tay đại gian hùng biết

rằng trong dân gian lúc bấy giờ đang chuộng võ, mà làng võ Trung Hoa thuở bấy giờ thì do hai môn phái lừng lẫy nhất là Thiếu Lâm và Vô Đương cầm quyền mỗi.

Muốn nắm vững thế lực của hai đại môn phái này, không gì bằng chọn người tâm phúc vào bên trong.

Thế ra ông chọn hai người con rể say nghiệp võ nhất là Chu Cang, Chu Sáng cho nhập Môn học võ, trước là huyện tập võ công, sau là cho họ thám tình hình trong nội bộ của hai môn phái này.

TÌNH THÂN CAO THƯỢNG CỦA CON NHÀ VÔ

Hồng Thạch nghĩ thầm :

(Khi này người này xử một đòn Thái Sơn Áp Đỉnh, chỉ có bụi dạng bề ngoài, chứ không phát huy những chỗ tinh vi của nó. còn thế võ lưỡng sát gót chân của ta, đích thị những miếng Thanh Xà Phục Địa của Vô Đương và lại Nhất Hổ gọi người không có mặt tại đây là Nhị Thái Tử, vậy thì người đang đấu nội lực với ta đích thị là Tam Thái Tử chứ chẳng ai).

Nghĩ đến đây, thì thấy mặt Chu Cang thoáng hiện sắc, trong mắt luồng nội lực của hắn chùng nứa tắc.

Sức mạnh của hai người vốn cầm ngang ngửa, chỉ vì thật sự ra Chu Cang đang gặp phải một tình cảnh vô cùng cấp bách.

Tiếng rú nổ nùng bị thiết kia, đối với vị Đệ Tam Thái Tử này vô cùng can hệ vì vậy vừa nghe Nhất Hổ nhắc đến thì tâm tư xao xuyến do đó nên bị nội lực của Sư Hồng Thạch đẩy trôi về phía sau nửa tắc...

Cẩn chặt hàm răng, Hồng Thạch chực lên tiếng nhỏ nhỏ vừa định toát hết nội lực chứ không chịu nương tay, nào hay đầu chính vào lúc đó thì bốn ánh mắt va chạm vào nhau...

Thoáng thấy trong mắt Chu Cang Thái Tử lộ ra một vẻ vô cùng thiết tha lo lắng, bất giác trong lòng của Sư Hồng Thạch nổi lên một tấm lòng thương tiếc, nghĩ thầm :

«Người này vốn chẳng kém ta bao nhiêu, ngày hôm nay thất thế chỉ vì quá quan tâm đến người có tình thâm cốt nhục nay ta thừa lúc hắn sa cơ mà thẳng tay xuống độc thủ, chẳng hóa ra con người hiền nhất chẳng phù hợp với con người có tình thân cao thượng của con nhà võ. lại nữa Cái Bang đang mưu đồ một việc cực kỳ quang trọng. lỡ ra làm rách gây thêm một mối tai hại cho mình, chỉ bằng thừa dịp này mà hòa giải với nhau, sau này sẽ tìm cơ hội tái đấu, ngộ hậu thắng người này một cách quang chính mình đại mới chính là một thủ vị cho.»

Nghĩ đoạn cũng rút lui luồng nội lực của mình nửa tắc...

Sắc diện của Chu Cang đang hồi đầm chiêu lo lắng, bỗng thỉnh linh nghe thấy nội lực của đối phương cũng tháo lui, ánh mắt của chàng bỗng thoáng nhẹ một niềm vui.

Xem Sư Hồng Thạch, thấy trên nét mặt xấu xí của mình hiện lên những nét từ bi hi xả, không được mồi sát khí như khi nãy, chàng mới yên tâm rút lui nội lực của mình thêm nửa tắc nữa.

Chu Cang vừa thối lui, thì bên kia nội lực của Sư Hồng Thạch cũng tháo lui thêm nửa tắc, thế là hai luồng sức mạnh kinh thiên, từ từ tự giải tỏa, trong chớp mắt cả hai đồng thời phào nhẹ nhõm, dường như một người trải qua một cơn ác mộng...

Chu Cang nạt lên một tiếng nhỏ nhỏ. Sư Hồng Thạch liền hội ý, tiếng nạt vừa dứt, thì cả hai đồng cất mình nhảy thối lui, giải tỏa hết áp lực của mình.

Chu Cang gát ngang thanh gươm qua mặt, chào Sư Hồng Thạch lớn tiếng nói rằng :

— Nội lực của Sư Bang Chủ quả nhiên hùng hồn thâm hậu, thiên hạ vô song; làm cho kẻ hèn này lâm khâm phục... ngày hôm nay có một việc cần kíp phải ra đi... ngày sau có dịp, xin hầu với Sư Bang Chủ vài đường gươm để phân tài cao hạ...

Nói dứt tung mình nhảy bỗng lên trong gian phòng tiệc này, ba bên thấy đều có cửa sổ, mọi người còn chưa biết Chu Cang sẽ thoát theo ngõ nào, bỗng thỉnh linh thanh gươm trong tay bắn nhẹ một vòng, một vòng chưa giáp bỗng hắn dừng đến chân tả đá nhẹ vào sống gươm...

Thế đá này lại tạo một nguồn sức mạnh đẩy thân hình của Chu Cang vọt thẳng ra cửa sổ phía Đông Nam, trông thực là ngoạn mục.

Chu Cang ra đi mang tấm lòng bồi hồi luyến tiếc của Cái Bang Bang Chủ. thân hình của chàng vừa khuất sau khung cửa, thì Kinh Sư Tam Hổ cũng đồng nạt lên ba tiếng ám hiệu cùng một lượt tung mình nhảy theo sau. Nhất Hổ đi trước, còn Nhị Hổ thì theo sau vẫn giữ hình chân vạc hầu ứng với nhau để phòng những người trong Cái Bang truy sát.

Nhưng Sư Hồng Thạch đã ngầm đưa mắt ra ám hiệu cho thủ hạ của mình (án binh bất động).

Buổi tiệc ra mắt Bang Chủ tan ngay vào khoảng canh ba đêm ấy và kể từ đó cho đến khi trời sáng, Sư Hồng Thạch cứ chấp chờm không tài nào nhắm mắt được.

Trong trí của nàng cứ quay cuồng một lý tưởng :

(Làm sao tìm cách tái đấu cho kỳ được với Chu Cang Thái Tử ngộ hậu phân tài cao hạ mới cam tâm.)

Ngay từ hôm sau, hình bóng của vị Bang Chủ cứ lảng vảng trong Hoàng Thanh, theo dõi Tam Thái Tử rất gần.

Cũng như Hà Phủ, Hồng Thạch một hôm kia bỗng không thấy bóng dáng của Chu Cang đâu nữa, trong lòng nàng bất giác nổi lên một cơn lo lắng chưa thấy, nàng thấy lòng mình nao nao, cảm giác tựa tựa như một tay vô lâm cao thủ đánh rơi một thanh kiếm quý.

Với tài bộ của nàng thì việc truy tìm tông tích của Chu Cang không phải là việc khó khăn.

Lính trên xa nhà của Hoàng Cung nghe lóm những câu đối thoại của những tên Cầm Y Thị Vệ, nàng biết ngay rằng Chu Cang đang ngoại bệnh trầm kha trong Thiên Hồng Biệt Điện.

Thế rồi bước chân của vị Cái Bang Chủ đặt vào khuê phòng của Tiểu Hồng Quân chúa đây là lần thứ nhất.

Nhưng chỉ lần thứ nhất là bắt gặp một người thiếu niên trẻ đẹp lên diềm huyết ngừ của đấng nữ ti, và lên bỏ thuốc vào siêu.

Thoáng trông, Sử Hồng Thạch đã đoán ngay ra được vài phần duyên cớ, một dòng máu nóng bùng lên trong huyết quản của nàng, nàng muốn phi thân xuống, ra tay can thiệp trừng trị người lén lút kia.

Đúng vào lúc thân hình của nàng vừa nhoáng lên, sắp sửa rời khỏi vị trí của mình, thì bên án thư bỗng xuất hiện một vị Thiếu Cao Tăng...

Rồi biến chuyển diễn ra dồn dập, đấu chiến chẳng hề tay rút cuộc đưa đẩy nàng vào trong ngôi cổ miếu này ngôi chết trân tại đây mà để cho Hà Phủ và Viên Bình trêu tức.

Hồi tưởng tới Chu Cang Thái Tử vẫn còn trầm kha trên giường bệnh, Sử Hồng Thạch quắc mắt hỏi thẳng Hà Phủ:

— Thì ra chỉ vì một người đẹp mà Hà Phủ chương môn lặn lội ra đây để xuống tay khuỷu phá?

MUỐN CHẤP CÀNH BAY VỀ NÚI CỒN LỒN

Hà Phủ vỗ tay cả cười chưa kịp trả lời, thì bỗng nhiên từ hướng Tây Bắc có mấy hồi còi lạnh lạnh vang lên.

Hà Phủ thỉnh lình mặt mày biến sắc, vội thò tay vào túi rút vội chiếc còi nhỏ nhỏ, đặt lên môi thổi mấy hơi dài, âm thanh phát ra nghe thật giống âm thanh đã phát ra của hồi còi từ đằng xa.

Những hồi còi của Hà Phủ vừa dứt, thì ba người thầy đều lặng im, nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài.

Chẳng bao lâu từ phía Tây Bắc bỗng có tiếng chân người nổi lên ròn rã.

Rõ ra là tiếng còi ban này chính là âm hiệu của người trong phái Cồn Lồn dùng để liên lạc với nhau.

Tiếng chân người đi lữ về ngôi cổ miếu, rồi bỗng tắc hẳn ở ngoài cửa.

Từ bên ngoài, có tiếng nói lạnh lạnh vọng vào:

— Kinh thưa chương môn, Cồn Lồn Sơn đang gặp nguy biến, xin cho đệ tử bẩm báo một điều quan hệ!

Hà Phủ nói:

— Cứ vào!

Dứt lời, thì từ phía bên ngoài có ba chiếc bóng người bay vút vào. họ đột nhiên nhìn thấy Bang Chủ của mình đang ngồi chung với nhà sư mặc áo cà sa đỏ, và một cô gái mặt mày xấu xí khó coi ăn mặc theo bọn ăn mày, bất giác thấy đều sượng bộ đứng chân đứng lại.

Đúng ra theo luật lệ giang hồ thì việc bí mật trong môn phái của mình không bao giờ để cho người ngoài được biết.

Nhưng vì Hà Phủ cùng chung với Viên Bình và Sử Hồng Thạch vừa trải qua một trường tranh đấu nhất sinh thập tử, nên Hà Phủ mới phá lệ nói rằng:

— Nhị vị đây đều là anh em cả, không cần phải cẩn thận...

Ba người mới vào lạy rạp mình thì lễ thưa rằng:

— Thưa chương môn, vì sao người trong Biệt Điện Thiên Hồng bây giờ đang chia thành nhiều toán, lửa tốc nhằm Cồn Lồn sơn trực chỉ, và nếu làm không ra lẽ, sẽ bắt Lão Trường môn phân thủy ra làm trăm mảnh.

Hà Phủ thỉnh lình đứng phắt dậy, thốt hỏi:

— Thật có việc này?

Ba người đồng thanh:

— Chúng tôi chẳng dám nói ngoa.

Viên Bình nghe nói đến mấy chữ Lão Chương Môn, bất giác cặp mắt long lên sáng rực, hồi tưởng lại một việc cũ cách đây hơn hai mươi năm.

Hai mươi năm về trước, khi chúng anh hùng tụ tập trên đầu non Thiếu Thất, định tham gia buổi Đệ Sĩ Đại Hội, Lão Trường môn của Cồn Lồn là Hà Thiếu Xung vì muốn xuất kỳ bất ý, vào chỗ gian nan của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, nên xảy ra việc đấu chiến với ba vị Thiếu Lâm kỳ lão là Độ Ác, Độ Phàm và Độ Nạn.

Thiếu Xung cũng phụ nhân là Ban Thực Thiên hiệp cùng hai tên đệ tử thân tín nhất, kiếm pháp cao kỳ nhất Cồn Lồn tranh đấu với ba vị kỳ lão một cách gay go, đến rồi cuối cùng đều thất bại.

Thiếu Xung trúng đòn bí hiểm, bị Viên Chân dùng chân đá bay

xuống vực, ai cũng ngỡ rằng cả bọn người này thấy đều vui xát trong Thiếu Thất Sơn.

Ngờ đâu trong số bốn người ngộ nạn, có một mình Hà Thiếu Xung nhờ một nội lực hùng hậu, nên sau khi bị đá bay xuống vực rồi, rất may rơi trên một thảm cỏ êm, vì vậy mà ông ta gần gượng đứng dậy, lần lần phục hồi sinh lực, sẽ lên rồi khỏi Thiếu Thất Sơn, tìm thăm trở về Côn Lôn Sơn mà dưỡng bệnh.

Viên Bình nghĩ thầm :

(Có lẽ Hà Thiếu Xung căm thù Thiếu Lâm lắm nên mang hết tinh hoa tuyệt học của Côn Lôn Sơn dồn cho đứa con của mình là Hà Phủ... để mai sau thay cha mà rửa hận báo thù...)

Ông ta lại nghĩ tiếp :

(Hay ta thừa dịp này lên Côn Lôn Sơn một chuyến, biết đâu có thể tiếp tay cho Hà Phủ, làm cho hận thù tiêu tan...)

Bỗng nghe Hà Phủ nói :

— Việc gấp như cháy mỳ, kẻ hậu sinh này phải cấp tốc lên đường xin bái biệt Đại Sư và Bang Chủ, ngày hôm sau có việc, ta sẽ cùng nhau chuyển trở đăm đạo...

Viên Bình vội trả lời :

— Minh giáo mấy năm gần đây tựa vào thế lực của triều đình không còn xem người võ lâm ra gì nữa... Khi xưa ban phát vì một chút ơn ý, đến nỗi... Lão Trường Môn phải làm trọng bệnh, ngày hôm nay ta muốn thừa dịp này mà viếng thăm Côn Lôn Sơn một chuyến, thử xem người trong Thiên Hồng Biệt Điện điên cuồng đến mức nào?...)

Hồng Thạch nghe nói người trong Thiên Hồng Biệt Điện rần rộ kéo lên Côn Lôn, đôi phần thay Hà Thiếu Xung, chẳng hiểu vì nguyên nhân gì, thật đây là một việc hiểm thấy trong làng võ.

Nàng độ chừng chắc Hà Phủ đã ra tay khuấy phá Chu Cung Thái Tử, nên làm cho họ phải nổi nóng.

Lại nghe nói Viên Bình lên Côn Lôn Sơn, nghĩ rằng chắc trận này xảy ra nhiều việc kinh thiên động địa trên ấy, chỉ bằng ta tháp tùng đi theo một chuyến, biết đâu chẳng tăng gia đường kiến thức.

Nghĩ vậy nên nàng nói :

— Đại Sư nói phải, hay là ba chúng ta cùng vây đồn lên Nga My một chuyến, để thăm bệnh tình của Hà Lão Trường Môn.

Hà Phủ thấy mình khá nổi khước từ lòng thành của họ lại nữa phepa này người trong Minh Giáo mà đại cử tấn công Nga My Sơn thì thật là hành vi dữ dội, được hai tay cao thủ này bên cạnh mình thật là có lợi chứ không có hại.

Vội chấp tay nói rằng :

— Vậy chúng ta mau hóa tốc lên đường...

Nói vừa dứt lời thì tốc khác bay mình ra khỏi núi, đi trước dẫn đầu, nhằm Côn Lôn Sơn trực chỉ.

Sáu người này, kinh công của Hà Phủ, Viên Bình, và Sử Hồng Thạch vượt hơn ba người đệ tử kia quá nhiều.

Hà Phủ lại nóng lòng như đốt chàng hận mình không thể chấp cánh mà bay ngay đến núi Côn Lôn để xem phụ thân của mình an nguy thế nào ?

Vì trong lòng nôn nóng, nên tốc độ của chàng càng lúc càng gia tăng, quả thật mũi tên bay không bao giờ mẫn trớn.

Viên Bình và Sử Hồng Thạch thấy vậy cũng lần gia tăng tốc độ, bám theo Hà Phủ không rời nửa bước.

Đoàn người tách rời ra làm hai nhóm, batên đệ tử kia mờ mờ càng lúc càng vụt và ra như tấm nhưng khoảng cách cứ kéo dài mãi ra...

Sau một tiếng đồng hồ, thì hai đoàn người đã cách biệt nhau hơn nửa dặm đường.

Hà Phủ tuy nhanh, nhưng người trong Biệt Điện Thiên Hồng còn nhanh hơn biết mấy.

Nguyên là sau khi ngọn lửa trong Thiên Hồng Biệt Điện được dập tắt, thì trong Biệt Điện lại xảy ra một việc biến cố cực kỳ trọng đại, làm cho Dương Tiểu giáo chủ hạ lệnh một số cao thủ thuộc hàng bậc nhất trong Biệt Điện Thiên Hồng cấp tốc chia ra nhiều nẻo có một số đông nhằm Côn Lôn Sơn tấn phát...

LỆNH CỦA GIÁO CHỦ BAN RA MUÔN THẮC CÙNG CHẶNG DẮM TỬ

Đoàn người này do Quang Minh Tả Sư hiệp của Hồng Thủy Kỳ Kỳ Chủ Hoàn kim Hoa lãnh đạo cùng một tốc độ phi thường đồng thời đi trước đoàn người của Hà Phủ nhưng một buổi thời gian, vì thế mà khi hoàng hôn buông xuống, thì họ còn cách Côn Lôn Sơn chừng một trăm dặm mà thôi.

Những người đồng hành đã mệt mỏi, nhưng Tả Sư cũng không ngại thời thúc, nhất quyết làm sao tới đỉnh Côn Lôn Sơn thì trống đã điểm canh ba.

Quả nhiên khi trống vừa điểm canh ba thì đoàn người đã lên tới lưng chừng núi.

Chẳng dám xâm nhập vào trận địa, để cho người trong phái Côn Lôn lấy thế khoẻ đánh thế mệt, thì chẳng hóa ra người trong Biệt Điện Thiên Hồng thất thế.

Do đó mà Tả Sư liền truyền lệnh đoàn người tạm thời dừng chân lại, mọi người đều ngồi xếp bằng lại, điều khí dưỡng công lấy lại sức khoẻ sau khi vượt một đoạn đường thiên lý.

Chẳng dấy nửa trống canh, thì Tả Sư lắng nghe hơi thở của những người bạn đồng hành với mình đã đều hòa trở lại.

Ông ta tức khắc chia toàn thể, nhân số ra làm bốn đạo do theo bốn ngả Đông, Tây, Nam, Bắc xâm nhập vào trọng địa của Côn Lôn.

Địa điểm đầu não của phái Côn Lôn là Thiết Cầm Cự, nơi tư thất của tiên sinh Hà Thiếu Xung.

Chung quanh Thiết cầm cự trồng toàn là kỳ hoa dị thảo, bất cứ một loại thảo mộc nào nổi tiếng; Hà thế Xung chẳng nề tốn kém, cho người đi tìm được mới nghe.

Do đó mà bọn họ còn cách thiết cầm cự một dặm thì chỉ thấy mùi hương thoang thoảng tinh thần đột nhiên phấn chấn.

Một chập sau, mấy mươi chiếc bóng đen lù lục nổi đuôi nhau mà vượt qua khỏi đầu tường hoa.

Nào hay đâu, chân của họ vừa tiếp xúc vào mặt đất trong khu vườn ngào ngạt hương thơm, bất thành linh có một tiếng quát vang lừng ưi dậy :

— Ai ?

Tiếng quát này chưa dứt thì bốn bề đèn đuốt nổi lên sáng như ban ngày, toàn là những chiếc lông to lớn nên dưới những cơn gió rạo rạo mà chẳng được một ngọn nào bị thổi tắt.

Đoàn người trong Biệt Điện Thiên Hồng bất giác đều chùn chùn đứng lại.

Thì ra trong Thiết cầm cự này đã có chuẩn bị hần hoi.

Chỉ vì kể từ khi Hà Chương Môn xuống núi hai lần, thì chúng đệ tử Côn Lôn khắp nơi đã được lệnh riêng phải canh chừng đường rạc thật là gắt gao.

Bọn cao thủ trong Thiên Hồng Biệt Điện vừa đi lại vừa truyền rao âm ý, vì vậy đoàn người trong phái Côn Lôn một mặt cho người trở về mạn kinh đô cấp báo công Hà Thiếu Chương Môn, mặt mặt cho người ngựa không ngừng vó, truyền tin không ngừng để cho Côn Lôn Sơn hay tin này mà chuẩn bị ứng chiến.

Trong lúc những người trong Thiên Hồng Biệt Điện còn nghỉ ngơi ở giữa lưng chừng núi, thì trong Thiết cầm cự đã nhận hung tin vì vậy mà họ chuẩn bị đầu đó hần hoi, chờ đối phương đến nơi tức khắc tung ra một đòn hạ mã oai, ngó hầu diệt nhục khí của người trong Biệt Điện Thiên Hồng.

Dưới ánh đèn sáng choang, Quang Minh tả sử trong thấy có một người đàn ông tuổi lục tuần, mình ngồi trên một chiếc xe nho nhỏ phía sau hai nàng đệ tử Côn Lôn từ bên trong thông thả đẩy ra.

Người ngồi trong xe phe phẩy quạt trắng trong tay, chờ cho ra đến chỗ chân đường, mới khoát tay ra dấu cho ngừng lại. đoạn mỉm cười hỏi những người mới đến :

— Chẳng rõ quý vị cao danh qui tính ? Nửa đêm chẳng nề đông tuyết đến đây có điều chi chỉ bảo ?

Quang Minh Tả Sư chấp tay xá chào nói :

— Kể hậu sinh này què mùa dốt nát, ít khi đi đứng nên không biết tiền bối ngồi trong xe đó phải là Thiết Cầm Tiên sinh ?

Hà Thái Xung phe phẩy chiếc quạt cán ngà, điềm đạm trả lời :

— Không ngờ cái tên hèn của gã tàn phế này còn có người đời biết đến, thật là vạn hạnh.

Quang Minh Tả Sư cao giọng nói :

— Lời nói người này thật là ung dung trầm tĩnh, thần sắc cực kỳ nghiêm trang, thật không ngờ là nhân danh làng võ.

Thì ra người ngồi trên xe đó, chính là Thiết Cầm Tiên Sinh Hà Thái Xung, cựu chương môn của Nga My phái I

Từ khi ông bị Viên Chân đá bay xuống núi vì tể một vợ rất đau, gào cút dưới hai bàn chân bị chấn động quá mạnh, nên hoàn toàn tê liệt...

Hai mươi năm nay, ông phải dùng chiếc xe nho nhỏ này làm phương tiện đi đứng trong Thiết Cầm Cự.

— Kể Hậu sinh đây vốn là Quang Minh Tả Sư của Minh Giáo, ngày hôm nay vì công việc quá ư cần kíp phải quấy rầy Tiên sinh trong đêm khuya canh vắng thật là đắc tội... Nhưng vì lệnh của Giáo Chủ đã ban ra, nên chúng tôi muốn thác cũng chẳng dám thi hành.

Hà Thái Xung hoang mang bất quyết, không biết đưa con cưng của mình xuống dưới kinh thành đã gây ra những việc sóng gió nào. đến nỗi người trong Minh giáo phải điều binh khiển tướng, hỏa tốc đến Thiết Cầm Cự với thế dữ dằn như vậy ?

Đoạn cất tiếng hỏi :

— Tả Sư chẳng nề đường xa vạn dặm, hỏa tốc đến đây, vậy việc chẳng tầm thường, chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?

Tả Sư trả lời :

— Nếu chẳng có điều cần kíp, quả thật chẳng dám quấy Tiên Sinh. Chỉ vì mấy hôm trước đây quý phái vì Chương môn có lời đời gót đến

Biệt Điện Thiên Hồng, chẳng may Biệt Điện lại phát hỏa... và trong cơn hỗn loạn, Biệt Điện Thiên Hồng không may lại mất đi vài ba món bảo vật giá trị liền thành... Vì vậy mà Giáo Chủ chúng tôi ban cấp lệnh, bảo chúng tôi hỏa tốc đến Côn Lôn Sơn này, tìm Hà Thiếu Chương Môn hỏi cho mình bạch...

Nói đến đây, Tả Sứ đưa mắt nhìn quanh dường như có ý muốn tìm Hà Phủ, đoạn hỏi tiếp :

— Chẳng hay Hà Thiếu Chương Môn có tại gia ?

Thiết Cầm Tiên Sinh buông tiếng cười ròn, nói :

— Máy hôm trước nó về kinh đến nay mà chưa trở lại, chẳng hay Thiên Hồng Biệt Điện đánh rơi vật chi, có thể cho kẻ hèn này được biết ?

CHI - THƯỢNG - LƯU - ANH - TẢO - THIÊN HỒNG - VẠN - TỬ - HƯƠNG...

Bấy giờ lục lượng trong Minh Giáo chia làm bốn đạo, thấy đều lục tục nối tiếp nhau lọt vào bên trong Thiết Cầm cư, lần lần bao vây Thiết Cầm Tiên Sinh vào giữa cả thấy đều giương cặp mắt chăm nhìn Thái Xung không nháy mắt.

Tả Sứ đưa mắt nhìn quanh, thấy bên mình đã tề tựu đủ mặt với ngựa mặt cười rang rang, trả lời :

— Nói ra thật một điều không tốt cho triều đình, mà cũng là điều bất cập của Minh Giáo.. Có lẽ Tiên Sinh cũng biết đương kim Hoàng Đế có ba viên ngọc quý. !

Hà Thái Xung giật mình hỏi :

— Nghe những tay chơi ngọc nổi danh thường đồn rằng thánh hoàng có ba viên ngọc mà liền thành không đổi là : Tị Hỏa, Tị Trần và Tị Thủy.

Tả Sứ hạ thấp giọng nói :

— Có điều đáng tiếc là ba viên ngọc quý này lại mất luôn một lượt, trong cái đêm mà Hà Thiếu chương môn vào viếng Biệt Điện Thiên Hồng..

Thiếu Xung hơi giận nổi lên, ông ta vốn biết tánh con mình không bao giờ tham những vật ngọc ngà châu báu, đến nỗi phải làm mất thanh danh của Côn Lôn.

Ông trả lời nghiêm giọng :

— Nghe đồn rằng trong Thiên Hồng Biệt Điện là nơi tập trung hết những môn kỹ hoa dị thảo trong thiên hạ. Vì vậy mới có tên Thiên Hồng, rút hai câu thơ trong sách Quảng Quấn Phương Phò) :

«Chi Thượng lưu anh bảo,

«Thiên Hồng vạn tử hương ..

Thăng Hà Phủ của ta vốn là ưa kỳ hoa dị thảo, nếu bảo rằng trong Thiên Hồng Biệt Điện mất đi bông hoa quý, thì... còn có thể nghĩ ngờ con ta, chứ còn ngọc quý thì... một đóa Mẫu Đơn Hồng đánh đổi với một viên ngọc hồng.. chưa chắc nó khứng...

Tả Sứ nghe nói tới đây, lại rào mắt nhìn quanh khu vườn này quả nhiên trăm hoa đua nở, mặc dù so với kỳ hoa dị thảo trong Biệt Điện Thiên Hồng kém chút phần xa hoa lệ nhưng mặc dù bây giờ mùa đông gió rét nhưng những cành hoa trong vườn này vẫn đâm chồi nảy lộc, chẳng sợ khí âm hàn.

Trong những cành cây kẻ tả, lại tiết ra một mùi hương dịu dịu, dù trong Biệt Điện Thiên Hồng cũng chưa chắc người được mùi hương này kỳ dịu như thế.

Dù vậy, nhưng Tả Sứ là một người tính tình cương nghị vượt đường nghìn dặm đến đây, chẳng lẽ vì nghe mấy câu nói của Thiết Cầm Tiên Sinh mà lại thay đổi ý kiến vì vậy ông ta tiếp tục nói :

— Giáo chủ có lệnh truyền cho chúng tôi lên đây phải giáp mặt cho kỳ được Hà Thiếu Chương Môn hỏi vài lời mình bạch, bằng không thì chúng tôi phải luân phiên nhau mà đây xe đưa Tiên sinh xuống kinh thành ngao du một chuyến.

Câu nói này của Quang Minh Tả Sứ vừa buông ra, thì những đệ tử trong Côn Lôn Sơn phải thấy đều gạn sùng sục.

Côn Lôn phải đánh sang đất Bắc, đầu cho một tên đệ tử tầm thường cũng chưa chắc có ai dám buông lời vô lễ.

Một tên đệ tử Côn Lôn từ phía sau lưng của Hà Thái Xung thỉnh lĩnh bước xéo ra, nói :

— Ngoài này gió rét căm căm, xin Lão Chương bước vào bên trong yên nghỉ.

Đoạn không chờ cho Hà Thái Xung ra lệnh, khoát tay ra dấu cho hai người đệ tử đẩy xe lui vào bên trong.

Tả Sứ thấy người này tuổi độ tứ tuần, thân hình dong dỏng cao, mặc dù hơi ốm, nhưng bộ đi tướng đứng thật là lanh lẹ.

Rõ ra người này tên là Hà Hương Thiên Lý, vốn là một người anh một họ với Hà Phủ, vì kiếm thuật tài tình, xếp vào hàng bậc nhất của phái Côn Lôn Sơn, nên chúng đệ tử rất là kính nể.

Thế nên lời nói của Hà Hương Thiên Lý vừa dứt, hai người đệ tử tức khắc đẩy xe trở tới đảo nhẹ một vòng, đoạn đi vào bên trong.

Nào ngờ đầu bánh xe chỉ lăn được mấy vòng, chiếc xe chưa kịp đi khuất, thì thân hình của Tả Sứ bỗng nhiên dấy động như một

con chim bằng, vỗ cánh giữa nền trời rộng, trong nháy mắt đã vượt qua khỏi đầu của Hà Thái Xung, từ từ rơi xuống chận ngang trước đầu xe.

Thân hình của Tả Sứ chưa rơi xuống đất, thì từ sau lưng của Hà Thái Xung đã vọt ra một người.

Trước khi ra đi, Dương Giáo Chủ đã có kẻ sơ đường đi nước bước cùng những nhân vật đáng kể trong hàng ngũ Côn Lôn, để chàng Tả Sứ được hiểu sơ qua, thành ra bây giờ ông cất tiếng hỏi rằng :

— Thấy dung nhan của huynh đài hào hoa phong nhã, chắc có lẽ Thiên Lý Hương...

Thì ra Thiên Lý Hương chính là biệt hiệu của Hà Hương Thiên Lý. Ông ta nghe đúng tên mình, bất giác cả cười, nói :

— Tôi chính là Thiên Lý Hương, nghe đồn Song Cầu của Tả Sứ, vang danh giang hồ, hôm nay được gặp mặt thật là phi chí bình sanh.

Lời nói này làm cho Tả Sứ giật nảy mình, thì ra quả thật món binh khí tùy thân của ông ta chính là một cặp Song Cầu.

Chỉ có điều kể từ khi ông ta gia nhập Minh Giáo đến nay quả thật chưa hề gặp phải một trường hợp nào làm cho ông ta phải xử dụng binh khí của mình.

Nhưng tại làm sao tên Hà Hương Thiên Lý này lại biết và nói ra thì trảng phắc.

Tả Sứ bật lên một tiếng cười nói :

— Người ta đồn phái Côn Lôn có tánh tò mò, quả thật chẳng sai...

Nói chỉ đến đây, thì trước mặt của ông ta bỗng giương loang loáng... một mũi trường kiếm đâm vào tới trước mặt của ông bằng một chiều hướng lạ lùng khôn tả.

Càng trong lúc ấy, có tiếng của Hà Hương Thiên Lý vang lên :

— Đã có Thiết Cầm Cự thì nên bỏ thói ngông cuồng vô lễ...

Câu nói chưa được phân nửa, thì mũi gươm chỉ còn cách lòng ngực của Tả Sứ chừng bảy tấc mà thôi...

Hoàn cảnh bất buộc Tả Sứ phải đảo mình sang tả nửa vòng để tránh khỏi tầm uy lực; ông ta hỏi :

— Hà Hương Tiên Sinh không hỏi trước hỏi sau, thì vội vàng xuất thủ, không sợ người trong võ lâm cho là kẻ vô phu bay sao?

Hà Hương Thiên Lý trả lời :

— Phái Côn Lôn xưa nay chẳng quen những cử chỉ vô phu nhưng đối xử với bạn người (thất phu) thì phải có cử chỉ vô phu.

QUANG MINH TẢ SỨ TỪ ĐIỆN THỌ DỊCH

Tả Sứ nghe người này nói chuyện đầy vẻ ương ngạnh, biết rằng một trận đại chiến sẽ bùng nổ ngay trong tức khắc.

Trong dạ nghĩ thầm :

(Hôm nay ta đến đây cũng như lọt vào chỗ hang hùm mọc rân nếu chẳng xuất kỳ bất ý ra tay, thì họ sẽ hung hiểm không biết chừng nào, bây giờ muốn thành công thì trước hết phải kiếm chế cho được thằng Thiết Cầm Cự này đã)

Nghĩ đoạn quay sang chúng tả hữu của mình, nói :

— Có người anh em nào rảnh tay hãy bước ra để ta đọc thiệu đấu với thằng thất phu này vài đường.

Tả Sứ nói chưa dứt thì Hà Hương Thiên Lý đã quát lên một tiếng, tiếng quát chưa dứt, thì từ phía sau lưng của Tả Sứ đã bay vọt ra một người...

Người này tay cầm một miếng Thiết Dài, đánh vào giữa mặt của Hà Hương Thiên Lý một đòn ác liệt.

Côn Lôn phái xưa nay thiên nghệ nghề múa gươm thì trọng về đường mềm dẻo, nay thấy kẻ đối thủ của mình xử dụng một món binh khí nặng nề. Hà Hương Thiên Lý bất giác trong dạ mừng thầm.

Mặc dù ông ta đấu khẩu với Tả Sứ, nhưng mà đã tra gươm vào vỏ, bây giờ thấy tấm lịch bại tách gió, bay tới một cách ồ ạt như núi sụp thành nghiêng, nhưng sắc mặt của Hà Hương Thiên Lý vẫn ung dung điềm tĩnh, chờ cho miếng Thiết Dài trở tới còn cách trước mặt mình một thước...

Thình lình bàn chân tả của ông ta mới nhón gót một cái...

Cái nhón gót nhẹ nhanh như Hà Hương Thiên Lý làm cho ông lệch sang phía hữu chừng năm tấc...

Bàn tay hữu của ông mới khoát nhẹ ra sau một cái, và thanh trường kiếm đeo lưng lẳng bên vai của ông ta mới tuốt ra khỏi vỏ...

Bảo kiếm vào tay, chưa kịp loang nhẹ một vòng để lấy trớn, ông ta đã dùng một thủ pháp nhanh nhẹn đến đột ngột, trảm một đường vào phía tả bên hông của đối phương.

Xuất thủ thật là nhanh nhẹn và tài tình đến một người già giặn kinh nghiệm là Tả Sứ mà cũng không bao giờ ngờ trước...

Cách tấn công của miếng Thiết Dài thật mạnh bạo bao nhiêu, thì lối trả đòn của thanh trường kiếm nhẹ nhàng bấy nhiêu...

Al nấy chưa kịp nháy mắt, thì thanh kiếm của Hà Hương Thiên Lý đã vọt một đường ăn sâu vào hông của người cầm Thiết Dài chừng ba tấc...

Đúng vào lúc lưỡi gươm bị cắt vào da chính vào lúc từ trong cơ thể của người cầm Thiết Dài có một tia máu bắn ra giữa khoảng đêm trường mờ mịt, thì...

Quang Minh Tả Sứ bằng một tốc độ nhanh hơn tốc độ thanh gươm của Hà Hương Thiên Lý, lòn qua chỗ hai người giao chiến, lướt tới trước đầu xe của Hà Thiếu Xung.

Cơ thể của ông ta chưa tới, thì một ngọn ngân câu bằng bạc lóng lánh sáng ngời đã bay tới với một tốc độ kinh thiên bằng một chiều hướng lạ lùng, móc một đường mảnh liệt vào giữa yết hầu của Hà Thiếu Xung.

Hà Hương Thiên Lý kinh hoàng thất sắc, thì ra Quang Minh Tả Sứ dụng tâm cực kỳ cay độc, ông ta chẳng biết tay hy sinh một con chốt đầu, làm cho mình say sưa vì chiến thắng mà mở đường tấn công Hà Thiếu Xung bằng một đường chớp nhoáng...

Hà Hương Thiên Lý ứng biến vô cùng thần tốc, tức khắc tung ra một hữu cước, đá bay cái xác không hồn của (con chốt đầu) đoạn mượn sức của chiếc đá đó mà bay vọt về phía Tả Sứ.

Thanh trường kiếm trong tay của Hà Hương Thiên Lý lấp loáng dưới bóng đèn mờ ảo, đâm vọt tới một nhát vào đúng hậu tâm của Tả Sứ, ý thế dùng thế Vây Ngụy Cứu Triệu mà cứu nguy cho Hà Thiếu Xung...

Nhưng sự hấp tấp của Hà Hương Thiên Lý thành ra một việc thừa, vì rằng khi ngọn Ngân Câu của Tả Sứ chỉ đi ra được một nửa thì hai nàng đệ tử Côn Lôn giữ trách nhiệm đẩy xe cho Hà Thiếu Xung bỗng thình lình lướt nhanh hai vòng thâu áo...

Hai vòng tròn này đưa thân hình của hai nàng tạo thành một thế gọng kìm, tấn công tả hữu lưỡng biên của Tả Sứ bằng hai ngón tay kinh dị.

Hai ngón tay của nàng thoảng mềm như cộng bún, nhưng kỳ thật cứng rắn vô cùng.

Một nàng tấn công huyết Kỳ Môn dưới hông, một nàng thì kích huyết Phong Thị trên đùi, nằm trên đường Túc Thiếu Lương Đom Kinh...

Ngón tay chưa tới thì cường phong đã căng tới, làm cho hai trọng huyết phải tê rần...

Trong tình thế này, Tả Sứ không thể không thu tay liêu trở về để bảo vệ huyết Kỳ Môn cùng trong một lúc, bàn tay tả của ông về một vòng tròn khéo léo, đưa ngón tay của nàng thiếu nữ tấn công vào huyết Phong Thị cho bật trở vào xe, muốn dùng lực lượng của đối phương phản công lại đối phương.

Nào ngờ đầu Hà Thiếu Xung nằm dựa giữa vào thành xe, cặp mắt lờ mờ như một người buồn ngủ bấy giờ bỗng nhiên thình lình ngồi phắt dậy.

Ông ta trở tới, thì trong ống tay áo phía hữu, bỗng có cầm một cây quạt bằng ngà thò ra, đâm vào một đường sấm sét vào giữa trán của Tả Sứ...

Hà Thiếu Xung là một tay võ học đại tôn sư đây, ông thì hư mất hai chân, không thể tự do đi đứng như xưa nữa.

Hoàn cảnh bất buộc ông ta phải nằm đó bó gối một nơi mà nghiêng ngả vô công, vì thế mà lối xuất thủ của ông ta cực kỳ cay độc.

Cán quạt của ông ta mềm mại là thế, thật ra bên trong có nghiêng ngả vô công và một tiềm nội lực động địa kinh thiên, có thể làm gãy búa đá nát như chơi.

Cũng như một tia chớp nhoáng giữa nền trời đen tối, cán quạt ngà của Hà Thiếu Xung đâm vào vào huyết Thần Dương...

Huyết Thần Dương là nơi đầu dây mối nhợ của con đường tốc mạch thì mất tánh mạng như chơi, bằng như bị đối phương diêm nhẹ, thì đôi hai mắt, lỗ mũi hết biết mùi, khứu giác hoàn toàn tê liệt.

Tả Sứ chưa kịp hoàn toàn phá giải hai đòn đánh ép hai bên thì cán quạt của Hà Thiếu Xung đã sắp sửa gần kề huyết đạo, tình thế thật nguy hơn chỉ mảnh treo chuông!

Đang tấn thối lưỡng nan thì bỗng nhiên sau lưng mình gió dấy vì vèo, thì ra thanh gươm của Hà Hương Thiên Lý lúc bấy giờ cũng tiến vào trong huyết Hồn Môn như một con rắn độc.

Như vậy là tay đầu nào của Minh giáo, lãnh đạo chúng cao thủ trong Biệt Điện Thiên Hồng xâm nhập vào Thiết Cầm Cừ trong chớp mắt phải nằm trong tình trạng tứ diện thọ địch.

Cũng vào lúc tình thế như nghìn cân treo sợi tóc, Quang Minh Tả Sứ sẽ mất mạng ngay trong nháy mắt, bỗng thình lình... Cỗ xe của Hà Thiếu Xung đang ngồi ở trên ấy thình lình giật bắn về phía hậu... làm cho cán quạt ngà ngã ra đâm vào huyết Thần Dương vì xe giật hậu nên tâm tay đã hết mà cán quạt vẫn chưa tới.

Vô lâm cao thủ giao đấu cùng nhau, chỉ hơn thua trong gan tấc, vừa thoảng thấy áp lực trên huyết Thần Dương của mình giải tỏa, và

chiếc xe bắn lui về phía sau thân hình của Tả Sứ tốc tốc bắn và chênh chếch về phía trước để rồi thoát ra khỏi vòng vây trong kẻ tốc đường tơ.

GIÁO CHỦ BẤT THẦN GIẢNG LÂM

Bao nhiêu động tác đó biến chuyển ra nhanh như cơn gió thoảng, làm cho ai nấy thấy đều kinh ngạc...

Đến khi Tả Sứ thoát nguy rồi mới phát ra một tiếng lệnh, thế là những người trong Biệt Điện Thiên Hồng đồng nhất tề xông hỗn chiến.

Trong Thiết Cầm Cự bóng gươm loang loáng đấu chiến tung bừng ác liệt.

Tới chừng đó, Hà Thiếu Xung mới biết tại làm sao mình sắp sửa kèm chế được đối phương thì bỗng có người thọc gậy bánh xe.

Hai người đệ tử nữ đẩy xe cho Hà Thiếu Xung vốn là hai tay kiếm pháp lừng lẫy nhất trong nhóm đệ tử Cồn Lôn, theo đẩy xe ông ta hơn mười năm trước.

Vì ngày thường thân cận được với lão Chương Môn, những điều mắt thấy tai nghe đều là những tinh hoa tuyệt học trong môn phái, nghệ điểm huyết lại tài tình khôn tả.

Thiếu Xung biết ngày nay mình đã nên người tâm phể thế nào cũng có một ngày kia thù nhân cũng có thể tìm đến đây.

Đã là người trong võ lâm thì bất cứ ai cũng có năm ba kẻ thù lợi hại, vì thế mà ngày đêm ông ta hết sức truyền thụ võ nghệ cho hai nàng đệ tử này, để dùng trong khi ngộ biến.

Ông ta lại suy ngẫm ra một lối phối hợp tay ba dễ tấn công những kẻ thù dám bén mảng đến gần xe mà vuốt râu hùm.

Thế tấn công ban nãy ba người phối hợp tung ra đó chính là đòn Song Phong Nhất Điện.

Hai thế công lưỡng biên của hai nàng chỉ là hư thế, cố tình làm cho đối phương đề hồ Trung Cung, và Hà Thiếu Xung mới từ trong xe dùng cán quạt mà thừa cơ điểm vút ra:

Đúng vào thế vô siêu phạm nhập thánh này sắp sửa thành công thì người trội nhất trong Minh Giáo vòng ra sau xe thò một bàn tay kéo nhanh chiếc xe cho hắn lùi trở lại...

Chẳng ngờ một thế vô phối hợp của ba người tài tình như thế mà lại bị phá vỡ do sự ứng biến khôn khéo của đối phương, ông ta càng suy nghĩ càng lấy làm uất ức.

Bây giờ đối bên đã ủa vào hỗn chiến, tài hữu của ông ta chỉ còn

có hai nàng đệ tử thân tín, và Hà Hương Thiên Lý thấy đối phương bất thành linh tấn công Hà lão Chương Môn như thế, bây giờ cũng không dám ơ hờ, ông ta không tham gia vào chiến trận, mà hăm hừ, đứng trước đầu xe của Hà Thiếu Xung trợn trừng cặp mắt nhìn xem thế trận.

Bên phía Thiên Hồng Biệt Điện thì Quang Minh Tả Sứ cùng với Viên kỳ Chủ cũng đứng bên ngoài lược trận.

Đôi mắt của ông ta luôn luôn nhìn vào chiến trận sôi động, nhưng lỗ tai của ông ta thì cứ theo dõi sự động tĩnh của Hà Thiếu Xung từng li từng tí.

Trong lòng của ông ta sẵn sàng chờ đợi, hề có dịp may thì lại tức khắc xuống tay, bắt cho kỳ được Hà Thiếu Xung trở về Biệt Điện Thiên Hồng.

Trong cơn não của ông ta cũng quay cuồng sôi động như cảnh chiến trường lúc bấy giờ...

Ông không ngớt dùng trăm nghìn phương pháp tìm cho ra cách phá giải cái thế phối hợp ba người một cách lạ lùng của ba thầy trò Hà Thiếu Xung.

Nếu có phải giải được cái thế liên hoàn đó, thì tính mạng của Hà Thiếu Xung như một món đồ trong túi, muốn lấy giờ nào cũng được...

Bỗng ông ta khẽ quay đầu lại, nói nhỏ vào tai của Kỳ Chủ Hoàng Thiếu Hoa vài câu ngắn ngủi...

Bây giờ tiếng binh khí giữa đôi bên va chạm vào nhau vô cùng mãnh liệt, tiếng càn cạt vang lừng cả Thiết Cầm Cự, nên lời dẫn đạo của Tả Sứ, chẳng lọt vào tai của Hà Thiếu Xung và ba người đệ tử đứng chung quanh...

Câu nói của Tả Sứ vừa dứt, thì bỗng nhiên Hoàng Thiếu Hoa cất lên một tiếng hú vang lừng, đoạn cất mình nhảy bay vào vòng chiến.

Đặt chân vào vòng chiến đấu, thì binh khí của hắn đã tuốt tay ra, chung quanh mình của Hoàng Thiếu Hoa hừng lên một vầng ánh sáng, rồi có tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe loảng xoảng.

Thế rồi vầng ánh sáng ấy dần dần chìm sâu vào giữa chiến trường.

Hoàng Thiếu Hoa khuất dạng chẳng bao lâu, bỗng thình lình Quang Minh Tả Sứ thét:

Anh em dừng tay lại, Giáo Chủ tới...

Lời nói của Quang Minh Tả Sứ dùng một nguồn nội lực hùng hồn thâm hậu đưa ra nên nghe lồng lộng.

Người trong Biệt Điện Thiên Hồng thật có tinh thần kỷ luật, vừa nghe thấy mệnh lệnh thì tức khắc thôi lui, thu hồi binh khí.

Đúng vào lúc bầu không khí vô cùng sôi động thình lình ngưng lại, thì...

Từ trên, một cánh cây cỏ thụ nơi hướng Tây Bắc, chợt có một chiếc bóng người lanh tẹ bay xuống thân pháp cực kỳ huệ dạng.

Dưới ánh đèn mờ, chưa trông thấy mặt mũi người này ra sao, nhưng chân của người này vừa chạm đất, thì thân hình tức tốc lướt thẳng về phía chiếc xe của Hà Thiếu Xung.

Hà Hương Thiên Lý thất sắc kinh tâm, người ta hằng nghe danh Dương Tiêu Giáo Chủ nhập thánh siêu phàm nếu để cho người này xáp gần mình của Lão Chương Môn thì thật là lành ít dữ nhiều.

Bởi có ý tưởng đó mà cũng chung một lúc, Hà Hương Thiên Lý cũng loan gươm xông tới, cản ngang trước mặt của người mới đến.

Đúng vào lúc thân hình của hai người sắp sửa chạm trán với nhau, chỉ còn cách biệt trong vòng một trượng, thì có mấy tiếng kinh hoàng rú lên...

Trong tiếng rú, thân hình của Quang Minh Tả Sứ bằng một tốc độ kinh hồn, lộn qua sau lưng của Hà Hương Thiên Lý mà trở tới trước đầu xe của Hà Thiếu Xung...

Sự kiện diễn biến ra tương tự như ban nãy, nghĩa là Quang Minh Tả Sứ cũng quay một chiều hướng ban nãy mà tấn công vào chính diện của Hà Thiếu Xung.

Nhưng thế công của ông ta chưa bộc phát, thì hai nàng đệ tử đây xe cũng đảo nhẹ hai vòng, tấn công vào hai bên tả hữu của Tả Sứ bằng hai đòn kinh dị.

Lần đầu tiên vì bất kỳ xuất ý, tình trạng quá ư gấp rút, nên hai nàng này phải dùng chỉ công để diêm huyết, còn bây giờ thì nhằm giữa lúc chiến cuộc đang hồi quyết liệt, nên hai bàn tay bút măng của hai nàng luôn luôn phòng hồ đặt trên chuôi gươm.

Bởi thế bây giờ hệ thân hình của hai người xuất động, trường kiếm đã ra khỏi vỏ và đồng tưng ra hai đường gươm thật là sắc sảo.

Một nàng thì trầm vào đuôi phía hữu, còn một nàng thì đâm vào một mũi vào huyết Thiêng Tông nơi bả vai bên trái.

Đường trầm ào ạt và mạnh bạo bao nhiêu thì thế đâm êm ái bén nhọn bấy nhiêu, nhưng vị trí thấy đều vô cùng chính xác...

Chính vào lúc đó thì trước ngực của Quang Minh Tả Sứ loé ra một đạo hào quang, thì ra Ngân Cầu của ông ta đã xuất thủ...

Ngọn cầu liêm bằng bạc này vẽ nhanh một vòng tròn từ tả sang hữu, để rồi phá giải hai đòn tấn công của hai nàng đệ tử một cách vô cùng kỳ diệu...

NẠN NÀY CHƯA HẾT THÌ TẠI KIA ĐÃ ĐẾN

Ba món vũ khí còn đang xoắn tít vào nhau, thì cán quạt ngà của Hà thiếu Xung đã phát khởi thế công, vào vào diêm tới một đường vào dưới rốn của Tả Sứ.

Chỗ ấy chính là huyết Động Đan Điền tập trung sức mạnh của người luyện võ.

Tả Sứ trong dạ cả mừng, ông ta sở dĩ chuyển cho Hoàng thiếu Hoa trà trộn trong giữa trường tranh đấu, đoạn bất thần phao truyền tin giáo chủ giảng lâm ngỏ hầu đánh vào đầu chúng Côn Lôn đệ tử một đòn cầu nào...

Đồng thời thực hành cái kế Điều Hồ ly Sơn, dụ cho Hà Hương Thiên Lý xông ra khỏi vòng hộ vệ của Hà Thiếu Xung khởi thế tấn công.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi giả vờ đứng lướt trận chứ trong đầu não của Tả Sứ luôn luôn đảo lộn những ý nghĩ của mình, tìm cách phá giải có lối tấn công ba mặt lạ lùng nọ...

Cán quạt của Hà Thiếu Xung vừa bay ra một nửa, thì lướt Ngân cầu bên tay hữu của Tả Sứ cũng ré lên, đỡ vệt cán quạt ngà của Hà Thiếu Xung.

Hai món binh khí đặc biệt của hai tay cao thủ này vừa chạm vào nhau, thì ngọn Ngân Cầu bên tay tả của Tả Sứ cũng vừa phá giải xong thì hai đòn của hai nàng đệ tử...

Rồi như một con thỏ sút chuồng, bàn tay tả của Quang Minh Tả Sứ vẽ nhanh một vòng tròn qua một tốc độ chưa từng thấy...

Thiếu Xung năm nay gần 70 tuổi, kinh nghiệm chiến đấu dồi dào không biết bao nhiêu mà kể, thế mà cũng không ngờ cái vòng tròn kia đã đưa cánh tay tả của đối phương luôn qua phía hậu của mình móc một đường ác liệt vào sau óc...

Cùng trong một lúc, nhờ sự xê dịch để tấn công đó mà Tả Sứ đã giấu được trọng huyết Đan Điền.

Trong một phút giây biến động nhanh đến tột cùng, thì sau lưng của Hà Thiếu Xung gió đầy vì vèo, ngọn Ngân Cầu chiếu đúng vào huyết Tào Khê mà móc một đường ác liệt.

Huyệt Đào Khê là nơi hợp của hai đường Đốc Mạch và Dương Duy, bên ngoài là huyệt Đào Khê mà đi sâu vào là huyệt Diên Tuyền.

Vì vậy nơi vị trí này tuy là một huyệt, nhưng sự thật là hai. Nhất là huyệt Liên Tủy lại là trong khu quang trọng nhất là sinh mạng con người, là tổng trạm thần kinh của đầu não, nếu bị diễm phát thì thần kinh thoát loạn, bản thân trên hoàn toàn bị tê liệt.

Ai am tường về huyệt đạo, trong thấy tình thế này thấy đều thoát mồ hôi lạnh, về phía sau hậu tâm của Hà Thiếu Xung hoàn toàn trống trải, vì Tả Sứ đã khôn ngoan dùng kế Điều Hồ Ly Sơn dụ đi cả rồi.

Bây giờ chỉ còn có hai người đệ tử là đứng gần nhất, nhưng cả hai nàng này thấy đều bị Tả Sứ dùng một thân pháp dị kỳ ấn giữ cả đường tiếp ứng...

Trót năm này, Quang Minh Tả Sứ chưa hề dùng tới Ngàn Cầu của mình xuất trận một lần nào không ngờ ngày hôm nay đến núi Côn Lôn, vừa đem ra sử dụng thì kỳ khai đặc thẳng bất giác buông ra chuỗi cười đắc ý...

Nào ngờ đầu tiếng cười của ông vừa nổi lên thì cỗ xe của Hà Thiếu Xung bỗng thình lình lặn bánh vọt tới như một con ngựa bất kham...

Toàn thể Côn Lôn đệ tử thấy đều thờ phào một hơi khoan khoái như người trút được một gánh nặng nghìn cân...

Quang Minh Tả Sứ tức vờ ngực, thấy con mồi đã lọt vào tay mình mà lại xảy đi.

Liếc mắt nhìn xuống chân mình, thấy có một lưỡi gươm loang loáng trảm vào ống chân của mình một đường như chớp!

Tả Sứ mới sực hiểu, tại làm sao cỗ xe của Hà Thiếu Xung lại vọt tới phía trước, đã cho lão già họ Hà thoát chết.

Nguyên nhân vì có một nàng đệ tử cận vệ muốn lướt tới tiếp cứu lão Chương Môn, nhưng bị Quang Minh Tả Sứ cản lại, trong phút nguy nan cùng cấp, nàng phải phục mình sát đất, nhưng muốn lọt qua khỏi hai chân của người này cũng là một việc thiên nan vạn nan.

Trong trí của nàng sực nhớ tới, ban nãy người trong Biệt Điện Thiên Hồng đi đẩy xe mà cứu Quang Minh Tả Sứ, vậy thì bây giờ sao nàng không đẩy xe mà cứu lão Chương Môn?

Nhanh như chớp, nàng này quay nhanh đốc kiểm, thò nhẹ qua hai chân của Tả Sứ gác chiếc giòng sắt dùng để chèn cho tay trên đốc kiểm qua, vành xe đoạn kéo mạnh một cái.

Nàng đệ tử cận vệ kia nghĩ tới, thì Quang Minh Tả Sứ cũng nghĩ

tới, vừa thoáng thấy biến động bất thường, ông ta lập tức cất mình nhảy lên.

Đường gươm của nàng Côn Lôn đệ tử kia quá ư thần tốc, cái cất mình của Tả Sứ nhanh nhẹn dường ấy mà cũng bị lưỡi gươm vọt đứt một mảnh ống quần.

Liên lúc đó, Tả Sứ đã uốn mình giữa không trung, ngọn Ngàn cầu bên phía hữu từ trên đánh xuống giữa đỉnh đầu một đường như trời giáng...

Cái kéo của nàng cận vệ kia ban nãy đã dùng hết sức bình sanh, bánh xe của Hà Thiếu Xung chế tạo vô cùng êm ái, nên lướt đi vung vù, cái đánh vọt của Quang Minh Tả Sứ làm sao trúng đích.

Ngờ đâu món binh khí của Tả Sứ bỗng thình lình tuột ra khỏi lòng bàn tay, thẳng về phía trước, tốc độ nhanh như một đường tên.

Hà Hương Thiên Lý rú lên một tiếng kinh hoàng thấy lão Chương Môn của mình, nạn này chưa hết thì tai kia lại tới, thật là liên miên bất tuyệt.

Trón xe tuy nhanh nhưng ngọn Ngàn cầu của Tả Sứ còn nhanh hơn biết mấy, chỉ một cái nhảy mắt thì đã theo sát đầu của Hà Thiếu Xung.

Hà Hương Thiên Lý bất chấp tất cả, ông ta cất lên một tiếng hú vang lừng, dấy động thân hình trường kiếm tung bay...

Thân hình của ông ta chỉ cất lên chừng một thước, thì có một tiếng «càng» vang lên, trên đầu của Hà Thiếu Xung loé lên một tia sáng ngời...

Liên trong lúc đó, ngọn Ngàn cầu của Quang Minh Tả Sứ bất thần bị một vật đánh bật ngang rơi xuống đất...

Hà Hương Thiên Lý vẫn ngọn trón lù lù bay tới, nhưng khi còn cách Hà Thiếu Xung chừng một trượng thì trước đầu xe của lão Chương Môn bỗng thình lình xuất hiện một người.

Đó là một lão thân hình vạm vỡ, mặt vuông mắt sáng, thần sắc oai phong, trên tay cầm một xâu tràng hạt.

Hà Hương Thiên Lý càng thêm táng đờm, chưa biết đây là bạn hay là thù, hai chân chấm đất, thì trên đầu tường có một chuỗi cười rang rang...

Có một người nói:

— Đa tạ đại sư đã ra tay cứu trợ...

Tiếng cười vừa lọt vào tai, thì Hà Hương Thiên Lý tỉnh thần tỉnh táo, biết rằng Hà Thiếu Chương Môn đã về,

Ngần đầu nhìn lên quả thật (thấy Hà Phủ đang đứng sánh vai với một nàng thiếu nữ, mặt mày xấu xí, quần áo tả tơi dích thị một chị ăn mày...

Tả Sứ lộn mào một vòng giữa không trung, sà mình xuống đón món vũ khí của mình rơi mới trụ hình trên mặt đất.

Trông thấy một nhà sư mặc áo cà sa đỏ, ngang nhiên đứng trước đầu xe, Tả Sứ cười gằn nói :

— Đang vượt đường xa vạn dặm tìm Đại Sư, không ngờ Đại Sư lại đến !

BIẾT CON KHÔNG AI BẰNG CHA NGHE RA MÀ HIỂU THẤU TIM ĐEN

Thì ra nhà sư mặc áo đỏ kia chính là Viên Bình Đại Sư, nhờ khí lực mạnh mẽ hơn Hà Phủ và Sư Hồng Thạch nên tới trước chừng mười bước.

Vốn vạn mười bước đó mà ông ta kịp thời ném ra một viên chuôi rút ra trong xâu tràng hạt ném vào tới cứu nguy cho Hà Thiếu Xung.

Nghe Tả Sứ mở miệng là nói một câu nặc mùi khai hấn, Viên Bình diễm đạm hỏi lại :

— Chẳng rõ Quang Minh Tả Sứ muốn tìm tôi có điều chi chỉ bảo ? Quang Minh Tả Sứ lại giật mình, chẳng biết vì sao nhà sư này lại biết rõ tước vị của mình.

Ông ta chẳng ngần ngại, đi thẳng vào đề :

— Đêm trước Đại Sư cùng với nhị vị vào viếng Thiên Hồng Biệt Điện, chẳng may chúng tôi lại mất đi ba viên ngọc quý vì vậy bản Giáo Chủ mới sai chúng tôi cấp tốc theo đến đây để hỏi cho ra lẽ.

Viên Bình chấp tay diễm đạm trả lời :

— A Di Đà Phật, người xuất gia vốn có tính thần "tứ đại giai không", ngọc ngà châu báu là thân ngoại vật, quả thật bằng tăng không biết đến.

Tả Sứ ngửa cổ cười lên ha hả nói :

— Dù vậy ba viên ngọc Tị Hỏa, Tị Trần, Tị Thủy, của Đường Kim Hoàng Đế, trước không mất sau không mất, lại mất ngay vào cái đêm chư vị đến viếng Biệt Điện Thiên Hồng, vì vậy mà... dù sao chư vị cũng phải lãnh lấy phần trách nhiệm.

Bề ngoài tuy nói cứng nhưng kể từ khi nhắc trông thấy Sư Hồng Thạch và Hà Phủ đứng trên đầu tường thì trong lòng của ông ta dâm ra lo sợ.

Bởi lẽ chỉ có Hà Thái Xung tàn tật ngồi trong chiếc xe kia, mà chưa làm gì nổi họ thay, lẽ là bấy giờ lại xuất hiện một lượt tới ba tay Cao Thủ đã từng gây sóng gió trong Biệt Điện Thiên Hồng.

Trong trí ông ta nảy lên, một ý nghĩa :

« Ba người vào Biệt Điện Thiên Hồng, thì một người bảo rằng tra hoa nên không thích ngọc, còn một người thì bảo rằng vì xuất gia nên không ưa châu báu, suy ra thì cũng đúng, còn lại một người thì ăn mày lam lũ... »

Nghĩ đến chỗ ăn mày lam lũ, trong trí của Tả Sứ vùng lóc lên một tia sáng, hay là thủ phạm chính là bọn ăn mày lam lũ này.

Bởi vì mấy năm gần đây trong chốn giang hồ này tương truyền rằng Cái Bang đang cho người thu hết những ngọc ngà châu báu trong ngân giao, vậy thủ phạm rất có thể người trong Cái Bang.

Chỉ vì thế lực của Hội ăn mày lam lũ tràn khắp nước, vô công lại hùng hậu, vì thế mà giáo chủ đã đặt biệt cất riêng một đoàn người đuổi theo truy tìm Bang Chủ.

Tả Sứ thật không ngờ Cái Bang Bang Chủ lại xuất hiện tại Thiệt Cầm Cự, một nơi đầu não của Côn Lôn phái.

Vì vậy như dịp này hãy chuyển hướng tấn công về Cái Bang Bang Chủ, cầm chân người này ở lại may ra có thể truy tìm tông tích.

Bỗng nghe Viên Bình ha hả cười, nói :

— Minh giáo gần đây nghe thế lực của Triều Đình, chẳng còn xem người trong làng võ ra gì nữa... muốn trút kinh nghiệm cho ai là trút.

Tả Sứ chớp ngay cơ hội, cắt ngay câu nói của Viên Bình, để đưa sang ngã khác :

— Bang này tôi có nói rõ ràng ba viên ngọc mất đi trong cái đêm chư vị có mặt trong Biệt Điện, vậy thì trách nhiệm này ba vị đành phải chung... may sao cả ba vị đồng có mặt tại nơi đây, vậy xin có lời giao kết cho hắc bạch phân minh để tôi về trình cho Giáo Chủ được tường.

Nói tới đây Tả Sứ cất giọng quay sang Sư Hồng Thạch, nói :

— Gần mấy năm nay thiên hạ đồn rằng Cái Bang đang thu thập ngọc ngà trong ngân giao vậy chẳng biết trong lúc lửa dậy Thiên Hồng Biệt Điện, Sư Bang Chủ có thừa hư mà...

Lời nói của Tả Sứ vừa đến đây, thì bị một tiếng quát của Sư Hồng Thạch cắt ngang, nâng cất tiếng oang oang như lệnh võ :

— Cầm mồm lại nơi đây là Thiệt Cầm Cự chứ không phải Biệt Điện Thiên Hồng là nói phải lựa lời, cũng chẳng thấy ngọc ngà mà quên đều đạo nghĩa trong võ lâm...

Những người trong Côn-lôn phải nghe đến đây đồng bật lên những tiếng cười khinh bỉ, ai cũng biết rằng Sư Hồng Thạch có ý nói kháy Minh Giáo vì miếng dính chung mà quên khí phách của con nhà võ.

Hà Phủ trong tình thế, thấy đôi bên hăm hở với nhau, trong vốn có tâm sự riêng, rất sợ Thiên Hồng, làm cho giữa Hà Thiếu Xung và Dương Tiêu giáo chủ có chỗ hăm khích với nhau, vội và giải hoà :

— Ngoài này gió buốt căm căm, quý khách vượt đường xa vạn dặm đến đây, thầy đều được một mẻ, có sao chẳng vào bên trong cùng chung uống miếng rượu nhạo cho ấm lòng, vật đã mất đi thì thông thả sẽ tìm trở lại có sao đâu ?

Đệ tử Côn Lôn thấy người ngoài ngang nhiên xâm nhập vào Thiết Cầm Cự đánh nhau tới thật rơi máu đỏ, mà chương môn của mình nói một câu nhẹ nhàng dễ dãi như thế ai cũng làm kinh ngạc.

Những người có mặt tại đây, chỉ có một mình Hà Thiếu Xung và Sư Hồng Thạch là hiểu thấu dụng ý của Hà Phủ mà thôi.

Bởi vì Hà Thiếu Xung vốn biết tánh ý con mình thích người đẹp nay nghe những đêm tâm tởi Hà Phủ lần mò vào Biệt Điện Thiên Hồng thì đã đoán trúng phần nào tâm sự của con mình.

Riêng Sư Hồng Thạch lại càng hiểu một cách thâm thúy hơn, vì nàng chính là người đã đi la đường đi nước bước trong Biệt Điện Thiên Hồng, dụng tâm của nàng chính là dụng tâm của Hà Phủ vì vậy vừa nghe qua là Sư Hồng Thạch biết thấu đến tận đáy, nàng nói :

— Người trong Biệt Điện Thiên Hồng xô xát với Cái Bang trong Thiết Cầm Cự, thật là khó coi lắm ra có điều chỉ xích mích thì thật ra là khó lòng cho Hà Chương Môn, vậy xin Quang Minh Tả sư cắt bước ra ngoài kia đàm đạo.

TRỊNH TÂM THÌNH LĨNH TRẢ ĐUA

Lời nói này thật là giải đúng chỗ ngứa của ông ta nên Tả Sư trong lòng mừng rỡ, nói :

— Tốt lắm ngày hôm sau trở lại tạ tội với lão Chương môn về việc giữa đêm vào quấy phá Thiết Cầm Cự, nào bây giờ chúng ta cùng đi.

Cắt lời, chẳng đợi cho Hà Thiếu Xung trả lời ra sao, tức khắc khoác tay truyền lệnh, cho chúng thủ hạ lui ra.

Riêng về Sư Hồng Thạch cũng muốn làm cho mình bạch vấn đề, mặc dù trong mấy năm gần đây, người trong Cái Bang quả thật hết lòng thu thập cả ngà ngọc châu báu trong ngân giao, nhưng chẳng bao giờ đồng thủ đoạn để hèn cướp đoạt.

Hôm nay vô tình bị người trong Minh Giáo vu oan, trong lòng nàng vô cùng bức tức.

Vừa nghe Tả sư nói dứt, thì thân hình của nàng vọt bắn lùi ra phía sau, lộn mèo hai vòng giữa không trung, thoát ra khỏi Thiết Cầm Cự nhảy mất...

Thâm tâm Tả Sư muốn cầm chân Sư Hồng Thạch, vừa thoáng thấy nàng bắn lùi, tức tốc bay vù theo như bóng theo hình.

Bao nhiêu người theo ông ta thấy đều là những tay khinh công thượng đẳng, tức tốc đẩy động thân hình trong chớp mắt, trong Thiết Cầm Cự chỉ còn lại một mình Viên Bình Đại Sư là khách.

Hà Phủ vội nắm tay áo của ông ta, nói :

— Rất cảm kích khi được Đại Sư đến viếng Bảo Sơn, vậy xin Đại Sư quá bộ vào bên trong uống trà mà đàm đạo với gia phụ.

Viên Bình dùng dằng chưa quyết vì ông ta thấy Sư Hồng Thạch đơn độc mà ra đi, mà những người trong Biệt Điện Thiên Hồng thì chạy đều là hảo thủ.

Tục ngữ có câu Minh Hồ nan địch quần hồ, nếu một may Sư Bang Chủ mà có đâu chỉ bất trắc, thì chẳng hóa ra mình nửa đường bỏ rơi bạn đồng hành hay sao ?

Đang dùng dằng, bỗng nghe Hà Thái Xung nói :

— Sư Bang chủ tuổi nhỏ tài cao, nhưng đâu có xảy ra điều, chỉ bất trắc chẳng lẽ người trong phái Côn Lôn ngoảnh mặt làm ngơ. Đại Sư cứ yên trí vào bên trong đàm đạo.

Viên Bình nghe nói chẳng nỡ chối từ, nên theo chân Hà Phủ bước vào bên trong.

Thái Xung quay sang bảo Hà Hương Thiên Lý :

— Nhà người mau dẫn hai mươi người, sẽ lên theo thăm dò tình hình của Sư Bang Chủ ra sao ?

Đoạn phân ngôi chủ khách, truyền tả hữu mang trà ra đãi Viên Bình.

Thiếu Xung vì mang bệnh, nên hai mươi năm nay chưa hề rời khỏi Côn Lôn Sơn một bước, ngày hôm nay lại được Tiên bối của Thiếu Lâm cùng nhau trò chuyện rất tương đắc.

Đang chuyện trò hỏi về sức khỏe của Không Trí Chu Đại Sư, bỗng thỉnh linh từ chỗ xa xăm, có một tiếng lừng trời dậy...

Tiếng hét này vừa đập vào tai của mọi người, thì Viên Bình giật mình và là người đứng dậy trước tiên.

Bởi vì cái âm thanh của tiếng thét ấy là đích thị Cái Bang Bang Chủ. Nghe giọng nói náo nùng bi thiết kia, thì chắc có lẽ nàng đang lâm đại nạn.

Sự ước đoán của Viên Bình không sai, cách Thiết Cầm Cự năm dặm hướng Tây Nam đang triển khai một trường ác chiến...

Trận ác chiến này, một nàng thiếu nữ trung niên Sử Hồng Thạch đang lâm vào vòng nguy khốn...

Cũng như cách đó gần nghìn dặm đường trên ngọn núi Nga My cũng có người đàn bà đang lâm vào nguy khốn.

Người này chính là Triệu Minh Quân Chúa!

Cả hai người này là nữ trung hào kiệt, được người đương thời trọng vọng.

Nguyên tại Long Thiều Cờ Tự, trong lúc Hồng Phong đang rơi vào tình trạng nguy nan, bỗng đột nhiên có hai người xuất hiện.

Hai người này nhan sắc cực kỳ diễm lệ, một người lông mày huy hoàng như phù dung mới nở, còn một người thì băng giá lạnh lùng nguy nghiêm khôn tả.

Mọi người còn đang sửng sốt, bỗng sau lưng của Tịnh Tâm Sư Thái có một vị ni cô bước ra, cất tiếng nói rằng:

— Giáo Chủ phu nhân mười mấy năm nay không gặp mặt, dung nhan vẫn diễm lệ như xưa, thật là điều hiếm thấy!

Mấy tiếng «Giáo Chủ Phu Nhân» làm cho mọi người sống sót...

Trông thấy Vô Kỵ thò tay ra giải huyết, tay trái của bà ta vừa cử động được, bất thình lình tung ra một đòn Hắc Trảo, chộp nhẹ vào huyết Túc Tâm lý trên ống quyển của chàng.

Đôi mắt của Triệu Minh vô cùng bén nhạy, vừa thấy cặp mắt của Tịnh Tâm lộ vẻ căm hờn, thì biết người này ắt có mưu toan mờ ám.

Vừa thấy bàn tay của bà ta động đậy, nàng đã rú lên:

— Vô Kỵ ca ca...

Thoảng nghe phu nhân gọi tên mình, Vô Kỵ biết ngay có biến hàn ân hữu của mình tức khắc bước tới về phía nửa bước, tức thì cái đầu hạc của Tịnh Tâm đi trước ra ngoài.

Đúng vào lúc đó thì bàn tay của Vô Kỵ vẫn tiếp tục đi nhanh như gió, giải nốt huyết đạo bên cánh tay còn lại của Tịnh Tâm.

Đúng vào lúc đó, thì bỗng nhiên sau lưng của chàng có tiếng gió thổi lên nghe vùn vụt, khí thế thật vô cùng hung bạo.

Giải huyết là một việc tịnh vi, cần rất nhiều tâm tư và lối xuất thủ phải vô cùng chính xác mới mong thành công một cách dễ dàng.

Mặc dù Trương vô Kỵ đã hết tâm thần làm một việc đó, nhưng chàng cũng đủ thời giờ liếc trái ra sau lưng của mình, để quan sát tình thế.

Chẳng nhìn thì chẳng sao, đến khi liếc nhìn lại bất giác trong lòng lấy làm kinh lạ.

Vì rằng sau lưng của chàng thư sinh trẻ đẹp vừa được chàng cứu nguy bây giờ đang cầm thanh Đắc Long Dao, đang hết sức mạnh ném vào chỗ vai của chàng một đường từ trái sang phải.

Gặp phải tình trạng này, Trương vô Kỵ, không thể dùng phương pháp né tránh.

Bởi vì thân hình của chàng sơ dật, thì đường trượt của lưỡi dao bén nhất trên gang kia, nhất định sẽ đi thẳng xuống thân hình của Tịnh Tâm.

Và chắc là Tịnh Tâm Sư Thái sẽ bị phía thầy làm hai đoạn.

Trong một giây phút ngắn ngủi đến tột cùng Trương Vô Kỵ định dùng Cầm Khôn Đại Nãi Di Tâm Pháp đẩy bàn lưỡi dao của Hồng Phong sang một bên.

Chính vào lúc giữa một luồng sức mạnh vừa sắp sửa thoát ra, thì bỗng bên tai của chàng bỗng có một luồng gió nổi lên vùn vụt.

Thoảng nghe hơi gió, chàng đã biết phu nhân mình ra tay can thiệp. Triệu Minh cùng với Trương Vô Kỵ làm bạn với nhau trên hai mươi năm trường, vì vậy mà cử động của nàng, Vô Kỵ cứ thoáng nghe hơi gió là biết ngay.

Quả nhiên lúc bấy giờ, Triệu Minh đã đẩy động thân hình như một con thiên nga màu trắng tung cánh giữa nền trời cao rộng, ning từ phía sau lướt tới, vung ống tay áo của nàng ra cứu nguy cho phu quân.

Về phía của Hồng Phong lúc bấy giờ chàng đang đứng một đòn đao vô cùng quyết liệt trong đường Cửu Liên Hoàn Trảm là Quát Quan Trảm Trương.

Quyết tâm cắt lấy thủ cấp của người giáo chủ họ Trương này trong một cái chớp mắt.

Bao nhiêu hơi sức của chàng thầy đều dồn hết trong cánh tay phía hữu, về lúc đường đao bay ra hơn một thước mà thân hình của người này không động đậy...

Hồng Phong trong dạ căm mửa, thầm định mình rằng chắc chắn sẽ thành công, chứ không làm trò cười như khi ở trong Biệt Điện Thiên Hồng nữa.

Nào hay đầu lòng mừng chưa trọn, thì bỗng thình lình từ bên

nách phía hữu của mình có một vệt màu trắng bay lộn ra một cách mơ hồ huyền ảo...

Vật này thoáng trong như một ánh mây mờ toả ra trên đầu gối, nhưng tốc độ của nó nhanh không thể tưởng.

Vật màu này thoáng trông dường như một ánh mây.

Trong nháy mắt, nó nhẹ nhàng cuốn tròn lấy tay của chàng rồi thịch lẹch xiết chặt...

Hồng Phong chưa kịp giật mình, thì vệt màu trắng đó đã kéo lệch cánh tay của chàng một bên.

Hồng Phong rờn tóc gáy, nghĩ rằng Quái Trảm Tướng là một đòn ác liệt nhất trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm, vậy mà vật mềm mại đó lại phá một cách tài tình.

Chỉ một chút trở ngại đó thì đường đao của chàng hoàn toàn lạc hướng, chém trượt vào khoảng không một cách trơ trẽn.

Trong lòng tức giận bồi hồi, không biết ai đã chơi ác như thế này chờ cho đại sự của chàng gần thành thì thọc gậy bánh xe, cho hư việc đi.

Sấn trớn đi vô cùng mạnh mẽ của Đồ Long Đao. Hồng Phong chém ngược về phía sau theo đường hình tròn xuyên qua thể Thần Mã Hồi Thành...

Đó là miếng chuyển đổi thể công trước mặt ra sau lưng, nếu đối phương là một kẻ hơi yếu, thì thật khó lòng mà thoát chết...

Nào hay đâu, đường đao Thần Mã Hồi Thành chỉ tung ra một nửa, thì từ phía sau lưng của chàng có một luồng áp lực vô cùng mạnh mẽ ào ạt tràn tới.

Hồng Phong là một người chuyên luyện đao mà luyện đao thì trọng ở nơi hạ bàn vững chắc, nên thể tấn công của chàng thật cứng.

Vậy mà bây giờ chàng cố sức phình chân đứng lại, nhưng không tài nào đứng lại được.

Nương theo luồng sức mạnh lạ lùng đó, Hồng Phong trôi về phía trước ba trượng rồi mới ghim chân đứng lại được.

Nhưng chàng vừa trụ hình thì trước mặt đã hiện ra một nàng thiếu phụ nhan sắc tuyệt vời vừa xuất hiện ban này.

Hàm răng trắng như ngọc như ngà của người đàn bà này nghiêng lên ken két, nói :

— Ta chính là Triệu Minh, mi muốn gì hử ?

Khi Hồng Phong biết tên tộc của bà ta, chàng rú lên một tiếng khốn thảm thiết, nước nớc qua làn nước mắt:

— Ngày hôm nay ta chẳng phân thấy chúng bay ra làm trăm mình quyết chẳng cam tâm.

Nói dứt lời, thanh Đồ Long Đao trong tay của chàng tức khắc bay tới nhanh như một luồng gió lốc, trảm từ phải sang trái một đường dữ dội...

Dưới thế công táo bạo này, Triệu Minh bị bắt buộc phải rùn mình thấp thân hình xuống hơn nửa mét mới đang khỏi đường đao...

Nào hay đâu... Triệu Minh vừa lánh khỏi đường thứ nhất, thì đường thứ nhì đã tới, một vằn hào quang sáng giới tức khắc bao trùm tới thân hình trắng phao phao như tuyết của nàng...

Những người trong phái Nga My trên từ Tỉnh Tuệ, dưới những vị ni cô còn nhỏ tuổi, ai ai cũng đều lấy làm kinh dị, không biết tại sao hai vợ chồng của Triệu Minh và Vô Kỳ nóng lòng cứu nguy cho Hồng Phong, nhưng chẳng biết vì sao chàng lại «trở giáo» tấn công Trương Giáo Chủ một cách hung hãn như thế.

Họ đâu có biết ban này, khi bốn tiếng Vô Kỳ «ca ca» từ trong miệng của người này phát ra thì Hồng Phong nghe như sấm sét hải lượng.

Hồng Phong nghĩ thầm :

— Nếu người đàn ông này Trương Vô Kỳ, thì gả thiếu phụ kia chính là Triệu Minh.

Đến khi mặt đầu mặt, Hồng Phong không cần đối phương xưng tên họ, thì đã biết ngay tên.

Nước mắt của chàng tuôn như mưa, hai hàm răng của chàng nghiến lên ken két, kể từ ngày biết mùa đao, thu thập được bao nhiêu khôn khéo, trong giờ phút này thấy đều trút sạch trên đường đao huyền ảo.

Thanh Đồ Long Đao trên tay của chàng loang vun vút, cắt gió vào vèo. cuồng phong ào ạt thật không khác chi rồng tung bay ra biển cả.

Những thế vô cực kỳ ác liệt như :

Vân Tướng Tích Tướng,

Đon Đao Trục Nhập,

Nhất Đao Sát Nhập.

Quái Quan Trảm Tướng... rồi...

Lưu Bang Trảm Xà...

Đường này đi ra chưa dứt, thì đường khác đã nối tiếp theo sau, khi thế như nước chảy trường giang, không bao giờ ngơi nghỉ, không bao giờ gián đoạn...

BỎ KHUÔNG SÁI PHÉP, TỨC KHẮC LÂM NGUY

Khá khen cho Triệu Minh, mặc dầu nằm dưới sự tấn công dồn dập như cuồng phong ngoài sa mạc, thế mà thần sắc của nàng cứ ung dung như thản.

Nàng nhắm nháy chớp hai tay sau lưng của mình, cặp mắt tuy nhìn đăm đăm không chớp mắt vào lưới Đồ Long Đao nhưng nhẩn thẩn vô cùng trầm tĩnh.

Những người có mặt trong nền võ học cao siêu như Tinh Tuyệt và Tinh Tâm Sư Thái, thấy đều trút mục nhìn vào hai võ hù của nàng.

Họ thấy hai bàn chân của Giáo chủ phu nhân lướt nhanh thon thoát mấp mả biển ảo, dường như hai con thoi bằng bạc lấp lánh xuyên qua không khí.

Lạ lùng thay !

Nàng chỉ dùng hai mũi giấy huỷ diệt, biển ảo khôn lường đó mà xé dich thân hình.

Nhưng hề lưới Đồ Long Đao trảm ra tới đâu thì nàng chạy theo tới đó, lưới đao chỉ còn cách thân hình của nàng chừng hai tấc, thấy dường như đã chém trúng, nhưng không trúng.

Hồng Phong đã lên tiếp tung ra hai mươi đòn tới độc, mà không chém trúng một vật ảo của nàng.

Hồng Phong càng chém chừng nào, thì trong càng thêm kinh tâm, chừng đó. Chẳng nghĩ không lẽ người đàn bà này xuất xứ cũng chung một môn phái của mình, nếu không có một thế trảm mà mình xử dụng dường như người này thấy đều thuộc lòng như cháo chảy... Minh xuất thủ tấn công chưa hết tâm tay thì nàng đã né trước, bộ pháp noi theo Cửu Cửu Liên Hoàn kia, dẫn cho người truyền đạo pháp cho mình cũng chưa thuần thục như thế...

Hồng Phong thì nghĩ vậy còn Vô Kỵ thì khác hẳn chàng.

Giờ đây Vô Kỵ đang đứng cách hai người đều chiến chừng năm trượng, chàng ngó thấy búa tai của mình giờ đây vì vào, nhưng cuồng phong từ trong Đồ Long Đao tạt ra nghe rất cả da mặt, khí lực của người cầm đao thật là đáng khiếp.

Chàng thấy mỗi bước đi của phu nhân thật là khéo léo vô cùng, mà cũng là nguy hiểm vô cùng.

Xem chừng mồ hôi lạnh của chàng càng toát ra đầm đìa làm ướt cả sống áo, dĩ mấy phen chàng định nhảy sỏ vào vòng chiến đưa Triệu Minh thoát ra tầm uy lực của Đồ Long Đao.

Nhưng mấy lần vừa nhón gót, là mấy lần phải ghìim chân đứng lại, vì rằng Triệu Minh quá thật trong tình trạng nguy chết.

Nếu như thỉnh lẹch kinh động, nàng chỉ bước sai một bước, tức khắc thì đầu rơi dưới gót.

Chỉ còn những đệ tử trong Nga My phái, thì từ trên tới dưới, thấy đều tấm tắc khen thầm, tỏ vẻ vô cùng thêm thán phục tài bộ của Triệu Minh.

Ái nấy đều ước thầm phải chỉ mình có được phần trăm nghệ thuật của Triệu Minh thì cũng phải chỉ bình sanh.

Bởi vì ban nãy họ thấy Tinh Tâm Sư Thái là một tay khá thủ phái Nga My mà phải giao chiến với người trên trăm hiệp mới có thể thừa cơ thắng thế...

Bây giờ Triệu Minh chỉ dùng có hai tay mà giao chiến với Hồng Phong hơn tám mươi hiệp mà chưa hề nao núng.

Nhưng họ biết đầu bước chân của Triệu Minh mặc dù xem ra vô cùng thông dong thư thả nhưng trong lòng nàng lại hết sức xoắn xít ng bức rức, như một người ngồi trên lò lửa.

Nguyên nhân chỉ vì Triệu Minh nào đâu biết được một đòn Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm, nàng chỉ nhờ tay thông minh tuyệt đỉnh, quyết mạo hiểm thu được Hồng Phong.

Sau khi dùng một đòn Văn Tú Công gỡ nguy cho Trương Vô Kỵ rồi, nàng liền tự xưng tên họ của mình để như Hồng Phong vào bẫy.

Quả thật, sau khi nói xong tên họ của mình rồi thì Hồng Phong liền xông vào tấn công như vũ bão...

Y như sự ước đoán của nàng, hề làm trận thì Hồng Phong tức khắc dùng hết sức bình sinh một mất một còn.

Thế trảm thứ nhất vừa qua, thì thân hình nàng tức khắc chìm sâu vào vầng hào quang óng ánh.

Hồng Phong dùng tinh hoa tuyệt học, thì Triệu Minh cũng dùng Tinh Hoa Tuyệt Học. Bao nhiêu tinh thần ý chí, nàng tập trung vào cặp mắt của mình, nhìn chăm chú vào mũi thanh Đồ Long không chớp mắt...

Hề mũi đao chém tới đâu, thì thân hình của nàng đi tới đó thật là chỉ cách cái chết trong một kẻ tóc đường tơ.

Không biết bao nhiêu lần, Hồng Phong đang chém ngon tròn, bỗng thình lình biến dần đổi thế, định xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị đưa hồn Triệu Minh qua bên kia thế giới.

VÂN - TÚ - CÔNG XUẤT - QUÍ NHẬP - THẦN !

Chưa kịp mừng nào hay đâu ống tay áo của Triệu Minh đang ở trong cái hình dáng chiều dài như cán bút, bỗng thình lình xe tròn như cái đĩa to lớn...

Rồi thân hình của nàng lướt tới như một người trượt tuyết.

Hồng Phong nghe thấy một luồng cuồng phong lăm lệt, ập vào huyết đạo của mình...

Thất sắc kinh tâm, không còn cách nào nữa, một vật vung tròn luôi đao chém mạnh vào giữa mặt của Triệu Minh một đao sấm sét...

Một mặt tiết ra nội lực xuống tận gót chân, dể dầy bản thân hình của chàng tháo lui mấy bước nữa...

Nhưng chính vào phút giây biến động kinh hoàng đó, thì bỗng có một tiếng «toạt» vang lên... Hồng Phong rú lên một tiếng thất thanh, thì ra bàn tay tinh ma quái Giáo chủ như nhân đã đưa ống tay áo của mình bung rộng ra làm tấm bình phong che mặt của Hồng Phong...

Lẻ ra, thì nàng phải tiếp tục tấn công vào huyết Ngọc Truyền, nhưng bàn tay của nàng bất thình lình biến chế thành một cái Hồ Trảo bắt từ trên chộp xuống một đường...

Nhưng vừa vận làm sao, lúc cái hồ trảo kinh dị kia vừa chộp xuống, thì thân hình của Hồng Phong vừa xê dịch nên năm ngón tay của nàng chỉ ấn vào ống quần của Hồng Phong làm rách toạt một đường từ bắp đùi trở xuống...

Tiếng «toạt» vang lên, thì một đường gió lạnh buốt da thịt của Hồng Phong.

Cảm giác rười rượi cho chàng hồn siêu phách lạc, tay chân rã rời, cái sợ không còn cái sợ nào hơn nữa.

Chận tay luồng cuồng, chàng ném vội thanh gươm Đồ Long trong tay của mình, để đánh một đường khùng khiếp từ trên xuống dưới.

Cái đánh này cực kỳ khôn khéo, chiều hướng mặt dù đi con đường Nhâm Mạch, bảo huyết hết huyết đạo trên kinh lạc này Hồng Phong đã kèm theo một thủ pháp vô cùng lạnh lẽo ngay chỗ rách trên đùi.

Trong một cái nháy mắt, Trương Vô Kỵ trải qua không biết bao nhiêu đều kinh ngạc, chàng không biết làm sao Hồng Phong lại tấn công phu nhân mình một cách tàn bạo như thế ?

Rồi lẽ nào này Triệu Minh rõ ràng đã không chế được Hồng Phong nhưng có sao nàng lại biến Vân Tú Công thành ra Hồ Trảo ?

Nhưng đến khi năm ngón tay của Triệu Minh xé một miếng vải của Hồng Phong, chàng vùng tỉnh táo.

Những ánh mây mờ bao phủ trong tâm trí của chàng bây giờ hoàn toàn tan biến.

NGƯỜI ĐI BIÊN BIỆT TÂM HƠI

Đồn Hồ Trảo của Triệu Minh làm cho Vô Kỵ hiểu tại sao nàng lại chẳng hề quay sang hết cách trở, lo đeo đuổi theo chàng thư sinh trẻ đẹp này đến đỉnh núi Nga My.

Đôi mắt của Triệu Minh cũng lạnh lẽo vô cùng, khi ống quần của Hồng Phong vừa rách, thì ánh mắt bén như dao của Triệu Minh liền luồng qua kẻ hở lục soát một vật.

Écra khi vật ấy vừa đập vào mắt của nàng, liền thở một hơi nhẹ nhõm...

Thì ra trong phút giây ngắn ngủi đến độ cùng, nàng bắt gặp đôi non trăng non của Tráng sĩ Hồng Phong; có hai nốt ruồi son nằm khít với nhau đúng vào khoảng giữa hai yếu huyết Âm Liên và Ngũ Lý.

Thấy Hồng Phong luồng cuồng ném đao một cách vô cùng nài hức, ban này thái độ của chàng oai bao nhiêu, thì bây giờ trông càng buồn cười bấy nhiêu.

Triệu Minh bắt lên một tiếng cười khanh khách thướt tha, liền tung ra tiếp ba đòn công Vân Tú thấp thoáng...

Hồng Phong ban này bị tấn công vào chỗ yếu nên tinh thần xuống đến tột cùng, hai bàn tay của chàng chém ra loạn xạ một cách bất thành khuôn phép...

Triệu Minh là một danh tiếng lẫy lừng, vào sinh ra tử biết bao nhiêu trăm trận, thì Hồng Phong đã thất thế đối với nàng thậm chí gì đâu...

Vì vậy ba đòn Công Tú Vân vừa dứt, thì bàn chân tả của nàng bất thình lình móc ngang một đường kinh dị...

Hồng Phong sau khi bị ba đòn Vân Tú Công dồn dập, mặt mày choáng váng, thình lình gặp phải Lạc Điện Phi Hoa, tức khắc té ngã sống xoài trên mặt đất.

Hồng Phong tức giận càn hông, chàng vốn tự hào rằng hậu bản của mình vốn kín đáo và vững chắc vô cùng, thế mà bây giờ lại thảm bại trước mắt của đệ tử Nga My.

Lưng của chàng vừa chạm vào mặt đất thì tức khắc này ngược trở lên, định hồi mạng với đối phương.

Nào ngờ đâu, thân hình của chàng chưa kịp đứng vững, thì một chiếc bóng mờ đã bay xuống...

Hồng Phong chưa kịp định thần nhìn kỹ, xem người ấy là bạn hay là thù, thì một cánh tay sắc thép đã nháng qua trước mắt...

Thế rồi cái tin xác của chàng nằm gọn trong tay ấy để rồi bên tai nghe gió vi vèo...

Bao nhiêu cây cối trong Long Thiển Cốc Tự tức khắc bắn lùi trở lại, thì ra chàng bị một người cấp dưới hông mình mà trở thuật phi hành.

Vận nhãn quang qua vai người cấp lấy, mình thấy có một bóng trắng mờ bám sát theo.

Vì khoảng cách không đầy ba trượng, nên Hồng Phong đủ nhãn lực để nhìn chiếc bóng trắng ấy chính là người đã giao chiến với mình :
— Triệu Minh !

LÁ RỤNG VỀ CỘI

Về Tĩnh Tuệ trong lòng nóng như lửa đốt, thấy một món binh khí giá trị liên thành, mà bản phái tôn-biết bao nhiêu công mà bây giờ lại lọt vào tay của một người trẻ tuổi tên Hồng Phong...

Đang chờ có cơ hội là tức khắc xuống tay lấy thanh Đê Long Dao trở về, nào đâu Hồng Phong bỗng thình lình luống cuống như một người chạm phải lửa bỏng đau rồi, nên bỏ thanh Đê Long Dao một cách hải hươc.

Nào dám chậm chờ đo dự, nhưng bà ta giữ thế diện của Chương Môn, vội vàng chụp ngay hậu tâm của nàng đệ tử đứng gần.

Thế rồi dồn hết sức mạnh xuống cánh tay, đẩy một cái thật mạnh về phía thanh đao lẫn loảng choảng trên mặt đất.

Nàng đệ tử bị chương môn đẩy mình một cái thật mạnh nhưng thân hình không chút nhủi về phía trước, mà lướt tới như một đường tên, thân hình không chênh lệch.

Trong nháy mắt, người ấy đã tiến sát bên cạnh, và nàng chỉ khẽ vươn một cánh tay, ra là đón ngay thanh Đê Long Dao đến ngòm.

Và khi vào tay mũi gậy tức khắc chấm nhẹ trên mặt đất để rồi thân hình bắn được trở về.

Đi cũng nhanh mà về cũng nhanh... Một nét cười thoáng hiện trên vành môi của Tĩnh Tuệ Sư Thái, thì thanh Đê Long Dao đang trước mặt bà.

Tĩnh Tuệ vừa nhận lấy bảo vật thì chung quanh, tình thế biến chuyển sang vai đoạn khác.

Thì Vô Kỵ sau khi thấy Triệu Minh quật ngã Hồng Phong rồi tức khắc lướt tới cặp chặt lấy chàng mà thoát khỏi dẫu trường của Long Thiển Cốc Tự.

Chúng đệ tử Nga My trong lúc thấy món bảo vật mất đi bây giờ lấy được trở về, tất cả mừng lo vui mà trông người ra thế.

Chỉ có Tiểu Hồng Quân chưa thì tay chân bần rần, nàng thấy thân pháp của Vô Kỵ, thật vô cùng điêu luyện, chỉ một động tác của ông ta khoác tay là cặp lấy Hồng Phong, nhanh như một con diều hâu sà xuống dớp mồi, cũng đủ biết tài ba của người này trên phụ thân của mình một bậc.

Hồng Phong mà lọt vào tay của người này thì thật là lành ít dữ nhiều.

Liên trong lúc đó, thân hình của Triệu Minh tức khắc đuổi theo sau... Vợ chồng người này đối với Tiểu Hồng như một cặp hung thần ác sát, cướp đi một vật vô cùng quý báu của đời nàng.

Thế rồi bao nhiêu cảnh tượng chung quanh mình nào là Châu Hoải Ngọc, nào là Mai Vô Ảnh, nhất nhất nàng thấy đều quen thuộc...

Chẳng biết từ đâu đến mặt lòng sức mạnh tràn xuống đôi chân, thân hình của Tiểu Hồng tự nhiên xê dịch, nhắm hướng định, nhắm hướng đi của Tiểu Minh, Vô Kỵ mà hoá tốc đuổi theo...

Nàng thoát ra khỏi Long Thiển Cốc Tự, thấy trước mắt của mình núi non trùng điệp, đầu non lừng lừng như tờ không thấy bóng dáng của họ ở phương nào.

Lòng đau như cắt, nàng đâm đầu mũi miết chạy thẳng về phía trước như một mũi tên không hồn...

Cặp vợ chồng Triệu Minh—Vô Kỵ, mới khi thoát ra đi thì như giông như gió, trong chớp mắt đã xuống đến chân núi Nga My...

Triệu Minh này giờ đang đi sau lưng, bỗng thình lình giờ vọt lên đi trước. Đang thoát về hướng Đông Nam, bỗng nhiên nàng ngoặt sang hướng Tây Bắc.

Vô Kỵ vốn khâm phục phụ nhân của mình có ý dẫn đường, nên cứ lẳng lặng theo sau.

Vì Hồng Phong sau khi xuống tới chân núi Nga My thì lần lần định tỉnh.

Chàng bị cặp trút đầu xuống đất, nên trông thấy hai mũi võ hải của Trương Vô Kỵ lướt nhanh trên mặt đất.

Vì tốc độ quá nhanh, nên nhìn không rõ những phiến cát, đá trên mặt đường nữa, chàng có cảm giác như hai mũi gậy của người này lướt nhanh trên một tấm thảm màu xanh mượt như nhung.

Chàng độ chừng khoảng đường này chắc là mọc đầy cỏ xanh, nhưng màu sắc này bỗng thình lình ngã sang màu vàng... thình thoảng lại dột khoảng đi, vì Vô Kỵ phải bay mình vượt qua những chiếc rãnh con.

Hồng Phong độ chừng rằng khoảng đường này chắc hoang vu cằn cỗi lắm nên không nhìn thấy màu cỏ tươi nữa.

Ánh nắng lờ lờ bắt đầu gay gắt, cả ba người đã vượt qua khoảng đường hơn hai trăm dặm nhưng hơi thở của Vô Kỵ vẫn còn dài dần đặc chứng tỏ rằng khoảng đường này vẫn không thấm vào đâu.

Bỗng thình lình bên tai của Hồng Phong vang lên những tiếng rì rào không ngớt...

Trong lòng chàng nghĩ thầm :

«Cứ theo âm thanh này mà suy thì bên cạnh ta đang có một dòng suối chảy qua».

Thì ra trong thâm tâm của Hồng Phong vốn có một ý chí quyết cường bất khuất, mặc dù nằm trong tay của Trương Vô Kỵ, chàng thấy mình không mong mà trở về.

Tuy thế, nhưng đối với những sự vật chung quanh mình chàng, bất cứ một cành cây hay một kẻ lá, hoặc là một âm thanh, một yến sủng, chàng phải đều ghi nhớ, chàng mong rằng mình sẽ nhờ một dịp may nào đó, mình có thể đào sanh, những chi tiết nọ sẽ giúp đỡ cho chàng vượt qua bao nhiêu chướng ngại.

Tiếng âm thanh rì rào nghe càng lúc càng rõ và bước chân của Trương Vô Kỵ càng lúc càng chậm lại...

Chưa kịp ngẩng đầu nhìn để khám xét chung quanh mình thì Vô Kỵ lại ném mạnh chàng qua tay của Triệu Minh...

Thân hình của Hồng Phong vừa lọt vào tay của phu nhân thì nàng đã chộp một cái thật mạnh vào huyệt Thần Đường của chàng.

Huyệt đạo bị không chế, toàn thân tức khắc tê dại...

NGỌN SUỐI NÓNG ĐẦY KỶ BÍ

Cùng trong một lúc, tiếng suối reo, sóng gió nghe ầm ỉ đặc ồ kinh tai...

Hồng Phong kinh tâm táng đờm, đúng vào lúc đó thì Hồng Phong nghe thấy lồng ngực của Triệu Minh căng thẳng ra, rõ ràng nàng cũng đang hấp một hơi dài dưỡng khí.

Một ý tưởng thoáng hiện lên trên óc, nào dám chần chờ, Hồng Phong đã vội vã hít một hơi dưỡng khí...

Đường hơi chưa dứt thì toàn thân của chàng với Triệu Minh vụt đi sâu vào lòng nước.

Một luồng cảm giác lạnh lùng bao trùm lấy cơ thể của chàng, tiếng nước ầm lướt qua mang tai của chàng nghe rào rào chứng minh rằng tốc độ của Triệu Minh đi dưới nước vẫn vô cùng nhanh nhẹn.

Đến chừng hơi thở của chàng sắp hết, thì nhiệt độ của nước lần lần ấm áp.

Hồng Phong lấy làm kinh dị, nếu sự ước đoán của chàng không lầm thì Vô Kỵ và Triệu Minh đang đi trong một ngọn ngọn tuyến (suối nước nóng).

Nhiệt độ càng gia tăng, lòng hơi ếm trong lòng ngực của Hồng Phong đã lần lần thoát ra gần hết, nhưng thân hình của Triệu Minh vẫn lướt đi mãi mãi không ngừng...

Hồng Phong lấy làm khó chịu, vậy mạnh một cái nhưng làm sao vẩy sút khỏi sự kềm chế của Triệu Minh.

Có lẽ Triệu Minh biết Hồng Phong khó chịu, nên thò tay lần xuống giải huyệt cho chàng.

Huyệt Thần Đường giải, Hồng Phong tức khắc thoát mái, nhưng nhiệt độ của nước lúc bấy giờ thật cao đến nhiệt độ bỏng da.

May nhờ cả ba người này đều là công lực thuộc hàng thâm hậu, nên cố gắng vận dụng chân lực chống lại.

Dưới sức nóng mãnh liệt, Vô Kỵ và Triệu Minh vẫn không hề hấn gì, duy chỉ có Hồng Phong càng ngày càng khó chịu.

Phần bị nằm dưới mặt nước Hồng Phong vừa phải chống với một sức nóng dữ dội, phải ếm một làn hơi vào tận Đan Điền để nuôi hơi thở của mình...

Tứ chi của chàng rã rời, không còn một chút sức lực... nếu tình trạng này kéo dài, thì có lẽ khó được toàn sinh!

Khi lực của chàng ém tặn Đan Điền, bây giờ mòn mỏi như một đường tơ... Bỗng thỉnh lình đường tơ này vụt đứt...

Hồng Phong thở phào ra một hơi u uất, còn lại bao nhiêu không khí trong người, thây đều trút hết ra ngoài.

Lồng ngực của chàng cơ hồ như bóp hẳn lại, tình thế này bắt buộc chàng không thể mở miệng ra để nốc một hớp nước vào trong bụng...

Thế rồi...

Một hớp nước...

Hai hớp nước...

Ba hớp nước...

Cứ thế nhau tràn vào miệng của chàng...

Đến chừng chàng nuốt tới ngụm thứ sáu thì cơ thể của chàng hoàn toàn rời rã, không còn cảm giác gì cả...

Đúng vào lúc ấy, bỗng chàng cảm thấy đường như thân hình của chàng bắn vọt lên phía trên làn nước...

Chàng mơ màng nghe thấy da thịt của mình mát rười rượi chắc có thể thoát ra khỏi làn nước nóng...

Bỗng vọt từ dưới Trung Huyệ: Cực của chàng có một luồng âm xông vào cực kỳ mạnh mẽ.

Luồng hơi này bắt đầu từ dưới xoé xia lên trên, đến huyết Thái Nguyên, thì nội lực của luồng hơi nóng này thỉnh lình hộc khởi...

Hồng Phong chịu không nổi, bao nhiêu nước nóng này giờ tích cực trong dạ dày, bây giờ tức khắc vọt ra...

Nước vọt ra, thì đường khí tức khắc tràn vào, chàng ó ớ kêu lên mấy tiếng...

Mặc dầu thần trí của chàng lần lần định tỉnh, nhưng chàng vẫn giả vờ nhắm nghiền cặp mắt, chờ xem biến động ra sao.

Bên tai của chàng vang lên một câu nói nhẹ nhàng yếu điệu của một người đàn bà:

— Vô Kỳ Ca Ca xem coi cặp chân mày của nó giống hễ còn nhỏ không?

Hồng Phong tưởng ngực đánh thỉnh thỉnh trong lòng thầm nghĩ:

« Lời của đường phụ nói chẳng sai, ta năm nay gần hai mươi tuổi, việc xảy ra gần hai mươi năm trước, mà hai đứa Đại Ma Đầu này vẫn còn nhớ đến chửa tơ kẻ tóc của ta khi còn nhỏ».

Hơi giận chàng tức khắc bùng lên, chàng mơ màng nhớ lại sau

khi hai đứa này bắt chàng xuống núi Nga My, và lặn xuyên qua suối nước nóng.

Đến sáng mình nằm trong này hễ hơi khinh xuất thì tức tức tăng mạng như chơi, vì vậy chàng không dám mở mắt, chàng nằm khôi phục lại công lực của mình.

Chàng chờ có cơ hội thuận tiện, thì bất thỉnh lình tung ra một sát thủ hễ ra tay thì phải thành công, chứ chẳng thể nào dẫu dài được.

Đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên nghe Vô Kỳ nói:

— Hừ.. hừ thù nhân dụng tâm quả thật là cay độc...

Câu nói vừa tới đây, bỗng bị một tiếng nạt nghẹn ngào của Triệu Minh cắt đứt, Hồng Phong giật mình, và bỗng thỉnh lình có một giọt nước nóng hổi rơi xuống má của chàng...

Đầu không mở mắt, nhưng Hồng Phong cũng biết đích thị đây là nước mắt của Triệu Minh.

Uất khí càng dâng lên, chàng khế cửa chặt hai hàm răng của mình để khỏi bật lên một câu nguyên rủa.

Chàng nói thầm:

« Theo lời của đường phụ nói lại thì cha mẹ của ta tính tình hiền hậu, chẳng bao giờ mịch lòng ai, nhưng có sao thằng Mạ Đầu này mở miệng ra là nói cha mẹ mình « dụng tâm cay độc »

Lại nghe Vô Kỳ hỏi:

— Nhưng sao Minh muội lại nhìn ra nó?

Hồng Phong nghĩ thầm:

(À! Thì ra hơi tên Mạ đầu này giết mất cha mẹ ta vẫn chưa cam tâm, ngày đêm cứ theo dõi ta, quả thật chúng nó quyết tâm thì hành cả câu « giết không thừa một con dõ»...

Triệu Minh trả lời:

— Đêm hôm ấy, chúng ta nhìn ngoài bờ hồ Thanh Tịnh trông thấy nó thao dượt Cửu Cửu Liên Hoàn trăm thì trong dạ đã sanh nghi.

Ba tiếng «Hô Thanh Tịnh» gọi lên trong trí của Hồng Phong hiện ra cái hình ảnh tươi trẻ mộng trong chỗ cư ngụ nơi thuở thiếu thời.

Chính hôm bờ hồ êm đẹp này, chàng đã cùng đường phụ ngày ngày thao luyện võ công trong một gian Diên Võ Sân cực kỳ tráng lệ.

Nghĩ đến chỗ tập luyện võ công của mình hằng ngày, ngọn lửa căm hờn trong lòng chàng lại bốc lên đé đé.

Chàng không làm sao quên được ngày ngày có những tên gia đình, mặc những chiếc áo hóa trang làm thủ nhàn của mình để đấu kiếm thao lược với mình.

Chàng còn nhớ hồi ấy Triệu Minh và Vô Kỵ có một hình dáng buồn cười như những chiếc hình nộm có đề tên kia.

Nào hay đâu con Ma Đầu này lại đẹp đẽ thế này và tên nam Ma Đầu thì mặt mày có vẻ hiền từ... quả thật nếu trông mặt mà bắt hình dong thì thật là lầm to.

Nhớ đến chỗ ngày thường mình đã chém vào hai cái hình nộm đề tên Vô Kỵ và Triệu Minh không biết bao nhiêu nhát, thế mà bây giờ chạm trán với người thật thì bại trận liên miên, càng nghĩ càng lấy làm tức.

Bỗng nghe Triệu Minh nói :
 — Gần hai mươi năm nay, tôi lao tâm khổ trí chỉ vì vấn đề này, bây giờ gặp mặt lại không thể...

Lời nói đến đây thì gián đoạn, vì Vô Kỵ cắt ngang :
 — Ban này vì xuyên qua Ôn Tuyền có lẽ vì gặp lạnh bất chùng, nên nó thọ cảm, chúng ta ra ngoài kia kiếm một ít thuốc đắp vào miệng là tỉnh lại ngay.

Có tiếng của Triệu Minh nói :
 — Hay lắm, Ca Ca hãy đi tìm thuốc, tôi ở lại canh chừng con bé này.

Thì ra Vô Kỵ vốn là một danh y, ra đường lúc nào trên mình cũng có mang theo nhiều thứ thuốc, nhưng phần nhiều chỉ có thuốc nội thương, cấp cứu hoặc là thuốc giải độc.

Câu nói của Triệu Minh vừa dứt, Hồng Phong nghe bước chân của Trương Vô Kỵ, nhẹ nhẹ đi thẳng ra bên ngoài.

Theo nhịp bước chân của Trương Vô Kỵ, tâm trạng lo âu của Hồng Phong lần lần vơi bớt.

Cặp mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng lỗ tai của chàng lỏng nghe thật kỹ thấy Vô Kỵ đi rồi, thì quanh chàng chỉ còn một hơi thở của Triệu Minh nhíp nhàng lên xuống mà thôi, quả thật gần đây trong vòng ba mươi trượng vuông không còn một người nào khác nữa.

Hồng Phong trong lòng hội ngộ, trong trí cứ quay cuồng một ý nghĩ không biết dùng phương pháp nào xuống tay.

Ra mặt để đấu chiến thì trăm ngàn lần mình không là địch thủ của người này, vậy bây giờ làm sao mình có cách xuống tay.

Nhưng sẽ lên bằng cách nào, cứ bằng vào công lực của người này thì bây giờ mình cứ động một ngón tay, nó cũng phát... thật là nan giải...

— Ai ?

— Ai ?

Còn đang suy tính nát óc, để tìm ra phương sách...

Bỗng từ xa vắng vắng có tiếng chân người, Hồng Phong than thầm :

« Thằng Ma Đầu kia ra đi sao trở lại nhanh như thế ? Nếu nó xuất hiện về thì thật cơ hội nghìn vàng tan như bọt trời ngoài biển... »

Cảm tưởng của Hồng Phong cũng bị cắt đứt vì một câu nói của Triệu Minh :

— Thật không ngờ mười năm xa cách, nó lại cao lớn đến dường này...

Một giọt nước nóng hồi lại rơi trên má của Hồng Phong, trong lòng chàng lấy làm kinh dị, không biết làm sao con Nữ Ma Đầu này lại cứ khóc lòi thôi ?

Bỗng thỉnh linh Hồng Phong kinh tâm hồi hộp vì nghe thấy bàn tay của Triệu Minh lần lần đặt nhẹ trên đùi của mình...

Hồng Phong cắn chặt hai hàm răng lại, sức mạnh lần lần dồn xuống bàn tay tả, chờ đợi nếu có biến động bất thường thì tức khắc chém ra một đòn vào sau gáy của con Nữ Ma Đầu.

Sự lo nghĩ của Hồng Phong càng gia tăng mãnh liệt, vì quả thật bàn tay ma quái của Triệu Minh lần lần bẻ nhẹ chỗ nâng đỡ dùng Hồ Trâm móc rách trên đùi của mình trên Cỗ Tự Long Thiên...

Hồng Phong hớp một hơi dài đường khí, ghim sẵn một đòn Quái Quan Trâm Tượng, quyết định trảm một đường ác liệt vào miết xương Ngọc Trâm sau óc của con Nữ Ma Đầu...

Thế rồi một luồng gió lạnh lại luồn qua chỗ rách trên quần của nàng mà thổi thẳng vào đùi...

Trong cái nháy mắt đó, bao nhiêu công lực của Hồng Phong sắp sửa toát ra như chớp giăng sấm nổ...

Bỗng thỉnh linh, trong bầu không khí tĩnh mịch ấy có một chuỗi cười thanh trong trẻo đập vào màn tai của chàng.

Nhanh hơn một luồng điện, bàn tay của Triệu Minh rút phải trở về, quát hỏi :

— Ai ?

QUEN HAY LẠ ? BẠN HAY THÙ ?

Có tiếng nàng thiếu nữ khác trả lời từ trên :

— Còn mi là ai ? Ai mà dám lên vào đây để làm điều ô uế ?

Đang nằm trong tình trạng vô cùng quan trọng như thế này, chưa biết

hận qui rồi diễn biến ra sao, thế mà Hồng Phong cũng phải tức cười thâm trong dạ.

Chàng tự hỏi mình :

— Thật đáng đời cho con Ngã Ma đầu tư máy tay chân...

Chàng sẽ lên hé mắt một cái thật nhanh để nhận diện người mới đến, thử xem coi quen hay lạ ? Bọn hay thù ?

Cái chớp mắt của Hồng Phong đã đem vào cặp mắt đang khép kín của chàng hình ảnh của một người.

Đó là nàng thiếu nữ mặt toàn đỏ trắng nên khuôn mặt ngày thơ lam lín, chớp cặp mắt sáng ngời...

Thế rồi cặp mắt này, có vẻ số cặp mắt khác lũ lượt thì nhem lủ lượt trong tầm trí của chàng.

Hồng Phong đã từng nhầm biết bao nhiêu cặp mắt, nào là tình tứ, thoáng hiện cặp mắt si tình của thính bọn trời đánh Châu Hoai Ngọc...

Rồi đến cặp mắt long lanh ướt át, sâu thẳm của Tiểu Hồng Quận Chúa, như chứa đựng cả một vòng trời bi mật.

Rồi đến cặp mắt đầy vẻ coi ngăm sát đá của nữ Ma đầu Triệu Minh.

Trong lúc ngồi yên một mình trong phòng vắng, đã biết bao lần Hồng Phong đối diện với cặp mắt của mình trong gương, mỉm cười say đắm. Chàng cứ cho rằng cặp mắt của mình thật đẹp...

Như những đôi mắt đẹp vừa kể trên so với đôi mắt của người mới đến, hãy còn kém đi một bậc.

Người xưa có câu nói : "sóng mắt thuyền thành" không biết có thật hay không ?... Chữ của ánh mắt lạ lùng của nàng này là một khi liếc mắt trông nhìn, thì chắc thuyền thành đổ nước như chơi...

Nhưng ngoài mặt của nàng vẫn điềm nhiên, vì bởi chưa biết lai lịch của người này ra sao, nhưng nhìn cái bộ diện khinh công từ trên cao bay sa xuống, thì nàng thiếu nữ này chẳng phải hạng tầm thường.

Thiếu nữ lướt đi thoăn thoắt đến khi còn cách Triệu Minh chừng ba bốn trượng mới dừng chân đứng lại.

Nàng liếc mắt nhìn vào khuôn mặt khôi ngô xinh đẹp của Hồng Phong, đoạn bật lên một tiếng cười khúc khích, nói một cách đầy mê mị

— Thật là Quan Âm Tái thế, Tống Ngọc hồi sinh, hèn gì người mà chẳng dễ khó nhọc, vượt Thiên Hoai Ôn Tuyền mà vào đây tình tự...

Nhưng Thiên Phong Báo Táp đâu phải chỗ để cho bọn phạm phụ tục tử làm điều ô uế ?

Lời nói này làm cho Triệu Minh cảm tức bao nhiêu, thì làm cho Hồng Phong kinh ngạc bấy nhiêu.

Tám chữ "Kim Phong Báo Táp" và "Kim Hòa Ôn Tuyền" thật làm cho chàng kinh dị.

Những người tưởng thưởng vô lâm, mỗi khi nhắc đến chỗ này, thấy đầu gối về vô cùng sùng kính, vì nghe đầu trong vị trí này đầy vẻ ưu huyền bí mị, có một điều vô cùng bí mật trong vô lâm, mà ai nấy cũng đều muốn khám phá ra cho biết.

Trong trí của chàng đang quay cuồng những ý nghĩ vô cùng phức tạp, bỗng thình lình nghe tiếng nói oai nghiêm của Triệu Minh vang lên :

— Thật là sinh linh kỳ úy nhưng này xin thông báo cao danh trước đi... Đường nào Kim Phong Báo Táp gian hiểm vô cùng, người được lọt vào đây thì chắc sự mệnh không phải kẻ tầm thường.

Hồng Phong lóng tai nghe ngóng, chàng cũng muốn biết nàng thiếu nữ này xuất thân từ đâu mà lại có vẻ hiên ngang như vậy ?

Có một chuỗi cười trông trêu lọt vào tai của Hồng Phong thiếu nữ nói :

— Nói Sư Môn ra làm chi ô uế...

Liên tiếp mấy lần, Triệu Minh bị nàng thiếu nữ ấy nói đi nói lại mấy lần bằng những tiếng thô nghe, bây giờ nàng không thể nhịn được.

Lời nói của nàng thiếu nữ chưa dứt, thì thân hình của Triệu Minh thình lình lướt tới như bay.

Nàng nói :

— Không nói cũng được... chẳng sao...

Câu nói của nàng chưa dứt, thì thân hình của hai người kẻ sát nhau trong gang tấc, và cánh tay mềm mại của nàng thành hình nháng lên một cái như bay như biến...

Chỉ trong một cái chớp mắt, nàng thiếu nữ đẹp mỹ miều, có cặp mắt long lanh ướt át kia đã bị nàng kẹp ngang sách.

Nguyên nhân chỉ Triệu Minh muốn gần một nàng thiếu nữ này, nên dơ thứ nhất tung ngay ra một thế đồ vật lấy lòng của người không ch.

Thế võ này chính nàng đã dạy cho Long Trung Từ dùng để bắt sống Thiết Mộc Nhi hồi xưa.

— Bây giờ thì mi nói hây là không nói ?

Câu nói của nàng chưa kịp dứt, thì bỗng nhiên có một mùi hương bất ngờ phát ngang qua lỗ mũi của mình...

CẬP MẮT ĐA TÌNH, LƯU LY NHẤT TỬ

Chỉ thoáng nghe mùi hương, thì nàng biết ngay đã có thêm một người lạ mặt nữa xuất hiện.

Nhưng người này bây giờ còn cách bao xa, có sao chẳng vang lên một tiếng khua động, thế thì nghệ thuật khinh công của người này có lẽ không kém hơn mình bao nhiêu.

Phần nàng thiếu nữ kia thật là kinh sợ đến tột độ, ban này nàng đứng bên ngoài nhìn vào, trông thấy Triệu Minh lên vách chỗ rách trên đầu của người con trai đang nằm co quắp trong lòng cứ ngỡ rằng người này chẳng qua là hạng lực lực thường tài, thuộc hàng lực lâm hắc đạo.

Bởi thế nên nàng dùng lời lẽ đó, để chọc ghẹo chàng. nào hay đâu người này xuất kỳ bất ý chỉ dùng có một đòn thì mình phải bỏ tay.

Thiếu nữ này mặc dù tuổi nhỏ, nhưng kể từ khi gia nhập sư môn Cấn nay chưa hề thua tay người nào một cách nhanh chóng như thế.

Bị kẹp trong nách của Triệu Minh nàng kinh tâm hồn hộp nhưng đến khi mùi hương bất ngờ lọt vào mũi nàng, thì trong dạ của nàng tức khắc yên tâm.

Vì vậy mà khi Triệu Minh đánh thét hỏi, nàng trả lời :

— Không nói.

Tiếng trả lời của nàng vừa dứt, thì một luồng nội lực tức khắc xông vào huyết Mạch Môn...

Chẳng kịp rút lên một tiếng, thì quả nhiên trên lưng của nàng gió đập vào vào...

Có mùi ám khí từ bên ngoài bay vào nhanh như tên đi trong gió...

Triệu Minh có phòng hồ từ trước, nhưng khi ba mũi ám khí xé gió, nàng cũng phải giật mình kinh hãi.

Bởi vì tiếng xé gió vừa phát ra thì ám khí đã tới, Thủ pháp của người phóng ra thật vô cùng cay độc.

Hai mũi đi đầu trúng vào hai con ngươi của nàng, còn mũi đi sau xông vào huyết Đại Đao của nàng.

Huyết Đại Đao nằm dưới Nhon Trung, trên chỗ giáp giới. Giáp giới

giữa da và miện mạc, uốn tằm, cho đúng huyết này đôi khi cần phải há miệng ra thẳm da mới tìm thấy.

Vị trí của huyết đạo kín đáo vô cùng, thế mà mũi ám khí này đi vô cùng thật chính xác làm sao Triệu Minh không khỏi khen thầm.

Triệu Minh nhún nhẹ mũi giày một cái, làm cho thân hình của nàng cùng với thiếu nữ kia phải bắn lùi ra phía sau ba thước.

Nhờ động tác lanh lẹ như thế, nên ba mũi kim kia thấy đều trượt vào khoảng không.

Nào hay đầu chân của Triệu Minh chưa đứng vững, thì từ phía trên sa xuống một người.

Hồng Phong nằm dưới đất, bị mùi hương lạ xông phất vào lỗ mũi tính hiếu kỳ lại bưng bưng nổi dậy, chàng không thể kìm hãm mắt ra nhìn thêm một lần nữa.

Trong một cái nháy mắt nhanh như điện, chàng đã thấy người mới đến một người vận nữ trang toàn trắng có cách phi phàm, bàn tay trắng muốt, nhưng tiếc thay ngang mặt của người che một vuông lụa.

Còn đang thắc thỏm, thì Triệu Minh đã rút lên một tiếng nàng nói :

— Thì ra là mi...

Thì ra người đàn bà đó chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là người đàn bà sống chung với Trương Vô Kỵ bao nhiêu năm trời trong Hồ Điệp Cốc : Nam Hải Tây Thi.

Hơi giận này chưa dứt thì hơi giận khác bùng lên, nghĩ đến người này từng chung đụng với chồng mình suốt mấy năm trời trong thung lũng hoang vu vắng vẻ, phong cảnh hữu tình, Triệu Minh tức khắc hơi giận tràn hông, thật muốn bóp chết nàng thiếu nữ trong tay của mình.

— Mấy năm không gặp mặt, có sao công lực của người tàn tiến như thế ? Khi xưa trong mình chẳng có mùi hương lạ lùng hấp dẫn như thế có sao bây giờ chưa gặp mặt nó, thì đã ngửi trước một mùi hương kỳ lạ ?

Còn Hồng Phong thì nghĩ :

« Không biết sau vuông lụa bịt kia, gương mặt của người này như thế nào, chứ chỉ một mùi hương kỳ diệu như thế nào, cũng đủ làm cho đàn ông say mê ».

Chợt nghe Triệu Minh nói :

— Hèn lâu không gặp mặt, Nam Hải Cô nương chắc vẫn cóa khang kiện ?

Thiếu nữ nằm trong tay của Triệu Minh giật mình sửng sốt, không biết người này xuất xứ nơi nào, mà lại biết tên sư phụ của mình.

Bỗng nghe Nam Hải Tây Thi trả lời :

— Cảm ơn giáo chủ phu nhân có lòng tưởng nhớ... nhưng chẳng biết đóa học trò của tôi đã làm phiền chi thất lễ, mà phải nhọc lòng đến Giáo Chủ phu nhân ?

Triệu Minh chưa kịp trả lời thì nàng thiếu nữ dưới sách lên âm i :

— Sư phụ ơi... con Nữ Ma Đầu này làm...

Vừa nói đến đây thì bỗng có một luồng một lực truyền vào bên hông của nàng, làm cho lời nói phải tắt ngấm ngang.

Nam Hải Tây Thi trong lòng lo lắng, biết rằng đóa đệ tử của mình nằm trong tay của Triệu Minh, thì có khác chi nằm dưới hang hùm, chỉ nói một câu vô lễ thì mất mạng như chơi.

Nàng vội thốt :

— Lưu Ly Tử... chớ khí vô lễ với Giáo Chủ Phu Nhân.

Hồng Phong cười thầm trong bụng, tự nói với mình :

— Đôi mắt của con bé long lanh xinh đẹp thế kia, mang cái tên Lưu Ly Tử thật là đúng cách.

HOẠT HOÀN KHIÊU TRÊN MÔNG CỦA LƯU LY TỬ

Tính tò mò của chàng lại nổi lên và chàng há mắt nhìn trộm lên thứ ba.

Lần này thì Hồng Phong cũng thêm kinh dị bởi nhớ đến câu tục ngữ :

“ Nói này thì cao, nhưng còn với khác cao hơn ”,

Vì bây giờ trước mắt của chàng lại xuất hiện thêm hai nàng thiếu nữ nữa,

Cả hai người này cũng đều mặc một loại y phục màu trắng, nhan sắc của hai nàng đều thuộc phẩm tuyệt vời, duy chỉ có nàng đứng bên hướng Nam thì lại có một làn da hiếm thấy trên đời.

Bảo rằng nước da này trắng như tuyết thì cũng không đúng, vì đang trong nước cái trắng kia lại thoáng thoáng ẩn hiện một sắc hồng, thì không biết phải hình dung ra sao mới đúng !

Khi nhắm nghiền cặp mắt lại giả hồm mà chưa ngủ trong trí của chàng quay cuồng như một ý nghĩ :

“Nàng thiếu nữ có làn da trắng tuyết trên kia chắc có lẽ mang tên

là Hàn Tuyền, còn nànr đứng bên phía Bắc sao lại mang tên là Nàng Hương ?

Trong lúc đó thì Triệu Minh sực tỉnh lại nhớ ra một việc, nàng tự nói với mình :

“Thì ra bây giờ môi hương bát ngát kia không phải do Nam Hải Tây Thi phát ra, mà là do nàng thiếu nữ Nàng Hương gì đây”.

Hai nàng này tuy đáp xuống, tức thì chia ra hai bên đứng kèm tả hữu của Nam Hải Tây Thi, gương mặt nhìn Lưu Ly Tử đang quẩn quại trên cánh tay sắc thép của Triệu Minh.

Trên gương mặt của hai nàng đồng thoáng hiện những lo âu.

Bởi vì học võ chung một thầy với nhau mười mấy năm trời, hai hai nàng này biết rõ tài bộ của Lưu Ly Tử chẳng phải tầm thường mưu trí cũng lanh lợi sáng suốt lắm nhưng có sao bây giờ lại nằm trong cánh tay của đối phương một cách thiếu nào như thế.

Nghe sư phụ mình bảo đây là Giáo Chủ Phu Nhân, nhưng chẳng biết thuộc tôn giáo nào, nên trong lòng của hai người đồng một ấn tượng mờ mờ.

Nam Hải Tây Thi lại xuống nước đầu đầu :

—Mấy năm gần đây ngồi không rảnh rỗi, dạy được mấy đóa đệ tử ngộ nghĩnh này, xin Giáo Chủ Phu Nhân nể tình mà tha thứ cho nó...

Từ khi Triệu Minh thay Trương Vô Kỵ, bắt được Hồng Phong vào tay, trong dạ đôi vui mừng có cảm giác như chơi một viên ngọc quý báu nhất trần gian đánh rơi vào đáy mà bây giờ mò lên được.

Nàng vội vàng hướng dẫn Trương Vô Kỵ vào một chỗ vô cùng kín đáo này, quyết tâm tra gạn Hồng Phong cho ra lẽ.

Vì nghe những bậc tiền bối truyền rằng trong Kim Hoa Ôn Tiễn này có không biết bao nhiêu kỳ hoa dị thảo, có thể luyện thành những môn thuốc vô cùng linh nghiệm.

Quả thật sau khi lọt vào trong khu vực lạ lẫm huyền bí đó, Vô Kỵ đã khám phá ra không biết bao nhiêu vị thuốc tài tình.

Sau ngày Vô Kỵ lập nghiệp tại Tô Châu, danh tiếng lẫy lừng tại đầu lĩnh đó, phần đông cũng nhờ những vị thuốc mà chàng tìm được bên cạnh Kim Phong Bảo Táp.

Nàng thật không ngờ một vị trí vô cùng hiểm trở huyền bí như vậy mà ngày hôm nay đã bị người đời khám phá.

Trong lòng nàng nóng như lửa đốt, thấy việc cần kíp trước tiên là phải làm sao cứu tính Hồng Phong để nàng đi nơi khác.

Nàng không muốn cho chồng mình chạm trán với Nam Hải Tây Thi, thừa lúc đôi phương đang xuống nước, Triệu Minh tức khắc ném và Lưu Ly Tử về phía Nam Hải Tây Thi, hẳn học nói :

— Vì tình sự phụ của ta tha cho mi thoát chết một lần...

Nhưng thân hình của Lưu Ly Tử vừa thoát đi, thì lập tức rú lên một tiếng kinh hoàng...

Nam Hải Tây Thi thò tay ra đón lấy, thấy thân hình của Lưu Ly Tử mềm nhũn người ra, toàn thân bất toại...

Lưu Ly Tử hôn hển trong lòng dạ của nàng :

— Trời... huyết Hoàn Khiêu... huyết Hoàn Khiêu...

Nam Hải Tây Thi giựt mình đánh thót, thò tay xuống thò lấy huyết Hoàn Khiêu, quả nhiên nghe thấy cồm cồm.

Dùng một thủ pháp lạng lẹ, Nam Hải Tây Thi vẽ nhẹ một vòng tròn chung quanh huyết đạo, đoạn vẽ nhẹ một cái vào mông của nàng...

Một tia máu đen bầm tức khắc bắn vọt ra, mang theo một mũi kim tím bầm...

Nàng Hương Tử, Hàn huyết Tử đồng rú lên hai tiếng thán oát hết mặt đất.

TRIỆU MINH CÓ BỐN MẮT :

Ban này, Nam Hải Tây Thi đứng bên ngoài trông thấy Triệu Minh bắt được Lưu Ly Tử, trong lòng kinh khiếp, phải ném ra ba mũi băng phách Ngân Châm để cứu mạng cho đứa học trò.

Ngồi đầu trong lúc Triệu Minh bắn lút thì ba mũi kim kia đều rơi xuống đất, nhưng không biết Triệu Minh đã dùng thủ pháp nhanh nhẹn đến mức nào, thu hết ba mũi kim lên.

Nàng Hương Tử và Hàn Thuyết thì nhìn không rõ, nhưng Hồng Phong vì nằm dưới đất nên trông thấy rõ mồn một...

Thì ra thừa lúc Nam Hải Tây Thi lo bận nói chuyện Triệu Minh sẽ lên thò mũi vô hời của nàng đập nhẹ lên mũi kim.

Vì muốn trừng trị con bé này một thử, nên trước khi trao trả con bé này, Triệu Minh đã ghim một mũi vào huyết Hoàn Khiêu của nàng.

Chất độc trên mũi Băng Phách Ngân Châm mãnh liệt biết chừng nào, nhưng vì đó là ám khí thì của bản môn, nên liền theo lúc đó, Nam Hải Tây Thi tức thì bắn vào miệng của Lưu Ly Tử một hoàn thuốc nhỏ nhỏ.

Thuốc vào thì chất độc hoàn tan biến, nhưng Lưu Ly Tử chẳng thất sắc kinh hoàng nghĩ thầm :

— Nếu mũi kim kia chẳng phải của bản môn thì tánh mạng của nàng đâu còn nữa...

Triệu Minh hăm hực cúi xuống nhặt lấy cái xác của Hồng Phong, nói với Nam Hải Tây Thi rằng :

— Nam hải Cô nương tôi vì có việc cần kíp, nên xin cáo biệt ngày nào đó có việc sẽ tâm tình cùng nhau vài hôm cho thỏa.

Nói dứt lời cất mình toan ra đi.

Nhưng thân hình của nàng chưa kịp dấy động, thì một tiếng thét của Nam Hải Tây Thi đã vang lên :

— Khoan đi đã...

Ban này nàng mềm mỏng hao nhiều, thì bây giờ tiếng kia lại quyết liệt bấy nhiêu làm cho Triệu Minh cũng phải giật mình tỉnh ngộ, biết rằng đối phương sẽ trở mặt đây.

Quả nhiên tiếng thét Nam Hải Tây Thi vừa dứt thì Nàng Hương Tử và Hàn huyết Tử đồng tua ra bao vây Triệu Minh vào giữa.

Nam Hải Tây Thi ôm cho Lưu Ly Tử trong lòng của mình mà lắng nghe hơi thở, thấy không mấy chốc thì công lực đã điều hòa như vậy, nên điềm nhiên đặt nàng xuống đất.

Nam Hải nói thẳng vào giữa mặt Triệu Minh :

— Bấy lâu đang ngưỡng mộ thanh danh của Giáo Chủ Phu Nhân ngày hôm nay mới gặp mặt vậy xin hãy lưu lại đây một vài ngày cùng nhau đàm đạo.

Lời lẽ thật là dịu ngọt thần sắc thì quyết liệt vô cùng, thoáng trong qua là Triệu Minh biết ngay người này muốn mở màn khai hân.

Chưa kịp trả lời bỗng thỉnh linh nàng Hương Tử chiếu đúng vào huyết Nguyệt Bồn trên vai mà đâm xuống một đường dữ dội còn lưỡi kiếm của Hàn Thuyết Tử thì nhẹ nhàng róc một đường từ hông qua phía gối.

Một người thì cực kỳ mạnh bạo, một người thì nhẹ nhàng êm ái nhưng hai đường guom thấy đều điều luyện vững chắc vô cùng.

Tay trái của Triệu Minh bận kẹp Hồng Phong dưới nách mà lưỡi guom của Nàng Hương Tử thì lại đâm vào huyết Nguyệt Bồn vai trái nếu dùng tay hữu mà chống đỡ thì tự nhiên phải để hở hông bên phải tương nhiên sẽ lãnh lấy đòn của Hàn huyết Tử như chơi...

Nam Hải Tây Thi giật mình sùng sốt, thật không ngờ hai đứa đệ tử của mình lại có lối tấn công khôn khéo như thế ?

Nàng mỉm cười, chưa biết Triệu Minh sẽ ứng biến ra sao, bỗng thỉnh linh cánh tay hữu của Triệu Minh đánh vòng một đường sang

vai trái dùng một ngón vẫn Tú Công che chở cho huyết khu yết bên bên vai trái của mình...

Động tác của Triệu Minh vô tình bày lộ liễu toàn thể bên hông phía hữu, và lưới gương của Hàn huyết Tử vẫn cất giơ vì vào róc xuống...

Lưu ly Tử trong dạ thấp khởi mừng thầm không biết tại làm sao người bắt mình bằng một đòn vô cùng quái dị, xuất thủ nhanh chóng mà độc ác vô cùng.

Nhưng vì sao bây giờ lại bỏ bỏ bên hông phía trái một cách dễ dàng như thế ?

Cái mừng chưa trọn bỗng nghe sự phụ của mình kêu lên một tiếng thất thanh.

Tiếng thất của Nam Hải Tây Thi vừa thoát khỏi miệng thì thân hình của Triệu Minh bằng một tốc độ mà Lưu Ly Tử không thể tưởng tượng nổi xoay tròn nửa vòng...

Cái xoay của Triệu Minh cho vị trí thân hình của nàng hoàn toàn lệch lạc, để rồi dùng một gót chân phía tả của nàng đá nghịch về phía sau một đòn vô cùng khủng khiếp...

Gót giày của Triệu Minh nhỏ bé xinh xắn nhưng bây giờ tạo thành một đường vòng cầu tuyệt mỹ, dừng như sau lưng của nàng có hai con mắt trong thấy một lối tình tường, đá trúng vào Uyên Mạch trên cườm tay của Hà Tuyết Tử...

Uyên Mạch trúng đòn, nửa cánh tay của nàng hoàn toàn tê dại năm ngón tay rời rã...

Chính vào lúc thanh gươm trong tay của nàng sắp sửa ly khai năm ngón, thì Nam Hải Tây Thi đã trở tới, nhẹ nhàng thò bàn tay tả và kẹp nhẹ lấy lưới gương để rồi dùng một thủ pháp nhanh chẹn, trao thanh gươm ấy vào tay của Hàn huyết Tử...

Đến khi Triệu Minh quay lại, thì thấy Hàn huyết Tử mặt mày tái mét, tay trái cầm gươm mà mặt mày đầy vẻ căm hờn...

NẾU KHÔNG NÉM BỎ THANH ĐỒ LONG ĐAO ĐỂ DỪ CHỖ HỖ, THÌ BUỒN CƯỜI BIẾT MẤY ?

Bây giờ công lực của Lưu Ly hoàn toàn khôi phục, trong một cái chớp mắt thì cả bọn thấy trở chia Đông Tây Nam Bắc, tái bao vây Triệu Minh vào giữa...

Triệu Minh nghiêng răng ken két, suốt mấy mươi năm ngang dọc giang hồ, quí thật năng chưa hề gặp phải vụ bất chệt năng như ngày hôm nay.

Nàng buống tiếng cười gằn, nói :

-- Vậy thì Nam Hải Cô Nương nhất quyết làm dễ làm khó tôi cùng ?

Nam Hải Tây Thi trả lời một câu khô khan :

— Kể vô danh tiểu tốt này quả thật chẳng dám làm khó dễ một người danh chấn giang hồ là Trương Giáo Chủ Phu nhân, chỉ vì... Chỉ vì... có một điều nan giải, xin giáo Chủ Phu Nhân dừng chân cho tôi hỏi vài lời...

Triệu Minh trả lời đầy vẻ gay gắt :

— Có điều chi cứ hỏi, nhưng hà tất phải cản đường ngăn lối, làm mất phong độ của người luyện võ...

Nam Hải Tây Thi điềm đạm trả lời :

— Nghe người trong võ lâm đồn đãi rằng Trương Giáo Chủ, sở dĩ thần công cái thể, khuất phục được quần hùng, nhờ ở nơi âm tuyền - Cửu Âm Châu cần khai Đại Nê Di, đó là điều những môn võ học cao siêu vô tận... thấy trở chúng tôi quê mùa dốt nát, chỗ thấy thiết cận là thiền căn, bấy lâu hằng mong mới để thấy mặt hiền phu phụ thêm một lần nữa, ngộ hầu nhờ nãi vị chỉ báo thêm chu... vì vậy ngày hôm nay vô tình gặp mặt, nhưng chẳng nỡ chia tay...

Câu nói đến đây thì bị một chuỗi cười lạnh lạnh của Triệu Minh cắt đứt nàng nói :

— Thường nghe phu nhân khen rằng Nam Hải Tây Thi tinh mềm như nước, vốn là trang phục nữ hiền hòa... không ngờ cách mặt mấy năm nay mà tính tình thay đổi, tiện nữ không lầm thì Nam Hải cô nương quyết chẳng chịu buông tha tôi...

Rồi không đợi Nam Hải Tây Thi trả lời, nàng nói tiếp :

— Ta đang có việc riêng cần kíp, không thể nói chuyện lời thời dài dòng, để khi khác cũng có chuyện cùng nhau đàm đạo...

Nói vừa dứt thì thân hình của nàng bay vọt hơn ba trượng, đoạn đảo nhẹ một vòng trên không trung...

Hồng Phong nằm bên hông của Triệu Minh nghe thấy bên tai mình gió đầy vì vào, biết rằng tình thế đã đến lúc khẩn trương, chàng lên mặt mở ra nhìn.

Trông thấy con nữ Ma Đầu cấp mình mà bay lẹng giữa không trung...

Rảo mắt nhìn chung quanh, thấy ba bốn bề toàn là cửa sổ, ngoài kia cảnh trí đẹp tuyệt vời, núi xanh mờ mịt, mây thăm trùng trùng...

Quả thật chỗ mình đang đứng đây đúng là trong một từng cổ tháp...

Chàng thấy tà áo của con nữ Ma Đầu tung bay phất phới dưới chân mình thì bóng giương nổi lên loang loáng, đồng tấn công vào những vị trí vô cùng hùng hậu...

Giữa rừng đao kiếm, Hồng Phong trong dạ bàng hoàng, ngẫm thủ, sẵn hai tay, đề chờ bất trắc...

Tay tả của Triệu Minh bận cấp Hồng Phong chỉ dùng có một ống tay áo phía hữu bắt đầu từ trên đánh ép xuống một đường...

Ống tay áo của nàng đi ra được nửa đường liền bọc gió và gãy ra, một tiếng « bốp » đinh tai.

Sau tiếng vang, thân hình của nàng bay vọt ra ngoài vòng guơm giáo, bắn vù ra phía cửa sổ đằng đông...

Hồng Phong tác lược khen thầm chàng tự nói với mình :

— Hèn nghe dượng phụ coi công lực của cặp Ma Đầu này thật là đáng khiếp, ngày hôm nay trong tận mắt mới hay lời đồn đãi chẳng ngoa...

Xem tình thế này thì Triệu Minh phải bay mình ra khỏi tháp, và dưới chân nàng là một khoảng cách mấy mươi trượng cao mới xuống tới mặt đất, không biết rồi đây nàng sẽ dùng phương pháp nào để xuống tới mặt đất ?

Nào ngờ đầu chính vào lúc cơ thể của nàng sắp sửa bay ra khỏi không cửa sổ, bỗng thình lình từ bên tả hiện ra một chiếc bóng trắng mà bay lộn ra chặn trước đầu nàng.

Triệu Minh giật mình đánh thót, vì rằng nàng mới xư dụng một đòn Vân Tú Công chuyển dùng để đẩy bản thân hình của mình xê dịch thật nhanh trong khoảng trống.

Với tốc độ đó, một tay kinh công thượng thượng muốn dời theo không phải là việc dễ...

Nhưng tại làm sao con Nam Hải Tây Thi này vượt làm sao qua mặt nàng một cách nhanh chóng như thế ?

Ống tay áo của Triệu Minh vung tròn ra như một cái đĩa to tướng. Cái đĩa to tướng này chớp ngay mặt Nam Hải Tây Thi còn cách chừng năm tấc nữa thì tới đích...

Nằm trong lòng của Triệu Minh, Hồng Phong nhìn ra thấy thiệt là sỗ... chàng thấy chính trong cái khoảng cách vô cùng ngắn ngủi, thì từ trong lòng bàn tay của Triệu Minh có một đốm sáng lấp lánh bay ra vùn vụt...

Hồng Phong thầm nghĩ :

« Thì ra con Ma đầu này lại dùng ống tay áo làm bình phong để

thi hành độc kế...thủ pháp cay độc như vậy, hèn vì trên Nga Mi sơn ta chẳng trúng kế một cách buồn cười...»

Nghĩ đến đây bất giác đôi má của Hồng Phong nóng ran trông ngược ánh thành thính...chàng nghĩ nếu khi ấy mình chẳng vội vàng ném bỏ thanh Đồ Long Đao để giữ lấy chỗ hờ, thì sẽ làm trò cười biết mấy ?

CHÚNG BẦY CHÀNG PHẢI TỐT LÀNH

Nhưng tưởng rằng đối thủ của Triệu Minh cũng trúng đòn bí hiểm, nào hay đầu đóm sáng này vừa bay lên, thì Nam Hải Tây Thi bật cười, nói :

— Hay cho Tú Lý Tàng Châm...!

Lời nói chưa dứt, thì nàng đã phát nhẹ bàn tay tả lên, thò hai ngón trỏ vào giữa ra káp lấy mũi am khi...

Trọng lúc đó thì bàn tay nhẹ nhàng của mình tống ra một chưởng... có một tiếng « bốp » ròn tan nổi lên không khí, cả hai người đồng mất đà... là đã rơi xuống...

Phía dưới kia... ba nàng đệ tử của Nam Hải tuy không hạn, nhưng đồng chung một guơm ủa tới, chặn nghẹn lối xuống của Triệu Minh.

Hai chân nàng vừa chắm, thì trong lòng của Triệu Minh bất giác dâng lên một mối ngh' ngờ.

Vì rằng ban nãy, trên không trung, nàng vừa so với Nam Hải Tây Thi một chưởng.

Nàng nghe thấy từ trong cơ thể của Nam Hải Tây Thi toát ra một luồng nội lực dị kỳ, nó vừa êm dịu, nhưng vừa chứa đựng một nguồn nội lực sâu xa vô tận...

Vì vậy mà thân hình của nàng vừa đứng vững thì tức khắc tự khi ngưng thần, vì rằng nàng biết rằng đây chính là tay kinh địch.

Ban nãy trông thấy bộ điệu của nàng đệ tử đối phương tuy đường guơm điêu luyện, nhưng mà khí lực hãy còn non, bây giờ muốn rút áo ra đi, chỉ còn cách cho con Nam Hải Tây Thi này một đòn sấm sét chẳng kịp buông tay.

Nguyên nhân chỉ vì nàng không muốn phụ quân mình gặp lại người xưa, nghĩ đến chỗ chồng mình ở chung với người này suốt mấy năm trời trong lòng nàng không khỏi thấy làm khó chịu.

Càng nghĩ hơi giận càng bùng lên, thân hình của nàng chồm tới như một con ngựa bất kham, đánh phủ đầu Nam Hải Tây Thi bằng hai đòn kinh dị.

Hai thế võ này cũng thuộc Vân Từ Công, ống tay áo của nàng tung bay phất phới, từ phía trên chộp thẳng xuống đỉnh đầu.

Tầm uy lực của thế võ thật là to rộng, nếu là tay đối thủ tầm thường, chắc chắn không tài nào phân biệt được thực của nàng sẽ nhảm vào đầu.

Hồng Phong lại nhìn kỹ thấy, đột nhiên từ trong ống tay áo đó trở ra một ngón tay trong ngọc trắng ngà.

Mồm của Triệu Minh thì thét :

— Phi lý, muốn học Cửu Âm Chân Kinh sao lại hỏi ta ?

Câu nói chưa dứt thì ngón tay kinh dị này đã cắt gió diêm vào vào huyệt Ty Trúc không của Nam Hải Tây Thi

Hồng Phong kinh tâm hãi hớp, thấy những đòn của Triệu Minh xư đầy cay độc, nếu là một tay non kém hơn nàng một chút, thì phải lãnh cái thất bại như chơi.

Bỗng thỉnh linh chàng thấy Nam Hải Tây Thi rạp đầu né tránh nhưng ngón tay của Triệu Minh biến ảo khôn lường, trong một cái nháy nháy mà thay đổi liên hơn mười vị trí, hề mục phiêu xê dịch tới đầu thì ngón tay xê dịch tới đó như bóng theo hình.

Hồng Phong trông thấy bóng ngón tay nổi lên tua tủa bất giác sợ thềm cho Nam Hải Tây Thi.

Bỗng thỉnh linh bàn tay hữu của Nam Hải Tây Thi bước xết ra nửa bước, làm cho những vị trí trên huyệt trên người của nàng hoàn toàn xê dịch, để rồi cánh tay hữu của nàng đánh xéo xéo vào cánh tay hữu của Triệu Minh một miếng trong thật tâm thương.

Thế võ chẳng có chi lạ lùng xuất sắc, nhưng mà cường phong rào rạt khí thế thật đáng sợ.

Nhưng ống tay áo của Triệu Minh bỗng nhiên xoay nhẹ một vòng tròn hình dáng đột nhiên thay đổi, ban này rườm rà bao nhiêu thì bây giờ còn đơn giản bấy nhiêu.

Nó tóp nhỏ lại như một con rắn bạc, vẫn ngang qua cườm tay của Nam Hải Tây Thi bằng một chiều hướng lạ lùng.

Hồng Phong cả kinh, một khi Triệu Minh tung ra một nội lực, thì cánh tay mềm mại đẹp đẽ kia chắc chắn sẽ gãy lìa.

Nhưng chính vào lúc đó thì cánh tay hữu của Nam Hải Tây Thi bỗng thỉnh linh từ phía bên tay tả của nàng bay ra một đường.

Cường phong vừa dậy, thì Hồng Phong nghe chổi cả tai, hơi gió tạt ra rít cả mặt, bên tai của chàng vang lên một tiếng kêu kinh dị của Triệu Minh, thân hình của con Nữ Ma Đầu tức khắc thất lui lên tiếp hai cung bộ.

Hai cung bộ này làm cho thân hình của Triệu Minh thất lui hai bước, nhưng mà vẫn chưa thoát khỏi luồng gió từ trong bàn tay của Nam Hải Tây Thi.

Triệu Minh lung đầu như cỏ, nghiêng rằng kèn kẹt thét:

— Thì ra chúng bây cũng chẳng tốt lành gì !

QUẢ THẬT NÓ DÙNG TA LÀM MỘT HY SINH

Cả nghe hơi gió, Hồng Phong cũng biết rằng khí lực trong thế tấn công này lại mạnh hơn ban này bội phần.

Đứt rằng trong giây phút này, Triệu Minh nào còn bụng dạ ý đến mình nữa, vì vậy chàng cứ mở hết cặp mắt ra mà nhìn hai người chiến đấu.

Những trường công lực của con nữ Ma Đầu này cao siêu lợi hại, sẽ trí đấu địch đáng, sao hay đấu hai chân của Triệu Minh lại xê dịch lên lên, đảo mình ra xa thêm hai bước nữa.

Nhờ hai bàn chân xê dịch nhanh nhẹn tài tình, nên Triệu Minh hình thời điểm này trong kẻ tốc đường 10...

Luồng cuồng phong của Tây Thi vừa lướt ra khỏi màng tai của Hồng Phong, thì sau lưng chàng vang lên một tiếng "ầm" thủng khiếp...

Trong nháy mắt bay mà một, tiếng đồ vô liên tiếp vang lên, Liếc mắt nhìn lên, thấy khoảng trống phía sau lưng mình đã đổ đi một mảnh, làm cho Hồng Phong trong lòng quá đổi kinh mang.

Đây là lần thứ nhất trong đời chàng, mục kích một người đàn bà có uyển một lực vô cùng mạnh mẽ như thế này.

Trong chớp mắt bay đi chạy, Triệu Minh bỗng thỉnh linh tung ra một cước theo thế cuồng phong Táo Lạc Diệp quét mạnh về phía trước một đóa...

Cái đá của nàng vừa tung ra một nữ, thì thân hình của chàng bấy giờ đang đi xuống bằng một tốc độ khá mau...

Hồng Phong bật via bay hồm, không biết con nữ Ma Đầu này sẽ dùng cách gì để xuống thấp... ?

Chàng thường nghe các bậc tiền bối trong võ lâm kể lại rằng, các cao thủ mỗi khi muốn si mình xuống đất, thường dùng một vật để lót chân...

Khi thân hình của họ vừa xuống cách mặt đất chừng vài

năm ba thước, thì họ đã ném vật ấy ra đoạn đập lên đó mà làm bậc thang bước xuống...

Chàng tự hỏi mình :

— Chẳng lẽ lúc nguy nan cùng cấp như vậy, quả thật nó lấy ta dùng một vật hy sinh để thoát khỏi vùng nguy hiểm ?

Còn đang kinh mang, thì thỉnh linh Triệu Minh ném vô chàng ra khỏi bàn tay. .

Hồng Phong đầu nặng bồng, chân nhẹ tấc, chưa biết phải ứng biến làm sao, nghĩ rằng phen này mình rơi xuống đất, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt !

Liền trong đó, bên tai chàng bỗng vang lên một tiếng "bộp" ròn tan... Chàng trông thấy rõ ràng con Nữ Ma đầu này dùng ống tay áo vỗ mạnh một cái giữa không trung.

Sau cái vỗ lạ lùng, thân hình của Triệu Minh lộn mèo một vòng tuyệt mỹ đó nhờ cái lộn đó mà trốn đi xuống của nàng mất đi.

Nhờ vậy mà hai bàn chân nàng từ chấm nhẹ vào mặt đất đứng vững vào vị trí đi xuống của Hồng Phong.

Thế mà hai chân của Triệu Minh vừa đứng yên trên mặt đất thì nàng tức khắc xoay chân xuống đất, ống tay áo bên phía tả của nàng là lướt tung bay...

Hồng Phong cảm thấy chiếc ống tay áo của nàng là một làn sương mỏng, cuốn tròn lấy nàng một cách nhẹ nhàng êm ái, đoạn từ từ đưa hơi, đẩy nhẹ về phía trước.

Như thế trốn đi từ trên xuống dưới Hồng Phong bị ống tay áo của Nữ Ma Đầu sửa thành chiều đi ngang, trong chớp mắt, "đôi nguy ra yên" một cách tài tình.

Trong lòng còn đang bàng hoàng, thì thân hình Triệu Minh đã nhẹ nhàng lướt nhanh như bóng theo hình, cơ thể của Hồng Phong chưa kịp chạm nhăm mặt đất, thì Triệu Minh ôm lại chàng vào lòng một cách thiết tha dịu mền !

Thì ra khi xưa Triệu Minh từng bị Thiệu Lâm chui tống đồn vào trong tháp, đoạn phóng hỏa đốt đi.

Trong trận nguy hiểm khôn cùng, nhưng tưởng rằng nàng sẽ bị vùi lấp trong biển lửa, may nhờ vô tình trông thấy chiếc lọng từng cuối cùng, mượn nó làm dù nhảy xuống.

Nàng tuy thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng sau này càng suy nghĩ, trong lòng càng thêm kinh sợ, trong trí của nàng cứ quay cuồng một ý nghĩ

là sao tìm một phương pháp để làm điều tan cái trốn, từ trên cao đi xuống, ngó hầu ứng dụng trong những cảnh khốn cùng như thế.

Phải thao thức suốt bao nhiêu đêm trường, nằng bong nhiên tỉnh ngộ, như một người sức tỉnh một cơn mê. .

Nàng tự mẩn thâm !

— Dù bọc gió thì ống tay áo cũng bọc gió, thế thì tại làm sao ta không dùng ống tay áo để thay cho dù...

Và thế vô năng xử dụng chính là đòn phi Mã Hành Không, kết tinh của bao nhiêu đêm trường moi tìm vật óc.

Sau khi đã đỡ đỡ Hồng Phong trở vào lòng mình thì hai mũi giấy nàng cũng vừa chạm đất.

Chỉ một chút tiếp xúc đó, thì cũng đủ giúp cho Triệu Minh gãi chân đứng lại.

Việc đầu tiên của nàng là rào mắt nhia xem tình thế chung quanh của mình.

Nào hay đầu chưa kịp định thần nhìn kỹ thì nàng đã rón tóc gáy vì trước mặt của nàng bây giờ đang đứng một nàng thiếu Nữ...

Người này mặc bộ đồ trắng bằng lụa bạch, vật áo bay phất phơ trong gió, trên mặt người này bịt ngang một vuông lụa trắng, đích thị là nàng thiếu nữ vừa rồi đã dùng hai đòn chỉ cương chỉ mảnh làm thủng một đường : Nam Hải Tây Thi !

Triệu Minh như cơ hồ không tin cặp mắt của mình, ban này khi nàng rơi xuống đất, đã ngấm vận Thiên Cán Tấn tốc độ nhanh không thể tả.

Ngôi tháp này lại cao bảy tầng, chiều cao hơn bốn mươi trượng, nếu không có đòn phi Mã Hành Không, thì không tài nào xuống nổi, nhưng tại làm sao con Nam Hải Tây Thi này lại xuống trước đòn đầu được mình ?

Thật là chưa giải thoát được mối giờ này, thì mỗi ngày kia lại đến, làm cho một người nổi tiếng là quyền biến nhất trong võ lâm cũng phải lắc đầu áo nào...

LÊ GÓT KHẮP GIANG SAN, RA CÔNG TÌM NGƯỜI ĐẸP

Hồng Phong tâm cau rúng động, mấy tiếng Giáng Long Thao Bát Chương quả thật đem đến cho chàng một nguồn xúc cảm vô cùng mạnh mẽ.

Chàng nghĩ rằng :

— Nghe dân Giảng Long Tháp Bát chương là một môn võ bí truyền của Cái Bang, nhưng tại làm sao những nàng thiếu nữ đẹp mỹ miều lại lại biết? Hèn chi con Nữ Ma Đầu Triệu Minh phải chịu lép vế...

Thì ra hai đêm cuối cùng mà Nam Hải Tây Thi vừa sử dụng đích thị là một môn võ công thượng thừa mà nàng đã dày công luyện tập

Nguyên nhân vì khi xưa, lúc Nam Hải Tây Thi lạc bước vào thánh địa của Cái Bang, bị Cái Bang Chủ Trương Lão bố hết các cửa phòng, đeo xông thuốc độc vào.

Trong lúc nguy nan, may nhờ một trong vận Nam Nhị độc chế thuốc giải độc, và cần phải dùng lửa để đốt thuốc độc này.

Trong gian thạch, chẳng biết tìm đâu ra lửa, vô tình tìm thấy quyền vô thư số một của Cái Bang, đó là nguyên liệu duy nhất trong gian phòng bằng đá xây giữa lòng đất.

Tinh thể bất diệt phải hóa thiếu quyền sách để lấy lửa, thành ra Nam Hải Tây Thi học thuộc lòng pho sách này.

Thế rồi những người bị kẹt trong, thánh địa của Cái Bang được thoát ra khỏi vòng nguy hiểm, cặp trai tài gái sắc Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi cũng sánh vai nhau đi vào Hồ Điệp Cốc.

Giờ đây bỗng nhiên người đẹp tái xuất giang hồ, và vô công bỗng nhiên tên tiếng là thường, đến như một người bần sinh cao siêu như Triệu Minh mà cũng phải chùng tay nhường bước.

Thì ra...

Kể từ khi Nam Hải Tây Thi đắm lòng rời khỏi Hồ Điệp cốc, trong lòng nàng bất giác dâng lên một mối cảm hờn tuyệt đỉnh.

Nàng không ngờ mình sống trong cảnh xinh tươi thơ mộng, bên cạnh nàng có một người đàn ông thật là thuần hậu, ngày đêm chăm sóc thuốc men.

Những tưởng rằng chuỗi ngày đầy hoa mộng sẽ kéo dài mãi, nào ngờ dần dần bằng sông đầy, có một người đàn bà không biết từ đâu đến, phá tan giấc mộng đẹp của mình...

Một mình một bóng, Nam Hải Tây Thi thất thiếu đi lửa về phía phương Nam nơi chôn nhau cắt rốn của mình...

Mấy năm nay nhờ sống gần Vô Kỵ, nên việc công tạm thời bằng phẳng, bây giờ đây, một mình sống cô tịch, một mình năm xưa bị Công

Tôn Cần xuống độc thủ hủy hoại nhan sắc, bây giờ bị lại bằng bằng trời đầy.

Nam Hải Tây Thi bất giác hơi giật mình lên đang nhắm đường đi về hướng Nam bỗng thỉnh linh nàng thay chiều đổi hướng, vòng ngược trở lên hướng Bắc, để rời gót chân của nàng là khắp toàn cõi xứ trung nguyên.

Từ những giải xa mạc mênh mông vùng Mộng cổ phương Bắc, cho chí miền Nam ruộng rộ chập chờn.

Nàng lang thang khắp thiên hạ, trong lòng đeo đuổi một hoài bão lạ lùng,

« Ta nổi tiếng nhờ sắc đẹp, nhưng cũng vì sắc đẹp mà chịu trăm cay nghìn đắng, vậy ta cũng cố đi khắp thiên hạ mà tìm đệ nhất mỹ nhân, ngõ hầu truyền cho những môn thần công cái thể, ngõ hầu báo mối hận thù.

Non sông trung quốc bao la nghìn dặm, nhìn khắp nhất khắp đông tây, muốn đi tìm mỹ nhân thật không phải là việc khó.

Đốc lòng trau chuốt cho những đệ tử của Nam Hải Tây Thi sẽ trở lên những mỹ nhân đẹp nhất trong thiên hạ, vì thế nàng đồng ý mọi phương pháp để tô hương chuốt ngọc ngay từ khi ba nàng còn trong tam bệ.

Trong những chuỗi ngày ẩn tích mai danh, Nam Hải Tây Thi một mặt truyền dạy nghệ thuật của mình cho ba nàng đệ tử, một mặt ngày đêm rèn luyện môn cái thể thần công mà nàng vô tình đã học được trong thánh địa của Cái Bang.

Cứ nghĩ cho vô công tuyệt học đó bao gồm những môn thanh hoa của một môn hội to lớn bậc nhất trung nguyên, thì lợi hại biết chừng nào.

Sau khi tái xuất giang hồ, bọn thầy trò cất bước ngao du thiên hạ quả nhiên không gặp ai là địch thủ còn giáng long Tháp Bát Chương mỗi khi tung ra một đôi phương ngả gục.

Càng thắng lợi chừng nào, hùng tâm của Nam Hải Tây Thi càng bộc lộ càng nghĩ thêm...

« Phải chi ta gặp lại vị Giáo Chủ Họ Trương, tìm lại bởi Cừu Âm và Cửu Dương Chân Kinh, để bồi bổ vào những chỗ còn kém huyết, thì dưới gầm trời này, mấy ai mà đối thủ của ta ?

Tuy có những tâm trạng tuy đó, nhưng đường trời lối biển bao la, biết Vô Kỵ ở nơi nào mà tìm kiếm ?

Thật không ngờ ngày hôm nay nàng lại chạm trán với Giáo Chủ Phu Nhân tại chỗ này ?

Vốn nghe đồn cặp vợ chồng Triệu Minh không rời nhau nửa bước, Triệu Minh có mặt tại nơi đây, thì Trương Vô Kỵ chắc cũng gần kề gang tấc.

THÀ RẰNG CHỊU CHẾT CHỮ CHÀNG ĐỂ CHO AI CHẠM TỚI HỒNG PHONG !

Thêm một nguyên nhân khác vốn nghe đồn Giáo Chủ Phu Nhân có võ công thượng thặng, kể từ khi mình luyện được Giáng Long Đì Cầu thì chưa từng gặp ai xứng tay vừa sức, sẵn dịp này so chơi vài hiệp cho biết tài cao thấp.

Chỉ tung ra có hai đòn thì Triệu Minh bỏ chạy, bất giác làm cho Nam Hải Tây Thi hào khí bùng lên, quyết bám cho kỳ được mới nghe.

Triệu Minh đã nhanh, nhưng Nam Hải Tây Thi còn nhanh hơn trong lúc Triệu Minh lo dò lấy Hồng Phong, thì nàng đã xuống tới đất, và chiếm ngay vị trí của đường.

Triệu Minh trên môi của nàng một nụ cười cay đắng nhìn chăm chú vào gương mặt phi thường xinh đẹp của chàng thứ sinh trẻ tuổi đã nằm trong lòng của Triệu Minh.

Hồng Phong thật là không ngoan, cứ mỗi lần Triệu Minh ngừng tay đấu chiến, thì chàng lại giả vờ nhắm nghiền cặp mắt như một kẻ còn hôn mê bất tỉnh.

Lóng tai nghe, thấy con nữ Ma đầu đã đứng yên trên mặt đất rồi, nhưng bỗng nhiên bên tai chàng cuồng phong lại nổi lên...

Một luồng chưởng phong mãnh liệt lại ào ào tràn tới...

Thì ra Nam Hải Tây Thi lúc này giờ đã tung ra một đòn Kháng Long Hữu Hối đánh sả vào giữa đầu của Triệu Minh.

Thương thay cho Triệu Minh nàng vừa phải vượt qua khoảng đường dài gần nghìn dặm, rồi phải đương đầu với một tay kinh địch.

Thêm vào đó nàng phải ôm lấy Hồng Phong ở trong lòng nên sức chiến đấu kém đi một nửa.

Thấy một đòn chỉ cương chỉ mãnh đánh bổ vào đầu của mình gang tấc khác trở mình trở bộ, bất thành lách lộn ra phía sau hậu tâm của Nam Hải Tây Thi tung ra một cước.

Bàn chân của nàng chiếu xuống miếng xương ngọc Trâm sau ót của đối phương...

Tài bộ cao siêu như Nam Hải Tây Thi lúc bấy giờ cũng phải giật mình kinh hãi, nàng không ngờ hai bàn chân của Trương Giáo Chủ Phu Nhân lại nhanh đến thế.

Cắn chặt hai hàm răng, Nam Hải Tây Thi bỗng thu tay trở về, và nhanh như chớp quặc ngược ra phía sau một đòn Thần Long Bãi Vĩ.

Thế võ này, Triệu Minh đã từng trông thấy Vô Kỵ, biểu diễn đi biểu diễn lại không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ thế võ vừa tung ra, thì nàng có cảm tưởng mình đang sà trên mặt đất sinh lý, khá rời thảo thân.

Bàn tay nỏ nà của Nam Hải Tây Thi huyền huyền hoặc hoặc, rồi bỗng thành linh nắm trúng vào đỉnh đầu của Hồng Phong mà xéng xuống một vết kinh hoàng.

Triệu Minh nghe thấy ruột gan của mình đau nhói lên dường như có một mũi kim đâm nhói vào lòng ruột của mình.

Thà rằng lách đòn một cách bí hiểm, sẵn sẵn để cho tiếng tăm mình trôi theo dòng nước chứ không để cho Nam Hải Tây Thi chạm đến Hồng Phong một kẻ tóc chân tơ.

Chiếc đá của Hồng Phong lể ra chiếu vào gáy của đối phương, nhưng dưới sự phản ứng quá mạnh bạo của đòn Thần Long Bãi Vĩ, Triệu Minh đành phải đổi chiều thay hướng, làm cho ngọn cước của nàng đến lưng chừng thì đi thẳng vào hông của đối phương.

Cùng trong một lúc, ống tay áo phía bên hữu của Triệu Minh lại nhẹ nhàng lả lướt bay ra...

Lần này nàng quyết tâm muốn làm cho Nam Hải Tây Thi khuất phục, nên bao nhiêu chỗ tính vi huyền bí trong môn võ Vô Tắc Công cả thấy đều dồn vào đòn Nhược Hữu Nhược Vô này...

Thế Thần Long Bãi Vĩ như cái tên của nó, khi thế mạnh mẽ như một con rồng đập đuôi. Thế mà gặp phải đòn Nhược Hữu Nhược Vô thì bao nhiêu khí lực thấy đều tan trong không khí, dường như một hòn đá nhỏ ném giữa biển khơi, không gây ra một tiếng vang nào...

Nam Hải Tây Thi phập phồng lo sợ, còn Triệu Minh thì khắp người mừng thầm, chỉ có Hồng Phong thì bần thần kinh dị.

Vốn nghe đồn Giáng Long Thập Bát Chương danh lừng Thiên Hạ, ngày xưa Hồng Thất Công nhờ nó mà ngang dọc giang hồ anh hùng nghĩa sĩ thì nghe hơi mà vô mặt, nhưng tại làm sao con Nữ Ma Đầu này lại phá giải một cách tài tình ?

Đời Thân Long Bối Vĩ vừa tan trong ống tay áo của Triệu Minh thì dường như có một viên đá ghèn cần gic vào lòng của Hồng Phong. Bối tình trạng này sau thì bất lợi cho bên phía Nam Hải Tây thì, vì rằng đến Nam Ma Đầu thì bộ thống thiên kia, thì tìm thuốc chắc chắn sẽ quay trở lại về đây...

Hồng Phong nghĩ thầm :

« Một thì Vô Kỳ xuất hiện, thì bốn thầy trò của Nam Hải Tây thì thật khổ mà bảo toàn ! »

Nhưng bên tai của chàng bỗng vang lên một câu nói của Nam Hải Tây thì :

— Thật là yêu thương bảo bọc đến kỳ cùng...hèn chi mà giáo chủ chúng có mặt tại đây...?

Câu nói dường đây về mĩa mai khinh bỉ, Triệu Minh là một người đáng suốt thông minh, là nào chẳng nghe thấu ý ngầm trong lời nói ?

Nàng chưa kịp tìm ra câu trả lời xác đáng, thì Nam Hải Tây thì đã đẩy động thân hình...

Kiểm Long Đại Đầu...

Tầm Long Vật Dụng...

Phi Long Đại Thiên...

Những cơn hung bạo trong Giáng Long Thập Bát chương tảo ra sườn sườn, đòn nào thế ấy phải điều tập trung mũi nhọn vào trong cơ thể Hồng Phong.

HUYỆT — HOÀN — KHUÊ — TRÊN — MÔNG TRÁNG — SĨ — HỌ HỒNG

Nhưng bây giờ Triệu Minh đang đào bên hông thêm một người đang hôn mê bất tỉnh, làm sao cho vừa che giữ cho mình lại che cho Hồng Phong ?

Triệu Minh rống dụng Vân Tú Công chống đỡ đến đòn thứ sáu thì tay chân bắt đầu luống cuống...

Đến giờ phút này thì trong lòng của Hồng Phong thật là kinh sợ vô cùng, chẳng thấy một mũi đòn nào của Nam Hải Tây thì tung ra thấy đều đặt mình tình trạng bất kinh thập tử ?

Nếu con nữ Ma Đầu này chiếm trở một đường tơ, thì chàng tăng: ngọt như chơi.

Ban này Triệu Minh mong cho Nam Hải Tây thì thắng trận bao nhiêu thì bây giờ mong cho người này bại trận bấy nhiêu.

Chàng cũng lấy là lạ, tại làm sao con nữ ma đầu này lại bất tỉnh che chở cho mình.

Bỗng thỉnh linh Nam Hải Tây thì bỗng trụ hình dính bộ tự kết ngưng thần, đoạn cắt lên một tiếng hú thanh thao thanh thoát tiếng hô vừa dứt, thì Nam Hải Tây thì thò bàn tay hữu ra về một vòng tròn...

Triệu Minh nghĩ thầm :

« Xem bộ điều thì chính là đòn khảm Long Hư Thối... nhưng tại làm sao đối phương lại khoa trương thanh thế như thế này ? »

Ý tưởng vừa tới đây thì chương phong đã tới, mũi nhọn lại chiếu vào huyết kỳ môn bên hông của Hồng Phong...

Nào dân chân chờ Triệu Minh tức khắc đẩy động thân hình theo thế Vân Lý Thiên Nga, toan xấu Hồng Phong ra sau lưng của mình...

Nhưng cơ thể của nàng chỉ mới xê dịch chưa được năm phần đường đất, thì Nam Hải Tây thì cũng biến đòn thay thế, từ trong ống tay áo của nàng có một vật lóng lánh sáng ngời bay vút ra...

Triệu Minh thất sắc kinh hoàng, nếu nhân lực của mình không kém, thì vật trong tay áo Nam Hải Tây thì kia chính là thanh gươm trúc...

Đường gậy này đâm vào ra, vị trí vô cùng cay độc chập nhện hết tất cả những lối tháo thân do đòn tấn công Hư Hổ Khảm Long.

Huyết Hoàn Khiêu đâm trện Mộng của con người, là chỗ xuất phát của con đường Túc Thiếu Dương Đâm Kinh; bị đâm phải thì bán thân bất tiết.

Lúc bấy giờ Triệu Minh lòn Hồng Phong ra phía sau lưng, vô tình đã phơi bày chiếc mông ao tròn ra ngoài, tình thế thật vạn phần hung hiểm.

Lúc bấy giờ Triệu Minh cũng đang áp xuống đỉnh đầu của mình, nếu giữ cho mình được sống thì Hồng Phong chắc chắn sẽ trông đòn bí hiểm.

Mà giữ kẻ cho Hồng Phong thoát hiểm thì bản thân mình lâm nguy, Giữa lúc nguy nan, bỗng chợt từ phía hạ bàn của Triệu Minh bỗng bay vọt ra một cước, chiếc đá này nhằm đóng vào Uyển Mạch của cánh tay cầm gậy của Nam Hải Tây thì.

Nào hay đầu đường rơi tại cận biển đời khôn lường thấy đó là một đó, rõ ràng mũi gậy đang đâm vào huyết Hoàn Khiêu bỗng thành linh biến thế đâm thành thế của.

Ngon roi cùn ngang qua gối của Triệu Minh một đường thật nhanh. Triệu Minh thở phào một hơi nhẹ nhõm, vì thấy mũi gậy đã buông tha Hồng Phong.

Nào hay đầu thanh gậy vừa tiếp xúc vào đầu gối nàng, thì bỗng nhiên thấy thế 'cùn' thành thế 'quan'.

Chân hữu của Triệu Minh đang lơ lửng trong bộ đá, chỉ có chân tả đang chịu đựng trên mặt đất tựa tựa như thế đứng Kim Kê Độc Lập.

Thanh gậy bỗng nhiên biến thành mềm mại như một giải lụa, quần ngang qua bắp đùi Kim Kê Độc Lập đó.

Hồng Phong giật mình đánh thót, vì chàng đang nằm trong cuộc, thấy ba thế lên hoàn của ngon roi Đả Cầu kia biến ảo lạ lùng, thật ngoài sự tưởng tượng của mình.

Hồng Phong nghĩ :

— Con Nữ Ma Đầu chỉ còn một tay một chân, cho khó thoát khỏi vòng tay nguy hiểm —.

Quả nhiên đòn Kháng Long Hữu Thối đang đánh xuống giữa đỉnh đầu, phối hợp chặt chẽ với thế quần dưới chân, làm cho Triệu Minh như một con ngựa đang sa lầy trên bãi cát, đứng vào lưỡng nan tấn thối.

Nhưng Triệu Minh là người trải qua bao nhiêu con đường chiến đấu, càng gặp nguy biến thì tinh thần tỉnh táo.

Chỉ còn lại một chân, nhưng bao nhiêu chân chân khí của nàng dồn vào đó, quát lên một tiếng vang lừng, nàng quán mạnh mũi gậy xuống đất, để rồi đẩy thân hình bản vọt lên cao theo thế Nhất Hạc Xung Thiên.

Bên tai của Hồng Phong vang lên một tiếng cười khô khan đặc ỹ của Nam Hải Tây Thi...

Thì ra nàng liền tiếp dùng bao nhiêu thế lên hoàn, tấn công tới tấp chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó.

Chờ đợi cái giây phút mà Triệu Minh cất mình bay bổng lên...

Cơ thể của Triệu Minh và Hồng Phong vừa thoát lên chưa đầy ba tượng, thì Nam Hải Tây Thi đã tập tưng hết sinh lực tung ra một đòn Phi Long Tại Thiên...

RÒNG NGÀN BIÊN BẮC PHƯƠNG GÁY ĐẦU NON

Lần này thật vô phương giải cứu, vì rằng thân hình của nàng đang

ở giữa không không chẳng có một điểm tựa, không có chỗ nào mượn sức để xô dịch thân hình.

Trong tức đó luồng chưởng phong cực kỳ mạnh mẽ của đòn Phi Long Đại Thiên lại tập trung mũi nhọn vào giữa hậu tâm của Hồng Phong.

Càng cùn chặt hai hàm răng lại, bao nhiêu chân lực thủy đầu dồn hết hai cánh tay, chờ đợi hai bàn tay của Nam Hải Tây Thi vừa tới, thì chàng tức khắc trảm ngược ra phía sau để cứu lấy mạng mình.

Nào hay đầu chính vào lúc luồng chưởng phong cực kỳ ác liệt vừa tràn tới, thì bỗng nhiên Triệu Minh quát lên một tiếng, rồi cơ thể của hai người liền lộn ngược lại một vòng.

Một vòng làm cho thân hình hai người đổi ngôi. Hồng Phong thì đan ngon trong lòng của Triệu Minh, còn Triệu Minh hoàn toàn đưa lưng hứng lấy thế vô lý lừng Phi Long Đại Thiên.

Hồng Phong nghe một tiếng bùng kình đi vang lên cơ thể của chàng chấn động một cái thật mạnh, để rồi cả hai đồng bay vù ra hơn năm tượng.

Trong lòng Hồng Phong ngỡ ngàng đến đột cùng, chàng nghĩ, mình với con Nữ Ma Đầu thù bất đại thiên, nhưng tại làm sao nó liền mạng cứu mình ?

Cơ thể của Triệu Minh vừa rơi vào mặt đất thì từ trong phía miệng xinh tươi của nàng vọt ra một tia máu vọt vào mặt Hồng Phong...

Nàng lao đảo mấy bước rồi gượng đứng vững được, nhưng chính vào lúc đó phía lại là xuất hiện một người, người ấy chính là Nam Hải Tây Thi.

Nàng buồm tiếng cười nhạt nói :

— Không ngờ giáo Chủ Phu nhân có một đời ngang dọc, mà hôm nay chôn vùi tên tuổi tại Báo Táp có eher vậy mới thật là mê dạ chung tình.

Hồng Phong nghe tới đây trong lòng mới sự tỉnh lại thì ra con Nam Hải Tây Thi này này giờ đã hiểu lầm Triệu Minh có lòng sảng bậy, nên mới liền tiếp dùng lời lẽ khó nghe đó mà châm biếm.

Uất khí trong lòng Hồng Phong sông lên tột độ chàng như quyết chờ cho con Nữ Ma Đầu này bại trận, rồi liều mạng so với người đàn bà này vài chương coi xem sao ?

Nam Hải Tây Thi vừa nói dứt lời vốn biết Triệu Minh là người ăn nói bất thiệp, hay dùng lời lẽ chua ngoa, nhưng chẳng để cho nàng kịp trả lời, tức khắc tung ra một chương phủ đầu...

Vốn theo Vô Kỳ lần ngày, nên Triệu Minh vừa thoáng nghe hơi gió thì biết ngay đó là đờn đèn Long Vật dụng ..

Bao này nàng vừa lãnh lấy một kính khấp vào giữa xương sống, ngả lưng lưng phủ cơ hồ như hoàn toàn đảo ngược, máu nóng trào lên phải vọt ra phía miệng.

Nhưng nàng có chết cũng không sao gì sau khi mình chết, không biết Hồng Phong gặp tai nạn như thế nào ?

Nghĩ đến đây bất giác lòng tự ái của mình tiêu tan hết, vừa đẩy động thân liền đi thối lui, vừa ngửa mặt lên trời Triệu Minh cất lên một tiếng hú vô cùng bi thảm.

Tiếng hú vừa vang lên đồng vọng, chấn động cả con Kim Hồn Ôn Tuyền, càng nghe não nùng bi thiết, dường như một con mãnh hổ phải tên...

Tiếng hú này của nàng chưa dứt, thì từ hướng đông nam cũng lại một tiếng hú thứ nhì trỗi lên đáp lại.

Tiếng hú sau này nghe như trăm bóng khảng khái, nghe như tiếng rừng ngàn biển bắc, như tiếng phượng gáy đầu non.

Âm thanh này chưa dứt vào tai, thì Hồng Phong Nam Hải Tây Thi đồng thất sắc kinh hoàng, biết rằng Trương Vô Kỳ đã xuất hiện ở chốn này trong nháy mắt.

Không để cho Triệu Minh có thời giờ ngồi nghỉ, Nam Hải Tây Thi thỉnh lệnh tấn công, nàng nhất quyết phải đè bẹp Triệu Minh trong một khoảng thời gian đột cùng ngắn ngủi.

Nếu đối phương chẳng rõ, vô tình dùng nội lực chọi vào trung tâm, đến chừng chương phong chung quanh ập tới, trở tay không kịp Nhưng Nam Hải Tây Thi nói :

— Triệu Minh với Trương Vô Kỳ tình nghĩa vợ chồng hai người sống chung với nhau chẳng mấy mươi năm trường, thì tất nhiên nàng sẽ rành hơn ai hết, vậy thì ta sẽ tương kế tự kế cho nàng ta một đòn sấm sét chẳng kịp bụng tay !

Vì nghĩ như vậy, nên khi đòn Tiên Long Nhập Dụng vừa tới, thì quả thật Triệu Minh vung tròn ống tay áo của mình ra, dưng hết hơi tàn tỏa cuồng phong ra khắp chung quanh để chống lại đối phương.

Nàng nghĩ rằng mình chỉ cần chết chống lại đòn này và một đòn nữa thì Vô Kỳ, ít sẽ tới nơi.

Nào hay đầu Nam Hải Tây Thi thỉnh lệnh hết lên một tiếng rợn người...

Từ trong chỗ vòng tròn kính đi, từ trong chỗ vị trí không bao

hư lên ào giữa thế truyển Long Vật Dụng bỗng đâm tủa ra không biết bao nhiêu là gậy ngọc.

Thoáng trông thấy thì nhiều, chứ thật sự ra nó chỉ có chín đường quan trọng nhất,

Chín đường rồi này thấy đều nhắm vào chín yếu huyệt quan trọng nhất trong cơ thể của con người, từ Đổng Tử Giao cho chỉ Bân Thần, Dương Bạch...

GIAN PHU DÂM PHỤ CÙNG CHẾT CHUNG MỘT GIỜ, CHÔN CHUNG MỘT HUYỆT

Giây phút này chính là giây phút nguy hiểm đến tột cùng trong đời của Triệu Minh, vì rằng hai người đứng gần nàng nhất hiện bây giờ là Nam Hải Tây Thi cùng với Hồng Phong thấy đều muốn lấy sinh mạng của mình trước khi Trương Vô Kỳ xuất hiện.

Nhất là Hồng Phong, nàng thấy khí thế của chính đường đâm này thật vô cùng hung bạo, lại nữa Triệu Minh đang lúc tinh thần thăng thót thật khó nài tránh thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Nào để cho Nam Hải Tây Thi phồng tay trên Hồng Phong có bao giờ muốn một kẻ từ thù của mình lại thua trong tay của Nam Hải Tây Thi.

Lại nữa bây giờ nhia Nam Hải Tây Thi cứ liên tiếp tấn công vào chỗ yếu của mình quyết hạ Triệu Minh trước, rồi sẽ nghĩ đến việc thanh toán Nam Hải Tây Thi sau.

Tình trạng thật nguy nan như lửa cháy mây, không để cho Hồng Phong có đủ thì giờ đắn đo suy nghĩ, g thế « đâm » của Nam Hải Tây Thi tuy rằng thần tốc, nhưng Hồng Phong tuy rằng nắm trong lòng của Triệu Minh nên khoảng cách gần hơn biết mấy.

Luồng chân lực này giờ đã tích tụ trong cánh tay, bây giờ thỉnh lệnh chàng trở ra một ngón, ngón tay của Hồng Phong đến khi truyền vào nội lực, thì thật bén nhọn như mũi dùi sắt, mũi dùi này đâm vào huyệt Hung Đường nằm nơi chính giữa xương ức, ngang hai đầu vú của Triệu Minh...

Thương thay cho Triệu Minh đang lúc tập trung hết hơi tàn quyết tâm phá giải g đường đâm lạ lùng kỳ diệu, trong đường rồi đã cứu, bỗng nhiên nghe thấy có một vật bén nhọn ập lung, đâm thẳng vào Hung Đường của mình...

Nàng thét lên một tiếng rùng rợn, tứ chi hoàn toàn rũ rượi trong nháy mắt, một vật nặng thương yêu triu mến nhất đời là Hồng Phong mà trong giờ phút ấy nàng cũng rơi khỏi lòng mình, trước mắt nàng tối sầm cảnh vật quay cuồng... rồi nàng hôn mê bất tỉnh, không còn biết việc gì nữa.

Thì ra huyết hưng đường chính là hội hiệp của Túc Thiếu Âm Thập Kinh, Thủ Thái Dương Tiểu, Trường Kinh và Tam Tiểu Kinh cùng Nhâm Mạch, vị trí quan trọng không biết chừng nào.

Mỗi khi sắp chiến gần với đối phương, Triệu Minh gin giữ khít khao, không để hở một hơi một tí.

Sau khi nàng tối tăm mặt mũi, mất hết trí giác nàng có biết đau hay thật lại biến đổi một cách ngoài tưởng tượng của mọi người.

Thì ra sau khi tiếng thét của Triệu Minh vang lên, âm thanh chưa dứt, thì liền theo đó, Hồng Phong cũng rú lên một tiếng kinh hoàng...

Thì ra Hồng Phong dùng hết thần lực của mình đâm vào huyết Hưng Đường của Triệu Minh, khi ngón tay vừa trúng đích bỗng nhiên nhô lên một cái vô cùng dữ dội, chàng có cảm giác như mình bị một con ong chích phải, một luồng hơi giá buốt như băng, tức khắc truyền vào hơi thở của mình.

Vừa rút ra khỏi vòng tay của Triệu Minh thì trước mắt của chàng bỗng tối sầm lại, vì rằng chín đường "âm" ác liệt của Nam Hải Tây Thi bấy giờ Triệu Minh đã trúng đòn ngả ngửa, nên bấy giờ thấy đều tập trung mũi nhọn về phía Hồng Phong...

Cách tay hữu của chàng hoàn toàn tê dại chỉ còn có thể dùng bàn tay trái vùng vằng ra để phá giải...

May sao thể âm của Nam Hải Tây Thi Liên hoàn chín mũi mà Hồng Phong lại sở trường âm Cửu Cửu Liên Hoàn, nên bàn tay của chàng cũng liền tiếp trảm ra chín nhát để phá giải.

Nào hay đâu Hồng Phong chỉ gắng gượng cả ba đòn đến đòn thứ tư đầu gối đâm ra một đơng chột hữu chột tả, không biết làm sao phá giải.

Tới chừng đó, chàng mới thấy làm khâm phục Triệu Minh, thật bấy giờ Triệu Minh phải lo che chở cho hai người mà tránh trả vô cùng mãnh liệt.

Bấy giờ đến phiên mình, chỉ gờ được ba đòn rưỡi, thì trên của Hồng Phong vang lên một tiếng "bốp" chàng tức khắc mất hoa đầu vấp ngã đờm đờm mắt, không thấy đường xá chi nữa.

Hai chân chênh choạng, không thể nào nhích vững Hồng Phong lảo

đảo như một người say rượu đoạn phủ phục trên mình của Triệu Minh.

Tuy vậy chàng cũng liếc xéo trở về phía sau chờ xem đối phương tiếp tục tấn công ra sao.

Chàng thấy Nam Hải Tây Thi bật lên một tiếng cười ánh mắt của nàng sau vuông lủa, bạch hồng sáng ngời lên một cách phi thường đặc ý...

Có tiếng nói của nàng vang lên :

— Ta có gian phụ âm phụ cùng chết chung một giờ, chôn chung một huyết...

Dứt lời bóng gầy nổi trùng trùng... đồng tấn công một loạt vào hai người nằm sõng soài trên mặt đất Hồng Phong và Triệu Minh.

Trong lúc tỉnh mạng hai người như nghìn cân treo sợi tóc, thế mà cánh tay hữu của Hồng Phong mà giá buốt như băng, không tài nào cử động.

Còn bản thân phía trên của lúc bấy giờ cũng hoàn toàn tê liệt, vì đầu gối bên này của Nam Hải Tây Thi đã đâm trúng vào thân hình làm cho huyết đạo này đã hoàn toàn bế tắc.

Tình cảnh này thật ngoài cách nhắm mắt xuôi tay chờ chết, vì không còn phương cách nào nữa...

Nào hay đâu chính vào lúc đầu gối vừa sắp sửa chạm vào cơ thể Hồng Phong, thì bỗng nhiên thân hình của Nam Hải Tây Thi đột ngột cất lên rồi tung bay lá lượt về phía trước như một nàng tiên nữ giáng trần.

Và trước mắt của Hồng Phong đồng thời một lúc xuất hiện bốn người.

DỪNG ĐÒN HÒA PHONG THIÊN LÝ LÀM LẺ RA MẮT

Trong bốn người ấy, có ba người là nàng mỹ nữ, hương sắc tuyệt vời, chính là Tây Hồ Tam Mỹ...

Còn một người nữa là một người đàn ông tuổi độ tứ tuần, thân sắc trang nghiêm đỉnh đạc.

Người này chính là cụ minh Giáo Chủ : Trương Vô Kỵ !

Thì ra ban này chính vào lúc chương phon của đòn kiếm long Tại Điền vừa thoát ra, thì bỗng nhiên Nam Hải Tây Thi nghe thấy từ phía sau lưng của mình có một luồng chương phong nhẹ nhàng êm ái, lướt tới nâng lấy thân hình của mình thoát ly mặt đất, để rồi từ từ về phía trước.

Luồng hương phong lạ lòng này vừa tiếp xúc vào cơ thể của nàng thì Nam Hải Tây Thi đã biết rằng Trương Vô Kỵ...!!

Đến chừng Nam Hải Tây Thi ghì chân đứng vững, quay đầu nhìn lại, thì Trương Vô Kỵ, sừng sốt sực nửa phải buột mồm rú lên một tiếng...

Ban này chàng để Triệu Minh ở lại canh phòng Hồng Phong còn mình thì bay mình ra khỏi tháp...

Bước chân của chàng vừa ra khỏi chân tháp chừng năm mươi trượng, thì trong lòng tức khắc sinh ra một mối nghi ngờ.

Vì Kim Hòa Ôn Truyền khi đến chân khám phá ra không biết bao nhiêu loại thảo mộc mà trên sách thuốc gọi Kim Hoàng Di Thảo.

Loại thảo mộc này màu vàng óng ánh, trên lá có gai. Ngoài những đặc tính có thể cứu chữa nhiều chứng bệnh của con người, đặc biệt có thể trị lành người nào lỡ uống phải nước trong Kim Hòa Ôn Truyền.

Vô Kỵ thấy ban này Hồng Phong vì đuổi sắc nên nuốt phải nhiều ngụm nước, trước tiên chàng phải rửa mắt nhìn quanh xem lại Kim Hoàng Di Thảo này, nhưng lạ lùng thay, khắp trong vòng năm mươi trượng vương tuyết nhiên chẳng thấy một ngọn cỏ màu vàng.

Dụng tâm nhìn kỹ dưới gót thảo mộc này có dấu người ngắt ngang.

Vị trí càng gần bảo tháp chừng nào thì dấu ngắt khổ đi, vị trí càng xa thì dấu vết hãy còn tươi, như thế này thì rõ ràng đã có người xâm nhập vào Kim Hòa Ôn Truyền tìm thuốc.

Cứ xem những dấu vết còn mới rành, thì người hái thuốc hẳn quần không xa.

Trong lòng hết sức ái nấy, nhưng Vô Kỵ cũng tiếp tục thám vòong mảnh đất kỳ bí này.

Còn đang tìm tới bỗng thình lình nghe tiếng hú nào nùng bi thiết của Triệu Minh vang lên.

Âm thanh vừa đập vào tai chàng, Vô Kỵ Hồn phi phách tán, vì bất làm bạn với Triệu Minh hơn hai mươi năm trời, của quí thật chàng chưa từng nghe thấy giọng ngân dài lại được mới bi thảm như thế.

Chân không dừng gót, chàng tức tốc bay trở về, quí thật khi còn cách năm trượng, thì chàng đã trông thấy hai chiếc bóng trắng mờ quất quật đến chiến cùng nhau dưới chân Kim Phong Bảo Tháp.

Giành hơn một đường tẩn thân hình của chàng bắn vào vào và phía chân tháp...

Còn cách chừng ba mươi trượng thì đến trận tiền, bỗng bên tai chàng vang lên hai tiếng thét nào nùng bi thảm, hai tiếng thét này nối tiếp vào nhau, tiếng trước tiếng sau như hai mũi tên có tâm thuốc độc bắn xuyên tâm Trương Vô Kỵ.

Như một con thằn lằn, thân hình của chàng [đường như lướt trên đầu ngọn cỏ, vừa tới nơi thì thấy nữ lan có một kẻ người xinh đẹp, đang vung tay đánh xé về phía Triệu Minh và Hồng Phong...

Kinh sợ đến tột cùng, tuy khoảng cách hãy còn xa, nhưng Trương Vô Kỵ đã toát ngay chân khí tung ra một đờn Hòa Phong Thiên Lý.

Khá khen cho lòng nhân của Trương Vô Kỵ giữa lúc người thân của mình đang lâm vào vòng nguy khốn, sinh mạng như treo đầu gậy thế mà chàng cũng không thừa cơ hội đối phương quay lưng về phía mình mà động sát thủ, chàng lại chọn một đờn hiền hòa âm dịu nhất để làm "bể" ra mắt đối với con người mà chàng chưa trông thấy rõ mặt mày kia.

Hòa Phong thiên lý như cái tên của nó, một khi tung ra thì nhẹ nhàng êm dịu không biết chừng nào.

Sau khi đối phương đã trúng đòn lẳng lẳng bay chẳng đi rồi, Vô Kỵ mới thở phào như người trút được gánh nặng nghìn cân.

Đến chừng người ấy quay đầu nhìn lại, vương lụa che ngang mặt nàng nữ lang kia vừa đập vào mắt chàng, thì cái gánh nặng nghìn cân kia lại đập trở lên vai.

Bởi vì khi xưa, đoàn người của chàng bị kẹt trong lòng đất tĩnh trạnh bất đắc dĩ, Vô Kỵ mới để cho Nam Hải Tây Thi học thuộc lòng pho sách quí, sau này mọi người thoát hiểm rồi, Trương Vô Kỵ nghĩ đến phép phòng to sợ, mỗi khi người đẹp mà đôi lòng thay dạ, trở nên kẻ ác thật là khó trị.

Những năm gần đây, là gót giăng bở để tìm Tây Thi, Vô Kỵ vẫn hằng để tâm nghe ngóng tình hình của người đi ra đi, nhưng vẫn bất tâm vô tín không biết nàng đã mai danh ẩn tích ở trong một chỗ xa hẻo lánh nào,

Chàng thật không ngờ ngày hôm nay lại gặp cố nhân tại chỗ này, và nàng đang tìm họ sát những người mà chàng đang vô cùng yêu quí nhất đời.

Không biết thân phận của nàng sau vương lụa kia có thật độ gì, nhưng cứ trông vào ánh mắt sáng ngời sau vương lụa bạch, Vô Kỵ cũng cảm thấy nàng đang nhìn mình bằng cặp mắt thiết tha tận tụy.

Nhưng tình thế quá thật khẩn trương, Vô Kỵ không hối hận lời thời dãn dòng, chàng gần giọng hỏi:

— Sao thế?

Đoạn không kịp chờ cho Nam Hải Tây Thi trả lời, chàng vội cúi xuống dùng tay tả bắt mạch cho Triệu Minh, dùng tay hữu bắt mạch cho Hồng Phong.

Sau ngón tay của chàng vừa gác ngang qua Uyên mạch của hai người thì mặt mày của chàng bỗng biến sắc chàng có biết đâu ba nàng thiếu nữ đẹp tựa thiên nga đang trở mặt nhìn chàng.

Vì bói Tây Hồ Mỹ kể từ khi theo sư phụ, thì cũng học qua tở vè về nghề thuốc, nhưng thật ra ba nàng chưa từng thấy một vị danh y nào bắt mạch một lượt hai con bệnh trong một lần.

Nhưng bây giờ tình trạng quá nguy cấp, giữa Hồng Phong và Triệu Minh, chàng chẳng phải lo cho ai trước mà lo cho ai sau?

Vì thế mà chàng tập trung hết tinh thần ý chí để nghe mạch một lượt hai người, Đây quả thật là một giây phút hi hữu trong làng thuốc.

Chàng nghe mặt bên tay hữu thì khi lên cao vút, lúc xuống tận cùng, khi lại mất rồi từ tung rõ ràng là người đang ngộ độc làm cho bao nhiêu kinh mạch trong người thầy đều rối loạn.

Mạch bên tay hữu đã đi hơn ba mươi nhịp rồi mà mạch bên tay tả vẫn chưa thấy một cái nào... Vô Kỵ lòng đau như cắt trong dạ bởi hồi, vừa định quát hỏi, thì bỗng thoáng nghe hơi mạch bỗng nhảy lên một cách nhẹ nhàng như một đường tơ rung động, nếu không phải là một danh y, thì không tài nào nghe thấy.

Cái tiếng chấn động vô cùng êm ái đó, dường như một chiếc chìa khóa thần, giúp cho Vô Kỵ tìm ra phương pháp làm cho được hồi sinh.

Trong lòng Vô Kỵ mừng vô hạn, vì chàng nghĩ rằng:

« Đây là một dịp may hiếm có, quả thật là trời cao có mắt, nên xui khiến ngày hôm nay cặp Đại Ma Đầu này thầy đều chết trong tay của chàng... Cứ theo công lực của họ, thì để gì chàng có đủ cách để nhập nội tấn công, không ngờ sau khi Triệu Minh trọng thương rồi, bây giờ tới phiên Vô Kỵ tự nắm lấy tay mình, cơ hội thật là nghìn năm một thuở ».

Chàng cần rằng chờ đợi, chờ đợi một dịp may nào đó sẽ đến với chàng, và rồi bằng một thế trăm phi thường ác liệt chàng sẽ đưa Vô Kỵ bước sang bên kia thế giới cùng với Triệu Minh cho tròn tình phu phụ.

Đã bấy lâu chàng vận dụng công lực, trộm thử hơi sức của mình,

nhưng mấy lần thầy đều nghe thấy tay chân rời rã, hơi sức mỗi mòn, chất độc từ đầu ngón trở cứ tràn lên mãi mãi...

Thì ra loại chất độc của Hồng Phong đang vương phải chính là chất hàn độc trong Ngân Phách Băng Châm, một môn ám khí vô cùng ác độc của phái Cổ Mộ.

Không ngờ chỗ cất giấu mũi kim lại nằm ngay trên huyết Hưng Đường, nên ngón tay của Hồng Phong vô tình trúng ngay mũi kim không sai một li một tí.

Vô Kỵ vừa thoáng nghe qua kinh mạch của Hồng Phong, thấy chất hàn độc vô cùng ác liệt.

Vì tình trạng quá nguy cấp, chàng không kịp hỏi han, cứ in trí rằng chất độc của Hồng Phong chính do Nam Hải Tây Thi hạ độc thủ mà Triệu Minh sống dở chết dở như vậy, cũng là Kiệt ác Tây Thi.

Trong óc của chàng hiện bây giờ đang quay cuồng hai vấn đề nan giải: một là làm sao cứu sống Triệu Minh, hai là làm sao xuất kỳ bất ý xuống tay, bắt chẹt Nam Hải Tây Thi để lấy thuốc giải cho Hồng Phong.

Còn Nam Hải Tây Thi thì ngần người kinh dị, cho đến ba nàng đệ tử chỉ than của mình vì thấy Vô Kỵ xuất hiện, nên ba nàng bây giờ đồng tiến sát bên lưng sư phụ của mình, mà Nam Hải Tây Thi chưa hay chưa biết.

Nàng hoang mang suy nghĩ, cứ theo sự ước đoán của nàng thì chàng thư sinh trẻ tuổi kia, chính là tình nhân của Triệu Minh, nhưng không biết tại làm sao trong lúc nguy nan nhất, khẩn trương nhất thành lập ra tay nhận sát tình nhân.

Còn một điều nan giải nữa, là không biết Triệu Minh đã dùng thủ pháp cay độc đến bậc nào, làm sao cho kẻ tình nhân trẻ tuổi thế kia phải rú lên thảm thiết?

Còn nếu gã thư sinh này tình nhân của Triệu Minh thì tất nhiên là tình địch của Trương Vô Kỵ, nhưng tại làm sao khi chàng xuất hiện thì lại có vẻ vô cùng quan tâm đến người tình địch xinh đẹp như hoa?

Thật là trăm nghìn nghĩ vẫn cứ thi nhau xuất hiện trong đầu của nàng, làm cho nàng bàng hoàng bất quyết chưa biết bây giờ xử trí ra sao.

Bỗng chợt nghe Vô Kỵ cất tiếng hỏi:

— Hèn lâu không gặp mặt, Nam Hải Cô Nương thay đổi thật nhiều, tiền thế chàng biết làm việc chỉ đặc tội với Nam Hải Cô Nương, mà cô nương xuống độc thủ như vậy, còn... còn...

Nói đến đây chàng muốn nhắc tới Hồng Phong nhưng chàng biết phải xưng hô làm sao cho tiện, chàng chỉ ấp úng mà nói chẳng nên lời...

Thái độ của chàng làm cho Tây Hồ Tam Mỹ thấy đều bực miệng: nhện cười, nhưng rồi lại buông ra mấy tiếng cười khúc khích...

Cả ba nàng đều nít tuy không hẹn mà nhưng mà đồng cùng nhau rất lại một bước.

Nào hay đâu trong khoảng khắc đó, thì Trương Vô Kỵ đã sửa bộ ngồi của ba người lại.

·CỨU BỆNH NHƯ CỨU HÒA·

Thì ra kể từ khi Vô Kỵ xuất hiện, thấy ngay bệnh trạng của hai người thật là nguy kịch, nhưng chẳng dám ra tay cứu trợ.

Vì bởi một khi truyền nội lực cho bệnh nhân, nếu bề thờ nhàn của mình thừa cơ xuống độc thủ, thì thật là vô phương chống trả.

Chàng nghĩ không ra cách gì để cứu giằng tình thế, nên tạm bởi một câu đố thử, nào ngờ Nam Hải Tây Thi trả lời thật nhỏ nhẹ, duyên đầy về thương yêu triêu mến.

Giọng nói đầy quyến rũ này, khi xưa lúc còn sống chung với nhau trong Nô Diếp Cốc, thì chàng vẫn được nghe thấy.

Cách bấy bao nhiêu năm, bây giờ nghe được một điệu đàn thiết tha huyền diệu...

Âm thanh này vừa đập vào tai thì tinh thần của Vô Kỵ tức thì phấn chấn, chàng biết rằng có nhân đối với chàng cũng không hề thay đổi, quyết chẳng bao giờ xuống độc thủ hại chàng trong khi đang nỗ lực trị thương.

Tình thế thật nguy cấp, không cho phép chàng suy nghĩ dài dòng tức khắc sửa bộ ngồi của hai bệnh nhân truyền ngay sang nội lực. Vốn làm một danh y thì luôn luôn chàng nhớ năm lòng cái câu (Cứu bệnh như cứu hỏa)

Laông nội lực truyền sang cơ thể của Hồng Phong vừa thần qua cơ thể của chàng, thì Hồng Phong tức khắc nghe thấy có chút thoải mái... Bây giờ chàng đang thu hết tàn hơi để chống lại với một làn hơi giá buốt từ dưới ngón trở xông lên bây giờ lại nghe từ trên xương sống của mình có một làn hơi ấm áp, từ từ tỏa khắp chân thân, ngấm chướng lại với hơi lạnh.

Trong lòng chàng quý đôi vui mừng, càng nghĩ càng thêm thắm thía chàng chỉ chờ đợi đến khi công lực phục hồi là tức khắc lại tặng cho Trương Vô Kỵ một đòn trí mạng.

Về phần Trương Vô Kỵ thì cái vui chưa trọn cái buồn lại sinh ra. Vì rằng lưỡng nội lực thông sang cơ thể của Triệu Minh kia, hề vừa giáp mới với cơ thể của nàng thì tức khắc đổi ngược trở về.

Trương Vô Kỵ đã vận dụng hết sức bình sinh tổng qua mấy lần nhưng chẳng tài nào thông qua cho nổi,

Thì ra Hồng Phong vì thương thế hơi nhẹ, tinh thần hãy còn tỉnh táo mạch lạc hãy còn điều hòa, nên nội lực của Vô Kỵ vừa truyền sang thì chàng tức khắc dẫn dắt cho nó tiến theo kinh lạc trong người, chẳng khác chi một đoàn quân cứu viện mà có người hướng đạo.

Còn phần Triệu Minh lúc bấy giờ thật cũng như người đã chết đi lâu lâu chỉ còn thoi thóp một đường hơi yếu ớt, như một ngọn đèn đã cạn dầu, chỉ chờ một cơn gió nhẹ thì tắt phụt...

Vì thế làn hơi của Trương Vô Kỵ không người dẫn dắt có khác chi truyền nội lực sang cho một xác chết, nên vừa tiếp xúc với làn da của Triệu Minh thì tức khắc đổi ngược trở về.

Vô Kỵ lại không dám dùng những phương pháp khác để kích thích tinh thần Triệu Minh cho thức tỉnh, thì dụ như điểm nhẹ vào huyệt Nhãn Trung.

Vì rằng cơ thể của Triệu Minh lúc bấy giờ như một gian nhà đã mục nát, nàng liên tiếp thọ mấy đòn toàn là những đòn trí mạng, nếu gặp phải một người non kém thì đã nát xương ngay từ lúc sinh lấy đòn Phi Long Tại Thiên của Nam Hải Tây Thi..

Tình trạng này chàng chỉ có thể tích tụ hơi sức, sẵn sàng chờ, cứ mỗi một khi Triệu Minh buông ra một hơi thở thì tức khắc Vô Kỵ truyền sang nội lực để phối hợp cùng nhau.

Vì vậy đường hơi tiếp viện của Vô Kỵ chỉ có thể nhỏ sang cơ thể của pâu nhện mình từng giọt... từng giọt... như những giọt nước mà thôi.

Bốn thầy trò Nam Hải Tây Thi chưa hết sự kinh ngạc này thì đến kinh ngạc khác.

Làm thầy thuốc mà bắt mạch một lượt hai người đi là chuyện kiếm thấy trên đời, bây giờ lại truyền nội lực cho hai người bị thương cùng trong một lúc, thật là thế gian hi hữu.

Nam Hải Tây Thi liếc nhìn sắc mặt của ba người để chờ xem đột biến nàng thấy họ đang ngồi theo hình tam giác, hai tay của Trương Vô Kỵ thì chòì vào sau lưng của Triệu Minh và chàng thư sinh trẻ đẹp...

Sắc diện của Trương Vô Kỵ thì hiện hòa cương nghị đang tập trung

tinh thần điều khte, còn Triệu Minh thì mặt mày xanh mét như một tàn lá rõ ràng tinh mạng của nàng như nghìn cân treo sợi tóc...

Đến chừng nhìn sắc mặt của gã tình nhân trẻ đẹp của Triệu Minh thì Nam Hải Tây Thi khẽ giật mình, vì lẽ dưới chân mày của người này có sao lại thoáng hiện một nét tím bầm màu xanh thẫm...

Đó là dấu hiệu của người chẳng may trúng Bổng Phách Ngân Châm của bản môn.

Nàng quay đầu nhìn lại thấy ba nàng thiếu nữ đứng sau lưng mình cũng điều sững sờ ngơ ngác không hiểu vì sao sự phụ của mình lại xuống tay ném độc châm vào mình của người thư sinh trẻ đẹp này?

Còn Nam Hải Tây Thi thì nghĩ thầm:

Kể từ khi ta xuất hiện trong ngôi bảo tháp này, trước sau chỉ phỏng có ba mũi kim, nhưng ba mũi này chỉ nhắm về phía Triệu Minh... thế thì tại làm sao chàng thư sinh này lại trúng độc của bản phái?

Không lẽ một trong ba đứa đệ tử của ta lại độc thủ nhưng mà chàng thư sinh này luôn luôn nằm trong lòng của con dâm phụ kia, đầu cho chính tay ta hạ thủ cũng chưa chắc gì xâm phạm vào mình gã tình nhân của nó được, vậy thì... ai? Ai là người đã xuống tay?

Vừa nghĩ mà cặp mắt của nàng cứ dăm dăm nhìn vào dưới vành mi của chàng thư sinh trẻ tuổi, nơi chỗ có hiện lên một nét tím bầm.

Nàng thấy Vô Kỵ sau khi dùng nội lực truyền sang cho bản, thì vết tím bầm này liền ứng đỏ, chứng tỏ rằng thương thế đã hơi dịu.

Nào hay đầu chỉ thoáng qua một tí thì vết tím bầm đã đậm trở lại, Trên môi của Nam Hải Tây Thi thoáng hiện một nét cười đắc ý, biết rằng chất hàn độc của bản môn đã nhập lý của chàng thư sinh trẻ tuổi, bây giờ muốn chữa chạy thật là một việc thiên nan vạn nan,

Quả thật đúng như sự ước đoán của Nam Hải Tây Thi, khi mới truyền sang nội lực thì Vô Kỵ dùng hết toàn lực, nay vì phải lo ra cho Triệu Minh, nên tinh thần phân ra hai nẻo, lại nửa chất hàn độc trên mũi Bổng Phách Ngân Châm quả thật là mạnh mẽ vô chừng.

Chàng cứ nghĩ đến chỗ khi xưa Triệu Minh chỉ dùng có một mũi kim mà giết được trọn bảy cá sấu khổng lồ trong hồ Thanh Tịnh mà xuống sông bắt giặc thoát mồ hôi lạnh

Hiện nay, chàng chỉ có thể dùng hết hơi sức của chàng chặn đứng sự phát triển của chất độc, ngó hầu chờ cơ hội tìm thuốc giải độc, đó mới là một phương sách vạn toàn,

Nam Hải Tây Thi đến giờ phút này vẫn chưa hiểu sự quan hệ

giữa vợ chồng Triệu Minh cùng với chàng thư sinh trẻ tuổi này ra sao, nên nàng mới mở lời ước thứ:

— Tôi thấy giáo chủ một người mà gánh lấy hai gánh nặng bất cả hai tay... cho cả hai con đều sây cả... chi bằng... chi bằng hãy phó mặc việc sinh cho thiên mạng, cứ lo cho Giáo Chủ phụ bản được hồi sinh...

Vô Kỵ mỉm cười, lắc đầu nói:

— Không thể được... không thể được... nếu vị công tử này chẳng may có mệnh hệ nào... thì tôi... tôi quyết có thái độ không đẹp đối với Nam Hải cô nương.

Sống chung với Vô Kỵ lâu ngày, biết rằng ngày nay chàng phải dùng đến lối nói bất nhã như vậy, thật trong ý của chàng chắc quyết hệt lắm. Vậy thì chàng thư sinh trẻ tuổi này có quan hệ chi đối với chàng mà chàng lại xưng hô bằng công tử...

Trong trí của nàng vùng nảy ra một ý định, liền giả vờ dè dặt nhiên hỏi rằng:

— Chẳng biết vị công tử đây là chi của Giáo Chủ mà ra chiều quan tâm đến thế?

Vô Kỵ điều hòa hơi, đoạn trả lời:

— Nó là... nó là... một người chí thân...

Lưu Ly Tử bật lên một tiếng cười thắm trong da, nghĩ rằng:

« Người chí thân của Trương Vô Kỵ, sao Triệu Minh lại vén ống quần mà xem, thật là lạ... »

Chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói:

— Nếu đã là người thân thì Giáo Chủ có ý muốn tìm thuốc giải? Một tia hy vọng nảy lên trong trí của Vô Kỵ chàng nói:

— Nếu được Nam Hải cô nương giúp cho thì thật lấy làm cảm kích...

Nào hay đầu Nam Hải Tây Thi nói:

— Nhưng phải có một điều kiện để trao, đổi...

Vô Kỵ hỏi vặn lại:

— Điều kiện gì?

Mẫu đối thoại vừa đến đây thì làn nội lực của Trương Vô Kỵ chính thức tiếp xúc với hai làn hơi của Hồng Phong và Triệu Minh.

Bởi vì này giờ hơi thở của Triệu Minh đứt nối vô chừng, nhưng bây giờ đã lần điều hòa trở lại lúc này chính là lúc ba đường hơi của ba người liên lạc mật thiết với nhau.

Bất cứ một trong ba người có ai gây đoạn bất chừng thì hai người kia thấy đều thọ nạn.

Nam Hải Tây Thi thì mặc dù đang nói chuyện, nhưng lỗ tai của nàng không một giây phút nào chẳng theo dõi tình trạng của ba người.

Vừa thấy cuộc điều công trị thư ông của ba tay đối thủ đang chuyển vào một giai đoạn vô cùng quyết liệt, Nam Hải Tây Thi tức khắc đi thẳng vào đề :

— Giáo Chủ phải thuận theo tôi ba điều...

Vô Kỵ bất giác trong lòng đâm ra lo lắng, biết rằng người này sắp giở trò bất nạt mình đây. Tuy biết nhưng chàng vẫn điềm nhiên hỏi :

— Ba điều gì ?

Nam Hải Tây Thi lên giọng, nói ra từng chữ một :

— Điều thứ nhất : Giáo Chủ phải đọc Cửu Âm Chân Kinh cho tôi nghe.

Vô Kỵ nghi thầm :

« Người này thông minh tuyệt đỉnh, trí nhớ dẻo dai, chỉ nghe qua một lần là thuộc lâu lâu, ta đọc cho nàng nghe một lần, thì cô khác chỉ đã truyền lại cho nàng biết... nàng ta chỉ học qua pho Giảng Long Đà Cầu thì đã làm điều phi nghĩa, nếu thông được Cửu Âm Chân Kinh thì tại hại biết chừng nào ?

Nghĩ đoạn chàng không trả lời ưng thuận hay không, chỉ tiếp tục hỏi rằng :

— Điều thứ nhì ?

Tiếng nói của Nam Hải Tây Thi vang lên đều đều :

— Giáo chủ phải đọc pho Cửu Lương Chân Kinh cho ba đứa đệ tử của tôi chép lại.

Vô Kỵ càng nghe càng lấy làm kinh sợ, nghĩ rằng :

« Cửu Dương Chân Kinh mặc dù phần nhiều ghi chú những phép luyện tập điều công dưỡng khí, làm cho gân cốt được tráng kiện, mặc dù không có ghi chú những môn võ công huyền diệu, nhưng cũng là một pho sách vô lâm chí bảo, là một kiệt tác của Đạt Ma sư tổ, ngày xưa Quách Tĩnh tiền bối đã phải tốn bao biết bao nhiều tâm huyết mới được nó, lẽ nào ngày nay ta lại mang ra đánh đổi sinh mạng của người thân, như vậy chẳng hóa ra ta vô cùng ích kỷ...

Vừa nghĩ đến đây thì tiếng nói của Nam Hải Tây Thi cất lên cất giọng tư tưởng, nàng nhắc :

— Chàng hay Giáo Chủ nghĩ sao ?

Trương Vô Kỵ vẫn khôn ngoan không chịu trả lời theo câu hỏi, mà lại tiếp tục hỏi :

— Xin Nam Hải cô nương cho tôi biết điều kiện thứ ba ?

Câu nói này nói lên đã lâu mà không nghe Nam Hải Tây Thi trả lời, Vô Kỵ lấy làm lạ, vội ngàng đầu nhìn lên, thấy ánh mắt của nàng đang toát ra một luồng nhồn quang vô cùng triu mến.

Bỗng nàng quay sang liếc mắt nhìn ba nàng đệ tử vốn theo sự phụ lư ngày biết ý của Nam Hải Tây Thi đuổi khéo mình, cả ba đồng cúi đầu chằm chằm lui ra...

Sau khi họ đã đi khỏi hơn mười trượng xa rồi, Nam Hải Tây Thi mới khẽ phụ nhĩ vào tai của Vô Kỵ :

— Điều thứ ba... là... Trương Giáo Chủ phải cùng tôi... trở về Hồ Điệp Cốc...

Lời lẽ của nàng đầy vẻ thiết tha và hồ thẹn... làm cho Trương Vô Kỵ giật mình sững sốt.

Lúc bấy giờ Triệu Minh đã mê man, mất tri giác, lẽ tự nhiên nàng chẳng nghe thấy, nhưng có Hồng Phong thì nghe thật rõ.

Tuy bị chất độc đang công phạt, nhưng Hồng Phong cũng cười thầm, húng bảo dạ :

« Thì ra bọn này vốn có tình ý với nhau... »

Phần Trương Vô Kỵ cũng cười thầm, chàng nghĩ :

« Thì ra thời gian đã cách biệt quá lâu mà người này vẫn còn ôm một mối tâm sự, khi còn ở trong Hồ Điệp Cốc, Nam Hải Tây Thi đối với mình một dạ chung tình, mình đâu phải người gỗ đá mà không hay biết... »

Vô Kỵ tuy là người thật thà chất phác nhưng cũng biết trong tình thế này không nên có thái độ quyết liệt, mà phải dục hườn cầu mưu...

Chàng hỏi :

— Vậy còn tiện thể... thì sao ?

Nam Hải Tây Thi trả lời một câu khó khăn rùng rợn :

— « Liệu nữ không lấy hai chồng » ngày hôm nay nó đã sinh tâm lang dạ thi chỉ còn cách tống cho mộtchường... bằng không thì cho nó một viên thuốc hồi sinh, để cùng thẳng thư sinh trẻ đẹp này, đi về một phương trời nào đó.

Nam Hải Tây Thi vừa nói tới đây thì Vô Kỵ mới vô lễ ra, thì ra đối phương đang nghi phụ nhân của mình tăng tưu với thẳng thư sinh trẻ đẹp này.

Biết càng nói càng khó nghe, Vô Kỵ lại lảng sang chuyện khác, chàng dò hỏi trong khoảng thời gian cách biệt, Nam Hải Tây Thi làm những gì.

Nhờ vậy mà chúng biết rõ kể từ khi Nam Hải Tây Thi, tìm được ba nàng mỹ nữ thật là đẹp ý bên lui về một chỗ phong cảnh đẹp nhất Trung Nguyên là Tây Hồ, tìm một nơi kín đáo luyện tập võ công,

Vì thế mà những người trong làng vô tặc cho ba nàng mỹ nữ kia cái biệt hiệu là Tây Hồ Tam Mỹ.

Vô Kỵ cố tình nói lời thối dài dòng, một mặt cố hết sức điều hòa khí huyết cho Triệu Minh, chàng chờ hễ một khi nàng đi đứng được bình thường, thì mình xuất kỳ bất ý bắt lấy Nam Hải Tây Thi mà lấy thuốc giải cho Hồng Phong, có như thế thì mới giải quyết vấn đề một cách êm đẹp.

Phần Nam Hải Tây Thi kể từ khi gặp Trương Vô Kỵ đến nay chưa từng thấy chàng có thái độ êm dịu đối với mình như ngày hôm nay, bất giác thần hồn điên đảo, quên lãng đi rằng khí lực của Triệu Minh càng ngày càng gần bó với Trương Vô Kỵ.

Lúc bấy giờ Tây Hồ Tam Mỹ lặng vâng gần đó thấy câu chuyện của hai người không có chiều quan trọng nữa, nên vội vàng xé dịch đến gần vì họ thấy Trương Vô Kỵ vừa đưa hơi cho hai người làm trọng bệnh, lại vừa có thể đối thoại với sư phụ mình vậy thì tài bộ của người này quả thật cao thâm vô tận.

Họ vì lo cho sự yên nguy của sư phụ, không dám chệnh mảng, nên lần lượt sấn đến gần để phòng bất trắc.

Nam Hải Tây Thi đang thần hồn nửa tỉnh nửa say, bỗng nghe sau lưng mình có tiếng nói cất lên :

— Thừa sư phụ, coi chừng yêu phụ... hồi sinh...

Nam Hải Tây Thi giật mình, thì ra tiếng nói ấy là tiếng của Hàn Huyết Từ, trong ba nàng mỹ nữ đệ tử, thì Hàn Huyết Từ là người lạnh băng giá nhất, mà cũng là người sáng suốt minh mẫn nhất, nay nó nhắc nhở mình như thế, kỳ trung chắc có điều chi bí ẩn.

Nam Hải Tây Thi vội vàng nhưng thẫn nghe ngóng, quả nhiên thấy đường hơi của Triệu Minh bây giờ không còn đứt nối như ban nãy nữa.

Lòng tự tư ích kỷ bỗng bùng bùng trời dậy, Nam Hải Tây Thi nghĩ thầm :

«Giờ phút này chẳng xuống tay, còn chờ bao giờ nữa».

Nghĩ đoạn nàng cười gằn nói :

— Vô Kỵ... tôi không thể chờ đợi được nữa, chàng để lâu chừng nào càng thêm tai hại...

Nói đoạn nàng dấy động thân hình, chồm tới từ từ đưa bàn tay lên.

Vô Kỵ nhắc trông thấy tư thế của bàn tay nỏ nà xinh xắn đó, tức khắc như một người sợ tình con mẹ, chàng hiểu rõ tại sao phu nhân của mình là một người nhiều cơ mưu quyền biến, vô công vào hàng siêu đẳng mà thảm bại trong tay của Nam Hải Tây Thi.

Thì ra đây là một đòn vô lũng mà cũng là một đòn hung hăng ác liệt nhất trong Giáng Long Thập Bát Chương.

Chiều hướng của bàn tay nàng lại chiếu đúng ngay vào đỉnh đầu của Triệu Minh, tình thế thật là nguy hiểm.

Vô Kỵ chỉ có hai tay, bây giờ đã hoàn toàn bị kẹt sau hậu tâm của Hồng Phong và Triệu Minh, trong khi luồng chương phong của đoàn Kháng Long Hữu Hối cứ tiếp tục bay tới rào rào...

Dưới tình thế này, bất cứ một người nào trong tay ba Hồng Phong, Triệu Minh hay là Vô Kỵ mà thọ trọng thương thì hai người kia cũng phải lâm nguy một cách thảm thiết.

Giữa khung cảnh phi thường trọng hệ đó, bỗng từ bên cạnh có tiếng nói của một người vang lên :

— Nhan Như Ngọc... chớ khá làm điều tội ác...

Ba tiếng Nhan Như Ngọc như ba luồng điện chạy thẳng vào cánh tay của Nam Hải Tây Thi, làm cho tròn đi của cánh tay nàng sượng lại...

Thì cũng chính vào lúc đó, thì một luồng sức mạnh dịu dàng êm ái, từ bên cạnh tung xéo ra...

Nam Hải Tây Thi mặc dù giật mình nhưng luồng chương phong của nàng như một con ngựa bất kham ào ào tràn tới, không thể nào kềm hãm cho nổi.

Nhưng đến khi luồng sức mạnh lạ lùng này chỉ còn cách đỉnh đầu Triệu Minh chừng năm tấc, thì luồng sức mạnh tới sau kia đã theo kịp...

Và bằng một chiều hướng dịu dàng khéo léo, luồng sức mạnh đưa hơi một cách êm ái, làm cho bao nhiêu mãnh lực của đòn Kháng Long Hữu Hối thấy đều đi trượt ra bên ngoài...

Một tiếng «bùng» ghê rợn nổi lên, thế rồi cát bay đi chạy, bụi cuốn mù mịt, vì đòn Kháng Long Hữu Hối đã trúng vào mặt đất, làm cho lõm đi một lỗ.

Khá khen cho Trương Vô Kỵ, mặc dù nằm giữa cảnh nguy nan, nhưng thần sắc của chàng vẫn ung dung trầm tĩnh hai luồng nội lực hùng hồn thâm hậu từ trong hai bàn tay của chàng cứ tuôn ra mãi.

Chàng liếc xéo nhìn lên, thấy cát bụi từ từ lắng dịu, từ trong khoảng mịt mờ đó, từ từ hiện lên hình bóng của một người đàn bà tuổi

độ ngũ tuần người này mình mặc áo vàng đầu búi tóc tay phe phẩy một cây phát trăm đích thì là một đạo cô.

Cứ nhìn vào sắc phục, Vô Kỵ đoán chừng rằng vị đạo cô này chính là người trong phái Cồ Ma.

Trong trí của chàng còn đang nghi ngờ, bỗng thấy Nam Hải Tây Thi quì xuống lạy dài, nói:

— Sư phụ giảng lầm mà đệ tử không hay tiếp rước thật là đáng tội.

Câu này vừa nói ra không những Trương Vô Kỵ giật mình sửng sốt mà đến Tây Hồ Tam Mỹ cũng đồng ngẩn người ra.

Ban này, họ thấy sư phụ mình sắp sửa thành công, bỗng thỉnh linh có một vật khối màu vàng nhạt từ bên cạnh uốn éo bay ra, nâng lấy cánh tay của sư phụ mình.

Đòn Kháng Long Hưu Hối mạnh bạo là thế mà cũng phải lệch sang một bên.

Thì ra vị đạo cô này chưa chắc đã phá giải đòn Kháng Long Hưu Hối trong Giảng Long Thập Bát Chương, chỉ vì bà ta biết khôn khéo, dùng phép an ủi mà đẩy bật nghìn cân trong nghề võ.

Bà ta dùng ngọn phát trần của mình đưa hơi xuôi theo chiều cách tay của Nam Hải Tây Thi nên làm cho luồng mãnh lực kia phải đi lệch ra ngoài.

Bây giờ nghe sư phụ của mình gọi vị đạo cô mới đến là sư phụ của ba nàng Mỹ nữ đồng rạp mình sát đất, kên lên mấy tiếng khe khẽ:

— Chúng con xin ra mắt sư tổ.

Vị đạo cô khẽch mép cười nhạt, đoạn hỏi:

— Như Ngọc, ba đứa này là học trò của mi?

Nam Hải Tây Thi cung kính trả lời:

— Thưa vâng...

Vị đạo cô ngấm nghĩa ba nàng giãy lựu, đoạn nói:

— Thật là đẹp, quả thật không hổ tiếng là Tây Hồ Tam Mỹ...

Nam Hải Tây Thi lại khẽ giật mình, không ngờ những việc làm của mình, sư phụ thấy đều hay biết.

Và không một ngày nào nàng không nghĩ đến cách tìm được Nam Thiên Độc Ma để thanh toán mối hận thù, và hỏi, cho biết số phận của Liêu Hoa Tiên Tử.

DỤC TỐC BẤT ĐẠT

Bằng đi một đạo, Hà Hoa Tiên Tử không thấy hoạt động trong

chỗ giảng hồ, không ngờ hôm nay lại xuất hiện tại đây, và gặp phải Văn Nam Nhị Độc,

Nghe Triệu Minh nói người này là một trong Văn Nam Nhị, Độc, Hà Hoa Tiên Tử lòng mừng khắp trời, biết rằng năm được đưa đệ tử này thì có thể truy tầm ra manh mối của sư phụ nó là Nam Thiên Độc Ma.

Phản Công Tôn Cần thấy vết hằn trên má của Hà Hoa Tiên Tử biết rằng người này năm xưa có điều thù, hẳn với sư phụ của mình, nên luôn đề phòng cẩn mật.

Bà ta thấy Công Tôn Cần dường hơi tức tưởi, chất độc quả thật là đáng ngại, nên vội vàng dùng bàn tay của mình ấn vào trong huyệt Hồn Môn để tiếp sức.

Thật ra bà ta chẳng có lòng tốt gì đối với người này, chỉ vì bà ta sợ hằn chết đi, thì không biết làm sao để truy cho ra tông tích của em mình và kẻ thù nhân đó thôi.

Phen này nhờ Hà Hoa Tiên Tử tận tình giúp sức, nên Công Tôn Cần cảm thấy lồng ngực của mình bắt đầu dễ thở.

Triệu Minh vì không biết mẫu chuyện trong thời đi vắng của Nam Thiên Độc Ma và Hà Hoa Tiên Tử, nên cứ ngỡ rằng bà ta có dạ từ tâm mà thôi.

Thấy Hà Hoa Tiên Tử đang bị kẹt trong cái thế trí thương cho người, Triệu Minh sẽ lên rút lui, thân hình của nàng nhẹ nhàng xoay chuyển khuất dạng sau rừng cây xanh mượt bên bờ suối con Kim Hồn Ôn Tuyền...

Nàng rón rén lướt qua một thảm cỏ xanh mượt như nhung, đoạn lần lần len lỏi vào một khu rừng chồi xanh như mộng.

Quanh co trên một con đường mòn phẳng phiu sạch sẽ, bước chân của nàng lần lần đi vào vùng đất địa cực kỳ râm mát, từng cơn gió không biết từ đâu thổi tới, làm cho tinh thần của nàng thật là tỉnh táo.

Thế rồi bước chân của nàng dừng lại trước một nơi cảnh lá um tùm nhưng cảnh trí xinh tươi.

Vàng thối dương từ bên trên chiếu xuống khu này, tạo thành những mảng nắng loang lổ, trông thật là đẹp mắt.

Cử động thật là nhẹ nhàng, nàng lên bước vào bên trong nữa, càng đi tư bề càng thêm kín đáo...

Thế rồi trước mặt nàng bỗng xuất hiện một người...

Người đó là một chàng thư sinh trẻ tuổi, mặt mày nghiêm trang

đỉnh đạo nhưng sắc diện xanh xao, đúng là người đang thọ trọng thương nằm dài trên mặt đất, làm cho bất cứ một ai trông thấy cũng phải sinh lòng thương mến.

Thì ra người ấy chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Hồng Phong tráng sĩ, người đã trúng đòn bí hiểm của Nam Hải Tây Thi, được Hà Hoa Tiên Tử cứu chung với Triệu Minh, mang dấu tận một nơi kín đáo này mà điều trị.

Mặc dù chương thể của Hồng Phong có chiêu thuyền giã, nhưng chàng vẫn còn mê man, kể từ khi Triệu Minh tỉnh dậy, trò chuyện cùng Hà Hoa Tiên Tử thì Hồng Phong vẫn chưa mở mắt một lần nào.

Triệu Minh sẽ lên bước đến bên mình chàng thò ba ngón tay ra gác qua Uyển Mạch để nghe mạch...

Nào hay đầu ngón tay của nàng vừa tiếp xúc vào da thịt của Hồng Phong thì bỗng nhiên chàng khẽ rên rỉ mấy tiếng rồi cựa mình mở mắt.

Cặp mắt long lanh sáng quắc của chàng vừa mở ra thì tức khắc giắt mình kinh hãi với vàng lóp ngóp trời đầy.

Nhưng Triệu Minh đã bình tĩnh dùng một bàn tay ấn nhẹ chàng nằm xuống, nói rằng :

— Thương thể của mi chưa lành. Chẳng nên cựa quậy, hãy nằm yên mà nghỉ ngơi.

Cái cấn tay nhẹ nhàng của Triệu Minh thoáng trông dường như là một cử động tâm thường, chứ thật ra nàng đã dùng sức thật cần phải làm cho Hồng Phong phải ngoan ngoãn nằm trở xuống, vì rằng chàng nghe thấy từ trong lòng bàn tay của con ác phụ này tiết lộ ra một sức mạnh lạnh lùng kỳ bí, làm cho chàng lập tức nằm ngay trong tình trạng bất khả kháng.

Chàng quắc mắt bảo :

— Ngày hôm nay ta đã lọt vào tay mi, có giết thì hãy giết, chứ đừng vờ vỉnh giả nhân giả nghĩa.

Triệu Minh cười đau đớn, nói :

— Tại tâm sao ta lại phải giết mi ! Ta với mi không thù không oán, mà lại có một sự liên quan.

Lời nói của nàng đến đây thì bị một tiếng quát của Hồng Phong cắt đứt...

Nghe tiếng quát, Triệu Minh giắt nảy mình, vì lẽ người đang thọ trọng thương như Hồng Phong thật là đại kỳ sự giận dữ.

Bây giờ, rõ ràng Hồng Phong đang nổi giận, đồng thời lại thét to một tiếng như thế, đối với sức khỏe của chàng thật vô cùng có hại.

Quả thật... sự ước đoán của Triệu Minh chẳng sai, sau tiếng quát giận dữ của chàng, Hồng Phong mặt mày tái mét, hai tay ôm lấy bụng ngực của mình mà rên lên mấy tiếng, thân hình của chàng quằn quại một cách thảm não, để rồi nhắm mắt nhờ ra một ngụm máu tím bầm...

Triệu Minh lòng đau như cắt, sự đau đớn này chẳng thà nàng gánh vác thể mà dễ chịu hơn để cho Hồng Phong thọ lấy.

Con người của nàng trải qua trăm trận vào sinh ra tử, nhưng chưa hề nhắm mắt 1 lần nào, thế mà bây giờ nàng bất giác cảm lòng không chịu nổi, phải lệ rơi tan tã, gần vớt cả vạt áo phía trước của nàng.

Dù vậy, trong trí não của nàng cũng còn sáng suốt, nàng biết rằng sự thế ngày hôm nay không thể nào gấp được, mà phải kiên tâm chờ đợi, giải thích làm sao cho tiêu tan sự hiểu lầm.

ƯỚC VỌNG KHÔNG THÀNH BÈO TRÔI BIẾN CẢ !

Nếu một khi nàng dùng lời lẽ không khéo làm xúc phạm đến người này, thì thật là lành ít dữ nhiều, một thì kinh lạc trong con người vì giận giữ mà tuần hoàn không đúng theo luật tự nhiên, thì tính mạng Hồng Phong e khó bảo toàn.

Vì vậy nên nàng thay đổi lối đối thoại, gương mặt của nàng trở nên lạnh lùng, nàng hỏi :

— Ta quả thật có một điều không hiểu, nên hỏi nhà người cho biết. Hồng Phong nghiến răng kèn kẹt trả lời :

— Mi cứ hỏi...

Triệu Minh ngưng lại một chút vừa để nghe ngóng động tĩnh chung quanh mình, vừa để cho tâm tư của Hồng Phong lắng dịu xuống, đoạn nàng mới thông thả hỏi rõ từng tiếng một :

— Nghe các hạ thường nói, tôi đối với các hạ có mối thù bất cộng đái thiên... vậy chẳng hay...

Câu nói đến đây, lại bị Hồng Phong trợn mắt cắt đứt :

— Cha mẹ ta bị vợ chồng chúng bay giết mất một cách thảm thảm, mi hãy vẫn còn giả vờ... thật lời đồn chúng bay là đại ma đầu, xảo trá đa đoan, quả thật không sai.

Triệu Minh một mực nhỏ nhen, điềm đạm, nói rằng :

— Vậy thì song thân của các hạ cao danh quý tánh, có thể nào cho với được biết ?

Hồng Phong nước mắt xuống ròng ròng, trả lời mức nở :

— Song thân của ta biệt hiệu là Bắc Sơn Song Hạc... chính vợ chồng mi đã ra tay sát hại một cách bí hiểm ngoài ải Nhân Môn Quan, bây giờ lại giả vờ...

Mấy tiếng Bắc Sơn Song Hạc vừa lọt vào tai của Triệu Minh làm cho nàng xuýt nữa bật phì cười.

Lời nói của Hồng Phong vẫn thao thao bất tuyệt :

— Mi biết trọng quy luật của vô lâm thì hãy cho ta điều trị cho xong đầu đây rồi sẽ tranh nhau một trận thư hùng...

Triệu Minh buồn bã, thở dài trả lời :

— Thật ra các hạ còn có chỗ chưa minh bạch... Bắc Sơn Song Hạc là ai, quả thật trong đời tôi chưa hề biết...

Lời nói của nàng vừa đến đây thì Hồng Phong nổi nóng định cãi lại, nhưng lần này Triệu Minh đã khôn ngoan cướp lời một cách nhỏ nhẹ

— Nhưng mà cha mẹ thật sự của các hạ thì tôi biết..., biết thật là tường tận...

Hồng Phong nghe nói tới đây bất giác thần trí mơ màng nhưng lại vụt nhớ tới người này là con Đại Ma đầu độc nhất trong làng vô bất giác hơi giận lại lừng lên.

Triệu Minh nào để cho Hồng Phong có đủ thời giờ quát tháo, nàng nói tiếp một cách nhanh nhẩu :

— Đối với song thân các hạ tôi tuyệt rành, mà đối với các hạ tôi cũng biết từ chân tóc cho tới kẻ răng...

Hồng Phong ngờ ngác không biết câu nói này của Triệu Minh có thâm ý gì ? Chẳng hỏi :

— Tại sao mi lại biết ?

Triệu Minh trả lời :

— Bởi vì tôi cùng với song thân là chỗ thâm giao.

— Thật là miệng lưỡi điêu ngoa...

Triệu Minh điềm đạm trả lời :

— Nếu bảo là điêu ngoa thì xin cho tôi dẫn chứng.

Hồng Phong kiêu hãnh đáp :

— Mi cứ tự tiện.

Triệu Minh nhìn thẳng vào giữa cặp mắt sáng ngời của Hồng Phong nói :

— Trên bắp đùi phía tả của các hạ có hai nốt ruồi son nằm khít nhau, khoảng cách chừng bằng hai ngón tay...

Hồng Phong hơi giật mình... nghĩ thầm :

« Con nữ Ma Đầu này nói thật đúng, quả thật trên đùi ta có hai nốt ruồi son..., ngày thường mỗi khi ta tắm, ta ngâm nghĩa mãi không thôi, vì màu sắc thật là tươi tắn.

Trong dạ còn đang bàng hoàng, bỗng nghe Triệu Minh lại nói :

— Từ chỗ hai nốt cuối son ấy đi xuống chừng hai tấc có một vết sẹo chiều dài chừng độ bốn phân.

Hồng Phong càng thêm kinh dị, nghĩ thầm :

« Con nữ ma đầu quả thật nói chẳng sai, mỗi khi ta ngâm nghĩa hai nốt ruồi son trên đùi, thì lại bắt gặp vết sẹo chừng đời đó... ta thường thử rằng nếu trên đùi ta chẳng có vết sẹo đó thì là trong ngọc trắng ngọc.

Chàng chưa kịp trả lời như thế nào, thì Triệu Minh lại nói dồn dập :

— Ta lại còn biết vết sẹo đó do đâu mà ra...

Tính hiếu kỳ của Hồng Phong bỗng bừng bừng trời dậy, chàng thật nôn nóng muốn biết tại làm sao trên mình chàng lại có vết sẹo kỳ quái kia.

Nên chàng vội hỏi :

— Mi biết vì sao ta lại có sẹo ?

Triệu Minh buồn bã, thở dài ảo não nói :

— Lúc ấy mi mới chưa đầy một tháng, cha mẹ mi nâng mi như trứng mỏng, nhà mi mười miệng lại nhiều, cha mẹ thường đốt nhang cúng bái cho mi... nhưng một hôm cả hai bận tiếp một người khách quý, nên để cho nhang cúng mười đốt phải đợi mi...

Hồng Phong nghe đến đây bỗng khé giật mình, vì có một giọt nước mắt nóng hổi rơi thành thót trên cườm chân của mình.

Ngàng đầu nhón lên, chàng càng thêm kinh dị vì rằng trên cặp mắt nàng của con nữ ma đầu giờ đây có hai hàng lệ thấm từ từ lăn xuống...

Trong thâm tâm của Hồng Phong càng thêm bàng hoàng bất quyết không biết tại làm sao mỗi khi nhắc tới cha mẹ của mình thì người này lại lệ rơi thấm tã, nét mặt đau buồn,

Cứ theo lời của dưỡng phụ mình kể lại thì rõ ràng hai tên đại ma đầu này đã phục kích ngoài ải Nhân Môn Quan để thỉnh linh ra tay hạ sát, lúc ấy mình chưa đầy hai tuổi.

Mười mấy năm nay, nghĩa phụ ngày đêm trui rèn cho mình thuần thục môn Cửu Cầm Liên Hoàn Trảm, cốt để một ngày nào có gặp lại kẻ thù nhân, lại phải báo thù cho kỳ được.

Gần hai mươi năm nay, chàng không biết đã chém bay bao nhiêu đầu lâu bên bằng gỗ của Trương Vô Kỵ và Triệu Minh, đường Cửu Liên Hoàn Trảm đã thành thực lắm rồi, những tưởng rằng hề gặp kẻ thù nhào thì «kỳ khai đắc thắng» «mã đáo công thành» nào hay đâu có gặp thực tế rồi mới hay sự đời là khó, bao nhiêu ước vọng thấy đều tan như bọt trôi ngoài biển.

MÔNG TAY NHỌN, VỎ QUIT DÀY

Trong lúc Triệu Minh và Hồng Phong cùng nhau tranh đấu nội tâm thì ngoài kia, bên bờ con Kim Hóa Ôn Tuyền, Hà Hoa Tiên Tử cũng đang khảo hạch Công Tôn Cần.

Kể từ khi Triệu Minh sẽ lên rút lui thì tại nơi ấy tư bề vắng vẻ. Hà Hoa Tiên Tử lắng nghe hơi thở của Công Tôn Cần càng lúc càng đều hòa...

Thừa lúc tinh thần của hắn lần lần định tĩnh, Hà Hoa Tiên Tử hỏi :

— Ban nãy ta nghe Triệu Quận chúa bảo mi là một trong Vạn Nam Nhị Độc, vậy thì mi chắc có biết một người lừng danh đánh thuật độc tại vùng Vạn Nam có biệt hiệu là... Nam Thiên Độc Ma ?

Câu hỏi này làm cho Công Tôn Cần lách tâm hơi hộp, trong lòng hắn nghĩ thầm :

«Quả thật... sự ước đoán của ta chẳng sai, rõ ràng con nữ ma đầu này muốn tìm sự phụ của mình, để thanh toán chuyện cũ đây...»

Biết rằng danh tiếng của sự phụ mình và hai đức Vạn Nam Nhị Độc là mình cùng với Công Tôn Thanh đã vang dậy trong chỗ giang hồ, ai mà không biết, bây giờ muốn dấu diếm cũng cảm bằng vô ích, chỉ bằng thú thật hay hơn.

Nghĩ đoạn trả lời bằng một giọng vô cùng thành thật :

— Chẳng dám giấu đạo cô..., Nam Thiên... chính là giao sư...

Hắn định nói Nam Thiên Độc Ma, nhưng chỉ nói được hai tiếng Nam Thiên rồi cảm thấy tiếng «Độc Ma» có vẻ khó nghe nên sưng lại... Hà Hoa Tiên Tử trong lòng mừng rỡ nghĩ thầm :

«Vậy thì chắc tên này không biết đoạn oán thù của ta đối với thầy nó trong buổi thiếu thời, vậy thì muốn hỏi hành tung của Nam Thiên Độc Ma không khó...»

Nghĩ đoạn, thông thả mỉm cười rằng :

— Ta với lệnh sư khi xưa từng quen biết với nhau nhiều lắm, chẳng rõ gần đây sức khỏe của người thế nào mà chẳng nghe thấy đi lại trong giới giang hồ ?

Công Tôn Cần mỉm thâm trong dạ :

«Hừ... mi đóng kịch thật giỏi...»

Nhưng ngoài mặt thì giả vờ cúi người, thở dài trả lời một câu áo náo :

— Gia sự... hành tung bí mật, chợt ẩn chợt hiện, không ở một nơi nào nhất định, nên thật khó gặp mặt người... nghe đâu... nghe đâu... người lại nhuộm bệnh trong những năm gần đây, nên phải ở yên một nơi tịnh dưỡng, vì thế muốn gặp người thật là thiên nan vạn nan.

Hà Hoa Tiên Tử thấy câu truyện đã vào đề, luồng nội lực trong lòng bàn tay của bà ta tuôn ra nọp nọp, hết lòng trợ lực cho Công Tôn Cần, ngỏ hầu làm cho, hắn ta có dạ tin mình.

Bà ta có biết đâu Công Tôn Cần đang cười thâm trong dạ, bà ta nói

— Ta chẳng nề đường xa vạn dặm. Đồng đi tới miền Tây duyên hải Tây đi tới vùng Miền Cương huyện bí âm u, Nam đi sát miền Nam Hải, Bắc lục soát khắp Vạn Lý Trường Thành, chỉ vì muốn gặp lệnh sư để cầu xin chỉ giáo một điều cho thỏa chí bình sanh.

Ngừng lại một chút để điều hòa hơi thở, bà ta lại nói tiếp :

— Dọc đường ta nghe người ta đồn đại rằng lệnh sư hiện bây giờ đang ẩn cư trong con Kim Hóa Ôn Tuyền này để luyện thuốc, vì vậy ta cũng không hề khó nhọc, tìm tận nơi đây cốt gặp mặt lệnh sư một chuyến...

Câu nói này làm cho Công Tôn Cần rơi tóc gáy, hắn giật mình kinh hãi nghĩ thầm rằng lời nói của Hà Hoa Tiên Tử thật đáng cho mình suy nghĩ và rất có thể sự phụ của mình lẫn quần áo đây.

Càng suy nghĩ càng cho rằng lời nói của người này hữu lý, vì bởi hắn ta theo chân Nam Thiên Độc Ma lâu ngày, biết tánh tình của ông ta rất ưa thuốc nhất là những loại dị thảo, hề nghe nói ở đâu có thì phải tìm cho kỹ được mới nghe.

Tàong lòng còn đang hoang mang, thì lại nghe tiếng nói của Hà Hoa Tiên Tử cất lên :

— Không ngờ vào đây tìm kiếm hơn bảy tám hôm nay mà chẳng gặp lại có duyên may gặp phải nhà ngươi, ta nghĩ chắc mi biết nơi cư ngụ của sự phụ... thôi thì hãy kể tình cho ta gặp mặt sự phụ để cầu xin một điều nan giải.

Công Tôn Cần thở dài một cách buồn bã, trả lời một câu đầy tuyệt vọng :

— Trên mười năm nay quả thật tôi chưa từng gặp mặt sư phụ một lần nào... nhưng biết đâu rằng lời đồn sư phụ ẩn cư trong Kim Hôa Ôn Tuyền chỉ là một lời nói thất thiệt...

Hà Hoa Tiên Tử nghe giọng nói của Công Tôn Cần cứ cho rằng tên này cố ý muốn giữ hình tượng của Nam Thiên Độc Ma, nên ánh mắt của bà ta lần lần dâng lên sát khí.

Chính vào lúc bà ta định trở mặt làm khó dễ Công Tôn Cần thì cách đó chừng mười trượng về phía Đông Nam chợt có một chuỗi cười hân hoan cất lên vang vang đồng vọng, rồi có một người cất tiếng nói rằng :

— Lời đồn quả thật không ngoa, Nam Thiên Độc Ma đang ẩn cư trong Kim Hôa Ôn Tuyền để luyện Thiên Ma Ngũ Độc.

Tiếng cười này, giọng nói này vừa cất lên, thì Công Tôn Cần và Hà Hoa Tiên Tử đồng giật mình nháy nhòm vì người nói chuyện đầy đích thị là Nam Thiên Độc Ma...

MỐI NGƯỜI MANG MỘT TÂM TƯ THẦM KÍN

Cần nói kỹ vừa lọt vào tai của Công Tôn Cần, hẳn ta cũng vội vàng nhòm dậy như một cái lò xo, trong lòng mừng rỡ như một người đang chết đuối vớ phải chiếc phao...

Nhưng hồi ơi... Hẳn chỉ ngồi bật dậy rồi lại rã người ra trên mặt đất, vì rằng hiện giờ hẳn đang thọ thương rất nặng, chưa thể xê dịch thân hình.

Trong lúc đó thì Hà Hoa Tiên Tử bắn vọt về phía trước như một mũi tên vừa thoát khỏi vành cung, hốt tốc đuổi theo một con người mà bà ta đã tốn công tìm kiếm ngót bao nhiêu năm trời.

Nhưng thoát đi đã được năm mười trượng rồi, mà trước mắt mình giờ đây toàn là những rừng cây xanh mờ mịt, nào thấy bóng dáng của Nam Thiên Độc Ma ở đâu ?

Cần đang bàng hoàng ngơ ngác, bỗng nghe vắng vắng từ phía xa xa, có một câu nói nhẹ nhàng đưa tới, tiếng nói giống hệt giọng nói của người bạn này :

— Hà Hoa Tiên Tử... muốn gặp mặt Liên Hoa, hãy đến Hàng Châu một chuyến...

Giọng nói tuy nhỏ như một đường tơ, nhưng nghe rõ mồn một, đích thị Nam Thiên Độc Ma đã dùng phép Nhập Mật Truyền Âm để nói chuyện với bà...

Độ chừng khoảng cách thì người này đã cách xa mình hơn năm mươi trượng, muốn đuổi theo cũng không tài nào đuổi kịp, Hà Hoa Tiên Tử đành phải lui thui trở về.

Bà ta quay lại, thì thấy Công Tôn Cần đang nằm dài dựa trên mặt đất, vì lẽ không có ai tiếp sức trị thương, nên chất độc lại nổi lên công phạt vô cùng dữ dội.

Hà Hoa Tiên Tử thấy vậy vội vàng bước tới tiếp tay để điều hòa hơi thở...

Phen này vì muốn biết hành tung của kẻ thù, trong lòng hết cơn xao xuyến, bà ta tập trung tinh thần vừa để trị thương cho Công Tôn Cần, vừa chờ đợi một dịp may để thi hành một việc vô cùng hệ trọng mà bà vừa mới nghĩ ra...

Luồng nội lực của Hà Hoa Tiên Tử vừa tiếp hơi vào thì Công Tôn Cần lại bắt đầu dễ chịu.

Nhưng bỗng thỉnh linh Hà Hoa Tiên Tử nói :

— Kia... mi hãy nghe... dường như sư phụ của mi trở lại.

Câu nói này như một liều thuốc kích thích thật mạnh. Công Tôn Cần nghe qua là tỉnh thần tỉnh táo, chồm vọt ngồi dậy, vênh tai nghe ngóng.

Lợi dụng một phút đầy thần kinh của người này đang bởi xao động mãnh liệt, Hà Hoa Tiên Tử tức thì xuống tay.

Nãy giờ đã dụng tâm từ lâu, biết rõ những vị trí những lọ thuốc trong mình của Công Tôn Cần nằm ở chỗ nào, nên bây giờ bà ta ra tay là trúng phong phóc...

Bằng một thủ pháp cực kỳ nhẹ nhàng, Hà Hoa Tiên Tử « đồ nhẹ » những lọ thuốc huyền bí trong mình của một người chuyên nghề đánh độc.

Công Tôn Cần vẫn tai nghe động tĩnh bốn bề, chẳng thấy tiếng chân người nào, mà đó đây toàn là những tiếng côn trùng rí rả, chim chích lù lù...

Cần Tôn Cần thều thào nói :

— Nào có thấy tiếng chân của sư phụ ở đâu ? Ban nãy ông ta có dặn dò tiền bối gì chăng ?

Hà Hoa Tiên Tử không muốn nói, đổi e mất lòng tin cậy đối với người này, vì rằng bà ta đang muốn nhờ hẳn một việc...

Vội trả lời rằng :

— Sự phụ của mi ban này có dặn ta rằng : người sẽ đến Hàng Châu

Công Tôn Cần nghe nói, gương cười mếu máo nói rằng :

— Xin Tiên bối nệm tình đưa toi đến Hàng Châu một chuyến, ân đức này nghìn năm chẳng dám quên.

Hà Hoa Tiên Tử nghĩ thầm :

« Dù sao ta cũng phải đến đó một chuyến, vậy sẵn dịp này hãy đưa hẳn trùng phùng với sự phụ của hân đề gày 1 miêm ân đức cũng nên ».

Nghĩ đoạn nói rằng :

— Được, ta sẵn đường đi ngang qua đây, ta hứa sẽ đưa mi đến gặp mặt với sự phụ của mi...

Nói đoạn chợt nhớ tới Triệu Minh và Hồng Phong, bà ta vội bảo hân tạm nệm yên nghỉ ngơi, đoạn một mình bà ta lủn bước về chỗ Triệu Minh và Hồng Phong đăm tịnh dưỡng...

Khi bước chân của Hà Hoa Tiên Tử vừa đến nơi, thì chính là lúc Triệu Minh nước mắt lưng tròng, còn Hồng Phong thì bàng hoàng ngỡ ngàng...

Tiếng bước chân của Hà Hoa Tiên Tử đồng lời cuốn hai người trở về thực tế.

Triệu Minh cảm thấy mình nước mắt lưng tròng thật là bất tiện nên vội lau nước mắt, còn Hồng Phong cũng giả vờ nhắm nghiền cặp mắt tịch dưỡng tinh thần.

Hà Hoa Tiên Tử thấy chẳng có điều chi khác lạ xảy ra, vội trình bày ý định của mình muốn trở về Hàng Châu cho Triệu Minh nghe.

Ý của Hà Hoa Tiên Tử thật như một người gái trộm chỗ đang ngửa cửa mình, vì lẽ nàng đang nghĩ thầm :

« Nghe đồn những người trong làng võ thấy đều rầm rộ tập trung về Hàng Châu, tôi chừng đó chắc hẳn Võ Kỳ Ca Cr cũng có mặt tại đó, thời thì ta cũng như dịp này mà đi một chuyến... »

Còn Hồng Phong thì nghĩ :

« Phần ta thì kể từ khi vào đất Trung Nguyên gặp liên tiếp những điều tai, biến, nghĩa phụ của ta chắc lo lắng lắm... vậy thì ta cũng như dịp này mà đến đó, biết đâu chẳng thừa cơ hội nào đó thông báo tin tức về cho nghĩa phụ được biết... »

Thế là cả bọn người đồng cất bước lên đường... mỗi người đều mang trong mình một tâm tư thầm kín.

HỒNG PHONG MẤT TÍCH LẠ LÙNG

Trong bốn người này, chỉ có Triệu Minh với Hà Hoa Tiên Tử là người khỏe mạnh, còn hai người kia thấy đều mang trọng bệnh, Hà Hoa Tiên Tử thì lo cho Công Tôn Cần, còn Triệu Minh thì lo cho Hồng Phong, nhưng một người thì hết lòng chăm sóc, lo lắng từng ly từng tý, còn một người thì trong lòng chất chứa gươm đao, chờ khi xong việc là xuống ngay độc thủ.

Đi được chừng nửa dặm đường thì đến chỗ cần phải lặn dưới nước mới thoát khỏi vùng Kim Hòa Ôn Tuyền, mà hai bệnh nhân thì đang thoi thóp, thật là một điều vô cùng nan giải.

Triệu Minh cùng Hà Hoa Tiên Tử còn đang bàng hoàng... chợt nghe Hồng Phong nói :

— Đằng kia có vật gì kia ?

Triệu Minh cúi mắt nhìn về hướng chỉ của ngón tay Hồng Phong thấy dưới gốc cây một cổ thụ có buộc một vật lạ lùng kỳ quái.

Vật này thoảng trông dường như một chiếc thuyền, nhưng không phải thuyền...

Triệu Minh biết chắc ngay vật này có chỗ huyền bí, nên vội phi thân lướt tới xem cho tường tận.

Đến chừng tới gần, nàng mới hay đó là một chiếc thuyền làm bằng da, nhưng ba bên bốn bề kín mít.

Vốn người sáng trí, chỉ thoảng trông là nàng biết ngay vật này dùng để làm gì.

Nàng khoát tay ra dấu cho Hà Hoa Tiên Tử biết, đoạn lớn tiếng nói rằng :

— Đã có lối thoát rồi đây...

Thế là nàng nhảy xuống một chiếc thuyền làm bằng da, đoạn bơi về phía bên này...

Về đến chỗ mọi người đang đứng, Triệu Minh nhanh tay mở ngay những chiếc nút cài trên chiếc thuyền, tức khắc trông thấy bên trong tối đen như mực đúng như câu tát nước không lọt.

Nàng mỉm cười bảo Hồng Phong và Công Tôn Cần đồng nhảy vào trong thuyền, đoạn khép một hơi dật đường khi, xong đầu đấy, Triệu Minh nhanh chớp cái nhanh những chiếc nút trên thuyền, đoạn ném tòm xuống nước...

Thế rồi nàng cùng Hà Hoa Tiên Tử đồng nhảy theo sau, mỗi người nắm lấy một bên be thuyền, lủn nhanh xuống đáy nước.

Thì ra chiếc thuyền này che tạo thật là tinh vi, chuyên dùng để di chuyển những đồ vật xuyên qua đáy nước, bây giờ Triệu Minh tạm dùng để di chuyển hai bệnh nhân.

Triệu Minh mặc dù tạm bình phục, nhưng sức khỏe hãy còn yếu kém, đi không được bao lâu thì năng thấm mệt, và buống tay ra, phó mặc con thuyền cho Hà Hoa Tiên Tử.

Máy đầu nỗ lực của bà này cũng hùng hồn thâm hậu, nên lời chiếc thuyền đi với tốc độ thật nhanh.

Chẳng bao lâu thì cả bốn người đồng thoát ra vùng hiềm cảnh, ngoi đầu lên mặt nước.

Triệu Minh vội vàng nhanh tay tháo chiếc thuyền ra, mong sớm giải thoát cho Hồng Phong sớm ra khỏi cảnh ngột ngạt.

Nào hay đầu những chiếc nút vừa tháo ra, thì Triệu Minh rú lên một tiếng kinh hoàng, là người vào cánh tay của Hà Hoa Tiên Tử.

Thì ra trong chiếc thuyền da giờ đây trống trơn chẳng có một vật, Hồng Phong cùng với Công Tôn Cần không biết đã biến mất đi nơi nào.

Sự biến động này có sự biến động nào hơn nữa, bảo sao Triệu Minh chẳng ngất đi cho được.

Nàng cảm thấy trước mặt mình như núi sập thành nghiêng tâm cao tan nát, cõi đời này không còn gì là lạc thú nữa.

Nàng nghe thấy cơ thể của mình là ngay vào lòng của Hà Hoa Tiên Tử rồi thiếp đi, không còn biết trời trăng gì nữa.

Đây nói về phần Trương Vô Kỵ khi đấu chiến cùng Nam Hải Tây Thi thấy nàng cứ nằng nặc đòi mình về sống chung cùng nhau nơi Hồ Điệp Cốc chàng có ý muốn tránh khỏi sự đeo đuổi của người này, nên tìm cách thoát thân.

Sau khi đã dùng một năm cột chặn đứng Nam Hải Tây Thi rồi, liền cơ giò bỏ chạy như giông như gió.

Nhưng thật ra chàng nào có thoát ly khỏi vùng Kim Hoa Ôn Tuyền, bởi vì chàng nghĩ :

‘Vị đạo cô nào đã có mang Hồng Phong và Triệu Minh đi, nhưng hai người này thấy đều thọ thương rất nặng, làm sao lặn xuyên qua khỏi mặt nước để thoát ly khỏi vùng hiềm cảnh cho được.

Vì vậy sau khi thoát ly khỏi Nam Hải Tây Thi chừng hai dặm hậu chắc người này có đuổi theo cũng không kịp, chàng liền đánh một vòng xa xa, đoạn quay trở lại vùng trung tâm của con Kim Hoa Ôn Tuyền tìm một nơi kín đáo trú ẩn.

Chờ cho tình hình hết sức lắng dịu rồi, chàng mới dám lặn mà trở ra, tìm kiếm dấu vết của Hồng Phong.

Nhưng vùng Kim Hoa Ôn Tuyền mênh mông bát ngát, chỗ Hà Hoa Tiên Tử giấu Triệu Minh và Hồng Phong lại quá ư kín đáo, nên chàng tìm mãi mà không phát giác ra.

Trong lòng hết sức nôn nóng, bước chân của chàng cứ tiến tới lục lợi mãi...

Với con mắt nhà nghề, bỗng chàng phát giác trên thảm cỏ xanh lơ chỗ Triệu Minh và Hồng Phong nằm, những đợt cỏ gãy ngang trong một vùng khá rộng.

Sinh nghi, chàng cứ lan bước về chỗ những đợt cỏ gãy ngang và chàng lần bước đến bờ con Kim Hoa Ôn Tuyền...

Nhưng trở trêu thay khi chàng ra đến nơi, thì bốn người của Triệu Minh và Hà Hoa Tiên Tử cũng vừa lặn xuống nước chẳng bao lâu.

Nhưng trong thâm tâm của chàng quá ư nôn nóng, chàng cứ lần theo bờ suối mà đi, hy vọng may ra có thể tìm thêm được một vài chỉ vết để khám phá ra hàng tung của Hồng Phong cùng với Triệu Minh.

KHÔNG CÓ CÁ SAOCÓ TÂM ?

Trong lúc Trương Vô Kỵ ven lần theo ven bờ suối, thì ở dưới lòng nước sâu, Triệu Minh và Hà Hoa Tiên Tử cũng đang ra sức lôi kéo chiếc thuyền bằng da...

Nhưng họ không biết bên trong chiếc thuyền da ấy, bây giờ cũng đang diễn biến một việc ngoài vòng tường tượng của họ.

Số là Công Tôn Cần ban này vừa trông thấy Hồng Phong, bắt giặc mình kinh dị, vì rằng đây là người vô cùng quen thuộc nhưng mặt tích đi không biết đã bao nhiêu ngày, chính mọi người đang tìm kiếm...

Hồng Phong vừa trông thấy Công Tôn Cần cũng giật mình đánh thót vì rằng đây chính là một vị thượng khách của sư phụ mình, chính người này cũng đã từng luyện cho mình cách phóng ám khí vào chiếc hình nộm có mang tên của Vô Kỵ và Triệu Minh đây.

Mặc dù nhận diện được, nhưng trước mặt của Triệu Minh và Hà Hoa Tiên Tử, hai người vẫn tảng lờ như không hay không biết, thật ra hai người đồng chờ cơ hội để hỏi chuyện cùng nhau.

Thế rồi cơ hội đến, họ được Triệu Minh nhốt chung trong chiếc thuyền lặn kín mít...

Chiếc thuyền da vừa được cài nút lại thì bốn bề kín mít như bưng Nào chịu chần chờ, Công Tôn Cần vội hỏi :

— Mi có phải là Hồng Yến.. ?

Hồng Phong mừng rỡ trả lời :

— Phải...Liều nời chắc là Công Tôn Cần thúc thúc...

Công Tôn Cần trả lời :

— Chính ta đây...nhưng tại sao mi lọt vào tay con nử ma đầu...

Hồng Phong trả lời vắn tắt :

— Cháu vào chơi trong Biệt Điện Thiên Hồng, chẳng hay tình thế đưa dây lọt vào tay nó...Thúc phụ hãy tìm cách thoát thân.

Công Tôn Cần ngời thâm :

• Ta bắt đầu đi làm mới theo con Hà Hoa Tiên Tử về Hàng Châu nhưng theo chân người này thật là lành ít dữ nhiều... chỉ bằng ta thiết kế cùng với Hồng Yến trốn khỏi tay bọn họ, như vậy vô tình mà ta lập được chút công với Hồng Lão Trang chủ, như vậy chẳng hóa ra nhất cử mà tan tứ tiện, nhưng bây giờ tính sao đây... ?

Bỗng trong trí của hần vùng này ra một ý, hần nói :

— Nay sức của ta đã cùng, lực của ta đã kiệt, nhưng cũng phải tìm cách thoát khỏi chiếc thuyền da này rồi sẽ tính sao.

Nói dứt lời, hần liền thả tay vào túi áo, móc ra một lưỡi dao găm sáng giới, hần nói :

— Ta sắp cắt chiếc thuyền để mở đường mà ra, mi hãy để ý cho lắm. Nói đoạn, dùng lưỡi dao găm cắt một đường cho thật mạnh.

Lưỡi dao của hần chẳng phải tầm thường, vốn là món binh khí vô cùng sắc bén, hần chuyên dùng để xấp lá cà cận chiến trong khi nguy cấp.

Lưỡi dao vừa lướt qua, thuyền tức khắc bày khai một lỗ hổng thể là hai người đồng thoát ra như con thỏ sút chuồng...

Thỏ sút chuồng thì làm sao còn trở lại, nên khi Triệu Minh và Hà Hoa Tiên Tử nhô lên mặt nước, thì hai người trong thuyền đã cao bay xa chạy rồi...

Nhưng cao bay xa chạy có được bay không, hãy còn chờ xem hậu quả, bây giờ Triệu Minh tâm can tan nát, sau khi ngã vào lòng của Hà Hoa Tiên Tử phải trải qua một thời gian thật lâu mới lần lần định tỉnh...

Hà Hoa Tiên Tử an ủi rằng :

— Hay là ta chịu khó trở vào bọn trong một lần nữa xem sao ? Triệu Minh lắc đầu nói :

THẦY PHÁP AN BẮT THẦY CHÙA CHỤ.

— Vô ích... họ đã thoát ra khỏi thuyền thì chắc đã đi xa... bây giờ chúng ta hãy tìm đường trở về Hàng Châu xem sao đã...

Thì ra mặc dù gặp phải điều tai biến một cách vô cùng đột ngột nhưng thần trí của nàng vẫn phi thường tỉnh táo, nhưng nghĩ rằng mình bây giờ hãy trở về Hàng Châu, chắc chắn Trương Vô Kỵ và một số võ lâm tiền bối sẽ tụ họp tại chỗ này, biết đâu chẳng nhờ họ mà tìm ra manh mối.

Thế là hai người này đồng cùng nhau cất bước lên đường nhắm Hàng Châu trực chỉ.

Triệu Minh có biết đầu giờ phút này, phụ quân của nàng là Trương Vô Kỵ hãy còn kẹt trong Kim Hô Ôn Tuyền.

Và chàng đang lần bước trên bờ sông hoa-giã cấp mắt của chàng lao lên đảo soát, không chừa một cảnh cây ngọn cỏ nào.

Bỗng thỉnh linh...

Ánh mắt của chàng long lên sáng quắc vì chàng vừa bắt gặp trên mặt nước có ba cái tăm lặn sủi lên.

Vốn nghe đồn trong Kim Hô Ôn Tuyền không bao giờ có cá, vì bởi nhiệt độ của nước quá nóng, nhưng sao bây giờ lại có tăm sủi lên ?

Thế là bước chân của chàng dừng ngay lại, và trong một cái chớp mắt thì dưới nước bỗng nhô lên một vật...

Không dám để lộ hành tung, Trương Vô Kỵ tức khắc nép mình vào trong bụi rậm, vì chàng nhận thấy vật dưới nước trồi lên chính là một người.

Vừa ngồi yên đầu gối thì người ấy đã nhô hần lên mặt nước, lóp ngóp bò lên bờ suối.

Và rồi từ chỗ ban này, lại có một vật thứ hai nhô lên.

Từ trong bụi rậm Trương Vô Kỵ quắc mắt nhìn ra, thấy vật nhô lên sau này cũng lại là một người, mà hình ảnh của người này vừa đập vào mắt của chàng, thì Vô Kỵ tức khắc tỉnh thần tỉnh táo...

Thì ra người này chẳng phải khác lạ mà chính là chàng thư sinh trẻ tuổi, người mà chàng ngày đêm lo tưởng : Hồng Phong tráng sĩ.

Dưới mắt của Trương Vô Kỵ, Hồng Phong bây giờ sắc mặt xanh xao như tàu lá, xúi tay nổi lều bều trên mặt nước, người ngoi lên đầu tiên bây giờ thấy vậy mới lộ trở ra đầu chàng vào bờ.

Đến chừng giờ phút này Trương Vô Kỵ mới kịp nhìn thấy cả hai đều hơi thở phều phào rõ ràng sức đã cùng lực đã kiệt.

Vừa trở vào bờ thì cả hai người đồng nằm sấp tay trên bãi cát mà đường hơi thoi thóp, như những người trong cơn hấp hối.

Trương Vô Kỵ trong dạ kinh nghi, nhưng chưa biết tại lịch của người kia ra sao, nên không dám kinh động.

Tuy nằm trong bụi rậm, nhưng Trương Vô Kỵ luôn luôn theo dõi lời thở của hai người, để xem sức khỏe của Hồng Phong ra sao ?

Nhưng càng nghe chừng nào thì trong lòng chàng càng thêm lo sợ chừng này... vì rằng hơi thở của Hồng Phong càng lúc càng nhạt nhòa đứt nấc, rõ ràng chứng bệnh của chàng càng lúc càng trầm trọng thêm hơn.

Nguyên nhân chỉ vì chất độc trong cơ thể của chàng không được giải hết, nội thương lại nặng nề, thêm vào ban này chàng lại bị Công Tôn Cần lôi đi trong nước quá lâu, nên bây giờ thương thế càng lúc càng trầm trọng.

Chàng bỗng nghe Hồng Phong nói :

— Nay Công Tôn thúc thúc... không biết con nữ ma đầu đây kia có trở lại tìm kiếm chúng ta chăng ?

Hai tiếng « Công Tôn » làm cho Vô Kỵ giật mình, vì rằng trong làng võ, ít nghe có ai mang họ Công Tôn, chỉ có hai người mình e ngại, một người đã biết mặt là Công Tôn Thanh, còn một người kia mình chưa từng thấy, hay người này chính là Công Tôn Cần đây ?

Nghi đến đây bất giác trong lòng, chàng kinh sợ nghĩ rằng Hồng Phong nằm trong tay người này thật lạnh lẽo dữ dội...

Càng nghĩ càng kinh, Vô Kỵ lập tức nhảy sỏ ra tiến về chỗ hai người đang nằm.

Vừa đi chàng vừa nghĩ :

« Nghe người trong võ lâm đồn rằng tên Công Tôn Cần này đẹp trai lắm, ta cứ nhận diện thì biết.

Trở tới thêm vài ba bước nữa, chàng mới có thể nhìn kỹ vào mặt Công Tôn Cần, quả nhiên thấy người này tuổi độ tứ tuần nhưng mặt vẫn còn trong, mày vẫn còn sáng, đích thị là một người đàn ông đẹp trai.

Sự xuất hiện của Trương Vô Kỵ làm cho Hồng Phong và Công Tôn Cần đồng thất sắc kinh hoàng.

Hồng Phong cầm chắc trong tay rằng mình thế nào cũng chết, vì chàng nghĩ :

« Triệu Minh là đàn bà, nên hành động không được cương quyết, ta đã lọt vào tay của nó rồi, nhưng nó còn trù trừ bất quyết, cho nên ta mới có dịp đào sinh, bây giờ ta lọt vào tay người đàn ông này thì chắc chết trên phần... »

Chàng nghĩ đoạn nhắm nghiền cặp mắt, đứng một thái độ của một người nhả « mắt chờ chết ».

Nào hay đầu Trương Vô Kỵ vừa bước tới nơi, thì cũng tại thò tay ra bắt mạch chàng nữa.

Hồng Phong nghe thấy ba ngón tay của Trương Vô Kỵ gác qua Uyển Mạch của mình mà trong lòng hết sức kinh nghi. Chàng suy nghĩ mãi mà không biết tại làm sao hai tên đại ma đầu này cứ tìm cách cứu sống mình mãi như thế này...

Còn đang tự hỏi mình, bỗng nghe Trương Vô Kỵ nói :

— Đừng bỏ đi đâu nữa, cứ nằm yên tạm nơi đây, chờ ta đi tìm thuốc, tức khắc quay trở về...

Chàng vừa nói dứt lời thì liền đứng phắt lên, quảy quải đi nhanh về hướng trung tâm của vùng Kim Ôn Tuyền...

Nhưng khi bước đi chưa đầy mười bước, thì chàng liền quay trở lại...

Hồng Phong và Công Tôn Cần chưa kịp lấy làm lạ thì Vô Kỵ cả xuất thủ nhanh như gió, diễm thần tốc vào những vết huyệt trên mình của hai người, khiến cho cả hai thấy đều mềm nhũn người ra, không thể nào cựa cựa cho được.

Chàng nhanh tay lôi hai người này nằm xa ra với khoảng hơn ba trượng mới chịu bỏ đi.

Phen này thân hình của chàng lướt nhanh như gió, trong hàng cây xanh.

Thì ra Trương Vô Kỵ tuy ra đi nhưng trong lòng vẫn không yên dạ, e rằng thằng cha (Vân Nam Nhị Độc) này lại tái hành độc thủ vì vậy chàng mới, quay đầu trở lại diễm huyết cho hai người không thể cựa cựa mới chịu bỏ đi...

Chàng sợ mình đi lâu quá, Hồng Phong lại bị phong tỏa huyết đạo, có hại cho sức khỏe, nên dùng khinh công thương thượng đi thật nhanh để về cho sớm...

Trong những khi tìm kiếm Hồng Phong, chàng tiện mất đi ghi nhớ những vị trí sản xuất những thứ hoa dị thảo trong Kim Hỏa Ôn Tuyền vì vậy nên phen này chàng hái thuốc thật nhanh, không bao lâu thì đã tìm đủ những vị thuốc cần dùng...

Thế là chàng quay lại chỗ cũ trong thời hạn không tàn một nén hương, làm cho Hồng Phong và Công Tôn Cần đồng lấy làm thán phục.

Chàng giải huyết cho hai người đoạn dùng những vị thượng thượng, bóp nát, đoạn vắt vào trong miệng của Hồng Phong... Vì người sáng lập ra khu Kim Hỏa Ôn Tuyền này dụng tâm thật là tinh vi khéo léo,

chuyên sản xuất những vị thuốc công hiệu như thần, nên thuốc vào thì Hồng Phong tức khắc tỉnh thần thoải mái, khí huyết điều hòa.

Thấy phần của Hồng Phong đã bớt, Vô Kỵ lại quay sang chày chừa cho Công Tôn Cần, thuốc trong Kim Hóa Ôn Tuyền này quả nhiên đánh bắt hư truyền, thuốc đi tới đâu thì bệnh nhân dễ chịu tới đó...

Công Tôn Cần tỉnh thần vừa tỉnh táo, liền thò tay vào túi áo của mình định tìm vài viên thuốc bổ khỏe, để làm tăng thêm lực của mình, nhưng bàn tay của hắn vừa thò vào túi, thì bất giác hồn phiêu phách lạc, vì rằng những lọ thuốc của hắn môn không biết chẳng có cánh mà bay đi từ bao giờ...

Những lọ thuốc này quả thật quý hơn sinh mạng của mình, nên Công Tôn Cần tức khắc vùng dậy sừng sộ với Trương Vô Kỵ:

— Nhà ngươi dụng tâm thật là cay độc, giả nhân giả nghĩa để đánh cắp thuốc độc của bản môn...

Vô Kỵ nghe nói giật mình, thầm nghĩ:

Thằng này muốn dùng thủ đoạn rồi đây.

Trong lúc đó thì Công Tôn Cần quay sang Hồng Phong phàn nàn rằng thuốc giải của hắn để trong mình, nhưng Vô Kỵ chỉ bắt mạch sơ qua một lần, thì tất cả đều không cánh mà bay...

Những lời lẽ cay độc của hắn làm cho Vô Kỵ tức giận tràn hông nhưng không lời biện bạch.

Công Tôn Cần thấy vậy càng làm già, nằng nằng quyết một đời khảm mình Trương Vô Kỵ cho kỳ được mới nghe...

Vô Kỵ nghe nói, hơi giận lừng lên, nhưng chàng vô là người ít hay tranh chấp với nhau bằng miệng lưỡi, và lại vốn có dạ nhân từ, nên chẳng có sinh lòng ác ý đối với Công Tôn Cần.

Vì vậy mà chàng ấp ung nói chẳng ra lời.

Công Tôn Cần trong lòng nghi quyết rằng việc này do Vô Kỵ nhúng tay nên trong lòng bỗng sinh ra một kế.

Hắn bất thành linh thu hết hơi tào, nhảy chồm về phía Hồng Phong mồm quát:

— Mi chẳng trao trả thuốc men cho ta... ta giết thằng nhỏ này.

Miệng nói tay tới, hắn quả thật dùng hết sức bình sinh tung mạt về phía Hồng Phong một đòn kinh dị.

Thái độ này làm cho Hồng Phong hết sức kinh mang, chàng không biết tại làm sao Công Tôn thúc thúc của mình lại thành linh xuống độc thù đối với mình?

Nhưng tài bộ của Công Tôn Cần làm sao có thể qua mặt nổi Trương Vô Kỵ, đòn của hắn chưa tới đích, thì Trương Vô Kỵ đã oảng một động tác lanh lẹ, vác lấy Hồng Phong ngang qua vai mình rồi co giò bỏ chạy.

Công Tôn Cần thấy mình có đuổi theo cũng không kịp nữa, hắn ta đành phải ngồi xuống điều công dưỡng thần, trị liệu vết thương của mình trước đã.

Phần Trương Vô Kỵ lắng nghe sau lưng của mình chẳng có tiếng chân người đuổi theo quấy rầy nữa, chàng mới thông thả bước đi, tìm cách làm sao cho Hồng Phong thoát khỏi vùng Kim Hóa Ôn Tuyền mà chẳng ảnh hưởng đến sức khỏe.

Không bao lâu thì bước chân của chàng đã đến chỗ phải lặn xuống dòng suối mới có thể thoát ra ngoài.

Chàng thò tay ra diềm nhanh hơn hai mươi mấy đại huyết trên mình của Hồng Phong đoạn bế xốc lấy chàng nhảy tùm xuống nước.

Nhờ ban này Trương Vô Kỵ đã tạm thời phong tỏa hết những huyết đạo quan trọng trong người nên bây giờ Hồng Phong xuống nước mà chẳng lấy làm khó chịu.

Vô Kỵ hít một hơi dài dưỡng khí, đoạn lặn sâu vào lòng nước, pheo này thì hai người thoát ra khỏi vùng Kim Hóa Ôn Tuyền không một điều trở ngại.

Vừa nhô lên khỏi mặt nước thì trong lòng của chàng tức khắc nhớ đến người đã cùng chàng chịu trăm cay nghìn đắng cùng nhau đến Kim Hóa Ôn Tuyền để tìm kiếm Hồng Phong và Triệu Minh.

Nhưng không hiểu tại sao, trong lòng chàng cũng nghĩ rằng, tất cả vô làm cao thủ trong đất Trung Nguyên thầy đều tập trung về Hàng Châu, vậy ta phải cấp tốc về đó xem hư thực biết đâu chẳng nhờ chủ vị huynh đệ truyền tin mà biết được hành tung của phu nhân mình.

Nghĩ đoạn chàng chân không ngừng bước, chạy thẳng về phía Hàng Châu.

Mãi đến chiều hôm ấy, chàng nghe chừng người nằm trên vai mình là Hồng Phong đã mệt mỏi lắm rồi, chàng mới ghé chân vào một quán trọ bên đường mà nghỉ ngơi.

Hồng Phong biết tại làm sao Công Tôn Cần hỏi ban sáng muốn giết mình mà Vô Kỵ lại hết lòng tiếp cứu, mang mình về đây.

Nhưng chàng nghĩ bây giờ mình đã lọt vào tay của người dữ, nhưng hỏi ban sáng tới bây giờ không thấy Trương Vô Kỵ làm điều chi ác độc

với mình vậy chỉ bằng bây giờ cứ ngộ biến từng quyền tạm thời ngoan ngoãn theo hần, chờ khi nào bình phục hẳn rồi sẽ liên định sau.

Vì vậy mà trong khi vào quán, Hồng Phong tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn, chẳng có một chút thái độ nào chống cự làm cho trong lòng của Vô Kỵ lấy làm mừng rỡ.

Lẽ ra chàng có nhiều điều muốn nói với Hồng Phong, nhưng biết người này có thành kiến sâu đậm đối với mình, lại nữa mình không đủ miệng lưỡi để biện bạch sự hiểu lầm đó, vì vậy chàng không dám khui lại chuyện cũ, dẫn lòng chờ đợi gặp mặt người có tài ăn nói là phu nhân của mình, để cho hai người tha hồ đối chất.

Đêm hôm ấy chàng suốt đêm không ngủ, đầu hôm chàng bận chờ người tiểu nhị đi hết thuốc về, chính tay chàng sắc thuốc cho Hồng Phong và khi uống thuốc xong thì chàng phải dùng nội lực của mình để trợ lực cho hơi thuốc,

Chàng quyết tâm dùng tài Hoa Đà Biển Thước của mình điều trị cho Hồng Phong, ngộ hầu khi đến Hàng Châu được hoàn toàn bình phục.

Theo kinh nghiệm của chàng, thì trong cuộc gặp mặt của quần hùng tại Hàng Châu kỳ này chắc chắn sẽ có những cuộc so tài kinh thiên động địa...

Và biết đâu tình thế bất ngờ Hồng Phong phát ra tay chiến đấu, vì vậy mà bao nhiêu bí phương thần dược của chàng thấy đều mang ra ứng dụng ở dọc đường, làm cho sức khoẻ của Hồng Phong không những bình phục một cách nhanh chóng mà công lực tăng tiến bội phần.

Vô Kỵ thấy Hồng Phong đối với mình càng ngày càng có hảo tâm nên thỉnh thoảng, chàng lại truyền cho Hồng Phong năm, ba thế võ vô cùng diệu diệu.

Chàng là một bậc võ học đại tài, thì những thế võ tự mình nghiên ngẫm để sáng chế kia lại biết chừng nào, Hồng Phong vừa nắm qua vài miếng thì mê mẩn tâm thần, nghĩ rằng người ngay võ học cao thâm như thế, ta làm sao báo đáp phục thù cho được...

Lại thêm những lời dẫn dụ nửa chừng của Triệu Minh trong Kim Hoa Ôn Tuyền cứ vẩn vơ mãi trong trí, làm cho Hồng Phong suy nghĩ chông chênh, trong lòng càng thêm rối rắm, không biết sự liên hệ giữa mình và hai đứa đại ma đầu này ra sao, mà càng nghĩ càng thêm rắc rối, như một cuộc tơ đã rối, càng gỡ chừng nào càng rối thêm ra.

Trong khoảng thời gian đi từ Kim Hoa Ôn Tuyền cho tới Hàng Châu, Trương Vô Kỵ lăm lăm li li mà Hồng Phong vẫn không hỏi thăm

gi nữa chàng chỉ chuyên tâm học lại những thế võ lạ lùng mà Trương Vô Kỵ đang truyền thụ cho chàng.

Và khi bước chân của hai người vừa sắp đến Hàng Châu, thì Hồng Phong đã thu thập được rất nhiều lợi ích.

Càng sống chung với Trương Vô Kỵ càng nhiều ngày, chàng cảm thấy tánh tình của người này ôn hòa thuần hậu, chẳng bao giờ lộ vẻ hung dữ, chàng nghĩ, người như vậy sao lại đang tìm sát hại cha mẹ của chàng một cách bí hiểm, để cho chàng trở nên một kẻ cô độc, phải sống nương nhờ với nghĩa phụ của chàng?

Khi Hồng Phong Trương Vô Kỵ cùng cách Hàng Châu chừng hai mươi dặm thì đúng là ngày tụ tập của chúng anh hùng tại Hàng Châu

MỘT BÊN TỬ BI, MỘT BÊN NGHĨA HIỆP SAO LẠI ĐÁNH NHAU?

Vì vậy mà dọc đường trông thấy không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán, đang tay kiếm tay đao, đồ xô về phía Hàng Châu không ngớt.

Trong lòng của hai người này thấy đều nôn nóng, một người thì muốn đi đến đó để gặp phu nhân của mình, còn một người thì muốn gặp lại nghĩa phụ và những anh em trong làng võ.

Vô Kỵ là tay lão luyện trong giang hồ, biết rằng tới sớm chừng nào thì càng dễ sinh ra điều rắc rối, vì vậy chàng cố dẫn lòng đi hơi chậm lại để đến nơi cho đúng ngày kỳ hạn, chàng nghĩ như vậy thì chàng đến Tây Hồ, mỗi người thấy đều bận lo đến việc trong làng võ, không ai để ý tới chàng, có như vậy chàng mới dễ dàng tự do hành sự.

Quả nhiên, đúng như sự dự đoán của chàng khi hai người vừa tới nơi thì xa xa đã nghe thấy tiếng hò reo vỗ lờ, hàng hà sa số người trong võ lâm đang chòm nhom lại với nhau để xem một cuộc đấu chiến kinh hồn đang xảy ra...

Đã là người luyện võ, thì dễ trông thấy cuộc đấu chiến như lần thấy pháo, nhất là Hồng Phong đang hồi thanh niên nhiệt huyết, chàng dần không được, tức thì cơ giò chạy thẳng về phía trước.

Trương Vô Kỵ mắt thấy người này, nên cũng tức tốc gia tăng tốc độ, bám sát theo Hồng Phong không rời một bước.

Càng đến gần, trông thấy người ta càng nhiều, ai nấy đều phóng cổ trông về phía trước, thỉnh thoảng những tràng pháo tay lại nổi lên vang dậy, chứng minh rằng cuộc đấu đang đến hồi phi thường bạo bực.

Trông về phía trước, thấy khán giả đứng đen nghệt, không thể nào chen chân cho lọt, Vô Kỵ ri nhò vào tai của Hồng Phong :

— Chúng ta lên cao nhón xuống... thế mà tỏ rõ hơn ..

Lời nói vừa dứt, chàng đã nắm chặt lấy bầu áo của Hồng Phong đoạn hai người đánh vọt lên một cây cò thụ.

Chỗ này bốn bề cảnh lá xanh um kín đáo, cứ ngồi trên một cháng ba, thì có thể nhìn bao quát cả đấu trường.

Vô Kỵ khôn ngoan, ngồi sau lưng Hồng Phong canh chừng thật gắt, cặp mắt chàng đảo soát khắp nơi, xem có thấy bóng dáng của Triệu Minh ở đâu đây hay chăng.

Nhưng bốn bề toàn là những chiếc đầu lỗ nhỏ, dù nhãn lực có bén nhọn đến đâu đi nữa, cũng không tài nào tìm kiếm cho ra...

Còn đang băn khoăn, bỗng chàng khẽ giật mình vì một tràng pháo tay nổi lên vang dậy...

Hồng Phong cũng thích chí, kẹp chặt hai chân vào một cành cây đưa hai tay lên trời vỗ nghe chan chát, chàng không ngớt miệng hô :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Thiếu lâm tuyệt kỹ... qui nhiên danh bất hư truyền...

Mấy tiếng Thiếu Lâm tuyệt kỹ làm cho Trương Vô Kỵ tức khắc tinh thần tỉnh táo... rào mắt nhìn xuống đấu trường...

Thì ra phía dưới kia, lúc bấy giờ có hai người đang đấu chiến với nhau tung bừng lẫm liệt.

Một người mặc áo cà sa màu đỏ, tay cầm thiền trượng, đích thị là một vị cao tăng trong phái Thiếu Lâm...

Còn một người kia thì râu tóc bạc phơ, áo quần lam tử, tay cầm thanh gậy ăn mày, đúng là một vị Cái Bang Trường Lão.

Thanh thiền trượng trong tay của vị Thiếu Lâm cao tăng này tung hoành ngang dọc, đâm ngang thọc trái, đúng là đường Phục Ma Trường Pháp.

Còn ngọn gậy ăn mày trong tay của vị Cái Bang Trường Lão thì mập mờ huyền ảo, thoáng trông như một áng mây mờ, đang quỳn chặt lấy đường Phục Ma Trường Pháp, đích thị người này đang dùng «thiền chử quần»...

Vô Kỵ trong lòng thầm nghĩ :

«Thiếu Lâm đại phái từ hồi nào đến giờ nổi danh là một phái nặng lòng từ bi hỉ xả, chuyên lo cứu nhơn đo thể, hành hiệp trong chỗ gang hồ, còn Cái Bang là một đại bang lớn nhất trong toàn cõi Trung

Nguyên, mặc dù chuyên sống nghề hành khất, nhưng người trong Cái Bang thấy đều lấy điều hiệp nghĩa làm đầu, hai môn phái này vốn không điều chi hiềm khích, không biết ngày hôm nay tại làm sao lại có hai tay cao thủ đấu chiến tại chỗ này.

Và cứ xem hai người này thấy đều là tay hảo thủ của hai môn phái một bên thì nửa cân, một bên thì tám lạng... cao thủ chiến đấu cùng nhau, thắng bại chỉ quyết định trong một đòn một thế, nếu rủi ro có xảy ra điều chi bất trắc thì thật sinh ra điều rắc rối cho vô làm...

Còn đang miên man suy nghĩ, thì giữa đấu trường vang lên một tiếng vang lừng...

Nhướng mắt nhìn kỹ, trông thấy vị cao tăng Thiếu Lâm bấy giờ đang trở hết sức bình sanh, tung ra một đòn sát thủ...

Phục Ma Trường Pháp vốn là một đường roi chuyên về đường cứng rắn, mặc dù những đường roi trông có vẻ ô kê kịch cộm, mạnh mẽ mà giản đơn, nhưng bên trong thật là tiềm tàng một môn võ thật là cao siêu tuyệt đỉnh.

Cứ mỗi một lần biến thế thì có năm sáu sát thủ đi sau thật là lợi hại vô cùng

Vô Kỵ nhìn kỹ, biết đây là đòn Bát Tiên Phục Ma, một thế vô tung ra là có tám đường sát thủ, tám đường này hoàn toàn chặn nghẽn hết lối thoát của đối phương...

Trương Vô Kỵ trong lòng thất thỏm, chưa biết vị Cái Bang Trường Lão kia ứng biến thế nào.

Trong lúc đó thì bóng Thiền Trường nổi lên loang loáng, từ ba bên Bốn bề tấn công tới tấp, thế như núi sụp thành nghiêng.

Ngọn roi đã cầu trong tay của vị Cái Bang Trường Lão kia so với thanh thiền trượng thật là lớn nhỏ xê xít nhau một trời, một vực.

Từ trên cao nhìn xuống, Hồng Phong độ chừng cây thiền trượng kia 1 nhất cũng có năm mười căn lại chế tạo bằng đồng đen bóng nhoáng trông thật là nặng nề cực mực, lớn chỉ bằng đầu ngón chân cái vậy thì hai môn binh khí này không thể nào cho va chạm vào nhau.

Người cầm roi đã cầu cũng thừa hiểu điểm này nên bây giờ hoàn toàn vận dụng lối tấn công mềm dẻo.

Trông thấy khí thế của đường Bát Tiên Phục Ma quá ư mạnh mẽ vị Trường Lão này vội vàng dấy động thân binh, tung tăng bay nhảy luồn qua những khe hở ngó hầu trốn tránh lối tấn công ô ạt của đường gậy Phục Ma.

LƯƠNG BẠI CẦU THƯƠNG, CẢ HAI ĐỒNG THỌ NẠN

Cùng trong một lúc, ngọn roi đã cầu trong tay của vị trưởng lão này đâm ra tua tủa, vận dụng triệt để thiệu chử (đâm trong Cái Bang Thôn Bồng ngổ hậu gờ nguy).

Hồng Phong mở cặp mắt ngắm nhìn những thế võ kia mà mê mẩn tâm thần. và trong đời chàng đây là lần thứ nhất được trông tận mắt môn tuyệt học của hai môn phái lớn nhất Trung Nguyên.

Từ trên cao trông xuống, chàng có cảm tưởng như vị trưởng lão Cái Bang kia là một con nhím khổng lồ mà toàn thân có gai tua tủa...

Còn thanh thiên trượng trong tay của vị cao tăng Thiếu Lâm thì đâm ngang thọc trái như chớp giăng sấm nổ.

Trong một cái chớp mắt, có nhiều tiếng keng keng nổi lên vang dậy... thì ra trong cái thế xáp lá cà cận chiến này, dù muốn dù không hai môn binh khí cũng không thể nào tránh khỏi sự va chạm.

Hai môn binh khí một mẹ một con này tiếp xúc với nhau, thì vị Thiếu Lâm cao tăng tức thì chiếm ưu thế.

Đường đâm của ngọn roi Đả Cầu mặc dù lợi hại nhưng bao nhiêu thế đâm đó thay đều bị thanh thiên trượng đỡ vệt ra.

Trong cơn hỗn chiến, bỗng thỉnh lình ngọn thanh thiên trượng đâm vút trở ra một đường cực kỳ đồng mãnh... ngọn roi này chiếu thẳng vào trung cung, thật là một đòn quyết liệt...

Trương Vô Kỵ rú lên một tiếng nhỏ nhỏ:

— Thôi nguy cho Phục Ma...

Hồng Phong lấy làm lạ, rõ ràng đường roi ngay chiếu thẳng Trung Cung, đặt đối phương trong vòng tử địa, nhưng tại làm sao tên Đại ma đầu này lại bảo rằng nguy.

Nhưng ý niệm của chàng vừa thoáng hiện, thì đường roi Đả Cầu của vị Cái Bang Trưởng lão đã vòng trở về gác nhẹ lên ngọn thanh thiên trượng...

Rồi từ nơi ngọn thanh thiên trượng đó, đường roi đã cầu (róc) thẳng một đường từ trên xuống dưới...

Đó là một đòn liều mạng, bởi vì Cái Bang Trưởng lão đang ở trong tình cảnh nguy nan, dù đòn phản công này có trúng đích đi nữa thì bản thân ông dù có thoát chết, ít cũng thọ trọng thương.

Trong giờ phút quyết liệt này, toàn thể đấu trường thấy đều im phăng phắc, mọi người cơ hồ dường như nín thở để chờ kết quả.

Chỉ trong cái chớp mắt, thì bầu không khí vô cùng khẩn trương này hoàn toàn bị xé nát vì hai tiếng rú thất thanh...

Thì ra trong lúc đường roi đã cầu róc xuống người cầm roi đã vận dụng phép (tám lạng đầy nghìn cân) đẩy bạt đầu ngọn thanh thiên trượng sang một bên...

Cùng trong một lúc, ông ta dùng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn đâm một đường vào huyệt Tồn Hưu của đối phương...

Sự biến động ấy xảy ra thần tốc, trong một cái nháy mắt thì ngọn roi đã tới...

Nhưng hai người này thấy đều là võ học cao thâm, nào đứng yên chịu chết, bước chân của vị cao tăng tức thì dời cung thay hồ, nhờ ứng biến thần tốc, nên tránh được huyệt Tồn Hưu trong kẻ tốc đường tơ.

Nhưng ngọn roi Đả cầu biến ảo chớp chờn... thay chiều đổi hướng ghim vào chỗ vai của vị Thiếu Lâm cao tăng...

Ngọn roi Đả cầu trông mềm mại thế kia, mà lại đâm thủng vào vai máu đào tuôn xối xả...

Trong lúc đó thì một tiếng hùng kinh đồng vang lên... ngọn thanh thiên trượng cũng đã đâm trúng hông của vị Cái Bang Trưởng lão một đòn sấm sét...

Thế là hai tiếng rú kinh hoàng khủng khiếp vang lên, cả hai đấu thủ cùng loạng choạng thối lui, tối tăm mặt mũi,

Từ trong đám đông có hai chiếc bóng người, tức tốc nhảy sà ra một người mặc sắc phục Thiếu Lâm, một người mặc áo ăn mày, cả hai đồng đưa hai tay ra dịu dàng bẹn của mình trở vào điều trị.

Giữa đấu trường, lúc bấy giờ tiếng ồn ào vang lên sôi động, mỗi người một tiếng, bàn tán xôn xao.

Trương Vô Kỵ lắng nghe những mẩu đối thoại đứt nối ở dưới kia ngó hầu tìm ra chân tướng của cuộc sát phạt nhưng không tài nào phân biệt cho nổi.

Còn đương phần vân nghê ngồi chợt nghe từ phía đằng Đông có một hồi thanh la vang lên đồng đặc.

Tiếng thanh la này thật hùng hồn bí tráng làm át cả những tiếng ồn ào...

Đấu trường lại lần lần lắng dịu...

Ba hồi thanh la vừa dứt, thì từ phía đằng Đông có một lão già gầy gò khô đét nhảy xổ ra...

Hình ảnh của người này vừa lọt vào mắt Trương Vô Kỵ thì chàng bất giác thở một hơi dài nhẹ nhõm.

CON HỒ KHÔNG THỂ KHÔNG CÓ ĐẦU

Thì ra người ấy chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Thiên hạ đệ nhất khinh công Vi Nhất Tiểu.

Vi Nhất Tiểu mặt mày hắc hắc, có lẽ vì phải trải qua những chặng đường thối lý, bán ba khắp toàn cõi Trung Nguyên.

Bộ pháp của ông ta ra là lướt trên đầu ngọn cỏ trong một cái chớp mắt đi vào đến trung tâm vòng người.

Ông ta chớp tay xá chào một vòng tròn, đoạn cả tiếng nói rằng :

— Kính thưa chư vị anh hùng hảo hán, chư vị không nề hà đường xa vạn dặm, ngày hôm nay tập trung tại nơi đây, chắc hẳn ai cũng vì Quốc Gia đại sự, vậy xin hãy bỏ qua những điều hiềm khích cá nhân cùng chung lưng đấu cật mới mong diệt được tham tàn, đem sự yên vui cho bá tánh...

Vừa nói đến đây thì tứ bề có tiếng reo hò vỗ lờ. Có người nói :

— Vị tiên bối nói chí lý, chúng ta đều là người luyện võ thì phải lấy điều hiệp nghĩa làm đầu, ngày hôm nay sà lạng đường đạo trăm dân đo thân, vậy chúng ta không lẽ ngồi không mà ngó, bây giờ chỉ còn có cách phất cờ vùng lên.

Có người lại nói :

— Nhưng họ không thể không đầu, chúng ta nhất định phải tuyên chọn một người tài ba tháo vát, để lãnh đạo chúng anh hùng hảo kiệt.

Tức khắc có người nhao nhao lên tán thành :

— Phải, phải, nhưng người lãnh đạo phải vừa có tài, vừa có đức, thì tiếng anh hùng mới diện phục, tâm phục cho...

Còn đương bàn tán xôn xao, bỗng từ hướng Tây Bắc có một chuỗi cười sang sảng vang lên...

Tiếng cười tuy thanh thoai nhưng nghe chói cả tai, những người có mặt tại đây thấy đều có một bảo linh cao siêu, thế mà thoáng nghe tiếng cười thấy đều giật mình kinh dị, đồng nghĩ rằng người sắp xuất đầu lộ diện đây, hẳn không phải là hạng tầm thường.

Phân đồng chúng anh hùng đồng nghênh cổ nhìn về hướng Tây Bắc để chờ xem người sẽ đến là ai.

Trong một cái chớp mắt, từ trong rừng cây xanh mờ mịt, thỉnh thoảng bay vọt ra một bóng người.

Vì tốc độ của người này quá nhanh, nên chỉ trông thấy thoáng qua như một vệt khói xanh mờ ảo.

Vệt khói xanh này xông thẳng vào chỗ đông người rồi mới dừng chân đứng lại.

Thế là vệt khói mờ vụt tắt, và chúng anh hùng đồng thấy trước mặt mình hiện ra một người.

Đó là một lão già, đầu râu tóc bạc, nhưng sắc diện lại hồng hào, hai huyết thái dương lồi lên một cách rõ rệt, chỉ một điểm này cũng đủ báo cho mọi người biết lão ta có một nền nội công vô cùng thâm hậu.

Chúng anh hùng đang ngơ ngác, bỗng thấy lão già Vi Nhất Tiểu bước tới xá chào, hỏi rằng :

— Thưa lão tiền bối, nếu kẻ hèn này không làm thì tiền bối đây chính là Nam Thiên... Hạ Hầu tiền bối...

Mấy tiếng Nam Thiên... Hạ Hầu, làm cho đa số người có lịch duyệt trong chỗ giang hồ thấy đều giật mình sợ hãi, kêu lên mấy tiếng kinh dị.

Thì ra người mới xuất hiện đây, chính là một tay chuyên đánh thuốc độc mà thành danh, nhưng giữa lúc tiếng tăm vang dội, không biết tại làm sao lại mai danh ẩn tích một thời gian khá lâu, bây giờ mới xuất hiện, người ấy tên là Hạ Hầu Vô Giải, biệt hiệu Nam Thiên Độc Ma.

Hạ Hầu Vô Giải nghe thấy Vi Nhất Tiểu vừa chạm mặt mình tại gọi tên trúng phóc, bất giác trong lòng thâm phục, lão ta ngửa cổ ha hả cười, nói :

— Ta hằng nghe lời đồn Vi tiền bối thấy nhiều nghe rộng, quả thật lời đồn không ngoa, có như thế mới đáng mặt là người đứng ra triệu tập Đồ Long Bang.

Ba chữ « Đồ Long Bang » như hai liều thuốc mạnh tiêm vào trong căn não của Vô Kỳ và Hồng Phong, làm cho cả hai người tỉnh thần đồng đột nhiên tỉnh táo.

Hồng Phong nghĩ thầm :

« Ta cũng chính vì 3 chữ « Đồ Long Bang » mà chẳng nề đường xa vạn dặm vào đến Biệt Điện Thiên Hồng, suýt nữa phải lâm nguy... không biết bây giờ chúng anh hùng hảo kiệt lại tụ tập tại chỗ này làm gì mà lại dính líu đến hai chữ Đồ Long Bang »

Chàng có lết tầu để nhất khinh công trong thiên hạ là Vi Nhất Tiểu đã dựng khinh công thượng thừa của mình, đi khắp năm nơi bảy nơi trong toàn cõi Trung Nguyên, để thông báo và thuyết phục cho chúng anh hùng hảo hán, đồng tụ tập về Hằng Châu để lo một việc.

Vi Nhất Tiểu là người sở trường về ngôn khinh công, nhưng

miệng lưỡi của ông ta cũng thuộc hàng hùng biện, vì thế mà bước chân đi đến đâu thì chúng anh hùng thầy đều hoan hô nhiệt liệt.

Lại nữa bấy lâu nay, anh hùng cũng cảm giận triều đình, nhưng hiềm gì chẳng có người dám đứng ra lãnh đạo, hôm nay được một lão tiền bối đứng ra dẫn dắt, lại có Cựu Quang Minh hữu sứ Phạm Dao giúp sức, lại nghe đồn Cựu Giáo chủ Minh giáo là Trương Vô Kỵ tài xuất giang hồ, những người này thầy đều là tay cán trường đơm lưới, vì thế mà nhất hồ là bá ứng, chúng anh hùng trong một thời gian ngắn là đồng kéo rốc về Hàng Châu...

QUANG MINH TÁ SỨ THÂM NHẬP HÀNG CHÂU

Họ sở dĩ tập trung về đó chỉ vì muốn cùng nhau tìm một người xứng đáng lãnh đạo vô lâm, lên ngôi Minh Chủ để dẫn dắt chúng anh hùng mưu đồ đại sự, lật đổ triều đình, truất dương kim Hoàng đế thành lập một bang hội để lãnh đạo chúng anh hùng, gọi là «ĐỒ LONG BANG».

Ba tiếng «Đồ Long Bang» phi thường hấp dẫn đã tiềm vào mạch máu của chúng hào kiệt vô lâm một nguồn kích thích vô biên, nên họ chẳng hề đường xa thiên lý, đồng tụ tập về đây.

Nào hay đâu vừa mới gặp mặt, vì một chút hiểu lầm mà hai vị lão thành trong hai môn phái phải sinh ra nhiều xô xát, xảy ra việc bất hòa trong hai môn phái.

Giữa cơn hỗn độn, hay đâu lại có một tên đại ma đầu, thuộc hàng số một, nhẩy ra phá đám.

Số là trong chuyến đi khắp toàn cõi Trung Nguyên này, Vi Nhất Tiểu chỉ phát «anh hùng thiếp» cho những nhân vật thuộc hàng chánh phái, biết rõ mười mươi họ là những người yêu nước, có thể giúp ích cho muôn dân.

Còn những hàng lục lâm ác bá, đại đạo giang hồ ông ta một mặt giữ bí mật.

Tiểu vì cuộc hội họp này thanh thế quá to, không làm sao dấu diếm cho nổi, nên có một số người thuộc hắc đạo nhơ díp lên lút tham gia, có ý muốn thừa nước đục thả câu.

Khi họ đến nơi, nhìn thấy khí thế chánh phái mạnh hơn tà phái nên chưa dám xuất đầu lộ diện, chỉ có tên Nam Thiên Độc ma này ý mình võ nghệ cao cường nên ngang nhiên ra mặt.

Lời nói của Nam Thiên Độc Ma vừa dứt, thì trong rừng cây xanh đầy dặt bên bờ hồ, lại có những tiếng hú lạnh lùng kinh dị kêu lên...

Nghe tiếng hú, sắc mặt của Nam Thiên Độc Ma thình lình sáng rực.

Trong cái chớp mắt, từ phía bên kia xông ra trên mười người, người nào người ấy, bộ pháp khinh công thầy đều điêu luyện...

Vì Nhất Tiểu cặp mắt vô cùng bén nhạy, liếc mắt thoáng trông bắt giác giật mình, thì ra những người mới đến thầy đều mặt đồng phục màu trắng, trên mình có thêu một ngọn lửa đang cháy hừng hực, thì ra đó là sắc phục của Minh Giáo.

Người mặc áo trắng đầu đầu, thái độ uy nghiêm, tay cầm một cặp Ngân Câu sáng chói...

Trong chuyến chu du hồ hải này, Vi Nhất Tiểu đã được chúng anh hùng kể lại cho nghe nhiều việc bí mật trong làng võ và trong nội bộ của Minh Giáo, nên cặp Ngân Câu lông lãnh hào quang này, vừa đập vào mắt của ông, thì Vi Nhất Tiểu biết ngay rằng Quang Minh Tá Sứ đã đến.

Thì ra Nam Thiên Độc Ma trong những năm gần đây đã chinh phục cầu kết với Triều Đình, để ra mặt làm khó dễ những lực lượng dám cá gan chống đối lại triều đình.

Biết rằng rồi đây mình sẽ đối đầu với những tay kiệt liệt trong làng võ, nên Nam Thiên Độc Ma lặng lẽ đi tìm một nơi thanh vắng và sản xuất nhiều thứ thuốc lạ lùng, ngộ hầu sang chế ra một thứ độc được kinh khủng nhất, chuyên dùng để đối phó với những kẻ dám đương đầu với mình.

Bước chân phiêu lưu của hắn đã đưa hắn vào vùng Kim Hoa Ôn Tuyền một vùng đất đai thật phù hợp với lý tưởng của người luyện thuốc.

Thế là hắn tìm một chỗ kín đáo nhất để âm thầm luyện Nam Thiên Ngũ Độc, đó là năm thứ thuốc độc phi thường mãnh liệt mà hắn ta cho là kiệt tác nhất bình sinh.

Vì mãi mê lo nghiền ngẫm những vị thuốc độc của mình, mà trong Kim Hoa Ôn Tuyền liên tiếp xảy ra những việc kinh thiên động địa hắn ta chẳng hay chẳng biết.

Mãi đến khi luyện gần thành, mới được một tên đệ tử tâm phúc báo tin rằng tại Hàng Châu sắp khai Đồ Long Đại Hội...

Được tin lòng mừng háo hức, biết rằng phen này mới là lúc mình phát huy hết bình sinh sở học đây.

Đuổi tên đệ tử này về trước để cấp báo cho những vị lãnh đạo

trong Minh Giáo hay trước để làm hộ ứng, còn mình thì lưu lại Kim Hòa Ôn Tuyền luyện cho xong Nam Thiên Ngũ Độc rồi chậm đến sau.

Minh Giáo được mật tin này, cấp tốc biệt phái Quang Minh Tả Sư thống lãnh trên mười cao thủ đến Hàng Châu thám sát tình hình.

Đến chừng đoàn người của Quang Minh Tả Sư dừng chân dừng hẳn lại rồi, mọi người mới kịp trông thấy đằng phía sau lại có ba bốn người mặc sắc phục khác đi kèm.

Lối ăn mặc của những người này chất phác, thoáng trông người ta độ chừng rằng họ đều là người miền Nam.

Thấy những vị trong Minh Giáo đứng chân đứng lại, bọn họ chân không dừng bước, tiến thẳng về phía Nam Thiên Độc Ma.

Họ đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, và đồng giăng thành hình cánh nhạn đứng sau lưng lão già này.

Ái nấy trông thấy cử chỉ của họ, đều biết rằng nhóm người này là cùng chung một môn phái với Nam Thiên Độc Ma.

Quả thật đó là những tên đệ tử trung thành của Nam Thiên Độc Ma thu dụng, sau khi Văn Nam Nhị Độc là Công Tôn Căn và Công Tôn Thanh tách ông mà đi theo lực lượng của Vương Bảo Bảo ở tận những vùng biên thùy xa xôi.

Thấy thanh thế của mình đã hùng mạnh rồi, Nam Thiên Độc Ma cười ha hả nói:

— Nghe đồn Vi lão tiên bối định sáng lập Vô Lâm Minh chủ, kẻ hèn này chẳng tự lượng tài hèn đức bạc, nguyện đến đây đua đòi cùng chúng anh hùng hảo hán, trước là lãnh giáo những thế võ hay cùng các môn phái, sau là tìm một chỗ ngồi cho nhỏ trong Đờ Long Bang.. ha ha.. ha ha... có được như vậy thật là tam sanh hữu hạnh...

HẠC TRẢO CÔNG KỲ PHÙNG LỘC CƯỚC

Vi Nhất Tiểu nghe nói, trong dạ lo thăm, biết rằng tên này ngày hôm nay muốn đến đây làm con kỳ đà phá đám, khuấy rối cho cuộc tuyển chọn Vô Lâm Minh Chủ bất thành.

Cứ trông theo thanh thế của hắn thì lực lượng người này thật là đáng nể, muốn dè bẹp hắn cũng chẳng phải chuyện chơi.

Lại nữa sau lưng hắn còn có một lực lượng hùng hậu là Minh Giáo dờ dờ, thẳng Tả Sư vào đây tổ công kỳ diệu, thật là một điều nan giải.

Còn đương bàng hoàng thì từ bên hướng Đông Nam có người đi tới:

— Vô Lâm Minh Chủ phải do người có tài, có đức nhận lãnh, hạng giang hồ hắc đạo không đủ tư cách lãnh đạo quần chúng.

Từ phía sau lưng của Hạ Hầu Vô Giải bỗng có một người gầy gò ốm yếu, nhưng thân hình thật cao, lưng thẳng bước ra...

Người này ngang nhiên ngoảnh đầu nhìn về hướng Đông Nam buông ra một, chuỗi cười, sang sang nói:

— Kẻ vô danh nào đó, sau dám buông lời vô lễ. Cứ theo tục lệ võ lâm, hễ ưu thì thắng, liệt thì bại, dùng võ công quyết định tất cả... Người dù tài đức mà trời gài không chặt, thử hỏi lãnh đạo được ai? Nào hãy xin người tài đức bước ra đây đấu cùng ta ba trăm hiệp...

Trương Vô Kỵ và Hồng Phong đều không ngờ người này khiêu chiến một cách nhanh chóng như thế, hướng mắt nhìn về phía Đông Nam, thấy nơi ấy đứng lố nhố hơn năm mươi người, thấy đều là sắc phục ni cô, thì ra đó là những người trong Nga Mi phái.

Đến bây giờ, cái người cao lêu nghêu ấy cũng đã trông thấy nhóm người ấy chính là phái Nga Mi, vội bật cười ha hả, nói một câu đầy vẻ khinh miệt:

— Ngươi là ai, té ra đều là phường yếm mang quân vận, có được bao lâu hoi mà muốn làm Vô Lâm Minh Chủ.

Câu nói đầy vẻ khinh miệt mà ngạo mạn này làm cho một số người nổi giận, cũng làm cho một số người bật cười lên rả rượi, thế là từ trong hàng ngũ Nga Mi có một chiếc bóng mờ nhảy sỏ ra..

Chiếc bóng này vừa dừng chân đứng lại thì cặp mắt của Hồng Phong long lên sáng quắc, chàng bắt giác tình thần tinh táo, vì phát giác người mới nhảy ra đây chính là Tịnh Tâm Sư thái, người có tính tình nóng nảy, đã dùng Hạc Trảo Công quần thảo chàng một trận tại bờ trên ngọn núi Nga Mi.

Thân hình chưa kịp đứng vững thì Tịnh Tâm Sư Thái lại vươn mình nhảy sỏ tới, mình dài như một con sên, chộp vào giữa mặt người cao lêu nghêu một đòn huyền ảo.

Hồng Phong nhếch mép mỉm cười, thì ra đòn thứ nhất bà ta dùng chính là một ngón Hạc Trảo Công.

Hạ Hầu Vô Giải cất tiếng nói:

— Phù Luân Nhật... đó là Hạc Trảo Công, mau dùng...

Hạ Hầu Vô Giải chỉ nói tới đây thì đòn Hạc Trảo Công đã ập vào giữa trán của Phù Luân Nhật,

Tên này cấp tốc bước xéo sang phía hữu một bước để tránh đòn. Phàm kẻ người ốm mà cao thì cử động nhanh nhẹn vô cùng, Phù Luân Nhật chỉ bước xéo một bước thì thân hình xé dịch đi hơn hai bước của người thường nhờ vậy mà đòn Hạc Trảo tuy chậm chạp biến động, nhưng cũng không áp đảo nổi va.

Vừa lánh khỏi một đòn thì bên tai nghe Hạ Hầu Vô Giải nói :

— Mau dừng.. Lộc Cước...

Hai tiếng "Lộc Cước" vừa vang lên thì bàn chân tả của Phù Luân Nhật đã móc lên một đường chớp nhoáng...

Chân của hắn đá dài, bây giờ đá theo lối đá của con nai trông thật là buồn cười.

Nhưng cái bộ đá của hắn ta bên ngoài trông thật là hài hước, thật sự bên trong cay độc khôn cùng một đường đá như chớp giăng sấm nổ tức tốc bay vào hạ bộ của, Tịnh Tâm.

Tịnh Tâm thân là một vị ni cô, ngày thường tánh tình lạnh lùng danh đá, dầy vẻ trang nghiêm, bây giờ tình hình bị đối phương tấn công bất chợt vào vị trí kém thanh nhã giữa đám ba bề, bất giác nộ khí xung thiên.

Bàn tay chớp hệt kia thu trở về thì bàn tay thứ hai thỉnh linh bắn vọt ra nhanh như điện.

Năm ngón tay của bà như năm chiếc vòng sắt khóa ngang qua mắt cá của bàn chân của đối thủ.

Đã là môn tuyệt học của 1 môn phái thì muốn phá vỡ đầu phải là chuyện dễ, phen này Hạ Hầu Vô Giải mang theo người tiếp tay lại toàn là hảo thủ, vì vậy mà bàn tay của Tịnh Tâm vừa vung ra, thì chân hữu của Phù Luân Nhật này giờ đang chịu trên mặt mắt dùng làm điểm tựa, bây giờ đột nhiên bay lên thần tốc đá đúng vào Uyển Mạch của bà ta.

Thì ra chiếc đá bằng thân tả kia chỉ là "chư cước" hắn mang ra xử dụng cốt để làm cho Tịnh Tâm nhụt nhuệ khí và tạo nên trò cười cho chúng anh hùng mà thôi.

Bao nhiêu tinh hoa của môn Lộc Cước thấy đều dồn trong thế đá thứ hai này vì vậy mà tốc độ nhanh hơn hán này bội phần, đòn chưa tới thì Uyển Mạch của Tịnh Tâm đã tê rần, làm cho bà ta không thể thu tay trở về cố thủ.

Chúng anh hùng nghe thấy cái tên Phù Luân Nhật thật là xa lạ, từ hồi nào đến giờ vốn chẳng nghe nhắc nhở trong chỗ võ lạn, thế mà bây giờ làm sao chỉ dùng có hai đòn thì một bực cao thủ của Nga Mỵ như Tịnh Tâm sư thái phải chùn tay lại.

Họ có biết đầu người chính là tên đệ tử đắc ý nhất của Hạ Hầu Vô Giải...

CON HẠC MÀU NÂU GÂY CÁNҺ

Kể từ khi Văn Nam Nhị Độc không còn ở bên gối Hạ Hầu Vô Giải nữa thì bao nhiêu tinh hoa tuyệt học của Hạ Hầu đều lần lần truyền thụ cho Phù Luân Nhật, vì thế mà hắn ta xuất thủ cay độc vô cùng bảo sao Tịnh Tâm Sư Thái chẳng suýt nữa thua cay.

Cùng nhau trao đổi hai đòn, đôi bên thấy đều ngầm biết thực lực lẫn nhau, biết rằng có muốn hạ được đối phương cũng phải tốn ít nhất là hai trăm hiệp mới có thể phân tài cao hạ, vì thế mà không ai bảo ai, cả hai đồng tập trung hết tinh thần đối phó, mong tính chuyện lâu dài.

Lẽ ra chúng anh hùng hào hán trong lòng nóng như lửa đốt, muốn mau mau tuyển chọn cho xong Võ Lâm Minh Chủ để tính toán đại sự, nhưng bỗng thỉnh linh trông thấy vô công của người này lạ lùng như thế một bên thì dùng Hạc Trảo Công, một bên thì dùng Lộc Cước, thấy đều dùng những bước dài, những lối đá mau, những lối chớp khéo làm cho ai nấy thấy đều khoả mắt, lặng im đứng nhìn, chờ xem thắng bại thuộc về ai ?

Phần Hạ Hầu Vô Giải thì mong sao cho trong đám anh hùng hắc kiết có người xung đột với mình, ngõ hầu thừa cơ mà khuấy rối, vì thế nên thỉnh thoảng lại nhắc một câu, giúp cho đũa đệ tử của mình thêm phần thắng lợi, làm cho chiến cuộc càng lúc càng gay go.

Trương Vô Kỵ nhìn xem vô công của hai người này ngang ngửa nhất thời chưa có thể phân thắng bại, nên rào mắt nhìn khắp chung quanh để quan sát tình hình, vì lẽ từ khi chàng đặt chân đến đây thì tình trạng luôn luôn khẩn trương nên chẳng có dịp xem cho kỹ.

Rào mắt nhìn qua một vòng, bất giác trong lòng kinh hãi, vì rằng chung quanh đấu trường người ta tuy đông nhưng cũng có thể phân biệt được họ đứng chia nhau ra từng nhóm.

Chàng thấy có nhóm mặc toàn áo cà sa đỏ là phái Thiếu Lâm có nhóm mặc sắc phục, có nhóm mặc sắc phục đạo sĩ hòa lẫn với nhiều người mặc thường phục, đó là nhóm Võ Đang.

Ngoài ra còn nhóm Không Động, Côn Lôn... thì ra các phái thấy đều có mặt trong ngày trọng đại hôm nay.

Ngoài những nhóm chánh thức trong năm đại môn phái võ thuật

Trung Hoa, còn có thêm không biết bao nhiêu người ăn vận sắc phục lạ kỳ, đứng ở nhỏ thành một nhóm riêng, đó chính là những hạng lực lưỡng cường khấu, đại đạo giang hồ, không thuộc hẳn một môn phái nào cả.

Còn đang quan sát một cách tỉ mỉ, thử xem có phu nhân của mình trà trộn vào đây hay chẳng, bỗng thình lình chàng giật mình sững sờ, vì một tiếng hét rừng rợn của Phù Luân Nhật...

Định thần nhìn kỹ, thấy giữa đấu trường hai tay đấu thủ bây giờ đã đứng dang ra hơn năm trượng.

Cả hai đồng trọn mắt nhìn về phía đối thủ của mình như hai con hổ gầm mồi.

Vô Kỳ biết rằng chiến cuộc bây giờ đã bước sang một giai đoạn mới, giai đoạn quyết liệt một mất một còn.

Quả nhiên không ngoài sự dự đoán của chàng, một tiếng thứ hai nữa lại xé không gian, và thân hình của Phù Luân Nhật lướt tới như một con nai vàng vừa trúng tên bỏ chạy, tột độ thật kinh hồn.

Đồng trước thế công mãnh liệt đó, Tịnh Tâm Sư Thái cất mình bay bổng lên... Từ trên cao nhìn xuống Hồng Phong vô cùng thích chí, vì thấy tà áo ni cô của Tịnh Tâm Sư Thái bây giờ phúng xoe ra như một con hạc màu xám tung bay giữa nền trời cao rộng.

Từ trên cao bà ta chớp thẳng xuống đỉnh đầu của Phù Luân Nhật một đòn kinh dị.

Nhưng thế công của Phù Luân Nhật nào phải chỉ tấn công theo một chiều xuôi đơn giản mà tiếp theo đó có trăm ngàn sát thủ đi kèm.

Vừa thấy Tịnh Tâm Sư Thái tung mình nhảy lên cao, hắn đã biết trước thế nào bà ta cũng bắt từ trên tấn công trở xuống, nên đã sẵn sàng ứng chiến.

Đòn của Tịnh Tâm Sư Thái vừa chớp xuống đỉnh đầu, thì thân hình của Phù Luân Nhật tức thì rùn sát đất, thái độ dường như một con nai rừng mình trốn tránh...

Cái chớp thứ nhất của Tịnh Tâm chưa tới đích tới cái chớp thứ hai đã tới, thật là liên miên bất tuyệt lại dữ dằn như một con diều hâu bắt gà con...

Thân hình của bà cứ la đi xuống... nào hay đâu đi khoảng cách của hai người gần kề... đòn tấn công của bà sinh ra tác dụng thì...

Một bàn chân của Phù Luân Nhật đột nhiên cất lên, đi một đường vòng cầu bí hiểm.

Theo phép đá thông thường thì luôn luôn từ phía trước mặt tấn

công tới, nhưng đằng này ngón đá của Phù Luân Nhật lại đi lòn ngang, hông của Tịnh Tâm Sư Thái dể rồi móc ngược vào hậu tâm một cách thần tốc.

Từ trên cao trông xuống, thấy thế này thật là tường tận, Hồng Phong thích chí vỗ tay khen đây, còn Trương Vô Kỳ thì cau mày suy nghĩ, chàng đang tìm một lối phá giải lối đá kinh dị này...

Tịnh Tâm Sư Thái rõ ràng thấy mình đã chủ thắng, nào ngờ đầu bàn chân của « con nai » vừa cháng lên thì hậu tâm đã trúng đòn vang lên một tiếng « bốp »...

Lê ra theo công lực của Tịnh Tâm Sư Thái thì, trúng một đòn như thế cũng chẳng đến nỗi nào, nhưng có ngờ đâu tiếng « bốp » khò khàn rừng rợn vừa vang lên, thì thân hình của bà ta mềm nhũn con hạc màu xám rú ra như vừa trúng đạn gày cánh giữa lưng trời.

Hồng Phong nghe thấy Trương Vô Kỳ vỗ đùi đánh thét, buồm ra một câu :

— Trúng độc rồi...

Thì ra Phù Luân Nhật vốn là một đệ tử thân tín của Nam Thiên Độc Ma, thì nghề đánh thuốc độc ắt chẳng sót Nam Nhị Độc bao nhiêu.

Đường vô mà hắn mang ra đối địch với Tịnh Tâm Sư Thái được mệnh danh là Lộc Cước thì bao nhiêu chất độc mãnh liệt hẳn đều bôi trên hai chiếc võ hài, đối phương chỉ lãnh lấy một đá nhẹ nhẹ cũng đủ táng mạng như chơi.

Hiềm vì nội lực của Tịnh Tâm Sư Thái thuộc hàng thượng thượng hậu tâm vừa trúng đòn, tức thì nghe thấy trong lòng mình nóng ran như lửa đốt...

Cũng trong một lúc, tứ chi thấy đều rú liệt, dường như bao nhiêu gân cốt thấy đều không còn nữa, thấy thân hình của mình từ từ sa xuống đất mà không tài nào gượng gạo chống ngăn cho nổi.

Đến khi bà ta rơi phịch xuống đất, thì từ trong tim của bà nổi lên từng cơn xôn xang cực kỳ khó chịu dường như trăm trăm nghìn nghìn cơn kiến thì nhau đốt.

Trước mặt chúng anh hùng hào kiệt, bà ta hết sức cần răng chịu đựng, nhưng không tài nào chịu nổi, cuối cùng phải buồm ra những tiếng rên rỉ liên hồi, nghe qua thật là thảm nào.

BẤT THẦN THAY ĐỐI THỦ. HẠ HẦU VÔ GIẢI QUYẾT CHẶNG NƯƠng TAY

Hơi giận từ trong tâm khảm của Trương Vô Kỳ tức khắc lồng lên

nhưng nghĩ gì nơi đây chuyện thì phi còn nhiều, xuất đầu lộ diện sớm quá e có điều chi bất tiện nên chàng tạm giấu hành tung.

Đúng vào lúc ấy thì từ trong nhóm Ngạ Mi hay vút ra một người đồ lác Tinh Tâm Sư Thái trở về bản trận.

Đồ lác ra khỏi trại nghiệm người trong phái Ngạ Mi mới hay sau lưng của Tinh Tâm Sư Thái có 1 vết bầm đen nằm đúng giữa xương sống.

Tinh Tâm cất khí lừng lên, nói :

— Chết độc của Nam Thiên Độc Ma quả thật đáng bắt hư truyền có vị đạo hữu nào dám bước ra hội chiến với thằng khốn kiếp đó để rửa hờn cho Tinh Tâm...

Câu nói của bà ta chưa dứt, thì từ giữa đám trường tiếng cười đờ chi của Phù Luân Nhật vang lên và tiếng nói :

— Lời đồn Ngạ Mi kiếm pháp là một môn tuyệt học trong thiên hạ sao không dùng kiếm mà đung Hắc Trảo làm chi cho mua lấy thảm bại... nào... còn vị nào muốn làm Vô Lâm Minh Chủ nữa, xiu dơi gót ngọc ra đây...

Tinh Tuệ Sư Thái nghe thấy bên lưng của mình có một tiếng rống vang lên, quay đầu nhìn lại, thấy có một vị ni cô thân thể gầy gò, hăm hở định nhảy sỏ ra...

Nhưng chính vào lúc đó, thì từ bên nhóm Không Động, bỗng có một người chồm vọt nhảy vọt ra...

Tinh Tuệ vội vàng thò tay ra nắm vạt áo của người đệ tử trong phái của mình lại, liếc mắt ra dấu hãy tạm đứng yên,

Thì ra Tinh Tuệ Sư Thái vừa trông thấy vết thương sau lưng của Tinh Tâm, thì trong lòng thầm nghĩ :

« Vô công của Tinh Tâm vốn thuộc hàng thượng hạng trong phái Ngạ Mi, nói công cũng thuộc hàng thâm hậu, nhưng chi trúng có một cước thì phải thâm hại như vậy, thế thì chết độc trong đàn của tên này chẳng phải tâm thượng, việc này chẳng nên thảo thử, phải dẫn lòng chờ một cơ hội, bắt chẹt bọn này để lấy thuốc giải mới mong cứu được sinh mạng của Tinh Tâm... »

Chính vào lúc bà ta đang suy gẫm, thì người trong phái Không Động nhảy xổ ra, sự biến chuyển này rất phù hợp với ý định của bà, nên ní vào tay của người đệ tử ấy rằng.

— Chúng ta tìm cách lấy thuốc giải đi.

Vị ni cô ấy, nghe nói như người sợ tính cơn mê vội vàng tra

guom vào vò, đưa mắt nhìn về phía nhóm người của Hạ Hầu Vô Giải...

Lúc bấy giờ, người trong phái Không Động đã tiến vào giữa đám trường, đứng yên cách mặt Phù Luân Nhật chừng ba trường.

Hồng Phong nhận thấy người này là một gã đàn ông trung niên thân hình tròn trịa, bước đi vững vàng.

Hắn nhìn vào giữa mặt Phù Luân Nhật nói :

— Ngay hôm nay chúng anh hùng hảo hán đất Trung Nguyên đều tề tựu nơi đây để lo quốc gia đại sự, người nười thấy đều là quang minh lỗi lạc, chẳng quen dùng phương sách mờ ám của phương đại đạo lục lâm, mi ngang nhiên dùng chết độc hãm hại đối phương thật trái với quy lệ trong làng võ mau trao thuốc giải ra đây rồi sẽ đấu cùng ta một trận.

Thì ra nhân lực của người này thật là bền nhay, thoáng trông thấy Tinh Tâm thâm hại một cách thình lình, biết ngay rằng người này đã dùng thủ đoạn mờ ám để đánh độc.

Từ trong nhóm Không Động có tiếng người cất oang oang như lệnh võ :

— Lâm sư ca đừng nói lời thôi dài dòng, hãy cho nó ném mũi tuyệt học của Thái Dương Quyền, thử xem sự phụ của nó có trao thuốc giải ra hay không thì biết ?

Câu nói đầy vẻ khinh thường người của Hạ Hầu Vô Giải lại ngang nhiên xúc phạm đến Nam Thiên Độc Ma.

Nhưng Hạ Hầu Vô Giải vốn là một người lớn tuổi, tánh tình lại sâu hiểm, ông ta chỉ thoát hiện một nét cười sâu hiểm, đoạn gật gù nói rằng :

— Phù Luân Nhật lui... Trương Tuấn xuất trận...

Tám tiếng khò khan cộc lốc của Hạ Hầu Vô Giải vừa dứt, thì con người cao lêu nghêu của Phù Luân Nhật tức khắc thối lui.

Và trong một cái chớp mắt, thì từ sau lưng của Hạ Hầu Vô Giải liền bước xổ ra một người.

Người này thân hình phi phôi, vóc người lại thấp lùn, so với Phù Luân Nhật thật là hoàn toàn tương phản.

Thì ra Hạ Hầu Vô Giải phech này vào đất Hàng Châu có ý muốn khoe thực lực của mình, nên thấy Phù Luân Nhật vừa thắng được một trận liền cấp tốc cho thay người khác, một mặt dưỡng sức cho Phù Luân, một mặt gián tiếp trình diễn thêm một đờn học trò xuất sắc.

Còn phái Không Động kể từ khi thâm nhập Hàng Châu, chưa có

dịp chỉ xuất đầu lộ diện. nay thấy người bên Hạ Hầu Vô Giải đầu vô, đương oai, bên tung ra một con cờ Lâm Bảo Tiếp.

Lâm Bảo Tiếp đây vốn là một tên đệ tử ruột của đương kim chủ môn, đối với môn Thất Tinh Quyền là môn vô học, nền tảng của phái Không Động lại luyện tập thật là tinh vi thuần thực.

Sau một cuộc đấu chiến kinh hoàng giữa Tịnh Tâm và Phù Luân Nhật đương kim chủ môn của Không Động « đã xem chân xem cang » của đối phương một cách hân hoi, thấy Lâm Bảo Tiếp phen này xuất trận chắc thắng trong tay.

Không ngờ bọn Hạ Hầu Vô Giải lại thỉnh linh thay đổi đấu thủ làm cho Không Động Chủ môn bàng hoàng nan giải.

Trong lúc đó thì tiếng hoan hô cổ vũ vang dậy cả đấu trường làm cho bầu không khí đang nặng nề u uất lại sôi động lên...

Tiếng hoan hô vừa lắng dịu, thì giọng nói của Hạ Hầu Vô Giải vang lên :

— Trương Tuấn phải tất thắng...

Năm chữ này của ông nói thật to, nhưng tiếp theo đó lại lầm bầm những câu gì nghe không rõ.

Ngồi trên cành cây, Trương Vô Kỵ không tài nào phân biệt nổi những tiếng nói mập mờ của Hạ Hầu Vô Giải, nhưng cũng đoán biết đó là những lời dận dò riêng về một lối võ công trong bản môn của họ...

XE THƯỜNG ĐÓ TRÊN KHOẢNG ĐƯỜNG BẢNG PHẪNG NHỨT

Lời dặn của Hạ Hầu Vô Giải vừa dứt, thì thân hình của Trương Tuấn khe khẽ dẩy động.

Hắn không nhảy xổ tới tấn công một cách thần tốc như Phù Luân Nhật mà chỉ chậm rãi đi vòng ngoài.

Hồng Phong trông thấy bộ pháp của người này mừng rỡ như Lãng Ba hộ pháp, chỉ lớn vờn ở vòng ngoài chứ chẳng chịu nhập nội tấn công.

Thất Tinh Quyền là một môn tuyệt học của phái Không Động, ngày xưa chính Kim Mao Sư Vương đã lên đánh cắp những ngón võ lạ lùng này mà gây sóng gió trong võ lâm.

Bây giờ chúng anh hùng nghe đến ba chữ Thất Tinh Quyền, trong lòng thấy đều háms hờ, mở mắt nhìn con mắt ra xem cho tỏ rõ.

Nhưng chỉ hiềm gì Trương Tuấn cứ lớn vờn chung quanh đối thủ mà chẳng vào thực hành cận chiến, nên Thất Tinh Quyền chưa có dịp thi thố.

Hạ Hầu Vô Giải này giờ cứ lìm dìm như người tham thiền nhập định, bấy giờ bỗng thỉnh linh mở bừng cặp mắt lên, nạt nho nhỏ.

— Sao chưa chịu ra tay...

Này giờ Lâm Bảo Tiếp chỉ chờ đợi cho đối phương tấn công mình ngỗ hầu thừa cơ phản công vào chỗ nhược của đối phương.

Giờ đây thấy đối phương xuất chiêu, thủ pháp cực kỳ lanh lẹ nhưng lại bày ra một chỗ hở dưới nách,

Thế là Lâm Bảo Tiếp tức khắc quát lên một tiếng trợ oai, bàn tay hữu vào vào bay ra một quyền để mở đường khai lối, đồng thời làm nhiệm vụ bình phong, che chở cho ngọn quyền thứ hai móc thẳng vào chỗ hở.

Thoáng trông bề ngoài, thì lối xuất thủ tuy có phần mạnh bạo nhưng vẫn không có chi là học hiềm,

Nhưng kỳ thật Thất Tinh Quyền mỗi lần xuất thủ, thì có bảy lối biến trá dị kỳ theo sau, nếu người nào chẳng am tường môn tuyệt học, muốn ngăn không phải là chuyện dễ.

Phần Trương Tuấn ban này tung ra một đòn thứ nhất, thâm ý cũng muốn cho đối phương tấn công dưới nước của mình, ngỗ hầu thừa cơ lúc đối bên xấp gần kề mà hạ độc thủ...

Nào ngờ đầu hai quả đấm của đối phương, một hư một thực vừa bay tới, thì thân hình của Lâm Bảo Tiếp thay đổi liên liên hơn mười công bộ, làm cho chiều hướng của hai quả đấm này thay đổi liên miên... Tuy đâm ra hai quả, nhưng đường quyền bay ra như một trận mưa rào...

Trong một cái chớp mắt, thì mười bốn đại huyết trước tiên của Trương Tuấn hoàn toàn bị thống chế...

Nhưng mũi nhọn tấn công lại chậm chạp bất định, không biết đâu là thực và đâu là hư...

Trương Tuấn mặc dầu trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ ung dung...

Bàn tay của hắn đang bay thẳng và Trung Cung của địch, thỉnh linh rút phất trở về, cái vuốt ngược vô cùng khéo léo, nửa như vô tình, nửa như cố ý vuốt nhẹ trên những huyết đạo từ Khúc Trì cho chí Không Lối... Hậu Khê và Thiếu Trạch...

Lẻ ra theo công lực của Lâm Bảo Tiếp thì một cái vuốt nhẹ của

đối phương như vậy chẳng hề hấn chi cả, vì ngón Thất Thương Quyền vừa thi triển có đủ khả năng chặn đứng những đòn xung kích bất chợt đối phương.

Nào hay đầu bàn tay của Trương Tuấn hãy còn cách làn da trên một thước, thì những yếu huyết kẻ trên của Lâm Bảo Tiếp đã đau như kim châm lửa đốt.

Biết rằng bên trong chắc có điều chi mờ ám, Bảo Tiếp nào dám dùng hết thể võ mình, thừa lúc đối phương đang đắc ý thì lối tấn công cay độc của mình ông ta tức thì cất nhanh cánh tay lên như chớp.

Nhờ cử động nhanh nhẹn đó mà tạm thời lánh khỏi cái vuốt cồng lạ lùng, tuy vậy những huyết đạo huyệt còn tởm rần sau khi đã thoát khỏi vòng áp lực.

Vừa tự giải thoát cho mình thì Lâm Bảo Tiếp tức khắc nghĩ đến việc phản công.

Ba ngón tay của ông ta lúc này đang gần kề khuôn mặt của Trương Tuấn, nên vội vàng biến thế, chia thẳng một đường vào sống mũi của đối phương.

Tuy một cái xĩa ra nhưng tấn công một loạt và 7 trọng huyết trên mặt là Thương Tinh, Tiền Đỉnh cho chí Đại Đôn, Đôn Giao - đôn thật là cay độc.

Những tưởng rằng thế võ ác liệt này có thể đẩy lui được đối phương vài bước, để mình có đủ thời giờ thay đổi lối tấn công nào hay đâu đòn chưa ra mắt, thì dưới vũ của ông ta tức thì nhô lên một cái...

Lâm Bảo Tiếp vốn là một người nội ngoại gia công phi thầy đều già dặn, những viên ám khí tầm thường muốn đâm phủng qua làn da của ông ta thật là thiên nan vạn nan.

Phen này đến Hàng Châu, biết trước rằng sẽ hội chiến với không biết bao nhiêu tay cao thủ, trong ấy có chánh cố tã, vậy thì tất nhiên phải đề phòng cẩn mật, do đó mà trong mình của ông ta lại một lớp áo bằng da beo thật dày.

Loại áo này chế tạo vô cùng kiên cố, chuyên dùng để chống lại những tay chuyên môn dùng ám khí hại người.

Bởi có chiếc áo đặc biệt ấy, nên Lâm Bảo Tiếp chỉ đề ý phòng hồ nơi những bộ pháp chẳng được chờ che, còn phần bụng và ngực lại ở hồ chênh mảng.

Vì thế mà khi dưới vũ của ông ta nhô lên một cái, thì ông ta mới hiểu thêm thĩa cái câu "Bình địa Phục Xa" (Xe thường đỗ trên những khoảng đường bằng phẳng nhất).

Liên theo lúc đó, một tràng đau nhức truyền thẳng vào giữa ngực của ông ta đi thẳng vào tâm can vì phải làm cho một mũi tức thì choáng váng, cảnh trí trước mắt quay cuồng hỗn loạn.

DÙNG VỎ CÔNG CỦA NÓ ĐỂ HẠ NÓ

Việc xảy ra ai cũng đều trông rõ. Lâm Bảo Tiếp thỉnh linh thảm bại một cách lạ lùng, chẳng phải thua gì non trong thế võ.

Hầu hết khán giả tuy biết rằng Trương Tuấn đã dùng một thủ đoạn không chính đáng ra sao thì chẳng ai hiểu nổi.

Cho đến khi người trong cuộc là Lâm Bảo Tiếp cũng chẳng biết đối phương đã dùng một thủ pháp như thế nào để tấn công mình!

Chính lúc đó thì hai tay của Trương Tuấn hoàn toàn bị kẹt dưới thế công mọp mờ huyền ảo, thì, hần lấy chỉ mà tung ra ám khí.

Nghĩ vẫn này vừa là nghĩ vẫn của khán giả mà cũng là nghĩ vẫn của Hồng Phong, chàng còn đang thắc thỏm hỏi thăm, định quay lại hỏi Vô Kỵ cho rõ ít gặp thì bên tai của chàng vang lên tiếng nói của tên Đại Ma Đầu:

— Nhà ngươi có biết tại làm sao người trong phái của Không Động lại trúng độc?

Không thay Hồng Phong trả lời Vô Kỵ nói tiếp:

— Chính số đã dùng khi công nơi miệng thời ám khí ra.

Hồng Phong và lên một tiếng chàng lâm bầm:

— Thật là đồ hạ tiện.

Cùng trong một lúc chung quanh đấu trường cũng vang lên những lời quyền rủa:

— Thật là đồ hạ tiện.

— Bất chấp luật lệ vô lâm.

— Dùng thủ đoạn mờ ám không phải bản sắc của người luyện võ.

Thì ra trong số hàng ngàn hàng vạn khán giả dưới kia, cũng có vài ba người phát giác Trương Tuấn đã dùng miệng thổi ám khí ra hạ Lâm Bảo Tiếp nên nói rõ ra cho những người đứng chung quanh mình cùng biết.

Lúc bây giờ, luồng căm phẫn càng lúc càng dâng lên mãnh liệt, nhất là người phái Không Động hò hét vang trời, bầm hò muốn xông ra phục thù, nhưng chư vị lãnh đạo cả thầy đều ngăn lại, cho rằng cứ xảy ra những vụ xung đột liên miên như thế này thì thật vô cùng bất lợi, chỉ bằng...

Chính vào lúc đầu trường đang sôi động, thì những tiếng "coong" vang dậy lại nổi lên, người đứng ra phát "anh hùng" là lão tiền bối Vi Nhất Tiểu lại xuất hiện...

Giọng nói hào hùng sang sảng của một bậc võ lâm cao thủ át cả tiếng ồn ào :

— Tôi có vài lời xin thưa lại với chư hào kiệt trong chín châu bốn biển...

Ồn ào ta nói đến đây thì tiếng huyền não im bặt và giọng nói rõ ràng của ông ta lại vang lên :

— Hôm nay là một ngày quan trọng trong làng võ Trường Nguyên. Các đại môn phái thay đều có người thay mặt đến đây để chủ trì chính nghĩa nếu cứ hỗn chiến liên miên như thế này thật chẳng có kết quả, chỉ tốt đẹp.

Nói đến đây, ông ta ngửa mặt nhìn trời.. thái độ của ông làm cho trăm nghìn khán giả ngửa mặt nhìn theo, tới chừng đó ai cũng đều phát giác rằng thái độ ông bây giờ đã lên quá đỉnh đầu. Sắp sửa tà tà ngã về Tây,

Thì ra bây giờ ai cũng lo xem chiếc mà quên cả thời khắc. Vi Nhất Tiểu nói tiếp :

— Bây giờ đã quá Ngọ, vậy xin chư vị anh hùng tạm thời ngồi nghỉ để rồi ngày mai này mỗi môn phái cử ra một người để so tài, và chúng ta sẽ định ai là Minh Chủ trong ba hồi trống, như thế chẳng hóa ra giản tiện hay sao...

Thấy chẳng có ai dị nghị, Vi Nhất Tiểu truyền cho giống thanh la thành những hồi rời rạc, để cho chúng anh hùng tản mát nghỉ ngơi.

Bọn đệ tử của Hạ Hầu Vô Giải đồng đưa mắt nhìn sự phụ của mình, thấy cặp mắt của ông ta vẫn nhắm nghiền, không tỏ vẻ gì khác lạ, biết sự phụ của mình đang trầm tư, chẳng ai dám quấy rầy, thật ra giải pháp của Vi Nhất Tiểu vô tình giải trừ chỗ ngứa của Hạ Hầu Vô Giải.

Thì ra phen này hẳn ta đã ngầm phối hợp với Quang Minh Tả Sở định trừ chúng anh hùng hào kiệt một trận nên thân, tức gì đến nơi hơi trễ, nên dè dặt kể chưa thể thi hành.

Bây giờ nghe nói cuộc tuyển chọn Minh Chủ hoãn lại một ngày, hẳn liếc nhìn Quang Minh Tả Sở, thấy trên môi của người này vẻ thoáng hiện một nét cười tươi, thế là cả hai đồng hợp ý.

Vi thế mà Hạ Hầu Vô Giải chẳng có ý kiến chi khác lạ, nghĩ rằng thời gian càng kéo dài chừng nào, thì càng thuận tiện cho cuộc khuấy phá chừng ấy.

Trong lúc đó thì chúng anh hùng đồng lực tực kéo đi tản mát khắp nơi.

Riêng về phần Trương Vô Kỵ thì không dám xuất đầu lộ diện, nên vẫn cứ nấp trong tán cây rập rập.

Còn Hồng Phong này giờ quan sát khắp nơi chẳng thấy một người quen thuộc, trong dạ lấy làm bàng hoàng.

Lại nữa mấy hôm nay đi chung với Trương Vô Kỵ vô tình chàng đã học lóm được nhiều thế võ lạ lùng, càng suy gẫm càng lấy làm kinh dị,

Chàng thầm nghĩ :

LỘ THUỐC GÌ ĐÂY ?

«Cứ theo võ học cao thâm của người này, thì sức của ta làm sao hạ nổi Đường đao Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm mặc dù mãnh liệt vô song, nhưng khi so với nền võ công bao la bát ngát kia có thấm vào đâu ?

Trong trí của chàng bỗng nảy ra ý nghĩ táo tợn :

«Những ngày gần đây, cứ mỗi ngày thì tên Đại Ma Đầu này lại cho ta vài thế võ, vậy ta cứ tạm thời theo nó, từ từ dò xét võ công tập trung những chỗ, tinh hoa trong võ, thuật của nó, để rồi một hôm nào đó, ta lại dùng võ công của nó để hạ nó, chẳng hóa ra an toàn chắc chắn hay sao ?

Vi nghĩ vậy, nên tạm thời Hồng Phong cũng không muốn ly khai Trương Vô Kỵ, bởi đó mà hai người tạm thời rúc trong tán cây, chờ xem động tĩnh.

Trương Vô Kỵ và Hồng Phong nhờ ngồi ở một nơi đặc thế, nên có thể nhìn bao quát khắp đó đây, bây giờ rảnh rang quan sát kỹ lưỡng mọi hay vờn đất này hình bầu dục, bề dài có hơn năm mươi trượng.

Fải rác đó đây, có dựng lên những túp lều thô sơ, đó là chỗ dừng tạm thời nghỉ ngơi.

Mỗi một môn phái chiếm cứ năm ba ngôi lều nhỏ nhỏ và chung quanh lều có người canh gác hẳn hoi...

Tận đầu dãy Đông, chàng thấy người ta đi lại tấp nập nhất, thì ra nơi ấy là chỗ quán ăn, nên thu hút nhiều người đến nơi ấy ăn uống.

Bọn người của Vi Nhật Tiểu tổ chức khá kỹ lưỡng, mặc dù đoàn người của Hạ Hầu Vô Giải và Quang Minh Tả Sứ đối lập với mình, nhưng cũng có người hướng dẫn vào ở trong một khu lầu riêng biệt và đến tiếp thật nồng hậu.

Đêm dần dần xuống, Vô Kỵ và Hồng Phong thấy đều bụng đói như cào nhien thấy nơi khu vực quán ăn, đèn đuốc như ban ngày, tiếng rao hàng vang lên nghe lạnh lạnh, trong lòng của Hồng Phong càng thêm nóng nảy, trông cho Trương Vô Kỵ truyền cho mình xuống dưới kia tìm thức ăn đồ dạ.

Thấy thái độ nhấp nhả nhấp nhòm của Hồng Phong, Trương Vô Kỵ mỉm cười, nói :

— Trời vừa khuất mình thì chúng ta cùng xuống.

Hồng Phong trong dạ nghĩ thầm :

« Những người có mặt hôm nay tại chỗ này, thấy đều là những hạt gạo cội trong làng võ, cang cường nghĩa khí có, đa đoan có, một mình ta xông pha vào nơi ấy thật là nguy hiểm, chỉ bằng thấp thủ với tên này xuống dưới dạo chơi một phen thì vững dạ biết bao... cứ theo sự nhận xét qua mấy ngày hôm nay, thì nó đối với ta chưa có trở ngại ác ý... »

Trời bên trên này càng tối, thì ánh đèn phía dưới kia càng tỏ rạng thêm lên. Hồng Phong nhìn thấy bên khu quán ăn, người ta vào ra đến nghệt...

Lúc nhìn Trương Vô Kỵ thấy tên này vẫn ngồi vắt vẻo trên cành mà mặt tường trầm tư...

Bỗng đột nhiên Vô Kỵ mở bừng mắt dậy nói :

— Chúng ta đi thôi...

Dứt lời vươn mình đứng dậy... Hồng Phong lòng mừng khắp khối, vừa định nhong mình đu chẳng ra ngoài, bỗng thình lình Trương Vô Kỵ thò tay ra nắm nhẹ lấy chéo áo của chàng...

Cảm giác của Hồng Phong thật là bén nhạy, vừa thoáng nghe thấy Trương Vô Kỵ giật nhẹ lấy chéo áo của mình, hai cái liền tiếp, thì biết ngay có việc bất thường xảy ra.

Chàng tức khắc ghim chân đứng lại và vênh tai nghe ngóng động tĩnh chung quanh mình...

Quả thật cách chỗ chàng ngồi chừng mười lăm trượng về hướng Tây Nam có tiếng khua nhà nhẹ...

Cái tiếng động nhẹ nhàng kia vừa đập vào tai thì tinh thần của chàng tức khắc tỉnh táo bội phần, vì rằng cứ theo kinh nghiệm thích giác thì hành vi của người chẳng phải quang minh chính đại.

Tuy không bảo nhau, nhưng Hồng Phong và Vô Kỵ đồng thu hình ngồi trở lại, cơn đói bụng trong dạ dày của Hồng Phong tức thì tiêu tan, chàng giương cặp mắt cú vọ của mình xuyên qua bức màn đêm...

Tiếng khua bỗng nhiên dừng lại, Hồng Phong mồm mấp máy, vừa định hỏi Trương Vô Kỵ bỗng nhiên có một tiếng « soạt », vang lên...

Tiếng động chỉ gần trong gang tấc. Nhanh như chớp Hồng Phong tức thời nín hơi ém tiếng, chỉ quắc mắt tận dụng thính giác của mình mà thôi.

Thế rồi trong một cái nháy mắt, trước mắt của chàng lướt nhẹ qua một bóng người...

Mượn ánh sao mờ Hồng Phong thoáng trông qua hình dáng phía sau lưng, cũng biết ngay rằng người lén lút rình rập kia là một người thuộc phái nữ.

Chỉ trong một cái nháy mắt, người nữ khách dạ hành kia đã uốn mình lướt sang ngọn cây bên kia nhanh như một luồng gió thoảng... họ pháp khinh công thật là kỳ diệu. Hồng Phong nói thầm :

« Thật là nữ trung anh kiệt, nhưng không biết chính phái hay tà phái đây...? »

Còn đang dò mắt trông theo bộ pháp nhanh nhẹn của người này, thì tay áo của chàng bị giật nhẹ một cái.

Quay đầu nhìn lại trông thấy Trương Vô Kỵ đang đưa mắt ra dấu cho mình đuổi theo, trong lòng của Hồng Phong mừng như mở hội, phạm hệ là người luyện võ, hề thấy ai trẻ tuổi mà có tài cao hơn mình, thấy đều muốn tìm hiểu cho rõ ngọn nguồn mới tào điều thắc mắc.

Hớp một hơi dài dưỡng khí, Hồng Phong bỗng mình ra khỏi tầng cây, nhẹ nhàng như một cánh én lướt qua rèm...

Vênh tai nghe ngóng, chàng biết Trương Vô Kỵ cũng đã rời khỏi vị trí, của ông ta mà lướt theo mình.

Hồng Phong vững dạ, cứ trở thuật khinh công rón rén theo sau người nữ khách dạ hành...

Trong chớp mắt, họ đã lướt qua khỏi hai ba ngọn cây rậm rạp, Hồng Phong thấy chiều độ của người này hướng về phía khu quán ăn nơi đó thiên hạ đông vậy,

Vô Kỵ và Hồng Phong đồng nghĩ :

« Cứ chỉ của người này không đường hoàng quang minh chính đại chắc sẽ thi hành một thủ đoạn gian trá gì đây... chúng ta hãy theo cho kỹ cùng, để xem cho rõ... »

Dưới chân của ban người này, tiếng ồn ào huyện nào càng lúc càng đông, khu quán ăn gần kề ngay trước mắt.

Bồng Trương Vô Kỵ niu chặt lấy tay áo của Hồng Phong ghìm lại, vì rằng người khách dạ hành bày giờ bỗng đột nhiên dừng phát lại...

Thấy người nữ dạ hành này lò dò thò tay vào túi. Hồng Phong biết ngay rằng có sự bí mật sắp được khám phá...

Quả thật không ngoài sự ước đoán của Hồng Phong, người kia lục soát không lâu thì lôi tuột trong áo của mình ra một vật.

CHẠM TAY MỘT CHÚT. TẠI HAI KHÔN CÙNG

Bao nhiêu tinh thần của chàng thấy đều tập trung vào ánh mắt để phân biệt, nên trông thấy ngay vật ấy là một chiếc lọ cổn con...

Hồng Phong nghĩ:

« Trong lọ này chắc chắn chứa đựng một lọ thuốc gì đó, nhưng không biết người này lò dò mang ra để làm gì? »

Liếc nhìn Trương Vô Kỵ, trông thấy người này cũng đang để hết tinh thần nhìn vật trên tay của khách dạ hành ra chiều chăm chú lắm.

Lúc bất ngờ chung quanh chỗ ba người đang đứng bỗng tối mờ mờ, người khách dạ hành nhìn quanh quẩn một lần chợt rồi rồi lẩn... rồi lẩn... vào sau quán...

Ngôi quán ăn này kiến trúc rộng rãi nhất, nên chiều dài khá xa. Phía trước quán thực khách vừa ăn vừa la ó ầm ĩ, cũng nhau bàn tán chuyện thiên về những giai thoại trong võ lâm.

Còn trong bếp thì chỉ có tiếng chén bát khua vào nhau nghe lách cách, cùng những tên đầu bếp nói chuyện rầm rì mà thôi, nhưng ngoài ngôi nhà chứa củi và nhà lọc nước ở đằng sau rất thì vắng vẻ chẳng có một bóng người.

Thì ra ngôi quán này tạm thời xây dựng để cung ứng cho những người trong võ lâm tạm thời tụ tập về đây, nên chẳng có chỗ chứa nước bồn bồn như những ngôi quán khác, mà những tên tiểu nhị trong tiệm chỉ tạm thời múc nước dưới Tây Hồ lên lọc lại.

Người khách dạ hành này rón rén đến bên chỗ lọc nước đoạn nhanh tay rắc một ít thuốc trong lọ vào đó.

Cử động của người này tuy nhanh, nhưng làm sao thoát khỏi tầm mắt sắc sảo của Vô Kỵ và Hồng Phong.

Lời tục cổ nói «bò con không biết sợ cọp» Hồng Phong là người mới lưu lạc giang hồ, nên trông thấy người ấy có cử chỉ như thế không làm chi đến nỗi ngạc nhiên.

Chỉ có Trương Vô Kỵ là người vào ra trăm đường sành sỏi nên thấy cử chỉ người này thì rợn tóc gáy.

Hình ảnh của Triệu Minh khi xưa còn ở trong Vương Phủ, đã từng dùng độc được làm cho bao nhiêu tay anh hùng hảo hán thấy đầu xuôi tay chịu trời, bây giờ hiện rõ lên trong trí làm cho chàng tăng thêm kinh tâm.

Chàng nghĩ rằng, nếu thuốc kia là thứ độc được vô cùng mãnh liệt, tất nhiên sẽ vô tình hòa tan trong nước uống của quán nước này, và sẽ gieo hạt thối-chúng anh hùng hảo kiệt biết là bao...

Chàng vốn biết có nhiều chất thuốc độc thật mạnh lạ lùng, bỏ vài ba viên nho nhỏ bằng đầu ngón tay vào một ao nước nào đó, thì có thể thuốc chết cả một làng, nếu chần chờ thì tai hại không biết bao nhiêu.

Máu nóng hừng lên, bấp thết toàn thân của chàng căng thẳng, nhưng vừa định bay vù ra nắm lấy tên gian tặc... thì bỗng cánh cửa sau xích mở, từ bên trong hất mạnh ra.

Nhanh hơn con vượn, thiếu nữ dạ hành nép mình vào một góc nhà, êm hơi lặng tiếng...

Trên này Trương Vô Kỵ và Hồng Phong cũng chẳng dám rỉ hơi, vì bởi những người có mặt trong cuộc võ lâm đại hội này thấy đều là người có tiếng trong làng võ.

Mặc dù họ lập quán riêng là để trục lợi, nhưng biết đâu đó chẳng là một tổ chức do một môn phái nào và tất nhiên những tên tiểu nhị hầu bàn kia, cũng chẳng phải hạng tầm thường, vì thế mà chẳng ai dám làm kinh động.

Cùng với luồng ánh sáng, có hai người từ trong quán bước ra, Hồng Phong thấy đó là một tiểu nhị mặt mày còn trẻ, tuổi chắc chưa trên hai mươi, tay cầm một chiếc lồng đèn to tướng.

Còn người kia là một người mập mập, lông ngực râu ria đâm ra tua tủa... người này trên tay cầm hai chiếc thuyền to tướng...

Bộ điệu nhanh nhẹn gọn gàng, người mập mập râu ria tức khắc dâng hai thùng không này mức đầy hai thùng nước trong chỗ nước đã icip.

Trương Vô Kỵ kinh tâm hồi hộp, nghĩ rằng trong nước kia đã nhuộm chất thuốc của người dạ hành họ, không biết lành dữ thế nào...

Bây giờ kẹt trong tình trạng này, nếu mình đánh tiếng lên thì thật có nhiều điều bất tiện..

Người trong vỏ lầm lũng đã sâu độc khôn lường, biết đâu họ chẳng cảm ơn mình mà lại sinh ra nhiều điều rắc rối là đằng khác.

Lại nữa chàng chưa có những chứng tích gì định chắc rằng thuốc kia là thuốc độc.

Còn đang phân vân, thì hai người họ đã quảy quả bước vào bên trong. Hình bóng của hai người này vừa khuất sau cánh cửa, thì người khách dạ hành kia tức khắc bắn vù lên như một chiếc pháo thăng thiên.

Vô Kỵ tức cười, suýt xoa vì đã bỏ lỡ một dịp may. Trong lúc đó thì Hồng Phong hăng hái, như một con beo, chàng co rút mình lại định nhảy vù ra...

Thì... Một cánh tay rắn chắc của Vô Kỵ đã ghim chàng đứng lại, chưa kịp phản ứng thì người khách dạ hành đã đánh một đường vòng cầu giữa không trung để rồi là đã đáp xuống sau một ngôi quán gạo đó.

Biết ngay rằng người khách dạ hành này sẽ hát lại tuồng hát củ... Vô Kỵ bèn bảo nhỏ vào tai của Phong :

— Tìm cách bắt sống nó để lấy thuốc giải...

Hồng Phong hăng hái vô cùng, nghĩ thầm rằng mình mới luyện vài ba thế võ của nó, chưa biết tác dụng ra sao, bây giờ mang ra dùng thử, vừa có thể khảo nghiệm võ công, vừa có thể làm cho nó vui lòng mà chàng sinh lòng nghỉ ngơi.

Nghĩ đoạn, chàng bộp một hơi dài đường khí, vừa đúng lúc nàng thiếu nữ vừa gieo vào một liều thuốc nữa vào chum nước.

Chưa kịp thu lại thuốc vào lòng mình, thì nàng thiếu nữ vâng nghe một luồng gió lạ nổi lên sau gáy của mình.

Mặc dù biết rõ sau lưng của mình có người xuất hiện, nhưng nàng thiếu nữ kia rất ư bình tĩnh, không thèm quay đầu nhìn lại mà cứ giữ cái bộ đứng của mình ung dung thư thả.

Thái độ bình tĩnh của người thiếu nữ dạ hành kia làm cho Hồng Phong vừa định xuất thủ nhưng liền ghim tay lại, vì không biết con người chưa rõ mặt chưa rõ tên kia có thủ đoạn hiểm ác như thế nào.

GIẾT NGƯỜI ẸM MIỆNG. MƠI MONG BÍ MẬT BẢO TOÀN

Nhưng trốn đi của Hồng Phong quá ư thần tốc, chỉ trong một cái

nhảy thì đã đáp xuống sau lưng nàng thiếu nữ độ chừng năm thước mà thôi.

Vừa nghe âm thanh hai mũi giày chạm đất, nàng thiếu nữ mới quay đầu nhìn lại, và dưới ánh sáng mập mờ, trước mặt của nàng thoáng hiện lên một người thư sinh mặc áo màu trắng, cặp mắt tươi mà chân mày đẹp.

Đôi mày liễu của nàng thiếu nữ dạ hành khẽ cau lại, Hồng Phong cảm thấy trong ánh mắt của nàng thoáng qua một vẻ khó chịu chàng buông tiếng cười nhạt, nói :

— Người luyện võ bao giờ hành vi cũng chính đại quang minh có nương dấy lại một mảy mào... rõ ràng thuộc hàng mỹ nhân, có sao lại hành vi mờ ám như thế ?

Khi nàng thiếu nữ vừa thoáng trông thấy Hồng Phong thì trong thâm tâm bất giác nổi lên một cảm giác e dè vì cặp mắt oai nghiêm của chàng, nhưng bây giờ nghe giọng nói lại có chiều thuộc phường trêu hoa ghẹo nguyệt, bất giác đôi má đỏ phừng.

Hồng Phong không biết nàng ta đỏ mặt vì giận hay vì thẹn, chàng trêu giỡn :

— Kính công của cô nương thuộc hàng siêu đẳng, chắc sư môn chẳng phải tầm thường...

Thiếu nữ lạnh lùng trả lời :

— Bèo nước gặp nhau, hà tất phải hỏi sư môn.

Trong lúc đột ngột đối thoại dài dòng, thì trong lòng của Trương Vô Kỵ nóng như lửa đốt, mắng thầm :

— Người trẻ tuổi thật là đa sự... cứ xuất kỳ bất ý bắt lấy nó để lấy thuốc giải rồi sẽ tính đến việc khác sau.

Chàng biết rằng mình ở nơi đây thật có nhiều tai mắt, hành tung có thể bại lộ dễ dàng, do đó khẽ bẻ nhón một nhánh tòng nhỏ bé, chàng ném nhẹ vào sau hậu tâm của Hồng Phong để nhắc nhở.

Lối ném của Trương Vô Kỵ thật tài tình, nhánh tòng bị nội lực của chàng đẩy trôi trong gió, không gây ra một tiếng động nhưng lại ghim nhẹ nhàng vào xương sống của Hồng Phong làm cho chàng sợ tỉnh, biết ngay ý định thoái thủ của Trương Vô Kỵ.

Nhưng trước khi động thủ, Hồng Phong lại muốn hạch cho rõ sư môn, nên đồng dạng hỏi :

— Sư phụ của cô nương chắc dùng thuốc độc trên đời có một không hai ?

Đứng ở thật xa, nhưng Trương Vô Kỵ nghe câu hỏi của Hồng Phong vừa dứt, thì thiếu nữ khẽ giật mình.

Thái độ sững sốt này tự tố cáo cho Hồng Phong với Vô Kỵ rằng thuốc bổ trong nước kia chính là thuốc độc.

Nhưng thiếu nữ vùng lấy lại thái độ bình thản trả lời :

— Việc này chẳng quan hệ đến người, khuyên người chớ nên can thiệp...

Câu nói chưa dứt, bỗng nàng trở tay sang cánh tả của Hồng Phong nói :

— Ừa, ... sư phụ...

Miệng tuy nói, nhưng cặp mắt của nàng cứ nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Hồng Phong, vừa trông thấy trông đen của chàng thư sinh trẻ đẹp này đảo nhẹ sang cánh tả, thì nàng tức khắc đảo mình tháo chạy..

Nhưng cặp mắt của Hồng Phong lạnh lẽo không biết chừng nào lại những ngày gần đây suốt ngày quanh quẩn bên Trương Vô Kỵ được chàng chỉ điểm cho không biết bao nhiêu mảnh khốc ứng dụng trong tường thực tế, nên vừa nhìn thấy thân hình của nàng thiếu nữ kia dấy động, thì cuốn hữu của chàng cũng đã đập mạnh một cái trên mặt đất.

Cái đáp của chàng vô cùng kỳ diệu, thân pháp của nàng thiếu nữ kia nhanh dường ấy, mà chỉ trong một cái chớp mắt thì thân hình mảnh khảnh của chàng đã chặn ngang trước mặt thiếu nữ.

Chỉ trở có một ngón kinh công nhỏ nhỏ, thì Hồng Phong đã làm cho nàng thiếu nữ phải thất sắc hãi kinh.

Mãi đến bây giờ nàng mới nổi giận, thét :

— Mi là người thuộc môn phái nào ? Sao cứ chặn đường ngăn nẻo ?

Hồng Phong cười nhạt, nói :

— Quả thật kẻ hèn này không môn không phái...

Thiếu nữ nghiêng răng kèn kẹt, nói gay gắt :

— Không ngờ môn đệ của Nga Mi phải lại giấu diếm hành tung của mình một cách hèn nhát...

Hồng Phong giật mình, không biết vì sao nàng này lại gán cho mình là người của Nga Mi phái, trong lúc mình vừa chống nhau một trận kinh hồn với Nga Mi ?

Chàng có biết đầu ngón kinh công chàng sử dụng ban nãy để đón đầu người đẹp do Trương Vô Kỵ truyền cho chính là một ngón khinh công độc đáo của Nga Mi phái, thuộc phép Hoàn Bộ Di Hình tốc độ nhanh không thể tả.

Nàng thiếu nữ này thường được sư phụ trau rèn cho biết qua loa những thế võ của các môn phái nên bây giờ thoáng trông bộ pháp của chàng thanh niên này, tức thì gọi ngay xuất xứ.

Trong tình cảnh này chỉ có hai người vô cùng nôn nóng, một người là Trương Vô Kỵ nôn nóng mau bắt ngay thủ phạm, người nôn nóng thứ nhì là nàng thiếu nữ kia, nàng muốn tìm một phương pháp thần tốc để giết ngay Hồng Phong ngó hầu ém miệng.

Ban nãy tháo lui mấy bước, chỉ có ý muốn dụ cho Hồng Phong trở nghề riêng, ngó hầu tìm hiểu rõ xuất xứ của chàng thiếu niên trẻ đẹp này mà thôi.

Nàng thật không ngờ kết quả vô cùng như ý, chỉ đảo nhẹ có một vòng là nàng biết ngay người này thuộc phái Nga Mi.

Trong lòng thiếu nữ ngời thầm :

« Cứ theo bộ pháp này mà suy, thì người này ít nhất theo Nga Mi phái luyện võ có hơn năm năm công phu... vậy thì hẳn chắc chắn có một vị khá quan trọng nếu không giải quyết cấp tốc để cho hắn làm vỡ lở ra thì hại biết chừng nào... ? »

Vì vậy nên vừa thoáng trông thấy ánh mắt của Hồng Phong lộ vẻ sững sờ, thiếu nữ tức khắc triệt để lợi dụng thời cơ, nhanh như chớp nàng thò một bàn tay ra vỗ thẳng vào trung cung của Hồng Phong một chưởng kinh hoàng khủng khiếp.

CƯƠNG GẬP NHU, HỒNG PHONG TRÚNG ĐỘC THỦ

Nằm trên cành cây, Trương Vô Kỵ kinh tâm táng đờm, ban nãy nàng thiếu nữ kia thoáng giật mình vì câu nói của Hồng Phong thì Vô Kỵ đã có ý nghi ngờ người này là hạ thuộc của Hạ Hầu Vô Giải.

Mãi đến khi nàng này xuất thủ, thì mới nghi ngờ của chàng hoàn toàn chứng thực, vì lẽ đòn này chính Trương Tuấn bản nãy đã sử dụng để tấn công Lâm Bảo Tiếp trong đòn thứ nhất.

Cái gương phản bội của Lâm Bảo Tiếp còn treo rằng rằng trước mắt, làm cho Trương Vô Kỵ trong lòng hết sức phập phồng, nghĩ rằng Hồng Phong rủi ro có mệnh hệ nào, thì chẳng làm sao chịu nổi với phu nhân.

Vì thế mà tinh thần của chàng vô cùng tỉnh táo, dồn hết ý chí vào cuộc chiến của hai người, hề thấy Hồng Phong lép vế thì tức tức ra tay can thiệp.

Vô Kỵ biết nguy, thì Hồng Phong cũng biết nguy, chàng vừa thấy đối phương xuất thủ, tức thì kêu lên:

— A... ngờ là ai, té ra là người của Hạ Hầu Vô Giải...

Kêu xong, chàng liền hối hận ngay, lẽ ra chàng chẳng nên kêu làm cho kinh động quần hùng, vì thế chàng vừa nói dứt tiếng tức thì thối lui hơn mười mấy cung bộ...

Sợ liền tiếp thối lui Hồng Phong làm cho Trương Vô Kỵ thở phào một hơi khoan khoái dường như một người trút gánh nặng nghìn cân, vì chàng biết Hồng Phong cũng đã biết nguy như mình.

Hai người quần thảo càng lúc càng xai ngôi quán, Hồng Phong cố ý lui dần vào chỗ hoang vắng ngõ hầu đứng để cho chúng anh hùng hào kiệt phát giác trận đấu này.

Hồng Phong thối lui đến bước thứ 18 thì nghe thấy dưới chân của mình có cây đá có nhiều rậm rạp.

Bỗng thỉnh thoảng Hồng Phong thưa kêu một tiếng, đang bước lùi rầm rập mà chàng bỗng nhiên vươn mình chồm tới, bàn tay móng mèo của chàng trảm ra vũ vũ liên tiếp ba đòn liên hoàn ác liệt.

Vô Kỵ gật gù, vì thấy Hồng Phong mới đầu đã dùng ngay nghề riêng của chàng.

Thì ra ba thế trảm liên hoàn đó, chính là một phần ba trong đòn Lưu Bang Trảm Xà, một trong đường đao Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm.

Khi thế đang hăng, nàng thiếu nữ đột nhiên gặp đòn bạo tức thì phải chùn chân dừng bước.

Nhưng đòn Lưu Bang Trảm Xà chỉ hung bạo và quyết định ở đòn thứ sáu, năm đòn đầu tiên chỉ dồn ép đối phương cho đứng yên vào một vị trí, và đồng thời phát phóng cổ lên để lãnh lấy một đao cuối cùng.

Nhưng bây giờ Hồng Phong chỉ tung ra có ba đao để thăm dò thực lực mà thôi.

Vì thế mà đao thứ ba vừa tuôn ra, tức thì giải tỏa ngay áp lực,

Nào hay đầu áp lực vừa tàn, thì thiếu nữ buông ra một tiếng cười lạnh nhạt, từ trong Trung Cung của nàng tức thì có một giải lụa mờ mờ ảo ảo bay ra.

Vô Kỵ lúc bấy giờ cũng đã bay mình sát vào trận chiến nên thoáng trông biết ngay là giải lụa kia chính là một loại nhuyễn tiên mà những tay luyện võ đến mức siêu phàm mới dám dùng.

Thì ra nàng thiếu nữ dạ hành kia vừa thấy Hồng Phong tung ra ba thế trảm quá ư mạnh bạo, trong lòng khiếp khởi, mừng thầm vì rằng nàng chuyên sử dụng một món vũ khí thuộc loại nhuyễn tiên mà hề sử dụng nhuyễn tiên mà gặp tay đối thủ dùng chiến pháp mạnh mẽ như nào thì càng đặc biệt chừng này.

Nàng thiếu nữ không dám kéo dài trận chiến, nên tức thì thi thố ngay sở trường của mình, ngọn Cầm Tiên trong tay của nàng tức thì bay ra một đòn mờ ảo.

Trương Vô Kỵ vô trăn than thán, chẳng biết võ công của Hồng Phong thiên về đường cứng rắn, bây giờ gặp phải nhuyễn tiên thật là một điều bất lợi.

Còn đang thắc thỏm thì ngọn Cầm Tiên của nàng thiếu nữ đang xia thẳng mặt của Hồng Phong bỗng nhiên thay chiều đổi hướng, lòn qua kẹt nách của Hồng Phong mà vòng ra hậu tâm một cách kỳ diệu.

Lỗi tấn công lạ lùng bất chợt như thế, thật là binh sanh của Hồng Phong chưa từng trông thấy.

Một người tài bộ như Hồng Phong mà muốn dùng ngọn nhuyễn tiên lòn qua kẹt nách của chàng không phải chuyện dễ.

Đáng này nàng thiếu nữ không những lòn qua kẹt nách mà lại còn đi ngược vào hậu tâm nữa.

Tình trạng bất đắc dĩ, làm cho Hồng Phong không thể không trảm ngược ra phía sau một đòn nhanh như điện.

Đường trảm của Hồng Phong chém xé từ trên xuống dưới che kín hết con đường Đắc Mạch, đó là, một thế vô chuyên giữ hậu tâm của chàng.

Quả nhiên sau khi bàn tay của chàng vừa bay ra thì vang lên một tiếng «bốp» nghe nho nhỏ...

Hồng Phong giật mình, thì ra trận đầu ngọn nhuyễn tiên này đối phương có gắn một vật chi nhỏ nhỏ đường trảm của chàng chém đúng vào vật này làm cho nảy bật ra.

Cái sợ của Hồng Phong là cái sợ nhỏ, cái sợ của Trương Vô Kỵ mới là cái sợ thật to, chàng biết rằng phạm hề là người sở trường về môn dùng thuốc độc, thì một lại quần một chiếc áo của họ, cũng phải dễ phòng chớ nên chạm đến.

Đáng này Hồng Phong vì tình thế bất buộc, phải trảm thẳng vào binh khí của đối phương, thật đã phạm điều đại kỵ.

Vô Kỵ suy xét xoa cằm nghĩ:

“Phải chỉ mình truyền đơn Thảo Long Hải Vĩ cho Hồng Phong để mang ra xử dụng trong trường hợp này thì hay biết mấy.”

Còn đang bàng hoàng thì dưới kia Hồng Phong và nàng thiếu nữ đã trao đổi với nhau hơn ba đòn huyền ảo.

TÁNH KHÍ CANG TRƯỜNG CHẰNG CHỊU CUNG KHAI.

Hai, chiếc bóng mờ của hai người càng đấu chừng nào thì tốc độ quay cuồng càng nhanh chừng ấy xa trông cơ hồ như quện chặt vào nhau.

Thình thoảng trong giữa đấu trường lại vang lên một tiếng bộp nho nhỏ.

Vô Kỵ càng nghe càng kinh, biết rằng chiến cuộc càng kéo dài thì tay của Hồng Phong tiếp xúc với vô khí của đối phương càng nhiều chừng ấy.

Trong lòng chàng nóng như lửa đốt, không thể chờ chờ bước nữa chàng tức khắc ghi nhẹ xuống chiến trường, nạt nhẹ nhỏ :

— Hồng Phong... đang ra...

Nhưng Hồng Phong tánh khí căng trường, trong khi chưa bại trận hẳn hoi, nào chịu rút lui.

Chàng thét nho nhỏ :

— Trương tiền bối hãy để cho tôi thanh toán con quỷ nhỏ này trước đã.

Miệng thì nói, nhưng hai bàn tay của chàng cứ trảm ra rào rào cựa đương với ngọn Cầm Tiên trong tay của nàng thiếu nữ vô cùng kịch liệt.

Vô Kỵ không thể sin được nữa, chàng thét :

— Trong binh khí có thuốc độc...

Hồng Phong nghe nói, như một người sợ tình cơn mê, tức thì ghim tay đứng lại.

Này giờ Trương Vô Kỵ đang chờ đợi có một chỗ hở tức thì nhập nội ra tay can thiệp, bây giờ cơ hội nào chịu bỏ qua...

Cánh tay của Hồng Phong vừa dừng lại, thì chàng như một con hổ, tức thì chồm tới tấn công vào giữa mặt của nàng thiếu nữ một đòn, chàng vừa xuất thủ vừa quát :

— Thuốc giết ở đâu ?

Tiếng “đầu” của chàng vừa thoát ra cửa miệng thì vừa tròn tót tót, thế như núi sụp thành nghiêng...

Hồng Phong đứng ở bên ngoài, tưởng rằng dưới thế công hùng hậu ấy, nàng thiếu gia phải chùn tay ngọc lại.

Nào hay đầu nàng bổng tiếng cả cười, ngọn nhuyễn tiên trong tay của nàng uốn một vòng tròn tuyệt mỹ, ngọn của thế công của Trương Vô Kỵ lại.

Thì ra vô công của nàng này hề gặp đối thủ càng cứng rắn chừng nào thì càng dễ đối địch chừng ấy.

Nhưng càng thất không ngờ hiện bây giờ nàng đối đầu với một người vô học cao thâm uyên bác át cả quần hùng có mặt tại Tây Hồ ngay hôm nay.

Đòn của nàng chỉ tưởng ra được hai phần ba thì Trương Vô Kỵ bất thành linh dùng bàn tay hữu vẽ một vòng tròn vô cùng linh động...

Hồng Phong đứng bên ngoài bất giác tức lưỡi khen thầm, vì rằng cái vòng tròn của Trương Vô Kỵ vừa vẽ không lớn quá mà cũng không nhỏ quá, vừa vận bao trùm lấy ngọn Cầm Tiên của nàng thiếu nữ...

Thế rồi trong một cái nháy mắt thì bàn tay huyền diệu của Vô Kỵ đã phá giải hết những thế công của ngọn Cầm Tiên, ban này giải lụa ấy hung hăng mạnh bạo chừng nào thì bây giờ hoàn toàn mất đi uy lực...

Chính vào lúc Hồng Phong và nàng thiếu nữ thấy đều hoang mang, không biết Trương Vô Kỵ sẽ dùng một thủ pháp như thế nào để tiếp tục tấn công...

Thì bỗng nhiên từ trong cái vòng tròn của Trương Vô Kỵ vừa vẽ bay vù ra một chưởng.

Luôn chưởng phong này mềm dịu vô cùng, mà cũng chấp chờn biến động vô cùng, không biết sẽ tấn công bên tả hay là tấn công bên hữu... Muốn ngăn bên trên thì nó lại chấp chờn như nó muốn tấn công phía dưới.

Vào lúc đối phương đang sa lầy trước ngọn chưởng lạ lùng đó, thì bàn tay hữu của Trương Vô Kỵ thình lình rút phắt trở về, lối dùng cánh tay tả làm binh phong diêm nhẹ ra một ngón.

Ngón tay của Trương Vô Kỵ lợi hại biết chừng nào, nàng thiếu nữ gờ đòn tay tả chưa kịp thì ngón tay này đã xuất hiện một cách thần tốc thế rồi huyết Ty Trúc Không trên mặt của nàng bị ngón tay này gõ nhẹ một cái...

Ngón tay của Trương Vô Kỵ chỉ gõ nhẹ một cái, nhưng trọng

lượng có hơn mấy mươi cân, làm cho nàng thiếu nữ tức thì nổi cơn đóm mắt, trời đất quay cuồng hỗn loạn.

Thiếu nữ kinh sợ tới cùng, không biết người này là ai, mà công lực có phần trội hơn sự phụ của mình là đáng khác.

Y niệm của nàng vừa thoáng hiện thì bầu áo đã bị đối phương nắm cứng, và liền theo đó ba bốn trọng huyết sau lưng của nàng thấy đều bị khống chế, làm cho toàn thân rú rột, muốn mở miệng kêu là mà nói chẳng nên lời.

Hồng Phong vỗ tay khen :

— Hay lắm...

Lời khen chưa dứt thì Vô Kỵ đã cặp lấy thẻ xác của nàng thiếu nữ kia bay vù về hướng Đông Nam.

Hồng Phong không dám chần chờ, vội vàng cất mình nhảy bỏ theo, trong nháy mắt cả ba người này mất dạng trong màn sương mờ ảo, và càng đi thì càng cách xa chỗ huyền não ồn ào...

ĐÀN KIẾN BÒ TƯ HUYẾT DỒM TUYỀN VÀO XƯƠNG SỐNG

Đến một nơi vắng vẻ và thanh tịnh nhất, Hồng Phong mới thấy Trương Vô Kỵ đặt nàng thiếu nữ vào một bụi rậm um tùm kín đáo nhất, đoạn bắt đầu tra gạn :

— Mi là học trò của thằng Hạ Hầu Vô Giải ?

Thiếu nữ mở mắt trừng trừng, chẳng chịu trả lời, Hồng Phong chờ cho Trương Vô Kỵ hạ độc thủ, tra tấn một cách tàn nhẫn để cho hẳn cung khai ra.

Nhưng chàng càng đợi càng lấy làm lạ, vì Trương Vô Kỵ cứ bởi con cá con kẻ mà chẳng chịu xuống tay.

Trong lòng của Hồng Phong thầm nghĩ :

“Cứ theo lời của nghĩa phụ ta kể lại, thì tên Đại Ma Đầu này thật là tàn ác bất nhân lắm, nhưng có sao ta theo chân nó đi mấy ngày nay chẳng thấy hành động nào dã man của nó, ngược lại...”

Nghĩ đến đây, chàng khẽ á lên một tiếng, tự bảo thầm :

“Thì ra tên này xảo trá đa đoan, định lấy vài thưa che mắt thánh...”

Chàng nói thầm đến đây, trong lòng giằng không được, vội lên tiếng nói :

— Trương Tiền bối đừng khách sáo, hãy dùng trọng thủ pháp tức khắc nó phải cung khai.

Trương Vô Kỵ trầm ngâm giây lát, mỉm cười nói :

— Muốn cho người khác cung khai không phải là việc khó. Ta đã có cách.

Thì ra chàng nghe thấy giọng nói của Hồng Phong thanh thoả lãnh lút, vùng nhớ đến khi xưa, lúc mình cùng với Triệu Minh mới gặp mặt, chàng và nàng cùng té xuống một ngôi hầm bí mật Vô Kỵ vì muốn ép cho Triệu Minh thả mình ra, nên đã truyền nội lực vào huyết Động Tuyền là cho nàng chịu nhột không nổi, phải tuân theo lệnh của chàng.

Nhớ đến đây, tinh thần của chàng vùng tỉnh táo, tức khắc quay lại bảo Hồng Phong :

— Mi hãy tháo vớ của con quý nhỏ này ra...

Hồng Phong nghe nói trong lòng lấy làm lạ, thuở bấy giờ nhằm thời phong kiến, việc cách biệt giữa nam nữ thật là gắt gao, ngang nhiên tháo vớ một người con gái không phải việc tầm thường.

Nàng thiếu nữ này nghe Trương Vô Kỵ nói như thế, bất giác đỏ bừng sắc mặt, hổ thẹn vô cùng.

Tới chừng đó, Hồng Phong mới phát giác nàng thiếu nữ này có nhan sắc mặn mà, đôi mắt trong và sáng, bây giờ vì hổ thẹn nên hai má đỏ phừng, càng làm tăng thêm phầu xinh lịch.

Còn đang băn khoăn bất quyết, thì bỗng nghe Vô Kỵ thúc giục :

— Mi tháo vớ nó ra, ta có cách làm cho nó cung khai những điều mình muốn hỏi.

Không chần chờ nữa Hồng Phong vội vàng cúi xuống kéo một chiếc vớ hài của nàng thiếu nữ ra và liền theo đó tháo ngay chiếc vớ xanh của nàng.

Bàn chân của thiếu nữ no tròn trông thật là xinh đẹp. Vô Kỵ nói :

— Bóp năm đầu ngón chân của nó lại... Lật ngửa bàn lên...

Hồng Phong tức thì y theo lời dặn mà hành sự, tuy bóng tối lờ mờ, nhưng chàng cũng nhận thấy dưới bàn chân no tròn của thiếu nữ, sau khi bị bóp năm đầu ngón chân, tức thì lõm sâu vào một lỗ, trông thật là duyên dáng.

Tiếng của Trương Vô Kỵ trầm trầm cất lên :

— Ngay vào chỗ lõm sâu nhất trên gang bàn chân, đó là huyết Động Tuyền, chính là nơi phát khởi của con đường Túc Thiếu âm Thận Kinh... Mi hãy ém bàn tay vào đó...

Hồng Phong nghe giảng đến đây như một người được vén áng mây mờ, trong lòng lấy làm thích thú.

Chàng nghĩ, mình cũng là một người thiện nghệ về môn vuốt huyết, nhưng những vị sư phụ giảng dạy khi xưa không rành mạch như người này, quả thật mang tên là Đại Ma Đầu cũng phải...

Chàng giả vờ ngoan ngoãn đem tay vào huyết Động Tuyền của nàng thiếu nữ, lỗ tai vẫn vênh lên để nghe Trương Vô Kỵ tiếp tục giảng, chàng nói rằng:

— Kinh lạc này liên tiếp với đường Túc Thái Dương Tiểu Trường Kinh.. huyết Động Tuyền này chạy ngang mắt cá, xuyên qua huyết Dương Cốc, lên Huyện Thái Khê rồi xuống Thái Cung thẳng đường đến luân Chiếu Hải...

Hồng Phong càng nghe càng kinh, nghĩ rằng người này am tường huyết đạo như thế, hèn chi mà nghề thuốc thiên hạ vô song.

Giọng nói của Trương Vô Kỵ vẫn thao thao bất tuyệt:

— ... nơi đây thần kinh chạy vòng qua bắp đùi gặp Đốc Mạch... vào huyết Trường Cừong mà đi sâu vào xương sống...

Nói đến đây thì giọng của Trương Vô Kỵ cất cao lên:

— Mi hãy truyền nội lực vào huyết Động Tuyền xem thử...

Hồng Phong thích chí quá chừng, tức khắc truyền sang nội lực..

Này giờ nàng thiếu nữ lắng lắng mà nghe, càng nghe càng không biết người đàn ông trung niên này xuất xứ tại đâu mà sành huyết đạo đường ấy.

Và lại những lời chỉ dẫn kia hoàn toàn phù hợp với lời giảng dạy của sư phụ mình.

Còn đang bàng hoàng thì từ dưới gang bàn chân có một làn hơi lạ lùng quất đi xia xối đi thẳng vào..

Mặc dầu nàng hết sức cẩn thận chịu đựng nhưng luồng nội lực của Hồng Phong đi đến đâu thì như có hàng trăm nghìn con kiến bò lúc nhúc đem đến cho nàng một thứ cảm giác vô cùng khó chịu...

Mặc dù bị điếm huyết, nhưng nàng cũng quần oai, và buông ra mấy tiếng cười khó khan...

Và trong chớp mắt thì trong tiếng cười của nàng có hòa lẫn những tiếng khóc nghẹn ngào...

Có sức giãy dụa mấy cái, nhưng càng giãy chừng nào thì càng khó chịu chừng nấy.

Quả nhiên đàn kiến lạ lùng quất đi ấy chạy ngang mắt cá, xuyên qua Dương Cốc, lên huyết Thái Khê rồi xuống Thái Cung, khi nó vòng

qua bắp, đùi sắp sửa liên lạc với Đốc Mạch thì nàng thiếu nữ này chịu không nổi, rú lên những tiếng kinh hoàng buộc miệng nói:

— Đề ta cung khai, đề ta cung khai.

GIÁU NGƯỜI ĐẸP VÀO MỘT NƠI KÍN ĐÁO ĐỂ CHỜ THUỐC GIẢI

Hồng Phong hỏi:

— Sư phụ của mi là ai?

Nàng thiếu nữ vận mình trả lời:

— Chính Hạ Hầu Vô Giải...

Hồng Phong hỏi tiếp:

— Thuốc bạn này là thuốc độc?

Thiếu nữ trả lời nhanh nhẩu:

— Không biết là thuốc chi. Sư phụ chỉ ra lệnh bỏ vào đồ ăn thức uống mà thôi...

Hồng Phong quát nhỏ nhỏ:

— Vậy Thuốc giải đâu?

Nàng thiếu nữ nước mắt ràn rụa, trả lời:

— Sư phụ chỉ trao thuốc... chứ không trao thuốc giải... Ôi trời ơi...

Thì ra nàng thiếu nữ này nói/tới đây thì đàn kiến của Hồng Phong đã đi thấu vào huyết Cao Du, làm cho nàng phải rú lên một tiếng thất thanh.

Trương Vô Kỵ thoáng nghe qua cũng biết rằng lời nói của nàng thiếu nữ này chẳng ngoa, biết bao nhiêu người chuyên dùng thuốc độc, lúc tung ra thì dễ mà muốn tìm lấy thuốc giải không phải là việc dễ.

Vì nghĩ vậy, nên thấy rằng có tra tấn nàng thiếu nữ này cho quá cũng cảm bằng vô ích, nên vội nói:

— Hồng Phong hãy buông tay ra...

Nào hay đâu Hồng Phong không những không chịu buông tay mà lại tức khắc tăng cường nội lực, làm cho nàng thiếu nữ lại rú lên những tiếng vô cùng đau đớn.

Hồng Phong nghiêng răng kèn kẹt, thét hỏi:

— Mi tên gì?

Vô Kỵ cười thâm, nghĩ:

• Xem ra thật mẹ nào con nấy, thủ đoạn thật cứng rắn,

Dưới sự hình phạt lạ lùng kia, nàng thiếu nữ cơ hồ như rã rời cơ thể, cố thu hết hơi tàn, nàng ta thều thào :

— Ta tên... Thư Nhân Phụng...

Mấy tiếng nãy vừa dứt, thì Hồng Phong bật lên một tiếng cười vô cùng thích thú, rút nhẹ bàn tay trở lên.

Thư Nhân Phụng như người trụ được một gánh nặng nghìn cân tự mắng thầm trong dạ :

« Mạng mi chết trong ngày mai mà không biết »

Trong lúc đó thì Trương Vô Kỵ quát :

— Lật nó nằm sắp xuống...

Hồng Phong vâng lời lật ngang một cái, làm cho thân hình của nàng thiếu nữ này tức thì úp xuống. Trương Vô Kỵ xuất thủ nhanh như gió, điểm một lượt vào huyệt sau hậu tâm của nàng nay, đoạn chàng nói nhỏ nhỏ :

— Hãy dấu nó vào một chỗ mật rồi sẽ hay...

Hồng Phong nghe nói tức thì thò bàn tay của mình ra nắm chặt lấy hậu áo của, Thư nhân Phụng, vừa ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy Vô Kỵ đã thoát ra ngoài xa hơn hai mươi bước.

Cấp xác của Thư Nhân Phụng theo sao, Hồng Phong có cảm tưởng rằng Trương Vô Kỵ đối với khu đất trong Tây Hồ này quen thuộc lắm nên không mấy chốc thì ba người đã lạc vào một vùng cây cỏ xanh um, cỏ già cao khó gối.

Tìm một chỗ kín khác, chàng dặn dò Hồng Phong giấu Thư Nhân Phụng cho thật kỹ, đoạn thối lui ra xa, nói nhỏ nhỏ :

— Mi hãy khám trên mình nó thật kỹ cho ta xem có vật chi khác lạ hay không.

Hồng Phong vâng lời, bàn tay của chàng tò mò tìm kiếm khắp thân hình của Thư Nhân Phụng, làm cho nàng ta sắc mặt đỏ phừng phừng may ra trong bóng tối nên Hồng Phong nhìn chẳng thấy.

Sau khi tìm chẳng ra một chứng tích gì nữa, Vô Kỵ mới cùng với Hồng Phong quay, quả trở về tầu quân, trong lòng của Vô Kỵ thì phập phồng lo sợ vì rằng chưa biết trong nước kia đã nhiễm chất độc được kinh khủng như thế nào ?

Suy nghĩ trăm phương nghìn kế, mà tìm không ra phương pháp để cứu nguy cho chúng anh hùng.

Hai người quay trở ra khu quán thì ai cũng đều tần mắc trở về những ngôi lều riêng của bản phái mình ngồi nghỉ, ngộ hầu ngày mai này tham gia một trận thư hùng.

Vô Kỵ biết rằng trong giờ phút họ đang luyện công, tự nhiên thỉnh giấc vô cùng sáng suốt, nên chẳng cho Hồng Phong làm kinh động.

Đêm ấy hai người tạm thu hình trong một tàng cây rậm rạp, ngồi chờ tới sáng.

Vô Kỵ biết Hồng Phong đối với mình hãy còn có dạ nghi ngờ, còn Hồng Phong thì cứ cho Vô Kỵ đang chờ cơ hội để xuống độc thủ, vì thế nên cả hai không ai dám nhắm mắt.

Đêm tàn... rồi trời lại sáng...

Khi phương Đông có một vầng thái dương đã mọc lên, thì khu quán ẩn lại ồn ào rộn rịp, không bao lâu thì đã đến giờ Thìn, và một hồi « công » lạnh lạnh lại vang lên... báo cho mọi người biết rằng cuộc tranh đấu gay go quyết liệt sắp sửa triển khai.

Từ trong những mái nhà tranh, những người trong các môn phái lũ lượt kéo ra, Hồng Phong và Trương Vô Kỵ cũng thừa dịp rộn rịp đó mà bay mình vào chỗ ẩn nấp hóm qua rào mắt nhìn xuống chiến trường.

Nhìn kỹ, trong lòng của Trương Vô Kỵ càng thêm lo lắng, vì chỉ có trong một đêm mà nhân số của con người, tham gia tăng lên đông đảo bội phần.

TUY XÃ THÂN ĐẤU CHIẾN NHƯNG Ý CHĂNG TẠI TRANH MINH CHỦ VÔ LÂM

Nhân số tuy đông nhưng ngày hôm nay, chúng anh hùng không còn đứng lùn kìaan vô trật tự như hôm qua nữa, mà lại chia ra những khối rõ ràng.

Một hồi « công » lại vang lên. Vi Nhất Tiểu lại xuất hiện, nhưng ngày hôm nay bên mình ông ta còn có Phạm Dao, nhìn thấy thân hình của Phạm Dao càng già càng thêm tiêu tụy, Trương Vô Kỵ bất giác ngậm ngùi, nghĩ đến khi xưa người này phải hủy hoại nhan sắc của mình để nếm tận trong lòng ruột của Triệu Minh, ngộ hầu đem tin cho Minh Giáo, sự gian nguy khổ khổ đó thật làm cho ai nghe thấy cũng phải lấy làm khâm phục.

Chợt nghe Vi Nhất Tiểu nói :

— Hôm nay, 1 ngày chánh thức tuyển chọn Vô Lâm Minh Chủ theo lời giao ước hôm qua, thì mỗi môn phái cử ra một người, vậy chẳng hay vị nào vui lòng đề tiến phong xuất trận.

Câu hỏi vừa dứt, thì trong nhóm Minh Giáo bỗng có một chiếc bóng mờ nhảy sỏ ra...

Khi người này dừng chân đứng lại giữa đấu trường, thì mọi người thấy đều tấm tắc khen thắm:

Thì ra bộ pháp khinh công của người này tuyệt diệu, chỉ trở ra một ngón trụ hình, cũng đủ làm cho chúng anh hùng thấy đều lắc mắt.

Người ấy chẳng phải ai xa lạ, chính là kẻ dẫn đầu trong nhóm Minh Giáo: Quang Minh Tả Sứ.

Hai chân của ông ta vừa đứng vững, tức thì xá chào chung quanh một vòng tròn, đoạn cất cao giọng:

— Kẻ hèn này thật chẳng tự lượng sức mình, nên mới dám cất bước ra đây, thật chẳng có cao vọng muốn làm Minh Chủ Vô Lâm mà chỉ muốn lãnh giáo những thế võ hay của chư anh hùng trong năm châu bốn biển... chẳng rõ có vị nào không chê, xin vào đây chỉ giáo.

Chúng anh hùng hảo hán hồi nào đến giờ vẫn kiên oai của Minh Giáo, phen này thấy Tả sứ thân hành xuất trận khi thế hung hăng, các môn phái nhỏ thì chưa có ai dám đương đầu, còn những môn phái lớn thì hãy còn thái độ thăm dò, chưa dám tung ra những con cờ quyết liệt...

Một bầu không khí nặng nề cơ hồ như nghẹt thở bao trùm lấy cả đấu trường.

Câu nói của Quang Minh Tả sứ chỉ đang phân nửa tâm trạng của ông ta.

Đứng là ở chỗ ông ta thật không có gì cao vọng dám làm Vô Lâm Minh Chủ chỉ vì ông ta biết rõ rằng ngày hôm nay xuất đầu lộ diện tại chỗ này, toàn là những tay cao thủ hiếm thấy trong làng, muốn thủ thắng ngay trong một trận thật là một điều thiên nan vạn nan...

Không đúng là không đúng ở chỗ hẳn chẳng phải muốn lãnh giáo những thế võ hay, mà có ý muốn khuấy rối trận tự trong cuộc tuyển chọn này, ngộ hầu thực hiện một âm mưu rừng rợn...

Giữa khung cảnh nặng nề bỗng có một tiếng ngân thanh thao lãnh lóe cắt lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch. Tiếng ngân này phát ra từ trong phái Côn Lôn làm cho ai nấy thấy đều ngoảnh đầu chú mục về phía đó.

Tiếng ngân chưa dứt, thì trong hàng ngũ tức thì có một chiếc bóng nhảy ra, thoáng đi nhanh như gió, bộ dáng thật ngang ngửa với Tả Sứ Quang Minh.

Người này chưa dừng chân đứng lại, thì người trong nhóm Minh Giáo thấy đều tỉnh thần tỉnh táo, vì rằng người mới xông ra đây chính là một tay cao thủ lầy lùnh trên Côn Lôn Sơn, đã từng giáp chiến với Quang Minh Tả Sứ, đích thị là Hà Hương Thiên Lý...

Trong những người theo chân tả sứ ngày hôm nay, có một số đã từng theo chân Tả Sứ lên ngọn Côn Lôn Sơn khi trước, nên bây giờ thấy mặt Hà Thiên Lý là nhớ ngay.

Thì ra Hà Hương Thiên Lý còn ở trên Thiết Cầm Cự đã từng mục kích Quang Minh Tả Sứ tung hoành ngang dọc, nhưng chưa kịp giao chiến thì Hà Phủ trở về, thật ra trong lòng hãy còn âm ức, nên liền nhảy ra ứng chiến, quyết so tài một trận, dụng tâm là để báo cái thù người này đã vào khuấy rối Thiết Cầm Cự.

Thì ra lúc ấy, Quang Minh Tả Sứ thấy Sứ Hồng Thanh Viên Bình và Hà Phủ đồng xuất hiện nên tìm lời nói khích, dụ Sứ Hồng Thanh ra đi.

Sứ Hồng Hạnh tách khi can trường, dùng sức ít người mà chống lại đông người, trong lúc lâm nguy, may như Viên Bình kịp thời tới nơi giải cứu.

Quang Minh Tả Sứ công vụ chẳng thành khi trở về Diệt Điện Thiên Hồng bị Dương Tiêu quá quật, bắt buộc phải mang hảo thủ đến Hang Châu mà đòi công chuộc tội.

Hà Hương Thiên Lý vừa xuất hiện trước mặt ông ta, nhắc cho ông nhớ lại cái cảnh mình chẳng được thành công mà rút lui khỏi Côn Lôn Sơn... trong lòng bỗng lừng lừng cơn giận.

Trong trí của ông ta nảy lên một ý nghĩ danh ác:

«Ta phải cho mi chết một cách bi thảm trước mắt của chúng anh hùng mới mát bụng ta.»

Còn đang suy nghĩ, thì Hà Hương Thiên Lý đã xá chào, nói:

— Tôi cũng không tự lượng tại hèn, cất bước ra đây xin cao nhân chỉ giáo cho...

Nói đoạn liếc nhanh xuống ống quần của Quang Minh Tả Sứ. Thái độ ấy làm cho Quang Minh Tả sứ nọ khi xưng thiên, thì ra khi Tả Sứ lên Thiết Cầm Cự, vì một chút sơ hở mà để cho chúng đệ tử Côn Lôn với đứt một mảng trên ống quần, giai thoại này chúng đệ tử Côn Lôn thường nhắc nhở để làm trò cười trong khi trà dư tửu hậu.

Điểm nhục nhã này, Quang Minh Tả Sứ luôn luôn ghi nhớ nằm lòng, chỉ chờ có cơ hội là tẩy hận.

Nhưng Tả Sứ vốn là một người tâm địa nham hiểm, trong lòng tuy giận, nhưng ngoài mặt vẫn ung dung...

Ông ta nói :

— Sau khi cách biệt trên Thiết Cầm Cự, những tưởng khó lòng tái hội, không ngờ lại gặp mặt tại nơi đây, thật là vạn hạnh..

Nhưng chỉ nói tới đây thì một tiếng «oong» vang dậy nổi lên, báo hiệu cho trận chiến bắt đầu..

CỐ TÌNH KÉO DÀI TRẬN CHIẾN. KỶ TRUNG TẤT CỐ ĐIỀU BÍ ẨN

Quang Minh Tả Sứ dụng tâm cay độc, âm thanh chỉ vừa cất lên thì thân hình của ông ta lướt tới nhanh như một cơn gió thoảng, mọi người, chưa kịp nháy mắt thì ông ta chỉ đứng cách Hà Hương Thiên Lý chừng nửa trượng mà thôi.

Nào hay đâu thân hình của ông ta hãy chưa đứng vững thì bóng gương trước mặt của mình nổi lên loang loáng...

Thì ra Hà Hương Thiên Lý biết rằng ngày hôm nay Quang Minh Tả Sứ chắc chắn sẽ vũ lộng thần oai trước mặt chúng anh hùng, tất nhiên phải dùng bản môn tuyệt kỹ, vì thế mà ông ta thực hành ngay cái câu « tiên hạ thủ vi cường »..

Vừa thoáng thấy đối phương dấy động thân hình, thì trường kiếm của ông ta tức thì tuốt ra khỏi vỏ.

Phái Côn Lôn chuyên nghề múa kiếm, nên lối xuất thủ nhanh lạ lùng. lại nữa ngày hôm nay mang tuyệt kỹ của bản môn ra khoe trước mặt của chúng anh hùng hào kiệt, thì người thay mặt kia phải vô cùng thận trọng, mới khỏi bị người trong làng võ chê cười.

Do đó mà đòn thứ nhất, Hà Hương Thiên Lý đã chọn một lối xuất thủ phi thường thần tốc, cố ý đặt đối phương nằm trong tình trạng bị động.

Quang Minh Tả Sứ vừa thoáng thấy bóng người nổi lên, thì cương phong đã tạo nên một luồng áp lực, ép vào huyệt Tỏa Hồn của mình.

Nhưng Quang Minh Tả Sứ chỉ khẽ giật mình, tức thì đổi ngay một cái cung bộ.

Lối tránh đòn của một tay cao thủ quả thật tài tình, ông ta chỉ lách khỏi đường gương trong đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Và chỉ trong một cái nháy nháy, thì ngọn Ngân Cầu của ông ta đã nằm trong bẫy tay hữu của mình, đề rồi móc vào phía hông trái của Hà Hương Thiên Lý một đường huyền huyền hoặc hoặc.

Hà Hương Thiên Lý vừa thấy đường gương của mình bất thành thì dưới hông đã nghe gió dấy vào vào, chỉ nghe tiếng gió, ông cũng biết rằng món binh khí cực kỳ lợi hại của Quang Minh Tả Sứ đã xuất chiến.

Muống khoe kho ng tài bộ khinh công của bản phái, Hà Hương Thiên Lý không dùng thanh gương của mình mà chống trả, mà chỉ dùng ngón chân tả làm điểm tựa, nhón gót chân hữu cho thoát lên mặt đất, và xoay nhẹ nửa vòng thân tốc, và nửa vòng đó đã làm cho ngọn Ngân Cầu của Tả Sứ móc vào khoảng không.

Đòn này vừa dứt, thì không ai báo ai, hai người đồng bản lùi ra phía sau ba bốn bước.

Bốn con mắt đồng quắc lên sáng rực, như hai con thú dữ đang ngắm nghía con mồi của mình.

AI cũng biết hai người này ban này vừa xấp chiến đều xử dụng những đòn nhanh nhẹn cốt thủ thắng đối phương nhưng cả hai thầy đều bất toại nguyện, vậy bây giờ họ về vận dụng tuyệt kỹ của bản môn để thủ thắng bằng nghệ thuật.

AI ai cũng đều háo hức, nghĩ rằng hai người này thầy đều là hạt gạo cội của hai môn phái to, nếu một khi mà tận dụng năng lực, thì thật là khoái mắt người xem...

Quả thật sau hai tiếng thét vang trời, thì hai đạo hào quang cả dấy, xoắn tít vào nhau, phi người có nhãn lực cao thâm, không tài nào bắt kịp những động tác của hai đấu thủ,

Vô Kỳ lúc bấy giờ thu hình ngồi sát bên lưng của Hồng Phong chàng nói nhỏ nhỏ vào tai của người trẻ tuổi :

— Người trong phái Côn Lôn đang dùng Bảo Ngọc Kiếm Pháp người trong Minh Giáo thì đang dùng bản môn tuyệt kỹ.. gọi là.. Tuyệt Cầu Thần Kỳ,

Mấy chữ «Bảo Ngọc Kiếm» thì Hồng Phong đã từng nghe chữ vị sư thúc của mình hàng ngày nói đến, nhưng «Tuyệt Cầu Thần Kỳ» thì quả thật từ hồi nào đến giờ chàng chưa nghe nói đến,

Lỗi tai của Hồng Phong thì cứ vênh lên để nghe những lời chỉ điểm của Vô Kỳ mà cặp mắt thì, cứ dán chặt vào hai người đang đấu chiến.

Chàng thấy ánh gương của Hà Hương Thiên Lý bay ra trùng trùng điệp điệp, từ trên trông xuống, thật giống một quả cầu to tướng lấp lánh sáng ngời...

Còn ngọn Ngân Cầu của Quang Minh Tả Sứ thì tiến thoái như thoi ... thêu qua dệt lại trong những đường gương của đối phương trông vô cùng đẹp mắt.

Nếu chẳng có Trương Vô Kỵ nhắc nhở bên tai, để cho chàng thấu đáo những chỗ huyền diệu của võ thuật của hai môn phái này, thì chàng chỉ biết thưởng thức cái "đẹp" mà không lãnh hội được cái "độc" của hai tay đấu thủ.

Chỉ vì nhờ Vô Kỵ cứ không ngớt miệng, giải thích những điểm tấn công thế nào, dùng đòn hư thế nào, dùng đòn thực thế nào, nhất nhất thấy đều thuộc lòng như cháo chảy, nên Hồng Phong xem tới đâu thì thấu đáo tới đó.

Vốn có một nền võ thuật khá vững, nên Hồng Phong vừa xem vừa nghe đến hiệp thứ tám mươi trở lên thì đã lãnh hội được những đường hay thế lạ trong Bào Ngọc Kiếm.

Nhưng xem càng lâu, thì trong trí của chàng bỗng nảy ra một ý nghĩ lạ lùng, chàng hỏi:

— Này, Trương Tiền bối... dường như thắng Quang Minh Tả Sứ gì đó đang cố ý dùng chiến thuật kéo dài...

Vô Kỵ nghe nói, bất giác giật mình, quả thật này giờ trong trí của chàng cũng nảy ra một nghi vấn, tại làm sao hồi mới nhập cuộc thì Quang Minh Tả Sứ lại dùng thế « tốc chiến tốc quyết » mà này giờ lại dùng thế dẻo dai, cố tình kéo dài trận chiến?

Nhưng nghi vấn này không những của Trương Vô Kỵ mà cũng là nghi vấn của Hà Hương Thiên Lý.

Ông ta càng đau chừng nào trong lòng càng thêm bứt rứt xôn xang... Vì rằng đường Bào Ngọc Kiếm của ông ta đã thi thế gan bết mà Quang Minh Tả Sứ cứ trốn tránh mà chẳng chịu giáp công. Hà Hương Thiên Lý vốn tinh thần sáng suốt, biết ngay rằng người này muốn dùng chiến thuật dẻo dai.

Nhưng dẻo dai để làm gì? Kỳ Trung tất có điều bí ẩn.

BÁT DIỆN TẤN CÔNG, ĐỒNG DÙNG TUYỆT KỲ

Trong lòng đã sinh nghi, nên những đường gương của Hà Hương

Thiên Lý ngày càng gấp rút, thỉnh thoảng lại tung ra một đòn độc để kết thúc trận chiến, nhưng lần nào cũng đều bị Quang Minh Tả Sứ biết trước, và dùng một thân pháp nhanh nhẹn lạ lùng tránh khỏi ngay mũi nhọn.

Đấu càng lâu, trong lòng của Hà Hương Thiên Lý càng thêm căm tức, đến hiệp thứ tám mươi trở lên thì bỗng nhiên ông ta cất lên một tiếng ngân thát dài...

Tiếng ngân này vừa đập vào màng tai, của chúng đệ tử Côn Lôn, thì ai cũng biết là Hà Hương Thiên Lý oấp trở đòn độc...

Quả thật... sau khi tiếng ngân vừa mãn, thì thân hình của Hà Hương Thiên Lý đột nhiên lướt chạy như bay.

Tốc độ của ông ta đã nhanh bây giờ càng nhanh hơn nữa trong một cái chớp mắt thì ông đã quay tròn chung quanh thân hình của Tả Sứ như một cơn lốc.

Trong bốn hiệp đó ông ta đã liên tiếp tấn công Tả Sứ hơn hai mươi đòn thế gương của ông ta càng lúc càng nhanh làm cho chúng đệ tử Ngạc Mỹ tinh thần vô cùng phấn khởi.

Nhưng Hồng Phong thì nghe Trương Vô Kỵ chép miệng nói:

— Không khéo mà Hà Hương Thiên Lý nguy to...

Hồng Phong lấy làm lạ, không biết tại sao Hà Hương Thiên Lý đang thắng thế, mà tên Đại ma Đầu này lại bảo rằng nguy to?

Nào hay đâu ý nghĩ của chàng chỉ mới tới đây thì ngọn Ngân Cầu của Tả Sứ trong tình trạng cố thủ, bỗng nhiên bùng lên một vầng ánh sáng vô cùng rạng rỡ...

Vầng ánh sáng vừa hiện lên, thì Trương Vô Kỵ kêu lên một tiếng thát thanh, và giữa đấu trường tức thì vang lên một tràng tiếng khua nghe rang rảng...

Hai môn binh khí của hai người tức thì va chạm vào nhau vô cùng mãnh liệt, và Hà Hương Thiên Lý trong lòng lúc bấy giờ hoang mang tột độ, vì lẽ ông ta đang quay tròn đối thủ của mình tung ra một đòn gọi là Bát Diện Tấn công...

Bát Diện Tấn Công như cái tên của nó nghĩa là quay tròn chung quanh tám hướng của đối phương, đoạn dùng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn tấn công khắp tứ bề.

Trong những bóng gương trùng trùng điệp điệp, có thể là hư thế mà cũng có thể là thực thế... hư hư thực thực biến ảo khôn lường, nếu là một kẻ tay non, thì sẽ sa cơ ngay giữa rừng gương giáo, nếu là một

sát thủ vô cùng lợi hại, mà người trong phái Côn Lôn chưa gặp phải trường hợp nguy nan chẳng ai mang ra xử dụng...

Nhưng nào ngờ đầu đòn sát thủ này chỉ tung ra một nửa, thì ngọn Ngân Cầu của Tả Sư cũng đột nhiên dấy động...

Mỗi một đòn chống trả của Quang Minh Tả Sư thấy đều móc ngược một cách lạ lùng, cứ mỗi cái móc như thế thì hai món binh khí lại va chạm vào nhau

Mà hề vừa va chạm vào nhau thì Tả Sư lại vận nhẹ binh khí của mình một cái.

Mỗi cái vận của ông ta là mỗi lần làm cho thanh trường kiếm trong tay của Hà Hương Thiên Lý lại suýt tuột ra khỏi bàn tay mà rơi xuống đất...

Thì ra món binh khí Ngân Cầu, trông ra thật bình thường và khó coi, nhưng thật ra lại là một món binh khí chuyên sáng chế ra để khắc chế những người, dùng gươm,

Đầu đuôi chỉ vì Dương Tiểu Giác Chữ nhận thấy trong làng võ những người dùng gươm thấy đều thuộc hàng cao siêu huyền diệu.

Trong những môn phái to nhất Trung Nguyên thì phái Vô Đương cũng thiện nghệ về nghề múa gươm... ngoài ra phái Nga Mi phái Côn Lôn cũng đều nhờ múa gươm mà nổi tiếng.

Vì thế cho nên ông ta chuyên huấn luyện một người dùng món binh khí lạ lùng để chống lại những người cầm gươm.

Cứ mỗi lần thấy lưỡi gươm của đối thủ chém ra thì ngọn Ngân Cầu lura cho thanh gươm chém lọt vào giữa lòng Ngân Cầu đoạn lật ngang một cái cực kỳ nhanh nhẹn, nếu kẻ cầm gươm là một người non tay, thì sẽ bay mất vũ khí trong tay ngay giữa trận.

Đó là phép Thần Cầu đoạt kiếm vô cùng lợi hại mà Tả Sư này giờ chưa dùng vì chưa gặp thời cơ.

Này giờ thấy đường gươm của Hà Hương Thiên Lý ra chiều gấp rút, rõ ràng là phạm vào điều đại kỵ của người luyện võ, ông ta lòng mừng khắp khối nghĩ rằng thời cơ đã đến...

Thế rồi Hà Hương Lý ra đòn Bát Diện Tấn công và Quang Minh Tả Sư tức thì dùng ngay tuyệt kỹ.

Khí còn ở trong Biệt Điện Thiên Hồng, Quang Minh Tả Sư mang đòn này ra thao dợt, mười lần thì đã có chín lần thành công mỹ mãn, những tay đối thủ cầm gươm của ông ta hề gặp đòn Thần Cầu đoạt kiếm không rơi vũ khí cũng phải gãy gươm nơi giữa trận tiền.

Nhưng bây giờ đối thủ của ông ta là một tay cao thủ của Côn Lôn Phái, nên miễn cưỡng chống trả cầm cự với ông ta mà trường kiếm không rơi.

Chỉ có khi mỗi lần Ngân Cầu bề ngang một cái thì trơn của thanh gươm tức thì ngưng trệ, đây là một việc lạ lùng mà Hà Hương Thiên Lý chưa bao giờ gặp.

Hai món binh khí càng va chạm chừng nào, thì trong lòng của Hà Hương Lý càng kinh mang chừng nấy, vì rằng cứ mỗi lần ngân Nga, Cầu bề ngang một cái thì ông ta lại gặp phải một luồng nội lực hùng hồn thâm hậu, cứ tràn sang mãi...

Biết nguy, ông ta vừa định biến đòn thay thế, nào hay đầu ông chưa kịp thay đòn Bát Diện Tấn Công thì ngọn Ngân Cầu của Tả Sư sau một cái bề ngang thần tốc, làm cho thanh trường kiếm của đối phương lệch lạc, tức thì thừa thế móc một đường ác liệt vào hông phía trái của đối phương...

NGƯỜI LUYỆN VÔ THẤY CUỘC SO TÀI NHƯ LÂN THẤY PHÁO

Hà Hương Thiên Lý suýt nữa bị, bề rơi thanh trường kiếm chưa kịp định tinh tinh thần, thì dưới hông của mình gió dấy rào rào tinh thể hết sức hiểm nguy...

Trong tình trạng đó, ông ta chỉ còn cách thoát mình lại, và một tiếng 'toạt' như xé lụa vang lên, vật áo của ông ta đã bị móc rách đi một mảnh...

Nhưng cũng chính vào lúc đó thì trước mặt của Tả Sư cương phong nổi dậy, một vật cứng rắn vùng hiện ra lù lù, đâm vào vào giữa trán của ông ta...

Hết sức kinh mang, Quang Minh Tả Sư vội vàng rạp đầu né tránh, nhưng vật này tức tốc thay chiều đổi hướng, bám sát theo như bóng với hình...

Trong một cái nháy mắt, có một tiếng 'bốp' nho nhỏ vang lên trước mặt của Quang Minh Tả Sư, đom đóm nổ đay trời, mắt hoa đau vằng...

Thì ra Quang Minh Tả Sư ban này dùng một đòn Thần Cầu Đoạt Kiếm bề ngang lưỡi gươm của đối phương, ông thoáng trông thấy lưỡi gươm của Hà Hương Thiên Lý bị cái bề của mình tức thì lệch lạc, cơ

hồ tuột khỏi lòng bàn tay, trong dạ cả mừng, mới tung liền theo tay một sát thủ, làm cho đối phương phải rách một mảng áo...

Nào hay đâu Hà Hương Thiên Lý thấy mình thua một đòn, lợi dụng cái thua ấy mà làm một việc tày trời!

Thanh gươm của ông ta vừa lệch, tức thì thừa thế trở nhanh đốc gươm, đập bổ một đường vào giữa trán của Quang Minh Tả Sứ.

Đây chỉ là một lối trả đòn tùy cơ ứng biến, chứ chẳng theo khuôn phép nào hết, thành ra Quang Minh Tả Sứ trong lúc mừng thầm phải lãnh một đòn chất chứa...

Thế là đôi bên lại ở trong cái thế cầm đồng ngang ngựa, nhưng lần này cả hai thấy đều xuất khí xung thiên, những thế võ không còn e dè cẩn trọng như khi xưa nữa, mà cả hai đều tung ra những đòn cay nghiệt liều mạng để hạ đối phương...

Thế là hai chiếc bóng mờ lại xoắn tít vào nhau và lần này thì Trương Vô Kỵ muốn giải thích những thế võ kia cũng không còn kịp nữa...

Trong nháy mắt, hai người đã trao đổi cùng nhau hơn ba mươi hiệp toàn là những đòn cay cú...

Chung quanh đấu trường, những tiếng hoan hô vang lên từng chập làm cho Hồng Phong vô cùng nôn nóng, tay chân của chàng ngứa ngáy không yên...

Trương Vô Kỵ biết rằng người luyện võ mà thấy cuộc so tài thì có khác chi như lần thấy pháo...trong lòng của chàng nghĩ thầm:

«Phải chi có dịp nào thuật tiện, ta cũng cho Hồng Phong xuất chiến một lần cho hả...»

Còn đang suy nghĩ, chợt nghe hai tiếng hét vang lòng ở dưới kia. Định thần nhìn kỹ, bất giác kinh hoàng...

Thì ra hai đấu thủ sau khi xáp lá cà cận chiến, va chạm với nhau bằng một đòn nảy lửa, bây giờ thấy đều thối lui...

Hà Hương Thiên Lý đứng cựa chân mày, gươm gươm nhìn đối phương không chớp mắt...còn Quang Minh Tả Sứ thì đôi mắt đỏ ngầu, toát ra những tia lửa căm hờn nhìn Hà Hương Thiên Lý...một dòng máu thấm từ trên chỏm vai của hắn ta chảy xuống xuống ròng ròng...

Phần Hà Hương Thiên Lý thì cũng chẳng được vẹn toàn, một ống tay áo của ông ta đã bị ngọn Ngân Cầu móc rách, từ nơi khuỷu tay có một dòng máu thấm chảy dài xuống đốc kiếm trông thật là đáng sợ...

Lúc bấy giờ, hai người chỉ đứng cách nhau chừng hơn một trượng

mà thối lui, bỗng thình lình... hai người đồng một lượt dẫm chân trên mặt đất, hai tiếng hét lại nổi lên, và hai bóng người đồng lượt tới...

Thanh trường kiếm trên tay của Hà Hương Thiên Lý bấy giờ đâm ra một đường chênh chếch, chiếu đúng vào huyết khuyết bồng trên vai của đối thủ...

Ngân Cầu của Quang Minh Tả Sứ vừa vẽ ra được nửa cái vòng tròn tức thì quay lại...lừa cho được thanh trường kiếm lọt vào trong của mình...

Hồng Phong đoán chừng Hà Hương Thiên Lý không tài nào dám thắng tay xử dụng luôn thế võ của mình...nào hay đâu thanh trường kiếm của ông ta như một con ngựa mê cương thắng đường tiến tới...

Hồng Phong khẽ rú lên một tiếng nho nhỏ, vì chàng biết rằng đường gươm này mà chém thắng thì tức khắc sẽ bị Quang Minh Tả Sứ bẻ ngang, và vũ khí thật khó mà bảo toàn cho nổi...

Quả thật như sự ước đoán của Hồng Phong, thanh Ngân Cầu nháng lên một cái, tức thì có một tiếng rắc nho nhỏ vang lên

Thanh trường kiếm của Hà Hương Thiên Lý tức thì vượt khỏi tay của ông ta...

Phen này thì, đến lượt Vô Kỵ kêu lên hai tiếng nho nhỏ và rồi hai bảo tay của Hà Hương Thiên Lý bằng một tốc độ kinh hồn, bằng một thủ pháp khéo léo vô song, tước ngang ngọn Ngân Cầu một đòn dữ dội...

CẢ GAN DÙNG ĐÒN 'LƯƠNG BẠI CẦU THƯƠNG'

Thì ra này giờ Hà Hương Thiên Lý cũng bị ngọn Ngân Cầu này làm khó dễ, bây giờ suy đi nghĩ lại tìm ra một cách thí thân

Ông ta lừa cho đối phương bẻ ngang Ngân Cầu tức thì buông ngay lưỡi trường kiếm của mình để rồi tước ngược lại vũ khí của đối phương...

Lối đời đòn của Hà Hương Thiên Lý quả nhiên kiến hiệu bị người này dùng một đòn Tay Trắng Đoạt Gươm Vàng tước ngọn Ngân Cầu làm cho Quang Minh Tả Sứ kinh hoàng khủng khiếp.

Nếu tình trạng này không được kịp thời cứu vãn, thì Hà Hương Thiên Lý sẽ cầm lấy Ngân Cầu và Quang Minh Tả Sứ sẽ còn hai bàn tay trắng...

Nào chịu lép vế, Tả Sứ dụng tâm thật là cay độc, ông ta giả vờ bỏ bộ đề cho Hà Hương Thiên Lý bước lấy Ngân Cầu của mình...

Vũ khí vừa lọt qua tay của Hà Hương Thiên Lý, tức thời Quang Minh Tả Sứ thét lên một tiếng rợn người khoát nhanh hai bàn tay tước ngược trở lại..

Lối phản công của Tả Sứ thật là cay độc. ông ta lừa cho Hà Hương Thiên Lý đang hồi bàng hoàng đắc ý rồi mới xuống tay, cho nên tình thế khảm trương thập bội, làm cho Hà Hương Thiên Lý thật khó lòng trốn tránh, từ phải phải giao trả vũ khí trở lại cho chủ nhân của nó.

Nhưng Hà Hương Thiên Lý bây giờ đang nằm trong tình thế côi cộc, nào dám buông Ngân Cầu cho lọt vào tay của đối thủ...

Trong phút nguy nan, trong trí của ông ta vùng thoáng hiện một ý nghĩ vô cùng táo tợn...

Chờ cho hai bàn tay của Tả Sứ vừa tiếp xúc với ngọn Ngân Cầu, tức thì năm ngón tay của ông ta thò phắt ra bấu chặt lấy năm ngón tay của đối phương.

Ngọn Ngân Cầu tức thì rơi xuống mặt cát, vang lên một tiếng khô khan, nhưng không một người nào thò cánh tay còn lại nhặt lên...

Vì rằng mười ngón tay trên hai bàn tay của hai người bây giờ đang bấu chặt vào nhau; cả hai đều toát ra một nội lực quyết hủy diệt năm ngón tay của đối thủ...

Toàn thể khán giả nãy giờ nín hơi mà xem chiến, bây giờ bỗng họ reo ầm 1, làm chấn động cả một vùng vì họ thấy hai bàn tay của đối thủ dán chặt vào nhau thẳng bại phân biệt ngay trong chớp mắt.

Bên phía chúng anh hùng hào kiệt thì, hoan nghênh cổ vũ cho Hà Hương Thiên Lý, còn bên phía lực lâm cường đạo Minh Giáo và cánh Hạ Hầu Vô Giải thì cổ vũ cho Quang Minh Tả Sứ.

Thế rồi trong một cái nháy mắt, hai tay cao thủ của hai môn phái tức thì xuống một cái Chao Mã Tầm bao nhiêu nội lực trong cơ thể thảy đều dồn hết ra ngoài năm đầu ngón tay...

Hồng Phong tuy đứng ở một nơi khá xa, nhưng cũng nghe thấy từ trong cơ thể của hai người phát ra những tiếng (răng rắc) đó là tiếng chuyển động của những khớp xương khi dùng sức quá mạnh.

Những tràng pháo tay nổi lên như trời long đất lở, rồi từ từ lắng dịu xuống...

Trong nháy mắt, toàn thể đều trường lại im lặng hoàn toàn ai nấy cũng đều nín hơi chờ xem kết quả...

Hồng Phong trông thấy Quang Minh Tả Sứ râu tóc thảy đều dựng ngược, mồ hôi trán từ từ vã ra ướt cả vầng trán...

Còn Hà Hương Thiên Lý thì cặp mắt lim dim như người nhập định tham thiền nhưng những đường gân trên mặt của ông ta thảy đều nổi lên gần bằng chiếc đũa... từng giọt mồ hôi... từng giọt mồ hôi, nổi theo chòm râu đen mượt của ông ta rơi xuống mặt cát.

Hà Hương Thiên Lý cảm thấy bàn tay của mình dường như hòa hợp với bàn tay của đối phương thành một khối, muốn tách rời cũng không thể nào tách rời cho nổi...

Từ phía bàn tay của Đối phương lại có một nguồn nội lực tràn sang liên miên bất tuyệt, có lúc ồ ạt như sóng vỗ ngoài khơi, có lúc trầm hùng như suối ngầm trong lòng đất, ông chống trả chừng nào trong lòng càng thêm hãi kinh chừng nấy...

May ra Hà Hương Thiên Lý vốn là một tay chuyên luyện nội gia khí công của phái Côn Lôn nên mới có thể chịu đựng lâu dài như thế này, nếu đổi cho một người, khác đứng vào trường hợp của ông ta, thì chắc đã thua to trong buổi ban đầu.

Tàn thêm chừng nửa nén hương thì hai người lần lần đuối sức Hà Hương Thiên Lý nghe thấy hơi thở của đối phương bắt đầu nặng nề, nhưng khí lực của mình cũng bắt đầu mòn mỏi...

Trong tình trạng này, bất cứ người nào cũng đều phải đặt mình trong tình trạng chỉ có tiến mà không có lui...

Giữa lúc nguy nan bỗng trong trí của Hà Hương Thiên Lý bừng lên một quyết định, ông ta nghiêng răng kèn kẹt, còn lại bao nhiêu hơi sức thảy đều dồn hết một lần ra tận năm đầu ngón tay...

Trong bầu không khí im lặng đến rợn người, hàng muôn hàng nghìn khán giả bỗng nhiên bưng tĩnh vì hai tiếng thét nào nùng mà thâm hậu xé nát không gian.

Dưới chỗ bốn bàn chân của hai người đang đứng bỗng thì lạch bịch cuộn lên mù mịt vì bốn bàn chân của hai tay cao thủ thưng thừa nhất tề đẩy động.

Một tiếng 'rắc' vang lên.. và khi hai người thối lui thì hai bàn tay thảy đều ứa đầy máu thắm.

Những người lau mắt, thấy đồng trông thấy mười ngón tay của hai người đồng cào cào lẫn nhau, làm cho thịt da be bét máu hồng thắm ướt cả hai tay.

Trong chỗ máu hồng... người ta lại thấy lộ ra vài móng tay trắng hếu.. thì ra cả hai vì dùng sức quá mạnh, nên gây thương tích nặng nề

cho đối phương làm cho toét da đi sâu tới xương trông thật là khủng khiếp.

Hầu hết khán giả đều cho rằng họ sẽ dừng tay chiến đấu vì, thương tích đã quá nặng nề, nào hay đau chân thối lui hẳn chưa đứng vững, thì họ lại trở tới xáp chiến với nhau như hai con bò đang cơn cuồng nộ.

THÍ THÂN LIỀU MẠNG ĐỐI ĐÒN CÙNG NHAU

Hai bàn tay của đối phương tuy đã thí thương, máu đào hòa trong xương trắng, nhưng họ vẫn tung ra những ngón chưởng vô cùng quyết liệt, thí thân để thủ thắng.

Cứ mỗi lần hai bàn tay của họ va chạm vào nhau thì lại vang lên những tiếng "bùng" kinh khiếp... và không ai bảo ai nhưng hai người đồng dùng dùng bàn tay thọ thương mình để đâm huyết.

Quang Minh Tả Sử vốn là một người chuyên nghiên cứu về huyết đạo, nên so với Hà Hương Thiệu Lý là một cao thủ của phái Cộn Lôn lại chuyên nghề đâm huyết thật là kỳ phùng địch thủ, làm cho những người sành về huyết đạo có mặt tại đây thấy đều tấm tắc khen thầm...

Bàn tay tả của Quang Minh Tả Sử tấn công ồ ạt bao nhiêu, thì bàn tay của Hà Hương Thiệu Lý dù đang mềm mòng bấy nhiêu rõ ràng hai người đã hòa hợp binh khí của mình vào bàn tay bằng xương thịt.

Giao chiến với nhau một cách hỗn loạn như thế hơn năm mươi hiệp, thì tốc độ động tác của Quang Minh Tả Sử thình lình chậm lại.

Nhưng tốc độ càng chậm chừng nào thì nội lực càng tăng gia chừng nấy, bất cứ một đòn nào bên tay tả của ông tung ra thấy đều mang theo một sức mạnh nghìn cân, cuộn lên những luồng kinh phong lăm lăm...

Hà Hương Thiệu Lý biết rằng đối phương sắp sửa tung ra một âm mưu vô cùng ác độc.. nên buông ra một tiếng cười nhạt rồi tốc độ của ông ta thình lình trái ngược với đối phương, nghĩa là càng đấu chiến chừng nào thì càng nhanh chừng nấy...

Cuộc đấu chiến một nhanh một chậm nầy thật là một chuyện kỳ thú trong võ lâm, và rồi cuộc chiếu bóng của Hà Hương Thiệu Lý trở-

nên mờ ảo khôn lường, còn chiếc bóng của Quang Minh Tả Sử thì vững vàng như một ngọn núi thái sơn.

Hồng Phong chợt nghe Trương Vô Kỵ thở dài chép miệng, nói :
— Hồng Phong... hãy coi chừng.

Đã biết ý của Trương Vô Kỵ nên Hồng Phong vừa thoáng nghe là tập trung hết tinh thần ý chí chờ xem sự biến chuyển của chiến cuộc ra sao.

Chàng chưa kịp thở được vài hơi thở thì Hà Hương Thiệu Lý thình lình bước xéo ra một bước...

Hồng Phong giật mình đánh thót, phàm người luyện võ, chú trọng bước đi nhiều hơn là thế đâm đá ở hai tay, bước đi có đúng khuôn phải phép, thì dù cho hai bàn tay của mình không thể tấn công cũng có thể thoát ra khỏi vòng nguy hiểm.

Đang này cái bước xéo của Hà Hương Thiệu Lý thật hoàn toàn vượt hẳn ra ngoài khuôn phép...

Thế rồi một việc đột biến lại xảy ra...

Hà Hương Thiệu Lý này giờ tái qua trên trăm hiệp mà không bao giờ dùng tay tả của mình đâm một huyết nào, nhưng bây giờ bỗng nhiên dùng bàn tay tả sa đâm vào một loạt ba ngón liên hoàn...

Ba ngón tay này, một đâm vào huyết Dương Bạch trên đường Túc Thiếu Dương Đâm Kinh, một đâm vào huyết Thần Phong trên đường Túc Thiếu Âm Thần Kinh, một đâm vào huyết Thiệu Hối trên đường Tiểu Trường Kinh...

Ba vị trí này ở ba chỗ cách xa nhau, lại nằm trên những đường kinh lạc đất đồng, làm cho Quang Minh Tả Sử nhất thời luống cuống...

Chính vào lúc tinh thần của ông ta đang hồi hồi hoang mang thì...

Hà Hương Thiệu Lý bỗng đột nhiên vung mạnh bàn tay của mình, bàn tay đang đâm đi như một mũi tên, vồ thẳng vào giữa mặt của Quang Minh Tả Sử một chưởng kinh hoàng...

Trong mấy nghìn khán giả, ngoài Trương Vô Kỵ và một số cao thủ đếm được trên đầu ngón tay là biết Hà Hương Thiệu Lý sẽ dùng phương pháp táo bạo này, ngoài ra không ai được rõ.

Cho đến người trong cuộc là Quang Minh Tả Sử cũng phải hồn xiêu phách lạc.

Vì ông là người biết rõ hơn ai hết, rằng bàn tay đang bị thương kia bây giờ đang hoành hành dữ dội, gần cốt rã rời, dùng để đâm huyết chỉ là một phương sách miên cưỡng mà thôi, chứ trăm nghìn lần không thể dùng để xuất chưởng.

Nào hay đâu Hà Hương Thiên Lý biết mình khó nổi sinh toàn nên liều mạng thí thân...

Còn bao nhiêu hơi tàn, ông ta thấy đều dồn hết vào bàn tay cơ hồ mất tri giác ấy...

Năm ngón tay dường như rũ liệt của ta khi được truyền vào nội lực thì rắn như sắt, cứng hơn đồng...

Bàn tay đó bắt thân võ mạnh vào mặt của Quang Minh Tả Sứ vang lên một tiếng 'bốp' khô khan rùng rợn...

Trước mặt của Quang Minh Tả Sứ, đóm đóm nở đầy trời mắt hoa lên, đầu choáng váng...

Trong một giây ngắn ngủi đến tột cùng, Tả Sứ ứng biến nhanh không thể tưởng, tiếng 'bốp' kia dư âm chưa dứt, thì thân hình của ông ta rướn tới một bước, dùng ngay đòn độc trả cho đòn độc, tay tả thò nhanh ra bề cổ đối phương, trong lúc đó thì bàn tay thọ thương của ông ta trực nhập Trung Cung tống một quyền thẳng cánh vào giữa ngực của Hà Hương Thiên Lý...

Trót nghìn khán giả còn đang bàng hoàng vì tiếng 'bốp' của Hà Hương Thiên Lý gây ra, thì một tiếng 'bùng' kinh khủng lại vang lên nối tiếp.

Thế rồi thân hình của hai người lão đạo như hai con diều trướng têu ở giữa lưng trời, lượn qua lượn lại chừng hai vòng thì khuy xuống.

Trương Vô Kỵ thuở một hơi dài áo nảo... và dưới kia thể xác của hai người thấy đều nằm im không cử động...

Nguyên nhân chỉ vì hai đòn này là hai đòn tập tung hết công lực của hai đối thủ, không khác chi một ngọn nến bùng lên trước khi sắp tắt nên công lực mạnh mẽ phi thường... đồng thời cả hai đều lãnh đòn trọn vẹn, cho nên tức thì bất tỉnh nhân sự, không còn tri giác gì nữa.

MỘT CỬA ÀI KHÓ QUA NHẤT TRONG CUỘC ĐẤU CHIẾN QUẦN HÙNG

Từ trong hai nhóm người của hai đấu thủ, có nhiều chiếc bóng tức khắc nhảy sỏ ra, cùng đó xóc xóc không hề của người bên mình lùi về bên trận...

Một hồi 'cồng' trầm thiết vang lên, báo hiệu rằng trận chiến tạm thời chấm dứt...

Đa số chúng anh đang bàng hoàng, không biết trận chiến kinh hoàng vừa qua, kết quả ai là người chiến thắng...

Mọi người đang bàn tán xôn xao bất quyết, có ý trông cho Nhất Tiểu phán đoán hơn thua bằng nhiên từ trong nhóm của Hạ Hầu Vô Giải có một người lướt ra giữa trận tiền.

Đòn chưởng người ấy đứng chân đứng lại, không một người nào là chẳng hồi hộp kinh tâm...

Vì rằng con người xông ra giữa trận, có ý khiêu khích chúng anh hùng đó, đích thị là nhân vật ai ai cũng đang chú mục: Hạ Hầu Vô Giải!

Người này mặc dù ẩn cư một thời gian khá lâu, nhưng kẻ hậu sinh phần đông thấy đều không biết mặt nhưng hôm qua hẳn đã xuất đầu lộ diện, hồi hôm này chúng anh hùng lại tụ họp nhau bàn tán xi xào ngày hôm nay ông ta ngang nhiên xuất hiện giữa trận tiền, nên tức khắc gây ra một luồng cảm xúc mạnh trong đám đông.

Rảo mắt nhìn quanh một vòng, Hạ Hầu Vô Giải hiu hiu tự đắc nói rằng:

— Ha ha... một chưởng đòi lấy một quyền, làm cho cả hai xẩu hổ thấy đều nhất sinh thấp tử... vậy các vị anh hùng bảo hán nào chẳng chê kẻ hèn này tuổi cao tác lớn, xin dời gót ra đây chỉ bảo cho vài đường...

Tiếng nói của hắn vừa vang lên, thì làm cho một số ít thấy cảnh 'xóng to gió lớn' càng thêm kinh hãi, vì rằng âm ba của người này cực mạnh, mặc dù chỗ chúng anh hùng đang đứng là một khoảng đất mênh mông bát ngát lại có trên nghìn người đang xôn xao bàn tán, thế mà tiếng nói của hắn át cả những tiếng vang động ấy, chui vào tai của mọi người, nghe rõ mồn một...

Chư vị cao tăng trong phái Thiếu Lâm, phần đông thấy đều cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, chư vị đạo sĩ trong phái Võ Đang thì lại vênh mặt nhìn trời, trong trí của họ thấy đều đang quay cuồng một ý nghĩ, rằng Hạ Hầu Vô Giải đây mới thật là một cửa ải khó qua nhất trong cuộc hội chiến quần hùng này.

Vậy bất cứ một người nào bước ra ứng chiến đều phải chắc ăn mười phần, hễ kỳ khai thì phải đắc thắng, nhược bằng thủ hòa như cặp Hà Hương Thiên Lý, Tả Sứ Quang Minh thì càng thêm rắc rối về sau Hồng Phong liếc mắt nhìn sang Trương Vô Kỵ chợt thấy sắc diện người này hiện lên những nét đăm chiêu lo lắng.

Thì ra trong thâm tâm của Trương Vô Kỵ bây giờ cũng tràn ngập một mối lo âu, trong lòng chàng miên man suy nghĩ :

«Ta đã xem qua công lực của thằng đồ đệ của nó, đồ đệ mà còn hạ nổi Tinh Tâm, thì sư phụ công lực tất nhiên cao siêu hơn biết mấy... xem tình trạng này thì thật trong Thiếu Lâm và Võ Đang khó tìm cho ra đối thủ... nếu ta xuất đấu lộ diện xong ra ứng chiến, thì may ra có thể hạ nổi thằng này sau khi giao đấu ngoài bốn trăm hiệp...!»

Còn đang chần chờ suy nghĩ tới đây, thì chợt nghe đằng hướng Tây Bắc có một chuỗi cười rang rang cất lên, và từ trong đám đông có một người cao lêu nghêu từ từ bước ra từng bước một tiến thẳng về phía Hạ Hầu Vô Giải.

Vô Kỵ cao mày, bói, lẽ chẳng thấy đây là một lão gia tuối ngoài lục tuần, râu tóc đã bạc phơ, bước đi loạng choạng như một người không biết võ, sắc mặt tầm thường, chẳng thuộc một môn phái nào cả.

Người này còn cách năm trượng nữa, thì từ trong đám khán giả tức khắc có người hô lên :

— Hoan nghinh Võ tiền bối xuất trận...

Câu này vừa vang lên thì trong đám đông tức khắc có nhiều tiếng kinh dị, vì rằng họ vừa nghĩ ra lão già này chính là Võ Thắng, người có biệt hiệu Lư Sơn Nhất Độc.

Một phần đông khán giả biết rõ lai lịch của Võ Thắng đều thăm nghĩ :

Lấy độc công độc, thật là thượng sách...

Thì ra Võ Thắng đây là một lão già chuyên sống về nghề lục lâm cường khấu, không thuộc một môn phái nào cả, ông ta hùng cứ một giải Lư Sơn, nhờ tài đánh độc mà người trong vùng thấy đều nể sợ...

Ông ta nghe đồn Hạ Hầu Vô Giải là một người lừng danh về nghề đánh độc nên quyết tâm so tài một trận.

Trương Vô Kỵ lúc bấy giờ cũng nhận ra trong ánh mắt của lão già họ Võ này tỏ ra một thứ ánh sáng xanh dờn, đó là dấu hiệu báo cho người ta biết trong cơ thể của lão ta có tiềm tàng một thứ chất độc vô cùng mãnh liệt...

Hạ Hầu Vô Giải là người trong nghề này, thoáng trông thì đã nhận ra ngay...

Võ Thắng đi loạng choạng thêm năm ba bước nữa rồi bỗng nhiên dừng chân đứng lại.

Ông ta vừa trụ hình, thì trong đám lục lâm lại có nhiều tiếng hoan hô cổ vũ, thì ra ban này lão ta đi bằng những bước đi yếu ớt bao nhiêu thì bây giờ cái thể trụ hình của lão lại đảo bấy nhiêu.

Lão cả cười, nói thẳng vào giữa mặt của Hạ Hầu Vô Giải :

— Kể bất tài là Võ Thắng, nghe đồn Tôn huynh đây nghề thuốc tại tỉnh, nên ngửa nghề mả ra đây lãnh giáo, vậy xin tôn huynh nói tay cho...

Hạ Hầu Vô Giải nhếch mép mỉm cười nói :

— Không dám...

Chỉ có nói được hai tiếng này thì lỗ mũi của ông ta thoáng ngửi thấy một mùi kỳ lạ...

Biết nguy... nhưng trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn trừng trừng vào mình. Hạ Hầu Vô Giải ngoài mặt vẫn điềm nhiên như chẳng có việc gì xảy ra. kỳ thật ông ta tức thì nín thở, trong lòng cảm tức nghĩ :

«Thật ta không ngờ nó lại xuống tay như thế này.»

Đoạn ông ta trợn mắt quát :

— Thôi đừng nói dài dòng... đi !

Dứt lời... trở tới một bước, tổng ra vùn vụt ba chiêu liên hoàn.

Tuy gọi rằng ba chiêu, nhưng kết hợp với nhau vô cùng chặt chẽ, cơ hồ dính liền với nhau thành một khối... tốc độ nhanh đến mức vượt ra ngoài vòng tưởng tượng...

DÙ NÁT THÂY VÌ ĐẠI NGHĨA, CŨNG CHẴNG DÁM NỀ HÀ !

Võ Thắng vừa nghe thấy trước mặt của mình gió lạ nổi lên, tức thì trần mình né tránh, nhưng không tài nào tránh thoát, ông ta chỉ gắng gượng né được hai đòn, thì đòn thứ ba đã vòng ra sau lưng tổng thẳng vào con đường Đốc Mạch.

Một luồng đau nhức tức tốc tràn vào xương sống, của mình, làm cho toàn thân rủ rột, ngã quỵ ngay xuống.

Người ta nghe thấy lão trút một hơi dài nặng nề, đôi mắt trợn trừng dờ dỏi xuôi tay nhắm mắt, vĩnh biệt với cuộc đời.

Thì ra ban này lão ta vốn biết Hạ Hầu Vô Giải là một tay kiệt liệt nên quyết tâm hạ người trong một đòn sấm sét chẳng kịp bưng tai.

Lão ta ý mình mới luyện được một đòn (khí công) lợi hại, giết người trong chớp mắt.

Muốn sử dụng môn khí công này, trước hết cần phải nhậm một viên thuốc vào miệng, đoạn thừa cơ đứng gần đối phương thở một hơi dài vào mặt, tức thì tới tâm mặt mũi, thất khiếu đỏ máu mà chết.

Môn khí công này trong mấy tháng nay ông đã mang ra ngẫm xem, hề bách phát thì bách trúng, thật là hiệu nghiệm vô song.

Nào hay đầu Hạ Hầu vốn là một người trong nghề này, thoáng nghe mùi la thì đã nín thở, nên chất độc không xâm nhập vào cơ thể.

Trong lòng cảm tức vì người này thắng tay đối với mình lại muốn thừa dịp này ra oai với chúng anh hùng hào kiệt, làm cho mọi người phải khiếp vía, nên Hạ Hầu Vô Giải liền tung ra một đòn tối độc...

Trong những ngày nằm trong Kim Hô Ôn Tuyền, Hạ Hầu Vô Giải đã suy ngẫm ra ba thể võ liên hoàn cực kỳ hung ác,

Ba thể võ này nằm chung trong một đòn, không thể tách rời ra được. Thể thứ nhất thuộc về 'công thể' bắt thân tung ra một đòn mãnh liệt, vật bất sự bên nhọn của đối phương.

Thể thứ nhì thuộc về 'thư ảo' cốt tạo ra những thanh thế hư không, làm cho đối phương phải rối tay hoa mắt...

Thể thứ ba thuộc về 'thực độc', thừa lúc đối phương hoang mang, tung ra một luồng chưởng phong mà sức công phá của độc được phát thường mãnh liệt...

Sư bố trí của thể võ Tam Phụng Triều Thiên này kín đáo liên lạc như thế, hèn chi Vô Thắng chỉ trúng một đòn thì tức khắc qui thiên.

Cái chết của Vô Thắng gieo vào lòng người xem vô một mối nghi ngờ, ai cũng không biết Hạ Hầu Vô Giải đã dùng một chất độc được mệnh như thế nào mà chỉ với một đòn thì đối phương phải chết một cách bí hiểm?

Phân Trương Vô Kỵ nhờ trên cao nhìn xuống nên trông thấy rõ ràng ông ta chết vì thể võ thứ ba.

Và lại chết tức tốc như thế, thì chắc chắn trong luồng chưởng phong kia có chất độc. Chẳng vừa lấy hơi vào, định tung mình nhảy xuống, trò Cờ Không Đại Nã Di nhồi tên này một trận thất điên bát đảo, ngỗ hầu lấy lại thể diện cho quần hùng...

Nào ngờ đầu đường hơi của chàng lấy vào chưa trọn, thì từ trong hàng ngũ của Thiếu Lâm Đại Phái có một tiếng ngân trầm hùng nổi dậy...

Tiếng ngân này vừa cất lên thì ba bên bốn bề, tiếng vỗ tay nổi lên hòa lẫn trong tiếng hò reo như trời long đất lở, vì ai

nấy cũng đều biết rằng Thiếu Lâm Đại Phái đã có người xuất hiện rồi đấy.

Ghê thay cái chỗ huyền diệu của võ học, tiếng vỗ tay của hàng ngàn người huyền não dương ấy mà không tài nào át nổi tiếng ngân trầm hùng kia.

Tiếng ngân vừa dứt tức thì trong đám nhân tằng, có một chiếc bóng bay ra, bộ pháp lả lướt nhẹ nhàng thật không hổ là cao thủ.

Không chờ cho người này dừng chân đứng lại, cứ nghe hơi ngân cứ trông bộ pháp. Trương Vô Kỵ cũng biết rằng đây là người đã lãnh đạo chúng anh hùng Thiếu Lâm thâm nhập vào Hồng Gia, để triển khai một cuộc đấu chiến kinh hoàng khủng khiếp hơn mười năm về trước: Không Không Đại Sư!

Ông ta dừng chân đứng lại trước mặt Hạ Hầu Vô Giải đoạn chấp tay xá chào toàn thể chúng anh hùng, cất tiếng nói rằng:

— A Di Đà Phật... già này là kẻ xuất gia, vốn chẳng phải ham điều danh vọng... nhưng nghĩ vì tôn chỉ Đồ Long Bang lấy lợi ích của muôn dân làm đầu... chỉ một điểm này cũng đủ cho bản tăng đồ mất thân vì nghĩa, cũng chẳng dám nề hà...

Đoạn ngửa cổ cười ha hả, nói:

— Quyển lực của Vô Lâm Minh Chủ, nếu không may lọt vào tay phường độc ác, thì hậu sự sẽ rắc rối đến chừng nào...

Lời nói của Không Không Đại Sư đến đây thì bị một tiếng của Hạ Hầu Vô Giải cắt ngang và Nam Thiên Độc Ma hùng hổ quát:

— Lão hòa thượng kia chớ nói dài dòng... xưa nay hề tuyển chọn vô lâm Minh Chủ, thì cứ chọn người võ công át quần hùng, nghe đồn Thiếu Lâm Đại Phái võ nghệ cao siêu hoàn bị, thôi hãy dùng chân tài thực lực mà quyết định hơn thua...

Không Không Đại Sư mỉm cười, bình thản trả lời:

— A Di Đà Phật... vậy thì... già này xin lãnh giáo...

Nói vừa dứt lời ông ta thông thả nhẹ nhàng xuống tấn, thủ một thế chào của phái Thiếu Lâm.

Hạ Hầu Vô Giải mặt dù bề ngoài nói cứng nhưng kỳ thật trong lòng của ông ta cũng thầm lo, biết rằng đối phương đây là một nhân vật lừng lẫy nhất trong phái Thiếu Lâm, địa vị của ông ta chỉ kém một mình đương kim chủ môn là Không Trí mà thôi.

Biết vậy nên Hạ Hầu Vô Giải vô công thân trọng, chứ chẳng có ý khinh địch như Vô Thắng ban này.

Ông ta sẽ lên hợp một hơi dài đường khí, dần xuống tận đan điền rồi mới từ từ xuống tấn...

Ngột nhìn khán giả thấy đều im phăng phắc, đồ dần những cặp mắt về phía hai người, vì họ biết rằng trận chiến này đương nhiên là trận theo chốt trong trận quân hùng đại chiến.

Vì rằng Không Không Đại sư mà đặc thắng khái hoàn, thì với võ công thâm hậu của Thiếu Lâm Đại phái, với tinh thần đại hùng, đại lực, đại từ bi, của con người xuất gia, và với cá nhân Không Không Đại Sư là một vị đặc đạo cao tăng, thì còn ai dưng ra khiêu chiến nữa, và chúng anh hùng tất nhiên sẽ khầu phục mà tâm phục.

LONG HÌNH BÁT QUÁI CHƯỠNG XUẤT THẾ CHÀO ĐỜI

Nhược bằng Không Không Đại Sư mà có thua đi, thì trong ngót nghìn người có mặt tại đây ai mà có đủ tài đứng ra đương đầu với Hạ Hầu Vô Giải?

Cái thế chào của Thiếu Lâm đại phái trông ra vô cùng đơn giản nhưng tiếp theo đó không biết có bao nhiêu thế vô lạ lùng đột ngột lên liền...

Hạ Hầu Vô Giải nào dám ơ hờ, vội trở Lãng Ba bộ pháp tảo sơ một vòng quanh không Không Đại Sư mà tìm chỗ hở.

Ông ta thấy bàn tay của Không Không bắt quyết Phục Ma, bàn tay hữu ngửa lòng lên trời chệnh chếch đưa ra trong cái điệu bộ mời mọc.

Bộ điệu cực kỳ đơn giản, nhưng một tay cao thủ lấy lưng như Hạ Hầu Vô Giải rảo qua một vòng rồi lại một vòng mà cũng không tìm ra chỗ yếu dễ tấn công.

Ông ta cảm thấy toàn thân của không Không Đại Sư chỗ nào cũng toàn là cạm bẫy, hề mao hiểm tấn công vào, thì tức khắc sa lầy, không khác chi một người phiêu lưu vào cõi chết.

Hồng Phong mở mắt gần tét, trong lòng ngứa ngáy vô cùng kể từ khi chàng theo chân Vô Kỳ lúc nào Vô Kỳ cũng luôn luôn chủ động dạy võ, cho chàng, chứ bản thân chàng không hề hỏi một tiếng.

Nhưng bây giờ đứng trước một thế thủ kỳ hoặc lạ lùng như thế tánh hiếu kỳ của con người luyện võ bùng bùng nổi dậy, chàng muốn dẫn nhưng dẫn không nổi, phải mở miệng hỏi chàng:

— Trương tiền bối... phải tấn công bằng cách nào?

Miệng thì hỏi, đôi mắt vẫn không rời Hạ Hầu Vô Giải còn bộ tal thì vênh lên để nghe câu trả lời:

Chàng cứ nghĩ, người này võ học cao thâm uyên bác, chắc hẳn sự trả lời thỏa mãn, nào hay đâu, lâu lắm mới nghe Trương Vô Kỳ thở dài, nói nhỏ nhỏ:

— Thiếu Lâm Đại Phái, võ học uyên thâm, làm sao tấn công cho được... tình thế này chỉ còn có cách dụ địch khỏi thế tấn công trước.

Tiếng "trước" của Trương Vô Kỳ chưa kịp chấm dứt, thì phía dưới kia có một tiếng thét vang lừng trời dậy, Hạ Hầu Vô Giải đang lao đảo lượn chung quanh Không Không Đại Sư, bây giờ bỗng thình lình quát lên một tiếng, như một con diều hâu, hân đảm bỏ vào tả biên của đối phương, tấn công một đường dữ dội...

Hồng Phong khắp khối mừng thầm, những tưởng rằng dưới đòn tấn công hung bạo như thế, Không Không Đại Sư chắc chắn sẽ trả đòn kinh khiếp, và một trận huyết chiến kinh hoàng thế nào cũng triển khai trong chớp mắt.

Nào hay đâu thế công của Hạ Hầu Vô Giải mạnh bạo là thế, mà đòn áp vào vai tả của Không Không chỉ cách có năm tấc thì thình lình dừng lại, chẳng khác chi một con tuấn mã đang phi nước đại đến bên một bờ vực thẳm thì gờ cương dừng phắt lại.

Và khá khen cho Không Không Đại Sư, sắc mặt vẫn ung dung tươi tỉnh, đứng sừng sững như một pho tượng đồng trong cơn bão táp, quả thật là một vị đặc đạo cao tăng.

Thì ra Vô Kỳ nghĩ tới, thì Hạ Hầu Vô Giải cũng nghĩ tới, rằng phải dụ làm sao cho Không Không Đại Sư dấy động thân hình, dời cung thay bộ, thì mới có, thế thừa hư mà thâm nhập.

Nhưng Không Không Đại Sư nào phải là một bậc tầm thường, trong hơn nghìn người có mặt tại đây, biết có được hai ba người là xứng tay đối thủ với ông hay không, nên mặc dù đứng trước thế công dữ dội, lòng ông trong suốt, không gợn một ý tưởng gì phức tạp, tập trung hết tinh thần để chờ xem đó là hư thế hay thực thế.

Bởi vậy đòn độc của Hạ Hầu Vô Giải chẳng làm sao xúc động tâm tư của một vị đặc đạo cao tăng cho được.

Con diều hâu Hạ Hầu Vô Giải lượn ngược trở ra, và lại bay lao đảo ở vòng ngoài, trong lúc Không Không Đại Sư vẫn giữ ý thế cũ, thì chung như nhút, xa trông như 1 pho tượng tạc hình 1 cao tăng nhón đang trơ gan cùng tuế nguyệt.

Cặp mắt của ông ta đang lim dim như một người đang nhập định tham thiền, chỉ dùng có thính giác của mình mà lắng nghe những cử chỉ của đối phương.

Trước thái độ bình tĩnh đến đáng sợ ấy làm cho một học võ học đại tôn sư là Trương Vô Kỵ cũng không tài nào đoán nổi trông từ của ông bây giờ đang sắp đặt đối phó như cách nào, và mình phải tấn công trước vào đâu.

Hạ Hầu Vô Giải lại lượn thêm hai vòng nữa, cảm thấy cái bộ đứng kia thật là đơn giản nhưng cực kỳ kín đáo hơn tưởng đồng vách sắt...

Lượn vừa được ba vòng rưỡi, thì Hạ Hầu Vô Giải lại quát lên một tiếng thứ nhì, đâm bổ vào hậu tâm của Không Không mà tấn công bằng một đòn lạ...

Những người đứng bên ngoài, nghe thấy cương phong cả dậy, hơi lạnh vì vẻ, ai cũng cho đó là một đòn thật, và phen này chắc chắn Không Không sẽ trả đòn ngoạn mục...

Nào hay đâu «pho tượng» Không Không vẫn đứng vững như trời trồng, không hề nhúc nhích...

Thì ra Không Không Đại Sư lúc bấy giờ dùng con mắt thì ít, mà dùng lỗ tai thì nhiều, chung quanh ông trong vòng năm trượng đối phương có khảy nhẹ một đầu ngón tay, không cần mở mắt ra trông ông cũng hay cũng biết, lựa là một cử động phi thường mạnh bạo làm cho gió tạt rào rào, thì càng dễ phân biệt hơn nữa.

Cứ nghe hơi gió, ông cũng biết ngay đây là một hư thế, nên vẫn một mực điềm nhiên.

MỘT MANH TÂM TẠI QUÁI GÌ ĐÂY ?

Đòn của Hạ Hầu Vô Giải vừa ập vào hậu tâm của Không Không Đại Sư chỉ cách vòn vẹn có một tờ giấy mỏng rồi lại rút lui trở về.

Nhưng rồi nhanh như cắt «con diều hâu» Hạ Hầu Vô Giải lượn mình ra trước mặt của Không Không Đại Sư, trực nhập Trung Cung đánh sẽ một đòn vào giữa mặt.

Đòn thứ nhất và đòn thứ nhì mạnh bạo trầm hùng bao nhiêu thì đòn thứ ba nhẹ nhàng là lướt bấy nhiêu, Hồng Phong, nghe Trương Vô Kỵ thở phào một hơi như trút một gánh nặng.

Chàng lại thấy bàn tay của Hạ Hầu Vô Giải trong cái thế chưởng không phải chưởng, trảo không phải trảo, quyền cũng không ra quyền, thật là nan phân nan biệt.

Trương Vô Kỵ hồ hồ nhỏ nhỏ:

— Chli...

Tiếng «chli» vừa dứt, thì bàn tay của Hạ Hầu Vô Giải trong cái thế muôn biến vạn hóa bỗng đột nhiên xia thẳng ra hai ngón tay đâm thẳng vào hai con mắt của Không Không Đại Sư một đòn táo tợn...

Vị trí quả thật vô cùng quan trọng, và nếu sự tấn công có gây ra hiệu quả, tức thì hủy diệt một trong ngũ quan của đối phương mặc tình cho mình thao túng chiến trường...

AI cũng nín thở chờ xem, không biết là đòn giả hay là đòn thật, hậu quả sẽ thế nào...

Còn đang bàng hoàng kinh dị thì trong một cái chớp mắt, mãnh tăng bào của Không Không Đại Sư vùng dấy động, đòn của Hạ Hầu Vô Giải chưa sanh ra tác dụng, thì ông ta đã đổi cung thay bộ mấy lần.

Hai ống tay áo cà sa biến ảo khôn lường, vung ra rớt tấp...

Từ trong hai ống tay áo, thỉnh lình ló ra hai cái vấu rồng, một chộp vào cườm tay đang tấn công của Hạ Hầu Vô Giải, một chộp đúng vào huyết Tỏa Hồn của tên này...

Mặc dù thân hình của hai người đang quay cuồng lộn lộn, như hai con rồng quẫy khúc giữa lưng trời, nhưng mà xuất thủ của Không Không Đại Sư phi thường chính xác.

Làm cho Trương Vô Kỵ cũng ngao ngán thở dài, làm bầm:

— Trời Long Hình Bát Quái chương này nay mới chào đời đây...

Thì ra đây là đòn thứ ba trong môn Long Hình Bát Quái Chương, một trong 72 môn tuyệt học của phái Thiếu Lâm.

Hạ Hầu Vô Giải ban này tuy dùng hai đòn hư thế, nhưng đã ngầm toát ra hơi độc, nào hay đâu đòn vừa gần chạm đến mình của Không Không Đại Sư thì cứ bị phải một sức mạnh vô hình ngăn lại, kín đáo như bưng, làm cho chất độc không thể nào xâm nhập vào cơ thể.

Hắn biết rằng Không Không Đại Sư đã ngầm vận Kim Cang đại lực bao bọc hết toàn thân, vì thế mà hắn xoay ra tấn công thật sự vào giữa mặt, lại xia thẳng vào hai con ngươi là bộ phận mềm mỏng nhất của con người, dù cho môn thần công cái thế nào nữa cũng không thể nào chớ che cho nổi.

Nào hay đâu lần này hắn ta tấn công thực sự thì tức khắc gặp ngay đòn phản công...

Trong một cái nháy mắt, thì bộ phận đầu não của Không Không Đại Sư tức thì tránh thoát ngay luồng áp lực làm cho thế công của Hạ Hầu Vô Giải dường như đánh không vào 1 khoảng không nào...

Thế rồi không biết từ đâu, bỗng thành linh xuất hiện không biết bao nhiêu cái vấu rồng, kèm theo trong những bóng chường điệp điệp trùng trùng, toan tấn công những chỗ nhược ở hai bên hông của mình.

Dưới tình trạng (phản khách vi chủ) này, làm cho Hạ Hầu Vô Giải không bị đùn đẩy trong tình trạng bị động.

Tràng qua trở lại liên tiếp hai lần, nhưng áp lực của Không Không cứ xia xói vào hai bên hông, hề tránh bàn hữu vừa thoát, thì bên tả lại lâm nguy, mà hề cố gắng gỡ đòn được bên tả, thì bên hữu lại hứng đòn.

Thấy nguy trước mắt, Hạ Hầu Vô Giải tức thì xử dụng ngay tuyệt học của mình là môn Ung Hồ Công.

Mạo hiểm đến tột cùng, Hạ Hầu Vô Giải thừa lúc một đòn của Không Không vừa tới tức thì dùng ngay ngón tay giữa của mình chấm nhẹ một cái vào bàn tay của đối phương...

Nào dám so nội lực với một người mà mình chưa rõ công lực cao thấp đến bậc nào, làn da của hai người chỉ hơi tiếp xúc một chút, thì Hạ Hầu Vô Giải đã mượn luồng nội lực hùng hồn kinh khiếp của đối phương làm điểm tựa, đẩy bản thân hình mình vọt ra phía sau.

Hồng Phong trông thấy rõ ràng Hạ Hầu Vô Giải đã lọt vào hội trọng tâm áp lực của vị Thiếu Lâm cao tăng, nào hay đâu chỉ một chút mượn thế đó thì thân hình của Hạ Hầu Vô Giải là lướt như một con diều hâu bay ngược bắn vù ra khỏi tầm uy lực...

Không Không Đại Sư đánh hụt một đòn thứ nhất, tức thì đòn thứ hai liên tiếp theo sau...

Nhưng Vô Kỳ đã suốt xoa thờ dài, vì chàng biết cơ hội nghìn năm một thuở đã qua, nếu đòn xuất kỳ bất ý chưa kết quả thì đôi bên ắt phải triển khai một trường đấu chiến triển miên dai dẳng, mới biết thắng bại ngã về bên nào...

Quả thật không ngoài sự dự liệu của Trương Vô Kỳ, đòn thứ hai của Không Không Đại Sư vừa áp tới, thì thân hình của Hạ Hầu Vô Giải đảo nhanh sang cánh hữu nửa vòng, để rồi vùng bàn tay rá như một cái vau cạp, cào vào dưới nách, của Không Không Đại Sư một đường...

Nhưng Long Hình Bát Quái chương quả thật là một môn tuyệt học của Thiếu Lâm Đại Phái.

Hồng Phong lo lắng chờ cái vấu hổ lạ lùng kia sẽ móc trúng vào mình của Không Không Đại Sư, chàng ước lượng rằng nếu mình nắm

trong trường hợp của Không Không Đại Sư, thì chắc khó nổi toàn sinh, nhưng cánh tay của Không Không đang ở trong cái thế tấn công thẳng cánh đối phương, thì bỗng nhiên lộn ngược trở về, bằng chiều hướng lạ lùng cuộn tròn lấy cánh tay của Hạ Hầu Vô Giải, xa trông thật giống như một con rồng đang ở giữa lưng trời.

Hồng Phong ngỡ rằng dưới áp lực hậu của đối phương Hạ Hầu Vô Giải chắc chắn sẽ đổi thế công thành thế thủ... nào hay đầu cánh tay của va cứ tiếp tục tấn công và dùng ngay cánh tay còn lại tạo thành hình cong cong như một cái mỏ diều, mổ một cái thật nhanh vào huyết Thái Dương của Không Không.

Tới chừng đó, Hồng Phong mới ủa lên một tiếng ra chiều thỏa mãn vì rằng chàng muốn hiểu thấu này giờ, hề Vô Giải tung ra một đòn HỒ Trảo đi trước thì lại kèm theo một đòn Ung Khẩu hai loại võ công này nhất tiễn nhất hậu, phối hợp với nhau vô cùng chặt chẽ.

NHỮNG NHÂN MÃ NÀO TỪ ĐẦU ĐẾN ĐÂY ?

Không Không Đại Sư bị cái mỏ lạ lùng bất chợt vào một trọng huyết của mình, tình trạng bất đắc dĩ làm cho ông ta không thể b ến đòn, dùng ống tay áo c ả sa của mình vung , thành một hình tròn để hứng lấy cái mỏ diều kia...

Hạ Hầu Vô Giải bỗng trông thấy một cái vòng tròn xám xám hiện ra trước đầu ngón tay của mình, và trong cái vòng tròn ấy mập mờ loáng thoáng có mấy cái vấu rồng khi ẩn khi hiện...

Hắn ta bắt giắc thờ dài, nào dám sa chân vào cái vòng xám như cạm như bẫy kia...

Trong lòng bỗng nảy ra một ý, Hạ Hầu Vô Giải tức thì thay đổi chiến thuật, chỉ đánh cầm chừng để tìm chỗ hở của đường Long Hình Bát Quái chương ngõ hầu tung ra độc thủ, và cũng dễ thực hành một manh tâm tại quái.

Dưới thế cầm cự của Hạ Hầu Vô Giải, không bao lâu hai người đã trao đổi với nhau thế n hai mươi hiệp, thấy toàn là những đòn hư ảo, biện trá khôn lường, làm cho chung quanh đấu trường những tràng pháo tay thỉnh thoảng lại vang lên, làm cho bầu không khí không ngừng sôi động.

Phản Không Không Đại Sư thì bao nhiêu đòn trao đổi trong lòng cũng thêm vững dạ, nghĩ rằng hân ta muốn dùng kế hoãn binh, thì ta cũng tương kế tựu kế, quyết thì thổ triệt để nguồn nội lực vô biên của mình, «nhớ» Hạ Hầu Vô Giải cho một đừ rồi sẽ xuống tay.

Đấu chiến kinh mang đường ấy, mà gương mặt của ông ta vẫn hiền hòa tươi tỉnh, phi một vị đắc đạo cao tăng không thể nào luyện đến mức thoát được lục dục thất tình, điềm nhiên an lạc như ông ta vậy.

Trái lại, Hạ Hầu Vô Giải càng đấu chừng nào lòng càng thêm nóng nảy, liếc nhìn cái bóng của mình và đối phương đã từ từ thu ngắn, quả là giờ Ngọ đã gần kề, nhưng tư bề sao chẳng nghe động tĩnh...

Trong lúc tâm tư của hân ta bồn chồn lo lắng, bỗng nhiên từ trong đám khán giả có người kêu lên :

— Ủa, sao mặt ta trông chẳng thấy ?

Nhưng lúc bấy giờ ai nấy cũng đều chú mục vào trận đấu chiến nên chẳng một người nào chú ý đến tiếng kêu của người này. Thì ra người kêu lên đó, là tên tùy tùng của một vị trại chủ thuộc lục lâm cường khấu trong tỉnh Sơn Tây.

Hân ta đang mở két con mắt, nhìn những đường tấn công là lướt của hai người, thỉnh thoảng trước mắt mình bỗng sa sầm đen tối...

Thế rồi chung quanh hân có thêm vài ba người nữa, đồng kêu lên những tiếng thất thanh như thế...

Trương Vô Kỵ mặc dù ở xa, nhưng thính thị của chàng luôn luôn quan sát khắp chung quanh để chờ xem động tĩnh.

Khi những tiếng kêu thất thanh liên tiếp nổi lên thì chàng là người đầu tiên rú lên, một tiếng kinh hoàng nhỏ nhỏ :

— Thôi, nguy rồi...

Đoạn bảo nhỏ với Hồng Phong :

— Một trận võ lâm thảm sát sẽ xảy ra trong trước mắt, mi khá tuấn cần trọng...

Câu nói của Trương Vô Kỵ vừa dứt, thì dưới kia đã không biết có bao nhiêu người đồng nhau kêu rú lên rằng đời mắt của mình bỗng nhiên mờ đi...

Trong lúc đó thì trận chiến của Không Không Đại Sư cùng với Hạ Hầu Vô Giải càng lúc càng gay go quyết liệt...

Hàng ngũ trong các môn các phái của chúng anh hùng hào kiệt đã bắt đầu nao loạn cả lên...

Một phần đông đã biết ngay kỳ trung có điều bí ẩn không dám nhìn xem trận chiến nữa, mà quay lại khám xét con mắt của những người bị mờ...

Mọi người còn đang hoang mang khủng khiếp, và con số người bị mờ mắt càng lúc càng nhiều.

Chính trong lúc bầu không khí vô cùng sôi động thì trống hàng ngũ của Minh Giáo đột nhiên có một tiếng nổ chát chúa vang lên...

Tiếng nổ đó do một quả pháo không lồ gây ra, nên làm cho mọi người dính tai nhức óc.

Thế rồi từ trong chỗ phát ra tiếng nổ, có một vật khối đen xồng thẳng lên trời...

Vật khối đó thẳng lên chừng hai mươi trượng thì lại nổ thêm một tiếng bùng vang dội...

Tiếng nổ này vừa phát ra, thì tạo nên một vầng khói đen thật to, vầng khói đen này cứ lan ra mãi mãi.

Trong đám chúng anh hùng hào kiệt có, nhiều người hô to :

— Liên Châu pháo...

— Đó là ám hiệu...

— Coi chừng có biến...

Trong những tiếng ồn ào huyền ảo, chợt từ hướng Đông Nam cách chỗ chiến trường chừng hơn một dặm, lại có 1 tiếng nổ vang lên...

Bởi âm thanh đồng nhất với nhau, nên chúng anh hùng vừa thoáng nghe thì biết ngay đó là tiếng pháo nhất hô nhất ứng, thế rồi tiếng quân hò, tiếng nhạc ngựa từ xa vắng vắng đưa sang, làm nao động cả một vùng...

Từ trong nhóm Võ Đương, bây giờ có một lão đạo sĩ xồng ra thét :

— Chúng anh hùng hào hân hãy lưu tâm, coi chừng chúng ta bị bao vây...

Câu nói này chưa kịp dứt, thì hướng Đông Nam và hướng Tây Bắc đồng có hai tiếng pháo nữa nổi lên và tiếng quân hò càng lúc nghe càng rõ hơn...

Quả thật không ngoài sức ước đoán của mọi người, trong chớp mắt toàn thể chiến trường tức thì bị bao vây ba mặt.

Đến khi tiếng võ ngựa hiện ra nghe rõ mồn một thì bao nhiêu nhân vật trong võ lâm thấy đều như những bầy cá nằm trong rọ, vì bởi ba mặt liền với đất, liền thầy đều bị những đoàn người ngựa vây chặt như

nằm, chỉ còn chứa hướng Đông Bắc là hướng Tây Hồ, mà hướng đó thì toàn là một màu nước bạc, nhảy ủa xuống đó thì có khác chi đi tự tử.

Từ trong nhóm người của Tả sứ Quang Minh, lại có kẻ hô to :

— Hạ Hầu tiền bối, hãy dùng chất độc, dùng câu nệ luật lệ vô lễ mư... đại sự của chúng ta đã thành...

Trương Vô Kỵ nghe qua mặt mày thất sắc với vẻ kinh hoàng của toàn thể võ lâm cao thủ năm xưa bị đánh độc năm cong queo trong Vạn Phật Tự, để cho bọn triều đình tha hồ mổ xẻ chẳng khác chi những con cá nằm trên thớt lại hiện về trong trí.

Chàng quay sang hỏi :

— Hồng Phong... mi có biết chất độc được của người thiếu nữ đem qua bỏ vào trong nước có tác dụng gì không ?

Hồng Phong ngả ngửa ra, « à » lên một tiếng kinh hoàng khủng khiếp. Vì chàng vừa nghĩ ra, đối phương dụng tâm thật là cay độc nhất, tuần gian, nỡ nhẫn tâm đánh độc quần hùng trong giờ phút cực kỳ quan trọng.

Cùng với sự hỗn loạn càng lúc càng tăng gia, số người mờ mắt càng lúc càng nhiều hơn mãi mãi...

Hồng Phong quay sang nói với Trương Vô Kỵ :

— Có phải con quý cái Thư Nhân Phụng gì đó đã bỏ thuốc độc làm cho chúng anh hùng mờ cả mắt ?

Vô Kỵ trả lời :

— Đích thị ..

Một làn máu nóng từ trong cơ thể của Hồng Phong chợt lùng lên như ngọn lửa hồng.

Kể từ thuở nhỏ, chàng tuy sinh sống theo đường phụ của mình, mặc dù ngày thường đường phụ không dạy điều hiệp nghĩa, nhưng vốn là con người luyện võ, trong lòng đã có sẵn một nguồn hào khí, bấy giờ thấy chuyện bất bình xảy ra, Hồng Phong vẫn không nói, thét vang :

— Vậy bây giờ làm sao đi tìm thuốc giải ?

Vô Kỵ vội vàng khoát tay ta đếu, bảo chàng nói khẽ, rất may lúc bấy giờ ai cũng hoảng hốt hoang mang, nên chẳng để ý trên tàng cây có hai người ẩn nấp.

Vô Kỵ trả lời :

— Làm sao biết được thuốc giải bây giờ ở đâu, có phen thấy con Thư Nhân Phụng ra thành trăm mảnh cũng không ra thuốc giải.

Mẫu đối thoại của hai người, vừa đến đây, thì quân binh ba mặt bao vây thấy đồng xuất hiện.

Vô Kỵ rảo mắt nhìn xuống, thấy họ mặc toàn là một sắc màu đen, mình ngồi trên những con tuấn mã, trên vai thấy đều mang cung to nổ cừng... Trên tay thì cầm trường thương và mã tấu, sát khí đằng đằng...

Hồng Phong hỏi :

— Thưa Trương tiền bối, chẳng biết bọn người này từ đâu đến, thuộc môn phái nào ?

ÁNG MÂY ĐEN BAY QUA TRƯỚC MẮT.

Vô Kỵ im lìm không nói, nhưng cứ trông tinh thể, chàng cũng biết rằng những toán kỵ binh kia, ngoài lực lượng của triều đình ra, còn có ai vào đó ?

Còn đang ngần ngừ thì tiếng gậy cương nổi lên phừng phực từng đợt tên, từng đợt tên xé không gian bắn thẳng vào đám chúng anh hùng hào kiệt.

Thảm thương thay cho những người đôi mắt đã mờ, không trông thấy đường tên, chỉ nghe hơi gió mà tránh né né tránh, nhưng tránh được mũi này thì mũi kia đã tới, có vẻ số người đã lãnh tên mà thác một cách bi thương...

Trong rừng tên biến đàn, cặp long hồ tranh hùng là Không Không Đại Sư và Hạ Hầu Vô Giải vẫn quần thảo nhau phi thường quyết liệt, nhưng trên môi của Hạ Hầu Vô Giải luôn luôn thoáng hiện một nét cười danh ác và đầy lòng tin dường như hẳn đã cho phần thắng thuộc hẳn về mình...

Sau khi trao đổi thêm to đòn, hẳn cười hăm hực, nói :

— Này, Không Không, ta kính mi là một bậc đắc đạo cao tăng. nên có lòng thành khuyên mi hãy đầu hàng cho toàn sinh mạng, bằng không thì đại đại họa sẽ tới trong chớp lát đó...

Hai bàn tay của Không Không Đại Sư vẫn không ngừng chiến đấu, miệng bình thần trả lời :

— A Di Đà Phật... bản tăng biết rõ lắm nhưng dù có chết thì cũng chết chung với chúng anh hùng hào kiệt, chứ sống mà sống riêng một mình trên vịnh hoa như bọn chúng bây thì có sống chẳng ra gì.

Hạ Hầu Vô Giải hỏi :

— Đại sư nói biết rõ là biết rõ làm sao ?

Không Không điềm nhiên trả lời :

— Biết rõ rằng... không bao lâu nữa, đôi mắt của ta cũng sẽ mờ đi như chúng anh hùng hào kiệt vậy.

Hạ Hầu Vô Giải giật mình, không ngờ Không Không Đại sư đã biết rõ, biết rõ rồi mà vẫn thản nhiên không sợ.

Thì ra sự ước đoán của Không Không Đại Sư chẳng sai, mấy ngày nay Hạ Hầu Vô Giải đã ngầm truyền cho chúng đệ tử của mình rắc một thứ độc được lạ lùng trong những thức ăn và nước uống của chúng anh hùng hào kiệt.

Số lượng của độc được và thời gian đánh độc lại được tính toán thật là tỉ mỉ, vì vậy những người trúng độc hễ đến giờ Ngọ ngày hôm nay tức thì bị chất thuốc nổi lên công phạt...

Nhưng công lực của chúng anh hùng có người mạnh có người yếu chẳng được đồng nhất xoi nhau, hễ người nào yếu thì chất thuốc nổi lên sớm, hễ công lực mạnh thì nổi lên muộn.

Trong ngàn nghìn người này, công lực của Không Không Đại Sư thuộc vào hàng số một, vì vậy mặc dù này giờ chiến đấu liên miên, với Hạ Hầu Vô Giải nhưng vào đến giờ phút này vẫn chưa thấy hiện tượng gì khác lạ xảy ra.

Ba bên bốn bề... tên vẫn bay ra như cào cào.

Hơn phân nửa người đã hoàn toàn không trông thấy đường, trước sau lảo đảo mà thác.

Trong lúc đó thì bỗng có một tiếng pháo lệnh vang lên, đoàn kỵ binh mới đến lần lần thu xếp cung nỏ lại, cũng nhau hò hét, khoa những thanh mã tấu sáng ngời cùng những ngọn trường thương bén nhọn đồng thóc ngựa xông tới xáp lá cà cận chiến.

Trương Vô Kỵ càng xem, trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng không tài nào tìm được một giải pháp cho được an toàn.

Còn đang lưỡng lưỡng như một con kiến bò trên chảo nóng, bỗng chợt từ chỗ Hạ Hầu Vô Giải và Không Không Đại Sư đang đấu chiến, có 1 tiếng «toạc» nho nhỏ vang lên... cặp mắt của Vô Kỵ long lên sáng quắc, chú mục về phía đó.

Thì ra Không Không đại sư biết rằng mình có điều đại họa sắp sửa đến nơi, nên để hết tinh thần chiến đấu còn Hạ Hầu Vô Giải thì biết mình cầm chắc phần thắng trong tay, nên ra chiêu đặc ý, vô tình chạm đến điều đại kỵ trong nghề võ.

Không Không đã nhân đó mà tung ra một đòn Ngã Phật Từ Bi...

Vốn là một kẻ xuất gia, nên dạ từ tâm luôn luôn sẵn có, mặc dù

lâm trận, Không Không đại sư cũng chọn một đòn đơm đầy về từ bi.

Hạ Hầu Vô Giải trong lúc cơ hồ, bỗng chợt thấy từ phía tả biên, có một cái vầu rồng thỉnh linh vọt ngược ra theo một chiều hướng lạ.

Vừa dùng một tay để phá giải vừa dùng một tay để tấn công, cố ý muốn dùng thế vô vầy Ngưu cứu Triệu, nhưng nào hay đầu liên tiếp theo đó, có bảy cái vầu rồng khác nhất tề chộp tới phong tỏa hết những đường rút lui.

Hạ Hầu Vô Giải chuyển hết sức bình sanh của mình, tránh được sáu đòn, qua đến đòn thứ bảy thì bị một cái vầu rồng chộp vào vai phía hữu, mạnh áo trên của ông ta bị cào rách đi, trên vai tức thì hiện ra một cái vầu rồng bầm tím...

Vô Kỵ trông thấy rõ, nhưng không lấy thế làm mừng, còn đang lo lắng. «Thì một tiếng «bốp» nho nhỏ, vang lên, Không Không Đại Sư đã trúng đòn trả đũa.

Vô Kỵ giật mình, chẳng làm bầm:

— Chẳng lẽ... lại nhanh như thế..

Ý của chàng muốn nói, tại sao chất độc lại nổi lên nhanh như thế, nhưng lời nói chưa dứt, thì Không Không Đại Sư lại liên tiếp trúng luôn hai đòn nữa...

Thì ra, chính vào lúc Không Không đại sư dùng xong một đòn Ngã Phật Từ Bi thắng được một nước, ông ta định chụp lấy cơ hội đó mà đè bẹp luôn Hạ Hầu Vô Giải.

Nào ngờ đầu đòn thứ nhì chưa kịp tuôn ra, thì bỗng nhiên có một áng mây đen bay ngang qua trước mắt.

Quá đời kinh mang, ông biết rằng chất độc bây giờ đã xông lên tận mắt, thế rồi áng mây đen càng lúc càng dày, lần lần án mắt thì giác của mình.

Vì vậy mà hai tay của ông ta hoạt động kém phần linh hoạt, Hạ Hầu Vô Giải nào chịu buông trôi cơ hội, tức thì lướt tới, tung ngay ra hai đòn độc.

CÓ MỘT NGƯỜI CHỜ ĐỢI VÔ KỶ CA CA

Hai đòn này hẳn rất khôn ngoan khi tấn công ào ạt cho gây ra tiếng gió, mà lại phát chương một cách nhẹ nhàng, chờ cho đòn gần tới đích mới tung ra nội lực, nhờ vậy mà hai đòn thấy đều kết quả nhưng may nhờ Không Không Đại Sư có Kim Cang Thân Công bảo bọc toàn thân, tuy trúng đòn mà chẳng hề hấn gì.

Nhưng hai tiếng khua động đó đánh thẳng vào căn não của Trương Vô Kỵ một nguồn cảm xúc vô biên, chàng nghĩ rằng Không Không Đại Sư là một vị đắc đạo cao tăng, lại nữa sau này sẽ là người cầm giềng mối của Thiên Lâm đại phái nếu để cho thảm bại trong tay của người này, thật là một điều đại tội thương trong võ lâm..

Không dám chần chờ thêm một phút giây nào nữa. Trương Vô Kỵ bảo nhỏ vào tai của Hồng Phong :

— Mi không thể nào rời khỏi ta nửa bước..

Nói chưa dứt câu thì đã liệng mình xuống đất, lướt tới như bay..

Hồng Phong không biết ngụ ý của câu nói Vô Kỵ như thế nào, nhưng thấy tình cảnh trước mắt mình quả thật vô cùng hỗn loạn, đơn thân độc mã xuất đầu lộ diện thật là lành ít dữ nhiều...

Vì thế nên thân hình của Trương Vô Kỵ chưa kịp chấm đất, thì Hồng Phong cũng tức tốc đâm đầu nhảy bổ theo sau.

Như bóng với hình, trong chớp mắt hai người đã tiến gần kề chỗ Hạ Hầu Vô Giải, Không Không Đại sư đang đấu chiến..

Đúng vào lúc đó thì Hạ Hầu Vô Giải cũng vừa dốc ra một đòn quét liệt, làm cho cương phong cả dãy, khí thế rất rào...

Trương Vô Kỵ quát lên một tiếng như trời long đất lở, thân hình của chàng nhảy vù vào chiến trận, dùng hết sức bình sinh xông vào ra một đòn Kháng Long Hữu Hối...

Đây là thế thứ nhất trong Giáng Long Thập Bát Chương, hình thức tuy đơn giản, nhưng lực lượng vô biên, nhất là Vô Kỵ đang cơn nổi giận...

Hạ Hầu Vô Giải cảm thấy trước mặt mình hình thành có một bức tường đồng vách sắt chắn ngang, chưa kịp giạt mình, thì sức mạnh đã tràn sang mình liệt, đẩy trôi thân hình của hắn thối lui hai bước...

Quá đời kinh mang, không biết người này thuộc Hà phương nhân vật nào mà lại có sức mạnh lạ lùng, trong đời của ông ta thật chưa từng thấy.

Còn đang hoang mang, bỗng nhiên từ bên tả biên của mình lại có một luồng gió lạ nổi lên, liếc mắt nhìn lại thấy một gã thư sinh chưa đầy hai mươi tuổi, trong tay đang cầm một cành cây bé nhỏ đâm vút vào mắt mình.

Bình khí tuy tạm thường nhưng thế đâm thật là độc đáo, lại nữa cương khí tỏa ra rào rạt bốn bề, làm cho Hạ Hầu Vô Giải chỉ xiết kinh mang.

Thì ra người dùng cành cây để đâm vào mắt của Hạ Hầu Vô Giải đó chính là Hồng Phong chứ không ai khác lạ.

Bao này... Hồng Phong đeo theo Vô Kỵ sát gót, trông thấy chàng vừa tung ra một đòn thứ nhất, thần trí bỗng nhiên tỉnh táo chàng có cảm tưởng rằng thế chương mà Trương Vô Kỵ vừa mới xử dụng đây, so với một đường đâm mà hắn vừa dạy mình, thật phù hợp như "nhất hồ nhất ứng"...

Trong lòng lấy làm thích thú, chàng tức khắc rút lấy cành cây mà bao này mình đã tình nghịch bề nó khi còn ở trên cành, ý niệm vừa dâng lên, tức thì ứng dụng ngay vào món binh khí thô sơ ấy...

Thật không ngờ, chàng vừa xuất thủ, thì Hạ Hầu Vô Giải tức thì luống cuống...

Hạ Hầu Vô Giải chưa kịp tránh thoát cái đâm quái dị đó thì sau lưng chàng bỗng nhiên vang lên bốn tiếng thanh tao lảnh lót :

— Vô Kỵ ca ca...

Hồng Phong giạt mình đánh thót, âm thanh bốn chữ này lọt vào màng tai thì chàng biết rằng Nữ ma đầu đã tới.

Quay đầu nhìn lại quả thật thấy Triệu Minh đang trợn mắt sát khí đằng đằng khoát tay ra dấu...

Trong một cái chớp mắt trong những tàn cây kim đao, có vô số chệch bóng người lu lướt nhảy sở ra trong tay cả thấy đều cầm binh khí.

Cặp mắt của Trương Vô Kỵ phi thường bén nhạy, chỉ rào mắt nhìn sơ qua một vòng, thì thấy cặp lão tướng Huyền Minh Nội Lão là Hạt Bút Ông và Lộc Trượng Khách, cùng với Hà Hoa Tiên Tử và số cao thủ trong phủ của Vương Bảo Bảo khi xưa, bây giờ thấy đều hăm hở, tinh thần cực kỳ sung mãn, đang nối tiếp nhau mà xuất trận, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Dưới sự điều khiển của Triệu Minh, những người này chiến đấu phi thường mãnh liệt, bộ pháp cực kỳ điêu luyện toàn là những tay hảo thủ trong làng.

Thì ra bây giờ không phải một mình Trương Vô Kỵ nóng lòng chờ đợi, mà người chờ đợi nôn nóng hơn chàng có lẽ là Triệu Minh.

Số là sau khi rời khỏi Kim Hố Ôn Tuyền, Hà Hoa Tiên Tử cùng với Triệu Minh đi một mạch đến thẳng Hàng Châu, vì nàng tới trước Trương Vô Kỵ và sau khi thăm dò, tức thì bắt được liên lạc với bọn Huyền Minh nội lão, cũng toàn thể những người còn lưu lại Hồ Điệp Cốc khi xưa.

Với tài thao lược của nàng. Triệu Minh chấn chỉnh ngay hàng ngũ, trong lúc chuẩn bị sắp bày mưu kế, để lên lời trong hộc anh hùng hào kiệt, ngó hầu thăm dò tình hình, Vô lâm Trung Nguyên, Lộc Trượng Khách bỗng kể tại nói nhỏ với Triệu Minh mấy câu, nàng mỉm cười trả lời :

— Việc này thì ta đã tính sẵn từ trước, con đường ấy ta đã đi qua, lẽ nào ta chẳng hiểu... vậy bọn người khá cần thận...

Thì ra Lộc Trượng Khách thừa lúc Triệu Minh đang vui, bèn nhắc việc chứng minh đánh độc quần hùng khi xưa cho Triệu Minh nghe.

Thật ra Triệu Minh đã nghĩ đến điều này từ trước nên nghiêm cấm bọn thủ hạ của nàng không cho dùng 1 giọt nước, 1 miếng cơm trong những chỗ tình nghi vì thế mà đoàn người của nàng không hề nhiễm độc.

HỒNG PHONG TRONG LÒNG NGỬA NGÃY

Suốt hai ngày hôm nay, nàng giữ hành tung vô cùng bí mật, quyết chờ đợi cho được tung tích của Vô Kỵ ngó hầu liên lạc với nhau mới kiếm cơ hành sự, nhưng mà chờ mãi chẳng thấy tăm hơi, vẫn mòng chờ.

Cặp mắt của nàng luôn luôn rảo khắp đó đây, nhưng không quên đề ý vấp cặp lưỡng hồ tranh hùng là Không Không Đại Sư và Hạ Hầu Vô Giải.

Trong lòng của nàng miên man suy nghĩ, ngày hôm nay sẽ đi chứng anh hùng hào kiệt bị sa lầy giữa cảnh rừng tên biển đạn, nguyên nhân chỉ vì nhân quan bị mờ đi.

Con người luyện võ thì luôn luôn trọng điều nhân nghĩa nên mặc dù có một số người mặt mày còn sáng nhưng chẳng nỡ bỏ anh em mà trốn trước, đành phải ở lại để chiến đấu...

Mà càng chiến đấu chừng nào thì số người mờ mắt lại càng tăng gia, thành ra ngót nghìn người đành phải nằm trong cảnh chờ chết.

Bây giờ muốn giải cứu tình thế này chỉ còn cách tìm thuốc giải trên mình của Hạ Hầu Vô Giải.

Nhân quan của nàng đang dán chặt vào Hạ Hầu Vô Giải bỗng thỉnh thoảng trông thấy có một người tham gia vào chiến cuộc và dón thứ nhất tung ra chính là Giảng Long Thập Bát chương.

Chưa kịp kinh nghĩ, thì có một chàng trai trẻ nổi gót theo sau hình ảnh người này vừa đập vào mắt thì Triệu Minh mừng như mở hội vì

rằng người ấy chính là một « viên ngọc » mà nàng vừa đánh rơi trong Kim Hòa Ôn Tuyền, ngày đêm mong nhớ.

Nhanh như chớp, Triệu Minh bay mình ra khỏi tàng cây, đề rồi lướt xuống chiến trường.

Trong lòng của nàng nghĩ thầm :

— « Vô Kỵ Ca Ca mà xuất hiện trong tình cảnh này, nơi đây nghệ thuật của chàng ít cả quần hùng, ta nương theo thế đó mà thi hành một kế có thể lấy được thuốc giải qua tay...

Ý niệm của nàng vừa đến đây, thì Trương Vô Kỵ đã liền tiếp tung ra hai đòn nữa, và Hồng Phong hề vừa thấy Vô Kỵ nháng ra đòn nào thì cũng nương theo thế đó mà đâm vào ra một đường kinh dị...

Và lạ lùng thay cứ mỗi một đường đâm của chàng đều phối hợp với thế võ của Trương Vô Kỵ vô cùng chặt chẽ,

Dưới thế công lạ lùng đó, Hạ Hầu Vô Giải liền tiếp thối lui thêm mấy bước, và Không Không Đại Sư tức thì thoát khỏi vùng áp lực...

Trương Vô Kỵ gấp rút hỏi :

— Đại Sư có thấy đường được hay không ?

Không Không trả lời :

— Mới mờ thôi, nhưng không sao...

Nói dứt lời tức thì ngồi xuống theo thế nhập định tham thiền vận dụng công lực đàn áp chặt độc đi trở xuống.

Bốn vị Thiếu Lâm tăng nhân tức thì nhảy số tới chia thành hình tứ trụ, bao vây Không Không Đại Sư vào giữa, đồng thời ngoảnh mặt trở ra.

Hồng Phong nhác trông, biết rằng họ đang bảo vệ cho Không Không Đại Sư hành công điều khí.

Vô Kỵ quay sang Triệu Minh nói :

— Chúng anh hùng thấy đều trúng độc, làm sao tìm thuốc giải ?

Triệu Minh trở vào giữa mặt Hạ Hầu Vô Giải nói :

— Thuốc giải ở trong mình nó.

Trương Vô Kỵ cũng thừa hiểu điểm này, nên quay lại bảo Hồng Phong :

— Mi chặn ngõ hậu của nó, để ta thanh toán thẳng này trong vòng hai mươi hiệp.

Thật ra chẳng phải Trương Vô Kỵ sợ Hạ Hầu Vô Giải trốn thoát chỉ vì nơi đây trước mặt quần hùng chàng chẳng muốn thiên hạ chế cười chàng phải dùng lực lượng của 2 người để hạ 1 mình Vô Giải.

Lại nữa trong thâm tâm của chàng hầy còn một dụng ý ngầm mà chưa tiện nói ra.

Hồng Phong nghe Vô Kỵ nói như thế, vội vàng thối lui hai ba bước phong tỏa hết đường hướng rút lui của Hạ Hầu Vô Giải.

Vô Kỵ biết rằng sự thế ngày hôm nay, muốn cứu sống những người còn lại, thì vấn đề lấy được thuốc giải hay không, chiếm hết năm phần quan trọng, sau khi lấy được thuốc giải rồi, còn phải chống cự với đoàn kỵ binh thiện chiến.

Vì vậy trong trận này, dù phải trả với giá nào mình cũng phải cam tâm đổi lấy sự tất thắng.

Bởi có ý chí danh thép đó, Trương Vô Kỵ ngửa mặt lên trời buông ra một tiếng cười hào sảng.

Chuỗi cười vừa dứt, chàng tức thì đẩy động thân hình khởi thế tấn công..

Đòn thứ nhất của chàng tung ra là Phi Long Tại Thiên vạt áo của Trương Vô Kỵ tung bay phất phới khi thể thật như rồng thiêng ra biển cả...

Thế võ này vừa tung ra thì cặp mắt của Hồng Phong sáng rực như sao, trong lòng ngửa ngáy khôn cùng.

Kể từ khi chàng đi chung với Trương Vô Kỵ, chưa hề trông thấy người này đấu chiến với một ai nhưng bây giờ cứ mỗi một thế của người họ Trương này tung ra, với chàng thấy đều có một sức hấp dẫn lạ kỳ...

GỪNG CÀNG GIÀ THÌ CÀNG CAY

Vì rằng chàng cảm thấy nếu Trương Vô Kỵ mà tấn công như thế, đối phương tức thì hầy khai một chỗ hở, mà chỗ hở đó lại phù hợp với đường tấn công bằng gậy của chàng.

Bây giờ Trương Vô Kỵ đang đương đầu với một kẻ cường thù đại địch, uy thế của hai người thấy đều hết sức dữ dằn, thì cường độ hấp dẫn lại tăng gia biết mấy, vì vậy mà trong lòng chàng thật vô cùng ngửa ngáy.

Chàng có biết đầu dụng ý của Trương Vô Kỵ thật là cao thâm mấy ngày hôm nay nhân cơ hội rảnh rang 'hé' cho Hồng Phong biết vài mánh trong đường roi Đả Cầu của Cái Bang...

Mà mỗi một đường đâm trong đó lại phối hợp chặt chẽ với Giáng Long Thập Bát Chương, đó chính là tinh hoa tuyệt học của Cái Bang

đã tiềm tàng trong Thánh Địa, mà Trương Vô Kỵ năm xưa đã từng mục kích.

Biết Hồng Phong có tánh cang cường, không chịu xuống nước đề học võ cùng ai, Vô Kỵ chụp lấy cơ hội đầu với Hạ Hầu Vô Giải dùng toàn những thế võ đã dạy một nửa cho Hồng Phong, làm cho Hồng Phong khó chịu vô cùng như một người khát nước, chỉ được uống có nửa chén nước, còn nửa chén kia thấy đỏ mà uống không được, làm cho trong lòng bứt rứt xốn xang...

Dụng ý của Trương Vô Kỵ quả nhiên cao thâm, và trong lòng của Hồng Phong đã ngầm quyết định rằng :

• Chẳng biết đây là đường võ chi mà hề mỗi một thế chưởng phát ra thì kèm thêm một thế đâm lẹ lẹ như vậy ? mà hề phối hợp hai thế võ này vào thì khí lực càng tiến bội phần, nếu ta học được thì khoái biết bao nhiêu, vậy phen này nếu được toàn sinh, thế nào cũng theo nó để học cho hoàn thành...

Vừa nghĩ đến đây thì Trương Vô Kỵ đã liên tiếp tấn công Hạ Hầu Vô Giải thêm năm đòn.

Mà cứ mỗi một lần tránh thoát thì hầy ta lại chop ra một cái dư dợ: để trả đòn, mỗi một cái chop là một thế công ác liệt làm cho Trương Vô Kỵ nhất thời cũng chẳng thể xuống tay.

Nhưng năm đòn này vừa qua thì Triệu Minh đã lấy lại sự bình tĩnh trong tâm hồn, nàng chỉ còn băn khoăn không biết tại sao Hồng Phong lại thỉnh linh xuất hiện tại chỗ này và lại đi chung với Trương Vô Kỵ ?

Một mặt điều khiển chúng bộ hạ, một mặt nàng hỏi :

— Vô Kỵ Ca Ca... sao gặp nó ?

Trương Vô Kỵ mặc dầu đang đương đầu với một tay cao thủ mà tài nghệ thuộc hàng võ số 1 số 2, nhưng tai mắt của chàng luôn luôn để ý đến phu nhân của mình.

Vì bởi chàng nghĩ, chúng anh hùng trong võ lâm hiện đang gặp một điều đại tai ách, không biết có được toàn sinh hay chẳng, ngày hôm nay chỉ còn có hai đường, một là phải chịu chết dưới những đường gươm đã man tàn bạo của chúng kỵ binh, hai là lấy được thuốc giải rồi tìm đường đào tẩu, nhưng được thuốc giải hay không một phần lớn phải cậy trông vào phu nhân của mình, người này thần cơ diệu toán nếu gặp dịp thì hành một kế mọn là lấy thuốc để như trỏ bàn tay.

Bởi chú tâm nên câu hỏi của Triệu Minh mặc dầu nhỏ, nhưng chàng nghe cũng rất rõ ràng, vội trả lời :

— Vô tình gặp mặt trong đường ra Kim Hòa Ôn Tuyền...

Câu trả lời của chàng thật nhỏ Hồng Phong tuy đứng gần đấy nhưng vì tập trung hết tinh thần ý chí vào những lối biến chuyển thể thay đòn của Trương Vô Kỵ và Vô Giải nên không hay hai tên đại ma đầu đang bàn tán về mình...

Hễ cứ trao đổi một đòn, thì Vô Kỵ lại thốt ra một câu ngắn ngắn mặt đỏ lừ nói đứt nối chẳng thành câu, nhưng Triệu Minh nghe một câu mười, không bao lâu thì rối đầu đuôi câu chuyện.

Nhìn ánh mắt say sưa của Hồng Phong, nàng đã biết ngay người này đang ghiền võ của Trương Vô Kỵ bất giác trong dạ mừng thầm.

Rảo mắt nhìn quanh thấy tình thế vẫn chưa lộ vẻ khả quan, vì rằng này giờ ngót trăm bộ hạ của nàng ứng chiến, làm cho uy lực có giảm bớt phần nào.

Nhưng đoàn kỵ binh càng lúc càng đông ba tướng liền với đắp thấy đều bay mù mịt, hậu quân của bọn họ dường như nhiều vô tận.

Vòng đai chiến đấu càng ngày càng thu hẹp, bao nhiêu thủ hạ của nàng mặc dù tận tình chiến đấu, nhưng trước thế công gần như liên miên bất tận của những đoàn kỵ binh hùng hậu bây giờ họ đã lần lần thấm mệt.

Cặp Huyền Minh Nhị Lão mặc dù khí lực cao thâm, chỉ dùng có hai bàn tay trắng nhưng đi đến đâu thì chúng đều ngã rạp đến đó, thật là đúng với câu «cơp lực đàn dê».

Những con tuấn mã cao lớn dường ấy, mà kẻ mỗi khi trúng đòn thì nhảy dựng lên, hí dài một tiếng rồi sụp xuống, làm cho Triệu Minh bất giác khen thầm :

« Thật là gừng càng già càng cay ».

Hình ảnh tung hoành của hai con hổ về già này bỗng gợi lên cho nàng một ý nghĩ...

Thần trí lu mờ của nàng bỗng đột nhiên sáng suốt, một ý nghĩ thoáng hiện ngang qua trong trí :

« Sự thế ngày hôm nay đã không thể nào chấp nệ theo quy luật võ lâm nữa, sao ta không điều khiển hai người này hợp cùng Vô Kỵ để dẹp bẹp thẳng Hạ Hầu Vô Giải kia để lấy ngay thuốc giải trong mình nó... »

Nghĩ tới là thực hành ngay, nàng tức thì phi thân đến bên mình của Huyền Minh Nhị Lão nói nhỏ nhỏ :

— Phiên nhị vị tiên sinh mở thế gọng kìm, tiếp Vô Kỵ ca ca một tay...

Câu nói này làm cho Huyền Minh Nhị Lão đồng quay đầu trông về phía chỗ hai người đang đấu chiến.

Thấy thân hình của Hạ Hầu Vô Giải vẫn còn bay lượn phi thường nhanh như một con diều hâu, thoáng trông qua vài đòn, nhị lão đồng biết ngay rằng Vô Kỵ muốn hạ người này. Ít nhất phải tốn thêm hai mươi hiệp sắp lên, nhưng bây giờ tình trạng khá ngặt nghèo muốn cấp thời giải quyết thì mình phải tiếp một tay...

Nghĩ đoạn, không còn suy nghĩ dài dòng, tức thì ngán lên hai tiếng nho nhỏ, đoạn lướt về phía đó như bay...

Về phần Hạ Hầu Vô Giải trao đổi với Vô Kỵ toàn những đòn tồi độc, nhưng không làm sao thắng được người này.

Ông ta cảm thấy vô công của đối phương thật là bao la vô tận, nên lòng hiếu kỳ nổi lên vì biết mình nắm chắc phần thắng nên cứ dùng những thế tránh của con diều hâu mà lánh đòn mãi...

« BUỒN NGỦ MÀ GẬP CHIẾU MANH »

Lắng nghe những tiếng sát phạt của đoàn kỵ binh, cứ siết chặt mãi vòng vây, Vô Kỵ nổi câu... đột nhiên chàng tự khi Đan điền, tung ra một đòn Như Phong Tỵ Bế...

Vô Giải lấy làm lạ, thấy từ khi khai chiến đến bây giờ, người này chỉ dùng toàn những đòn cương mãnh, nhưng không biết tại sao bây giờ lại dùng một đòn mềm mại như vậy ?

E rằng bên trong có điều man trá, hẳn ta lại càng đảo xa thêm một chút nữa để tránh đòn...

Đúng vào lúc đó thì từ tả hữu lưỡng biên, đồng xuất hiện hai bóng người.

Thoáng thấy hai người này xông ra đúng vào chỗ nhược của mình Hạ Hầu Vô Giải bất giác hải kinh.

Vì rằng này giờ hẳn ta đang dùng Ưng Hồ Công để đấu chiến cùng Vô Kỵ nên hai cánh tay của hắn chấp chờn như hai cánh diều hâu.

Bây giờ Huyền Minh Nhị Lão đột nhiên tham chiến, đòn thứ nhất lại tấn công dưới nách của hắn, nơi đó là chỗ yếu của con diều hâu khi chớp cánh.

Hai cánh tay lạ lùng của hắn tức thì xếp lại, để rồi đôi đòn biến thành hai cái vấu chộp phắt ra, chiếu đúng vào giữa mặt của hai lão già già già già, khô nứt.

Nhưng cử chỉ chống trả này diễn ra một sửa thực thì hẳn ta lọt vào cái thế bị ba tay cao thủ vây công.

Huyền Minh Thần chương vốn là một môn tuyệt học, sức lợi hại của nó biết chừng nào.

Hai bàn tay của Hạ Hầu Vô Giải vừa phá được thế thế nhất của Huyền Minh Nhị lão, thì thế thứ nhì của hai lão già này (tức thì tràn tới), chiếu hướng lạ lùng hơn, bàn này bội phần, làm cho hẳn ta không thể nào trốn tránh.

Thì ra bàn này Huyền Minh Nhị Lão chỉ dùng một thế hư công để thêm thực lực, đoạn liên tiếp dùng ngay một thế thứ nhì bất buộc Hạ Hầu Vô Giải không thể nào vươn tay ra chối...

Hạ Hầu Vô Giải thấy Huyền Minh Nhị Lão mỗi người vung ra một bàn tay để đấu chiến với mình trong mùng như mở hội.

Hắn nghĩ rằng từ này giờ mình đấu với người trung niên này hơn năm mươi hiệp, có ý đấu chương với hẳn để tiết ra chất độc mà đối phương cứ dùng nghệ thuật cao siêu đối phó, chứ chẳng chịu đấu chương với nhau.

Bây giờ hai lão già này mới tham chiến, chỉ đến đòn thứ nhì là giải ngay chỗ ngứa của mình, thật là «buồn ngủ mà gặp chiếu manh».

Hắn ngầm vận dụng sức mạnh xoong bàn chân phải, phòng hồ sẵn một cước để chống trả với Trương Vô Kỵ khi chàng tấn công chính diện, đoạn còn bao nhiêu hơi sức thấy điều dồn hết ra ngoài bàn tay, ngầm tiết chất độc sẵn sàng chờ cho Huyền Minh Nhị Lão đưa chân vào bẫy..

Việc biến động thật nhanh đến tột cùng, bốn bàn tay của ba người vừa tiếp xúc vào nhau, thì bỗng nhiên hai bàn tay của Huyền Minh Nhị Lão đổi chiều khóa ngang một cái..

Cái khóa nhanh như điện chớp, làm cho Hạ Hầu Vô Giải giật mình, nhưng chính vào lúc đó thì Huyền Minh Nhị Lão dùng một loạt hai bàn tay đang ở không của mình vỗ ra một lượt vào hậu tâm của Hạ Hầu Vô Giải..

Hai tay của Hạ Hầu Vô Giải đang bị kẹt trong hai thế khóa lạ lùng không tài nào rút về để bảo vệ hậu tâm.

Trương Vô Kỵ nghiêng rằng kèn kẹt, vì rằng thế võ này chính Huyền Minh Nhị Lão dùng nó để hạ chàng và Vô Kỵ phải thọ độc suốt nửa mạng vong...

Hạ Hầu Vô Giải mở hơi toát ra ướt áo, không ngờ mình vừa tái xuất giang hồ thì phải thảm bại như vậy...

Lại nữa lúc bấy giờ tiền tâm của hắn hoàn toàn trống trải với tài

nghệ của Trương Vô Kỵ chỉ khảy một ngón tay thì có thể trực nhập Trung cung lấy mạng mình như bốn ..

Nào hay đầu Trương Vô Kỵ chỉ mỉm cười, nụ cười khinh khỉnh mà im lìm bất động...

Vì lẽ chàng nghĩ rằng thừa như chỉ nguy không phải là một bản sắc của con người thượng võ, mặc dù tình thế này rất cần thủ thắng Hạ Hầu Vô Giải, nhưng chàng vẫn điềm nhiên, chẳng thả dợt một dịp khác.

Nhưng rồi một việc lạ lùng ngoài dự tưởng của Trương Vô Kỵ lại xảy ra...

Chính vào lúc hai bàn tay của Huyền Minh Nhị Lão sắp sửa trúng vào mình của Hạ Hầu Vô Giải thì bên hông của Vô Kỵ gió nổi rào rào, có một bóng người mảnh khảnh bắn vọt ra thò một bàn tay chộp vào giữa ngực của Hạ Hầu Vô Giải...

Thần pháp của người này quá ư quen thuộc, một tiếng «toác» như xé lụa vang lên, và người này đã chộp được một vật trong áo của Hạ Hầu Vô Giải.

Ngọn cước phòng hồ để chống lại sự tấn công chính diện của Hạ Hầu Vô Giải bảy giờ liền mạng cát lên, đá ra một đường lạ lùng vào hông của người vừa xuất hiện.

Ngọn cước của một bậc võ học tên sư dùng ra trong khi trời chết hệt là cay độc biết đường nào, Vô Kỵ thấy vậy, nào dám chần chờ, tức thì vung một ống tay áo trở ra nửa ngọn Càn Khôn Đại Nã Di đây ngọn cước lệch sang phía hữu, cứu thoát người mới xuất hiện...

Người này cất tiếng thanh tao nhưng nói thật nhỏ:

— Thuốc giải đây...

Thế rồi từ trong ống tay áo của người ấy có một gói tròn tròn bay vọt về phía Hồng Phong, lúc bấy giờ đang trở mặt nhìn những biến động kỳ dị trước mắt mình.

Ba tiếng «thuốc giải đây» vừa vang lên, thì Trương Vô Kỵ thò hắt ra một hơi dài... Vì vừa nghe ra người nhảy vào cướp thuốc giải kia chính là phu nhân của mình chứ chẳng ai khác là.

Và cũng vào đúng lúc đó thì Hạ Hầu Vô Giải đã khôn ngoan mượn sức mạnh của chiếc đá hột kia làm trọng lực đẩy thân hình của mình lướt tới phía trước như một bóng ma trôi.

TẠI SAO TÊN TA LÀ VÔ GIẢI ?

Thân hình của Hạ Hầu Vô Giải chưa kịp đứng vững, thì Hồng Phong đã bắt trọn gói thuốc vào tay, tháo nhanh ra đưa lên mũi ngửi...

Hạ Hầu Vô Giải thấy vậy cười ròn, nói :

— Chúng bây quân tên ta là Hạ Hầu Vô Giải ?

Hồng Phong và Vô Kỳ nghe hẳn nói câu này mà kỳ trung không biết có dụng ý chi. Chỉ có Triệu Minh thì mặt mày thoáng biến sắc..., hai chữ «Vô giải» không khác nào hai mũi tên bén nhọn bắn thẳng vào lồng ngực của nàng...

Hạ Hầu Vô Giải trông thấy sắc mặt của Vô Kỳ háy còn ngơ ngác, chưa hiểu câu nói của mình, hẳn nói tiếp :

— Vô Giải . . . tức là vô giải... vậy thuốc kia nào phải thuốc giải... chúng bây đừng tỉnh chuyện mò trăng đáy nước ..

Nghe đến đây, Trương Vô Kỳ mới giật mình sực tỉnh, hơi giận chàng lững lờ tựa cổ, nghĩ rằng chất thuốc lam sao con mắt của người ta mò đi mà chẳng có thuốc gì để giải cứu, thì bấy nhiêu sinh mạng của quần hùng thấy đều vui thấy trong rừng tên biển dạn chẳng một người động toàn sinh...

Chàng tức thì lấy mắt ra dấu, ngầm báo với Hồng Phong và Huyền Minh Nhị Lão đồng chặn hết lối thoát của tên đại ma đầu số một, nhận tâm tàn sát hết vô lâm bằng một thủ đoạn đê hèn bí hiểm nhất trần gian...

Nào hay đâu Hồng Phong không vâng theo lời của Vô Kỳ mà nhanh tay hốt lấy một ít thuốc bột màu hồng trong chiếc gói ấy bỏ vội vào miệng mình.

Hạ Hầu Vô Giải thừa một lúc Hồng Phong phân tâm như thế, tức thì tung mình nhảy sỏ tới, nhanh nhẹn gọn gàng như một cánh diều hâu...

— XEM TIẾP QUYỂN V —

HẬU CÔ GÁI ĐỒ LONG 4

K.D. Số 650 BTTNKHIPHNT ngày 12-2-69

Nguyên tác :

KIM - DUNG

Dịch thuật :

NGUYỄN KHÁNG

hậu CÔ GÁI ĐỒ LONG

TRUYỆN VÕ HIỆP KỲ TÌNH TRUNG - HOA

QUYỂN V

TẠI SAO TÊN TA LÀ VÔ GIẢI ?

(TIẾP THEO)

Hạ Hầu Vô Giải đã nhanh, nhưng vẫn không nhanh hơn Triệu Minh Quân Chúa, số là khi nàng gặp lại Vô Kỳ và Hồng Phong thì tinh thần gia tăng thập bội, nhứt cử nhứt động và những diễn biến chung quanh của Hồng Phong, chẳng một chi tiết nào lọt khỏi cặp mắt tinh đời của nàng.

Nhất là sau khi nàng ném gói thuốc giải cho Hồng Phong, thì cũng thêm tăng gia phần chú ý..

Con điều hầu Hạ Hầu Vô Giải vừa chớp cánh thì nàng cũng đã đẩy động thân hình lướt tới bên hữu biên của bàn, tung ra một đòn Vào Tử Công...

Hạ Hầu Vô Giải vừa định dùng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn, cướp lại vật vừa mất đi.. nhưng chỉ tiến được nửa phần đường, thì đột nhiên có một giải lại mấp phát nhanh qua trước mặt...

Từ trong áng mây mờ đó có hai ngón tay vô cùng bén nhọn móc một đường vào con mắt phía tả của mình...

Nằm trong tình trạng bị tấn công bất chợt, Hạ Hầu Vô Giải đành phải uốn mình cho đảo nhanh thêm nữa văng mới tránh được ngón tay quái ác..

Chỉ một phút trở ngại đó thì Huyền Minh Nhị Lão đã nhứt tề xông tới, mở thế gọng kìm, tấn công hai bên tả hữu.

Hạ Hầu Vô Giải ban này đã ném mũi chủy cày của những đòn dùng bốn tay để đánh bại hai tay của Huyền Minh Nhị Lão, nên bây giờ tấn trung hết tinh thần tăng chiến, nào dám chảnh mảng lo ra.

Chỉ trao đổi chưa được hai đòn, thì bỗng nhiên bên tai của hắn vang lên giọng nói của người thư sinh trẻ đẹp, đã ném thuốc của mình ban này, rằng :

— Quà là thuốc giải! Quà là thuốc...
Quà thật đó là thuốc giải... Thì r...
qua, đấu chiến cùng Thư Nhân Phụng...
độc vào binh khí mà không hay.

Trong cuộc giao đấu này chàng ngại
mà tiếp xúc với binh khí mấy lần, do
nhẹ...

Chính vào lúc chết độc nổi lên
mắt của chàng cũng thoáng qua một ánh
quá đổi kinh mang, nghĩ rằng phen này
Hồ Tây chờ không tài nào sống sót.

Trong lòng tuy sợ, nhưng chẳng
giờ chàng hết sức vận dụng công lực
độc, để cho nó chậm phát ra chừng nào.

May nhờ chàng đứng không, ch...
nội lực tập trung một cách dễ dàng,
mờ mà thôi, chứ không đến nỗi phát...

Chính vào lúc trong lòng tuyệt v...
tham gia vào vòng chiến, xuất kỳ bất...
ngay cho mình.

Lòng mừng khắp khởi, ngờ rằng...
hay đầu Hạ Hưu Vô Giải lại bảo rằng...

Ban đầu chàng nghĩ, nó nói thế...
nghĩa là không có cách nào giải...
dám chế tạo ra một loại độc được m...

Nhưng chàng lại nghĩ tiếp :
« Dù sao cũng đã nhiễm độc, b...

hãy liều mạng ném thử xem sao ? »
Nghĩ đoạn, không ngần ngại, ch...

Thật là lạ...
Ban này chàng nghĩ thử thì thấy...

Sao khi vào miệng, hòa tan với nước...
xong lên ngào ngạt...

Mùi hương này đi thấu lên tận...
đôi mắt của chàng đang lơ mơ, đột n...

Áng mây bao phủ con người của...
con gió mát, bị thổi tan trong nháy n...

...cực thì có một mùi hương
...đều tỏa ra khắp thất khiếu
...trở nên hơi phân.
...như vậy giờ như gặp phải một

H C G Đ L 5

Hồng Phong trong đêm tối hôm
...nàng này ngấm bởi thuốc

...đã đóng bàn tay của mình
...mà nhiễm độc không phải

...chất của hùng, thì đôi
...này, trong lòng của chàng

...chắc phải với tay trong
...đó ra ngoài nét mặt, này

...để kháng cự với chất
...chứng này.

...chắc chắn cũng ai, nên
...tất của chàng chỉ là

...không trông thấy.
...thấy Triệu Minh

...gọi thuốc đoạn ném
...đều tại ách, nào

...đây là thuốc giải.
...ý, hai chữ « vô giải » có

...người này chẳng
...có thuốc nào giải nổi.

...thuốc này là thuốc gì ta

Hồng Phong rút ngón tay của mình từ trong miệng của Không
Không Đại sư ra, chưa kịp quay mình, trở gót thì đột nhiên nghe
Không Không Đại sư thở phào ra một hơi như một người đang trút
một gánh nặng nghìn cân.

Thế rồi cạo mắt của ông ta đang nhắm nghiền bỗng tỉnh linh
bừng mở... Hồng Phong giật mình thối lui một bước, vì trông thấy

H C G Đ L 5

5

Quá đời vui mừng, Hồng Phong thét lên hai câu đề trấn an chúng
anh hùng hào kiệt...

Thế rồi nhanh như chớp chàng nhảy sỏ đến chỗ Không Không Đại
Sư đang ngồi diên khí vận công bất chấp có bốn vị Thiếu Lâm cao tăng
đang canh gác, thân hình của chàng nhảy bổ tới nhanh như một
đường tên...

HỒNG PHONG XUẤT ĐẦU LỘ DIỆN

Bằng một động tác quyết liệt, Hồng Phong xô mạnh một vị cao
tăng đang gác bên buồng Bắc mà nhảy sỏ vào giữa trận.

Rất may là này giờ những việc biến chuyển tại đây bốn vị tăng
nhân thấy đều trông rõ tận mắt, cho nên cử chỉ của Hồng Phong báo
cho bốn vị này biết rằng chàng đến đó để giải cứu cho Không Không
Đại Sư...

Do đó mà bốn vị cao tăng này ngấm giải tỏa thế trận, để cho chàng
được lọt vào một cách yên lành.

Bằng không với tài bộ của Hồng Phong, muốn vượt qua khỏi thế
trận do bốn vị tăng nhân này bố trí, không phải là một chuyện dễ...

Vừa đến bên mình của Không Không Đại Sư, Hồng Phong nói
nhỏ nhỏ :

— Bạch Đại Sư... thuốc giải đây...

Lúc bấy giờ thời gian quá cấp bách, giữa không gian tiếng tên
xé gió nghe rào rào... đoàn quân cận chiến xù dụng bằng mã tấu bầy
giờ hò reo càng hăng, chém giết tung bừng cách chỗ Không Không
Đại Sư ngồi không đầy ba mươi trượng.

Phần Không Không đại sư thì đôi mắt vẫn nhắm nghiền, dường
như không hay không biết những sự vật xảy ra chung quanh mình.

cặp mắt của Không Không Đại Sư giờ đây tinh anh thập bội trong suốt lạ thường...

Ông mỉm cười nói :

— Đa tạ huynh đài đã ra tay giải cứu...

Câu nói vừa dứt, ông ta cất lên một tiếng ngân thật dài, rồi tức tốc vươn mình ra khỏi trập, như một vết khói mờ... ông ta xông thẳng về phía Hạ Hầu Vô Giải.

Hồng Phong lòng mừng như mở hội, tức thì đẩy động thân hình nhanh như gió, phát ngay cho bốn vị cao tăng gác Không Không Đại Sư mỗi người một nhúm thuốc giải.

Bốn vị cao tăng này này giờ mắt cũng đã mờ, may nhờ đứng yên một chỗ, không phải dùng sức nên mắt còn trông thấy ít nhiều, bây giờ thuốc qua tay, mọi người đều nhét vội vào miệng mình một ít, còn lại bao nhiêu thì tức tốc chia ngay cho những người đứng gần mình.

Thế là gói thuốc trong Hồng Phong lan rộng ra nhanh chóng như một vết dầu loang...

Một người truyền cho mười người mười người truyền trăm người thường một cái nháy mắt thì ai ai cũng đều lãnh được thuốc giải...

Này giờ bầu không khí nặng nề u ám bao trùm lấy chúng anh hùng hào kiệt, bây giờ, bỗng đột nhiên như được một ngọn gió mát thổi tan.

Bao nhiêu cảm hờn uất ức này giờ không chỗ trút ra, giờ đây chúng anh hùng hào kiệt lồng lộn lên như những cơn cuồng long trong cơn giận dữ, khí thế hăng hái thập phần.

Kể từ khi dời bên hòn chiến, chúng anh hùng luôn luôn thất thế, bây giờ đã lần lần cứu vãn được nguy cơ.

Nhưng Triệu Minh rảo mắt nhìn xem tình thế, thấy chúng anh hùng tuy có hăng hái, nhưng cả thầy đều chiến đấu rời rạc, từng cá nhân một cách đơn độc, vì vậy lực lượng trở nên yếu kém đi.

Trong đầu nàng bỗng nảy ra một ý, như một lúc rảnh tay nàng si nhò vào tai của Trương Vô Kỵ một câu :

— Nơi đây chỉ có Trương ca ca võ dòng át quần hùng, vậy hãy tạm thời đứng ra điều khiển mới xong.

Vô Kỵ giật mình trả lời :

— Minh muội quên rằng ta là cụ giáo chủ Minh Giáo, e rằng chúng anh hùng...

Triệu Minh chưa nghe trọn câu nhưng cũng biết Vô Kỵ cho rằng trong đám anh hùng còn có người nghi ngờ nên chẳng nghe hiệu lệnh.

Nàng lại nghĩ tiếp :

« Nơi đây chỉ có Không Không Đại sư là người tuổi cao tác lớn, có thể điều khiển quần hùng, nhưng bây giờ người đã tẹt trong chiến trận không thể rảnh tay biết tìm sao đây, còn ta thì mấy năm nay lưu lạc ngoài ải Bắc, việc này trong vô lâm đều rõ, bây giờ đứng lên điều khiển quần hùng chắc họ chẳng tuân theo... »

Nàng vừa nghĩ đến đây, bỗng lóe ra một ý nghĩ :

« Hay là ta mượn dịp này, cho Hồng Phong có một dịp xuất đầu lộ diện, sau này ắt sẽ nở mặt trong chốn vô lâm... »

Nghĩ đoạn cặp mắt của nàng long lanh sáng quắc, tiến tới bên Hồng Phong kể tai nói nhỏ vài câu.

Triệu Minh càng nói chừng nào thì cặp mắt của Hồng Phong sáng lên chừng ấy, ngoài môi chàng lại hiện lên một nét cười tươi.

Triệu Minh vừa dứt lời, tức thì hai người đồng phi thân nhảy thẳng lên một cành cây cao nhất.

Triệu Minh thì rút mình vào chỗ lá cây um tùm rậm rạp để che giấu thân hình, còn Hồng Phong thì đứng trên một cháng ba trống trải.

Hồng Phong thấy Triệu Minh ngồi yên đầu gối, chàng liền tự khi Đan Điền cất tiếng đồng sang sang :

— Chúng anh hùng hào kiệt hãy nghe cho rõ...

Triệu Minh cười thầm trong cành cây, vì nghe thấy tiếng nói của Hồng Phong oai phong lẫm liệt thật chẳng khác gì lúc mình lãnh đạo quần hùng khi xưa.

Chúng anh hùng nghe thấy tiếng nói của ai đồng vọng, có một số người ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên một cháng ba cao nhất có một chàng thư sinh trẻ đẹp đang rảo mắt nhìn khắp chiến trường nói chuyện với vô lâm hào kiệt.

Có một số người nhìn ngay ra chính chàng thư sinh trẻ tuổi này đã phát thuốc giải cho mình ban này, họ đang cảm mến ân đức của người mà họ chưa biết tên này, nên cả thầy đều tập trung tinh thần để nghe ngóng...

CHIA CẮT ĐỂ TIÊU DIỆT

Hồng Phong thoáng nghe từ trong tàng cây có tiếng của Triệu Minh đưa ra vắng vắng, bởi có lời của Triệu Minh dặn từ trước nên

Hồng Phong tức thì to tiếng lập lại, chúng anh hùng nghe thấy Hồng Phong nói rằng :

Một bàn tay vô chưởng thành tiếng, xin chư vị anh hùng hãy lên kết lại mới có thể toàn sinh.. chư vị trong Thiếu Lâm Đại phái xin dùng Côn Địa Đường đao pháp...

Hồng Phong y theo lời của Triệu Minh, chỉ nói đến đây thì bị tiếng hoan hô reo hò của quần hùng át mất, nhiều, người đồng thanh hô :

— Phải !

— Chỉ lý !

— Mau thực hành !

Thì ra một số người sáng trí, nghe nói người trong phái Thiếu Lâm nên dùng Côn Địa Đường đao pháp thì liền nghĩ thấu đến lời nói của chàng thư sinh trẻ tuổi này, nên liền hưởng ứng.

Thì ra Côn Địa Đường đao pháp vốn là một môn sở trường của phái Thiếu Lâm, người cầm đao chuyên môn lăn tròn sát đất để tiến sát vào chân địch mà chém.

Lại nghe tiếng nói sang sảng của Hồng Phong vang lên :

— Chư vị Vô Đương tiên bối Không Động tiên bối xin kèm theo dãn trên bảo vệ...

Tiếng người hoan hô hưởng ứng lại nổi lên :

— Phải !

— Phải !

Thế rồi có một số Thiếu Lâm tăng nhân bắt đầu sử dụng Côn Địa Đường đao pháp, mặc dù có người chẳng có cầm đao trong tay, nhưng họ cứ kể nó là đao mà sử dụng.

Những người trong phái Vô Đương vừa thoáng trông thấy tức thì xông sát theo sau bảo vệ vô cùng chặt chẽ...

Hai lực lượng này vừa phối hợp vào nhan tức thì tiến sát vào chân ngựa của bọn kỵ binh...

Những tên kỵ binh này thấy đều ngồi trên lưng ngựa bình khi lại gần, không thể nào chống ngăn những người lăn sát đất được đồng thời binh khí của họ vừa vung ra thì bị ngay những người trong phái Vô Đương ngăn chặn lại.

Thế là một cái chớp mắt, cả ba bốn con tuần mã bên phía bọn kỵ binh bị chư tăng dùng Côn Địa Đường đao pháp chém vào những bộ váy phía trước lăn dưng ra giữa trận.

Chúng anh hùng thấy biện pháp này kiến hiệu như vậy trong lòng lấy làm mừng rỡ, vội vàng phối hợp cùng nhau, phần nửa tấn công dãn trên phần nửa tấn công dãn dưới.

Chẳng bao lâu thì hàng ngũ kỵ binh bắt đầu rối loạn vì bao nhiêu bộ váy của con tuần mã đều bị chém quỵ một cách bí thương.

Lại nghe tiếng của Hồng Phong vang lên :

— Chư vị thuộc Đông Hải Tứ Lang xin chuẩn bị đồ lội nước...

Câu nói vừa vang lên thì có một số đồng giết mình, kinh dị vì rằng cái tên Đông Hải Tứ Lang đây thật là tay đối thủ với họ

Nhưng cũng có một số lại lấy làm thán phục người thiếu niên trẻ tuổi này sao lại rành các môn các phái như thế.

Mà người kinh dị nhất là Đông Hải Tứ Lang.

Kinh dị vì bởi họ phen này đến đây tham gia với tư cách chẳng phải công khai.

Kể từ khi họ đặt chân vào đất Hàng Châu thì không bao giờ xuất đầu lộ diện, giao thiệp cùng ai nhưng chẳng rõ vì sao người này lại cả tiếng gọi tên của mình trùng ngay phong phước.

Lại còn một điều đáng làm cho họ tâm phục là phen này vì thấy địa điểm chỗ cử hành buổi đại hội bên cạnh Hồ Tây, trong lòng họ e có điều bất trắc, nên chuẩn bị đồ bơi lội thật là đầy đủ.

Đông Hải Tứ Lang vốn sanh trưởng ở miền biển Đông nên nghề bơi lội có thể nói rành rẽ nhất trong đám anh hùng có mặt tại đây. Bốn người trong bọn Đông Hải Tứ Lang ban này được chính Hồng Phong trao tận tay thuốc giải, nên trong lòng cảm kích bội phần.

Bây giờ nghe chàng ra lệnh, vội vàng rút lẫn ra khỏi trận

Nào hay đâu bốn người này vừa sắp sửa thoát ly ra khỏi vòng chiến, thì bốn bề có tiếng gào lạt nổi lên có sáu người mặc áo trắng múa binh khí xông ra chặn đánh.

Hồng Phong trông thấy những người mặc áo trắng này trên váy áo thấy đều có thêu một ngọn lửa hồng, đích thị là sắc phục của Minh Giáo.

Chưa kịp thông báo cho Triệu Minh được rõ, thì bỗng nhiên bên hướng Tây Bắc xôn xao cả loạn, thì ra những người trong Minh Giáo không biết từ đâu, bất thần đổ xô ra, phối hợp với binh sĩ triều đình phản công dữ dội.

Tình thế vừa trông thấy khá quao, bây giờ đột nhiên biến chuyển cực kỳ bí quan thảm khốc.

Từ sau hậu quân những toán quân mới lần lượt xông ra chỗ đám quân đang diên đầu vì Cồn Địa Đường Đào Pháp.

Đám tàn quân mới đến đây, không dùng tuần mã nữa, cả thầy đều đi chân không, nhưng dùng toàn trường thương và trường đao tấn công bằng những chiến pháp tân kỳ làm cho hàng ngũ của chúng anh hùng lại tán loạn cả lên.

Từ trong tàng cây, Triệu Minh nhỏ đầu nhìn ra, thấy tình thế thật vô cùng nan giải...!

TRONG CƠN NGUY CẤP, QUÁT NGỰA TRUY PHONG

Vì rằng quân hùng, mặc dù vô công thâm hậu đấu chiến cả phần thì tất thắng, nhưng bây giờ hậu quân của bọn chúng kéo ra đông như kiến cỏ biển thành một trận địa chiến hãn hời, với thế cô làm sao chống nổi với thiên quân vạn mã!

Còn đang băn khoăn bỗng từ phía sau hậu tâm của họ có tiếng còi nổi lên lanh lảnh...

Tiếng còi vừa dứt, thì toàn thể quân binh của triều đình tức thì tập trung mũi nhọn đâm thẳng vào đám quân hùng.

Triệu Minh thoáng trông, biết ngay bọn này muốn cắt đám quân hùng dễ thành khối riêng rẽ...

Quả nhiên không ngoài sự ước đoán của nàng, đoàn quân thiện chiến của triều đình tung ra hơn hai mươi võ lâm cao thủ dẫn đầu những người này thấy đều dùng môn binh khí lạ kỳ, khí lực vô cùng sung mãn.

Họ đi đến đâu thì chúng anh hùng phải tách ra đến đó, theo sau lưng họ là những tên quân lừng nhách hề vô lâm cao thủ khai đường mở lối tới đâu thì họ tràn tới như nước vỡ bờ.

Trong một cái nháy mắt, đám đông bị bao vây tức thì tách ra làm hai khối.

Hai khối này vừa thành hình, thì lực lượng của họ lại xếp ra thành hai cái mũi nhọn đâm ra hai bên...

Triệu Minh tay chân rụng rời, nàng nghĩ:

— Cứ theo tình thế này mà tiến triển, một khối bị cắt thành hai khối, hai khối lại bị cắt thành bốn khối, rồi bốn khối bị cắt thành tám khối... rồi cuộc rồi quân hùng sẽ bị tiêu diệt lần mòn trong những khối càng ngày càng bé nhỏ kia...

Nhìn xem ba phía bị bao vây, quân binh càng lúc càng nhiều Triệu Minh ngửa mặt nhìn trời, thở dài một hơi ảo não đoạn cất tiếng báo nhỏ cho Hồng Phong nghe:

— Mau truyền cho Đồng Hải Tứ Lang... xuống nước.

Hồng Phong cũng nghĩ thầm:

« Trong thế ba mặt giáp công này, quả thật chỉ còn có đường bôn tẩu xuống nước mà thôi, nhưng mà nhìn phía dưới mặt hồ, sóng gợn lăn tăn mênh mông bất ngát, tận bờ bên kia là con Trường Đê ngăn cách Hồ Tây ra làm hai mặt mù diệu vợi... chúng anh hùng người nào người nấy đang mệt mỏi, phần nữa lại không biết bơi, làm sao vượt khoảng cách ba trăm trượng này... lại nữa Đồng Hải Tứ Lang đang bị kẹt trong vòng vây... »

Còn đám chiêu lo lắng bỗng nghe Triệu Minh giục:

— Mau nhờ Trương tiên bối và chư vị mở lối cho Đồng Hải Tứ Lang...

Hồng Phong nghe đến đây tức thì tỉnh thần tỉnh táo, hể to:

— Xin nhờ Trương tiên bối cùng...

Nói đến đây ánh mắt của chàng nhìn về phía Huyền Minh Nhị Lão mà ấp úng nói chẳng ra...

Triệu Minh thấy hướng nhìn của Hồng Phong biết ý người này nên nhắc:

— Huyền Minh Nhị Lão tiên bối...

Hồng Phong nhanh miệng hỏi Triệu Minh nhắc tới đâu thì chàng hồ ngay tới đó, những người được mời đều là những tay võ lâm kiệt kiệt, làm cho ai nấy nghe qua thấy đều khâm phục cho chàng trẻ tuổi này; cơ sao tuổi tác còn non nhưng tại sao lại am tường những cao nhân trong làng võ.

Trong chớp mắt đã có hơn mười người toàn là hảo thủ, cấp tốc liên kết cùng nhau mở đường cho Đồng Hải Tứ Lang.

Chẳng bao lâu đưa được mười sáu người trong phái Đồng Hải Tứ Lang xuống đến bờ hồ.

Thì ra phen này bọn bốn người trong Đồng Hải Tứ Lang cả thầy đều có mặt tại đây, mỗi người lại mang thêm bốn tên đệ tử, tổng cộng tất cả 16 người.

Mười sáu người này thấy đều là những tay bơi lội thuộc hàng số 1 số 2, nên chỉ được quân hùng đưa đến bờ hồ, tức thì nhảy tùm xuống nước...

Triệu Minh và Hồng Phong từ trên cành cây nhào xuống, thấy mười sáu người này vừa chạm mình vào mặt nước thì tung tăng bơi lượn, dường như sixteen con cá đang vung vẩy trên mặt hồ.

Chúng anh hùng nghe Hồng Phong hô :

— Xiu chớ vội tìm cách đưa chúng anh hùng sang bờ bên kia...

Bỗng thình lình một người lớn tuổi nhất trong đó là Đông Hải Nhất Lang quát to một tiếng lệnh.

Kêu lệnh vừa ban ra thì mười sáu người đồng biến dạng dướ làn nước bạc, thế rồi trên mặt hồ này giờ xôn xao nổi sóng bảy giờ từ từ yên lặng...

Chờ đợi thật lâu mà chẳng thấy họ trôi dẫu lên, Triệu Minh càng thêm kinh sợ, năng lắc đầu thở dài, định ninh rằng trong giờ phút nguy nan này mười sáu người này đã quất ngựa truy phong trốn kè quần hùng đang hoang mang chờ chết.

Hồng Phong còn đang dõi mắt trông về phía mặt hồ bao la bát ngát, bỗng giật mình hồi tỉnh vì nghe thấy hai tiếng quát quát chúa vang lên...

Quay đầu nhìn lại, thì ra nơi giữa trận tiền, hai cao thủ lẩy lừng là Không Không Đại Sư và Hạ Hầu Vô Giải, đang đấu bốn bàn tay lại để so nội lực...

Thì ra ban này Không Không Đại Sư vừa được phục hồi công lực, tức thì nhảy xổ về phía Hạ Hầu Vô Giải, nhưng lúc bấy giờ Vô Giải đang bị kẹt trong cái gọng kìm của Huyền Minh Nhị Lão tình thế đang đến độ khẩn trương

Không Không này giờ đôi mắt bị mờ, trong lòng càng nghi càng giận, sau khi chất độc giải đi, ông ta quyết dốc hết toàn lực đấu cùng Hạ Hầu Vô Giải một trận thư hùng, dù quần hùng có chết đi, cũng chẳng để cho Hạ Hầu Vô Giải được toàn sinh.

Nhưng cặp Huyền Minh Nhị Lão cứ đeo theo nhốt Hạ Hầu Vô Giải chẳng hở tay, thành ra Không Không Đại sư muốn xuất thủ mà chẳng biết làm sao.

Bốn con mắt của Huyền Minh Nhị Lão thật là bén nhọn, thoáng trông thần sắc của Không Không thì cũng biết...

Bỗng thình lình nghe phía sau lưng của Không Không Đại sư có một tiếng người rú lên bi thiết.

Nhìn kỹ thì ra hai tên đệ tử của Huyền Minh Nhị Lão bị bốn người trong Minh Giáo bao vây, trong một phút sơ hở, một người

trúng phải một ngón nhuyễn tiên, làm cho một cánh tay nát bét, người này rú lên một tiếng thảm thiết, và rồi một người bị vây còn lại liền tiếp trúng thêm hai quả đồng trời nữa.

Hạt Bút Ông thừa cơ nói :

— Thằng súc sinh này xin trao cho Đại Sư thanh toán...

Dứt lời cả hai đồng nhảy xổ tới giải nguy cho đệ tử của mình

QUẦN HÙNG MUỐN THOÁT KHỎI ĐIỀU TAI ÁCH THẬT LÀ VIỆC "MÒ TRĂNG ĐÁY NƯỚC"

Không Không Đại Sư nào để cho Hạ Hầu Vô Giải có đủ thời giờ nghỉ tay, Huyền Minh Nhị Lão chưa kịp thời lui được nửa bước, thì Không Không Đại Sư đã tung ra một đòn Bát Diện Sở Ca ghim hẳn ta nằm hẳn lại trong vòng chiến.

Đòn Bát Diện Sở Ca có một tầm uy lực vô cùng rộng lớn, chặn nghiền hết những lối thoát của Hạ Hầu Vô Giải, làm cho hẳn ta có cảm tưởng như mình đang bị rất nhiều tay cao thủ bao vây, nhìn vào chỗ nào cũng thấy những bóng chương trùng trùng điệp điệp, tay áo sa phất phới, muốn tiến cũng không biết phải tiến vào mặt nào, muốn thoái cũng không biết phải thoái vào đâu..!

Trong tình thế này bất buộc hẳn ta phải vung tròn hai ống tay áo ra bảo vệ khắp toàn thân..

Nhờ vậy mà sau khi tái chiến lần thứ hai này, Không Không Đại sư luôn luôn lấn lướt.

Hạ Hầu Vô Giải biết rằng, nếu cứ nằm mãi trong tình thế thụ động thì phần bất lợi luôn luôn ngã về phía mình, nên khi quần thảo với nhau được mười mấy hiệp, hẳn ta lựa thế dồn ép cho Không Không Đại Sư dùng tay đấu nội lực với mình. có như thế mới kéo vãn được nguy cơ.

Không Không Đại Sư cũng tiên liệu rằng trước sau gì Hạ Hầu Vô Giải cũng phải, hạ nước cờ này, nên đã ghim sẵn Kim Cang Thần Công, quyết cùng tên này thủ một trận sống mái, vì cứ trong tình thế này, chúng anh hùng muốn được toàn sinh, thật là điều "mò trăng đáy nước".

Hai lần tay của Hạ Hầu Vô Giải vừa chìa ra thì Không Không tức tốc thoát ra Kim Cang Thần Công vào hai bàn tay của mình, ngó hầu ngăn ngừa những chất độc của Hạ Hầu Vô Giải.

Quả thật không ngoài sự ước đoán của ông ta, Hạ Hầu Vô Giải biết rằng đây là giờ phút quan trọng nhất quyết, nên tức thì xử dụng ngay một môn độc chương mà hắn đã khổ công luyện tập trong Kim Hổ Ôn Tuyền...

Bốn bàn tay vừa đấu nhau, thì Không Không chợt trông thấy bàn tay của Hạ Hầu Vô Giải từ từ ngã sang màu xám...

Màu xám này cứ dần dần biến chuyển sang màu đen, và ông ta nghe thấy từ trong hai bàn tay của Hạ Hầu Vô Giải có hai luồng hơi lạnh, cứ thay phiên nhau nối tiếp không ngừng, tràn sang cơ thể của mình.

Bao nhiêu khí lực của Không Không đều tập trung vào huyết Đan Điền, trạm chánh của con đường Nhâm Mạch để rồi lần lượt tản mát khắp châu thân...

Huyền diệu thay cho võ công khi kết hợp với Phật Pháp. Nhiệm mầu, Kim Cang Thần Công vốn là một loại võ công căn cứ trên giáo lý bóa la vô tận của nhà Phật, làm cho khí lực của con người trở nên một thứ sức mạnh chí cương, nên làm cho làn hơi độc của Hạ Hầu Vô Giải không làm sao sinh ra tác dụng.

Vô Giải nhìn thấy màu bàn tay của mình đã đen như mực, công lực đã thoát ra được tám phần, mà đối phương vẫn còn trơ như đá, vững như đồng, bất giác hơi giận bừng lên, nghĩ rằng mình đã phí không biết bao nhiêu công lực mới luyện được môn Ô Kim Hắc Chương này, không dè ngày nay mới mang ra xử dụng lại chẳng hề hấn chi đến đối phương.

Uất khí bốc lên, hắn quát to một tiếng, chính tiếng quát này đã làm kinh động Triệu Minh và Hồng Phong.

Tiếng quát chưa dứt, thì cả đôi bên có bao sức mạnh thấy đều dồn hết lên hai cánh tay của mình, hai nguồn nội lực mạnh như núi ngã, nặng như thành nghiêng cùng trút ra một lượt về phía đối phương của mình.

Hai luồng nội lực này giáp mối vào nhau và gây nên một sức đầu bời chưa từng thấy...

Hồng Phong trông thấy thân hình của Hạ Hầu Vô Giải bỗng nhiên thoát ly khỏi mặt đất, rồi như một con diều đứt giây, bay lượn là đà về phía sau hơn mười một trượng...

Còn thân hình của Không Không Đại Sư thì vẫn đứng vững như một pho tượng bằng đá!

Thì ra Hạ Hầu Vô Giải khôn ngoan đáo để, hắn ta biết người

trong cửa Phật, một khi mà luyện được môn Kim Cang Thần Công rồi, thì không có sức mạnh nào lay chuyển nổi.

Vì vậy nên hắn đã vận hơi để khi khôn ngoan nương theo luồng sức mạnh này để cho thân hình lướt nhẹ về phía sau.

Phần Không Không Đại Sư đang lúc dùng hết mười phần sức mạnh bỗng thỉnh lình nghe thấy đối phương mất đi trọng lượng, ban nãy nặng như Thái Sơn thì bây giờ lại nhẹ như lông hồng bất giác giật mình vì đối phương có dụng mưu ma trá chi không?

Bởi có ý tưởng đó nên Không Không Đại Sư trụ hình đứng lại chẳng dám đuổi theo.

Nhờ vậy mà Hạ Hầu Vô Giải yên lành thoát ra khỏi tầm áp lực, hai chân của hắn vừa tiếp xúc vào mặt đất, tức thì liệng mình như một con diều hâu, đâm bổ vào đám đông mất dạng.

CHIẾU CẦU KỲ DIỆU

Cao thủ đấu chiến cùng nhau, sau khi so nội lực, một bên thì đứng vững vào vị trí cũ, còn một bên thì bay ra xa hơn mười mấy trượng, mặc dù chẳng thọ trọng thương nhưng như thế cũng kể lại bại trận.

Hắn vì mất mặt giữa đám ba bề, lẫn trốn cho đỡ thẹn, lại nữa cứ trong tình thế này, thì chúng anh hùng thật khó thoát ra vòng tai ách, hắn nghĩ hãy tạm lánh mặt trong giây phút, chờ cơn hồn chiến lặng yên rồi sẽ xuất đầu lộ diện...

Nào hay đầu ý niệm của hắn chỉ vừa thoáng hiện, thân hình vừa khuất dạng trong đám đông thì chúng anh hùng bỗng hò reo vang dậy..

Hồng Phong cũng bị tiếng reo hò đó làm cho giật mình tỉnh táo.

Định thần nhìn kỹ lại thấy chúng anh hùng trăm người như một hãy giờ đồng quay đầu nhìn ra giữ hồ; chàng liền dõi mắt trông theo bất giác cặp mắt long lên sáng rực, khoe miệng hiện lên một nét cười tươi.

Thì ra nơi ấy, giữa khoảng trời nước bao la sông hồ bát ngát xa xa hiện lên một người, khoảng cách giữa người này và người kia cách xa hơn mười trượng lại được gần liền bằng một sợi giây nhỏ mà dài.

Nhân lực của Triệu Minh thật sáng lại trông thấy thật xa, nàng nhận diện được ngay những người này chính là Đông Hải Tứ Lang và chúng đệ tử.

Ban nãy, khi đoàn người này nhảy xuống nước thì nhận được mật lệnh nên dừng lặn sâu xuống nước.

Trong những người này có Đông Hải Nhất Lang là người lặn tài tình nhất, nên đã đi một hơi thật dài, lúc trời đầu lên, thì nhận thấy mình vượt được phần nửa đất.

Đông Hải Nhất Lang đổi lấy một hơi dài không khí, nhận định phương hướng, rồi lại tiếp tục lặn thêm một hơi dài nữa.

Đến khi ông ta nghe thấy trước mặt mình có một tấm vách đất chắn ngang mới trời đầu lên mặt nước.

Đầu của ông ta vừa nhô lên thì trông thấy trước mặt mình, có cây rậm rạp thì ra đã vào đến đất liền.

Nhanh như một con cá chép, Đông Hải Tứ Lang bay mình lên khỏi mặt nước, nhảy thẳng vào bờ, tiện tay buộc một đầu dây trong tay của mình vào gốc cây cổ thụ.

Sợi giây này trông ra nhỏ chừng bằng chiếc đũa mà rắn chắc vô song, thì ra đó là một loại dây đặc biệt tùy thân của những người bơi lội.

Chính nhờ sợi dây này mà người lặn ngấm dưới đáy nước có thể lên lại với người ở bên trên và đôi khi người ta dùng đến nó để buộc vào những vật rơi xuống giữa sông sâu để lôi trở lên mặt nước.

Sợi giây này buộc vào gốc cây cổ thụ vừa xong thì lập tức căng thẳng ra đường như có một bàn tay nào nắm chắc ở đầu dây đằng kia vậy.

Quả thật giây vừa căng thẳng ra thì ngoài kia ba mươi trượng có một cái đầu ngoi lên mặt nước, người này đưa cao cánh tay trái ra, thì đích thị cánh tay đó đang nắm chặt lấy đầu giây của Đông Hải Nhất Lang và người này chính là đứa học trò cưng của ông ta.

Thế rồi trong cánh tay hữu của người này cũng hiện lên một mối dây tương tự và đầu dây đằng kia của sợi dây này cũng hiện lên người thứ ba.

Rồi người thứ ba lại liên tiếp với người thứ tư...

Người thứ tư liên tiếp với người thứ năm...

Cứ như thế, họ làm thành một sợi dây liên lạc từ bên này bờ sang bên đối diện... nơi mà hai nghìn người đang tung búng chém giết, triển khai một trận xáp lá kinh hoàng đẫm máu.

Từ sau lưng của Hồng Phong, Triệu Minh buồn ròn tan :

— Xuống nước !

Hồng Phong mừng như mở cờ trong bụng, chàng tung mình liệng xuống mặt đất, đi tới đâu quất to tới đấy :

— Xuống nước !

Lúc bấy giờ, chúng anh hùng trông thấy nguy cơ được cứu vãn tập trung về phía bờ hồ...

Bọn quan binh thấy vậy, cũng dồn hết lực lượng đổ xô về phía đó, nhưng chúng anh hùng nào chịu để cho con đường sanh duy nhất này bị phong tỏa.

Những tay cao thủ thuộc hàng thượng thặng như Không Không Đại sư, Trương Vô Kỵ v.v. đồng túc tốc liền kết chặt chẽ với nhau, mở một con đường huyết lộ, nhường cho những người vô công hơi kém xuống nước trước...

Nhờ dốc lòng thì thân tử chiến nên đám người của Không Không và Vô Kỵ đã trấn giữ được đầu cầu nơi đầu mối dây ăn thông sang bên kia.

Vừa xuống được nước, những người đi tiên phong tức thì lần theo đường dây duy nhất ấy mà lướt đi thoăn thoắt trên mặt nước... trong chớp mắt họ đã vượt ra ngoài xa hơn hai mươi trượng...

Triệu Minh tuy đầu chiến chẳng hề tay nhưng lúc này cũng kèm sát bên mình của Hồng Phong, bây giờ trông thấy tình cảnh này bất giác cau đôi mày liễu, nói nhỏ với Hồng Phong :

— Mi hãy đi dây cho ta trông thử.

Nghe câu nói này, trong trí của Hồng Phong vụt lóe ra một ý nghĩ : « Sợi giây kia bây giờ đang căng thẳng, chính là một cây cầu kỳ diệu giúp cho chúng ta ra khỏi Uông Tử Thành nhưng sao đó chưa có một người nào nghĩ tới... »

Ý niệm vừa thoáng biến thì chàng vội thôi lui xuống mé, thét to lên :

— Sao chớ vị không dùng dây mà đi cho tiện.

Mặc dù trong tình cảnh hiểm nguy như vậy, nhưng Hồng Phong mở miệng vẫn được về khỏi hải, dứt lời chàng tung mình nhảy xuống nước.

Mũi vô hải bên hữu của Hồng Phong từ trên ghim thẳng xuống như một ngọn bút và chấm nhẹ nhàng trên sợi giây nhỏ bé.

Người giữ đầu dây phía bên này là Đông Hải Tam Lang, vừa trông thấy cảnh ngoạn mục này bất giác trong lòng thầm khen cho chàng thư sinh trẻ tuổi.

Vì rằng cái nhảy của Hồng Phong đã vượt một khoảng cách hơn 3 trượng thế mà khi rơi xuống lại chấm đúng trên sợi dây.

Tam Lang cần rằng căng thẳng sợi dây trong tay mình thế mà thân hình của Hồng Phong lập tức chạy nhanh trên đường dây ấy nhanh như một cơn gió thoảng.

Quần hùng trông thấy biện pháp của chàng thư sinh trẻ đẹp này có hiệu lực hơn đi dưới nước quá nhiều, thế là kẻ trước người sau đồng lũ lượt nối nhau theo đường dây ấy mà thoát ly hiểm cảnh.

Chỉ còn có một ít cao thủ là liều chết ở lại tử chiến ngăn cản những đợt tấn công càng lúc càng mãnh liệt như vũ bão của phe đối thủ.

TIẾNG AI YÊU DIỆU TRÊN BỜ ?

Phần Hồng Phong dẫn đầu tiến thẳng ra bờ hồ, mặt hồ mênh mông bát ngát, chàng có cảm giác dường như mình đang trở thuật phi hành đi trên một sa mạc.

Thình thoảng sau lưng của chàng lại vang lên những tiếng bị bôm, đó là tiếng động của những người bơi yếu bước sai đường dây, nên bị rơi xuống nước.

Chàng lại bật lên cười khảnh khảnh, âm thanh vang vang đồng vọng trên mặt hồ... nhưng tiếng cười bỗng nhiên ấy bỗng thioh lình vụt tắt, vì đầu giây bên kia bỗng nhiên xuất hiện không biết bao nhiêu tên kỵ binh đứng tổ nhỏ theo hình vòng cung bao quanh lấy lối lên.

Mây thay... mới đây do Đông Hải Nhất Lang buộc vào gốc cây cỏ thụ, nhờ khuất trong cỏ, nên bọn chúng bấy giờ chưa phát giác. Thì ra bên quan quân của Triệu đình trông thấy chúng anh hùng thoát ra theo chiếc cầu dây này, viên tướng lĩnh vội vòng biệt phải mấy mươi tên khoái mã, tức tốc đi vòng đường bộ, chặn đường thoát lên.

Những tên này lại dùng toàn cứng to nỏ cứng ghim sẵn trong tay chờ cho Hồng Phong lọt vào tầm xạ kích tức thì buông tên nhả đạn.

Tình thế này chỉ có thể tiêu chứ không thể lùi, mà tại ác thay... rước mặt của chàng lại có không biết bao nhiêu đường tên mũi đạn sắp sửa tuôn ra.

Trong trí của chàng nảy ra trăm nghìn ý nghĩ không biết phải chọn ý nào để ứng biến.

Trong trí thì miên man suy nghĩ, nhưng hai chân của chàng vẫn lướt đi thoăn thoắt không ngừng...

Rặng cây xanh ở phía trước mặt của chàng từ từ hiện rõ ra, mặt mũi tay chân của những tên nô thủ cũng lần lượt hiện ra như những kẻ hung thần...

Thế rồi một tiếng «tách» nho nhỏ vang lên... một đường tên cắt gió vọt vào bay tới nhắm đúng giữa mặt chàng.

Hồng Phong đang ở trong tình trạng không thể nào cúi đầu né tránh, vì rằng sau lưng chàng bấy giờ còn một dọc người, nếu chàng tránh tên bất chợt, thì những người sau lưng tất phải lãnh trọng thương.

Đã nghĩ sẵn từ trước, nên Hồng Phong ngấm vận sức vào bàn tay của mình... nhanh như chớp chàng trảm ra phía trước một đường quyết diệu...

Bàn tay của Hồng Phong luyện nghe trăm đó hơn mười năm, vừa nháng một cái thì mũi tên bên nọ đã đứt làm hai, gãy rơi ngay xuống.

Từ dưới mặt nước, có tiếng Đông Hải Nhất Lang vang lên nho nhỏ... nhưng lời khen chưa dứt thì từ trong đó có tiếng lênh bập ra, thế là không biết bao nhiêu mũi tên, bao nhiêu đường đạn, từ trong ấy bay ra như mưa bão.

Hai bàn tay chàng trảm ra vun vút làm cho những đường tên tên tiếp rơi là tả xuống mặt hồ trông như những chiếc lá tre vàng rơi rụng dưới ngọn thu phong.

Trong lúc đó thì mũi nhọn của những mũi tên từ từ tập trung lại, chỉ chiếu vào một mình Hồng Phong, nhưng những tên xạ thủ này thật dụng tâm cay độc, thấy Hồng Phong lợi hại, nhất ở hai bàn tay, nên những đường tên của chúng khi thì đi lên, lúc thì đi xuống, cứ bập từ đầu gối trở xuống, cốt hủy diệt hai chân của chàng.

Phương pháp này hiển hiệu, vì hai tay của chàng muốn chém một đường dài từ trên đầu xuống tới mũi giày để phá vỡ hết những đường tên khuyng phải là chuyện dễ.

Phương pháp tấn công dáo dúi của bọn kỵ binh vừa áp dụng thì ghim ngay được bước tiến của Hồng Phong.

Chính vào lúc đó thì phía sau hậu quân bọn quan quân bụi cuốn cuộn, có một đạo khoái mã kỵ binh rầm rộ tăng cường...

Hồng Phong cau mày, một nỗi lo lắng dâng lên tâm thần vì rằng đường dây này giờ được căng thẳng vì những người trên dây thấy lâu đi chuyển vun vút, nhờ đó mà trọng lượng giảm bớt đi.

Bây giờ mấy trăm người trên sợi dây bị ứ đọng lại vì Hồng Phong không thể tiến tới... Tình trạng này kéo dài thêm một chút nữa thì chắc chắn chiếc cầu kỳ diệu này phải đứt lìa đi...

Thêm vào đó, tên từ phía trên bờ bắn xuống càng ngày càng gắt, dường như chúng biết rằng thế cuộc đã sắp tàn, dốc hết tàn lực trong một trận quyết liệt này thì có thể định hơn thua.

Chính vào lúc tình trạng thập phần nguy hiểm đó, thì từ trong bờ chợt vang lên mấy tiếng canh lảnh lỏt ;

— Hồng huynh... mau vào bờ...

Gong nói thật là yếu diệu mà thật là quen thuộc, báo cho Hồng Phong biết rằng có một người con gái quen biết với mình đang ở trong bờ tiếp viên...

Câu nói này vừa dứt, thì từ trong đám kỵ binh bỗng có một viên đồng sĩ thúc ngựa vọt ra...

Người này dù mặc quân phục, nhưng thân hình mảnh khảnh, Hồng Phong sáng mắt thoáng trông đã nghĩ rằng có lẽ đây là một người con gái giả nam trang.

Viên đồng sĩ này đảo ngựa một vòng rồi bỗng đột nhiên thò tay ra trước lấy một thanh giáo dài của một người đồng đội thủ pháp cực kỳ lanh lẹ.

Có một món vũ khí dai quý tay, viên đồng sĩ này thét lên một tiếng phi thường yếu diệu, đoạn vũ lộng mũi trường thương trong tay như một con rồng thiêng uốn khúc... tấn công vun vút vào những đồng đội của mình...

Nhiều cung nỏ thủ đang tập trung tinh thần vào đường tên mũi đạn, bất thình lình bị đồng đội trở giáo đâm người nhà, nên hàng ngũ tán loạn cả lên.

Hồng Phong nào chịu bỏ lỡ dịp may nghìn năm một thuở, chàng ngăn làn một tiếng hào hùng, tung ra một ngón Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm chém bay những mũi tên bắn tới, đoạn cắt mình vọt thẳng vào bờ như một con thần mã nhập quan...

AI LÀ NGƯỜI GÁI GIẢ NAM TRANG ?

Thân hình của chàng từ trên không trung sa xuống, rơi đúng vào trước mặt của một tên kỵ binh.

Còn cách tên này ngoài hai trường, thì Hồng Phong đã vung tay chém xé một đòn thần tốc.

Tên kỵ binh này chỉ là một viên đội trưởng, cưỡi ngựa bắn cung thì tài, nhưng làm sao chống nổi với võ lâm cao thủ nên bàn tay của Hồng Phong vừa nháng lên thì chiếc đầu lâu của hắn đã bay ra xa lắc.

Bàn tay của Hồng Phong trong lúc nóng giận thật là sắc bén nhọn hơn một lưỡi dao rèn bằng sắt thép, chém ngang qua cổ họng một đường thật ngọt, làm cho đầu hắn đã rơi khỏi cổ mà thân hình vẫn còn ngồi trơ trơ trên mình ngựa.

Tay hữu của Hồng Phong vừa chém ra thì tay tả cũng theo sau chur bóng với hình, bằng một đòn cực kỳ lanh lẹ, chàng dùng cánh tay đi sau này tước phất lấy mũi trường thương của đối phương.

Mũi trường thương vừa qua tay chàng thì thân hình của hai người cũng gần kề với nhau trong gang tấc, thế là chàng lại tung ra thêm một cú đá cái xác không đầu của đối phương bay ra khỏi mình ngựa, để rồi chàng ngồi trảm ngay lên yên của con tuấn mã.

Bốn động tác chém đầu, cướp thương, đá xác ngồi ngựa cơ hồ như diễn biến cùng một lúc, tốc độ thật lanh lẹ khôn cùng.

Con tuấn mã dưới chân của chàng bị thay tay đổi chủ hồi nào mà nó không hay, đến chừng bị Hồng Phong thúc mạnh mới chồm lên mãnh liệt.

Ngọn trường thương của chàng tung bay nhấp nhô, đi đến đâu thì chúng kỵ binh rã tan đến đó.

Chân rào chưa kịp dấy một vòng thì những người đi sau lưng của chàng ban này cũng đã bồi tiếp nhau mà nhảy lên bờ.

Trong một cái nháy mắt tình thế hoàn toàn bị lật ngược và cứ thế mỗi một tay vô lâm cao thủ nhảy lên bờ thì sức mạnh lại càng cường thêm một chút, chẳng bao lâu thì đoàn kỵ binh hùng hổ kia rã tan như mây bay trước gió...

Thế rồi chúng anh hùng kẻ trước người sau, lần lượt nối theo chiếc cầu kỳ diệu nọ mà sang hết bờ bên này.

Chúng quân binh trải qua một trường tranh đấu quá ư khùng khiếp, mà chẳng thanh toán hết chúng anh hùng, bây giờ đàn hồ đồ đã sang được bên này địa thế bao la bất ngật, thật khó mà mở lại một cuộc tái bao vây, thêm phần những tay cao thủ trong Minh Giáo đều thọ trọng thương còn hơn đệ tử của Hạ Hầu Vô Giải thì không biết sự phụ lãnh mặt ở nơi nào, thành ra bọn chúng như con rắn không đầu, chẳng ai dám xuất đầu lộ diện nữa.

Thế là một trường đấu chiến đã man rạn bạo từ từ lắng dịu xuống trong ánh hoàng hôn âm đạm, từng đàn chim chiều sầm sập bay về tổ, kêu lên những tiếng thảm đạm u buồn, làm cho chúng anh hùng bồi ngùi thương cảm.

Hồng Phong kể từ khi đặt chân trên đất liền, mặc dù trở thân oai thẳng tay tranh đấu với chúng kỵ binh, nhưng cặp mắt của chàng không hề rời khỏi viên đồng sĩ đã tạo thành thế nội công giúp cho chàng có cơ hội lên bờ.

Chàng trông thấy dưới vành nón chiến binh, gương mặt của người này thoả mà đẹp. đến khi chiến cuộc vừa tan, chàng tức thì thúc ngựa chặn ngang đầu của người này, cúi đầu thì lễ nói :

— Đa tạ Dương Cô nương đã tiếp cho một tay.

Viên đồng sĩ này cúi đầu e thẹn, sắc mặt đỏ bừng, thì ra Hồng Phong gọi tên trùng ngay phong phúc, bởi vì viên đồng sĩ đó chính là "gái giả nam trang" và cũng là người đã vượt đường xa nghìn dặm, đến Long thiền Cổ tự trên núi Nga Mi tìm tung tích của người thư sinh trẻ đẹp là Hồng Phong.

Chính mắt nàng đã trông thấy cảnh Hồng Phong đấu cùng Triệu Minh một trận kinh hoàng, và rồi cuộc bị Triệu Minh dùng đòn Lạc Diệp Phi Hoa cản ngáng.

Tiếp theo đó Hồng Phong bị Vô Kỵ tập xác ra đi, làm cho Dương Tiểu Hồng tâm can tan nát.

Nàng bắt chặp hai người bạn đồng hành chỉ thân với nàng là Châu Hoài Ngọc và Mai Vô Ảnh, cứ cầm đầu mũi miết đuổi theo Triệu Minh và Vô Kỵ, vì hai người này đã cướp đi một vật quý báu nhất đời nàng.

Nhưng tài bộ khinh công của Tiểu Hồng so với Vô Kỵ và Triệu Minh thật là một trời một vực, nên Tiểu Hồng phải bị họ bỏ rơi một cách đau thương.

Nàng chạy một mạch không biết trải qua bao nhiêu dặm đường vượt qua không biết bao nhiêu đầu non vắng lặng, xuyên qua không biết bao nhiêu khu rừng âm u, mà vẫn không làm sao tìm cho ra tung tích của món kỳ vật thân yêu đã mất.

Mãi đến khi hai chân của nàng đã mỏi đến độ không tài nào xê dịch nổi nữa, Tiểu Hồng mới ngồi bệt xuống một tảng đá bên lề đường và tinh thần mới lần lần định tỉnh.

Nhìn về hướng tây, thấy ngọn núi Nga Mi, đứng sừng sững giữa lưng trời, chừng đó nàng mới hay mình đi cầu mà xuống dưới chân núi hồi nào không biết.

Hồi tưởng lại những việc đã qua, nàng mới sực nhớ lại mình đã bỏ quên hai người bạn đồng hành ở lại trên núi Nga Mi, liền vội vã quay trở về.

Nhưng lúc bấy giờ chiều tà đã đến, cảnh vật âm u, 1 mình 1 bóng nàng không thể nào trở lên cho được.

Đêm ấy đành phải ngủ dưới chân núi, để rồi sáng hôm sau mới tìm đường trở lên.

Nhưng khi nàng lần mò trở lại Cổ Tự Long Thiền thì tứ bề quanh quố hiu hiu, quần hùng đã đi tứ tán, chỉ còn một số đệ tử của Nga Mi phải đang tuần hành thật gắt.

Tìm không ra vân móng gì nữa, nàng đành phải lui thủ xuống núi mà không thể trở về Biệt Điện Thiên Hồng, Tiểu Hồng đành phải mai danh ẩn tích, phiêu bạt giang hồ để tìm kiếm Hồng Phong tránh sĩ.

Nhưng Hồng Phong lúc bấy giờ đang kẹt trong Kim Hố Ôn Tuyền khu vực này lại cách biệt với người đời, nàng làm sao tìm ra cho được.

Thế rồi trong chốn giang hồ lại đồn đãi rằng chúng anh hùng sẽ tụ lại Tây Hồ, thương lượng một việc vô cùng quan hệ.

Tiểu Hồng nghĩ rằng nơi đây là chỗ tụ họp của quần anh hùng, biết đâu chẳng có Vô Kỵ và Triệu Minh lộ mặt nơi ấy, vì vậy nàng cũng lần mò trở về Hồ Tây hy vọng rằng có thể gặp lại người nàng muốn gặp.

ĐẾN HÀNG CHÂU TÌM NGƯỜI TRI KỶ

Lảng vảng quanh Hồ Tây hai ba ngày, nàng bỗng phát giác có nhiều kỳ binh của Triều Đình đều động về đây.

Trong lòng hết sức lo ngại, vì nàng cư ngụ trong Thiên Hồng Biệt Điện lâu ngày, thoáng trông thấy tinh thể thì nàng đã biết bọn này sắp mở một chiến cuộc thật to.

Để tâm theo dõi, Tiểu Hồng biết ngay một phần âm mưu của bọn chúng, vì thế mà nàng luôn luôn trà trộn trong quần để chờ xem tinh thể.

Rồi nàng chứng kiến cảnh tranh đấu của quần hùng, nhưng những việc này không làm cho nàng chú tâm vì lẽ tinh thần ý chí của nàng cứ nghe ngóng để chờ đợi một người, thế rồi người ấy thình lình xuất hiện.

Khi Hồng Phong từ trên cành cây đáp xuống, Tiểu Hồng rú lên một tiếng nho nhỏ như một người chết đuối, vừa ngoi lên mặt nước, không ngờ tâm nguyện của mình lại được thực hiện tại đây, nàng thật muốn nhảy sỏ ra nắm lấy tay chàng, nhưng hiềm vì lúc bấy giờ cuộc ác chiến đang diễn ra thập phần khốc liệt làm cho nàng phải chùn chân đứng bước.

Thế rồi cuộc chiến tiếp tục diễn biến sang một giai đoạn

khắc, giải đoạn mà chúng anh hùng phải xuống nước đi sang bên kia bờ và Hồng Phong lãnh đạo đi, tiến phương.

Tiểu Hồng thấy vậy châu mày ái ngại, nàng nghĩ rằng nếu một khi bị kỵ binh này phải người sang chỗ đầu bên kia thì hóa ra Hồng Phong chắc không thoát chết.

Trong trí của nàng bỗng nảy ra một ý nghĩ, kéo một cái xác của một tên quân tử trợn vào chỗ kín đáo, đoạn nàng nhanh tay mượn bộ quần áo của nó để cải trang.

Vốn là người của triều đình nên Tiểu Hồng Quận chúa, rất rành quân kỵ của bọn kỵ binh này, vì thế mà nàng trà trộn ngay vào đám khoái mã mà vọt sang bên kia bờ để tùy cơ ứng biến.

Bây giờ nàng nghe Hồng Phong gọi tên mình, bất giác hổ thẹn đỏ bừng sắc mặt.

Còn đang sượng sùng, bỗng thình lình từ trong đám đông có một nhà sư trẻ tuổi vọt đường nhảy ra, tiến đến bên Hồng Phong thò tay ra nắm lấy tay chàng nói :

— Đạo pháp của Hồng huynh xuất quỷ nhập thần, tôi lấy làm bội phục.

Hồng Phong giật mình quay đầu nhìn lại, thấy đó là một người mặc sắc phục phái Thiếu Lâm, trên đầu có một chiếc mũ nhà sư.

Nhưng chàng thoáng trông cũng biết ngay đó chính là người bạn mới kết giao với mình và thất lạc trên Nga Mi Sơn.

Thì ra trên núi Nga Mi khi Châu Hoài Ngọc bị điểm huyết sắp sửa chịu hành hình thì Hồng Phong thình lình xuất hiện, và đấu chiến, với Tĩnh Tâm Sư Thái...

Đến khi vợ chồng Trương Vô Kỵ xuất hiện tham dự vào cuộc chiến, và tình thế biến chuyển thành Triệu Minh đấu với Hồng Phong, rồi cuộc hai vợ chồng Trương Vô Kỵ bắt Hồng Phong ra đi, làm cho ai nấy thấy đều kinh hoàng sợ hãi.

Đến khi hoàn hồn, nhìn kỹ lại thì hai tên tội phạm là Mai Vô Ảnh cũng Châu Hoài Ngọc đã không cánh mà bay.

Thì ra Mai Vô Ảnh đã được Hồng Phong giải huyết, nhưng nàng vẫn giả vờ nằm ý ra giữa sân để chờ cơ ứng biến.

Còn Châu Hoài Ngọc thì nhờ có Hồng Phong đại chiến Tĩnh Tâm làm cho ai nấy thấy đều chú mục mà xem đến mê mẩn tâm thần.

Hoài Ngọc cho rằng đó là một dịp may nghìn năm một thuở nên vọt vọt lên chuyển vận nội lực để tự giải huyết cho mình.

May thay cuộc chiến của Hồng Phong và Tĩnh Tâm kéo dài thật lâu, rồi tại chuyển biến sang Hồng Phong đấu Triệu Minh cuộc diện càng lúc càng thêm gay gắt, quả thật là trời giúp vận cho Châu Hoài Ngọc.

Khi nàng đã giải xong những huyết đạo trên mình rồi mà Triệu Minh vẫn còn giằng co với Hồng Phong kịch liệt.

Thừa dịp ấy, chàng sẽ lên lấy mắt ra đầu cho Mai Vô Ảnh biết, và hai người đồng sẽ lên tháo lui ra ngoài.

Ăn thần vào một tàng cây gần đó để xem động tĩnh, thấy không bao lâu thì Hồng Phong bị hạ và Triệu Minh, Vô Kỵ bắt người thư sinh họ Hồng ra đi.

Hoài Ngọc chưa kịp có phản ứng gì, thì chợt thấy Tiểu Hồng Quận Chúa mở hết tốc lực đuổi theo.

Trong thâm tâm của chàng bỗng nổi lên niềm chua chát, nước mắt chàng mới kết bạn với Hồng Phong nhưng rất mến chuộng người này.

Tuy thế... bây giờ trông thấy một người nhan sắc tuyệt trần là Tiểu Hồng Quận Chúa đuổi theo người anh em của mình, chàng thấy gan ruột của mình đau xót, dường như bị ai lấy kim châm.

Chàng muốn tung mình đuổi theo, nhưng Mai Vô Ảnh đã thò tay ghim lại, vì bởi lúc bấy giờ chúng đệ tử Nga Mi Phái vừa mới hoán hồn, và phát giác mất đi hai tên tội phạm, giờ phút này nháy ra thì có khác chỉ tự mình dốt vào rọ.

Rất may chỗ hai người đang nấp, cảnh lá um tùm lại nữa người trong Nga Mi phái nghĩ rằng một khi hai người này thoát khỏi chắc đã cao chạy xa bay chứ không bao giờ lưu lại, nên họ chẳng lực soát làm chi cho kỹ.

Nhờ vậy mà hai người cứ trú hình nơi ấy chờ cho đến hết canh ba, thấy sự tuần phòng trong chùa đã bớt phần nghiêm nhặt mới dám lần mò xuống núi.

Biết ở gần núi Nga Mi chừng nào thì càng khó khăn cho bọn họ chừng nấy, nên hai người này xuống được chân núi rồi liền thoát đi một mạch.

Châu Hoài Ngọc tạm thời lui về tư gia của Mai Vô Ảnh lánh mặt, một thời gian qua, nghe tin trong chỗ giang hồ triệu tập chúng anh hùng tại Hằng Châu.

Hai người này đồng nổi tánh hiếu kỳ nên đến đó thăm dò.

Châu Hoài Ngọc khôn ngoan không muốn để lộ hành tung nên cải trang thành sư Thiếu Lâm cho dễ bề trà trộn trong đám anh hùng hào kiệt.

Bây giờ trông thấy Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng xuất đầu lộ diện, chàng ngửa ngáy trong lòng chịu không nổi nên cùng Mai Vô Ảnh bước ra.

Chàng thư sinh trẻ tuổi Hồng Phong, thấy người bạn kết nghĩa đã cùng mình vào sinh ra tử mấy phiên, tinh linh xuất hiện chàng vội tho tay ra nắm lấy tay Hoài Ngọc, nói :

— Mừng cho Châu huynh được bình an...

Chàng nói tới đây, chợt nhớ lại tại chỗ này, có rất nhiều người trong phái Nga Mi nên vội nín bật...

Chàng rảo mắt nhìn quanh, thấy quân triều đình bây giờ đã thăm bại sau khi chiến chinh hàng ngũ, chúng anh hùng từ biệt cùng nhau và chia đường trở về.

Tới chừng đó Hồng Phong mới sực nhớ đến vấn đề bây giờ phải về đâu. Chàng có ý nghĩ trở về đoàn tụ với gia đình mình nghĩa phụ của mình, nhưng vừa nghĩ đến chỗ phải chia tay với Trương Vô Kỵ, Hồng Phong lấy làm bồi hồi tiếc rẻ.

Tiệc là tiếc ở chỗ không thể gần gũi người này để học lấy những thế đàm phối hợp trong những thế chưởng lạ lùng kia.

Lại thêm một điều quan hệ nữa là nghĩa phụ chàng ngày đêm dặn dò chàng phải đi tận góc biển chân trời tìm cho ra Vô Kỵ và Triệu Minh để thanh toán mối phụ thù. bây giờ kẻ thù nhân chàng đã gặp, chẳng lẽ lại bỏ đi ?

Còn đang bàng hoàng suy nghĩ, thì Dương Tiểu Hồng hỏi :

— Hồng huynh bây giờ định về đâu ?

Hồng Phong ấp úng chưa kịp trả lời, thì Triệu Minh đã vọt miệng nói :

— Đường về Tây Vực muốn thông diệu vợi, chỉ bằng nhờ dịp này Hồng bằng hữu lưu lại Trung Nguyên, quá bộ vào tề xá nơi Hồ Điệp Cốc dạo chơi một chuyến.

Hồng Phong vốn nghe nói Hồ Điệp Cốc là chỗ xuất xứ của Y Thiên Hồ Thanh Ngưu, vốn là một nơi phong cảnh hữu tình, bây giờ được Triệu Minh gợi lời lưu lại, chàng liền ưng thuận.

Thật ra trong thâm tâm của chàng có nhiều điều mờ ám cần phải tháo rút.

Cứ theo lời nghĩa phụ chàng thì Triệu Minh và Vô Kỵ vốn là hai tay tàn ác bất nhân, nhưng mấy ngày hôm nay chàng luôn thấy họ có hành vi nghĩa hiệp.

Cứ như việc tận tâm lo lắng giải cứu quân hùng mà chàng trông thấy trước mắt đây là một minh chứng.

Vậy như cơ hội này cũng nên đi sâu vào tâm tình họ để nhận diện chân tướng, lại nữa cũng có cơ hội học thêm những ngón đàm kỳ diệu.

Vì nghĩ vậy, nên Hồng Phong gật đầu ưng thuận, Dương Tiểu Hồng thấy vậy cũng lấy mắt ra dấu cho Châu Hoài Ngọc đi theo.

Thế là đoàn người do Triệu Minh lãnh đạo, trong đó có những tay cao thủ từ vùng Ngoại Môn như Huyền Minh Nhị Lão v.v. đồng cùng nhau kéo rốc lên đường nhằm Hồ Điệp Cốc tấn phát.

TIỆC RƯỢU ĐANG NỒNG CÓ NGƯỜI TỚI VIẾNG.

Hoài Ngọc sánh vai với Hồng Phong, đi chừng mấy bước mới hỏi :

— Trong chuyến lên Nga Mi Sơn lấy thanh Đột Long Đao để cứu nguy cho Hồng huynh, có một người lập được công to, Hồng huynh nên ra mắt người đó.

Hồng Phong vội hỏi :

— Chẳng hay người đó là ai ?

Châu Hoài Ngọc chỉ một nàng thiếu nữ bấy giờ đang hàn huyên cùng với Dương Tiểu Hồng, thì ra đó là Mai Vô Ảnh.

Hồng Phong vội vàng thúc ngựa tới đón chào, đoạn Châu Hoài Ngọc kể sơ qua câu chuyện lên Nga My Sơn và Mai Vô Ảnh đã trở tài tuyệt diệu đoạt lấy thanh bảo đao trong tay của Tịnh Tuệ cho Hồng Phong nghe.

Hồng Phong cảm kích khôn cùng và đoạn người vừa đi vừa nghĩ phải trải qua ba ngày mới về đến Hồ Điệp Cốc.

Vô Kỵ và Triệu Minh đến nơi thì thấy cảnh tượng không còn hoang vắng như xưa nữa, mà bọn người của Huyền Minh Nhị Lão đã đẵn gỗ cất thêm mấy dãy nhà cao rộng có ý định tình chuyện lâu dài.

Triệu Minh cất một phòng riêng cho Dương Tiểu Hồng và Mai Vô Ảnh cư ngụ, mặc dù bề ngoài nàng đối với họ mềm mại nhưng trong dạ hết sức đề phòng.

Vì rằng hai cô thiếu nữ có một người là con gái của Dương Tiểu Giác chủ còn một người thì tay chân tay máy đối với nàng thầy đều bất lợi.

Đêm hôm ấy Triệu Minh truyền cho Huyền Minh Nhị Lão thiết tiệc khoản đãi tân khách cùng khao thưởng những người có công trong chuyến đi Hồ Tây này.

Giữa lúc tiệc rượu đang nồng, câu chuyện nở rộ như bắp rang, bỗng thỉnh thoảng Triệu Minh ném ly rượu xuống đất, cứ chỉ khác lạ của nàng làm cho ai nấy lồng giật mình, im bặt, thừa lúc tiếng ồn ào huyền não đã chấm dứt, Triệu Minh vỗ bàn hỏi:

— Chẳng hay vị quý khách nào từ xa đến viếng sao chẳng quý bộ đến đây cùng nhau uống vài ba chung rượu?

Câu hỏi của nàng vừa dứt, thì từ bên ngoài có hai chiếc bóng mờ lừng lờ xuyên qua cửa sổ, lướt vào trong đại sảnh.

Họ vừa đứng vững lại trên mặt đất, thì ai nấy đồng thời nhào một hơi nhẹ nhóm và có người vọt miệng hỏi tâu tít.

Thì ra hai người ấy chẳng phải là kẻ thù địch, mà là hai người theo hầu dưới trướng của Vương Bảo Bảo tên Hoàng Trúc và Hoàng Tâm.

Hoàng Trúc và Hoàng Tâm vốn là hai lão già từng trải nhất trong đám thủ hạ của Vương Bảo Bảo. Cả hai người này thấy đều ốm mà cao lêu nghêu, nên thoáng trông thì mọi người nhận diện ra ngay.

Hai lão già cung kính tiến đến trước mặt của Triệu Minh cúi chào. Triệu Minh trả lễ đoạn truyền cho ngồi vào tiệc.

Nàng ân cần khuyên mời hai người này uống rượu, tuyệt nhiên không đa động gì đến hành tung của họ.

Trong lòng của nàng vô cùng xoắn xít, bứt rứt, cứ trông cho tiệc mau tàn để nàng có dịp hỏi điều cơ mật, bởi vì trong lòng nàng thâm nghi:

« Anh của ta vốn tin cậy hai lão già họ Hoàng này, ngày hôm nay chịu biệt phái họ vào đất Trung Nguyên, chắc chắn có điều gì quan hệ lắm... »

Tiệc vừa tan, nàng tức thì lui vào bên trong và truyền mời Hoàng Trúc và Hoàng Tâm vào mặt kiến.

Sau cuộc mặt đàm, quả nhiên nàng được biết đầu đuôi, số là Vương Bảo Bảo sau khi biệt phái một số đông cao thủ, thâm nhập vào Trung Nguyên, để đánh cắp pho Vũ Mục Di Thư, nhưng trải qua một thời gian khá lâu mà chưa nghe thấy báo cáo sự tình, trong lòng lấy làm lo lắng, không biết em gái của mình phen này hành sự có được thuận tiện hay chăng?

Vì nén lòng không đặng, nên Vương Bảo Bảo mới truyền cho hai người tâm phúc này vượt ải vào Nam để nghe ngóng tình hình.

Hai người này mặc dù vào đất Trung Nguyên đã lâu, nhưng vẫn tìm không ra tin tức.

May sao vừa đúng lúc gặp chúng anh hùng tụ tập về Hàng Châu họ bèn trà trộn vào đó và chính vào lúc chúng anh hùng bị bao vây rất ngặt, thì họ cũng bị kẹt ở trong đó.

Nhờ vậy mà họ mục kích Triệu Minh và Trương Vô Kỵ xuất đầu lộ diện.

Nhưng kể từ khi ấy thì chiến cuộc luôn luôn sôi động không ngừng tiếp theo đó chúng anh hùng chào hỏi chia tay với nhau tíu tít, nên họ không tiến bước ra chào hỏi, đành phải cứ theo từ xa xa để theo dấu Triệu Minh.

Vào đến Hồ Điệp Cốc rồi, họ trông thấy bận rộn vô cùng, lại nữa hiềm vì có mặt của Trương Vô Kỵ nên chưa dám ra mặt.

Kịp đến khi nàng thiết tiệc khoản đãi chư tân khách, vì tánh hiếu kỳ nên họ sẽ lên đến gần nghe động tĩnh bên trong, định bụng đêm nay thừa lúc tối trời sẽ vào mặt kiến Triệu Minh.

Nào hay đầu Triệu Minh kể từ lúc tina thế bắt buộc phải xuất đầu lộ diện, biết rằng nơi ấy là chỗ đông người, có không biết bao nhiêu tai mắt đang dòm ngó.

Vì vậy mà sau khi vào Hồ Điệp Cốc rồi, thì tai mắt của nàng luôn luôn đề ý đến những động tĩnh ở chung quanh, biết nàng sẽ có nhiều kẻ thù nom theo hành tung của mình.

Vì có ý riêng như vậy, nên mặc dù nàng dự yến tiệc, nhưng lúc nào cũng tận dụng hết thính giác của mình.

Hoàng Trúc và Hoàng Tâm vốn biết Triệu Minh là một người phi thường lợi hại, nên cứ động hết sức cẩn thận, nhưng không biết vì sao lại bị nàng phát giác.

Hai người kẻ hết ngọn nguồn liền dâng lên cho Triệu Minh một bức mật thư.

MỘT CÂU HỎI HÓC BÚA

Dưới bóng đèn mờ héc hắt, Triệu Minh lăm lăm đọc lại phong thư mà sắc mặt càng lúc càng thêm biến đổi.

Vì trong thư vẫn tất mấy dòng chữ như vậy:

— Từ khi hiến muối vào đất Trung Nguyên, ta ngày đêm trông ngóng, nhưng không được tin tức gì...

Nay việc quốc gia đang cơn nguy cấp, không thể chần chờ, hiến muối được thì này hãy lo cấp tốc việc phân hồi...

Không chóng thì chầy, quân Đại Mông của chúng ta ắt phải vượt Vạn Lý Trường Thành, khôi phục giang sơn đã mất...

Triệu Minh thở dài, nét mặt âu sầu buồn bã, nghĩ rằng mình mang trọng trách vào đất Trung Nguyên nhưng việc chưa thành.

Ngày nay mặc dù việc riêng trong gia đình giải quyết được một phần nào, nhưng kỳ thật bên trong vẫn còn điều rắc rối, không biết chừng nào mới giải quyết cho xong.

Cứ theo lời trong thư Vương Bảo Bảo nóng lòng muốn nhập quân làm nhưng cứ theo suy xét của nàng, thì ngày hôm nay, người Mông Cổ muốn vượt quan san nghìn dặm tái chiếm đất Trung Nguyên không phải là chuyện dễ.

Trong lòng ngồn ngộn trăm mối, Triệu Minh cho Hoàng Trúc và Hoàng Tâm lui ra ngồi nghỉ, đoạn nàng một mình một bóng cứ ngồi bên ngọn đèn dầu mà suy nghĩ, cốt tìm cách chi để giải quyết vấn đề của Hồng Phong.

Tìm đèn từ từ lụi, ánh sáng lu dần, nhưng Triệu Minh vẫn tìm chưa ra một phương sách vẹn toàn.

Nàng thổi tắt ngọn đèn, rồi lần bước ra ngoài lúc bấy giờ bên ngoài trắng sao mờ nhạt, vì tối trời nên không có ánh sáng nào lại vàng, giữa khoảng đêm trường chỉ có tiếng dế trỗi lên khoan nhặt từng cơn.

Lòng buồn, nàng rào bước ra bên ngoài đi bách bộ dưới những rặng cây xanh mờ nhạt.

Hai bên chân của nàng đi bách bộ thành một vòng tròn, chừng năm tượng bề kinh, đầu nàng cứ cúi gằm xuống, trong trí miên man suy nghĩ.

Nàng đi như vậy đến vòng thứ tám thì bỗng nhiên hai chân đứng phắt lại, vì rằng lỗ tay của nàng vừa bắt gặp một âm thanh khác lạ...

Âm thanh đó là tiếng nói thì thào của vài ba người đứng ở trên gió đưa xuống.

Một áng mây mờ bay ngang qua tâm trí, nàng nghĩ thầm rằng trong lúc đêm hôm khuya khoắt như vậy, không biết ai sẽ lên ra ngoài này thì thăm to nhỏ.

Tức khắc nàng thu hình vào một tàng cây và vênh tai nghe lấy nguồn gốc chỗ phát ra âm thanh của tiếng nói.

Nghe kỳ, bất giác giật mình, thì ra tiếng thì thào to nhỏ này dường như chẳng phải là kẻ gian mà lại là giọng nói của một nam một nữ đang thủ thủ tâm tình.

Tự kiểm điểm trong hàng ngũ Hồ Điệp Cốc thì chẳng có cận trãi gái nào đang trong vòng tình ái, chẳng lẽ... chẳng lẽ... lại là Hồng Phong?

Tánh hiếu kỳ nổi lên, lại nữa nàng cũng muốn biết thực trạng của những người dưới tay của mình, ngó hầu để điều khiển.

Thế là rón rén nhón chân bước theo chỗ phát ra tiếng nói.

Càng đi gần thì nghe giọng nói của hai người đều là trong trẻo, có tâm nghe cho kỹ thì dường như giọng nói của hai người con gái, thật là lạ.

Chẳng bao lâu bước chân của nàng đã đưa thân hình của nàng xuyên qua hai rặng cây xanh mà chẳng gây ra một tiếng động khẽ nào.

Vừa xuyên qua rặng cây thứ hai thì nàng bất giác giật mình dừng chân đứng lại, vì rằng dưới một cội cây um tùm, xuyên qua bóng trắng mờ ảo, nàng quả nhiên trông thấy có hai người đang đối diện với nhau thủ thủ tâm tình.

Cứ trông theo sắc phục thấy một người mặc áo thư sinh màu xanh nhạt, trên đầu đội lệch một chiếc mũ màu đen, người ấy không phải là Hồng Phong thì còn là ai nữa.

Còn người đối diện thì mặc bộ quần áo màu trắng, trông thật là sang trọng, theo đó mà suy thì đích thị là Tiểu Hồng Quận Chúa.

Biết thình giắc của hai người này thấy đều thuộc hàng thượng thặng nên Triệu Minh không dám khinh xuất, nàng nhón gót tiến lên thật khẽ về phía hai người có ý rình xem họ đang bàn tán chuyện gì dưới ánh trăng khuya.

Không bao lâu, nàng đã cách hai người ấy chừng mười tượng bề xa, nhưng vì đứng dưới, chiều gió nên tiếng nói của hai người đã lọt vào tai, mặc dù tiếng mất tiếng còn, nhưng nàng vẫn nghe Hồng Phong nói:

— Khi xưa vì một chút tánh hiếu kỳ nên tôi vào khuấy rối trong Biệt Điện Thiên Hồng, làm cho nhọc lòng đến giáo chủ đại nhân bây giờ nhớ lại trong lòng bức rút lắm...

Dương Tiểu Hồng trả lời:

— Việc ấy thì Hồng... Công tử nên yên tâm... Thiên Hồng Biệt Điện vốn là chỗ an lạc của phường vua chúa... công tử khuấy động một chút cho họ thức tỉnh cũng chẳng sao.

Không đề cho Tiểu Hồng nói dứt lời, Hồng Phong cắt ngang câu nói:

— Nhưng chỉ có một điều, tôi hằng hết sức chẳng an là có điều này muốn hỏi Dương cô nương cho rõ... tôi cũng có nương vốn chẳng có điều chi quan hệ mật thiết, nhưng cô nương lại vượt đường xa vạn dặm đến Nga Mỵ Sơn mượn bảo đao mà giải cứu đến nỗi ngày hôm nay phải trôi nổi giang hồ như vậy, trong lòng tôi nghĩ đến thật không an.

Câu hỏi này thật là một câu hỏi búa, khó nỗi trả lời cho thông. Triệu Minh biết thế nên vánh tai nghe câu trả lời của Tiểu Hồng, nhưng đợi lâu không nghe tiếng đáp.

Nàng nhón cổ lên nhìn, trông thấy Tiểu Hồng cúi gằm đầu xuống, mặc dù bây giờ bóng đêm dày đặc, Tiểu Hồng lại đứng khuất trong tối, nhưng Triệu Minh cũng đoán biết sắc mặt nàng ửng đỏ vì e thẹn. Gió hiu hiu thổi...

Còn trũng rì rả than...

Dương Tiểu Hồng vẫn cúi gằm đầu xuống mà chẳng chịu trả lời.

VIỆC NAN GIẢI CHƯA CHẮC LÀ NAN GIẢI

Triệu Minh trong lòng cười thầm, vừa nghĩ :

« Nếu mình đứng trong trường hợp của Tiểu Hồng, cũng không biết trả lời thế nào cho xuôi ».

Bỗng chợt nghe từ trong tán cây bên cạnh có tiếng thở dài nào nuốt đưa ra, tiếng thở dài này làm cho Triệu Minh giật mình tự bảo thầm :

« Thì ra nơi đây hãy còn một người thứ tư mà mình không hay chẳng biết ai đó mà tiếng thở dài nghe ra có chiều buồn khổ ? »

Chợt nghe Hồng Phong lại hỏi :

— Phen này Dương Cô Nương Ly khai Biệt Điện e cho khó nỗi trở về.

Dương Tiểu Hồng trả lời :

— Cha tôi tính tình nghiêm khắc, muốn trở về thật khó hơn bắc thang lên trời...

Hồng Phong hỏi :

— Vậy Dương cô nương còn định về đâu ?

Dương Tiểu Hồng thở dài, buồn rầu nói :

— Đường trời lối biển bao la, công tạo đưa đến đâu thì tôi theo đó vậy.

Triệu Minh thoáng nghe người ngồi rình trong tàng cây bậm bực cười, nói một cách chua chát :

— Hừ... theo công tạo... theo thẳng Hồng Phong thì có...

Nguyên nhân chỉ vì người này ẩn thân về phía dưới gió của Dương Tiểu Hồng nhưng lại thuộc về phía trên gió của Triệu Minh cũng nhận ra hai người này chính là Văn Nam Nhị Độc : Công Tôn Căn và Công Tôn Thạch.

Triệu Minh toát mồ hôi, không ngờ giữa đêm khuya thanh tịnh như vậy, trong Hồ Điệp Cốc lại có bao nhiêu người đang âm thầm toan tính những việc tày trời, việc nào cũng bất lợi cho nàng cả.

Trong trí của nàng quay cuồng một câu hỏi :

— Vậy thì còn ai đứng núp trong tàng cây gần ta ?

Còn đang lo lắng thì lại có tiếng của Công Tôn Thạch cất lên :

— Nếu nhị vị chẳng chê, thì kẻ hèn này chỉ dùng một chút bản môn tuyệt kỹ, hai tên đối thủ chọc trời khuấy nước kia sẽ như con cá nằm trên thớt, tùy tiện cho Hồng công tử muốn cắt sẽ ra sao cũng được..

Triệu Minh nghiêng rặng kèn kẹt, nghĩ thầm :

— Chúng bày thật không hổ là Văn Nam Nhị Độc... thử xem chúng bày sẽ giở trò gì ?

Nghĩ đoạn lòng tal nghe tiếp, nhưng chưa thấy Hồng Phong nói gì, thì Công Tôn Thạch lại nói lời :

— Việc nan giải của Dương cô nương chưa chắc là nan giải, biết đâu Dương cô nương và Hồng công tử hạ được kẻ đối đầu của Minh Giáo và Triệu đình, lập được công to, Dương Tiểu Giáo chủ sẽ tan được cơn nóng giận. ?

Thì ra dụng tâm của Văn Nam Nhị Độc vô cùng sâu sắc, buổi ban ngày hẳn trông thấy Hồng Phong thỉnh linh xuất hiện và xử dụng Cửu Liên Hoàn Trảm, trong lòng đã có dự nghi ngờ, nên để ý Hồng Phong thật gắt.

Đến hôm ấy sau khi tiệc đã tan, hai anh em người này đồng lên ra bên ngoài, lần mò đến phòng riêng của Hồng Phong định rủ người này ra nói vài lời.

Nào hay đầu vừa tới nơi thì đã thoáng trông thấy có một bóng mờ nấp bên ngoài cửa sổ.

Họ không dám làm kinh động, sẽ lên chờ xem động tịnh. Và liền theo đó thấy chiếc bóng trắng này khẽ xô nhẹ lên song cửa sổ mấy cái. Từ trong phòng tức thì có người thò tay đẩy vạt cánh cửa sổ ra. Văn Nam Nhị Độc mượn ánh đèn từ bên trong hắt ra, nhìn thấy

người ra mở cửa chính là Hồng Phong còn người mặc áo trắng kia chính là Tiểu Hồng Quận Chúa vì ban tối khi vào nhập tịch, nàng đã mặc đồ trắng lại như ngày thường còn ở trong Thiên Hồng Biệt Điện.

Vân Nam Nhị Độc đồng bắ tay nhau ra hiệu, thấy hai người này nói nhỏ vài câu đoạn Hồng Phong bay mình ra ngoài thò tay ra kéo nhẹ cánh cửa sổ lại rồi sánh vai với Tiểu Hồng, nhắm phía ngoài Hồ Điệp Cốc lần bước.

Vân Nam Nhị Độc liền từ bỏ sẽ lên theo sau...

CHUNG TÔI VẤN CHƯA QUYÊN THANH TÌNH CỦA HỒNG LÃO TRANG CHỦ

Công Tôn Thanh từ hồi nào tới giờ vốn có ý muốn liên lạc với Triều đình, bèn vì chưa có cơ hội để tăng công, bây giờ thấy dịp may đưa đây cho mình ở chung với Trương Vô Kỵ và Triệu Minh.

Hắn nghĩ nếu một khi mình được độc dược, hạ mỗi hai người này làm cho Minh Giáo mất đi một mối đại họa trong tâm phúc thì chắc chắn sẽ được công to.

Vì nghĩ vậy, nên hai người này bất chấp Tiểu Hồng Quận Chúa đang cùng Hồng Phong thổ lộ tâm tình, đường đột nhảy sỏ ra...

Đây nói về phần Hồng Phong đang trò chuyện cùng Tiểu Hồng Quận Chúa, bỗng thấy có hai người nhảy ra xen vào câu chuyện, làm cho chàng khẽ giật mình, không ngờ hành tung của mình đã có người theo dõi.

Hồng Phong vội vàng giả vờ nghiêm nghị, nói:

— Việc riêng của tôi... thật chẳng dám làm kinh động đến nhị vị...

Công Tôn Cận vội ràng thì lễ, nói tiếp rằng:

— Hai chúng tôi đối với Hồng công từ nay là bạn quen, xin...

Công Tôn chờ tí hiếm...

Hồng Phong lại nghiêm sắc mặt, nói:

— Chẳng biết nhị vị tiền bối quen biết với tôi ở đâu?

Công Tôn Thanh nói:

— Cứu Cứu Liên Hoàn Trảm của Hồng công từ thật là cái thể vô song... chắc có lẽ luyện ở bên Hồ Thanh Tịnh?

Dương Tiểu Hồng nhận thấy Hồng Phong khẽ giật mình, và chàng nói:

— Cứu Cứu Liên Hoàn Trảm chỉ nhờ luyện kỹ nghệ mà học được còn việc riêng của tôi thì...

Câu nói của Hồng Phong chỉ tới đây thì bị mấy tiếng cười khò khàn từ sau lưng mình đưa ra cắt đứt.

Chàng vừa quay lại, định thần nhìn kỹ, thấy bốn bề vẫn vắng vẻ im lìm, nhưng một câu nói lạnh lùng liền đó vang lên:

— Việc riêng của chư vị thì sao?

Câu nói vừa dứt lời từ trong một rừng cây xanh mờ có một nhà sư chậm chậm bước ra.

Triệu Minh nhanh mắt, nhà sư này chưa kịp bước tới thì nàng đã nhận ngay ra đó là Tuệ Thanh Thiền Sư, người đã cùng với Không Triệu Minh. Vô Kỵ vào Hồng Gia hồi thăm vấn đề mất kinh sách trong Tàng Kinh Các hồi bảy tám năm về trước.

Bước đi của Tuệ Thanh xem chừng vững vàng mà chậm chạp lắm nhưng thật ra gót chân của ông ta cơ hồ không hề chạm đất, nên thân hình tuy không chậm nhưng thật ra nhanh vô cùng, trong một cái chớp mắt thì đã đến trước mặt của bốn người đang nói chuyện.

Tuệ Thanh nói:

— Bần tăng ban nãy lên nghe, dường như chư vị đây đều là người có dính lư với nhà họ Hồng trong Hồ Thanh Tịnh?

Vân Nam Nhị Độc thình lình trông thấy một nhà sư xuất hiện trong trọng địa của mình, cả hai đành giật mình đánh thót.

Nhưng Công Tôn Thanh đã lanh trí hỏi ngay một câu, cố tình đánh trống lảng:

— Đêm hôm khuya khoắc, chẳng hay có điều chi cần kíp, đến nỗi Đại sư phải dời sao mà đến Hồ Điệp Cốc này?

Tuệ Thanh ha hả cười, nói:

— Người ta đồn Vân Nam Nhị Độc ẩn náu chưa ngoa, quả thật chẳng sai, bần tăng dám mạo phép có lời hỏi trước... chẳng hay chư vị đây đều là người có dính lư với Hồng Gia bên Hồ Thanh Tịnh?

Dương Tiểu Hồng trong dạ nghĩ thầm:

“Hồng Phong họ Hồng... thì chắc là người có dính lư đến Hồng Gia... chẳng biết Hồng Gia ở đâu mà nhà sư này lại hỏi thăm có vẻ khẩn trương như thế?”

Chợt nghe Công Tôn Cận nói:

— Chẳng rõ Đại sư pháp danh là chi? Xin cho kẻ hậu sinh được biết?

Câu nói này rõ ràng là kẻ hoãn binh, Tuệ Thanh cũng biết như vậy nên liền trả lời thẳng một câu:

— Bần tăng... Tuệ Thanh... bảy tám năm về trước rất may có một dịp đến viếng hồ Thanh Tịnh... mãi đến giờ mà cũng chưa quên thanh tĩnh của Hồ Lảo Trang chủ, vì vậy nên mới đường đột hỏi thăm...
 Những lời của Tuệ Thanh Đại sư như những mũi tên bắn thẳng vào lòng của Hồng Phong, ngoài mặt chàng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh trong lòng nghĩ thầm :

« Kể từ khi ta bỏ nhà ra đi đến nay chưa một ai nói trúng nguồn gốc của mình, cơ sao nhà sư này lại hỏi một câu trúng phúc ? »

Công Tôn Thạnh vội nói :

— Chúng tôi cũng như Đại sư, nhờ một dịp may mà ghé ngang qua hồ Thanh Tịnh, dạo chơi một chuyến độ thời, chứ chẳng...
 Lời nói của Công Tôn Thạnh chưa hết, thì Tuệ Thanh Đại sư đã cười chưa xót, cắt ngang, nói rằng :

— Nơi đây chẳng tiện nói chuyện dài dòng, chỉ xin chư vị ai có biết Hồ Lảo Trang Chủ ở đâu, xin mách cho bản đạo được biết, thật lấy làm cảm tạ.

Công Tôn Thạnh tìm kế nói nhanh :

— Quả thật: chúng tôi chẳng biết Hồ Lảo Trang Chủ ẩn dật ở nơi nào.

Giọng nói của Tuệ Thanh Đại sư bắt đầu gắt gỏng :

— Cứu Cứu Liên Hoàn Trảm vốn là tuyệt kỹ của nhà họ Hồng, cao thủ của môn Liên Hoàn Trảm tại đây lẽ nào không biết tung tích của Hồ Lảo Trang Chủ ?

Dương Tiểu Hồng nghe Tuệ Thanh hỏi gắt, đưa mắt nhìn Hồng Phong trân trọng.

Thì ra Tuệ Thanh mấy ngày hôm trước cũng bị kẹt trong trận quần hùng đại chiến ở Hàng Châu.

Trong cơn nguy ngặt, ông cùng một số cao thủ phái Thiếu Lâm trông Hồng Phong trở Cứu Cứu Liên Hoàn Trảm, việc này đem đến cho phái Thiếu Lâm một nguồn xúc động vô biên, vì rằng bảy tám năm nay họ đã huy động không biết bao nhiêu đệ tử lên lời khắp hang cùng ngõ hẻm, đi tìm những người biết môn tuyệt kỹ này, không ngờ ngày hôm nay lại gặp tại đây...

Mặc dù người này hết lòng ra tay giải cứu, nhưng môn đệ Thiếu Lâm làm sao chịu bỏ qua cơ hội, thế là sau khi xong việc, Không Không Đại Sư liền truyền cho Tuệ Thanh tức là người đã từng tham gia trận chiến trong Hồng Gia năm xưa theo uổi Hồng Phong thật gắt.

GIẢI NHÂN DI VẮNG, AI NGƯỜI GỖ SONG

Chưa biết mối quan hệ giữa Hồng Phong và Vô Kỵ như thế nào, nên môn đệ Thiếu Lâm vẫn còn nằm trong tình trạng dò xét.

May sao đêm nay Tuệ Thanh nghe được câu chuyện của bốn người này nên đã quyết chắc rằng họ có liên hệ với Hồng Gia chứ chẳng sai.

Bảy tám năm trường đằng đẳng, đệ tử Thiếu Lâm chỉ chờ có giây phút tìm ra manh mối này, thế mà Tuệ Thanh đã hỏi nhiều câu nhưng không được trả lời dứt khoát, bất giác trong lòng sinh ra nóng nảy, ông ta nói :

— Việc thật là cần kíp, chúng tôi không thể nói dài dòng, xin chư vị cho biết Hồ Lảo Trang Chủ bây giờ ở đâu ?

Biết hỏi suông cảm bằng vô ích nên Tuệ Thanh vừa dứt lời, tức thì lướt mình tới thêm hai bước...

Cánh tay của ông ta thò ra nhanh như một luồng điện muốn khóa lấy huyệt Khuyết Bồn trên vai của Hồng Phong.

Triệu Minh thoáng trông thấy bàn tay của Tuệ Thanh vừa thò ra bất giác rú lên một tiếng nho nhỏ...

Thì ra đó là một sát thủ vô cùng lợi hại, sáng chưa biết Hồng Phong phải xử trí thế nào cho thoát khỏi tầm áp lực, thì phía trước kia Hồng Phong đã đổi cung thay bỏ lướt mình sang bên cạnh ta...

Không thể dẫn nữa được, Triệu Minh kêu lên mấy tiếng thật to :

— Xin Đại sư nói tay...

Miệng vừa dứt thân hình của nàng vừa bay vọt ra ngoài lộng xuồng chỗ 4,5 người đang chồm nhom đứng đấy.

Phần Tuệ Thanh Đại Sư sau khi tung ra một sát thủ, dồn ép cho đối phương trốn vào vòng tay của mình rồi, vừa định xử dụng tiếp theo 1 đòn Cầm Nã Thủ, bắt Hồng Phong vào tay của mình để truy ra manh mối của Hồ Lảo Trang Chủ thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói của Triệu Minh vang lên.

Mấy ngày hôm trước, ông ta để ý thấy Triệu Minh cũng với Hồng Phong đi chung với nhau như hồng theo hình, bây giờ thấy Hồng Phong tại đây, nhưng ông ta cũng nghĩ ngờ rằng chắc Triệu Minh cũng nằm gần đây trong gang tấc.

Vì trong lòng có nuôi 1 ý niệm như vậy, nên âm thanh của Triệu Minh vừa vang lên thì ông ta tức thì đứng tay lại.

Vừa đứng yên trên mặt đất, Triệu Minh liền chấp tay xá chào nói:

— A Di Đà Phật... Đại sư đến viếng Hồ Điệp Cốc, chúng tôi không hay trước mà nghênh đón, thật là thất lễ...

Tuệ Thanh thấy vậy, cũng chấp tay trả lễ, nói :

— A Di Đà Phật... hẳn tăng đường đột... xin lượng thứ cho...

Vì trải qua một trận quyết chiến đẫm máu kinh hoàng trong Hồng Gia hồi bảy tám năm về trước, và chính nhờ Triệu Minh khéo dùng mũi kim có tẩm thuốc độc của Nam Hải Tây Thi nên chuyển bại thành thắng dời yên ra nguy, làm cho chúng môn đệ Thiếu Lâm bằng cảm kích, nhất là người đã từng trải thân trong trường tranh đấu này là Tuệ Thanh Đại Sư lại càng thêm bội phục Triệu Minh, do đó khi nghe nàng đánh tiếng, ông ta liền đứng tay lại.

Triệu Minh biết rõ thâm ý của Tuệ Thanh muốn dùng võ lực uy hiếp để tìm tông tích của Hồng Lão Trang Chủ nhưng Hồng Phong nào phải là đối thủ của Tuệ Thanh, nàng vội đánh trống lảng :

— Chúng tôi thật lấy làm hân hạnh mời được đại sư đến viếng vậy xin quá bộ vào trong uống vài chung trà...

Nói đến đây, nàng khẽ ngừng lại rồi cất cao giọng, nói :

— Còn chưa vì đại sư ở bên kia xin cho chúng tôi ra mắt luôn. Câu nói của nàng vừa dứt thì từ trong rừng cây ở bên kia có mấy tiếng "A Di Đà Phật" vang lên rồi có mấy vị tăng nhào đồng lướt ra nhanh như những luồng gió thoảng.

Triệu Minh muốn khoả lấp câu chuyện này để gỡ rối cho Hồng Phong nên vội truyền cho Hồng Phong về trước báo cho Trương Vô Kỵ hay.

Hồng Phong đi rồi, nàng mới dẫn chư tăng nhàn đi lên về trung tâm đại sảnh, còn cách nơi ấy năm mươi trượng, thì thấy đèn đuốc đã nổi lên sáng ngời, đầu người đứng lố nhố ở đằng xa, ước lượng không dưới năm mươi người...

Ái nấy bỗng bước nhanh tới, quả thật trông thấy Trương Vô Kỵ đang cùng một số người trong Hồ Điệp Cốc, long trọng nghênh đón Thiếu Lâm cao tăng.

Trong lúc chư khách đang nhao nhào cùng nhau chào hỏi, thì từ trên tầng cây có Triệu Minh ngồi ban này có một người nhẹ nhàng tuột xuống.

Lúc bấy giờ trăng đã lên cao, ánh trăng càng rõ, có lẽ người này sợ có ai trông thấy nên cứ lura những chỗ có bóng cây mà lần bước đi về phòng riêng của Hồng Phong.

Cánh cửa sổ do Hồng Phong mở hân uầy, bây giờ hãy còn khép hờ, người này khe khẽ đến gần hé cửa ra, đoán phải thân nhẩy vào nhanh như biến.

Dưới ngọn đèn mờ, thấy người đó là một gã thư sinh trẻ đẹp.

Thì ra, người rình trong tầng cây, mắng Tiểu Hồng một cách chua chát, bị Triệu Minh nghe thấy kia chính là gã si tình Châu Hoài Ngọc.

Số là sau khi vào Hồ Điệp Cốc rồi, Triệu Minh cắt cho Mai Vô Ảnh cùng ở chung một phòng với Dương Tiểu Hồng, rồi lại cắt Châu Hoài Ngọc ở chung với Hồng Phong.

Đêm ấy Hoài Ngọc thao thức mãi không tài nào yên giấc, vì hình ảnh của Dương Tiểu Hồng cứ len lỏi mãi vào tâm tư, bỗng chợt chàng nghe có tiếng gõ nhẹ bên song, tiếp theo là tiếng của Hồng Phong mở cửa...

Nằm trong màn, nhưng Châu Hoài Ngọc cũng biết người đến gõ cửa đó là ai, trong lòng chưa sót, chàng cũng rình mò theo sau xem thử họ tâm tình với nhau những gì ?

Mãi đến khi Hoài Ngọc trông thấy chư tăng xuất hiện, Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng đã đi rồi, chàng mới sẽ lên tụt xuống trở về phòng.

Nào hay đầu vừa đặt lưng nằm xuống, thì bên ngoài lại có người nhẹ nhẹ gõ song...

ĐÓT ĐÌNH HƯƠNG TRÀM, UỐNG CHUNG LONG ĐÌNH

Châu Hoài Ngọc bật phắt người dậy, cau mày nghĩ thầm :

"Quái lạ, Tiểu Hồng cũng với Hồng, Phong thì giờ phút này đang dự cuộc tiếp đón chư tăng trong đại sảnh, vậy ai là người gõ song..."

Lóng tai nghe ngóng, thấy người bên ngoài lại gõ nhẹ nhẹ lên thành cửa sổ thêm ba cái nữa.

Tiếng gõ khoan thai thư thả, chừng tỏ người gõ song tính tình trầm mặc chứ chẳng phải thuộc hàng thô bạo phàm phu.

Hoài Ngọc khẽ nẩy mình cho bay về phía khung cửa sổ, lúc bấy giờ đêm khuya thanh vắng chàng nghe ngoài kia có tiếng hơi thở rập rờn, một mùi hương thoảng thoảng từ bên ngoài lùa qua khe cửa.

Hoài Ngọc bất giác tỉnh thần tỉnh táo vì hương này chàng nghe thật là quen thuộc, đích thị là mùi hương từ trong mình của một nàng thiếu nữ toát ra.

— Mai cô nương thật có nhã hứng...

Câu hỏi của chàng vừa tới đây thì ngoài kia có tiếng cười khúc khích bật lên, và có tiếng Mai Vô Ảnh nói vọng vào:

— Châu huynh mới thật là người có nhã hứng mới mang sao đập nguyệt, dìm mình trong sương để nghe ngóng chuyện riêng của người Châu Hoài Ngọc mỉm cười trong bóng tối, hỏi vặn lại:

— Thế thì cô mang sao đập nguyệt, cầm mình trong sương đến đây làm gì?

Câu hỏi vừa dứt, thì hai cánh cửa vung mở hoắt ra... rồi một cánh tay trắng muốt thò vào.

Châu Hoài Ngọc đang lúc lơ đãng không ngờ Mai Vô Ảnh lại xuất thủ một cách nhanh chóng như thế, nên bị nàng nắm cứng lấy bầu áo.

Vì bị nắm áo nên không thể thối lui, và hai người đứng gần sát vào nhau. Châu Hoài Ngọc trông ngược định thình thịch, một mối lo sợ dâng lên tâm khảm hòa lẫn trong một cảm giác dị kỳ.

Chàng sợ là sợ cho Hồng Phong hay Tiểu Hồng thình lình bắt gặp, thì thật là tai hại.

Còn đang băn khoăn thì Mai Vô Ảnh đã nói:

— Tôi cũng thao thức thu đêm như Châu huynh vậy, họ đã bận tiếp khách cả rồi, có sao chúng ta chẳng đốt đèn hương trầm, uống chung Long Tỉnh mà cùng nhau đàm đạo.

Câu nói của nàng run run, dường như đang bị xúc động mạnh từ trong miệng của nàng có một mùi hương như hương lan thoảng thoảng bay ra.

Hoài Ngọc thật chẳng muốn nói chuyện lòng đồng với Mai Vô Ảnh một cách lén lút bên thành cửa sổ, chàng nghĩ chỉ bằng mình mời người này vào bên trong đàm đạo, thế mà có vẻ đường đường chính chính hơn.

Nghĩ đoạn nói rằng:

— Được cô đến viếng thật là vạn hạnh, vậy xin quá bộ vào trong.

Câu nói của chàng chưa dứt thì Vô Ảnh đã lách lẹn xuyên mình qua cửa sổ, đi thẳng đến bên án thư, dìm mình ngồi xuống.

Châu Hoài Ngọc kêu ca ngọn đèn lên, nói:

— Đê tôi đun nước pha trà.

Không ngờ chàng nói chưa dứt thì Mai Vô Ảnh đã thò tay ra nắm lấy tay chàng kêu thấp ngọn đèn xuống.

Không biết vô tình hay cố ý Vô Ảnh dùng sức hơi mạnh, làm cho ngọn đèn văng tắt phụt, bóng tối tức thì bao trùm lấy gian phòng.

Châu Hoài Ngọc giật mình, luống cuống, nói:

— Đê tôi đánh lửa lên đốt lại...

Nói rồi quờ quạng tìm đèn lửa, và dao lửa, rồi rằng buổi ban chiều chàng đã để hai món này trên án thư, nhưng sao bây giờ mò mãi mà không trúng?

Naug ngược lại cứ mò phải bàn tay mềm mại của Mai Vô Ảnh.

Hoài Ngọc bực dọc nhưng chẳng dám nói ra, vì Vô Ảnh là người tay chân tấy máu, thừa lúc đèn vừa tắt, bóng đèn tranh tối tranh sáng nên trở nghề riêng của mình giấu mất đèn lửa đi.

Còn đang luống cuống thì chợt có một cánh tay mềm mại quàng ngang qua cánh tay của chàng, rồi có tiếng của Mai Vô Ảnh hòa lẫn trong hương thơm, nàng nói:

— Ban này, họ nói chuyện dưới bóng trăng, thế mà không yên tĩnh bằng nói chuyện trong phòng kín.

Câu nói vừa dứt bóng thình lình có một tiếng « cạch » vang lên cắt đứt.

Vừa thoáng nghe thấy âm thanh này, Hoài Ngọc giựt vờ giật mình để thoát khỏi vòng tay của Vô Ảnh, chàng nói:

— Mai cô nương đừng giấu đèn lửa trên trời... nhặt lên trả lại.

Chàng đoán chừng rằng Mai Vô Ảnh vì đang cơn xúc động nên lỡ tay đánh rơi đèn lửa trong ống tay áo của mình ra.

Quả thật, chàng đã đoán đúng, và bây giờ trong bóng tối, nàng đang thụ thông nóng bỏng đôi gò má.

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy gian phòng. Mai Vô Ảnh vì một chút lo ra mà bị Hoài Ngọc nói một câu trúng phóc bây giờ im lìm chứ không nói tiếng thoảng như ban nãy nữa.

Châu Hoài Ngọc cảm thấy trình trạng này thật là bất ổn, nếu để cho một người thứ ba nào phát giác thì còn nguy hơn cảnh hai người trò chuyện bên cửa sổ gần mấy lần, vì thế chàng mở lời nói:

— Này Mai cô nương...

Chữ « cô nương » vừa dứt, thì Mai Vô Ảnh đã nhào xỏ về phía chàng, gát hai ngón tay qua môi, ra hiệu bảo chàng cầm thỉnh dừng nói chuyện.

Hoài Ngọc cảm thấy cử chỉ này khác lạ, nó không âu yếm như ban nãy, mà thật sự được mời kinh sợ.

Chàng vội vàng trụ hình đứng im, lòng tay nghe ngóng, quả thật bên ngoài có tiếng chân người nhẹ nhàng vang lên...

QUYẾT TÂM KHÁM PHÁ CHO RA

Bằng vào nhịp chân là lướt nhịp nhàng, biết rằng người kia tất thuộc hạng khinh công thượng đẳng, trong cái chớp mắt thì bước chân này đã tiến sát bên thành cửa sổ, làm cho Mai Vô Ảnh muốn bay mình ra ngoài mà đã muộn, thật là lưỡng nan tấn thối.

Bước chân của người này dừng lại, rồi có tiếng nói vọng vào :

— Ủa, sao đèn đuốc tắt cảm như thế này ?

Âm thanh của người kia lọt vào phòng thì Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót, mà Mai Vô Ảnh thì trống ngực đánh rầm rầm.

Thì ra âm thanh đó thật là trong trẻo, chính là giọng nói của Hồng Phong :

Mai Vô Ảnh trong lòng e thẹn vội rút hai ngón tay đang để trên môi của Châu Hoài Ngọc rồi nhảy tọt vào lòng của chàng lúc bấy giờ đang bước rỏ.

Nàng chưa kịp nằm im thì hai cánh cửa sổ mở toang ra, rồi Hồng Phong thoát vào như một cơn gió thoảng.

Hồng Phong dừng chân lại giữa phòng nói :

— Châu huynh còn thức hay chẳng ? Sao đèn đuốc tắt cảm thế này ?

Câu nói chưa dứt, thì có tiếng «cách» vang lên, mỗi lửa trong tay của Hồng Phong tức thì cháy sáng.

Hồng Phong giật mình đánh thót, vì rằng ánh sáng vừa nổi lên thì chàng bắt gặp Châu Hoài Ngọc đang đứng tần ngần ở giữa phòng.

Trong đầu của chàng tức thì nổi lên hai nghi vấn, thứ nhất là lúc nửa đêm thanh tịnh như vậy, tại làm sao Châu huynh của mình đứng tần ngần ở giữa phòng, mặt mũi hơi đỏ như một người mất vía.

Nghi vấn thứ hai là Hoài Ngọc đứng đấy, thế còn ai nằm trong giường của chàng ? Rõ ràng ban này lúc mình mới lộng mình vào phòng thì thoáng nghe có hơi thở rờ rập phát ra từ trong ấy.

Hơi thở đó của ai, sao bây giờ lại im đi, vậy thì có lẽ người kia đã âm hơi nín tiếng để giấu hành tung.

Trong lòng tuy nghi ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên, chàng hỏi :

— Bây giờ ngoài kia tang có khách qui đến viếng, Châu huynh có hay chưa ?

Hoài Ngọc trả lời :

— Không hay, khách nào thế ?

Hồng Phong vừa mời lửa vào, ngọn đèn, vừa trả lời :

— Đều là Thiếu Lâm tăng nhân,

Đoạn chàng kể sơ qua chuyện chú vị Thiếu Lâm cao tăng nửa đêm đến viếng Hồ Điệp Cốc và dùng võ lực hỏi việc Hồng Gia Trang.

Chỉ có điều chàng lên nói chuyện với Tiểu Hồng dưới bóng trăng thì giấu đi không nhắc tới.

Khi kể tới chỗ Vô Kỵ và Triệu Minh mời chú tăng vào Đại sảnh uống trà, Hoài Ngọc mới hỏi tiếp việc sau.

Hồng Phong trả lời rằng vì giữa tiệc mà chú vị chủ khách đều bận những chuyện khách sáo viên vông, nên cùng với Dương Tiểu Hồng lên rút lui ra trước.

Vừa nhắc đến Dương Tiểu Hồng thì bên ngoài cửa sổ lại có người đánh tiếng, Hoài Ngọc và Hồng Phong đồng nhìn ra, thấy Dương Tiểu Hồng đang thò đầu qua khung cửa sổ, ngơ ngác hỏi :

— Nhị vị ca ca...có sao Mai cô nương bỗng thỉnh linh...thỉnh linh mất tích ?

Hồng Phong thật không ngờ là người thông minh sáng suốt, vừa nghe câu nói của Dương Tiểu Hồng tức thì đã đoán ra ít nhiều duyên cớ, chàng mỉm một nụ cười ranh mãnh nói :

— Xin Dương cô nương chờ khá bận tâm... người đẹp chẳng bao giờ mất tích một cách dễ dàng như thế... xin mời cô nương bước vào đây đàm đạo.

Tiểu Hồng lấy làm lạ không hiểu vì sao ban này Hồng Phong đối với việc tổ tình của mình ra chiều lãnh đạm, nhưng bây giờ lại mời mọc có vẻ vồn vã như thế, vội vàng bay mình xuyên qua cửa sổ.

Vì có người đẹp vào phòng, nên Châu Hoài Ngọc cùng với Hồng Phong thấy đều khách sáo, bắc ghế mời nàng an tọa.

Lúc bấy giờ Vô Ảnh nằm trong lòng của Hoài Ngọc mà gan ruột rả rời, ban này nàng cứ định bụng rằng mình cứ nằm im ở trong này, chờ cho Hồng Phong ngủ say rồi sẽ len lén rút lui nào hay đâu sự việc lại phát triển một cách rắc rối như vậy.

Còn đang pháp phỗng thì nghe Dương Tiểu Hồng lo âu hỏi :

— Chẳng rõ Hồng huynh nghĩ sao lại cho rằng Mai cô nương chẳng có việc gì bất trắc xảy ra.

Hồng Phong bật cười, nói :

— Hồ Điệp Cốc cao thủ đồng vậy, muốn vào nơi trọng địa không phải là việc dễ đến như chú vị Thiếu Lâm cao tăng mà còn chỉ lảng vảng ở vòng ngoài thì cũng đủ biết.

Câu nói này càng làm cho Mai Vô Ảnh thêm phần lo sợ, nàng nín hơi đã lâu, bây giờ nên không nói nữa, nên thừa lúc ba người kia có người nào mở miệng nói chuyện thì cô ta tức thì đổi lấy một làn hơi như vậy nên có thể nằm trong lòng được lâu.

Tiểu Hồng cũng với Mai Vô Ảnh vốn là bạn thân từ nhỏ, ngày hôm nay sở dĩ Vô Ảnh dẫn thân vào Hồ Điệp Cốc, một phần cũng vì mình đã nhờ cô ta đến Nga My Sơn trợ lực, nên mới gây ra nông nỗi, vì thế nàng luôn luôn tỏ vẻ lo lắng cho sự yên nguy của cô ta.

Mai Vô Ảnh nghe Tiểu Hồng nói, giọng thật nhỏ :

— Chính vì trong Hồ Điệp Cốc này cao thủ đông vậy, nên cô lấy làm lo cho cô nương lắm...

Tiểu Hồng lo lắng thì Hồng Phong cũng lo lắng, chẳng qua ngoài mặt chàng giả vờ điềm tĩnh đó thôi.

Chàng lo đây không phải riêng Mai Vô Ảnh mà lo cho con người trốn trong lòng của Hoài Ngọc kia không biết là bạn hay là thù.

Vì vậy chàng quyết tâm khám phá cho ra.

THAO DƯỢT CỬU CỬU LIÊN HOÀN.

Trong trí của chàng vẫn nảy ra một ý, vội nói với Tiểu Hồng :

— Mấy tháng trước tôi vào viếng Thiên Hồng Biệt Điện, nhờ Dương cô nương mở mắt ra cho, chỉ dùng có một đường mà lấy được lưỡi dao trong tay của tôi, thủ pháp ấy thật là cao diệu, nếu hôm nay Dương cô nương chẳng chê kẻ bèn này, dạy bảo cho một lần nữa nếu cô nương được lưỡi dao thì tôi sẽ tức thì tìm kiếm.

Châu Hoài Ngọc trong lòng rất mừng cho Hồng Phong và Tiểu Hồng mau mau ra khỏi phòng, để cho Mai Vô Ảnh có cơ hội thoát đi nên vội vã tán thành :

— Hay lắm đạo pháp của Hồng huynh xuất quỷ nhập thần mà thủ pháp của Dương cô nương cũng thật là xuất sắc, vậy hãy biểu diễn thêm hai lần khác lạ để cho tôi được nói rộng tâm con mắt.

Dương Tiểu Hồng cúi gằm đầu ề thẹn, vô tình Hồng Phong đã khêu gọi cho nàng nhớ đến kỷ niệm năm xưa, kỷ niệm đã khắc sâu vào tâm khảm của nàng.

Nàng thật không muốn ra tay giao chiến với gã thư sinh họ Hồng, mặc dù đây chỉ là một cuộc thao dượt ma thôi.

Nhưng Hoài Ngọc đã thôi th :

— Mai cô nương là người hay tính nghịch, không biết có ra bên ngoài khuấy phá ai hay chẳng, thôi thì Dương cô nương cũng đứng ở công.

Chàng vừa nói vừa xô bàn đứng dậy, kêu ca ngọn đèn. Hồng Phong nào chịu chậm chờ để cho bầu không khí nguội lạnh đi, chàng cũng như dịp ấy đứng dậy thò tay ra nắm lấy tay áo của nàng.

Không biết từ trong bàn tay của Hồng Phong có một nguồn sức mạnh thần bí nào mà Dương Tiểu Hồng tức thì riu riu đứng lên.

Ngắm vận nội lực trong bàn tay của mình đoạn truyền sang ống tay áo của Tiểu Hồng, chờ cho nàng bước khỏi cạnh bàn. Hồng Phong tức thì bắn dậy thân hình của chàng lao đảo về phía chiếc giường của Châu Hoài Ngọc.

Còn một tay kia Hồng Phong liền dùng ngay 1 động tác lạ lùng nhanh nhẹn chớp mắt lấy cây quạt ngà đang để trên bàn tay của Hoài Ngọc, dùng đỡ thay cho đơn đao, chém sả về phía Dương Tiểu Hồng.

Tiếng gió vừa nổi lên thì sườn đao đã tới, Dương Tiểu Hồng bắt giặc kinh sợ, nàng không hiểu tại sao Hồng Phong lại dùng hết sức mạnh như vậy.

Không dám chần chờ nàng lướt nhẹ sang cánh cửa nửa bước đồng thời rạp đầu xuống để tránh đường đao mạnh bạo.

Vốn biết người này thiện nghệ về môn Cửu Cửu Liên Hoàn hệ đao này chưa hết thì đao kia đã tới, vì thế Dương Tiểu Hồng để hết tâm tư liên tiếp tránh đòn trong chín thế.

Chín thế này vừa trôi qua thì Tiểu Hồng bỗng nhiên gọi một tiếng vui, vì rằng trong những thế chém của Hồng Phong mặc dù bên ngoài xem ra thì chàng xuất thủ thật khó đỡ cự đương, nhưng thật ra nhanh vun vút, khi thế thật khó đỡ cự đương, nhưng thật sự ra thì chàng xuất thủ thật là cần phân tỉ mỉ, không bao giờ dùng những thế độc ác mà luôn mở ngõ đưa đường, để cho Dương Tiểu Hồng lẫn trốn,

Điều này chỉ có người trong cuộc là Tiểu Hồng và Hồng Phong biết mà thôi, còn Châu Hoài Ngọc thì đứng bên ngoài hò reo độc xuất âm i, chàng muốn cho việc này sớm được ngã ngũ, ngõ hầu tổng khứ hai người này ra khỏi phòng.

Nào hay đâu trên mười hiệp trôi qua mà Dương Tiểu Hồng vẫn chưa lấy được Hồng Phong một đòn nào, làm cho Châu Hoài Ngọc càng thêm phần lo lắng.

Cứ theo sự nhận xét của chàng, thì Dương Tiểu Hồng muốn đạt

được lưỡi dao trong tay của Hồng Phong không phải là chuyện dễ nhưng có sao khi còn ở trong Biệt Điện Tận Hồng thì nàng chỉ dùng có một đòn thì tức được lưỡi dao.

Nguyên nhân chỉ vì khi ấy Dương Tiểu Hồng nhờ Dương Tiểu giáo chủ chỉ điểm cho, Hoải Ngọc không trông tận mắt, nên chẳng hiểu ngọn ngành.

Chàng có nói khích :

— Nếu giai nhân sợ tài tử mất mặt, tài tử sợ giai nhân trắng đòn cứ nương tay như thế này thì đấu cho tới trời sáng cũng không ngã ngũ...

Câu nói của Châu Hoải Ngọc làm cho Dương Tiểu Hồng đỏ bừng hai má, hào khí bỗng lừng lên.

Nàng nghĩ :

«Ta trông đường dao của chàng ta có chiều bay bướm làm cho nghệ thuật tinh vi, lại được một màu tự cao tự đại hay là ta nhưn lóc chàng ta đang tự đắc, lửa thế cướp dao thêm một lần nữa làm cho chàng ta giảm bớt nhuệ khí.

Nghĩ đoạn nàng đột nhiên phần khởi tinh thần, tấn công liên tiếp ba đòn, làm cho Hồng Phong thối lui ra giữ phòng.

Lúc bấy giờ hơi gió trong đường dao của Hồng Phong và bàn tay của Dương Tiểu Hồng thoát ra, làm cho ngọn đèn trong phòng khi mờ khi tỏ, hai chiếc bóng của Tiểu Hồng và Hồng Phong xoắn tít vào nhau như hai cánh bướm liệng dưới ánh trăng mờ, làm cho Hoải Ngọc càng xem chừng nào trong lòng càng thêm chua xót.

Đấu thêm mười hiệp nữa, nhưng Tiểu Hồng vẫn chưa tìm ra chỗ hở của Hồng Phong, bao nhiêu tuyệt kỹ của Dương Tiểu Giáo chủ truyền thụ cho nàng thấy đều thì triển nhưng vẫn không sao lấn át được người này, bỗng đứng trong trí nàng nảy ra một ý.

Hay là ta lừa thế cho hắn xù dụng đòn Quá Trảm Tượng như khi còn ở trong Biệt Điện Thiên Hồng, rồi cứ bắt chước đúng theo kiểu mẫu của cha ta đã dạy khi xưa mà tuốt lấy ngọn dao.

Vì nghĩ vậy, nên Tiểu Hồng nghiêng rằng kèn kẹt, tay tả dùng chưởng tay hữu dùng chỉ, chưởng đi trước mà chỉ đi sau, nên tiếp phản công hai đòn liên hoàn dữ dội, nhờ đó nàng thoát được khỏi tầm áp lực của Hồng Phong, đoạn hãy thối lui hai bước.

TÀI TỬ VỚI GIAI NHÂN

Thân hình của nàng vừa đứng vững tức thì thoắt cánh tay hữu

về phía trước theo thế Giáng Long còn cánh tay tả thì chấp chửa trước ngực theo cái thế Phục Hổ.

Hồng Phong thấy thái độ của nàng bất thường, không dám khinh địch e rằng bên trong có điều chi man trá.

Chàng vội vàng rảo bước chung quanh Dương Tiểu Hồng liên tiếp hai vòng.

Hai vòng tròn đó đã giúp cho Hồng Phong thăm sát thế thủ này vô cùng tỉ mỉ.

Chàng thấy hai cánh tay của Tiểu Hồng mặc dù không có cầm binh khí, nhưng cổ thủ Trung, hàn và Hạ hàn kim đao vô song, chỉ có thượng bàn thì có chiều lợi lõng.

Rảo thêm qua một vòng thứ ba, thì trong trí của Hồng Phong bất giác nảy ra một ý, chàng nghĩ :

« Hay là Tiểu Hồng có ý muốn dụ chàng trảm ngang qua cổ, để thừa cơ đoạt đao như trong Biệt Điện Thiên Hồng... »

Khé nhếch một nụ cười tinh nghịch, Hồng Phong quyết định tương kế tựu kế, làm một việc phi thường.

Rảo thêm qua một vòng thứ tư rồi bất thành linh chàng nạt lên một tiếng thật to, cổ áp đảo tinh thần của Tiểu Hồng, tiếp theo đó chàng vươn mình chồm tới, tung ra một đòn Quá Quan Trảm Tượng, chém ngang một đường dữ dội qua cổ.

Dương Tiểu Hồng vô cùng đắc ý nhưng nàng vẫn đứng yên chờ cho cây quạt của Hồng Phong trảm ra vừa tới, bất thành linh rạp mình né tránh, đoạn dùng một ngón trỏ trong bàn tay trái định điểm vào huyệt Uyển Cốt của Hồng Phong.

Nào hay đầu Hồng Phong đã reo lên một tiếng cười trong trẻo bàn tay tả của chàng đi sau mà tới trước, chém bổ thêm một đường vào sau gáy của Dương Tiểu Hồng.

Đường trảm thứ nhì này không phải là sát thủ mà chỉ nhằm dồn ép cho Dương Tiểu Hồng phải thối lui về phía chiếc giường của Châu Hoải Ngọc.

Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm thật là lợi hại, hề lọt vào tầm uy lực rồi, thật là khó thoát gở cho ra.

Quả nhiên Tiểu Hồng bị một đòn thứ nhì này đẩy trôi về phía thành giường của Châu Hoải Ngọc.

Hồng Phong lấy vậy lòng mừng khắp khởi lại reo lên một chuỗi cười tinh nghịch rồi liền tiếp tung ra ba thế trảm liên hoàn.

Ba đường trăm này chia ra làm ba đường thương, trung và hạ, lớp lớp tran tới như một cái thang lầu kỳ diệu, làm cho Dương Tiểu Hồng phải rơi vào tình trạng hưng hỉm vì không tài nào rút lui tránh thoát, bởi sau lưng nàng đã bị chiếc giường của Châu Hoài Ngọc chặn ngang.

Hệ tấn công quá ư cấp bách, nàng chỉ có cách dùng một thế tương như Nhất Hạc Xung Thiên vọt mình bay thẳng lên trời..

Hồng Phong quá dỗi vui mừng, chàng sờ di cầm cự nhồi Dương Tiểu Hồng trên sáu mươi hiệp, chỉ chờ đợi có giây phút này.

Thế là không chờ phút giây nào nữa, Hồng Phong dùng hết sức lực của mình lại tung ra một đòn Quá Quan Trảm Tướng...

Đường đao Quá Quan Trảm Tướng này lại chém chém ngang cổ của Dương Tiểu Hồng mà lại chém phía dưới chân của nàng.

Hồng Phong xử dụng vũ khí vô cùng khéo léo, chiếc quạt trong bàn tay của chàng chỉ lướt cách gót chân của Dương Tiểu Hồng chỉ cách một tờ giấy mỏng mà thôi...

Thế rồi thế vô đó như vô tình cổ ý ngen trớn chém thẳng vào mùng của Châu Hoài Ngọc một đường như chớp giăng, như sấm nổ.

Sự quá trớn của Hồng Phong làm cho Châu Hoài Ngọc rú lên một tiếng kinh hoàng thảng thốt,

Tiếng rú vừa phát lên thì chàng phi thân nhảy tới, nhưng tốc độ của chàng làm sao vượt nổi Hồng Phong, thân hình của chàng chưa đi được một phân đường đất, thì thế trảm của Hồng Phong đã trở tới, làm cho mùng trên chiếu gối trong giường của Châu Hoài Ngọc bay lên toàn loạt.

Hoài Ngọc tan dờm kinh tâm cứ đinh ninh rằng Mai Vô Ảnh trong lúc chàng phòng hồ, lại nửa nằm trong mùng nhìn ra chẳng rõ, muốn tránh cũng không thể nào tránh cho thoát, rồi cô trúng đòn chắc chắn quá nổi toàn sinh.

Chàng có biết đâu Hồng Phong đã có dạ nghĩ ngờ người nằm trong mùng là Mai Vô Ảnh, nên xử dụng đường đao khéo léo phi thường, chàng chỉ làm cho mùng mền chiếu gối bay lên toàn loạt mà không hề trúng đến mỹ nhân...

Thế là trong một cái nháy mắt, trước mặt của Hoài Ngọc Tiểu Hồng và Hồng Phong đồng xuất hiện một người con gái, cô vóc mảnh trạc trạ lồ lộ hiện ra giữa giường của Châu Hoài Ngọc.

Dương Tiểu Hồng thì phá cười nức nẻ, Hồng Phong thì giả

vô lấp bắp xiu lởi, còn Hoài Ngọc thì sắc mặt mặt tái xanh vì e thẹn chỉ có Mai Vô Ảnh thì dỗi mặt đỏ phừng phừng, không biết nàng ta, đỏ mặt vì sung sướng hay hổ thẹn, mà bỗng đột nhiên uốn mình nhảy bổ về phía Hồng Phong thẳng cánh tạt ra một tạt tai..

ĐẦU BẠC TÌM ĐẦU XANH

Hồng Phong lại hướng ra một chuỗi cười nửa như đắc ý nửa như mai mỉa, đảo mình né tránh.

Mai Vô Ảnh càng thêm nổi giận đảo mình đuổi theo, nhưng Dương Tiểu Hồng tức thì lướt tới cản ngăn, trước mặt nàng nói :

— Xin giai nhân chờ nổi nóng, việc này chắc có lẽ vì tai từ mà ra nóng nổi..

Câu nói này làm cho Châu Hoài Ngọc nổi lên một tâm lòng chưa xót, chàng biết rằng Tiểu Hồng muốn trả thù câu nói của chàng đã nói khẩy hai người bạn này.

Hai nàng giai nhân và hai trang tài tử còn đang bần thần thì bỗng nhiên ngoài song cửa lại có hai tiếng gõ nhẹ nhàng vang lên.

Hai tiếng gõ này tuy nhẹ nhàng mà thanh nhã, nhưng đối với bốn người đang đứng trong phòng kia thật như hai tiếng sét thành lịnh, làm cho họ đồng giật mình quay phắt lại..

Người đầu tiên bị rút động mạnh nhất là Châu Hoài Ngọc, chàng rú lên một tiếng thất thanh :

— Cha ơi !

Nhưng trong tiếng rú của chàng chưa đựng biết bao nhiêu niềm vui Hồng Phong, Mai Vô Ảnh và Tiểu Hồng đồng trông thấy bên thành cửa sổ hiện ra một người tuổi ngoại ngũ tuần, năm chòm râu suôn mượt cặp chân mây bên như gương, chỉ có một điều trong ánh mắt của ông ta thì được một màu u sầu buồn bã.

Châu Hoài Ngọc vội vã bước tới bên thành cửa sổ, kính cẩn quỳ xuống làm lễ phụ thân. Ba người bạn của chàng cũng tiến tới ra mắt.

Hồng Phong nói :

— Ngoài kia sương lạnh xuống nhiều, xin Châu Tiên bối bước vào bên trong an tọa.

Lão già họ Châu thấy Hồng Phong nói năng bất thiệp, mời mọc với vẻ chân tình, nên cũng không nề trong phòng hiện giờ có hai người con gái, ông ta vội vã nhún chân bước vào.

Hồng Phong thoáng trông thấy cái nhóng chân của ông ta thật nhẹ nhàng mà cũng lướt được qua thành cửa sổ, trông êm ái tự nhiên như một người bước qua ngưỡng cửa.

Bốn người trẻ tuổi chờ cho ông ta yên vị đầu đầy rồi, Châu Hoài Ngọc mới giới thiệu từng người bạn cho cha mình nghe, đoạn chàng nói :

Kể từ khi vâng lệnh sư phụ vào kinh..., vì liên tiếp gặp phải những việc đột biến liên miên, nên không thể về thăm phụ thân, thật tội đáng muôn thắc.

Lão già họ Châu nói :

— Ta cũng mẹ mi ngày đêm trông ngóng, ngờ rằng mi hết lòng hết dạ lo cho việc gia đình, thật không ngờ mi lại lo điều vụn vặt mà bỏ lỏng nhiệm vụ đi.

Châu Hoài Ngọc bị phụ thân mắng trước mặt hai người đẹp, trong lòng e thẹn khôn cùng, nhưng chàng vốn là người hiếu hạnh, không dám cãi lại, cứ cúi gằm đầu xuống, làm cho Tiểu Hồng và Mai Vô Ảnh khẽ bụm miệng cười thầm :

Lâu lắm... mới nghe chàng nói :

— Tội con thật nặng, xin phụ thân tha cho...

Lão già họ Châu dừng cặp chân mày, vừa định mồi tiếp, chợt từ bên cánh cửa phía trong nhà có tiếng chân người nhẹ nhàng vang lên.

Tiếng chân này làm cho năm người trong phòng thấy đều thay đổi thái độ, thần sắc không còn khẩn trương như ban này.

Hồng Phong biết rằng có người trong Hồ Điệp Cốc đến quấy rầy, nên lập tức kêu to ngọn đèn lên.

Ánh sáng vừa bùng lên sáng tỏ, thì ngoài ngưỡng cửa hiện lên một người, người này chính là linh hồn trong Hồ Điệp Cốc. Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ vừa xuất hiện, thì lão họ Châu tức thì đứng phắt lên làm lễ,

Hai người đồng vai chào vô cùng trịnh trọng. Hồng Phong nghe Vô Kỵ nói :

— Thật không ngờ hôm nay quý khách quá nhiều, đến Châu tiên bối cũng không chể Hồ Điệp Cốc này là nơi hoang tàn heo lánh, quá bộ đến viếng...

— Mấy năm gần đây Trương giáo chủ tài xuất giang hồ, danh vang lừng vô, làm cho Thần Châu Nhất Bút này lấy làm ngưỡng mộ, rất may có dịp mới được diện kiến thật là vạn hạnh.

Dương Tiểu Hồng trong lòng thầm nghĩ :

«Làm bạn với Châu Hoài Ngọc chưa tiện hỏi bề gia thế, thật không ngờ người này là con trai của Thần Châu Nhất Bút»

Thì ra Châu Hoài Ngọc đây vốn là danh gia tử đệ thuộc dòng dõi Châu Tử Liễu từng làm Thừa tướng cho nước Đại Lý khi xưa.

Tổ tiên nhà họ Châu chỉ nhờ một ngọn bút mà làm nên nghiệp tướng, về phương diện võ công lại thiên nghệ dùng món thiết bút phán quan, thần xuất quỷ nhập, biến ảo vô cùng...

Môn võ công đặc biệt này truyền đến đời cha của Châu Hoài Ngọc là Châu Thiên Thọ thì càng thêm sắc sảo vô song, vì thế mà được cái mỹ hiệu là Thần Châu Nhất Bút.

Thần Châu Nhất Bút Châu Thiên Thọ, phát con mình vào kinh tra xét, một việc riêng, lâu quá mà chẳng nghe tin tức vẫn mong trong lòng vốn xang bứt rứt, nên mới lẻ bước giang hồ lòng khắp kinh đô.

Đến nơi nghe người trong giới võ lâm tuyên truyền rằng trong Biệt Điện Thiên Hồng liên tiếp xảy ra những việc tày trời, nào là có những tên thích khách, đang đêm vào khuấy rối, tiếp theo đó là người cải bang và phái Nga My ra tay phóng hỏa...

Sau khi dò la chính xác biết rằng Dương Tiểu giáo chủ có bắt được hai tên gian tế, trong ấy có người thiếu niên trẻ tuổi rành nghề đâm huyết ông ta chắc người ấy là con mình.

Nhưng rồi sau này, nhiều biến cố lại dồn dập xảy ra, nào là Chu Cao thái tử bị người đâm huyết trọng thương và Dương Tiểu Hồng cuốn gói ra đi v.v...

Châu Thiên Thọ kiên tâm trì chí, theo dõi và phăng lần ra manh mối, đến chừng ông ta đi tới Hàng Châu thì chứng đã đi tít tăm...

LÒNG PHỤNG HOÀNG LÂM BÚT PHƯỢNG HOÀNG

Nghe đồn đoàn người của Dương Tiểu Hồng đã lên đường về Hồ Điệp Cốc, ông ta tức thì ngày đêm vượt đường tiến theo, nhưng khi vào Hồ Điệp Cốc, vì chưa thành thuộc đường lối, nên cứ đi lẩn quẩn mãi mà tìm không ra chỗ cư ngụ của Hoài Ngọc.

Mãi đến khi đến đêm khuya canh vắng, ông ta phát giác chứng Thiên Lâm cao tăng đối thoại cùng Triệu Minh, rồi dẫn vào đại sảnh thiết tiệc trà.

Châu Thiên Thọ vừa định theo dấu những người này hay dấu Hoài Ngọc từ trên tàng cây tuột xuống.

Vốn là con ruột của mình, Thiên Thọ chỉ nhìn thấy bộ đi tướng đứng thì biết ngay đó chính là Châu Hoài Ngọc.

Tức giận căm gao, không ngờ con mình nửa đêm lại rình mò xem trộm người ta trai gái, mặc dù tình cảnh gấp rút, nhưng ông ta cũng không đánh tiếng ngay mà sẽ lên theo dõi tới bên phòng của chàng.

Vừa thấy Hoài Ngọc vượt khung cửa sổ bước vào bên trong, Châu Thiên Thọ chưa có thái độ gì, thì chợt có bóng dáng của một người con gái xuất hiện bên khung cửa sổ.

Thế rồi những việc xảy ra trong gian phòng nhỏ bé ấy giữa bốn người, hai tài tử và hai giai nhân, ông nhất nhất đều trông thấy tỏ rõ.

Giờ đây ông xuất đầu lộ diện vì trông thấy thằng con của mình bị thằng bạn trời đánh khuấy chơi.

Những tưởng mình có thể nói vài ba câu mà bắt buộc Châu Hoài Ngọc trở về với gia đình, nào hay đầu chưa kịp mở lời vào đề chính, thì Trương Vô Kỵ lại ra mặt.

Riêng về Trương Vô Kỵ chẳng có ý định đến quấy rầy những người này, số là sau khi chàng cùng Triệu Minh tiếp kiến chư vị Thiếu Lâm cao tăng, vì muốn giữ những việc bí mật trước mặt những hạng người phúc tạp trong Hồ Điệp Cốc nên chỉ lựa toàn là những chuyện khách sáo không đầu mà bàn làm cho Hồng Phong và Tiểu Hồng chán nản trở về phòng riêng của mình.

Triệu Minh mặc dù lo tiếp chuyện với chư cao tăng, câu chuyện nở rộ, thao thao bất tuyệt, nhưng cặp mắt của nàng không bao giờ rời khỏi Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng.

Vừa thấy hai người này rút lui, nàng đã để ý, và thừa một dịp, nàng cũng bước vội ra ngoài sẽ lên nom theo, nhờ đó mà nàng cũng biết phần nào câu truyện.

Vì bởi khi nàng có mặt tại bên ngoài phòng riêng của Hồng Phong, thì chính là lúc chàng đang dùng một đòn Cửu Cửu Liên Hoàn trăm chém hay chiếc móng của Châu Hoài Ngọc, để lộ lộ thân mình của Mai Vô Ảnh.

Triệu Minh tức cười thầm, vì bởi chàng họ Châu xinh đẹp này luôn luôn kèm sát Hồng Phong, rõ ràng là một đôi bạn tâm giao không ngờ bên trong lại có những tình tiết ly kỳ như thế này.

Còn đang nực cười, thì Châu Thiên Thọ lại thành hình xuất hiện nghe qua vài câu đối thoại của hai người, một ánh mây mờ vùng hiện trong trí. Nàng nghĩ thầm:

«Ta nghe nói Châu Hoài Ngọc họ Châu, nhưng vì kể từ khi gặp mặt chưa hỏi rõ gia thế bây giờ trông thấy diện mạo của gã đàn ông lưỡng tuổi này thật giống như lời lương truyền trong võ lâm rằng người này chính là Châu Thiên Thọ.

Nếu đích thú là Châu Thiên Thọ thì Hoài Ngọc xuất thân đâu phải tầm thường và hiện đang dính líu đến một điều trọng đại trong võ lâm.

Vì nghĩ vậy, nên nàng quay gót trở về báo tin cho Vô Kỵ rõ, còn nàng thì ở lại tiếp chuyện chư cao tăng.

Vô Kỵ nghe tin có một người dường như là Châu Thiên Thọ xuất hiện trong Hồ Điệp Cốc, tự xưng là cha của Châu Hoài Ngọc, liền vội vã đến ra mắt.

Sau khi biết đích người này là Châu Thiên Thọ rồi, Vô Kỵ liền nói:

— Châu tiên bối chịu rời khỏi nơi sơn lâm thanh tịnh, lê gót giang hồ, chắc cũng vì... Thế Tôn Ngự Bút?

Châu Thiên Thọ mỉm cười trả lời

— Trương Giáo chủ quả nhiên liệu sự như thần, nếu chẳng phải vì Thế Tôn Ngự Bút thì lão phu nào chịu rời khỏi Thanh nhân Thư viện.

Hai câu đối thoại ngắn ngủi của hai bậc võ lâm tiền bối làm cho Hồng Phong, Vô Ảnh cho chí Tiểu Hồng đồng kinh dị, vì tuy rằng họ kết giao với Hoài Ngọc, nhưng mãi đến giờ phút này mới biết được tung tích của chàng.

Nhất là Dương Tiểu Hồng vì ở gần Dương Tiểu giáo chủ, nên đường kiến thức rộng hơn Hồng Phong và Mai Vô Ảnh nhiều lắm,

Ngày thường nàng thường nghe cha mình trầm trồ đến một món bảo vật vô cùng quý giá trong giới tao nhân mặc khách trong làng võ, là cây bút có giá trị liên thành của vua Đường Lý Thế Tổ truyền lại, đó là cây bút chuyên dùng trong việc ngự phê trong thời Thịnh Đường xa xôi đến bây giờ.

Tương truyền ngọn bút này của một bậc thừa tướng nổi danh thời ấy là Từ Mậu Công, khi cùng với Đường chúa hưng binh chinh phạt đất Cao Ly, khi đi ngang qua ngọn Phượng Hoàng Sơn của xứ này, thì bắt gặp một thỏi ngọc quý.

Vừa thấy nước ngọc xanh tươi trong suốt, thì người thừa tướng họ Từ đã biết ngay đó là một thứ bảo vật vô cùng quý giá trong ngọn núi huyền bí thiêng liêng này.

Thấy ngọc nhỏ mà dài, nếu dùng làm một cây bút thì thật là hảo phẩm trong văn phòng tứ bảo, ông ta bèn đề nghị với nhà vua ý kiến đó

Lý Thế Dân vốn là một ông vua tài tử thích ngắm thơ văn, nghe qua lấy làm đẹp dạ, bèn truyền cho tên thợ ngọc vào yết kiến.

Tên thợ ngọc này phải mất hơn tháng trời công mới trau chuốt một cán bút đẹp tuyệt vời, nhưng liền gặp phải một vấn đề nan giải là không biết dùng lông của loài cầm thú nào làm ngòi bút mới xứng đáng với cán bút xinh đẹp kia.

Lúc bấy giờ quân binh của Đường Thế Tôn bị quân Cao Ly vây khốn dưới chân núi Phụng Hoàng có một viên quan cận thần đề nghị nên tìm lông của loài phi cầm mà chế ngòi bút.

Ý kiến này thật hợp với Thế Dân, thế là ngay ngày hôm sau, nhà vua truyền cho sĩ tốt lục soát khắp nơi trong ngọn núi Phụng Hoàng, tìm cho kỳ được loại lông chim ấy.

VIẾT CHƠI MỘT KHÚC THANH BÌNH BIỆU.

Thế là các ô chim Phụng Hoàng trên đỉnh Phụng Hoàng Sơn phải trải qua một cuộc tai biến, dữ dội, vì những tên quân của nhà Đường thắng tay lục soát của quý.

Số lông chim này không thể chế tạo ngay trên đất Cao Ly, mà phải mang về đất Trung Nguyên giao cho một tên thợ chuyên nghề làm bút.

Thái Tôn Ngự Bút kể từ khi ra đời, vẫn ở bên mình Vua Đường Thế Tôn, chiếm một vị trí quan trọng trong văn phòng tứ bảo của ông vua đa tài thi phú này.

Nhưng rồi cuộc biến thiên không biết bao nhiêu tang thương biến đời nhà Đường rồi lại suy. Thái Tôn Ngự Bút không biết thất lạc ở phương nào.

Mãi đến nơi Nại Tống, mới có một người phú thương chuyên nghề bán ngọc mua được.

Tên lái buôn này vốn là người có tư gia đồ sộ quen lớn với hầu hết các bậc công hầu khanh tướng trên toàn cõi Trung Nguyên thuở bấy giờ.

Tương truyền rằng ông ta mang Thế Tôn Ngự Bút ra gạ cho những viên quan trong triều mà chẳng người nào đủ sức mua.

Trong hàng quan viên có một người điếm chỉ cho vị phú thương này nên mang vào bán cho Hoàng gia Đại Lý, vì những vị đại thần trong triều vua Đại Lý phần đông rất thích thi phú và có cái thú chơi đồ bảo vật có giá trị lên thành.

Như một dịp vào miền Nam buôn ngọc, tên khách thương này mang Thái Tôn Ngự Bút thâm nhập vào tận miền Đại Lý xa xôi.

Thật không uống công vượt quan san ngàn dặm, phen này được người nhận được của quý và mua với giá thật đắt.

Người khách hàng sành chơi đồ ngọc kia, không phải thuận tụy vì thấy bút đẹp mà mua, nguyên nhân chính chỉ vì người này là một trang văn võ song toàn, văn vừa hay, chữ vừa tốt, mà võ công lại siêu phàm nhập thánh, chuyên xử dụng môn Thiết Bút phán quan.

Đó là một người thuộc dòng họ Châu, con cháu của Châu tư Tiêu và chính là nội tổ của Châu Hoài Ngọc bây giờ.

Vốn thiện nghệ về môn dùng bút làm vũ khí giờ đây được một ngọn bút xinh đẹp nhất cổ kim, dòng họ Châu trân trọng giữ gìn cho là gia bảo.

Ngọn bút gia bảo này truyền đến đời cha của Châu Hoài Ngọc là Châu Thiên Thọ thì nhờ thường dùng để luyện tập võ công, nên càng ngày càng trơn tru bóng láng, xinh đẹp lạ lùng.

Lúc bấy giờ giang san của nước Đại Lý đã bị nhà Nguyên thống nhất vào bản đồ của Trung Hoa, nên triều đình tan rã các bậc danh nho trong nước cả thầy đều lui về vườn ăn dật.

Riêng về Châu Thiên Thọ tìm một nơi thâm sơn cùng cốc, chẳng người lui tới mà tiếp tục nghiền ngẫm võ công, và đọc sách thánh hiền.

Những tưởng rằng cuộc đời ăn dật của ông ta không nổi phong ba, nào hay đâu có một việc biến cố gia đình lại xảy ra, làm chỗ cho cư ngụ của ông ta là Thanh Nhân Thư viện phải nổi cơn sóng gió...

Số là vào một buổi sáng trời mây quang đãng, sơn thanh thủy tú lừ lừ, bỗng trước Thanh Nhân Thư Viện thỉnh thoảng xuất hiện một người khách lạ.

Sự kiện này làm cho Châu Thiên Thọ lấy làm kinh dị, vì rằng kể từ khi ông ta tìm ra khu đất vắng vẻ này, đã trải qua một khoảng thời gian gần hai mươi năm, chưa hề có một ai là người ngoài lai vắng...

Thế mà tại làm sao ngày hôm nay có người lạ mặt đặt chân đến đây, mà người lạ mặt này lại là một chàng thư sinh nho nhã.

Châu Thiên Thọ vốn là người lịch thiệp, mặc dù khó chịu vì khách lạ quấy rầy, nhưng cũng mời vào thư phòng đàm đạo.

Người khách lạ xưng tên là Thiên Sơn Nhất Tuyết nghe đồn Châu Thiên Thọ có tàng trữ Thái Tôn Ngự Bút, nên chẳng nệ đường xa xa xôi, đến tận nơi này cầu xin một việc.

Nghe nói « Thiên Sơn Nhất Tuyết » thì Châu Thiên Thọ trong lòng đã bồi hồi, vì rằng « Nhất Tuyết » đây có nghĩa là « hành thư tuyết » tức là người này có tài viết chữ theo lối hành thư.

Một tay viết chữ khéo và nhanh đến nỗi người đời tặng cho mỹ hiệu « nhất tuyết » thì chẳng phải tầm thường.

Hôm nay, người chẳng phải tầm thường ấy lại vượt nghìn dặm sơn khe đến đây để cầu xin một việc có dính liểu đến Thái Tôn Ngự Bút thì ắt là điều chẳng lành cho mình.

Còn đang phân vân thì Thiên Sơn Nhất Tuyết vào ngay để :

— Nghe đồn Thái Tôn Ngự Bút giá trị liên thành, nên kẻ hèn này định đến đây hỏi tiền bối cho mượn đồ viết thư một bài Thanh Bình Diệu rồi sẽ giao hoàn cẩn thận chẳng sai...

Khi ấy Châu Thiên Thọ trong lòng thầm nghĩ :

— Người này từ ấy nhân nạt ta chỉ nghe tiếng nhưng không biết tính tình ra sao. Mặc dù hẳn muốn mượn bút viết tại đây, nhưng biết đâu kỳ trung chẳng có điều man trá...

Bỗng chợt nghe thấy từ sau tấm bình phong có tiếng chân người nổi lên, kẻ đó có Châu phu nhân bước ra.

Châu phu nhân nói :

— Thái Tôn Ngự Bút, vốn là vật hi hữu rất có giá trị liên thành, tiền sinh phải có vật chi trao cho chúng tôi thay thế.

Thiên Sơn Nhất Tuyết mỉm cười trả lời :

— Kẻ hèn này vốn thường cư ngụ trong chỗ thâm sơn, chẳng có vật chi quý báu có thể so ngang hàng với Thái Tôn Ngự Bút, nhưng Châu phu nhân đã có lời như thế, thì kẻ hèn này xin lấy vũ khí tùy thân để làm tin vật này.

Nói rồi, thò tay vào lưng của mình rút ra một ngọn bút, ngọn bút này vừa phỏ bày trước mặt vợ chồng Châu Thiên Thọ thì hai người đồng giật mình kinh dị.

Vì rằng cứ trông bề ngoài thì ngọn bút của Thiên Sơn Nhất Tuyết so với Thái Tôn Ngự Bút thật giống nhau như hai giọt nước.

Trong lòng của Châu Thiên Thọ hồi hộp bất an, một mối lo âu tràn ngập tâm trí, vì rằng ông ta đi ngai, không biết đây có phải là Thái Tôn Ngự Bút hay chẳng ?

Sự lo sợ của ông ta cũng là sự lo sợ của Châu phu nhân nhất là tính tình của Châu phu nhân lại có vẻ tự cao, nghĩ rằng một khi món đồ gia bảo của mình mất đi ảnh hưởng đến thanh danh của dòng họ Châu biết mấy.

Vì vậy bà ta giả vờ cười, nói :

— Hay lắm, vậy phu quân hãy để cho tiện phụ vào bên trong lấy Thái Tôn Ngự Bút ra...

Bà ta vừa nói, vừa lấy mắt với chồng mình, đoạn lui ra hậu phòng.

Chân không dừng gót, Châu phu nhân tức thì vào tận đan phòng để thăm Thái Tôn Ngự Bút...

Quả thật sự lo lắng của Châu phu nhân không ững, đến chỗ tàng trữ ngọn bút này, mới hay rằng nó đã không cánh mà bay.

Như một kẻ mất hồn, Châu phu nhân quảy quả ra Thanh Nhân Thư Viện mà sắc mặt hằm hằm...

Vừa thoáng thấy khí sắc của phu nhân mình, Châu Thiên Thọ đã biết kỳ trung có điều chi biến cố...

Châu phu nhân ngày thường cứ chỉ vốn đoan trang, nhưng bây giờ thì vừa bước vào phòng vừa nói :

— Vũ khí tùy thân của tiền sinh thật có phần trội hơn Thái Tôn Ngự Bút, để tôi xem qua trước đã...

Vừa nói bà vừa thò tay ra chộp phắt lấy cây bút nỏn nà xinh đẹp kia.

Châu Thiên Thọ biết trước thế nào Thiên Sơn Nhất Tuyết cũng sẽ trả đòn dữ dội, nên phu nhân vừa xuất thủ thì ông ta cũng chồm tới, thò một ngón tay trở ra điểm vào vào huyệt Thái Dương của Thiên Sơn Nhất Tuyết để ghim người này lại.

Nào hay đâu Thiên Sơn Nhất Tuyết ứng biến nhanh như chớp, lẹ lẹ, lẹ lẹ,

ngọn bút trong tay của hắn vẽ một vòng tròn nhanh như điện khóa ngang lấy Uyển Mạch của Châu phu nhân...

Cùng trong một lúc hắn ta cất mình thối lui hai bước...Cái thối lui quá kỳ diệu, làm Châu Thiên Thọ là người chuyên môn về nghề điếm huyết mà cũng phải điếm trượt ra ngoài không khí.

Những tưởng rằng hắn ta vừa thoát khỏi vòng áp lực thì sẽ hát bài tẩu mã, nào bay đâu, hắn dừng chân, trở mặt ra nhìn, nói :

— Chẳng hay tôi có điều chi thất lễ, làm cho nhị vị phải xuất thủ chỉ giáo như vậy ?

Châu phu nhân nào dám chần chờ, tức thì phi thân nhảy vào ra phía sau hậu tâm của hắn, chặn nghẽn đường thối lui, làm cho Thiên Sơn Nhất Tuyệt lại trở mặt ra nhìn hai người đang du mình vào cái thế lưỡng đầu đối địch.

Châu phu nhân tánh tình nóng nảy, hỏi thẳng một câu :

— Tiên sinh thật chẳng biết giữ thẻ điện của nhà nho dám lên vào vào đàn phòng lấy trước...

Câu hỏi này vừa buông ra thì Châu Thiên Thọ giật mình thất sắc bàn nhân hữu của ông ta tức thì phóng tới một bước phong tỏa hết đường tiến tới của đối phương, đoạn quát hỏi :

— Biết điều trao trả lại đây, bằng không chó trách...

Đây là lần đầu tiên ông ta to tiếng với một người khách lạ.

Nói vừa dứt lời, ông ta liền tiếp tấn công ba đòn dữ dội, nhưng dùng toàn là "chỉ công" chuyên điếm những trọng huyết trên đường Nhâm Đốc và Đốc Mạch.

Ngón tay của Châu Thiên Thọ tách gló vào vào, ba đòn trôi qua thì đẩy lui đối phương vào góc tường, tình trạng cực kỳ hung hiểm...

MỘT CHỦ ĐƠN GIẢN NHẤT NHƯNG CAO SIÊU NHẤT

Mặc dầu bị tấn công dồn dập như vậy, nhưng Thiên Sơn Nhất Tuyệt vẫn cứ ngơ ngác, bởi rằng :

— Chẳng hay nhị vị vì sao chẳng hỏi cho rõ ràng mình bạch, lại làm khó đề chúng tôi như vậy ?

Châu phu nhân hậm hực nói :

— Mì thật là giỏi đóng kịch..., hãy trao Thái Tôn Ngự Bút ra đây thì mới hồng toàn tánh mạng...

Thiên Sơn Nhất Tuyệt hỏi :

— Thái Tôn Ngự Bút nào ? Tôi vì muốn đúng thủ Thái Tôn Ngự Bút nên mới đến đây... sao phu nhân lại nói như vậy ?

Đến mức này Châu phu nhân không nhịn được nữa, nói :

— Cây bút mì cầm trên tay kia chính là Thái Tôn Ngự Bút.

Thiên Sơn Nhất Tuyệt nghe nói, ha hả cười :

— Châu phu nhân đã lầm, đây là món vũ khí tùy thân ở bên mình tôi những trên hai mươi năm...

Vừa nói hắn vừa tung ra hai thế công mãnh liệt, đẩy bật vợ chồng Châu Thiên Thọ ra khỏi vòng áp lực.

Nếu vợ chồng Châu Thiên Thọ cố tình dùng sát thủ thì đã ha Thiên Sơn Nhất Tuyệt từ lâu, nhưng vì Châu Thiên Thọ có ý nghĩ rằng, người này vào Thanh Nhân Thư viện thì có khác chi con cá đã nằm trên thớt, vì vậy không dùng toàn lực.

Lại nữa ông ta cũng thấy đối phương dùng 1 món khí giới giống với mình là ngọn Thiết Bút phản quan, trong lúc phản công gỡ đòn đã dùng nhiều thế tinh xảo, vì vậy có tình cảm cứ để cho hắn ta thì triển tài năng.

Bây giờ trông thấy phu nhân của mình quá nóng nảy, lại nữa Thiên Sơn Nhất Tuyệt tung ra hai đòn thẳng tay, bắt giắc trong lòng hơi giận lừng lờn, quát :

— Hậu sanh thật là vô lễ... đồ.

Câu nói của ông ta vừa dứt, tức thì tung ra một đòn Nhất Bút Kinh Thiên...

Thế võ Nhất Bút Kinh Thiên này ông ta chỉ xư dụng bằng một ngón tay trở, nhưng khi thế dứt dần.

Thiên Sơn Nhất Tuyết giật mình, nói một câu khô hời :

— Xin tiền bối nương tay.

Vừa nói hẳn ta vừa cất mình nhảy lên cao hai trượng, Châu phu nhân đứng cạnh thấy thế, ngửa cổ cười dòn, nói :

— Phen này chắc chắn vui thấy trong Thanh Nhân Thư Viện..

Câu nói chưa dứt thì Thiên Sơn Nhất Tuyết khẽ rú lên 1 tiếng kinh hoàng... vì rằng dưới chân của hắn bỗng nhiên bốn ngón tay của Châu Thiên Thọ nổi lên trùng trùng điệp điệp, toàn là viết những chữ thần tốc theo lối hành thư...

Thiên Sơn Nhất Tuyết tán đờm kinh tâm, nhưng hắn có biết đâu hắn đã gặp phải một đòn phi thường diệu huyền là Nhất Bút Kinh Thiên.

Thế võ này chia ra làm hai phần, phần thứ nhất chuyên môn dồn ép, làm cho đối phương không đường trốn tránh phải cất mình nhảy bằng lên

Mà hề nhảy bằng lên rồi thì không khác chi con cá đã đứt đầu vào rọ, nên chỉ Thiên Sơn Nhất Tuyết chẳng kinh hoàng hải hùng cho được.

Tiếng rú của hắn vừa bay ra, thì cương phong đã tràn tới thật là nhất sinh thập tử...

Nhưng Thiên Sơn Nhất Tuyết vốn là một người nghiên cứu dòng bút thay cho võ công những hai mươi năm trường, trong trí của hắn tức thì hiện lên không biết bao nhiêu đòn để gỡ nạn.

Nhưng hắn nghe thấy chưa có thể nào thích hợp.

Bỗng thỉnh lình trong trí của hắn vùng hiện ra hình ảnh của Châu phu nhân đang thích chí cả cười.

Thế là trong cơn nguy cấp, một chữ «phu» trong hai chữ «phu nhân» vùng hiện ra, rồi nhanh như chớp, ngọn bút trong tay của hắn va tức thì đảo nhanh về phía dưới viết nhanh một chữ «phu» bằng lối chữ thảo, tốc độ nhanh đến mức không tài nào tưởng tượng...

Chữ «phu» viết theo lối thảo, bắt đầu bằng một nét gạch ngang, phía dưới là 1 nét ngoằn ngoèo, nửa hư nửa thực.

Ngón tay trở của Châu Thiên Thọ đang từ phía dưới tấn công lên trên, thỉnh lình gặp phải một nét ngang này tuy do một người đang bay lơ lửng ở phía trên, nhưng sao nội lực hùng hồn thâm hậu, tách gió nghe rào rào, làm cho ngón tay của ông ta phải chùn ngay lại.

Trong lòng lấy làm lạ vì rằng này giờ đấu chiến với ta hơn một trăm hiệp, thấy võ công của người này chỉ tầm thường mà thôi chớ sao bây giờ thế gờ đòn của hắn lại cao siêu như vậy ?

Còn đang bần thần, thì vài nét ngoằn ngoèo trong bộ phận cuối cùng của chữ «phu» liên tiếp tung ra làm cho bao nhiêu thế công của ông ta thấy đều lở đổ.

Châu Thiên Thọ giật mình, thối lui một bước, nghĩ rằng :

«Này giờ đấu với ta hơn trăm hiệp mà không có thể võ nào đáng sợ bằng chữ «phu» này. Nếu đòn đao của tên này cũng cao siêu như thế, thì ta làm sao cầm chân tên này cho được và Thái Tôn Ngự Bút phải lọt vào tay người khác hay sao..?

Nghĩ đoạn, ông ta quát :

— Phu nhân hãy coi chừng ngộ hậu... tên này chẳng phải tầm thường...

Mới dứt lời, ông ta trở tới một bước, phen này dùng hết chân nghệ thuật của mình, dùng tay tả viết nhanh một chữ «nhất» cực kỳ mạnh mẽ.

Chữ nhất chỉ có một nét kéo từ trái sang phải, bút pháp thật đơn giản đến tột cùng, trên đời này không có một chữ nào ít nét hơn nó nữa, nhưng mà dưới ngón tay của Châu Thiên Thọ, chữ nhất này vừa kéo ra, thì thế biến dần dập như sóng nước thủy triều cuốn cuộn dâng lên...

NGỌC AN NON CÔN. VÀNG RƠI SÔNG LỆ

Thì ra trải qua một trường chiến đấu khá dài, thế võ này mới là thế võ phát huy hết chân thực lực của Châu Thiên Thọ và Thiên Sơn Nhất Tuyết tức thì cảm thấy khó khăn.

Hắn ta vốn có tinh thần cầu tiến, hề gặp phải việc khó khăn nan giải chừng nào, thì tinh thần càng thêm phấn khởi chừng ấy.

Dưới thế biến lạ lùng hùng bạo của chữ «nhất» kia, Thiên Sơn Nhất Tuyết tập trung hết tinh thần vào ngón bút trong tay của mình truyền hết nội lực vào đó mà tung ra một chữ «bốc».

Chữ «bốc» cấu tạo bằng hai nét, nét thứ nhất từ trên sỏ thẳng xuống, nét thứ nhì là một chấm điểm lơ lửng ở giữa chừng cái nét thẳng xuống đó.

Châu phu nhân đứng bên ngoài lược trận, thấy Thiên Sơn Nhất Tuyết dùng chữ «bốc» để phá chữ «nhất» bất giác khen thầm...

Chỉ trong cái chớp mắt, thì nét xuôi của Thiên Sơn Nhất Tuyết và nét ngang của Châu Thiên Thọ va chạm vào nhau một cái vô cùng mãnh liệt, vì bởi cả hai đều dùng hết sức mạnh của mình, nên cả hai đồng loạt choạng thối lui về phía sau hai ba bước...

Bốn bàn chân của hai người chưa kịp đứng vững, Thiên Sơn Nhất Tuyết đã ngán lên một tiếng để rồi dùng hết sức lực của mình chồm ra một điểm thứ nhì trong chữ (bốc)...

Châu phu nhân thật không ngờ đối phương lại tung ra sát thủ một cách nhanh chóng như thế này... chỉ trong một cái nháy mắt, thì ngọn bút của Thiên Sơn Nhất Tuyết đã chấm một điểm như sấm như sét vào giữa Thiên Đình của Châu Thiên Thọ...

Nào hay đâu Châu Thiên Thọ cất tiếng cười dòn, nói :

— Hay lắm...mi mới thật là chân đối thủ của ta.

Dứt lời, cánh tay tả của ông ta bất thình lình lại kéo ngang một nét.

Châu phu nhân cau mày lấy làm lạ vì rằng lần này phu nhân của bà ta sao lại viết ra một chữ (nhất) nhưng chữ (nhất) này lại yếu đuối lạ thường.

Bà ta phân vân, thì Thiên Sơn Nhất Tuyết cũng phân vân, hẳn ta định chắc bên trong ất có điều chi bí ẩn, chứ chẳng lẽ người này mau cạn nội lực như thế này.

Sự nghi ngờ của hẳn ta vừa thoáng hiện, thì ra 2 bàn chân của Châu Thiên Thọ liên tiếp tung ra 2 cước liên hoàn.

Hai thế này kết hợp với nét ngang của ngón tay tạo thành 1 chữ (đại). Nét ngang mềm dịu bao nhiêu, thì hai thế đá này bay bươm bấy nhiêu, làm cho Thiên Sơn Nhất Tuyết ha hả cười, thét to :

— Thiên...

Châu phu nhân giật mình thảng thốt :

(Thì chữ (đại) này kết hợp với chữ (nhất) ban nãy tạo thành một chữ (thiên). Kiến thức của thằng Thiên Sơn Nhất Tuyết cao hơn ta một bậc).

Vừa nghĩ đến đây thì Châu Thiên Thọ đã liên tiếp tung ra mấy đòn vùn vụt, và Châu phu nhân phải tập trung hết tinh thần mới đọc được thêm hai chữ « địa » và « huyền »...

Có tiếng nạt của Thiên Sơn Nhất Tuyết, rằng :

— Hay cho Thiên Tự Văn...

Thì ra Châu Thiên Thọ lúc bấy giờ đang dùng hết sức bình sinh

của mình viết lại một tác phẩm lòng danh từ đời nhà Lương truyền lại là Thiên Tự Văn.

Tác giả của tác phẩm bất hủ này là Châu Hưng Tự đã khéo dùng một ngàn chữ khác nhau để tạo thành tác phẩm bất hủ, khéo là khéo ở chỗ một ngàn chữ mà không một chữ nào trùng với chữ nào.

Châu phu nhân nhìn thấy ngón tay của chồng mình thao thao bất tuyệt viết ra những chữ :

« Thiên địa huyền hoàng... »

Rồi tiếp theo là :

« Vũ trụ hồng hoàng... »

Nét này chưa dứt, thì nét nọ đã chổng lên, thật là liên miên bất tuyệt mà không có chữ nào giống chữ nào, làm cho Thiên Sơn Nhất Tuyết chóng trở đến câu :

« Kim Sơn Lê Thủy... »

Ngọc Xuất Côn Cương... »

Thì mồ hôi và ra như tắm, hẳn phải kéo lên âm 1 :

— Danh gia từ đệ quả thật lời đồn không ngoa, tôi bội phục... tôi bội phục...

Miệng hẳn vừa nói, hai chân của hẳn vừa thối lui nhưng nào có thể lui khỏi tầm áp lực, ngón tay của Châu Thiên Thọ như một ngọn bút kỳ diệu, cứ tiếp tục tấn công như những trận mưa rào.

Viết thêm 8 chữ nữa, thì Thiên Sơn Nhất Tuyết đã thối lui cùng đường, tình thế bất buộc hẳn ta không thể nào không quật khởi.

Kêu lên 1 tiếng... hẳn ta bỗng đột nhiên lách mình sang cánh tả, để rồi dùng ngọn bút bên bàn tay hữu, diềm ra 1 đường vào giữa Trung Cung của Châu Thiên Thọ.

Châu Thiên Thọ đang hồi thăng thế, chợt thấy ngọn bút đâm vào vào huyệt Cự Khuyết của mình, đòn chẳng có chỗ nào kỳ lạ...

Nhưng chính vào lúc ngọn bút còn cách huyệt đạo chừng năm tấc, thì bỗng nhiên vũ khí của đối phương rời khỏi lòng bàn tay mà bay ra, rơi rã...

Thì ra, Thiên Sơn Nhất Tuyết trong hồi nguy cấp đã liều lĩnh bỏ vũ khí của mình...

LẠI MỘT TAY CHUYÊN NGHỀ VIẾT CHỮ

Huyệt Cự Khuyết nằm trên con đường Nhâm Mạch, vị trí cực kỳ nghiêm trọng, ngọn bút của Thiên Sơn Nhất Tuyết như một đường tên

bắn thẳng vào đó, làm cho Châu Thiên Thọ không thể không ghim lại thế công của của mình.

Cùng trong một lúc, ông ta đảo mình sang hữu biên để lánh khỏi mũi nhọn 1 thế phản công ác liệt và nhanh như chớp, Châu Thiên Thọ thò bàn tay tả ra chụp lấy ngọn bút Thái Tôn.

Nào hay đầu Thiên Sơn Nhất Tuyết đã mang tiếng là 'nhất tuyết' thì tất cũng có vài ba đòn lừng danh thiên hạ. Châu phu nhân rõ ràng trông thấy chồng mình đã chụp đúng vào ngọn bút, định nhìn rằng phen này vật mất đi lại trở về chủ cũ.

Nhưng chính vào lúc ngọn bút sắp sửa rơi vào tay của Châu Thiên Thọ thì nó tức thì cất mãi trở lên bay ngoằn ngoèo như một tia điện chớp.

Nguyên nhân chỉ vì Thiên Sơn Nhất Tuyết dùng sức vô cùng khéo léo, đã ngầm truyền nội lực vào bàn tay để cho ngọn bút bay ra tới một khoảng cách nhất định nào đó thì phải thay chiều đổi hướng, làm cho đối phương không thể cướp mất vũ khí của mình.

Vì đã có dụng tâm từ trước, nên Thiên Sơn Nhất Tuyết vừa trông thấy Châu Thiên Thọ tràn mình né tránh, tức thì phi thân xuyên qua chỗ ông ta bỏ ngõ mà tháo chạy ra khỏi tầm áp lực đồng thời đưa tay ra đón bắt lấy món vũ khí đã ném ra của mình.

Nhưng ở đời, nếu vạn sự đều phát triển theo ý định của mình, thì còn có chi đáng nói.

Đang nào Thiên Sơn Nhất Tuyết vừa sắp sửa bắt lấy được vũ khí của mình, thì Châu Phu nhân cũng đã bay mình tới can thiệp.

Bà ta vì tính tình nóng nảy, nên phen này vẫn dùng hết tinh hoa của mình tốc độ trên Thiên Sơn Nhất Tuyết một 'bước' vì thế tuy rằng đi sau nhưng hai bàn tay của hai người cơ hồ như bắt gần lấy ngọn bút cùng trong một lượt.

Châu Phu nhân nghĩ rằng kem kết, nhất định nếu một khi hai người cùng bắt được ngọn bút trong một lúc thì sẽ dùng sức mạnh của mình bẻ gãy ngọn bút đi, chớ chẳng chịu để lọt vào tay của Thiên Sơn Nhất Tuyết...

Đúng vào lúc sự việc sẽ ngã ngũ, thì Châu Phu nhân cùng Thiên Sơn Nhất Tuyết đồng nghe thấy bên tai của mình có một cơn gió lạ thoảng qua...

Rồi thì ngọn bút xinh đẹp nỏ nà, đang bay lơ lửng giữa không trung bỗng đột nhiên biến mất...

Và trong thư phòng tức thì nổi lên ba tiếng rú kinh hoàng, những tiếng rú đó không phải họ kinh sợ vì ngọn bút đẹp đẽ kia mất đi, mà vì trước mắt họ hình linh xuất hiện một người.

Người đó là 1 lão già đầu râu tóc bạc, nhưng diện mạo phương phi đang ngạo nghễ đứng ở giữa phòng.

Châu Thiên Thọ nhanh mắt, liếc nhìn xuống hai tay của lão xem có cầm cây bút hay chăng? Nhưng hai bàn tay của lão lúc bấy giờ thu kín trong ống tay áo, làm cho cả ba người không biết lão ta có lấy bút hay chăng?

Dù không thấy, nhưng 2 vợ chồng Châu Thiên Thọ cùng với Thiên Sơn Nhất Tuyết tuy không hẹn nhưng đồng cũng nhau chia ra thành hình châu vạc bao vây lão ta vào giữa.

Mặc dầu bị ba tay cao thủ bủa vây, nhưng lão già này vẫn cứ ung dung thư thả, dường như một người vô tích sự, lão rảo mắt nhìn quanh đoạn mỉm cười, nói:

— Nghe đồn Thanh Nhân Thư Viện thật thanh tịch u nhàn, không ngờ lại đặng đặng sát khí như vậy.

Thấy thái độ bình tĩnh của lão già này, Châu Thiên Thọ không dám hỏi lời thôi dài dòng, e rằng lão ta sẽ thừa dịp mình nói chuyện phân tâm mà tẩu thoát nên ông ta tức thì nhảy sỏ tới bắt ngang qua chài vai của lão.

Vì thấy lão ta xuất hiện một cách vô cùng quái đản, biết rằng vô công của lão già này cao hơn mình chứ không sút kém, vì vậy nên Châu Thiên Thọ xuất thủ vô cùng cay độc, nắm ngón tay của ông ta như 5 chiếc vòng sắt móc thẳng vào huyết khuyết Bồn nhanh như một luồng điện.

Châu phu nhân trông thấy chồng mình không hỏi đầu đuôi thì bắt hình linh xuống độc thủ, tức khắc phối hợp thế công quét ngang một cước dữ dội ngang qua gối của lão già.

Đó là 1 ngọn Quân Lý Cước, phi thường lạnh lẽo, nếu một tay tầm thường gặp phải lối đá lạ lùng này thật khó lòng tránh thoát.

Hai thế công này vừa phát khởi, thì lão già lại ha hả cả cười, hai bàn tay của ông ta vẫn thu kín trong ống tay áo bấy giờ đột nhiên thò ra nhanh như cắt.

Cả ba đối thủ của lão đều trông thấy rõ tay hữu của lão đang cầm ngọn bút trắng tinh, ngọn này cất lên viết nhanh một chữ (nhất) vào bàn tay của Châu Thiên Thọ.

Nét bút vừa tuôn ra, thì vợ chồng Thiên Thọ cùng Thiên Sơn Nhất Tuyệt lại rú lên ba tiếng kinh dị tột cùng...

Nguyên nhân chỉ vì ba người này thấy đều là những tay hảo thủ trong nghề viết chữ, thế mà khi ngọn của lão già này viết ra, ai cũng cho là tuyệt bút.

Chữ "nhất" của ông ta trông ảo lá là thế, nhưng lại phá giải ngay được đòn tấn công của Châu Thiên Thọ... cùng trong một lúc lão ta dùng bàn tay trái khoát nhanh xuống phía dưới một đường và lạ lùng thay ngọn Quân Lý Cước của Châu phu nhân huyền diệu là thế, mà cũng phải tức khắc thu hồi, vì bàn tay lão đã chia thẳng ra xoi đúng vào huyết Động Tuyền của bà.

Nhìn đúng ngọn bút trong tay lão già chính là ngọn bút của mình, Thiên Sơn Nhất Tuyệt nào chịu bỏ qua cơ hội, thừa lúc lão ta đang gỡ đòn, Nhất Tuyệt nhẹ nhàng lướt tới êm như ru, để bắt thằn thờ ngón tay trở và ngón tay giữa ra kẹp lấy cán bút.

BÚT NGỌC CỦA AI ?

Thiên Sơn Nhất Tuyệt để hết tâm tư vào hai ngón tay của mình e cho lão già biết đòn thay thế, nào hay đâu hai ngón tay của hắn, lại kẹp một cái thành công suôn sẻ vào cán bút, làm cho Thiên Sơn Nhất Tuyệt cũng phải giật mình, không biết tại làm sao mình lại thành công cách dễ dàng như thế ?

Nhưng rồi một việc đột biến lại xảy ra, chính lúc hắn ta thoát hết nổi lực, định giật phắt ngọn bút về phía mình thì lập tức chạm phải một luồng nội lực hùng hồn chưa từng thấy.

Luồng nội lực này từ trong lòng của lão già nọ tuôn ra rồi truyền sang hai ngón tay của Thiên Sơn Nhất Tuyệt làm cho cả một cánh tay của hắn thấy đều tê buốt.

Tiếp theo đó, ngọn bút tức thì đảo nhanh một vòng, khóa ngang Uẩn Mạch của Thiên Sơn Nhất Tuyệt rồi diềm vào một đường vào huyết Thiếu Dương...

Huyết Thiếu Dương thuộc Mộc, đó là chỗ Mạch khí thường hay phát ra, vị trí nằm trong ngón tay cái, cách ngón tay một phần năm, Thiên Sơn Nhất Tuyệt vừa bị diềm nhằm tức thì sồn tóc gáy, như một người đang cơn sốt rét...

Kinh sợ đến tột cùng, Thiên Sơn Nhất Tuyệt tức thì rút phắt bàn

tay của mình lại, và thừa một phút giây đối phương đang bấn loạn tinh thần, lão già nọ tức thì bay mình xuyên qua chỗ hở, trong một cái nháy mắt thân hình của lão đã thoát ra ngoài cửa sổ...

Châu Thiên Thọ kinh sợ vô cùng, nghĩ rằng lão già này mà thoát đi, thì ngọn bút gia truyền của mình từ đây như ngọc chìm đáy biển, không làm thế nào lấy lại được.

Vì thế lão ta vừa hô :

— Phu nhân... cầm chân thằng Nhất Tuyệt...

Lời nói chưa dứt, thì ông ta tức thì bay mình hỗn tốc đuổi theo, nhưng trước mặt ông ta lúc bây giờ toàn là cỏ cây thanh tịnh, không bóng người, chỉ nghe ngoài xa vắng vắng vọng lại tiếng nói của một người rằng :

— Bút này thật quý, cho ta mượn về kinh viết vài ba tờ sớ dâng vua, rồi sẽ mang lại trả...

Tiếng nói thật là nhỏ, nhưng cả ba người thấy đều nghe rõ mồn một, Châu Thiên Thọ liệu chừng khoảng cách của lão già này đi đã quá xa, mình không tài nào theo kịp, chỉ bằng hãy quay trở lại bắt thằng Thiên Sơn Nhất Tuyệt trước đã, vì ông ta nghĩ rằng biết đâu lão già này cùng với Thiên Sơn Nhất Tuyệt là đồng lõa với nhau cố tình phối hợp để đoạt bút.

Vừa quay mình trở lại, nghe trong thư phòng của ông ta vang lên tiếng thùng, dữ dội, tiếng vang này vừa lọt vào tai, ông ta kinh hoàng thất sắc, không biết người bị thương là Thiên Sơn Nhất Tuyệt hay là Phu nhân của mình ?

Không bay mình vào vội, ông ta tức thì rùn mình nép bên cánh cửa, nghĩ rằng nếu người trúng đòn là phu nhân của mình, thì tất Thiên Sơn Nhất Tuyệt sẽ thừa cơ hội đào sinh.

Vừa hợp một hơi dài dưỡng khí, dồn hết sức mạnh vào cánh tay phải, thì từ trong phòng bay vọt ra một chiếc bóng trắng tinh

Màu trắng đích thị là chiếc áo thư sinh của thằng Thiên Sơn Nhất Tuyệt, thế là Châu Thiên Thọ có bao nhiêu nội lực thấy đều dốc ra một đòn trí mạng, chiếu đúng vào hông của chiếc bóng kia...

Một tiếng "bùng" mảnh liệt lại vang lên, và thân hình của người áo trắng bay lơ lửng như một con diều đứt dây...

Châu Thiên Thọ nào chịu để cho hai chân của người này chạm đất, thừa lúc thân hình của hắn còn đang bay lơ lửng tức thì nhảy vọt theo đưa tay ra bắt hắn.

Vừa chộp vào bầu áo của người này, Châu Thiên Thọ nhận qiện ra đúng hần là Thiên Sơn Nhất Tuyết, xách bằng thân hình của hắn nhảy trở vào phòng, thấy Phu nhân của mình đang xếp bằng lim dim nhập định; bên khố miệng đang rỉ ra một dòng máu thẫm.

Tay tả nắm lấy Thiên Sơn Nhất Tuyết, tay hữu của ông ta liền tiếp điểm một loạt hơn hai mươi trọng huyết trên mình của Nhất Tuyết rồi mới ném hẳn nằm sòng soài trước mặt phu nhân của mình.

Bà ta khẽ hé mắt ra nhìn, trên môi thoáng hiện một nét cười héo hắt, lâm bầm :

— Thật là khốn kiếp... người nhỏ nhả mà lại đi ăn cắp.

Thiên Sơn Nhất Tuyết mặc dù thọ trọng thương lại bị phong tỏa hai mươi một huyết đạo nhưng mồm vẫn còn nói chuyện, hắn thu hết hơi tàn lắp bắp :

— Tôi ăn cắp vật gì ?

Châu Thiên Thọ quát mắt nói :

— Đến nước này mà mi hãy còn lếu lảo... nếu chẳng phải vì mi lấy Thái Tôn Ngự Bút ra thì đâu có lọt vào tay lão già ấy ? hay là mi đồng với nó ?

Dứt lời, ông ta tiến tới thò tay chộp vào huyết Huyền Khu của lão ta, thét bới :

— Chúng bây có phải là đồng lõa hay không...thì bảo ?

Thiên Sơn Nhất Tuyết bị nắm lấy huyết Huyền Khu cơ hồ như gần nghẹt thở, nhưng vẫn rướn gân cổ cãi :

— Châu tiên bối nói sao ? Thằng già ấy nó cướp lấy vũ khí tủy thân của tôi kia mà...

Châu Thiên Thọ tức tối quay lại thét :

— Hoài Ngọc đâu ?

Có tiếng « dạ » ở bên ngoài rồi Châu Hoài Ngọc bước vào, thì ra chàng vừa nghe có tiếng kinh động, nên đứng bên ngoài, nhưng nghe có tiếng cha mình quát tháo, vì vậy chẳng dám đường đột xông vào.

Hoài Ngọc trông thấy mẫu thân đang thọ trọng thương vừa định bước tới trợ lực, nhưng bị Châu Thiên Thọ quát :

— Hãy giam thằng này lại cho cha, nếu chẳng chịu cung khai, bỏ đói cho chết...

Châu Hoài Ngọc cúi đầu vâng dạ, đoạn áp giải Thiên Sơn Nhất Tuyết lui ra...

AI AI CÙNG ĐỀU NHẤT CỬ MÀ TAM TỬ TIỆN.

Hoài Ngọc và Thiên Sơn Nhất Tuyết ra khỏi thư phòng rồi, Châu Thiên Thọ liền ngồi xuống tiếp hơi trị thương cho phu nhân mình.

Nhưng tiếc thay, Châu phu nhân tuổi già sức yếu, đòn của Thiên Sơn Nhất Tuyết lại là một đòn trí mạng để thoát thân, nên đã dùng hết mười phần sức mạnh.

Vì thế, mặc dù Châu Thiên Thọ hết lòng phu lực, nhưng từ ấy bệnh của Châu phu nhân trầm kha không thuyên giảm.

Châu Thiên Thọ yêu ngọn bút Thái Tôn như sinh mạng của mình nhưng so với tình yêu đối với Châu phu nhân vẫn kém xa một bậc, nên mặc dù nóng nảy về sự mất còn của cây bút ấy, nhưng ông không nỡ rời Châu phu nhân để ra đi.

Vì vậy, ông ta gọi Hoài Ngọc vào dặn dò, bảo chàng về kinh truy tầm lão già lấy bút.

Châu Hoài Ngọc một ra đi là biệt không trở về, còn Thiên Sơn Nhất Tuyết thì dù bị tra tấn thế nào cũng nằn nỉ quyết một cho rằng ngọn bút ấy là vũ khí tủy thân của mình chứ chẳng phải Thái Tôn Ngự Bút, làm cho Châu Thiên Thọ lộ khốc lộ cười đành chỉ còn nước chờ Hoài Ngọc về báo tin.

Nhưng chờ ngày một ngày hai mà chẳng thấy bóng dáng Hoài Ngọc ở đâu, phần bệnh tình của Châu Phu nhân thì càng ngày càng trầm trọng.

Việc thật là nguy cấp, Châu Thiên Thọ phải phái mấy tên đệ tử thân tín, cấp tốc vào kinh thám xét, và được tin Vô Kỵ tái xuất giang hồ, Châu Hoài Ngọc lại kẹt trong Thiên Hồng Biệt Điện v. v...

Mấy chữ «Trương Vô Kỵ» vừa lọt vào tai của Châu Thiên Thọ, ông ta tức thì nghĩ đến người này khi xưa là học trò của Diệp Cốc y Tiên Hồ thanh Ngưu, vậy thì mình tìm cách gặp người này, nhờ trị bệnh cho phu nhân, thì chắc là bệnh sẽ chóng lành ..

Không ngờ bước chân tìm kiếm Châu Hoài Ngọc lại đùn đẩy ông ta vào đến Hồ Diệp Cốc, đến nơi Thánh địa của một người nổi tiếng về nghề thuốc, ông ta nghe thấy lòng mình khoan khoái, cho rằng đây là một điểm tốt đối với chứng bệnh của phu nhân mình.

Thời may ông ta được Vô Kỵ ra mặt tiếp kiến tại đây, ông liền kể sơ qua việc tại biến trong gia đình đoạn nói thẳng nhờ Vô Kỵ xem bệnh giúp cho.

Trương Vô Kỵ nghe nói, cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, vì thấy mình hiện đang đóng một vai trò hệ trọng, trong Hồ Diệp Cốc này tập trung

không biết bao nhiêu người đủ mọi «tam giáo cửu lưu» nếu không có mặt mình tại đây, thì trước sau gì cũng sinh loạn.

Còn đang cúi đầu bàng hoàng suy nghĩ, bỗng ngoài cửa có tiếng một người đàn bà trong trẻo vọng vào :

— Chẳng mấy khi Châu tiền bối hữu sự, vậy thì phu quân cũng nên chịu khó một lần...

Câu nói này vừa vang lên, làm cho những người trong phòng đồng ngửng phắt đầu dậy, biết rằng Triệu Minh đã đến.

Thì ra Triệu Minh này giờ vẫn đứng bên ngoài nghe lén, vì nàng gặp phải một vấn đề nan giải, là chúng Thiếu Lâm cao tăng cứ nằng nằng quyết l, đôi phải ép buộc Hồng Phong chỉ chỗ cư ngụ của Hồng Lão Trang Chủ ngõ hầu đến đó tìm lại những quyển sách đã thất lạc trong tàng kinh các.

Nàng bị lối quí dành phải trao nhiệm vụ tiền tẩn lại cho Huyền Minh Nhị Lão, còn nàng thì đến tìm Vô Kỵ để thương lượng.

— Nào hay vừa đến nơi thì nghe Châu Thiên Thọ đang kể lể sự tình, nghe lão già này nhờ Trương Vô Kỵ đến Thanh Nhân Thư Viện khám bệnh cho phu nhân. nàng vội ứng tiếng tán thành, vì nàng nghĩ thừa dịp này mà giục hoàn cầu mưa, vừa có thể là cho Thiếu Lâm cao tăng hoãn việc truy cứu Hồng Phong vừa có thể thoắt thoát với Hoàng Trục Hoàng Tâm, thật là nhất cử mà tam tứ tiện.

Trương Vô Kỵ nghe nói ngẩng đầu nhìn lên, thấy phu nhân của mình thông thả bước vào, vốn làm vợ chồng lâu năm thoảng trông ánh mắt cũng biết Triệu Minh xúi mình đồng ý để thi hành một kế gì đó.

Vô Kỵ hơi ý, liền nhận lời với Châu Thiên Thọ. Hồng Phong nghe thấy, trong lòng nghĩ thầm :

« Kể từ khi ta gặp thằng ma đầu này đến bây giờ, rất thích những lối võ công cao siêu của nó, chỉ bằng thừa dịp này mượn có thăm mẹ của Hoài Ngọc mà theo chân nó biết đâu chẳng học thêm vài ngón hay, đồng thời không mất dấu cịp ma đầu này... thật là nhất cử mà tam tứ tiện. »

Nghĩ đoạn nói rằng :

— Tôi cùng với Châu huynh đã kết giao làm huynh đệ. nay đã mẫu làm trọng bình như vậy, tôi phải đến nơi vấn an mới phải cho.

Tiểu Hồng và Vô Ảnh nghe nói như vậy, người nào cũng muốn tháp tùng đi theo, mà trong lòng của người nào cũng đều có ý nghĩ rằng chuyến đi này thật là nhất cử mà tam tứ tiện, thế là họ nhao nhao lên đòi đi cho có bạn.

Châu Thiên Thọ nghĩ :

« Bây lâu này Thanh Nhân Thư viện chẳng đón tiếp một ai nên bề hiệu biết thật là eo hẹp, nay như dịp này cho họ đến viếng, trước là làm cho chốn Thư viện u nhàn được nhiệt náo, sau nữa Châu phu nhân có thêm nhiều người vui tính, trẻ đẹp như vậy, cũng được thêm phần khuấy khuấy... »

Lại nữa ban này ông ta trông thấy Mai Vô Ảnh trốn trong mừng của Hoài Ngọc, việc bị lộ liễu thật buồn cười.

Ông vốn theo dõi Hoài Ngọc từ lâu, biết rằng bên trong việc này hẳn còn nhiều điều rắc rối, nay như dịp này cho cả lũ về Thanh Nhân Thư Viện, để cho phu nhân xem xét, thử coi người nào là đầu của mình. Vì, nghĩ vậy nên ông ta vui vẻ nhận lời, còn Triệu Minh thì trở lại khách sảnh cho chư Thiếu Lâm cao tăng hay đầu đuôi tự sự hèn khi nào xong việc, sẽ đưa Hồng Phong lên tận Thiếu Thất Sơn chừng ấy sẽ định phương sách khác để tìm chỗ cư ngụ của Hồng Lão Trang chủ.

Chư Thiếu Lâm cao tăng vốn trọng ý kiến của Triệu Minh và Vô Kỵ nên chẳng ai phản đối, 1 lời đồng cáo từ mà về Thiếu Thất Sơn.

XIN MAI CÔ NƯƠNG TRỞ TÀI THÂN THÔNG QUẢNG ĐẠI

Sáng ngày hôm sau, vầng hồng le lói, tỏa ánh sáng chiếu dương xuống khắp con Hồ Điệp Cốc.

Một màu vàng rực rỡ hiện lên bao trùm lấy con thung lũng, nghìn tỉ muôn hồng trong ấy có muôn ngàn ngàn bông hồng điệp đủ sắc đủ màu tung bay xao xáo...

Giữa khung cảnh huy hoàng ấy, đoàn người của Châu Thiên Thọ nhẹ nhàng cất bước ra đi.

Những bước chân điêu luyện của những người này đạp trên những chiếc lá vàng khô vang lên những âm thanh rào rào.

Châu Thiên Thọ dẫn đường, cùng chung với Vô Kỵ, Triệu Minh đi trước, còn 4 người trẻ tuổi là Hồng Phong, Hoài Ngọc, Tiểu Hồng, Mai Vô Ảnh thì đi cách đó hơn mười trượng.

Bọn người này vừa đi vừa nói, câu chuyện nổ đò, trong lòng của Dương Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc đồng nghĩ thầm rằng, nếu đi mãi như thế này, thì dù cho có phải vượt đường muôn nghìn dặm cũng chẳng biết chồn chân.

Chẳng mấy chốc, thì đoàn người đã xuyên qua những qua những bầy bướm bướm đủ sắc kìa mà thoát ra khỏi Hồ Điệp Cốc, và nhắm hướng Nam đi thẳng.

Ba người đi đầu thì mặc dù cùng nhau chuyện trò vui vẻ nhưng trong thâm tâm đang cùng chung quay cuồng một ý nghĩ :

« Không biết lão già đầu râu tóc bạc kìa là ai ? Sao vô cớ lại cao siêu như thế ? Số phận của ngọn Thái Tôn Ngự Bút thế nào ? Ngọn bút mà lão già kìa lấy đi có phải là Thái Tôn Ngự Bút hay quả thật là vô khí tùy thân của Thiên Sơn Nhất Tuyết ?

Còn bốn người đi sau thì tuy cười ran như pháo, nhưng trong thâm tâm thì lại đeo đuổi bốn ý nghĩ khác nhau.

Tiểu Hồng thì nghĩ :

« Con Mai Vô Ảnh thế mà đáo để, không biết tại sao đêm hôm qua nó lại cá gan dám chui vào mừng của thẳng Châu Hoải Ngọc, thế cũng dở cho ta... »

Hoài Ngọc thì nghĩ :

« Thăng Hồng Phong thật là tốt số đào hoa, nếu mình mà được diễm phúc như nó thì thật không uổng là hạng râu mày... »

Mai Vô Ảnh thì nghĩ :

« Thăng họ Châu thì ngoài mặt nói cười vui vẻ nhưng trong lòng thì suột gan đứt từng cơn, nhưng nó cũng không nên trách Tiểu Hồng... nếu như ta đứng trong hoàn cảnh của Tiểu Hồng quận chúa thì cũng chọn Hồng Phong... người vừa hào hoa phong nhã... vừa chí khí can cường... »

Chỉ có một mình Hồng Phong thì nghĩ :

« Công việc xảy ra trong Thanh Nhân Thư viện thế mà rắc rối, theo ý của ta nghĩ tại chưa chắc ngọn bút của lão già đã lấy đi kìa là Thái Tôn Ngự Bút... nhưng nếu không phải thì bút Thái Tôn vì sao lại không cánh mà bay, chẳng lẽ lão già kìa lại lén vào đan phòng phòng tay trên ? Nếu lão đã phòng tay trên, thì thành ra trong mình lão có đến hai ngọn bút quý ? Thật là rắc rối, thật là rắc rối... »

Không bao lâu thì mặt trời đứng bóng, đoàn người vừa lọt vào một thị trấn nho nhỏ, thì thấy đầu đường đằng kia có một ngọn cờ đang bay phất phới.

Vô Kỵ mừng rỡ, chỉ tay về phía trước nói :

— Chúng ta hãy nhanh chân đi về phía đó tìm chỗ nghỉ chân.

Thì ra ngọn cờ là dấu hiệu chỉ cho khách đi đường biết nơi ấy có quán ăn và quán trọ.

Quả thật tiến lên thêm một ngọn đường nữa thì Hồng phong đã đọc tên cờ có thểu bốn chữ « Vạn Thông Từ Diêm »,

Chẳng bao lâu thì họ đã dừng chân trước ngõ. Mai vô Ảnh bỗng nói :

— Chúng ta đi đường xa muôn nghìn dặm, nếu được « những món này » thì đỡ chân biết mấy.

Hồng Phong nhanh nhẩu nói :

— Vâng chớ nửa xin Mai cô nương trở tài thần thông quảng đại

Hồng Phong chỉ nói tới đây thì Triệu Minh bật phì cười, làm cho ai nấy đồng làm lạ... Nhưng liền khi đó Vô Kỵ nhớ thỉnh giấc hơn người, nên đã nghe thấy bên cạnh quán có tiếng ngựa hí lao xao...

Đoàn người vừa bước vào khỏi cổng thì quả thật thấy có một bầy ngựa, trên mười mấy con đang đứng lố nhố dưới một tàng cây rậm rạp

Ai nấy trông thấy bầy ngựa này cả thấy đều thém thường, Hồng Phong lấy làm lạ vì Triệu Minh nhìn bầy ngựa này mà sắc mặt có vẻ kinh nghi.

Mọi người còn đang ngắm nghía, thì từ trong quán bỗng có hai người vội vã bước ra.

Họ vừa trông thấy Triệu Minh tức thì cúi đầu làm lễ, trong đó có một người ốm cao lêu nghêu kính cẩn nói với Triệu Minh :

— Chúng tôi chờ Quận chúa đã lâu, vì mặt trời nên không hay Quận chúa đến mà tiếu rước thật tội đáng chết.

Triệu Minh lạnh lùng trả lời :

— Long trung Tử, mi đến đây chờ ta làm gì ?

Thì ra cái người ốm mà cao đó là một tay cưỡi ngựa đại tài ngoài biên cương Mông Cổ, chính là người đã một thương một ngựa xông vào chỗ rừng đao biển búa, bắt sống Thiết Mộc Nhi, làm cho đại đội binh mã của người này rút lui mà cũng nhờ đó mà cứu sống được Vương Bào Bào... khi người này cùng với Triệu Minh bị bao vây rất ngặt trên một ngọn đồi hồi mười mấy năm về trước.

Sau đó, Triệu Minh vì muốn trả cái ơn xuống tên đực phao giải phá trùng vây của một người kỵ sĩ đại tài, nên tặng cho Long trung Tử một con ngựa quý.

Con ngựa này hồi ấy chỉ mới lọt lòng mẹ không được bao lâu, nhưng vì Long trung Tử là người sành xem tướng ngựa, nên biết đó là 1 con ngựa quý giá vô song trong lòng lấy làm cảm kích thâm ân của Quận Chúa...

NỮ MA ĐẦU HÔM NAY SAO TỆ THẾ ?

Kịp đến khi Vương Bảo Bảo phải Triệu Minh lên đường vào Nam, tìm cách lấy quyền Vô Mục Di Thư thì Long trung Tử cũng có chân trong đoàn người đó.

Long trung Tử thương ngựa quý còn hơn sanh mạng của mình, vì thế trong chuyến đi này ông ta dẫn nó theo.

Đoàn người mang một sứ mạng nặng nề đó phải định cư một khoảng thời gian khá dài trong Hồ Điệp Cốc, ngoài ra việc trồng trọt hàng ngày để sinh sống và tập luyện võ công ra, Long trung Tử để hết tinh thần vào việc luyện con Tuyết Long mang một cái tên do Triệu Minh đặt cho khi tặng ngựa cho ông ta.

Con Tuyết Long khi còn ở đất Ngoại Mông thì qua quặt mải, bay đau mai đau, mặc dù có nhiều tên nôai chuyên môn chăm sóc.

Nhưng đến khi nó vào Hồ Điệp Cốc không đầy tháng, không biết vì hấp vớ khi hậu hay sao mà thân thể từ từ cường tráng, lại nhờ Long Trung Tử đang bồi rảnh rang nên hết lòng nuôi nấng.

Vốn kính trọng Triệu Minh quận chúa là người đối với mình có lòng « biệt nhân liên tài », nhờ Triệu Minh ban 1 lệnh khi xưa mà ba chú Long Trung Tử danh lừng xứ Bắc, nên ông ta hằng trông có dịp thì đến ơn trả nghĩa.

Ngày hôm nay mười mấy năm đã trôi qua, Tuyết Long đã nên vai nên vóc, và ông ta đã huấn luyện kỹ càng.

Nay được tin Triệu Minh sẽ vượt đường xa nghìn dặm về đến miền Nam xa xôi, Long Trung Tử có ý muốn dâng con ngựa của mình cho Quận chúa đồ châu, nhưng vì trong Hồ Điệp Cốc nhiều người trà trộn, nếu dâng trước mặt chỗ đông người e có điều chi bất tiện, nên ông ta lên dẫn một bầy ngựa vượt đường đi trước chờ tại chỗ này để ra mắt Triệu Minh.

Long Trung Tử cúi đầu kính cẩn nói rằng :

— Hay tin quận chúa phải đi một quãng đường xa, nên kẻ hạ thuộc có chuẩn bị mấy con ngựa ốm kính dâng cho quận chúa đồ châu.

Triệu Minh gật đầu nói :

— Cảm ơn lòng tốt của mi đó... nhưng mi chuẩn bị cho ta mượn những con nào ?

Long Trung Tử liền chỉ bảy con ngựa cao nhất, mập nhứt trong bầy con ngựa đó nói rằng :

— Bảy con ngựa này đều thuộc quyền sở hữu của quận chúa, đặc biệt có con Tuyết Long này vốn là thần vật do Vương tướng quân và quận chúa ban cho thuộc hạ hồi mười mấy năm trước, nay đã huấn luyện thành thuộc, xin quận chúa thu hồi xử dụng, vì kẻ thuộc hạ này quả thật không dùng đến.

Triệu Minh lấy làm cảm động nói rằng :

— Mi thật là người trung hậu.

Nàng vừa định từ khước, nhưng chợt nhớ đến Hồng phong sau này tất sẽ xuất thân vào chỗ giang hồ để làm những việc phi thường cái thể rất cần một con ngựa hay để làm chân, nàng trầm ngâm một chút rồi tiếp lời :

— Vậy để khi nào có dịp, ta sẽ đến ơn trọng hậu...

Nàng không muốn nói chuyện lời thôi dài dòng nên quay lại truyền cho mọi người vào quán.

Hai đoàn người này nhập bọn vào quán ăn uống, nghỉ ngơi, đến cuối giờ Mùi hôm ấy Triệu Minh mới từ biệt Long Trung Tử mà lên đường, còn Long Trung Tử cũng lên yên mà trở về Hồ Điệp Cốc.

Triệu Minh vừa vái chào xong xuôi, bay mình lên lưng con Tuyết Long, Long trung Tử hãy còn cảm giầy cương, vì thủ lễ nên chưa dám bay mình lên ngựa bằng thình lình ông ta giật mình vì 1 tiếng vé vang trời của con thần mã.

Quay đầu nhìn lại, thì thân hình của Triệu Minh đang lộn mèo 1 vòng giữa không trung rồi mới tà tà rơi xuống đất.

Riêng về phần con Tuyết Long thì đang hất liên hai vó trước tiếng hi của nó hãy còn cao vút tận ngàn cây.

Cứ nghe tiếng hi, Long trung Tử biết ngay con Tuyết Long đang giơ chứng với người chủ mới.

Thì ra ban nãy Triệu Minh vừa chạm vào yên ngựa, con Tuyết Long thình lình chồm lên hất mạnh nàng vang ra khỏi yên.

Rất may Triệu Minh là người trải thân bách chiến biết rằng ngựa càng hay chừng nào thì chứng càng dữ nên ban nãy đã để phòng cần mặt.

Nay mượn trớn của con Tuyết Long, nàng lộn mèo 1 vòng mới xuống một cái Thieu Căn Tấn cho sa mình xuống đất.

Long trung Tử hăm hăm quay lại định trị cho con Tuyết Long một mẻ, nhưng bỗng bị Triệu Minh đưa tay ngăn lại, nói :

Hồng Phong đầu, hãy kèm chế con tuần mã này cho ta.

Một nụ cười tức thì thoáng hiện trên môi của Trương Vô Kỵ, chàng thăm phục cho phu nhân của mình thật là người dụng ý cao thâm.

Bau này, Hồng Phong cười khảnh khách, nói với Châu Hoài Ngọc rằng :

— Ta họ Hồng... để ta chọn con ngựa Hồng...

Nói rồi chọn lấy giây cương của 1 con ngựa cao lớn, có 1 sắc lông màu hồng tuyệt đẹp.

Nhưng chưa kịp nhảy lên yên thì trông thấy Triệu Minh bị con ngựa bạch hất bay ra khỏi yên, chàng còn đang cười thầm trong bụng, nghĩ rằng con Đai ma đầu hôm nay sao mà tệ thế, lên yên chưa kịp ngồi vững thì đã bị ngựa cho « phi thân ».

Bỗng chàng nghe thấy Triệu Minh nói, bất giác trong lòng hớn hở, nghĩ rằng để ta trị con Tuyết Long gì đây một trận cho mất mặt cán nữ ma đầu chơi.

Nghĩ đoạn cười lên ròn tan, nói :

— Hay lắm... vậy Triệu tiên bối trong chừng giùm con ngựa Hồng này cho tôi vậy.

Nói đoạn trao cương cho Triệu Minh, còn chàng thì rẽ lẩn đến bên hồng con Tuyết Long.

Đã quyết tâm hạ con thần mã này để ra oai với con Nữ mã đầu nên Hồng Phong ngậm vận hết sức mạnh xuống hai đùi của mình, đoạn xuất kỳ bất ý bay mình lên ngựa.

HỒNG CÔNG TỬ MAU TIÊU CƠM

Trong đạo nghề võ chỉ có hai đường chính, tức «cương» và «nhu» người luyện kiếm thuộc nhu, chú trọng là lướt dịu mềm, biến ảo khôn lường, xuất nhập vô biên... vì thế mà dầm trên thật là điều luyện, thiên biến vạn hoá còn dầm dưới thì lợi lổng.

Người luyện đao chú trọng về phần nội lực hùng hồn, hạ bàn tức hai chân luyện tập thật là vững vàng mạnh mẽ, lấy đó làm nền tảng để phát huy sức mạnh vào đường đao.

Hồng Phong chuyển về nghề múa đao, kể từ thuở lên năm thì Hồng Lão trang chủ đã luyện tập hai chân của chàng thật là chu toàn quyết tâm huấn luyện chàng cho trở nên một người múa đao đại tài, vì thế mà hai chân của chàng 1 khi vận khí vào đó, nội lực mạnh mẽ không biết chừng nào.

Con Tuyết Long vừa hất ngã được một người trên lưng, trong lòng còn đang đắc ý, bỗng nghe thấy trên lưng mình có một vật nặng nề rơi xuống, thế rồi có hai vật pang ra như 1 gọng kềm thật to, thật rắn, kẹp chặt ngang hông của mình.

Con Tuyết Long giật mình kinh hãi, vì đây là một luồng sức mạnh mà trong đời nó chưa hề gặp phải.

Nhưng vốn là con thần vật, nó chỉ sừng sờ trong cái nháy mắt, tức thì cắt liền hai vó trước một lượt.

Nào hay Hồng Phong đã thấy Triệu Minh bị hất một lần, trong dạ có ý phòng hờ, tức thì thò tay phải ra vó chặt bóm hông của nó đoạn bám sát vào cổ.

Mọi người đang kinh tâm hồi hộp, chưa biết hậu quả sẽ ra sao, nào hay Long Trung Tử hồng hô thất thanh :

— Mau siết cổ.

Câu nói này chưa dứt, thì thỉnh linh con tuyết long hí lên một tiếng, cắt hậu hai vó sau một cái thật mạnh, làm cho Triệu Minh cũng giật mình kinh hãi cho rằng động tác nhanh nhẹn phi thường của con tuấn mã, đầu cho một tay cao thủ khó so bì.

Hồng Phong vừa bị cắt tiền nên ngã ngửa ra phía sau, chàng nghe thấy toàn thân con Tuyết Long bỗng nhiên căng thẳng lên từng thớ thịt, cứng hơn sắt thép. có cảm giác như mình đang cỡi trên mình một con ngựa bằng đá dựng trước đền đài 1 vị vua chúa nào.

Còn đang khoải chí, bỗng bị nó hất thân « cắt » hai chân sau của con Tuyết Long chia thẳng lên trời, chúi đầu xuống đất làm cho Hồng Phong mất hẳn thăng bằng, nếu không có lời nhắc của Long trung Tử chắc chàng đã bị nó ném 1 vó đau.

Chàng nghe lời của Long trung Tử, tức thì dùng hết hai cánh tay kẹp ngang cần cổ của con thần mã.

Như thế vô tình Hồng phong cũng như con Tuyết Long chổng đầu xuống đất, trở cẳng lên trời trông thật buồn cười.

Mai vô Ảnh vỗ tay cười như nắc nẻ, nói :

— Hay lắm...hay lắm...chồng xuống thế mà Hồng công tử mau tiêu cơm...

Nàng cố tình kéo dài ba chữ «Hồng công tử» làm cho những người trẻ tuổi thấy đều cười ầm lên như vô chợ.

Rồi bỗng nhiên con Tuyết Long lấy ngay lại thăng bằng trong chớp mắt và Hồng Phong đột nhiên nghe thấy mình được vững vàng như ngồi trên bình địa.

Một cảm giác vô cùng đặc ý dâng lên trong tâm tư, nghĩ rằng vô tình mình đã cao hơn con nư mà đầu một bức, đã chế ngự được con thần mã.

Nào hay đầu chỉ trong 1 cái nháy mắt thì con Tuyết Long lại cất lên 2 vó trước, bằng một động tác nhanh hơn thập bội.

Vừa cất hết tầm đứng, thì nó lại phát ra một tiếng hí thanh thoai vắng vặc.

Tiếng hí này vừa phát lên thì Long trung Tử mặt mày thất sắc dường như gặp phải một việc gì đại tai biến.

Nhanh như chớp, ông ta thúc mạnh v. o hông ngựa của mình, làm cho con tuần mã của ông lướt tới như bay, phi thẳng về phía Hồng Phong Ngựa vừa thoát đi. Ông vừa hô to :

— Nguy rồi... mau theo...

Tiếng theo chưa dứt, thì con Tuyết Long như 1 vệt khói mờ bắn vút về phía trước nhanh hơn một đường tên.

Mặc dù Long trung Tử đã dùng một động tác nhanh nhẹn phi thường thả tay ra chớp lấy đuôi con Tuyết Long, nhưng bàn tay và đuôi ngựa còn cách nhau hơn một thước, thì con Tuyết Long đã thoát đi, nên ông ta đành phải thúc ngựa của mình vọt theo.

Vô Kỵ và Triệu Minh nghe Long trung Tử hô theo mà không biết bảo ai theo, nhưng họ trải qua không biết bao nhiêu thiên nguy vạn hiểm, mới tìm gặp Hồng Phong, cả hai người này gần suốt đời sống trên lưng ngựa, biết rằng một khi ngựa đã mẽ cương thì không tài nào ghim nổi, người ngồi ngay trên yên lưng ngựa nguy hiểm hơn ngồi trên lưng hổ hề 1 chút sơ ý thì táng mạng như chơi.

Bây giờ thần mã một khi mẽ cương thì biết là sẽ chở Hồng Phong đi đến ngoài xa muôn dặm, đến một cõi xa xăm nào, nếu mình chẳng theo, Hồng Phong nếu không chết cũn, xảy ra biết bao nhiêu tai biến vì đối phương lúc nào cũng rình mò hành tung của vợ chồng chàng với Hồng Phong.

Vì nghĩ vậy nên không cần đưa mắt ra đầu cho nhau, hai người này đồng thúc ngựa đuổi theo như giông như gió.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì con ngựa bạch của Hồng Phong đã biến dạng vào chỗ xa xăm, chỉ còn con ngựa của Long Trung Tử hầy còn trông thấy tỏ rõ.

Vô Kỵ và Triệu Minh kẻ ngựa sát vào nhau, thấy đều dễ hơi vận khí cho hai thân hình nhẹ như hai sợi bắc đồng thời dán chặt thân hình sát vào lưng ngựa để tránh gió.

Long Trung Tử cỡi ngựa tuy tài, nhưng cố tình đi chậm lại để chờ Triệu Minh và Vô Kỵ nên chẳng bao lâu thì hai người này theo Long Trung Tử gần kịp.

THẦN MÃ THẮNG ĐƯỜNG RA BẮC

Bỗng đột nhiên Long trung Tử bẻ cương vòng sang cánh tả, Triệu Minh vốn biết tài của người này, nên không ngần ngại bẻ cương rẽ theo.

Vô Kỵ định chùng phương hướng, thấy chiều đi của Long Trung Tử cứ chênh lệch theo hình vòng cung, mà đường kính hơn ba trăm trượng...

Long Trung Tử vừa phi gần hết cái vòng tròn to lớn này thì Triệu Minh và Vô Kỵ cảm thấy đường xá phía trước sao mà quen thuộc vô cùng.

Vì phi nhanh, nên trong một cái nhấp nháy thì 1 thị trấn hiện ra lơ mờ ở phía trước, và Triệu Minh reo lên :

— À... trở lại đường cũ.

Từ xa xa, Long trung Tử trả lời :

— Phải... tôi nghe hơi thấy con Tuyết Long chạy trên con đường này, và nó đã đánh 1 vòng tròn cực lớn.

Câu nói vừa dứt, thì bóng cờ của ngôi quán bao này hiện lên, tung bay trong gió.

Và trong chớp mắt, đoàn ngựa ba người đã đến trước cửa quán, Vô Kỵ nóng lòng về những người đồng hành của mình, nên liếc một cách thật nhanh nhìn vào trong sân.

Chàng giật mình nói với Triệu Minh :

— Minh muội, bọn họ đâu mất cả rồi...

Thì ra bây giờ trong sân vắng lặng, không một bóng người, cả bảy ngựa cùng mất sạch không còn một con.

Triệu Minh chưa kịp trả lời, thì ba người đã vượt tới phía trước, vượt một đoạn đường khá xa, ngôi quán tức thì khuất sau một dãy phố.

Long Trung Tử reo lên :

— Không xong... Không xong... nó bắt đầu đi ngược gió...

Mặc dù Triệu Minh đang lo lắng cho số phận của những người đồng hành, không biết đã gặp phải những điều tai biến gì mà thấy đều

mắt nhắm, nhưng hai chữ 'ngược gió' lọt vào tai nàng làm cho nàng kinh tâm hãi hốt, thúc ngựa phi nhanh thêm hơn nữa...

Thì ra nàng từng nghe những tay mã thượng giang hồ kể chuyện lại rằng những con ngựa thuộc hạng thường nếu phát chứng, thì hay chạy loạn xạ, không phân biệt đường lối chi cả.

Đối với hạng ngựa này, ta chỉ cần đánh cho nó chạy vào một đám cỏ cho nó bị quẩn chân mà tự động đứng lại.

Còn về hạng ngựa hơi quí, một khi nó phát chứng thường hay cứ noi theo gió xuôi mà chạy, vì xuôi gió chạy nhanh, chạy khoẻ, loại ngựa này toàn lựa, những con đường kang trang rộng rãi mà phi, cứ phi đến khi nào liệt gân liệt sức mới chịu dừng lại, không một tên nào ngựa nào bẻ cương mà nó chịu chạy vào chỗ cỏ cao rừng rậm như hạng thường, vì có chạy như vậy mới phi chí bình sinh.

Loại ngựa này thật hiếm, trong một vạn con họa may mới có một.

Còn đến như hạng thần mã, trong một nước mới tìm được một hai con, thì mỗi khi phát chứng cứ nhắm hướng gió mà phi, gió càng mạnh chừng nào, chạy càng hăng chừng nấy, đường càng kỳ khu khắp khênh chừng nào, nó càng khoái chí. Và người nào vô phúc ngồi trên yên nó thật là lành ít dữ nhiều, chỉ một phút sơ hở, là đủ bị nó hất xuống đường tánh mạng như chơi.

Thì ra con Tuyết Long ban nãy hất hai cái mà Hồng Phong không ngã, bất giác hơi giật mình lên, nó cất lên một tiếng hí thật dài ..

Long Trung Tử biết rằng hề tiếng hí ngân càng dài chừng nào thì chuyển đi này của nó càng xa chừng nấy, nên trong lòng lấy làm kinh sợ.

Tốc độ của con Tuyết Long nào phải ngựa thường như ngựa của Long trung Tử hay là của Vô Kỵ, Triệu Minh cỡi theo kịp, chỉ vì nó mới khởi hành nên chưa dùng hết tốc độ đó thôi.

Nhờ đó mà Long trung Tử theo dấu, thấy nó đánh một cái vòng tròn thật rộng, rồi quay trở về đường cũ.

Nguyên chỉ vì con Tuyết Long vốn có tính liêu thoảng đã ra đi mà còn nhớ lại bạn đồng hành nên chỉ phi một vòng rồi, quay trở về đường cũ để thăm những con ngựa cũng vậy.

Khi phi ngang qua quán, nó thấy bảy ngựa kia đều tản lạc, nên hơi giật mình lên, quá tức mình nên nhắm hướng gió ngược mà phi thẳng như bay.

Lỗ mũi Long Trung Tử thật bén mũi ngựa, mặc dù khoảng cách khá

xa nhưng vì bởi Tuyết Long chạy ngược với chiều gió nên ông ta cứ nương theo hơi gió mà theo dấu mũi.

Càng theo càng kinh, vì rằng khoảng giữa con Tuyết Long và đoàn ngựa bá con ở phía sau càng ngày càng kéo dài thêm ra.

Trong dạ của Long trung Tử quá dỗi phật phùng, kể từ khi ông ta tham gia trận chiến quần hùng tại Hàng Châu, tận mắt nhìn thấy khí thế oai hùng của Hồng Phong, trong lòng thầm mến chuộng. phen này ngựa quí chớ chàng họ Hồng này ra đi, chắc chắn là lành ít dữ nhiều, nên dẫu sao ông cũng phải bám theo cho kỹ được, ngộ hẫu gờ rồi trong cơn nghèo ngặt.

Sự lo âu của ba người đuổi theo sau đây thật đúng vì rằng Hồng Phong trắng si, của chúng ta bây giờ đây mồ hôi và ra như tắm, tuy mình ngồi trên yên ngựa, nhưng có cảm giác như ngồi trên lò lửa, trên bin chông... không biết điều nguy hiểm sẽ xảy ra vào giờ phút nào.

Kể từ khi con thần mã cất gió ra đi thì nó giữ vững thân hình của nó thật là vững vàng như bàn thạch.

Hồng Phong nghe thấy hai, bốn vai, của mình gió, dấy rào rào bao nhiêu phố xá, nhà cửa trong thị trấn ấy giật lùi về phía sau, trông thật là ngoạn mục.

Gió mát thổi rười rượi làm cho chàng đắc ý, giờ phút này chàng mới thật nghĩ thăm thía hai câu thơ cổ :

« Xán phong đắc ý mã đề tật

Nhất nhật khên biên Trường An hoa »

BỎ NGỌC THÌ TIẾC, LẤY NGỌC THÌ KHÓ CẦM TAY.

Chàng có cảm giác con tuấn mã dưới chân của chàng không chạy theo đường thẳng mà lại đánh một vòng tròn. Và không hiểu sao nó lại chạy về con đường cũ.

Hồng Phong là người trước tiên nhìn thấy ngọn cờ của ngôi tửu quán bay trong gió, và khi con Tuyết Long vừa lướt qua khỏi cổng quán, thì bỗng nhiên nó cất cổ lên thật cao, lại buồm ra một tiếng hí dấy bực tức căm hờn, rồi bắt đầu phi nhanh hơn ban nãy.

Kể từ lúc đó trở đi, thân hình của nó chẳng còn giữ thướt thàng như trước, mà lại cứ lắc lư như chiếc thuyền nan gặp cơn bão tố phong ba ngoài biển cả.

Tới chừng đó, bao nhiêu sự khoái trá được ngồi I con ngựa hay

thấy đều tan biến, trong trí của chàng vừa lo sợ cho con Tuyết Long sẽ ném chàng xuống đất giờ nào không biết, lại nữa ban này khi đi ngang qua quán, chàng cũng phát giác bao nhiêu bạn đồng hành thấy đều mất tích.

Trong trí của chàng quay cuồng không biết bao nhiêu ý nghĩ nhưu thuần lẫn nhau,

Không biết cặp ma đầu bây giờ lưu lạc phương nào, ta vô tình chạm trán với chúng, bây giờ lạc dấu như thế này, biết chừng nào mới gặp lại được, còn biết bao nhiêu bạn quý của ta như Tiểu Hồng, Hoà, Ngọc V, V,... bây giờ họ ở đâu?

Chàng lại nghĩ :

Lẽ ra mình có thể lừa thế bay mình ra khỏi yên, phó mặc cho con ngựa trời đánh này đi đâu thì đi nhưng mà... nhưng mà lời tục có nói, ngựa chứng tất là ngựa quí, nay vô tình bỏ mất một con ngựa hiếm có như thế này, thật khác chi ngọc đá vào tay mà lại bỏ đi....

Nghĩ đến đây thì Hồng Phong trông thấy con Tuyết Long càng chững cự chừng nào thì trong lòng càng thêm thích thú chừng này.

Vì trong lòng yên thích, nên bất giác sinh ra bạo dạn, hải chân của chàng từ từ kẹp mạnh thêm lên.

Thái độ của chàng làm cho con Tuyết Long càng thêm điên tiết, nó cố tình tiêu người ngồi trên lưng nó một mẻ đích đáng cho hả hơi.

Đúng vào lúc đó thì bốn vó của nó vừa lọt vào một thôn xóm khá sầm uất, liếc sang hai bên vệ đường trông thấy trước nhà của dân cư có giăng ngang nhiều chiếc sào quần áo.

Con tuấn mã lại ré lên một tiếng, có vẻ vui thích không kém tâm trạng của Hồng Phong, đoạn bất thành lình nó chạy re vào chỗ có sào quần áo chắn ngang.

Con Tuyết Long thật là khôn ngoan đáo để, những sào có phơi quần áo nó không chun mà chọn một chỗ không có phải đủ, nó lại đang chạy với một tốc độ khá nhanh, nếu người ngồi ngựa chẳng có ý phòng hờ, trông thấy chướng ngại vật tất nhiên sẽ bị sào quần áo gạt rơi xuống đất.

Hay đâu * vô quít dầy, móng tay nhọn * Hồng Phong vừa nghe thấy tiếng hí của nó ra chiều hiu hiu tự đắc. biết ngay Tuyết Long sắp sửa giở trò, nên chẳng tập trung hết tinh thần ngó hầu đối phó,

Vì vậy mà hướng đi của Tuyết Long hơi lệch, và trước mặt chàng thấp thoáng hiện lên 1 sợi giây chắn ngang.

Cố tình làm rơi người trên yên, nên tốc độ của con Tuyết Long nhanh nhẹn không biết chừng nào, nhưng động tác của Hồng Phong cũng thật là thần tốc ngà ngựa người ra trên mình ngựa theo một th Mã Thượng Thiết Bân Kiêu.

Lưng của Hồng Phong vừa dấn chặt vào lưng con tuấn mã, thì sào quần áo tức tốc lướt ngang qua cạo nhẹ qua lớp quần áo bên ngoài của Hồng Phong nghe ròn rọc.

Nếu con Tuyết Long phình mình lên cao một chút, thì sợi giây nó chắc sẽ cạo một đường từ bụng lên trên đỉnh đầu, gạt hẳn Hồng Phong xuống đất mà thọ thương.

Hồng Phong toát mồ hôi lạnh, không ngờ một con súc vật mà lại có trí khôn như thế này.

Chàng vừa gượng ngồi dậy được, quắc mắt nhìn về phía trước để đề phòng bất trắc, bộ ngồi chưa vững, thì chiếc sào thứ hai đã trở tới.

Đã thất bại một lần, phen này, con Tuyết Long quyết tình hạ cho kỳ được người kỵ sĩ, nên còn cách sào chừng mười thước, thì tung tăng bay nhảy, cốt làm cho người ngồi trên lưng ngựa thất đảm kinh tâm, đoạn bằng một tốc độ kinh hồn nó lại lướt qua dưới sào thêm một lần nữa...

Nó bắn ra đi nhanh hơn một mũi tên, lại cố tình nâng cao thân hình cho xương sống của nó đi sát với chiếc sào chỉ cách một tờ giấy mỏng.

Nó nghĩ rằng phen này người ngồi trên yên có chạy đằng trời mới thoát chết.

Nào hay đâu Hồng Phong ứng biến thần tốc, bao nhiêu sự lạnh lẽo trong người thấy đều dồn vào tứ chi..., nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi, Hồng phong lướt ngay xuống bụng ngựa một cách tài tình...

Nhờ thế mà khi chiếc sào lướt ngang qua lưng ngựa, chẳng quan hệ chi đến chàng.

Vừa thoát qua hai con đại nạn, Hồng phong tức thì đu mình lên ngựa, mồ hôi vã ra như tắm.

Kể từ khi đó, con Tuyết Long quá ư căm tức nên mỗi khi gặp chướng ngại vật ở bên đường luôn luôn nó cọ sát thân thể vào đó khi thì cọ vào bên tả, lúc lại cọ vào bên hữu mỗi lần khuấy chơi như thật thân hình của nó chỉ cách chừng chướng ngại vật ấy chỉ một đường tơ, làm cho Hồng phong phải đề hết tinh thần né tránh.

Lòng tai nghe hơi thở, thấy đường hơi của con Tuyết Long cứ

điều hoà, kéo dài đẳng đặc... trong lòng chàng càng thêm kinh sợ, không biết chừng nào con thần mã này mới biết mệt mới đấy ?

CÔ GÁI TUYẾT LONG LÀM NỮNG

Trong dạ còn hương kinh mang, bỗng nhiên bên tai của Hồng Phong vang lên những tiếng í ầm dường như thiên quân vạn mã đang đi chuyển dẫu đây.

Tâm tư vô cùng bồn loạn, Hồng Phong ngẩng đầu nhìn lên phía trước, bỗng thình lình trông thấy trước mặt mình mở ra một vùng trời nước bao la, sóng bủa triếp trùng, sương mờ mù mịt.

Hồng Phong mừng thầm, nghe thấy dường như có cờ đào bay ở trong bụng, vì chàng nghĩ : Trước mặt mình bây giờ là con sông to chắn ngang trước, con Tuyết Long dù có chấp cánh cũng bay không khỏi...

Nhưng chàng tức thì lo thẳm trong dạ :

« Nó chạy đến đây gần đường, thì vẫn có thể quay đầu trở lại, hay là chạy dọc theo bờ sông... như thế càng thêm khó cho ta... »

Vừa nghĩ đến đây, thì con tuấn mã đã lướt đến bờ sông rồi, và đang chạy bằng một tốc độ kinh hồn như vậy mà khi, muốn dừng chân, nó đứng ngay lại trong nháy mắt, làm cho Hồng Phong suýt nữa phải té nhúi trên bãi cát.

Con Thần mã Tuyết Long vươn cổ thật dài, ngăm ngăm một chướng ngại vật thiên nhiên hùng vĩ chắn ngang trước mặt trong lòng cảm tức vô chừng cất lên một tiếng hí dài gáy gống, rồi dậm chân tung tăng nhảy nhót, ra chiều tức bực khôn cùng.

Trong lúc đó thì con sông phải trước mặt của nó cứ bủa sóng ầm ầm, từng khối nước... từng khối nước đục ngầu vẫn cứ cuộn cuộn chảy về Đông...

Thì ra con Tuyết Long vì nổi giận nên đã chạy r hí gần nghìn dặm đường, kể từ Hồ Điệp Cốc, cho đến tận bờ sông Hoàng Hà, đó là y con sông to nhất, hiểm trở nhất đã chắn đường từ Nam ra Bắc của con thần mã.

Hồng Phong trong dạ phấp phồng, cứ mãi lo con Tuyết Long quay đầu trở lại.

Nhưng không !

Nó gầm chân, thét chân rồi lần dần ra trên mặt cát giầy dụa như một cô gái làm nũng, làm cho Hồng Phong ló khốc ló cười.

Chàng phải cố vận dụng hết sức khỏe và sự lanh lợi của mình kèm chế con tuấn mã, hy vọng rằng nó sẽ dịu được cơn điên.

Nào ngờ dẫu... càng giầy dụa chừng nào, tánh tình kỳ khôi ương ngạnh của nó càng bộc phát, nó cứ kỳ cọ thân hình sát mặt cát, làm cho Hồng Phong phải rời khỏi yên cho kỳ được mới nghe.

Trong lúc người và vật đang triển khai một trường tranh đấu mới gay go và khốc liệt hơn cuộc chạy ngựa đường trường, thì bỗng tới lần lần sụp xuống và phía sau lưng của Hồng Phong ba tay kỳ sĩ là Long Trung Tử, Vô Kỳ và Triệu Minh vẫn đuổi theo ráo riết...

Nhờ lỗ mũi nhà nghề của Long Trung Tử, và cũng nhờ con thần mã cứ noi theo chiều gió ngược mà đi, nên cứ theo đuổi không lấy gì làm khó khăn cho lắm.

Đoàn người ngựa tay ba đuổi đến khi mặt trời chen lặn, thì Trương Vô Kỳ bỗng đột nhiên reo lên :

— Long tráng sĩ, coi chừng Thần mã không chạy ngược chiều với gió nữa ...

Long Trung Tử giật mình hỏi lại :

— Tại sao ?

Vô Kỳ trả lời :

— Vì có sông lớn chắn trước mặt ...

Thì ra trong ba người này thính giác của Trương Vô Kỳ nghe xa nhất, nên chàng đã nghe trước mặt mình tiếng sóng reo nước chảy khua động í ầm ...

Triệu Minh nghe nói, giật mình nghĩ thầm :

— Chúng ta đã vượt qua một đoạn đường khá dài từ Nam ra Bắc nếu ta ước đoán chẳng sai thì đây là con sông Hoàng Hà... !

Còn đang suy nghĩ thì Long Trung Tử lại thét lên :

— Không xong... không xong... phải theo cho gấp... phải theo cho gấp... phải theo cho gấp...

Thì ra Long Trung Tử biết rằng nếu một khi con Tuyết Long gặp phải chướng ngại vật chắc chắn sẽ lên cơn điên hơn nữa, và nó quyết không bao giờ chịu quay đầu thối lui.

Vô Kỳ và Triệu Minh nghe nói, nào dám chần chờ vội vàng thúc ngựa đi nhanh.

Cùng trong lúc đó, thì âm thanh hùng tráng của con Hoàng Hà đã văng vẳng nổi lên.

Không ai bảo ai, cả ba người đồng đẳng lên, một niềm vui hớn hở

nhưng sự vui chưa trọn, thì bỗng nhiên Long Trung Tứ kêu lên một tiếng...

Tiếng kêu kinh dị của ông ta vừa vang lên thì hai con ngựa của Triệu Minh và Vô Kỵ đồng ngã khụy xuống... tiếp theo đó con ngựa của Long Trung Tứ cũng sụp hai chân trước, mồm sùi bọt mép nằm ngay đó ra...

Cả ba người lúc bấy giờ thấy đầu bay mình ra khỏi yên, đứng nhìn nhau ngơ ngẩn.

Long Trung Tứ nói :

— Chẳng có điều chi lạ, vì chúng nó phải một khoảng đường khá xa

Lời của ông « mã sư » thật đúng, vì rằng hai con ngựa này tuy cũng thuộc hàng ngựa quý, nhưng so với Tuyết Long thì vẫn kém xa một trời một vực.

Cả bốn con ngựa đồng trải qua một quãng đường thiên lý, nhưng con Tuyết Long càng chạy chừng nào, tinh thần càng thêm sung mãn còn ba con ngựa đi sau thì chạy đến đây, chẳng khác nào một ngọn đèn đã cạn dầu nên phải tắt...

Long Trung Tứ vội vàng đỡ ba con ngựa cho đứng dậy, diu vào một lùm cây gần đó, an bài chỗ nơi cho bọn chúng nghỉ ngơi đoạn cấp tốc nhắm về hướng ngược gió mà đi nữa...

TÌNH XUA CẢNH CỬ MÂY NƯỚC MUÔN TRÙNG.

Vì không có ngựa nên ba người lúc bấy giờ đều dùng thuật phi hành, càng đi chừng nào thì tiếng sóng vỗ của con Hồng Hà càng nghe rõ rò.

Trong thâm tâm của Triệu Minh vùng này lên một tấm lòng chua xót, nằng nghi thâm :

« Hai mươi năm về trước, cũng trong một đêm tối trời mường tượng như thế này, ta đội sao đạ nguyệt đuổi theo kẻ thù đến bờ sông Hồng Hà này... mới đó mà đã hai mươi năm qua...

Thế rồi hình ảnh hai mươi năm trước lần lần hiện lên trước mặt, nào những lúc nàng đi cặp theo bờ sông Hồng Hà để đuổi theo chiếc thuyền bí mật, nào những lúc nàng đánh cờ miện với tên Đa Công để đuổi theo truy cản... nào những trận đấu chiến kinh hoàng trên bờ sông Hồng Hà hùng vĩ, nhất nhất đều hiện lên như thể hiện trước mắt, nằng...

Nhưng đột nhiên dòng tư tưởng của nàng bị cắt đứt vì một tiếng kêu kinh hoàng sừng sốt của Trương Vô Kỵ, đôi mắt nhìn theo ngón tay của chàng mình, Triệu Minh nhìn thấy dưới ánh trăng mờ có một chiếc bóng mờ đang quay cuồng trên bãi cát.

Lúc bấy giờ vầng trăng lưỡi liềm đã nhỏ lên bên kia bờ sông Hồng Hà, toả xuống không gian một màu bàng bạc

Ánh sáng đã toả trên muôn ngàn ngọn sóng nhấp nhô trên con sông to rộng, đem đến cho người xem một cảm giác thanh cao sáng khoái...

Trước muôn nghìn ngọn sóng nhấp nhô đó, là một giải cát vàng phẳng lạng, mà trên giải cát vàng phẳng lạng kia có một chiếc bóng đang quay cuồng kịch liệt...

Long Trung Tứ kêu lên :

— Kia rồi...

Triệu Minh và Vô Kỵ đồng định thần nhìn kỹ, thì ra vật đang quay cuồng trên mặt đất chính là Hồng Phong và con tuấn mã Tuyết Long.

Triệu Minh suốt một đời vào Nam ra Bắc, bước chân nàng lẽ khắp đó đây, trông thấy tận mắt không biết bao nhiêu cảnh đẹp lạ lùng, nhưng chưa từng trông thấy cảnh nào hùng vĩ và ngoạn mục như cảnh Hồng Phong đang đeo mình vào sát lưng ngựa, cùng nó vùng vẫy một cách quyết liệt trước cảnh biển rộng trời cao.

Không ra hiệu cùng nhau nhưng ba tay cao thủ này đồng nhất loạt gia tăng tốc độ, để hẳn vó về phía trước, và chia ngay ra thành hình chân vạc, phong toả hết ba mặt của con Tuyết Long.

Nếu nó có mạnh mẽ bỏ trốn thì sau lưng của nó Trương Vô Kỵ cánh tả có Triệu Minh, còn cánh hữu có I vị « mã sư » cao tay ẩn là Long Trung Tứ ẩn ngữ, ngoài ra phía trước mặt của nó thì là một cảnh mây nước muôn trùng...

Vòng đai của ba tay cao thủ từ từ thu hẹp lại, bao vây con Tuyết Long vào giữa.

Lúc bấy giờ mồ hôi của Hồng Phong và ra như tắm, nhưng con Tuyết Long thì vẫn vùng vẫy như sinh lực không bao giờ cạn.

Cho người và vật quần thảo với nhau, cát bay mờ mịt và lồm sủ xuống một lổ, Vô Kỵ đưa mắt nhìn Long Trung Tứ dường như cầu cứu, nhưng thấy người này đang quắc mắt nhìn về chỗ người và vật đang quần nhau, dường như trong trí của ông ta đang tìm một phương sách vạn toàn...

Bằng thân hình của Long Trung Tử lần lần xê dịch về phía trước bàn tay của ông ta từ từ đưa về phía trước, và trở ra một ngón, nhìn cái dáng điệu ấy Vô Kỵ biết rằng người này muốn điểm huyết nhưng đông tác sao lại chậm chạp như thế.

Nào hay đâu khi ngón tay của Long Trung Tử còn cách bôm ngựa chừng bốn tấc, tức thì của thẳng và nhanh đến mức Triệu Minh phải khem thẳm, cho rằng điểm huyết của một bậc võ lâm cao thủ cũng không phải nhanh như thế.

Ngón tay của Long Trung Tử như một mũi dùi sắt thọc thẳng vào bôm ngựa và nghe con Tuyết Long hí lên một tiếng vang rền vùng vẫy kịch liệt.

Nhưng Long Trung Tử vẫn dùng ngón tay của ông ta đi nhanh như gió, chỉ trong một cái nháy mắt, thì đã điểm hơn mười mấy trọng huyết trên mình của con Tuyết Long.

Thế là tiếng hí của nó dần dần dịu lại, hơi thở bắt đầu khè khè, sức của nó quay không còn mạnh mẽ như xưa.

Tới chừng đó Long Trung Tử mới tiến tới dùng bàn tay tả chộp ra một cái, đúng vào giữa khớp xương trên vai tả của nó đoạn nói với Hồng Phong.

— Hồng huynh bây giờ có thể ngồi tay một chút...

Hồng Phong nghe nói như một người trút được ngìn cân nặng nề, phào một hơi đoạn bay mình ra khỏi lưng con tuần mã...

Triệu Minh thấy vậy, lướt tới đỡ chàng, Hồng Phong mặt mày xanh như tàu lá, đúng là 1 người vừa trải qua một cơn tình thẫn không hoảng...

Trương Vô Kỵ thấy Long trung Tử chế phục con Tuyết Long một cách tài tình như thế, trong lòng lấy làm thích thú.

Thì ra ban nãy Long Trung Tử đã vận dụng một môn bí quyết về điểm huyết ngựa hay. Phàm là ngựa hay thì sức khoẻ của nó mạnh vô chừng, nếu chỉ dùng roi vọt tằm thường, nó không bao giờ không nổi.

Mà huyết đạo là những chỗ mềm yếu nhất trong cơ thể, nếu điểm trúng phải chỗ, tất nhiên thân mã sẽ thẫn phục.

HOÀI NGỌC • HỮU • TIỂU HỒNG CHO HẢ

Quả nhiên sau khi trúng phải mấy ngón đòn huyết đạo, con

Tuyết Long mới lần lần tỉnh trí, ngàng đầu nhìn lên, thấy người đang khống chế nó đây chính là người chủ đã theo nó từ nhỏ đến lớn, nên Tuyết Long tức thì cúp đuôi lại, đôi mắt nhắm nghiền, tỏ vẻ kính sợ Long Trung Tử lắm.

Lúc bấy giờ, thủy triều đang dâng, mé nước từ từ bò lên bãi cát, nên Long trung Tử vội vả diu con thân mã vào một rặng cây gần đó tìm chỗ nghỉ ngơi.

Suốt đêm hôm ấy, Long trung Tử o bế con Tuyết Long còn vợ chồng Triệu Minh và Vô Kỵ thì chăm sóc cho Hồng Phong, vì sau khi vượt một đoạn đường dài, cả hai đều bơ phờ mệt mỏi.

Đoàn người tạm trú trong một khe đá khá kín đáo, bên tai lúc nào cũng nghe sóng reo thác đổ bên bờ sông.

Qua ngày hôm sau, chờ cho sáng hẳn, Triệu Minh mới để nghị đoàn người vào một thị trấn gần đó mà tìm chỗ nghỉ ngơi.

Đoàn người đi về hướng Tây hơn ba dặm mới có một thôn xóm nhà cửa thưa thớt.

Vì dân cư ít ỏi nên chẳng có khách sạn, Triệu Minh phải vào hỏi ở nhờ trong nhà của một dân chài.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Long trung Tử bắt đầu mang con Tuyết Long ra cho Hồng Phong luyện tập, đồng thời chỉ bảo cho chàng những mảnh khoé riêng ngõ hầu không chế con Tuyết Long mỗi khi nó giở chứng.

Triệu Minh thấy vậy lòng mừng, nghĩ rằng nếu Hồng Phong được ông thầy giỏi ở một bên chỉ bảo cho thì làm gì mà khuất phục con Tuyết Long chẳng được.

Nào hay đâu con Tuyết Long trong khoảng thời gian ở Hồ Điệp Cốc ngoan ngoãn bao nhiêu thì bây giờ lại ương ngạnh bấy nhiêu làm cho Long trung Tử và Hồng Phong phải mất rất nhiều hơi sức mà nó vẫn chưa thuần...

Vô Kỵ và Triệu Minh đều nghĩ :

« Cờ đây chưa có dịp chi cần kíp, vậy cứ nán lại vài ngày chờ cho Long Trung Tử huấn luyện thuần thục rồi sẽ lên đường ».

Nhưng riêng về Hồng Phong thì trong lòng lấy làm nôn nóng, chàng luôn luôn nhắc đến bộ ba Tiểu Hồng, Hoài Ngọc và Mai Vô Ảnh, không biết đoàn người này bây giờ đã về đến nơi đâu ?

Đây nói về ba người ấy cùng với Châu Thiên Thọ sau khi trông thấy con thân mã chở Hồng Phong cất vỏ ra đi rồi Long trung Tử cũng

với Triệu Minh. Vô Kỵ đồng đuổi theo thì biết việc ắt chẳng tường, nên họ không báo nhau đồng quất ngựa đuổi theo ráo riết.

Đoàn ngựa sau này vì tốc lực tuyệt soát ngang nhau, nên cứ vậy đoàn mà đuổi theo mãi.

Nào hay đầu đuổi theo càng xa chừng nào, thì tâm hơi càng vắng bật. Họ chẳng có 2 lỗ mũi lành nghề như Long Trung Tử, thì làm sao có thể đánh hơi mà đi theo cho được.

Đến khi mặt trời chìm sau đỉnh núi, thì ai nấy cũng đều bơ phờ, vài ba người đi theo Long trung Tử ban nãy cũng nóng ruột đuổi theo tới nơi. họ phát giác Long Trung Tử chẳng có mặt ở đây trong lòng nóng nảy nên có từ Châu Thiên Thọ mà trở lại Hồ Điệp Cốc trước, vì e có người sinh nghi mà theo dõi.

Bọn họ đi rồi, Châu Thiên Thọ bên tìm một nơi trú ngụ trong đêm hôm ấy.

Rạng ngày, ông thương lượng cùng những người trẻ tuổi, không ai có ý kiến gì hay, ông đành phải truyền cho bọn họ lên đường nhằm Thanh Nhàn Thư Viện tấn phát, vì ông ta nghĩ rằng nếu Hồng Phong yên lành thì chắc chắn cũng tìm đường lên đó mà hội hiệp với anh em.

Tìm không gặp Hồng Phong. Dương Tiểu Hồng dẫn đỡ như một người bạt vía bay hồn, biếng cười biếng nói.

Còn Châu Hoài Ngọc tuy chẳng nói ra nhưng chàng nghĩ rằng có Vô Kỵ và Triệu Minh đuổi theo, thì Hồng Phong thật vững như bàn thạch. nhưng chàng cũng giả vờ thờ vãn thao dãi, cốt để «hù» Dương Tiểu Hồng cho hả.

Mai Vô Ảnh nghe đồn Thanh Nhàn Thư Viện vốn là 1 nơi thanh nhàn u tịch, phong cảnh nên thơ, rất hợp cho phường tao nhân mặc khách. nên nàng hằng có ý muốn dạo chơi một chuyến, nhưng không biết nó ở địa điểm nào, ngày hôm nay được dịp đến đó, trong lòng nóng nảy vô chỉ cầu mong cho chóng tới.

Dưới sự hướng dẫn của Châu Thiên Thọ, đoàn người cứ đi lên lên về hướng Nam, càng đi chừng nào thì khí trời càng thêm ẩm áp, nhưng nhà cửa hai bên vệ đường thì càng thưa thớt thêm ra...

Một buổi chiều kia, đoàn người đi đến dưới chân một ngọn núi cao, thì trời đã xế chiều.

Hoàng hôn đã xuống mà tìm không ra chỗ trọ, đoàn người ngựa phải tạm trú trong một hoang miếu bên vệ đường.

Châu Thiên Thọ vốn là một người rành địa lý miền Nam, chưa vào đến miếu đã nói trước :

— Ngồi miếu này gọi là Vô Hậu Miếu, do dân chúng xây dựng để kỷ niệm Khổng Minh Gia Cát ngày xưa đã kéo quân Nam tiến ngang đây.

Mọi người bước chân vào đại điện, quả thấy trên điện còn tạc 1 bức Gia Cát Vô Hậu.

Vì ngày tháng đã lâu, tường kia đã mục. nhưng thần sắc hãy còn tinh anh, làm cho người xem dễ sinh lòng kính nể.

MỘT TRƯỜNG TRANH ĐẤU GAY GÓ SẼ TRIỂN KHAI TRONG CỔ MIẾU.

Bây giờ trời đã tranh tối tranh sáng, Châu Thiên Thọ truyền cho Hoài Ngọc đốt lửa lên, rồi đến những ngọn đèn trên bàn, thấy dầu đã khô từ bao giờ.

Mai vô Ảnh và Dương Tiểu Hồng thấy vậy, vội vàng gom lá khô ại để nhúm lửa lên, thì ra ngôi chùa này vì đã lâu không người lai vãng nên có cảnh nhang tàn khói lạnh.

Mai Vô Ảnh thò tay vào túi móc ra một ít bánh bầy ra trên mặt đất nói :

— Tôi biết thế nào dọc đường cũng phải cần đến những món này nên lo trước khi còn ở trong quán.

Bốn người quây quần bên lửa hồng trò chuyện vui vẻ, không mấy chốc khí trời lạnh lẽo, ước độ bây giờ đã vào canh hai.

Tiểu Hồng vừa kêu buồn ngủ, bỗng thỉnh linh Châu Thiên Thọ đưa tay ra dấu, cho mọi người lắng nghe.

Cứ chỉ khác thường của ông ta làm cho ba người trẻ tuổi giật mình lòng tay nghe ngóng. vì công lực của họ yếu hơn Châu Thiên Thọ nên mỗi một lúc lâu sau mới nghe thấy có nhiều tiếng vó câu nổi lên rộn rã từ hướng Bắc chạy về phía Nam.

Hoài Ngọc liếc nhìn Dương Tiểu Hồng, chàng thấy mặt nét vui mừng thoáng hiện trên gương mặt kiêu diễm của nàng. Hoài Ngọc tức khắc hiểu rõ tâm tư của nàng trong khi ấy.

Chàng nói trước :

- Hay là Hồng Phong đã theo dấu đuổi theo bọn ta.

Châu Thiên Thọ nói :

— Không chắc... vì nghe tiếng vỗ ngựa hơi nhiều.

Mai vô Ảnh nghe nói vội vàng áp lỗ tai sát đất, và Tiểu Hồng nhìn vào sắc mặt của Vô Ảnh không nháy mắt.

Nàng trông thấy Mai Vô Ảnh khẽ cau đôi lông mày tỏ vẻ lo lắng, đoạn ngừng đầu dậy nói:

— Ít nhất phải có trên mười con ngựa, nhưng đoàn người của Hồng huynh thì chắc không nhiều đến thế.

Mặc dù nghe nói như thế, nhưng trong thâm tâm của Tiểu Hồng thì cứ thầm mong trong đoàn người sắp xuất hiện kia, sẽ có một người là Hồng Phong tráng sĩ.

Tiếng vỗ ngựa càng rộn ràng càng nghe càng rõ, khi họ tới gần nghe ra, như một trận mưa rào, tổng số phải có hơn hai mươi con.

Tiểu Hồng mừng rỡ hiện ra trên nét mặt, vừa định đứng dậy bước ra bên ngoài xem luôn cho tỏ rõ, bỗng thỉnh linh nghe thấy tiếng vỗ cầu đột nhiên rỏ ra làm hai cánh...

Sự đột ngột phân quân này báo hiệu cho người trong miếu biết rằng đoàn người ngựa bên ngoài chẳng phải hạng người tầm thường.

Chỉ trong chớp mắt thì hai cánh quân kia đã tạo thành hai cái hình bán nguyệt. Hai cái hình bán nguyệt này lại giáp mỗi nhau vào vậy lẩy ngời cổ miếu.

Một mối lo âu tức khắc bao trùm lấy gương mặt của người ngồi bên đồng lửa, họ đồng nghĩ rằng có một nguyên nhân nào quan trọng làm đoàn người ngựa ngoài kia mới có thái độ khẩn trương như thế.

Tiếng gõ ngựa vừa im, thì bốn bề im phăng phắc, chỉ có tiếng còi khò nổ lấp lập trong đồng lửa mà thôi.

Bốn người ngồi bên trong, đồng đưa mắt nhìn nhau gác tay qua chuỗi bình khí, chờ đợi biến cố xảy ra.

Bỗng bên ngoài có một tiếng người vang lên:

— Đầu ngựa của họ đến đây thì dứt, bên trong lại có ánh lửa, vậy chắc họ ngụ ở trong này...

Giọng nói này vừa vang lên, Dương Tiểu Hồng giật mình đánh thức đưa mắt nhìn Châu Hoài Ngọc không nháy mắt.

Thì ra tiếng nói của người này đối với Tiểu Hồng thật là quen thuộc, hẳn xuất hiện tại chỗ này, thật là 1 điều nan giải đối với gia nhân của Biệt Điện Thiên Hồng.

Có tiếng một người già ồm ồm cất lên:

— Xin Điện hạ cho phép vào trong bái thứ...

Tiểu Hồng chưa nghe người kia trả lời ra sao, thì có một tiếng

“Im” vang lên, cánh cửa miếu bị một người, đá bật toang ra rồi có một người lững thững bước vào.

Đó là 1 lão già thân hình vạm vỡ, tuổi ngoài ngũ tuần, mặt vuông râu ngắn, thái độ ngang nhiên hào phóng, ông ta rảo mắt nhìn quanh đoạn chấp tay xá chào nói:

— Quả thật Hoàng thiên chẳng phụ kẻ có lòng, chúng tôi vượt đường xa nghìn dặm, nay gặp Quận chúa tại đây, thừa lệnh Vương giáo chủ, chúng tôi đến đây để đón Quận chúa về kinh...

Châu Hoài Ngọc nghe giọng nói của người này tuy mềm mỏng nhưng thực ra cứng rắn, lại có vẻ trịnh thượng.

Trong đoàn người này, phụ thân chàng là người tuổi cao tác lớn nhất, nhưng lão già kia chẳng thèm đếm xỉa đến, dường như trong ngôi miếu này chỉ có một mình Dương Tiểu Hồng mà thôi bất giác trong lòng chàng nổi nóng, hơi giận lừng lên.

Chợt nghe Dương Tiểu Hồng nói:

— Nam Cung tiên bối dặm trường khó nhọc, hãy ngồi nghỉ đã...

Thì ra người này tên thật là Nam Cung Nhạn, một viên hạ thuộc đặc lực của Dương Tiểu.

Nam Cung Nhạn vòng tay xá chào nói:

— Thời giờ cấp bách, theo lệnh của Giáo chủ thì gặp Quận Chúa ở đâu cũng phải lên đường về kinh gấp gáp...

Dương Tiểu Hồng trả lời, giọng đã ra chiều gay gắt:

— Nhưng hiểm vì nơi đây ta còn vài ba việc chưa giải quyết xong, không thể cấp tốc lên đường được.

Nam Cung Nhạn nghe nói, cúi đầu xuống đất xá chào thật sâu, nói:

— Quận Chúa chắc hiểu rõ cá tính của Giáo chủ, nhiều hơn chúng tôi... nếu lệnh của người mà thì hành chẳng đúng, thì thật là... thì thật là...

Hoài Ngọc nghe thấy trong câu nói của người này tuy rằng ấp a ấp úng, nhưng ngụ ý cao xa, chàng linh cảm có có một trường tranh đấu gay go quyết liệt sẽ triển khai trong ngôi cổ miếu này...

VIỆC NÀY HỆ TRỌNG. CHẴNG NÊN KHINH XUẤT

Quả thật câu nói của người này vừa dứt, thì bỗng nhiên có luồng gió lạ từ ngoài cửa đưa vào, và chỉ trong 1 cái chớp mắt, bên cạnh Nam Cung Nhạn xuất hiện thêm một người.

Hắn còn đang tìm lời nói khích, cốt dụ Hoài Ngọc vào thế phải đấu chiến với mình, bỗng nghe Hoài Ngọc nói :

—May nhờ trời...ta vẫn mạnh khỏe, không đến nỗi như Thái tử phải...

Chàng cố tình nói khây, chỉ trích Chu Cang thái tử bị diễm huyết năm bản thân bắt toại trên giường của Tiểu Hồng.

Câu nói của Châu Hoài Ngọc như một mũi lửa châm vào thùng dầu, lửa tức thì bùng cháy, Chu Cang nạt :

—Câm mồm lại... khi xưa ta vì một chút lợi đến... vậy bây giờ mi có gan bày cớ ta so ba trăm liếp.

Châu Hoài Ngọc như một người bị gậy trúng chỗ ngứa, vội trả lời :

— Hay lắm... nhưng mà...

Chu Cang quát hỏi :

— Nhưng mà sao ...?

Hoài Ngọc trầm ngâm giây lát, trong lòng chàng đang quay cuồng một ý nghĩ không biết mình có nên lợi dụng cơ hội này làm cho Tiểu Hồng có thể ngang nhiên khỏi về kinh hay chẳng ?

Một ý niệm thoáng hiện lên trong trí, chàng nói :

— Chỉ vì Tiểu Hồng Quận chúa cũng có việc cần kíp đến Thanh Nhân Thư Viện, nếu kẻ hèn này may ra đấu cùng Điện Hạ mà thắng được đòn hay nửa thế, thì Điện Hạ có thể gào cham thế cho Quận chúa đến Thư viện trước, rồi sẽ trở về Biệt Điện sau.

Chu Cang thích chí cả cười, nói :

— Hay lắm, nhưng không biết Quận chúa có bằng lòng với điều kiện đó hay chẳng ?

Tiểu Hồng bàng hoàng trong dạ, nàng nghi thầm:

— Tài bộ của Chu Cang thì ta biết lắm liệu e Hoài Ngọc chưa phải là tay đối thủ của hắn ta.

Phần Châu Hoài Ngọc thì khi xưa thắng được một đòn, bây giờ hùng trí, muốn tranh đấu cùng nhau một cách chân chường, ngộ hậu hạ người này trước mặt người đẹp một trận cho hả.

Tiểu Hồng chưa trả lời dứt khoát, thì chợt nghe Chu Cang hỏi :

— Nhưng nếu nhà người thua ta thì sao ?

Hoài Ngọc nói một cách đầy vẻ tự tin:

— Thì lẽ tất nhiên Tiểu Hồng Quận chúa về Biệt Điện trước, rồi sẽ đến Thanh Nhân Thư Viện sau.

Mai Vô Ảnh hồi hộp bất an nghĩ :

Người này vừa hiện hình thì Châu Hoài Ngọc giật mình kinh hãi, thì ra đó chính là người đã nằm trong giường của Dương Tiểu Hồng trị bệnh hồi mấy tháng trước : Chu Cang. Thái Tử.

Sắc diện của Chu Cang bây giờ hồng hào, nhân thần tinh anh chứ chẳng xanh xao, gầy mòn khi còn ngoại bệnh.

Hắn chấp tay xá chào một vòng tròn, nói :

— Lão tiên bối đây có lẽ là Thần Châu Nhất Bút Châu lão tiên bối, tôi hằng nghe danh ngày nay mới gặp mặt.

Châu Thiên Thọ lo thầm trong dạ, không biết đây là hạ phương nhân vật; mà lại biết rõ tông tích của mình, ông ta chỉ kẻ gạt đầu chứ chưa tiện trả lời, phần Châu Hoài Ngọc thì nghĩ, người này mới bước vào thì ra mắt ngay cha ta, quả thật là kinh nghiệm.

Lại nghe Chu Cang nói tiếp :

— Chúng tôi thừa lệnh của Dương Giáo chủ đến đây mời Tiểu Hồng quận chúa trở về Biệt Điện Thiên Hồng có chút việc cần, khi nào việc ấy xong xuôi chúng tôi sẽ đưa quận chúa về tận Thanh Nhân Thư Viện...

Châu Thiên Thọ lại lấy làm kinh dị, không ngờ những hành vi của mình đối phương đều biết rõ.

Dương Tiểu Hồng cau mày gắt :

— Chư vị nói thật dễ nghe, ta nào phải trẻ con lên năm, muốn mời đi giờ nào cũng được.

Chu Cang vẫn một mực khiêm cung, hòa nhã nói :

— Chỉ vì lệnh của Dương giáo chủ hồi nào tới giờ, hễ ban ra thì không ai dám cưỡng lời.

Tiểu Hồng nghe Chu Cang càng nói càng gắng vội đưa mắt nhìn.

Châu Thiên Thọ dường như có vẻ cầu cứu. Trong lúc đó Chu Cang lại đưa mắt nhìn Nam Cung Nhạn, dường như có ý ra lệnh ngầm hãy ra tay.

Rồi bỗng nhiên hắn ngừng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt của Châu Hoài Ngọc, trên môi hắn nở lên một nụ cười nham hiểm, nói :

— Thắng thua sinh mất trắng kia hèn lâu không gặp, chắc vẫn còn mạnh khỏe như xưa ?

Thì ra khi xưa, Chu Cang cũng với Hoài Ngọc gặp mặt nhau trong khuê phòng của Tiểu Hồng, Chu Cang vì một chút sơ thất mà bị hạ, trong lòng lấy làm căm tức, bây giờ nhân gặp mặt, tay chân ngứa ngáy, hắn muốn so với Hoài Ngọc một trận cho rõ thư hùng.

Nếu một mai Tiểu Hồng có về Biệt Điện Thiên Hồng thì có khác chi vào hồ huyết, làm sao có thể trở lại Thanh Nhân Thư Viện như lời giao ước... việc này thật vô cùng hệ trọng, chẳng nên khinh suất?

Nghị đoạn đưa mắt ra dấu cho Tiểu Hồng nhưng nàng ta đang cúi đầu suy nghĩ:

Chính trong lúc bầu không khí còn đang hồi quyết liệt, bỗng nghe Châu Thiên Thọ cất tiếng nói rằng:

— Ngọc Nhi tuy tài hèn sức kém, nhưng cũng có thể gắng gượng lãnh giáo với Điện Hạ vài đòn.

Hoài Ngọc này giờ trông thấy cha mình trầm lặng, bỗng nhiên phát hiện ý kiến như thế, trong lòng càng thêm cao hứng, ngửa cổ cười ròn.

THỦ TIÊU TUẦN MÃ SIẾT CHẶT VÒNG VÂY

Nguyên nhân chỉ vì Châu Hoài Ngọc biết tánh cha mình là người cần trọng, đã chủ trương cho chàng xuất chiến thì chắc chắn đã thấy đâu có phải thắng lợi.

Thế là Châu Hoài Ngọc không chờ cho Dương Tiểu Hồng trả lời dứt khoát, vội vàng lướt tới nhanh như 1 cơn gió thoảng, vồ vào giữa mặt của Chu Cang một đòn.

Phần Chu Cang biết rằng cuộc diện ngày hôm nay muốn bắt Dương Tiểu Hồng trở về Thiên Hồng Biệt Điện, thì không thể nào không dùng võ, nay thấy đối phương khai hỏa trước, trong lòng cả mừng, vội vàng vung 1 bàn tay ra đánh trả 1 đòn vào trung cung của Châu Hoài Ngọc.

Nhưng cả hai đòn này đều là những đòn hư trương thanh thế mà thôi, nên 2 luồng chiêu thức vừa va chạm vào nhau, thì cả 2 đồng bấn lại ra phía sau hơn 3 trượng.

Đến khi họ ghì chân đứng lại, thì Châu Thiên Thọ và Nam Cung Nhận đồng vỗ tay khen:

— Hào thủ pháp...

Trong lúc đó thì Mai Vô Ảnh và Dương Tiểu Hồng cùng nhau lùi ra tìm thêm củi khô chất vào đồng lửa cho tăng thêm ánh sáng.

Hai nàng còn đang lui cui mỗi lửa, bỗng thỉnh thoảng có một tiếng quát vang lên dữ dội, tiếp theo đó là tiếng gió tạt ra nghe vào vào không ngọt, thì ra hai tay đối thủ bây giờ mới chính thức nhập trận.

Vô Ảnh và Tiểu Hồng kêu cho đồng lửa cháy thật to, đoạn quay đầu nhìn vào giữa điện, thấy Chu Cang cùng với Hoài Ngọc bây giờ đã biến thành hai chiếc bóng mờ xoăn tít vào nhau.

Tiểu Hồng trở mặt lên nhìn thấy Chu Cang giờ đây đang thi triển một đường quyền thuộc về ngành công, những quả đấm của hắn bay ra rào rào như mưa bắc, thấy đều nhắm đúng vào những trọng huyệt trên mình của Châu Hoài Ngọc.

Về phần Hoài Ngọc thì bây giờ đang triển khai những thế chưởng dịu mềm ảo lạ, chống lại với những thế công hung bạo của Chu Cang, trong nháy mắt đôi bên đã trao đổi với nhau trên mười hiệp, nhưng mà Dương Tiểu Hồng vẫn chưa biết đường quyền của Chu Cang và đường chưởng của Hoài Ngọc tên gọi là gì.

Nàng liếc mắt trông thấy Châu Thiên Thọ bây giờ thần sắc thật là thư thả, đang nhìn con mình đấu chiến với một tay sung sức, thỉnh thoảng ông ta lại gãi đầu dường như ra chiều thích thú lắm.

Ông ta có biết đâu giờ phút này bên ngoài ngòi cỏ miếu, có hơn hai mươi người đang từ từ xiết chặt vòng vây.

Trong những bóng đen lổ nhổ, có một người nói:

— Hoàng hiền đệ hãy «cầm chân» những con ngựa của bọn chúng lại cho ta.

Lời nói chưa dứt, thì từ trong đoàn người ấy có một gã lùn tịt bước ra nói:

— Bên họ có tất cả 4 con ngựa... tất cả đều thủ tiêu hết? hay là...

Có một người trả lời:

— Thủ tiêu hai con, chưa lại hai con...

— Lệnh ban vừa xong, thì người được gọi là «Hoàng hiền đệ» vội đưa tay ra dấu cho ba người đồng bọn bước ra.

Cả bốn người này, mỗi người tháo một sợi dây cương đoạn dài bốn con ngựa sẽ lên đi ra xa...

Lúc bây giờ, từ trong Đại Điện thỉnh thoảng lại có tiếng khoát nạt của Chu Cang vang lên hòa lẫn với tiếng đường quyền ngọn cước bay vèo vèo trong gió, có lẽ chiến cuộc ở bên trong bây giờ đã tiến triển vào giai đoạn cam go hấp dẫn nhất, nên ai cũng đều tập trung tinh thần xem chiến mà chẳng phát giác ra những việc biến động ở bên ngoài.

Bọn người này đi được chừng 2 mươi trượng, liền ngoặt sang cánh tả, để lọt vào 1 bụi rậm lâu u.

Người họ Hoàng lên tiếng nói:

— Hai người đi trước... hành sự đi chứ.

Nói chưa dứt câu, thì hai người đi phía trước tức thì ghì sát dây cương vào mình, làm cho hai con tuần mã phải ghì chân lúng túng.

Chính vào lúc nó đang cố gắng cựa quậy, thì người dẫn ngựa tức thì dùng một bàn tay trái vỗ mạnh vào đầu nó.

Hai tên này thật rành những vị trí trên mình ngựa, bàn tay của họ vỗ trúng vào chỗ thịt lồi vào dưới mang tai của con ngựa.

Có hai tiếng "bộp" vang lên... hai con tuần mã mạnh khỏe dường đó mà khi trúng đòn tức thì rũ như một con gà bị cắt tiết không thể hí lên một tiếng nào thì cả hai con ngựa đã đứt hơi mà chết một cách bí thảm.

Người họ Hoàng lại cất tiếng nói:

— Còn lại hai con hãy tạm thời buộc vào đây.

Những người kia dường như kiêng nể người họ Hoàng này lắm. Lệnh của ông ta ban ra tức thì những người kia răm rắp tuân theo.

Trong nháy mắt, họ đã buộc chặt hai con ngựa còn trong bụi rậm, nơi đây cây lá um tùm đầu cho cổ tinh lực soát đi nữa, cũng thật khó mà tìm kiếm cho ra.

Xong đầu đây bốn người đồng cốt gót quay trở ra.

Chính vào lúc đó, thì từ phía xa xa lại có những tràng vỗ cầu vang lên rộn rã.

Tiếng vỗ ngựa này vừa nổi lên, thì những chiếc bóng đen bao vây bên ngoài cổ miếu, tức thì nhìn nhau mà nở những nụ cười khoái chí.

Âm thanh ấy càng lúc nghe càng rõ, mà chẳng mấy chốc thì từ trong bức màn đêm âm u đây đặc, có những bóng ngựa hiện lên.

Khi họ đến trước ngôi cổ miếu, nhận thấy có nhiều chiếc bóng đen ngồi trên yên ngựa, tất cả đều trong cái thế bao vây, bốn họ tức thì ghì cương lại, và hèn lặc được ngay với những người tới trước.

Nhiều chiếc bóng đen kẻ tai nhau thì thăm phụ nhi ra chiều tương đắc lắm.

Thì ra những người mới đến đây cũng thuộc quyền điều khiển của Chu Cang Thái Tử chứ chẳng phải ai người xa lạ.

SAO KHÔNG ĐÓNG CỬA ?

Kể ra tiền quân và hậu quân, bên Chu Cang Thái tử có tất cả hơn 4 mươi người, cứ nhip vào bộ điệu khinh công của bọn họ, cũng biết toàn là những tay thuộc hàng thượng thừa.

Hơn 4 mươi người này 1 nửa phi thân lên mái ngói còn, 1 nửa thì chia nhau phục chung quanh chùa, trong những bụi cây um tùm rậm

rạp, thoáng trông thì chẳng thấy bóng người, nhưng thật ra đã vây kín hơn tường đồng vách sắt.

Trong lúc đó thì đoàn người của Châu Thiên Thọ đang mãi miết nhìn vào trận chiến nào biết đâu họ đang ở trong cảnh cá chậu chim lồng.

Dương Tiểu Hồng và Mai Vô Ảnh thì càng xem càng tâm thần, mê mẩn nhất là Dương Tiểu Hồng nhớ trong khi còn ở trong Biệt Điện Thiên Hồng, đã biết qua loa về những môn võ công của Chu Cang bấy giờ nhìn thấy Châu Hoài Ngọc chống trả toàn bằng những đòn tuyệt diệu càng xem càng thắm.

Tiếng lửa reo càng lúc càng nhiều, ánh sáng càng lúc càng được gia tăng...

Châu Hoài Ngọc tuy bận ứng chiến với một tay cao thủ mà tài bộ ngang ngửa với mình, nhưng thỉnh thoảng cũng liếc xéo Dương Tiểu Hồng, chẳng bắt gặp nàng nhìn mình trần trối, ánh mắt say sưa, bất giác tinh thần phấn khởi, bao nhiêu tinh hoa tuyệt học thấy đều thi triển, trong khoảng thời gian chưa tàn một nén hương thì đã trao đổi gần năm mươi hiệp!

Có một điều chàng lấy làm lạ là Chu Cang càng đấu chừng nào thì nội lực càng thêm mạnh bạo chừng nấy, những quả đấm của hắn thì cứ thi nhau bay rào rào như một trận mưa phùn lấm tẩm.

Hoài Ngọc càng đấu chừng nào, trong lòng càng thêm lo lắng chừng nấy, vì chàng nghĩ rằng phạm là con người luyện võ, thì rất trọng chữ tín ngày hôm nay mình đã trót thách đối phương như vậy, rồi ro có thua một đòn hay nửa thế, thì tất nhiên phải để cho Tiểu Hồng theo hắn về kinh, mới trọn lời giao kết... mà Tiểu Hồng theo Chu Cang về Thiên Hồng Biệt Điện thì có khác chi chim kia vào lồng, cá kia vào chậu hậu hoạn thật vô cùng.

Nghĩ đến đây, không biết từ đâu đưa đến cho chàng một nguồn tiềm lực mạnh vô biên, chàng nạt lên một tiếng, đoạn thay đổi ngay chiến thuật.

Đang đấu chiến bằng chương lực dịu mềm, đột nhiên những thế công của chàng hoàn toàn đột biến hễ mỗi khi phát chương đến nửa chừng, thì bỗng đổi chương thành chỉ điểm vào những yếu huyệt của đối phương.

Châu Thiên Thọ gật gù mỉm cười, vì ông ta biết con mình đang thi triển một môn võ nghệ gia truyền gọi là Chương Hư Chỉ Thực.

Vô nghệ của dòng họ Châu chuyên về điểm huyệt, một khi dòng

đến chỉ công thì môn điểm huyết được phát huy hết mức, nên mười ngón tay của Châu Hoài Ngọc lúc bấy giờ như mười ngọn dùi sắt cứ xía xối vào những yếu huyết trên hai con đường Thủ Thái Âm Phế Kinh và Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, làm cho Chu Cang bắt đầu nóng thề.

Thì ra sau khi tranh đấu với nhau năm mươi hiệp, Châu Hoài Ngọc thấy dần trên của Chu Cang thật là mạnh bạo, khí thế lừng lầy đều do nơi 2 cánh tay của hắn, nay muốn làm chút nhuệ khí của người này, thì trước tiên phải tìm cách khống chế 2 cánh tay của người này trước đã.

Thủ Thái Âm Phế Kinh gồm những huyết Thiếu Thương, Nhũ Tê, Liệt Khuyết trên bàn tay, cườm tay cho đến những huyết Hiệp Bách, Thiên Phủ, Vân Môn trên vai...

Bất cứ 1 trong những huyết đạo trên đây mà bị điểm nhầm, thì những đường quyền thâm hâu của Chu Cang tức khắc mất đi hiệu lực.

Chu Cang Thái Tử thỉnh linh gặp phải những đường điểm huyết kỳ với mình, bất giác chùn tay lại vì bận phải gỡ mấy đóa nguy cấp.

Nhưng chỉ vài ba thế biến trôi qua, thì Chu Cang lập tức lấy lại quân binh, vì rằng Chu Cang đây cũng chính là người sành về môn điểm huyết, nên vừa qua được vài ba đường đi nước bước của đối phương tức thì khống chế được ngay tình trạng.

Châu Thiên Thọ đứng ngoài trông thấy gân guốc của Chu Cang từ thế Giáng Long đổi sang Phục Hổ, rồi lại từ Phục Hổ đổi sang Giáng Long liên liên không ngắt, hễ tay này đi trước, thì tay kia nối tiếp theo, sau cứ giải phá cho nhau một cách liên hoàn làm cho những thế công của Châu Hoài Ngọc tạm thời bị phong bế.

Châu Thiên Thọ bỗng cau mày, nói :

— Điện Hạ đang bận tâm chiến đấu..., sao chúng bay không đóng cửa..

Hai chữ «chúng bay» của Châu thiên Thọ dường như chỉ những người trẻ tuổi là Mai vô Ảnh và Dương tiểu Hồng, như lọt vào tai của Châu Hoài Ngọc thì làm cho tinh thần của chàng vùng tỉnh táo.

Thì ra Hoài Ngọc đang bận đấu chiến, nhưng con mắt thì chừng người chàng thăm thương trộm nhỏ là Dương Tiểu Hồng, để dò xem thái độ của nàng ra sao còn lộ tại thì lóng nghe cha mình, xem ông ta có nhắc nhở gì hay chẳng.

Nay nghe ông ta nói một câu lộ bịch, nhưng trong câu nói này có mấy tiếng «đóng cửa» gọi ngay cho chàng nhớ đến một đường võ trong

bản môn tuyệt kỹ là Bế Môn Luyện Bút, chàng nghĩ rằng cha mình đang ở bên ngoài tất nhiên, tinh thần sang suốt hơn nhiều hẳn là ông có ý nhắc mình nên dùng đường võ đó.

Thế là hai bàn chân của Châu Hoài Ngọc liền tiếp tung ra hai cước phi thường mạnh bạo, đá rền Chu Cang ra sau hai bước, đoạn bắt đầu trở ngay đường võ Bế Môn Luyện Bút.

HAI CÂU THƠ TRONG QUẢNG QUẦN PHƯƠNG PHỔ

Bốn chữ «Bế Môn Luyện Bút» có nghĩa là đóng cửa lại để tập viết chữ. Vì bởi tập viết chữ nên mỗi một đường bút của Châu Hoài Ngọc thật là chậm chạp nhưng lại vững vàng nắn nót, chiến cuộc từ lúc đó lại chuyển sang một giai đoạn mới, giai đoạn này tốc độ tuy chậm, nhưng nguy hiểm vô cùng, vì bởi mỗi lần hai tay đối thủ trao đổi với nhau toàn dùng những đòn cần thận và hiểm ác, chỉ một chút sơ ý là táng mạng như chơi.

Dương Tiểu Hồng ngắm nhìn những đường quyền ngọn cước của 2 người không chớp mắt, vì tốc độ quá chậm, nên nàng phân biệt thật rõ ràng.

Nàng thấy Châu Hoài Ngọc thoát khỏi đầu viết ra 1 chữ «thập», rồi lại viết chồng lên 1 chữ «nhơn».

Hợp 2 chữ này lại, thành ra 1 chữ «chỉ», rồi tiếp theo đó chàng viết ra những chữ «thương» chữ «lưu».

Châu Hoài Ngọc viết đến đâu, thì Tiểu Hồng liền nhắm đọc đến đó Mai Vô Ảnh lúc nào cũng chú tâm đến, nhất là cử động của Tiểu Hồng nên nghe nàng đọc nhỏ nhỏ :

— Chỉ thương lưu anh tử...
Thiên hồng vạn tử hương...

Nàng gật gù càng nghĩ càng thấm thía hai câu thơ trong tập «Quảng Quần Phương Phổ» còn đang nghiền ngẫm dư vị của 5 chữ «Thiên Hồng vạn tử hương» thì ngón tay của Châu Hoài Ngọc đã viết ra thêm 3 chữ nữa, nhưng Mai Vô Ảnh lấy làm lạ không biết làm sao Tiểu Hồng lại không đọc tiếp.

Liếc mắt nhìn xem, trông thấy nàng ta hai má đỏ bừng vì e thẹn.

Mai Vô Ảnh thấy vậy biết ngay kỳ trung tất có nguyên nhân, vội vàng nhìn nét bút của Hoài Ngọc, thì bắt gặp ngay chàng viết hai chữ «Tiểu Hồng»...

Thì ra bao này Hoài Ngọc vừa viết xong hai câu thơ cổ liền hạ bút viết tiếp rằng :

« Thiên Hồng Biệt Điện trung...

Hữu giai nhân Tiểu Hồng»...

Tiểu Hồng Quận Chúa đọc đến hai chữ « giai nhân » biết ngay Hoài Ngọc có dụng ý trêu mình nên đỏ mặt.

Thật ra Hoài Ngọc không những chỉ có ý trêu Tiểu Hồng, mà còn có ý muốn chọc giận Chu Cang.

Bởi lẽ chàng đã biết Chu Cang thuộc người có tánh tình nóng nảy, lại là người đang si mê Tiểu Hồng như điên đảo, nên chàng làm ngay câu thơ để nổi lên với hai câu trong Quảng Quân Phương Phò.

Hai câu sau này, Tiểu Hồng đọc qua thì hổ thẹn. Châu Thiên Thọ đọc qua thì khen thầm con mình có thi hứng trong khi làm trận Mai Vô Ảnh đọc qua thì ghen hờn, Chu Cang vừa đọc xong thì nộ khí xung thiên quát lên một tiếng.

Tiếng quát của một người chuyên luyện về môn ngành công nghệ qua thật là đáng sợ, bốn mươi mấy người ăn núp ở bên ngoài đang chú tâm nghe ngóng chợt bị tiếng quát kinh thiên động địa này làm cho giật mình sững sốt.

Họ đều là những người theo Chu Cang lâu ngày vừa nghe là biết ngay chủ nhân của mình sắp sửa vũ lòng thần oai.

Quả thật sau tiếng quát rợn người ấy, bao nhiêu công lực của đương kim Thái Tử đồng toát ra một lúc.

Những người đứng gần đây nhìn xem chiến cuộc thấy đều nghe thấy có 1 luồng nội lực tiết ra làm cho da mặt của mọi người đau như cắt.

Ngài Châu Thiên Thọ vẫn còn đứng yên vào chỗ cũ, vận nội lực ra chống cự, còn kỹ dư thấy đều thối lui 5, 7 bước, trên môi của Nam Cung Nhận thoáng hiện lên 1 nét cười nham hiểm.

Ông ta biết rằng, mỗi khi Thái tử trở ngón nghề này ra thì đối phương thật là khó nổi sống thoát.

Ánh sáng trong đại điện bây giờ bỗng nhiên tối sầm ngay lại, thì ra ngọn lửa đang bị luồng nội lực của Chu Cang đàn áp nên gần như sắp tắt.

Phần Châu Hoài Ngọc này giờ giao chiến với đối phương, thấy Chu Cang dùng toàn những thế quyền đồng mãnh, nhưng bây giờ đột nhiên biến quyền thành chưởng, rồi trong những thế chưởng lại thỉnh thoảng chen vào

những lối điểm huyết hăng chỉ công, những lối biến trá thiên hình vạn trạng càng ngày càng thêm phức tạp.

Dù vậy, chỉ công và những lối biến trá khác chỉ là những đòn phụ thuộc, chuyên nhiệm vụ mở lối khai đường và yểm trợ cho những luồng chưởng phong cực kỳ mạnh bạo.

Châu Thiên Thọ càng xem càng kinh, vì ông ta cứ nghe những luồng nội lực kinh thiên toát ra, biết ngay đây là một loại võ công ghê gớm.

Quả nhiên những nguồn sức mạnh không biết từ đâu đem tới, càng lúc càng tăng gia, làm cho Hoài Ngọc cơ hồ như nghẹt thở.

Chàng nghĩ thầm, nếu ta có lỡ thua tên này một đòn, thì Tiểu Hồng sẽ cùng ta chia tay xa cách, không biết ngày nào mới gặp mặt... rồi đến chừng ta gặp lại Hồng Phong biết ăn nói làm sao cho ổn, và Hồng Phong sẽ chế cười mình biết bao.

Nghĩ đến Hồng Phong chàng lại lấy làm tiếc rã, nghĩ rằng nếu có người trảng si họ Hồng tại đây, dùng Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm đối địch với người này thì thú biết bao nhiêu, ngành công đối xới người ngành công, chắc gì Chu Cang thắng nổi.

Vừa nghĩ đến đây, trong trí của chàng vùng loé lên một tia sáng...

Vì theo chân Hồng Phong lâu ngày, nên Hoài Ngọc cũng học lóm được vài ba thế trảm của Hồng Phong, đang cơn nguy cấp như vậy Hoài Ngọc nghĩ :

« Bây giờ ta chỉ dùng toàn là nhuyễn công vậy bây giờ thừa lúc đối phương đang hứng chí, ta bắt thần tung ra một đòn ngành công thủ xem kết quả thế nào... »

Nghĩ tới đây, trước mắt chàng vùng hiện ra đòn Quát Quan Trảm Tướng phi thường ác liệt của Hồng Phong, đây là một thế trảm mà chàng thích nhất nên đã học lên từ lâu, bây giờ tức thì mang ra ứng dụng.

THỦ HẠ CỦA CHU CANG CƯỜNG TỪ ĐOẠT LÝ

Đang viết tới hai chữ « yếu điệu » với một nét bút vô cùng yếu điệu, Châu Hoài Ngọc bất tỉnh lịnh quất lên một tiếng, bàn tay của chàng đang trong thế bút, tức thì chuyển sang thế đao, bắt chước Hồng Phong chém ra một đòn Quát Quan Trảm Tướng...

Đây là bản môn tuyệt kỹ của Hồng Phong phải luyện tập không

biết bao nhiêu ngày mới thành, Châu Hoài Ngọc chỉ nhìn lên học lớn, thì làm sao lợt hết tinh thần cho nổi.

Vì thế mà trên nguyên tắc, Châu Hoài Ngọc đã trảm ra I đường đúng là Quà Quan Trảm Tướng, như lại kém phần tinh vi huyền diệu, tuy thế nhưng cũng đủ làm cho Chu Cang giật mình kinh hãi, vì thấy bàn tay của Hoài Ngọc lướt qua khỏi vòng phòng ngự của mình thần tốc...

Rợn tóc gáy. Chu Cang lập tức rùn mình xuống 1 cái Bàn Toạ Tấn, bờ đố mà thân hình của hắn tức thì hạ thấp được chừng năm tấc.

Nhờ khoảng cách 5 tấc đó mà đường Quà Quan Trảm Tướng của Châu Hoài Ngọc lướt ngang qua chót mào của Chu Cang cắt đứt cái chớp chừng độ 5 phần bề dài.

Nhưng lúc bấy giờ thân hình của Chu Cang lại đang ở trong cái thế Bàn Toạ Tấn, mà Trung Bàn của Châu Hoài Ngọc thì đang hờ hênh bỏ ngổ. Vì thế Chu Cang lạnh như chớp diêm vào ra 1 ngón, nhắm vào huyết Ngọc Đường của chàng.

Châu Hoài Ngọc táng đờm kinh tâm tức thì hấn lùi một bước, lời của chàng vẫn không tài nào tránh thoát khỏi ngón tay quái ác của Chu Cang.

Có một tiếng «oac» vang lên, vật áo trước của Châu Hoài Ngọc đã bị đòn diêm huyết này làm cho rách một đường dài từ trên tới dưới, chiều dài hơn bảy tấc.

Tiếng «oac» này vừa chấm dứt, thì chung quanh chiến trường bỗng nhiên có mấy chục tiếng khen nổi lên vang làm cho ai nấy đều giật mình đánh thoắt...

Tiểu Hồng rào mắt nhìn quanh, thấy chung quanh đó bây giờ đã xuất hiện bốn chục người, người nào người nấy thấy đều oai phùng lắm lắm, sát khí đằng đằng, nhao nhao lên nói :

— Điện hạ đã thắng... Điện hạ đã thắng... xin cung nghinh Quận Chúa trở về Biện Điện Thiên Hồng...

Thì ra những người này chính là bọn mười mấy tên tùy tùng của Chu Cang, này giờ nghe tiếng hét của chủ tướng mình trong lòng ngửa ngáy chịu không nổi, phải thâm nhập vào đại điện để xem cho tường.

May sao thấy Chu Cang diêm rách vật áo của Châu Hoài Ngọc, đúng lúc Hoài Ngọc vừa trảm rớt chót mào của Chu Cang, nhưng việc rớt chót mào là việc nhỏ, phải có mặt tinh tường lắm mới trông thấy, còn việc Hoài Ngọc rách áo thì quá lộ liễu, nên họ thừa cơ ấy là ó lên,

cố để khỏa lấp việc nhỏ mà phô bày việc lớn, giành phần thắng về cho chủ nhà mình.

Lúc bấy giờ hai tay đối thủ thấy đều rút lui cố thủ, cả hai đồng sững sờ ngơ ngác.

Hoài Ngọc thì không ngờ một đòn học lớn của mình lại thành công, còn Chu Cang thì cũng không ngờ một đòn liều mạng của mình lại trúng đích, bằng không thì chắc mình đã thua một cách đau đớn...

Hoài Ngọc còn đang bàng hoàng thì bỗng giật mình vì những tiếng la lối của bốn mươi mấy người thỉnh lính đang xuất hiện.

Vừa trông thấy nhân số của bọn này quí đông, bất giác lòng lấy làm e ngại. Cứ theo nhân số đó, thì đoàn người chàng phải một người chống lại mười người.

Chưa rõ vô công của bọn tùy tùng này ra sao chứ riêng về Chu Cang Thái Tử, thì phi cha mình là Châu Thiên Thọ, không ai có thể hạ nổi.

Nếu nhược bằng bọn họ chẳng kẻ phải trái ùa vào hỗn chiến thì bên mình cũng phải bó tay.

Chợt trông thấy Châu Thiên Thọ sắc mặt hăm hăm bước vào vòng chiến, ông ta bước đến dưới chân của Hoài Ngọc cúi xuống lượm chót mào của Chu Cang bị Hoài Ngọc chém rơi trên mặt đất, đoạn ngẩng đầu lên, nói với chúng tùy tùng của Chu Cang rằng :

— Chúng bây thật là có mặt không trông, nên mới nhìn chẳng thấy đầu lâu của Điện Hạ chúng bây...

Lời nói của Châu Thiên Thọ chưa dứt, thì từ trong đám tùy tùng có 1 người bước xéo ra nói :

— Điện hạ của ta diêm rách đối phương 1 vật áo, đối phương lại trảm đứt lại 1 chớp mào, nhưng chớp mào thì nhỏ, vật áo thì đứt nhiều lại nữa vật áo rách trước, chớp mào đứt sau... như thế rõ ràng là Điện hạ của chúng ta thắng hẳn đi rồi còn giả mồm mép làm chi nữa.

Thì ra người nói chuyện đây là 1 tên có nhiều miệng lưỡi nhất trong đám thủ hạ của Chu Cang, hẳn thừa lúc bên mình đông người, nên bước ra «cường từ đoạt lý» mà giành phần phải cho Chu Cang.

Thật ra hai việc này việc nào trước việc nào sau sẽ xích với nhau thật như một tờ giấy mỏng, khó mà phân biệt.

Dương Tiểu Hồng tái xanh sắc mặt, trong trí của nàng đang quay cuồng nhiều ý nghĩ, nàng không biết phải chọn biện pháp nào cho thỏa đáng ngổ ngáo thoát thân nhưng chẳng bị người trong lòng vô chặc cười là mình không giữ chữ «Tín».

Câu nói của tên này vừa dứt thì bọn mười mấy người kia đồng nhao nhao lên hưởng ứng, một người nói một câu, đầu cho bên phe Châu Hoài Ngọc muốn phân biệt cũng không làm sao nói được nên lờ.

Ỗ ĐỒNG HIẾP YẾU CHẴNG PHẢI BẦN SẮC CỦA NGƯỜI LUYỆN VÕ

Một người còn đang kẹt trong cái thế lưỡng nan sẵn thối, bỗng thỉnh linh từ bên ngoài cổng chính có một chuỗi cười sang sảng vang lên...

Tiếng cười vừa trời dậy thì ai nấy đồng ngoảnh đầu trông ra, thấy giữa hai cánh cửa mục nát của ngôi cổ miếu giờ đây xuất hiện một người...

Đó là một nàng con gái áo quần lam lũ, mặt mày xấu xí khó coi, đôi mắt thì lộ ra mà lỗ mũi thì nghếch lên trời, nhưng trong tay lại cầm 1 thanh gậy ngọc, đích thị là Cái Bang Bang Chủ Sứ Hồng Thạch.

Chuỗi cười của người con gái xấu xí này vừa dứt thì nàng cất tiếng nói:

— Ỗ đồng hiếp người cò thế, đâu phải là bản sắc của người luyện võ, thật không ngờ người trong Biệt Điện Thiên Hồng lại hèn nhát như thế này?

Câu nói của Sứ Hồng Thạch đem đến cho Tiểu Hồng. Hoài Ngọc một tia hy vọng, nhưng lại làm cho Chu Cang Thái Tử xúc động bởi hồi.

Nhưng hắn cố dằn cơn giận, chấp tay xá chào Sứ Hồng Thạch, đoạn nói:

— Bang Chủ bất thân giảng làm, kẻ hèn này nghênh đón chậm trễ thật là đắc tội... nhưng Bang Chủ có biết đầu đuôi câu chuyện này chưa mà vội buông lời trách móc?

Châu Thiên Thọ thầm khen Chu Cang quả thật có tài miệng lưỡi trong một câu nói của hắn, phần đầu thì mềm mỏng, mà phần sau thì cứng rắn, có ý hỏi gắt đối phương.

Chợt nghe Sứ Hồng Thạch trả lời:

— Đầu đuôi câu chuyện thì quả thật tôi chẳng nghe thấy, nhưng chỉ thấy đứt ở chớp mắt và rách vạt áo, việc này xảy ra trong 1 lúc, vậy làm sao có thể phân thắng bại được?

Thì ra trong những tên tùy của Chu Cang Thái Tử vì nghe tiếng quát của Chu Cang nên lần lần siết chặt vòng vây rồi lướt

nổi gót nhau nhảy vào đại điện, như thế vô tình bỏ ngỏ bên ngoài không ai canh chừng.

Họ biết đầu giữa nơi thâm sơn cùng cốc này lại bỗng nhiên có cao nhân xuất hiện, mà quái ác thay, bậc cao nhân này lại là Bang chủ của một Bang hội to lớn nhất Trung Hoa.

Liếc nhìn sau lưng Sứ hồng Thạch thấy chẳng có ai theo hộ vệ, trong lòng của Nam Cung Nhận hơi yên, nghĩ rằng Ban chủ của Cái Bang vì sao ngày hôm nay lạc bước đến chỗ này.

Nhưng kịp nghĩ đến, Sứ hồng Thạch ngày thường rất có tình cảm đối với Chu Cang thì trong lòng của ông ta tức khắc không còn lo âu nữa.

Vì ông ta nghĩ rằng, nếu Sứ Bang Chủ nom theo đoàn người của Thái Tử với dạ riêng tư, thì tất không mang theo người hộ vệ, như thế thì có lo chi người này dùng sức mạnh mà khống chế bọn mình.

Nghĩ đoạn ứng tiếng nói rằng:

— Thưa Sứ Bang Chủ, đây chỉ là việc riêng của Điện hạ với Dương Quận Chúa mà thôi xin Bang Chủ bỏ qua cho... nếu Bang Chủ có rảnh rang thì xin nhơn dịp này đến Biệt Điện Thiên Hồng dạo chơi 1 chuyến... Khi xưa Biệt Điện mất 3 viên ngọc quý 1 cách vô có, hãy chưa tìm ra tung tích. Bang chủ bản linh thông thần, nào có thể giúp sức thì tiếp chúng tôi tay.

Nam Cung Nhận có ý ghép tên của Chu Cang và Tiểu Hồng vào 1 chỗ để khêu lòng ghen tức của nàng. Tiềm dịp nhắc lại việc Biệt Điện bị đốt và mất ngọc năm xưa để cho Sứ Hồng Thạch biết thế mà lui đi.

Nào hay Sứ Hồng Thạch danh thép trả lời:

— Đấy là người luyện võ, thì thấy việc bất bình phải ra tay can thiệp đầu phải nát thân mình cũng chẳng từ nan, vả lại Cái Bang kẻ từ sáng lập Bang Hội đến bây giờ vốn lấy điều hiệp nghĩa làm đầu cơ sao Nam Cung Tiểu bối lại khuyên tôi phải bỏ qua...

Chu Cang nghe thấy đôi bên tranh luận chừng nào thì bên mình càng thêm đuối lý, hắn cũng nghĩ như Nam Cung Nhận rằng nếu Sứ Hồng Thạch vì lòng riêng tư mà nom theo mình, thì không bao giờ mang theo thủ hạ.

Giờ đây những người tùy tùng theo mình đều là những tên được chọn lọc trong hàng cao thủ, tình thế này chỉ còn có cách dùng thế đóng lẩn át hèn bọn này, bắt quách Tiểu Hồng về Biệt Điện rồi sẽ hay.

Nghĩ đoạn nói rằng:

— Thưa Sứ Bang Chủ... Dương giáo chủ hiện nay quả thật đang gặp 1 vấn đề nan giải, cần sự có mặt của Quận Chúa trong Biệt Điện

Thiên Hồng, nên chúng tôi phải đợi sao đặng nguyệt đến đây mà mời Quận Chúa trở về, xin bang chủ chờ nên câu nệ điều tiểu tiết mà lỡ việc của Dương Giáo Chủ.

Nói đoạn quay sang thét tả hữu !

— Bấy lâu, mau mang ngựa vào đây cho Quận Chúa...

Bảo người mang ngựa vào tận đại điện thì thật là một điều quá đáng, nhưng ai nghe qua cũng biết đó là một câu nói lộ vẻ cương quyết trong thâm tâm mình cho đối phương được biết, ngộ hầu tự động rút lui.

Lời nói của Chu Cang vừa dứt, thì hai tên thủ hạ đã dạp rên, đoạn quay mình bước trở ra bên ngoài.

Lúc bấy giờ Sử Hồng Thạch đang đứng ngay giữa cửa, nâng vôi vàng mỉm cười nhường bước, làm cho Châu Hoai Ngọc trong lòng đang lo cho rằng Cái Bang chủ khiếm nại của Chu Cang nên đã nhượng bộ.

Nào hay đâu hai tên đệ tử bước ra trong nháy mắt rồi lại bước vào, thần sắc hết sức khẩn trương. Hai tên này phụ nhi với Nam Cung Nhạn vài lời, làm cho người này biến sắc.

LƯỞNG LONG TRANH CHÂU

Thì ra những tên tùy tùng của Chu Cang bước ra ngoài tức khắc phát giác ra những cơn tuấn mã của họ thấy đều nằm dơ ra trên mặt đất, mồm sùi bọt mép, không rên la được một tiếng nào.

Trong bọn có một tên mã sư thoảng trông thấy tình hình tức thì biết ngay bảy ngựa của mình vừa bị điểm huyết nên trông qua dường như bị ngộ gió, đó là một thủ pháp tài tình trừ phi một người am tường về ngựa không tài nào điểm nổi.

Nam Cung Nhạn nghe qua trong lòng đâm ra một mối lo âu, ông ta nghĩ nếu như vậy thì sau lưng của Sử Hồng Thạch chắc chắn còn không biết bao nhiêu tay cao thủ đi kèm.

Chu Cang vừa định mở lời hỏi rõ cho biết nguyên nhân thì bên ngoài đã hay vào vào bốn người ẩn mặc theo cái bang. Chu Cang tức thì quan sát sau lưng họ thấy trong bốn người này cả bảy đều mang chiếc bị ẩn mảy.

Bốn người này bao vây chung quanh Sử Hồng Thạch. dường như có ý bảo vệ cho nàng : người nói :

— Thì giờ eo hẹp, xin Bang chủ lên đường cho kịp thời.

Sử Hồng Thạch chép miệng nói :

— Phải... nhưng mà chuyến đi này cần có Châu lão tiền bối, Dương cô nương cùng chờ vị thiếu niên tiểu hiệp cùng đi cho vui... Nào chúng ta hãy lên đường...

Nàng nói dứt lời, bước thẳng tới thò tay ra định nắm lấy tay của Dương Tiểu Hồng, nào hay đâu Chu Cang tức thì lướt tới, nói :

— Khoan đã...

Hai tiếng nói này bay ra chưa trọn, thì ống tay áo phía hữu của hắn đã tung ra, uất một luồng nội lực phi thường mạnh mẽ về phía Sử Hồng Thạch.

Nếu là một tay non, gặp phải luồng sức mạnh này, chắc chắn té ngã ra, bồng không thì cũng phải trôi ra phía sau những ba bốn bước.

Đang này Sử Hồng Thạch là nhất bang chỉ chủ, mấy năm nay kinh nghiệm lại tăng quá nhiều, trước khi thò tay ra nắm lấy Tiểu Hồng, nàng đã biết sẽ có một điều phi thường xảy ra trong nháy mắt, vì thế nên mắt nàng xem bốn phương, tai nàng nghe tám hướng.

Thấy Chu Cang vừa đẩy động thân hình, nàng liền xuống ngay một cái Thiên Cầm Tảo, nhờ vậy mà thân hình của nàng không hề lay chuyển, nhưng những người có mặt tại đây thấy đều thấy những chéo áo của nàng bay lật phất về phía sau, do đó cũng biết luồng nội lực của Chu Cang thật là đáng sợ.

Quả thật là đáng sợ vì ra Dương Tiểu Hồng đứng cách đó trên năm bước mà phải trôi ra phía sau hai bước mới ghim chân đứng lại được.

Chu Cang Thái Tử có ý muốn dẫn mặt Sử Hồng Thạch nên xuất kỳ bất ý tung ra hết nội lực của mình, nhưng thấy nàng chẳng hề hấn gì, bất giác trong lòng nổi nóng, nói gay gắt :

Khuyến Sử Bang Chủ chờ nên can thiệp vào việc riêng của tôi...

Sử Hồng Thạch vừa cười vừa trả lời :

— Nhưng vì có chút việc riêng, xin điện hạ hãy hy sinh việc riêng vậy.

Chu Cang biết nàng con gái xán xi họ Sử này ghen tức nên dùng hết cách khuấy phá mình, bất giác hơi giận lòng lên, chàng trợn mắt hỏi :

— Mi nhất định can thiệp ?

Sử Hồng Thạch trả lời :

— Xin Điện hạ nghĩ kỹ cho, quả thật chúng tôi đang có một việc lớn, phải có sự hiệp mật của Dương cô nương...

Chu Cang trông thấy ý định của Sử Hồng Thạch đã quyết mà so sánh lực lượng đôi bên thì phe mình vẫn thắng thế nên hắn nói một cách bực dọc :

— Vậy thì tôi xin đắc tội với Sử Bang Chủ đó...

Vừa nói chàng vừa thò tay tả ra vớ lấy cánh tay của Tiểu Hồng.

Cái vớ của Chu Cang thật là thần tốc, đến người tài cao như Sử Hồng Thạch cũng phải giật mình.

Dương Tiểu Hồng bị Chu Cang dùng thái độ sỗ sàng trước mặt nhiều người trong lòng hổ thẹn, nhanh như chớp nâng rút cánh tay bị chụp trở về, cùng trong 1 lúc vung bàn tay trái ra vỗ mạnh vào mặt của Chu Cang 1 chưởng.

Chu Cang xuất chiêu tuy nhanh, nhưng ngón tay của hắn chỉ lướt nhẹ qua làn da của Tiểu Hồng mà thôi, và chưởng lực của người Tiểu Hồng tức thì tràn tới.

Hắn mỉm cười, xem thế chưởng của Tiểu Hồng như trò con, nhẹ nhàng khoát bàn tay ra chọi...

Nhưng chính vào lúc đó, thì bên tai của hắn vang lên 1 tiếng nói oai nghiêm của Sử Hồng Thạch :

— Dương cô nương lui ra... để tôi trị thắng này một mẻ...

Tiểu Hồng vừa nghe câu nói này lọt vào tai thì 1 luồng sức mạnh tức thì tràn tới, đẩy nàng trôi ra phía sau ba bước, nàng giật mình thảng thốt không ngờ sức mạnh của Sử Hồng Thạch lại cao hơn Chu Cang một bậc.

— Chưa kịp ghim chân đứng vững, thì trước mặt vang lên một tiếng « bùng » kinh rợn, hai luồng chưởng lực của hai tay cao thủ thượng thừa chính thức va chạm vào nhau...

Bốn tên đệ tử Cái Bang trông thấy Sử Hồng Thạch phen này toàn dùng những thế chưởng lạ lùng, chứ không phải bản môn tuyệt kỹ là Giảng Long Thập Bát Chương, nên cả thầy đồng kinh dị.

Về phần Dương Tiểu Hồng thì thoáng trông qua vài đòn, bất giác trong dạ bàng hoàng, vì rằng mỗi một thế võ nào của Chu Cang tung ra thấy đều là tinh hoa tuyệt học của cha mình.

Nàng thật không ngờ phụ thân của mình lại truyền hết những bí quyết võ công của người cho tên Thái Tử này.

Trong một cái chớp mắt thì hai người đã trao đổi với nhau hơn mười thế võ, chúng tùy tùng của Chu Cang cũng với đoàn người của Tiểu Hồng, bốn vị Cái Bang đệ tử không ai bảo ai, cùng nhau nép mình

vào vách tường, vì bởi từ trong chỗ hai người đấu chiến, những luồng luồng phong mạnh mẽ tỏa ra, làm cho ai nấy cơ hồ nghẹt thở.

THỪA LÚC TỐI TÂM HÁT BÀI TÁU MÃ

Trong khi đó thì đồng lửa của Mai Vô Ảnh đốt ban nãy lần lần lú mờ, vì cái khói cháy mất đã nhiều và cũng vì sức mạnh tỏa ra làm cho ngọn lửa bị một luồng sức mạnh đã nén xuống.

Sử Hồng Thạch vốn là một người tính tình nóng nảy, ít khi giao chiến với ai, mà hễ mỗi khi xuất thủ là dùng ngay trọng thủ pháp, chỉ trong vòng năm ba thế võ thì đủ làm cho đối phương khúng khiếp, nhưng không biết tại làm sao ngày hôm nay lại chẳng dùng bản môn tuyệt kỹ, hạ Châu Cang cho gấp.

Nguyên nhân này chắc có lẽ chỉ có một mình nàng và Chu Cang hiểu lấy mà thôi, nguyên nhân chỉ vì Sử Hồng Thạch đối với dương kim Thái Tử có dạ riêng tư, khi xưa mới sẽ lên vào Biệt Điện Thiên Hồng, giờ đây thấy chàng ta quá si tình mà bắt Dương Tiểu Hồng nâng bực tức nên ra tay can thiệp, nhưng lại không nỡ làm mất mặt đối phương, vì vậy ra tay chẳng hết sức, toàn dùng những thế võ thông thường, lần lần dồn ép đối phương.

Vì vậy mà chiến cuộc phát triển chậm chạp chớ không đột biến, nhưng người đứng bên ngoài xem đến hiệp thứ bốn mươi trở lên thì biết chắc rằng Chu Cang sớm muộn gì cũng phải thua trong tay của Sử Hồng Thạch.

Vì vậy mà bốn mươi mấy tên tùy tùng của Chu Cang sắc diện hầm hầm, chỉ chờ 1 tiếng lệnh của Nam Cung Nhạn là xáp đấu chiến.

Nam Cung Nhạn trông lòng nhăm nhăm, thực lực bên đối phương hơn 10 người, mà bên mình có hơn bốn mươi, nếu mà vào hẳn chiến thì vô tình đối phương phải dùng sức 4 người chọi 1, mặc dù bên họ có Sử Hồng Thạch và Châu Thiên Thọ là 2 bậc kỳ tài, nhưng nếu bên ta liên kết thành thế trận, thì chắc chắn sẽ chiếm phần ưu thế.

Thế là ông ta nạt lên một tiếng lớn, bốn mươi mấy tên tùy tùng tức thì quát to lên ầm ầm, tạo thành một luồng âm thanh cực mạnh, nghe qua làm cho ai nấy cũng phải kinh tâm.

Ầm thanh vừa dứt, tức thì chúng tùy tùng xông tới, người nào cũng tay cầm khí tùy thân, liên kết với nhau tung ra những đòn kinh dị.

Tiểu Hồng vừa thoáng nhìn qua vài đòn, bất giác kinh hoàng thất sắc, vì rằng những thế võ kỳ dị của bọn họ, như vô tình như cố ý phối hợp với nhau vô cùng chặt chẽ, tạo thành những đợt sóng triều miên phủ vây Cái Bang Chủ vào giữa.

Bốn tên đệ tử Cái Bang thấy vậy, trong dạ cũng giết mình đánh thót, một người lớn tuổi nhứt tức thì huyết lên một tiếng còi lạnh lạnh.

Tiếng còi vừa dứt thì từ trên những thành cửa sổ chiếc bóng đen, bay vào những cánh bướm chấp chờn...

Châu Thiên Thọ lạnh mắt, thoáng trông thấy đó là những tên ăn may lam lũ, nhưng thân pháp vô cùng điêu luyện, toàn là những tay cao thủ thượng thừa.

Bốn người đệ tử Cái Bang cận thân của Sử Hồng Thạch cứ liên tiếp huých lên những tiếng còi lạnh lạnh, và vòng vây của chúng đệ tử Cái Bang cứ từ từ siết chặt, Tiểu Hồng trông thấy họ vừa nhập bọn là dùng ngay Kiên Bích Trận, một lối đánh tập thể của Cái Bang.

Chỉ trong một cái nháy mắt, đoàn đệ tử Cái Bang mới đến, đã tạo thành bốn bức tường kiên cố, mỗi bức tường có trên hai mươi người từ từ lập thành thế bao vây, vây kín chúng đệ tử Thiên Hồng Biệt Điện vào giữa.

Thì ra phen này Sử Hồng Thạch chẳng phải đi đơn thân như mọi người ước đoán, mà đoàn tùy tùng của nàng có hơn trăm người.

Ngót trăm người ấy dùng thuật khinh công di chuyển, chứ chẳng đi ngựa, nên không gây ra tiếng động, vì vậy bọn họ mai phục ở bên ngoài mà phòng ai hay biết.

Nam Cung Nhạn và Chu Cang Thái tử thình lình thấy tình thế bị lật ngược như vậy, trong dạ hết sức bàng hoàng nhưng lực lượng đôi bên bây giờ hết sức tỏ rõ đòn câu ưu thế đã ngã về bên Sử Hồng Thạch.

Chúng đệ tử Thiên Hồng biệt điện đang tấn công dữ dội, bỗng thình lình trông thấy ba bên bốn bề bóng người trùng trùng điệp điệp tràn tới như những đợt sóng thủy triều, ngọn sóng này chưa xuống thì ngọn sóng khác đã phủ lên, những tay đối thủ lại dùng toàn những môn binh khí đao to búa lớn, làm cho họ tức thì bị du trong tình thế lưỡng đầu thọ địch.

Vì vậy mà có hơn phân nửa số phải quay đầu trở ra đối địch, tình thế càng lúc càng thêm khó khăn.

Trong lúc đó thì ánh sáng trong đại điện thình lình vụt tắt, vì đồng

lửa bây giờ đã cháy hết củi khô, bóng tối tức thì bao trùm, và mỗi người chỉ nhờ có bóng trăng nhợt nhạt từ những khung cửa sổ xuyên vào mà phân biệt những động tác của đối phương.

Chiến cuộc bây giờ đột nhiên bước sang một giai đoạn mới vì động tác của chúng cao thủ đều dùng thuật Thỉnh Thỉnh Biệt Hình mà nghe ngóng những lối tấn công của đối phương, chứ ánh sáng nhợt nhạt lúc bấy giờ không đủ sức giúp cho mọi người trông thấy những đường huyền ngon cước nữa.

Trong khoảng bóng tối trập trùng, Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng đồng nghe có vài ba tiếng người trúng đòn vang lên cách ghê rợn. Người trong Cái Bang cũng như người trong Biệt Điện Thiên Hồng lát lát đều có kẻ lãnh lấy trọng thương mà lui ra ngoài vòng chiến.

Trong trí của Mai Vô Ảnh vòng thoát hiện lên một ý nghĩ, nàng tức thì tới phụ nhĩ vào tai của Dương Tiểu Hồng :

— Hay là lúc tối tăm... hát bài tẩu mã...?

Tiểu Hồng trả lời thật nhỏ :

— Mai hãy nói cho Châu huynh nghe.

Mai Vô Ảnh được lệnh của Tiểu Hồng trong lòng khoan khoái bước sang phía Hoài Ngọc, thân mật phụ nhĩ với chàng :

— Giờ đây ánh sáng mờ mờ... hay là... hay là chúng ta thừa lui trước...?

MỜI ĐẾN QUẦN SƠN MỘT CHUYẾN

Châu Hoài Ngọc giật mình thăm nghĩ :

« Đây quả thật là một cơ hội tốt, nhưng mà Sử Hồng Thạch giữa đường thấy chuyện bất bình mới ra tay can thiệp, bây giờ hãy còn kẹt trong trận chẳng lẽ mình lại bỏ đi như thế hóa ra mình là người bất nghĩa, và lại cha mình chắc không khi nào đồng ý... »

Còn đang suy nghĩ, thì Cái Bang Bang chủ bỗng thình lình hét lên một tiếng long trời, làm cho mái ngói chấn động vang lên những tiếng rào rào không ngớt.

Chúng đệ tử Cái Bang nghe tiếng hét này, đồng biết rằng Bang chủ của mình sắp vũ lòng thần oai.

Quả nhiên sau tiếng hét, Sử Hồng Thạch tức thì triệu khai bản môn tuyệt kỹ là Giáng Long Thập bát Chương.

Đòn thứ nhất của nàng tung ra là Kháng Long Hữu Hối, đây là

một thế võ hùng hồn nhất, uy lực cao thâm nhất, nhưng vì truyền thụ lâu đời, trải qua nhiều phen thăng trầm biến chuyển, nên bây giờ biến hóa phức tạp hơn khi xưa quá nhiều, chỉ một đòn tung ra mà nghe có nhiều tiếng bùng bùng kinh khiếp nổi tiếng nhau vang lên...

Rõ ra thì có rất nhiều người trúnng đòn ngã ngựa...

Phối hợp với thế công vô cùng mạnh bạo của Sở Hồng Thạch, chúng đệ tử Cái Bang đồng hò reo vang dậy, Kiên bích Trận hoàn toàn phát huy hết tâm uy lực của nó, làm cho thế trận của Biệt điện Thiên hồng tạo ra như mây bay trước gió...

Trong lúc đó, thì ngoài trời bỗng nhiên tối sầm ngay xuống, gió bắt đầu thổi lại rồi... thì ra bầu trời lúc bấy giờ mây đen vẫn về sắp sửa mưa to.

Vì vậy mà bây giờ trong ngôi cổ miếu, bỗng nhiên tối đen như mực, Tiểu Hồng bỗng thành linh nghe thấy có một bàn tay nắm chặt cổ tay của mình.

Nàng giật mình đánh thót, không biết đây là bùa hay thủ, vừa định trở ra một đòn để gỡ nguy, bỗng bên tai nàng có tiếng của Sở Hồng Thạch vang lên :

— Dương cô nương hãy theo chúng tôi.

Dứt lời Sở Hồng Thạch lời một nàng tiến về phía trước.

Tiểu Hồng biết rằng Sở Hồng Thạch đây là một vị nhất bang chi chủ, lại là một người lòng danh trọng điều hiệp nghĩa, nên mặc dù trong chỗ tối tăm, nàng cũng yên tâm mà theo chàng cất bước...

Trong lúc đó, thì bên tai của Châu Thiên Thọ cũng có một người nói nhỏ nhỏ :

— Sở Bang Chủ mời Châu lão tiên bối đến Quán Sơn một chuyến...

Châu Thiên Thọ giật mình trầm nghĩ :

« Quán Sơn vốn là một vị trí vô cùng hiểm yếu... có tên riêng là Tương Sơn và Động Đình Sơn... nằm trong Hồ Động Đình, thuộc huyện Nhạc Dương, tỉnh Hồ Nam... leo lên Nhạc Dương Lau mà nhìn, thì có thể trông thấy toàn diện Quán Sơn... tương truyền rằng khi xưa có một vị thứ phi của vua Thuấn, tên là Tương Quân du ngoạn đến đây, từ đó mới có tên là Quán Sơn... lại thường nghe trong giới giang hồ truyền thuyết với nhau rằng Quán Sơn vốn là một địa điểm mà cái Bang thường hay dùng để triệu tập những buổi họp trọng đại trong bang hội... ngày hôm nay Bang Chủ mời mình đến đó, chẳng biết có điều chi...

— Xin Châu Tiễn bối theo tôi...

Dứt lời, có một người niu nhẹ ống tay áo của mình. Châu Thiên Thọ cũng đồng có một ý nghĩ như Dương Tiễn. Đồng, ông ta nghĩ rằng Cái Bang là một Bang hội lòng danh hiệp nghĩa, chắc chẳng giả hại cho mình, nên yên tâm cất bước.

Nhưng vừa đi, ông ta vừa hỏi nhỏ nhỏ :

— Ngọc Nhi đâu ?

Chẳng nghe có tiếng Châu Hoài Ngọc trả lời, chỉ có tiếng người nắm ống tay áo của mình nói nhỏ nhỏ :

Châu tiên hiệp cũng đã được lệnh mời của Sở Bang Chủ...

— Quả thật đúng như lời của người này nói, lúc bấy giờ Châu Hoài Ngọc, Mai vô Ảnh cũng đều được một người không rõ mặt đến dùng danh nghĩa của Sở hồng Thạch mà mời đến Quán Sơn có việc cần kíp...

Thế là trong một cái chớp nháy, những người này đồng được đệ tử Cái Bang đưa ra khỏi ngôi miếu.

Vừa ló ra bên ngoài, ai cũng nghe thấy một luồng gió mát rười rượi thổi đến, làm cho tinh thần đột nhiên sáng khoái.

Chỉ thoát đi chừng ba mươi trượng, thì những người thuộc Châu thiên Thọ đồng gặp mặt nhau dưới một gốc cây già...

Kiểm điểm lại, thấy ai nấy đều đủ, nhân số chẳng sót một người, Châu Hoài Ngọc thở phào một hơi nhẹ nhõm, chàng thấy Sở hồng Thạch lúc bấy giờ đang đứng gần thân phụ của mình nói nhỏ nhỏ rằng :

— Giờ này... chư đệ tử Cái Bang cùng chúng anh hùng đang tụ tập tại Quán Sơn để cùng nhau thương lượng một việc, vậy xin Châu lão tiên bối chẳng nề chút công, cùng chúng tôi về đó đàm đạo một phen, còn việc bệnh tình của phu nhân hãy để chúng tôi truy tìm tông tích của Trương Giáo chủ, nhờ người này ra tay thì bệnh sẽ hồi xuân...

Châu Thiên Thọ chụp lấy cơ hội hỏi rằng :

Chẳng hay Trương Giáo Chủ bây giờ thất lạc nơi nào ?

Sở Hồng Thạch trả lời :

— Nghe chúng đệ tử báo cáo rằng hiền phu phụ Giáo chủ hiện đang đuổi theo một người thư sinh trẻ tuổi.

Thì ra những việc biến chuyển sau khi Hồng Phong lên lưng ngựa, chúng đệ tử Cái Bang có người trông thấy, nhưng hiềm gì họ chẳng có con ngựa nào có thể đuổi theo đôn ngựa đang chạy như giông như gió kia, nên chưa biết hậu quả thế nào.

Đây nói về phần Chu Cang Thái Tử đang đấu chiến với Sử Hồng Thạch đột nhiên ánh lửa vụt tắt, bản biết Sử Hồng Thạch là một bản Bù cao kỳ, nào dám khinh địch, nên tập trung hết tinh thần đấu chiến.

Nào hay đấu trao đổi thêm ba đòn nữa, thì hẳn nghe thấy Sử Hồng Thạch tổng ngậy vào giữa mặt mình một chưởng...

Luồng chưởng lực này thật là lạ kỳ, vì lẽ hầu tung chưởng chống trả thì không thấy một sức phản kháng nào, nhưng lạ ở chỗ là cương phong cả dậy, khí thế thật là đáng sợ.

Trong cơn tâm tối, hẳn sợ trùng kế của Sử Hồng Thạch nên đánh phải rút lui 3 bước, dựng một bàn tay lên bảo vệ tiền tâm.

Hắn có biết đâu Sử Hồng Thạch vừa tung ra một đòn Tiềm Long vọt Dạng, thế vô này chính giữa trống rỗng, bao nhiêu sức mạnh thấy đều tản mát ra khắp chung quanh.

Nàng có ý dùng một đòn lạ như thế này, cốt làm cho Chu Cang kinh sợ mà thôi lui.

Quả nhiên ý định của nàng tức thì thành tựu, thừa lúc Chu Cang thôi lui, Sử Hồng Thạch như một chiếc bóng ma trôi lẩn ra ngoài vòng chiến lên mời Châu Thiên Thọ lên đường...

Trong lúc đó nàng chỉ chứa lại một số đệ tử Cái Bang ủa ra hỗn chiến, gây thế náo loạn, đoạn từ từ rút lui ra khỏi ngôi cổ miếu.

Đoàn tùy tùng của Thái Tử Chu Cang càng đấu chừng nào càng cảm thấy đối thủ của mình càng thêm thừa thớt, đến chừng vào cuộc, chợt nghe chúng Cái Bang đệ tử huyết lên một tiếng còi lạnh lạnh đoạn kẻ trước người sau thoát khỏi đại diện, mất dạng trong sương đêm.

Vì bóng tối trập trùng, bọn chúng e cho Thái Tử có dấu chỉ sơ thất, nên chẳng dám đuổi theo truy cản vội vàng tụ họp lại bao quanh hộ vệ cho Thái Tử Chu Cang, đến khi tứ bề đã hoàn toàn vắng lặng, chúng mới mở ra tìm củi khô mà nổi lửa lên, thì thấy chung quanh chẳng còn một bóng đối phương mà bao nhiêu ngựa quí đi chuy. a này, thấy đều thọ thương mà chết nằm la liệt khắp nơi.

Cao đến hai con ngựa mà bọn chúng cố ý dành riêng cho Tiểu Hồng giữu trong bụi rậm cũng không động toàn sinh.

Chu Cang đánh ngấm ngủi truyền cho Nam cung Nhận Lãnh đạo chúng tùy tùng trở lại Thiên hống Biệt Điện, báo cáo cho Dương Tiểu hổ sự tình rồi sẽ quyết định phương kế khác.

Đây nói về vợ chồng Trương vô Kỵ cùng với Hồng Phong và Long Trung Tử tạm ngụ trong một xóm chài nhỏ nhỏ trong bờ sông Hoàng Hà.

Ngày ngày, Long trung Tử cùng với Hồng Phong dần nhau ra bờ đề luyện ngựa, không mấy ngày thì con Tuyết Long bắt đầu thuần tánh và quen ý với Hồng Phong.

Nhờ Long Trung Tử hết lòng truyền thụ nghề cỡi ngựa nên thuật kỵ mã của Hồng Phong bây giờ tiến bộ thật nhiều.

Vào một đêm kia, bốn người đang say giấc điệp bỗng thình lình giật mình choàng tỉnh vì những tiếng người reo, ngựa hí, hòa lẫn trong tiếng trống, tiếng mõ nghe như óc đinh tai,

Bốn người đồng trở dậy ra ngoài xem tình hình, đồng nghe thấy phía hạ lưu sông Hoàng Hà có tiếng nước reo sông reo tạo thành một luồng âm thanh rầm rộ như thiên quân vạn mã.

Được dân chài trong xóm truyền tin, mới hay có một khoảng đê trên hữu ngạn Hồng Hà suốt ngày hôm qua mưa dầm nên đêm hôm nay đê vỡ.

Nước sông Hoàng Hà nước chảy rất xiết, nay đê thình lình vỡ như vậy, lại nhằm mùa nước lũ, nên nước đó gầu dưới sông tràn qua hữu ngạn, tràn ngập không biết bao nhiêu làng mạc, cuốn theo vô số trâu bò gia súc.

Xóm chài của Vô Kỵ đang trú ngụ, nhờ nằm trên thượng lưu, nên tạm thời tránh khỏi cảnh tai ương tuy vậy dân làng họ cũng nhau tràn xuống hạ lưu tiếp cứu, làm âm ỉ cả một góc trời.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, mưa vẫn còn rơi tầm tã, dân chúng từ hạ lưu và thượng lưu lũ lượt kéo tới gần đê nhưng bao nhiêu công phu thấy đều trôi theo dòng nước, vì thế, nước từ trên thượng lưu đổ xuống càng ngày càng mạnh, đê cứ càng vỡ càng rộng thêm ra chứ không tài nào ngăn nổi.

Bốn người trong đoàn của Trương Vô Kỵ cũng dong ngựa tra trộn trong đám nạn nhân nghe ngóng tình hình.

Đến đầu cũng nghe dân chúng than phiền triều đình mấy năm nay chẳng dùm ngó đến đê diên nên ngày hôm nay mới xảy ra cái họa này trời.

Bất lẽ bao nhiêu tài nguyên do triều đình cung cấp, để ru hổ sửa sang hai con đê dọc theo hoàng hà đều bị quân sở tại ăn chặn, nên đê càng ngày càng mỏng, mà chẳng có nhân công tu bổ.

Trương Vô Kỵ nghe, trong lòng lấy làm căm phẫn, nghĩ rằng quân sở tại tham ô như vậy thì mình lẽ nào lại bỏ qua. Chỉ bằng nhơn dịp này hãy đến viếng tư dinh hẳn một phen.

Hồng Phong suốt mấy ngày đêm phải quanh quẩn theo chân con Tuyết Long, trong lòng lấy làm bực dọc nay nghe Vô Kỵ định viếng tư dinh của tham quan, nghĩ rằng thế nào cũng có việc xung đột xảy ra, chắc là thích thú lắm, vì vậy nên chàng reo cười tán thành.

Thế là bốn người đồng hót thăm dân chài, nhằm hưởng tình tỵ đi thẳng.

Bốn con ngựa của đoàn người này thấy đều là tuần mã cho nên chẳng bao lâu thì đã vượt hơn năm dặm đường về hướng Đông Nam.

Dọc đường trông thấy không biết bao nhiêu nạn nhân bỗng bề đặt đầu nhau đi tị nạn, trông thật là đau lòng xót dạ.

Đang đi... chợt thấy từ hướng Đông Nam có một đoàn người ngựa từ từ tiến tới... Từ xa xa đã nghe thấy tiếng nạt đường, đích thị là đoàn người ngựa của nhà quan.

TÂM ĐỊA BẤT LƯƠNG CỦA CHÀNG Kừ SĨ

Hồng Phong hừng chí, thúc ngựa vọt về phía trước, trong lúc đó thì một toán nạn nhân đang dắt díu nhau tiến về phía trước, nghe tiếng nạt vội vã nép mình sang bên một bờ lầy.

Rồi thay trong đám ấy có một lão già đã ngoài lục tuần thân hình ốm yếu, trên lưng lại có đai một đứa cháu chừng bốn tuổi vì chạm chân loạng choạng ở giữa đường.

Một tên quân nạt đường đi trước tức thì vung ngọn roi ra đánh bỏ vào đầu ông lão, thét :

— Đường quan đi, mắt mà à ? Sao không tránh ?

Một tiếng hét khô khan rừng rợn vang lên, ngọn roi đã bỏ đánh vọt từ đầu ông lão sang mặt của thằng bé đai trên lưng, làm cho tức khắc nổi lên 2 nét hằn kinh rợn.

Lão già loạng choạng suýt té, mồm xuýt xoa nhưng chẳng dám kêu la, còn thằng bé thì khóc thét lên trên lưng lão.

Hồng Phong thấy cảnh bất bình, một luồng máu nóng tức thì dâng lên trong lòng, chàng thấy tên quân nạt đường ấy lại vung roi đánh bởi thêm một cái thứ nhì nữa.

Vừa đúng lúc đó thì bốn vó của con Tuyết Long đang phi ngang đó nhanh như chớp, chàng vung ngọn roi trong tay của mình ra ngăn lấy đường tị của tên quân ấy.

Ngọn roi ngựa trong tay của Hồng Phong được truyền nội lực vào

đó, nên tuy trông mềm mại như một giả lụa bạch, nhưng một khi va chạm vào ngọn roi của tên quân, thì tên này rú lên một tiếng hãi hùng, vì cả một cánh tay của nó tức thì tê buốt...

Thế rồi ngọn roi của Hồng Phong như một con rắn bạc phóng thẳng vào óc hầu của tên này, quẩn ngang một đèn thật mạnh.

Đầu ngọn roi vừa ấn vào cổ, Hồng Phong tức thì nạt lên một tiếng nho nhỏ vung mạnh ngọn roi ra phía sau.

Thân hình của tên quân ấy lực lưỡng là thế, mà lại bị Hồng Phong nhấc bổng lên khỏi mặt đất ném bay vô và ra xa hơn ba trượng.

Việc xảy ra vô cùng đột ngột, làm cho những tên quân đi đầu thấy đều giật mình thất sắc, không ngờ một người thư sinh mảnh khảnh như thế kia mà lại có một nguồn thần lực mạnh mẽ như vậy.

Trong tiếng gió loạn toát bời, Hồng Phong gò cương đảo nhẹ một vòng hướng ra một tiếng cười thích thú, những tên quân cận vệ tức thì thét lên mấy tiếng, đoạn tủa ra bao vây.

Lúc bấy giờ vì con Tuyết Long đứng nghênh ngang giữa lộ, nên đoàn người phía trước phải từ từ dừng lại. Trương Vô Kỵ, Triệu Minh cùng với Long trung Từ khôn ngoan nép mình vào lề đường chờ xem đội biến,

Triệu Minh rảo mắt ước lượng tình hình, thấy đoàn người ngựa này dần dần có hơn ba mươi kỵ sĩ chính giữa là một chiếc kiệu do bốn người lực lưỡng khiêng, nhưng bây giờ họ đặt xuống đất, và cau mày nhìn về phía Hồng Phong ra chiều bực tức lắm.

Phía sau chiếc kiệu màu xanh này lại có thêm hai mươi mấy người kỵ sĩ nữa, người nào người nấy thấy đều sắc diện hăm hăm nhìn Hồng Phong như muốn ăn tươi nuốt sống.

Vì một chút ngưng trệ đó mà khoảng đường này bây giờ đã ứng nghệt những người phần nhiều là nạn nhân của vô đề đang tràn về những chỗ gò cao tìm nơi cư ngụ.

Nay họ thấy kiệu của quan Tổng Đốc Hà Bắc bị một người thư sinh cả gan cản đường, lại đã thương một tên quân nạt đường, việc này thật là hi hữu nên đồng dừng chân đứng lại.

Bỗng trong đám đông đàn ông bước ra giữa đường phủ phục xuống mà kêu ca :

— Bẩm thượng quan... chúng con là đàn tị nạn trong vùng đám liêu chết đói bẩm với thượng quan... chúng con bị tai trời ách nước đói rét làm than, xin thượng quan...

Mọi người nhìn thấy đó là một người áo quần lam lũ, mặt mày hốc hác, chắc có lẽ đang đói rét lắm thì phải..

Câu nói của người này chưa dứt, thì lại bị một tên kỵ sĩ gần đó đánh phủ đầu bằng một ngọn roi ngựa vang lên một tiếng 'đét'..

Tên kỵ sĩ ấy quát :

— Câm mồm lại, dám làm rầy Thượng Quan, thật là không muốn sống nữa.

Từ trong kiệu bỗng có một giọng khàn khàn cất lên :

— Thôi... đừng chấp nó hãy trông trị thành vó lẽ kia đã.

Một tên kỵ sĩ thét :

— Lui ra !

Dứt lời buồm ra 1 cước đá bắn người đàn ông ấy sang 1 bên lề đường, đoạn thúc ngựa tiến về phía Hồng Phong.

Chàng liếc nhìn tên kỵ sĩ này, thấy hăn mặc sắc phục khác hơn những tên thường, biết rằng đây là 1 tên đội trưởng chi đó, nên trong lòng nảy ra một ý, quyết dẫn mặt tên này 1 đòn cho khiếp vía chơi.

Ý niệm của chàng vừa thoáng hiện thì tên kỵ sĩ đã gò ngựa trước mặt chàng.

Đây là một gã thiếu niên mặt mày khôi ngô tuấn tú, tuổi chưa đầy ba mươi...

Hắn giương cặp mắt sáng ngời nhìn con Tuyết Long của Hồng Phong không chớp mắt, ra vẻ thêm thường lắm...

Đứng bên ngoài Triệu Minh khẽ mỉm cười vì nàng đã hiểu được phần nào tâm địa bất lương của gã kỵ sĩ này đây.

DÒNG HỌ TƯỜNG VÓN SÀNH CHƠI NGỰA !

Nàng đang để hết tâm tư xem chừng hành vi của tên này sợ nó thỉnh linh xuống độc thủ để cướp lấy ngựa, chợt nghe hăn sẽ sẽ ngâm :
« Vạn lý phi giao nhất diêm hồng... »

Nàng nghe qua câu thơ này vẫn thản nhiên nhưng chỉ có một mình Long Trung Tử thì giật mình đánh thót, lúc bấy giờ hơi lạnh buốt xương, gió Tây ào ạt, nhưng mồ hôi của Long Trung Tử trào ra ướt áo. Nguyên nhân chỉ vì bảy chữ trong câu thơ mà tên kỵ sĩ này vừa đọc, thật liên quan vô cùng mật thiết đến con Tuyết Long của Hồng Phong đang cỡi.

Vì đây là một loại ngựa thuộc hàng thần mã, toàn thân trắng như

tuyết, tìm không ra một sợi lông khác màu, nhưng nếu vào lúc nửa đêm tầm tối, gặp lúc hổi nó cao hứng phi hết tốc lực, thì từ trong bờm lông trắng mượt của nó lộ ra một hàng lông màu hồng đỏ chói.

Nếu ở xa trông thấp thoáng, người ta cứ ngỡ rằng đó là một ngọn hồng đang di nhanh trong đêm khuya, bởi thế nên có câu thơ trên đề hình dung loại thần mã này.

Đây là 1 điều bí mật mà Long Trung Tử giấu tận đáy lòng kể từ khi ông ta nhận được con Tuyết Long.

Ngày hôm nay lại không ngờ bị 1 người trẻ tuổi như thế này khám phá ra Tuyết Long là 1 con thần mã thuộc hàng 'Vạn lý phi giao nhất diêm hồng' thì phải bằng 1 giá đắt như thế nào, hăn cũng phải chiếm hữu cho kỳ được.

Vì biết ý định đó, nên Long Trung Tử cũng đề hết tinh thần, như một người canh gác một viên ngọc quý, thái độ hết sức e dè cẩn thận.

Chợt thấy hăn thúc ngựa vọt lên, tiến sát đến bên Hồng Phong nói :

— Ngựa của nhà người thật là đẹp .. chẳng hay cao danh quý tánh, chúng ta có thể làm bạn hữu được không ? Xin nói cho Tường Anh này được biết...

Long Trung Tử lại giật mình, vì rằng trước khi vào đất Trung Nguyên, có nghe đồn rằng dòng họ Tường tại vùng Hà Bắc rất sành chơi ngựa. vậy thì người trẻ tuổi nào chắc thuộc dòng họ đó.

Hồng Phong mỉm cười, nói :

— Ta họ Hồng..

Chỉ nói được có ba chữ này thì Tường Anh đã xuất thủ nhanh như điện chớp lấy giây cương của con Tuyết Long..

Năm ngón tay của hăn vừa chạm vào giây cương thì Hồng Phong ý liền một tiếng kinh dị, vì rằng có một luồng nội lực phi thường mạnh mẽ tràn sang, làm cho người có nội lực thâm hậu là Hồng Phong cũng phải giật mình...

Nhưng Hồng Phong vốn là người lanh lợi, thấy lời nói của mình chưa dứt, mà Tường Anh đã xuất thủ thì biết ngay người này chẳng có dạ quang mình.

Chữ «Phong» chưa kịp nói ra thì Hồng Phong lập tức nuốt trở vào cổ họng, rồi bàn tay tả của chàng tức thì róc mạnh ra một đường dọc theo cương ngựa.

Đây chỉ là 1 «róc» nho nhỏ trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm, nhưng khi thế rất rạt rào làm cho Tường Anh tức thì phải chùn tay lại.

Trong một giây phút ngắn ngủi ấy, Tường Anh gạt mình nghĩ thầm, không ngờ một người sinh nhỏ nhẽ thế kia mà xuất thủ lạ lùng mạnh bạo dường ấy!

Còn Hồng Phong thì nghĩ thầm, không ngờ tên thủ hạ của viên quan này lại có nguồn nội lực mạnh bạo dường ấy, với sắc phục tầm thường như vậy mà còn lợi hại như thế, nếu là một viên tướng hân hộc thì vo công thâm hậu biết bao.

Vì nghe vậy nên Hồng Phong khinh định, cứ nhìn và 2 bàn tay của tên này để phòng hấn ta bất thình lình tung ra độc thủ.

Chợt nghe từ trong chiếc kiệu xanh lại có tiếng khàn khàn cất lên :

— Tường Anh sao cứ hỏi lời thôi... đẹp đường cho ta đi... mau lên nào...

Giọng nói có nhiều gắt gỏng, rõ ràng vì thượng quan này có chiều bị cớ dọc lăm.

— Tường Anh nghe nói, bắt giặc gạt mình như một người vừa sức tỉnh một cơn mê. Thì ra này giờ bản ta vì thấy con ngựa quý nên mê mẩn tâm thần mà quên hết nhiệm vụ của mình là «đẹp đường» cho nhau..

Hắn vừa định vũ lòng thần oai, bỗng chợt nghe từ tro ng kiệu lại có tiếng hót vọng ra :

Thì mi cứ dùng hết sức mình... thành công ta thưởng cho mi con... Vạn lý phi giao nhất diêm hồng...

Tường Anh thầm nghĩ, chủ nhân của mình thật là sáng suốt, biết thấu ngay tâm tư của mình.

Đã được lệnh của chủ nhân hậu tặng cho ngựa quý trong lòng của Tường Anh khoái trá vô cùng, bắt giặc tỉnh thần phần chẵn nói thẳng một câu :

— Mi thật là đáng chết dám làm trễ nải việc quan, mau chịu chết..

Nói vừa dứt lời con tuần mã của hắn liền cất vô phi thẳng vào giữa mặt của Hồng Phong, trong một cái chớp mắt trong tay của Tường Anh tức thì bay vọt ra một đường roi màu xám....

MỘT NGƯỜI NÓI, TRĂM NGƯỜI HƯỞNG ỨNG

Long trung Tử gạt mình kinh hãi, nghĩ rằng phạm người thích ngựa, thường hay dùng roi ngựa để làm binh khí cho mình, nay Tường Anh biết nguồn gốc con thần mã, lại dùng roi làm binh khí, thì người này thật là đáng sợ.

Đường roi của Tường Anh thẳng băng như một ngọn sào chọc thẳng vào giữa ngực của Hồng Phong chiếu đúng vào huyết Bộ Lang trợn đường Túc Thiếu âm Thần Kinh, lối xuất thủ vừa nhanh vừa độc, làm cho Trương vô Kỵ cũng đâm ra lo sợ.

Triệu Minh nghĩ thầm :

« Xem tình thế thì người này chuyên luyện nhuyễn công, nhưng có sao nội lực lại thâm hậu, thật đáng đề phòng ».

Về phần Hồng Phong trông thấy đối phương tấn công vào giữa ngực mình, vội vàng xữ ngay một đòn Mã Thương Thiết Bổng Kiểu ngả ngựa người ra, thường cho ngọn roi lướt qua ngực chàng mà đi thẳng...

Nào hay đầu ngọn roi đang chiếu đi thẳng, bỗng thình lình chút đầu trở xuống, thoáng trong như một con rắn độc, vươn cổ lên mổ người.

Hồng Phong trước khi dùng thế vô này, đã cố ý phòng đối phương sẽ biến thế như vậy, nên hai chân của chàng sáng sủa kèm chặt vào hông ngựa.

Vừa thoáng thấy đầu roi của đối phương biến đòn thay thế, hai chân chàng kẹp lại một cái nhanh như điện.

Con Tuyết Long thật là tinh khôn, vừa nghe thấy hai chân của Hồng Phong siết chặt lại, tức thì tung mình nhảy tới nhanh hơn một luồng gió.

Đường roi của Tường Anh từ trên đi xuống nhanh như thế mà vẫn không kịp với tốc độ của Tuyết Long, nên lẻ ra ngọn roi của hắn đã diễm trúng Yết Hầu của Hồng Phong, nhưng bây giờ lại nổ vào đuôi của con Tuyết Long một cái.

Sự biến động này làm cho ai nấy thấy đều kinh ngạc, nhưng lại càng làm tăng lòng thêm ngưỡng của Tường Anh lên thêm gấp bội.

Quả thật dòng họ của Tường Anh là người sành về ngựa, kể từ thuở lên 5, hắn đã biết sống trên lưng ngựa. Suốt ngày theo chân tổ phụ của mình, ngất ngưỡng trên yên ngựa dưới mắt hắn đã từng trông thấy không biết bao nhiêu ngựa quý, nhưng quả thật hắn chưa trông thấy con ngựa nào có tốc độ kinh thiên như con « nhất diêm hồng » này.

Đánh hụt một đòn, chưa kịp đổi đòn thay thế, thì bên hông của hắn giờ đây rào rào, không biết một món binh khí gì đang cắt gió vèo vèo, chém vòng vào cổ của hắn một đường kinh dị.

Thì ra Hồng Phong đã thừa lúc Tuyết Long bay mình tụt tới, và Tường Anh đang tấn công nên dễ bề bên hông.

chàng tức thì luồn qua khe hở đó, tung ra một đòn Hưởng Mã Hồi Thành, chém ngịch vào sau ót của đối phương một đòn toàn lực.

Tướng Anh vừa nghe cương phong cả đây, tức thì rạp đầu né tránh nhưng đường trầm của Hồng Phong thiên biến vạn hóa, nào phải đòn giản dị tầm thường...

Vì vậy nên Tướng Anh tuy rạp mình né tránh nhưng cũng không tránh khỏi tầm áp lực, có một tiếng "soạc" nhẹ nhẹ vang lên từ sau ót và chiếc nón đội trên đầu của Tướng Anh bị đòn Hưởng Mã Hồi Thành trầm phải bay ra xa lắc...

Từ trong chiếc kiệu xanh có một tiếng cười hăm hực vang lên, và có tiếng nói :

— Không biết loài chuột lắt nào mà khó trị như thế...

Câu nói vừa dứt thì bức rèm cuốn lên... rồi từ trong kiệu có một chiếc bóng mờ bay ra, bộ pháp nhẹ nhàng li lướt như bóng ma trôi.

Đến khi hẳn dừng chân đứng lại, thì trước đầu ngựa của Hồng Phong hiện lên một lão già gầy gò khô đét, nước da xám xịt như đồng. Triệu Minh trông thấy hai huyết Thái Dương của lão già này lồi lên, biết ngay công lực của lão phải trên Tướng Anh mấy bậc.

Cũng như Tướng Anh, lão già này gương mặt thêm thường nhìn con Tuyết Long không chớp.

Nhưng ông ta mở lời đi ngay vào đề, chứ chẳng quanh co như Tướng Anh :

— Trông Hồng trắng si nhơ phong anh tuấn, chắc có lẽ cũng thuộc hàng thi lễ truyền gia, có sao lại chặn kiệu bản quan làm chi ?

Hồng Phong thấy lão già này tấn tinh thẳng thắn cũng trả lời một câu tách bạch :

— Đệ Hoàng Hà dưới kia đang vô, nhân dân đồ thần điêu hinh, phần đông đều cho rằng quan sở tại quá tham nhũng, ăn chặn hết tiền của Triều Đình chu cấp, mà không tu hồ đê điều, kẻ bèn này trộm nghe như thế, chẳng biết chầu tướng thế nào, nên mới đường đột ra mặt đại quan...

Hồng Phong chỉ nói tới đây, thì tiếng reo hò của nạn nhân đứng ở hai bên đường cả đây, có người nói :

— Tráng sĩ nói phải... vì quan sở tại ăn chặn tiền đắp đê, nên đê mới vỡ.

Có người nói :

— Mồ bụng thẳng tham quan lấy tiền ra đắp đê trở lại.

Thế rồi một người nói, trăm người nhao nhao lên tán thành, gây tiếng ồn ào náo loạn cả một khúc đường.

Chúng vệ sĩ nghe thấy trong đám nạn nhân có người vô lễ, dám ngang nhiên xúc phạm đến thượng quan, hùng hổ xông vào đám đông dùng roi da bô vạt nghe đen đét, làm cho một số đông dân chúng phải chạy tán loạn cả lên.

Trong cơn hỗn loạn, bỗng chợt từ sau lưng Hồng Phong có một người thiếu phụ thúc ngựa lướt ra, người này nhan sắc diễm kiều, chính là Triệu Minh quận chúa.

Lão quan già trông thấy Triệu Minh, thì thần sắc sững sờ như người mất vía.

Lâu lâu mới quay ra sau lưng nạt :

DỐC LÒNG CHIẾM HỮU MỸ NHÂN

— Tướng Anh mau ?

Hồi liên tiếp hai lần mà không nghe thấy trả lời, lão ta mới lấy làm lạ, rào mắt nhìn quanh.

Thì ra lúc bây giờ Tướng Anh đang dùng ngọn roi trong tay của mình mà đấu với Long Trung Tử phi thường ác liệt.

Long Trung Tử lúc bây giờ cũng dùng ngọn roi ngựa trong tay của mình làm binh khí triển khai binh sinh tuyệt kỹ quần thảo với đối phương...

Nghề dùng roi ngựa để làm binh khí là môn sở trường của Long Trung Tử, bây giờ gặp phải một tay đối thủ là Tướng Anh thật đúng với câu êky phỏng dịch thủ.

Hai đường roi xoắn tít với nhau như hai vật khối mờ, làm cho Trương Vô Kỵ đứng ngoài cũng phải khen là hảo thủ trong nghề múa roi.

Vì nên mê trận như vậy nên tên quan già kêu mấy tiếng mà Tướng Anh chẳng thấy, lão ta cũng rồ vào giờ này, đầu đét có sục ngay trước mặt, thì Tướng Anh cũng không hay nữa, vì vậy ông ta mới cất tiếng thật to, quát :

— Vậy thì... Tướng vô đầu ?

Tiếng quát vừa dứt, thì cách đó hơn mười trượng có một tiếng "ạ" vang lên, tiếp theo đó có một tiếng rú kinh khiếp nổi lên, rồi có một bóng người nhảy tới trước mặt lão quan già.

Thì ra Tường Vô đây là người anh ém ruột với Tường Anh, hẳn đang đấu với một người khá cao tay trong đám dân tị nạn, chợt nghe quan trên gọi mình, vội vội dùng một đòn trọng thủ pháp thanh toán đối phương, đoạn tới nơi chờ lệnh.

Lão quan già không nói không rằng, chỉ lấy mắt nhìn về phía Triệu Minh mà ra dấu.

Tường Vô quay đầu nhìn lại, bất giác giật mình, dường như chạm phải luồng điện.

Thì ra Tường Anh và Tường Vô vốn là 2 tay sai đắc lực của lão quan già này, trông đời của Tường Vô đã từng bắt không biết bao nhiêu gái đẹp, hiến dâng cho thượng quan, nhưng quả thật chưa từng thấy một người nào có nét đẹp đoan trang như người đang cỡi trên lưng ngựa ngăm nhìn trận chiến đây.

Vốn theo chân thượng quan lâu ngày, tâm ý đã tương thông, hẳn tức thì bay ngựa về phía Triệu Minh vì hẳn thấy tình thế hiện nay đang cực kỳ hỗn loạn, cơ hội đến rồi cơ hội sẽ đi trong nháy mắt, nếu để cho say miếng mồi ngon, thì sẽ bị hãm phạt nặng nề.

Hai ngựa cưỡi cách nhau những năm trượng, thì Tường Vô đã quát to :

— Mỹ nhân hãy xuống ngựa ra mắt thượng quan...

Triệu Minh tức thì cau đôi mày liễu nàng bực tức vì sợ dĩ năng đầu lộ diện, ý muốn làm cho phần tâm lão quan già, ngờ hẳn có cơ hội để cho Hồng Phong tung ra sát thủ, không ngờ lão ta cho một tên bộ hạ đến phá đám như vậy, hơi giận lừng lừng, làm cho sắc diện của nàng càng thêm xinh đẹp bội phần.

Nhưng trong sắc đẹp lạ lùng kia, lại chứa đựng một sự oai nghiêm khôn tả, làm cho Tường Vô nhất quyết phải dùng nghệ thuật điều luyện bắt cho kỳ được người đẹp mới nghe.

Thế là hai ngựa vừa giao kẻ, thì Tường Vô tức thì tung ra một chưởng và giữa ngực của Triệu Minh trong lúc đó thì ngọn roi trong bàn tay tả của hắn bay ra như một vật khối mờ.

Đây là một lối bắt người trên ngựa vô cùng kiến hiệu mỗi khi bản xứ dụng là chó phát bá trắng vì bởi đối phương trong lúc bận lo gỡ đòn chưởng lực thì ngọn roi mấp mô huyền diệu kia tức thì thừa cơ mà trói chặt, rồi tức khắc giật ngã xuống chân ngựa.

Hắn lấy làm lạ vì chưởng phong của hắn đi toát ra rồi mà người

đẹp ngồi trên yên vẫn chưa cụ cựa trong lòng giật mình cho rằng mỹ nhân chắc không biết võ, nếu mình nâng tay thì người ngọc đầu còn !

Vừa định thu hồi chưởng lực, thì ống tay áo phía tả của Triệu Minh đã vung lên, ống tay áo là một vật ném mai quặng lấy đầu ngọn roi như keo gấp sơn làm cho hắn ta lấy làm kinh ngạc.

Nào hay chưa kịp cùng thế chỉ phá giải thì huyết Trung Cực tức thì nhói lên một cái, làm cho bản thân rú rột.

Đúng vào lúc đó, thì một luồng chưởng lực kinh thiên từ trong ống tay áo bay ra ập thẳng vào đỉnh đầu..

Triệu Minh có ý dẫn mặt, nên xuất thủ cực kỳ nhanh nhẹn trong một cái chớp mắt thì Tường Vô lãnh đòn, sa mình xuống ngựa vờ sọ mà chết một cách bí hiểm...

Triệu Minh có ý dẫn mặt, nên xuất thủ cực kỳ nhanh nhẹn trong một cái chớp mắt thì Tường Vô chưa kịp nằm yên, thì lão ta cất lên một tiếng ngân ra chiều đắc ý lắm, dường như một người chợt gặp bạn tri kỷ tìm giao vầy.

Tiếng ngân vừa cất lên, thì lão ta tức thì dùng hết mười phần sức mạnh, tung vào giữa mặt Hồng Phong một chưởng làm cho chàng đang ra, đoạn lão ngựa cưỡi cả cười, phi thân về phía Triệu Minh.

Thì ra lão qua ngài này vốn hào sảng, nhưng đối với người đẹp nào biết chút ít võ công càng thêm ưa chuộng. Nếu võ công càng cao chừng nào, thì lão càng phải dùng trăm phương nghìn kế để chiếm cho kỳ được mới nghe.

Nay thấy nàng này chỉ đồng có một đòn duy nhất mà giết đi một người thuộc tay trái của lão, trong lòng vừa chua xót vừa ngưỡng mộ, quyết tâm chiếm hữu cho kỳ được viên ngọc quý mới hài lòng.

Còn cách Triệu Minh những năm trượng ông ta đã dùng một thủ pháp lạng lẹ phi thường, cướp lấy một con ngựa trong đám dân chúng đoạn thúc ngựa xông tới có lẽ lão ta thấy mình đi bộ mà đấu với người đẹp ngồi trên ngựa có vẻ khó coi nên mới mượn ngựa mà giao tranh cho đẹp mắt.

ĐẠI HỌA TỚI NƠI, MAU MAU PHÂN TÂN

Trong lòng của Triệu Minh cũng muốn ra oai cho lễ tham quan khiêu vũ, nên vừa thấy lão quan già này trở tới, tức thì vung ống tay áo đánh không ra phía trước một đòn để dò hư thực.

Đó là một đòn Vân Trung Lưu Sơn trong môn Vân Tú Công của nàng.

Lão quan già ban nãy trông thấy Triệu Minh chỉ dùng vốn vẹn một đòn mà đánh ngã Tường Vô, nên tuy ngồi mặt ông bí bưng, nhưng trong lòng hết sức chăm chỉ vào người đẹp, e cho nàng hạ độc thủ bất ngờ.

Vừa thấy ống tay áo của nàng bay ra thoáng trông như một áng mây mờ vất ngang qua đỉnh núi, hẳn biết ngay đây là một thế hư, nhưng thói thường hễ sau một thế hư tất nhiên sẽ có liền một thế thực.

Vì vậy mà lão ta tức thì dùng tay hữu đánh dọc từ trên xuống dưới một đường, thế vô này vô tình tạo ra trước mắt lão ta một mảnh lưới kín đáo vô cùng, bảo vệ hết tiền thân.

Tiểu Minh khẽ chau mày, nàng lắng tai nghe trong luồng chưởng không của người đối thủ già này bao hàm một làn hơi êm dịu, phi một tay luyện vô cao siêu không tài nào luyện nổi.

Trong lòng nàng bỗng nảy ra một ý ngộ nghĩnh, đang dùng nhuyễn công thỉnh linh Triệu Minh thét lên một tiếng, lộn mình một cái thật nhanh...

Hai ống tay áo của nàng tung bay lật phất như một nàng tiên vũ giáng trần, tiếng thét rừng rợn của nàng chưa dứt thì bàn tay trắng nõn nà cũng nàng tức thì bay ra một đòn Quá Quan Trảm Tướng...

Hồng Phong thích chí, vô tay reo cười ầm 1 thì ra Triệu Minh vốn là người rất giỏi nghề bắt chước, khi xưa dưới mắt nàng trông thấy không biết bao nhiêu võ công trong các môn phái, chỉ trông sơ qua một lần là biểu diễn không sai một nét.

Trong những ngày gần đây, nàng theo chân Hồng Phong thấy người thư sinh trẻ tuổi này có 1 đòn phi thường đặc ý là Quá Quan Trảm Tướng, mỗi khi xử dụng đòn này, Hồng Phong lặn lội lên như lần thấy pháo, phi tình như cá gặp nước, vì thế nàng e-lén nhớ kỹ trong lòng, bây giờ mang ra biểu diễn, cốt làm cho Hồng Phong khâm phục.

Phần tên quan già, thấy Triệu Minh đang dùng chuyển công, bỗng đột nhiên chuyển sang ngách công từ trong ống tay áo của nàng bay ra 3 bàn tay trảm ngang qua yết hầu của mình 1 đòn kinh dị.

Cương phong vừa dậy, bàn tay nháng lên, thì đòn đã tiến sát yết hầu, thật là cách cái chết chỉ một tờ giấy mỏng, may nhờ lão ta vốn là người rành thuật Thúc Cốt, nên vội vàng thót bụng răn mình xuống tránh.

Khả khen cho lão quan già trong cơn nguy biến mà lại đối phó quá nhanh lẹ cho đường Quá Quan Trảm Tướng của người đẹp trảm bay chiếc nón của mình văng ra xa lắc.

Thế rồi một cảm giác lạnh lùng băng giá ăn qua do đầu, làm cho lão ta giật mình đánh thót,

Thì ra đường đao của nàng vừa vọt đi sát da đầu gọt phẳng màng tóc của lão ta...

Đứng vào lúc Hồng Phong đang khoải chí, lão quan già đang kinh hoàng thì bỗng nhiên một luồng sức mạnh như núi lở, như sông tràn úp xuống đỉnh đầu của lão ta.

Đang bị kẹt cứng trong cái thế rùn mình để tránh Quá Quan Trảm Tướng, lão quan già vô phương tránh né một tiếng "bốp" rùng rợn vang lên, đầu lâu của lão tức thì nát bẹ nát bét, con tuấn mã dưới chân cất lên một tiếng hí náo nùng chó xác không hồn vọt ra ngoài vòng chiến...

Thì ra Triệu Minh đã dùng ba thế liên hoàn bằng ba thế vô của những môn phái khác nhau, làm cho đối phương là một tay lão luyện mà cũng không tài nào thoát chết.

Ban đầu nàng dùng một thế Vân tú Công của mình để đo thăm thực lực, tiếp theo đó dùng Quá Quan Trảm Tướng của Hồng Phong để làm khiếp đảm đối phương, và dụ lão rơi vào một tình thế không thể nào xê dịch.

Đề rồi cuối cùng nàng tung ra một thế vô tầm thường nhất nhưng mạnh bạo nhất của Thiếu Lâm là Thái Sơn Áp Đỉnh để đưa linh hồn con cáo già háo sắc kia về tận suối vàng.

Con tuấn mã chở xác lão quan già chạy ra không đầy mười trượng thì từ trong đám dân chúng bỗng có một sợi giây quăng vèo ra chặn đường...

Đầu sợi giây này có thắt một cái thông long, chiếc thông long này bay lơ lửng nửa chừng rồi bỗng phất vèo xác của lão tham quan lòi tuột xuống...

Đám nạn dân reo hò vỗ vờ, tràn tới thì nhau dẫm lên xác chết của lão ta, trong một cái nháy mắt, thì hài của lão chỉ còn lại một đồng thịt nhầy nhụa mà thôi.

Việc biến động xảy ra đều lọt vào mắt những tên cận vệ, chúng hô lên một tiếng rống rồi hề nhau bỏ chạy trở về đường cũ.

Một số dân chúng có vũ khí thét nhau đuổi theo truy sát, còn một

số thì quấy quẩn chung quanh đoàn người của Triệu Minh, hoan hô ầm ầm.

Vô Kỵ nói nhỏ với nàng :

— Chúng ta đã lỡ tay giết quan đầu tỉnh, đại họa sẽ tới nơi, mau truyền cho những người này mau mau phân tán.

Nàng nghe qua hữu lý, vội phân trần cho đám lặn dần từ từ tìm cách đi từ phía...

SÔNG XANH UỐN KHÚC CÓ CẦU BẮC NGANG

Nào hay đầu dân chúng chưa kịp rút lui, bỗng nhiên từ hướng Đông Nam có tiếng có cầu vang lên rầm rộ, mới thoáng nghe như một trận mưa rào...

Long trung Tử là người đầu tiên kinh hoàng thất sắc, vì lỗ tai của ông ta nghe tiếng võ ngựa đã quen, nên thoáng nghe qua là biết đoàn ngựa này thật nhiều vô kể,

Quả nhiên tiếng võ cầu càng lúc càng nhiều, chỉ trong một cái nháy mắt thì đoàn kỵ binh đi đầu xuất hiện.

Thì ra ban này khi đám dân chúng ùa vào hỗn chiến với đám nhà quan, thì tức khắc có một tên khoai mã quay trở về thành báo tin, viên tướng giữ thành hay tin thượng quan bị dân chúng bao vây xảy ra xô gát, tức tốc kiểm điểm hơn năm trăm binh tinh nhuệ đến giải cứu.

Đoàn kỵ binh đi đầu phi ngựa tới nhanh như giông bão từ bên bụi rậm có tên tàn quân đánh thua ban nãy nhoi ra cản ngang đầu ngựa.

Tên tàn quân này báo cáo sơ qua tình hình, viên tướng dẫn đầu nghe nói có một nàng thiếu phụ nhan sắc giết chết quan đầu tỉnh thì hỗn via lên mây vì rằng việc này mà thấu tai triều đình, thì toàn thể quan quân đều phải chịu vạ lây.

Vì thế hẳn tức thì thét quân chia ra bao vây bốn mặt. Trương Vô Kỵ ngựa mất thanh dài, cứ theo tình thế như vậy thì một trận thảm sát kinh khủng lại phải diễn ra.

May nhờ trong đám dân chúng, những người già nua và trẻ em yếu đuối đã lục tục tháo lui đi trước, bây giờ chỉ còn lại phần nhiều thiếu niên trai tráng mà thôi.

Trong những số này phần nhiều võ trang toàn bằng gậy gộc, muốn thủ thắng bọn quan quân thật là một việc khó khăn.

Triệu Minh và Vô Kỵ quát bảo bọn họ nên rút lui về hướng Tây Bắc, nhưng họ vẫn khăng khăng chẳng chịu bằng lòng.

Còn đang dùng dằng thì đoàn kỵ binh đã bao vây bốn mặt Vô Kỵ rơi nước mắt phân ra làm bốn đạo chống ngăn, do bốn người trong đoàn là Triệu Minh, Vô Kỵ, Hồng Phong, Long Trung Tử mỗi người lãnh một đạo.

Chàng dạn dò kỹ lưỡng từng người, rằng ba đạo do Triệu Minh, Hồng Phong và Long Trung Tử chỉ đánh cầm chừng khi nào trông thấy đạo của chàng mở được vòng vây, tức thì phối hợp mà tẩu thoát.

Dạn dò vừa xong, thì đám quan quân đã phát khởi thế công, vừa đánh vừa hô :

— Hãy bắt cho được con nữ tặc !

Triệu Minh mỉm cười chua chát, nàng nghĩ 2 mươi năm về trước, cũng ở gần vùng Hoàng Hà này, ta bị chúng Thiệu Lâm tăng nhạo mắng là «yếu phụ» bây giờ bị mắng là nữ tặc... quả thật trở trêu !

Lúc bấy giờ, hai bên ùa vào hỗn chiến vô cùng kịch liệt ba mặt khác chỉ đánh cầm chừng, còn hướng Đông Bắc do Vô Kỵ hướng dẫn thì lại đánh phá tung bừa mãnh liệt. Vô Kỵ đi tới đâu thì quân quan ngã rạp tới đó, nên không mấy chốc đã mở được một con đường máu.

Thế rồi 1 tiếng mệnh của chàng ban ra, ba đạo kia tức thì quay đầu trở lại, phối hợp cùng với đoàn người của Vô Kỵ thoát khỏi trùng vây...

Thì ra trong một trận chiến nhỏ nhỏ này, Vô Kỵ đã xử dụng theo một trang trong Nhạc Võ Mục Di thư, nhờ vậy mà đám dân tị nạn tuy là một đoàn người ô hợp, nhưng cũng chống cự nổi với binh triều.

Sau khi thoát khỏi vòng kiểm tỏa, thì đôi bên đều thọ thương hoặc tử thương rất nhiều, đám nạn nhân kết hợp với nhau chạy dần về hướng Đông Bắc, và bốn người trong đoàn người của Trương Vô Kỵ đồng đi sau cản hậu.

Lúc bấy giờ Long trung Tử không dùng rơi ngựa nữa, ông ta tước lấy một ngọn trường thương của một tên quân đang làm binh khí đầu tranh, Triệu Minh thì cướp một ngọn phương thiên họa kích, Vô Kỵ thì tước lấy một cặp đồng trụ.

Hồng Phong trông thấy vô cùng thích thú, buông ra một tiếng ngân trong trẻo, đoạn tước lấy một lưỡi thanh long trường đao...

Ngày thường, chàng chỉ dùng hai bàn tay trắng kể là đao mà xử

dụng, thì cũng đủ làm cho đối phương khiếp đảm bấy giờ giữa chỗ thiên quân vạn mã, thanh long trường đao vào tay chàng thì có khác chỉ hùm thiêng thêm cánh...

Thế là bao nhiêu tinh hoa tuyệt học trong Cửu Cửu Liên Hoàn tuôn ra nước nức, chẳng khác chỉ đề Hoàng Hà vỡ, làm cho chúng quan quân phải chùn tay dừng bước, không tiến sát tới gần, chỉ hò reo mà đuổi theo xa xa mà thôi.

Triệu Minh trong lòng nghĩ thầm :

«Tuy bọn chúng kiêu oai của Hồng Phong mà chẳng đuổi sát, nhưng cứ bám theo như đĩa xôi thế này thật là bất tiện, vậy phải tìm phương chỉ cắt đứt đường truy kích mới là thượng sách»

Còn đang suy tính thì đoàn người đã thối lui xuống một miền đồi từ trên nhìn xuống, nàng thấy có một giòng sông xanh uốn co chảy ngang.

Nàng nghĩ có dòng sông chắc là có cầu... quả thật vừa xuống, khỏi chân đồi chừng năm mươi trượng, thì sau lưng hiện ra một cây cầu bằng gỗ kiến trúc thật kiên cố.

Từ xa xa, Triệu Minh đã truyền cho đám nạn nhân phải rút ngang cầu, Vô Kỵ nghĩ rằng Triệu Minh thần diệu cơ toán, chắc có cao kiến gì đây.

Vì nghĩ vậy nên tinh thần quật khởi, liền tay cùng với Hồng Phong nỗ lực cản hậu, không bao lâu thì đã thối lui tới đầu cầu.

VÔ BIÊN ĐÀN DỌN, TẮM MÁT DƯỚI CẦU

Trương Vô Kỵ đưa mắt ra đầu, truyền cho ba người đồng hành đồng dừng chân lại đánh cầm chừng chờ cho chúng nạn nhân đều lần lượt sang bên kia.

Bọn quan quân mặc dù liều chết đuổi theo, đã tập trung lực lượng 2 trăm người tấn công 1 lượt, nhưng không làm sao uy hiếp nổi 4 tay cao thủ võ lâm.

Chờ cho đám dân tị nạn đã hoàn toàn sang bờ bên kia, Triệu Minh mới quát :

— Chư vị hãy lại...

Cả ba người đồng hành biết Triệu Minh sẽ thi hành diệu kế, nên ngoan ngoãn rút lui.

Thừa lúc lộn xộn trên cầu, Triệu Minh khẽ tai nói nhỏ với Trương Vô Kỵ :

— Dùng Thiên Cầm phá cầu...

Vô Kỵ nghe qua, tức thì hội ý, chẳng nhường đường cho Hồng Phong và Long Trung Tử đi trước còn mình thì khi ra tới giữa cầu ngầm vận nội lực xuống hai chân đoạn toát xuống ván cầu.

Nội lực của Trương Vô Kỵ trên đời này thật khó tìm một người thứ nhì so bì cho kịp, vì vậy mà bàn chân của chàng đi đến đâu thì ván cầu gãy đi tới đó.

Nhưng chàng dùng sức thật thật là cân phẩy, ván sấu tuy gãy nhưng vẫn không lìa, nếu chỉ dùng mắt mà trông, thì không tài nào biết ván kia đã gãy.

Triệu Minh vừa cản hậu vừa liếc mắt nhìn ra phía sau, khi nàng thấy Trương Vô Kỵ đã sang tới đầu cầu bên kia rồi, tức thì cất lên một tiếng ngân trong trẻo, đoạn quay đầu bỏ chạy.

Nhưng tên truy binh đây thấy đều thuộc hạng vô biên đàn dộng, nào thấu hiểu những chỗ tâm cơ của hàng cao thủ võ lâm, nên vừa trông thấy Triệu Minh quay đầu bỏ chạy, tức thì chen lấn nhau mà đuổi theo.

Mặt cầu thì hẹp, chúng binh sĩ lại muốn tranh công bắt người đẹp đã hạ sát thượng quan của mình nên ùn ùn chen lấn mà qua...

Thân hình của Triệu Minh lúc bấy giờ vì trở thuật khinh công thượng thừa, nên nhẹ lảng lảng như bấc, như một vệt khói mờ, nàng lướt nhẹ qua cầu trông thật ngoạn mục.

Chúng truy binh đuổi theo sau như nước tràn vừa đến nhịp cầu chính giữa thì bỗng nhiên có tiếng 'rầm rầm' kinh khủng vang lên, thân cầu tức thì gãy ngang đoạn giữa...

Ngót trăm binh sĩ đi đầu, thì nhau bị bồm xuống nước, mấy hôm nay nhằm ngày nước lũ, nên dòng nước dưới cầu chảy băng băng, bao nhiêu binh sĩ thấy đều cuốn theo dòng nước.

Số truy binh còn lại, thấy vậy thấy đều chùn chân dừng bước ở bên này đầu cầu để lo việc tiếp cứu.

Phần Vô Kỵ và Triệu Minh thì tức tốc lo việc điều động chúng nạn nhân tìm nơi trú ẩn, và sau một trận đấu tranh, ai nấy thấy đều mệt mỏi và đói là.

May nhờ trong đám dân chúng phần đông thấy đều mang theo lương phạn, nên đồng kéo nhau đến một chân đồi nấp lửa lên nấu cơm.

Bây giờ, dân chúng đã hoàn hồn, cùng nhau bàn tán huyền thiên... mắng chửi triều đình thậm tệ.

Vừa dùng xong bữa cơm, thì bỗng nhiên từ bên phía bờ sông lại

có tiếng nhạc ngựa vang rền. chúng truy binh sau khi đã sửa chữa lại chiếc cầu, có bao nhiêu tân binh đồng kéo rúc đuổi theo.

Vô Kỵ thương lượng cùng với Triệu Minh, đồng cho rằng dân chúng đang khổ vì nạn thiên tai nếu cứ xô xát mãi với binh triều không phải là thượng sách, bây giờ hãy rút lui trước đã.

Thế là không chờ cho bọn họ đuổi kịp tới nơi chàng truyền cho chúng nạn nhân rút lui dần vào một cốc gần đó.

Hễ nạn nhân rút lui tới đâu, thì bọn quan quân triều đình đuổi theo tới đó, đến khi hoàng hôn buông xuống, thì chúng nạn nhân đã lui tận trong hoang cốc.

Thật là họa vô đơn chí, khi bóng tối vừa bao trùm, đứng trong thung lũng nhìn ra thấy bóng đèn từ giảng trùng điệp, quan quân của triều đình tăng gia không biết cơ man nào mà kể.

Thì ra sau khi cầu gãy, bọn quan quân càng thêm căm hận nên tức tốc gia tăng viện quân, đoàn quân này mãi đến khi trời tối mới đến nơi, nhưng vì thấy màu trời đen như mực, e cho trùng kế của đối phương, nên chỉ đồn quân ở bên ngoài mà chờ trời sáng.

Trong đám nạn nhân, có người rành đường đất trong địa phương, nên lại cho người ngồi ngựa theo đường tắt mà phi báo cho nhân dân vùng lân cận được biết. Cứ tình thế này mà suy, thì sáng ngày mai đây, hai bên lại xảy ra một trường huyết chiến, con số thương vong sẽ tăng gia gấp mấy lần.

Trương Vô Kỵ là một người có dạ từ tâm, trông thấy tình thế càng ngày càng căng thẳng, trong lòng chưa xót bất an, đêm ấy chàng hết lòng khuyên ngăn dân chúng hãy lên rút lui theo đường hậu mà đào sinh nhưng bởi họ bị địa phương quan hà hiếp mấy mươi năm liền, trong lòng tích tụ oán hận quá cao, ngày nay lại để điều tan nát mới cảm hơn như lửa cháy đồ thêm dầu, Vô Kỵ nói sao cũng chẳng nghe.

Triệu Minh nghĩ thêm :

« Bên quân triều thì toàn là những tay thiện chiến, còn bên nạn nhân thì chưa từng chinh chiến, chỉ nhờ ở một chút huyết khí chí dũng mà thôi, nay đấu chiến trường kỳ thì vô cùng bất lợi... việc này phải cầu cứu nơi lực lượng khác mới có thể duy trì được lâu dài, nhưng cầu cứu với ai, đây là một điều nan giải ».

VIỆC GẤP NHU LỬA CHÁY CHÂN MÀY!

Đêm hôm ấy, Triệu Minh trấn trụ không thể nào yên giấc, suy đi

nghĩ lại, trong trí của chàng vũng vực nhớ tới hai lão già họ Hoàng đã vượt đường xa vạn dặm đến báo tin cho chàng biết việc Vương Bảo Bảo bôi thuốc về việc lấy Vô Mục Di Thừa, chàng nghĩ :

« Cứ xem tình thế này, thì sự rạn nứt giữa triều đình và dân chúng càng ngày càng lan rộng, phi có một lực lượng hùng hậu không thể nào chống cự được lâu dài, sao ta chẳng thừa cơ này báo tin cho anh ta hay...ngõ hầu mang quân vào đất Trung Nguyên... »

Nghĩ đoạn này sẽ lên bước ra ngoài tìm Long Trung Tử dặn dò vài câu cần yếu, đoạn trở vào bên trong bàn riêng với Trương Vô Kỵ rằng :

— Này Vô Kỵ Ca Ca... cứ theo tình trạng này mà suy, thì triều đình ắt chẳng bỏ qua việc này... về phần dân chúng cũng không chịu thua, tình thế này càng kéo dài thêm lan rộng thật khó lòng chống trả... chỉ bằng ta cho Long Trung Tử báo tin cho hùng được biết... »

Vô Kỵ nghe qua trầm ngâm suy nghĩ, chàng nhớ đến trong võ lâm hiện nay, thế lực của Cái Bang là mạnh nhất, lại nữa khi xưa chàng lạc vào thánh địa Cái Bang, thường nghe Bang Chủ bảo rằng, Cái Bang đang mưu đồ đại sự, vậy ngày nay ta cho Long Trung Tử báo tin cho họ nhờ Bang hội này cứu trợ chắc có thể cứu vãn được nguy cơ.

Nghĩ đoạn nói rằng :

— Hay lắm, sự thế ngày nay nếu chẳng nhờ viện binh ở bên ngoài thì không thể nào thoát ly khỏi hiểm cảnh.

Ngừng một chút, chàng hỏi tiếp :

— Theo ý của Minh muội thì giờ đây ta phải tính sao ?

Triệu Minh ngẫm nghĩ, chẳng lẽ nàng lại nói thẳng ra là phải nhờ đến lực lượng của Vương Bảo Bảo... chợt nghe Vô Kỵ nói :

— Trong các Bang Hội hiện nay, chỉ có một mình Cái Bang là lực lượng hùng hậu hơn người, vậy chúng ta nên cho tin nơi này hay trước.

Triệu Minh cả mừng trả lời :

— Vậy thì hãy cho Long Trung Tử lên đường cho gấp.

Vô Kỵ liền cho mời Long Trung Tử vào, đoạn chàng dặn dò những cách liên lạc với Cái Bang cho Long Trung Tử nghe, đoạn hỏi thúc người này lên đường cho sớm,

Long Trung Tử cỡi con ngựa của mình ra khỏi thung lũng thì phương đông đã rực sáng, vừa thoát ra khỏi rặng cây um tùm thì thấy phía trước mặt bụi bay mù mịt những tường rào binh triều lại cản đường ngăn lối, ông vội vàng rút lui vào bụi rậm ẩn trú

Chờ giây lâu, đoàn người rầm rộ kéo ngang, thấy toàn là hạng chân lấm tay bùn, quần áo lam lũ, thì ra đó là những đám dân chúng ở lân cận hay tin nên kéo tới giải cứu.

Long Trung Tử không dám xuất đầu lộ diện e cho có sự hiểu lầm xảy ra, nên nằm im không dám cựa chỗi cho bọn họ đi qua hết rồi ông ta mới lóp ngóp chui ra lên yên dòng ruồi.

Gần khoảng đường trống, Long Trung Tử ra roi cho ngựa phi nước đại, mãi đến trưa hôm ấy mới vào một thị trấn.

Long Trung Tử noi theo lời chỉ dạy của Trương vô Kỵ để liên lạc với người trong Cái Bang nhưng lạ làm sao, ông ta tìm kiếm khắp đầu đường ngõ hẻm, nhưng không làm sao tìm được ký hiệu riêng của Cái Bang chúng lưu lại, ông ta vào quán dùng cơm xong xuôi, lại lên đường nhằm phương Nam đi nữa.

Phải mất thêm một buổi đường, Long Trung Tử mới lọt vào một thị trấn mà dân cư đông đảo hơn nhiều.

Vừa qua khỏi cửa thành, bỗng thỉnh lình ông ta bắt gặp trên một góc tường loang lổ, có vẽ một chiếc hồ lô mẫu dò thắm.

Trong lòng quá đổi vui mừng, vì rằng đây là một dấu hiệu mà Long Trung Tử suốt ngày hôm nay đang nóng lòng tìm kiếm.

Ông ta vội vàng đánh ngựa đi gần góc tường, thò tay vào túi móc một mẫu than đã thù sẵn từ trước ra, vẽ ngay dưới chiếc hồ lô 1 ngọn lửa đang cháy to.

Long Trung Tử thúc ngựa đi thêm một đoạn đường nữa thì lại thấy vẽ một chiếc hồ lô như bao này, và ông ta cũng lại vẽ dưới hồ lô một ngọn lửa!

Rồi từ đấy trở đi, hề gặp ở đâu có hình hồ lô thì ông ta cứ thò vào một ngọn lửa,

Thì ra hồ lô là vật tượng trưng cho Cái Bang, vì khi xưa Hồng Thất Công là cựu Cái Bang Bang Chủ thường hay đeo vật này ở trên lưng.

Phàm hề người trong Bang hội nếu có việc chi cần kíp, muốn gặp người đồng bang, thì cứ vẽ ngay một ký hiệu xuống phía dưới hồ lô, tất nhiên có người trong bang hội đến tìm liên lạc.

Ký hiệu này tùy nơi việc cần kíp hay không mà định, nay Long trung Tử vẽ ngọn lửa đang cháy bùng bùng, tượng trưng cho việc này thật cần kíp như lửa cháy mây.

Về trên một chục chỗ như thế, thì Long trung Tử liền xuống ngựa mà vào một ngôi từ quán tìm rượu thịt lót lòng

CÓ 2 NGƯỜI HỌ LONG, VẬY GỌI LONG NÀO ?

Vừa bụng ly rượu chưa kịp đặt lên môi thì từ phía cầu thang đi có tiếng chân người ròn rã.

Ngẩng đầu nhìn lên, ông ta trông thấy có hai người ăn mặc áo quần lam lũ, đích thị là người trong Cái Bang nhón cổ nhìn kỹ vào phía lưng của họ, ông ta thấy 1 người mang 5 bị một người mang 3 bị, biết rằng địa vị của họ chẳng phải tầm thường.

Còn đang suy nghĩ thì hai người này đã tiến tới trước mặt của Long Trung Tử, người mang năm bị hỏi rằng :

— Chẳng hay Các hạ có điều chi cần gặp chúng tôi ?

Long Trung Tử thăm khen những người ăn mày này thật là có cặp mắt tinh vi, không biết họ nhớ dáo mà biết mình là người đã vẽ những ngọn lửa ?

Thấy hai người này vừa hỏi, mà cặp mắt cứ nhìn mình từ trên xuống dưới, ông ta vội trả lời :

— Tôi thừa lệnh của Minh giáo cựu giáo chủ Trương tiền bối đến đây thông báo một điều cần kíp.

Một vị đệ tử Cái Bang hỏi :

— Chẳng hay các hạ cao danh qui tính ?

Long Trung Tử vội vàng mời hai người này ngồi xuống bày tỏ đuôi đầu.

Sau khi nghe xong, người ba bị nói với năm bị rằng :

— Nay Long Sư huynh, việc này thật là hệ trọng chúng ta không đủ quyền quyết định... vậy ý của Sư huynh ra sao ?

Người đệ tử họ Long nói :

— Phải... nhưng chúng sư huynh đệ thấy đều tề tựu về Quán Sơn... theo ý của ta thì việc này chẳng nên chậm trễ, chúng ta hãy đồng cùng nhau lên đường đến Quán Sơn cho gấp... trước là để cho Long tiền bối được dịp tham gia Quán Sơn đại hội, sau là có thể truyền tin này cho anh hùng được biết,

Long Trung Tử nghe qua hữu lý, nhưng trong lòng nghĩ thầm :

“ Trước khi lên đường báo tin cho chúng anh hùng thì Triệu Minh quận chúa có nhờ ta mang tin này báo cho Vương Bảo Bảo được hay, nếu theo chân hai người này đến Quán Sơn, thì cuộc hành trình hóa ra là dở... nhưng đường từ đây ra ngoài quan ải, thật là xa xôi diệu vợi, coi bằng nhau dịp này mình đến Quán Sơn một chuyến đi

để nói rộng tầm con mắt, khi nào Quân Sơn Đại Hội bế mạc xong xuôi, lại sẽ lên đường về đất Bắc cũng không muộn chi cho lắm.

Nghĩ đoạn, ông ta gọi thêm thịt rượu ba người cùng nhau ăn uống cho tàn hết canh hai mới gọi từu nhĩ tỉnh tiền mà bước xuống lầu.

Hai người Cái Bang đệ tử dẫn Long Trung Tử đi về hướng Đông khi đến ngôi miếu Thành Hoàng họ huýt lên mấy tiếng còi làm hiệu ước thì bên trong có mấy tên đệ tử Cái Bang chạy ủa ra. Long Trung Tử nhìn thấy đều là những người thuộc hàng một bị.

Đôi bên trò chuyện với nhau vài câu, có hai người trở vào đất hai con tuần mã ra trao cho người năm bị và ba bị.

Thế là Long Trung Tử cùng với họ ra rồi đi thẳng về hướng Đông. Lúc bấy giờ trăng mới mọc hai sào, tỏa ánh sáng vàng nhạt xuống mặt đường khó khăn khắp khênh.

Hai bên vệ đường có tiếng côn trùng rì rã, hòa lẫn với tiếng vó câu rầm rập vang lên giữa đêm khuya càng làm tăng thêm vẻ u buồn âm đạm.

Đoàn người đi đến trời hồng sáng mới tạt vào một thị trấn nghỉ chân, đến đầu, họ cũng được người trong Cái Bang ngụ tại địa phương tiếp đón thật chu đáo.

Người đệ tử năm bị họ Long bị triệu tập thêm năm ba người trong thị trấn này nữa, cùng nhau lên đường...

Cứ như thế, trải qua năm ba thị trấn thì đoàn người ngựa đã gia tăng lên gần ba mươi, nhờ thế mà cuộc hành trình càng đi xa chừng nào thì càng thêm đông đảo.

Chúng đệ tử Cái Bang nghe nói đến Quân Sơn dự đại hội, thấy đều náo nức, làm cho tánh hiếu kỳ của Long Trung Tử nổi dậy, không biết tại Quân Sơn sẽ có việc chi xảy ra mà có sức hấp dẫn bọn ăn mày như thế.

Đi không mấy ngày, thì đoàn người ngựa đã vào đến địa phận tỉnh Hồ Nam và lần lần đi về hướng huyện Nhạc Dương.

Vào đến ranh giới huyện Nhạc Dương rồi thì đoàn người ngựa quay về hướng Tây Nam.

Đến đây, vì sự hành tung bị bại lộ, nên chúng đệ tử Cái Bang tách rời ra từng đoàn nhỏ, thành ra Long Trung Tử lại đi chung với hai người từ thuở ban đầu.

Người Cái Bang đệ tử họ Long kia thật là tinh khôn, ông ta không đi trước mà lại giả vờ ngựa mệt, nên chậm chậm đi sau như những người nhàn hạ.

Đêm hôm ấy, ba người phải ngủ tạm trong một ngôi miếu bên vệ đường, rồi sáng mai lại lên đường.

Long Trung Tử đêm hôm ấy trong lòng hồi hộp, vào ngôi cổ miếu mà chẳng dám ngủ say, thần trí cứ chấp chờn, hai tai cứ vểnh lên để nghe ngóng động tĩnh chung quanh mình.

Quả nhiên sự phòng xa của Long Trung Tử không uổng, ông ta chấp chờn đến gần hết canh hai, đôi mi cứ nặng trĩu xuống, ông liệu chừng không thể nào thức nữa được, bỗng thình lình từ bên cánh cửa sổ có tiếng khua nhẹ nhẹ.

Mấy tiếng khua này làm cho tinh thần của ông ta vụt tỉnh táo phi thường, bao nhiêu tinh thần thấy đều tập trung về phía đó, vì bằng vào chính giác lão luyện của ông ta, thì quả thật có người đang rình rập ở nơi ấy.

Lúc bấy giờ tư bề tĩnh mịch, trong ngôi hoang miếu này chỉ có tiếng ngáy đều đều của hai người bạn đồng hành mà thôi.

Tiếng động bên khung cửa sổ càng lúc càng tỏ rõ, thế rồi hai cánh cửa cũ kỹ bỗng từ từ mở bét ra...

Ánh trăng nhợt nhạt từ bên ngoài khung cửa tức thì rơi xèo vào bên trong. Nhờ từ chỗ tối nhìn ra chỗ mờ mờ sáng nên Long Trung Tử thoáng thấy một mái tóc của một nàng thiếu nữ thoáng ngang qua khung cửa sổ.

Long Trung Tử giật mình, vì mái tóc này dường như quen thuộc lắm, biết đối phương là gái, trong dạ của ông ta hơi yên, lâu lắm mới nghe có tiếng một người con gái nói nhỏ nhỏ:

— Long tiên sinh... Long tiên sinh...

Long Trung Tử trong dạ nghĩ thầm:

— Trong này có hai người họ Long, không biết nàng này gọi ta hay là gọi người ăn mày họ Long đây?

VIẾNG NHẠC DƯƠNG LÂU

Còn đang nghỉ ngơi trong lòng, thì tiếng người con gái lại vang lên:

— Long tiên sinh... cho tôi hỏi vài lời về Hồng Huyễn...

Long trung Tử giật mình nhảy nhồm nghĩ rằng:

« Nếu người này hỏi Hồng Huyễn thì chắc có là của mình, vì chỉ có mình mới quen biết với Hồng Phong... »

Nghĩ đến đây, ông ta liền vụt nhỏ tới đoàn người của Hồng Phong mà ông ta gặp trong vườn có mấy cô thiếu nữ trẻ đẹp...thế là Long trung Từ cất mình nhảy tới bên khung cửa sổ một cách nhẹ nhàng, vì sợ khuấy động làm thức giấc hai vị đệ tử Cái Bang đi.

Ló đầu ra khỏi cửa nhìn ra bên ngoài, thấy cách đó hơn năm trượng có một nàng con gái điệu mạo phi phàm đứng dưới trăng mờ nhạt.

Nàng thấy Long Trung Từ thò đầu, ra liền khoát tay ra dấu bảo ông ta ra ngoài.

Long Trung Từ định thần kỹ, thấy nàng con gái bá mị thiếu kiểu kia chính là người đã cùng gặp mặt trong ngôi tửu quán.

Ông ta liền thò tay tả ra để nhọc lên thành cửa sổ để đẩy cho thân hình bay lơ lửng bên ngoài.

Tiểu Hồng vừa khoát tay ra dấu, vừa chạy ra xa, hai người phải đi thêm hai mươi trượng nữa, mới dám dừng chân đứng lại chuyện trò.

Tiểu Hồng sợ ông ta quên mình tên xưng tên họ, đoạn hỏi thăm về việc Hồng Phong bị con tuần mã chờ đi.

Long Trung Từ liền kể lể đủ cả đuôi đầu, nào những lúc đuổi theo Hồng Phong đến tận sông Hoàng Hà hùng vĩ, nào những lúc cùng nhau ra sức làm cho con Tuyết Long khuất phục, nào những lúc tạm trú trong xóm chài luyện ngựa, nào những lúc Hoàng Hà đê vỡ rồi xảy ra việc đấu chiến với bọn tham quan, và giờ đây ông ta phải theo chân hai người kia mà đến Quân Sơn cầu cứu v.v. .

Tiểu Hồng cũng kể lại hành trình của bọn mình sau khi Hồng Phong và vợ chồng Trương Vô Kỵ ra đi cho Long Trung Từ nghe.

Tới ra đoàn người của Dương Tiểu Hồng, Châu thiên Thọ cùng với Sư hồng Thạch trên đường về Quân Sơn, đến đó thì chạm phải Long trung Từ.

Buổi ban ngày Tiểu Hồng thấy Long trung Từ thì đã nhận ra đây là người đã tặng ngựa, nhưng vì có Sư hồng Thạch đi kèm, nên nàng chưa tiện nói ra, chờ khi trời tối, nàng mới lần mò tới đây hỏi thăm cho ra nguyên do, mong rằng có thể gặp mặt Hồng Phong cho thỏa lòng mong nhớ.

Nào hay đầu bây giờ lại được tin Hồng Phong hiện đang bị kẹt trong vòng khốn đốn, bất giác trong lòng chua xót vô cùng.

Nàng nói với Long trung Từ :

— Việc này thật gấp như lửa cháy mảy, phải cấp tốc cho Sư hồng Thạch hay để người liệu định...

Câu nói của nàng chỉ tới đây thì sau lưng bỗng vang lên mấy tiếng cười nho nhỏ, có tiếng một người nói :

— Phải lắm. phải cấp tốc cho Sư Bang chủ hay để người liệu định đem Hồng huynh ra khỏi vòng nguy khốn.

Dương tiểu Hồng và Long trung Từ giật mình nhảy nhót, đồng quay đầu nhìn lại, thấy dưới gốc cây cổ thụ, có 1 nàng thiếu nữ xấu xí đang đứng nhìn trộm, thái độ thật là nhân nhả.

Dương tiểu Hồng kêu lên :

— Ngươi là ai., để đầu chính là Bang chủ,

Tại ra Sư Hồng Thạch là người kỳ lưỡng, mặc dù trong giấc ngủ, nhưng mọi cử động của những người chung quanh đều lọt không qua cặp mắt của mình.

Nàng thấy Tiểu Hồng lén lộn mãi không ngủ được rồi lại sẽ lên ra đi, vì chỗ này đã gần đất Quân Sơn trong gang tấc, Tiểu Hồng lại là con ruột của Giáo Chủ Dương Tiểu thì Sư Hồng Thạch nào chịu buông lời thả lỏng, thế là nàng sẽ lên nom theo, và nghe rõ câu chuyện từ đầu chí cuối.

Dương Tiểu Hồng nói dứt, liền dẫn Long Trung Từ đến ra mắt Sư Hồng Thạch.

Sư Hồng Thạch nói :

— Việc ấy ta đã nghe rõ đuôi đầu, vậy chờ ngày mai sẽ nói rõ trước Quân Sơn Đại Hội.. bây giờ hãy trở về nơi nghỉ, cuối giờ Dần sẽ khởi hành...

Dứt lời thò tay ra nắm lấy ống tay áo của Tiểu Hồng mà rảo bước. Còn Long Trung Từ thì lui vào chỗ khuất.

Vì không còn lo nghĩ nữa, nên Long Trung Từ đánh thẳng một giấc cho tới khi gà rừng gáy sáng.

Ba người trở dậy, bước ra ngoài thì thấy đoàn người của Sư hồng Thạch đã túc trực ở bên ngoài.

Châu hoài Ngọc, Mai vô Ảnh thấy Long trung Từ đồng ủa tới hỏi han, làm huyền não một chập, đoàn người mới lên đường.

Đi đến đầu giờ Mẹo thì tới Nhạc Dương Lâu, đây là một thắng cảnh khét tiếng Trung Nguyên, đã thu hút biết bao du khách.

Chuyến đi này phần nhiều đều là hàng mạt khách tao nhân, nên đồng rủ nhau đi ngắm cảnh mà lên viếng Nhạc Dương Lâu một chuyến.

Sau khi bước ngựa dưới chân lầu xong xuôi, đoàn người lục tục kéo nhau lên tầng cao nhất.

• KỶ QUAN NHẤT... ÁY ĐỘNG ĐÌNH.
NUỐT SÔNG NGẬM NÚI MÈNH MÔNG ĐẠT ĐÀO.

Vừa bước lên khỏi lầu. Dương Tiểu Hồng nghe thấy từng cơn gió lồng từ bốn bề cửa sổ thổi vào, đem đến cho lòng người một cảm giác thanh thản nhẹ nhàng.

Nhông cõ nhìn ra ngoài hồ Động Đình, thấy hòn đảo Quân Sơn hiện lên trong tâm con mắt.

Lúc bấy giờ trời trong mây tạnh, những hàng cây xanh mướt hòa lẫn trong những ghềnh đá vàng tươi hiện lên rõ mồn một.

Nàng còn dانه ngậm cảnh một cách say sưa, chợt nghe Châu Hoài Ngọc ngậm lên se se :

« Bánh lái cột gậy buồm nghiêng đổ,

Bao thuyền buồn nép gió : bệnh sông.

Vượn kêu cộp rống hải hùng...

Nguyễn văn :

Thương lữ bất hạnh, tương huynh tiếp tới.

Bạc mộ minh minh, hồ khiêu viên đề

Dương Tiểu Hồng tức thì quay lại, trông thấy Châu Hoài Ngọc đang chấp tay sau lưng, nhìn vào một bài phú để trên vách, mồm se se ngậm nga, ra chiều đắc ý lắm.

Nàng vụt nhớ tới ngày thường hằng nghe người ta kể chuyện vắng trên Nhạc Dương Lâu này có để một bài phú rất hay của thi sĩ Phạm Trọng Yêm.

Nàng với vàng rở tới sau lưng của Châu Hoài Ngọc nhìn xuyên qua vai của Châu Hoài Ngọc mà đọc bài phú viết trên vách bằng một tuồng chữ vô cùng sắc sảo :

Đông Tử Kinh giảng làm Thái Thú.

Quận Ba Lăng xa chỗ kinh sư.

Mùa xuân Khánh Lịch thứ tư.

Năm sau chính sự cũng vừa hòa thông.

Dân vui vẻ một lòng mến đức.

Việc thành thời ra sức sửa sang.

Trùng tu lầu củ Nhạc Dương.

Khắc ghi thơ phú từ Đường tới nay.

Cây ta viết ra đây bài ký.

Ta ngàn xi xem cảnh trí hữu tình.

Nàng đọc đến đây tấm tắc khen thắm, thì ra đây quả thật là bài Nhạc Dương Lâu Ký của Phạm Trọng Yêm.

Thi sĩ họ Phạm sinh vào đời nhà Tống, thuộc người Ngô huyện, học hành thông minh, thi đỗ đến bậc tiến sĩ.

Vào đời vua Nhân Tôn, triều đình phái ông cùng với Hàn Kỳ mang quân ra dẹp giặc Tây Hạ.

Nhờ ông ta văn võ song toàn, nên xuất quân là cả thắng, được triều đình trọng dụng, thăng làm Khu Mật Viện Phó Sử, sau này lại lần lượt thăng tới chức Tham Tri Chính Sự.

Lúc thuở hàn vi, còn là một tên học trò khổ Phạm thường ngậm nga hai câu thơ của mình mà ngày nay người đời hãy còn ca tụng :

« Tiềm thiên hạ chi ưu nhi ưu,

Hận thiên hạ chi lạc nhi lạc ».

(Nghĩa là mình phải lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ).

Lúc ông ta trấn thủ tại thành Diên An, quận Tây Hạ vì đi đầu chiến với ông ta lĩnh lấy thảm bại, nên bây giờ nghe oai thấy đều khiếp vía, bảo nhỏ với nhau rằng :

— Trong bụng của chàng cha Phạm Trọng Yêm có chứa hàng vạn giáp binh.

Nàng còn miên man suy nghĩ về đời tư của một văn nhân kiêm chiến sĩ. Dương Tiểu Hồng bỗng chợt nghe Hoài Ngọc ngậm tiếp, giọng bây giờ càng ngày càng sang sảng, dường như đây là chỗ không người :

« Tiếng chài khuê, hát âm vang.

Lên đây ngậm cảnh lòng càng thành thoi,

Hóng gió mát quên đời vinh nhục.

Đem rượu ngon mà chúc say vui.

Còn đang say sưa bởi những dòng thơ chải chuốt của cô nhân, bỗng nàng giật mình vì sau lưng của nàng có một tiếng thét vang :

— Hào a !

Vội vàng quay đầu lại, nàng trông thấy Châu thiên Thọ lúc bấy giờ đang đưa một ngón tay trở ra, viết nhẹ nhẹ vào không khí, hai chân xuống tảo vững vàng, nhưng nét bút viết ra càng ngày càng mạnh.

Những đệ tử Cái Lăng đồng đứng chung quanh nhìn không chớp

mặt, và thỉnh thoảng tiếng khen nổi lên vang dậy, khuấy tan bầu không khí tĩnh mịch của Nhạc Dương Lâu.

Tiểu Hồng chẳng nhìn thì thôi, đã nhìn thì không tài nào dời nhãn quang của mình đi chỗ khác được.

Thì ra Châu Thiên Thọ vì bước lên Nhạc Dương Lâu, vực cảnh của sinh linh, nên dùng thủ pháp tài tình của ông viết lại mấy câu trong bài Nhạc Dương Lầu Ký.

Đang hồi ngọn bút đang đi một cách trăm hùng, bút pháp bỗng nhiên thay đổi, vì đã viết đến câu :

« Kỳ quan nhất... ấy động đình.

« Nuốt sông, ngậm núi, mệnh mỏng dạt dào.

SONG PHƯƠNG ĐỀU MUỐN HẠ ĐỘC THỦ !

Những người chứng kiến trông thấy nét bút của ông ta thỉnh thoảng biến đổi, dạt dào như sóng như gió trong lúc cuồng phong trời dậy, đúng với ý trong 2 câu thơ trên, làm cho ai đấy đều mê mẩn tâm thần.

Bỗng thỉnh thoảng, từ bên ngoài cửa sổ, có 1 tiếng ngân trong vút vang lên, rồi 1 chiếc bóng mờ bay vào nhanh như 1 cơn gió thoảng.

Chiếc bóng này vừa lọt vào giữa gian đại sảnh, thì ngoài Châu Thiên Thọ đang mê trợn ra, ai vậy cũng đều kinh hoàng thất sắc.

Vì lẽ Nhạc Dương Lầu chiều cao mấy mươi trượng muốn từ dưới đất vọt lên tới khung cửa sổ này, thì phi một tay khinh công đệ nhất thiên hạ, không thể nào làm nổi.

Người ta thấy đây là một người mặt áo xanh, nhưng trên mặt bị ngang vuông lợp.

Người này liếc xem Châu Thiên Thọ đang múa men giữa đại sảnh rồi bỗng nhiên ha hả cười, nói :

— Thật là hao công phu... ta cũng thử chơi vài chữ.

Nói dứt lời nhẹ nhàng lướt tới, trở ra một ngón điểm vào giữa Trung Cung của Châu Thiên Thọ !

Lúc bấy giờ Châu Thiên Thọ vừa viết tới chữ « quang » trong câu « Thương hạ thiên quang nhất bích » thỉnh thoảng chợt thấy một bóng mờ đột nhiên tấn công mình, trong lòng quá đỗi vui mừng, vì lẽ bây giờ chỉ biểu diễn một mình thì không khỏi thiếu sự cao hứng.

Bây giờ đột nhiên có người nhảy ra giao chiến với mình, càng khác

chỉ một người bị gã « trổng chổ ngựa » nên cười ha hả đoạn tức thì biến đôn thay thế, viết ra một chữ « thuật » trong câu « tiên nhân chỉ thuật đề gổ đôn.

Chữ « thuật » vừa viết ra, thì một tràng pháo tay nổi lên vang dậy, vì rằng lối trả đôn của ông ta quá ư cao diệu, chỉ một chữ biến chuyển đó thì đã làm cho ngón tay điểm huyết của người này đi trượt vào trong không khí.

Tiếng vỗ tay đang nổ ròn tan, bỗng thỉnh thoảng ngưng bật, vì rằng ngón tay của người bị mặt này thật biến đôn nhanh như điện, lại móc xéo một đôn vào chả vai của Châu Thiên Thọ.

Sử Hồng Thạch giật mình kinh hãi, không biết xuất xứ người này ở đâu, vì rằng lối nhận huyết của hắn sao mà chính xác vô cùng, điểm tấn công chính là huyết Khuyết Bồn, một trọng huyết trên thân thể của con người.

Nhưng Châu Thiên Thọ lúc bấy giờ đang hồi cao hứng, ứng biến như thần, chỉ một cái nhấp nháy, thì hai người đã quần thảo với nhau hơn sáu hiệp.

Càng đấu, tốc độ của hai người càng nhanh cho đến nỗi có một số người võ nghệ hơi non, không còn phân biệt nổi người nào là Châu Thiên Thọ và người nào là người bị mặt.

Chỉ thấy trong vòng chiến bấy giờ hai người đã quỵện với nhau làm một khối, và từ trong cái khối mơ hồ huyền ảo đó, có những câu nói đưa ra :

— Lối điểm huyết của mi thật tài tình !

— Khinh công của mi thật là cái thế !

Càng xem trận đấu, Sử Hồng Thạch cau mày lo lắng, nghĩ rằng nơi đây cách Quân Sơn trong gang tấc, mà đột nhiên lại có 1 tay cao thủ như vậy xuất hiện, thật là 1 vấn đề đáng lo.

Hồi tưởng lại trong trận Hàng Châu huyết chiến, Sử Hồng Thạch bất giác rung mình, không biết cuộc hội họp tại Quân Sơn ngày nay có được suông sẽ hay chăng ?

Nàng lại nghĩ :

« Cứ như tài bộ của người này thì ta muốn thủ thắng không phải là chuyện dễ... »

Về phần Châu Hoài Ngọc thì trong lòng không những lo âu mà bấy còn kinh sợ, vì rằng cứ trông tình thế này, chẳng ư cho cha mình không phải là tay đối thủ của người kia.

Vì vậy nên bước chân của chàng không biết do một nguồn sức mạnh nào đưa đẩy, làm cho phải từ từ xê dịch về vòng chiến.

Ngón tay trái chàng thủ sẵn một đòn mãnh liệt nhất sẵn sàng chờ cơ hội, nếu phụ thân của chàng lâm nạn tức thì ra tay đánh ép vào chỗ hở của người bịt mặt ngó hầu gở nguy cho cha già.

Lúc bấy giờ bỗng nhiên tốc độ của hai người lần lần chậm lại nhưng nội lực thì càng lúc càng tăng gia, làm cho Châu Hoài Ngọc là người đứng gần nhất cũng phải nghe thấy da mặt của mình nóng bỏng, chàng phải xuống mặt cái Thiên Cầm Tán mới có thể đứng vững được.

Sứ hồng Thạch là một người già kinh nghiệm, vừa thấy tốc độ của hai người lần lần giảm xuống, thì thét tả hữu đang ra, còn nàng thì cũng lần bước tiến sát vào chiến trường vì bởi nàng biết tình trạng này đang báo hiệu rằng song phương đều muốn hạ độc thủ.

Sứ hồng Thạch cũng đồng có một tâm trạng như Hoài Ngọc, nàng nghĩ nếu có cơ hội, thì tức khắc xuống tay chặc phục người bịt mặt kia, thử xem coi là bạn hay là thù ?

Bỗng chợt linh người bịt mặt cười lên ha hả nói :

— Sứ Bang chủ và Hồng tiểu huynh chớ lo...

Câu nói vừa dứt, thì Sứ Hồng Thạch thét :

— Xin nhị vị dừng tay lại...

Như hai tay đối thủ dường chẳng nghe thấy câu nói này, cứ tiếp tục đấu tranh mãi.

XUỐNG THUYỀN RA THẮNG QUẢN SƠN

Sứ hồng Thạch dần không được nữa, nổi giận quát :

— Mày là hà phương nhân vật ? Sao dám đến Quản sơn vượt rêu hùm ? Nếu chẳng thông báo tên họ, ta chẳng dung tình cho đó ?

Người bịt mặt cả cười nói :

— À à... vượt rêu cạp cái, quả thật là to gan...

Câu nói bất ngờ mà hoạt kê của người này làm cho có mấy người trong đám Dương Tiểu Hồng bật cười khúc khích, còn chúng đệ tử Cái Bang thì giận đến tái xanh sắc mặt ?

Có ba bốn người đệ tử thuộc hàng bốn bị hăm hăm muốn xông ra trợ chiến.

Nhưng Sứ Hồng Thạch đã đưa tay ngăn lại, và quát bảo :

— Châu lão tiền bối hãy ngồi tay, để cho tôi so với tên này và miếng.

Người bịt mặt lại cười ha hả, nói :

— Cọp cái mà xuất trận thì tôi phải cuốn gió chạy dài.

Phen này thì Sứ Hồng Thạch quát vang như sấm :

— Ta quyết cho mi hiện nguyên hình

Lời nói chưa dứt, thì ngọn roi của nàng đã tới, đâm vào vào đường vào huyết Chi Dương trên Đốc Mạch.

Sứ Hồng Thạch và tất cả những người có mặt tại đây, thấy đều kinh ngạc rằng người bịt mặt kia sẽ quay sang đối địch với Cái Bang Bang Chủ.

Nào hay đầu thanh gậy ngọc của nàng vừa đâm ra được tám phân đường đất thì người bịt mặt kia bỗng cười ròn tan rồi tung ra một đòn miên mông tượng như Nhất Hạc Xung Thiên thân hình của hắn ta vọt thẳng lên mái nhà, trên một cái chóp mái đã ngồi vắt trên trính.

Thái độ cợt nhả của người này càng làm cho Sứ Hồng Thạch giận dữ, nhưng ngón khinh công của người này thật là hiếm thấy, việc này càng làm cho nàng nên nóng, muốn biết người ấy là ai.

Vì rằng nếu một khi Quản Sơn Đại Hội lại bị người ngoài phá đám thì thật là lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đoạn nàng liền hớp một hơi dài dưỡng khí đoạn từ dưới đất nhảy vào lên, thanh gậy ngọc trong tay thủ kẹp giữa ngực.

Thân hình của nàng như một đường tên bắn thẳng về phía người bịt mặt, đòn cách hai trượng thì thanh gậy ngọc bay vù ra uốn éo như một giải lụa đào.

Người bịt mặt bỗng rú lên một tiếng báo a la rồi bay mình trút đầu xuống đất, dường như hắn đã rạp tằm từ trước, nên Sứ hồng Thạch chưa tới thì hắn đã rời khỏi chỗ ngồi.

Khinh công của Sứ hồng Thạch thật là thế gian hiếm có, vậy mà bây giờ so với người bịt mặt này thì lại kém đi một bậc, cho nên ai nấy thấy đều ngỡ ngàng bàng hoàng.

Nhưng người kia lộn mèo một cái vô cùng hài hước đoạn rơi xuống đất... nhưng chân vừa chạm đến thì ai nấy cười ồm lên như vỗ chộp vì rằng người kia đã lợi dụng cái lộn mèo hài hước kia mà gờ vuông vãi trên mặt của mình xuống...

Và bây giờ, ai cũng đều trông thấy người trên chọc Sứ bang chủ này giờ chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Khinh Công Vi nhất Tiểu.

Lúc bấy giờ, Sứ Hồng Thạch đã ngồi trảm trên trính nhà, chỗ vị trí của Vi Nhất Tiểu bang này.

Nàng thấy Vi Nhất Tiểu hiện nguyên hình bất giác con giận liền vụt tan... Nàng hỏi gấp rút :

— Vì tiền bối ra đi công việc thế nào... sao về chậm trễ thế ?

Ông ta trả lời :

— Mười phần thành công được chín...

Nói tới đây vùng nín bặt, Sử Hồng Thạch biết rằng có điều chẳng tiện công khai ra nói tại đây, nên từ trên trịnh nhàn thoáng thả buông mình xuống nói :

— Thi giờ cấp bách, chúng ta phải mau đến Quần Sơn.

Nói dứt lời truyền cho chúng đệ tử Cái Bang xuống lầu, còn nàng với Vi Nhất Tiểu đi sau.

Thừa một lúc chẳng ai để ý, Vi Nhất Tiểu nói khẽ vào tai của nàng :

— Chúng anh hùng hảo hán các nơi đã hưng binh khởi nghĩa thật nhiều, chỉ chờ Quần Sơn Đại hội.

Câu nói đến đây thì Sử Hồng Thạch liền ra dấu bảo ông ta nín, đoạn nàng đưa mắt nhìn Dương Tiểu Hồng, Vi Nhất Tiểu tức thì hội ý biết rằng nàng hãy còn e ngại Tiểu Hồng vì người này là con gái của Giáo Chủ Dương Tiểu.

Từ đó trở đi, đoàn người không dùng ngựa nữa mà chỉ đi bộ xuống bờ hồ Động Đình.

Qua khỏi mấy hàng liễu rủ, dưới một gốc cây, có buộc mấy con thuyền, có mấy tên Đa Công ăn mặc theo Cái Bang chực sẵn ở nơi đó.

Thuyền khá to nên chưa được hết thảy mọi người trèo pho thấy ai nấy đều xuống thuyền xong xuôi, tức thì mở dõ cho từ từ tiến bến.

Từ Nhạc Dương Lâu đến Quần Sơn hãy còn trên nửa ngày đường, nên lúc ở dưới thuyền chúng anh hùng chuyện trò vui vẻ.

Chúng Cái Bang đệ tử đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lương thực, bày giờ bày ra ăn uống.

Sau khi no say, Sử Hồng Thạch lên ra hiệu cho Vi Nhất Tiểu ra bờng lái nơi chuyện.

TRUNG THU TRĂNG SÁNG ĐẠI HỘI QUẦN SƠN

Nhờ bọn người trong mũi ăn uống no say nên đã lả lơi dùng ra ngủ. từ bề vắng vẻ, nên Vi Nhất Tiểu kể rõ đuôi đầu, rằng phen này ông ta đi chu du khắp nơi, cổ động cho chúng anh hùng về việc hưng binh khởi nghĩa để chống lại triều đình.

Ông ta cũng kể rõ việc Hoàng Hà đề võ, quan quân triều đình cùng với dân chúng địa phương phát sinh ra xung đột, nên dân tâm ly tán, đây là một dịp may hiếm có cho nghĩa binh phát cò khởi nghĩa.

Gió lai rai thổi...

Thuyền từ từ đi...

Chẳng bao lâu thì những cây cỏ nhà cửa lác đác trên Quần Sơn đã hiện rõ rệt.

Sử Hồng Thạch vội đánh thức những người trong khoang dậy, chờ đến thì cấp phò đông vẩy đoàn kéo xuyên qua những rừng cây xanh dày đặc.

Quần Sơn là một cù lao nhỏ nhỏ, cảnh giữa có một ngọn núi chiều cao hơn trăm trượng, trên ngọn núi đó lại có một ngôi chùa cổ kính, xây dựng từ đời nhà Đường, tên gọi là Di Lạc Thần Miếu.

Từ bờ sông vào đến Di Lạc Thần Miếu cứ mỗi cách vài ba mươi trượng, lại có một trạm canh gác, trạm nào thấy có Sử Hồng Thạch xuất hiện thảy đều ra chào cung kính, càng đến gần Di Lạc Thần Miếu chừng nào thì thấy nhân số càng đông đảo chừng nấy.

Trong số đó không những chỉ có một mình Cái Bang Bang Chúng mà lại còn có thêm rất nhiều anh hùng hảo hán trong các môn các phái nhận được thiệp mời của Sử Hồng Thạch, đồng tề tựu nơi đây để mở Quần Sơn Đại Hội.

Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng vừa đi mà vừa thăm nghi rằng trong chuyến đi Quần Sơn này hẳn có nhiều người tham dự và chắc chắn lại sẽ có rất nhiều tư tưởng ác chiến xảy ra...

Đoàn người từ xa mới đến, sau khi cơm nước nghỉ ngơi, thì trời đã hoàng hôn.

Bóng chiều vừa sụp tối thì khắp nơi trong ngôi chùa cổ kính này đèn đuốc nổi giăng giăng, người qua kẻ lại tấp nập, Tiểu Hồng và Mai Vô Ảnh đồng cho rằng đêm nay sẽ cử hành Quần Sơn Đại Hội.

Nào hay đâu chờ đợi mãi mà chẳng nghe thấy tin tức chi khác lạ, đoàn người bây giờ được tạm trú trong một gian đại sảnh to rộng nơi phía đằng Đông. Hoài Ngọc trong lòng nóng nảy, thừa khi có một vị Cái Bang chúng mang trà vào cho mọi người, chàng mới hỏi, thì được biết ngày Quần Sơn Đại Hội định vào ngày rằm Trung Thu, cách nay hãy còn ba hôm nữa.

Mặc dù trong lòng nôn nóng, nhưng họ cũng phải chờ đợi đến sáng ngày rằm hôm ấy, tất cả đoàn người ngồi nghỉ trong gian đại sảnh

này, chỉ có một mình Châu Thiên Thọ được giấy của Sử Hồng Thạch mời mà thôi.

Thì ra trong cuộc Quân Sơn Đại Hội này, Cái Bang sợ có người ngồi trà trộn vào khuấy phá như trong trận Hàng Châu, nên mỗi môn mỗi phái chỉ có một người được mời tham dự mà thôi.

Phần Long Trung Tử vì chẳng phải người thuộc một môn hay một phái nào, vả lại họ là người thân cận của Triệu Minh, Sử Hồng Thạch là người cần thận nên chẳng cho tham dự cuộc hội họp.

Tối hôm ấy, trăng tròn vành vạnh, chiếu xuống Quân Sơn một màu trắng như tuyết, nhưng ánh sáng ấy vẫn còn nhường những làn ánh sáng do đèn đuốc trong ngôi Di Lạc Thần Miếu này tỏa ra.

Sự canh phòng gia tăng triệt để, đúng giờ Thân có hai tên đệ tử thuộc hàng bốn bị cấm đèn đến mời Châu Thiên Thọ ra đi, còn kỳ dư thấy đều ở lại cùng nhau thừơng nguyệt.

Châu Thiên Thọ nhờ mấy ngày hôm nay ngơi nghỉ, nên thần sắc đã tỉnh tường, trí tuệ sáng suốt lắm ông ta lắng lắng theo hai người cầm đèn đi thẳng vào đại điện.

Vừa đặt chân vào đại điện, ông ta không khỏi trong dạ phấp phùng, không biết vì sao bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, một con kiến bò trên gạch hay còn trông thấy, thế mà nơi đại điện thì đèn đuốc tối om om.

Nhờ 2 người dẫn đường đi trước có cầm đèn, nên họ mới có thể lần bước lên Đại Điện.

Châu Thiên Thọ cũng đi, trong lòng càng thêm kinh dị, vì Đại Điện vốn rộng thành thang, bây giờ lại vắng vẻ, không 1 bóng người, càng lộ thêm cái vẻ lạnh lùng đáng sợ. Hai người dẫn đường tiến thẳng 1 mạch về phía pho tượng Di Lạc bề cao hơn 5 trượng, uy nghi đứng giữa đại điện.

Vừa đến nơi, cả hai đồng trao ngọn đèn cầm trên tay mình cho Châu Thiên Thọ, đoạn xūn tay áo lên, phỉ thân đánh vạt lên bệ thờ.

Châu Thiên Thọ còn đang lấy làm lạ, thì hai người ấy đã xoay chân xuống tẩn, một người khoát tay ra khóa lấy một cánh tay của pho tượng không lồ, đoạn nạt lên hai tiếng nho nhỏ rồi dùng hết sức bình sinh xoay pho tượng quay từ tả sang hữu.

Pho tượng này vừa xoay được đúng nửa vòng, làm chậ ngôi Di Lạc quay lưng trở ra, thì từ dưới bệ thờ có tiếng sē sē vang lên không ngừng...

Hai người cái bang đệ tử, đứng bệ nhau nháy trở xuống lấy ngọn

đèn trong tay của Châu Thiên Thọ lại, và chính vào lúc ấy thì từ dưới bệ thờ có một khe nhỏ tách ra...

Châu Thiên Thọ giật mình thối lui một bước, vì rằng từ trong khe hở đó, có những tiếng xì xào phát ra...

VƯỢT ĐÈO XUYỀN AI. MANG QUÂN HÒA TÓC LÊN ĐƯỜNG

Hai vị đệ tử Cái Bang bước tới nắm tay Châu Thiên Thọ, ba người đồng lách mình qua khe nhỏ ấy.

Châu Thiên Thọ cười thầm, không ngờ Quân Sơn Đại Hội lại mở trong con đường hầm ngất ngoéo này.

Theo chân họ tiến về phía trước chẳng bao lâu thì tiếng nói chuyện càng lúc nghe càng rõ.

Không bao lâu, thì trước mặt của ông ta hiện ra một gian đại sảnh đèn đuốc sáng ngời.

Chân vừa bước ra khỏi gian đại sảnh, Châu Thiên Thọ bất giác giật mình, vì rằng trong ấy đã có mặt không biết bao nhiêu nhân vật lẫy lừng trong làng võ, nào là Thiếu chương môn phái Hạ Phủ, Chương môn Võ Đang là Dư liêu Châu, Thiếu Lâm cao tăng là Không Không Đại Sư, ngoài ra hẳn còn một vị ni cô áo nâu sòng, chính là Tịnh Tuệ sư thái.

Về phần Sử Hồng Thạch thì ngồi trên ngôi chủ, cả thầy đều sắc mặt trang nghiêm, dường như sắp sửa bàn luận cùng nhau một điều hệ trọng.

Thấy Châu Thiên Thọ bước vào, Sử Hồng Thạch liền đứng dậy vái chào, nói:

— Quân Sơn Đại Hội hôm nay được Châu lão tiền bối tham dự thật khởi sắc muốn phần.

Vừa nói đến đây thì sau lưng của Châu Thiên Thọ lại lục tục tiến vào thêm nhiều người nữa, người nào người nấy thầy đều là bậc danh gia.

Sau khi phân ngôi chủ khách yên tọa đầu đó xong xuôi, Châu Thiên Thọ rào mắt nhìn quanh, chợt thấy chính giữa phòng có đặt 1 đỉnh hương trầm, khói lên nghi ngút...

Dưới đỉnh hương trầm gác trên hai ngón bình khí... cặp mắt của Châu Thiên Thọ vừa chạm vào hai món bình khí này, bất giác tỉnh thần phần chẵn.

Vì bởi nếu nhân quang của ông ta không lăm thì hai món bảo vật kia chính là hai món vô giá trong làng võ.

Dưới ánh đèn sáng choang, ông ta thấy một thanh kiếm thép xanh rờn, mỏng hơn là liễu nằm trên một thanh bảo đao sáng thật đấy, lưỡi thật bén, nước thép đen như mực, đích thị là Đở Long Đao, còn gươm không phải là Ý Thiên Bảo kiếm thì là gì nữa ? !

Ông ta thắc mắc, không biết vì sao Quân Sơn Đại Hội vốn là một cuộc họp của Cái Bang, có sao lại trưng bày hai món bảo vật của Nga Mị phái... Có hai món bảo vật tại đây, hèn chi họ không cho nhiều người tap nhập tham gia là phải.

Còn đang phả vắn, thì Sử Hồng Thạch đã đứng dậy, dùng vài lời vắn tắt đánh tan sự nghi ngờ của mọi người.

Thì ra phen này, trước khi mở Quân Sơn Đại Hội, Sử Hồng Thạch đã cùng với Tịnh Tuệ Sư Thái thương lượng suốt mấy ngày đêm, rồi cuộc đồng quyết định mang hai món bảo vật trong làng võ, công khai cho chúng anh hùng thường lăm, đồng thời quyết định tái lập Đở Long Bang một Bang hội đứng trên tất cả các môn, các phái, các bang, các hội trong toàn thể võ lâm.

Theo lời của Sử hồng Thạch thì hai chữ Đở Long khi xưa do Quách Tĩnh đặt ra là có ý nghĩ giết rồng, mà giết rồng tức là giết thiên tử, vậy vị nào lên ngôi Đở Long Bang Chủ tất nhiên được quyền chiếm giữ Đở Long Đao mà hành sự.

Sử hồng Thạch vừa nói đến đây, thì ai nấy đồng nhao nhao lên hỏi :

— Vậy, thì làm thế nào để lập Đở Long Bang Chủ ?

Tịnh Tuệ Sư Thái đứng dậy trả lời rằng :

— Khi xưa Quách Đại Hiệp rèn thanh Đở Long Đao, thì có rèn luôn Ý Thiên Bảo Kiếm, hai chữ «Ý Thiên» có nghĩa tựa vào lòng trời... nhưng lời tục thường nói, lòng dân tức lòng trời... nay trăm dân đang đổ thán, lớp vì nạn quan, lớp vì đả võ, vợ chồng Minh Giáo Giáo Chủ lại kẹt trong vòng vây... theo thiên ý thì ta nên thông báo với các anh hùng, kéo qua tới giải vây cho gấp... nên ai lui được binh triều, cứu nguy cho bá tánh, người ấy tất đã lập được công to đức cả, thì đương nhiên sẽ là Đở Long Bang Chủ, đứng ra lãnh đạo quần hùng, thế thiên hành đạo...

Lời nói của Tịnh Tuệ Sư thái hợp lý hợp tình, lời tục thường nói bề lý phải thì lời ắt mạnh, vì vậy nên tiếng nói của bà ta nghe rang rang làm cho bao nhiêu thính giả trong phòng đều im phăng phắc, đồng cho là chí lý.

Đây là một lần thứ nhất trong võ lâm, lựa chọn người lãnh đạo quần hùng mà không cần phải tranh đấu lẫn nhau, mà lại lấy công lao của họ tạo được cho trăm dân nhiều hay ít mà quyết định.

Nghe tin vợ chồng Trương Vô Kỵ hiện bị kẹt trong vòng vây binh tướng của triều đình, ai cũng hăm hở đòi ra đi giải cứu.

Buổi họp bởi chẳng có những cuộc đấu tranh như mọi người tưởng tượng, vì thế mà kết thúc thật nhanh, khi mọi người rời khỏi gian đại sảnh, trở lên mặt đất thì trời chưa hết canh năm.

Rạng ngày hôm sau chúng anh hùng đồng rút lui hòa tốc lên đường ai có chiến binh mã mã từ trước bây giờ đồng trở về căn cứ, mang quân kéo lên tỉnh Hồ Bắc giải cứu vợ chồng Trương Vô Kỵ,

Thế là không mấy ngày, các tỉnh miền duyên hải cho chỉ những tỉnh nằm trong vùng thâm sơn cùng cốc như Tứ Xuyên, Vân Nam thấy đều có những đoàn nghĩa quân vượt đèo xuyên núi nhằm tỉnh Hồ Bắc tấn phát, trong lòng người nào cũng hăm hở nuôi mộng trước là giải cứu cho vợ chồng Vô Kỵ cùng nạn dân, sau nữa có thể chiếm được hai bảo vật trong làng võ.

MINH GIÁO THEO ĐẾN NHẠC DƯƠNG LẦU THÌ MẤT ĐẦU

Không bao lâu, các đoàn đại binh đã lần lượt tiến vào địa phận tỉnh Hà Bắc, trước tiên, chúng anh hùng có phái người dò dẫm, nên được biết hiện giờ quân triều đình đang vây đánh một số loạn dân tại Thiên Hà Lãnh, nên bao nhiêu mũi nhọn của nghĩa quân thấy đều hướng về phía đó.

Trong những đoàn quân tiến về Thiên Hà Lãnh, có cánh quân do Cái Bang Bang Chủ lãnh đạo là đông đảo nhất.

Một phần vì Bang chúng của Bang Hội này rải rác khắp nơi trên các tỉnh, hề nghe thấy lời hô hào của Sử Hồng Thạch thấy đều vùng gươm đứng dậy.

Ngày thường họ đi đến đâu thì hay tương nghĩa hành hiệp, nên đã được lòng của dân chúng, bây giờ hề phát cờ khởi nghĩa thì dân chúng hưởng ứng không biết bao nhiêu,

Lại thêm phần Sử Hồng Thạch mấy năm nay đồn binh tích trữ, chuẩn bị sẵn sàng nên kỷ luật nghiêm minh, tuy đông người mà không rối loạn.

Nhờ thế mà việc cất quân của Sử Hồng Thạch, Dương Tiêu thấy đều rõ ngọn nguồn, biết Cái Bang muốn đem quân cứu viện, thế nào cũng phải đi ngang chỗ này, nên Dương Tiêu đã mang một cánh quân tinh nhuệ mai phục, sẵn sàng chờ đợi...

Nay mở lời ước thề, thấy Sử Hồng Thạch chối phăng Dương Tiêu Hồng, mỉm cười nói :

— Thật ra nhất cử nhất động của Bang chủ và tiên nữ tôi đã mạo phép cho người dòm ngó, vậy xin Bang chủ thứ lỗi cho... Nay Biệt điện Thiên Hồng có điều cần kíp, muốn vời Tiêu Hồng về đó một phen, xin Bang chủ niệm tình trao nó ra đây...

Ông ta vừa nói, vừa rảo mắt nhìn về phía hậu quân của Sử Hồng Thạch, nhưng Dương Tiêu Hồng này giờ nghe nói có Dương Tiêu xuất hiện, phách lạc hồn bay nào dám chương mặt ra chỗ công khai, nằng một mặt rút lui ra hậu quân, một mặt thúc Châu Thiên Thọ cùng với hai vị Trưởng lão tiến về phía Sử Hồng Thạch để sẵn sàng cứu ứng.

Châu Thiên Thọ được tin Dương Tiêu Giáo chủ chặn đường sinh sự, hao khí trong người bỗng dâng lên, nghĩ rằng Dương Tiêu là nhân vật lưng danh lạng võ, nếu mình được cùng hắn so thử tài đon, thật là phi chí bình sinh, nghĩ đoạn xông thẳng về phía trước.

Đến nơi, trông thấy Sử Hồng Thạch đang nói chuyện với người sắc diện rõ ràng, tuy tuổi đã ngũ tuần, nhưng hỷ còn cái vẻ anh phong tài tuấn, trong lòng định chắc người này là Dương Tiêu Giáo Chủ chứ chẳng sai.

Nghĩ đoạn bay ngựa tới, nói :

— Sử Bang Chủ hãy lui về phía sau lo điều động binh mã để cho kẻ hèn này hầu chuyện Dương Giáo chủ một phen...

Nay giờ Dương Tiêu trong lòng đang mừng thầm vì vừa ra mặt là gặp ngay Sử Hồng Thạch, ông ta định lời qua tiếng lại hề có câu nào không hợp, thì tức thì động thủ, có không chế được Sử Hồng Thạch thì đoàn quân này có khác chi con rắn mất đầu, muốn đánh tan thật dễ như trở bàn tay.

Không ngờ nửa chừng bị một lão già phá đám, liếc nhìn người này chẳng phải ăn mặc theo sắc phục Cái Bang, bèn đánh tiếng hỏi rằng :

— Huynh dài đây chẳng biết cao danh qui tính ?

Châu Thiên Thọ không nói không rằng, rút từ trong ống tay áo ra một vật...

Lúc bấy giờ quân sĩ hai bên đã đốt đèn đuốc sáng ngời, ánh đuốc soi vào binh khí ấy, phát ra những tia sáng ngời bóng loáng.

Dương Tiêu trông thấy đó là một ngọn thiết bút phản quan màu vàng óng a óng ánh, lại nhìn thấy người cầm món binh khí này là một lão già có râu năm chòm trang nhã, ông ta buột miệng kêu lên :

— Thật là tam sanh hữu hạnh mới gặp được Thân Châu Nhất Bút..

Châu Thiên Thọ cả cười, thúc ngựa phi tới như bay nói :

— Chẳng nói chỉ dài dòng, nghe đồn Dương Giáo Chủ võ công tuyệt diệu, ngày hôm nay kẻ quê mùa này thật muốn so cùng Giáo Chủ vài đường cho phi chí bình sinh...

Châu Thiên Thọ nhận định tình thế, thấy rằng hiện nay vợ chồng của Trương Vô Kỵ đang lâm vào vòng nguy khốn, ba mặt kia đang giải phá vòng vây, nếu cứ nói chuyện dài dòng thì hóa ra mất đi cái thế phối hợp giải vây, vì thế ông ta vừa nói dứt lời, chẳng chịu để cho Dương Tiêu có đủ thì giờ trả lời, tức thì co chân của mình lên, đạp mạnh vào bìa yên, để cho thân hình bắn vèo về phía Dương Tiêu giáo chủ...

Dương Tiêu vừa trông thấy trước mặt của mình ánh vàng lấp lánh, thì mũi nhọn của cây thiết bút phản quan đã trở tới trước mặt của mình.

Dương Tiêu tức thì khoát bàn tay phải ra, dùng ống tay áo của mình phi vô thể công thần tốc của Châu Thiên Thọ, nào hay đâu ngọn Thiết Bút Phản Quan của ông ta vừa đánh ra được chín phần đường đất, thì ngón tay trở bên tay tả của ông ta đồng thời diềm nhẹ ra một ngón.

Ngón tay trở này tuy đi sau mà tới trước, Dương Tiêu gờ chưa xong đòn thứ nhất, thì ngón tay này đã kề gần huyết Chương Môn ở dưới hông...

Lối xuất thủ của Châu Thiên Thọ thật là lạ lùng... làm cho Dương Tiêu là đương kim Minh Giáo chủ mà cũng phải giật mình đánh thót... Tình thế này bắt buộc ông ta phải bay mình khỏi yên ngựa mới thoát được một đòn tối độc.

Thì ra Châu Thiên Thọ biết mình xir dụng Thiết Bút Phản Quan là một loại vũ khí ngắn, nếu ngồi trên mình ngựa mà đấu chiến thật là bất tiện, vì thế nên trong một đòn thứ nhất, ông ta đã dùng một thế binh sinh tuyệt học của mình để dồn ép cho đối phương xuống ngựa đánh bộ với mình.

Điều này Dương Tiêu bị tấn công dồn dập hai đòn, tức thì hiểu ngay tâm ý của đối phương.

Vì vậy nên sau khi bay mình ra khỏi yên, ông ta ngửa cổ cả cười nói :

— Châu tiền bối thế mà nhất gan.

HỒN CHIẾN TRIỂN KHAI TRÊN CON ĐƯỜNG ĐÈO KHÚC KHUYU QUANH CO !

Câu nói này vừa dứt, thì hai mũi giấy của ông cũng vừa chạm đất và bàn tay tả của ông ta tức thì bay ra một luồng chưởng nhẹ nhàng..

Dương Tiểu Hồng trông thấy cha mình đã giao chiến với Châu Thiên Thọ, biết rằng tinh thần của người đang tập trung ứng chiến, không thể phân tâm tìm kiếm mình nữa, nàng mới yên lòng nhỏ đầu ra trông.

Nhắc thấy cha mình vừa xuất thủ thì xử dụng ngay một thế nhẹ nhàng lướt, trong lòng lo thăm cho Châu Thiên Thọ, nàng trở mặt ra nhìn nên không phát giác Châu Hoài Ngọc đứng sát sau lưng của mình quắc mắt mà nhìn hai vị võ lâm tiền bối đang quyết một trận thư hùng.

Chàng thấy cái thế tấn công của Dương Tiểu quá nhẹ nhàng, nhưng chẳng hiểu có sao cha của mình lại đảo mình lần tránh.

Võ nghệ của Châu Hoài Ngọc vốn do cha mình truyền dạy, cho nên những lối đánh tấn công hay có thủ bằng thiết bút phản quan, chàng đã thuộc nằm lòng.

Lẽ ra với lối đánh tấn công của đối phương như thế thì cha mình phải lòn sang cánh tả để điểm vào huyệt Phong Trì của đối phương mới đúng cách, nhưng tại làm sao cha mình lại lần tránh như thế này ?

Chưa kịp giải đáp xong thắc mắc, thì tay hữu của Dương Tiểu lại bay ra thêm một chưởng thứ nhì..

Và Châu Hoài Ngọc nghe Tiểu Hồng nói nhỏ nhỏ :

— Tiểu Dao chưởng pháp trông bề ngoài tuy nhân nhã, nhưng kỳ thật biến ảo khôn lường... liệu Châu tiền bối..

Châu Hoài Ngọc đánh tiếng hỏi rằng :

— Đây là Tiểu Dao chưởng pháp ?

Câu hỏi của chàng làm cho Dương Tiểu Hồng giật mình quay đầu, nàng nói nhỏ nhỏ :

— Chính là Tiểu Dao Chưởng Pháp.

Thì ra Dương Tiểu và Phạm Dao vốn là 2 người đẹp trai có tiếng trong chỗ giang hồ, được mang biệt hiệu là Tiểu Dao Nội Sư.

Hai chữ « Tiểu Dao » có nghĩa là thông dong thư thả, hình dung đầy đủ hành vi của 2 người ấy. Nhưng rồi hai chữ Tiểu Dao ăn sâu vào tiềm thức của Dương Tiểu từ khi ấy.

Sau này Dương Tiểu lên ngôi Giáo Chủ, ngồi yên trong Biệt Điện Thiên Hồng, đời sống càng thêm thư thả an toàn, càng suy nghĩ càng thâm thía hai chữ Tiểu Dao, cho nên ông ta mới sáng chế ra đường Tiểu Dao Chưởng Pháp, trước là để tiêu khiển sau là muốn sáng lập thêm một môn võ công mới mẻ, ngộ hầu khi đối địch, làm cho đối phương không biết đường đi nước bước dễ mà giải phá.

Quả nhiên bấy giờ ông ta mang ra xử dụng với Châu Thiên Thọ, làm cho ông này cảm thấy mình đang chạm trán với một môn võ công huyền huyền hoặc hoặc thật là tiên thối lưỡng nan, ông ta thăm nghĩ trong đời mình từng chạm trán với không biết bao nhiêu cao thủ nhưng chưa thấy một đường chưởng nào có lối tấn công kỳ diệu như thế.

Nguyên nhân chỉ vì Dương Tiểu là người văn võ song toàn võ công bác lâm, đường Tiểu Dao chưởng pháp lại là tinh hoa của bao nhiêu kiến thức của ông ta tụ hợp lại, nên tấn công thì trông dường như thư thả, chứ thật ra trông một đòn có ẩn hai ba thế biến, dồn dập vào nhau làm cho đối phương gỡ đòn này chưa dứt thì lại vướng thêm đòn khác, thật là chần chịt chẳng khác chi vướng vào lưới nhện.

Chỉ trong cái nháy mắt, thì Châu Thiên Thọ đã bị tấn công liên tiếp năm thế liên hoàn, may nhờ Châu Thiên Thọ là một người kinh nghiệm đời dáo dục nên có thể gắng gượng chống trả, nhưng tình thế càng lúc càng thêm bất lợi cho ông ta nghe thấy dường như mình đang sa vào một bãi lầy kinh khủng càng cự quạy chừng nào thì lún càng thêm sâu.

Sứ Hồng Thạch thoáng trông qua vài đòn, thì biết ngay Châu Thiên Thọ lâm vào tình trạng bất lợi, vội vàng khoát tay ra dấu...

Chư vị trưởng lão đứng sau lưng nàng vừa thấy ám hiệu tức thì lại xua quân ủa tới, thế là một trường hãn chiến diễn ra vô cùng kinh sợn trên con đường đèo khúc khuỷu quanh co.

Trong dạ của Sứ Hồng Thạch định dùng lối tấn công tập thể và hãn loạn như thế này, gây thành một áp lực, đánh vào đầu Dương Tiểu mọi đòn cần nã, ngộ hầu cướp đường tiến quân, phối hợp cùng lực lượng ba mặt nghĩa quân kia, tấn công quân triều một mẻ...

Nào hay đâu Dương Tiểu đã có tính sẵn từ trước, dù ông ta đang chiến với Châu Thiên Thọ nhưng những tên bộ hạ đã được dặn dò từ trước vừa thấy quân của Sử Hồng Thạch khởi thế tấn công tức thì tách quân ra làm hai đạo mở thế gọng kềm, chờ cho binh sĩ đối phương ủa tới thì đánh ép hai bên.

Quân của Sử Hồng Thạch xuất trận lần này là lần thứ nhất, nên ọ khí thật hăng, mặc dù trông thấy binh triều hành quân có qui củ, tiến thoái có phép tắc, nhưng vẫn liều chết ủa tới từ chiến để mở đường thẳng tiến về Thiên Hà Lãnh.

Con đường đèo, chỗ xảy ra trường hãn chiến, cực kỳ eo hẹp, địa thế leo cheo, nên không thể dùng ngựa mà toàn là đánh bộ.

Đoàn quân của Sử Hồng Thạch đối với việc công thành cướp lũy, xung phong hãm trận thì chưa có kinh nghiệm, nhưng nếu hãn chiến đánh xáp lá cà thì có phần ưu thế, vì rằng trong mười người thì đã có chín người xuất thân trong chỗ võ lâm, vì vậy mà càng đấu chiến chừng nào thì càng chiếm thêm phần ưu thế.

DỪNG MỜI NGON THI DIỆU KẾ

Sử Hồng Thạch thấy nghĩa quân tấn công rất thêm một chấp nữa, thì chắc chắn có thể vượt qua khoảng đường khó khăn này, nào hay đâu trong lúc tình trạng đang căng, chợt từ phía sau hậu quân của Dương Tiểu có hai tiếng pháo lệnh cùng nổ lên trong một lúc...

Thế rồi từ trong những núi, có vô số chiếc bóng trắng bay ra như cơn bão. Dương Tiểu Hồng định thần nhìn kỹ, thấy những người này mặc toàn sắc phục của Minh Giáo, trong tay thảy đều có thủ những món binh khí dài như trường thương và trường mâu.

Những chiếc bóng trắng này vừa gia nhập chiến trường, tức thì triển khai tuyệt kỹ của Minh Giáo, dùng toàn võ công thượng thừa tấn công đoàn người của Sử Hồng Thạch.

Thì ra bên cánh quân của triều đình, ngoài đoàn giáp binh thiện chiến ra, hãy còn kèm theo một toán quân toàn là võ lâm cao thủ. Đoàn quân này này giờ không xuất đầu lộ diện, cốt chờ đợi để xem tình thế, này thấy tình thế đã không kham, nên mới xuất đầu lộ diện dùng võ công chọi với võ công.

Biện pháp này quả nhiên kiến hiệu, làm cho Sử Hồng Thạch tức thì chợt dạ, giữa cơn nguy cấp bỗng nhiên trong trí của nàng nảy sinh

ra một kế, nâng vung phi thân tới bên mình của Dương Tiểu Hồng phụ nhai vài câu.

Châu Hoài Ngọc lên nhìn Dương Tiểu Hồng không chớp mắt, thấy sắc mặt của nàng trong một cái nháy mắt mà biến chuyển thiên hình vạn trạng. Chẳng độ chừng rằng hai nàng thiếu nữ này chắc đang bàn tính một công việc gì quan trọng lắm.

Quả nhiên sau một giây bàn luận với nhau, sắc diện của của Dương Tiểu Hồng trở nên dịu hòa tươi tỉnh, và Sử Hồng Thạch tức thì quay sang nói nhỏ với bốn vị Trưởng lão thuộc hàng tám bị vài câu vắn tắt.

Mẫu đối thoại của họ vừa dứt, tức thì bốn vị Trưởng lão đồng một lượt cất lên mấy tiếng ngân dài đàng đặc rồi nhảy sỏ tới, chia ra thành hình tứ trụ bao quanh Tiểu Hồng vào giữa.

Cùng trong một lúc, bốn vị Trưởng lão này đồng vung binh khí ra tấn công vào vào, làm cho Châu Hoài Ngọc hoa cả mắt, chẳng nghĩ rằng với lối tấn công mạnh bạo như vậy, giả có tát nước cũng qua không lọt, chẳng rụng rời thất sắc, chẳng hiểu vì sao chúng Cái bang lại có thái độ lạ lùng như vậy...

Nhưng cơn lo sợ chỉ thoáng qua trong chớp lát tức thì tan biến, vì rằng chẳng nghe thấy Dương Tiểu Hồng vừa chống trả được vài đòn, thì đã ru lên.

— Cha ơi cha... cứu con...

Như một người sợ tình cơn mê, chàng lấy làm thán phục Sử Hồng Thạch quả có tài ứng biến, trong tình cảnh này muốn vượt qua khỏi cơn nguy biến, để đến Thiên Hà Lãnh giải nguy cho vợ chồng Vô Kỳ thì chỉ còn có một cách duy nhất là dùng Tiểu Hồng làm một con mồi để câu Dương Tiểu Giáo Chủ mà thôi.

Quả nhiên tiếng rú thất thanh của Dương Tiểu Hồng vừa phát ra thì Dương Tiểu tức thì nói lỏng thế công, và vênh tai nghe ngóng.

Thì ra Dương Tiểu là cha ruột của Dương Tiểu Hồng, nên rất quen thuộc giọng nói của nàng, mặc dầu giữa chốn thiên quân vạn mã đang sát phạt ầm ỉ với nhau, nhưng ông ta chỉ thoáng nghe qua thì biết ngay đó là giọng nói của con gái mình.

Dương Tiểu cả tiếng thét hỏi:

— Tiểu Hồng đó có phải chẳng?

Tiểu Hồng ứng tiếng thưa rằng:

— Chính con là Tiểu Hồng đây... con bị chúng nó bao vây...

Đang ở trong cái thế tấn công dồn dập, chỉ thêm vài ba hiệp nữa

nữa thì có thể hạ được Châu Thiên Thọ như chơi, thế mà vì chuyện phân tâm nên Châu Thiên Thọ thừa cơ phản công tột tấp...

Dương Tiêu vừa gõ đòn vừa hỏi :

— Sao có việc lạ thế ?

Tiểu Hồng cũng vừa gõ đòn tấn công của 4 vị trưởng lão, vừa trả lời :

— Họ quyết ý cầm chân, không muốn cho con gặp cha...

Nàng chỉ nói đến đây thì Dương Tiêu đã ngửa cổ buông ra một chuỗi cười hào hùng sáng khoái, chuỗi cười chưa dứt thì đã tung về phía Châu Thiên Thọ bốn chưởng liên hoàn...

Đây là bốn thế tấn công bốn mặt trong đường Tiêu Dao Chương Pháp, cốt ý ông ta muốn làm cho Châu Thiên Thọ hoa cả mắt ngơ hầu cho tung đến tiếp cứu Dương Tiêu Hồng.

Bốn đòn liên hoàn trong Tiêu Dao Chương Pháp quả nhiên phải thường lợi hại. Châu Thiên Thọ chuyển hết binh sách tuyệt học chỉ gõ được hai đòn, sang đến đòn thứ ba thì có một tiếng nổ vang lên, ông ta lảo đảo vào vai hữu, làm cho bản thân tê buốt...

Thì ra cao thủ đấu chiến với nhau mỗi đòn tấn công thấy đều nhắm vào yếu huyệt vì chỉ có đánh trúng yếu huyệt mới có thể làm cho họ giảm bớt tinh thần chiến đấu mà thôi.

Thế chương thứ ba này, Dương Tiêu đã khôn khéo đánh thẳng vào huyệt Kiên Tinh trên đường Túc Thiếu Dương Đóm Kinh, nên bản thân của Châu Thiên Thọ hoàn toàn tê dại...

TIÊU DAO CHƯƠNG CHỐNG KIÊN BÍCH TRẬN

Giữa lúc kinh mang thì đòn thứ tư đã tới... nhưng đòn thứ tư này chẳng phải là một thế tấn công, mà chỉ làm cho Châu Thiên Thọ mất hoa đầu váng, trông thấy bốn bề chỗ nào cũng có bóng địch...

Trong một cái nhấp nháy đó, thì Dương Tiêu đã nhẹ nhàng thoát đi hơn năm trượng, thân hình của ông như một con diều hâu đâm bỏ về phía bốn vị Trưởng lão đang vây hãm Dương Tiêu Hồng.

Sử Hồng Thạch chỉ chờ có bao nhiêu đó, thân hình của Dương Tiêu chưa kịp đứng vững thì trong bóng tối bỗng nhô ra thêm không biết bao nhiêu đệ tử cái bang thuộc hàng năm bị trở lên.

Những người này vừa xuất hiện, tức thì tạo thành những bức tường kiên cố tấn công ồ ạt.

Thì ra Sử Hồng Thạch đã dùng kế diệu hồ ly sơn, dụ cho Dương Tiêu rời khỏi Châu Thiên Thọ đoạn đứng Kiên Bích Trận tấn công.

Bốn bức tường vừa phủ kín bốn bề rồi thì chúng Cái Bang đệ tử đồng hô to :

— Mau bắt cho được thằng phản tặc Dương Tiêu...

Tiếng hô chỗ này chưa dứt thì chỗ nọ đã vang lên, vô số bức tường mọc lên và đổ xô về phía Dương Tiêu Giáo Chủ.

Những người mặc sắc phục theo Minh Giáo này giờ đang nằm phần chủ động chiến trường, bây giờ thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Họ đối với Dương Tiêu Giáo chủ hồi nào đến giờ kính trọng như thần, có ai thế lực mạnh cho bằng đương kim hoàng đế, thế mà cũng phải nể mặt ông ta, vậy mà giờ đây bỗng thấy ông ta phải sa lầy trong đám bọn ăn mày, bất giác thấy đều kinh sợ.

Thế là trong cái chớp mắt, hàng ngũ của Minh Giáo tức thì rối loạn, họ không còn ham mê đối chiến với những tên quân của Sử Hồng Thạch, mà đoàn người áo trắng bây giờ đều quay mũi nhọn hướng về phía Kiên Bích Đại Trận, cố ý muốn gở ngay cho Giáo Chủ Dương Tiêu.

Trong cuộc hành quân tranh đấu, quan trọng nhất là phải phối hợp với nhau thì toàn quân mới sánh ra hiệu lực.

Đời đây binh triều vì quá lo sợ cho sự yên nguy của Dương Tiêu nên mất đi cái thế phối hợp.

Chiến cuộc sôi động dường ấy, mà Sử Hồng Thạch vẫn chưa xuất đầu lộ diện, này giờ nàng núp trên một mỏm đá cao, cúi đầu nhìn xuống chiến trường bàn tính với hai vị Trưởng lão lúc nào cũng kèm sát hai bên tả hữu.

Vừa thấy hàng ngũ của binh triều rối loạn, Sử Hồng Thạch tức thì quay sang phụ nhĩ với hai vị Trưởng Lão, thế là 2 người này nhanh như chớp bay mình ra khỏi mỏm núi.

Hai chiếc bóng mờ của hai vị Trưởng Lão này vừa biến vào rừng người hỗn loạn, thì đoàn quân của Sử Hồng Thạch bỗng nhiên quật khởi, một mặt tấn công quân triều tột tấp, một mặt thúc thúc Kiên Bích Đại Trận cho tấn công dồn dập liên hồi...

Thế là không bao lâu, đoàn quân của Sử Hồng Thạch tức thì cướp được một con đường máu xuyên thẳng qua con đường đào hiểm trở cheo leo.

Thì ra lối tử chước trong Cái Bang thật là chu đáo mỗi khi có mặt lạch thì cứ theo cấp bậc mà truyền tin, một người truyền

cho mười người, mười người truyền cho trăm người, ban này mặt lệnh của Sư Hồng chờ hai vị Trưởng lão dùng phương pháp truyền tin bị một ấy nên làm cho quân triều trở tay không kịp.

Sau khi Từ Lộ đã thông rồi, quân binh của Sư Hồng Thạch từ từ rút lui ra khỏi chiến trường, thẳng đường tiến về phía Thiên Hà Lãnh.

Bên phía binh triều, vì Dương Tiêu đã kẹt trong Kiền Bích Trản, nên không khác chỉ một con rắn không đầu, chẳng người điều khiển mặc dầu thấy đối phương đã khai thông từ lộ nhưng ai cũng lo gở rối cho Dương Tiêu mà chẳng thiết gì tới đại cuộc nữa.

Về phần Dương Tiêu vừa thấy ba bên bốn bề có vô số bức tường đồ sộ tới như những ngọn nước thủy triều, biết mình phen này đã bị họ dùng Kiền Bích Trản cầm chân.

Nếu gặp phải một người khác, thì chắc đã tay chân rụng rời, hồn xiêu phách lạc nhưng Dương Tiêu vốn là một người có chí quật cường càng gặp việc khó khăn chừng nào thì tinh thần càng thêm phấn khởi.

Ông ta ngửa cổ cười dòn, đoạn dấy động thân hình, tập trung hết tất cả tinh thần ý chí, biểu diễn ra từng đòn, từng đòn một trong đường Tiêu Dao Chương Pháp để đối địch với chúng đệ tử Cái Bang.

Khá khen cho Dương Tiêu, thật không hổ là nhất giao chí chủ, giữa cơn nguy biến như thế mà ông ta chỉ dùng có 2 bàn tay trắng mà kháng cự với mấy trăm người.

Vài ba vị Trưởng Lão trong Cái Bang dần dần đi trước, liên tiếp trúng đòn Tiêu Dao Chương Pháp ngã gục giữa chiến trường, những người này vừa ngã, thì kẻ khác tức khắc trám vào, nhưng bức tường cứ nổi lên liên miên bất tuyệt...

KIÊN BÍCH TRẢN KHÔNG PHÁ CÙNG TAN

Trong cơn nguy cấp, chợt thấy từ bên vòng ngoài Kiền Bích Đại Trản có không biết bao nhiêu chiếc bóng trắng túa ra tạo thành thể tái bao vây...

Dương Tiêu thấy vậy, chắc lưỡi than thầm, nghĩ rằng phen này mình đã trúng kế bọn Cái Bang.

Quả thật đúng như sự dự đoán của ông ta, sau khi đoàn cao thủ trong Minh Giáo ủa tới giải vây cho Dương Tiêu thì vô tình con đường đào bỏ ngõ, chừa ra một con đường cho đoàn quân của Sư Hồng Thạch tiến về phía Thiên Hà Lãnh.

Dương Tiêu tự khí Đan Điền, nói to :

— Kiền Bích Trản không cần phá, tự nó cũng vỡ... chứ vị huynh đệ hãy chính đồn hàng ngũ đuổi theo..

Lời nói của Dương Tiêu vừa dứt, thì quả nhiên Kiền Bích Trản từ từ rã tan như mây trôi trước gió, chúng đệ tử Cái Bang kẻ trước người sau lần lượt rút lui chỉ chừa những người bản lãnh cao cường nhất vừa đánh vừa cản hậu.

Đoàn người của Sư Hồng Thạch thoát ra được tức thì đi nhanh như gió như gió, không bao lâu thì Thiên Hà Lãnh đã hiện ra trước mặt.

Đây là một triển đồi hiểm trở cheo leo, đứng như hai chữ «Thiên Hà» một bên thì núi cao chập ngất, mà ở bên là một con sông nước chảy lững lờ..»

Lúc bấy giờ chúng nạn dân đang bị quân triều bao vây trên núi toàn thể bị kẹt trong cái thế tấn thối lưỡng nan, vì rằng nếu cứ kéo dân thối lui đi lần lên đỉnh núi, thì chẳng khác chỉ tự đâm đầu vào chỗ chết, càng ngày lương thực càng hao mòn, giữa lưng chừng núi biết lấy đâu ra lương,

Còn nếu muốn liều chết từ trên cao đánh bổ xuống thì binh triều đông như kiến cỏ, trong lúc đó may đâu lại được nghĩa quân không biết từ đâu kéo tới đánh vào hậu quân của binh triều.

Vô Kỳ và Triệu Minh đêm ấy nghe binh sĩ dưới chân Thiên Hà Lãnh, liên bước ra ngoài mỏm núi từ trên cao nhìn xuống, thấy ba hướng Đông, Tây và Bắc đều được nổi lên tờ rạng, từng đoàn quân, từng đoàn quân xáp vào nhau hỗn chiến từng bưng

Trương Vô Kỳ không biết quân sĩ ấy từ đâu đến, còn đang băn khoăn thì Triệu Minh đưa tay chỉ về hướng Bắc, nói rằng :

— Vô Kỳ ca ca hãy trông dưới bóng cờ của đoàn quân hướng Bắc dường như có bóng của nhà sư ?

Lúc bấy giờ, Hồng Phong cũng đứng bên cạnh, Vô Kỳ và Triệu Minh nghe nói, đồng định thần nhìn kỹ, quả thật thấy trong cánh quân phương Bắc, có lố nhỏ nhiều người áo mặc theo nâu sòng,

Hồng Phong nói lớn :

— Hay là chư hòa thượng trên Thiếu Thất...

Triệu Minh nghe nói «hòa thượng Thiếu Thất» tức thì tỉnh táo, quay phắt sang hướng Đông thấy dưới ánh đuốc bập bùng, có không biết bao nhiêu người búi tóc theo đạo sĩ, tay cầm trường kiếm, sát phạt rất hăng.

Nàng nói :

— Chắc chắn là các anh hùng thầy đều khỏi nghĩa,

Hồng Phong nói :

— Long tiên sinh ra đi đã lâu ngày, chắc các anh hùng đã hay biết nên mang quân cứu trợ..

Trương Vô Kỵ tức thì quay lại truyền cho những người thân cận chinh đồn hàng ngũ, chờ cho binh triều núng thế sẽ mượn thế từ trên cao đánh xuống, lý ứng ngoại hiệp :

Triệu Minh cau mày trầm nghĩ :

— Ta nhìn sang hướng Tây thì thấy có nhiều vị ni cô xuất hiện, vậy thì Thiếu Lâm Vô Đang và Nga Mi thấy đều có mặt.. nhưng trong vô lâm hiện nay, Cái Bang là một bang hội có thế lực mạnh nhất sao chưa thấy xuất đầu lộ diện..

Vừa nghĩ đến đây, nàng quắc mắt trông vời về hướng Nam thì thấy sương thưa mờ mịt, bóng tối bao trùm.

Chúng nạn dân trên Thiên Hà Lãnh mấy ngày hôm nay lương thực đã hầu cạn, nay trông thấy có viện binh đến tiếp cứu, bất giác tinh thần phấn chấn, hò reo náo nức, chỉ chờ một tiếng lệnh của Trương Vô Kỵ tức thì ủa xuống chân Thiên Hà Lãnh sát phạt với quân triều..

Nhưng họ thấy sắc mặt của Trương Vô Kỵ trầm trầm, cứ đắm đắm nhìn về phía chân Thiên Hà Lãnh mà không nói không rằng.

Thì ra Trương Vô Kỵ cùng với Triệu Minh đồng có chung một tâm tư, cả hai đều có ý chờ cho binh triều thật tinh thám mệ, rồi sẽ ra tay.

Duy chỉ có một mình Hồng Phong thì trong lòng nóng nảy, ngồi đứng không yên, dường như một con kiến đang bò trên chảo nóng.

Triệu Minh lại truyền cho bao nhiêu đèn đuốc lửa cù trên Thiên Hà Lãnh thấy đều dập tắt, làm cho đối phương chẳng để ý đến mình,

Từ trên cao nhìn xuống, họ thấy ban đầu quân triều chỉ tụ họp với nhau vào hướng đông nam, có ý tập trung lực lượng để chặn nghẹt con đường đi xuống nhưng bây giờ tình thế bất buộc, họ phải phân tán ra làm ba mặt để chống cự với nghĩa quân.

Vô Kỵ bỗng đứng vỗ đùi đánh đét, nói :

— Phải chỉ nơi hướng Nam kia bây giờ cũng có một đoàn viện binh xuất hiện tấn công, binh triều tứ diện thọ địch, thì thật là..

Lời nói của Vô Kỵ vừa đến đây thì đột nhiên nơi hướng Nam có tiếng pháo nổ vang, và đèn đuốc bừng lên sáng choang.

ĐÊM HỒM TÂM TỐI, E TRÚNG PHỤC BÌNH

Cảnh chiến trường dưới chân con Thiên Hà Lãnh, nhờ 5 mặt nhắt từ phản công dữ dội, nên phần ưu thế ngã hẳn về phía nghĩa quân, hơn 4 ngàn binh triều bị quét tan như mây khói, đến khi phương Đông vừng hồng vừa lộ dạng thì đối phương hoàn toàn bị đẩy bật ra khỏi chân núi, có 1 số phải vượt qua bên kia bờ sông mới thoát chết.

Có một số nạn dân vì trong lòng quá ư uất ức, nên đòi vượt sông đuổi theo truy sát cho tận kỳ cùng nhưng thầy đều bị Trương Vô Kỵ dùng câu «giặc cùng chó đuổi» mà khuyên can họ.

Đến khi mặt trời lên được một sào thì 5 đạo binh của nghĩa quân phối hợp được với nhau mỗi người trông thấy chồng vợ Vô Kỵ, Triệu Minh được bình an vô sự thấy đều hoan hỉ.

Vị cầm đầu đạo quân do phái Thiếu Lâm chỉ huy là Không Không đại sư nói với Vô Kỵ :

— Nay binh triều đã được đẩy lui đi, nghĩa quân có nên thừa cơ bội nghìn năm một thuở này mà tiến quân thẳng về kinh mưu đồ đại sự.

Lời nói của Không Không chưa dứt, thì chúng đệ tử Cái Bang đồng nhảy nhót tán thành, ai cũng cho rằng việc này nên cử hành lắm, lắm..

Tịnh Tuệ Sư Thái ngửa mặt nhìn màu trời, đoạn nói :

— Chúng dân binh đã mệt nhọc, bây giờ hãy tìm một nơi đồn quân ngơi nghỉ, rồi sẽ tính toán kỹ lưỡng sau.

Thế là Sư Hồng Thạch truyền cho một vị Trưởng lão rành địa thế trong Thiên Hà Lãnh phân phối vị trí đóng quân, đầu đấy an bài thì chúng binh sĩ nổi lửa nấu cơm.

Thừa lúc rảnh rang, Trương Vô Kỵ họp chư lộ anh hùng vào lầu hỏi thăm kỹ càng tự sự, nghe nói đến Dương Tiêu cầm quân chặn đường, bị Sư Hồng Thạch dùng Kiên Bích Trận cầm chân để cho viện binh được vượt đường tiến đến Thiên Hà Lãnh, còn cánh quân của Dương Tiêu thì biệt dạng chẳng rõ tông tích..

Trương Vô Kỵ nghe đến đây vỗ đùi đánh đét nói :

— Không xong... không xong... nếu quân của Dương Tiêu đuổi theo truy cản, thì khi trời chưa sáng đã xuất hiện giữa chiến trường, có sao bây giờ chẳng trông thấy vân mòng, e cho có điều chỉ bất lợi cho chúng ta.

Chúng anh hùng nghe nói đồng nhìn nhau rồi lại cúi đầu suy nghĩ.

chưa ai kịp nói câu nào, bỗng từ bên ngoài lều có 1 tên đệ tử Cái Bang hót hơ hót hải chạy vào nói :

— Chẳng hiểu vì sao bại binh của triều đình thay đều quay đầu trở lại..

Vô Kỵ xô bàn đứng dậy, dẫn chúng anh hùng bước ra khỏi lều trông thấy bên kia sông cờ xí của đối phương trang nghiêm đỉnh đạc, nhân mã có phần đông đảo hơn hôm qua.

Trong lòng sinh nghi, Vô Kỵ vội vàng truyền cho một tên đệ tử Vô Đang nhảy lên một cây cao nhìn xa về phía kia.

Giây lát, nó nhảy trở xuống thưa rằng phía sau hậu quân của đối phương hãy còn rất nhiều nhân mã.

Trương Vô Kỵ giật mình, chàng xir một thể Nhứt Hạc Xung Thiên nhảy vù lên cành cây cao nhất tiếp theo đó, Không Không Đại sư của phái Thiếu Lâm, Du Liên Châu Đạo trưởng của phái Vô Đang đồng nổi gót nhau nhảy vút lên hai bên tả hữu của Trương Vô Kỵ.

Ba người dõi mắt nhìn về hướng Đông Nam, thấy nơi ấy bụi bay mù trời, rõ ràng có một đạo quân đang đi hậu tập.

Vô Kỵ nói :

— Tôi đoán chẳng sai, chắc chắn là đoàn quân của Dương Tiêu đã xin binh cứu viện.

Thật quả đúng như lời của Trương Vô Kỵ, số là Dương Tiêu sau khi thấy Kiên Bích Trận không đánh mà tan, biết quân mình đã trúng kế, trong lòng nổi căm, nỗ lực giết thêm 2 vị Trưởng lão đi căn hậu cuối cùng đoạn truyền lệnh đuổi theo.

Nhưng cánh quân của ông ta truy căn được chừng 2 dặm đường, thì bỗng nhiên Dương Tiêu vùng vồ trên nói rằng :

— Không thể được, đuổi theo như vậy là hạ sách.

Tả hữu nghe thấy, hỏi rằng :

— Chẳng rõ phải làm như thế nào mới là thượng sách ?

Dương Tiêu nói :

— Quân ta ít, quân Cái Bang nhiều, lại cướp đường đi trước bây giờ cứ chạy theo đuổi như vậy có khác chi đuổi thỏ chạy cho mau thêm... lại nữa khi đến Thiên Hà Lãnh, thì nạn dân trên đỉnh núi tức nhiên đánh xuống binh triều sớm muộn gì cũng vỡ, ta xua quân đến đó không khác chi đứt chân xuống bãi sinh lầy chỉ bằng quay sang ngó khác mượn thêm viện binh cho thật đông đảo, đoạn chặn đầu bọn chúng đánh một trận trả thù chẳng là thượng sách sao.

Có một vị kỳ chủ theo hầu một bên, nói rằng :

— Trong tay của giáo chủ có sẵn lệnh bài, vậy chúng ta hãy đến một thị trấn gần đây mượn thêm quân rồi sẽ trở lại... và lại... đêm hôm tối tối đuổi theo sau họ như vậy quả là lành ít dữ nhiều...

Dương Tiêu nghe qua hữu lý ư trúng kế phục binh, vội vàng truyền lệnh dừng quân, ông ta ngửa mặt nhìn sao, nhận định phương hướng đoạn truyền cho quân sĩ chuyển đường về hướng Đông, Nam, như Cầm Giang, trấn tấn phát...

KIỆN TƯỚNG THẦN CẦU CHỈ THIẾU MỘT ĐƯỜNG ĐẠO LỢI HẠI

Triệu Minh vỗ tay reo lên nói :

— Hề nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. . cánh quân này không nhai của Cái Bang thì còn ai nữa ?

Lời nói vừa dứt thì từ trong đám lửa hồng có một ngọn pháo thẳng thiên bắn vọt lên giữa, khoảng nền trời tối thẫm, khi lên màn trời rồi lại nổ thêm một tiếng nho nhỏ, thế là trong khoảng tối đen, tức thì hiện lên hình ảnh một tay cầm gậy, một tay cầm bầu, thì ra đó chính là tín hiệu của Cái Bang.

Hình ảnh này vừa đập vào mắt của Vô Kỵ thì chàng tức khắc đứng phắt dậy rào bước trở ra vòng ngoài điều động binh sĩ, sửa soạn phối hợp phản công.

Bình triều lúc bấy giờ đang chia ra 3 mặt phản công lại nghĩa quân. đôi bên chỉ đánh cầm chừng, chưa phân thắng bại, còn đương giằng co với nhau, bỗng thình lình họ phát giác từ phía Nam lửa cháy sáng ngời quân hồ dậy đất.

Thế là chỉ trong một cái chớp mắt, đoàn quân của Sư Hồng Thạch ào ào tràn tới làm cho binh triều phải chia quân ra thêm 1 mặt nữa để chống cự.

Tình hình biến chuyển dưới chân con Thiên Hà Lãnh, Triệu Minh và Vô Kỵ thấy đều trông thấy rõ mồn một.

Hồng Phong không ngớt miệng thôi thúc đòi xua dân đánh xuống nhưng mỗi lần thấy đều bị Triệu Minh ngăn lại, năng cứ nói :

— Quân triều hãy chưa thấm mệt...

Trong đám nạn dân cũng có nhiều người thuộc hạng huyết khí chí đồng, cứ năng năng đòi ra quân, nhưng Trương Vô Kỵ thì cứ kháng kháng từ chối.

Ngửa mặt nhìn sao, thấy lúc bấy giờ ước chừng vào khoảng canh tư, nhưng khắp bốn bề con Thiên Hà Lãnh dần dần tỏ rạng như ban ngày, tiếng sát phạt càng lúc càng nhỏ dần, báo hiệu rằng hai bên quân sĩ thấy đều thấm mệt...

Chúng nạn dân trên triều núi thấy vậy tinh thần càng lên, nhưng lạ lùng thay Trương Vô Kỵ, vẫn một mực lắc đầu...

Thời khắc nặng nề trôi... bỗng thỉnh thoảng từ trong đám binh triều có những tiếng còi kinh dị phát ra...

Tiếng lanh lảnh nghe thật rợn người, ba hồi còi vừa dứt, thì toàn quân đồng loạt khởi, phản công mãnh liệt.

Vô Kỵ đưa mắt nhìn Triệu Minh có ý dò hỏi, nàng khẽ lắc đầu, nói:

— Hãy chờ thêm một chút nữa... đèn trước khi tắt thì phải bùng cháy lên một cái...

Quả thật chúng binh triều chỉ phản công răm rộ có một chút rồi về nơi trở lại...

Triệu Minh và Vô Kỵ chỉ chờ có giây phút này, một tiếng lệnh của chàng ban ra, bao nhiêu nạn dân bấy giờ chẳng khác chi dòng nước chảy triều bị ngăn chặn giờ nước được thả ra nên từ trên Thiên Hà Lãnh ủa tuôn xuống như những cơn thác lũ khi thế thật là đáng sợ.

Này giờ các lộ anh hùng bảo hân ra tay sát phạt nhưng thấy trên Thiên Hà Lãnh đèn được tắt cảm chẳng nghe động tĩnh, trong lòng đã thôi chí, không ngờ bây giờ thấy đầu non sáng chói nạn dân từ trên tuôn xuống liên miên bất tận bất giác tinh thần phấn chấn vùng lên từ chiến.

Binh triều mặc dù toàn là thiện chiến, nhưng thỉnh thoảng hậu họ địch, lại nữa đã liên tiếp tranh đấu gần suốt sáng, giờ đây sức lực mỏi mồm, nên tinh thần đấu chiến xuống đến tột cùng.

Hồng Phong này giờ như 1 con ngựa đang hăng nhưng bị người ghim cương không cho chạy, bây giờ được lệnh ra quân, tức thì nhảy vọt lên mình con Tuyết Long dẫn đầu đi trước.

Chàng bị kẹt trên Thiên Hà Lãnh trong một thời gian khá lâu, nên tiếp xúc với Vô Kỵ và Triệu Minh càng nhiều, do đó mà nhờ Vô Kỵ truyền cho khá nhiều tuyệt kỹ, phen này mình ngồi trên tuấn mã, tay cắp trường đao thật là oai phong lẫm lẫm.

Bởi vì tốc lực của con Tuyết Long quá ư thần tốc, cho nên chỉ trong 1 thoáng thì đã chở Hồng Phong xuống đến chân con Thiên Hà Lãnh.

Ngọn trường đao trong tay của chàng tung bay như rồng doanh phụng lượn, 4 vó con Tuyết Long đi đến đâu thì binh triều rã tan đến đó như mây đang gặp trận cuồng phong!

Triệu Minh và Trương Vô Kỵ đi sau, thấy khí thế của Hồng Phong như vậy, trong lòng bất giác dâng lên một niềm vui.

Vô Kỵ nghĩ thầm:

« Hồng Phong kiêu dũng như thế này nếu ta chế biến ra một đường đao tuyệt kỳ để cho nó dùng trong khi xung sát ngoài chiến trận như vậy thì có lợi biết bao nhiêu.

TUNG RA MỘT MỀ LƯỚI BẮT HẾT TRỌN Ó TRỞ VỀ

Đến nơi, Dương Tiêu dùng tám lệnh bài của dương kim hoàng đế là Chu Nguyên Chương trao cho địa phương quan, vị quan này tức thì y lệnh kiểm điểm toàn thể tinh binh, cấp tốc nhằm Thiên Hà Lãnh trực chi.

Đoàn giáp binh ngựa không ngừng vỗ, đi một mạch đến trời sáng trắng mới đến con Thiên Hà Lãnh và quả như sự ước đoán của Dương Tiêu, binh triều bị nghĩa quân đánh chạy tơi bời.

Đám tàn binh này trông thấy Dương Tiêu không khác chi người chết đuối vớ được chiếc phao và họ đồng vẳng lên của Dương Tiêu quay đầu trở lại.

Ông ta truyền cho quân tinh nhuệ dẫn đầu đi trước, còn đám tàn binh thì chậm chậm theo sau để dưỡng sức.

Từ xa xa, trông thấy chỗ nghĩa quân đang đóng binh đang có những ngọn khói thổi cơn bay lên, Dương Tiêu bèn truyền lệnh cho binh triều tủa ra thành hình vòng cung sẵn sàng chờ đợi.

Đoàn nghĩa quân sau khi vượt sông gặp phải trở lực liền quay đầu trở lại.

Dương Tiêu thấy vậy vội vàng một mặt khoa trương thanh thế làm cho nghĩa quân không dám phát động thế công, một mặt phát thêm lệnh bài cho chư vị Kỳ chủ đến các nơi thì trấn lãn cận lấy thêm viện binh.

Những người hầu cận thấy vậy hỏi rằng:

— Chẳng hay Dương giáo chủ có chỗ nào cao kiến, nên dùng toàn lực như vậy?

Dương Tiêu cười ha hả trả lời:

— Đây là 1 dịp may nghìn năm 1 thuở, chẳng mấy khi những lực lượng chống lại với triều đình trong vô làm lại tập trung vào 1 chỗ như vậy... vậy ta phải tung ra 1 mẻ lưới bắt cho trọn ổ, ngộ hậu khỏi có hậu hoạn về sau.

Bên nghĩa quân vì chưa biết thực lực của đối phương ra sao nên chần chờ chỉ trong một ngày thì quân triều lại tập trung thêm hơn gấp đôi, và cái vòng cung vi đại ấy cứ từ từ siết chặt.

Trương Vô Kỵ thấy chiến cuộc càng ngày càng lâu rộng, nên liền chọn một chỗ địa thế cực kỳ hiểm yếu mà cố thủ.

Đêm hôm ấy, chúng sanh hùng tụ họp tại cùng nhau luận bàn chiến sự, mặc dù ai cũng cho rằng tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng chẳng một người nào tỏ vẻ lo âu, mà còn vui cười hơn hớn, cho rằng đây là một dịp may để cho người học võ phát huy sở học của mình.

Có một vị Trưởng lão Cái Bang đề nghị rằng :

— Đây thật là một dịp may hiếm có, nghìn năm mới có một lần chư vị anh hùng trong các môn các phái hội họp với nhau đông đủ như vậy, tại làm sao chúng ta không mở một buổi «Anh Hùng Đại Yến» cùng nhau say một trận...

Ai nấy nghe nói, thấy đều đồng ý tán thành, mặc dù đang ở trong tình trạng chinh chiến, nhưng trong quân có chuẩn bị rất nhiều rượu quý.

Trương Vô Kỵ nói :

— Đêm nay đã khuya, vậy thì chúng ta ai trở về trại nấy, hẹn đêm mai cùng tập trung tại Thanh Thảo Bình nơi hướng Tây cùng nhau cử hành «Anh Hùng Đại Yến»...

Trong tiếng ồn ào huyền ảo, mọi người bẽ bả lui ra, đêm hôm ấy vì đề phòng cánh quân của Dương Tiếu đánh úp, nên nghĩa quân thay phiên nhau canh phòng thật gắt.

Qua ngày hôm sau, tình hình vẫn yên tĩnh, bên Dương Tiếu lợi dụng khoảng thời gian này điều động thêm rất nhiều binh sĩ ở vùng phụ cận, quyết tâm thực hành câu nói «tượng ra một mẻ lưới, bắt hết trọi ở trở về».

Phần bên nghĩa quân, nghe nói đêm hôm nay có cuộc Anh Hùng Đại Hội thấy đều nỡ nước đợi chờ, có rất đông nạn nhân trông ngóng chờ trời mau tối, để có dịp trông thấy những tay cao thủ thượng thừa mà họ hằng nghe kể lại nhưng khó trông thấy mặt.

Thế rồi hoàng hôn đến, chúng đệ tử Cái Bang đã chuẩn bị sẵn củ đuốc nên đốt đầu non chỗ Thanh Thảo Bình tỏ rạng.

Trương Vô Kỵ cáo thận phái người thay phiên nhau tuần phòng, canh gác hẩn hời. cẩn mật đề phòng đối phương thừa hư đánh úp.

Đến khi trời tối hẳn, thì chư vị anh hùng cũng vừa tụ họp đầy đủ trên Thanh Thảo Bình.

Mặc dù chiều đất màn trời, rượu thịt đơn sơ, nhưng mặt mày ai nấy thấy đều hơn bở. Trong buổi tiệc này, chỉ có Không Không Đại

Sư là người lớn tuổi nhất, nên chúng anh hùng mời ngồi vào ngôi cao nhất, tiếp theo đó là Trương Vô Kỵ ngồi gần bởi từ.

Rượu qua vài tuần, Không Không Đại Sư nói :

— Nơi đây sản có mặt đầy đủ chư vị anh hùng, vậy cũng nên thảo luận cùng nhau, tình cảnh hiện nay chúng ta phải đối địch như thế nào ?

Du Liên Châu nói :

— Nay đối phương canh giữ hôn bề nghiêm ngặt quân ta nếu cứ tụ họp vào một nơi e cho hình triều càng tập hợp càng đông, chúng ta biết nơi đây toàn là những phần tử tinh anh, thì thế «tượng ra một mẻ lưới, bắt hết trọi ở»...

Mọi người nghe nói ai cũng giật mình, nhưng Vô Kỵ nói rằng :

— Việc này tôi đã nghĩ tới, vì vậy nên phải gấp gấp tấn binh, phá vòng vây cho sớm.

CÔNG ĐỨC NÀY LẤY LƯỢNG NÀO ĐONG ?

Câu nói của Trương Vô Kỵ vừa dứt thì bên ngoài xa chừng hai mươi trượng bỗng vang lên một chuỗi cười hào hùng sáng khoái.

Chuỗi cười này vừa vang lên thì những người kỳ cựu trong hàng Minh Giáo như Vô Kỵ, Vi Nhất Tiểu, cho chí người nhỏ tuổi là Dương Tiếu Hồng đều thất sắc.

Và chỉ trong 1 cái nháy mắt, thì có 1 chiếc bóng trắng mờ lả lướt bay vào giữa tiệc, trụ hình đứng giữa khoảng trống, tới chừng đó những người có nhãn lực kém mới trông thấy kẻ xuất hiện kia chính là Dương Tiếu Giáo chủ.

Dương Tiếu Hồng thối thối lo thối, nghĩ rằng cha mình với chúng anh hùng hào kiệt đây, chẳng khác chi nước lửa kỳ nhau, bây giờ người xuất hiện ngay giữa chỗ tâm phúc của họ như vậy, thật chẳng khác chi đem thân vào chỗ chết.

Nhưng nàng nghĩ lại :

« Cha mình vốn là người trí đa mưu, ứng biến như thần, có lẽ đã định sẵn phương kế chi... »

Ý nghĩ của nàng chưa trọn, thì Dương Tiếu đã cất giọng sang sảng nói :

— Vòng vây này, không phá cũng tan... xin chư vị cứ bình tâm tĩnh trí.

Dương Tiểu vừa nói đến đây, giọng nói còn lên cao, dường như hãy chưa hết ý, bỗng thỉnh lình câu nói của ông ta bị một tiếng thét như sấm nổ cắt ngang, rồi có người cất tiếng nói :

— Đồ bội phản ! mi ăn lộc của triều đình, định nói theo triều đình mi đến đây có phải muốn làm thuyết khách hay không thì bảo.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy người nói chuyện kia mặt mày xấu xí, vết sẹo dọc ngang nhưng đôi mắt tròn trũng đáng sợ sát khí.

Dương Tiểu bị mắng, nhưng vẫn dăm dăm trả lời :

— Xin Phạm huynh hãy dẫn cơn nóng giận, Phạm huynh cứ nghĩ rằng nơi đây thầy đều là những bậc tinh anh trong làng võ, chẳng lẽ kẻ hèn này lại dám uốn ba tấc lưỡi để làm kẻ du thuyết hay sao ?

Thì ra người xấu xí đứng lên cả mắng Dương Tiểu kia chính là Phạm Dao chứ chẳng ai xa lạ.

Mấy lời nói của Phạm Dao làm cho Trương Vô Kỵ xúc động tâm tình, vì chàng nghĩ đến chỗ khi xưa Phạm Dao đã vì đại nhân đại nghĩa mà « hủy hoại nhan sắc » của mình, giả làm một người cầm suốt mấy mươi năm để nằm trong tâm phúc của Triệu Minh mà chờ cơ hành sự, công đức ấy thật biết lấy lượng nào đo.

Còn đang bàng hoàng suy tính, thì chợt nghe có người ngồi bên hướng Tây cất tiếng nói :

— Chuyện khác thong thả bàn sau, chẳng may khi Giáo Chủ giáng lâm, vậy xin hãy an tọa, cùng chúng tôi uống vài ba chung rượu nhạt...

Lời nói chỉ được nửa chừng thì từ hướng ấy có một bóng người bay vèo vèo ra giữa sân, còn cách Dương Tiểu chừng ba trượng thì dừng chân đứng lại, tài bộ khinh công của người này thật êm ái nhẹ nhàng, làm cho ai nấy đồng vỗ tay khen ngợi...

Có người nói :

— Thiên hạ đệ nhất khinh công... quả thật danh bất hư truyền.

Có người nói :

— Cứng càng già thì càng cay.

Thì ra người mới xuất đầu lộ diện đó chính là Vi Nhất Tiểu, trong tay của ông ta bây giờ đang cầm chiếc ghế đưa tay ra đầu mời Dương Tiểu đi về phía Trương Vô Kỵ.

Lúc bấy giờ, người ngồi gần vị Cựu Giáo chủ họ Trương này đều là những tay Chương môn cao thủ, đưa Dương Tiểu về phía đó, thật chẳng khác chi đưa ông ta vào Tử địa.

AI cũng ngỡ rằng Dương Tiểu sẽ dùng lời khôn khéo thối thác nào hay đầu ông ta mỉm cười nói :

— Vi huynh đừng khách sáo..

Nói rồi ngang nhiên tiến bước về phía Trương Vô Kỵ, lão gia Vi Nhất Tiểu mặc dù ung dung hòa thuận theo sau một bước, nhưng còn cách Trương Vô Kỵ chừng ba trượng, gót chân của ông ta nhún nhẹ một cái, làm cho thân hình vọt nhanh tới phía trước như một vết khói mờ. Trong một cái chớp mắt đã qua mặt Dương Tiểu rồi đặt chiếc ghế kia ngang mặt với Trương Vô Kỵ.

Chúng anh hùng trông thấy tài bộ khinh công của Vi Nhất Tiểu và cách ứng biến khôn khéo của ông ta, thấy đều tâm tác khen thầm, và ai nấy cũng đồng nghĩ rằng sắp chỗ ngồi cho Dương Tiểu gần Vô Kỵ trong gang tấc như vậy thật là thượng sách.

Dương Tiểu vừa ngồi xong đầu gối, Không Không Đại Sư tức thì cầm lấy bầu rượu rót đầy một ly trước mặt của Dương Tiểu đoạn nói :

— Mời Dương Giáo Chủ...

Khá khen cho Dương Tiểu, mặc dù thân lâm trọng địa, nhưng vẫn vui cười, nói :

— Đa tạ Đại sư, đoạn cầm lấy chung rượu, ngửa cổ nốc thẳng một hơi.

Dương Tiểu Hồng lúc bấy giờ đã trà trộn vào đám đông, nằng nặc dù không ra cha mình, nhưng thấy ông ta khí khái hào hùng như vậy, trong lòng cũng cảm thấy hân hoan.

QUANG MINH TÀ HỮU LƯƠNG SỬ

Không Không Đại sư ha hả cười, nói :

— Dương Giáo Chủ hào khí lấy lòng, thật khó kiếm người bì kịp.

Trong đám chúng anh hùng cũng có một số người có môn sở trường về cách dùng thuốc độc, thấy Dương Tiểu « đơn đao phó hội » phur này mà lại ăn uống một cách tự nhiên, trong lòng thầm tiếc, nghĩ rằng nếu xuống tay bỏ một ít độc được trong những món đồ ăn uống kia thì kẻ người này dễ như trở bàn tay.

Chợt thấy Dương Tiểu cười ha hả, đặt chung rượu trở lên bàn nói :

— Được tin chư vị mở « Anh Hùng Đại Yến... » kẻ hèn này tuy chẳng phải anh hùng, nhưng cũng mạo muội đến đây cùng chư vị chung vui.

— Không Không Đại Sư, Du Liên Châu và Vô Kỵ vẫn vẫn nghe nói câu này, đồng giết mình thầm nghĩ :

« Việc mở Anh Hùng Đại Yến chỉ người trong chúng ta hay biết mà thôi. có sao lại lọt vào tai của thằng họ Dương này, chẳng lẽ nó có phải người nằm trong tâm phúc của ta ? »

Dương Tiêu lại nói :

— Bả là « Anh Hùng Đại Yến » thì chắc sẽ có biểu diễn nhiều món võ công lợi hại. kẻ hèn này muốn nói rộng tâm con mắt, nên mới đến đây.

Dương Tiêu nói đến đây, thì chúng anh hùng ngồi phía đông đông, thấy đều hò reo tán thành, bởi vì họ nghĩ rằng :

« Dương Tiêu phen này ý tài vào nơi trọng địa chúng ta hạ thủ còn đợi chừng nào... nhưng muốn đắc kỳ sở nguyện thì phải gây sự ồn ào làm cho rối loạn được tai mắt của thằng họ Dương, rồi sẽ thừa hư mà hành sự ».

Nhưng tiếng cười nói ồn ào vừa dứt, thì Triệu Minh cất tiếng oanh vàng hỏi :

— Thưa Giáo chủ.. những vị theo hầu cận Giáo chủ cũng xin mời vào nhập tiệc luôn thể, chứ đứng ở ngoài kia thì e sương gió đầu non xuống nhiều có điều bất tiện mà chúng tôi cũng mang tiếng là người thất lễ.

Dương Tiêu trong dạ giật mình, phen này thì đến lượt ông ta nghĩ :

« Hai người kia theo chân ta thật là giữ gìn ý tứ dẫu cho Trương Vô Kỵ có chú tâm nghe ngóng, cũng khó mà phát giác, nhưng tại làm sao tiện tỳ này lại nghe ta ? »

Ông ta còn đang bần đùng suy nghĩ, nhưng câu nói của Triệu Minh nhờ tự khi Đơn Diên, nên rất thành thạo rõ ràng, làm cho trăm ngàn cặp mắt thấy đều đổ dồn về phía Dương Tiêu.

Trước sự dòm ngó đó, Dương Tiêu là một vị Giáo Chủ, vì trọng thể diện nên đầu dấm chân chờ, ông ta vỗ hai tay của mình vào nhau ba lần, đoạn cất tiếng nói to :

— Chư vị anh hùng đã chẳng chê, thì xin Quang Minh Tả Hữu Lương Sứ vào đây nhập tiệc.

Lời nói của ông ta chưa dứt, thì từ trên hai tầng cây gần đó, có hai chiếc bóng đen bay xuống, nhanh như hai con diều hâu.

Hai chiếc bóng này chia ra 2 bên tả hữu đáp nhẹ xuống, bên mình của Dương Tiêu và trong phái Côn Lôn tức thì có nhiều tên đệ tử kêu những tiếng xôn xao.

Vì rằng một trong hai người mới đến có một người chính là Quang Minh Tả Sứ, người đã từng vào Thiết Cầm Cự đại náo một phen.

Còn một người nữa tuổi tác cũng suýt soát ngang nhau với Tả Sứ nhưng diện mạo khôi ngô, cử chỉ hào hoa, chẳng kém Dương Tiêu bao nhiêu.

Hầu hết anh hùng hảo hán đều chú mục vào người này, vì họ vốn nghe danh Hiệu Sứ chó chưa từng. gặp mặt, chỉ riêng Triệu Minh trong dạ cười thầm, nghĩ rằng thật may cho ta, nói bậy mà trúng...

Thì ra bâu này nằng chỉ nghĩ ngờ chẳng lẽ Dương Tiêu lại to gan lớn mật dám một mình vào nơi trọng địa, vậy chắc chắn có ai ăn núp gần đây.

Vì nghĩ như vậy, nên nằng chỉ nói cầu may, hay dẫn Dương Tiêu vì muốn giữ thể diện nên vội vàng tự thú.

Trong nhóm Côn Lôn thấy Tả Sứ xuất hiện tại chỗ nào, không một người nào là không khoải trí, bởi vì ngày xưa người này đã từng dùng một ngọn Ngân Câu mà làm cho Thiết Cầm Cự nổi cơn sóng gió, bây giờ họ đổ dồn những cặp mắt này lửa về phía Thiếu Chương môn là Hà Phủ chỉ chờ một tiếng lệnh của người này, tức thì xông ra rửa hận.

Vì Nhất Tiểu thấy Tả Hữu Lương Sứ đồng xuất hiện, vội vàng bước tới ăn căn chiêu đãi,

Hai người này không rời Dương Tiêu nửa bước, thò tay nhận lấy hai chiếc ghế của Vi Nhất Tiểu chia ra hai bên ngồi sát vách Giáo Chủ của mình.

Trương Vô Kỵ nói :

— Đã hèn lâu không gặp Dương huyeh ? không ngờ tinh thần vẫn mạnh khoẻ như xưa... Lại thêm dưới trường có chực vị anh phong tài tuấn như thế kia, thật là đáng mừng...

Dương Tiêu tươi cười trả lời :

Giáo chủ quá khen. Dứt lời tự tay rót rượu ra mời Tả Hữu Lương Sứ, thái độ thật là tự nhiên.

NGUỘNG MẶT GIỮA CHỖ BA BÈ

Rượu qua ba tuần, trong lòng ai nấy thấy đều hồi hộp, biết rằng một trận kinh hoàng sắp sửa diễn ra nhưng không biết sẽ diễn như thế nào.

Bỗng ngạc nhiên Trương vô Kỵ nhào mình tới, chớp lấy bầu rượu

vừa mới dâng lên cho Dương Tiêu, chàng đưa lên mũi ngửi, đoạn trút hết xuống đất, nói rằng :

— Rượu này đã chua... uống không được...

Có người tình ý, nhieu xuống mặt đất, thì chỗ Vô Kỵ để rượu, có xanh thấy đều héo ngay thành màu vàng, biết rằng trong bầu rượu kia có đồ một thứ thuốc rất độc.

Quang Minh Hữu Sứ nói :

— Trương cựu Giáo chủ quả thật bảo hùng khí thái, chẳng bị được với bọn đầu trâu mặt ngựa, chuyên nghề bắn tên lên.

Thì ra chứng việc xảy, ra thấy lọt vào những cặp mắt tinh đời của Dương Tiêu và Tả Hữu Lương tử.

Câu nói sè sàng ngao mạn của Hữu Sứ làm cho chúng anh hùng hơi giận lừng lên, bỗng thành linh nơi hướng Đông Bắc, có 1 người lên tiếng bỏ bỏ nói :

Xin hỏi Quang Minh Tả Sứ bảo ai là đầu trâu mặt ngựa.

Tiếng của người này càng nói càng cao, mấy tiếng cuối cùng nghe vang vang như sấm, làm cho ai nấy thấy đều giật mình quay lại..

Thì ra người nói chuyện chính là một tay khét tiếng dùng thuốc độc nơi miền Giang Nam biệt hiệu là Lạp Thủ Sơn Nhân.

Người này thuộc hàng nhân vật nửa chánh nửa tà, nhưng khi nghe thấy chúng anh hùng khởi nghĩa vì cảm kích bởi tinh thần chánh nghĩa, nên liền tham gia dưới cờ.

Này giờ trông thấy bọn Dương Tiêu ăn uống một cách tự nhiên, trong lòng ngứa ngáy chịu không nổi, nên liền ra tay bỏ một ít thuốc độc vào trong bầu rượu.

Nào hay đầu Trương Vô Kỵ khi xưa có đọc được quyết Ngã Độc Kỳ Thủ nên đối với các vị thuốc độc thấy đều sành sỏi.

Ban nầy chàng ngồi dưới gió, nghe thấy trong bầu rượu vừa dâng lên cho Dương Tiêu phát ngang một mùi khác lạ, nên vội vàng chụp lấy đưa lên mũi ngửi, quả nhiên nghe thấy mùi độc.

Chàng không muốn cho người trong võ lâm chê cười rằng chúng anh hùng hào kiệt lại đi dùng phương cách hạ tiện, nên liền đồ bỏ đi.

Sự nóng giận của Thủ Sơn Nhân vô tình tự thú rằng việc ấy do chính mình làm ra, nhưng Trương Vô Kỵ nghĩ rằng người cũng có ý dân trừ mối hại nên mới xuống tay, nên cười rằng :

— Chẳng mấy khi Dương giáo chủ giảng làm, thôi việc chi cũng nên bỏ qua, đừng làm mất điều hòa khí.

Dương Tiêu cũng cau mày trông về phía Hữu Sứ nói :

— Hữu Sứ cũng chẳng nên nóng nảy chi cho lắm...

Quang Minh Hữu Sứ theo chân Dương Tiêu đã mười mấy năm trường, đây là lần thứ nhất thấy ông ta có vẻ gắt gỏng với mình, nên vội tươi ngay sắc mặt nói :

— Xin giáo chủ tha cho, kẻ hạ thuộc này nhất thời nóng nảy...

Muốn vót vát lại thể diện, nên Hữu Sứ bỗng quay sang Lạp Thủ Sơn Nhân, nói :

— Nghe đồn Sơn Nhân thủ pháp lạnh lẹn tài tình, xin lãnh giáo vài đòn cho biết...

Lời nói chưa dứt thì thân hình dấy động, tấn công bằng một đòn Cầm-Nã vô cùng độc đáo.

Lạp Thủ Sơn Nhân cũng chẳng phải tay vừa, biết thế nào đối phương cũng đột khởi tấn công nên đã phòng hờ trước, thế là trong một cái nháy mắt, song phương đã trao đổi với nhau năm đòn quyết liệt, làm cho Dương Tiêu Hồng xem đến mê mẩn tâm thần...

DO TIÊU HỒNG QUYẾT ĐỊNH KHỬ HAY LƯU

Đang xem đến hồi cao hứng thịnh linh sau gáy của mình có 1 luồng gió mát rười rượi thổi tới, cảm giác lạ lùng này làm cho nàng giật mình quay đầu nhìn lại.

Vừa liếc nhìn phía sau, chưa kịp trông rõ thì có 1 cánh tay đã thỉnh linh xuất hiện,

Năm ngón của cánh tay này tách gió vèo vèo làm cho Tiêu Hồng kinh hoàng thất sắc, chưa biết ứng biến ra sao thì trong huyết Đại Chùy sau lưng nàng đã bị năm ngón tay này khoá cứng.

Trong cơn nguy cấp, nàng rú lên một tiếng kinh hoàng, tiếp theo đó là huyết Á Môn bị ám rồi ngắt đi, không hay biết gì nữa.

Phàm là kẻ có tình với nhau, thì bất cứ một giọng nói, một nét cười thấy đều khắc sâu trong tâm khảm, cái tiếng rú của Dương Tiêu Hồng phát ra thì Châu Hoài Ngọc từ chỉ rú rết, biết rằng người mà mình ngày đêm thương nhớ, đang gặp một điều tai biến.

Chàng vừa dừng tay, lại, thì Dương Tiêu cũng vừa rời khỏi chỗ ngồi, nhưng rồi lại bị Không Không Đại Sư ghim chân đứng lại...

Dương Tiêu vốn biết Quang Minh Tả Sứ tuân theo lệnh của mình mà hành sự, nhưng tiếng rú của Dương Tiêu Hồng quả thật đã tố cáo

rằng Tả Sứ quá nặng tay, lại nữa Tả Sứ đã xuống tay rồi thì mình không cần phải lưu lại nơi này nữa, nghĩ vậy nên vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, nào hay đâu lại bị Không Không Đại Sư ghim lại.

Vừa nghe thấy trong ống tay áo của vị đạo cao tăng này cơ một luồng sức mạnh tiết ra. Dương Tiểu Hồng qua vai của mình, tay phải đang cầm ngọn Ngân Cầu bóng loáng đang đấu chiến tung bừng mãnh liệt với một vị lão ni cô.

Rảo mắt nhìn qua thực lực, thấy cái vòng cung giăng ngang trước mặt của mình, thấy đều là những tay cao thủ lầy lùm, những phần tử tinh anh trong làng võ, còn bên mình thì chỉ có hai người.

Lòng tai nghe ngóng, thấy ngoài chỗ có tiếng của Tiểu Hồng rú lên ban này tư bề vẫn im lìm vắng vẻ, bất giác trong lòng sinh ra 1 kế hoãn binh...

Ông ta tươi cười nói :

— Chư vị hãy tất phải xem vấn đề này quá ư quan trọng, thật ra tiện nữ muốn về Thiên Hồng Biệt Điện cũng được, hay muốn lưu lại nơi này cũng được... chư vị hãy nhường đường cho tôi bước sang bên kia điện kiến với tiểu nữ nói vài câu, rồi sẽ do nó định đoạt khứ hay lưu...

Trương Vô Kỵ trong lòng nghĩ thầm :

“Trong những ngày chung chạ với nhau, ta để ý nhìn xem thì rõ ràng Tiểu Hồng cô nương đối với Hồng Phong một dạ chung tình, vậy thì dù cho Dương Tiểu Hồng có hỏi, chắc Dương cô nương chẳng bao giờ bằng lòng trở về Biệt điện Thiên Hồng, nơi đây giữa chốn ba bề, chẳng lẽ Dương Tiểu Hồng lại nuốt lời...”

Nghĩ đoạn nói :

— Vậy xin chư vị hãy nhường đường...

Chúng anh hùng vốn kiêu danh của Trương Vô Kỵ nghe chàng phân ra, đồng loạt lễ thối lui chỉ có người trong phái Côn Lôn thì vẫn hăm hăm giận dữ...

Dương Tiểu Hồng điềm nhiên cùng với Quang Minh Hữu Sứ sánh vai nhau bước ra khỏi vòng vây, đoạn tiến bước về phía có tiếng rú của Dương Tiểu Hồng nơi này đang có tiếng binh khí chạm vào nhau nghe rang rang.

Không Không Đại sư đưa mắt ra hiệu, tức thì chúng cao thủ đồng nổi gót theo sau không rời 1 bước.

Bề ngoài tuy là nhường bước cho Dương Tiểu Hồng được thông thả, sự thật bên trong thì giám thị người này thật hăm hoi, hề có điều chi khác là tức thì ra tay,

Vượt được mười mấy trượng. Đám đông từ từ tách ra, để cho Dương Tiểu Hồng cùng với chúng anh hùng trông thấy một cảnh tượng bí hùng phơi bày ra trước mắt.

Thì ra dưới một hàng cỏ thụ rườm rà, lúc bấy giờ Quang Minh Tả Sứ đang cấp Dương Tiểu Hồng qua vai của mình, tay phải đang cầm ngọn Ngân Cầu bóng loáng đang đấu chiến tung bừng mãnh liệt với một vị lão ni cô.

Chung quanh chỗ hai người đang đấu chiến với nhau, có rất nhiều người mặc áo nâu sòng đứng lố nhố, toàn là sắc phục của phái Nga Mi.

Quang Minh Tả Sứ mặc dù một tay bận cố lấy Dương Tiểu Hồng, nhưng ngọn ngân cầu mưa lên loang loáng, quấy lầy lấm kiếm quang của vị ni cô kia, chưa hề tỏ vẻ kém sút.

Mặc dù đang đấu chiến, nhưng hẳn vẫn rào mắt nhìn khắp chung quanh, việc Dương Tiểu Hồng xuất hiện, hẳn đều trông thấy.

— Dương Tiểu Hồng nói :

— Xin Nhị vị dừng tay lại... để tôi hỏi tiểu nữ mấy lời...

Nào hay Quang Minh Tả Sứ trả lời :

— Kính thưa Giáo chủ... có hỏi cũng cầm bằng vô ích, tôi đã lỡ tay điểm phải huyết Á Mân của Dương cô nương.

Hà Phủ kêu lên rít rít :

— Mau ném Dương cô nương ra ngoài vòng chiến cho Giáo chủ giải huyết... để lâu cầm đi mất...

TÀ HỮU LƯƠNG SƯ XUỐNG TAY CƯỚP BẢO VẬT

Có vài người bật lên mấy tiếng cười vì câu nói lố lăng của Hà Phủ, nhưng nào hay đâu Quang Minh Tả Sứ lại kêu lên rít rít :

— Phải... phải để cho Dương giáo chủ giải huyết...

Nói rồi bỗng đột nhiên ném Dương tiểu Hồng bay vù vù về phía Dương Tiểu Hồng.

Việc xảy ra thật là đột ngột, làm cho ai nấy thấy đều giật mình, thân hình của Dương tiểu Hồng đã bị điểm huyết, bây giờ lại được Tả sư truyền nội lực vào, nên thăng bằng như 1 cán bút, bay vèo về phía Dương Tiểu Hồng...

Bao nhiêu cặp mắt thấy đều đổ dồn lên thân hình của người đẹp, chỉ trong một cái nháy mắt thì cơ thể của nàng chỉ còn cách Dương Tiểu Hồng chừng 5 trượng mà thôi...

Chính vào lúc đó, thì trong đám đồ đệ của Nga Mi Phải bỗng có người rú lên mấy tiếng :

— Trời... Ý Thiên... Đồ Long...

— Bốn tiếng này bay ra như bốn tiếng sét nổ khô khan, làm cho ai nấy đều giật mình chấn động...

Nhưng hai tiếng « Ý Thiên » vừa dứt, thì chợt có một chiếc bóng trắng mờ bay vù theo hình dáng diêm kiều của Tiểu Hồng Quận Chúa.

Khá Khen cho thân pháp của người này, tuy đi sau mà tới trước, chỉ trong một cái thì đã theo sát người đẹp, và chiếc bóng này tức thì thò một bàn tay ra nắm lấy gót giày của Tiểu Hồng quận chúa.

Dương Tiều nào phải tay vừa... thân hình của ông ta cũng lao tới vùn vụt như một ánh sao sa, nhảy bổ về phía Tiểu Hồng...

Nhưng thân hình của ông ta vừa cất lên tức thì từ bên tả có một luồng sức mạnh ào ào tràn tới đẩy mạnh cơ thể của ông ta bay tại sang một bên...

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì chiếc bóng trắng kia cùng với Tiểu Hồng quận chúa đồng loạt mào một cái đoạn rơi xuống đất, cùng trong một lúc Dương Tiều cũng bị luồng sức mạnh vô hình kia làm dừng chân đứng lại.

Chúng anh hùng thấy Tiểu Hồng Quận Chúa như một con chim vừa thoát được một lần tên lợi hại, sắc mặt xanh dờm, đang nép mình đứng bên một người đàn bà áo trắng, người này chính là Triệu Minh chứ chẳng phải ai khác lạ.

Khi đã cướp được Tiểu Hồng qua tay rồi, Triệu Minh xuất thủ mạnh như gió, giải hết tất cả những huyết đạo trên mình của người đẹp.

Còn Dương Tiều thì cặp mắt sáng ngời, đang hăm hực nhìn về phía Trương Vô Kỵ. Thì ra ban nãy Vô Kỵ vừa thoáng thấy thân pháp của người áo trắng, biết ngay đó là phu nhân của mình ra tay can thiệp.

Chàng nghĩ thầm, nếu mình chẳng ra tay, dưới nanh vuốt của hai tay cao thủ lầy lùm, thì thân hình của người đẹp chắc nát tan ra thành trăm mảnh vụn.

Vì vậy, chàng tức thì trở Càn Khôn Đại Nãi Di tâm pháp mượn sức mạnh của Dương Tiều mà đẩy thân hình của ông này cho lơ lửng... Dương Tiều còn đang chơi vơi thì chàng thu hồi ngay sức mạnh làm cho người này phải mất đà rơi xuống đất.

Mọi người chưa kịp định tình tâm thần, thì trong đám đồ đệ của phái Nga Mi ưỡn lên một cuộc hỗn loạn từng thấy vị ni cô nào sắc mặt

cũng tỏ vẻ khàn trương, dường như đang gặp phải một việc gì vô cùng hệ trọng.

Có người lớn tiếng thét :

— Thủ phạm là Quang Minh Tả Hữu Lương Sư chứ chẳng phải ai...

Câu này vừa buông ra, thì tức khắc có nhiều người nhao nhao lên, to tiếng quát :

— Phải cầm chân thẳng Dương Tiều lại...

Có người phụ họa :

— Phải... phải... chính nó là chủ mưu.

Có người thì quát tháo :

— Tả Hữu Lương Sư đâu rồi ?

Nghe tiếng hô, mọi người rảo mắt đảo soát cùng nơi khắp chốn, nhưng nào thấy Quang Minh Tả Hữu Lương Sư ở đâu, chỉ có một mình Dương Tiều thì đang hăm hăm đứng nhìn Trương Vô Kỵ.

Từ trong đám đông lại có người hô :

— Bắt Dương Tiều Hồng là chuyện già... mượn cớ để đánh cắp Ý Thiên Đồ Long mới là chuyện thật...

Câu nói này vừa vang lên, thì chúng anh hùng đồng kêu lên những tiếng à kinh ngạc rồi kể trước người sau tới bao vây lấy Dương Tiều vào giữa.

Thì ra hai thanh bảo đao Đồ Long, và Bảo kiếm Ý Thiên vốn do hai vị đại đệ tử của phái Nga Mi mang ở trên mình, hai người này lại ngày đêm theo sát bên mình Tịnh Tuệ Sư Thái không rời một bước.

Ban nãy có người trong Minh giáo xuất đầu lộ diện tại chỗ này, a vị đại đệ tử này cạnh phòng càng thêm cần mẫn.

Nào hay đâu Quang Minh Tả hữu sư vừa ném Tiểu Hồng về phía Dương Tiều, thừa lúc trầm ngâm người thấy đều đồ xô nhàn quang về phía Tiểu Hồng. Tả hữu sư đã dùng 1 thân pháp lạ lùng không thể tưởng tượng lẫn vào đám đông ..

Trong lúc đó thì Quang minh Hữu sư này giờ không rời Dương Tiều nửa bước, thế mà ông ta cũng lợi dụng 1 giây biến động đó mà biến mất...

Trong lúc thân hình của Dương Tiều Hồng đã lọt vào tay của Triệu Minh rồi và Dương Tiều đã bị Vô Kỵ ghim chân đứng lại thì ai nấy mới hoàn hồn...

Hai vị đại đệ tử của phái Nga Mi thò tay soát lại hai món bảo vật cả hai không hạn mà đồng kêu lên ba tiếng :

— Thôi... nguy rồi!

CHÀNG LÊ BỒ RƠI GIÁO CHỦ Ở LẠI GIỮA RỪNG ĐAO BIÊN KIỂM

Tịnh Tuệ Sư Thái giật mình quay lại, thoáng trông sắc mặt của hai người thì đã biết có việc xảy ra.

Bà ta tự hỏi lấy mình, mấy giờ mặc dù mình có đôi mắt trông về phía Dương Tiểu Giáo chủ, nhưng những việc xảy ra bên cạnh mình trong vòng mười trượng vuông mình thấy đều hay biết, quả thật chẳng nghe thấy điều chi động tịnh khác lạ, có sao hai món bảo vật này lại không cánh mà bay.

Thế là cái tin Nga Mi mất báu vật loan nhanh trong đám đệ tử áo nâu và chúng sinh hùng hào kiệt vừa hay tin tức thì bao vây Dương Tiểu vào giữa họ nghi rằng «cầm tặc nên cầm vương» (muốn bắt giặc thì trước hết hãy bắt người đầu sỏ).

Nhưng đứng giữa rừng đao húa, sắc mặt của Dương Tiểu vẫn ung Jung bình thản, ráo mắt ngao nghè nhìn khắp quần hùng.

Ông ta cất cao giọng hỏi:

— Thật không ngờ hào kiệt đất Trung Nguyên ngày hôm nay lại dùng đến chiến thuật «ý đồng hiệp người cô độc».

Tịnh Tuệ Sư Thái trợn mắt nói:

— Biết điều thì hãy trao trả bảo vật cho Võ Lâm, bằng không thì hãy để thủ cấp lại đây rồi sẽ rời khỏi Thiên Hà Lãnh.

Dương Tiểu ngửa cổ cười dòn, nói:

— Một cái thủ cấp của Dương Tiểu đánh đổi hai món binh khí của mình, thật là quá mắc... nhưng mà...

— Tịnh Tâm Sư Thái vốn là người nóng nảy, không thể dẫn con giận giữ, quát tháo ầm ỉ:

— Thời giờ cấp bách, không thể... nhưng mà... gì nữa cả... mau trả hai món bảo vật ra đây... bằng không thì hãy gọi thủ cấp lại...

Nhưng câu nói này, Tịnh Tâm vẫn khi đan diện, càng nói càng to, âm thanh đồng vọng ra ngoài hơn 5 mươi trượng, Triệu Minh sáng ý, biết ngay rằng Tịnh Tâm cố tình nói lớn tiếng cho người đồng bọn với Dương Tiểu được nghe thấy.

Nàng khẽ bắm tay của Hồng Phong, sẽ len rúc ra khỏi đám đông.

— Về phần Hồng Phong đã sống gần gũi với con «nữ ma đầu», này một thời gian khá lâu, thấy người này mỗi khi gặp con nguy biến thay đổi hiệu ứng như thần, bây giờ thấy thái độ của nàng khác lạ, biết rằng Triệu Minh sắp sửa thi hành diệu kế, nên không dám cường lời, ngoan ngoãn theo nàng rút khỏi đám đông.

Câu nói của Tịnh Tâm Sư Thái thế mà hiệu triệu, vì rằng Quang Minh Tả Hữu Lương Sư sau khi lấy được hai món bảo vật rồi nào dám chần chừ, vội vàng trở thuật phi hành đi nhanh xuống núi.

Nhưng thoát đi độ chừng hai mươi trượng, thì hai người nghe sau lưng mình có tiếng ồn ào náo nức, hai người không ngờ việc làm của mình bị bại lộ mau như thế...

Hữu sư dừng chân đứng lại nói:

— Không xong... Dương giáo chủ hãy còn kẹt nơi trọng địa...

Tả Sư cúi đầu suy nghĩ một giây, nói:

— Dương Giáo chủ võ công xuất quỷ nhập thần, cơ mưu thông ai bì kịp, chắc chẳng có việc gì đáng tiếc xảy ra.

Hữu Sư nghĩ thấy câu nói của người bạn đồng hành của mình chí lý nên vội vàng rào bước đi nhanh, họ biết rằng trên đầu non đây, hiện tụ tập toàn là những phần tử tinh anh trong làng võ, rời xa nơi này càng sớm chừng nào thì càng vững dạ chừng này.

Nào hay đầu vừa thoát đi được hơn hai mươi trượng nữa thì từ đằng kia đồng vọng lại câu nói của Tịnh Tâm.

Mấy chữ «gọi thủ cấp lại» như những sợi dây vô hình quấn lấy chân của hai người, làm cho Quang Minh Tả Hữu Lương Sư không hạn nhau nhưng đồng ghim chân đứng lại.

Cả hai tuy chẳng nói ra lời, nhưng cũng đồng có một ý tưởng chung là «dùng đầu lâu của Giáo chủ đánh đổi hai món bảo vật này thì Minh Giáo thật là lỗ lã nặng nề».

Trong hai vị Tả Hữu Lương Sư đây, Hữu Sư là người có nhiều cơ mưu hơn, ông ta si nhỏ vào tai của Tả Sư:

— Việc này thật chẳng nên khinh thường, chúng ta lỡ tham hai món bảo vật này, rồi ro Giáo Chủ có mệnh hệ nào, thì Minh Giáo có khác chi con rồng mất đầu, không người lãnh đạo, tất sẽ rã tan như mây trước gió... chúng ta phải nán lại chờ xem động tịnh ra sao...

Câu nói của Hữu Sư chưa dứt thì đã bị tiếng binh khí khua nghe rang rang nổi lên liên hồi cắt đứt, và đằng kia tiếng sát phạt nổi lên vang dội.

Thì ra có một số đệ tử của Nga Mi phải dẫn lòng không được, nên ủa tới tấn công, họ nghĩ rằng cứ đánh rút Dương Tiều thì tự nhiên 2 món bảo vật phải rơi ra, theo sự dự đoán của họ thì chẳng lẽ Tả hữu nhị vị sứ giả lấy được bảo vật rồi lại tự cao bay xa chạy, bỏ rơi vị thủ lãnh của mình lại giữa rừng đao biển kiếm.

Tâm tư của họ, đồng thời cũng là tâm tư của một số người sáng trí có mặt tại đây, nên ngoài những người vừa tới bao vây Dương Tiều ra, còn một số khác thì tỏa ra sục sạo tìm kiếm khắp đầu non, không chừa một cành cây, không bỏ qua một khe lá.

Tả Hữu Lương Sứ biết nguy, vội vàng đánh vút thâu bình của mình bay vào một khe đá âm u nhất, đoạn nép mình vào một chỗ tối tăm...

Vừa thu hình đứng yên, bỗng chợt nghe sau lưng của mình có một giọng cười sắc lạnh vang lên...

QUANG MINH LƯƠNG SỨ HÀNH ĐỘNG QUANG MINH

Hữu Sứ vốn người điềm đạm, nên mặc dù kinh sợ, thái độ cũng vẫn ung dung, chỉ có Tả Sứ là người tánh tình nóng nảy, nên tức thì quay đầu nhìn lại bất giác rợn tóc gáy, vì sau lưng ông ta bây giờ có 2 người 1 nam và 1 nữ.

Người nữ là một thiếu phụ nhan sắc mặn mà, người nam là một thiếu niên chừng 2 mươi tuổi, mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như gương.

Thì ra hai người này chính là Hồng Phong và Triệu Minh Quận chúa. Bây giờ Hồng Phong thôi thúc Triệu Minh đi lục soát, nhưng Triệu Minh thì cương quyết chẳng bằng lòng nằng nể nhỏ vào tai của Hồng Phong :

— Hãy chờ xem chút nữa, tự nhiên bọn họ sẽ hiện nguyên hình.

Đoạn nắm ống tay áo của Hồng Phong hai người nép mình vào một chỗ kín đáo, ráo mắt nhìn xem bốn phương tám hướng để chờ động tĩnh.

Sau khi đoàn người lục soát đã đi xa, và Dương Tiều đã bắt Tinh Tuệ đi rồi thì đó đây lần lặn im phăng phắc.

Hồng Phong hức rức không yên, vừa định mở miệng thôi thúc chợt thấy từ dưới đá một mồm đá có hai chiếc đầu nhô lên, và Triệu Minh đã tung mình nhảy lên, nhẹ nhàng kéo cổ hai người này ra.

Triệu Minh đánh chân giáng bả, cõn Hồng Phong thì gần đây đá nào Thiên Hồng Biệt Điện, lái ra tay cứu vãn chúng anh hùng nơi Hang

Châu Tả Hữu Lương Sứ thấy đều nghe lạnh nên vừa thoáng thấy hai người thì trong dạ lo thăm,

Triệu Minh cười khanh khách nói :

— Không ngờ Quang Minh Tả Hữu Lương Sứ lại trốn chui trốn nhủi như vậy Bích Hồ Du Tương lợi hại thật, nhưng làm như vậy thật là trái ngược với hai chữ « Quang Minh »...

Tả Sứ biết rằng vậy cho sứt hai người này càng sớm chừng nào càng hay chừng nấy, nên vội nắm ống tay áo của Hữu Sứ, nói :

— Thời giờ cấp bách, đừng nói dài dòng, chúng ta đi thôi...

Vừa nói vừa thôi lui, nhưng Hồng Phong nào chịu bỏ qua cơ hội, tức thì đảo nhanh một vòng chặn nghẹt đường thôi lui của Lương Sứ.

Thái độ đó làm cho Tả Hữu Lương sứ thấy đều nổi giận, họ đồng nghị :

« Phẫn con Triệu Minh thì mặc dù đa mưu túc trí đã dành nhưng luận về võ công ngang ta là cũng còn thắng Hồng Phong này thì lùn sao chịu nổi ta trên hai mươi hiệp, nhưng chỉ ngại một điều là nếu làm lộ võ ra chúng anh hùng quay trở lại, mình lọt vào thế có thì lại rắc rối vô cùng. »

Vì có ý lưỡng đó, nên ai cũng muốn đấu tranh một cách âm thầm để thanh toán hai người này.

Hữu Sứ điềm đạm nói :

— Vậy thì... Hồng thiếu hiệp nhất định bỏ chúng tôi ở lại...?

Ông ta là người nhiều tâm cơ, nên mở miệng là gọi ngay Hồng Phong bằng Thiếu hiệp chứ bầu không khi đỡ găng.

Hồng Phong mỉm cười nói :

— Chúng tôi thật chẳng dám to gan lưu nhị vị, chỉ vì điều... chỉ có điều 2 món bảo vật trên mình của nhị vị đây là của chúng trong làng võ, nay chúng tôi chỉ phiền nhị vị trao trả ra đây thì có thể thông dong xuống núi :

Triệu Minh cười thâm trong dạ, vì thấy Hồng Phong nói chuyện trong cái như có cái cương, thật làm cho đối phương khó nổi trả lời.

Hữu Sứ ngăm nhìn Hồng Phong từ dần chí chắn, nói :

Nghe đồn Hồng thiếu hiệp đạo pháp như thần, nếu có thể làm cho kẻ bên này diễm phúc lắm, phúc thì Đồ long Đảo xin phiền Thiếu hiệp lấy trở về trao cho Tinh Tuệ.

Lời nói chưa dứt thì có một tiếng « ờng » vang lên, trong tay của Hữu sứ đã cầm một lưỡi Đồ long Đảo sắc thép đen ngòm.

Triệu Minh thấy vậy, trong lòng nửa mừng nửa lo, mừng là mừng vì múa dao vốn là nghề sở trường của Hồng Phong nay đối phương thách đấu dao thì thật là có lợi nhưng còn lo là lo về việc Quang Minh Hữu Sứ vốn là người lớn tuổi, trải qua không biết trăm ngàn trường chiến đấu mới được Dương Tiểu cất nhắc lên chức Hữu Sứ, vậy thì chỉ bàn về phần kinh nghiệm Hồng phong so với người này thật là một trời một vực, nếu cùng nhau giao chiến thật là nhỡ tay thì chết.

Người thông minh lanh lợi như Triệu Minh mà vẫn chưa tìm ra biện pháp thích nghi, thì giữa khoảng đêm trường mù mịt đột nhiên bùng lên một vầng ánh sáng.

Thanh Đờ long dao rít gió chém phủ vào đầu của Hồng Phong một đường thần tốc.

Triệu Minh không dám chần chờ, tức thì trở ra một đòn, Thốt Tinh Liên Hoà Đổ, để cho thân mình bắn lùi nhanh điện chớp.

Quan Minh Tả Sứ giật mình kinh hãi, biết rằng Triệu Minh mà rút chân khỏi nơi này, nàng tức thì báo động, Trương Vô Kỵ mà quay trở lại đây thì hai người có chấp cánh bay đường trời cũng không thoát.

Ý niệm vừa hiện lên, Quang Minh Tả Sứ tức thì tung mình, mở hết tốc lực đuổi theo.

Trong tay của ông ta bóng gương loang loáng, thì ra thanh Ý Thiên Trường Kiếm đã tuốt sẵn ra tay.

Tả Sứ vừa mà đuổi trong lòng vừa nghĩ :

« Thăng nhái con kia thế nào cùng địch với Hữu Sứ chừng ba đòn là bị hạ ».

HỒNG PHONG TRÚNG KẾ ĐƯA DAO CHO CHÉM

Ý nghĩ đó cũng là ý nghĩ của Triệu Minh, vì thế nàng chỉ thoát đi chừng năm trượng thì đã rối mắt nhìn quanh, thì ra sự ra đi của nàng vốn có dụng ý.

Nàng cứ nhắm chỗ Lương tiểu đang bị vây đánh hồi nãy mà đến bước, cặp mắt nhìn khắp trên mặt đất như tìm một vật chỉ.

Vào đến chỗ chiến trường, thấy nhiều người bị thương đang nằm quần quai, và bỗng nhiên nàng cúi xuống nhặt một vật thủ sẵn trong tay.

Quang Minh Tả Sứ định thần nhìn kỹ, thấy đó là một thanh đại đao sáng chói, ông ta tưởng rằng, Triệu Minh sẽ dùng món binh khí này

phấn công lại mình, nào hay đầu binh khí vào tay, Triệu Minh liền quay gót trở lại chỗ Hữu Sứ và Hồng Phong đấu chiến.

Bộ pháp của hai người này thấy đều thuộc hàng thượng thừa đuổi bắt với nhau như thể mà khi trở lại thì Quang minh Hữu sứ chỉ mới tấn công Hồng Phong hai đòn chưa trọn vẹn.

Mặc dù chỉ mỗi một đòn tước, nhưng Hồng Phong trong tay chẳng có binh khí, lại nữa, Quang Minh Hữu sứ có ý muốn thanh toán người này trong vòng 1 cái chớp mắt, ngó hầu được thông dong vuốt mũi, vì vậy nên dùng toàn là những đòn tối độc.

Hồng Phong vừa gắng gượng lãnh được hai đòn thì mồ hôi vã ra như tắm, liếc mắt nhìn thấy Triệu Minh đã bỏ chạy, chàng mừng thầm trong dạ :

— Thì ra nữ ma đầu giả vờ lo lắng đến ta, thực ra lúc nguy nan cùng cấp thì bỏ chạy một mình.

Vừa mừng đến đây đây thì Triệu Minh bỗng thình lình xuất hiện, Hồng Phong thấy nàng tay hữu cầm dao sát khí đằng đằng nhảy xổ vào vòng chiến.

Không nói không rằng, Triệu Minh chuyển hết sức bình sanh chém phủ đầu Quang Minh Tả Sứ bằng một đòn Quí Quan Trảm Tướng...

Ánh thép của lưỡi đại đao vừa nháng lên thì Quan Minh Tả Sứ bị bắt buộc phải thu hồi thanh Đờ Long Đao trở về chém vòng một đường từ trái sang phải để đón đỡ thế công ác liệt của Triệu Minh,

Mặc dầu đang hồi nguy hiểm, nhưng Hồng Phong thoáng trông thấy thế công và thế thủ của hai người bất giác giật mình kinh hãi...

Vì rằng Quí Quan Trảm Tướng vốn là một thế công quyết liệt, hề tung ra khó nổi thu hồi.

Bây giờ Quang Minh Hữu Sứ lại dùng thanh Đờ Long Đao chặn đường ngăn nẻo, nếu Triệu Minh không tránh, hai món binh khí va chạm vào nhau sẽ đứt làm hai đoạn.

Hai món binh khí của hai người này cứ cắt gió rào rào chẳng nhường cho ai...

Hồng Phong rút lui nửa bước, trợn mắt đứng nhìn, trong lòng chắc chắn Triệu Minh sẽ gây tước binh khí...

Nào hay đầu lưỡi đao này còn cách nhau chừng năm tấc, thì cánh tay của Triệu Minh tức thì xoay chiều đổi hướng, lánh khỏi đường Đờ Long đao trong kẽ tóc đường tơ... Rồi nhanh hơn điện, bỗng dưng nàng quay ngược đốc đao đặt nhanh vào tay tay Hồng Phong...

Hồng Phong giật mình sững sốt, nhưng rồi cũng hiểu biết ngay Triệu Minh muốn trao binh khí cho mình, nên tức khắc nhận lấy.

Nãy giờ bị tấn công hai đòn, trong lòng lấy làm bức tức, bây giờ binh khí vào tay lửa giận cháy trong lòng không có chỗ phát tiết ra, ngọn đại đao trong tay của Hồng Phong tức thì phát ngang qua một đòn thật mạnh.

Đó là thế Lưu Bang Trăm Xà vừa cay vừa độc. Quang Minh Hữu Sư thoảng nghe tiếng gió, tắc lưỡi khen thầm, nói :

— Thật là hảo công phu...

Dứt lời thối lui một bước, loan tròn thanh Đồ long Dao đón đỡ, trong lúc đó thì Triệu Minh lại trở ra một ngón, đâm vào huyết Đại Chùy sau lưng của Hữu Sư.

Ngón tay của mình hãy còn xa huyết đạo những một thước thì sau lưng của mình giờ đây rào rào, Quang Minh Tả Sư đã tấn công vào mặt hậu.

Tình thế bất buộc làm cho Triệu Minh không thể thu tay trở về, nàng liếc xéo ra sau lưng của mình, trông thấy hào quang sáng giới, thanh Ý Thiên Trường Kiếm đã cắt gió trảm ngang qua vai của mình..

Chân tả của nàng tức thì bước vòng hai bước để xê dịch thân hình, đoạn dùng ngay bàn tay hữu tuốt phát thanh trường kiếm bên lưng của mình ra đối địch...

Thế là bốn tay cao thủ chia làm hai cặp đấu chiến cùng nhau một cách tưng bừng mãnh liệt.

Tả Hữu Lương Sư vì ý mình có hai món bảo vật trong tay nên chém ngang phạt trái, tung hoành ngang dọc chẳng e dè tránh né, còn phần Triệu Minh và Hồng Phong thì sợ binh khí va vào hai món bảo vật chém sát như chém bùn kia vì vậy mà Triệu Minh giao chiến với đối phương mười mấy hiệp mà hai món binh khí chẳng chạm vào nhau.

Về phần Hồng Phong vốn là người trẻ tuổi, huyết khí đang hồng, bị tấn lướt gần hai mươi đòn, thì trong lòng dần không được.

Chàng thừa lúc tả biên của Hữu Sư hơi trống trải tức thì chém như một dao vào yết hầu, đoạn bắt thần đối chém ra đâm lưỡi dao của chàng đâm một đường ác liệt vào chỗ vai của đối phương,

Triệu Minh rú lên :

THÁI SƠN ÁP ĐỈNH GẬP THANH XÀ PHỤC ĐỊA

Coi chừng trúng kế...

Lời nói của nàng chưa dứt, thì có một tiếng soạt vang lên, mũi đao

của Hồng Phong đã bị thanh Đồ Long Dao của Hữu Sư cắt mất một mảnh chừng độ năm phần, lửa đỏ tức thì bắn ra tung tóe...

Thì ra Tả Sư đã dùng kế dụ địch, làm cho Hồng Phong phải tự đưa lưỡi đao của mình vào tầm uy lực để cho hắn chém.

Lời tục thường nói, nếu hai bên đấu chiến tài nghệ ngang hàng với nhau, mà binh khí ngắn đi r sắc tức là bất lợi đi r phần.

Hồng Phong vừa thấy binh khí của mình bị cắt đứt, thì tinh thần hung hăng tức thì tiêu tan, chàng chăm chú hết tinh thần đối địch với Hữu Sư.

Triệu Minh thấy tình thế này cứ để lâu chừng nào, thì càng thêm bất lợi, nếu nàng rút chân ra để đi báo động cho người khác hay, thì Hồng Phong tức thì tăng mạng ngay dưới sự tấn công của hai tay cao thủ.

Riêng phần nàng thì đối địch với Tả Sư vốn có thể cầm đồng ngang ngửa trên bốn năm trăm hiệp, nhưng còn Hồng Phong sở dĩ chống cự đến giờ này, chỉ vì đường Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm quả nhiên lợi hại, thế này chưa dứt thì thế nọ đã tràn tới, đúng như cái nghĩa « liên hoàn ».

Nhưng chỉ kéo dài thêm năm mươi hiệp nữa thì chắc không xong. Vì nghe như vậy, bỗng đột nhiên Hồng Phong nghe Triệu Minh hô to :

— Đao không phải là đao, kiếm chẳng phải là kiếm...

Hồng Phong theo chân Triệu Minh lâu ngày, nghe câu chuyện nói lạ lùng của nàng biết ngay kỳ trung tất có ẩn ý.

Còn đang bản thân suy nghĩ, bỗng thỉnh linh chàng nghe tiếng lưỡi gươm của Triệu Minh cắt gió nghe rào rào.. liếc xéo nhìn sang, bất giác giật mình, vì rằng Triệu Minh nãy giờ tay cầm gươm, khi thì xư dụng một đòn kiếm pháp Vô Đương, lúc thì tung ra một đường gươm của Nga Mi, thỉnh thoảng lại chém vào một đường tình hoa tuyệt học của Côn Lôn, nhưng bây giờ chẳng rõ vì sao lại dùng gươm mà thay cho đao...

Đường đao của nàng mới trảm ra đây khi thế rất rào, đúng là đòn Đao Trung Hữu Đao, một đường độc đáo trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm.

Phần Tả Sư nãy giờ biết mình đang đối địch với một tay cao thủ lấy lưng, nên chẳng dám khinh địch, tập trung hết tinh thần ứng chiến, chờ đợi cho Hữu Sư hạ được Hồng Phong rồi thì dùng sức hai người đánh một, thanh toán nốt Triệu Minh,

Nào hay đầu đường gươm của nàng đang là lướt, bỗng đột nhiên đổi sang thế cứng rắn, chém tới mấy đường ác liệt.

Những đường trầm này liên hoàn với nhau vô cùng chặt chẽ thật đúng với câu Đào trung hữu đao, làm cho Quang Minh Tả Sứ không biết đường sá ở đâu mà tránh đỡ.

Thanh Y thiên trường kiếm mặc dù sắc bén vô song, nhưng giờ phút này cũng trở thành vô dụng.

Có một tiếng bộp nho nhỏ vang lên, chĩa vai của Tả Sứ tức thì lãnh lấy một gươm ăn sâu vào thịt hơn năm phân.

May nhờ ông ta dùng một thân pháp vô cùng lanh lẹ thoắt lui 2 bước, nên đường trầm này chỉ gây thương tích nhẹ mà thôi, bằng không thì chĩa vai ông ta đứt tiện.

Thế võ nàng vừa đập vào mắt của Hồng Phong, tinh thần của chàng tức thì tỉnh táo, đường đao của chàng đang mạnh mẽ hùng hồn. toàn dùng những đòn cương ngạnh trong Cửu cửu Liên hoàn Trảm, nhưng bây giờ đột nhiên biến đòn thay thế...

Thanh đại đao trong tay của chàng chắc là binh khí của 1 người nào vạm vỡ lắm, nên cán đao thật dày, lưỡi đao thật mỏng, xem ra nặng nề, thế mà Hồng Phong lại dùng nó tung ra 1 đường gươm cực kỳ mềm mại trong phái Vô Đang tên gọi là Thanh xà Phục địa.

THÁI SƠN ÁP ĐÌNH GẶP THANH XÀ PHỤC ĐỊA

(TIẾP THEO)

Quang Minh Hữu Sứ vừa thoáng thấy thân hình Hồng Phong rùn sát đất trong cái thế Xà Tấn, bất giác giật mình, cho rằng hễ người cầm đao thì thường hay có ngón sở trường lặn mình sát đất, dùng đao để phá chân kẻ địch, chính phái Thiếu Lâm đặc biệt sáng chế môn này gọi là Cồn Đường Đao Pháp.

Ông ta sợ Hồng Phong tấn công vào hạ bàn của mình, nên vừa rút lui một bước, lại vừa tung mình nhảy lên cao mượn thế từ trên cao mà dùng thanh Đồ Long Đao chém xuống một đường vào đỉnh đầu của Hồng Phong làm cho chàng bất đắc dĩ phải tung đao ra đỡ, như thế binh khí của Hồng Phong tức nhiên bị gãy lìa.

Thân hình của Hồng Phong quả thật cuộn tròn như con rắn nằm trên mặt đất, lưỡi đao trong tay chàng liên tiếp trăm ra mấy đòn vào hạ chân của Hữu Sứ từ đầu gối trở xuống.

Quang Minh Hữu Sứ trong dạ cả mừng, nghĩ rằng phen này thanh Đồ Long Đao chắc chắn sẽ cắt đứt binh khí của đối phương.

Ông ta liền tiếp tránh né, chờ cho lưỡi đại đao của Hồng Phong chém hết chín đòn, tức thì quát lên một tiếng, chuyển hết sức binh sanh dùng thanh Đồ Long Đao chém bổ từ trên xuống dưới một đòn Thái Sơn Áp Đình...!

Thái Sơn Áp Đình trông ra thật tầm thường, nhưng nếu do một người danh tiếng lẫy lừng như Quang Minh Hữu Sứ sử dụng thì tầm uy lực to rộng và mạnh mẽ không biết chừng nào.

Hồng Phong trông thấy ba bên bốn bề bóng đao nổi lên trùng trùng điệp điệp, phong tỏa hết những lối rút lui của chàng.

Cứ luận theo tình thế này, thì Hồng Phong chỉ còn cách vung đao của mình ra đón đỡ... Mà hễ đón đỡ thì tất nhiên kẻ như mình đưa binh khí ra chờ đối phương chặt...

Nào hay đầu chính và lúc đó thì thanh đại đao trong tay của Hồng Phong nổi lên loang loáng, tung ra một đường uyển chuyển nhẹ nhàng.

ĐAO KHÔNG PHẢI ĐAO, KIẾM KHÔNG PHẢI KIẾM

Đường đao này hoàn toàn không thuộc về đao pháp, mà lại là lướt tung bay hơn kiếm pháp, Quang Minh Hữu Sứ rú lên tiếng thất thanh vì thấy vũ khí của đối phương đã len lỏi qua miệng Thái sơn Áp đỉnh của mình mà tấn công cực kỳ khéo léo.

Ông ta phải toát hết toàn thân công lực mới những thân hình lên một chút, ngó hầu tránh thoát lỏi tấn công đầu vẩy dưới chân ông ta cũng vang lên tiếng « soac », thì ra lưỡi đao của Hồng Phong đã chém lướt qua gót chân của ông ta làm rớt một mảng da giày, làm cho dưới gót của ông ta giá lạnh như băng.

Quang Minh Hữu Sứ giật mình kinh hãi, ông ta hằng nghe những người thợ thương về đao kiếm kể lại rằng khi bích khí phạm vào da thịt của mình, thì nghe giá lạnh như băng.

Vì thế ông ta dùng một chân còn lại quét mạnh ra một đá kinh hồn, đoạn nướn chỗ trống đó mà rơi xuống đất.

Bàn chân của ông ta vừa chạm vào mặt đất thì đau buốt tận tim, nhìn xuống mặt đất thấy máu thấm đỏ ngầu.

Thì ra gót chân của ông ta bị đường đao tài tình của Hồng Phong gạt mất một lớp hơn hai phân.

Chân chưa đứng vững, thì đường đao thứ hai của Hồng Phong đã tới. Lần này tiếng đao xé gió nghe rào rào Hồng Phong dùng ngay 1 đòn chính tông trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm là Đòn đao phó hội.

Nhưng Hữu sứ dường như 1 con chim đã bị tên, họ trông thấy làn cây cong thì sợ, ông ta không biết đường này đối phương sẽ dùng theo đao pháp hay là kiếm pháp, vì vậy nên nhất thời luống cuống phải chặt vật lăm mới tránh thoát được đường Đòn đao phó hội.

Về phía cặp Triệu Minh và Tả Sứ thì Triệu Minh là người mưu trí cao hơn Hồng Phong thập bội, Tả Sứ lại lĩnh lấy một gươm nơi chái vai, máu tuôn rì rả, Triệu Minh lại tấn công liên liên, không để cho ông ta hơ tay mà chữa trị, vì thế càng đau máu ra càng nhiều...

Triệu Minh lại khôn khéo, khi thì dùng kiếm pháp, nhưng kiếm pháp của người uyên bác không biết chừng nào, cứ dùng trảo trở đủ các môn các phái chỉ bao nhiêu đó cũng đủ làm cho Tả Sứ jiên đầu, đường nói chỉ thành thoảng nàng lại kềm vào một đòn đao pháp.

Lượn về đao pháp, thì sự kiến trúc của Triệu Minh cũng thật là bao la bát ngát, khi thì nàng dùng một đường Ngũ Long Đao của dòng họ An, thỉnh thoảng tung ra một đường Thất Tuyệt Đao của dòng họ Hài thỉnh thoảng lại chém vào một đường Thanh Long Đao của dòng họ Hứa.

Lợi hại nhất là trong lúc đối phương đang nguy ngập, nàng lại tung ra một loạt Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm...

Nàng cứ dùng chiêu thuật « đao trung hữu kiếm, kiếm trung hữu đao » mà đối phó với Tả Sứ, làm cho ông này hơi thờ dật dờn, thấy nguy trước mắt.

Về phần Hồng Phong thì tài bộ kém hơn Quang Minh Tả Sứ không biết bao xa, nhưng kể từ khi chàng trảm trướng gót chân của ông ta, thì tinh thần lên cao quá đổi, vì hứng chí nên vũ khí trong tay của chàng lỏng lẻo như rộng thien ra biển cả, làm cho Hữu Sứ phải chùn lòng.

Thêm một phần, dưới chân của con người là chỗ chịu đựng dễ đi đứng, nhất là người xư dụng môn đao pháp thì rất trọng bộ tấn, tấn đứng càng vững thì huy lực của lưỡi đao mới phát huy ra hết sức mạnh.

Đang này Hữu Sứ lại bị thương nơi gót chân, chẳng khác nào mất đi một điểm tựa, nên càng đấu chừng nào, đao pháp càng từ từ giảm bớt đi uy lực.

Đang đấu chiến với nhau đến hồi quyết liệt, Hồng Phong bỗng nghe Triệu Minh nói :

— Đao trung hữu kiếm, kiếm trung hữu đao.

(Trong thế đao có thế kiếm, trong thế kiếm có thế đao).

Hồng Phong nghe qua, biết rằng cuộc diện ngày hôm nay muốn thủ thắng thì phải y theo tám chữ trên đây mà hành sự.

Vì nghĩ vậy nên Hồng Phong cũng dùng đao kiếm lẫn lộn với nhau lại nghe Triệu Minh nói :

— Đao không phải là đao, kiếm không phải là kiếm.

Hồng Phong vừa đấu chiến mà trong dạ vừa nghĩ thầm :

« Đao không phải là đao nghĩa là sao ? còn kiếm tại sao không phải là kiếm... ? »

Vì mãi bận lo ra suy nghĩ tám chữ này, nên tinh thần của chàng tàn mạt, Hữu Sứ nghe tiếng binh khí biết rằng đối thủ của mình đang phân tâm, nên nghiêng rặng tung ra một đòn lạ làm cho Hồng Phong tức thì lúng túng, suýt nữa bị trúng ông tay áo...

Nhưng trí thông minh của Hồng Phong quả thật dồi dào sau khi chống trả tại đòn ; chàng tức thì suy nghĩ ra rằng...

« Dao không phải là dao... nghĩa là cứ tung ra một đường dao làm cho đối phương cứ ngỡ thiết thọ là dao nhưng thật ra đó là kiếm pháp... đấu chiến như vậy thật cao hơn Dao Trung Hữu Kiếm, Kiếm Trung Hữu Dao một bậc... »

Hồng Phong vừa nghĩ đến đây thì tinh thần càng thêm minh mẫn, chàng nghiêng răng kèn kẹt, tập trung hết tinh thần cố làm sao biểu diễn vũ khí trong tay của mình đúng như câu nói của Triệu Minh.

CÁN QUẠT NGÀ QUÁI DỊ

Muốn biểu diễn thứ đòn thứ nhất, Hồng Phong nạt lên một tiếng, thanh đại dao trong tay chàng chém vòng một đường lượn ngược từ dưới lên trên, đó là thế Dao Chấn Hà Sóc.

Hữu Sư vội vàng rút lui một bước làm cho đường dao này chỉ cách rú ông ta chừng nửa tấc mà thôi.

Theo khi thế thì lưỡi dao phải chém một đường từ hạ bàn lên thẳng đến yết hầu, nhưng đường dao chỉ khỏi rún chừng hai tấc thì bỗng đột nhiên biến sang kiếm thế... đường kiếm này quẩn một vòng tròn chung quanh mình Hữu Sư thành ra thế Thanh Long Bào Trụ.

Hữu Sư buông ra 1 tiếng cười chua chát, đoạn loay tròn, thanh Đồ Long Dao chung quanh mình thật đúng với câu tắt nước không lọi, cốt ngắn giữa thế kiếm Thanh Long Bào Trụ từ dưới lên trên.

Hồng Phong khấp khởi mừng thầm, chàng chỉ chờ có bao nhiêu đó thanh đại dao đang di uyển chuyển nhẹ nhàng bỗng đột nhiên chém phắt ngang 1 đường vòng xuống hạ bàn.

Quang Minh Hữu sư này giờ chỉ để phòng Dao Trung Hữu Kiếm mà thôi, uồ hay đâu bây giờ Hồng Phong lại tung ra một đường như dao không phải dao, đường như kiếm lại không phải kiếm, chỉ một giây chần chờ thì thanh đại dao của Hồng Phong đã phạm vào đùi gây ra một vết thương chiều dài chừng 2 tấc.

Triệu Minh trông thấy cả mừng kêu lên :

— Hay lắm... Hồng huynh đệ sẽ thắng tên này trong vòng trăm hiệp nữa.

Câu nói đầy ý nghĩa sâu xa này vừa thốt ra thì Quang Minh Tử Hữu Lương sư cũng như Hồng Phong thấy đều biết Triệu Minh có ý bảo hãy kéo dài trận chiến vì rằng trên mình của Hữu sư đã mang lấy hai thương tích càng kéo dài tức là làm cho ông ta tự xuất huyết mà chết.

Hữu Sư nghiêng răng, nói thầm :

« Lấy độc trừ độc, chúng bay cố tình dùng phương pháp sâu độc hại ta, thì ta cũng dùng phương pháp sâu độc hạ lại mi, đó là tự ý chúng bày muốn chuốc lấy tai họa vào mình, chớ có trách ai. »

Nghĩ đoạn ông ta chém ra liên tiếp ba dao liên hoàn cực kỳ hung mãnh, làm cho Hồng Phong phải lùi ra phía sau hai bước, thừa cơ ấy, tay tả của hắn tức thì thò vào lòng mình rút một cây quạt ra.

Hồng Phong nghe thấy một tiếng « soạt » vang lên, trước mặt tức thì hoa lên một cái, bên tay tả của đối phương đã xóc ra một cây quạt ngà màu trắng.

Hữu Sư quát mắt, nói :

— Ta cho thẳng tiểu tử này oém mồi diêm huyết của Biệt Điện Thiên Hồng...

Hồng Phong cười mai mỉa :

— Thi ra tả Hữu Lương Sư vốn thiện nghệ về môn xử dụng vũ khí 1 lượt bằng 2 tay « tả hữu »

Chàng có kéo dài 2 chữ « tả hữu » ra cho thêm phần hài hước... nhưng chỉ nói vừa dứt câu thì thanh Đồ Long Dao tức thì chém bổ vào đỉnh đầu của chàng 1 đường cực kỳ hung hãn.

Ảnh đao vừa búng lên thì cây quạt trong tay của hắn ta tức thì xếp phất lại và làm le chực diêm ra phong tỏa hết những đường đất bên hữu biên của Hồng Phong.

Tình thế này bắt buộc chàng phải lệch mình sang tả biên mới có thể tránh thoát được tầm uy lực của lưỡi Đồ Long Dao.

Trong lúc đó thì Hữu Sư bỗng nhiên buông tiếng cười ròn, thì ra hắn sờ dĩ trong tung ra đòn này chỉ chờ có bao nhiêu đó. Bước chân của Hồng Phong hãy chưa trọn vẹn thì nghe thấy Trung Cung của mình gió đập vì vào, chiếc cán quạt ngà của Quang Minh Hữu Sư đã tách gió diêm vào giữa ngực.

Hữu Sư mặc dù phải diêm vòng cán quạt từ tả sang hữu, khoảng cách khá xa, nhưng mà nhận huyết cực kỳ chính xác, mũi nhọn của cán quạt chiếu đúng ngay vào huyết Ngọc Đường.

Hồng Phong kinh tâm tán dờm, không ngờ người này đã hư đi một gót chân mà xoay trở linh lợi như thế này.

Chàng tức khắc nhún chân theo thế Thất Tinh Liên Hoàn Bộ bắn lùi cấp tốc, lối ứng biến của chàng rõ ràng đã thoát khỏi tầm uy lực của cán quạt ngà...

Nào hay đầu chính vào lúc bước chân của chàng đã mẫn, thì từ trong cán quạt có một vật bay ra vùn vụt, đâm thẳng vào Trung Cung nhanh như một ánh sao sa...

Hồng Phong vừa định đảo mình trở bộ thì việc đã trễ, vật này ghim đúng vào huyết Chiên Trung nằm dưới huyết Ngọc Đường chừng một tấc.

Hồng Phong vừa phát giác mình đã trúng ám khí của đối phương tức thì rú lên một tiếng nào nùng bị đất, chẳng phải chàng đau đớn chỉ cho lắm, nhưng chàng cố tỉnh rú lên thê thảm như thế để làm cho đối phương dắc chí mà thôi.

Tiếng rú của Hồng Phong chỉ hay ra một nửa thì tay trái của chàng bỗng thình lình vươn dài ra chụp vào sống thanh Đồ Long Dao.

Quang Minh Hữu Sư vừa nghe thấy tiếng rú của Hồng Phong trong lòng lấy làm mừng khắp khởi, bỗng đột nhiên bị chụp lấy binh khí, chưa kịp giật mình, thanh đại đao trong tay của Hồng Phong bay vù vù tới, trấn ngang yết hầu của Hữu Sư, đặt ông ta vào tình trạng hung hiểm.

Nhưng Quang Minh Hữu Sư biết mình chỉ cố gắng tránh được đòn cuối cùng này thì thuốc độc sẽ thấm. Hồng Phong tất sẽ bại trận một cách bi thảm, vì vậy nên ông ta vừa buông ra một tiếng cười sắc lạnh, vừa rập đầu né tránh.

Nào hay đầu lưỡi đại đao của Hồng Phong bỗng đột nhiên thoát ly khỏi bàn tay của chàng, rồi chém ngược xuống hậu tâm của Hữu Sư một đường kinh thiên.

Hữu Sư cũng biết rằng trong tình trạng đó, muốn chém vào hậu tâm thì chỉ có cách ném bỏ binh khí mà thôi. Nhưng ông ta thật không ngờ đối phương của mình thật liều lĩnh như thế.

TRIỆU MINH QUÂN CHỨA TRÁ BẠI DỤ DỊCH

Vừa nghe thấy sau lưng của mình có tiếng gươm cắt gió, Quang Minh Hữu Sư lại rùn mình luôn sát mặt đất theo thế Sà Tảo, cố tránh cho thoát đòn tối độc cuối cùng...
 Nào hay đầu chính vào lúc đó thì một vật rắn hơn sắt thép trấn ngang qua cườn tay hữu của ông ta một đòn phi thường hóc hiểm.

Bàn tay này vốn đang giành giật thanh Đồ Long Dao với Hồng Phong đột nhiên bị trấn ngay một tiếng rắc vang lên xương cổ tay tức thì gãy lụn, và thanh Đồ Long Dao tức khắc chuyển qua tay của Hồng Phong.

Về phần Hồng Phong thì huyết Chiên Trung rất như phỏng lửa, biết rằng thân phận của mình lành ít dữ nhiều nên quyết định thì thân liều mạng.

Thanh Đồ Long Dao vừa lọt qua tay của chàng lẽ ra phải trầm ra một nhát về phía đối phương, nhưng lúc bấy giờ Hồng Phong vẫn còn đủ tỉnh thần sáng suốt phân biệt rằng đối phương là người võ học uyên thâm thế nào cũng có tính trước, vì vậy nên chàng không dùng đao mà lại dùng 1 bộ phận mà đối phương không tưởng tượng tới là cái đầu của mình.

Bởi có tính thần quyết tử, nên bao nhiêu công lực trong người thầy đều dồn lên đầu, và Hồng Phong "ăn miếng trả miếng" đánh đầu của chàng đánh thẳng vào giữa lồng ngực của đối phương 1 đòn sấm sét, chiếu đúng vào huyết Chiên Trung.

Quang Minh Hữu Sư vừa mất thanh Đồ Long Dao, tỉnh thần đang trong cơn thăng thốt, cứ ngỡ rằng Hồng Phong sẽ trấn ngang 1 đòn quyết liệt, nào hay đầu chàng lại dùng 1 thế ngạnh đầu công ngoài sự tưởng tượng như vậy.

Một tiếng "bùng" chát chúa vang lên. Hữu Sư tức khắc nghệt thở thân hình như 1 con diều đứt dây bay bổng ra ngoài, còn Hồng Phong thì cũng tối tăm mặt mũi, ngã quay ra trên mặt đất, nhưng năm ngón tay của chàng vẫn còn nắm chặt chuôi thanh Đồ Long Dao.

Đây nói về phần chúng anh hùng sau khi theo chân Dương Tiêu xuống núi, có một số người thắc thỏm lo thẳm không biết Dương Tiêu có thả Tịnh Tuệ Sư Thái ra hay không.

Chẳng mấy chốc thì đoàn người đã xuống đến chân con Thiên Hà Lãnh, còn cách chỗ 1 đoàn quân hỗn chiến chừng 50 trượng, thì bỗng nhiên Dương Tiêu cất tiếng hét to :

— Sư thái của chúng bay trả lại cho chúng bay...

Nói dứt lời ném bổng Tịnh Tuệ Sư Thái ra phía sau, thân hình của bà ta bay vượt qua khối đầu của mọi người rơi xuống vào chỗ xa xa ở phía sau.

Ái nấy vốn đang đi tới phía trước, bây giờ đều không hẹn mà cùng nhau quay đầu trở lại.

Chính vào lúc mọi người ngoảnh đầu về phía sau thì thân hình của Dương Tiêu đã thoát đi mất dạng.

TRIỆU MINH QUÂN CHỨA TRÁ BẠI DỤ DỊCH

Chúong đệ tứ phái Nga Mi trông thấy chường môn của mình hay

vù vù giữa lưng, đồng ủa tới đón đỡ.

Bốn vị đệ tử vội vàng căng bốn ống tay áo của mình ra liên lạc với nhau như một tấm thảm to hứng lấy thân hình của Chương môn.

Tịch Tuệ Sư Thái vừa đặt chân xuống đất, tức thì quát mắng :

— Thật là đồ khốn kiếp... Ý Thiên và Đồ Long đâu ? Vị nào tìm được, sẽ là Đồ Long Bang Chủ...

Bởi vì hai món bảo vật này vốn do Nga Mi Phật cất giữ, ngày hôm nay truyền đến đời của Tịch Tuệ, bà ta sợ mất đi thì nhục nhã biết chừng nào vì vậy nên mới cao giá, cốt để cho chúng đệ tử hay chư vị anh hùng hảo hán bắt lòng tìm lại.

Lời nói của bà ta thật là nhất hô bá ứng, chúng anh hùng nghe nói, ai cũng hăm hở tìm kiếm, nhưng bóng dáng của Quang Minh Tả Hữu Lương Sư thật như bóng chim tăm cá, không biết đi đâu mà tìm.

Chính trong lúc mọi người đang nhón nhao tìm kiếm, thì trên Thanh Tảo Bình, Quang Minh Hữu Sư vừa bị Hồng Phong đánh cho một ngọn Ngạnh Đầu Công bất tỉnh nhân sự, còn Hồng Phong thì cũng trúng độc nằm vù, chỉ có cặp Tả Sư và Triệu Minh thì vẫn đấu chiến cùng nhau một cách cam go quyết liệt.

Triệu Minh liếc mắt nhìn thấy Hồng Phong và Quang Minh Hữu Sư nằm im bất động, mà Tả Sư thì vừa đấu chiến vừa lui dần về phía hai người ấy.

— Nghĩ rằng đối phương của mình sắp giờ trở về hèn hạ tiệt, hoặc là gia hại Hồng Phong, hoặc là tìm cách cao chạy xa bay nên Triệu Minh cứ chặn đường không cho hai người này thối lui về hướng ấy.

Triệu Minh một mặt đấu chiến, một mặt nghĩ thầm :

« Xem tình thế này thì Hồng Phong đã trúng kế của đối phương, thọ độc mà hôn mê bất tỉnh... nếu để lâu chừng nào thì càng khó trị chừng này, lại nữa nếu kéo dài chiến cuộc một khi thắng Hữu Sư tỉnh lại mà Hồng Phong mê man tị tại tại hại biết chừng nào... »

Vì nghĩ như vậy tình thần của Triệu Minh đột nhiên phấn chấn, có mọi trí nhớ của mình tìm một đòn hóc hiểm để hạ đối phương...

Bỗng đột nhiên trong trí của nàng nảy ra 1 kế, thế là hơi thở của nàng bắt đầu dập dồn nặng nhọc, đường gương thể kiếm từ từ trĩu trĩu, không còn linh động như xưa nữa.

Quang Minh Tả Sư trong dạ khắp khối mừng thầm, nghĩ rằng Triệu Minh Quận chúa danh trấn giang hồ, không ngờ ngày hôm nay mình lại thủ thắng.

Nhờ đến chỗ Quang Minh Tả Sư sẽ hạ được Triệu Minh Quận Chúa thì không biết từ đâu đưa đến một nguồn sức mạnh, làm cho ông ta liên tiếp tung ra 1 loạt tấn công dồn dập như sóng nước thủy triều.

BÓNG KIẾM TRÙNG TRÙNG NHƯ TRĂM HOA ĐUA NỞ

Dưới đợt tấn công hùng hậu đó, Triệu Minh thối lui từng bước 1, từng bước 1 về phía Hồng Phong.

Quang Minh Tả Sư trông thấy Triệu Minh thối lui chỉ còn cách thân hình của Hồng Phong chừng một thước, ông ta nghĩ rằng kèn kẹt, vung thẳng Ý Thiên trường kiếm thành 1 vòng tròn sáng rực, cốt ý để làm hoa mắt đối phương, đoạn bất thành linh ra một đường Vọng Tử Thiên hồng, đó là một sát thủ bằng gương của Minh Quang phái.

Mỗi khi sử dụng thể kiếm này thì hào quang rực rỡ, bóng kiếm trùng trùng, dường như trăm hoa đua nở, nghìn tia thiên hồng...

Triệu Minh rú lên một tiếng thất thanh, lại thối lui một bước, và bàn chân của nàng vô ý thế nào mà vấp phải khuỷu tay của Hồng Phong làm cho thân hình loạng choạng...

Quang Minh Tả Sư buông ra một tiếng cười ngạo nghễ, thét :

— Buông gương... nằm xuống ..

Dứt lời có bao nhiêu công lực thầy đầu dốc hết vào đòn sát thủ hiểm ác này. Triệu Minh loạng choạng ghì chân không vững phải té nhúi trên mình của Hồng Phong, tình trạng bất đắc dĩ, nàng phải dùng tay trái chống vào mình của Hồng Phong để gương đứng dậy, một mặt thanh gương trong bàn tay hữu của nàng loạng ra vun vút, tạo thành một làn kiếm quang óng ánh bảo vệ đỉnh đầu.

Một tiếng «càng» vang lên, vũ khí của Triệu Minh tức thì bị thanh gương chém vàng cắt ngọc là Ý Thiên Trường Kiếm trảm đứt làm hai đoạn...

Đường gương ấy vẫn cứ ngon tròn trằm xuống vù vù, chiếu đúng vào đỉnh đầu của Triệu Minh quận chúa...

Đúng vào lúc đó thì... dưới chân của Quang Minh Tả Sư bỗng nhiên bùng lên một vầng ánh sáng, một tiếng «phập» khò khàn rùng rợn vang lên, một chiếc đuôi phía tả của Tả Sư trúng đòn, làm cho ông ta rú lên một tiếng...

Rất may hạ bàn của ông ta thật là linh động, ban này vừa thấy hào quang nháng lên, tức thì rút lui nửa bước, nhờ vậy mà bảo toàn được 1 bên chân, bằng không ắt phải đứt lìa.

Chính vào lúc tình thế đột biến lạ lùng như thế, thì Triệu Minh đã buông thanh kiếm gãy của mình ra, dùng tay hữu buông ra 1 đòn Cầm Nã.

Đòn Cầm Nã này thuộc Tay Trăn Đoạt Gươm Vàng của phái Thiếu Lâm nên vừa tung ra là bầu chặt ngay lấy thanh Ý Thiên Trường Kiếm.

Quang Minh Tả Sứ vừa nghe thấy một luồng dẫn lực lạ lùng hút chặt lấy thanh Ý Thiên, thì văng hào quang từ dưới chân mình bấy giờ lại hiện lên, thì ra đó là ánh thép của thanh Đồ Long Bảo Dao.

Lưỡi dao này róc một đường từ mũi thanh Ý Thiên chạy dài cho tận chuôi, làm cho Tả Sứ phải buông dao mà rút tay trở về bằng không ắt phải rụng mất năm ngón.

Thế là Triệu Minh tay dao tay kiếm, buông tiếng cười rộn, nói:

— Đồ mi chấp cánh bay đường trời cho thất...

Dứt lời tay tả tung ra 1 đòn Quả Quan Trảm Tướng, tay hữu tung ra 1 đòn Phật Quang Phổ Chiếu, tức thì đao quang kiếm ảnh bao trùm lấy Tả Sứ Quang Minh.

Nhưng bằng một bộ pháp thần tình, ông ta đã vòng sang cánh hữu nhặt lấy thân binh của Quang Minh Hữu Sứ gác ngang qua vai, đoạn trở thuật thì hành rời khỏi Thanh Thảo Bình trong nháy mắt.

Triệu Minh đưa mắt dõi trông theo một đường mau thẳm, từ trong đôi ông ta bắn ra, rướn dài trên những đợt cỏ xanh, từ xa có tiếng văng vẳng đưa đến:

— Ngày còn rộng... tháng còn dài núi xanh còn đỏ thì thế nào cũng gặp nhau, tới chừng đó sẽ hầu cùng Quận chúa năm trăm hiệp.

Triệu Minh buông tiếng thở dài, cuối xuống nhìn sắc mặt của Hồng Phong lúc bấy giờ đang ngả màu tím thẫm.

Trong lúc đó từ dưới truyền núi có tiếng hò văng vẳng đưa lên:

— Ai nấy được Ý Thiên Đồ Long thì đương nhiên là Đồ Long Bang Chủ.

Một ý niệm vùng thoát hiện lên trong trí của nàng, Triệu Minh tức thì đặt hai thanh bảo vật vào trong lòng của Hồng Phong, xong đầu cúi chột nghe có tiếng chặn người nhẹ nề nổi lên, trên môi của nàng thoáng hiện lên một nét cười sâu sắc, đoạn rút lui vào một bụi rậm gần đó.

Vừa kịp thu hình sau tàng cây kín đáo, thì đằng kia đã hiện lên một người, đó là một gã thư sinh nho nhã, mặt trong mây sáng, đích thị là Châu Hoài Ngọc.

Thì ra bấy giờ chàng theo chân chúng anh hùng xuống núi, sau khi thay Dương Tiểu ném trả Tịnh Tuệ rồi, tình hình tức thì bớt căng thẳng, chàng tức thì chột nhớ tới Hồng Phong bấy giờ có sao vắng mặt.

Tình thần định tĩnh, càng nghĩ càng kinh vì rằng sự vắng mặt của Hồng Phong lại cùng một lúc với sự sáng mặt của Quang Minh Tả Hữu Lương Sứ, Hoài Ngọc biết người bạn của mình tánh tình bướng bỉnh không biết có điều chi ắt trắc xảy ra hay chăng, nên vội vàng tìm kiếm.

Chàng vừa đi vừa nghĩ:

« Ban này Quang Minh Tả Hữu Lương Sứ mất dạng tại thanh Thảo Bình, vậy ta hãy đến Thanh Thảo Bình xem sao... »

Trong lúc các vị mãi lo quanh quẩn tìm Lương Sứ và hai thanh bảo kiếm ở dưới triều đồi, thì một mình Châu Hoài Ngọc lần bước trở lên Thanh Thảo Bình.

Dọc đường chàng mãi thở dài ảo não, vì rằng trông thấy dưới mặt đất, xác người chổng chắt, binh khí bỏ rơi đầy đường...

CÁI GÌ BÍ MẬT QUANH HUYỆT CHIẾN TRUNG

Ánh mắt của chàng sục sạo khắp nơi cố tìm tìm kiếm màu áo của Hồng Phong, cứ lo sợ rằng Quang Minh Tả Hữu Lương Sứ đã ra tay đánh ngã người bạn nhiều nhiệt huyết của mình.

Lúc bấy giờ phương đông đã lần lần rưng sáng nhưng trông chẳng thấy Hồng Phong đâu, bước chân của chàng rẽ dịch sang cánh rừng chồi phía hữu Thanh Thảo Bình.

Dưới ánh nắng lơ mơ của một buổi sáng tinh sương bỗng đột nhiên chàng trông thấy có một người mảnh khảnh mảnh mạc áo dài màu lam nằm co quắp trên đất.

Quả tim của Châu Hoài Ngọc bỗng đập thình lình cứ theo hình dáng mà suy thì người kia thật giống Hồng Phong.

Nhún nhẹ mũi giấy, thân hình của chàng lướt như bay về phía đó, cúi đầu nhìn xuống, bất giác giật mình, vì chàng thấy hình ảnh trên mặt đất kia, chính là người bạn tri kỷ của mình: Hồng Phong trắng si.

Nhưng sắc mặt của Hồng Phong bây giờ xanh như tàu lá, 2 tay đang co quắp ôm lấy 1 lưỡi dao 1 lưỡi kiếm, lưỡi kiếm thì màu trắng biếc, nước thì trong veo như 1 làn thu thủy, còn lưỡi đao thì màu sắc đen ngòm chính là Đồ Long Dao và Ý Thiên Bích Kiếm.

Không biết đầu đuôi tự sự ra sao, nhưng cứ trông thấy sắc diện của Hồng Phong, chàng đã biết ngay người bạn của mình đang thọ thương rất nặng.

Thò tay gác ngang qua lỗ mũi, nghe thấy đường hơi của chàng thoi thóp như một đường tơ, chỉ một cơn gió nhẹ thoảng qua thì đứt ngay tức khắc.

Sự kinh sợ này còn sự kinh sợ nào hơn, chàng tức khắc lấy hai món bảo vật này ra khỏi lòng của Hồng Phong, định khám kỹ toàn thân xem người này thọ thương tại chỗ nào.

Hay đầu hai món bảo vật này vừa nhấc khỏi lòng của Hồng Phong thì Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót, vì rằng trên vạt áo xanh của Hồng Phong, đang từ từ rỉ ra một dòng máu đen tuyền như mực, dòng máu này lại xuất phát đúng vào trong huyết Chiên Trung.

Châu Hoài Ngọc giật mình kinh sợ là phải, vì rằng huyết Chiên Trung còn được gọi là Thượng Khí Hải hay Hung Đường, là nơi hội khí do đường Nhâm Mạch phát ra, và cũng là nơi hội hiệp của sáu con đường kinh mạch trong con người là Túc Thái Âm Tỳ Kinh, Túc Thiếu Âm Thái Kinh, Thủ Thái Dương Tiểu Trường Kinh, Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Anh và Nhâm Mạch.

Trong huyết này nếu dùng thủ pháp tâm thường điểm phát, thì vất khí nghẹt hơi mà ngắt đi, bây giờ nơi ấy lại có một dòng máu đen rỉ ra, thì đích thị Hồng Phong đã trúng ám khí chứ không phải bị điểm huyết theo thủ pháp thông thường.

Trong lòng quá ư kinh sợ, lại nghĩ đến câu « Cứu binh như cứu hỏa » Châu Hoài Ngọc tức thì vung ngón tay trở ra gạch nhẹ một đường theo con Nhâm Mạch...

Triệu Minh nấp gần đó, trông thấy thủ pháp của Châu Hoài Ngọc bất giác trong lòng giật mình nhảy nhồm, ngón tay của chàng chỉ kéo nhẹ 1 đường từ cổ áo chạy dài xuống ngực... xuống bụng của Hồng Phong, tuy cách lần áo hơn 1 tấc, nhưng từ trong ngón tay lại toát ra một luồng nội lực lạ lùng quái dị, làm cho hai ba lớp áo của Hồng Phong rách nghe « phùng phực »...

Hai lớp áo bên ngoài vừa rách ra thì đến lượt Châu Hoài Ngọc giật mình nhảy nhồm, vì rằng sau hai lớp vải xanh của chiếc áo thư sinh, trước ngực của Hồng Phong hãy còn quần ngang mấy lớp lụa bạch trắng nõn nà...

Nhưng tình trạng quá ư cấp bách, vì trên giải lụa bạch ấy có một dòng máu đen như mực rỉ ra...

Châu Hoài Ngọc xuất thủ nhanh như gió, lại kéo nhẹ thêm một đường từ trên tới dưới...

Mấy tiếng « phùng phực » nữa lại vang lên, luồng nội lực của Châu Hoài Ngọc phen này lại làm rách hai lần lụa bạch nhưng đến lớp thứ ba thì lụa vì quá mỏng mẻo, da thịt của Hồng Phong lại căng thẳng ra nên lớp lụa cũng chịu không nổi cũng lại rách một khe hở thật dài...

Triệu Minh bỗng bật lên một tiếng cười khinh khỉnh, vì thấy Châu Hoài Ngọc giật mình thối lui hai bước, ngẩng người ra nhìn về phía trước như một kẻ mất hồn...

Thì ra từ trong kẽ hở của giải lụa cuối cùng ấy, bây giờ có hai gò nõu hoả môn môn trắng hồng tách lụm ra vọt ra...

Phát kinh ngạc vừa thoáng hiện qua trí chàng, thì Châu Hoài Ngọc lấy lại ngay bình tĩnh chàng tức thì chồm tới dùng bao tay khoát nhanh giải lụa qua hai bên đoạn dùng ống tay áo của mình chùi sạch vết như bằng mếu.

Huyết Chiên Trung vốn nằm ngay chính giữa xương ức, muốn tìm huyết này cho chính xác, những tay tâm thường phải dùng một sợi chỉ căng thẳng ngang qua hai đầu vú, huyết Chiên Trung nằm trên sợi chỉ đó.

Nhưng nhân lực và lối nhận huyết tại tinh của một người xuất thân trong gia đình chuyên nghề điểm huyết là Châu Hoài Ngọc, thì việc tìm huyết Chiên Trung không khó.

Chàng nhìn ngang qua hai đầu nõu hoa của Hồng Phong, đứng vào giữa xương ức, nổi lên một quãng tim bầm to bằng đồng tiền.

Bàn tay tả của chàng tức thì vung ra, năm đầu ngón tay chạm lại thành thể mai hoa, đoạn nhấn mạnh chung quanh huyết đạo này một cái.

Từ trong mình của Hồng Phong tức thì có một mũi kim màu đen óng ánh bắn vọt ra.

ĐƯỜNG NHÂM MẠCH, MỘT KINH LẠC PHI THƯỜNG TAI ÁC

Hoài Ngọc tức thì khoát ống tay áo ra thu gọn mũi kim để cất giữ 1 mặt thì ngón tay trở ra điểm 1 loạt trên 5, 6 huyết đạo gần đó ngõ hầu ngăn cản sự bành trướng của độc được.

Công việc vừa xong thì chàng dùng ngón tay trở và ngón tay cái của mình bóp ngang qua vết thương để nặn chất độc ra.

Nào hay đâu hai ngón tay của chàng khép mạnh vào những nào thì máu đen càng tăng, vết thương tuy nở rộng thêm ra, nhưng không một giọt máu bầm nào rỉ ra nữa cả.

Hoài Ngọc kinh tâm tăng đờm, chàng hằng nghĩ phụ thân của mình kể chuyện lại rằng : phạm chất độc thường, nào tiêm vào cơ thể nặn ra 1 trục vì đó là chất độc thường bằng như nặn chẳng ra thì bằng như nặn chẳng ra thì thật là lành ít dữ nhiều.

Vì huyết Chiên Trung này là chỗ hội hợp của 4,5 nguồn kinh mạch những nguồn kinh mạch này đã bị nọc độc phong tỏa làm cho bế tắc, bây giờ chỉ còn cách đã thông những kinh mạch ấy, mới có thể cứu vãn nguy cơ.

Ý niệm vừa thoáng hiện, thì Hoài Ngọc tức thì xuất thủ nhanh như gió 5 ngón tay huyền diệu của chàng lướt nhẹ qua huyết Châu Vinh Vi Khanh rồi chạy dài xuống gò núm hoa để xuyên qua những huyết Thục Độc, Đại Bao...

Cứ theo đà đó, bàn tay của Châu Hoài Ngọc cứ chạy dài xuống gò phía tả, rồi lần lượt đi thẳng xuống gót chân tận huyết Công Tôn, Đại Đò, Ân Bạch, đó là là những huyết đạo quan trọng trên con đường Túc Thái Âm Tỳ Kinh...

Bàn tay của Hoài Ngọc phải xoa nắn như thế này đến trên trăm lượt mới đã thông đường kinh mạch này.

Tiếp theo đó, chàng bắt đầu dùng thuật xoa nắn để đã thông những huyết Thính Cung, Huyền Giao trên vành tai, chạy dài xuống tới ngón tay út là những huyết Hậu Khê, Tiền Cốc và Thiếu Trạch đó là đường Thủ Thái Dương Tiểu Trường Kinh...

Sau khi đã thông được hai kinh mạch này, thì sắc mặt Hồng Phong không còn tím bầm như xưa nữa.

Hoài Ngọc thấy vậy, lòng mừng khắp khởi, mặc dầu lối đã thông điếm huyết đạo này thật rất phí nhiều hơi sức, nhưng bàn tay của chàng không ngừng xoa nắn, chàng lại bắt đầu ở huyết Quang Xung, Dịch Môn nơi ngón tay vô danh đi lần lên khuỷu tay qua những huyết Thanh Lân Uyên, Thận Tinh thấu đến những huyết Ty Trúc Không, Hòa giao v.v... đó là đường Thủ Thiếu Dương Tam tiêu kinh...

Công việc tiến hành đến đây thì mồ hôi chàng đã vã ra như tắm, chàng khẽ nện thử vết thương, thì mớ sao từ trong lỗ sâu hun hút ấy đã bắn ra 1 giọt máu đen như mực.

Châu Hoài Ngọc rú lên một tiếng mừng rỡ vô hạn, chàng biết rằng nếu mình đã thông thêm được con đường Nhâm Mạch thì máu

huyết của Hồng Phong sẽ lại lưu thông, và chất máu bầm kia sẽ lấy ra được một cách dễ dàng...

Nhưng nghĩ đến Nhâm Mạch, một nguồn lo âu tức khắc dâng lên, và đến giờ này chàng mới nghe thấy hai má của mình nóng bừng lên vì e thẹn...

Thì ra Nhâm Mạch và Đốc Mạch là hai kinh quan trọng nhất trong cơ thể con người, đường Đốc Mạch thì chảy sau lưng từ trên đầu xuống tới xương khu còn đường Nhâm Mạch thì bắt đầu ở huyết Thừa Tướng giữa cằm của con người đi xuống huyết Liêm Tuyền nơi yết hầu rồi chạy dài xuống ngực là Hoàn Cơ, Hoa Cái...

Đoạn đi thẳng xuống một đường gặp huyết Chiên Trung nằm giữa hai gò núm hoa, tức huyết của Hồng Phong đang thọ thương bây giờ.

Từ Chiên Trung cứ tiếp tục đi thẳng xuống qua những huyết Kiến Lý, Hạ Huyền... rồi tới rún là huyết Thành Khuyết... xuống dưới nữa là những huyết Trung cực, Khôi cốt, Hội Âm...

Nhìn quanh quẩn quả nhiên chẳng thấy 1 ai, Châu Hoài Ngọc trong lòng bỗng sinh ra bạo dạn, chàng ngửa mặt lên trời hít 1 hơi đại dưỡng khí, đoạn tay tả bắt đầu từ huyết Thừa Tướng đi xuống...

Tay hữu bắt đầu từ huyết Hội Âm đi lên, hai bàn tay này càng về gần tới huyết Chiên Trung chừng nào thì vết thương càng lên màu đen như mực...

Châu Hoài Ngọc lo lắng ngắm nhìn, nhưng từ trong vết thương chỉ rỉ ra một hai giọt máu bầm mà thôi...

Tình thế thật là khó xử, hai bàn tay của chàng đã bị kẹt trong hai đầu Nhâm Mạch, bây giờ chỉ còn có cách dùng miệng của mình hút lấy chất độc ra mà thôi.

Không dám chần chờ, Châu Hoài Ngọc tức thì hé cặp môi son của mình ra kẻ vào huyết đạo.

Tìm chàng bỗng nhiên đập lên thành lình, vì bởi đây đó là vết thương, nhưng từ trong lồng ngực của Hồng Phong vẫn tiết ra một làn hương thơm dịu dịu, đó là hương của nàng trinh nữ đang đổ vào xuân.

Hoài Ngọc kéo được hai hơi, thì bắt đầu nghe thấy có một dòng máu rỉ vào trong miệng của mình. Kéo hết hơi thứ ba thì chàng nhổ ngay ra một đất.

Chàng giật mình vì trông thấy chỗ máu mình nhổ ra đen tuyền như mực, nghĩ rằng chất độc này thật là đáng sợ.

Hộp 1 hơi dưỡng khí để điều hòa hơi thở, chàng tiếp tục nút lấy chất độc trong cơ thể của Hồng Phong.

Chẳng nhẽ đến ngọm thứ 5 thì màu đen bắt đầu nhạt nhạt, báo hiệu rằng chất độc đã giảm khỉch.

TẤN CÔNG Ở ẠT, NHƯNG CHẲNG CÓ ĐÒN NÀO LÀ SẮT THỦ

Bàn tay hữu của chàng bây giờ đã đi lên đến huyết Cưu Vi rồi Trung Đình, còn tay tả thì đến Tử Cung, Ngọc Đường nên chất độc bị dồn ép bài tiết ra khá nhiều, chẳng bao lâu thì màu máu đã ứng hồng.

Đến khi sắc diện của Hồng Phong, dần dần tươi lại, thì Châu hỏi Ngọc mới định tỉnh tâm thần, chàng tức cười thâm trong dạ, không ngờ thẳng bạn trời đánh của mình lại là một nàng thiếu nữ mỹ miều.

Thế rồi những hình ảnh khi xưa lần lượt hiện về trong trí, nào những lúc cùng nhau đấu nhào trong khách sạn, cặp thu ba lông lãnh của Hồng Phong thật là "nhân trung hữu thủy", cặp mắt đúng là của giai nhân chứ nào phải là mắt của bậc anh hùng mã thượng.

Rồi nào những lúc cùng nhau nằm mượn hơi ấm trong cổ miếu khi bị điểm huyết, lúc ấy có thể Hồng Phong mềm như lụa, êm như nhung, mà tại sao mình lại ngờ nghệch không biết...

Lắng nghe hơi thở, thấy Hồng Phong bây giờ đã thở dài mà đều đặn, không còn đứt nối như trước nữa, và máu từ trong vết thương tươm ra, bây giờ đã đỏ hồng.

Hoài Ngọc thấy rằng giờ phút này mình cần phải làm cho Hồng Phong hồi tỉnh, vì để lâu ẽ bất tiện, nghĩ đến chàng dùng ngón tay trỏ của mình xoa nhẹ vài cái vòng tròn trên huyết Nhân Trung.

Huyết đạo này nằm trên vành môi phía trên, người ta dùng để đánh thức những người bị ngất đi.

Hoài Ngọc vừa xoa đến vòng thứ ba thì chợt nghe Hồng Phong rên lên một tiếng nho nhỏ. Liếc nhìn xéo lên, Hoài Ngọc thấy Hồng Phong từ từ mở mắt, lúc bấy giờ chàng còn kê môi của mình lên trên huyết Chiên Trung của nàng.

Bỗng đột nhiên, Hoài Ngọc nghe thấy Hồng Phong giật mình đánh thót, rồi nàng lập tức xô ngay chàng ra, thế rồi bốn mắt nhìn nhau, Hồng Phong đã nhận diện người ngồi trước mặt chính là thẳng bạn Châu Hoài Ngọc...

Hai má của nàng tức thì đỏ bừng lên như gấc, cái vệt lại đỏ hồng đột nhiên nàng thở tay ra nhặt lấy hai thanh bảo vật nằm trên mặt đất, rồi tay đao tay kiếm, Hồng Phong hùng hổ lần sã tới tấn công Châu Hoài Ngọc...

Nấp trong bụi rậm, Triệu Minh khẽ giật mình nhưng khi đao quang kiếm ánh vừa bùng lên sáng chói tại nàng mím một nụ cười bí mật, vì rằng dưới cặp mắt tinh đời của nàng đã trông thấy Hồng Phong đâm ngang phật trái khi thế thật là hung bạo nhưng không có một đòn nào là sát thủ.

Tuy thế, nhưng Châu ngoài Ngọc cũng toát mồ hôi trán luống cuống tránh né, liên tiếp lui về phía sau trông thật buồn cười.

Chàng tránh 1 loạt hơn mười mấy đường gươm và thế kiếm, nhưng Hồng Phong càng hăng đòi mắt đỏ ngầu.

Hoài Ngọc vừa định phân trần, bỗng đột nhiên sau lưng có tiếng chân người rộ rã, không dám ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng cứ nghe âm thanh thì phải có trên 10 người.

Quả nhiên chàng vừa tránh được hai đường đao nữa, thì sau lưng mình có tiếng quát :

— Dừng tay lại...đều là người nhà với nhau cả...

Hoài Ngọc nghe giọng nói của người này càng thêm ẽ thẹn, vì rằng đó là giọng nói của Châu thiên Thọ.

Tiếp theo đó bóng người loang loáng đồng về vào nhảy tới hai bên tả hữu của Châu Hoài Ngọc, trong số đó còn có Cựu Minh Giáo Giáo Chủ Trương Vô Kỵ.

Những người này đồng xuất thủ nhanh như gió, phá giắt những thế công càng ngày càng mãnh liệt của hai thanh Ý Thiên Kiếm và Đồ Long Đao.

Những đường gươm tung bay loang loáng đâm về phía Châu Hoài Ngọc thấy đều bị Vô Kỵ dùng Càn Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp đẩy trượt ra ngoài.

Hồng Phong tung ra mấy đòn độc thấy đều như hòn đá ném vào cảnh tả, bất giác nổi giận bùng ra một tiếng nấc nghẹn ngào rồi quay phắt lại, nhắm hướng một cánh rừng âm u nhất trên Sơn Hà Lãnh mà chạy đi như bay như biển, bên tai nàng dường như thấy thoáng nghe thấy mấy tiếng cười đắc ý của Châu Hoài Ngọc đuổi theo...

AI LÀ ĐÒ LONG BANG CHỦ ?

Càng chạy, phía trước của Hồng Phong càng thêm phần âm u hiem

trở, rừng chồi lứa thưa dần dần trở thành cỏ thụ xanh um đầy đặc.

Mãi đến khi cảm thấy cây cối chung quanh mình đã sẫm uất lẫm rồi, Hồng Phong mới đến tựa lưng vào 1 gốc cây già ngồi nghỉ.

Cảnh tượng trước mắt của Hồng Phong mờ dần... mờ dần, nàng chỉ cúi đầu nhìn xuống phần ngực của nơi ấy vừa bị 1 thanh niên xâm phạm.

Hai hàng nước mắt từ từ lăn xuống 2 gò má mịn màng trong trắng, đoạn rơi thành thót từng giọt từng giọt xuống vật áo trước ngực của nàng.

Hồng Phong càng nghĩ càng thêm tức tối, kể từ khi nàng hạ sơn đến nay, nàng cố hết sức giữ gìn ý tứ, không ngờ ngày hôm nay lại bại lộ tông tích như vậy.

Nàng triển miên trong ý nghĩ của mình không biết bao lâu, bỗng thình lình giật mình chợt tỉnh, vì bên tai của mình có người nói :

— Xin mời Bang chủ rời khỏi nơi này...

Nàng giật mình quay đầu nhìn lại, thấy có không biết bao nhiêu người mặc áo nâu đứng lố nhố, ngoài ra hẳn còn có rất nhiều kẻ ăn mặc theo người tục đứng ở phía sau.

Nhìn kỹ lại thì những người mặc áo màu nâu đó chính là đệ tử phái Nga Mi. Hồng Phong không biết họ gọi ai bằng Bang Chủ, trong lòng lấy làm kinh ngạc.

Thấy mọi người thấy đều nhìn mình lom lom không chớp mắt, Hồng Phong hai má đỏ bừng, cứ ngỡ rằng bị một của mình thấy đều bị những người này phát giác, nên họ giương những cặp mắt kinh dị nhìn mình không chớp.

Hồng Phong cúi gằm đầu xuống, tránh những cặp mắt tò mò của những người này, nhưng bên tai bỗng lại vang lên một câu nói :

— Chiến cuộc dưới kia đang hồi khốc liệt kinh xin bang chủ rời khỏi nơi này, để cùng chúng anh hùng thương lượng mọi việc...

Hồng Phong nghe giọng nói khá quen thuộc, dường như của Tịnh Tâm Sư Thái, nàng ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy Tịnh Tâm đang nhìn thẳng vào mình mà nói chuyện.

Hồng Phong nghĩ rằng Tịnh Tâm cũng đồng là nữ lưu như mình, nên trong lòng sinh ra bạo dạn, hỏi nhỏ nhỏ :

— Chẳng hay Sư Thái gọi ai là Bang chủ ?

Tịnh Tâm kính cẩn trả lời :

— Kể từ ngày nay trở đi... Hồng đại anh hùng đương nhiên là Đờ Long Bang Chủ.

Hồng Phong giật mình vì mấy chữ « Hồng Đại Anh Hùng » và « Đờ Long Bang Chủ », nàng lại thấy Tịnh Tâm nói xong thì đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào hai món bảo vật trên lưng của mình.

Chưa kịp hỏi cho rõ ngọn nguồn, thì những người đứng chung quanh đã phụ họa với nhau âm 1 :

— Hồng đại anh hùng hạ nổi Quang Minh Tả Hữu Lương Sư, lấy lại Ý Thiên và Đờ Long bảo vật vậy đương nhiên là Bang chủ..,

Có người lại hô :

— Phải... Hồng đại anh hùng xứng đáng là Đờ Long Bang Chủ...

Nghe nhắc đến Quang Minh Tả Hữu Lương Sư Hồng Phong đảo mắt nhìn quanh, có ý muốn tìm Triệu Minh xem bây giờ nàng đâu...

Vì trong trí của Hồng Phong bây giờ hẳn còn mờ hồ nhớ rằng nàng bị cái quạt ngà của Hữu sư điểm không một cái, nhưng huyết Chiến Trung của mình bị thương và đã liều lĩnh dùng 1 ngọn ngành đầu công đòi mạng với đối phương.

Sau khi đánh trúng 1 đòn sấm sét vào giữa ngực Hữu sư thì mình mất hoa đầu vàng, không còn nghe thấy gì nữa...

Nhưng tại làm sao đến khi tỉnh dậy thì chỉ thấy Châu Hoài Ngọc mà chẳng thấy Triệu Minh, vậy Triệu Minh đâu ?

Nàng chỉ nhìn sơ 1 vòng thì đã trông thấy Triệu Minh nép mình sau lưng Trương Vô Kỵ, cặp mắt đăm đăm nhìn mình, trên môi thì nở một nụ cười khó hiểu.

Hồng Phong vừa định bước tới hỏi thăm tình hình biến chuyển sau khi mình ngất đi, bước chân của nàng vừa xê dịch, thì từ bên kia cánh rừng tùm, có năm, sáu chiếc bóng người xuất hiện, những người này đều ăn mặc theo đệ tử Cái Bang, trên vai có mang 3 chiếc bịt, trên mỗi chiếc bịt đều có giắt một ngọn cờ trắng nho nhỏ.

Sư Hồng Thạch thoáng trông, biết ngay rằng đây là những người đặc biệt phụ trách truyền tin, nên vội vàng bước tới hỏi han.

Trong lúc những người này đang đối thoại với Sư Hồng Thạch thì từ phía xa xa tiếng sát phạt càng lúc nổi lên càng rõ.

Theo lời những người phụ trách truyền tin, kể lại, thì quân triều dưới sự điều khiển của Dương Tiêu bây giờ đã lần lượt tiến lên tới lưng chừng con Sơn Hà Lãnh.

Tin này được loan truyền thật nhanh trong đám quân hùng hào kiệt, có người bị quan thổ đãi, nghĩ rằng Đờ Long Bang chủ vừa xuất hiện, thì chúng anh hùng lại lâm vào cảnh nguy khốn hiểm nghèo, không biết tương lai của bang hội sẽ ra sao.

Trương Vô Kỵ được tin, nghĩ rằng cứ kéo dài tình trạng này thật chẳng khác chi tự tử một cách lần mòn, chỉ bằng hãy đánh thi một trận, giải tỏa vòng vây mà xuống núi.

Vừa nghĩ đến đây, thì đội truyền tin thứ nhì lại tới, cho hay rằng đại binh của đối phương đã tiến sát lắm rồi,

Chúng anh hùng được tin, đồng nhảy vọt lên những ngọn cây cao, nhìn ra bên ngoài, bất giác giật mình kinh hãi, vì rằng hiệu kỳ của binh triều đã thấp thoáng ở chung quanh, trọn khu rừng trên Thanh Thảo Bình này thấy đều bị bao vây bốn phía.

ĐỒ LONG ĐAO NÓI DÀI, THANH THẢO BÌNH LỬA DẬY

Trương Vô Kỵ quay sang Không Không Đại Sư, phụ nhĩ vào tai của ông ta :

— Tình trạng của chúng ta ngày hôm nay thật là sơn cùng thủy tận bây giờ chỉ còn liều chết mà thôi... Vậy Đại sư hãy truyền cho chư lộ anh hùng chuẩn bị khai huyết lộ...

Lời nói của chàng vừa dứt chợt nghe Triệu Minh nói :

— Này Vô Kỵ ca ca... tôi có vài lời muốn nói...

Trương Vô Kỵ biết phu nhân của mình lại muốn thi diếu kế vội vàng bước tới, Triệu Minh khẽ kéo vai chàng nói nhỏ vài câu,

Trương Vô Kỵ càng nghe, mặt mày càng ngày càng thêm mừng rỡ, ánh mắt đầy vẻ vui tươi.

Triệu Minh vừa nói dứt lời thì chàng liền rào bước về phía Hồng Phong.

Này giờ ánh mắt Hồng Phong chẳng lúc nào rời khỏi Triệu Minh, càng chăm chú theo dõi cử chỉ của con nữ đại ma đầu này, thử coi nó đã tỏ tung tích của mình chưa.

Nay thấy 2 người trò chuyện với nhau có vẻ khác thường, lại thấy Vô Kỵ đi về phía mình trong dạ của nàng hết sức bàng hoàng, chẳng rõ tên ma đầu này sắp giờ trở gì đây...

Còn đang băn khoăn thì Vô Kỵ đã dừng bước trước mặt nàng nói :

— Trên mình Bang chủ có thanh bảo đao, ngày hôm nay là một cơ hội để cho mình thi thố tài năng thật là dịp may nghìn năm một thuở nhưng chỉ hiềm vì...

Hồng Phong thấy người này chẳng nói đến việc mình đang băn khoăn mà lại luận về võ công, trong lòng bỗng sinh ra cao hứng, nói rằng :

— Chẳng hay Trương tiên bối có điều chi chỉ giáo.

Trương Vô Kỵ sắc mặt nghiêm trang, tinh thần đỉnh đạc, nói :

— Chỉ hiềm gì Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm nếu dùng về đấu chiến cá nhân thì tốt, mà mang ra xử dụng trong chỗ thiên quân vạn mã lại thiếu đi uy lực và e cho không đủ hơi sức... 1 mặt khác thanh Đồ Long đao dùng vào giờ phút này lại chệch là hơi ngắn.

Hồng Phong nghĩ thầm :

« Người này luận thật là chí lý, ta luyện Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm trên mười lăm năm, nên thấu hiểu rằng đường đao này phần cương mãnh thì át cả các loại võ công, đấu chiến cá nhân thì đặc thế vì uy lực hùng hồn, nhưng nếu mang ra dùng trong trường hợp phá vòng vây của đại binh chẳng hạn, thì e cho gây gánh nặng đường, lời tục có nói «bạo phát bạo tàn», quả thật đường đao này khó nổi dùng trong trường hợp chiến đấu kéo dài...về phần hấn chế thanh Đồ Long đao hơi ngắn, cũng thật là hữu lý... »

Nhắc đến điều này nàng liền nhớ thanh trường đao mà nàng dùng trong mấy ngày gần đây, nhưng bây giờ chẳng rõ thất lạc nơi nào.

Hồng Phong cất tiếng trả lời :

— Tiên bối luận thật là hữu lý, vậy chắc tiên bối có phương pháp chỉ cứu vãn...

Trương Vô Kỵ nói :

— Tôi có một cách như vậy... trước tiên ta hãy nói thanh Đồ Long Đao cho dài ra đã..

Trương Vô Kỵ và Hồng Phong bây giờ là hai nhân vật chứng anh hùng đệ ý nhất, nên mẫu đối thoại của hai người đã có người lên nghe, chợt bên phía Tây có người nói :

— Muốn chấp cùn đao dài ra không phải là chuyện khó

Vô Kỵ quay đầu nhìn lại thấy đó là một vị đầu mục đã già, khi xưa là người thuộc Kiền Mộc Kỳ của Minh giáo nhưng bây giờ đã ly khai Minh Giáo.

Người này nói dứt lời thò tay ra lấy một thanh giáo dài của người lừng gấn đẩy đoạn tiến bước về phía Hồng Phong.

Nàng biết ý của lão ta, nên liền trao thanh Đồ Long Đao cho lão. Ông ta tức thì dùng lưỡi Đồ Long cắt tiện mũi giáo ra đoạn dùng một thủ pháp cực kỳ lão luyện lắp ngay lưỡi Đồ Long vào đó.

Nội lực của người này thật là đáng kể, tuy chẳng dùng dụng cụ thợ mộc, nhưng ngón tay của ông ta đi đến đâu thì dăm gỗ rớt... tới đó, việc lắp thanh Đồ Long Đao hoàn tất thật nhanh.

Trương Vô Kỵ nói 2 tiếng « đa tạ » đoạn nắm ống tay áo của Hồng Phong đi vào 1 khóm cây/lừa thưa gần đó.

Về phần Không Không Đại Sư, Du Liên Châu cùng Sử Hồng Thạch thì lo điều động chúng anh hùng bốn phía.

Cho việc vừa xong thì bốn phía rừng thấy đều xao động, thì ra những người chiến đấu vòng ngoài bị quân triều vây đánh ngặt quá nên lần lần rút lui lên Thanh Thảo Bình.

Vòng vây của đối phương từ từ siết chặt bầu không khí thật là ngột ngạt, khu rừng này chỉ chừng, một trăm trượng vuông, nhưng cây cối dày đặc, đối phương tiến quân đến tận bia rừng thì không dám xông vào nữa.

Du liên Châu thấy vậy nói với Không Không Đại Sư rằng :

— Họ đã bao phủ bốn bề, nay ын binh bất động như thế là có ý ngại nghỉ cho lại sức, đoạn nổi lên một hồi trống là tiêu diệt chúng ta không chưa một mống...

Không Không Đại Sư hỏi :

— Theo ý của chư vị thì bọn họ chừng nào khởi sự tấn công ?

Du Liên Châu ngửa mặt nhìn trời, đoạn nói :

— Bây giờ, gần hết giờ Dần... vậy chắc cuối giờ Mẹo họ khởi sự tấn công, chứ chẳng bao giờ để đến khi trời tối.

Sự dự đoán của Du Liên Châu quả thật tài tình, vừa bước sang giờ Mẹo, chẳng bao lâu 4 phía bia rừng đột nhiên có 4 tiếng pháo nổ vang... binh triều tức thì ủa tới như nước tràn sông vỡ.

LẤY ĐẦU CỦA ĐỊCH NHANH TRONG NHÁY MẮT

Chúng anh hùng nhờ chiếm được địa thế thuận lợi, nấp trong rừng mà bắn ra xối xả, còn quân triều thì đứng ở bên ngoài nhìn vào, thấy chỗ nào cũng toàn là cây xanh rậm rạp, không biết vị trí của đối phương nấp tại đâu, vì vậy mà chỉ đứng bên ngoài bó hết.

Nhưng tên quân nào bạo dạn xông đến gần, tức thì trúng tên mà vong mạng. Tuy vậy thỉnh thoảng chúng lại mở một loạt tấn công ủa, tới, Triệu Minh bàn với chúng anh hùng :

— Xem tình thế này chúng muốn dùng kế dụ địch làm cho ta phải hao tên, hễ tên mà hết thì thật là khó lòng cố thủ.

Quả nhiên cứ sau mỗi đợt tấn công như thế thì tên lại hao đi một số, trải qua mười mấy đợt thì không còn bao nhiêu tên để dùng nữa...

Mọi người còn đang bàn tán xôn xao, bỗng thỉnh linh Du Liên Châu đưa tay chỉ về hướng Tây Nam nói :

— Thôi... nguy rồi !

Chúng anh hùng quay đầu nhìn lại, thấy nơi ấy có một làn khói bay lên, uốn éo giữa nền trời xanh xám...

Triệu Minh vỗ trán than thảm :

— Vừa hết nạn nước ở Hàng Châu thì lại gặp nạn lửa tại nơi này.

Lời nói chưa dứt thì hướng Nam hướng Tây và hướng Đông Nam lại có rất nhiều mũi lửa nổi lên, khói đen bay cuộn cuộn.

Lúc bấy giờ mới vào mùa thu, nên trong rừng đầy lá chết, quân triều lại tưới thêm dầu dẫn hỏa, không mấy chốc thì lửa nương theo gió, càng bốc càng cao, hòa lẫn trong tiếng cây khô nổi lên nghe lớp lớp.

Những vị trấn giữ nơi hướng này bị khói hun vào cay mắt và hơi lửa nóng hừng hực, không ai chịu nổi đồng rút lui về hướng chánh Bắc...

Triệu Minh e ngại nhìn về phía chỗ Hồng Phong và Vô Kỵ thật rất may nơi này trên gió, nên chẳng bị khói hun, nhưng từ trong ấy có tiếng đao cắt gió nghe veo veo, càng lúc càng mạnh...

Thì ra bao vây Trương Vô Kỵ đã dẫn Hồng Phong vào trong kia, nói rằng :

— Mấy ngày hôm trước, khi bang chủ ngồi ngựa xừng xát với quân triều, thì trong lòng tôi có nghi rằng Bang chủ đã có ngựa hay, lại có đao bén mà chỉ thiếu một đường đao lợi hại...

Hồng Phong nghe nhắc đến hai chữ « ngựa hay » tức thì giật mình nhảy nhóm thì ra kẻ từ khi nãy bị thương rồi lại vì hổ thẹn mà bỏ chạy đến đây thì không biết con Tuyết Long đã thất lạc nơi nào ?

Vốn nhớ Long Trùng Tử truyền cho phép gọi ngựa nên Hồng Phong tức thì ngửa mặt cổ huyết một hồi rồi chợt thấy dài... tiếng còi lạnh lạnh của từng lồng lộng khắp sơn lâm.

Tiếng còi chưa dứt thì ngoài xa 30 trượng đã có 1 tiếng hí trả lời rồi trong nháy mắt thì con Tuyết Long đã lướt trên là rụng mà thoát tới nhanh như gió.

Nó lướt 1 vòng tròn chung quanh 2 người rồi dừng lại trước mặt của Hồng Phong dùng cổ cọ vào mình của Hồng Phong ra vẻ triu mến lắm.

Vô Kỵ nói :

— Bây giờ chưa đông tới nó... Bang chủ hãy bước vào gốc cây đá. Hồng Phong tức thì bắt lấy giây cương buộc vào một thân cây gần đó, Vô Kỵ nói tiếp :

— Mấy ngày hôm nay, tôi hết tâm nghiên ngắm cố tìm một đường đao cho thích hợp đúng nơi chỗ thiên quán vạn mã... vậy, Bang chủ có biết đường đao này phải làm sao mới đúng.

Hồng Phong trả lời :

— ... Trước hết... cần phải có nội lực dai dẳng mới chịu đựng được lâu dài..

Vô Kỵ vỗ tay cười rằng :

— Bang chủ thật là thông minh... nhưng chẳng hay trong các môn các phái, nội lực và võ công của phái nào mềm mại và "dai dẳng" nhất ?

Hồng Phong cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ :

* Ta hằng nghe sư thúc xối lại rằng phái Thiếu Lâm đứng đầu trong các môn phái, nhưng võ công phần nhiều chú trọng về đường cương mãnh... đến cuối đời nhà Tống có người đệ tử là Trương tam Phong sáng lập môn phái khác là Vô Dương... Vô Dương tuy xuất xứ từ Vô Lâm, nhưng mà võ công lại chú trọng về phần mềm dẻo, nội lực bền bỉ lâu dài.. *

Nghĩ đoạn nàng trả lời :

— Cứ xem võ công các môn phái hiện nay, thì không môn phái nào có nội lực dai dẳng cho bằng Vô Dương...

Vô Kỵ gật đầu nói :

— Phải lắm... vì vậy mà tôi đã mượn đường Thái Cực Quyền của Trương Tam Phong Tờ sư mà sáng chế ra một đường đao lấy sự mềm dẻo làm chủ.

Trương Vô Kỵ nói tới đây liền quay sang một bên bẻ lấy một cành cây kẻ như là thanh đại đao mà xử dụng, đoạn Vô Kỵ nói :

— Tam Phong Tờ Sư nhờ đọc Dịch Kinh mà sáng chế Thái Cực Công, đòn thứ nhất gọi là Thần Cực Thế, nay chế theo đạo pháp thì phải như vậy...

Nói dứt lời toàn thân đứng thẳng, tay tả cầm đao, tay hữu đưa năm ngón về phía trước, lòng bàn tay úp xuống, mặc dù ngoài kia có tiếng sát phạt vang trời, tên bay veo veo nhưng sắc mặt của Vô Kỵ hiên hòa tươi tỉnh, thần khí nghiêm trang.

Chờ cho Hồng Phong đã thấm nhuần tư thế này rồi, Vô Kỵ mới nói :

— Đòn kế đó là Phân Đao Thước..

Dứt lời chân tả bước ra một bước, sang đao từ tay tả qua tay hữu dùng tay tả vẽ nhẹ một vòng tròn, nhẹ nhẹ đưa ra một chuồng bảo vệ cho cán đao, đoạn nói tiếp :

— Nếu đối phương dùng thương đâm vào giữa ngực của ta, ta hoành đao phất ngang một đường... địch tất thu thương trở về... ta bèn thừa thế lướt tới trái ra một đường lấy đầu của địch.

Miệng Vô Kỵ nói tới đâu thì đường đao diễn ra tới đó, làm cho Hồng Phong giật mình kinh hãi, nàng nghĩ :

KHOÍ LỬA MỊT MÙ. CƯỜI NGỰA LUYỆN ĐAO

— Ta hằng nghe Trương tam Phong võ thuật thông thần, ngày hôm nay có trông thấy mới biết.. thế lay đầu của địch đây tuy tầm thường nhưng kỹ trung biến ảo khôn lường kiến hiệu vô song hơn Liên Hoàn Trảm ta một bậc !

Thế rồi Trương Vô Kỵ bắt đầu từ đó mà diễn tới, nào là Tả Trích Tinh, Hữu Trích Tinh, Thôi Song Vọng Nguyệt rồi Yên Tử Nhập Sao, Tang Long Xuân Thủy...

Hồng Phong há hốc mồm xem, chẳng khác nào một người ngồi trên lưng ngựa mà xem hoa, Vô Kỵ cũng biết rõ như thế, nên liền đứng chân tả bước ra một bước, chân tả rùn xuống, chân hữu chồm thẳng, tay hữu cầm đao loang tròn một vòng trên đỉnh đầu đoạn trao trả về tay tả... đó là thế Tiến Bộ Giao Đao.

Tiếp theo đó chàng lại diễn ra đường Thối Bộ Thâu Đao rồi Hiệp thái Cực là đòn cuối cùng...

Hồng Phong trông thấy này giờ Trương Vô Kỵ liên tiếp biểu diễn gần một trăm thế nhưng hai mắt không hề chớp, hơi thở điều hòa, sắc mặt vẫn ung dung nhàn nhã, bất giác khen thầm trong dạ.

Vô Kỵ mỉm cười nói :

— Phàm là võ công, hề không xử dụng thì không thấy cái chỗ hay của nó... không biết hóa thì không thể nào thấu được cái "thần" của nó... trong khi lâm trận phải nhớ đến câu " biết người biết ta " phải biết tận dụng cái thế xuất kỳ bất ý, tay cầm đao mà trong lòng phải cân nhắc trăm phương nghìn thế.. hề phát khởi tấn công thì làm cho đối phương không biết đâu là hư.. đâu là thật làm cho họ muốn tấn công mà không thỏa mãn, muốn bỏ chạy mà không biết phải chạy lối nào.

Vô Kỵ vừa nói xong thì bắt đầu tách ra từng thế từng thế một để giảng dạy Hồng Phong thật là chu đáo.

Cả hai thầy trò càng luyện chừng nào tinh thần càng thêm phần chấn, mặc dù hai bên tai họ tiến ồn ào huyền ảo càng lúc càng tăng gia báo hiệu rằng chiến cuộc sôi động tới cùng...

Kể từ đầu giờ Dậu họ luyện đến khoảng giữa giờ Mẹo thì Hồng Phong vừa học đến đòn Cẩn Bộ Bàng Long thì bỗng nhiên có một làn khói đen tỏa ngang qua trước mặt.

Trương Vô Kỵ giật mình định tỉnh, mới nghe chung quanh mình có tiếng cây nổ nghe lộp bộp ran rai, lửa hồng nương theo gió nổi bắt vào lá cây khô bốc cháy rần rần...

Trương Vô Kỵ giật mình nghĩ rằng chắc này giờ đối phương đã sử dụng hỏa công, vội vàng trở bước ra ngoài, chẳng thấy Triệu Minh chấp hai tay sau lưng cứ đi bách bộ chung quanh chỗ chàng dạy đạo cho Hồng Phong, thái độ gấp rút như một con kiến bò chung quanh chảo nóng.

Kể từ khi làm bạn Triệu Minh Quận Chúa, Vô Kỵ thật chưa từng thấy phu nhân của mình có thái độ mất bình tĩnh như ngày hôm nay.

Vô Kỵ rảo mắt nhìn quanh, trông thấy những hương trẻo thì lửa cháy rần rần, khói bay mù mịt, chỉ có hướng dưới gió thì thì không có lửa nhưng quân triều đứng chặt như nêm cối, tất cả đều trương cung lắp tên, chờ hễ có người nào nhỏ đầu ra thì bắn.

Chư vị anh hùng lúc bấy giờ nằm trong tình trạng lưỡng đầu thọ địch, tấn thoái lưỡng nan.

Vô Kỵ nhìn lên phía trên gió, thấy lửa hồng lên cao hơn mười trượng, đầu chấp cánh cũng không thể nào bay qua cho khỏi, bây giờ chỉ còn cách phải khai huyết lộ mà thôi.

Chàng vội phi thân tới bên mình của Không Không Đại Sư nói:

— Xin Đại sư cho sắp La Hán Đại Trận ..

Câu nói này vừa buông ra thì Sư Hồng Thạch vỗ tay reo lên, nói:

— Phải... La Hán Trận xong pha đi đầu... đề Đả Cầu Đại Trận đi sau đánh cho thì hay biết đường nào..

Không Không đại sư thầm nghĩ:

« Lời nói của hai người này nói rất chí lý... Thiếu Lâm phải dùng La Hán Đại Trận đi đầu.. Cái Bang dùng Đả Cầu Đại trận đi sau đánh chó.. kiếm pháp của Vô Dương Nga Mi và Côn Lôn. thầy đều điều luyện vậy đi kèm hai bên thì tuyệt... »

Nghĩ đoạn quay sang truyền cho chư vị tăng nhân đứng gần bày khai La Hán đại trận còn Sư Hồng Thạch thì ra lệnh cho chư vị trưởng lão sắp xếp Đả Cầu trận.

Bởi vì trong rừng địa thế chật hẹp khó khăn, nên việc sắp bày trận thế phải phí rất nhiều công phu,

Sau khi hàng ngũ vừa chỉnh tề, thì hỏa thần đã đến sát 1 bên, khói đen tỏa đầy rừng tình trạng thật là khủng khiếp.

Con Tuyết Long lúc bấy giờ chịu khó không nổi đoạn hí lên mấy tiếng thật dài đoạn dậm chân bình bịch.

Trương vô Kỵ thấy vậy, vội vàng quay lại trở vào chỗ luyện đạo ban nãy trông thấy Hồng Phong lúc bấy giờ đang tay cầm Đồ Long Đao múa đi múa lại đường Cẩn Bộ Bàng Long ra chiều đắc ý lắm...

Thì ra nàng vì mãi lo suy nghĩ đến chỗ cao thâm huyền diệu của thể vô này mà quên bẵng đi chung quanh mình đang có cuộc khói lửa đầy trời, binh đao cả đây...

Con Tuyết Long vừa thấy mặt Trương Vô Kỵ tức thì « cất tiếng » 1 vô trước, đoạn bứt mạnh 1 cái cho đứt dây cương rồi cất lên 1 tiếng hí vang trời.

Chính tiếng hí này làm cho Hồng Phong đang lúc mê man tâm thần phải bàng hoàng sự tình. Nàng thấy trước mặt của mình khói bay mờ mịt, còn con Tuyết Long thì đang chồm tới, đáng diệu thật là oai mãnh, trông như 1 con thần mã đang cất vó giữa 9 tầng mây,

Hồng Phong húng chí, tung mình nhảy vọt lên lưng của nó.

Thanh Đồ Long Đao được nối cán ra thành trường đao, này giờ Hồng Phong chỉ đi chân không mà múa, nên chưa phát huy hết uy lực của nó, Hồng Phong vừa bay mình lên ngựa tức khắc cảm thấy ngọn trường đao trong tay của mình bấy giờ sử dụng trên mình ngựa mới thật là đắc thế,

TIỀN TRẬN PHỤC HỒ, HẬU TRẬN PHIÊN LONG I

Hồng Phong ngán lên một tiếng thật dài, thanh Đồ Long Đao từ từ tung bay như rồng thăng ra biển biểu diễn một đường mãnh liệt nhất là Ngọc Hoàn Thốc Đao rồi Thôi Song Vọng Nguyệt đoạn [Hoàn] Tảo Thiên Quân...

Trương Vô Kỵ đứng ở xa xa nghe thấy cương phong cả dãy, thanh Đồ Long Đao đi tới đâu thì khói đen vệt ra tới đó...

Con Tuyết Long dường như biết chủ nhân của mình đang hồi cao hứng, nên nó cũng nhảy cò chạy vòng tròn chung quanh, và Hồng Phong càng múa chừng nào thì chàng tròn tru chừng ấy, làm cho Trương Vô

Kỵ quân phăng mình đang đứng trong cảnh thập phần nguy hiểm, lửa cháy tận chân mây...

Đôi mắt của chàng cứ dán chặt vào bốn vó của con thằn lằn, cùng với những đường đao thù dết trăm biển vạn éo của Hồng Phong...

Trong lúc đó, thì bên ngoài cánh rừng già, trên một tàng cây cao, Dương Tiêu Giáo Chủ đang đứng quắc mắt nhìn về phía trên gió, nơi ấy lửa hồng đang bốc lên hừng hực, khói xám tỏa đầy trời.

Từ trong rừng cây xanh ấy, có một bóng người nào nhỏ dần ra, tức thì bị đoàn cung nỏ thủ của binh triều bắn rất quí, nên rút đầu trở vào.

Dương Tiêu cau mày trầm nghĩ :

Chẳng lẽ bọn này chịu chết trong rừng, dù sao đi nữa chúng cũng phải mở đường máu mà ra... nhưng lửa đã cháy gần như thế kia sao chưa thấy động tĩnh.

Ý nghĩ của ông ấy vừa đến đây thì bỗng nhiên từ rừng cây xanh mờ mịt, có một loạt tiếng hò nổi lên vang dội cả một góc trời, thế rồi không biết bao nhiêu tăng nhân, mình mặc áo cà sa, kết thành trận thế ùn ùn xông ra như sóng vỗ nước tràn.

Dương Tiêu quay sang truyền cho người đứng bên cạnh :

— Mau kết Phục Hồ Phiến Long trận chống lại thủ xem bọn này trốn đi ngó nào cho biết.

Hai viên quan hầu cận phi thân ra đi truyền báo, trong chớp mắt thì có xi binh triều đầy động.

Chúng binh sĩ này giờ chỉ chen chân đứng chặt như nêm cối, chỉ thay phiên nhau dùng tên xạ kích mà thôi. Bấy giờ đột nhiên thấy quân kỵ xao động, thấy đều rần rần trở cánh noi theo bầy cò mà rầm rộ chuyển quân.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì hai thế trận đã gặp tiếp với nhau, từng bừng xáp chiến...

Như cái tên trận là "Phục Hồ Phiến Long", thế trận của quân triều khi vừa giao chiến thì bại trận liên miên La Hán Trận đến đâu thì quân triều bại trận tới đó chúng anh hùng hừng chí hò hét vang trời, tiếp theo đó là hàng ngũ của Võ Dương, Nga Mi Côn Lôn v.v., đồng ủa tới, và kế đó là Đả Cầu Đại Trận của Cái Bang...

Sự tiến quân rầm rộ của chúng anh hùng, làm cho Triệu Minh phải giật mình, đang bước vào chỗ Hồng Phong đang mưa đao phụ khi với Trương Vô Kỵ :

— Chúng ta rút đi thôi...

Trương Vô Kỵ nghe lời nói của Triệu Minh, vội vàng quay gót ra ngoài, thấy chúng anh hùng lục tục xông ra khỏi rừng trên khai huyết chiến...

Vô Kỵ vội vàng nhảy vút lên một cành cây, rảo mắt nhìn ra khỏi cụm rừng để xem cuộc chiến

Chàng thấy chúng anh hùng người nào như người nấy thấy đều đốc lòng tử chiến, La Hán Đại Trận uy thế vô cùng đông mãnh, tiến quân lại đang khôn phải phép. Đả Cầu Đại Trận thật là giữ kín như tượng đồng vách sắt, đúng như câu nói nước không lọt...

Đoạn chàng đưa mắt nhìn sang binh triều, thấy tiền quân của họ đang tan tành như lá rụng mùa thu La Hán Trận đi tới đâu thì bọn họ co giò bỏ chạy, chàng lấy làm lạ, vừa định thần nhìn kỹ, thấy hậu quân của binh triều hàng hàng lớp lớp bất giác hồn phi phách lạc, suýt nữa rơi xuống đất.

Chàng kêu lên mấy tiếng thất thanh :

— Chết hết... gặp Phục Hồ Phiến Long Trận...

Mấy tiếng kêu lạc giọng của chàng chưa dứt, thì Triệu Minh cũng đã nhảy vó đến sau lưng của Trương Vô Kỵ.

Chàng giơ 1 cánh tay ra bịt lấy vai của Triệu Minh, nói gấp rút :

— Quân ta đã lọt vào trọng địa, sẽ bị tiêu diệt ngay trong "hậu trận Phiến Long".

Thì ra thế trận của binh triều đang xir dụng đây chia ra 2 trận tiền và hậu, tiền trận gọi là Phục Hồ, hậu trận gọi là Phiến Long Phục Hồ chuyển môn giả vô bại trận để dụ địch, còn Phiến Long trận mới là 1 thế trận vô cùng ác liệt chuyên sát địch khi đối phương đã lọt vào trọng địa.

Trương Vô Kỵ lập tức dùng vài lời vẫn tất giải thích cho Triệu Minh nghe cái cảnh hiểm nghèo như thế, lời giải thích của chàng chưa dứt thì bỗng nhiên dãy hồng kỳ phục sau hậu trận của binh triều này giờ bỗng nhiên nhấc về dựng đứng cả lên.

Quân triều này giờ cúp đuôi bỏ chạy, bây giờ vừa thấy bóng hồng kỳ tức thì quay đầu trở lại còn hàng phục binh ở sau hậu trận bây giờ cũng rần rần chuyển động phát khởi tấn công.

Triệu Minh tuy chẳng rằng thế trận như Trương Vô Kỵ nhưng nàng trông thấy những đội hậu quân của binh triều vung lên rồi tràn tới như những con rồng thiêng tung mình ra biển cả, trong dạ hết sức kinh mang...

Nàng rưng rờ hỏi :

— Bây giờ làm cách nào cứu vãn...?

Vô Kỳ trả lời :

— Phải khuấy rối hậu quân...

Câu nói này chưa dứt thì Triệu Minh lộn người nhảy trở xuống phi thân trở lại chỗ Hồng Phong múa đao.

Nàng thấy Hồng Phong bây giờ như một người thoát tục quên bằng sự vật chung quanh mình, cặp mắt cứ nhìn những đường đao không chớp, vẻ mặt ra chiều thích thú lắm.

Phần con Tuyết Long thì vẫn nhay cón chạy vòng tròn, để cho Hồng Phong tha hồ múa may sát phạt.

• THẮNG TAY SÁT PHẠT, KHUẤY RỐI HẬU QUÂN •

Triệu Minh tức thì thu hình sau một thân cây, chờ cho con Tuyết Long lượn mấy vòng gần sát chỗ nàng đứng, bất thành lình Triệu Minh nhảy vọt ra xông vào một chưởng lên mõng con thằn lằn.

Chưởng phong vừa cấy lên, thì nàng nói lớn :

— Thắng tay sát phạt, khuấy rối hậu quân...

Tám chữ này vừa dứt, thì bàn tay ngà ngọc của nàng trông ngay vào mõng con Tuyết Long vang lên một tiếng «bốp».

Đang hồi cao hứng, bất thần bị một đòn đau đớn, con Tuyết Long ré lên một tiếng thất thanh rồi co giò phóng thẳng như bay...

Hồng Phong chợt nghe bên tai mình gió đập rào rào... cây cối chung quanh mình dường như ngã rạp xuống, còn con Tuyết Long thì chồm mình ra đi như một kẻ giá vô đẳng vãn.

Trong nháy mắt, nàng đã thoát ly khỏi chỗ mình luyện đao rồi trước mặt là một hồ nước không biết bao nhiêu là người, họ dường như chìm ngập trong rừng gương biển giáo...

Định thần nhìn kỹ, Hồng Phong thấy vô số vị tể tướng nhân, tay cầm binh khí, hò reo từ chiến với quân triều, còn chúng Cái Bang đệ tử thì đi càn hậu.

Con Tuyết Long vừa rào được một vòng tròn thì Hồng Phong đã kịp định thần nhìn kỹ bất giác máu nóng bừng bừng nổi dậy...

Thì ra lúc bấy giờ, La Hán Trận vừa gặp phải một trở lực lớn lao, nên phải dốc hết toàn lực ra từ chiến, trong lúc đó thì từ sau hậu quân của binh triều quân binh hàng hàng lớp lớp, noi theo bóng hồng kỳ

mà trào tới, đợt này chưa xuống thì đợt nọ đã tràn lên, xa trông thấy giống như vô số con rồng đang vùng vẫy... khi thế này thật đúng với hai chữ « phiến long » (con rồng nhào lộn)

Đúng vào lúc đó thì trong trí nàng vùng này ra tám chữ « thắng tay sát phạt, khuấy rối hậu quân » của Triệu Minh vừa dấn nàng vào này.

Một luồng hào khí tức khắc dâng lên tâm khảm Hồng Phong tức thì cất lên một tiếng ngân cao vút, đoạn thúc ngựa thẳng tiến về phía hậu quân của địch.

Dưới ánh mặt trời, bóng lưới Đỗ Long Đao tung bay loang loáng, xir dụng toàn những đòn mới học được với Trương Vô Kỳ, nào là Tả Trích Tinh, Hữu Trích Tinh, Đẳng Sơn Viên Triệu, Đại Bằng Chuyển Dực, Yến Tử Nhập Sào...

Đao đi tới đâu thì đâu bay lông lốc, thấy ngã chổng bao nhiêu binh khí của đối phương vung ra đón đỡ thấy đều bị chém đứt như chém bùn, trông thật là ngoạn mục.

Đây nói về phần Dương Tiểu đang đứng trên một cành cây cao lược trần, đang thấy ba quân của mình vừa hết hết màn Phục Hồ, La Hán Trận và Đà Cầu Trận hoàn toàn lọt vào tầm uy lực của binh triều thì hồng kỳ dựng đứng lên, bao nhiêu phục quân thấy đều dấy động, ông ta vuốt râu mỉm cười với tả hữu :

— Phen này thì bọn lục lâm thảo khấu sẽ hoàn toàn phơi xương trên đỉnh núi này...

Nói dứt lời ông ta rào mắt nhìn quanh, thử xem Tiểu Hồng trà trộn ở nơi nào, bỗng thỉnh lình ông ta thấy từ trong rừng cây xanh mờ ảo, có một vết trắng xanh bay vút ra... trong vết trắng đó chợt thoáng hiện lên một lần áo đỏ...

Dương Tiểu giật mình, nói :

— Trời... Vạn Lý Phi Thiên Nhất Điểm Hồng... thằn mã mà để cho chất cháy đi thì thật ư ờng...

Thì ra trong bờm lông của con Tuyết Long có một chòm lông sắc đỏ, hề chạy quá nhanh thì màu đỏ này hiện lên phải là một người có nhân lực phi thường mới thấy vào buổi ban ngày

Thế là từ đó cặp mắt của ông ra không bao giờ rời khỏi con Nhất Điểm Hồng này...

MUỐN THẮNG TRẦN PHẢI GHÌM CHÂN THẦN MÃ TUYẾT LONG

Nó lượn được một vòng thì Dương Tiểu mới trông thấy trên

lượng của nó chính là thẳng trời đánh Hồng Phong, người đã khuấy rối Thiên Hồng Biệt Điện thuở nọ.

Mà trên tay của Hồng Phong lúc bấy giờ sao lại cầm một ngọn trường đao màu đen nhòang ?

Chưa hết kinh nghi thì Hồng Phong đã thúc ngựa xông xáo vào hậu quân của mình, mà lưỡi trường đao của hắn đi tới đâu thì binh triều vệt ra tới đó !

Vốn là người bình tĩnh, ông ta đứng nấn lại trên cành cây quan sát từng đường đao của người trẻ tuổi này, phải trong kỳ cho đến hai mươi đòn, ông ta mới giật mình nghĩ :

« Thằng này liên tiếp đâm tới ba đao, đao này đều chiếu đúng vào yếu huyệt của đối thủ, ta xem đường đao này đường như xuất xứ từ Võ Đang... »

Còn đang miên man suy nghĩ, bỗng thình lình có một viên tiểu tướng thừa lúc Hồng Phong bận lo phía trước, lên vùng trường thương đâm vào ra một đường vào hậu tâm của Hồng Phong...

Dương Tiểu pháp phồng lo sợ, không biết hậu quả rồi sẽ ra sao, bỗng thình lình Hồng Phong nạt lên một tiếng dùng bàn chân đá đá nghịch về phía sau một đường, trúng ngay vào mũi giáo làm cho đường giáo bật sang một bên, chính vào lúc đó thì lưỡi đao chém ngược ra phía sau một đường như điện chớp sao sa, làm cho cánh tay của viên tiểu tướng trúng đòn, rụng ngay trong chớp mắt.

Dương Tiểu vô trán kêu lên :

— Có sao thằng này lại biết đao pháp của phái Võ Đang... Đường đao đó không phải là Yên Tử Nhập Sào thì là gì nữa...

Vừa nói đến đây thì từ bên tả biên chợt có 1 viên tiểu tướng thấy đồng đội của mình chết 1 cách bí hiểm như thế tức thì hét lên 1 tiếng lại đâm vào ra 1 giáo vào hông của Hồng Phong...

Dương Tiểu trông thấy Hồng Phong rõ ràng lâm vào tình thế ngặt nghèo, vì mũi thương của người này quá ư tai ác, đâm ra một nhát, nhưng đầu mũi thương lại tóa ra 5 đường chấp chớn biến động...

Nào hay đâu Hồng Phong bỗng thót bụng lên một cái, đoạn thúc ngược lướt sang phía tả một bước con Tuyết Long quả thật không hổ danh là chiến mã nó nhún mình nhẹ một cái tức thì đường giáo đi trượt sang một bên thế rồi thanh Đê Long Đao trong tay của Hồng Phong chém vông ra một nhát từ hữu sang tả...

Đường gươm này trong thấy rõ ràng chém vào vai của đối

phương, nhưng khi đến gần thì bỗng đột nhiên đổi trăm thành thích đâm mạnh một đường đúng vào yếu huyệt của đối phương.

Thảm thay cho viên tiểu tướng này, trúng phải một đòn tai ác, tức thì rơi xuống ngựa...

Dương Tiểu lại kêu lên một tiếng, nói gấp rút :

— Không xong... rõ là Đãng Sơn Viễn Triệu...

Nói dứt lời bay mình ra khỏi cành cây như một con chim đại bàng tung cánh giữa khoảng trời cao đất rộng... trong một cái nháy đã tới gần kề bên mình của Hồng Phong...

Này giờ ông ta coi chưa coi cẳng con Tuyết Long biết rằng mình không tài nào đuổi kịp con thần mã này vì vậy nên bộ pháp của ông ta thật là khéo léo, phi tới xuống là chặn đầu được ngay con thần mã.

Đã thủ sẵn 1 thế chưởng phi thường ác liệt ở trong tay, con Tuyết Long vừa lướt tới thì thân hình của ông ta thình lình vươn dậy rồi tống ngay đầu ngựa ở một chưởng kinh hoàng.

Cứ theo tình thế này thì Hồng Phong thật khó lòng tránh thoát, nào hay đâu chưởng lực vừa phát ra thì từ bên hữu biên của Dương Tiểu có một luồng nội lực phi thường mềm dẻo toát ra, đẩy luồng sức mạnh kinh thiên động địa này sang một bên, nhường đường cho con Tuyết Long lướt qua một cách an toàn.

Dương Tiểu không cần quay đầu nhìn lại, trong lòng cũng hết sức hoang mang, ông ta biết rằng Cựu Minh giáo chủ là Trương Vô Kỵ đã đường hoàng xuất trận, can thiệp vào hành động của mình đó là điều mà bao nhiêu năm trời nay mình hằng lo nghĩ...

Bên tai của ông ta tức thì vang lên một câu nói :

— Dương huynh đệ có thể nào nương tay với PhongPhong một phen?

Dương Tiểu quay đầu nhìn lại, quả thật thấy Trương Vô Kỵ đứng cách mình không đầy hai trượng, khí sắc của người này vẫn hiền hòa tươi tỉnh.

Thì Triệu Minh này giờ cứ nặng nề căn dặn Trương Vô Kỵ rằng thế nào Dương Tiểu cũng phải ra tay can thiệp không cho Hồng Phong khuấy phá hậu quân, khuyên chàng hãy cẩn mật đề phòng.

Vì vậy nên khi thấy một chiếc bóng mờ cản ngăn đầu ngựa của Hồng Phong thì Trương Vô Kỵ tức thì trở tới dùng Càn Khôn Đại Nã Di tâm pháp đẩy trôi giạt luồng chưởng lực này sang một bên, cứu nguy cho Hồng Phong trong đường tơ kẽ tóc.

Dương Tiểu trong dạ nghĩ thầm :

«Phục Hồ Thiên Long Trận rõ ràng đã thành công, chỉ vì thắng tiểu tử này khuấy phá hậu quân nên suýt nữa tin hế bị lật ngược, bây giờ muốn âm phần tất thắng thì phải triệt hạ con thần mã và thắng Hồng Phong mới giữ yên được cánh hậu... nhưng bây giờ Trương Vô Kỵ đã thọc gậy bánh xe, thì thật là nan giải, giờ đây chỉ có cách ghim chân thắng Vô Kỵ để cho một người nào đó khuấy phá Hồng Phong, chỉ cần cụ thêm chừng một nén hương thì đại sự ắt thành».

Nghĩ đoạn ông ta nói :

— Hồng Phong đạo pháp như thần, thật làm cho người ta...

Vừa nói tới đây, thì bất thần ông ta trở tới vùng ông tay áo ra, từ trong ống tay áo đó tức thì có một cánh tay đánh vụt vào giữa mặt của Trương Vô Kỵ, đường huyền huyền hoặc hoặc.

Trương Vô Kỵ đứng gần người này trong lòng lúc nào cũng chằm chú vào những hành vi nhỏ nhặt nhất của đối phương, nên bây giờ Dương Tiêu mặc dù xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị, nhưng chàng vẫn ửng ửng có thừa...

Thân hình của Trương Vô Kỵ lướt xéo ngang hữu biên bằng I bộ pháp vô cùng lanh lẹ, cùng trong một lúc vùng tay ra đỡ thế công của đối phương.

Chàng vừa cười vừa nói :

TAY TRẮNG ĐẤU GƯƠM VÀNG BA QUÂN KHIẾP VĨA

— Hơn hai mươi năm trời chưa từng được võ với Dương huynh đệ, ngày hôm nay so thử vài miếng cho đỡ buồn...

Vừa nói tới đây thì hai đòn đã giao tiếp với nhau và Trương Vô Kỵ cũng phải khẽ giật mình, vì nghe thấy luồng nội lực của Dương Tiêu cũng thật là bao la bát ngát, muốn thắng người này không phải là một chuyện dễ...

Trong thế võ này, Dương Tiêu đã dùng hết mười phần nghệ thuật, nhưng Trương Vô Kỵ thì có thủ mà chẳng có công.

Cả hai người cùng trong một lúc thấy đều tháo lui hai bước, thế rồi trước mặt Trương Vô Kỵ bỗng vang lên một tiếng «răng» thanh thao lãnh lốt, thanh Trường kiếm bên lưng của Dương Tiêu bây giờ mới tuốt ra khỏi vỏ, và trước mặt của Trương Vô Kỵ tức thì có một ánh sáng màu hồng nhạt bừng lên, tiếng kim khí tách gió nghe vì vào đập thẳng vào giữa yết hầu của Trương Vô Kỵ một đường.

Vô Kỵ lách người sang cạnh tả nửa bước, đoạn khoát ống tay áo ra định quần chặt lấy mũi gươm mà thu về phía mình, nhưng Dương Tiêu đã kêu lên :

— Không nên... đừng đùa với Thiên Hồng Vạn Tử Kiếm...

Dứt lời, cần chặt hàm răng, thu mạnh lưỡi gươm trở về.

Thì ra Dương Tiêu kể từ khi vào làm chủ nhân của Thiên Hồng Biệt Điện, thì ngày đêm cứ lo phiền rằng một ngày kia Trương Vô Kỵ lại tái xuất giang hồ, can thiệp vào chính sự của Triều đình, khi ấy tất không làm sao tránh khỏi sự xung đột giữa mình và một tay đệ nhất cao thủ trong võ lâm, vì thế mà ngoài các môn võ công ông ta mới sáng chế, đồng thời phổ biến trong Minh Giáo ra, ông ta hãy còn luyện riêng đường gươm này, gọi là Khắc Tinh của Trương Vô Kỵ.

Trong tâm chí của Dương Tiêu thì cứ nghĩ rằng một khi mình sử dụng đường gươm này ra thì Trương Vô Kỵ không chết cũng thọ trọng thương, vì vậy khi thấy vào đòn thứ nhất Trương Vô Kỵ đã xáp lá cà cận chiến, muốn đoạt lấy lưỡi gươm, trong tình cảnh đó, thâm tâm của Dương Tiêu bỗng dâng lên một nỗi niềm trắc ẩn, nghĩ rằng sẽ di ngày hôm nay mình được làm Giáo chủ Minh giáo cũng nhờ Trương Vô Kỵ truyền ngôi lại, nay chỉ một đòn thì hạ ngay người này thì hóa ra quá ư tàn nhẫn, vì vậy nên ông ta tức thì thu gươm mà nhắc nhở Vô Kỵ nghĩ thâm :

«Bình sanh Dương Tiêu rất thích hai câu thơ trong Quảng Quân Phương Phô là Chỉ thương lưu anh tảo, Thiên hồng vạn tử hương, khi vào biệt điện trong cung lại đặt tên là Thiên Hồng Biệt Điện, bây giờ sáng chế ra đường gươm cũng gọi là Thiên Hồng Vạn Tử, người này thật là mê thơ...»

Vừa nghĩ vừa cười, nói :

— Dương huynh đệ bất tất phải khách sáo, Thiên Hồng Vạn Tử Kiếm chưa chắc địch nổi Huyền Huyền đao !

Dương Tiêu thầm nghĩ :

«Thôi.. đích thị là đường đao ban nầy của Hồng Phong sử dụng do Vô Kỵ dựa theo Thái cực công của Trương tam Phong sáng chế nũa thành, vì Trương tam Phong còn có biệt hiệu là Huyền Huyền sẵn dịp này kiếm so với đao 1 trận cho ra tài cao thấp...»

Nghĩ đoạn nói :

— Hay lắm, vậy đao và kiếm so nhau một trận cho phi chí bình sanh...

Nói rồi lại vòng lưỡi gươm thành một vòng tròn gây ra một vòng ánh sáng xinh tươi đẹp đẽ, vàng ánh sáng này bỗng từ từ tắt mất, để rồi, biến thành một giải lụa óng ánh như lưu ly đi giữa Trung Cung của Trương Vô Kỵ theo một đường mờ ảo.

Vô Kỵ lúc bấy giờ đã tự khi đan điền, chờ chờ đối phương phát khởi tấn công tức thì ứng biến.

Thân hình của Trương Vô Kỵ đang đứng vững như thái sơn bỗng bình lình đảo nhẹ một vòng theo Thái Cực Bý, rồi tay hữu thủ thế như một lưỡi dao, lưỡi dao này từ bên ngoài cấp tốc thu về đi thẳng vào lòng, vượt nhẹ cho mũi gươm của Dương Tiêu đi lệch ra ngoài, cũng trong một lúc bàn tay hữu bay lên một đá, mũi gươm chiếu đúng vào cườm tay của Dương Tiêu.

Đòn vừa phát ra thì Vô Kỵ mỉm cười nói :

— Đây là đòn Đới Túy Thoát Hài. (Người say tháo giày).

Dương Tiêu cười sang sảng, hào khí lừng lên, đường gươm không thu trở về mà lại thừa thế đâm vòng ra thành 1 vòng tròn rồi mới róc ngược trở về, chiếu đúng vào cườm chân của Trương Vô Kỵ, trong lúc đó thì tay trái của ông ta lại kèm theo 1 chỉ, nhắm vào con mắt bên phải của Vô Kỵ, trong thế gươm có bao hàm thế chỉ, thật là cay độc vô song.

Chỉ lực vừa phát ra thì Dương Tiêu cũng nói :

— Đây là Hồng hoa Tảo Tạ (Hoa hồng sớm tàn).

Trong một cái nháy mắt thì một tay đao và một tay kiếm đã trao đổi với nhau trên năm đòn thấy đều tối độc.

— Nhưng phần Dương Tiêu thì xử dụng một thanh gươm bên nhất do Chu Nguyên Chương mới tặng gần đây, còn Trương vô Kỵ thì chỉ dùng hai bàn tay trắng chuyển vận nội lực vào đó mà thay cho đao trên nguyên tắc thì Dương Tiêu đã sút hơn Trương Vô Kỵ một bậc.

Trong lúc hai người đang say sưa tranh đấu với nhau, thì con tuần mã của Hồng Phong vẫn cứ càn lướt quấy nhiễu hậu quân của binh triều, làm cho Phiến Long Hậu Trận vô cùng nào loạn, mất ngay hết uy lực.

Dương Tiêu quả thật không hề danh là đương kim Giáo chủ Minh Giáo, mặc dù đang đối đầu với Trương vô Kỵ, hễ bước sai một bước thì lãnh lấy sự thất bại như chơi, thế mà ông ta vẫn còn đủ thì giờ quan sát chiến cuộc diễn biến chung quanh mình.

GIỮA CHÓN BA QUÂN, RÒN TAN VÓ NGỰA

Bỗng ông ta hét :

— Nhị Đại Tán Nhân đầu... bỏ trận đi, cầm chân con tuần mã cho ta...

Ông ta vừa nói dứt lời thì trong Phiến Long Trận có hai người nhảy vọt ra...

Hai chiếc bóng mờ này chia ra thành thế gọng kềm sâu sảng chờ con Tuyết Long sa chân vào cạm bẫy.

Về phần Hồng Phong càng xung sát chừng nào thì máu nóng càng dâng lên, đường đao mới học càng trơn tru bên nhạy chàng có biết đâu có hai tay cao thủ đang giương bày chờ chàng.

Con Tuyết Long lại vô tình cứ điềm nhiên phi nước đại, chỉ trong một cái nhấp nháy thì đã trở tới cách hai người này chừng hai trượng mà thôi...

Trong Minh Giáo ngoài Giáo chủ là bậc chi tôn, kế đó là Tả Hữu Lương Sư, rồi kế đó là Ngũ Đại Tán Nhân, toàn là những bậc tinh anh trong hàng ngũ lãnh đạo.

Mỗi vị địa càng cao chừng nào thì càng buộc về hàng tâm phúc, cho nên gần đây Dương Tiêu lần lần thay đổi toàn là người mới, chứ không cùng Ngũ Tán Nhân khi xưa nữa.

Năm người thuộc Ngũ Đại Tán Nhân phen này theo chân Dương Tiêu đến Thanh Thảo Bình đầu chỉ có hai người mà thôi. Còn lại ba người phải ở lại trông coi Thiên Hồng Biệt Điện.

Kế theo chân Dương Tiêu tất nhiên vô công phải nhất trong năm vị Ngũ Đại Tán Nhân, một người tên Vệ Trung Bình, một người tên Thượng Xích !

Vệ Trung bình đang thủ trong tay 1 ngọn đồng trùy to tướng, còn Thượng Xích thì cầm 1 ngọn trường côn, binh khí của 2 người này đều thuộc loại ngành xắt, nếu con Tuyết Long hãy còn cách 1 trượng thì họ đồng xuống tấn nghe răng rắc.

Tuyết Long vừa nhóng tới thêm 5 thước nữa thì ngọn trường côn trong tay của Thượng xích tức thì quét ngang qua bụng của Hồng Phong 1 đường như giăng sấm nổ.

Hồng Phong thấy bao nhiêu binh khí của đối phương hề gặp phải thanh Đê Long Đao thấy đều bị chém đứt ra như chém chuối nên trong lòng lấy làm cao hứng, bây giờ đột nhiên thấy có một môn binh khí thật dài đánh phủ đầu mình một đòn hung bạo, hào khí tức thì lừng

lên, chàng không né tránh, loang đao chém thẳng ra một đường, quyết dùng món bảo vật trong tay của mình cắt đứt món binh khí này cho bỏ ghét.

Nào hay đầu này giờ Thường Xích đã trông thấy món binh khí của Hồng Phong thật là cứng rắn vô cùng, nên trong lòng đã tỉnh sủa.

Chờ cho hai món binh khí tiếp xúc với nhau chỉ còn cách một tờ giấy mỏng, thì thanh trường côn của Thường Xích đã thay đổi chiều hướng, vuốt nhẹ theo lưỡi đao mà đâm thẳng vào Trung Công của Hồng Phong.

Hồng Phong giắt mình kinh hãi, chàng nạt lên một tiếng nho nhỏ đoạn rút xéo lưỡi đao trở về, dùng cán đao bắt ngang vũ khí của đối phương cũng trong một lúc dùng lưỡi đao phay sang cánh tả một đường...

Đó là đòn Tả Quái Kim Linh treo chuông bên cánh trái một đòn chuyên cắt lấy cánh tay của địch...

Thường Xích trong lòng cứ đinh ninh rằng mình đột nhiên đổi từ thế công sang thế nhu, đối phương chắc chắn sẽ lãnh đòn, nào hay đầu đao pháp của Hồng Phong thật là tinh diệu, đòn Tả Quái Kim Linh lại độc ác vô cùng, nên bắt tay phía trước của ông ta tức thì có một làn mát rượi lướt sang, thanh Đồi Long Đao đã cắt mất đi một mảnh thịt...

Trong lúc đó thì dưới chân của Hồng Phong gió dấy rào rào, Vệ Trung Bình đang dùng toàn lực tung quả đồng trụ giáng thẳng vào cặp giò phía trước của con tuần mã, vì ông ta nghĩ rằng Hồng Phong sẽ đi khuỷu phải được hậu trận, chỉ nhờ con tuần mã làm chân, nếu đứt được con ngựa này, thì đầu cho đao pháp của Hồng Phong có hay đến đâu cũng không làm nên trò trống gì được.

1 tay cao thủ trong Minh giáo chỉ đứng dưới Tả Hữu Lương Sở có 1 bậc mà lại xuất thủ trong khi nguy cấp như vậy thì khí lực mạnh mẽ biết bao nhiêu...

Xem tình thế này thì con Tuyết Long đầu cho chấp cánh cũng không tài nào thoát khỏi vòng tai ách...

Hồng Phong không biết đối phó ra sao thì bỗng nhiên con Tuyết Long hí lên 1 tiếng vang lừng, 1 vũ trước của nó bỗng nhiên được thẳng vào chiều hướng đi tới của quả đồng trụ lợi hại...

Hồng Phong táng đờm kinh tâm, nghĩ phen này thật khó lòng thoát khỏi cơn nguy hiểm, vậy thì trước khi thọ nạn hãy tấn công một đòn liều lĩnh, rồi sẽ ra sao sẽ ra...

Thế là thanh Đồi Long Đao trong tay nàng tức thì chiếu đúng giữa đỉnh đầu của Vệ trang Bình mà chém sả xuống.

Về trung Bình giắt mình đánh thốc không ngờ đối phương lại liễu lĩnh như thế, nhưng ông đã thấy thẳng trong tay, nào chịu lỗ bỏ qua cơ hội.

Thân hình của ông ta khẽ rướn tới phía trước thêm nửa thước mà quả đồng trụ thì cứ đã ngay chân con tuần mã...

Nào ngờ đầu chiếc vó của con Tuyết Long vừa chạm vào quả đồng trụ tức thì nó mượn ngay chỗ tiếp xúc đó làm điểm tựa, để cắt thân hình bản vọt về phía trước lẹ như một ánh sao sa.

Đao pháp của Hồng Phong nào phải tầm thường thân hình của Vệ Trung Bình mặc dù rướn về phía trước nhưng vẫn không thoát khỏi tầm áp lực của vai bên tả tức thì trúng đòn, thật liền rơi máu liền đổ, trong lúc đó thì con Tuyết Long đã vọt ra xa hơn mười trượng, tiếng vó của nó nổ ròn tan trong tiếng sắt phay của ba quả...

NGỰA TUYẾT LONG ĐI THOÁT LẠI TRỞ VỀ !

Dương Tiểu trông thấy Hồng Phong dùng hai đòn tuyết diệu làm cho hai viên Thượng Tướng trong Minh Giáo thọ thương thì trong lòng tức giận bởi hồi... liền tiếp tung ra thêm ba đòn tối độc trong Thiên Hồng Vạn Tử Kiếm nhưng bao nhiêu đường gươm lợi hại thay đều bị Trương Vô Kỵ tránh thoát trong kẻ tóc đường tơ.

Dương Tiểu thật không ngờ sau hai mươi năm trời, Trương Vô Kỵ mặc dù lo nghề thuốc nhiều hơn nghề võ, nhưng võ thuật của người này có tăng chứ không có giảm, mặc dù chỉ dùng có hai bàn tay trắng, nhưng những thế trảm thật là lợi hại vô song.

Trương Vô Kỵ lại muốn thừa dịp này khoe khoang đường gươm mới mẻ này, ngộ hầu làm cho Dương Tiểu khiếp đảm chơi, sau này có chạm mặt với Hồng Phong thì đối với Hồng Phong tất có lợi về tinh thần vì thế nên chàng dùng toàn những đường trảm mà Hồng Phong chưa học đến như Thừa Phong Phá Lăng, Thanh Xà phục Địa, Phấn Tầm Thích v.v...

Vô Kỵ càng múa chưởng nào thì Dương Tiểu có cảm giác như mình sa chân xuống 1 vũng lầy, khổ nỗi rút chân lên.

Phần Hồng Phong thì liều mạng tung ra hai đòn làm cho hai tay kinh địch phải thọ thương thì trong lòng bướng chỉ tiếp tục khuấy rối hậu quân.

Chư tăng Thiếu làm ban này đang khốn đốn vì cái thế Phiên Long hậu trận bây giờ đột nhiên trông thấy hàng ngũ binh triều cả loạn ngang đầu nhìn ra phía trước thấy Hồng Phong đang hiện ngang trên mình con ngựa bạch, chém giết tung bừng làm cho đạo hồng kỳ tiến thối lưỡng nan.

Không Không Đại Sư thét :

— Cơ hội này thoáng hiện rồi sẽ mất, chớ vội mau mau thoát khỏi trùng vây...

Dứt lời vung tròn hai ống tay áo cà sa, toát ra Kim Cang Thần Lực dẫn đường đi trước, La Hán Trận rần rần chuyển động theo sau mở một con đường bằng máu tràn ra ngoài trận nổi.

— Hồng Phong ngồi trên mình con tuấn mã, rệu mắt nhìn xem khắp chiến trường trông thấy đoàn người áo nâu đã chuyển bại thành thắng, chàng tức thì bẻ cương quành ngựa, lướt về phía Không Không Đại Sư...

Kim Cang Thần Lực vốn là một môn võ công của nhà Phật, uy lực mạnh mẽ không biết chừng nào nay được một vị đặc đạo cao tăng là Không Không Đại Sư toát binh sanh công lực sử dụng, thì khí thế như núi sụp thành nghiêng, bây giờ lại được Hồng Phong trợ lực, chẳng khác chi lửa cháy đồ thêm dầu.

La Hán trận tức thì xếp trở lại thành 1 cái hình tam giác, cái hình tam giác này do Hồng Phong và Không Không Đại Sư tạo thành 1 cái thế mũi nhọn, cái mũi nhọn này đi tới đâu thì binh triều rã ra tới đó nhường đường cho La Hán Trận tràn ra khỏi vòng vây.

Tiếp theo La Hán Trận, thì không biết bao nhiêu người mặc theo áo đạo sĩ và ni cô lẫn lộn với cái gác y phục, những người này thấy đều binh khí tung bay, thẳng tay sát phạt... thế tự nước đổ sông tràn...

Binh triều bị đám Trung Quân này đánh rã ra, rồi cũng ráp lại đeo như kiến, nhưng hậu quân của chúng anh hùng lại là một cái Đả Cầu trận không lồ, chúng đệ tử Cái bang liên tay nhau như tường đồng vách sắt, gây đánh chó đều không xù dụng, mà thấy bằng những cành cây khô to của họ vừa đổ ở trên rừng.

Từng loạt rơi... từng loạt rơi đánh ra rập rình theo lệnh của Sư Hồng Thạch, vì đồng loạt với nhau nên trông thật là đẹp mắt.

Binh triều phần thất đi thế trận, nên hàng ngũ rối bời, phần chiến đấu đến bây giờ đã thấm mệt, phần trong lòng thấp thỏm lo sợ Hồng Phong thúc ngựa quay đầu trở lại thì thật là lành ít dữ nhiều, vì thế mà

bao nhiêu đợt Phàn công thấy đến vô kiến hiệu, và chúng anh hùng sau khi thoát khỏi vòng vây, lần lượt rút lui xuống núi.

Hồng Phong đưa đón chúng anh hùng ra khỏi nơi trọng địa rồi, quay sang nói với Không Không Đại sư :

— Xin Đại sư bảo trọng, tôi còn phải quay trở lại đón Trương giáo chủ...

Đây là lần thứ nhất Hồng Phong gọi Trương Vô Kỵ bằng giáo chủ, vì chàng nghĩ rằng nếu không có người này kịp thời truyền cho mình một đường đao lợi hại để khuấy phá binh triều thì dưới thế công hòng hậu của Phiên Long Trận, chúng anh hùng không thể nào thoát khỏi vòng vây.

Chàng nói dứt lời, tức thì kéo cương quành ngựa quay đầu trở lại.

Hồng Phong lướt qua khỏi Đả Cầu Đại Trận thì thấy giữa biển người nhốn nháo, cặp Dương Tiêu và Trương Vô Kỵ lại còn đang đấu với nhau mãnh liệt tung bừng.

Chàng thúc ngựa lướt tròn một vòng định xông vào trợ chiến, bỗng chợt phải kềm cương dừng ngựa lại.

Vì rằng đứng vào lúc đó Vô Kỵ đang dùng một bàn tay trái tung một đường cần bộ Bàn Long, đây là đòn cuối cùng mà Hồng Phong vừa học.

Chàng nghĩ, đề ta chờ xem người này sẽ tiếp tục dùng thế võ nào ?

DÙNG DƯƠNG TIÊU LÀM MỒI LUYỆN VÕ

Dương Tiêu thỉnh lĩnh bị phải một đòn phủ đầu, tức thì rạp mình né tránh, đoạn thừa thế đâm ra một nhát vào đùi của Trương Vô Kỵ.

Hồng Phong giật mình, không biết Vô Kỵ sẽ đối phó làm sao... Còn dương hoang mang thì Trương Vô Kỵ không những né tránh, mà còn lướt tới một bước dùng một bàn tay đỡ vệt mũi gươm ra.

Đó là phương pháp "dùng bốn lạng mà vệt nghìn cân" nào hay đâu đứng vào lúc đó thì từ sau lưng của Trương Vô Kỵ có tiếng gió nổi vào vào, một viên tiểu trường râu ria tay cầm trường thương thừa hư đâm ra một nhát... Vô Kỵ tức thì dùng trọng lượng của bàn tay đang đi ra gió vòng ngược trở về phía sau, giữ lấy hậu tâm thật kỹ..

Những người đứng chung quanh thấy đều thét lên khen đây, vì rằng bàn tay của Trương Vô Kỵ chỉ chém ra có một cái thì chợt nghe tiếng đường đi của mũi thương hùng hậu ầm ầm.

Bồng Vô Kỵ thét lên :

— Đó là Vân Dao Tàng Dao, Hồng huynh đệ phải nhớ cho kỹ...

Thì ra đây là đòn nối tiếp Căn Bộ Bàn Long, Trương Vô Kỵ mặc dù thân lâm chiến cuộc, đang đối chiến với một tay cao thủ lấy lưng, chỉ một chút sơ hở là đủ mất mạng như chơi nhưng mà mắt chàng vẫn trông 8 phương, tai nghe bốn hướng, con thần mã chở Hồng Phong trở lại chiến trường, chàng thấy đều trông thấy biết Hồng Phong đang mẹ dao của mình, Trương Vô Kỵ vừa đánh vừa dạy.

Câu nói của Trương Vô Kỵ chưa dứt, thì mùi gương của Dương Tiêu lại đâm ra 1 đường đứt dẹt, chiếu vào gối của chàng...

Vô Kỵ mỉm cười nói :

— Hãy xem đòn Hộ thích Bích Dao

Dứt lời chân tả rút lui nửa bước, chân hữu rút tọng 1 bước, biến thành cung bộ, đồng thời 2 bàn tay liên tiếp trảm ra hai nhát, nhát nào cũng chiếu đúng vào cổ của Dương Tiêu...

Lạ lùng thay rõ ràng Vô Kỵ thối lui nửa bước rưỡi mới tránh được thế công của Dương Tiêu thế mà bây giờ khi tấn công thì đâm tay sát vào cổ của Dương Tiêu không sai một tấc...

Hồng Phong tặc lưỡi khen thầm biết rằng Vô Kỵ sơ dĩ tiến thoái nhẹ nhàng là tước như vậy hoàn toàn nhờ ở nơi Cung bộ của chàng quá nổi nhiệm mầu mình muốn học cho đến nơi đến chốn như vậy phải tốn nhiều năm thao luyện.

Dương Tiêu tức giận bởi hồi, không phải ông ta giận vì hạ không được Trương Vô Kỵ lại dùng mình làm một con mồi luyện võ để truyền dao pháp lại cho Hồng Phong.

Theo phép trong võ lâm, mỗi phi thao được, sư phụ thường hay nhờ một người đệ tử đối địch với mình vừa đấu chiến vừa dùng miệng giải thích cho những đệ tử đứng chung quanh nghe, nay Vô Kỵ làm như thế thật chẳng khác nào kẻ Dương Tiêu là hạng học trò.

Trong lúc đó thì Hồng Phong như một người mê mẩn tận thần, ngây người ra trên yên ngựa mà nghiên cứu từng đường đi từng nước bước của Trương Vô Kỵ... chàng có biết đầu viên tiêu tước cầm thương đâm Vô Kỵ không nổi ban này, bây giờ đang lên quanh cương đi chậm chậm ra sau lưng của chàng...

Dương Tiêu bị lấn nước lên tiếp mấy đòn, bây giờ tinh thần đột nhiên phấn khởi, thanh trường kiếm liên tiếp đâm ra bảy nhát liên hoàn làm cho Trương Vô Kỵ phải liên tiếp co thủ bảy bước...

TẠI LÀM SAO TOÀN GIA BỊ TRU DIỆT

Chàng cần rặng chờ đợi khi đòn thứ bảy vừa dứt, tức thì tung ra một đòn Chuyên Thân Chiết Dao để phản công cho đích đáng...

Nào hay đâu đòn thứ bảy của Dương Tiêu chỉ tung ra có một nửa thì chợt nghe Hồng Phong thét lên một tiếng cảm hờn thâm thiết...

Tiếng thét của chàng hòa lẫn trọng tiếng hí của Tuyết Long nghe qua thêm nào nùng bi đát...

Trương Vô Kỵ hồn vía lên mây, ngoảnh đầu nhìn lại thấy con tuấn mã của Hồng Phong đang « cắt hậu ». Hai vó sau đi tưng bưng, còn Hồng Phong thì nằm trên yên ngựa mặt mày nhẩn nhó, một dòng máu thấm rỉ ra ướt đầm cả chiết thanh bào...

Nào dám chân chờ... chàng tống vào giữa mặt Dương Tiêu một chưởng kích hoàng cho người này rã ra đoạn tung mình về phía Hồng Phong...

Thân hình của chàng vừa cất khỏi mặt đất thì từ trong một tàng cây gần đó cũng có chiếc bóng trắng mờ bay vụt ra, bộ điệu trong thật là ngoạn mục.

Vô Kỵ chỉ thoáng trông bộ cực kỳ điêu luyện đó, biết ngay rằng trên đời này ngoài phu nhân của mình ra, không có một người thứ hai nào luyện nổi...

Quả nhiên đến khi chiếc bóng trắng này đáp xuống bên mình của Hồng Phong, thì ra đó đích thị là Triệu Minh Quận Chúa.

Này giờ chúng anh hùng đã lục tục rút lui khỏi Thanh Bảo Bình, nhưng Triệu Minh thấy Vô Kỵ hãy còn mê trận với Dương Tiêu, nên nâng lên nắp gần đó để chờ xem kết quả.

Ban này khi Hồng Phong quát ngựa quay đầu trở lại, thì nàng cũng trông thấy, đến khi Dương Tiêu bị Trương Vô Kỵ kẻ là 1 học trò cùng nhau luyện võ để truyền dao pháp cho Hồng Phong thì Triệu Minh lấy làm thích thú vô cùng.

Nhưng đến lúc Dương Tiêu liên tiếp phản công mấy đòn dữ dội thì nàng bận lo đến sự yên nguy của Vô Kỵ mà không hay có người sẽ lên vòng ngựa ra phía sau lưng của Hồng Phong mà đâm lên...

Về phía Hồng Phong thì mãi mê xem dao, đến khi nghe sau lưng mình có tiếng gió rít lên thì mũi thương đã tới.

May đâu con Tuyết Long thật là tinh khôn đáo đê, lỗ tai của nó

cũng béo nhay vô cùng, thấy chủ mình bị đâm lên như vậy nó tức thì «cắt hậu» hai vô sau đá nghịch tương xứng...

Đường thương của viên tiểu tướng này lẽ ra đâm đúng vào giữa hậu tâm của Hồng Phong, may sao nhờ con Tuyết Long «cắt hậu», xé dịch thân hình, nên mũi thương này chỉ đâm xéo xuống hông, tuy làm cho rách da thấu thịt, nhưng chẳng phải là chỗ nguy hiểm.

Chàng vừa thọ thương thì Triệu Minh và Vô Kỵ đã đồng nhảy vào tới chia ra hai bên tả hữu giữ gìn kín đáo.

Con Tuyết Long nhìn biết Triệu Minh và Vô Kỵ vốn đi chung với Hồng Phong nên thấy 2 người này xuất hiện bên mình nên không đá nữa, nó phóng cổ lên nhìn về hướng Đông Nam, đoạn cất tiếng hí thật dài, thật náo nùng bi thảm, đoạn cắt hai vô định thoát thân.

Nào hay đâu Dương Tiều vốn là một người quyền biến, vừa thấy thẳng trời đánh Hồng Phong thọ thương quá nặng, trong dạ mừng thầm Vô Kỵ vừa phi thân bay đi thì ông ta liền khoát tay ra dấu...

Dương Tiều vốn là nhất gia chỉ chủ, hễ đi tới đâu thì không biết nhiều cao thủ đứng ở chung quanh, này giờ sợ đi chẳng xuất đầu lộ diện chỉ vì không muốn thiếu hạ chề cười Dương Tiều ỷ chúng hiếp cô, nên chỉ đứng ngoài mà chẳng ra tay.

Bây giờ trông thấy Giáo Chủ khoát tay ra dấu, thì phi thân vào tới bao vây ba người vào giữa.

Triệu Minh ráo mắt nhìn chung quanh, trông thấy trên Thanh Thảo bình giờ đây chỉ còn có binh Triều lao phao lổ nhổ, còn chúng anh hùng thì đã rút lui xuống núi xa rồi, tình cảnh của ba người này chẳng khác chi đứng giữa biển người toàn là thù địch, cảnh hiểm nguy này trong lòng nàng quả thật chưa từng trải qua.

Dương Tiều chấp tay sau lưng, thái độ ung dung nhàn nhai, cười rằng :

— Hay là giáo chủ lại lên ngôi cứu vớt, kẻ hèn này sẵn sàng giao trọng trách lại cho.

Câu nói vừa đến đây thì bị một tiếng hét vang như sấm của Trương Vô Kỵ cắt ngang, tiếng hét này làm cho người đang mê man trên yên ngựa là Hồng Phong giật mình choàng tỉnh, chàng cố mở mắt ra đảo mắt nhìn quanh, và nghe Trương Vô Kỵ sang sảng tiếng đồng :

— Đầu có thể rơi, toàn gia của ta có thể bị tru diệt, nhưng ta nhất định không hường lộc của triều đình mà gieo họa cho trăm dân.

Hồng Phong cau mày nghĩ thầm :

«Xem tình thế này nếu thoát khỏi trùng vây thì ta sẽ bị quân triều phan vây chung, một lượt với hai ma đầu này, nhưng...ta với chúng vốn là đại thù địch, sao lại có thể dung cầu «toàn gia bị tru diệt»...

Chàng vừa nghĩ đến đây thì lại giật nảy mình, vì thanh Đồ Long Dao trong tay của mình giật phắt lấy, định thần nhìn kỹ, thì ra người giật dao của mình chính là Trương Vô Kỵ..

Trong lúc đó thì thân hình của Triệu Minh cũng nhảy vọt lên yên nhanh như một tia chớp.

Hồng Phong chưa kịp trở tay, thì Triệu Minh đã nhanh như chớp tung ra 1 Tay Trắng Đột Gươm Vàng tước phắt lấy thanh ý Thiên Kiếm bên sườn chàng.

Thế rồi thân hình của Triệu Minh lộn mào 1 vòng trông thật là ngoạn mục, đứng trấn giữ sau đuôi ngựa của Hồng Phong.

Trương Vô Kỵ ngựa mặt lên trời hớp lấy một hơi dài đường khí, đoạn ngán lên một tiếng hú hào hùng, khai đao đi trước...

HỒNG KỶ BIẾN MẤT, THANH KỶ NỔI LÊN

Chúng cao thủ trong hàng ngũ Minh Giáo nào chịu để cho ba người này yên lành thoát thân, binh khí của họ tức thì dấy động, cản ngăn bước tiến của Trương Vô Kỵ.

Trên yên ngựa, Hồng Phong bấy giờ tuy đã xuất huyết quá nhiều, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn chấn vì chàng biết rằng trận chiến này là trận chiến vô cùng quyết liệt, quyết định sự sống còn của chàng,

Giữa rừng gươm biển giáo, chàng trông thấy Vô Kỵ điểm nhiên thủ 1 đòn Thái Cực Thế, đòn thứ 1 trông dường đao mới dạy...

Đúng vào lúc đó thì một viên tiểu tướng của binh triều vô ngựa lướt tới đâm ra 1 thương...thanh Đồ Long Dao tức thì thay đòn đổi hế tung ra một đòn Lâm Tước Vĩ, 1 tiếng cang vang lên can thương trúng đòn tức thì gãy tuột làm hai đoạn...

Hồng Phong tuy nằm vùi trên yên con tuần mã nhưng mà cặp mắt của chàng luôn luôn quan sát chung quanh, chàng nhận thấy Trương Vô Kỵ vừa tung ra đòn đó là Lâm Tước Vĩ, đòn thứ nhì đứng sâu Thái Cực Thế.

Tiếp theo đó, trước mặt chàng đao đi vun vút, mặc dù Trương Vô Kỵ đi bộ nhưng mà uy thế có hơn Hồng Phong múa đao trên ngựa chớ không có kém.

Hồng Phong xem thêm 3,4 đòn nữa thì trong lòng lấy làm lạ nghĩ rằng có sau bảy giờ Trương Vô Kỵ lại biểu diễn đường đao này đúng theo khuôn phép tức đòn thứ ba là Thiểm Điện Khấn Đao rồi đòn thứ tư là Tả Trích Tinh... chứ không như mình ban nãy cứ dựa vào thế mà thay đổi, khi thì dùng đòn thứ 5 lúc thì dùng đòn thứ 6...

Mặc dù Vô Kỵ múa đao theo thứ tự, nhưng mà mỗi đòn khi phát ra đều uyển chuyển biến hóa vô cùng, nên bao nhiêu binh triều thấy đều tán ra. Mặc dù có nhiều tay võ giỏi, không tự lượng sức mình nhảy tới ngăn cản, thấy đều bị lưỡi Đồi Long Đao chém gãy vô khí, rồi cuốn gió chạy dài.

Đôi mắt của Hồng Phong thì dõi trông về phía trước nhưng mà lỗ tai thì nghe ngóng những động tĩnh tĩnh ở phía sau lưng của mình,

Chàng nghe thấy phía sau đuôi ngựa của mình có tiếng binh khí khua nghe rang rảng, thừa lúc Trương Vô Kỵ vừa hạ được một viên tướng triều, chàng vội vàng quay đầu nhìn lại.

Không nhìn thì thôi, nhưng một khi đã nhìn tỏ rõ, bất giác trong lòng thầm khen rằng : lời đồn Triệu Minh Quận Chúa là một bậc nữ trung anh kiệt, quả thật chẳng ngoa.

Thì ra phía sau lưng của chàng hào quang cả dãy, thanh Đồi Long Đao trong tay của Triệu Minh cắt gió vi vèo xir dụng toàn là những đao to rộng của Vô Đương.

Hồng Phong gật gù thầm nghĩ :

« Thì ra hai người này thấy đều chọn võ thuật của phái Vô Đương là một môn nghệ thuật có môn khí công đại đẳng để dùng trong chỗ bệ quân.

Nàng trông thấy cặp mắt của Triệu Minh đỏ ngầu đờ đẫn sát khi mỗi khi xuất thủ đều chẳng nương tay.

Đường gươm của Triệu Minh mặc dù mềm dẻo hơn đường đao của Vô Kỵ, nhưng mỗi lần tung là mỗi lần có người trong hàng ngũ binh triều trúng đòn, hoặc đầu bay long lốc, hoặc đứt tay cụt chân, mức độ tàn sát so với Trương Vô Kỵ thật là có hơn chứ không kém.

Thật ra chẳng phải đường đao của Vô Kỵ sút hơn, mà bởi chàng có dạ nhân từ, mỗi lần xuất thủ thấy đều nương tay, cốt mở đường đưa Hồng Phong ra khỏi trùng vây, chứ không cố tình giết chóc.

Hồng Phong lại nhóng cổ nhìn ra, bất giác giật mình vì rõ ràng chàng trông thấy Dương Tiêu bây giờ đang đứng xa xa đốc chiến.

Tới chừng đó Hồng Phong mới hiểu tại làm sao bây giờ Dương Tiêu Giáo chủ chẳng tấn công Triệu Minh hay là tấn công Vô Kỵ chàng

thấy ông ta đang giơ chân múa tay dường như đang sắp trận đồ thì phải.

Hồng Phong nghĩ thầm :

« Dương Tiêu là một người thấy xa hiểu rộng, nay xử sự như thế e cho có điều bất lợi đối với mình. chàng vội kêu lên :

— Triệu Giáo chủ phu nhân... dường như thắng Dương Tiêu đang sắp trận :

Nãy giờ Triệu Minh đang sục sôi máu nóng chăm chú hết tinh thần vào đường gươm mũi kiếm của mình, bỗng chợt nghe tiếng kêu của Hồng Phong trên yên ngựa. Triệu Minh nghe qua mấy chữ sắp trận trong lòng khẽ giật mình nghĩ thầm rằng :

« Bên mình bây giờ tuy còn ba người nhưng cũng như hai, đối phương thì hàng hà sa số, nếu chúng biết lợi dụng trận đồ, biết dùng sức nhiều người tiêu diệt một người, thì khí công của Vô Đương có chịu đựng bền bỉ tới đâu thì cũng lãnh lấy phần thất bại... »

Càng nghĩ càng kinh, bỗng chợt thấy binh triều nãy giờ hàng ngũ rối beng, bỗng đột nhiên dần dần chấn chỉnh lại.

Đạo hồng kỳ ban nãy đã biến mất mà có 1 đạo thanh kỳ khác nổi lên.

Triệu Minh kêu lên thất thanh :

— Vô Kỵ ca ca hãy cướp lấy ngựa...

Hồng Phong nãy giờ vì mê xem kiếm pháp của Triệu Minh, nên cơ hồ như quên rằng Vô Kỵ bây giờ chợt nghe Vô Kỵ ứng thỉnh trả lời :

— Phải ! Ra khỏi trùng vây sớm chừng nào tốt chừng nấy..

Câu nói này làm chàng trở về thực tế, và chàng bỗng nhiên bị một sức mạnh vô hình nào quay đầu nhìn lại về phía Trương Vô Kỵ.

MUỐN BỨC RA ĐI NHƯNG LẠI

DÙNG ĐĂNG KHÔNG NỞ

Vừa đúng lúc đó thì thanh đao trong tay Trương Vô Kỵ đang tung ra một đòn Căn Bộ Bàng Long... đó là chỗ mà Hồng Phong vừa học tới, nhưng sau đòn Căn Bộ Càng Long này còn không biết bao nhiêu thế hay nữa nên Hồng Phong thích chí nghĩ rằng hơn dịp mình ngồi trên yên ngựa đây, trông người này biểu diễn tiếp theo thì thuận biết chừng nào.

Ý nghĩ của chàng chưa dứt, thì Trương Vô Kỵ bỗng nhiên nạt lên một tiếng cũng bộ của chàng tức thì nổi rộng ra, thân hình bắn vút tới nhanh như chớp.

Có một viên tướng triều đang gò cương đứng cách đó gần mười trượng thân hình của Trương Vô Kỵ tức thì lướt tới đánh bay người này xuống ngựa rồi khoát tay nắm chặt lấy dây cương...

Hai chân của Vô Kỵ nhún lên một cái theo đòn Lý Ngự Vượt Lãng, chỉ trong một cái nháy mắt thì bay mình lên yên, Hồng Phong liếc mắt nhìn ra phía sau lưng của mình thấy Triệu Minh lúc bấy giờ cũng đã nghiêm nhiên ngồi trên mình ngựa tay cầm Ý Thiên Trường Kiếm, sắc mặt hăm hù.

Vết thương bên đôi của Hồng Phong thật ra chẳng nhẹ, nhưng mà lúc bấy giờ, chiến cuộc thật đang lâm vào tình trạng tột độ khẩn trương, nên làm cho nàng cơ hồ như quên hẳn sự đau đớn.

Ba con ngựa vừa xấp nhau lại thành một khối, thì bóng gươm của Triệu Minh và bóng đao của Vô Kỵ theo dẹt vào nhau thành một bức màn kín đáo, vừa che kín Hồng Phong mà cũng mở đường huyết lộ tháo thân.

Kể từ khi Trương Vô Kỵ đặt mình lên yên, thì thanh Đê Long Đao mới thật phát huy hết năng lực của nó, Hồng Phong nghe trước mắt của mình gió đầy rào rào, sau lưng thì gươm bay reo reo, trong lòng lấy làm thích thú, bốn khớp hiện đang thọ trọng thương và đang phiêu giạt giữa rừng gươm biển giáo.

Chàng trông thấy Vô Kỵ liên tiếp dùng những đường đao trong những thế đã múa qua dưới đất, nhưng bây giờ vì ngồi trên yên ngựa thì cách thức thay đổi thật không khác chi một trời một vực.

Và mỗi đến giờ phút này, chàng mới thấy rõ tài cỡi ngựa của Trương Vô Kỵ thật là đáng sợ, vì gặp phải những đòn cần phải nhón lên cao, đoạn lợi dụng thế từ trên cao chém bổ xuống dưới như đòn Đê đao Thâm Mã chẳng hạn, thì con ngựa của Trương Vô Kỵ dường như bị sức mạnh vô hình nào thúc đẩy, làm cho cỡi cạo 2 vô trước thật là phù hợp với tư thế Cao Thâm Mã của Vô Đương.

Sự kết hợp ba con ngựa này để rút ngắn giờ phút đầu tranh, Dương Tiêu thấy đều trông thấy nên ông ta càng thôi thúc binh triều cấp bày khai thế trận mới để phủ vây «bò ngựa» này vào giữa.

Đạo thanh kỳ chợt ẩn chợt hiện, những phép hành quân của binh triều quả thật tinh vi, chẳng mấy chốc thì chấn chỉnh xong hàng ngũ.

Hồng Phong bỗng nghe Triệu Minh nói :

— Vô Kỵ Ca Ca trận này tên gì ?

Vô Kỵ vừa khai lộ mà vừa đảo mắt nhìn quanh suy nghĩ thật lâu mà tìm không ra tên trận.

thì ra những phương thức mà Dương Tiêu thúc thúc bày ra đây chẳng thuộc một thế trận nào trong Vô Mục Di thư nên Trương Vô Kỵ bàng hoàng không hiểu...

Triệu Minh chỉ xiết kinh mang, nghĩ rằng nếu đối phương dùng quái trận thì cả bọn ba người thật khó khăn chỉ chỗ nằm trong rọ.

Còn đang hoang mang, thì các vòng vây từ từ nương theo thứ lớp mà xiết chặt vào, hề thanh Đê Long Đao của Trương Vô Kỵ tới đâu thì đối phương tự động rã ra, những vòng vây thì cứ xê dịch theo ba con ngựa.

Triệu Minh cả kinh, nghĩ thầm :

«Bây giờ họ chẳng chịu xung sát với ta, mà lại cứ chừa chỗ bám sát theo như đĩa dôi thế này thì khó nghĩ thật.»

Vừa nhớ tới đây, bỗng nghe một tiếng pháo tre nổi lên vang dội tiếng pháo vừa dứt, thì hàng tiền đạo của đối phương thình lình rập, mình xuống.

Thế rồi từ phía sau lưng họ, đoàn cung nỏ thủ đã chuẩn bị sẵn sàng cung tên, đồng loạt bắn ra như châu châu.

Vô Kỵ tức thì tung ra một đòn Hoành Tảo Thiên Quân quét ngang một đạo thật dài, đánh bay những loạt tên bắn tới. Phần Triệu Minh cũng vung gươm vun vút, chém bay những mũi tên từ phía hậu bắn sang.

Vài ba loạt tên vừa trải qua, thì đoàn người của Trương Vô Kỵ bắt đầu cảm thấy khó khăn một nhọc.

Chịu thêm 5, 3 loạt nữa, thì bỗng nhiên có tiếng pháo lệnh vang lên, đoàn tiền đạo của binh triều này giờ ngồi nghỉ đã lấy lại hơi sức, nghe pháo lệnh nổi lên, tên nào tên nấy đồng loạt tròn sát đất, dùng đoản đao phá chân ngựa.

Những người xung phong lẫn vào trước, toàn là cao thủ của Minh Giáo, nên thân pháp thật là mau lẹ, chỉ trong một cái chớp mắt thì Trương Vô Kỵ đã thấy dưới chân ngựa toàn là binh triều đen như kiến.

Tình trạng này thật nguy hơn lửa cháy đổ thêm dầu, bên trên thì tên bay vun vút, phía dưới thì bóng đao loang loáng, lúc bấy giờ Hồng Phong cũng phải vung hai ống tay áo ra ngăn tên phụ lực cho Triệu Minh và Vô Kỵ.

Thâm thương cho ba tay anh hùng hiệp khách, vô công thấy đều thuộc hàng thượng thừa nhưng sức mạnh của cá nhân có hạn mặc dù đao pháp như thần, nhưng làm sao ngăn nổi trăm tên nghĩa giáo...

Con Tuyết Long bây giờ cứ hí lên la hét nó muốn bức ra đi

một mình nhưng lại đông đảo không nỡ cứ dặm chân mà hi lên những tiếng nào nùng bị đất.

Tiếng hí của Tuyết Long dường như ngầm chứa một mệnh lệnh vô tình, nên hai con ngựa chó Triệu Minh và Vô Kỵ nghe qua là rụng rời bốn vó, không còn nghe được sự điều khiển của hai người này nữa.

Giữa lúc hoang mang, bỗng nhiên con Tuyết Long hí lên một tiếng nữa, làm cho bao nhiêu con tuấn mã giữa trận tiền thấy đều đình bộ.

Triệu Minh lòng mừng khấp khỏ, biết rằng con thần mã Tuyết Long đang thuy làm cho bao nhiêu ngựa thường thấy đều khiếp vía.

Nang thét :

— Hồng Phong mau quất ngựa dẫn đầu.

Hồng Phong tức thì hội ý, chàng thúc ngựa phi nhanh về phía trước như mây long như gió cuốn, chúng anh hùng thừa thế ấy mà bỏ ngựa trở thuật phi hành nối gót theo sau, thế là trong cái nháy mắt, họ đều thoát khỏi trùng vây, đoán người bên Minh Giáo thấy việc dị kỳ như thế đồng sửng sốt, có một ít quất ngựa đuổi theo, nhưng bao nhiêu con tuấn mã của họ thấy đều chùn chân dừng bước.

Riêng đoàn người của Triệu Minh và Vô Kỵ sau khi thoát khỏi một cơn nguy hiểm, ai nấy đều mừng vì nhờ tiếng hí của con thần mã Tuyết Long.

Sau khi tìm nơi ngồi nghỉ và mua lại đủ số ngựa để làm chân, họ lên đường đi về hướng Đông Nam tức Thanh Nhân Thư Viện, vì nơi ấy mẹ của Châu Hoài Ngọc đang lâm trọng bệnh.

Châu Thiên Thọ vì nóng lòng cho nên khi đoàn người còn cách Thanh Nhân Thư Viện xa xa, thì ông giục ngựa tiến lên đi trước...

Nhưng đến nơi thì thấy tư bề vắng vẻ, hiện tượng thật lạ lùng, làm cho ông ta cất tiếng gọi to :

SIÊU THUỐC CÒN NÓNG, NGƯỜI ĐÃ ĐI ĐẦU ?

— Chúng đệ tử đâu ?

Vừa đi ông vừa hỏi, ngưng trả lời cho những câu hỏi này, chỉ là những tiếng vọng từ bốn phía vách nhà bật trở lại mà thôi.

Thế là ông ta như một con ngựa không ngừng vó, chạy thẳng một mạch vào chỗ phòng riêng của Châu phu nhân nằm đường bệnh.

Nhưng đi đến đâu tư bề toàn là cảnh nhà hoang vườn trống không một bóng người, trên giường bệnh của phu nhân gói chấn lòn ngổn nhưng chẳng thấy phu nhân đâu.

Châu Thiên Thọ nghiêng rằng kèn kẹt, quay lại nhắm hướng gian thạch thất đã giam cầm Thiên Sơn Nhất Tuyết.

Đến nơi thấy cửa thạch thất đã mở hoát từ hồi nào, bên trong Thiệu Sơn Nhất Tuyết đã không cánh mà bay.

Châu Thiên Thọ gào lên một tiếng nào nùng bị đất không ngờ trong khi ông ta vắng mặt, Thanh Nhân Thư Viện lại xảy ra chuyện tài trời như vậy.

Ông ta hãy còn nhớ, sau khi ông ta bị thăng Thiên Sơn Nhất Tuyết rồi thì liền tiếp diễm trên mình nó 2 mươi mấy huyết đạo, trước khi ra đi tìm Châu Hoài Ngọc, ông ta cùng dẫn dò chúng đệ tử ở nhà mỗi ngày cứ đứng vào giờ Ngọ, thì cứ nơi nào hai mươi mấy huyết đạo đó mà diễm bồi thêm mãi.

Ông nghĩ rằng một người công lực có cao thâm đến đâu, mà liền siếp bị diễm trọng huyết như thế cũng không tại nào đi đứng nổi đứng mới chỉ phá khảm mà vượt ra.

Tâm can còn đang xao xuyến, thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí vang rền, tiếng chân người rộn rã.

Thì ra đó là đoàn người của Châu Hoài Ngọc đã tới nơi, từ xa xa Châu Hoài Ngọc trông thấy con ngựa của cha mình đang thả rong, nhờn nhờn nhai cỏ bên lề đường, thì trong dạ đã lấy làm kinh nghi, vì chàng biết tánh thanh tịnh của cha mình cần thận, chẳng bao giờ bỏ ngựa đi rong.

Vì vậy khi bước chân vào thư viện, chàng không kịp mời khách an tọa thì đã đi nhanh vào hậu đường.

Cũng như cha chàng, Châu Hoài Ngọc đi tới đâu thì thấy tư bề vắng vẻ tới đó, trong dạ quá dỗi kinh mang, bèn chạy thẳng một mạch vào phòng giam Thiên Sơn Nhất Tuyết.

Vào đến nơi, trông thấy cha mình đang đứng tần ngần, thần sắc cực độ hoang mang, Hoài Ngọc liền hỏi :

— Thưa cha... mẫu thân đâu ?

Châu Thiên Thọ lắc đầu áo não, Châu Hoài Ngọc trông sợ qua tình hình, đoán chừng rằng trong lúc mình cùng cha già đi vắng chúng đệ tử canh phòng chẳng cần mật, để cho Thiên Sơn Nhất Tuyết thừa cơ chèo cũi sổ lồng, gây nên đại họa.

Chàng liền tức tốc trở lại đại sảnh, kể sơ qua tình hình cho Vô Kỵ và Triệu Minh nghe.

Trương Vô Kỵ là người thuần hậu, chỉ nghe mà không có ý kiến

gi, chỉ có Triệu Minh thì chú tâm nghe ngóng. Hoài Ngọc vừa kể dứt lời, thì nàng liền nói :

— Chỉ chừng không phải là thằng Thiên Sơn Thất Tuyết tự mình phá khám mà ra...

Hồng Phong cũng nói :

— Hay là có kẻ thứ ba...

Câu nói này làm cho Châu Hoài Ngọc giật mình như người sợ tỉnh cơn mê, chàng nghĩ thầm :

Hồng Phong nói có lý, thằng Thiên Sơn Thất Tuyết mỗi ngày bị điểm bồi lên tiếp hai mươi mấy huyết đạo, thì có hơi sức đâu phá khám mà ra...

Thế là chàng thét cả đoàn người tức thì lục xét thử xem đối phương có lưu dấu vết gì khả nghi lại hay chăng ?

Triệu Minh là người tinh tế nhất nàng nghĩ :

« Châu Thiên Thọ và Hoài Ngọc đi rồi, thì trong Thanh Nhân Thư Viện đây chỉ còn có Châu Phu Nhân là người quan trọng nhất nếu kẻ thù có hạ thủ thì tấn công phu nhân trước »

Vì nghĩ vậy, nên nàng hồihăm đường, rồi vào phòng bệnh của phu nhân xem thử.

Vừa bước chân qua khỏi ngưỡng cửa, thì nàng bỗng « ý » lên một tiếng.

Châu Hoài Ngọc biết người ngày tánh tỉnh tỉnh tể, hẳn đã phát giác điều chi khác lạ, chàng liếc mắt nhìn xem, qua thấy cặp mắt của Triệu Minh sáng ngời, thần sắc thột là trịnh trọng, nàng rảo mắt nhìn quanh, dường như đang tìm một vật.

Hoài Ngọc hỏi :

— Chẳng hay Giáo chủ phu nhân tìm vật chi ?

Triệu Minh nói :

— Mùi thuốc của Châu phu nhân đâu.

Châu Hoài Ngọc nghe hỏi, vội vàng cúi xuống nhìn vào gầm giường, quả thấy siêu thuốc hãy còn bắt trên lò lửa.

Triệu Minh thấy vậy vội vàng bước tới thò tay ra đỡ lấy nắp siêu thuốc đoạn thò một ngón tay vào ướm thử...

Thì ra, khi Triệu Minh mới bước vào phòng, tức thì ngửi thấy một mùi thuốc bay thoang thoảng. Nàng nghĩ, nếu Châu phu nhân mất đã lâu, thì có sau trong phòng lại còn mùi thuốc bay thoang thoảng.

Sau khi tìm được siêu thuốc rồi, nàng thọc ngay một ngón tay vào

để thử ôn độ, phải là người có một xúc giác bén nhạy lắm, mới nghe thấy trong siêu thuốc này hãy còn một hơi âm ấm, chứng tỏ rằng siêu thuốc này vừa nấu chẳng được bao lâu.

Triệu Minh rút tay ra khỏi siêu thuốc rồi, bèn nói với Châu Hoài Ngọc :

— Kẻ thù nhân đi chẳng bao xa, mau cấp cấp đuổi theo truy căn...

Những người đứng chung quanh nghe nói câu này, thấy đều quay quá trở ra ngoài, người người phi thân lên yên ngựa.

Bọn quần hào chung quanh nhà, nhưng tìm chẳng thấy một dấu vết nào của kẻ thù nhân để lại, bảo rằng chúng đã trốn về phương nào.

Triệu Minh rảo sơ một vòng mà tìm chẳng ra dấu vết, nàng lại quay bộn vào phòng, quan sát từng miếng gạch, từng cây song cửa.

Bỗng nàng reo lên :

— Châu thiếu hiệp... lại đây mà xem...

Châu Hoài Ngọc bước tới, cúi đầu xuống nhìn theo ngón tay của Triệu Minh, thấy trên thanh cửa sổ có in một dấu giày hãy còn mới.

Dấu giày này không to không nhỏ chứng minh rằng đây thuộc dấu chân của một người có tầm vóc trung bình.

Thế là chàng nói theo dấu giày đó mà đi thẳng ra ngoài quả nhiên trên mặt cát phẳng lì, vết giày ấy in nhẹ lên trên mặt nếu chàng tỉnh ý không tài nào nhận ra cho nổi.

Dấu giày này càng đi ra xa chừng nào thì càng lõm sâu xuống. Hoài Ngọc độ chừng rằng vì người này mang mệ mình trên vai nên tăng thêm trọng lượng...

Châu Hoài Ngọc cứ noi theo dấu chân ấy mà tìm lần về phía trước, chàng có biết đâu trong lúc đó thì có một chiếc bóng trắng mờ lần bước đi về phía Thanh Nhân Thư Viện...

Đang lo mờ bóng từ trong một xô tối, có một người nhảy sỏ ra, thét hỏi :

— Ai đó ?

Thì ra người vừa mới nhảy ra đây chính là Hồng Phong, chàng này giờ nép mình trong bóng tối cùng với vài người bạn hữu để nghe ngóng tình hình, bây giờ thấy chiếc bóng có vẻ khả nghi liền nhảy ra thét hỏi :

Hồng Phong định thần nhìn kỹ, thấy đó là một nàng con gái mỹ miều...

NGƯỜI THIÊN NGHỆ DÙNG ĐAO, PHẦN NHIỀU ĐỀU NÓNG TÍNH

Chàng không muốn lời thôi dài dòng, hỏi thẳng một câu :

— Chàng hay cô nương đây cao danh quý tánh, nửa đêm vào Thanh Nhân Thư Viện làm gì...?

Nàng thiếu nữ tươi cười, nói :

— Hồng Bang chủ đao pháp như thần...người thiên nghệ dùng đao thì mười người hết chín người tánh nóng nảy...lời đồn không ngoa...

Trong trí của Hồng Phong bỗng vụt nảy ra một ý, nàng nghĩ :

“ Tại sao nàng lại biết ta có con ngựa hay và giỏi đao pháp...vậy thì cô ta chắc theo dõi từ lâu... này giờ cô ta chỉ nói lời thôi dài dòng, vậy e cho chắc không có tốt... Thanh Nhân Thư Viện hiện đang cần tìm kiếm người có dính líu về vụ Châu phu nhân mất tích người này đêm hôm khuya khoắc đến đây, vậy ta cứ an tâm mà truy tầm manh mối.

Nghĩ đoạn nói rằng :

— Cô nương chắc thuộc đường đi nước bước trong Thanh Nhân Thư Viện lắm ?

Thiếu nữ trả lời :

— Không thuộc lắm, nên mới lầm đường lẫn lối, tốn công thì nhiều mà chẳng lợi ích chi.

Câu nói đầy vẻ hóm hỉnh mỉa mai, dường có ý trêu chọc Đồ Long Bang chủ.

Hồng Phong cau mày nói :

— Vậy thì... cô nương đây chắc đã tới lui Thanh Nhân Thư Viện nhiều lần lắm...

Thiếu nữ lắc đầu, nói :

— Chỉ đến một lần thôi.

Hồng Phong hỏi :

— Vậy... khi cô nương đến đây thì Châu Phu nhân chắc còn yêu lành tại gia ?

Nàng thiếu nữ nghe hỏi đến đây, ấp úng chưa kịp trả lời, bỗng từ bên kia rừng cây có một câu nói vọng vẳng vọng sang :

— Lưu Ly Tử... sư phụ gọi..

Nàng thiếu nữ nghe thấy câu nói này, mặt mày biến sắc vội nói :

— Tôi có việc cần kíp phải đi đây...

Dứt lời quay gót thối lui, bộ pháp vô cùng nhanh nhẹn. Nhưng Hồng Phong đã có dụng tâm từ trước, vừa thấy người này trở mình, nàng tức thì nhún nhẹ hai mũi võ hắt, làm cho thân hình đảo nhanh nửa vòng thân tốc,

Nàng thiếu nữ được gọi là Lưu Ly Tử kia ban này đã dùng hết bình sanh công lực của mình nhưng thân hình vừa xoay được nửa vòng thì trước mặt mình lại hiện lên hình ảnh của người thư sinh trẻ tuổi làm cho nàng giật mình đánh thót nghĩ rằng tại vô khinh công của người này thật là đáng sợ.

Lưu Ly Tử đỏ mặt nói :

— Ta xem mi nhỏ nhắn nhưng có làm sao đón đường người thiếu nữ tay yếu chân mềm.

Hồng Phong cười gay gắt nói :

— Hừ... có phải chúng bây đã hạ độc thủ bắt mất Châu phu nhân ?

Lưu Ly Tử cau mày nói :

— Việc này chẳng can chi đến mi... cho...

Nàng vừa nói tới đây thì giọng bên kia rừng cây lại vang lên :

— Lưu Ly Tử, còn quyền luyện gì đó, không sợ ăn đòn xo rọi ư ?

Lưu Ly Tử bỗng chỉ tay về phía sau lưng của Hồng Phong, nói :

— Sư ti, sao... ?

Hồng Phong giật mình, không biết người nào đã đến sau lưng của mình mà không hay, nên ngoảnh đầu trông lại...

Nào hay đâu Hồng Phong vừa phân tâm, thì Lưu Ly Tử đã nhanh như chớp, nhúng mình bay vào sang hữu biên của Hồng Phong mà thoát ra đi...

Hồng Phong vốn là một người mới bôn tẩu giang hồ chẳng bao lâu có khác chi một con gà mới ra trường lần đầu, nên trúng kế Lưu Ly Tử một cách dễ dàng.

Chàng vừa phát giác mình bị đánh lừa thì Lưu Ly Tử đã thoát đi được hai trượng chiều xa...

Hồng Phong như một người điên tiết, tức thì hóa tốc đuổi theo, chỉ trong một cái nháy mắt thì gần bắt kịp Lưu Ly Tử...

Bỗng từ trong rừng cây phía trước mặt có một chiếc bóng nhỏ ra rồi chạy ngược về phía bên này.

Trong chớp mắt, ba người này đã dính chùm vào nhau và của ra đứng thành hình chân vịt...

Hồng Phong trợn mắt ngó lườm lườm, nhưng trong lòng không khỏi lấy làm kinh dị, vì trước mặt mình bây giờ xuất hiện thêm một nàng con gái, mà nhan sắc không hề sút kém Lưu Ly Tử bao nhiêu, nhưng có điểm đặc biệt là khi nàng thiếu nữ này xuất hiện, thì mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, làm cho Hồng Phong là một hàng nhì nữ mà cũng phải ngấy ngất bằng hoàng vì hương thơm của người đẹp.

Lưu Ly Tử nói:

— Nàng Hương Tí thì... người này ý mạnh hiệp yếu...

Nàng vừa nói nàng nụ cười Hồng Phong, Hồng Phong quắc mắt nói:

— Đừng lời thôi dài dòng, hãy bước vào thanh Nhân Thư Viện cho ta hỏi thăm vài lời...

Nàng Hương Tử thò tay ra nắm lấy tay áo của Lưu Ly Tử đoạn lườm Hồng Phong cái, nói:

— Người nho nhã, nhưng lời không nho nhã..., để khi khác ta sẽ trở lại...

Hồng Phong biết rằng 2 người đẹp này lại định giờ trở chạy nên trở tới 1 bước, nói:

— Nếu cưỡng lời chờ trách...

Câu nói chưa dứt, thì đột nhiên nàng dùng tay tả trảm nghịch 1 đường Lưu Bang Trảm Xà, chiếu vào cổ tay của Lưu Ly Tử.

Nàng Hương Tử thình lình nghe thấy cương phong cả đây, người thư sinh trẻ đẹp này lại xuất thủ tàn ác như vậy thì nàng rú lên một tiếng thất thanh, vung ống tay áo ra chiếu thẳng vào Hồng Phong.

Từ trong ống tay áo của nàng có ba mũi kim tằm thuốc độc tách gió bay ra vào chiếu đúng vào trán của Hồng Phong.

Đó là một lối vây nguy để cứu Triệu bất buộc Hồng Phong phải bảo vệ mình mà buông tha Lưu Ly Tử...

MỸ NHÂN GẶP MỸ NHÂN, THẬT LÀ KỶ PHÙNG ĐỊCH THỦ

Nào hay đâu Hồng Phong buông ra một tiếng cười ròn, nàng đã rập tâm từ trước, nên tức thì rập mình né tránh, làm cho 3 mũi kim thấy đều đi trượt qua đầu...

Cùng trong 1 lúc, cánh tay trái của nàng khoát ra, dùng một đòn cầm nã thủ bất ngờ qua của Nàng Hương Tử...

Về phần Nàng Hương Tử sau khi phóng ra ba mũi kim độc thì hai chân đã hòm sắn, hề thấy Hồng Phong vừa buông tha Lưu Ly Tử thì cả hai đồng loạt ngựa truy phong.

Nào hay đâu... chỉ trong một cái nháy mắt thì cườm tay của mình bị một vật bất ngờ như một bọng kẽm nướng đỏ làm cho cả một cánh tay của nàng tức thì rũ rết...

Bên tai của Nàng Hương Tử tức thì vang lên 1 câu nói thanh tao của chàng trai trẻ tuổi:

— Để mi chấp cánh bay lên đường trời...

Câu nói vừa dứt, thì hòng kẽm sắt cứ tiếp tục siết chặt vào làm cho Nàng Hương Tử nước mắt tràn trề

Lưu Ly Tử lúc bấy giờ đã thoát khỏi sự uy hiếp của Đồn Lưu Bang Trảm Xà, chưa kịp hoàn hồn thì thấy sư tử của mình đã lọt vào bàn tay sắt thép của Hồng Phong.

Nàng cau mày gắt gỏng:

— Có buông ra hay không thì bảo? « Nam nữ thọ thọ bất tương thân »...

Hồng Phong buông ra một tiếng cười hậm hực, nói:

— Hừ... buông ra, mi không cung khai vì sao Châu phu nhân mất tích thì đừng hòng ta buông ra...

Hồng Phong vừa nói dứt lời thì Nàng Hương Tử kêu lên oai oái, thì ra Hồng Phong miệng vừa nói, tay vừa siết chặt thêm...

Lưu Ly Tử nghiêng răng kèn kẹt, vừa định lướt tới tìm cách gỡ nguy cho Nàng Hương Tử, chợt nghe Hồng Phong nói:

— Cái con Lưu Ly Tử gì đó, hề có manh tâm gia hại ta thì cách tay của người đẹp đây tức thì là khỏi thân hình.

Nói vừa dứt lời, Hồng Phong tuốt ngay thanh Ý Thiên Trường Kiếm kề ngang qua khuỷu tay của Nàng Hương Tử.

Dưới ánh sao mờ, Lưu Ly Tử trông thấy làm gương trong veo như một làn thu thủy, biết rằng đây là một lưỡi gương chỉ bảo, sắc bén vô cùng, nếu mình tháo thủ, thì cánh tay của Nàng Hương Tử đứt ra như chơi.

Còn đang lo lắng, bỗng nghe trên đầu mình có một tiếng cười chưa chút vang lên, cả ba người chưa kịp giật mình thì trên tầng cây tức thì có một chiếc bóng trắng tươi là lướt buồm mình bay xuống, bộ điệu thật là đẹp mắt, trông như một vị tiên nữ giáng trần...

Trước mặt của Hồng Phong thì cứ hiện ra một nàng thiếu nữ

thướt tha yếu điệu, mình mặc một bộ quần áo bằng lụa bạch là sạch sẽ xinh tươi, duy chỉ có trên mặt thì che ngang một vuông lụa cũng bằng màu trắng.

Mũi giấy của người vừa chạm đất tức thì vung ống tay áo phía hữu đánh sã vào giữa mặt của Hồng Phong.

— Ống tay áo là một vật mềm mại vô cùng thể mà lúc toả ra thì lại có sức mạnh nghiền cần làm cho Hồng Phong tức thì kinh hãi...

Nàng chưa kịp ứng biến ra sao thì ống tay áo phía tả của người này lại bay ra nhanh như điện chớp...

Bàn tay đang nắm lấy Nùng Hương Tử của Hồng Phong tức khắc tê rần, ba huyết Liệt Khuyết, Ngự Tể và Thiếu thương tức thì nhói疼 một cái làm cho Hồng Phong không thể không buông tay ra.

Nùng Hương Tử nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở, bàn tay của đối phương vừa rời lỏng, thì thân hình của nàng như con thỏ sút chuồng, vượt chạy ra ngoài bằng một tốc độ thật nhanh...

Trong lúc đó thì ống tay áo của người mới đến loang tròn một vòng rồi xòe rộng ra chụp vào đầu của Hồng Phong bằng một thể Thất Sơn Áp Đỉnh...

Hồng Phong nghe thấy trên đầu mình có một áp lực nặng nề đè xuống, thể tự Thất Sơn, hai chân của nàng tức thì thay đổi liên liên để né tránh.

Nào hay đây hề nàng lui tới đâu thì người kia cũng thay đổi bộ pháp mà tiến tới đó, chẳng khác nào như bóng với hình tình trạng thật nguy nan...

Trong giây nguy cấp chợt nghe bên tai mình vang lên một câu nói :

— Nam Hải Cô Nương hãy rời tay...

Dứt lời giọng rào rào, có 1 người đánh thốc vào tả biên của người này 1 đòn kinh hoàng khủng khiếp...

Có lẽ thể chương này đã dùng hết 10 phần sức mạnh, nên người áo trắng không thể không thu đòn Thất sơn Áp đỉnh về để bảo vệ tả biên...

Thế rồi một tiếng bốp vang lên, hai luồng chương lực giáp mối vào nhau, làm cho ống tay áo của hai người tung bay phất phới trông thật là đẹp mắt.

Hồng Phong vừa kịp định thần thì trước mặt mình đã xuất hiện thêm một người thiếu phụ sắc nước hương trời, người này chính là Triệu Minh Quận Chúa.

Triệu Minh mỉm cười nói :

— Hèn lâu không gặp Tây Thi cô nương, độ rày quý thể chắc được an khang ?

Hồng Phong giật mình, nghĩ thầm người này là Nam Hải Tây Thi, hèn gì mà bộ pháp là lướt nhẹ nhàng, thái độ hào hoa phong nhã,

MỘT VẬT HY SINH. DÙNG ĐỂ THỬ TÀI ĐẤU ĐỘC

Nam Hải Tây Thi trả lời :

— Nhờ trời cũng được an khang... chẳng hay Trương Giáo Chủ đâu... sao chẳng thấy ?

Nói rồi rảo mắt nhìn quanh, Hồng Phong thoáng thấy sau vuông lụa trắng che ngang mặt kia có một cặp mắt long lanh sáng ngời, so với cặp mắt của người có tên là Lưu Ly Tử kia chẳng sút kém bao nhiêu.

Hồng Phong trong dạ nghĩ thầm :

« Nghe người trong giới giang hồ kể chuyện lại thì nhan sắc của Nam Hải Tây Thi đứng đầu trong làng võ miền Nam chẳng biết so với Triệu Minh Quận Chúa ai hơn ai kém, phải chi ta có đủ tài gở vuông lụa kia ra thì thử biết bao nhiêu... »

Còn đang nghĩ ngợi thì chợt nghe Triệu Minh nói một câu thẳng ruột ngựa :

— Nam Hải cô nương ra tay cũng thật là cay độc có sao bắt hết những người trong Thanh Nhân Thư Viện làm chi ? Còn Châu phu nhân sức khỏe thế nào ?

Nam Hải Tây Thi bật cười khanh khách nói :

— Nếu không bắt giam ngàn ấy người thì làm sao Đệ nhất thánh y chịu ra mắt cho.

Câu nói này như một mũi tên bén bắn thẳng vào tim của Triệu Minh, nàng trả lời chưa chát :

— Thì ra Nam Hải cô nương vì muốn gặp mặt Vô Kỵ Ca Ca mà phải bắt giam người vô tội...

Nam Hải Tây Thi nói :

— Việc chẳng đơn giản như thế ta mang Châu Phu nhân đi...

Lời nói tới đây thì bị một tiếng thét này lửa vang lên cắt đứt và từ trong bóng tối có một chiếc bóng mờ bay vọt ra tấn công vào hữu biên của Nam Hải Tây Thi một đòn kinh dị...

Triệu Minh chỉ thấy người ấy xù dựng một món binh khí là Thiết Bút Phấn Quan thì nàng cũng biết đó là Châu Thiên Thọ chứ chẳng ai khác lạ.

Mũi ngọn Thiết Bút Phán Quan tách gió nghe vì vào, chiếu vào trọng huyết Chương Môn dưới hông của Nam Hải Tây Thi, khí thế thật là hung bạo, nhưng 2 bàn chân nhỏ thỏ của nàng tức thì đảo nhanh 2 cái vòng tròn, làm cho nét bút của Châu Thiên Thọ viết trượt ra ngoài.

Nam Hải Tây Thi cất giọng oanh vàng:

— Châu tiên sinh là một bậc Đại Tôn sư lại đánh lén hàng nhi nữ như vậy ư cho việc này đồn đãi ra ngoài thiên hạ sẽ cười cho.

Quả thật người đánh lén kia chính là Châu Thiên Thọ, những việc xảy ra này giờ ông ta lần bước đến gần chỗ mọi người đối thoại để phòng họ bất trắc.

Khi nghe Nam Hải Tây Thi công nhiên nhìn nhận đã bắt hết người trong Thanh Nhân Thư Viện cùng với phu nhân của mình, ông ta dẫn lòng không được, vội vàng nhảy ra can thiệp, nay bị Nam Hải Tây Thi chê bai một câu trước chỗ đông người, nếu như ngày thường ông ta đã hổ thẹn vô cùng.

Nhưng giờ phút này, vì quá lo cho sự yên nguy phu nhân của mình, Châu Thiên Thọ vẫn hậm hực nói:

— Mi giam nô nhân ở chỗ nào, mau trao trả ra... bằng không...

Nam Hải Tây Thi cười khanh khách, hỏi:

— Bằng không thì sao?

Châu Thiên Thọ nói:

— Cứ nói lời thôi dài dòng... lão phu sẽ đắc tội với cô nương rồi đó...

Nam Hải Tây Thi nói:

— Thôi thì chẳng nói lời thôi dài dòng... ta chỉ cần phu nhân để thử một thứ thuốc mới gọi là... gọi là... Đoạn Trường Phi Cốt Thương...

Châu Thiên Thọ nghe qua hồn siêu phách lạc, quát to lên:

— Mi đã thử hay chưa thì bảo?

Nam Hải Tây Thi ung dung trả lời:

— Ta phải chờ có mặt Thanh Y mới ra tay chứ...

Châu Thiên Thọ thở phào một hơi nhẹ nhõm nhưng ông ta tức thì hội ý biết rằng Nam Hải Tây Thi đã nhắm tâm đặng phu nhân của mình làm một vật hy sinh để đấu tài cùng Trương Vô Kỵ, một bên thì đánh thuốc một bên thì giải thuốc, ông nghe rằng phu nhân của mình đang cầm bệnh hoạn làm sao có thể chịu đựng nổi sự dày vò tàn khốc như vậy.

Một uất khí tức thì xông lên đầy ngực, Châu Thiên Thọ trở tới một bước, nói:

— Vậy xin phiền cô nương hãy trao trả nô nhân ra...

Châu Thiên Thọ ước lượng tình thế, biết rằng Nam Hải Tây Thi từ sau khi từ trong Thánh Địa Cái Bang trở ra thì công lực tăng tiến thập phần, mình chắc không tài nào địch nổi.

Nhưng nơi đây có vợ chồng Trương Vô Kỵ là hai tay cao thủ lầy lùnh, chưa kể Hồng Phong, Hoai Ngọc, Tiểu Hồng cũng đều là danh thủ, vậy phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về phía mình.

TÌNH NHÂN ĐÃ ĐẾN, TRONG DẠ BÀNG HOÀNG !

Vì ngại như vậy nên Châu Thiên Thọ vừa dứt lời thì ngọn Thiết Bút Phán Quan trong tay của ông ta tức thì đâm vào tới một đường thần tốc.

Ban này ông ta thấy người này chỉ dùng một đòn thì đã đặt Hồng Phong vào tình trạng nguy nan, cho nên bây giờ đòn thứ nhất là ông ta đã chọn ngay tuyệt kỹ.

Ngọn bút tuy đâm ra một đường, nhưng mà khi gần tới đích thì thỉnh lình tách ra làm 3 ngõ, 2 ngõ chiếu vào cặp mắt lung linh sáng chói của Nam Hải Tây Thi, còn 1 ngõ thì chiếu đúng vào yết hầu của nàng.

Ba đường tấn công này lại huyền huyền hoặc hoặc, thực thực hư hư, không biết ông ta thực sự tấn công vào đâu, làm cho Triệu Minh cũng phải tấm tắc khen-thăm.

Nam Hải Tây Thi hậm hực, nói:

— Hay lắm... thật là một tay hảo thủ bút...

Miệng vừa nói, chân của nàng đổi liền hai cung bộ, ống tay áo phía hữu của nàng vung tròn ra như một chiếc mâm nhỏ nhỏ ngăn chặn mũi nhọn tấn công của Châu Thiên Thọ, cùng trong một lúc, ống tay áo phía tả của nàng lợi dụng cái mâm nhỏ nhỏ để làm bình phong, đoạn xuất kỳ bất ý đâm vũ ra một nhát...

Khá khen cho Nam Hải Tây Thi, ống tay áo bằng lụa bạch của nàng sau khi được truyền nội lực vào tai xoắn thì lại như một ngòi bút có cán thật dài...

Ngòi bút này đâm thẳng vào Trung Cung của Châu Thiên Thọ, uy hiếp ba huyết Chiên Trung, Cửu Vi và Ngọc Đường, làm cho Châu Thiên Thọ tức thì bối rối.

Ông ta vốn là 1 người chuyên nghề điếm huyết, vừa nghe hơi lạnh

buồn da, tức thì biết mình đã lâm nguy, thế là bao nhiêu thế công dữ dội của ông ta, tức thì phải thu hồi, mới có thể chống ngăn được lối trả đòn lạnh lẽo mà cay độc của Nam Hải Tây Thi.

Trong 1 cái nháy mắt, hai tay đã trao đổi với nhau liên tiếp 3 đòn đòn nào cũng đều nhẹ nhàng lả lướt, nhưng toàn là những thế diêm huyết cay độc vô song.

Triệu Minh chỉ xem được hai đòn, thì thấy đòn cân thăng lợi đã ngã về phía Nam Hải Tây Thi, mặc dù nàng chỉ xử dụng có hai ống tay áo bằng lụa, nhưng biến ảo mấp mề, khi thì cứng rắn, lúc lại dịu dàng bất luận tấn công hay là cố thủ cũng đều đúng khuôn phép làm cho mọi người mang danh hiệu là Toàn Châu Nhất Bút phải vô kể khâm phục.

Triệu Minh thấy vậy, bèn nói :

— Vô Kỵ ca ca... đứng lấp ló nơi ấy làm gì ?

Câu nói của nàng vừa dứt, thì từ trong bóng tối có một chiếc bóng mờ bay ra, chiếc bóng này vừa đứng vững trên mặt đất, liền nói :

— Minh muội... ta ra mặt đây...

Thì ra người này chính là Trương Vô Kỵ, nãy giờ chàng nấp trong bóng tối để chờ xem cuộc diễn biến xảy ra sao, chợt nghe phu nhân gọi mình, chàng liền phi thân ra chỗ sáng.

Hai chân của Vô Kỵ vừa đứng chưa kịp vững thì chợt nghe có một tiếng «toác» như xé lụa vang lên...

Ngoảnh đầu nhìn lại thấy Nam Hải Tây Thi đã bị Châu Thiên Thọ dùng một đòn độc lấy mũi Thiết Bút Phán Quan rọc đứt mất một mảnh ống tay áo.

Thì ra Triệu Minh vốn biết Nam Hải Tây Thi đối với Trương Vô Kỵ một dạ chung tình nên nàng chỉ gọi không một câu, cốt làm cho Nam Hải Tây Thi bấn loạn tâm thần.

Quả thật câu nói của nàng vô cùng hiệu nghiệm nhất là khi Vô Kỵ cất tiếng lên, thì tâm can của Nam Hải Tây Thi tức thì xao xuyến. Châu Thiên Thọ là một người lão luyện giang hồ nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn năm một thuở.

Đang tấn công bằng Thiết Bút Phán Quan, bỗng thình lình ông ta dùng bàn tay tả tung ra một đòn Cầm Nã Thủ, chộp ngay vào giữa mặt của đối phương.

Nam Hải Tây Thi vừa kịp giật mình, thì mũi Thiết Bút của Châu Thiên Thọ đã kề vào huyết Kiên Tinh của mình.

Tình thế bất buộc nàng phải vung tròn ống tay áo lên che lấy huyết đạo, và Châu Thiên Thọ tức thì lợi dụng thời cơ, viết ngang một chữ «nhất» làm cho ống tay áo của nàng bị ngọn bút thần tạch lổ đi một mảng.

Triệu Minh đắc chí, nói bồi thêm 1 câu :

— Tình nhân đã đến, trong dạ bằng hoàng.

Nam Hải Tây Thi nghiêng rặng kèn kẹt, thay đòn đổi thế liên liên, không cho Châu Thiên Thọ chiếm phần chủ động.

Nhưng vô công của Nam Hải Tây Thi vốn nhờ ở ống tay áo, bấy giờ mất đi một ống, chẳng khác chi cung đàn lổ nhịp, nên liên tiếp bị Châu Thiên Thọ tấn công dồn dập.

Nàng tức tối, thét :

— Nàng Hương và Lưu Ly... mau theo ta...

Đứt lời tung ra 1 cước, đây là 1 lối đá riêng biệt của Nam Hải Tây Thi chuyên dùng để hạ cấp tốc đối phương, ngó hầu cướp đường bỏ chạy.

Lối đá thật tình, đòn vừa bay ra, thì Châu Thiên Thọ tức thì lãnh đòn giữa gối, thân hình loạng choạng...

DÙNG LỜI DE DỌA ĐỂ CÔNG TÂM !

Chính trong một cái nhấp nháy đó, thì Nam Hải Tây Thi đã lướt ra ngoài vòng chiến, nói :

— Chúng bay hãy theo ta...

Nhưng vừa kịp định thần nhìn kỹ, thì 2 tên nữ đệ tử thân tín của mình là Nàng Hương Tử và Lưu Ly Tử đang đứng trơ trơ như trời trồng.

Nam Hải Tây Thi thét nhỏ nhỏ :

— Hàn Huyết Tử đâu ?

Tiếng nói vừa dứt, thì từ trong bóng tối, có tiếng một người đàn ông trả lời :

— Đây... Hàn Tuyết Tử đây.

Rồi có một tiếng soạt vang lên có một chiếc bóng xanh từ trong chỗ ấy bay ra nhìn kỹ thì ra đó là Châu Hoàn Ngọc trong tay của chàng còn cấp lấy một người, người đó lại là một nàng thiếu nữ mặc một bộ quần áo bằng lụa màu trắng tinh.

Lúc bấy giờ mặc dù ánh sáng mấp mề nhưng mọi người đều trông

thấy nàng thiếu nữ này có một làn da trắng trong hơn tuyết, thảo nào có cái tên Hàn tuyết Tử cũng phải.

Thì ra phen này Nam Hải Tây Thi trở vào Thanh Nhân Thư Viện có đến ba nàng đệ tử đệ theo hầu tức là Tây Hồ Tam Mỹ : Lưu Ly Tử, Nùng Hương Tử và Hàn Tuyết Tử !

Này giờ chỉ có Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử xuất đầu lộ diện mà thôi, còn Hàn Tuyết Tử thì ẩn trong bóng tối để chờ cơ hạ độc thủ.

Nào hay đầu Châu Hoài Ngọc thấy cha mình đang ác chiến với Nam Hải Tây Thi, ai cũng đều chú mục vào chiến cuộc, nên chàng khẽ buông Tiểu Hồng ra khỏi vòng tay của mình, đoạn nín hơi im lặng bỏ lần tới, chờ hễ khi nào cha mình sa cơ tức thì ra tay hỗ trợ.

Nhưng vừa tiến tới được mười bước thình lình nghe thấy trước mặt của mình có một người đang thở rập rờn, làm cho Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót.

Quắc mắt nhìn về phía trước, chàng trông thấy có một người mặt toàn quần áo màu trắng đang nép mình sau một thân cây, chăm chú nhìn vào cuộc chiến.

Không biết đó là bạn hay thù, Hoài Ngọc vội vàng dùng thuật xạ binh nhẹ nhàng bỏ tới, êm ái như 1 con rắn trượt trên mặt đất.

Còn cách người ấy chừng năm bước thì có một mùi hương bay thoang thoang, rõ ràng kẻ ấy là một nàng con gái.

Châu Hoài Ngọc nghi thầm :

« Nơi đây chẳng còn ai là gái, chỉ có một mình Tiểu Hồng thì bạn này vô tình nhảy vào lòng mình nên bây giờ hãy còn e thẹn đứng ở xa xa, vậy thì người này chắc là thù nhân chứ chẳng sai. ! »

Vừa nghĩ đến đây, thì chiến cuộc ngoài kia phát minh đột biến, phụ thân chàng trúng đòn lao đao... và Nam Hải Tây Thi lên tiếng gọi Hàn tuyết Tử

Châu Hoài Ngọc đang tập trung hết tinh thần ý chí vào người này thoảng nghe nàng vừa ứng thỉnh trả lời, thì nhanh như chớp Châu Hoài Ngọc chồm tới điểm vào 1 ngón vào huyệt Thiên Trụ trên Đốc mạch, đoạn chàng cấp lấy người này nhảy ra chỗ vắng.

Châu Hoài Ngọc ném Hàn tuyết Tử năm lần chiêu bên gót chân của Triệu Minh, và nàng này nằm ngay đó ra như cái củ.

Nam Hải Tây Thi tức giận bồi hồi, thấy 3 nàng đệ tử của mình đều bị đối phương kềm chế, mà những người kềm chế đó thấy đều là cao thủ lấy lòng tài nghệ tuyệt vời với mình, muốn cứu thoát ra thật khó hơn bắc thang lên trời.

Triệu Minh lạnh lùng đáp :

— Muốn ba con quỷ cái này được an toàn tính mạng mí phải cấp tốc trao trả Châu phu nhân ra.

Châu Thiên Thọ mừng thầm nghĩ rằng một đời 3, thế nào Nam hải Tây Thi cũng đổi.

Nào hay Nam Hải Tây Thi lạnh lùng nói :

— Một đàng là 3 đứa vô danh tiểu tốt, còn 1 đàng là người 3m tiếng lẫy lừng, phu nhân của Thần Châu Nhất Bút...hà-hà...ba đứa tiện tay vô dụng này có chết đi, thì ta lại tìm 3 đứa khác, Châu phu nhân mất đi rồi, ha ha ha...có tìm lại được hay không ?

Châu thiên Thọ nghe qua giật mình đánh thót, mồ hôi toát ra đầm đìa, vớt cả sống lưng.

Triệu Minh chưa chát nói :

— Hay lắm... vậy thì ta sẽ móc mắt con Lưu Ly Tử, lột da con Hàn tuyết Tử, ném con Nùng hương Tử xuống cầu tiêu ướp phân cho đúng một trăm ngày...

Ba nàng Tây Hồ Tam Mỹ nghe qua mặt mày biến sắc nhưng hiềm thì đã bị điểm huyệt nên không thể cự cự.

Thì ra ba nàng này, Lưu Ly Tử có một cặp mắt xinh đẹp tuyệt vời Hàn Tuyết Tử có một làn da mịn màng trong trắng, còn Nùng Hương Tử thì nhờ Nam Hải Tây Thi ướp xác từ tám bề, nên từ trong cơ thể của nàng cứ tiết ra một mùi hương thơm ngào ngạt.

Triệu Minh biết Nam Hải Tây Thi đã phí rất nhiều tâm huyết mới tìm được ba mẫu người lý tưởng như vậy, nên nàng mới dùng lời đe dọa để công tâm.

HƯƠNG THƠM NGÀO NGẠT, THẦN HỒN NỮ TÍNH NỮ SAY

Quả nhiên ngoài mặt của Nam Hải Tây Thi mặc dầu mới cứng nhưng mà trong lòng hết sức hoang mang cố tìm một phương pháp vẹn toàn để giải thoát cho ba người đệ tử.

Nhưng tại chỗ này còn có một người túc trí đa mưu, lòng dạ trong lòng vô là Triệu Minh, muốn giờ ngón chỉ ra thật là thiên nan vạn nan chẳng khác chi Chu Du bị Khổng Minh làm kỹ đã cạn mũi.

Giữa bầu không khí nặng nề bỗng Hồng Phong buồm ra một tiếng cười tình nghịch, bộ pháp là lướt tung bay đảo nhanh 1 vòng tròn thần tốc.

Bước chân của nàng đi tới đầu thì vàng thò tay ra chớp lấy bầu áo của Tây Hồ Tam Mỹ, trong 1 cái chớp mắt, nàng đã nắm một xâu 3 người đẹp ở trong tay.

Nam Hải Tây Thi dạ bàng hoàng, nhưng liếc nhìn thấy Triệu Minh sắc mặt hầm hầm, mặc dầu muốn can thiệp nhưng cũng e dè.

Từ trong bóng tối, có một nàng thiếu nữ dương mắt chăm chăm vào Hồng Phong, ánh mắt đầy vẻ căm hờn, người ấy chẳng phải ai xa lạ hơn là Tiểu Hồng Quận Chúa.

Trong những người hiện diện tại đây, Triệu Minh mặc dù là người có sắc đẹp, nhưng nàng đã thuộc về hạng gái có chồng, còn Nam Hải Tây Thi tại bị vướng lụy che ngang qua mặt, nên nét đẹp của nàng chẳng được phơi bày ra ngoài, thành ra tại chỗ này, hiện bày giờ đây sắc đẹp của Tây Hồ Tam Mỹ thật là một mãnh lực hấp dẫn lạ lùng, vì đó là ba mẫu người mà Tây Hồ Tam Mỹ đã tốn không biết bao nhiêu công phu mới tìm tới ra.

Giờ đây, ba người đẹp ấy lại đều nằm trong tay của Hồng Phong, thì bảo làm sao Tiểu Hồng không cảm tức cho được.

Hiểu tâm trạng của Tiểu Hồng không ai bằng Châu Hoài Ngọc, nên bỗng nhiên chàng ứng thỉnh nói :

— Mời Dương Tiểu Hồng cô nương ra đây...

Thì ra Châu Hoài Ngọc tuy chẳng biết Tiểu Hồng đứng ở nơi nào, chàng chỉ độ chừng cũng biết nàng mỹ nữ của Biệt Điện Thiên Hồng, đây đang sôi sục máu căm hờn, nên ứng thỉnh gọi như thế.

Tiểu Hồng biết Hoài Ngọc cố ý trừu mình, nên không chường mặt ra, trên má của nàng lần tròn hai dòng lệ, đoạn quay quả trở về phòng riêng.

Hồng Phong biết có Triệu Minh và Vô Kỵ tại chỗ này, thì Nam Hải Tây Thi có là ba đầu sáu tay đi nữa, cũng không dám làm khó dễ mình, nàng nắm chặt Tây Hồ Tam Mỹ trong tay trái, đoạn dùng tay hữu xoè ra như một lưỡi dao, đe :

— Mi không dẫn đường cho chúng ta đi tìm Châu phu nhân thì ba chiếc đầu lâu này tức thì lia ra khỏi cổ.

Nam Hải Tây Thi thét :

— Khoan...

Thì ra nàng khi xưa bị Công Tôn Cửu ruộng rẫy, đang tay hạ độc thủ hủy hoại nhan sắc của nàng, cho nên nàng mới lê chân khắp chỗ trời góc biển, tìm cho ra ba người thật đẹp để ngày sau có chỗ dùng-

Ngày nay nếu bị Hồng Phong giết mất thì hóa ra công phu bao nhiêu thấy đều trôi theo dòng nước và mỗi thắm thù kia thật là khó báo.

Nghĩ vậy nên nàng tiếp tục nói :

— Chúng ta có lời giao kết trước... một mạng đổi ba mạng... đừng làm khó dễ gì nhau nữa.

Nguyên nhân chỉ vì Nam Hải Tây Thi biết Triệu Minh Quận Chúa là 1 người điều ngoa xảo trá, nên dùng lời rào đón trước, e rằng khi trao đổi xong thì Triệu Minh bắt thắm trở mặt.

Hồng Phong thẳng thắn trả lời :

— Phải...chúng ta có lời giao trước, không làm khó dễ lẫn nhau... nào chúng ta cùng đi...

Nói dứt lời, nàng ném nhanh Nùng hương Tử và Lưu ly Tử vào ngay giữa mặt của Châu Hoài Ngọc, còn nàng chỉ còn lại Hàn tuyết Tử mà thôi.

Châu Hoài Ngọc giật mình không ngờ Hồng Phong lại đi nước cờ này, không kịp né tránh mà đầu cho có né tránh thì lại sợ Nam Hải Tây Thi cướp qua tay thành ra Châu Hoài Ngọc bất đắc dĩ phải dang tay ra đón lấy người đẹp vào lòng.

Dụng ý của Hồng Phong thật cao thâm, chàng cố tình ném Nùng Hương Tử là người trên mình luôn luôn tiết ra một mùi hương bất ngát.

— Vì thế mà tẩm thắm ngà ngọc của hai nàng mỹ nữ lọt vào tay của Châu Hoài Ngọc, tức thì có một mùi hương thơm ngát xông vào mũi thắm chàng làm cho thần hồn nửa tỉnh nửa say...

Nam Hải Tây Thi muốn kết thúc việc này càng sớm chừng nào càng hay chừng nấy, nên vội vàng cắt gót dẫn đầu, bộ pháp của nàng thật là nhanh nhẹn.

Ài cũng biết công lực của Nam Hải Tây Thi bây giờ thật là cao thâm vô tận rồi theo sau hỗ trợ.

Triệu Minh và Vô Kỵ luôn luôn theo sát Nam Hải Tây Thi không rời một bước, thấy nàng nhắm hướng Tây Nam đi thẳng.

Đường sá phía trước mặt càng lúc càng quanh co hiểm trở, cây cỏ càng lúc càng sẫm uất thêm lên...

ĐƯỜNG XA TRÁM DẬM, KHÔNG BIẾT MỎI CHÂN !

Đoàn người cứ mãi miết đi cho đến khi trời rạng sáng, thì bỗng-

nhìn trước mặt của Trương Vô Kỵ vằng vặc mở ra 1 vùng phong cảnh hữu tình, nơi non trùng điệp.

Trước 1 bãi cỏ xanh rì, có 1 cửa động thật là nên thơ, Nam Hải Tây Thi đi thẳng 1 mạch về phía cửa động, khi đến nơi, Triệu Minh liếc nhìn lên cửa động, thấy có khắc lờ mờ 3 chữ : «Mỹ Nhân Động».

Nàng mỉm cười nghĩ :

« Mỹ Nhân Động được xây dựng giữa cảnh sơn thanh thủy tú, phong cảnh hữu tình như vậy, thật là đúng cách. Bề ngoài quả là tuyệt tác, nhưng không biết bên trong ra sao ? »

Còn đang bàng hoàng thì Nam Hải Tây Thi đã khoát tay ra dấu bảo đoàn người dừng chân lại.

Hồng Phong cố tình dừng chân bên cạnh của Châu Hoàn Ngọc, nàng nói một câu hóm hỉnh :

— Đi như vậy có vượt đường xa muôn dặm cũng không biết mệt.

Hoàn Ngọc thở phào một hơi, như một người trút được gánh nặng nghìn cân, vì chàng phải đeo tới hai người đẹp đi suốt một khoảng đường dài gần trăm dặm.

Về phần Hồng Phong thì cứ ôm mặt Hàn Tuyết Tử ở trong tay làm cho Nam Hải Tây Thi liếc nhìn nàng bằng một ánh mắt căm hờn.

Hồng Phong thấy vậy càng siết chặt Hàn Tuyết Tử ở trong hai vòng tay của mình ra vẻ triu mến lắm.

Nam Hải Tây Thi nói với vợ chồng Trương Vô Kỵ :

— Nơi đây là tề xá của chúng tôi, xin mời vị bầy quá bộ vào bên trong uống trà đàm đạo.

Trương Vô Kỵ và Châu Thiên Thọ đồng đưa mắt nhìn nhau, nghĩ rằng người này tánh tình sâu hiểm, trong Mỹ Nhân Động này biết đâu không khỏi là một nơi hồ huyết long đàm, bước chân vào đó có khác chi con cá đem đầu vào rọ.

Nam Hải Tây Thi thoáng trông thấy thái độ của hai người đã biết ngay thâm ý, bèn nói :

— Trong chuyến đi này, toàn là cao thủ lấy lừng, chẳng lẽ kẻ hèn này lại dám có hành động chi bất chính...

Triệu Minh cả tiếng nói :

— Nam Hải cô nương 1 lời nặng hơn 9 đảnh, chúng tôi thật chẳng dám nghĩ sai... thôi... chúng ta cùng vào.

Mọi người nghe Triệu Minh nói như thế, thấy đều cất bước, Hồng Phong đưa mắt ra dấu cho Châu Hoàn Ngọc, đoạn điềm bõ vào mình

của 3 người mỹ nữ thêm 5, 6 ngón, làm cho bán thân của họ hoàn toàn tẻ dại.

Đoàn người vừa bước vào khỏi sơn động chừng mười trượng, thì bỗng tối bất đầu lau trần, mọi người ai cũng kinh tâm hãi hốt, nghĩ rằng trong này không biết có hùm sấu cơ quan hùm hổ chi chẳng.

Kể từ khi bước chân vào động, thì Triệu Minh bám sát theo Nam Hải Tây Thi không rời một bước, bàn tay hữu của nàng luôn luôn hờm sẵn một ngón Ưng Trạo Công, hễ có điều chi bất trắc, tức thì khống chế Nam Hải Tây Thi...

Nàng lấy làm lạ 1 điều là nơi đây thuộc hang sâu rừng vắng, nhưng sao đường đi dưới chân mình lại bằng phẳng, dường như phải phí rất nhiều công sức mới có thể làm cho đường sá trong động được phẳng phiu như vậy.

Đi chẳng bao lâu, bỗng thỉnh thoảng trước mặt lờ mờ xuất hiện 1 cánh cửa to, chạm trổ thật là tinh vi khéo léo.

Nam Hải Tây Thi dừng chân trước cánh cửa, đưa tay gõ nhẹ ba cái, tức thì cánh cửa sịch ra xa.

Triệu Minh giật mình, vì rằng cánh cửa vừa mở toang ra, tức thì ánh sáng hắt ra làm hoa cả mắt, cùng trong một lúc, một nguồn âm nhạc du dương như mây tuôn khỏi tòa tức thì bay ra, làm cho những người mới đây thấy đều gây ngất bàng hoàng.

Triệu Minh nhón cổ nhìn vào bên trong, trong lòng càng thêm kinh hãi...

Vì rằng bên trong kia, là một gian đại sảnh huy hoàng tráng lệ nơi ấy có không biết bao nhiêu mỹ nữ đang vẩy đàn ca xang múa hát.

Một số vũ nữ vừa trông thấy Nam Hải Tây Thi thỉnh thoảng xuất hiện, đồng reo lên :

— Điện chủ về... Điện chủ đi về...

Bốn tiếng «Điện Chủ đi về» vừa vang lên thì tiếng nhạc lời ca đồng tắt lịm... bao nhiêu vũ nữ thấy đều đứng chân đứng lại, ngoảnh mặt trông ra.

Lúc bấy giờ Châu Thiên Thọ, Châu Hoàn Ngọc và Hồng Phong đồng trở tới, ai ai cũng đều sững sốt không ngờ trong chỗ thâm sơn cùng cốc như vậy mà lại có trăm trăm nghìn nghìn mỹ nữ tập trung.

Trong thâm tâm của mọi người đồng cảm thấy rằng ba chữ «mỹ nhân động» khắc ngoài cửa động kia thật phù hợp với cảnh tượng ở trong này.

Riêng Triệu Minh thì nghĩ thầm rằng :

« Ban nầy ta lộng hiềm vào đây quả thật là không unction... Nhưng chẳng biết đây là Điện gì mà lại có Điện chủ ? »

Thì ra ban nầy chẳng phải Triệu Minh tin tưởng gì Nam Hải Tây Thi, chẳng qua nàng muốn thừa dịp này thâm nhập vào Mỹ Nhân Động để dò xét đường đi nước bước ở bên trong, biết đâu sau này lại chẳng có chỗ dùng ?

TRƯỜNG THANH ĐIỆN VÀ TRƯỜNG XUÂN CÁC

Chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói :

— Kính mời chư vị thượng khách vào Trường Thanh Điện.

Câu nói của Nam Hải Tây Thi vừa dứt, thì tiếng nhạc bỗng trời lên đoàn mỹ nữ lại tung bay là lướt, vừa ca hát vừa tránh vệt ra thành một con đường nhỏ cho Nam Hải Tây Thi cùng đoàn tùy khách bước vào.

Có một số người trông thấy trong đoàn người mới đến có hai chàng thư sinh trẻ đẹp, cặp lấy xác của Tây Hồ Tam Mỹ, thì đồng lấy làm lạ mắt nhìn nhau.

Có một nàng mỹ nữ tính nghịch bời :

— Hàn Tuyết tỉ tỉ thật là diễm phúc...

Hồng Phong ranh mãnh trả lời :

— Nhưng không diễm phúc bằng 2 cô kia.

Vừa nói vừa trở tay về phía Lưu Ly Tử và Nùng hương Tử đang nằm trên vai của Châu Hoài Ngọc.

Triệu Minh quay lại trừng mắt nhìn Hồng Phong, nàng có ý bảo ngầm rằng, nơi đây là chốn hồ huyết long đàm, chỉ lo dè dặt 1 chút là đủ mất mạng như chơi.

Riêng phần Châu Hoài Ngọc thì vừa đi vừa gật gù, trong lòng có ý nghĩ thâm thía đến hai chữ Trường Thanh.

Nam Hải Tây Thi vừa đi đến cuối gian phòng, tức thì có hai nàng mỹ nữ, sắc phục huy hoàng, bước tới làm lễ xá chào, nói :

— Điện Chủ trở về, chúng con nghênh tiếp chậm trễ thật đáng muôn thối...

Nam Hải Tây Thi nói :

— Mau quét dọn Trường Xuân Các để thiết đãi quý khách.

Hồng Phong nghe nói nghĩ thầm :

— Chỉ một Trường Thanh Điện này, lối kiến trúc cũng đủ làm cho

người ta thần phục, bây giờ còn Trường Xuân Các nào nữa... vậy thì con Nam Hải Tây Thi đổ công vào đây không unction.

Triệu Minh thì nghĩ thầm :

« Con Nam Hải Tây Thi vắng bóng trong chỗ giang hồ một dạo, thì ra trốn ở chỗ này để kinh dinh đại sự... không biết nó bắt mỹ nữ ở đâu mà nhiều thế này ? »

— Vô Kỵ thì nghĩ :

« Thì ra con Nam Hải Tây Thi không những chỉ tìm ba người đẹp là Tây Hồ Tam Mỹ mà lại còn tìm kiếm thêm không biết bao nhiêu mà nữ nữa để phòng hồ... »

Chỉ có một mình Châu Thiên Thọ thì trong lòng nóng như lửa đốt bao nhiêu nhạc hay, bao nhiêu người đẹp quay cuồng ở chung quanh ông ta dường như không nghe không thấy.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Lần đầu chư vị mới đến viếng tể xá 1 lần, xin hãy thưởng thức vài vũ điệu thô sơ.

Châu thiên Thọ nổi giận, nói gắt gỏng :

— Thì giờ cấp bách, chúng tôi chẳng nhàn rỗi, xin cô nương cho gặp nội nhân.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Phải...

Vừa nói đến đây thì hai nàng mỹ nữ ban nãy bước tới mời Nam Hải Tây Thi :

— Kính mời Điện chủ nhập Trường xuân Các...

Dứt lời quay lưng lại, dẫn đường đi trước. Đoàn người xuyên qua 1 cánh cửa sơn son thiếp vàng thì trước mặt là 1 vườn hoa nghìn tỉa muôn hồng.

Đang cuối vườn, nơi phía xa xa, thấp thoáng lộ lên một nhà đồ tựa như một đền đài nho nhỏ.

Dưới chân mọi người là một con đường lát cuối màu trắng, bước chân của nhiều người dẫm lên những hòn cuội ấy, vung lên những âm thanh rào rào nghe thật vui tai.

Không bao lâu, thì đoàn người đã đi hết đoạn đường trải cuội, và một tòa nhà thanh lịch sừng sững nổi lên giữa cảnh hùng vĩ của núi rừng.

Từ xa xa... Hồng Phong đã để ý trên ngưỡng cửa ngôi nhà này có tấm hoành phi đề ba chữ « Trường Xuân Các ».

Nam Hải Tây Thi lên liếc mắt nhìn thấy Châu Thiên Thọ sắc mặt hầm hầm, liền nói :

— Chẳng dám đắc tội cùng Châu Tiên Sinh, Châu Phu Nhân được chúng tôi chăm sóc chu đáo, hiện đang an trí trong Trường Xuân Các.

Châu Hoài Ngọc thở phào một hơi khoan khoái, nghĩ rằng mẫu thân của mình được ở một nơi phong cảnh xinh lịch như vậy, hẳn là tình thân khoan khoái lắm, ta trông Nam Hải Tây Thi tảnh tỉnh trang nhã, chẳng lẽ lại hành hạ mẹ mình là một người đang thọ thương.

Trong lúc đó thì Châu Thiên Thọ lại cau mày lo lắng trong dạ nghĩ thầm :

« Con quỉ cái này càng dụ chúng ta càng đi sâu vào trọng địa, nếu nó trở mặt bất thần ra tay thì biết đâu chúng mình lâm vào thế quá bất địch chúng, xem tình hình trong Trường Thanh Điện thì nhân số thật đông nếu chúng liên kết lại, dùng một thế trận nào đó, thì thật là oan giải.

Vừa nghĩ đến đây thì đoàn người đã lên khỏi bậc tam cấp, nhìn thấy bên trong Trường Xuân Các bày trí là huy hoàng diễm lệ, bất cứ mỗi một chiếc ghế, mỗi chiếc bàn, mỗi một món đồ trần thiết thấy đều chạm trổ tinh vi.

BÁCH DẠ MÊ HỒN PHẢN TAN HẾT HAY CHƯA ?

Hai chân vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa, Châu Thiên Thọ tức thì quay mặt lại ra dấu, hiểu chưa không ai bằng con. Châu Hoài Ngọc liền ném hai người đẹp trên vai xuống, sắc mặt hầm hầm...

Triệu Minh trông thấy hành trình của mình đến đây cũng đã tạm đủ, nên vội dừng chân lại, nói :

— Xin Nam Hải Cô Nương cho vớt Châu Phu Nhân ra đây, chúng ta bàn luận tại chỗ này vậy...

Hồng Phong nghe thấy Triệu Minh đã ra lệnh như thế cũng ném Hàn Tuyết Từ xuống đất, cả 3 nàng vì bị điểm hời vào những trọng huyết, nên bây giờ ù rù nằm trên mặt đất.

Nam Hải Tây Thi khẽ bật một tiếng cười nói :

— Xin chư vị hãy an tọa...

Vừa dứt lời liền quay sang bảo hai đứa nữ tử đi bên cạnh nàng rằng :

— Cho vớt Châu phu nhân ra...

Châu Thiên Thọ sẽ lên thở phào một hơi nhẹ nhõm trong lòng nghĩ thầm :

« Không biết nó hành hạ phu nhân ta ra đến thế nào... chốc nữa nếu ta thấy có điều chi trái mắt thì nhất định sẽ liều mạng với con Nam Hải Tây Thi... »

Vừa nghĩ đến đây thì phía sau tấm bình phong có tiếng chân người rớt rã Châu Thiên Thọ liếc mắt trông sang bất giác giật mình vì trông thấy có bốn đứa nữ tử đang khiêng một chiếc giường mây thanh lịch bước ra.

Trên chiếc giường này trải toàn bằng lụa trắng, có 1 người đàn bà nằm dựa ngửa ở bên trên đích thị là Châu Phu nhân.

Châu Hoài Ngọc kêu lên 1 tiếng :

— Mẹ ơi !

Đoạn nhảy xuống bên giường ôm lấy 2 chân của Châu Phu nhân, Châu phu nhân vốn đang lơ đãm cặp mắt, bị Châu Hoài Ngọc ôm chầm lấy 2 chân, tức thì giật mình choàng tỉnh.

Bà ta đảo mắt nhìn quanh, trông thấy trước mặt có Châu Thiên Thọ đang nhìn mình trân trối, còn người ôm chân mình chính là Châu Hoài Ngọc, ngoài ra hẳn còn không biết bao nhiêu người thiếu nữ trẻ đẹp đứng vây chung quanh.

Bà ta ngờ ngác hỏi :

— Đây là đâu... ?

Nam Hải Tây Thi cất tiếng oanh vàng, nói :

— Vì có chút việc riêng, nên tiễn nữ cho vớt Châu phu nhân vào Trường Xuân Các một phen...

Châu Phu Nhân cau mày âm thầm :

— Trường Xuân Các... ?

Châu Thiên Thọ trông thấy vợ mình tuy thọ thương ngồi không nổi, nhưng sắc diện vẫn còn tươi tỉnh, và lại thái độ bàng hoàng ngờ ngác, dường như chẳng biết Thanh Nhân Thư Viện đã xảy ra biến cố, ông ta nghĩ rằng Nam Hải Tây Thi chắc chẳng có điều chi thất lễ đối với vợ mình, nên trong lòng hơi yên...

Nhưng ông ta cau mày gắt gỏng :

— Thế còn những đệ tử của ta đâu ?

Nam Hải Tây Thi trả lời :

— Đệ tử Thanh Nhân Thư Viện thấy đều là con trai... mà chúng đệ tử trong Trường Thanh Điện thì có quy luật chẳng được tiếp xúc vớt

thanh niên, vì vậy chúng ta không hề động đến một mảy lông của chúng.., chỉ vì.., không biết Bách Dạ Mê Hồn Phần có tan hết tác dụng hay chưa?

Vô Kỵ và Triệu Minh nghe đến đây mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra Nam Hải Tây Thi chẳng phải dùng võ lực bắt buộc những người trong Thanh Nhân Thư Viện, mà chỉ sẽ lên dùng một loại thuốc mê cực mạnh bỏ vào đồ ăn, làm cho họ phải mê man như người chết.

Châu Thiên Thọ hỏi :

— Thế thì bọn họ bây giờ ở đâu ?

Nam Hải Tây Thi nói :

— Ở phía sau đây... xin chờ vị dờn bước ra phía sau thì rõ...

Nói rồi rút áo đứng lên, Triệu Minh nghe thấy lời nói của người này hòa hoãn, lại chẳng giận hờn Châu Phu Nhân, sẵn dịp này, nàng muốn dạo xem Trường Xuân Các cho tí mĩ, nên cùng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi của mình.

Châu Thiên Thọ nói :

— Khoan... Hoài Ngọc và Hồng Bang Chở xin kèm lấy ba con quý cái kia...

Nói dứt lời bản thân ông ta tiến sát bên giường Châu Phu Nhân đoạn truyền cho bốn đứa đệ tử khiêng chiếc giường mây này theo vào không rời một bước.

Triệu Minh gật gù nghĩ thầm biện pháp của Châu thiên Thọ thế mà chu đáo.

Thế là cả chủ lẫn khách đồng rần rần theo chân Nam Hải Tây Thi bước vào bên trong

Họ phải xuyên qua rất nhiều gian phòng tráng lệ mới đến một tầng cửa thông ra ngoài vườn hoa.

NHỮNG ĐÓA HOA LAN BỪNG NỞ

Xuyên qua cái vườn hoa nho nhỏ đó, họ liền dừng bước bên một mái nhà cổ kính.

Nam Hải Tây Thi ngoảnh mặt lại ra dấu cho đứa nữ tử đi bên cạnh người này tức thì dùng hai bàn tay vỗ nhẹ vào nhau : lần, cánh cửa trước mái nhà này liền vụt mở.

Triệu Minh và Châu thiên Thọ vì đi trước nên liếc mắt nhìn vào trước tiên cả hai đồng giật mình vì rằng trong kia là một gian phòng thành thang to rộng mà khắp trên mặt đất có trên năm mươi người nằm ja liệt.

Những người này đều mặc toàn đồng phục thư sinh, đúng là đám đệ tử trong Thanh Nhân Thư Viện nhưng không biết vì sao những cặp mắt của họ thấy đều nhắm nghiền nằm la liệt trên mặt đất như những người đã chết đi.

Vô Kỵ thấy thần sắc của Triệu Minh có vẻ khác thường, liền trở tới nhìn kỹ, với cặp mắt tinh đời của một người sống về nghề thuốc lâu năm, chàng biết ngay những người này đang bị một loại thuốc mê làm cho bất tỉnh nhân sự.

Vô Kỵ cất tiếng nói :

— Bách Dạ Mê Hồn Phần thật là lợi hại, sao Nam Hải cô nương chưa cho thuốc giải độc đi ?

Châu Thiên Thọ nghe đến đây mới sực nghĩ ra những tên đệ tử này thấy thấy đều trúng độc của Nam Hải Tây Thi mà mê man như chết nên mới bị nàng bắt hết trọn ở về đây.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Phải... nhưng mà... nhưng mà... chờ vị hãy giải huyết cho Tây Hồ Tam Xú trước đã.

Châu thiên Thọ nghe nói vội đưa mắt nhìn Triệu Minh dường như có ý dò hỏi ý kiến nàng.

Triệu Minh cau mày trầm nghĩ :

« Bây giờ Nam Hải Tây Thi sở dĩ nghe theo lời của người bên mình răm rắp, chỉ vì bên mình nắm được Tây Hồ Tam Mỹ ở trong tay, bây giờ nếu giải huyết đi, thì biết đâu con quý cái này chẳng trở mặt... nhưng mà mình đã vào đây không khác chi đã cưới cộp, bây giờ cứ khăng khất giải huyết cho ba con quý nhỏ, thử xem con Nam Hải này giờ trở gì. »

Nghĩ đoạn nàng tươi cười nói với Châu hoài Ngọc :

— Phải... nên giải huyết, để lâu e cho có hại..

Châu hoài Ngọc hội ý vội vàng trao hai người trên tay mình cho Triệu Minh.

Nàng tức thì trở hai ngón tay ra nhanh như gió. Nam Hải Tây Thi giật mình, nàng có cảm giác hai bàn tay của Triệu Minh là những đóa hoa lan đang bùng nở...

Nam Hải Tây Thi nghĩ :

« Người ta đồn Triệu Minh Quận Chúa thông hiểu rất nhiều võ công trong thất hạ, bây giờ có thấy tận mắt mới biết, cho đến môn Lạc Hoa Phất Huyết, nó cũng thông, thì thật là đáng sợ. »

Vừa nghĩ đến đây thì Triệu Minh đã vượt qua những huyết đạo trên mình của Nàng hương Tử và Lưu Ly Tử, hai nàng này tức thì kêu lên một tiếng đoạn vàng dây nhảy xổ tới trước mặt của Nam Hải Tây Thi nói :

— Chúng con bất tài, làm hổ sư môn, tội đáng môn thác.

Nam Hải Tây Thi xoa tay nói :

— Đứng sang một bên...

Trong lúc đó thì Hồng Phong cũng đã trao Hàn Tuyết Tử cho Triệu Minh, và nàng cũng đang trở tài Lan Hoa Phát Huyết để giải huyết cho người này.

Hàn Tuyết Tử vừa thông được huyết đạo tức thì nhảy vào về phía Tây Thi...

Nào hay đầu thân hình của cô này vừa ly khai một đất chừng 5 tấc thì đã bị Triệu Minh thô tay ra nắm trở lại.

Cái niu của nàng trông ra tầm thường, nhưng thật ra đã vận dụng Ứng Trào Cung vào đó, làm cho Hàn Tuyết Tử như 1 con gà bị điều hầu chop phải tiêu nghi rơi trở về mặt đất.

Triệu Minh thuận đã kéo nàng vào lòng của mình, 2u yếm nói :

— Hàn Tuyết cô nương có 1 làn da trong như tuyết, hèn chỉ sư phụ yêu mến cũng phải.

Hàn tuyết Tử nghe thấy từ trong cơ thể của Triệu Minh tiết ra 1 nguồn nội lực hùng hồn mạnh mẽ, làm cho nàng có cảm tưởng bây giờ đang nằm trong 1 vòng tay sắt thép, chứ chẳng phải nằm trong lòng 1 người đẹp tự thiên tiên là Triệu Minh Quân chúa.

Hồng Phong cau mày gắt gỏng nói :

— Nam Hải Cô Nương một lời nói ra như chín đánh, sao chưa thấy giải độc cho chư vị trong Thanh Nhân Thư Viện.

Châu Thiển Thọ cũng hội ý với Hồng Phong, biết rằng Triệu Minh muốn giữ Hàn Tuyết Tử trong lòng nàng để làm con tin, ngộ hầu bắt chẹt Nam Hải Tây Thi, nên ông cũng cau mày nhắc nhở.

Nam Hải Tây Thi thấy Hàn Tuyết Tử là người vào lòng của Triệu Minh, nhưng mà sắc diện cau có, dường như khó chịu đau đớn lắm, nàng không biết Triệu Minh có lên hạ độc thủ gì chưa nên trong lòng lấy làm lo lắng...

Nàng liền vỗ tay ba tiếng, nói :

— Tả Khâu Nương đầu, mau lấy thuốc giải ra giải độc cho chư vị tân khách bên Thanh Nhân Thư Viện.

Có một nàng thiếu nữ gầy gò trẻ đẹp ứng tiếng thưa vâng, đoạn thô tay vào túi mình rút ra một lọ thuốc màu vàng.

Nàng này rút thuốc ra đoạn trao cho những người thuộc Mỹ Nhân Đàng đứng gần đó, những nàng thiếu nữ xinh như hoa này nhanh tay dùng thuốc bôi lên mũi của những người đang nằm mê man, thế là chỉ trong một cái nháy mắt, bao nhiêu người thấy đều bừng tỉnh.

Triệu Minh trông thấy tình thế đã yên, không nên lưu trong mỹ nhân động này nên vội vàng nói :

— Cảm ơn Nam Hải Cô Nương đã cho thuốc giải...thì giờ quý báu chúng tôi không thể lưu lại chỗ này lâu được, xin cáo từ... khi nào có dịp, chúng tôi lại sẽ đến đây quây rầy thêm một lần nữa...

Châu Thiển Thọ này giờ trong lòng nôn nóng, ý muốn trở về ngay nơi nhà mình để lo thuốc men cho Châu phu nhân, nay nghe Triệu Minh nói như thế tức thì hưởng ứng. phần Trương Vô Kỵ cũng biết phu nhân của mình đang có lòng ghen, lưu lại đây cũng bất tiện, thế là chàng đành phụ họa và đoàn người lục tục rút lui khỏi Mỹ Nhân Động mà trở lại Thanh Nhân Thư Viện,

Về đến nơi, nhờ có Trương Vô Kỵ ngày đêm săn sóc, cho nên bệnh tình của Châu phu nhân lần lần thuyên giảm, một hôm, Trương Vô Kỵ thấy sức khỏe của Châu phu nhân càng ngày càng thêm khởi sắc, liền nghĩ ý tứ biệt Châu Thiển Thọ mà trở về Tô Châu.

Châu Hoài Ngọc nghe nói, cũng xin phép cha mình để theo Trương Vô Kỵ viếng thăm thành phố này một chuyến.

Hôm sau, đoàn người lên đường, và đi chẳng được mấy hôm thì họ đã rời khỏi miền Nam hoang vu hẻo lánh mà trở lại Trung thổ phồn hoa.

Vào một hôm kia, đoàn người tạm dừng chân trong một thị trấn khá to, sau khi thuê phòng nghỉ ngơi, trời từ từ sụp tối Hồng Phong, Dương Tiểu Hồng, Mai Vô Ảnh và Châu Hoài Ngọc đồng cùng nhau đi dạo phố.

Thị trấn này khá to, về đêm nam thanh nữ tử dập dìu, đang đi, Châu Hoài Ngọc bỗng dừng chân đứng lại nhìn trần trời vào một gian hàng, Dương Tiểu Hồng thấy đó là một cửa hàng chuyên bán Văn Phòng Tứ Bửu, mà đôi mắt của Châu Hoài Ngọc thì đang dán chặt vào một chiếc nghiêng củ kỳ.

Thì ra Châu Hoài Ngọc ngày thường hằng nghe cha mình nói Thái Tộc Ngự Bút nếu được chạm vào nghiêng mực Đường Sơn Tam Bảo,

một món bảo vật giá trị liền thành đời Đường, thì mới xứng bút xứng nghiên.

Bây giờ vô tình đi ngang qua đây, thấy nghiên mực này thật đúng với lời diên tả của cha mình nên liền đứng lại ngắm nhìn.

Hồng Phong thấy vậy liền bảo bốn người cùng vào xem, Hoài Ngọc bảo ông chủ tiệm lấy nghiên ra xem, chàng lật ra phía sau lưng, thấy có bốn chữ nhỏ như con muỗi, phải nhìn thật kỹ mới thấy trên ấy đề bốn chữ "Đường Sơn Chi Bảo".

Trong lòng chàng khắp khởi mừng thầm, không ngờ ngày hôm nay mình phát giác ra một vật quý báu như vậy.

Chàng liền hỏi giá, nào hay đâu lão già chủ quán nói giá đến những ba ngàn lạng bạc.

Bốn người trẻ tuổi nhìn nhau ngỡ ngàng, không biết đầu đầu ra tiền, họ có biết đâu lão chủ quán đây tên là Mặc Trung Kỳ, vốn là người sành chơi văn phòng tứ hữu nên biết giá trị chiếc nghiên này, nên khẳng khái đòi lấy cho đúng giá.

Mai Vô Ảnh bỗng níu tay áo Châu Hoài Ngọc, nói :

— Thôi thì ngày mai mình sẽ dẫn Châu lão già mang bạc đến đây để chồng cho đủ số rồi sẽ lấy nghiên vậy.

Nói dứt lời thò tay lấy chiếc nghiên mực trên tay của Châu Hoài Ngọc cầu thận trả về chỗ cũ, Hồng Phong biết rằng Mai Vô Ảnh muốn trở tài riêng nên liền thôi thúc họ trở về.

Càng đi xa thì cánh tay của người bắt nàng càng kẹp chặt, làm cho đường hơi của nàng đứt nối, cơ hồ nghẹt thở.

Thế rồi bên tai của nàng tiếng người ồn ào phức tạp càng lúc càng lắng dịu, thì ra người kia đã dùng 1 bộ pháp khinh công thần tốc thoát ra khỏi thành.

Mai vô Ảnh trong lòng thầm nghĩ :

" Chẳng lẽ người này nhìn thấu đáo trong mình của ta đã lấy chiếc nghiên mực Đường Sơn Tam Bảo nên mới ra tay bắt cóc. không biết sào huyệt của người này ở đâu ? Hẳn ta về một phương trời xa lạ nào ?"

Cảnh vật hai bên đường càng ngày càng u tối, báo cho nàng biết người này đã thoát ly vùng thành thị mà vào khoảng đường hẻo lánh hoang vu...

Vì vậy nàng không buồn nhìn cảnh vật hai bên đường nữa, mà từ từ nhắm nghiền cặp mắt lại, để tưởng tới ba người bạn đồng hành,

không biết bây giờ họ đã hiệp lực mà đánh Mặc Trung Kỳ hay chưa ? Hay là họ bỏ Mặc Trung Kỳ mà đuổi theo mình... Cứ nghe theo bộ pháp khinh công, thì ba người bạn hữu của mình thật khó mà theo kịp.

Quả thật, ba người bạn đồng hành của Mai Vô Ảnh sau khi ra khỏi cửa tiệm rồi thì tốc đuổi theo Mai Vô Ảnh, nhưng chung quanh họ toàn là một biển người bao la vô tận, pho xá đông vậy, biết làm sao theo dõi cho được.

Tiểu Hồng nói :

— Cứ theo bộ pháp của lão già kia, thì tài nghệ có cao hơn Mặc Trung Kỳ chứ không sút kém, vậy việc này chẳng phải tầm thường, chúng ta nên trở về bẩm báo cho Trương Giáo Chủ hay rồi sẽ đo người định liệu.

Hoài Ngọc nghe qua hữu lý, vội vàng cùng nhau quay trở về nơi cư ngụ, nhưng đến nơi thì thấy cửa phòng đóng kín, họ phải bay mình theo cửa sổ mà vào, thấy trong phòng chẳng có ai. vợ chồng Trương Vô Kỵ và Châu Thiên Thọ thấy đều vắng bóng.

Kiểm điểm hành trang thì thấy chẳng thiếu một món nào, đồ đạc trong phòng vẫn còn nguyên vẹn chừng đó, chẳng có một tường tranh dấu nào vừa xảy ra cả.

Ba người ngỡ ngàng nhìn nhau, trong dạ bàng hoàng, không biết việc này lành hay dữ, nhưng bằng vào tài nghệ của ba người này, thì bất cứ một ai muốn khuỷu phá cũng không phải là chuyện dễ...

Nào hay đâu bốn người này vừa bước ra chưa khỏi cửa, thì từ bên ngoài lại có một lão già sừng sọc bước vào, nói :

— Đầu... chiếc nghiên Đường Sơn Tam Bảo đâu đưa đây cho ta mua đúng ba nghìn lạng...

Mặc Trung Kỳ đưa mắt nhìn lên tử, bất giác hồn phi phách tán, thì ra cái nghiên mực ấy đã không cánh mà bay.

Biết rằng nàng thiếu nữ trẻ đẹp kia đã dùng một thủ pháp lạ lùng đánh cắp, cho nên bằng một bộ pháp khinh công tuyệt diệu, ông ta bay mình tới chắn ngang trước mặt bốn người trẻ tuổi.

Mặc Trung Kỳ nói :

— Thật không ngờ chúng bây là phường đạo chính.

Châu Hoài Ngọc giả vờ tức giận, nói :

— Đừng nói vậy...

Nhưng Mặc Trung Kỳ đang mắt của nào chịu lép, vội vàng to tiếng cãi vạ, trong lúc bầu không khí đang sôi động, đôi bên sắp sửa đụng vào

thì bỗng đột nhiên Mai Vô Ảnh rú lên một tiếng, mọi người nhìn lại thấy lão già mới vào hỏi mua nghiên mực kia bấy giờ đột nhiên dùng một thủ pháp lạ kỳ bắt ngang qua lưng Mai Vô Ảnh mà bay mình ra phố...

Ba người bạn đồng hành tức thì trở thuật khinh công đuổi theo nhanh như sấm chớp...

Thế là... bấy giờ trong tiệm chỉ còn lại một mình Mặc Trung Kỳ đứng lại một mình ngơ ngác ngác...

Đây nói về phần Mai Vô Ảnh, trong lúc đang to tiếng cãi vã, bỗng nghe huyết Đào Đào sau lưng của mình nhói lên một cái, và bầu áo của mình bị một người nắm cứng, liền theo đó, hai bên tai gió dấy ào ào, thân hình của mình chìm sâu trong biển người dày đặc...

VÙNG CẨM ĐỊA CỦA NGƯỜI CON GÁI

Đây nói về phần Mai Vô Ảnh sau khi bị lão già điểm huyết Đào Đào thì tứ chi rã rời để cho lão ta tha hồ mang đi đến một quảng đường hoang vắng.

Đang chạy ngon tốc, thỉnh thoảng cảm thấy thân hình của nàng nhẹ lâng lâng, thì ra đường xá đến đây bỗng nhiên đồ dốc, lắc mắt nhìn ra thấy lão ta đang đi sâu vào một khu lòng chảo thấp tựa dưới xa xa... nơi ấy có một ngọn đèn dầu leo lét...

Ngọn đèn ấy càng lúc càng to lên và không bao lâu lão này đứng chân lại.

Thì ra đây là một gian nhà tranh ba gian, ngọn đèn dầu kia từ trong gian giữa bật ra.

Mai Vô Ảnh trong lòng thầm nghĩ, không biết lão già này là hà phương nhân vật, bắt mình đi một khoảng đường dài mà không hỏi : tiếng nào.

Còn đang bâng khuâng, thì lão ta đã lách mình bước vào trong nhà đặt Mai Vô Ảnh nằm sấp sấp dưới đất bên cạnh ngọn đèn dầu leo lét.

Mai Vô Ảnh cố tình lòng nghe động tĩnh chung quanh mình thử xem trong nhà còn có ai khác nữa hay không.

Nhưng chung quanh nàng, ngoài hơi thở dồn dập của lão già này ra, thì chỉ còn có tiếng côn trùng rì rả mà thôi.

Lão già ngồi xuống bàn, khẽ mỉm cười : cách nhem hiem đoạn cất giọng nói :

— Ta nấp trên mái ngói bên phố, trông xuống thấy rõ mồn một, rõ ràng mi đã trở « cánh tay thứ ba » lấy chiếc nghiên Đường sơn Tam Bảo này ta cần nó có chút việc, mi hãy trao ra...

Mai Vô Ảnh tái mặt, không ngờ lão già này đi thẳng vào để một cách đột ngột như thế.

Nàng nghĩ :

« Thì ra nó đã nấp ẩn ở bên kia mái ngói từ lâu, cho nên trông thấy tận tường, ta không thể nào chối cãi, nhưng chẳng lẽ mình nhắm mắt xuôi tay, hãy dùng kế hoãn binh, chờ chờ được chút nào hay chút này... ».

Nghĩ đoạn nói rằng :

— Quả thật ta có ý định khuấy chơi, nhưng bây giờ ta sợ chỗ này thâm sát, nên đi bên trong vô tiệm của thằng Mặc Trung Kỳ...

Lão già kia cười ha hả, nói :

— Kể từ khi ta bước chân vào tiệm của Mặc Trung Kỳ, thì mắt không hề rời khỏi mi, thế sao mi óm hời nào, ta trông không thấy ?

Mai Vô Ảnh trả lời :

— Nếu cử động của ta chạm lặt, thì làm sao qua nổi Mặc Trung Kỳ

Còn nói của nàng đầy vẻ chua chát, tuy trên danh nghĩa bảo rằng qua mặt nổi Mặc Trung Kỳ, chứ sự thật thì ngụ ý mỉa mai rằng qua mặt luôn luôn là nàng.

Vốn mới cao trớn lớn hơn Mai Vô Ảnh, lại là người lão luyện trong chốn giang hồ, lão ta nào chẳng hiểu thâm ý của nàng thiếu nữ họ Mai, nên lão ta hậm hực, bực bực dạ :

— Chốc nữa ta sẽ cho mi nắm mũi cay đắng, thử xem ai yếm mặt được ai ?

Nghĩ đoạn cất tiếng nói :

— Mi nào nào quyết một chiếc trao ra tình thế bất buộc ta, phải khám xét.

Mai Vô Ảnh giật mình thầm nghĩ :

— Nơi đây giữa chốn thâm sơn cùng cốc nên hẳn giờ trở tay bại thì thật là oan giải...

— Còn đang bần thần, thì chợt nghe lão nói :

— Ta cho mi có một thời gian ngắn để suy nghĩ, ta đứng trong ba tiếng mi phải trả lời dứt khoát, bằng không... này... mi hãy nghe cho rõ... một...

Lão ta đếm xong một tiếng « một », rồi im lìm không nói gì nữa cốt để cho Mai Vô Ảnh suy tính...

Lâu lắm... mới nghe ông ta đếm thêm một tiếng « hai ».

Tiếng « hai » vừa dứt, thì bầu không khí tức thì trở nên nặng nề khó thở, Mai Vô Ảnh trong dạ phập phồng, chưa biết lão già này sẽ hành động ra sao...

Thế rồi một tiếng « ba » khô khan rùng rợn vang lên, âm thanh chưa dứt thì lão già này nhảy sồ tới như một con mèo, lão vươn một cánh tay ra, chụp vào hông của Mai Vô Ảnh.

Lúc bấy giờ nàng đã bị phong tỏa huyết đạo nên nằm ngay đó như cái củ chuối, không phương chống cự.

Nắm ngón tay của lão già thật tinh chỉ xuyên phủng qua lớp áo mỏng của Mai Vô Ảnh mà không hề chạm da thịt của nàng, thế rồi lão ta nhanh như chớp kéo nạnh một đường từ trên xuống dưới...

Một tiếng « ộp » như xé lụa vang lên, làn áo của nàng rách một mảnh dài, thân hình tròn trịa nõn nà cũng với nước da trắng như tuyết của Mai Vô Ảnh tức thì phô bày dưới ánh ngọn đèn dầu lạc...

Nàng khẽ rú lên một tiếng kinh hoàng, bởi vì chỗ chụp của lão già này quả thật đúng vào chỗ nàng giấu chiếc nghiêng Đường Sơn Tam Bảo trong buổi ban đầu.

Nhưng khi còn ở trong tiệm, lúc Mặc Trung Kỳ dọa khám xét, thì nàng đã dùng một thủ pháp cực kỳ khéo léo dời đi một vị trí khác nên dù ai có mắt tinh đời đến đâu cũng không trông thấy được, vì bởi chiếc nghiêng ấy di chuyển dưới lớp áo của nàng.

Trong dạ phập phồng, không biết bước thứ nhì, lão già này sẽ làm trò trống gì đây.

Lão cười hậm hực, nói:

— Ta khen cho mìnhanh chân lẹ tay đó, mi dời đi chỗ nào, hãy nói cho rõ... bằng không... bằng không...

Mai Vô Ảnh trống ngực đánh thình thình, nghĩ rằng nếu lão già này ra tay tàn bạo thì thật là nát ngọc tan vàng, chỗ nàng giấu nghiêng mục lại là vùng cấm địa của người con gái, nếu lão khám tới đó thì tai hại biết bao nhiêu.

Lão nghiêng răng kèn kẹt, nói:

— Ta khám từ chân tóc đến kẻ rãnh của mi, thử xem mi giấu nơi nào.

Nói dứt lời, lão ta lại vươn 1 bàn tay danh ác ra chụp vào giữa ngực

của Mai Vô Ảnh, chiếu đúng vào khoảng giữa 2 gò bồng đảo đồ sộ nổi lên...

Nàng lại rú lên một tiếng thất thanh, vì rằng đây chính là nơi nàng đã giấu chiếc nghiêng Đường Sơn Tam Bảo...

Bàn tay tách gió, chụp đúng vào vị trí nhưng nào hay chính vào lúc ngón tay vừa kề vào lớp áo thì bên ngoài có tiếng âm khí gió nổi lên, hòa lẫn trong một chuỗi cười lạnh lãnh...

AI ĐÃ RA TAY MANG NGƯỜI ĐẸP RA ĐI ?

Lão già giật mình dừng tay lại để lắng nghe âm khí, nhưng trong dạ hơi yên vì người ném âm khí thủ pháp thật là son sắt, tiếng đi chưa đáng sợ...

Không ngờ môn âm khí này chẳng bay vào mình của lão ta mà lại lướt một vòng nho nhỏ như một cánh bướm vờn hoa, đoạn bay thẳng vào ngọn lửa, làm cho ánh sáng lịm tắt phụt, và bóng tối bao trùm khắp đó đây.

Bên ngoài có một câu nói hậm hực bay vào:

— Đạp mòn giày sắt... tìm mi mới gặp... đồ mi chạy đường nào cho thoát.

Lão già giật mình vội phóng tới một bước định chụp lấy thân hình của Mai Vô Ảnh vì e rằng trong khi đêm hôm tăm tối biết đâu có người phóng tay trên bắt nàng đi thì chiếc nghiêng Đường Sơn Tam Bảo đã nuốt vào miệng mình mà lại đi trở ra.

Nào hay đâu cái hộp của ông ta lại trúng vào mặt đất chứ chẳng trúng người.

Tảng tøm kinh tâm, lão ta liền tiếp chụp thêm vài ba cái nữa, nhưng thân thể của Mai Vô Ảnh đã không còn mà bay.

Thế là lão ta tức thì thu tay trở về bảo vệ châu thân của mình, vì lão ta nghĩ:

« Mai Vô Ảnh đã bị điểm huyết Đạo Đạo, bấy giờ nằm trên không thể cực cự, vậy không thể nào đèn tắt mà lặn trốn như vậy, thì ắt có một kẻ thứ ba nào đây lôi dẫn nàng đi... »

Nhớ đến đây lão càng kinh sợ, vì biết rằng công lực của mình cao hơn Mặc Trung Kỳ một bậc thế mà kẻ nào đó lên đến gần mình mà mình không hay biết thì kẻ đó phải là một tay kinh công thuộc hàng thượng thặng vì vậy mà lão tức thì thu tay về bảo vệ mình thật gắt...

— Lóng tai nghe ngóng, tư bề vẫn vắng lặng, lão ta cất tiếng nói :

— Chẳng biết vị nào đêm khuya đến viếng xin bước vào bên trong đàm đạo...

Câu nói vừa dứt thì một tiếng cách vang lên lão ta đã bật lửa lên đốt đèn,

Ánh sáng vừa tràn ra, thì lão giật mình đánh thót, thì ra trước mặt mình không đầy hai trượng, có một người sừng sững đứng đấy.

Đó là một người tuổi ngoại ngũ thần, năm chòm râu suông đuột, nhần thần tinh anh, đích thì là chủ nhân của Thanh Nhân Thư Viện. Thần Châu Nhất Bút Châu Thiên Thọ.

Châu Thiên Thọ vuốt râu mỉm cười nói :

— Mi vào Thanh Nhân Thư Viện khuấy chơi một mẻ, làm cho gia đình của ta suýt nữa tan nát... Thái Tôn Ngự Bút đâu ?

Câu nói tuy mềm mỏng. Nhưng ngầm chứa 1 mệnh lệnh bất khả kháng, nhưng lão già vẫn ung dung bình thần, vì rằng trong Thanh Nhân Thư Viện, lão từng so qua với Thần Châu Nhất Bút vài đường nên bây giờ nghĩ thầm, bất quá mình chỉ không lấy được chiếc nghiên Đường Sơn Tam Bảo thôi, chứ không đến nỗi phải thua trong tay của người này.

Lão già ung dung bình thần, mỉm cười nói :

— Thái Tôn Ngự Bút quả thật là báu vật hiếm có trên đời, nhưng không chấm được mực trong nghiên Đường Sơn Tam Bảo, thì thật là « mỹ trung bất túc », vì vậy ta mới tìm cho kỹ được chiếc nghiên đó hợp với Ngự bút của mi mới xứng đôi vừa lứa.

Châu Thiên Thọ nói :

— Nhà người có nhã hứng, lấy bảo vật gia truyền của ta để làm đồ chơi, Ngự Bút đâu, trao ra đây hay không thì bảo.

Lão già trả lời :

— Chưa chấm được ngọn bút vào nghiên Đường Sơn Tam Bảo thì nhất quyết không trao ra.

Câu nói tuy nhẹ nhàng, nhưng mà đầy vẻ danh thép, làm cho Châu Thiên Thọ bực tức, nói :

— Hãy cho biết cao danh quý tánh rồi sẽ bàn sau...

Lão già nói :

— Danh tánh chưa tiện nói ra, chừng nào trả bút sẽ báo cho mi rõ.

Châu Thiên Thọ nói :

— Vậy thì có chỗ thất lễ đó... đó...

Câu nói chưa dứt, tức thì khai triển bộ pháp lướt tới tấn công. Ông ta đã từng thử qua tài nghệ của người này trong Thanh Nhân Thư Viện nên bây giờ tức thì tung ra một chiêu, diêm một loạt vào da huyết trên trán của lão...

Lão già này biết thế nào Châu Thiên Thọ cũng dùng bạo lực nên đề phòng từ trước, thấy đối phương dấy động thân hình, ông ta tức thì đảo mình ứng chiến.

Trong một cái chớp mắt, 2 người đã trao đổi với nhau 2 đòn, Châu Thiên Thọ thì tấn công Nhâm Mạch, còn lão già kia trả đòn toàn nhắm trên Đốc Mạch...

Hai đòn vừa dứt, thì bỗng bên ngoài cửa sổ có tiếng 1 chuỗi cười trong trẻo vang lên, tiếp theo đó, có người nói :

— Đừng hỏi tên tuổi của nó làm chi cho dài dòng vô ích, biệt hiệu của nó là Thiên Tăng Chi.

Câu nói này vừa dứt, thì hai tay đối thủ đồng kêu lên một tiếng rồi thối lui hai ba bước.

— Châu Thiên Thọ thì bàng hoàng ngơ ngẩn, không ngờ người đứng trước mặt của mình đây là Thiên Tăng Chi một trong bốn người Văn Phong Tứ Bửu.

Còn Thiên Tăng Chi thì tâm thần hoang mang bất định không biết người ở ngoài kia là hà phương nhân vật mà biệt hiệu của mình.

Châu Thiên Thọ hần học nói :

— Ta với mi không thù không oán, lại là người trong Văn Phong Tứ Bửu thì tại làm sao mi cứ khuấy rối Thanh Nhân Thư Viện làm chi ?

Thiên Tăng Chi cau mày nói :

— Ta đã bảo chưa dùng Thái Tôn Ngự Bút chấm vào nghiên Đường Sơn Tam Bửu thì ta chịu không nổi kia mà...

THỪA KHI ĐÈN TẮT, GIẤU MỸ NHÂN Ở ĐAU ?

Châu Thiên Thọ cả cười, nói :

— Thái Tôn Ngự Bút và nghiên mực Đường Sơn mi đều lấy đủ, có sao còn chần chờ chưa chịu dùng đi cho khỏi bút rứt trong lòng...

Thiên Tăng Chi trả lời :

— Nếu không có mi phá đám thì ta đã lấy được chiếc nghiên qua tay rồi đó.

Châu Thiên Thọ bỗng nghiêm sắc mặt nói :

— Mi chớ ăn nói hàm hồ... thừa lúc tắt đèn giấu người đẹp đầu ?
Thiên Tăng Chi cau mày nói :

— Người đẹp chính do mi hạ độc thủ lời đi, sao lại vu oan giá họa.

Châu Thiên Thọ tái xanh sắc mặt, ông ta vốn xuất thân trong gia đình thi lễ, dòng họ Châu vốn thuộc thế phiệt trăm anh, bây giờ bị Thiên Tăng Chi bảo rằng thừa lúc tắt đèn bắt người đẹp giấu đi nơi khác, trong lòng cảm tức vô hồi, nói :

— Cầm mồm mi lại... chớ khá ăn nói hàm hồ...

Thiên Tăng Chi trông thấy đối phương cảm tức, càng thêm trêu ghẹo nói :

— Không ngờ Thần Châu Nhất Bút danh chấn miền Nam, mà rốt cuộc lại là một tay hảo sắc, một phường dâm đảng trong vô lâm...

Châu Thiên Thọ đứng cặp chân mày, hỏi :

— Mi bằng vào đâu mà dám buông lời nói nhảm như thế.

Thiên Tăng Chi nói :

— Nếu mi không phải là tay hảo sắc, cơ sao phu nhân của mi mang bệnh trầm kha, nằm dưỡng trong Thanh Nhân Thư Viện, còn mi thì dẫn người đẹp ra đi trong lúc đêm khuya canh vắng...

Châu Thiên Thọ quát to cắt ngang câu nói, hỏi :

— Mi nói mỹ nhân nào nữa...

Thiên Tăng Chi trở tay ra bên ngoài cửa sổ nói một cách hóm hỉnh.

— Ban này không phải tinh nhân của mi báo danh của ta ra cho mi biết ?

— Thế ra này giờ Thiên Tăng Chi bị một người lạ mặt nào đó, đứng bên ngoài phố này tên họ của mình ra, trong lòng hẳn lấy làm thắc mắc, không hiểu vì sao mình mai danh ẩn tích bao nhiêu năm trời, mà có người khám phá ra.

Chẳng lẽ lại mới người ấy xuất hiện, Thiên Tăng Chi đành phải dùng lời nói khích để dụ người ra mặt.

Quả nhiên lời nói của Thiên Tăng Chi vô cùng khiến hiệu, hẳn chưa dứt câu thì bên ngoài cửa có một chiếc bóng trắng tinh liệng mình bay vào, bộ pháp nhẹ nhàng như một cánh én mùa xuân.

Hai mũi giấy của người này vừa chạm đất, thì Thiên Tăng Chi trông thấy trước mặt mình xuất hiện một người đàn bà sắc diện nhi phẩm cốt cách xinh tươi, nhưng cặp mắt có một luồng phản thần thật là đáng sợ.

Châu Thiên Thọ nói :

— Thiên Tăng Chi... mi đã xúc phạm đến Giáo chủ phu nhân, mau cúi đầu tạ tội...

Thiên Tăng Chi mỉm cười chưa chút :

— Giáo chủ phu nhân đẹp như thế này, hèn chi... mi...

Câu nói vừa đến đây bỗng có một tiếng « çat » vang lên một cách ròn tan để cắt ngang câu nói.

Châu Thiên Thọ trông thấy Thiên Tăng Chi thối lui hai bước, đưa tay lên sờ má mình, mà nàng thiếu phụ vừa mới xuất hiện là Triệu Minh kia thì quắc mắt nhìn hắn ta một cách căm hờn.

— Châu thiên Thọ trong lòng thâm phục không biết Triệu Minh đã dùng bộ pháp khinh công nhanh nhẹn như thế nào mà lướt tới tắt Thiên Tăng Chi một cái quai ư thần tốc, làm cho hắn ta tránh đỡ không kịp.

Thì ra khi bốn người trẻ tuổi là Hồng Phong, Hoài Ngọc, Mai Vô Ảnh và Dương Tiểu Hồng ra ngoài dạo phố rồi Triệu Minh bỗng nói với Trương Vô Kỵ và Châu Thiên Thọ rằng :

— Nơi đây đã gần đất kinh kỳ, thế lực của Minh Giáo thật mạnh, bọn trẻ ra đi không biết có điều chi bất trắc hay chẳng chúng ta nên chịu khó đi theo canh chừng mới phải.

Châu Thiên Thọ nghe qua hữu lý, lại nữ mấy ngày gần đây ông ta liên tiếp những việc bất như ý nên trong lòng buồn bực, muốn thừa dịp này dạo phố một phen cho khuây khỏa, thế là ba người này cũng theo sau 4 người trẻ tuổi mà họ không hay.

Thành thử những việc xảy ra trong gian hàng của Mạc Trung Kỳ, 3 tay cao thủ này thấy đều trông thấy nhưng chẳng xuất đầu lộ diện đó thôi.

Đến khi chiến cuộc giữa Hồng Phong và Mạc Trung Kỳ đột biến, Thiên tăng Chi thừa cơ bắt Mai Vô Ảnh, cả ba tay cao thủ này trông thấy bộ pháp của Thiên tăng Chi quá nhanh, e cho mất dấu nên đồng nhảy bỏ theo bám sát cho đến khi tên này về đến sào huyệt.

— Khi về đến gian nhà tranh này, cả ba tay cao thủ biết rằng chỗ thâm sơn cùng cốc thì thanh tịnh vô cùng nên cứ chỉ thật là cẩn thận, không dám nê cho đối phương nghe thấy vẫn mong chỉ đứng ở ngoài xa trông vào mà thôi.

Mãi đến khi trông thấy Thiên Tăng Chi ra tay quá sỗ sàng, Châu Thiên Thọ mới bẻ một nhánh cây ném vào làm cho ngọn đèn tắt phụt.

Sau khi bóng tối vừa bao trùm thì Châu Thiên Thọ tức thì bay mình vào trong nhà, nhưng chưa kịp có hành động thì đèn vụt sáng quá thật ông chưa ra tay cứu thoát Mai Vô Ảnh.

Nhưng đến khi đèn sáng thì ông ta lấy làm kinh ngạc vì Mai Vô Ảnh đã không cánh mà bay.

Trong lòng ông ta bây giờ quay cuồng nhiều câu hỏi:

— Ai đã lôi Mai Vô Ảnh đi?

— Chẳng lẽ Vô Kỵ?

— Chẳng lẽ Triệu Minh?

— Hay là Mai Vô Ảnh tự mình trốn thoát?

— Hay là chính Thiên Tăng Chi đã thừa lúc tắt đèn bắt nàng dẫn đi một chỗ nào đó...

Khi Thiên Tăng Chi buông lời vô lễ với ông ta thì những nghi vấn này hiện lên quấy rầy trí óc của ông.

Đến khi Triệu Minh xuất hiện và bắt thần ra tay trừng trị tội bạo mồm bạo mép của Thiên Tăng Chi thì Châu Thiên Thọ thần thò đưa mắt nhìn Triệu Minh có ý hỏi ngầm về việc mất tích của Mai Vô Ảnh. Nhưng Triệu Minh khẽ lắc đầu báo hiệu đó chẳng phải là việc mình làm ra.

LĂNG TIÊU BỘ PHÁP QUẢ THẬT SIÊU PHẨM

Trong lòng của Châu Thiên Thọ bỗng nổi lên một nghi vấn, ông ta hướng mắt, hỏi:

— Này lão Thiên... không ngờ nhà ngươi tìm được chỗ nơi kín đáo như vậy để làm những điều mờ ám... nếu mi không nhìn nhận giàu người đẹp, thì ta mạn phép khám xét hậu đường đó.

Thiên Tăng Chi bật lên một tiếng cười khê khà nói:

— Lời đồn lão Châu háo sắc quả thật không sai, mất đi người đẹp như mất mạng mình, cứ đòi mãi...

— Triệu Minh cười hêm hực, nói:

— Dạ mặt của mi thật xấu, vừa mới lãnh lấy một cái tát tại vào cứ nói buông nói càn...

Châu Thiên Thọ quay sang hỏi Triệu Minh:

— Thừa Giáo chủ phu nhân, chẳng hay ta có nên khám sào huyết này hay không?

Triệu Minh trả lời danh thép:

— Còn chờ gì nữa...

Châu Thiên Thọ nói:

— Vậy thì ta có chỗ đặc tội với Lão Thiên đó...

Dứt lời liền bước đi thẳng vào hậu đường. Hành động của Châu Thiên Thọ làm cho Thiên Tăng Chi tái xanh sắc mặt, 2 chân nhũn như rêu, thân hình của lão ta đã bay vù tới chặn ngang trước mặt của Châu Thiên Thọ.

— Thái độ kinh sợ của lão ta báo cho Triệu Minh biết rằng bên trong hậu đường kia có tiềm tàng một điều gì quan trọng.

Triệu Minh càng làm già nói:

— Châu tiền bối... đừng Lăng Tiêu Bộ Pháp lướt qua mặt nó...

Thiên Tăng Chi nghe nói đến « Lăng Tiêu Bộ Pháp » trong lòng kinh hãi, vì cứ theo nghĩa mà suy thì món khinh công này chắc chắn vô cùng lợi hại vì vậy nên tập trung hết tinh thần chờ hệ Châu Thiên Thọ đẩy động thân hình tức thì ra tay ngăn chặn.

Chợt nghe Châu Thiên Thọ nói:

— Phải... đừng Lăng Tiêu Bộ Pháp thì nó có chấp cánh cũng cản ngăn không được...

Vừa nói ông ta vừa đẩy động thân hình đâm sầm vào tả biên của Thiên Tăng Chi...

Bộ pháp của Châu Thiên Thọ quả nhiên vô cùng linh động chỉ trong một cái nháy nháy thì thay đổi liên miên hơn năm cái vị trí làm cho Thiên Tăng Chi phải dốc hết bảo linh khinh công chặn lại.

Đúng vào lúc đó, thì Triệu Minh đã reo lên một tiếng cười trong trẻo, và thân hình của nàng phiêu diêu như cánh én mùa xuân, lướt ngang qua hữu biên của Thiên Tăng Chi mà lọt vào bên trong.

Châu Thiên Thọ cười ha hả nói:

— Lăng Tiêu Bộ Pháp của Giáo chủ phu nhân thật là đáng sợ...

Lời nói đầy có vẻ mỉa mai cười cợt thì ra Triệu Minh ban nãy chỉ bịa ra bốn chữ « Lăng tiêu bộ Pháp » cốt để làm cho Thiên Tăng Chi bận đối phó với mình nên bỏ ngõ hữu để cho Triệu Minh thừa cơ đột nhập.

Thấy Triệu Minh lọt qua khỏi cánh cửa mà vào hậu đường, Thiên Tăng Chi thất sắc kinh tâm, quay lưng truy cản.

Nhưng Châu Thiên Thọ nào chịu để cho hắn có cơ hội cản ngăn bàn tay tả của ông ta tức thì vung ra một đòn chỉ công diêm nhẹ vào huyết Hồn Môn của hắn.

Một luồng cường phong tức thì cả dậy, huyết đạo của Thiên Tăng Chi bị ngay một luồng áp lực đè lên nặng trĩu, làm cho hắn không thể quay đầu trở lại...

Thế là thân hình của Triệu Minh tức thì chìm sâu trong bóng tối, đi vào một cõi bí mật âm u...

Châu thiên Thọ không để cho đối phương có cơ hội đuổi theo quấy rầy Triệu Minh nên liên tiếp tung ra thêm ba chỉ lên hoàn diễm vô vô vào huyết Nhũ căn, Ngọc Đường và Hoa Cái thế là tức khắc ghim chân được gã này lại.

Chỉ phong của Châu Thiên Thọ càng lúc càng mạnh thêm lên làm cho Thiên Tạng Chỉ có cảm giác như mình bị sa lầy, khó rời rút chân mà khuấy rối Triệu Minh cho được.

Châu Thiên Thọ lấy làm khoái trá ngỡ rằng phen này Triệu Minh sẽ tha hồ lục soát trong hậu đường để khám phá những điều mờ ám.

Nào hay đâu... ông vừa tung ra hết đòn thứ ba thì chợt nghe Triệu Minh rú lên một tiếng nho nhỏ giọng của nàng được về kinh hoàng làm cho Châu Thiên Thọ giật mình đánh thót.

Định thần nhìn kỹ, thì ra Triệu Minh lúc bấy giờ đã quay trở ra, nhưng bên lưng của nàng lại xuất hiện thêm một người nữa người này mặc áo xanh mặt mày tươi tỉnh là Trương Vô Kỵ.

Vừa xuất hiện dưới bóng đèn mờ, Vô Kỵ nói:

— Thật là lạ... ta đã lục soát cùng nơi khắp chốn, nhưng không thấy tông tích của Mai Cô nương...

Câu nói này không những làm cho Châu Thiên Thọ và Triệu Minh ngơ ngác, mà hẳn Thiên Tạng Chỉ cũng Phải sững sờ kinh dị.

Lão ta vừa đấu chiến với Châu Thiên Thọ mà trong lòng nghĩ thầm:

“Cứ nghe theo khẩu khí của thằng cha họ Trương này thì bọn họ đến đây chỉ có ba người. Cả ba người này bây giờ đều xuất đầu lộ diện và đồng không biết tông tích của con bé ban nãy... vậy thì ai là người đã xuống tay lấy mất Mai Vô Ảnh...?”

Càng nghĩ càng kinh, bất giác tay chân luống cuống, Châu Thiên Thọ nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng, tức thì xư dụng ngay tuyệt kỹ quyết tâm chế phục người này.

Trương Vô Kỵ mặc dù đang đối thoại với Triệu Minh nhưng mà tai luôn luôn nghe ngóng động tĩnh chung quanh mình, chợt nghe tiếng “toạc” như xé lụa vang lên: ống tay áo của Thiên Tạng Chỉ đã bị Châu Thiên Thọ dùng chỉ công cào rách một mảng.

Triệu Minh thấy vậy, cười lên khanh khách, nói

— Giầy (chỉ Thiên Tạng Chỉ) là thua bớt (chỉ Châu Thiên Thọ).. thôi không cần phải đấu nữa...

Châu Thiên Thọ thừa cơ, tức thì nhảy bắn lui thoát ra ngoài vòng chiến cười rằng:

— Nhờ lão Thiên nương tay, ta bội phục ta bội phục.

RA TAY ĐIỂM HUYỆT HƯƠNG THÚ KHUÊ PHÒNG I

Thiên Tạng Chỉ bỗng bật lên một chuỗi cười hóm hỉnh nói:

— Nhờ lão Châu nương tay, ta bội phục, ta bội phục..

Câu nói chưa dứt thì lão ta nhún nhẹ hai gót chân, dùng một đòn Thất Tinh bộ bắn lúc ..

Bộ pháp của hắn tuy nhanh, nhưng mà có 2 tay cao thủ lầy lừng là Triệu Minh, Vô Kỵ hóm hỉnh chỉ xê dịch chưa được đầy 4 bước, thì Triệu Minh Vô Kỵ như 2 cánh én qua rèm, mở thế gọng kềm chặn ép hai bên, cùng trong 1 lúc Châu Thiên Thọ cũng bay mình tới, tạo thành hình chân vạc vây kín hắn ta vào giữa.

Triệu Minh thấy Thiên Tạng Chỉ bây giờ đã như một cốm cá kẹt trong rọ, nên cất tiếng hỏi:

— Mi giấu Mai Vô Ảnh ở đâu? Tại sao không giam chung với thằng Thiên Sơn Nhất Tuyệt?

Châu thiên Thọ giật mình, tròn xoe đôi mắt, không ngờ con người mình phóng thích hôm trước đây là Thiên Sơn Nhất Tuyệt lại bị Thiên Tạng Chỉ bắt giam ở nơi đây.

Thì ra ban nãy khi Triệu Minh vừa thâm nhập vào hậu đường thấy trước mặt mình bóng tối bao trùm nàng không dám thối thủ cầm thận dò từng bước một về phía trước.

— Xuyên qua ba gian phòng mà không thấy điều chi khác lạ, bỗng bước chân của nàng đưa nàng lọt vào gian phòng kín như bưng, bóng tối càng thêm dày đặc.

Triệu Minh vẫn cố lần bước tới, trong lòng nghĩ rằng phòng kín chừng nào thì càng khế nghi chừng nấy, nàng lo đà bước tới chừng 5, 6 bước, bỗng thình lình từ trong bóng tối, có 1 ngón tay của ai ăm ăm, thò vát ra điểm 1 đường thẳng tắp vào huyết Huyệt Đường trước ngực của nàng.

Triệu Minh là một người trải qua trăm ngàn trận chiến gặp không biết bao nhiêu cảnh hiểm nghèo, nhưng phen này nàng phải mất ngay bình tĩnh, rú lên một tiếng...

Chính tiếng rú này bay ra tới nhà ngoài, lọt vào tai của Châu Thiên Thọ.

Triệu Minh giật mở mắt nhìn thời may đâu có người nào đó vừa kê ngón tay lên huyết đạo của nàng thì rút phắt trở về...

Triệu Minh nghiêng rặng tuông ra phía trước một chướng kính hoàng nhưng chướng lực vừa phất ra, thì nàng nghe trong bóng tối có một tiếng cười ranh mãnh vang lên, có người nói :

— Minh muội... ta đây...

Câu nói vừa dứt thì luồng chướng lực kinh thiên của nàng tức thì tan biến như một hòn đá ném xuống biển sâu, không gây một tiếng động.

Triệu Minh bật cười lên khành khách, nói :

— Ca ca thật là quái quỷ...

Thì ra người nấp trong bóng tối trên nạng kia chính là Trương Vô Kỵ số là sau khi Triệu Minh bưng mình vào nhà trưng trị tới nơi vắng xắc lác của Thiên Tăng Chi, thì Trương Vô Kỵ ngồi ở bên ngoài lắng nghe mẫu đối thoại ở bên trong.

Càng nghe, chàng càng lấy làm kinh dị, nếu quả thật Thiên Tăng Chi chẳng lên bắt Mai Vô Ảnh đi, thì hóa ra trong nhà này hãy còn nhiều tay cao thủ nên xuống tay mà mình chẳng phát giác.

Chàng có cảm giác trong việc này tiềm tàng rất nhiều bí mật, càng chờ chờ thì càng hồ hởi bối rối, nên trong lúc ba người đang đối thoại với nhau thì chàng sẽ len lỏi theo cửa ngạch mà thâm nhập vào hậu đường để khám xét.

Cũng như Triệu Minh, Trương Vô Kỵ sau khi rảo qua nhiều gian phòng trống, thì lọt vào gian phòng kín đáo tới tận này.

Tâm thần bình tĩnh hơn Triệu Minh, bởi lẽ chàng trải qua một trường tranh đấu như nàng, nên Vô Kỵ lắng nghe tỏ rõ bất giác giật mình, vì có một đường hơi của một người đang thổi thóp thóp.

Lúc bấy giờ, bóng tối lơ mơ... chàng phải cố sức vận nhãn quang lên mới trông thấy trong góc nhà có một người đang nằm trong qeo một cách thảnh thơi.

Vô Kỵ ngầm vận công lực dồn vào bàn tay tả sẵn sàng để phòng bất trắc, đoạn tiến lên về phía trước.

Chàng hỏi :

— Ai đấy ?

Nhưng lâu lâu mà chẳng có tiếng trả lời, chỉ có hơi thở của người ấy đưa ra một cách một nhịp mà thôi.

Lắng nghe hơi thở lúc nhấc lúc khoan, thì dứt khi mới, chàng

biết rằng người này đang bị phong tỏa huyết đạo nên nói chẳng ra lời và cũng không thể cử cựa.

Thế là chàng vững dạ tiến sát tới thò tay ra sờ vào lưng hắn, quả thật nghe thấy hai kinh lạc quan trọng trên cơ thể người này bị phong tỏa, đồng thời Á huyết cũng bị diễm nên không thể trả lời.

Trương Vô Kỵ muốn biết rõ chân tướng nên vội vàng giải ngay Á huyết để bồi cung hân,

Nào hay đầu huyết đạo vừa được giải tỏa thì người ấy tức thì cất tiếng :

— Trương Giáo Chủ xuất thủ như thần quả thật lời đồn chẳng ngoa.

Vô Kỵ giật mình thối lui một bước, không ngờ người này lại quen biết mình, như đến khi nghĩ kỹ giọng nói, và trông dáng dấp mảnh mai của hắn chàng mới hồi hộp gấp rút :

— Có phải Thiệu Sơn Nhất Tuyệt đó không ?

Người ấy trả lời :

— Chính tôi đây...

Vô Kỵ vừa định thò tay xuống tiếp tục giải huyết cho hắn, thì chợt nghe sau lưng của mình có tiếng chân người nổi dậy...

Biết nơi đây là trọng địa nên chàng dám tháo thú, Vô Kỵ tức thì quay đầu nhìn lại, vì đã quen trong bóng tối từ lâu, nên chàng tức thì nhận diện ra ngay người lơ mơ bước vào phòng kia chính là phu nhân của mình.

Mặc dù đang gặp phải tình thế nghiêm trọng, nhưng trong lòng của Vô Kỵ bỗng nảy lên ý nghĩ khuây chơi Triệu Minh một mẻ, vì vậy nên vong tay ra hướng nhẹ vào huyết đạo trước ngực Triệu Minh.

Nàng giật xuống buông lời quả trách nhưng trong thâm tâm lại nhẹ nhàng dâng lên một niềm vui vì kể từ khi gia biến đến giờ, hai vợ chồng cứ gặp phải những cảnh sóng to gió lớn thật ít khi có cơ hội vui đùa với nhau.

NHÂN VẬT NÀO NẤP TRONG BÓNG TỐI

Trương Vô Kỵ xoay lưng trở lại, vừa định giải huyết cho Thiệu Sơn Nhất Tuyệt, bỗng nghe thấy phu nhân của mình nắm ống tay áo nhẹ nhàng kéo ngược trở về.

Chàng nghe nàng nói :

— Khọa di... biết đâu bên trong có diễm man trá cơ để để đó chờ

xem... công lực của Thiên Tăng Chi và Thuần Châu Nhất Bút ngưng nhau lại ở trong bóng tối... hãy còn có người để tay cho Thiên Tăng Chi hãy quay trở ra xem sao đã.

Trước khi dời gót, hai người nhìn kỹ một lượt thấy ngoài Thiên Sơn Nhất Tuyết ra, chẳng còn ai ở trong này nữa.

Thế là họ sánh bước nhau ra ngoài đúng lúc Thiên Tăng Chi định quất ngựa truy phong.

Sau Châu Thiên Thọ và vợ chồng Triệu Minh đã tạo thành binh chân vac, bao vây Thiên tăng Chi rồi Triệu Minh cười chưa chút hời :

— Này Thiên tiên bối, thắng Thiên Sơn Nhất Tuyết vì một chữ hiếu kỳ nên quấy rối Thanh Nhân Thư Viện, điều này chúng ta qua nhưng chẳng hay nó đặc tội điều chi mà tiên bối phải giam nó như thế?

Thiên Tăng Chi tái mặt nói :

— Hừ... ta đang cần tên thư sinh mặt trắng này giúp ta một việc... Chư vị hà tất phải nhiều lời...

Câu nói chưa dứt, thì bỗng nhiên trên mái nhà có một chuỗi cười kinh rợn vang lên, một câu nói đầy ngạo nghễ nương theo gió lạnh đưa vào :

— Hừ... ta cũng đang cần tên thư sinh mặt trắng kia giúp ta một việc...

Câu nói của người này vừa đến đây thì bị một tiếng kêu đau thương cắt đứt và có người nói một cách thâm nảo :

— Trương Giáo Chủ cứu tôi với...

Tiếng kêu cứu thất thanh của người này vừa phát tới đây thì tắt hẳn... Triệu Minh là người lạnh lợi vô cùng, thoáng nghe là nhớ ngay ra giọng kêu cứu kia chính của Thiên Sơn Nhất Tuyết, và nói chưa trọn câu thì bị người khác ếm đi...

Trương Vô Kỵ cũng ý thức như Triệu Minh, nên lời kêu cứu của Thiên Sơn Nhất Tuyết chưa kịp dứt, thì gót chân phía tả của chàng đã nhón nhẹ một cái trên mặt đất...

Nội lực trong gót giầy của chàng vừa lan truyền sang mặt thì chàng đã lẹng vò ra cửa sổ...

Thế rồi bàn tay hữu của chàng chạm nhẹ lên khung cửa sổ để làm diềm tựa, diềm tựa này làm cho thân hình của chàng bay vòng lên mái trông như một cánh bướm vờn hoa trong Hồ Điệp Cốc...

Thiên Tăng Chi lợi dụng một giây phút biến động bất thường đó chuẩn nhanh như biến vào hậu đường.

Châu Thiên Thọ không dám chần chờ, tức thì tốc theo nhanh như gió... Triệu Minh thầm nghĩ :

« Trương Vô Kỵ đơn thân độc mã bay lên mái nhà, nhưng chắc chẳng có điều chi bất trắc, chỉ bằng tay hãy tiếp tay Châu tiên bối cầm chân thắng Thiên Tăng Chi mới không lạc dấu của Mai Vô Ảnh... »

Nghi vậy nên nàng cũng lướt theo Châu Thiên Thọ, bám sát thắng Thiên Tăng Chi như bóng theo hình.

Triệu Minh thấy hân xuyên qua nhiều gian phòng trống để rồi lọt vào phòng giam Thiên Sơn Nhất Tuyết.

Đến nơi, hân mới ngã người ra, mồ hôi trán toát ra đầm đìa, vì Thiên Sơn Nhất Tuyết đã không cánh mà bay.

Cả ba người có mặt thấy đồng nghĩ :

— Vậy thì đêm nay... thâm nhập vào ngôi nhà này không phải chỉ một mình cánh người của Trương Vô Kỵ mà thôi, ngoài ra hãy còn một nhàu vật lạ lùng đang nấp trong bóng tối...

Triệu Minh hân học đe dọa :

— Thiên Tăng Chi... chắc chắn mi không giấu đứt Mai cô nương Thiên Tăng Chi trả lời :

— Chẳng phải ta sợ mà chối, thật ra, trong lúc đèn tắt thì nàng thiếu nữ ấy mất đi...

Triệu Minh quát :

— Sao chưa chịu ra ngoài kia hiệp sức cùng Giáo Chủ cầm chân thủ phạm...

Nàng vừa nói, vừa đẩy động thân hình trở lộn ra ngoài bay mình lên mái ngói...

Thiên Tăng Chi thấy có hai người liên tiếp mất tích trong nhà của mình là Thiên Sơn Nhất Tuyết và Mai Vô Ảnh, thì bất giác trong dạ nổi lên một ý nghi ngờ, quyết tâm truy tìm ra thủ phạm là ai.

Vì quyết định như vậy nên mặc dù ông ta đối lập với Châu thiên Thọ và Triệu Minh nhưng cùng cùng với Châu Thiên Thọ sánh vai nhau mà tung mình lên mái, để trông rõ thực hư.

— Lúc bấy giờ sao thừa trăng lặn, trong khu lòng chảo này chỉ còn những tia ánh sáng huyền ảo mờ mờ, nhưng họ cũng đủ nhãn lực trông thấy trên mái nhà tranh này, có một người đàn bà áo trắng, đang đứng chấp tay sau lưng mà ngó quanh bốn phía...

Người này không khác hơn là Triệu Minh, nàng không quay đầu nhìn xuống, nhưng cũng biết Châu Thiên Thọ và Thiên Tăng Chi

ra tới, nên lăm băm nói rằng :

— Thật là lạ... Vô Kỵ ca ca...

Vừa nói tới đây, thì dăng hướng Đông Bắc bỗng có một tiếng hú dài dằng dặc, xuyên qua màn đêm giá buốt mà vọng xuống khu lòng chảo một cách bí hùng hào tráng...

Cứ nghe âm thanh dằng dặc đó, Châu Thiên Thọ cũng biết rằng trẻ đời này ngoài Trương Vô Kỵ ra không ai làm nổi.

Ông ta vừa định mở miệng nói chuyện với Triệu Minh thì đã trông thấy nàng khoát tay ra dấu. Ông tay áo của nàng căng ra thẳng băng như một cán bút chỉ về hướng Đông Bắc...

Thế rồi, thân hình thiên kiều bá mị của nàng thoát đi nhanh như một đường tề, bay vùn vụt vào khoảng vắng lặng của đêm trường.

— Không ai bảo ai, Châu Thiên Thọ và Thiên Tăng Chi cũng đồng cất gót đuổi theo, vì họ nghĩ rằng ở đây kia. Trương Vô Kỵ chắc đang gặp phải một việc gì vô cùng quan hệ, nên mới cất tiếng hú đề thông báo như thế.

Ba chiếc bóng người 1 trước 2 sau lướt đi nhanh vùn vụt, trong nháy mắt đã ra khỏi vòng thung lũng huyền bí thâm u...

Thế rồi thình thoảng, từ hướng Đông Bắc kia, lầu lầu lại có 1 tiếng cất lên, báo hiệu cho 3 người ở phía sau biết rõ vị trí, nên họ cứ yêo lòng mà theo mãi không ngừng...

DƯỜNG SÁ CHÔNG CHÊN, THÀNH CAO VỘI VỘI !

Ba người đuổi theo phía sau đây thấy đều là những người có một nền kinh công hiểm thấy trong làng võ, thế mà càng đuổi chừng nào thì tiếng hú của Trương Vô Kỵ càng nghe xa chừng nấy, chứng tỏ rằng Vô Kỵ hiện giờ cũng đang xê dịch với tốc độ kinh hồn.

Triệu Minh vừa tiến về phía trước mà trong lòng ngẩn ngàng trăm mối, nàng cứ nghĩ thầm rằng có lẽ Vô Kỵ đang đuổi theo một người có một lối kinh công lạ lùng độc đáo lắm.

Sự ước đoán của nàng quả thật không sai, số là sau khi Trương Vô Kỵ nghe thấy tiếng cầu cứu của Thiên Sơn Nhất Tuyết tức thì bay mình lên mái ngói.

Hai chân của chàng chưa kịp chạm phải mái nhà, thì đã trông thấy mấy chiếc bóng mờ đang đứng thấp thoáng trong sương khuya.

Vừa thấy Vô Kỵ phi thân tới, một người trong bọn cất tiếng nói :

— Hãy giam thẳng Nhất Tuyết và con Mai Vô Ảnh lại cho ta.. Mệnh lệnh của người này vừa ban ra, thì đám đông tức thì tản mác ra...

Trương Vô Kỵ lạnh mặt, chàng rõ ràng trông thấy có người trong bọn cấp ngang một cái xác mềm mại của Thiên Sơn Nhất Tuyết.

Chàng lo thầm trong dạ nghĩ rằng bọn người này tụ họp đóng đảo trên một mái nhà tranh mà những người dưới kia không nghe ra tiếng động vậy thì khinh công quả thật siêu phẩm.

Vừa nghĩ đến đây thì hai chân của chàng đã chạm trên mái nhà, và bỏ tén của chàng chưa được vững thì một người còn lại trong bọn kia đã tấn công vào giữa một chàng vô cùng mạnh mẽ.

Vừa nghe tiếng gió tạt ra nghe rào rào, Vô Kỵ biết rằng đây là một tay kinh địch, vọt vàng vung ống tay áo, phía tả ra, sử một đòn trong Càn Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp, búa giải luồng sức mạnh kinh thiên này...

Khí áp lực vừa được hóa giải tiêu tan hơn tám phần mười, thì đối phương bỗng buông ra một tiếng cười sắc lạnh..

Giọng cười này đập vào tai, làm cho Vô Kỵ tức thì định thần nhìn kỹ, chàng suy nghĩ nửa buổi bỗng kêu lên một tiếng, thì ra con người này chẳng phải ai xa lạ, chính là tay cừ khôi trong võ lâm, đó từng nhiều phen sống gió, người đó chính là lão già Nam Thiên Độc Ma...

Vô Kỵ nói :

— Thiên Sơn Nhất Tuyết đang thọ trọng thương sao Nam Thiên Độc Ma lại nhẫn tâm...

Nam Thiên Độc Ma cười hềnh hếch nói :

— Ai bảo nó dám cả gan bắt cóc Tây Hồ Tam Mỹ...

Vô Kỵ là người chân thật, nghe đến câu nói này mới vỡ lẽ ra, bây giờ chàng mới hiểu vì Nam Hải Tây Thi và Châu Hoai Ngọc bịa chuyện nói vu cho Thiên Sơn Nhất Tuyết trong Mỹ Nhân Động, thành ra Nam Thiên Độc Ma phải phí rất nhiều tâm huyết theo dõi Nhất Tuyết.

— Chàng thật không muốn cho Thiên Sơn Nhất Tuyết phải làm vật hy sinh vô lối, nên vội giải bày, nói :

— Thằng Nhất Tuyết vô tình phải chịu hàm oan...

Nam Thiên Độc Ma nói :

— Hàm oan hay không hoàn oan ta không cần biết, ta cần nó cung khai chỗ giấu Tây Hồ Tam Mỹ ra đây...

Mẫu đối thoại vừa đến đây thì Nam Thiên Độc Ma đã nghe thấy

phía dưới kia có vai ba người định ra mặt tiếp tay với Vô Kỵ, nên bắt chính lĩnh đánh như vào giữa mặt Vô Kỵ một chưởng rồi quay đầu bỏ chạy.

— Thoát được chừng một trượng, Nam Thiên Độc Ma hô to :

— Nghe đồn Trương Giáo chủ vô công cái thế vậy xin tì thí khinh công thử một trận xem sao...

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm :

« Khi còn ở tại Hằng Châu, ta thường nghe chúng anh hùng kể chuyện lại rằng thắng giết Nam Thiên Độc Ma này là sư phụ của Vân Nam Nhị Độc là Công Tôn Cầm và Công Tôn Thanh, vốn là một tay kiệt hiệp miền Nam, nay so tài t trận cũng không gọi là nông công...

Nghĩ đoạn tung mình nhảy theo, trở thuật khinh công thượng thừa của chàng mà đuổi theo ráo riết.

Chàng những tưởng chỉ trong vòng t dặm đường trở lại, thì mình sẽ bắt kịp lão già kia như chơi, nào hay đầu càng đuổi theo chừng nào thì đường xá phía trước mặt càng thêm chằng chịt, thật là kỳ khu hiểm trở.

Nam Thiên Độc Ma dường như không thuộc đường lối lắm, nên lựa toàn những đường tắt khó đi, làm cho Trương Vô Kỵ đuổi theo hơn một dặm đường, mà chưa bắt kịp. Vô Kỵ sợ mất dấu với phu nhân của mình, nên lên tiếng ngỏ hầu liên lạc. Chính tiếng này đã hấp dẫn Triệu Minh. Châu Thiên Thọ và Thiên Tăng Chi đuổi theo.

Ba người này cùng theo thì khoảng cách với Vô Kỵ càng xa, làm cho trong lòng của họ bỗng dâng lên một niềm lo, nhất là Triệu Minh Quân Chúa, không biết chừng mình ra đi đây sẽ gặp điều lành hay điều dữ... Càng nghĩ chừng nào, trong thâm tâm càng thêm bất rứt chằng an.

Cuộc hành trình quá giờ này kéo dài đến khi phương Đông thấp thoáng ánh hồng, thì trước mặt của Triệu Minh vùng hiện ra một cảnh tượng nhà cửa đông đúc, phố xá chen chúc...

Nàng bèn ngồi nhìn kỹ chung quanh, thì ra đó là đường dẫn vào kinh thành hoa lệ.

Triệu Minh quay sang nói với Châu Thọ :

— Thưa Châu tiên bối dường như đây là đường vào Kinh ?

Châu Thiên Thọ đưa tay chỉ về phía trước nói :

— Xin Giáo chủ phu nhân xem bức hào thành kia thì biết.

Nàng trông theo hướng chỉ của ngón tay, quả thật thấy dưới làn sương mai mờ mờ, có t giải tường cao chón chón lơ mờ hiện lên.

Và t bên vệ đường, hàng ngàn dân chúng bây giờ đang lũ lượt gồng đi về nường đó để nhập thành.

ĐÓA HOA SEN TRONG BÀI LIÊN HOA LẠC

Triệu Minh dừng bước khinh công lại, nói với Châu Thiên Thọ :

— Châu tiên bối nghĩ sao t Chúng ta có nên nhập thành hay không Châu Thiên Thọ trả lời :

— Cứ nghe theo tiếng ngân của Trương Giáo Chủ trong đêm qua, thì có lẽ người cứ thẳng đường theo hướng này, và lẽ tất nhiên cũng vào kinh thành như ta... Vậy sẵn dịp này chúng ta vào luôn kinh thành, bởi vì...

Triệu Minh nghe nói đến đây, liền đưa mắt nhìn Thiên Tăng Chi. Châu Thiên Thọ biết nàng có ý bảo ngầm nên để ý người này, vội nói lắng sang chuyện khác :

— Bởi vì... mấy người trẻ tuổi kia trước sau gì cũng phải vào kinh Thiên Tăng Chi nói :

— Nhị vị đây là người trong danh môn chính phái, tôi đi chung thật có nhiều chỗ bất tiện, vậy xin bài biệt, vài hôm sau có dịp sẽ lại diện kiến.

Trong câu nói được mũi mai mĩa, dứt lời liền rút áo ra đi, làm cho Triệu Minh tay trong lòng tức giận hồi hồi, nhưng vì hiện đang có nhiều việc cần phải giải quyết nên giả vờ bỏ qua,

Khách bộ hành hai bên vệ đường càng lúc càng đông, Châu Thiên Thọ cùng với Triệu Minh lẫn lộn trong đám người đó mà xâm nhập kinh thành.

Vào đến một khu phố đông đúc, Triệu Minh nói :

— Nay đã gần đến ngày hẹn hội họp chúng anh hùng, vậy sao ta không tìm hiểu đề đến nơi, biết đâu sẽ nghe ngóng được nhiều tin tức hay.

Châu Thiên Thọ nói :

— Phải... Trương giáo chủ ra đi chuyển cây chưa tường hung kiết, vậy ta cũng nên thông báo cho chư lộ anh hùng được rõ.

Triệu Minh nói :

— Trước khi chia tay trên Thanh Thảo Bình chúng anh hùng có hẹn với nhau lấy tín hiệu Cái Bang là một đóa hoa sen làm dấu.

Thì ra Sư hồng Thạch phen này lãnh trách nhiệm triệu tập chúng anh hùng tại kinh đô, dựa theo hai kẻ ẩn xin của Cái Bang là Liên Hoa Lạc làm đề tài, và t đóa hoa sen làm tín hiệu.

Triệu Minh liền đưa tay ra dấu cho Châu Thiên Thọ cùng đi lách

vào những đường phố vắng vẻ, cặp mắt của nàng cứ lục soát khắp nơi trên những đầu đường ngõ hẻm.

Chợt nàng nghe Châu Thiên Thọ reo lên :

— Giáo chủ phu nhân hãy xem dưới chân tường kia.

Nàng đảo mắt nhìn xuống, quả nhiên thấy dưới chân tường loang lổ, hiện lên vài nét vẽ nguệch ngoạc vẽ về : đóa hoa sen tàn tạ...

— Dưới đóa hoa sen ấy lại có vẽ một mũi tên bé nhỏ chỉ về hướng Tây.

Mặc dù đã phát giác ra tín hiệu, nhưng 2 người này vẫn giả vờ ung dung nhàn nhã dạo phố, chỉ khẽ liếc mắt khảo sát chung quanh mà thôi.

Vì đã có ý thức từ trước, nên kể từ lúc đó trở đi, Triệu Minh và Châu Thiên Thọ phát giác dưới những chân tường, thềm thoáng lại xuất hiện những dấu hiệu hoa sen đó, và những mũi tên phía dưới đều tập trung chỉ về một hướng, đó là hướng Tây của kinh thành.

Triệu Minh không nói không rằng, cùng Châu Thiên Thọ tìm một ngôi từ quán, ăn uống cho lại sức, đoạn nhắm hướng Tây thành thông thả đi.

Nàng nói với Châu Thiên Thọ :

— Nay Châu lão tiền bối, tôi có một nghi vấn nghi không rõ đó là này giờ đi gần khắp các ngõ lớn trong kinh thành, nhưng tuyệt nhiên không thấy một gã ăn mày nào cả.

Châu Thiên Thọ trả lời :

— Chắc có lẽ họ chẳng muốn bại lộ hành tung... vì nơi đây là chỗ lòng ruột của Minh Giáo...

Triệu Minh hỏi :

— Nay giờ Châu tiền bối có phát giác người trong võ lâm tiến về hướng Tây thành ?

Châu Thiên Thọ trả lời :

— Tôi để ý kỹ lắm, nhưng sao không thấy ai là người trong võ lâm đi về hướng này, lạ thật...

Câu nói vừa nói đến đây, chợt nghe phía sau lưng có một câu nói vang lên :

— Không lạ... chỉ vì đối phương đang lòng ăn mày quá gắt...

Triệu Minh và Châu Thiên Thọ đồng là hai tay cao thủ thượng thừa, hành động nhanh không thể tả nghe tiếng nói vừa cất lên tức thì quay đầu nhìn lại nhưng sau lưng của hai người trong vòng mười

trước không có một người. Chỉ ngoài xa xa có năm ba người đang gồng gánh bán lương theo lẽ đường mà thôi.

Châu Thiên Thọ và Triệu Minh bất giác đưa mắt nhìn nhau, Triệu Minh thì nghĩ :

« Không biết đây là bẫy hay thả ?

Châu Thiên Thọ thì nghĩ :

« Chẳng rõ đây là hà phương nhân vật, sao lại dám vuốt râu hùm ?

Triệu Minh lên tiếng hỏi bằng quơ :

— Chẳng hay cao nhân thuộc môn phái nào, xin cho tiện nữ được biết ?

Nàng vừa nói vừa thông thả đi thẳng về phía trước, thái độ thông thả nhàn nhai, nhưng thật ra nàng đang nín hơi chờ đợi, hề đằng sau lưng nàng có tiếng nói cất lên, tức thì tung mình nhảy ngược.

Nào hay đầu nàng bới đi bới lại hai lần nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Trong trí Triệu Minh vòng vèo một ý, vốn đang theo hướng chỉ của những mũi tên nhưng bây giờ bỗng đột nhiên nàng đi sai qua hướng khác.

Vừa quanh sang một khoảng đường thì chợt sau lưng có tiếng nói cất lên :

— Chớ đi sai đường...

Tiếng « chớ » vừa cất lên, thì Triệu Minh bất thành hình tung ra một đòn Ngọc Nữ Nghịch Đầu Thoa bay vọt trở về..., và nàng kêu mấy tiếng kinh dị :

— Ủa... kính chào Đại Sư...

HỘI KÍN TRONG NHÀ MỘT ĐẠI PHÚ ÔNG

Thì ra thân hình của nàng vừa bắn lùi ra phía sau chưa kịp đáp xuống mặt đất, nàng đã trông thấy trên một tầng cây kim đao có một cao tăng Thiếu Lâm đang nhìn về phía mình.

Vị tăng nhân này trông thấy Triệu Minh nhảy bắn lùi, tức thì quay đầu nhìn lại đoạn chấp tay niệm Phật nói :

— Giáo Chủ phu nhân đã giảng lắm, xin noi theo tín hiệu mà đi cho cẩn thận, bọn Minh giáo đang tìm kiếm tông tích của chúng ta thật gắt.

Châu Thiên Thọ cũng là người dày kinh nghiệm, vừa nhác trông

thấy Triệu Minh đang đối thoại với vị tăng nhân, biết rằng đây là người trong phái Thiếu Lâm, nên ông ta điềm nhiên đi thâu thò ở phía xa xa, canh chừng xem có kẻ nào rình mò hay chăng.

Triệu Minh định thần nhìn kỹ, thì ra người theo dõi nàng này giờ là Không Không Đại Sư, hèn chi bộ pháp tài tình, nàng và Châu Thiên Thọ cố nghe mà nghe không thấy.

Không Không Đại Sư nói dứt lời, quay lưng đi thẳng. Triệu Minh cũng giả vờ như không có việc gì xảy ra, lại cũng với Châu Thiên Thọ noi theo hướng chỉ của những mũi tên mà đi về phía trước.

Càng đi chừng nào đường càng vắng vẻ. Triệu Minh nghĩ thầm rằng Cái Bang mà đứng ra tổ chức buổi đại hội thì địa điểm hẳn là một nơi kín đáo nhưng tối tệ lắm chẳng hạn như ngôi chùa cổ, hay một địa điểm nào hoang vu mới hợp với Cái Bang.

Nào hay đầu những mũi tên tin hiệu kia vừa dẫn Triệu Minh đến trước một ngôi nhà nguy nga đồ sộ thì chỉ mũi thẳng vào công chính.

Lúc bấy giờ Không Không Đại Sư đã lần đi đường khác, nên Triệu Minh không biết hơi ai, nhưng nghĩ rằng tin hiệu đã chỉ đường như thế thì phải tuân theo.

Nàng cùng với Châu Thiên Thọ đi trở khỏi nơi đó chừng 50 bước rồi bất thình lình quay đầu trở lại, cặp mắt của Triệu Minh vô cùng nhanh nhẹn, trong cái nháy mắt đó, nàng đã trông thấy đoạn đường thật xa, xem có ai theo dõi hay chăng.

Nhờ dụng tâm chu đáo như thế, nên vừa quay mình lại thì Triệu Minh giật mình đánh thót, vì nàng thoáng thấy một chiếc bóng đen lẩn phanh vào góc tường nhanh như chớp, nếu chẳng phải là con mắt nhà nghề, thì không tài nào thấy.

Nàng nói nhỏ nhỏ với Châu Thiên Thọ :

— Có người theo dõi.

Châu Thiên Thọ trả lời :

— Chúng ta hãy trở vào khu phố đông đảo, đêm nay sẽ quay lại.

Triệu Minh nói :

— Phải...

Dứt lời, vừa trở lại ngang qua công chính, nàng liếc mắt một cái thật nhanh, thấy trước cửa có treo một tấm biển thật to bên trên ba chữ đại tự :

« Mai An Cư »

Triệu Minh giật mình trong lòng thầm nghĩ :

Nghe đồn Mai An là đệ nhất phủ đông tại kinh thành, không ngờ lại là người của Cái Bang...

Trong lòng tuy nghĩ, nhưng chân không dừng bước, hai người đồng trở lại khu phố đông đúc nhất và đi lẩn lộn trong rừng người dày đặc.

Triệu Minh nói với Châu Thiên Thọ :

— Chúng ta lẩn lộn trong biển người như vậy, thì thành có tìm cũng không ra đâu...

Họ quanh đi quẩn lại hơn một giờ tìm ngôi khách sạn vào thuê phòng nghỉ ngơi.

Triệu Minh thuê một phòng đằng hướng Tây, còn Châu Thiên Thọ thì thuê một gian phòng đằng Đông, hẹn đầu giờ Dậu đêm nay gặp nhau trên mái ngói để cùng nhau tiến đến nhà của Mai An.

Sau khi bước vào phòng riêng của mình, Triệu Minh trong lòng cứ ngồn ngộn trăm mối, không biết 3 người trẻ tuổi là Hồng Phong, Dương Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc bây giờ ra sao, còn phu quân của mình là Trương Vô Kỵ thế nào.

Lo lắng quá, nên tinh thần càng thêm xao xuyến, trong lòng hồi hộp bất an, Triệu Minh phải ngồi trên giường mà hành công luyện khí, cốt để cho tâm tư lắng dịu, và cũng để cho nguyên khí được phục hồi, gở hầu tối nay đến nhà của Mai An ra mắt chúng anh hùng hào kiệt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Triệu Minh tuy ngồi đó nhưng ma nhất động nhất tĩnh bên ngoài nàng bầy điều hay biết.

Chiều dần xuống, bóng tối chui qua những khe hở xâm nhập vào gian phòng vắng, ánh sáng lu dần... và giờ Dậu đã tới.

Triệu Minh thở dài một hơi khoan khoái, bao nhiêu cực nhọc ở đường thầy đều tiêu tan, nàng nghe thấy tinh thần của mình trong suốt lạ thường.

Nhẹ nhàng liệng mình lên mái ngói, Triệu Minh trông thấy có một người đứng sẵn nơi ấy từ bao giờ, người này chấp tay sau lưng, ngàng mặt nhìn những vì sao lấp lánh trên trời, cứ trông dáng dấp, đã biết ngay là Châu Thiên Thọ.

Triệu Minh nói :

— Châu tiên bối chắc nóng lòng vì Châu Hoài Ngọc, nên ngồi không yên chứ gì...

Châu Thiên Thọ nói :

— Tôi biết Giao chủ phu nhân đang hành công luyện thần, nên ở

trên này cạnh chúng, e có con chuột lắt nào rình mò, chắc nửa đeo theo ta, thì lại tổn công...

Triệu Minh nghe qua, càng thêm vững dạ, nghĩ rằng có Châu Thiên Thọ cạnh gác này giờ ở bên ngoài thì thật là an toàn, nàng nói

— Bây giờ hãy lên đường đến Mai Phú.

Thế là hai người đồng cất gót.

Vì đã thông thuộc đường lối hồi ban chiều, nên bây giờ họ đi trong nhấp nháy thì đã đến Mai An Cư.

CON ĐƯỜNG ĐEO KỶ QUẶC TRÊN HÒN GIẢ SƠN

Vẫn theo phương pháp cũ, Triệu Minh dẫn Châu Thiên Thọ đi khỏi Mai An Cư hơn hai mươi trượng rồi mới thỉnh linh quay ngoặt trở về, phía này thì khoảng đường trước mặt nhà lạnh lùng vắng vẻ, quả thật không một bóng người.

Triệu Minh thấy vậy mới yên lòng, nhưng chuyển trở về, nàng không vào cổng chính mà cứ thẳng tiến cho gần hết khoảng tường bao bọc chung quanh nhà, nàng mới nạt lên tiếng nho nhỏ, tung ra một đàn Điều Đầu Lám lẹng mình qua khỏi đầu tường mà lọt vào bên trong...

Châu Thiên Thọ theo chân Triệu Minh đã lâu ngày nên biết ý của nàng lắm, vừa nghe tiếng nạt vang lên, tức thì tung ra một đàn Nhất Hạc Xung Thiên bay bổng lên, chờ khi hết trốn, mới ngoặt mình nổi gót Triệu Minh mà vào bên trong.

Bốn bàn chân của hai tay cao thủ vừa đặt xuống đất, thì bỗng thỉnh linh từ trong bóng tối chạy ủa ra ba bốn người những người này nói tíu tít :

— Chúng tôi vâng lệnh bang chủ chờ nhị vị tại đây đã lâu...

Mười ánh đèn mập mờ từ trong nhà hắt ra, Triệu Minh trông thấy đó là bốn tên ăn mày lam lũ, trên vai đồng mang hai chiếc bị.

Triệu Minh hỏi :

— Bang chủ bây giờ ở đâu ?

Một tên Cái Bang đệ tử trả lời :

— Xin nhị vị theo tôi...

Dứt lời hướng dẫn 2 người đi tới, Triệu Minh lấy làm lạ vì bốn tên đệ tử này không đi vào ngôi nhà lớn mà lại đi vòng ra phía sau hoa viên.

Châu Thiên Thọ và Triệu Minh cứ nghĩ ra những người này sẽ đưa mình đến một ngôi nhà mát nào đó chẳng hạn...

Nhưng không, họ đi quanh co mãi, mà trước mặt không thấy một ngôi nhà mát nào xuất hiện Triệu Minh tự nói thầm :

« Nhà phú ông này thật là quái gở, có sao trong hoa viên đẹp để như thế này mà chẳng có nhà mát ? »

Còn đang bàng hoàng, thì trước mặt vùng hiện lên một hòn giả sơn thật lớn.

Triệu Minh đã từng đi vào không biết bao nhiêu biệt thự của những bậc cao sang quyền quý, dưới mắt nàng trông thấy không biết bao nhiêu hòn giả sơn, nhưng quả thật chưa từng thấy hòn giả sơn nào vĩ đại như vậy.

Nhờ lối kiến trúc tinh vi sắc sảo người ta có cảm giác như người thợ hồ tài tình nào đó đã thu gọn một quả núi khổng lồ lại chừng hai mươi trượng vuông.

Trong hòn giả sơn này có khe nước chảy có tông bá xum xuê, có tiểu phu đồn củi có ngư ông buông cần...

Đặc biệt là có một con đường đeo vắt ngang qua lưng chừng núi, trông xa là mơ màng như một con đường dẫn về cảnh Thiên Thai.

Con đường đeo này tuy nằm trên một hòn giả sơn, nhưng bề rộng vừa đủ cho một người bước đi thông thả.

Bốn tên đệ tử Cái Bang dẫn đầu đi trước, bỗng nhiên nổi gót nhau bước lên con đường đeo tí hon đó...

Triệu Minh và Châu Thiên Thọ bất giác đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngàng không biết Cái Bang giữ trò gì đây... Nàng rảo mắt nhìn quanh thấy tư bề vắng, không một bóng người nào nữa, còn đang ngỡ ngàng thì một tên đệ tử Cái Bang đi sau cùng quay đầu lại nói :

— Kính xin nhị vị dời gót theo sau.

Triệu Minh giật mình định tỉnh, đoạn cùng Châu Thiên Thọ bước lên con đường đeo kỳ quặc đó.

Đường xây theo hình tròn, đi chưa được bốn vòng thì lên tới đỉnh hòn giả sơn.

Trên chót núi là một khoảng sân nho nhỏ, trên khoảng sân đó lại có kiến trúc một ngôi chùa thật đẹp.

Chùa tuy chừng 1 trượng vuông, giả có 1 thằng bé 5 tuổi cũng chui vào không lọt, nhưng kiến trúc thật là khéo léo, chùa thật cũng chưa chắc dám bị.

Châu Thiên Thọ cau mày thầm nghĩ :

— Đến đây đường đã cùng, chẳng lẽ bọn này bắc thang lên trời... ? Vừa nghĩ đến đây, thì Triệu Minh đã nói nhỏ :

-- Đường đi nằm ngay trong chùa...

Lời nói vừa chưa dứt thì 4 tên đệ tử Cái Bang đã chia nhau bốn góc ôm lấy bốn cột chùa.

Chúng nạt lên một tiếng nhỏ nhỏ đồng hồ bỗng ngời chùa lên khỏi mặt đất đoạn từ từ xê dịch sang một bên.

Châu Thiên Thọ mỉm cười nói:

«Dùng tâm thật là khéo léo, thì ra Cái Bang chọn 1 địa điểm cao chót vót như vậy để làm cửa đi vào đường hầm bí mật, thật là vô cùng tế nhị.

Vì rằng hễ ai đi đến chỗ này, thì vô tình đứng trên một vị trí cao nhất nhìn đó có thể trông ra xa với 4 phía, nếu có ai theo dõi, cũng khó dấu nổi hành tung.

Ngôi chùa bé nhỏ vừa xê dịch sang một bên, thì Châu Thiên Thọ trông thấy phía dưới bày ra một chiếc cầu thang dẫn đi sâu vào trong lòng đất.

Hai tên đệ tử bước xuống dẫn đường, còn hai tên ở lại canh chừng bên trên.

Con đường đào ban này đi lên thành hình tròn ốc thì bây giờ... con đường đi xuống bằng những bậc thang cũng bằng hình tròn ốc tương ứng với đường đào ở bên ngoài làm cho Châu Thiên Thọ là người thích những kỳ công khéo léo phải tấm tắc khen thầm cho rằng người thợ nào đó tốn rất nhiều tâm cơ mới xây dựng được một con đường bí mật nhưng đầy thắm mỹ như vậy.

Triệu Minh liệu chừng những bậc thang này đã đi sâu hơn hai mươi trượng, thì bỗng nhiên gặp 1 con đường hầm thật thẳng, và tiếng thì thoào đã bắt đầu vang lên, báo hiệu cho nàng biết sắp đến chỗ hội họp đồng người.

Quả nhiên đi hết con đường hầm dài dằng dặc, thì 4 người đồng dừng lại trước 1 cánh cửa to.

MỘT CHIẾC ĐÀU LÂU BUÔNG TIẾNG CƯỜI XÒA I

Một tên đệ tử Cái Bang thủ tay lên gõ nhẹ vào cửa sáu tiếng tức thì cánh cửa từ từ hé mở.

Một vị Cái Bang trưởng lão vừa thò đầu ra, trông thấy Triệu Minh tức thì nhường bước mời nàng vào bên trong.

Triệu Minh và Châu Thiên Thọ vừa lịch lịch bước ra khỏi ngưỡng cửa, thì bên tai bỗng nghe những câu nói vang lên:

— Giáo chủ phu nhân đã tới...

— Châu lão tiền bối đã tới...

Tiếng nói vừa dứt, thì mọi người đồng rần rần đứng dậy vái chào thì ra trong gian phòng này chỉ đặt có độc một chiếc bàn tròn thật to, chung quanh bàn đang có nhiều người ngồi quây quần bàn tán, vừa trông thấy Triệu Minh và Châu Thiên Thọ họ đồng đứng dậy vái chào.

Triệu Minh trông thấy những người có mặt tại đây thấy đều là những bậc tôn sư trong một môn một phái.

Thiếu Lâm thì có Không Không Đại Sư. Võ Đường thì có Du Liên Châu, Côn Lôn có Hà Phủ, Cái Bang có Sư Hồng Thạch, Nga Mỵ có Tịnh Tuệ Sư Thái, v.v...

Roo mắt nhìn sơ qua, thấy người nào cũng đều tài đức cao vọng trọng, tuổi cao tác lớn, nhưng nhìn đến một người đang ngồi trên một chiếc giao ý đường bệ nhất, Triệu Minh bất giác giật mình, thì ra người ấy là một gã thư sinh mặt hoa da phấn, mày phượng môi son, mình mặc chiếc áo bào màu xanh, càng làm tôn thêm nước da hồng hào tươi thắm.

Ánh mắt của người này vừa chạm với luồng nhòm quang của Triệu Minh, thì hắn ta khẽ nhếch mép mỉm cười, thì ra đó chẳng phải là người xa lạ đối với Triệu Minh, mà chính là người mà nàng đang tìm ngày lo phương bảo hộ cho được an toàn, chính là Đờ Long Bang chủ Hồng Phong đó.

Nàng vừa trông thấy mặt Hồng Phong vừa định mở miệng hỏi thăm tình hình biến chuyển sau khi Thiên Tăng Chỉ bắt mất Mai Võ Ảnh ra đi nhưng không thấy sắc diện của người nào cũng đều trình trọng nên nàng gác ngay việc nhỏ mà chỉ hỏi Sư Hồng Thạch qua loa về những điều đại sự.

Được Sư Hồng Thạch trả lời vắn tắt, Triệu Minh, Châu Thiên Thọ mới hay Cái Bang đã mượn ngôi tư gia của đệ nhất phú ông trong kinh thành đây để làm Tổng Đà cho Đờ Long Bang.

Triệu Minh trong lòng thầm nghĩ:

«Sư Hồng Thạch tuy còn nhỏ tuổi, nhưng hành sự cũng cao thâm, dùng nơi cư ngụ của một người giàu nhất, để làm chỗ tập trung của những nghèo nhất, thì chỗ dụng tâm thật là tế nhị thảo nào đã lọt qua khỏi tai mắt của bọn Minh Giáo»

Buồn rầu nề ngũ thiếp đi lúc nào không biết, nàng mơ màng đến khi giật mình sợ tỉnh, bỗng nhiên trông thấy bên khung cửa sổ, có một chiếc đầu của một người đang treo ngược...

Rộn tóc gái, nàng vừa định kêu lên cho Tiểu Hồng và Châu Hoàn Ngọc hay, thì bỗng nhiên chiếc đầu lâu ấy buồng tiếng cười xòa...

Sau khi hàn huyên một chập, những người có mặt đồng qui vị, tiếp tục bàn tán những việc bang dở ban này.

Triệu Minh lóng tai nghe kỹ, thấy họ bàn nào là những điều trong Đồ Long Bang, quan trọng nhất là việc tìm những nguồn lợi để chi phí trong Tông Đà, những luật lệ đối với Bang Chúng, quyền hạn của Bang Chủ v.v...

Triệu Minh trong lòng nôn nóng, chờ cho cuộc nói chuyện đã tàn nàng vội kéo Hồng Phong sang và bên hỏi :

— Đây Hồng Bang chủ, Tiểu Hồng đâu :

Hồng Phong chưa kịp trả lời, thì Châu Thiên Thọ đã, hỏi dồn dập :

— Hoàn Ngọc đâu ?

Hồng Phong thở phào một hơi, dường như nàng cũng đang chờ đợi để hỏi Triệu Minh và Châu Thiên Thọ, trước những câu hỏi dồn dập như thế Hồng Phong không kịp trả lời, mà hỏi ngược lại :

— Trương Giáo Chủ đâu ?

Thì ra sau một thời gian chung sống với Trương Vô Kỵ, Hồng Phong càng đi sâu vào đời tư của người này chừng nào thì trong lòng sinh ra kinh mến chừng ấy.

Kể từ khi nàng cùng với Tiểu Hồng và Hoàn Ngọc trở về khách sạn thấy tổng tích của ba người thì trong lòng hàng xốn xang bứt dứt.

Ba người đêm hôm ấy thức thâu đêm, cùng nhau bàn tính, đồng cho rằng Long môn Trấn này cách kinh thành chỉ 30 dặm mà nơi ấy đang có nhiều vị võ lâm tiền bối tập trung, vậy chỉ bằng bảy trực chỉ kinh thành thử xem có tin tức chi về 3 người này hay chăng...

Thế là tờ mờ sáng hôm đó Dương Tiểu Hồng hướng dẫn Hồng Phong và Hoàn Ngọc nhắm hướng kinh thành tấn phát.

Bởi nàng là người trong Minh Giáo nên biết rõ những đường đi nước bước của lộ chỗ ẩn tại kinh thành này vì vậy Đồ Long Bang Chủ yên lành vào kinh mà không người phát giác.

Vừa tìm được một nơi cư ngụ kín đáo, ba người cải trang giả dạng ra ngoài dò la tin tức, bất giác kinh tâm, thì ra những ngày gần đây bọn Minh Giáo trong Thiên Hồng Biệt Điện có đưa ra một lệnh ngầm thật là quan trọng.

Đó là lệnh « tam trắc » do Lương Tiên Giáo Chủ ban hành.

« Tam trắc » có nghĩa là bắt ba hạng người, ba hạng người đó thứ nhất ăn mày, thứ nhì thầy tu, thứ ba là đạo sĩ,

Rất may ba người này thấy đều ăn vận theo thứ sinh nho nhã, nên mới qua mặt được bọn Minh Giáo.

Chừng đó Hồng Phong mới vỡ lẽ ra tại làm sao từ khi đặt chân bước vào kinh thành, thì không hề gặp mặt một người nào thuộc ba hạng kể trên.

Riêng về Hồng Phong thì cứ lên Dương Tiểu Hồng và Châu Hoàn Ngọc tìm kiếm cùng nơi khắp chốn về cái dấu hiệu bí mật của Cái Bang là đóa hoa sen, nhưng bởi vì nàng phen này là lần đầu phải liên lạc với người trong chỗ giang hồ bằng tín hiệu, nên cứ tìm mà chẳng ra.

Đêm hôm ấy, Hồng Phong trở về phòng nằm đầu đầu trong lòng ngổn ngang trăm mối nghi rằng bọn Minh Giáo đang lùng kiếm ăn mày thầy tu và đạo sĩ thì chưa vị tiền bối trong Cái Bang Thiếu Lâm và Võ Đang làm sao hoạt động cho được.

CHỢT NGHE LÒNG BANG KHUẲNG

Hồng Phong vốn là một nàng thiếu nữ hay đùa những trò tình nghịch, nhưng trong đời, chỉ tự nàng đi trêu người khác chứ chẳng bị ai trêu bao giờ, bây giờ đột nhiên bị một người lạ mặt nào đó làm mà nhất nàng thì thật là chạm đến lòng tự ái của nàng biết bao nhiêu.

Hai gót chân nỏ nà của nàng nhịp một cách nhẹ nhàng lên chiếu, thân hình của nàng tặc thì bay và ra cửa sổ nhanh như một chiếc thoi xuyên qua khung cửa.

Triệu Minh đã nhanh, nhưng động tác của người kia không kém, chỗi cười của y ta chưa dứt, thì thân hình đã cuộn tròn lên, để rồi đứng lên mái ngói một cách nhẹ nhàng êm ái.

Hồng Phong chưa kịp định bộ, thì người này đã nói :

— Kính chào Đồ Long Bang Chủ...

Hồng Phong ngẩng nhìn lên, tới chừng đó nàng mới kịp nhận ra con người đứng trên cái nóc kia là một nàng thiếu nữ xấu xí, áo quần lam lũ chính là. Cái Bang chủ Sở Hồng Thạch.

Ban này vì nàng trút đầu xuống đất, chông cẳng lên trời nên Hồng Phong cau mày hỏi :

— Q í Bang có qui định dùng tín hiệu làm vật chỉ đường cho lộ anh hùng họp tại kinh đô, có sao tìm mãi không thấy ?

Sở Hồng Thạch mỉm cười trả lời :

— Chỉ vì bọn Minh Giáo lùng kiếm ăn mày thầy tu, thứ ba là đạo sĩ, chỉ vì ít dưới chân tường mà thôi...

Ngừng lại một chút, Sư Hồng Thạch nói tiếp :

— Vì thấy chưa vì tìm mãi không thấy tín hiệu, nên tôi mới đường đột đến đây làm vỡ tiểu mồng đẹp của Đờ Long Bang Chủ.

Hồng Phong lấy làm khó xử, nàng nghĩ rằng, Dương Tiểu Hồng đã vì mình mà cau đảm rời khỏi chỗ mãn loạn trường gấm, nhưng lựa vàng son, bất chấp cả Dương Tiểu Hồng là một người hành sư đang đá, ngày hôm nay lại bỏ nàng giữa đường như vậy thật là một người bất nghĩa.

Còn đang ngờ ngẩn bàng hoàng, chợt nghe Sư Hồng Thạch thúc giục.

Hồng Phong quay đầu nhìn xuống phía dưới có ý muốn lên tiếng cho Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng biết rằng mình đang ở trên này nhưng Sư Hồng Thạch lạnh mặt trở ra dấu rằng mình muốn nói nhỏ.

Hồng Phong trông thấy Sư Hồng Thạch bỗng nghiem sắc mặt tiếng gọi nàng vừa đến bên miệng thì nín bật ngay lại, Sư Hồng Thạch trở tới hai bước, nói nhỏ vào tai của Hồng Phong :

— Tiểu Hồng cô nương là thiên kim tiểu thư của đương kim Minh giáo Giáo chủ... điều này chắc Hồng Bang chủ đã rõ.

Hồng Phong khẽ cau mày, trả lời :

— Điều này tôi biết nhưng mà...

Sư Hồng Thạch cất ngang câu nói :

— Chắc Hồng Bang Chủ muốn Dương Cô Nương đã bỏ cung vàng điện ngọc ra đi...

Hồng Phong nói :

— Sư Bang Chủ thật biết tâm lòng ruột của tôi.

Sư Hồng Thạch càng hạ thấp giọng nói :

— Nhưng trong chỗ giang hồ lòng người sâu độc, không thể trông theo bề ngoài mà định bụng dạ của con người, Chắc Hồng Bang Chủ có từng nghe giáo chủ Phu nhân kể chuyện ngày xưa Quang Minh Hữu Sư là Phạm Đạo cải trang giả dạng để nằm trong lòng ruột của Minh Giáo mấy mươi năm trời.

Hồng Phong trả lời :

— Kể bên này may mắn được giáo chủ Phu nhân chiếu cố, nên thừa lúc trả dư tiền hậu, có lẽ việc ấy lại cho tôi nghe.

Sư Hồng Thạch mỉm cười nói :

— Vì vậy mà tôi khuyên Hồng Bang Chủ nên đề ý người này thật gât... chuyện đi này không thể lộ cho Dương cô nương được biết.

Hồng Phong bất giác nghe thấy hai má của mình nóng bừng, thì ra Sư Hồng Thạch đã dùng giọng nói nhẹ nhàng nói câu trên, nửa như cáo lỗi

cùng Hồng Phong, nửa như chế bai Đờ Long Bang Chủ kinh nghiệm trong chỗ giang hồ quá non, đến nỗi tìm một tín hiệu cũng không ra.

Sư Hồng Thạch nói :

— Thì giờ cấp bách, xin Hồng Bang Chủ chớ khá dùng dằng, nếu hai người kia hay được, không bao giờ để cho Bang Chủ ra đi.

Hồng Phong chưa kịp trả lời, thì dưới phòng bỗng vang lên mấy tiếng động khẽ, có tiếng của Dương tiểu Hồng hỏi :

— Châu huynh, Hồng huynh đâu vắng ?

Sư Hồng Thạch tức thì khoát tay ra dấu, đoạn nắm lấy một chéo ống tay áo của Hồng Phong mà kéo nhẹ nhả ra đi.

Hồng Phong trong dạ bàng hoàng, thân hình của nàng bị một người nội lực hùng hồn thâm hậu của Cái Bang Bang Chủ truyền sang nên trôi phiêu diêu trên mái ngói, không gây ra một tiếng động, vì nàng không vận công lực chống trả lại.

Tâm tư của Hồng Phong lúc đó thật là mâu thuẫn lạ kỳ, nàng nửa muốn lên tiếng kêu Tiểu Hồng và Hoài Ngọc nhưng vấn đề Bang Quốc đại sự lại đáng lên tâm trí làm cho nàng cứ lao đảo theo Sư Hồng Thạch như một kẻ mất hồn.

Sư Hồng Thạch lôi Hồng Phong đi r mạch vào Mai An cư hồi nào mà nàng không hay, thế xác của nàng đã vào ngôi nhà định cư đơn sơ như vậy, nhưng tâm trí của nàng vẫn cứ bàng hoàng dường như hãy còn gởi lại trong ngôi quán trọ.

Nàng cũng bứt rứt, không biết hồn nàng vương vào theo người đã vì mình mà nàng thoát ly gia đình là Dương Tiểu Hồng, hay là vương vào theo chàng trai trẻ đẹp là Châu Hoài Ngọc.

Thân hồn của nàng dật dờ nửa tỉnh nửa say, bàng hoàng suốt một buổi chiều hôm đó, nàng mới chợt biết rõ mình chẳng phải vương vào người nào, nhưng nghĩ rằng sau khi mình đi vắng, thì thẳng bàn trời đánh là Châu Hoài Ngọc tất nhiên sẽ quần quít chung quanh người đẹp Dương Tiểu Hồng.

Mà hề nhớ đến cặp trai tài gái sắc này vắng bóng mình họ sẽ tha hồ thâm mật với nhau, thì Hồng Phong thấy lòng mình chua xót.

NAM NỮ GẦN NHAU NHƯ LỬA GẦN RƠI !

Sư Hồng Thạch và Hồng Phong được Mai An khoản đãi thật là trọng hậu, đến khi trời tối, Cái Bang Chủ mới hướng dẫn nàng leo lên hòn giả sơn và tiến sâu vào mật thất.

Vào đến nơi nàng mới hay chủ vị chương môn trong các môn các

phải đã được đệ rừ Cái Rang tiếp đón vào đó từ lâu.

Hộp hân qua đêm thứ nhì thì bỗng nhiên Triệu Minh xuất hiện, làm cho Hồng Phong trong lòng rộn một niềm vui.

Triệu Minh và Châu thiên Thọ nghe nói Hồng Phong bỏ đi một mình, còn Hoài Ngọc ở lại với Dương Tiểu Hồng trong quán trọ, thì cả người bắt gặp đưa mắt nhìn nhau.

Triệu Minh thì nghĩ :

« Nạn với nữ gần nhau như lửa gần rơm, thật, khó tránh điều bất trắc ... »

Còn Châu Thiên Thọ thì nghĩ :

« Thăng Châu Hoài Ngọc khi mới vào kinh đô, nghe đâu đi đêm say sắc đẹp của Dương Tiểu Hồng phen này Hồng Phong bỏ ra đi thật là cơ hội tốt cho thăng Hoài Ngọc múa gậy vườn hoang nếu Dương cô nương là bậc nữ trung tượng phu thì chẳng nói làm chi nhược bằng nàng là hạng nhi nữ sắc mà hư việc cả »

Họ có biết đâu kể từ khi Hồng Phong âm thầm ra đi không có một lời nào để lại thì Dương Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc thấy đều trong lòng xốn xang bất rứt, thương nhớ vô cùng.

Châu Hoài Ngọc thấy Dương Tiểu Hồng cuống cuống như một con kiến bò trên chảo nóng thì trong dạ tức cười thầm, cho rằng người đẹp của Thiên Hồng Biệt Điện thật là lo hão, nàng có biết đâu công của nàng chỉ là công dã tràng.

Còn Dương Tiểu Hồng thì nghĩ :

« Người họ Châu này thật khéo lo, hẳn với Hồng Phong cũng là đồng bạn tu mi với nhau, nhưng người này lại lo lắng cho người kia như vợ với chồng, thật là chuyện trớ trêu, ta đã trót yêu Hồng Phong bằng không được một người có lòng hảo tâm như Châu Hoài Ngọc đây để kết làm bạn trăm năm thì cũng là điều hạnh phúc. »

Hai người chờ đến suốt một ngày hôm đó mà không nghe thấy tin tức vận mồng gì cả trong lòng càng dăm ra bất mãn, chẳng lẽ cứ năm nhà mãi nên Tiểu Hồng đề nghị với Châu Hoài Ngọc nên ra ngoài dạo phố thử xem tình trạng vô lâm kinh đô có điều chi biến động hay chăng và biết đâu lại chẳng thăm dò ra tin tức của Hồng Phong, Mai Vô Ảnh Châu Thiên Thọ, Triệu Minh và Trương Vô Kỵ v.v... »

Châu Hoài Ngọc nghe qua hữu lý, vội vàng thay đổi quần áo, cùng với Dương Tiểu Hồng ra đi.

Lúc bấy giờ trời đã về đêm, giữa kinh thành hoa lệ, nam thanh nữ tú dập dìu, vừa ra đến phố, bỗng nhiên Dương Tiểu Hồng bảo nhỏ vào tai của Châu Hoài Ngọc :

— Này Châu huynh... hay là chúng ta vào Thiên Hồng Biệt Điện thăm dò một phen thử xem... Bốn tiếng « Thiên Hồng Biệt Điện » không khác chi bốn tiếng sét vừa lọt vào tai của Châu Hoài Ngọc làm cho chàng phải rúng động tâm can.

Chàng nghĩ thầm, chuyển trước cũng vì mình nổi tánh hiếu kỳ, nên cùng với Hồng Phong vào Thiên Hồng Biệt Điện, đến nỗi phát sinh ra trăm trăm nghìn nghìn điều ân oán, Hồng Phong suýt nữa phải toi mạng trên Tuyết Sơn, còn mình thất điên bát đảo, Dương Tiểu Hồng phải thoát ly gia đình... Bấy giờ trở vào đó một lần nữa, thì e cho lành ít dữ nhiều.

Nhưng chợt nghĩ đến Hồng Phong, thì không biết từ đâu bỗng đem đến cho chàng một lòng can đảm không bờ, trong một cái chớp mắt nào là tài ba xuất quỷ nhập thần của Dương Tiểu, nào là những cam bẫy chông gai trong Thiên Hồng Biệt Điện, Châu Hoài Ngọc thấy đều như một trò đùa, dù nơi ấy là chỗ đầu sôi lửa bỏng, thì chàng cũng dần bước vào đó để tìm tông tích của Hồng Phong.

Thế là chàng gạt đầu trả lời :

— Dương cô nương nói phải, nơi đây là chỗ lồng ruột của Minh Giáo, tánh tình của Hồng huynh lại quá nóng nảy biết đâu người của tay cao thủ nào trong Minh Giáo tiện dịp chúng ta cũng nên trở vào đó một phen, Dương cô nương chắc nhớ chỗ cư ngụ của mình lắm.

Dương Tiểu Hồng thở dài, nói :

— Chỉ xin tìm được tông tích của Hồng huynh thôi, còn việc Biệt Điện Thiên Hồng thì không còn dính líu gì với tôi nữa.

Bốn bàn chân của 2 người cứ từ từ rẽ về phía hoàng thành tôn nghiêm kinh đô cao tường, vì vậy mà người đi đường chung quanh mình 2 người lần lần thưa thớt.

Dương Tiểu Hồng từ nhỏ sinh trưởng tại kinh đô, nên thuộc lòng đường đi nước bước, đến một nơi vắng vẻ, nàng nói :

— Đến đây chúng ta phải vận dụng thuật phi thiên tẩu bích rồi đó...

Dứt lời nắm lấy tay áo của Hoài Ngọc mà bay vù lên mái ngói tối tăm gần đó.

Vừa đặt chân lên mái, Dương Tiểu Hồng tức thì thu hình vào một chỗ kín đáo rảo mắt nhìn xem bốn bề...

Trong hoàng thành lúc bấy giờ tối đen như mực chỉ có riêng một khu Biệt Điện Thiên Hồng thì đèn đuốc sáng trưng.

Trong bóng tối mờ mờ, Châu Hoài Ngọc bất gặp có hai giọt lệ long lanh lún tròn trên hai má của người đẹp Thiên Hồng. Chẳng độ chừng rằng có lẽ Dương Tiểu Hồng nhìn thấy cảnh tượng trong Biệt Điện Thiên Hồng, vì xúc cảm nên sinh tình mà cảm không được giọt nước mắt.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Thôi... Dương cô nương chớ nên bi lụy làm gì, chốc nữa đây gặp lại mẹ cha, tha hồ mà làm nũng...

Tiểu Hồng bật phì cười, không ngờ trong giờ phút quan trọng này mà Hoài Ngọc hãy còn nói đùa.

Hàng nói :

— Chốc nữa khi vào Biệt Điện, Châu huynh cứ lẳng lẳng đi theo sau tôi, chớ nên làm kinh động đến người trong biệt điện.

TRONG KHUÊ PHÒNG, CHU CANG ĐỌC SÁCH !

Dứt lời, Dương Tiểu Hồng cất gót đi thẳng tới. Châu Hoài Ngọc ngoan ngoãn vâng lời theo sau.

Vì Dương Tiểu Hồng quen đường thuộc lối, nên chuyển vào Thiên Hồng Biệt Điện này suôn sẻ vô cùng, nhưng cũng gọi cho Châu Hoài Ngọc nhớ đến cái cảnh chàng cùng Hồng Phong đột nhập vào đây trong năm trước.

Chàng mỉm cười một mình trong bóng tối, không ngờ người bạo tài hoa của mình khi xưa lại là một trang nữ kiệt.

Còn đang bàng hoàng thì Tiểu Hồng đã đứng chân đứng lại, chàng giật mình sực tỉnh mới hay rằng hai người bây giờ đang đứng trên mái ngói phòng riêng của Dương Tiểu Hồng trong Thiên Hồng Biệt Điện, chính nơi này năm xưa Châu Hoài Ngọc đã giả trang làm một cô ti nữ đi cùng với Tiểu Hồng ra đi...

Tiểu Hồng liếc nhìn xuống phía dưới bất giác trong lòng lấy làm kinh dị nghĩ thầm không biết mình đã bỏ đi từ lâu, nhưng trong khuê phòng đêm nay đèn đuốc vẫn còn tỏ rạng giống hệt như khi nàng còn cư ngụ tại đây.

Suốt một khoảng đời thơ ấu, Dương Tiểu Hồng đã cư ngụ tại đây,

nên bây giờ nhìn ánh đèn từ bên trong cửa sổ hắt ra Dương Tiểu Hồng có cảm giác như một con chim sau khi bay một đoạn đường dài, bây giờ đôi cánh đã mỏi, nay đáp trở về tổ ấm sau bao nhiêu ngày xa cách, bất giác tâm tư chưa xốt, nàng khẽ đưa tay ra dấu cho Hoài Ngọc biết, đoạn nhẹ nhàng bay mình xuống bên cửa sổ.

Châu Hoài Ngọc biết rõ tâm trạng của nàng lắm, chàng lại biết nơi đây là chỗ huyết long đàm, thế có chút sợ ý là mất mạng như chơi.

Vì nghĩ vậy, nên chàng cũng nhẹ nhàng bay mình xuống trông chừng phía sau lưng cho Dương Tiểu Hồng, vì e nàng chú tâm nhìn vào bên trong, có người bất thần tập kích vào hậu tâm thì khốn.

Dương Tiểu Hồng rón rén bước đến bên thành cửa sổ, nhẹ nhàng kiễng chân lên nhìn vào bên trong.

Hoài Ngọc trông thấy nàng vừa ghé mắt trông vào thì hồng cau đôi mày liễu.

Thì ra Dương Tiểu Hồng trông vào bên trong, thấy giờ này đèn đuốc hãy sáng chóiang bao nhiêu giường tủ bàn ghế trong gian phòng thấy đều đặt y chỗ cũ chứ không hề xê dịch.

Bên cạnh án thư bây giờ hãy còn một người đàn ông đang ngồi đọc sách.

Đôi mắt của người này mặc dù chăm chú nhìn vào trang sách, nhưng mà thần trí đắm chìm tư lự, dường như có một mối đau buồn ngồn ngộn tâm sự. Về mặt của người này khắc khổ, mặt sáng mày rờ, đích thị là Chu Cang Thái Tử.

Dương Tiểu Hồng trong lòng khó chịu lắm, nghĩ rằng đây là khuê phòng của mình, có sao phụ thân lại để cho một người đàn ông tư do xông pha như thế ?

Nàng có biết đâu kể từ ngày Chu Cang Thái tử gieo bệnh trên giường nàng trở về sau, thì cứ ở miết trong phòng nàng mãi.

Mặc dù Tiểu Hồng vắng mặt đã lâu nhưng bất cứ một vật nhỏ mọn nào của nàng bày trí ở trong phòng, Thái tử truyền lệnh không cho ai được xê dịch, suốt ngày chàng cứ buồn đau đầu đau dường như con người mất cả thần hồn.

Nhìn vào gương mặt đầy sát khí của Chu Cang, Dương Tiểu Hồng bỗng sực nhớ đến gương mặt nòn nà tươi đẹp của Hồng Phong, nàng quay lại ra dấu với Châu Hoài Ngọc, đoạn nhẹ nhàng trở gót, hướng đi

của nàng nằm về phía ngôi nhà lao đặc biệt kín đáo trong Biệt Điện Thiên Hồng.

Đi được 1 quãng, Dương Tiểu Hồng ghé vào vành tai của Hoài Ngọc nói nhỏ:

— Nói đại... nếu Hồng huynh mà sợ sẩy rơi vào tay của Minh Giáo, thì chắc họ giam chàng ở đây chứ không đâu

Nói đoạn rào chân về phía trước, càng đi càng gần chánh điện.

Trong chánh điện lờ mờ thì đèn đuốc sáng choang, đầu đầu cũng có tai mắt, nhưng không biết tại sao có một khu đặc biệt lại không có một ngọn đèn, tư bề đen tối.

Tiểu Hồng vừa đi vừa thỉnh thoảng kéo áo Châu Hoài Ngọc nép mình vào trong một bóng tối để tránh tai mắt những kẻ tuần phòng.

Châu Hoài Ngọc vừa nép mình vào chỗ tối tìm kín đáo vừa xong, thì tức khắc có những chiếc bóng người lướt ngang qua cách đó chừng mấy trượng, dường như Tiểu Hồng đã tiên tri trước những người đó sẽ đi ngang qua vậy.

Thì ra lối canh phòng trong Thiên Hồng Biệt Điện theo một qui tắc nhất định, hề thuộc lòng qui tắc này thì thật dễ trốn tránh.

Châu Hoài Ngọc thỉnh lịnh trở về cảnh cũ, trong dạ chỉ xiết oán người, hồng Tiểu Hồng dừng chân đứng lại trong 1 bức tường u ám, nàng áp tai vào tường nghe ngóng động tĩnh ở bên trong.

Châu Hoài Ngọc định thần nhìn kỹ thấy đó là một gian phòng to rộng, lối kiến trúc thật là đặc biệt: đặc biệt ở chỗ bức tường hướng Nam này không chứa một cánh cửa sổ để cho gió lọt vào.

Thoáng thấy thì cũng đủ biết đây là một gian mật thất chi đây.

Châu Hoài Ngọc cũng sẽ len lén bước tới sờ tay ra sờ thử, nghe thấy mặt tường lạnh lùng gì buốt, chỗ lồi, chỗ lõm, thì ra đây là gian phòng xây toàn bằng đá xanh.

Lập tức Châu Hoài Ngọc cũng áp tai vào vách tường nghe ngóng.

Cứ hiệu chừng thì tường chắc dày lắm, nhưng nhờ gần đây Châu Hoài Ngọc lê gót gang hồ, từng tiếp xúc với nhiều vị võ lâm tiền bối công lực vô tình tăng tiến thật nhiều, nên mới có thể nghe thấu qua lớp tường dày...

Chàng càng nghe trong lòng càng thêm kinh sợ, nhưng chẳng dám cất tiếng hỏi han, chỉ sẽ len nhìn gương mặt của Tiểu Hồng, thấy đôi mày của nàng cau lại, tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

Vì rằng cả 2 đồng nghe thấy bên trong kia có tiếng thở nặng nhọc của một người.

Lúc bấy giờ tư bề tĩnh mịch, nên dường hơi ấy càng nghe càng rõ, làm cho cả 2 người tuổi trẻ này thấy đều trong dạ hàng khuâng, không biết dường hơi này có phải của người mình muốn gặp mặt hay không.

NGŨ LÔI THẦN CÔNG XUYẾN GIÀN THẠCH THẬT

Châu Hoài Ngọc quay sang hỏi Dương Tiểu Hồng:

— Ta có nên báo tin cho người trong kia biết rằng ngoài này có người đang chờ tiếp viện?

Dương Tiểu Hồng lắc đầu áo nào trả lời:

— Gian thạch thất này kiên cố nhất trong Thiên Hồng Biệt Điện, e lời hỏi của ta xuyên qua không thấu, mà có thấu đi chăng nữa thì bọn canh phòng tất cũng nghe ra, như thế càng xình ra điều rắc rối...

Châu Hoài Ngọc trả lời:

— Tôi có cách báo tin thật là êm ả...

Nói dứt lời xoè bàn tay ra ém trên mặt đá xanh, Dương Tiểu Hồng trông thấy hai chân của chàng dang ra để xuống đất, đôi môi mím lại, rõ ràng đang chuyển hết sức bình sanh.

Quả thật trong đời của Châu Hoài Ngọc đã gặp nhiều cơn sóng gió nhưng chưa từng thì triển hết nội lực của chàng như ngày hôm nay.

Có 1 luồng sức mạnh từ trong cơ thể của chàng phát lên tới khuỷu tay rồi lan dần ra năm ngón.

Khi đến đầu năm ngón tay, 5 luồng sức mạnh này bỗng nhiên quay ngược trở về để tập trung vào lòng bàn tay.

Rồi từ trong lòng bàn tay, luồng sức mạnh đó soi thẳng vào phiến đá xanh mà chiều dày hơn một thước, đó là phép vận dụng Ngũ Lôi Huyền Không của nhà Châu.

Luồng sức mạnh vô hình này từ từ soi thẳng vào đá xanh khi xuyên qua tới bề mặt bên kia thì bỗng nhiên có một tiếng « tách » nho nhỏ vang lên, một miếng đá xanh bằng một chiếc chung trà bị nội lực làm vỡ ra, thoát ly mặt tường mà rơi xuống đất.

Dương Hồng này giờ định thần nghe ngóng cái tiếng động đó vừa vang lên, thì dường hơi trong mặt thất tức thì nín bặt, báo hiệu rằng người bị giam trong kia cũng đã phát giác...

Chợt có một câu nói vắng vắng đưa ra:

— Châu lão tiền bối...

Câu nói này vừa dứt, thì chợt sau lưng hai người có tiếng cười kinh rộn vang lên :

— Hai con chuột lắt này thật to gan.

Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng giật mình đánh thót quay đầu nhìn lại thấy sau lưng của mình lúc bấy giờ đang đứng lố nhố ba bốn chiếc bóng đen...

Tiểu Hồng nào dám chần chờ, nằng nặc nắm ống tay áo của Hoài Ngọc nói :

— Không thể rời tôi một bước...

Dứt lời đánh vào thân hình sang mái ngói bên kia...

Ba người đứng sau lưng họ đều mặc đồng phục Cẩm Y Thị Vệ, đã được lệnh canh gác mặt thất này thì đầu phải tay vừa, thân hình của Dương Tiểu Hồng vừa dấy động, thì họ cũng cấp tốc nhảy bỏ theo...

Họ đã nhanh, nhưng Hoài Ngọc vốn là con của một bậc võ học tôn sư, nên tốc độ vẫn nhanh hơn, trong nháy mắt chàng đã bám sát vào Dương Tiểu Hồng không rời một bước...

Bốn bàn chân của hai người này vừa đặt lên mái ngói thì sau lưng họ gió dấy rào rào... Châu Hoài Ngọc điềm nhiên nói :

— Dương cô nương cứ dẫn bước.

Thế là họ lướt tới thoăn thoắt, 3 người đi sau vừa kịp đặt chân xuống mái ngói, thì bỗng nhiên trước mặt họ có tiếng gió rít lên rừng rợn, có một vật chỉ lạ lùng quái gở thoáng hiện lên trước mặt họ như một áng mây mờ.

Một người kêu to lên :

— Âm khí...

Thế là họ đồng loạt tay ra bảo vệ tiền tâm, nhưng tình trạng quá cấp bách, nhưng món âm khí lạ lùng kia đã xuyên qua kẻ tay của họ mà bay vào mặt vào mình tua tủa...

Trong ba người đuổi theo thì có hai người trợn mắt âm khí, đôi mắt mở to đăm đăm kêu lên những tiếng oai oai rồi loạng choạng rơi xuống mái ngói như hai con diều đứt dây.

Còn lại một người nhờ lấy ống tay áo che kín nên giữ được an toàn cho đôi mắt nhưng những hạt li ti kia trúng vào huyết đạo rất như phỏng da, làm cho hắn ta không thể không ghì chân đứng lại nhờ một chút trở ngại đó mà hai người thoát được vòng kim tỏa.

Dương Tiểu Hồng nói :

Ta ra khỏi Biệt Điện càng nhanh càng tốt, họ đã báo động... Nói

chưa dứt lời thì từ bề tấm hướng tiếng chuông vang lên inh ỏi...

Thì ra ban này Châu Hoài Ngọc cùng ngũ Lôi Thần Công làm cho khoảng đá xang chỗ chàng đặt bàn tay nát ra như cám, vừa nghe động, tiện tay chàng nắm hết chỗ đá vụn vào lòng bàn tay của mình, rồi mới nhảy theo Dương Tiểu Hồng...

Hai chặn mặc dầu không đứng bước, nhưng chân ngấm vận ngũ Lôi Thần Công vào nắm đầu ngón tay, chờ cho những người đuổi theo vừa đặt chân lên mái ngói càng tức thì tung ngược ra phía sau để cản bậu.

Sau khi thoát khỏi vòng kim tỏa của ba người thì tiếng chuông báo động vang lên bốn phía, nhưng may nhờ Dương Tiểu Hồng thông thuộc đường đi nên cứ lựa toàn những chỗ canh phòng yếu ớt mà xuyên qua nên không mấy chốc thì hai người đã thoát ra khỏi Biệt Điện Thiên Hồng...

Người đẹp trong Biệt Điện cũng có nhiều cơ mưu lắm, nằng không đi thẳng về khách sạn, mà lại dẫn dắt Châu Hoài Ngọc đánh một vòng tròn tận chỗ xa xa, rồi mới định lần mò trở vào khu phố đông đảo, đoạn trở về ngôi phòng trọ của mình...

TÂM TƯ ÀO ẠT, NHƯ NƯỚC CHẢY QUA CẦU

Hai chiếc bóng mờ của Dương Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc lướt đi nhanh như gió, vừa đi ngang qua một chiếc cầu cao vọt vọt, gió lộng tung toan từ dưới mặt sông đưa lên mát rượi.

Hai người vừa đi đến giữa cầu, Tiểu Hồng bỗng nói :

— Gieo nơi đây thật mát, hãy dừng chân lại một chút.

Nói vừa dứt lời, nàng từ từ đi chậm lại rồi dừng hẳn. Châu Hoài Ngọc theo chân Dương Tiểu Hồng như bóng theo hình, thấy nàng vừa dừng chân lại thì chàng cũng dừng lại...

Nào hay đầu thân hình của hai người chưa kịp đứng vững, thì bỗng nhiên có một chuỗi cười sắc lạnh vang lên, một giọng nói uy nghiêm cất lên :

— Tại tại gái sắc, giữa khoảng đêm khuya canh vắng, đứng hóng mát trên cầu thì có chi thú vị cho bằng...

Tiểu Hồng và Hoài Ngọc đồng rợn tóc gáy, không biết người này theo dõi mình từ hồi nào, rõ ràng này giờ tay vừa chạy, nhưng vẫn chú ý sau lưng mình, rõ ràng không một tiếng động, vậy tại làm sao người này hãy giờ lại gần mình trong gang tấc ?

Bất giác 2 người đồng ngoảnh nhìn về phía sau, dưới ánh sao mờ,

Châu Hoài Ngọc chưa kịp nhìn kỹ người này là ai, thì đã nghe Tiểu Hồng rú lên tiếng kinh khiếp :

— Trời... Chu...

Châu Hoài Ngọc nghe đến chữ «Chu», bất giác tỉnh thần tỉnh táo định thần nhìn kỹ, thì ra người này chính là người đã ngồi trong phòng của Dương Tiểu Hồng chong đèn đọc sách, đích thị đường kim thối từ Chu Cang.

Ban này khi Dương Tiểu Hồng sẽ lên đến bên cửa sổ của khuê phòng mình xem lên, thì Chu Cang đã phát giác, nhưng hắn chưa biết đó là ai.

Đến khi Tiểu Hồng và Hoài Ngọc rút lui, lên đi về phía gian thạch thất thì Chu Cang đã dùng một thân pháp nhẹ nhàng sẽ lên nom theo.

Thình thịch ra những động tác rình mò của cặp trai gái này ở chung quanh gian thạch thất đó thấy đều lọt vào cặp mắt của Chu Cang.

Nhưng kể từ khi hắn ta nhìn trộm bóng dáng thướt tha của nàng nhiều nữ đi nhìn trộm mình, thì quả tim của hắn không ngớt đánh thình thình, vì tình cứ theo sự nhận xét của hắn thì con người này thật chẳng là người xa lạ đối với Biệt Điện Thiên Hồng.

Càng tỉnh nghĩ chừng nào, hắn càng không dám lên tiếng vì vậy nên hắn thu hình vào một chỗ tối tăm chẳng dám xuất đầu lộ diện.

Đến khi hành tung của Tiểu Hồng và Hoài Ngọc bị lộ liễu nên phải bỏ chạy, Chu Cang liền thừa cơ đuổi theo. Hắn chỉ dùng thối giác của mình để nhận định phương hướng của hai người này rồi sẽ lần theo dõi tận xa xa...

Mãi đến khi hai người này thoát ra khỏi thành, Chu Cang mới lần lần gia tăng tốc độ để bám sát theo hai người này.

Nghe họ dừng lại hứng mát ở giữa cầu, Chu Cang lòng mừng khấp khì, nghĩ rằng những người trong Minh Giáo đuổi theo ban này bây giờ đã lạc dấu, nơi đây lại nhằm chỗ hẻo lánh, trên cầu không người qua lại, hơn dịp này mình xuất đầu lộ diện để xem nàng thiếu nữ kia cho thật rõ ràng.

Khi Chu Cang vừa lên tiếng, thì Tiểu Hồng giật mình quay phắt lại, Chu Cang giật mình rú lên :

— Quả đoán không sai, Dương cô nương...

Nói đến đây, không biết có phải vì mường quả không. Chu Cang bỗng nhiên lú lút, nói chẳng ra lời.

Dương Tiểu Hồng nói :

— Khụng ngờ mi da mặt thật dày, cứ ở mãi trong khuê phòng ta... Vừa nói, nàng vừa rảo mắt nhìn về phía sau lưng của Chu Cang thò xem có người nào theo tiếp viện nữa hay chăng ?

Chu Cang biết ý, nên mỉm cười nói :

— Dương cô nương cứ yên chí, chẳng bao giờ có truy binh...

Đoan quay sang nhìn Châu Hoài Ngọc một cách hăm hực nói :

— Mi có phải là con của Thân Châu Nhất Bất ?

Thì ra câu nói của người trong khám nói lên ban này cũng lọt vào tai của Chu Cang vì vậy nên hắn ta đoán chừng mà hỏi chân.

Châu Hoài Ngọc quát mắt hỏi :

— Mi hỏi làm gì ?

Chu Cang dịu giọng nói :

— Tiểu Hồng có nương cô và người bạn đẹp trai như vậy hèn chi... hèn chi...

Tiểu Hồng đổi giọng gay gắt, nói :

— Đó là việc riêng của ta. Thái tử không cần phải nhiều lời.

Vừa nói đến đây, thì bị Chu Cang cắt ngang, hắn nói :

— Kể từ khi Dương cô nương rời khỏi Thiên Hồng Biệt Điện thì Giáo Chủ ngày đêm mong nhớ, sao cô nương đêm nay không lưu lại để diện kiến người... ?

Tiểu Hồng gay gắt :

— Ta đã bảo việc riêng của ta, không cần mi biết đến... ta đi đây...

Nói chưa dứt lời, thì đã nắm lấy tay Châu Hoài Ngọc thối lui về phía bên kia đầu cầu.

Lúc bấy giờ, gió càng thổi càng mạnh, làn tóc rối bờ của Dương Tiểu Hồng tung bay trước gió, vướng vút ngang qua cổ của Châu Hoài Ngọc làm cho Chu Cang lòng đau như cắt, tâm tư của hắn bồn loạn như dòng nước đang ào ạt chảy qua dưới dạ cầu...

Hắn lướt tới, nói :

— Dương cô nương phải trở lại Thiên Hồng Biệt Điện 1 phen..

Ban này thì Dương Tiểu Hồng không trả lời, ngấm vắn chân khi xuống hai chân, nhún nhẹ một cái làm cho thân hình vọt nhanh tới như một đường tên...

Nàng và Châu Hoài Ngọc đồng biết rằng lưu tại đây lâu lâu chừng nào, thì nguy hiểm chừng này...

Thân hình của cặp trai gái sắc này vừa cất lên, thì bỗng nhiên nghe thấy trên đầu mình gió dấy rào rào... rồi 1 vị phi tướng quân vùng sa xuống trước mặt, chặn ngang giữa cầu...

TRƯỚC CÔ KÉ CHẶN ĐƯỜNG, SAU CÔ BỌN TRUY BÌNH !

Định nhìn kỹ, thấy đó chẳng phải là người thứ tư, mà đích thị là Chu Cang thái tử.

Châu Hoài Ngọc khẽ giật mình, nghĩ thầm rằng người này đi sau mình mà lại vượt qua khỏi đầu một cách nhanh nhẹn đường ấy. vậy thì tài ba của hắn rõ ràng cao hơn mình một bậc.

Châu Hoài Ngọc cau mày, nói :

— Mi là một kẻ đại trượng phu, sao lại vì hai chữ nhi nữ thường tình mà cứ theo vương vít một người chẳng hề mắt xanh đến mình.

Chu Cang nghiêng răng kèn kẹt, nói :

— Khi ta lâm trọng bệnh trên giường, có phải mi đã ra tay bị điểm huyết... ?

Thì ra này giờ tuy Chu Cang đối thoại với Dương Tiểu Hồng, nhưng cặp mắt lão luyện, cứ xem xét Châu Hoài Ngọc từ trên tới dưới, hẳn quay cuồng một ý nghĩ :

« Ta phải tìm xem thằng bạch diện thư sinh này có chỗ độc đáo nào mà chiếm được trái tim của người đẹp ».

Nhưng vì lúc bấy giờ Hoài Ngọc đã cải trang sơ sơ, nên hắn nhìn không ra chân tướng, đến khi Hoài Ngọc cùng với Tiểu Hồng ra đi, hắn trông thấy bộ pháp một cách tận tường, mới sực nhớ đây là người đã cải trang thành đứa nữ tử, điểm Á huyết của mình khi xưa, bất giác hơi giận bừng lên, Chu Cang quyết thừa dịp này tấn công Hoài Ngọc một trận để rửa hận năm xưa.

Dương Tiểu Hồng thấy tên này đặng đặng sát khí muốn chọc giận cho bỏ ghét, nàng âu yếm nắm lấy ống tay áo của Hoài Ngọc, nói :

— Hoài Ngọc ca ca... đừng đếm xỉa đến phường vô biên thô lỗ...

Dứt lời muốn lách sang một bên mà tiến tới. Chu Cang tức giận bởi hồi dường như bị ai bắn một mũi tên vào giữa ngực hắn thét :

— À... thì ra mi là Châu Hoài Ngọc... đứng lại cho ta hỏi...

Nói dứt lời khoát tay hữu ra móc nhẹ vào hai cửa mắt Hoài Ngọc, cho Châu Hoài Ngọc vừa đảo, mình tránh né thì bàn tay tả của hắn tức thì tống ra một quả đấm thôi sơn chặn nghẹt đường tháo lui của Hoài Ngọc.

Tiểu Hồng kêu lên thất thanh :

— Coi chừng La Hân Quyền...

Thì ra Tiểu Hồng quen biết với Chu Cang từ thuở nhỏ, biết rằng võ thuật của người này chú trọng về đường cương mãnh, nhất là môn La hán Thần Quyền của phái Thiếu Lâm, hẳn ta luyện tập vô cùng thuần thục.

Câu nói của Dương Tiểu Hồng vừa vang lên thì Hoài Ngọc nghe thấy gió dậy rào rào, nắm tay hộ pháp của Chu Cang tách gió đồm thẳng vào giữa mặt chàng một đòn sấm sét.

Hoài Ngọc vừa rập đầu né tránh, vừa nói :

— Dương Cô Nương hãy tìm đường đi trước... tôi sẽ chậm chậm theo sau :

Tiểu Hồng nói :

— Phát...

Dứt lời, lòn sang cánh tả của Chu Cang định lướt sang bên kia đầu cầu.

Lẽ ra Chu Cang tung ra xong quả đấm thứ nhất, tiếp theo đó là bài 2 đòn liên hoàn mãnh liệt nhưng hắn nghe Tiểu Hồng nói sẽ đi trước, trong lòng hốt hoảng, nghĩ rằng phen này Dương tiểu Hồng ra đi được, thì không khác chi thả cá về biển cả, không biết ngày nào mới có cơ hội gặp lại, vì thế nên 2 đòn liên hoàn kia, hắn không trở ra, mà phải tự động thôi lui, phóng toả hết mặt cầu, không để cho Tiểu Hồng trốn thoát.

Châu Hoài Ngọc thấy vậy, trong lòng bàng hoàng nan giải, nghĩ rằng nếu mình cùng với Tiểu Hồng chạy ngược trở về, thì lại rơi trở vào vòng thế lực của Minh Giáo, ban này mình đã làm kinh động đến Biệt Điện Thiên Hồng, chẳng biết họ có đuổi theo truy tầm tông tích hay chăng ?

Còn muốn vượt ra khỏi Chu Cang để thoát ra vùng ngoại ô hẻo lánh thì không phải là chuyện dễ...

Còn đang bàng hoàng, thì bỗng nhiên đầu cầu bên này, có tiếng chân người nổi lên ròn rã.

Thất sắc kinh tâm, Châu Hoài Ngọc quay đầu nhìn lại, trông thấy trên đầu cầu đang lở nhổ không biết bao nhiêu người, tông số gần đến hai mươi.

Từ trong đám đông đó, có một người cất tiếng nói :

— Cậu nam và cậu nữ trốn đường nào cho thoát ?...

Tiểu Hồng nói ghò nhỏ vào tai của Hoài Ngọc :

— Không sao... người càng đông chừng nào càng dễ đối phó chừng ấy.

Thì ra những người đuổi theo đây, chính là một phiên canh trong Biệt Điện Thiên Hồng, mà lối canh gác của bọn họ thì đúng theo phương pháp lũy tiến, ban đầu mỗi phiên chỉ một người, nhưng rồi lần lần nhân số tăng gia, hễ nhân số càng đông thì võ công càng kín, cho nên Tiểu Hồng mới nói:

— Nhân số càng đông thì càng dễ đối phó.

Tiểu Hồng vừa nói dứt câu, thì bọn họ đã ồ ồ tiến tới, đứng chặt cả đầu cầu.

Một người cất tiếng oang oang như lệnh võ:

— Cầu nam và cầu nữ ..

Nhưng vừa nói đến đây, thì bị một tiếng hét của Chu Cang cắt đứt, hần nói:

— Chúng bay có mắt không trông, mới dám buông lời thô lỗ với cô nương...

Người nói chuyện này giật mình định tỉnh tỉnh kị mới thấy thiếu nữ kia chính là Tiểu Hồng Quận Chúa?

Vừa định mở miệng xin lỗi thì lại nghe Chu Cang quát:

— Chúng bay hãy thưa Quận Chúa lại để cho ta thanh toán thẳng bạch điện thư sinh này.

DỰNG Ý CAO KỲ, HOÀI NGỌC THOÁT THÂN I

Này giờ Chu Cang thất từ gặp phải một vấn đề nan giải vì hễ hần tấn công Chu Hoài Ngọc thì Dương Tiểu Hồng bỏ chạy, mà bắt Dương Tiểu Hồng thì Hoài Ngọc tất nhiên sẽ tấn công phía hậu, bây giờ được người tiếp tay cầm chân Dương Tiểu Hồng để cho hần tha-hở-sát-phạt với Châu Hoài Ngọc thì vui thú biết bao nhiêu.

Những tên Cẩm Y Thị Vệ trong Biệt Điện Thiên Hồng vừa nghe Chu Cang xuống lệnh, tức thì ồ ồ tới vây phủ Dương Tiểu Hồng vào giữa một tên ra về đầu đàn, nói:

— Xin đặc tội với Quận Chúa Nương Nương... Giáo Chủ ngày đêm mong chờ, xin Quận Chúa hãy dời gót về Biệt Điện Thiên Hồng diện kiến với Giáo Chủ một phen.

Dương Tiểu Hồng tức mắt nhia quanh, thấy bọn này tổng số là 16 người, người nào người nấy thấy đều tinh thần sung mãn, họ chia ra bốn phía bao vây nàng chặt cứng như nêm.

Chưa kịp tìm ra biện pháp chỉ để thoát khỏi lao lung, thì cách đó chừng năm trượng Chu Cang đã mở đợt tấn công Châu Hoài Ngọc bằng những đòn La Hảo Quyền vua vết...

— Vô thuật của dòng họ Châu vốn lấy sự mềm mại làm đầu nay gặp phải một tay kinh địch mà tài bộ cao hơn mình một bậc. Châu Hoài Ngọc phải vận dụng hết binh sanh sở học ra đối phó với Chu Cang.

Mặt cầu vốn chật hẹp, bây giờ hơn hai mươi người chen chúc nhau ở trên đó, Chu Cang lại tung ra toàn những đòn đao to búa lớn, làm cho Châu Hoài Ngọc cảm thấy xoay trở thật là khó khăn:

Mười hiệp trôi qua, chàng bắt đầu lần lần đuối thế. Chu Cang thấy Hoài Ngọc càng đuối thế chừng nào, hần càng tấn công ráo riết, quyết tâm áp đảo Châu Hoài Ngọc trước mặt của người đẹp Thiên Hồng.

Châu Hoài Ngọc càng đuối chiến chừng nào, trong lòng càng thêm bồn loạn, không ngờ bao nhiêu tinh hoa tuyệt học của mình ngày hôm nay dưới trận tấn công như vũ bão của Chu Cang lại không tài nào thi triển ra cho hết.

Chàng có biết đầu Chu Cang ôm hận đã lâu, bây giờ gặp mặt Châu Hoài Ngọc lập tức tấn công đ. quyết đề bẹp chàng trong nháy mắt.

Trong lúc lâm nguy, bỗng nhiên chàng chợt nghĩ, hễ gặp người mạnh thì nên dùng chước hơn là dùng sức, chàng tức thì đảo mắt nhìn quanh, bắt giắc giật mình.

Thì ra bên kia, Dương Tiểu Hồng cũng đang đấu chiến tung bừng với mười mấy tên Cẩm Y Thị Vệ, mặc dù nàng đã trở hết sức bình sanh, hạ đi mấy tên, nhưng mấy đứa còn lại, cứ hò reo bám sát vào nàng, quyết thực hành cái kế cầm chân, để cho Chu Cang hành sự...

Càng nhìn càng kinh, chợt chàng trông thấy xa xa... trong lớp sương mờ hồ huyền ảo, có mấy chiếc thuyền từ trên mạn thượng lưu, nương theo dòng nước mà chèo xuống bằng bằng...

Trong trí của Châu Hoài Ngọc vùng nảy ra một ý nghĩ:

« Trên cầu chật hẹp, hai đầu cầu đã bị phong tỏa, bây giờ chỉ còn có cách nhờ những chiếc thuyền này để thoát nạn... nhưng thoát nạn bằng cách nào đây... thật là nan giải, phần thì Dương Tiểu Hồng lại kẹt trong vòng vây, chẳng lẽ mình lại bỏ đi một mình...»

Đang nghĩ nát óc mà tìm chưa ra kế nào thì đoàn thuyền kia đã trở tới...

Trong trí của chàng vùng nảy ra một ý nghĩ táo bạo, đang đuối thế bỗng đột nhiên Hoài Ngọc quật khởi, dùng bàn tay tả của mình vỗ vào vai phải của Chu Cang bằng một chiều hướng lạ lùng, làm cho Chu Cang giật mình đảo lộn nửa vòng để né tránh.

Liên theo khi ấy cánh tay hữu của Châu Hoài Ngọc tức thì vòng

ga như một chiếc móc sắt móc một cái dử dột vào huyết Thát Dương của đối phương đó là một đòn táo bạo dễ gây nguy của nhà họ Châu...

Chu Cang chưa đứng vững thì đòn đá tới làm cho hắn ta bất đao đi phải lạng đầu né tránh...

Hoài Ngọc sở dĩ tung ra đòn độc, cốt lõi cho đối phương chưa ra chỗ hở ngỗ hầu tháo thân.

Thế là như một con thỏ sút chuồng, Châu Hoài Ngọc vượt ngục lên lan can toan trở về đất liền...

Nào hay đâu Chu Cang dường như đã đoán được ý định của Châu Hoài Ngọc, nên chàng vừa đứng vững trên lan can, thì Chu Cang bỗng nhiên hoàng thân trở bộ quét ngang qua một đòn Hoàn Tảo Thiên Quân.

Như cái tên của bốn chữ Hoàn Tảo Thiên Quân, tầm uy lực của thế võ này thật là rộng rãi, làm cho Châu Hoài Ngọc mất ngay đất đứng... tình thế này bắt buộc chàng phải nhảy vọt lên không trung mới tránh được ngọn đòn tại ác...

Thân hình của chàng vừa cất lên, thì Chu Cang đột nhiên cười ha hả, nói :

— Mi trúng kế ta rồi...

Dứt lời tổng vù ra một chưởng kinh hoàng...

Châu Hoài Ngọc bay lơ lửng giữa không trung, như ngấm vận dụng công lực toát ra toàn thân, cổ ý chịu đựng 1 chưởng dữ dội này..

Một tiếng «bùng» vang lên, thân hình của Châu Hoài Ngọc như 1 con diều đứt dây lơ đãng hay vù ra ngoài, rồi rơi lảo đảo xuống.

— Chu Cang ngờ rằng đối phương đã trúng đòn thọ trong thương, nào hay đâu Châu Hoài Ngọc bỗng buông tiếng cười dòn, nói :

— Này... mi xem cho kỹ... ai trúng kế của ai ?

Chu Cang nghe nói, giật mình định tỉnh, bất giác cả kinh, như một người choang tỉnh một cơn mê.. thì ra Châu Hoài Ngọc dùng sức thật cần phân, không biết chàng chịu đòn cách nào, mà bây giờ thân hình của chàng lại rơi đúng vào mũi thuyền đang từ thượng du trôi xuống..

BÀN TAY KỲ QUÁI, NĂM LẮY ÓNG QUẦN

Trong lòng của Chu Cang cứ đinh ninh Châu Hoài Ngọc là tình địch của mình, cho nên nào chịu buông tha.

Hắn nghĩ rằng, nếu phen này để cho Hoài Ngọc thoát đi, thì làm sao tìm được cơ hội để hạ thắng này trước mặt mỹ nhân cho thỏa.

Thế là hắn lướt nhẹ lên lan can cầu rồi cất lên một tiếng ngân lãnh lốt... tiếng ngân vừa phát ra, hắn từ từ đưa bàn tay lên khỏi đầu, đoạn nhẹ nhàng buông mình bay ra khỏi cầu bằng một tư thế trông vô cùng ngoạn mục chẳng khác chi con chim đại bàng lướt gió giữa không trung.

Dương Tiểu Hồng liếc mắt trông thấy bất giác tán đờm kinh tâm nghĩ rằng Hoài Ngọc phen này thật khó lòng trốn tránh.

Thân hình của Chu Cang vừa thoát khỏi lan can chừng một trượng tức thì thay đòn đổi thế tung ra một đòn hùng hồn nhất của phái Thiếu Lâm là Thái Sơn Áp đỉnh.

Trong một cái chớp mắt Châu Hoài Ngọc nghe thấy có một luồng sức mạnh lạ lùng bao trùm lấy cả mũi thuyền như tường đồng vách sắt.

Nếu gặp phải người khác, thì chắc trong lòng ắt phải hoang mang nhưng Châu Hoài Ngọc thì càng nghe thấy áp lực càng mạnh chừng nào, trong lòng càng mừng thầm chừng nấy.

Trong chớp mắt, thân hình của Chu Cang đã tới, đòn Thái Sơn Áp Đỉnh quả thật hào hùng khôn tả, nguồn áp lực của hắn thật nặng như quả Thái Sơn.

Hoài Ngọc đã có chuẩn bị từ trước, khi thân hình của Chu Cang vừa thoát ly khỏi lan can, thì chàng đã lên hộp x hơi đường khí thuật dài, dòn xuống tận Đan Điền, đoạn từ từ vận dụng lên 5 đầu ngón tay phía tả, bao nhiêu sức mạnh của chàng thấy dồn đổ dồn vào thế Ngũ Lôi Thần công đó...

Chờ cho thân hình của Chu Cang đã sà sát xuống tận đỉnh đầu của mình, Châu Hoài Ngọc đột nhiên dùng bàn tay hữu chỏi ra một đòn, có một tiếng «bốp» khô khan vang lên...

Châu Hoài Ngọc kêu lên oai oái, loạng choạng trôi ra mạn thuyền.

Chu Cang cười hậm hực, vừa định đánh bồi thêm một chưởng, để đẩy trôi thân hình của Hoài Ngọc xuống sông...

Nhưng trong một cái chớp mắt, bàn tay tả của Châu Hoài Ngọc nhẹ nhàng quét ngang một đường huyền huyền hoặc hoặc làm cho Chu Cang muốn tránh mà không tài nào tránh nổi.

Năm ngón tay mềm mại của Hoài Ngọc vừa chạm vào vai của Chu Cang thì đương kim Thái tử tức khắc kinh hồn bạt vía, tiếng rú chưa kịp thoát ra khỏi vành môi thì thân hình của hắn như 1 cánh bướm thỉnh linh bực gió bay bổng ra ngoài khoảng sông nước muốn tròng...

Thì ra trong năm ngón tay tả của Hoài Ngọc đang chứa một sức mạnh kinh khủng là Ngũ Lôi Thần Công, chàng lại khéo xử dụng vào lúc Chu Cang đang tung hết sức mạnh trong người ra, tạo thành cái thế

« dùng sức tám lạng mà đẩy nghìn cân » trong vũ thuật, nên Chu Cang phải trổng kể một cách chưa cay mà bay ra khỏi thuyền...

Mặc dù hân ta cố hết sức lộn mèo mấy cái giữa khoảng không, cốt làm cho mất và tìm cách bay ngược trở vào nhưng cứ mỗi khi hân vừa lộn mèo xong một cái thì Châu Hoài Ngọc đứng trong bè thuyền lại dùng Ngũ Lôi Thần Công tổng bồi ra một chưởng...

Thâm thương cho Chu Cang mặc dù công lực trội hơn Hoài Ngọc nhưng vì thân hình ở giữa không trung chẳng có chỗ nào làm điểm tựa không thể phản công nên kháng cự được ba đòn thì thân hình rơi tòm xuống nước...

Hai tay cao thủ này trao đổi được bảy nhiều đòn thì con thuyền đã chun qua dạ cầu, Châu Hoài Ngọc nào chịu bỏ qua cơ hội nghĩa vàng, thấy Chu Cang vừa rơi tòm xuống nước, 2 chân chàng dậm mạnh 1 cái, làm cho gáy nất 1 tấm ván thuyền, và thân hình của chàng vọt trở lên lan can trong cái đòn Nhất Hạc Xung Thiên.

—Thò một bàn tay lên hám lấy lan can, Hoài Ngọc tung mình nhảy vào vòng chiến, như một con hồ dơi lạc vào đàn dê, Châu Hoài Ngọc liền tiếp tung ra ba sát thủ liên hoàn, đánh ngã ba tên Cẩm Y Thỉ Vệ.

Dương Tiểu Hồng mặc dù này giờ đã dùng hết sức lực của mình, nhưng đối phương quá ư đông đảo, lại đã quen dùng phương pháp tập thể trong một phiên canh là 16 người vây đánh Dương Tiểu Hồng tới tấp, làm cho nàng cứ lúng túng mãi trong vòng chiến.

Bây giờ đột nhiên bị Hoài Ngọc hạ mất ba người, thế trận tức khắc tan vỡ, và Hoài Ngọc cùng với Tiểu Hồng tức thì liên tay nhau xông ra khỏi trận, hướng đầu cầu bên kia tẩu thoát...

Đây nói về phần Chu Cang Thái Tử sau khi bị Châu Hoài Ngọc dùng kế đánh lọt xuống sông rồi, bởi hân là người biết lợi, nên tức thì lội trở vào mạn thuyền, đôi mắt của hân ló liên trông thấy Hoài Ngọc dùng đòn Nhất Hạc Xung Thiên vọt trở lên cầu, giải vây cho Dương Tiểu Hồng thì trong lòng lấy làm căm tức.

Bàn tay của hân vừa tiếp xúc vào mạn thuyền tức thì đánh vọt lên sau buồng lái, lúc bấy giờ con thuyền sắp sửa chui lọt qua khỏi dạ cầu nên Chu Cang không dám chần chờ, hân cũng dùng một đòn Nhất Hạc Xung Thiên bay thẳng lên cầu...

Nào hay đầu thân hình của hân vừa thoát ly khỏi ván thuyền chưa đầy 5 tấc, thì bỗng nhiên có 1 bào tay kỳ quái từ trong khoang thuyền thò ra nắm nhẹ lấy ống quần của hân.

Chu Cang giật mình kinh hãi, sợ sùng không thể tả, vì rằng ống quần đã bị nắm cứng, nên thân hình cứ vọt thẳng lên, thật là sẽ có việc buồn cười xảy ra, việc này mà đồn đãi đến bên ngoài, đương kim thái tử sẽ mất thể diện biết bao nhiêu...

Khá khen Chu Cang, giữa cơn nguy cấp như thế, mà hân vẫn có thể khuấy nhẹ bàn chân một vòng để phá giải bàn tay quái ác đó.

Nhưng bàn tay lạ lùng kia nào chịu buông tha, vừa thấy Chu Cang mất tròn, tức thì thay đổi thế, diềm một huyết thần tốc vào huyết Cồn Lôn của hân.

Với nhận huyết của người này thật là độc đáo, làm cho Chu Cang cũng phải sững sốt bàng hoàng, không ngờ dưới chiếc thuyền nay lại có một tay cao thủ như vậy...

AN MÂY TỤ TẬP BẾN THIÊN KIỀU

Cồn Lôn thuộc hỏa huyết, nằm dưới xương mắt cá, trên con người Thủ Thái Dương Bằng Quang Kinh, nếu để cho diềm phải thì cả một bên chân không tài nào cử động, vì vậy Chu Cang phải có hai chân lên để tránh đòn.

Biết gặp phải tay kinh địch, Chu Cang sau khi giữu được huyết Cồn Lôn rồi, tức thì vươn mình dài ra như một con vượn, dùng tay tả quét ngang một đường để chiếm lấy khoảng đất dưới chân của mình, ngó hầu rơi xuống.

Người đối thủ với Chu Cang dường như chẳng có dụng tâm cay độc, nên chỉ buông ra một tiếng cười chưa chát rồi để cho Chu Cang yên lành rơi xuống thuyền, nếu như người khác, chỉ tung ra một đòn mãnh liệt thì ắt lại có thể đẩy bần Chu Cang xuống dưới sông sâu.

Chu Cang vừa lấy thăng bằng đứng vững được trên thuyền thì thấy trước mặt mình xuất hiện một người đàn ông mặt mày nghiêm chỉnh, thái độ khoan thai.

Chưa kịp hoàn hồn, bỗng nhiên từ trong khoang thuyền có một gã ăn mày lam lũ bước ra, nói:

—Thưa Trương Giáo Chủ... đây là đương kim Thái tử Chu Cang bám theo Dương cô nương rất gắt...

Chu Cang khẽ giật mình nghĩ thầm, bây giờ đây trong làng võ Trung nguyên chỉ có một mình Minh Giáo là giáo, mà Giáo chủ đã là Dương Tiểu thì còn Giáo chủ nào đâu nữa. Xem người này ngữ quan đoàn chính, nhận huyết tài tình hay là Trương Vô Kỵ?

Quả thật người đối diện với Chu Cang đây chính là Trương Vô Kỵ.

Số là đêm hôm ấy, khi chàng tốc đuôi theo Nam Thiên Độc Ma, công lực của hai người này một mười tám nhưng nhờ Độc Ma thông thuộc đường lối nên Vô Kỵ đuổi hết hai trống canh mà chẳng bắt kịp.

Đến khi trời hừng sáng thì cả hai đều lọt vào kinh thành.

Nam Thiên Độc Ma thật là gian xảo, hẳn cứ lựa những chỗ đông đúc mà lẫn lộn, ngó hân đánh lạc tung tích.

Bởi vì lúc bấy giờ trời hừng đông, thiên hạ tập trung nơi các thị trường đông vậy, kẻ lo mua, người lo bán, làm ấm ỉ huyên nào, nên Độc Ma thừa một lúc đi ngang qua khu đông đảo, tức thì lẫn lộn vào sóng người mất dạng.

Trương Vô Kỵ một mình đứng ngơ ngác giữa kinh thành, lấy làm cụt hứng, chàng chờ cho trời sáng trắng, mới tìm quán ăn, đồng thời dò la tìm kiếm những người trong làng võ.

Nhưng lạ lùng thay, chàng đi rào khắp nơi hơn nửa buổi mà tìm chẳng gặp một ai.

Đi đến trưa mệt mỏi quá, chàng mới tạt vào 1 ngôi miếu Thành Hoàng để nghỉ chân.

Vừa ngồi xuống, bỗng đột nhiên vương 1 xô tường có 1 gã ăn mày đi thật nhanh về phía Trương Vô Kỵ.

Vừa đi ngang qua mặt chàng, nó dùng 1 thủ pháp thật nhanh dúi vào bàn tay của chàng 1 miếng giấy nho nhỏ, đoạn nhảy vèo lên mái ngói.

Trương Vô Kỵ nắm được mảnh giấy trong tay rồi nghe thấy bước chân của người này chìm dần trong xa vắng rõ ràng, khinh công chẳng phải thuộc hạng tầm thường.

Vô Kỵ rào mắt nhìn quanh thấy chẳng có ai để ý đến mình chàng mới khẽ vuốt tờ giấy ra cho phẳng đoạn cúi xuống đọc.

Thì ra trên ấy nguyệt ngọc mấy dòng chữ :

« Bọn Minh Giáo lòng ăn mày, thầy tu và đạo sĩ thật gắt, Giáo chủ hãy cẩn thận, nếu cần nơi nghỉ, xin đến bến đò Thiên Kiều, tìm chiếc ghe đỏ đề hiệu Thuận Phong, dưới đó có người của chúng ta. »

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm :

« Lòng ăn mày, thầy tu và đạo sĩ, tức là muốn làm khó dễ Cái Bang, Thiếu Lâm và Vô Đang... vậy thì chắc cơ mưu của Sư Hồng Thạch đã bại lộ... ta đang cần gấp năng, vậy hãy đến bến đò xem sao. »

Chàng nghĩ một thêm một chốc rồi mới thả ra bến đò đến phải tốn gần 1 giờ mới tìm được chiếc thuyền có treo bảng đề hai chữ « Thuận Phong »

Chàng vừa rẽ lán đến hỏi thăm tên Đà Công don đã đón chào và mời chàng bước vào khoang.

Vào đến khoang thuyền, tên Đà ông liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy chung quanh chẳng có ai, liền ghé miệng phụ nhĩ vào tai của Trương Vô Kỵ, rằng :

— Giáo chủ hãy xem...

Dứt lời mở ván thuyền ra, làm cho Vô Kỵ giật mình sững sốt, vì phía dưới kia, có không biết bao nhiêu ăn mày đang ngồi lúc nhúc ..

Vừa thấy Trương Vô Kỵ, có vài ba người thuộc hàng ba bị, từng tham gia những trận đại chiến, nên nhìn biết mặt chàng, đồng nhao nhao chào hỏi.

Trương Vô Kỵ khoát tay ra dấu cho Đà Công đóng chặt cửa lại đoạn hỏi nguyên nhân vì sao đệ tử Cái Bang tập trung đông đảo dưới thuyền.

Sau khi nghe những người này kể lại, Vô Kỵ mới vỡ lẽ thì ra bị bọn Minh Giáo lòng kiếm quá gắt, chúng đệ tử ở trên bờ chẳng đứng nên mới xuống thuyền trú ẩn.

Vì Vô Kỵ chẳng mặc sắc phục Cái Bang, nên được ở tầng trên, chàng ngồi nghỉ được nửa ngày đoạn lại lòng kiếm những dấu hiệu riêng nhưng tìm chưa gặp.

Buổi chiều khi trở xuống bến đò, từ xa xa đã thấy nhiều người nhón nháo, hỏi thăm mới hay bọn quan quân đang khám đến đò Thiên Kiều.

Thì ra những hành động của chúng đệ tử Cái Bang không mật, đã bị quan quân phát giác có nhiều ăn mày lên xuống tại đây, vì vậy nên họ mới mở cuộc khám xét.

Trương Vô Kỵ vội vàng hối hả xuống thuyền « Thuận Phong » truyền cho Đà Công nhổ neo tách bến.

Thế là những chiếc thuyền có chứa đệ tử Cái Bang ở dưới, thì nhau chèo chống ra khỏi và thuận dòng trôi về hạ lưu.

Lệnh bênh trên sông đến khi trời chiều bảng lảng, thì đã ra khỏi kinh thành khá xa...

QUYẾT ĐỊNH HƠN THUA TRONG VÒNG 20 HIỆP

Càng đi, trời càng tối... Khi còn cách cầu Thiên Hộ chừng hai trăm trượng, Vô Kỵ chợt nghe mấy tên trạo phu kêu lên inh ỏi.

Chàng cùng vài ba vị Cái Bang Trường lão đồng bước ra khỏi khoang thuyền trông về phía trước.

Dưới ánh trăng mờ, chàng trông thấy trên cầu có hơn hai mươi người đang đấu chiến với nhau tưng bừng mãnh liệt.

Vô Kỵ nghĩ thầm, chiếc cầu Thiên Hộ này cách hoàng thành trong gang tấc nay trên cầu xảy ra cuộc xô xát chắc hẳn có dính líu đến người trong Minh Giáo mà đối phương của Minh Giáo thì chắc là người thuộc ẩn mày, thầy tu hay tà đạo gì, vậy thì sao ta cũng phải tiếp tay.

Chàng bảo nhỏ với chư vị Cái Bang trưởng lão, xin họ lui vào trong khoang để tránh tai mắt của bọn người trên cầu, còn chàng thì nấp sau buồng lái để chờ xem tình thế.

Thuyền từ từ trôi, tiếng sát phạt với nhau trên cầu càng lúc nghe càng rõ, nhất là những đường La Hán Quyền của Chu Cang Thái Tử tách gió rào rào, báo hiệu cho Trương Vô Kỵ biết rằng người trên cầu chẳng phải thuộc hạng tầm thường.

Thuyền vừa sắp sửa chui vào dạ cầu, Vô Kỵ chợt trông thấy một người trổng đòn rơi xuống mũi thuyền, đến khi người này cất tiếng kêu lên, thì Vô Kỵ bắt giác tỉnh thần tinh táo, không ngờ người này chính là Châu Hoài Ngọc.

Chàng vừa định tung mình nhảy tới cứu nguy cho Hoài Ngọc không ngờ thằng nhỏ này lại biết sử dụng phép không tâm lạng mà đầy nghìn cân đánh bay Chu Cang xuống nước.

Đến khi Chu Cang lóp ngóp bò lên thuyền dùng đũa Nhứt Hạc Xung Thiên để nhảy lên cầu, Trương Vô Kỵ bỗng sinh các cơ, thò tay ra níu lấy ống quần của Chu Cang làm cho người này phải lộn đầu trở xuống.

Sau khi Chu Cang biết người phá khuấy mình đây chính là Cựu Giáo chủ Minh Giáo, thì trong lòng bất giác e dè, liếc mắt nhìn lên bờ, thấy bọn Cẩm Y Thị Vệ trong Biệt Điện Thiên Hồng đang đi ạt đuổi theo Tiểu Hồng và Hoài Ngọc, nhưng chỉ trong 1 cái chớp mắt, thì 2 người này đã khuất dạng trong rừng cây lờ mờ đen ở phía xa xa...

Chu Cang bực tức vô cùng, nên lòng e dè đột nhiên tiêu tan, hắn nghĩ rằng ken kệt, đâm gậy một miếng ván thuyền ở dưới chân, nói hăm hực :

— Thằng họ Trương kia, mau truyền cho Đà Công cặp thuyền vào bờ...

Trương Vô Kỵ thầm nghĩ ở trong lòng :

« Hoài Ngọc và Tiểu Hồng ở nơi đây, thì Hồng Phong chắc cũng ở gần trong gang tấc... ta cũng muốn lên bờ mà tìm kiếm, nhưng không biết người này là hà phương nhân vật mà có thể hạ Châu Hoài Ngọc ta

Nhưng sự thắc mắc của chàng tức thì được một vị Cái Bang trưởng lão ngồi trong mũi giải đáp.

Chàng nghe có một người nói rõ ra :

— Thằng này khuyển tử của Chu Nguyên Chương, tên Cang.

Vô Kỵ giật mình thầm nghĩ :

«Không xong, ta nghe đồn thằng này mẹ Dương Tiểu Hồng như diều đổ, tài bộ cao siêu hơn Hoài Ngọc, thà nó lên bờ thật là lành ít dữ nhiều».

Nghĩ đoạn ứng thỉnh hỏi rằng :

— Chư vị nghĩ sao... ?

Có một giọng khàn khàn từ trong mũi nổi lên :

— Minh giáo thầy đều là đồ sâu dân một nước, thằng này là tay mặt tay trái của Dương Tiểu, hãy cầm chân nó ở dưới này, quần thảo cho một trận...

Chu Cang buồm tiếng cười hăm hực, nói :

— Thật không ngờ bộ hạ của Trương Giáo chủ lại có tinh thần ý chúng hiệp cô.

Trương Vô Kỵ nói :

— Thái tử nói có lý, nhưng nếu có người giao đấu tay đôi thì Thái Tử nghĩ sao ?

Chu Cang bỗng nảy ra một ý, trả lời nhanh nhẩu rằng :

— Ngoài Trương Giáo Chủ ra... bất cứ vị nào có thể thủ hòa với tôi trong vòng hai mươi hiệp, thì tôi nguyện lợi sông vào bờ... nhượng bằng thua tôi nửa đòn thì phải cặp thuyền cho tôi lên một cách đường hoàng.

Trương Vô Kỵ ngăn ngừa, không dám trả lời dứt khoát, vì rằng ban này chàng được dịp chạm với người này mấy đòn nhỏ, biết rằng tài bộ của hắn thật chẳng phải tầm thường, nhất là La Hán Quyền càng thêm thuần thực, trong thuyền này không biết có ai là người xứng tay đối thủ hay chăng ?

Còn đang bàn thảo do dự, thì trong mũi lại có tiếng người nói rõ ra :

— Tôi tài hèn, nhưng cũng xin Giáo chủ cho được phép so với tên này một trận...

Câu nói vừa dứt, thì từ trong mũi có 1 chiếc bóng bay ra, rồi sau buồm lái liền xuất hiện 1 lão già đầu râu tóc bạc.

Người này mặc đầu tuổi cao tác lớn, nhưng từ hồi nào đến giờ Vô

Kỵ chưa từng trông rõ mặt, chàng chưa biết tài bộ của lão ra sao, vội tiếc nhìn trên vai, thấy có mang 6 cái bị, thì trong lòng hơi yên.

Vô Kỵ thầm nghĩ :

Người này cũng thuộc hàng sáu bị, tay không thủ thắng, cũng không đến nỗi thâm bại, thôi hãy đề đôi bên đấu nhau một trận, ta thừa dịp này để xem chân xem cẳng thẳng Chu Cang, nhược bằng vị Cái Bang đệ tử này có thua, phải đưa Chu Cang vào bờ, thì Hoài Ngọc và Tiểu Hồng cũng đã cao bay xa chạy rồi !

Nghĩ đoạn nói :

— Hay lắm, xin nhị vị cho thưởng thức một phen, ngô hầu nói rộng tầm con mắt.

AN MÂY DƯỚI KHOANG THUYỀN LỬ LƯỢT TUÔNG RA

Câu nói của Vô Kỵ vừa dứt, thì Chu Cang đã lướt tới, tổng ngay vào giữa mặt của lão già sáu bị một đòn sấm sét.

Đòn vừa bay ra được bảy phần, thì đột nhiên lão già nọ bước xéo chân hữu ra một bước, lánh thoát khỏi đường quyền trong kẻ tốc đường tơ, đoạn dùng tay tả vào Thái Dương phía hữu của Chu Cang 1 cái nhanh nhẹn vô cùng.

Vô Kỵ kêu lên :

— Ủa...Lạc Anh Chương...

Câu nói của Vô Kỵ vừa dứt thì chiến cuộc tức thì triển khai càng lúc càng thêm ác liệt, lúc bấy giờ đã có nhiều tên đệ tử Cái Bang từ trong khoang thuyền thò đầu ra nhìn chiến cuộc.

Người ta thấy chương pháp của đệ tử Cái Bang sáu bị kia thật là nhẹ nhàng điêu luyện, xa trông dường như trăm trăm nghìn nghìn đóa hoa lan đang bùng nở trong một lúc.

Nhưng người trẻ tuổi không tỏ căn nguyên thì chỉ xem mà không nói không rằng, còn những bậc lớn tuổi thoáng trông qua thấy đều lấy làm khâm phục.

Có một vị Trưởng lão nói :

— Dư huynh lên học Lạc Anh Chương của Hoàng Bang Chủ hồi nào thế...

Lão già họ Dư vừa đấu chiến với Chu Cang vừa trả lời :

— Không phải Hoàng Bang Chủ chân truyền mà do một người khác dạy lại cho ta.

Thì ra « Hoàng Bang Chủ » đây tức chỉ Hoàng Dung, người đã nổi

ngôi Hồng Thất Công lên ngôi Bang Chủ khi xưa, nằng nhờ Lạc Anh Chương pháp mà tung hoành thiên hạ.

Sang đến đời nhà Minh, môn Lạc Anh Chương nay đã thất truyền, nên từ lâu không thấy ai biểu diễn, không ngờ hôm nay lão già họ Dư này lại mang ra thì thử đề đấu chiến với Thái Tử Chu Cang.

La Hán Quyền của Thiếu Lâm vốn vô cùng mạnh bạo, nhưng gặp phải Lạc Anh Chương Pháp thì dường như gặp phải khắc tinh, nên mười hiệp trôi qua, mà vẫn chưa thấy chiếm được ưu thế.

Trong lòng của Chu Cang hết sức hoang mang, nghĩ rằng nếu trao đổi đủ hai mươi đòn, mình không thủ thắng thì phải nhảy tùm xuống sông mà lội vào bờ, sợ nhục này thật là không biết làm sao rửa sạch.

Vì vậy mà vừa dứt hiệp thứ mười lăm, thì Chu Cang bỗng nạt lên một tiếng...

Trương Vô Kỵ vừa nghe tiếng nạt, biết ngay Chu Cang sẽ dùng võ lạ để hạ đối phương, chàng tức thì hô to :

— Đòn thứ 16...

Chàng sở dĩ lên tiếng đến như thế, cốt làm cho lão già họ Dư biết chiến cuộc gần tàn mà phấn khởi tinh thần.

Đúng vào lúc đó thì Chu Cang lướt tới dựng 2 bàn tay lên, từ từ đẩy ra 2 chương.

Ai trông thấy lối tấn công của hắn, đều biết rằng Chu Cang đổi quyền thành chương tung ra thế vô lạ.

Quả nhiên lão già họ Dư nghe thấy từ trong lòng bàn tay của Chu Cang có một luồng sức mạnh tiết ra cực kỳ ghê gớm, cùng, trong một lúc, thân hình của Chu Cang thay đổi liên liên bảy tám phương vị, xuất thủ nhanh như chong chóng làm cho lão già phải tối tăm mặt mũi...

Tình trạng bất ngờ lão già cũng phải vận dụng hết binh sinh tuyệt kỹ để gỡ đòn, bên tai lão cứ vang lên những tiếng đếm kinh hoàng của Trương Vô Kỵ :

— Đòn thứ 17, 18, 19...

Cứ mỗi một lần thêm một đòn, thì lão già phải gánh thêm nguồn áp lực lạ lùng đến khi Vô Kỵ đếm :

— Đòn thứ 20...

Thì lão già cơ hồ như tối tăm mặt mũi và rốt cuộc không biết từ phương hướng nào có một bàn tay của Chu Cang thò ra vỗ Thiên Linh Cái của lão...

Tình trạng này thật là vô phương chống trả, thì ra Chu Cang đã

Vận dụng nắm thế liên hoàn, quyết đề bọp đối phương trong đòn thứ 20.

Nào hay đâu trong lúc quyết định hơn thua trong đường tơ kẻ tóc đó, thì lão già họ Dư chợt nghe thấy có một luồng sức mạnh từ bên tả biên tràn tới, đẩy nhẹ thân hình của mình trôi đi hơn hai thước...

Nhờ xé dịch một cách lạ lùng và khít khao như thế, lão già họ Dư mới tránh được một sát thủ kinh hoàng...

Chu Cang rõ ràng thấy thẳng trong tay, bỗng nhiên con mồi của mình trốn thoát một cách lạ lùng, hẳn không cần suy nghĩ cũng biết có một tay cao thủ nào đó nhúng tay vào cứu thoát đối phương.

Chợt trong trí của hắn vùng hiện ra mấy chữ «Cần Khôn Đại Ni Di», hai chữ «ni di» có nghĩa là dây cho xé dịch, vậy thì ngoài Vô Kỵ ra, còn ai nhúng tay vào dây nữa.

Chu Cang thủ thế trừng mắt nhìn Trương Vô Kỵ, nhưng Vô Kỵ lại tươi cười nói :

— Một dằng nửa cân, một dằng tám lạng...

Chu Cang thét vang như sấm, quát :

— Cầm mồi lại, rõ ràng chúng bầy quạ mặt ta... nói dứt lời vô manh xuống mạng thuyền một chưởng...

Một tiếng «rầm» khủng khiếp vang lên, Chu Cang trong khi nóng giận đã dùng hết sức bình sinh của mình, người này lại là tay chuyên luyện về sức mạnh, nên ván thuyền tức thì gãy nát bốn năm miếng trong một lúc, thuyền chòng chành nghiêng đi, và nước từ bên ngoài nơi khe bờ mà đổ ạt tuôn vào... Nước vừa tràn vào thuyền thì từ dưới khoang có rất nhiều người kêu lên inh ỏi, và từ trong khoang thuyền có không biết bao nhiêu xô mành lũ lượt tan vỡ ra...!

Chu Cang ho hả cười, nói :

— Thì ra lũ chuột lắt trốn ở nơi này, hẳn chỉ ta cho người lũng kiếm mồi không ra...

Hắn nói dứt lời, thì thuyền chòng chành dữ dội rồi từ từ chìm lìm.

Chúng đệ tử Cái Bang người nào biết lợi thì đua nhau nhảy tòm xuống nước, còn người nào không biết lợi thì vớ ngay lấy miếng ván thuyền để làm vật đào sinh, tiếng la tiếng hét vang lên ối ối, trong nháy mắt, tình trạng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Lúc bấy giờ, những chiếc thuyền cùng đi một đoàn đã đi trước khá xa, lại gặp lúc đêm tối mịt mùng, dù cho muốn tiếp cứu cũng không được, nên đành ai thì lo bơi vào bờ.

Chu Cang thừa lúc lộn xộn, hẳn cũng vớ lấy một tấm ván thuyền rồi gieo mình vào giòng nước bạc.

VỊ ANH HÙNG NÀO LẤY THỦ CẤP CỦA KẸ MẠO QUÂN ?

Trương Vô Kỵ vừa trông thấy Chu Cang khuất dạng trong sương đêm, chàng cũng chụp lấy một tấm ván thuyền nhỏ nhỏ ném mạnh xuống sông.

Miếng ván vừa bay ra, chàng Hên nhún nhẹ hai chân xuống mạn thuyền để rồi bắn vọt thân hình theo cấp tốc.

Ván vừa rơi xuống nước, thì Vô Kỵ cũng vừa trở lại, chàng thò một bàn chân ra đạp nhẹ lên miếng ván, thế là miếng ván nhỏ nảy chồm thân hình của chàng lướt như bay trên mặt nước.

Từ dưới mặt sông đen, nghe loang thoảng có tiếng người khen nhỏ nhỏ :

— Hay cho phép Đãng Binh Độ Thủy...

Nhờ có phép Đãng Binh Độ Thủy, nên Trương Vô Kỵ vào đến bờ trước Chu Cang, vừa đặt chân lên đất liền nhằm hướng Châu Hoài Ngọc và Dương tiểu Hồng đuổi theo ráo riết, nhưng đường xá thẳm thẳm này giờ con thuyền của chàng đã đi một đoạn đường khá xa, rời khỏi cầu Thiên Hộ mấy dặm đường, dấu tài nghệ khinh công có giới đến đâu cũng đuổi theo không kịp.

Trong lúc Trương Vô Kỵ đang lạc lõng giữa kinh thành tìm kiếm dấu vết của những người trong vũ lâm thì trong nhà của Mai An, chủ vị anh hùng đã thảo luận xong xuôi về việc thành lập Đồ Long Bang, đặt xong những qui luật trong nội bộ, những phần tử siêu tuyệt nhất trong các môn các phái thấy đều gợn nhộp Đồ Long Bang lấy tôn chỉ triệt hạ triều đình nhà Minh làm mục đích.

Lại nhận xét tình hình ở bên ngoài, thì Minh Giáo đang lũng kiếm rất gắt những người chống đối với Triều Đình, nên Mai An đề nghị nên đặt Tổng Đai Đồ Long Bang ngay trong nhà mình để tránh tai mắt.

Trong phiên họp cuối cùng Không Khổng Đại Sư nói :

— Nay việc trong nội bộ đã thảo luận xong để ăn mừng việc tái lập Đồ Long Bang, chủ anh hùng hảo hán phải lập một công to cho xứng đáng.

Sư Hồng Thạch vỗ tay cười ha hả, nói :

— Theo ý nghĩa chữ «Đồ Long» có nghĩa là giết rồng, mà rồng tức là kim cẩu hoàng đế, nay chúng anh hùng các môn các phái đồng tụ họp đông đảo nơi đây, tại làm sao chúng ta không đột nhập hoàng cung, giết rồng một pheo, thử xem thủ pháp của người nào kiến hiệu nhất.

Triệu Minh trong dạ nghĩ thầm :

« Ta cùng Vô Kỵ đi tìm trăm phương nghìn kế, tạo cho Hồng Phong có cơ hội chiếm lấy Đồi Long Đảo và Ý Thiên Kiếm mới được lên ngôi Bang Chủ, nhưng công đức ấy hãy còn non kém, tại sao ta không chọn cơ hội này giúp Hồng Phong thêm một trận, lấy đầu thằng Chu Nguyên Chương cho quân hùng thêm khiếp đảm, cả như thế thì chúng anh hùng mới diện phục và tâm phục cho... »

Nghĩ đoạn cười rằng :

« Sư Bang Chủ quả thật là chí lý, ngày xưa khi Trương Giáo Chủ trao quyền Dũ Mục Di Thư cho Từ Đạt, thì có nói rằng :

— Trong làng võ có lưu truyền hai câu :

« Ý Thiên Bất Xuất, Thuyết Dữ Tranh Phong ? »

Thanh gươm Ý Thiên mặc dù ngày nay gãy làm 2 đoạn, nhưng ngày nay chắc chắn sẽ chấp nối lại được.

Nếu có một người nào đó, lên ngôi chấp chưởng binh quyền, mà tác oai tác phúc, lấy sự bạo ngược kia làm cho bá tánh phải chịu muôn điều khổ não.

Tôi chừng ấy chắc chắn sẽ có một vị anh hùng, tay cầm Ý Thiên Trương kiếm đến đó mà lấy thủ cấp của kẻ bạo quân... »

Triệu Minh vừa kể đến đây thì Du Liên Châu vỗ tay đánh đét nói :

— Hay lắm, Giáo Chủ phải nhận thật nhớ đại, bây giờ lời kia đã ứng nghiệm một nửa, thanh Ý Thiên Bào Kiếm kia đã chấp nối lại được, còn kẻ đương kim trị vì thiên hạ thì lại tác oai tác phúc, như chưa có một vị anh hùng nào đến đó mà lấy thủ cấp của kẻ bạo quân, vậy thì chọn dịp chúng anh hùng tập trung tại kinh đô, chúng ta hãy đồng thực hành lời nói của Trương Giáo Chủ, thử xem ai là người nhanh tay nhất... »

Du Liên Châu nói dứt, mọi người nhao nhao lên tán thành đồng hện rằng khi nào lấy được thủ cấp của Chu Nguyên Chương thì lại mở dạ yến để đại khao thưởng người đã có công «Đồi Long sát địch».

Cuộc họp vừa tan, Triệu Minh thừa 1 lúc mọi người không để ý nàng kéo nhẹ ống tay của Hồng Phong, bảo ra ngoài cho nàng nói nhỏ.

Đi tới một chỗ vắng vẻ, Triệu Minh nói với Hồng Phong :

— Bên ngoài chúng quân binh và Minh Giáo đang lục soát rất gắt, vậy nên tạm ngụ trong Tổng Đài, chờ một hai ngày nữa tôi sẽ cùng Bang Chủ «đạo chơi» Hoàng Cung một chuyến.

Hồng Phong khắp khởi mừng thầm, nghĩ rằng trong Hoàng Cung là nơi nhao rún của Triều đình, tất nhiên cơ quan trù dập, cao thủ

đồng vầy, được một người lanh lợi như Triệu Minh đi kèm, thì có chỉ thích thú cho bằng.

Kể từ hôm ấy, Triệu Minh lưu lại trong Tổng Đài, ngày đêm cùng Hồng Phong trui rèn võ nghệ, bao nhiêu đòn hay thế lạ mà Triệu Minh ngày xưa học được của các môn các phái trong Vạn Phật Tự, bây giờ nàng đều mang ra truyền hết cho Hồng Phong.

DƯƠNG NHƯ ĐỢI MỘT NGƯỜI

Nhờ vậy mà Hồng Phong nói rộng tâm kiến thức, tài nghệ tăng tiến vô cùng nhanh chóng.

Trong lòng nàng rất nôn nóng, chờ cho Triệu Minh cho mình đột nhập hoàng thành, trở tài đại náo hoàng cung một chuyến, nếu may ra lấy được thủ cấp của Dương Kim Hoàng Đế, thì thật là vui thú không biết chừng nào.

Một buổi sáng hôm kia, Triệu Minh cùng Hồng Phong cùng nhau đi dạo bên cạnh hồ đã sơn, vừa đi hết bãi bảo ngọc kiếm của phái Côn Lôn bỗng nhiên Triệu Minh mỉm cười nói với Hồng Phong rằng :

— Đêm nay chắc chúng ta, phải «đạo chơi» hoàng thành một chuyến kéo dể những tay cao thủ của môn phái khác phụng tay trên cái đầu lâu của Chu Nguyên Chương thì thật là đáng tiếc.

Hồng Phong trả lời :

— Phải... việc này hạ thủ nhanh chừng nào càng tốt chừng ấy... »

Triệu Minh bỗng nhìn ngay vào mặt của Hồng Phong, nói :

— Hoàng cung có Biệt Điện Thiên Hồng, cao thủ đông như nấm, Hồng bang chủ đã bại lộ tông tích, chúng đã biết rõ mặt mày.

Nói đến đây, Triệu Minh bỗng ngừng ngữ không nói, Hồng Phong phải lên tiếng :

— Hay là ý của Giáo chủ phủ nhận muốn cho tôi cái trang.

Triệu Minh bật cười nói :

— Hồng Bang Chủ thật là thông minh, này... tôi thấy Hồng Bang chủ cốt cách phi phàm, tướng đi yếu diệu, tại sao cái trang thành một người con gái, có phải để qua mặt bọn Minh Giáo hay chăng ?

Hồng Phong vùng biến sắc, nhưng sắc diện của nàng chỉ thay đổi một thoáng rồi lại bình thản y như cũ. Nàng khẽ nhìn xuống đất, nói :

— Giáo Chủ phủ nhận nói đúng, vậy chừng nào ta khởi hành ?

Triệu Minh rõ mặt nhìn quanh, thấy tư bề vắng vẻ, nàng nói khẽ vào vành tai của Hồng Phong :

— Đầu canh ba đêm nay... »

Hồng Phong reo lên :

— Hay lắm... vậy đúng giờ tôi sẽ gặp Giáo chủ phu nhân tại bên cạnh hòn giả sơn này...

Nói dứt lời nàng cáo từ lui về tắm rửa.

Đêm hôm ấy khi tiếng trống hoàng thành vừa điểm canh ba thì bên cạnh hòn giả sơn đã có một chiếc bóng đen chấp hai tay sau lưng mà đi tới đi lui, dường như trông ngóng một người nào.

Mãi đến bây giờ, mặt trăng khuyết đi gần phân nửa, mới từ từ trở lên sau rừng cây xanh mờ mịt...

Nhờ ánh trăng bàng bạc chiếu xuống không gian, người ta mới trông thấy đó là 1 người thư xanh mặc áo xanh, đang đi thật là khoan thai tạo nhã.

Cứ trông sắc áo, người ta cứ ngỡ rằng đây là Hồng Phong trắng sì, nào hay đâu chính người này đi đến lượt thứ 23, thì chợt từ phía sau hòn giả sơn đi vòng ra 1 người.

Người này là một nàng thiếu nữ mặc toàn màu trắng, nét mặt tươi như hoa, dáng đi tha thướt, bên sườn đeo lưng lẳng một thanh trường kiếm.

Người này vừa chạm mắt thư xanh áo xanh, bỗng giật mình kêu lên :

Thì ra... thì ra Giáo chủ phu nhân đã nhanh tay lấy bộ lam y này của tôi ?

Thư xanh áo xanh cười khúc khích, nói :

— Phải... quyền mượn tạm trong đêm nay, ngày mai trả lại...

Thì ra nàng thiếu nữ áo trắng này chính là Hồng Phong. Buổi ban sáng nàng vừa tắm rửa xong, thì có người vào trao cho nàng một cái gói bảo rằng Triệu Minh gọi sang.

Hồng Phong nhẹ tay giờ ra xem, thì ra đó là một bộ đồ màu trắng mà nàng thường thấy Triệu Minh mặc hằng ngày.

Nàng dấu đi bộ quần áo của phái nữ này thật kỹ, chờ cho gần đến canh 3 mới ra thay.

Vừa thay đổi xong xiêm y, nàng cứ ngắm bóng mình trong gương, trong trí lại nổi lên hình ảnh Châu Hoài Ngọc, không biết giờ này chàng cùng với Tiểu Hồng trôi giạt tới phương trời nào ?

Cứ bằng khuỷu suy nghĩ đến khi quay đầu nhìn lại, thì bộ quần áo màu xanh nhạt đã không cánh mà bay, trong lòng chỉ xiết kinh mang. Không biết một vật tùy thân nằm bên cạnh mà lại biến mất một cách lạ lùng như thế, hẳn là một tay cao thủ nào khuấy chơi.

Nàng vừa tiến ra chỗ hẹn với Triệu mà trong dạ phấp phồng không biết có ai theo dõi mình hay chăng ?

Nào hay đâu vừa đến đây thì trông thấy Triệu Minh đã mặc bộ nam phục của mình :

Nàng cười thầm trong dạ, tự nói với mình :

«Đêm nay... ta là cốt con gái lại hoàn cốt gái, còn Triệu Minh thì lại đóng vai nam thư sinh, thật là trở trêu...

Triệu Minh lướt tới, khoát tay ra ém miệng nàng, nói nhq nhỏ :

— Hồng Bang chủ chó khá to tiếng.

Nói đoạn dùng một đòn Tiểu Điều Đầu Lân bay vù lên mái ngói gần đó.

Nhanh như một con điều hầu, Hồng Phong cũng trở tài khinh công thượng nhặng của mình nổi gót theo Triệu Minh, hai người như hai vệt khói mờ nhằm hoàng cung trực chỉ.

Năm trước, Hồng Phong đã từng cùng với Châu Hoài Ngọc vào đây 1 chuyến, bây giờ xa trông thấy Biệt Điện Thiên Hồng nằm im lìm như 1 con sư tử đang say ngủ, bất giác trong dạ của Hồng Phong ngậm ngùi chua xót.

Nàng nghĩ mới ngày nào mình cùng Châu Hoài Ngọc sánh vai nhau mà vào đây, hai tâm hồn của hai trẻ hỷ còn trinh trắng, không một vết như ngày hôm nay trải qua một năm dài, thế cuộc nhiều nỗi biến thiên mình thì trải qua không biết bao nhiêu trường tranh đấu vào sinh ra tử... và chỉ vì một chút sơ sót, để cho Hoài Ngọc phải phạm đến thân ngàn vàng, thật là càng nghĩ càng căm...

Vừa nghĩ đến đây thì nhà cửa phía trước mặt mình hiện lên trùng trùng điệp điệp, hai người đã chánh thức lọt vào Hoàng Cung...

DƯƠNG NHƯ ĐỢI MỘT NGƯỜI LÃO THÁI GIÁM TRỌC ĐẦU

Triệu Minh nói :

— Hồng Bang Chủ hãy vào trước, để tôi theo sau coi theo mà hành sự...

Như một con chim non thoát khỏi lồng, Hồng Phong tung tăng bay nhảy về phía trước, thăm nhập hoàng cung, đi được chừng hai mươi trượng, quay đầu nhìn thì Triệu Minh đã lẫn đi ngó nào mào mắt dạng.

Hồng Phong trong lòng thầm nghĩ :

«Mình đi mộ cách mù quáng như vậy thật khó tìm cho ra chỗ trú

của trưởng Chu Nguyên Chương... chỉ bằng bắt một người nào đó tra khảo mới là thương sách...

Vừa nghĩ nàng men lèn vào vào trung tâm của hoàng cung thỉnh thoảng gặp những người đi tuần thấy đều thuộc những tay võ sĩ trong Minh Giáo nếu hạ thủ e cho không nhem sẽ kinh động đến Biệt Điện Thiên Hoàng thì càng thêm rắc rối.

Nàng nghĩ muốn hành sự cho thật êm thấm, thì không chỉ bằng xuất kỳ bất ý ra tay bắt lấy một nàng cung nữ thì tiện lợi nhất.

Nhưng thật lạ, sao này giờ nàng đi gần khắp tám cung mà chưa thấy nàng nữ tử nào...

Còn đang bàng hoàng nan giải, bỗng thấy từ xa xa có một chiếc lồng đèn đi tới, Hồng Phong tức thì nép mình vào một góc tường chờ đợi.

Chiếc lồng đèn to dần... to dần... rồi đến khi nhìn rõ thì đây là một viên Thái Giám, vóc dáng hơi gầy, đang cầm chiếc lồng đèn mà đi một mình trên hành lang...

Hồng phong tự nói với mình,

«Trời giúp việc ta rồi...»

Đoạn mỉm cười chờ đợi khi viên thái giám này vừa lọt vào tầm tay Hồng Phong xuất kỳ bất ý nhay sỏ ra như một con mèo vồ chuột.

Bàn tay của Hồng Phong buông ra theo cái thế trảo công kỳ diệu ngón trở và ngón giữ, em vào một huyết Đại Đoạn và Đoạn Giao trên vành môi trên và môi dưới, còn ngón cái thì bấm vòng qua huyết Phong Phù ở sau của gáy người này, cổ tĩnh vừa ếm miệng, vừa uy hiếp không để cho hắn có dịp kêu lên một tiếng.

Đòn chưa tới, thì nàng đã cười gay gắt nói :

— Hừ... mi biết rằng thẳng Cầu hoàng đế...

Câu nói của nàng chưa dứt, thì đột nhiên huyết Chiến Trung của nàng bỗng nhói lên một cái nhẹ nhẹ...

Thất sắc kinh tâm Hồng Phong tức thì dùng cánh tay Phục Hồ dùng để phòng hồ thoát nhanh ra một cái, và luồng áp lực tức thì tan biến, nhưng đòn tấn công bên cánh tay Giảng Long cũng iv thế mà lệch đích.

Nhưng Hồng Phong nào chịu thua, nàng biến đòn nhanh như chớp, chớp vọt lên Thiên Linh Cái của người này 1 cái...

Tên thái giám không ngờ Hồng Phong đang lúc táng công, mà lại biến đòn liều mạng như thế, hắn ta rú lên 1 tiếng khe khẽ đoạn dẹp mình né tránh, nhưng tài nào tránh khỏi cái chớp liều lĩnh của Hồng Phong. Bàn tay của nàng đã chớp được chiếc mũ Thái giám.

Chiếc mũ vừa rơi xuống, thì đến lượt Hồng Phong kêu lên một tiếng kinh dị, thì ra người đội mũ cầm đèn này nào phải Thái Giám mà đích là một ni cô cải trang.

Hồng Phong giật mình đánh thót, nghĩ rằng mấy ngày hôm nay người trong Hoàng Cung tìm kiếm ni cô thật gắt, vậy thì ni cô nào đây nữa hay là người vào đây cũng chung 1 chỉ hướng với mình,

Nàng thối lui một bước, đoạn hỏi nhỏ nhỏ :

— Có phải Nga Mi tiên bối đó không ?

Ngon đèn bị Hồng Phong thổi tắt nên bóng tối tức thì bao trùm và người kia hỏi nhỏ :

— Có nương thuộc phái nào đó ? Có phải vào đây vì hai chữ Đồ Long ?

Trong bóng tối, Hồng Phong đỏ bừng hai má, nghe thấy quả tim của mình đập thình thịch, chỉ vì kể từ khi chàng cất bước ngang bở đến đây là lần đầu tiên được người khác gọi mình là cô nương.

Nàng trả lời run run :

— Tiệm nữ thuộc... Đồ Long Bang...

Người kia trả lời:

—A Di Đà Phật... pháp danh bản ni là Diệu Huệ...thì ra đều là người đồng đạo với nhau cả...

Hồng Phong trao trả chiếc mũ thái Giám cho Diệu Huệ, nói:

—Tôi đang tìm...

Diệu Huệ cắt ngang trả lời ;

—Bản ni cầm chiếc lồng đèn này đi gần khắp tám cung mà tìm không ra vẫn mong gì cả,thật là lạ...

Nghe nhắc đến chiếc lồng đèn,Hồng Phong sự nhớ ra mình vừa thổi tắt đèn của Diệu Huệ nên nói:

—Sự thật hãy đốt đèn lên, tiệm nữ xin cáo từ nơi đây, ở đây nhiều người có hại.

Dứt lời,nàng lại thu hình vào 1 chỗ tối tìm kín đáo và ngoài kia có tiếng cách vang lên,đèn lại bừng sáng, và Hồng Phong trông thấy vị Thái Giám này lại lúi thủi cầm đèn mà đi trên hành lang vắng vẻ.

Nàng nghĩ thầm:

«Thì ra Nga Mi đã có người vào đây, vậy thì Thiếu Lâm và các môn phái khác hẳn cũng đã có người thâm nhập...thật là vui...

Trong lòng nàng bây giờ cũng vô cùng thắc mắc,không biết Triệu Minh giờ này ở đâu? Tại sao chàng thấy xuất đầu lộ diện ?

Những cô ra nhìn, thấy hình dáng của Diệu Huệ đã khuất hẳn sau một bức rèm, nàng mới lần mò tiến về phía tá, nơi ấy cửa ngõ chẳng chặt, đáng cho nàng lưu ý.

GIANG HỒ LƯU LẠC TRẦN AI, NÀO HAY TAY TRẮNG MÀ XOAY CƠ TRỜI!

Vừa quanh qua một cánh cửa tò vò, trước mặt của nàng xuất hiện một dãy dinh thự nguy nga, chung quanh có rất nhiều người canh phòng thật là cẩn mật.

Một ý nghĩ nảy ra trong trí :

« Bây giờ ta đi quanh coi khá nhiều chỗ, nhưng chưa thấy dãy nhà nào thâm nghiêm như vậy, hay đây là chỗ ngụ của Chu Nguyên Chương nhưng xem lối canh gác cẩn mật như vậy thật khó mà đột nhập. »

Còn đang thắc thỏm trong lòng, chợt thấy từ bên trong dãy nhà ấy có hai nàng cung nữ đi ra.

Hồng Phong mừng rỡ, như một người trải qua nghìn dặm sơn khê bầy giờ mới đi đến đích, nàng thở phào một hơi khoan khoái, nhất định bắt hai nàng này để truy cho ra manh mối.

Đã có kinh nghiệm bắt lầm người đồng đạo ban nãy, nên bây giờ Hồng Phong không dám tháo thả, nàng lên theo dõi, quan sát từng cử chỉ quả nhiên thấy hai nàng này đáng đi cõ là, chẳng phải con nhà võ, nên trong dạ mừng thầm.

Chờ cho họ đi qua một chỗ vắng, Hồng Phong từ phía sau nhảy tới bắt gọn họ trong một cái chớp.

Vì hai nàng này không biết một tí võ nghệ nên nằm trong tay của Hồng Phong chẳng khác chi con gà con nằm trong vấu ó.

Mang họ vào một chỗ kín đáo Hồng Phong bắt đầu tra gạn, hai nàng biết lành ít dữ nhiều nên nhất quyết chẳng chịu cung khai.

Hồng Phong nổi nóng, hăm hực nói rằng :

— Bản cô nương dùng lời ngon ngọt, chúng bây chẳng chịu vâng lời, vậy chớ trách ta...

Nói dứt lời, nàng trợn mắt bóp gãy xương tay của một nàng làm cho cả hai thấy đều tấn đóm kinh tâm.

Hồng Phong gay gắt hỏi lại :

— Thăng Cầu Hoàng đế bây giờ ở đâu ?

Nàng cung nữ gãy tay kêu lên rớt rít :

— Xin cô nương tha cho, thánh thượng đêm nay ngụ tại... ngụ tại... Long Tâm Cung.

Hồng Phong nghiêng rằng kèn kẹt, thét hỏi :

— Có phải lối vào tại ngôi nhà ban nãy ?

Một nàng trả lời :

— Thưa vâng.

Hồng Phong cười gay gắt, nói :

— Vậy chúng bây nằm ở đây chờ bản cô nương, hừng sáng ta trở ra giải huyết.

Nói dứt lời vỗ ngang vào huyết cầm và huyết tể, làm cho cả hai đồng dờ người ra.

Nàng lại nói nhỏ :

— Cho ta mượn đồ bộ quần áo của một đứa...

Dứt lời ra tay lột lấy quần áo của một nàng dọn thay cho mình. Công việc vừa xong định quay mình bỏ đi chợt nghe sau lưng mình có người nói :

— Đi ra thì hai... trở vào thì một e cho bất tiện.

Hồng Phong rợn tóc gáy, quay đầu nhìn lại, thấy sau lưng mình xuất hiện 1 người thư sinh mặc áo xanh, trong tay phe phẩy chiếc quạt ngà, đó chính là Triệu Minh Quân chúa !

Hồng Phong mừng rỡ, kêu lên một tiếng nhỏ nhỏ, thì ra Triệu Minh này giờ nào có rời nàng một bước, nhưng hành động của nàng từ từ khi nhập hoàng cung đến nay Triệu Minh thấy đều trông thấy nhưng chẳng xuất đầu lộ diện bấy lâu.

Triệu Minh cúi xuống lột lấy quần áo của nàng kia, nói :

— Tôi cùng Hồng Bang chủ vào nơi hồ huyết long đâm một chùy ến.

Thủ pháp của Triệu Minh vô cùng nhanh nhẹn chỉ trong một cái nhấp nháy thì đã thay xong bộ quần áo cung nữ cho mình đồng thời mặc bộ đồ thư sinh và thiếu nữ vào mình cho hai nàng cung nữ.

Công việc vừa xong Triệu Minh quay sang nắm tay Hồng Phong nói :

— Nào chúng ta cùng nhau vào Long Tâm Cung...

Dứt lời hai người tất tả quay trở lại, trước khi đi Triệu Minh không quên đá bắn cái xác của hai nàng này vào trong xô toilet.

Lúc bấy giờ đêm đã khuya, hai nàng lại cái trang thật khéo, nên lọt vào cung vì một cách dễ dàng.

Càng đi sâu vào bên trong chường nào, thấy sự canh phòng càng thêm gắt gao, toàn là người trong Minh Giáo.

Triệu Minh cứ nhắm chỗ nào nhà cao cửa rộng, khí tượng trang nghiêm thì đi sẵn vào.

Chợt thấy trước mặt mình hiện ra 1 cánh cửa tò vò thật là sang trọng, bèn cung nga ra vào không ngớt, mỗi nàng khi đi ngang cánh cửa đó, thấy đều có trình một tấm thẻ ngà.

Triệu Minh trong lòng do dự, vội dừng chân lại thò tay vào túi mình sờ thử, thật may sờ trúng 1 vật cứng mà lạnh, đích thị là thẻ ngà.

Nàng móc ra nhìn vội, thấy bên trên khắc ba chữ Thủy Lan Anh, nhìn sang thấy Hồng Phong cũng đã móc thẻ của nàng ra cầm sẵn ở trong tay.

Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, đoạn tiến tới trình thẻ rồi đi sau vào, Vừa lọt qua cửa, Hồng Phong giật mình, thì bên trong này trường rú mào che, báo hiệu đây đã vào gần tấm thất.

Quả nhiên xuyên qua thêm hai tầng cửa, thì thấy trên một tấm màn nhung lộng lẫy huy hoàng, có thêu hai con rồng đỏ đang tung bay lộng lộn giữa trời, đường thêu cực kỳ tinh xảo.

Hai bên tấm mào nhung ấy có treo một câu đối liễn thêu bằng kim tuyến,

Đối rằng :

« Đông thị giang hồ lưu lã khách.

Thủy tri xích thủ văn càn khôn ».

VĂN CHƯƠNG ĐIỂM LÊ, LÀ VẬT PHÌNH NGƯỜI

Dịch :

« Giang hồ lưu lạc trần ai.

Nào hay tay trắng mà xoay cơ trời,

Hồng Phong ngẩng người ra thường thức 2 câu thơ hào hùng về những nét bút tung hoành lộng lộn.

Thì ra hai câu thơ này chính do Chu Nguyên Chương làm ra và tự tay hạ bút, lời thơ có ý tả cảnh lưu lạc giang hồ của mình từ thuở nhỏ.

Số là ngày xưa Chu Nguyên Chương không những là một người nghèo nàn lưu lạc, mà lại từng là một người xuống tóc đi tu, may nhờ kết thân, với những người có chí lớn như Tề Đạt, Thường Ngộ Xuân vân vân, sau này nhờ những người này theo khuôn phò, cho nên mới thành nghiệp cả,

Hồng Phong đang thường thức nhập thần hai câu thơ ấy bỗng nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ vào vai mình làm cho nàng giật mình, nàng quay lại hỏi :

— Giáo chủ phụ nhân nghĩ sao về hai câu thơ này ?

Triệu Minh trả lời nho nhỏ :

— Chu Nguyên Chương xuất thân trong chỗ hàn vi, sau này nhờ bề bạn khuôn phò, nên mới thành nghiệp cả, ngày nay để thơ như vậy, người đọc có thể thấy ông ta không phải một người vong bản... nhưng mà...

Nàng ngưng lại một chút cho Hồng Phong chú ý rồi mới tiếp tục nói :

— Nhưng mà... Hồng bang chủ nên coi chừng văn chương thường bay là những món đồ dùng để lừa phỉnh con người có không biết hao nhiều người cầm bút gieo nên những giòng thơ điểm lệ, dung toàn những câu văn hoa chải chuốt nhưng thật ra con người của họ hành động những việc xấu xa, gieo tai hại cho không biết bao nhiêu người.

Có một việc này cần phải chú ý nữa là phàm kẻ con người mà rơi vào cảnh giàu sang rồi thì bay xa hoa truy lạc, đắm chìm những chuyện cờ bạc hại cho nhiều người dễ cầu vui cho bản thân mình...

Trong đời này, không ai giàu sang hơn hoàng đế, vậy thì... vậy thì cầu thơ kia đáng cho ta suy gẫm...

Triệu Minh nói đến đây, liếc nhìn thấy sắc mặt Hồng Phong vờ cùng trịnh trọng, dường như đang chú ý hết tinh thần vào câu nói của mình nàng lại tiếp tục nói :

— Hồng Bang Chủ nên nhớ rằng Bang hội chúng ta, Bang Chủ phải hằng ghi nhớ...

Hồng Phong nói :

— Giáo Chủ phụ nhân nói phải... văn chương chính là vật dùng để phỉnh người nhẹ dạ... ta hãy tìm cách lấy chiếc đầu lâu của thằng cầu hoàng đế đã...

Nói dứt lời, quay sang hỏi nhỏ :

— Chắc chắn nó nằm trong kia.

Triệu Minh nói :

— « Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, nó ngủ ở trong đó chờ thằng đầu lừa... »

Dứt lời đưa mắt ra đầu cho Hồng Phong tiến tới,

Hồng Phong rảo mắt nhìn xem địa thế, trông thấy trước mặt của mình trướng rủ màn che, muốn vào thì phải khoát màn lên.

Nhưng khoát màn là 1 điều thất lợi, rủi ro bên trong kia có người đang ngồi chực sẵn nhìn ra thì khốn,

Còn đang ngẩn ngừ, thì bỗng nghe bên phía hữu của mình có tiếng chân người nổi lên rộn rã...

Hồng Phong và Triệu Minh tức thì nín hơi ém tiếng, e rằng người này nếu biết võ công thì họ-tức thì phát giác.

Vừa thu hình vào một chỗ kín đáo thì tiếng chân kia càng rõ rệt từ bên cánh cửa vách phía hữu hiện ra một người đó là một viên thái giám.

Hồng Phong khẽ giật mình thì ra việc thái giám này chẳng phải là người xa lạ đối với nàng, mà chính là Diệu Huệ Sư Thái...

Nàng nghĩ:

“Hay là ta nhen dịp người này tiến vào, ta thấp tông theo sau...”

Vừa nghĩ tới đây thì Diệu Huệ đã tiến tới trước những tấm màn buông rủ, bà ta ngẩn ngừ đây lát, đoạn mạnh dạn thò tay ra khoát màn..

Màn vừa khoát lên cả ba người là Diệu Huệ, Triệu Minh và Hồng Phong thấy đều sững sốt vì rằng sau bức màn kia chẳng có vật chi khác lạ, mà chỉ là một cánh cửa đá nặng nề...

Bên trên cánh cửa này có thêu hai con rồng trượng nanh múa vuốt cùng nhau tranh cướp một viên Dạ Minh Châu...

Diệu Huệ lấy làm thất vọng buông tấm màn xuống đứng gần ngưỡng giây lát rồi lùi thụt lui ra.

Chờ cho bước chân của bà ta đi thật xa rồi, Triệu Minh mới nói nhỏ nhỏ rằng:

— Sau cánh cửa kia ắt tiềm tàng nhiều điều bí mật đều sao ta cũng phải kiên tâm chờ cho có một cơ hội lọt vào đó mới nghe.. Nơi đây là trọng địa, Hồng Bang chủ khá tua giữ gìn cao lắm...

Hồng Phong nói, này:

— Này giờ tôi nghe bên trên mái điện thỉnh thoảng có tiếng chân người, rõ ràng sự canh phòng thật là cẩn mật, nếu chẳng có vật quan trọng, chắc chắn họ chẳng phí công như vậy...

Vừa nói đến đây, thì tiếng chân người lại nổi lên, và Triệu Minh phụ nhĩ:

— Phen này chắc trời giúp vận ta...

Nói đến đây tiếng chân người nổi lên càng lúc càng nhiều, tổng sẽ phải có trên 5 người sắp tới.

DÀU CÓ 3 TAY CÙNG KHÔNG THỂ VÀO LONG TÁM CUNG CHO NỔI ?

Đám người này vừa đến gần tới có tiếng cười khúc khích vang lên không ngớt.

Đến khi họ xuất hiện, thì ra đó là sáu nàng cung nữ vô cùng xinh đẹp họ vừa đi vừa đùa giỡn với nhau ra chơi vui thú lắm, có một nàng nói:

— Hai con quí nhỏ kia cầm đèn đi sang Thanh Lan Các, gần một trống canh sao chưa thấy trở về, đồ khờ chốc nữa thành thượng sẽ nổi trận lôi đình.

Hồng Phong nghe qua, trong lòng thắc thỏm, nghĩ rằng 4 người này nói “hai con quí nhỏ” chắc chỉ là hai nàng cung nữ đã bị mình xuống tay ban này, vậy thì bọn này đang trông ngóng, không khéo.

Vừa nghĩ đến đây thì nàng cung nữ đi đầu đã thò tay ra khoát tấm màn lên.

Màn vừa bị khoát, Triệu Minh và Hồng Phong đồng trở mắt ra nhìn, thấy nàng cung nữ đi thứ nhì thò tay ra nắm lấy viên Dạ Minh Châu nằm giữa hai con rồng xoay qua phía trái.

Hai người chỉ kịp nhìn đến đây thì màn đã buông xuống, và bây giờ chỉ nhờ có thỉnh giác giúp cho họ nghe ngóng những diễn tiến sau bức màn nhưng bí mật.

Họ nghe có tiếng khua lạch cách vang lên, có một vật gì nặng nề đang xê dịch, rồi tiếp theo đó là tiếng chân của những nàng cung nữ này bước sang một khu vực khác, tiếng chân này lại hòa lẫn với...những tiếng thì thào của rất nhiều người.

Triệu Minh trong lòng lấy làm lo lắng, nghĩ rằng, nếu cửa được mở ra mà có tiếng thì thào, tức nhiên có nhiều người đang hiện diện ở bên kia, vậy thì muốn mở cửa mà vào thì thật không phải là một việc dễ dàng.

Suy nghĩ nát nước, mà nàng không dám manh động, vì biết rằng nơi đây lắm và trong địa, mỗi một bước chân đều là hầm hố chông gai, chỉ sơ hở một chút, thì bao nhiêu công phu đều phải trôi theo dòng nước,

Mỗi một khắc trôi qua, là đem đến cho Triệu Minh và Hồng Phong một mối lo âu vô cùng trầm trọng.

Bầu không khí đang hồi nặng nề khó thở, bỗng nhiên Hồng Phong nghe thấy Triệu Minh nhẹ nhàng thò một ngón tay ra bấm nhẹ lấy nàng.

Hồng Phong vừa kịp tỉnh thần tỉnh táo, thì tiếng chân người lại vang lên, Triệu Minh tức thì nắm lấy tay áo của Hồng Phong bay mình xuống đất, và bằng 1 thân pháp cực nhanh, nàng dụ Hồng Phong đứng khuất sau bức màn, nép mình vào 1 chỗ mà khoát màn lên thì không trông thấy.

Hồng Phong trông thấy cử chỉ của Triệu Minh, đã ước đoán được phần nào dụng ý của nàng.

Quả thật Triệu Minh nói nhỏ nhỏ như tiếng muỗi kêu :

— Hễ cửa vừa mở thì ta phải lần lộn theo họ mà vào, vì hai ta đang mặc y phục của cung nữ...

Vừa nói đến đây, thì tiếng chân người lại nổi lên, lần này tiếng chân nghe càng nhiều, có lẽ khoảng bảy tám người thì phải, hai người tức thì nín hơi chờ đợi.

Phải cách một thời gian khá lâu, họ mới có cơ hội gần nhau, Triệu Minh lại nói tiếp :

— Trên mình thòng Từ Đạt có một vật thật quý... tôi phải chiếm cho kỳ được... còn bang chủ thì lo cái đầu lâu...

Hồng Phong nói :

— Hạ thủ cảnh nhaoi chừng nào thì càng hay chừng nấy, coi chừng bình vi của chúng mình lộ liễu...

Mẫu đối thoại đến đây lại bị cắt đứt, và hai người đành lấy mắt mà nói chuyện với nhau.

Cứ nhìn vào ánh mắt của Triệu Minh, Hồng Phong cũng biết rằng nàng đang lo hề xuống tay rồi làm sao thoát thân ?

Còn đang lo lắng thì cánh cửa đang Đóng bỗng nhiên xịch mở, và có bốn năm nàng cung nữ bước vào.

Triệu Minh rất quan tâm đến những biến chuyển ở bên ngoài, nên liếc nhìn sắc mặt của họ để đoán xem tình thế.

Cả Hồng Phong và Triệu Minh khi nhìn thấy sắc diện của những người này thấy đều giật mình thắc thom.

Thì ra những người mới vào đây sắc mặt thấy đều vô cùng trịnh trọng và họ bước gần một viên quan hầu cận phụ nhi vài câu.

Viên quan này nghe qua sắc mặt cũng dần dần biến đổi, và tức khắc phụ nhi vài lời với Dương Tiêu...

Theo sự ước đoán, thì những nàng cung nữ đã mang vào đây một tin vô cùng quan hệ, nên hề người nào nghe xong thấy đều lộ vẻ trịnh trọng trên sắc mặt.

Triệu Minh trong lòng thầm nghĩ :

‘Không lẽ Diệu Huệ Sư Thái đã bại lộ hành tung’.

Chợt nghe Dương Tiêu nói :

— Con Thúy Lan Anh thật đã mất tích, thì tự nhiên có con Thúy Lan Anh giả trá trộn vào trong cung vì, vậy chúng bây phải đề phòng cho lắm.

Câu nói này thật chẳng khác chi 1 tiếng sét hải hùng, làm cho Triệu Minh và Hồng Phong đồng thất sắc.

Tiếng cười khúc khích của những nàng cung nữ lại vang lên, và màn tức thì được khoát lên, một nàng nói :

— Con Thúy Lan Anh quả thật lười biếng, chắc nó đã ngủ luôn bên Thanh Lan Các...

Vừa nói đến đây thì người đi sau đã thò tay ra vặn viên ngọc Dạ Minh Châu...

Tiếng động vừa vang lên, và năm sáu người đẹp chen lẫn nhau mà vào.

Này giờ Triệu Minh và Hồng Phong đứng nép vào chỗ bức màn vén lên chưa tới, bây giờ trông thấy cảnh hỗn độn vừa diễn ra trước cánh cửa to tức thì triển khai thân pháp thần tốc, lần lộn trong bọn người này mà chen lẫn bước vào...

Vừa qua khỏi ngưỡng cửa, Triệu Minh và Hồng Phong đồng sừng sốt, vì rằng trong Long Loong Tầm Cung gì đấy, nào phải là chỗ ngủ của đương kim hoàng đế, mà là 1 sảnh đường to rộng thênh thang, lúc bấy giờ đang treo đèn đuốc sáng choang quá có 1[con kiến bò cũng còn trông.

Trong gian đại sảnh này đang sắp bày rất nhiều bàn ghế, cứ trên mỗi chiếc thì có 1 người ngồi, người nào người ấy sắc mặt đều xò cùng trịnh trọng.

Hồng Phong và Triệu Minh rảo mắt nhìn qua, trong lòng càng thêm kinh dị, vì rằng những người quan trọng trong Minh Giáo trên từ Dương Tiêu, Tả Hữu Quang Minh Lương Sư, dưới chỉ Ngủ Đại Tán Nhân thấy đều có mặt ..

Vừa lọt vào gian phòng này, những nàng cung nữ tức thì aghiem sắc mặt, không còn cười giòn như khi ở bên ngoài.

Rất rắc đó đây, theo những vách tường có rất nhiều nàng cung nữ nữa, đang lo việc trà nước cho những người có mặt, nhờ đó Triệu Minh và Hồng Phong tức thì trà trộn và đám đông.

Vừa trông thấy hành tung của mình không bị bại lộ, trong lòng của

2 người mới yên, vì Hồng Phong ngược mắt nhìn lên chỗ ngồi chính giữa, thấy có 1 người thân hình vạm vỡ, nước da đen xạm, ngồi dựa ngửa trên 1 chiếc ghế bành to tướng.

Trông thấy quả chiếc ghế này có thù 1 con rồng vàng lộng lẫy, Hồng Phong định quyết người này chính là đương kim hoàng đế Chu Nguyên Chương.

Nhìn thẳng ra phía sau lưng của người này, Hồng Phong cũng thấy treo câu đối liền, chép đúng câu :

« Đồng thị giang hồ lưu lã khách.

Thùy tri xích thủ văn càn khôn »

Hồng Phong nghĩ thầm, người này quả nhiên có thủ đoạn trong khi hội họp chúng bộ hạ tại đây, thì lại cố tình treo hay câu thơ này để gọi cảnh hàn vi của mình thuở thiếu thời.

Lén nhìn Dương Tiểu, thì thấy mặt mày ông ta hơi xanh, so với khi xưa mình vào Biệt Điện Thiên Hồng thì thần sắc có vẻ kém sút có lẽ vì cứ liên tiếp gặp những điều bất lợi, nhắc là sự ra đi đột ngột của Tiểu Hồng, càng làm cho ông ta thêm nhiều điều lo ngại.

Trong trí của Triệu Minh thì nảy ra một nghi vấn, nàng nghĩ rằng bọn này hội họp tại sao lại chọn giờ giữa canh khuya ? Thật là lạ !

Khi còn ở bên ngoài, Triệu Minh nghĩ rằng đây là Long Tầm Cung thì là chỗ ngủ của Chu Nguyên Chương nhưng lọt vào đây mới hay là một phòng hội nghị, đồng thời vào giữa đêm khuya khoác như vậy, bao nhiêu cao thủ trong Biệt Điện Thiên Hồng thấy đều tập trung tại chỗ này, nếu xuống tay hạ sát Chu Nguyên Chương, thì làm sao thoát khỏi nơi hồ huyết long đàm, đây mới thật là một điều vô cùng nan giải..

Thì ra nơi đây quả thật là «Long Tầm Cung» và đúng như nghi hĩa của nó là chỗ rồng ngủ, đây là gian phòng kín đáo nhất trong Hoàng cung chuyên dùng để cho Chu Nguyên Chương cư ngụ.

Chỉ vì mấy ngày hôm nay, nghe mật tin báo cáo rằng có rất nhiều ẩn mào, thấy tu và đạo sĩ tập trung về Kinh thành, Dương Tiểu sợ e có điều chi bất trắc xảy ra, nên không hợp tại Thiên Hồng Biệt Điện, mà Chu Nguyên Chương lại truyền cho dọn dẹp Long Tầm Cung, để làm chỗ họp bàn.

Theo ông ta nghĩ, thì bọn đối lập kia có ba đầu sáu tay cũng không thể thâm nhập vào Lâm Tầm Cung cho nổi...

TRẦN ĐÓNG BIÊN CƯƠNG SAO VỀ LONG TẦM?

Sở dĩ Chu Nguyên Chương có lòng tin mãnh liệt như vậy, chỉ vì lối kiến trúc của Long Tầm Cung quả thật khác thường.

Sở dĩ sau khi Biệt Điện Thiên Hồng mấy phen bị khuấy rối, Chu Nguyên Chương thấy phần nhiều đối phương đều do ngả trên mái nhà đi xuống, do đó ông ta truyền vời rất nhiều thợ mộc thợ hồ vào trong Hoàng Cung, cấp tốc xây cất một ngôi Long Tầm Cung này trú ẩn.

Có thể nói Long Tầm Cung đây là một ngôi nhà kiến trúc không có nóc, vì rằng nóc nhà của ngôi cung vi này đức toàn bằng với cát chứ chẳng gát rui kèo như nhà thường, chung quanh lại chẳng chứa cửa sổ mà chỉ có hàng nghìn cái lỗ thông hơi có chấn song to gần bằng bắp chân vì vậy vào Long Tầm Cung rồi, không sợ bọn gian phi trở ngôi mà đột nhập.

Ra vào Long Tầm Cung chỉ bằng bốn cánh cửa Đông, Tây, Nam Bắc, kiến trúc vô cùng kiên cố, một khi có hoàng đế ngự vào cung thì bốn cửa canh phòng cần mật, quả thật một con kiến bò qua cũng không lọt.

Nhưng cẩn thận hơn, Chu Nguyên Chương lần này lại triệu tập hội họp bất thường vào giữa lúc đêm khuya canh vắng, vì ông ta nghĩ rằng ban đêm tinh mật, nếu có kẻ gian phi nào đột nhập, hay sẽ lén lình nghe, ắt bị phát giác dễ dàng.

Nào ngờ đầu Triệu Minh và Hồng Phong lại không noi theo chỗ vắng vẻ mà lại đột nhập Long Tầm Cung một cách đường đường chính chính và bây giờ thì hai tay anh thư nữ kiệt này chỉ gần kề long nhan trong gang tấc.

Phần Triệu Minh và Hồng Phong thì kể từ khi lọt vào Long Tầm Cung thì rất giữ gìn ý tứ, e dè chẳng dám nhìn ngang nhìn ngửa, chỉ có dịp tốt mới nhận diện từng người mà thôi.

Khi Triệu Minh nhận diện đến người thứ tám thì bất giác giật mình đánh thót, thì ra lão tướng Từ Đạt cũng có hiện diện nơi đây.

Gương mặt của vị tướng lão thành này vừa đập vào mắt của Triệu Minh, thì trong lòng nàng ngồn ngộn trăm mối, hình ảnh người anh duy nhất của mình là Vương Bảo Bảo lại hiện ra trong trí.

Nào những lúc nàng theo đuổi Công tôn Cẩn ra khỏi biên cương để rồi gặp anh mình giữa cơn nghèo ngặt, nào những lúc anh mình truyền cho mang chúng tướng tâm phúc trở vào đất Trung Nguyên để tìm phương lấy cho được Võ Mục Di Thư v.v... thì đều lần lượt hiện ra trước mặt nàng.

Rốt cuộc, nàng kết luận :

«Thằng Từ Đạt đi đâu, thì quyền Võ Mục Di Thư theo đến đây bây giờ chắc chân trăm ngàn lần nó giấu trên mình nó chứ chẳng đâu ».

Nghi đoạn nàng đôi buồn làm vui, quyết định rằng mình phải dùng trăm phương nghìn kế, để cho Hồng Phong lấy cho được đầu lâu thẳng Cầu Hoàng Đế, còn mình thì uy hiếp nó mà cướp lấy Vô Mục Di Thư, như thế mới không uổng công chuyển đi vào nơi hồ huyết này.

Lòng đã quyết, nên chọn một dịp đi ngang qua cạnh Hồng Phong, nàng nói nhỏ nhỏ:

— Cái người mặt vuông tai dài... ngồi cách Chu Nguyên Chương hai người chính là Từ Đạt...

Hồng Phong giật mình sống sót, không ngờ một viên đại tướng trấn đóng ngoài biên ải, bây giờ có mặt trong Long Tầm Cung.

Lúc bấy giờ có mấy nàng cung nữ đi ngang qua, nên mẫu đối thoại gián đoạn, và hai người phải giả vờ rời nhau mà lo nhiệm vụ trả nước.

TRANH TỐI TRANH SÁNG LẦN LỘN VÀNG THAU

Quả thật câu nói của Dương Tiêu vừa dứt thì những nàng cung nữ đồng loạt quay phía hàng ngũ của mình để nhận diện từng người.

Hồng Phong trông ngược đánh thành hình khê thò tay vào lớp áo trong của mình nắm chặt lấy chuỗi gương Đồ Long, đôi mắt của nàng liếc nhìn Triệu Minh không chớp, chờ hễ nghe tiếng lệnh của nàng tức thì ra tay chiến đấu...

Nào hay đâu Hồng Phong và Triệu Minh chưa kịp có cử chỉ nào biểu lộ ra, bỗng nhiên có tiếng động khua lên lừng càn...

Định thần nhìn kỹ, thì nơi chỗ Chu Nguyên Chương đang ngồi bấy giờ có mấy người quần thảo với nhau phi thường mãnh liệt, đó là hai nàng cung nữ, cùng với Lương Sứ Quang Minh.

Thì ra trong lúc những nàng cung nữ đang nhận diện với nhau thì có 2 nàng bỗng đột nhiên bay vù về phía Chu Nguyên Chương, cả hai đồng loạt tung ra hai sát thủ phi thường ác liệt...

Dương Tiêu là một người lanh lợi vô cùng, ông ta vừa buông lời tuyên bố ra để áp đảo những người len lỏi vào đây, một mặt lấy mắt ra dấu cho Quang Minh Tả Hữu Lương Sứ phải đề phòng.

Hai người này vừa trông thấy sắc diện của Dương Tiêu tức thì hóp lấy một hơi dài dưỡng khí...

Quả nhiên không ngoài ước lượng của ông ta, có hai nàng cung nữ bỗng thành linh nhảy bổ tới tấn công đương kim hoàng đế.

Đã có chuẩn bị trước, nên Quang Minh Tả Hữu Lương Sứ cất

mình bay lên chặn ngang lối tấn công, và chỉ trong một cái chớp mắt, thì họ đã giao chiến với nhau bốn đòn dữ dội.

Giữa lúc cuồng phong nổi dậy, Dương Tiêu lên ra phía sau nhẹ đỡ lấy ông ta rời khỏi chiếc ghế bành.

Triệu Minh thấy vậy, nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn năm 1 thuở sẵn cầm lấy địa diễm tẩm trong tay, thừa lúc mọi người đều đổ dồn nhãn quang về chỗ hỗn chiến, nàng vung nhẹ ống tay áo lên, chiếc đĩa bay vù vù trúng vào ngọn đèn lưu ly vang lên 1 tiếng 'soảng' làm cho bề nát, ánh sáng trong gian đại sảnh vì thế mà giảm đi, và tiếng ồn ào huyên náo tức thì văng lên tứ phía.

Thế rồi một tiếng soảng thứ nhì lại vang lên, không biết kẻ nào lại ném thêm một chiếc đĩa, tẩm cho thêm một ngọn đèn lưu ly vỡ tan tãt phút.

Triệu Minh vội vàng rú lên một tiếng, kêu lên thất thanh:

— Nó đây rồi...

Đoạn thò tay ra chớp lấy một nàng cung nữ, nàng này kinh sợ vùng vẫy mấy cái thật mạnh, làm cho rách ngay vạt áo trước...

Triệu Minh giả vờ như một người không biết võ, giơ eo coi nàng này và nhanh như chớp, có một viên đầu mục trong Minh Giáo tức thì nhảy số tới, trở ra một đòn cầm nã thủ bất cứ lấy nàng này, thét:

— Gian tể... chạy đi đâu...?

Hội vừa dứt lời, hân buông tay ra thì nàng cung nữ đã tắt thở, thì ra nàng này vốn chán ghét võ công, còn viên đầu mục thì cứ cho đó là tên gian tể cái trang đã ném vỡ đèn lưu ly ban nãy, nên dùng hết sức bình sanh, vì quá mạnh tay nên nàng kia tức thì nghẹt thở mà chết.

Trong chớp mắt, khắp 3 bên 4 bề tiếng ném đèn vang lên nghe loảng soảng, hòa lẫn trong những tiếng thét:

— Gian tể đây rồi, gian tể đây rồi...

Thế là trong 1 cái chớp mắt, trong Long Tầm Cung này biến thành 1 trường hỗn chiến cực kỳ hỗn loạn, không biết ai là chân, ai là giả.

Hồng Phong luôn luôn nghe ngóng động tĩnh chung quanh mình, phòng hờ kẻ địch tấn công, 1 mặt trong lòng thầm nghĩ:

« Thì ra số người đột nhập vào đây đã thật đông, chứ chẳng phải riêng mình ta và Triệu Minh đâu... Cứ trông thấy đã xuất đầu lộ diện thì có hai nàng cung nữ, còn những số người ném vỡ đèn và cố tình bắt chước Triệu Minh gây náo loạn kia chắc không phải là số ít ».

Nàng nghĩ đến đây thì thêm hai ngọn đèn lưu ly nữa bị ném vỡ tan, và bóng tối lần lần bao trùm...

Chợt có nghe tiếng của Dương Tiểu thuyết vang:

— Dùng thuật Bích Hồ Du Tường bảo vệ những ngọn đèn còn lại...

Lệnh vừa ban ra thì 5, 6 chiếc bóng trắng mặt sắc phục Minh Giáo nhảy vù lên trần nhà.

Những người này thấy đều là tay khinh công thượng thặng nên vừa cất mình lên là thò bàn tay trái ra bện vào trần nhà nhả thím...

Lạ lòng thay, bàn tay của họ như bàn tay thần lần bám chặt cứng vào trần nhà, đồng thời rút mình năm khoanh bẻ ngọn đèn lưu ly.

Bao nhiêu chén đĩa từ dưới nhà ném lên thấy đều bị họ dùng chưởng lực đẩy tạt sang một bên, vì vậy mà ánh sáng trong gian phòng hãy còn lơ mờ chứ không tắt hẳn.

Mượn chút ánh sáng còn thừa đó, Triệu Minh trông thấy những người tham gia hỗn chiến lần lần đông lên...

Nàng bất giác giật mình không ngờ đã có gần 50 người đột nhập vào đây, người người thấy đều thuộc hàng cao thủ, và xử dụng đầy đủ võ công của các môn phái.

Triệu Minh không muốn mình và Hồng Phong lộ chân tướng vội nên cứ lần trốn vào xó tường mà chưa tham gia vào vòng chiến.

Nàng nắm lấy ống tay áo của Hồng Phong, khôn ngoan luồn lỏi trong những đợt sóng người mà tiến lần về phía Từ Đạt và Chu Nguyên Chương...

Trong những đợt tấn công dồn ập, Triệu Minh nghe có người nói nhỏ nhỏ:

— Hãy tấn công người giữ đèn trước, rồi sẽ ném đèn sau, hai người phối hợp chung một động tác...

NHÀI CON HÀ PHÚ CÙNG LỘT VÀO ĐÂY

Câu nói này vừa dứt, thì âm khí bay nghe vùn vụt, và những người đeo trên trần nhà kêu lên ào ào tiếp theo đó, ánh sáng lu lần lu lần, và cuộc diễn hỗn chiến càng ngày càng lan rộng, thì ra những người đột nhập vào đây có hơn hai mươi người, này giờ có một số đã tròng đòn ngã gác còn một số chiến đấu thật hăng vì họ biết mình đã lâm vào tuyệt lộ.

Phần Triệu Minh và Hồng Phong này giờ thịnh thoảng tung ra một

món âm khí đánh ngã một người để cứu nguy cho những người đồng đạo nhờ thủ pháp quá linh lẹn, nên chẳng ai phát giác.

Cặp mắt của nàng vừa chú ý Từ Đạt mà cũng rào mắt nhìn những người đang hỗn chiến để xem thuộc môn phái nào.

Bỗng đột nhiên từ trong vùng ánh sáng lơ mờ, có tiếng của Dương Tiểu cười lên rang rang nói:

— Cách biệt mấy mươi năm, không ngờ Huyền Minh Nhị Lão tái xuất giang hồ, thật là một việc đáng mừng trong làng võ, ha ha... ha ha...

Câu nói này không những làm cho Triệu Minh giật mình kinh hãi mà Từ Đạt trong dạ cũng phập phồng.

Trong những thán gán đấy, Từ Đạt có nghe tin mật báo cho hay rằng bọn Huyền Minh Nhị Lão đang tụ tập trong Hồ Điệp Cốc rập rình tìm kế chiếm Võ mục Di Thư, nay nghe nhắc đến tên hai người này bất giác giật mình kinh hãi.

Ông ta tức thì lấy mắt ra dấu, một trong Ngũ Đại Tán Nhân này giờ theo kèm ông ta, bây giờ nghe thấy tình trạng như thế, đồng bỏ lấy những con mồi của mình mà trở lại bao vây vào giữa.

Năm người này ngày thường đã tâm ý tương thông lẫn nhau bây giờ tức khắc liên kết cùng nhau tạo thành thế Mai Hoa bao bọc Từ Đạt như tường đồng vách sắt.

Triệu Minh trông thấy chắc lười than thảm, nghĩ rằng Ngũ Đại Tán Nhân mà liên kết cùng nhau, thì mình thật khó nhập nội thắng Từ Đạt để lấy binh thư.

Liếc nhìn sang phía Châu Nguyên Chương thì thấy Dương Tiểu vờn theo sát người này không rời một bước, nàng nghĩ:

— « Ngũ Đại Tán Nhân nhân số tuy nhiều, nhưng chưa chắc dễ tấn công bằng một mình Dương Tiểu... xem tình thế này thì phải dùng chước chứ không thể cùng sức... ủa... sao lại có người trong phái Vô Đương? »

Nàng vừa nghĩ đến đây vừa đưa mắt chăm chú một người mặc sắc phục của Minh Giáo nhưng bị năm sáu người thuộc Minh Giáo vây đánh tung bừa.

Chỉ nhìn thoáng qua ba bốn đường giơng điều luyện càng bất giác giật mình nói nhỏ cho Hồng Phong nghe:

— Những người đột nhập vào đây không những chỉ có một mình bọn Hồ Điệp Cốc.

Hồng Phong chú tâm trông kỹ, bất chợt mỉm cười:

— Người nào thuộc Vô Đương?

Triệu Minh nói :

— Phải... Hồng Bang chủ hãy xem đằng phía Bắc...

Hồng Phong vội trông theo ngón tay của Triệu Minh nàng trông thấy một người đàn ông xấu xí, bộ tịch dễ dãi đang xử dụng một ngọn roi nhỏ trong tay, kháng cự với bốn tay đối thủ, cứ trông theo đường roi linh động thì đó chính là đường roi Đả Cầu của Cái Bang.

Chợt nghe Triệu Minh hỏi :

— Hồng Bang có biết người ấy là ai ?

Hồng Phong trả lời :

— Tôi chưa từng gặp người đàn ông nào trong Cái Bang múa roi một cách thuần thục dường ấy.

Triệu Minh nói :

— Trai già gái... gái già trai... đó là điều thường thấy trong võ lâm như cơm bữa.

Mấy lời nói này như một cơn gió thoảng vờn mây mờ, làm cho Hồng Phong sực tỉnh, nàng kêu lên mấy tiếng :

— Thôi rồi... Sở Bang Chủ.

Triệu Minh cười nhạt, nói :

— Còn người múa kiếm Võ Đang kia, không phải là Dư Liên Châu chương môn thì còn ai nữa...

Hồng Phong thật là thông minh nghe một thì hiểu mười nàng khoát ống tay áo lên, thò tay chỉ về phía một người đàn ông có khổ người hộ pháp, đoạn cầm một chiếc ghế dài trong tay đánh ngang đỡ đọc toàn là những đòn Phục Ma Trương Pháp, nàng nói :

— Người ấy đích thị... Không Không...

Lời đoán của Hồng Phong thật chẳng sai, thì ra những tay cao thủ trong các môn phái, đêm nay thấy đều lần vào Long Tâm Cung mà hành sự trong đó có cả người ở Hết Diệp Cốc,

Hồng Phong tắc lưỡi nói :

— Không xong... nếu họ bế hết những cửa ra vào, thì thành ra họ tung ra một mẻ lưới mà bắt hết những con cá to, bây giờ thì phải liệu làm sao...?

Triệu Minh bình thản trả lời :

— Mạnh dùng sức, yếu dùng mưu đó là câu nói nằm lòng của con người luyện võ.

Bỗng đột nhiên trong trí của Hồng Phong nổi lên một ý, nàng nói :

— Nếu ta bắt được thằng Cầu hoàng để vào tay thì bốn trăm từng cửa cũng mở như chơi...

Triệu Minh thờ dãi nói :

— Nhưng mà một mình hithằng Dương Tiểu đường đó cản ngăn thật kiên cố hơn bốn trăm từng cửa...

Hồng Phong nói :

— Giáo Chủ phù nhân chó tăng thêm thanh thế cho người mà suy giảm oai phong của ta... cứ liệu linh xem sao...

« MỘT CÂY LÀM CHĂNG NÊN NON »

Nàng vừa nói đến đây thì lại có tiếng của Dương Tiểu cất lên sang sảng :

— Không ngờ Không Không Đại Sư và Thiết Thủ sư sinh cũng đến đây viếng Long Tâm Cung...

Triệu Minh nói :

— Thằng nhãi con Hạ Phủ cũng lọt vào đây... đáng khen thật...

Câu nói của Triệu Minh vừa dứt thì có một tiếng « ảng » khô khan rùng rợn vang lên... rồi tiếp theo là tiếng nói lạnh lùng của thiết thủ Thư Sinh Hà Phủ :

— Mi có tin Bảo Ngọc Kiếm pháp lợi hại hay chưa ?

Thì ra tiếng vang ban này là tiếng Hà Phủ đã dùng một đòn kim đao của Côn Lôn Phái đánh bay binh khí của đối phương :

Có tiếng của Sở hồng Thạch nói :

— Hà Thiếu Chương môn quả nhiên lợi hại nhưng coi chừng câu « một cây làm chẳng nên non ».

Có tiếng của Dương Tiểu cả cười, nói :

— Phải... « một cây làm chẳng nên non » phen này chư vị Chương môn thầy đều chôn thầy trong Long Tâm Cung này, chỉ tiếc có thằng Đồ Long Bang chủ gì đó, tham sinh úy tử nên chẳng chịu chui đầu vào đây.

Hồng Phong mỉm cười, nghĩ thầm thì ra việc thành lập Đồ Long Bang thằng này đã hay đã biết.

Ý nghĩ của nàng bỗng bị cắt ngang vì một tiếng « ảng » ròn tan, lại một ngọn đèn lưu ly bị ném vỡ, bóng tối lại tăng gia và ánh sáng lui dần...

Triệu Minh đưa mắt nhìn lên trần nhà, thấy bây giờ trong phòng to rộng này chỉ còn độc một ngọn đèn mà thôi.

Nàng vừa định vung ống tay áo, ném thêm một chén trà trong tay, ngờ hầu hoàn toàn tiêu diệt ánh sáng.

Nào hay đầu chính vào lúc đó, thì Dương Tiểu hồng xuất thủ nhanh như điện, ông ta chỉ khẽ vung tay, thì trong ống tay áo tức thì có một vật bay to nhanh như sấm chớp.

Ngọn đèn lưu ly cuối cùng có tất cả 4 người nằm chung quanh để bảo vệ, thế mà không 1 người nào cản ngăn nổi môn ám khí lạ lùng, chỉ trong 1 cái nháy mắt, thì 1 tiếng xoảng vang lên, và bóng tối tức thì bao trùm lấy Long Tâm Cung, làm cho Triệu Minh phải 1 giây sửng sốt.

Nàng lấy làm lạ không biết tại làm sao này giờ người trong Minh Giáo bảo vệ lấy ánh sáng, mà bây giờ lại chính người trong Minh Giáo hủy diệt ánh sáng. Nhưng ánh mây mờ này chỉ thoáng hiện trong trí của nàng như một cơn gió thoảng, với trí thông minh xuất chúng của nàng như Triệu Minh, nàng đã nghĩ ra nguyên nhân, tại vì cao mà Dương Tiểu phải hành động như thế.

Hồng Phong thoáng nghe thấy Triệu Minh thò tay ra nắm lấy ống tay áo của mình nàng biết người này cơ mưu quyền biến, nên vội vàng nhún nhường rảo bước đi theo.

Trong bóng tối, Triệu Minh vận hết sức nhãn quang của mình ra phân biệt sự vật, đồng thời vận dụng thính giác mình để nghe ngóng động tĩnh chung quanh.

Hồng Phong đếm nhẩm, thấy Triệu Minh đi được chừng mười bước, nàng cất tiếng kêu lên :

— Xin Thánh Thượng cẩn thận...

Thì ra này giờ cặp mắt của Triệu Minh không rời Chu Nguyên Chương và Dương Tiểu, bóng tối vừa bao trùm, thì nàng đi nhanh về phía ấy.

Trong Long Tâm Cung kín mít bốn bề, bóng tối thật là đáng sợ, mặc dù nàng vận nhãn quang lên nhìn, nhưng không trông thấy gì cả.

Bỗng thình lình có hai môn binh khí của hai người chạm vào nhau, hẳn lửa ra tung toé nhờ một chút ánh sáng đó. Triệu Minh mới trông thấy là mờ Dương Tiểu ủng hộ cho Chu Nguyên Chương sang một cánh cửa ngách nhỏ nhỏ.

Triệu Minh giật mình nghĩ rằng cánh cửa này nhỏ bé, vừa đủ một người chui lọt chắc là cửa kín để thông ra ngoài, hai tên này thoát khỏi nơi đây thì những người còn lại cầm bằng như phải cái chết.

Ánh sáng chỉ lóe lên một chút rồi mất đi, thành thử ra Triệu Minh phải lên tiếng để nhận định vị trí của Chu Nguyên Chương.

Chợt nàng nghe hẳn nói :

— Á... chúng bây...

Lời nói đến đây thì đứt ngang, chắc có lẽ bị Dương Tiểu ra hiệu cắt đứt, nhưng Triệu Minh đã lanh lẹ trở tới nói nhỏ nhỏ :

— Xin Thánh thượng...

Đứt lời thò một cánh tay ra định nắm lấy người này du về phía Hồng Phong, nào hay đầu cánh tay vừa thò ra chừng năm tấc, thì nghe Dương Tiểu nạt nhỏ nhỏ :

— Lui ra...

Lời nói vừa dứt thì có một luồng sức mạnh kinh thiên dậy tới, làm cho nàng phải tức thì xuống tảo để chịu lại.

Thì ra Dương Tiểu là 1 người sáng suốt vô cùng, ban này ánh sáng vừa lóe lên thì ông ta bắt gặp có 2 nàng cùng nữ lộ dò theo chân mình và Chu Nguyên Chương, ông ta nào biết 2 nàng này chân hay giả, đây là giờ phút quyết liệt, ông ta nào để cho họ đến gần, vì vậy nên mới lui Triệu Minh.

Ông ta thật không ngờ sức mạnh của mình vừa thoát ra thì gặp ngay trở ngại.

Dương Tiểu đứng đầu trong Minh Giáo, sức mạnh hùng hồn khôn tả, thế mà có người chịu lại nổi, mà người đó lại là một nàng cùng nữ sắc diện phi phạm.

Thế là ông ta không ngần ngại xoay lưng tung ra một chưởng phi thường ác liệt về phía Triệu Minh, vì ông ta nghĩ trong hàng cùng nữ không có một người nào đủ sức mạnh chịu lại nội lực của ông ta...

MAU ĐÓT ĐÈN CHO TA RA MẮT TRƯƠNG GIÁO CHỦ

Trong bóng tối, Triệu Minh nghe thấy đối phương đã xuất thủ về phía mình, nàng tức thì tung ra một đòn Phật Quang Phổ Chiêu của phái Nga Mi để ngăn chặn địch...

Có tiếng Dương Tiểu cười chua chát nói :

— Tiểu ni có này đẹp thật, rất tiếc ngày hôm nay phải vui thầy trong Long Tâm Cung...

Tôi ra mặc dù không thấy đường nhưng ông ta cũng biết đây là đòn Phật Quang Phổ Chiêu nên quyết định người này là cao thủ của phái Nga Mi.

Đòn Phật Quang Phổ Chiêu vừa dứt, Triệu Minh thét lên :

— Mau cầm chân thẳng Cầu hoàng đế...

Đột lời nàng truyền ngậm nội lực vào ống tay áo của mình, cho thẳng bằng như một ngọn roi trút, đoạn buông ra một đòn Đả Cầu Bổng Pháp,

Dương Tiểu vừa giật mình vì câu nói của Triệu Minh vừa định tháo lui để bảo vệ cho vị đương kim hoàng đế, thì chợt nghe tiếng gió tít lên, 1 đòn thuộc thiếu chữ "thực" trong Đả Cầu Bổng Pháp của đối phương đã thọc tới vào huyết Thủy Cầu của mình.

Trong 1 đời của Triệu Minh, đây là lần thứ nhất chính thức so tài với 1 người thông minh xuất chúng, vô nghệ siêu phàm, mà tài bộ chỉ sút hơn Vô Kỵ 1 chút mà thôi, vì vậy nên nàng tập trung hết tinh thần sức lực vào thiếu chữ "thực" này, làm cho Dương Tiểu cũng phải khi lên 1 tiếng kinh dị.

Ban này đòn Phật Quang Phổ Chiếu bao la bát ngát bao nhiêu thì bây giờ đòn Đả Cầu Bổng Pháp nay bén nhọn bấy nhiêu, phi một người đệ tử Cái Bang thuộc hàng bảy bị trở lên, không tài nào biểu diễn nổi.

Chưa hết sững sờ, thì đã nghe tiếng gió dậy rạo rạo có nhiều nháy bõ về phía Chu Nguyên Chương.

Ông ta chuyển hết sức bình sanh của mình tung thẳng về phía đối phương 1 đòn ác liệt cố để giải tỏa áp lực lạ kỳ.

Nhưng đòn chỉ vừa tung ra một nửa, thì từ phía đối phương bỗng nhiên cường phong vụt tắt. Lối biến đòn dị kỳ này làm cho Dương Tiểu lấy làm lạ, nhưng vốn là người lịch lãm vô công Dương Tiểu lắng lòng nghe ngóng động tĩnh chung quanh, ông ta phát giác bây giờ đối phương đã thu ống tay áo trở về, để rồi đổi sang bộ pháp của Vô Đương, hai bàn tay của đối thủ uyển chuyển nhẹ nhàng, tấn công mình bằng một ngọn Bạch Xà Thủ Tin...

Hai bàn tay của nàng sắp sửa kẻ sát vào mình của Dương Tiểu, thì hai ống tay áo tức thì lẹ ra tấn công tiếp sức...

Dương Tiểu giật mình nghĩ rằng công lực của người đàn bà này thật chẳng kém sút đương kim chương môn Vô Đương là Du Liên Châu bao nhiêu.

Ông ta muốn dụ cho nàng trở hết tài riêng, nên không phản công mà cố tình tạo cho đối phương tấn công thêm một đòn nữa để biết thực hư.

Quả nhiên đòn Bạch Xà Thủ Tin vừa dứt, thì Triệu Minh liền dùng ngay một đòn Cầm Nà Thủ của phái Thiếu Lâm...

Cuộc chiến đến đây, thì Dương Tiểu bà há cười, cất tiếng nói vang:

— Trương Giáo Chủ đã đến đó ư? Mau đổi đèn lên... mau đổi đèn lên... để chúng tôi được ra mắt Trương Giáo Chủ.

Thì ra sau khi trao đổi với nhau những đòn trong các môn các phái, Dương Tiểu vùng sức tinh con mắt ông ta nhớ ra rằng, trong làng võ hiện nay, nếu có một người đàn bà thông hiểu được võ nghệ các môn các phái thì chỉ có một mình Triệu Minh mà thôi.

Nay người đối thủ của mình đây diện mạo phi phàm, vô công bác lâm tiếng nói thanh tao mà đầy vẻ oai nghiêm vậy ngoài Triệu Minh không còn ai nữa mà Triệu Minh có mặt ở đây, thì Trương Vô Kỵ ắt cũng gần kề trong gang tấc.

Vì nghĩ vậy, cho nên ông ta mới cất tiếng nói to lên cốt để cho những người trong bọn của mình đề cao cảnh giác.

Câu nói của ông ta nhờ dùng nội lực truyền đi, nên mặc dù đã nghe, nhưng lại có một sức ngấm, ắt cả những tiếng ồn ào trong Long Tâm Cung, chui vào tai của mọi người nghe rõ mồn một.

Vừa dứt câu, ông ta hạ thấp giọng, nói nhỏ nhỏ với Triệu Minh:

— Tài bộ của Quân chúa ngày càng tăng tiến, thật là đáng phục...

Lời lẽ của ông ta tuy ôn hòa mềm mỏng, nhưng vừa dứt câu tức thì dùng ngay 1 tuyệt chiêu quyết đề bực Triệu Minh, ngõ hầu đối địch với Trương Vô Kỵ, vì ông ta cứ đinh ninh rằng Vô Kỵ giờ này có mặt tại Long Tâm Cung.

Ông ta có biết đầu vào giờ phút này, trong lúc chúng anh hùng đang lâm nguy trong Long Tâm Cung, thì cách đó hơn 30 dặm về hướng Tây Bắc, Trương Vô Kỵ cũng đang gặp phải điều tai biến, tình cảnh ngặt nghèo hơn mấy mươi lần.

Số là trong đêm xảy ra cuộc thủy chiến trên dòng sông gần cầu Thiên Hà, Trương Vô Kỵ dùng phép Đăng Bình Độ Thủy lên được tới bờ thì cấp tốc đuổi theo cặp Hoàn Ngọc và Dương Tiểu Hồng.

Nhưng hai người này đã đi xa, họ lại lẫn trốn không cho bọn Miab Giáo biết tông tích, nên Vô Kỵ tìm mãi mà không thấy.

Loanh quanh mãi cho đến khi trời gần sáng sương khuya hãy còn lơ mờ, chợt cách đó chừng 20 trượng, chàng thoáng thấy có một chiếc bóng mờ lướt đi nhanh như 1 đường tén, trong nháy mắt đã mất dạng trong lớp sương mờ.

Không suy nghĩ dài dòng, Vô Kỵ tức thì gia tăng tốc độ bám sát theo, vì ban này chàng thoáng trông bộ pháp của người này thật là quen thuộc.

May thay...

Đuổi theo chừng 50 mươi trượng thì tiếng chân của người kia đã văng vẳng lọt vào màng tai bên nhạy của chàng.

VÌ MI THÚ THẬT, NÊN TREO ĐẦU MI LẠI ĐÓ

Và vượt thêm một khoảng cách chừng trăm trượng nữa, thì tiếng chân người kia dừng lại.

Trương Vô Kỵ nín hơi đề khí, cho thân bình mình nhẹ như bấc, đoạn nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Thì ra phía trước kia là một ngôi nhà nho nhỏ cất bên vệ đường, lúc bấy giờ trời đã gần sáng, nhưng trong nhà đèn đuốc tắt cầm.

Vô Kỵ rào chung quanh nhà này một vòng, thấy lối kiến trúc thật thông thường, chẳng có điều chi khác lạ, nhà lại nhỏ, chàng độ chừng trong nhà chắc chẳng có bao nhiêu người.

Lần mò đến tận vách tường, chàng áp tai vào tường nghe ngóng. Vành tai của Trương Vô Kỵ vừa đặt lên mặt tường bắt giắc giắc mình, nghe có tiếng đàn bà rên rỉ, rồi có tiếng giấy giữa kịch liệt.

Một luồng máu nóng dâng lên trong người, Vô Kỵ muốn tung một chưởng, phá vỡ bức tường cản ngăn trước mặt, để xem họ tường sự thế bên trong.

Chợt nghe một tiếng «cách» vang lên, ánh lửa từ bên trong tức thì hắt ra và chàng phát cách chỗ mình đứng hơn năm thước có khung cửa sổ nhỏ, nhưng chắn song sắt thật to,

Nhanh như chớp, chàng bước tới ghé mắt trông vào, bắt giắc thở dài 1 hơi nhẹ nhõm, thì ra người trong kia đúng với sự ước đoán của chàng, đó là 1 lão già gầy gò ốm yếu, chính là 1 trong Huyền Minh Nhị Lão: Lộc Trọng Khách.

Trước mặt ông ta là 1 nàng thiếu nữ tuổi trên 20, quần áo xốc xếch nước mắt rưng rưng, còn Lộc Trọng Khách thì hăm hừ nói:

— Mi phải thú thật với ta «Long Tâm Cung» gì đó cách Thiên Hồng Biệt Điện bao xa?

Ba chữ «Long Tâm Cung» và bốn chữ Thiên Hồng Biệt Điện làm cho tinh thần của Trương Vô Kỵ tức thì tỉnh táo, định thần nhìn kỹ nàng thiếu nữ, thì ra sắc phục của nàng này chẳng phải hạng tầm thường mà chính là sắc phục của hàng cung nga Mỹ nữ.

Nàng cung nga này nước nờ qua làn nước mắt:

— Từ cửa chính Biệt Điện Thiên Hồng đi về hướng Đông, xuyên qua bốn dãy lâu đài, đến một chỗ cánh gà thật là đông đảo...

Lộc Trọng Khách dịu giọng lại:

— Thế thì Hoàng đế của mi truyền lệnh cho dọn dẹp Long Tâm Cung hồi nào?

Cung nga trả lời:

— Mấy ngày hôm trước...

Lộc trọng Khách cau mày hỏi:

— Mi có nghe Hoàng đế muốn tiếp ai trong Long Tâm Cung?

Nàng cung nga hồ thẹn cúi đầu, trả lời:

— Chắc có lẽ đón tân phi...

Chữ «phi» chưa dứt, thì có một tiếng «cách» vang lên, nàng cung nga nỏ nà xinh đẹp, tức thì lĩnh lấy một bát tai này lửa, trên gò mà trắng tinh in rõ bốn nét hằn đỏ lườm, nàng kêu lên thảm thiết:

— Nếu không phải cung phi thì chắc là đón đại quan...

Lộc Trọng Khách buông ra mấy tiếng cười sắc lạnh, nói:

— Việc gì ta hỏi thì ta đã biết trước, đừng hòng dối ta vô ích có phải! Cầu hoàng đế dọn dẹp Long Tâm Cung để đón tiếp Từ Tướng Quân gì đó...?

Nàng cung nga thưa lên rồi rít:

— Phải phải...

Đứng ngoài cửa sổ, Trương Vô Kỵ trông ngược đánh thình thình nghĩ rằng «Từ Tướng Quân» gì đây chắc có Từ Đạt...

Còn đang phân vân, thì nghe Lộc Trọng Khách thét hỏi:

— Từ Tướng Quân gì đó phải là người ở kinh?

Nàng cung nga rơi nước mắt trả lời:

— Không phải... không phải... nghe đâu từ... từ miền Bắc trở về.

Một nét cười nham hiểm hiện trên môi của Lộc Trọng Khách, ông ta nói:

— Hay lắm... ta nghĩ vì mi thú thật, nên treo đầu mi lại, phiền mi nằm đây đợi ra.

Nói dứt lời khẽ vung ống tay áo một cái, ngọn đèn tức thì tắt phụt, và có tiếng mở cửa đóng cửa nghe lộp cộp vang lên, tiếp theo đó là một chiếc bóng người bay vút ra ngoài, lẩn vào màn sương sớm.

Vô Kỵ thấy rằng đây là đầu dây mối nhợ giúp cho chàng tìm hiểu một điều bí mật, nên vội vã lẹn mình theo sau.

Vừa đi mà trong lòng thầm nghĩ:

«Mấy năm nay, cánh quân của Vương Bảo Bảo đang công phá ngày đêm suốt miền biên cương đất Bắc, Từ Đạt thống cụ chẳng hề tay có sao ngày hôm nay lại trở về Kinh ư cách đột ngột như vậy, còn bọn Huyền Minh Nhị Lão lại muốn biết hành tung của «Tứ tướng quân» làm chi ?

Vừa nghĩ đến đây, bất giác tim chàng nhói lên ư cái, nghĩ rằng :

«Ngày xưa ta trông Từ Đạt là người nghĩa khí, cho nên mới trao Võ Mục Di Thư cho hắn, nhờ đó mà hắn chống giữ được ư cõi biên thùy đất Bắc, ngày hôm nay Lộc Trọng Khách đeo đuổi ráo riết như vậy, hay là... hay là... họ có mình tâm ?»

Càng nghĩ càng kinh, trông thấy phương Đông lờ lờ rạng sáng, mà bước chân của Lộc Trọng Khách thì cứ tiến vào trung tâm thành phố, Vô Kỵ nghĩ rằng trong thành phố đông đảo, nếu chênh mảng thì lạc đầu đi, việc này hệ trọng không nên lơ đãng... Đoạn lướt mình trở tới, bám sát theo Lộc Trọng Khách.

Mặc dầu lúc bấy giờ khi trời lạnh lẽo, nhưng mồ hôi Trương Vô Kỵ toát ra ướt cả sống lưng, chàng nghĩ rằng trên mình của Từ Đạt có một vật vô cùng quý giá, ông ta lại là người không biết võ, lộ ra Lộc Trọng Khách xuống tay lấy đi, thì biên cương miền Bắc sẽ vỡ tan trong một hồi trống trận, trăm trăm nghìn nghìn dân Hán lại phải điêu linh tang tóc dưới gót giày sắt của người Mông Cổ.

HƯƠNG THƠM DÙ DỊU BAY TRÊN MÀI NGÓI

Lộc Trọng Khách lướt ngang qua mấy dãy phố cao ngất rồi buông mình xuống trước một lầu lầu sang trọng.

Vô Kỵ nghĩ thầm :

«Bình nhật ta hằng nghe Triệu Minh nói rằng Lộc Trọng Khách hào sảng. Hạng Bút Ông thích rượu, đó là đặc điểm của Huyền Minh Nhị Lão, nay lão già này ghé vào đây, chắc Hạng Bút Ông trú ngụ nơi đây chứ chẳng sai.

Vô Kỵ rất e ngại võ công của hai người này nên chẳng dám tới gần, chàng vòng ra ngã sau phi thân lên mái ngói nghe ngóng động tĩnh lần lần từng gian phòng một. Quả nhiên khi nghe đến gian phòng thứ 5 thì có tiếng của Lộc Trọng Khách vang lên nho nhỏ :

— Ta suốt đêm lao khổ nhọc nhằn, dầm sương dãi tuyết mi lại ở trong này đọc âm, thú nhỉ !

Vô Kỵ cả mừng vội áp tai xuống nghe ngóng, có tiếng của Hạng Bút Ông vang lên :

— Sư huynh làm con vạ ăn đêm, có khổ tất nhiên có sướng nè hà làm chi...

Lộc Trọng Khách cười ha hả, nói :

— Con vạ đi ăn đêm... chẳng có miếng mồi nào ngon, chỉ ăn được ư cái tin quan trọng...

Tiếp theo đó, liền hạ thấp giọng, tiếng nói rừ rừ vừa đủ cho Hạng Bút Ông nghe, lâu lâu mới nghe có tiếng của Hạng Bút Ông cười ha hả nói :

— Tại sao không chặn đánh bắt thằn lằn ở dọc đường, mà lại phải chờ nó vào Long Tâm Cung gì đó.

Lộc Trọng Khách nói :

— Không thể được... nó đã bị chặn đánh ở dọc đường nhiều lần, thế nào cũng có phòng hờ, ta không thể nào xuống tay cho được... Bây giờ chỉ còn cách theo nó vào Long Tâm Cung, xuất kỳ bất ý bắt sống thằng Chu Nguyên Chương... ha ha... ha ha...

Hạng Bút Ông lại vỗ đùi đánh đét, nói :

— Thật là cao kế, thật là cao kế, nhưng biết đâu bọn chúng có bằng lòng dùng đầu lâu của thằng Chu Nguyên Chương đánh đổi Võ Mục Di Thư hay chẳng ?

Lộc Trọng Khách thở dài, nói :

—Thật ra thì cái đầu của Chu Nguyên Chương có mất đi, thì cũng còn cái đầu thằng khác thay thế, thì dụ như đầu thằng Chu Càng chẳng hạn...

Hạng Bút Ông nói một câu đánh thép :

— Bất chấp, nếu nó chẳng vâng lời trao Võ Mục Di Thư ra thì ta chỉ còn cách... giết phăng thằng Chu Nguyên Chương cho rảnh.

Câu nói này chẳng khác chi một mũi dùi đâm vào lòng ngực của Trương Vô Kỵ, vì chàng nghĩ rằng Chu Nguyên Chương ngày nay vì lên ngôi hoàng đế, bị bà vinh hoa làm cho quên mất quyền lợi của nhân dân, nhưng chẳng thà là hắn chết trong tay của Đồ Long Bang, chứ chẳng lẽ lại để cho chết trong tay của hai thằng già này.

Vừa nghĩ đến đây, thì có tiếng thờ dài sồn sột của Lộc Trọng Khách, hắn nói :

— Ta thức trắng đêm hôm qua, bây giờ phải ngủ một giấc cho lại sức...

Cô Hềng của Hạt Bút Ông nói :

— Vậy Sư ca hãy cứ tịnh dưỡng, để tôi ra ngoài kia thăm bọn anh em cái đã.

Vô Kỵ nghĩ :

« Thì ra lúc này bọn chúng mang rất nhiều anh em vào kinh, nhưng lại trú ngụ ở một nơi khác: còn hai anh em chúng thì lên vào khuê phòng hưởng lạc. »

Nghĩ đoạn chàng nép mình vào một chỗ kín đáo chờ Hạt Bút Ông đi ra.

Quả nhiên không bao lâu thì từ phía dưới có một người phi thân nhảy lên mái ngói, rồi tốc chạy như bay về hướng Tây Nam.

Lúc bấy giờ, trời đã sáng trắng, ngoài phố thiên hạ đông dẫy, tiếng buôn bán cãi vã nghe ồn ào không ngớt, nhờ vậy mà Vô Kỵ mới dám bám sát sát theo sau.

Hạt Bút Ông lại xuyên qua hơn mười mấy dãy phố, liền buông mình xuống 1 ngã ba, từ ngã ba đó lao đi ngược về hướng Bắc thêm khoảng 200 trường nữa mới dừng gót trước 1 cửa hàng tạp hóa bày bán la liệt đủ thứ hàng.

Lão ta trò chuyện với người trong coi cửa hàng vài câu liền thẳng bước vào bên trong.

Vô Kỵ tuy đứng cách đó thật xa, nhưng cũng trông thấy rõ ràng chàng liếc mắt nhìn lên cửa hàng, thấy trên tấm biển đề ra 3 chữ Trường An Hiệu.

Nhìn kỹ, thì trước cửa hàng bày la liệt toàn những món hàng thuộc loại rẻ tiền, khách khứa lại lựa thừa, chàng thầm nghĩ rằng Hạt Bút Ông bảo rằng ra ngoài này sẽ gặp những người đồng bọn, chẳng lẽ « đồng bọn » của lão ta lại ở trong gian hàng tạp hóa này...

Còn đang bần thần, chợt trông thấy từ phía đối diện của chàng có một người thông thả đi đến, người này hình thù lùn tịt, Vô Kỵ vừa thoáng trông thấy tức thì ngoảnh mặt vào gian hàng gần đó giả vờ xem hàng...

Thì ra cái con người mà chàng cố tránh mặt kia chính là một trong Văn Nam Nhị Độc : Công Tôn Thạnh.

Công Tôn Thạch vừa qua khỏi chỗ Vô Kỵ đứng thì cũng lần lần đi về phía Trường An Hiệu.

Hắn dừng lại trước cửa nói vài câu rồi đi thẳng ra phía sau, cử chỉ giống hệt như Hạt Bút Ông.

Vô Kỵ nói thầm với mình :

— Thôi rồi, bọn này thật có thủ đoạn, dám lợi dụng một địa điểm nói chỗ thì tứ lăm nơi trú ngụ của đồng bọn, thật là to gan... bọn Hồ Điệp Cốc toàn là tay cao thủ, mình chẳng nên thạo thứ...

Nghĩ đoạn thối lui sang con phố khác, cho đến khi mặt trời chen lên mới quay trở lại Trường An Hiệu.

Không đi ngang qua mặt tiền của căn tiệm, mà chàng trở thuật Bích Hồ Du Tường đi vòng ra phía hậu.

Đứng trên một dãy phố cao hơn nhìn xuống, Vô Kỵ đứng phía sau Trường An Hiệu có một khoảng sân trống khá to, đèn đuốc từ trong nhà hắt ra sáng giới cảnh tượng rộn rịp khác thường với cảnh điêu hiu ngoài cửa hiệu.

Thình thoảng chàng lại thấy có bóng người thấp thoáng đi qua đi lại trong khoảng sân, cảnh tượng ấy càng thêm thúc giục chàng mau mau tiến tới để khám phá những điều bí mật ở bên trong...

Trong lòng quá ư nôn nóng, Vô Kỵ vừa định bay mình xuống bỗng thình lình chàng nghe thấy có một mùi hương dịu dịu phất ngang qua lỗ mũi, mùi hương này đích thị là mùi hương da thịt của nàng trinh nữ tiết ra,

Chàng tức thì rào mắt nhìn quanh tứ phía, phòng hồ có người đánh lên, quả nhiên chàng bắt gặp từ phía trên gió, sau một mái ngói gần đó, có một mái tóc của một nàng thiếu nữ từ từ trôi lên

CHỊU TRAO ĐỔI MỘT ĐIỀU KIỆN THÌ ĐIỀM CHỈ LONG TẮM CUNG

Dưới ánh sao mờ, chàng thấy gương mặt của nàng này thật đẹp mà lại có vẻ quen, dường như chàng đã gặp mặt cô ta ở đâu vài lần thì phải.

Khi thân hình của người này trôi hẳn lên mái nhà, thì hương thơm càng đậm, nếu Trương Vô Kỵ là một kẻ háo sắc đa tình, thì chắc đã phi thân về phía đó để xem mặt người đẹp.

Cặp mắt của chàng cứ chăm chú nhìn cô ta để xem hành động của đối phương thế nào. Chợt nghe thấy mỹ nhân cất giọng oanh vàng :

— Có phải Trương Giáo chủ đứng đó hay chẳng ? Tôi vâng lệnh...

Tiếng nói của người này vừa vang lên, thì Trương Vô Kỵ tức thì bay mình tới nhanh như 1 luồng khói thoảng, chàng gác ngón tay trở lên môi mình ra dấu cho người này cầm thỉnh đừng nói chuyện.

Chàng hỏi thật nhỏ :

— Có phải Nàng Hương cô nương đó không ? Đừng nói chuyện...

Vừa tới gần, chàng trông thấy người này quả thật là Nàng Hương Từ, vì bởi trên mình của nàng có một hương thơm kỳ lạ, lại đứng trên gió nên mới đưa hương xuống phía chàng. Nàng Hương Từ vừa trông thấy Trương Vô Kỵ phi thân nhảy tới, liền giơ tay lên vẫy mấy cái để ra hiệu cho Vô Kỵ theo mình liệng mình sang một mái ngói gần đó.

Trương Vô Kỵ cho Nàng Hương Từ làm kinh động đến những người phía dưới, nên vội vàng bay mình theo sau.

Lướt qua hơn năm sáu dãy phố. Nàng Hương Từ mới dừng chân đứng lại chờ Trương Vô Kỵ, khi chàng tới gần cô ta mới nói :

— Tôi vâng lệnh của Mỹ nhân động chủ đến đây mời Trương Giáo Chủ sang bên kia có việc cần...

Trương Vô Kỵ khẽ cau mày, nói :

— Tôi đang bận việc cần kíp, quả thật không thể dời gót... cô nương, chỗ này bên ngoài đến Trường An Hiệu...

Nàng Hương Từ cười nhe nhò, nói :

— Mỹ nhân động chủ nói rằng : chắc có lẽ Giáo chủ đang cần biết Long Tầm cung tại chỗ nào và Từ Tượng Quân chừng nào vào nơi đó hội họp ?

Vô Kỵ khẽ giật mình không hiểu tại sao Nam Hải Tây Thi lại biết rõ lòng dạ của mình như thế ?

Còn đang bàng hoàng thì đã nghe Nàng Hương Từ nói :

— Sư phụ có dặn rằng Trương Giáo Chủ phải nhọc công vào Trường An Hiệu nếu Giáo chủ chẳng chê Sư phụ tài hèn, dời gót đến thăm Sư phụ thì Giáo chủ tức thì được giải đáp thắc mắc.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm :

“Bọn trong Hồ Điệp Cốc đứa nào cũng biết mặt ta lại nữa thẳng mào cũng vô nghệ siêu quần, muốn đột nhập vào đó để thăm dò tình hình thì thật không phải là chuyện dễ, còn Nam Hải Tây Thi từ hồi nào đến giờ, chưa hề phỉnh ta một lần nào, nếu có thể nhờ nàng mà biết tin thì đó cho mình phải một phen lộng hiềm”.

Nghĩ đoạn trả lời rằng :

— Mỹ nhân Động Chủ bây giờ ở đâu ?

Nàng Hương Từ trả lời :

— Ở cách đây chừng năm ba dãy phố.

Vô Kỵ nghĩ thầm trong dạ :

“Thì ra bọn trong Mỹ Nhân Động cũng tập trung về kinh, lạ thật...”

Chàng nói :

— Phiên Nàng cô nương dẫn đường đi trước.

Nàng Hương Từ nghe nói, tức thì buông ra một tiếng cười khúc khích, nói :

— Thế mà sư phụ cứ bảo rằng Giáo chủ thật khó mời nên phải chỉ Lưu Ly Tử đi kèm để nói tiếp lời.

Nàng nói chưa dứt, thì từ trong xô tối nhảy ra 1 nàng thiếu nữ vận toàn y phục màu trắng, dưới ánh sao mờ, chàng trông thấy cặp mắt của nàng này sáng ngời như 2 hạt Dạ Minh Châu.

Vô Kỵ cau mày, làm nghiêm nói :

— Thời gian cấp bách, xin nhị vị cô nương cất bước...

Nàng Hương Từ lại cười khúc khích, nắm tay của Lưu Ly Tử mà tung tăng bay nhảy về phía trước.

Trương Vô Kỵ dùng thuật Phi Thiểm Tẩu Bích thông thả theo sau, vượt qua 4,5 dãy phố, quả thật 2 nàng này liệng mình xuống một khoảng sâu rộng.

Đó là 1 cái hoa viên tuy nhỏ, nhưng xinh lịch vẻ cũng. 2 nàng dừng chân trước 1 cánh cửa sổ, đưa tay lên gõ nhẹ vào thành cửa sổ, nói :

— Có Trương Giáo chủ tới...

Lời nói vừa dứt, cửa liền mở hoát ra, một nàng thiếu nữ thò đầu ra nói :

— Xin mời Trương Giáo chủ dời gót vào đây. Sư phụ đang mong ngóng.

Vô Kỵ nhìn thấy nàng thiếu nữ này mặt trắng như hoa, chính là Hàn Tuyết Tử.

Nàng nói dứt lời liền nép mình sang một bên, Trương Vô Kỵ cho bên trong có điều chi mạn trá, nên vội vàng gác một tay ngang qua trước ngực để phòng hờ đoạn trở ra một đôn Tiểu Điều Đầu Tím nhảy tọt vào phòng tuy bay mình qua một khung cửa hẹp nhưng thái độ khoan thai như một người đi ngang qua một cách cửa to làm cho Tây Hồ Tam Mỹ đồng kinh phục cho rằng tài nghệ của người nàng quả là vượt hơn sư phụ của mình nhiều lắm.

Vừa đặt chân vào phòng, chàng rảo mắt nhìn quanh, thấy đây là một gian phòng khá rộng, lối trần thiết cực kỳ sang trọng, nhưng chàng phải tự ghê, chắc chắn đây là một gian phòng trong một khách sạn cao sang.

Đối diện trước mặt chàng, trên một chiếc giường ngà màu trắng
kín mít, không thấy Nam Hải Tây Thi đâu !

Hàn Tuyết Tử bỗng trở tới hai bước, nói :

— Thưa sư phụ, có Trương Giáo chủ tới...

Từ trên chiếc giường ngà, có tiếng của Nam Hải Tây Thi đưa ra :

— À... Trương Giáo chủ... Vô Kỵ ca ca đã tới...

Mấy tiếng này vừa đưa ra thì Trương Vô Kỵ bất giác giật mình,
bởi vì giọng nói của mỹ nhân yếu ớt như mấy đường tơ sắp đứt, nếu
chàng không làm thì Nam Hải Tây Thi đang thọ trọng thương.

Nàng quay sang hỏi Hàn Tuyết Tử :

— Sư phụ sao thế...

Hàn Tuyết Tử trả lời :

— Luyện công tấn hỏa...

Vô Kỵ nghe qua giật gù nói thầm :

« Người này kể từ khi vào Thánh Địa Cái Bang trở ra, thì công
phu tăng tiến dị thường, trong đời này có ai hạ nổi... phiêu hốt hóa thì
không sao làm trọng bệnh cho được

Trong lòng chàng còn đang ngẫm nghĩ, chợt nghe từ trong màn có
tiếng của mỹ nhân vọng ra :

— Chắc Vô Kỵ ca ca muốn biết Long Tầm Cung tại đâu, và...

Nàng chỉ gắng gượng nói đến đây thì dường hơi đã đứt nên không
thể nói lời, phải dừng lại để thở hào hển.

Trương Vô Kỵ là người trung hậu, có ý nghĩ gì trong lòng thấy đều
nói thật ra, chàng liền trả lời :

— Phải... Chu Nguyên Chương mặc dù bội phản muốn dấn, nhưng
chẳng lẽ tới lại để cho ông chết trong tay Huyền Minh Nhị Lão còn điều
quan hệ này nữa là... là...

Nam Hải Tây Thi thều thào :

— Là... quyền... quyền Vô Mục...

Vô Kỵ nói :

— Phải, nếu để quyền binh thơ này lọt vào tay của người Mông Cổ
thì...thì đó cho có 50 dãy Vạn Lý Trường thành cũng ngăn không nổi...
ngăn không nổi giặc ngoại xâm.

MẠC CHO GIAN PHỤ DÂM PHỤ THỎA TÌNH CÁ NƯỚC

Nam Hải Tây Thi lại hỏi hần :

— Vậy thì xin đừng chỉ cho Ca Ca được biết, nhưng... nhưng phải
trao đổi một điều kiện.

Vô Kỵ hỏi :

— Điều kiện thế nào ?

Nam Hải Tây Thi trả lời :

— Thật dễ dàng, tôi đang cần một người đi thông con đường
Nhâm Mạch...

Vô Kỵ thở dài, nói :

— Nếu cô nương đang làm nguy, thì không cần trao đổi điều kiện
tôi cũng vẫn giúp đỡ như thường...

Đứt lời chàng quay sang Hàn Tuyết Tử, nói :

— Cô nương hãy khoát màn lên.

Giương mặt của Hàn Tuyết Tử vẫn lạnh lùng băng tuyết như làn
da của nàng, chỉ có Nàng Hương Tử thì bỗng buống ta mấy tiếng
cười khúc khích.

Hàn Tuyết Tử điềm nhiên bước tới khẽ vén màn lên. Màn vừa hé
thì Vô Kỵ liền trở tới định nhìn xem sắc diện của bệnh nhân, nào hay
đầu chàng vừa trở tới một bước, thì liền kêu lên một tiếng kinh ngạc
rồi thối lui hai bước, làm cho cánh tay của Hàn Tuyết Tử đang vén
màn cũng phải thất vọng mà buông rũ xuống, làm cho bức màn tại che
kín như bưng.

Một bầu không khí nặng nề tức thì bao trùm lấy gian phòng, Tây
Hồ Tam Mỹ thấy đều cười thầm trong dạ, vì thấy Trương Giáo chủ bảy
giờ đôi má đỏ bừng như một người uống rượu say.

Thì ra ban này màn vừa hé lên, Trương Vô Kỵ liếc nhìn vào bên
trong, bỗng bất gặp Nam Hải Tây Thi đang ngồi xếp bằng trong cái thế
luyện công mà trên mình nàng không có một miếng vải che thân.

Vô Kỵ biết rằng Nam Hải Tây Thi quả thật đang làm nguy
chứ chẳng phải nàng ta vô tình giả tạo, chàng vẫn biết rằng trong nghề
luyện công thỉnh thoảng lại gặp một vài phương pháp làm cho cơ thể của
con người tăng gia nhiệt độ thật cao.

Trong trường hợp đó, người luyện công phải cởi bỏ hết quần áo
trên cơ thể thì nhiệt độ mới kịp thoát ra.

Nhưng chỉ có điều chàng thắc mắc nên cất tiếng hỏi :

— Nam Hải Cô Nương nghe thấy thế nào trên con đường Nhâm
Mạch

Mỹ nhân trả lời :

— Tôi vì cấp công muốn hoàn thành Liệt Diễm Công, nên hóa công
trong người đều tích tụ tại Đan Điền không chịu thoát đi...

Trương Vô Kỵ lại thở dài một hơi áo nã, nghĩ thầm :

« Theo sách Phù Ngọc Long nói huyết Đan Điền nằm dưới rún ba tấc... nơi có một làn chỉ nằm ngang... vùng này là vùng cấm địa... »

Nam Hải Tây Thi nói :

— Vì vậy nên cần một người có nội lực hùng hồn đánh tan hơi nóng nơi này thì Nhâm Mạch tức khắc khai thông... »

Vô Kỵ ngẫm nghĩ giây lâu, nói :

— Liệt Diễm Công vô cùng nóng nẩy, giờ đây phải dùng một luồng nội lực thuộc âm hàn mát mẽ mới có thể đánh tan... »

Tam Hải Tây Thi lại hần hần cất ngang :

— Trên đời này ngoài Cửu Âm Thần Công, đâu còn... »

Nàng chỉ nói tới đây thì Trương Vô Kỵ đã « à » lên một tiếng vì đã vỡ lẽ ra, vì trên đời này chỉ một mình chàng là người biết Cửu Âm Chân Kinh mà thôi.

Chàng nói :

— Vội thì ra tay sớm chừng nào hay chừng ấy... »

Chàng nói dứt lời trở tới ba bốn bước, từ từ đưa bàn tay phải ra.

Từ trong, bức màn nhìn ra bên ngoài Nam Hải Tây Thi trông thấy rõ mồn một, thấy bàn tay của Vô Kỵ đưa tới từ từ khi đến tấc màn thì vẫn tiến tới chiếu đúng vào huyết Đan Điền của mình.

Nàng lấy làm thần phục tài nhận huyết quá chính xác của Trương Vô Kỵ ban này chàng ta chỉ nhờ hế màn mà trông thoáng qua vị trí của mình thôi, bây giờ cách một bức màn chàng ta xuất thủ lại trúng phong phúc thông sai một mảy, tài bộ này trên đời thật khó tìm thấy người thứ hai.

Khi bàn tay của Vô Kỵ vừa chạm đúng vào Đan Điền, thì chàng khẽ giết mình vì làn da của nàng nóng như lửa.

Vô Kỵ đã ngẫm vận dụng Cửu Âm Thần Công cánh tay phải của mình, bây giờ nói theo on dương thủ thiếu Âm tam Kinh, từ huyết Cực Tuyền từ từ dồn ngang qua những huyết Thanh Linh, Thiếu Hải cho chỉ Thiếu Phủ, Thiếu Xung rồi mới truyền sang cơ thể của Nam Hải Tây Thi.

Tây Hồ Mỹ đứng chung quanh đồng ngọc ngác, không biết tại làm sao Trương Vô Kỵ đứng cách một bức màn mà vẫn có thể nhận huyết chính xác như thế.

Trong phút chốc Tây Hồ Tam Mỹ cảm thấy từ trong bàn tay của Trương Vô Kỵ có một làn hơi mát rượi truyền sang.

Làn hơi mát này kháng cự với nhiệt độ trên mình của nàng rất dữ, nhưng nhiệt độ trên mình nàng luôn luôn nằm phạm bị động, cho nên không bao lâu thì làn hơi mát thuộc Cửu Âm Thần Công của Trương Vô Kỵ lấn át, làm cho hơi nóng tích tụ tại Đan Điền lần lần tan mát sáng những huyết bạo chung quanh thuộc phía dưới là Trung cực, Khúc Cốc và Hội Âm thuộc phía trên là Thạch Môn, Khí Hải và Âm Giao vẫn vẫn.

Đường hơi của Nam Hải Tây Thi lần lần nhịp nhàng điều hòa trở lại. Xem tình thế này thì đường Nhâm Mạch có thể khai thông trong vòng nửa giờ.

Chính vào lúc làn hơi Cửu Âm Thần Công của Trương Vô Kỵ tiếp tục lan tràn lên những huyết Cửu Vi, Trung Đỉnh, Ngọc Đường, thì bỗng nhiên từ bên ngoài cửa sổ, có một tiếng cười sắc lạnh nương theo gió lạnh đưa vào...

Tiếng cười thật là lạnh lùng băng giá, dục dầy về nham hiểm chưa cay, làm cho năm người trong phòng thầy đều rợn tóc gáy, nhưng Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi biết rằng mình đang lâm vào cái tình thế vô cùng nguy hiểm.

Vào giờ phút này, chỉ một đứa con nít chừng năm mười tuổi đến cánh nhẹ vào mình hai người thì cũng đủ giết mất mạng như chơi.

Thế rồi một câu nói vang lên :

— Ta trúng kế của bọn bay, tổn công tìm kiếm thắng Thiên Sơn Nhất Tuyệt, không ngờ chúng bay lại giấu Tam Mỹ tại chỗ này, ha ha... ha ha... thật là trời cũng chiều lòng người lắm.

— Nói đến đây thì ngưng lại, rồi người ngoài cửa sổ cười khan, tởm vẻ vô cùng đắc ý, dường như đã úi đi vật quý báu vô cùng rồi bây giờ bỗng dột nhiên tìm lại được.

Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi nghe hẳn nói trong lòng càng thêm kinh sợ, vì rằng người bên ngoài cửa sổ kia lại là một tay tàn ác khôn cùng là Nam Thiên Độc Ma.

Nếu hẳn bước vào đây thì thật là vô cùng nguy khốn, vì cả hai đều đang kẹt trong tình thế cời trên lưng cọp, dường như nhiều huyết đạo chưa khai thông, nếu Vô Kỵ rút tay ra để lo đấu chiến với thắng Độc Ma thì tánh mạng của Nam Hải Tây Thi đâu còn.

Trong lòng của hai người đang còn thắc thỏm thì chuỗi cười của Nam Thiên Độc Ma đã chấm dứt, lão ta nói :

— Thôi thì bây giờ Tam Mỹ hãy nghe lời ta ra khỏi phòng đi

cùng ta vui thú Ngự hồ sông nước để mặc cho đời gian phu phu đảm phụ kia làm gì thì làm thỏa lòng hoài vọng ..

MỘT LỜI NÓI DỐI, LÀM KẾ HOÀN BÌNH

Lời nói thật là thô bỉ, làm cho năm người trong phòng đều nổi lòng căm phẫn, nhưng Tây Hồ Tam Mỹ chỉ dám giận, mà không dám nói một tiếng nào, cả ba đồng không hẹn nhưng từ từ tựa lưng vào nhau tạo thành hình chân vạc để phòng bất trắc.

Nam Thiên Độc Ma nói vừa dứt lời thấy Tam Mỹ có thái độ chống báng như thế lão ta nghiêng răng kèn kẹt, nói rằng :

— Chúng bay chẳng tuân lệnh lão gia...

Vô Kỵ nghe thấy tình thế khẩn trương, trong lòng càng thêm lo lắng chợt nghe Tây Hồ Tam Mỹ nói nhỏ :

— Hãy còn ba huyết Thiên Đột, Liêm Tuyền và Thừa Tương. Ca ca hãy cố đã thông cho mau...

Vô Kỵ nghe nói chỉ còn ba huyết thì trong lòng cả mừng, vội vàng chăm chú hết tinh thần tăng gia nội lực.

Ngoài kia có tiếng của Nam Thiên Độc Ma lại vang lên :

— Nhan Như Ngọc, nếu mi không chịu ra lệnh cho Tam Mỹ ra khỏi phòng, thì ta xông vào và đưa bảy mạng khốn. Liệt Diễm Công mà bộc phát thì không phải chuyện tầm thường.

Nam Hải Tây Thi giật mình, không ngờ lão già này lại biết rõ tên thật của mình là Nhan Như Ngọc, cũng lại không ngờ mình ngồi trong mà lão ta lại biết mình đang luyện Liệt Diễm Công.

Còn Trương Vô Kỵ thì nghĩ thầm :

«Ta đuổi theo thằng này mòn hơi mỏi sức, không biết nó lẩn trốn vào trong xá nào bây giờ lại chường mặt ra đứng trong lúc nguy biến của ta».

Chàng vừa nghĩ đến đây thì Nam Hải Tây Thi nói :

— Khai thông thêm được một huyết đạo, chỉ còn lại hai huyết Liêm Tuyền và Thừa Tương mà thôi.

Trương Vô Kỵ cả mừng, vội vàng vận chuyển nội công, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói với Tây Hồ Tam Mỹ :

— Hãy dùng lời khéo léo làm kế hườn binh...

Vô Kỵ nói chưa kịp dứt câu, thì Nam Thiên Độc Ma lại nói gay gắt :

— Thì giờ cấp bách, Như Ngọc, mi tuân theo lệnh ta thì có thể

cùng với tình lang của mi vui hưởng thú trăng hoa, ta hứa sẽ cầm chân con Triệu Minh trong Long Tâm Cung để cho mi tha hồ toại nguyện...

Trương Vô Kỵ tức giận bồi hồi, nhưng trong lòng chàng nửa mừng nửa lo, mừng là mừng thằng già này đột nhiên thổ lộ hành tung của Triệu Minh cho mình biết, lo là lo cuộc diện này không biết mình có an toàn thoát hiểm hay không, nhược bằng lâm nạn thì Triệu Minh e cho khó thoát khỏi Long Tâm Cung gì đó.

Vô cùng bối rối, chàng hỏi Nam Hải Tây Thi :

— Huyết Liêm Tuyền thông chưa ?

Nam Hải Tây Thi cất tiếng nói chuyện nhưng không phải trả lời câu hỏi của chàng mà lại truyền lệnh cho Tây Hồ Tam Mỹ

— Chúng bay chưa chịu theo Nam Thiên tiên bối còn đợi chừng nào ?

Trương Vô Kỵ toát mồ hôi trán, không ngờ Nam Hải Tây Thi lại có quyết định tàn ác bất lương như vậy, chàng nghiến răng nói :

— Nhan cô nương, cơ sao...

Nam Hải Tây Thi cười nho nhỏ, nói :

— Thi hãy để cho chúng theo thẳng đăm tặc kia, còn chúng mình thì về Hồ Điệp Cốc, Triệu Minh Quận Chúa đã có cầm chân Giáo chủ phu nhân còn sợ gì nữa.

Trương Vô Kỵ nghiến răng kèn kẹt nói một cách căm hờn :

— Nhan cô nương không thu hồi mệnh lệnh thì rút bàn tay ra...

Lúc bấy giờ huyết Liêm Tuyền của Nam Hải Tây Thi đã sắp khai nên nàng cười khúc khích nói :

— Không thể được... chúng ta phải cùng nhau về Hồ Điệp Cốc ngày ngày tới đi hái thuốc ca ca luyện đan cùng nhau sống một cuộc đời vui thú, khỏi phải ngọc lòng tranh danh đoạt lợi.

Trương Vô Kỵ hơi giận tràn hông, nhưng chưa kịp mở lời, thì đã nghe sau lưng mình có tiếng gió nổi lên, liếc mắt nhìn lại, trông thấy từ bên ngoài cửa sổ có một chiếc bóng bay vào, đích thị là Nam Thiên Độc Ma.

Lão dừng chân đứng trước mặt ba nàng mỹ nữ, thêm thường nói :

— Sư phụ đã ra lệnh như thế sao tam vị mỹ nữ chưa chịu...

Nói chưa dứt lời lão ta bỗng thình lình thò tay ra chụp lấy Nông Hương Tử, nói :

— Con bé này thật thơm...

Nhưng Nàng Hương Tử đã lanh chân tránh thoát, lẻ ra công lực của hai người cách biệt với nhau một trời một vực, nhưng chỉ vì Nam Thiên Độc Ma chưa dùng toàn lực đó thôi.

Nam Thiên Độc Ma cười hềnh hếch, nói :

— Mi không chịu theo ta đi cho sớm, cứ trì hoãn mãi, chốc nữa thằng Vô Kỵ đã thông luyện đạo cho Sư phụ của mi, thì gian phu dâm phụ lại nuốt lời hứa.

Nàng Hương Tử gắt giọng nói :

— Nhà người không được ăn nói hàm hồ, xúc phạm đến sư phụ của ta...

Nam Thiên Độc Ma lại cười nói :

— Ta ăn nói hàm hồ chỗ nào ? Mi bảo rằng sư phụ của mi không phải là dâm phụ ư ? Không phải là dâm phụ sao lại lỏa lồ thân thể gọi trai vào màn tiếp sức ? Mà thằng trai nào chịu đến đó tiếp hơi thì chính là gian phu vậy.

Vô Kỵ nghe nói chừng nào trong lòng càng giận, mà giận chừng nào thì nội lực của chàng tăng gia thêm chừng ấy, cốt mau mau khai thông cho xong con đường Nhâm Mạch, ngõ hầu tìm hiểu Long Tâm Cung và ngày hội hợp.

Bỗng chàng nghe thấy Nam Hải Tây Thi trút ra 1 hơi thở khoan khoái, rõ ràng huyết Liễm tuyến đã được khai thông, bây giờ chỉ còn lại 1 huyết mạch độc nhất là Thừa Tướng mà thôi.

Nam Thiên Độc Ma bỗng cười ha hả, nói :

— Ta sắp sửa dùng trong thủ pháp đó rồi, vì sư phụ của mi lại vừa khai thông được thêm một huyết.

Thì ra đường hơi của Nam Hải Tây Thi buông ra quá mạnh, nên Nam Thiên Độc Ma nghe thấy bắt mả mà nói.

Thiên Nam Độc Ma miệng nói dùng trong thủ pháp, thì quả nhiên dùng trong thủ pháp thật.

Lời nói vừa dứt, tức thì lướt tới, dùng cánh tay phải chụp ra một cái... một luồng cương phong tức thì bao trùm lấy cả ba nàng mỹ nữ đang đứng trong cái thế hình chân vạc.

Hàn Tuyết Tử vừa định vung tay ra đón đỡ, bỗng nhiên Nam Hải Tây Thi quát :

— Mau rút lui về phía Trương Giáo Chủ...

Vô Kỵ giật mình, không hiểu tại làm sao ban nãy nàng ta ra lệnh cho ba nàng kia theo Nam Thiên Độc Ma, rồi bây giờ lại ra lệnh như thế.

Thì ra Vô Kỵ là người chân thật đều thấu đáo tận cùng cái chỗ ngoắt ngoéo của đàn bà, chàng có biết đầu lời nói ban nãy chỉ là một lời nói dối, vừa để làm kẻ hoàn binh, vừa thử ý của Vô Kỵ đó thôi...

Lệnh của Nam Hải Tây Thi vừa ban ra thì cái hình chân vạc xoay nhanh mấy cái thân tốc, để rồi rút lui nhanh như chớp về phía Trương Vô Kỵ.

Nam Thiên Độc Ma cười hềnh hếch, nói một câu sắc lạnh :

— Ta ngờ rằng mỹ nhân động chủ nói chuyện nhỏ lời, nếu ta biết mi là người tráo trở, thì ta xuống tay giết trước gian phu dâm phụ cho rảnh.

THỤC NỮ ĐA TÌNH. DÁM HY SINH CỨU NGƯỜI MẶT TRẮNG

Trương Vô Kỵ nghe qua thất sắc, nghĩ thầm rằng nếu hẳn mà ra tay thật thì thật sự khó lòng, còn đang hoang mang thì Nam Hải Tây Thi thét :

— Ba đứa mau sắp theo thế Trường Long...

Câu nói này vừa dứt thì Trương Vô Kỵ như một người sức tỉnh cơn mê, ý niệm của chàng vừa thoáng hiện thì cương phong của Nam Thiên Độc Ma đã đẩy... một luồng cương lực kinh thiên ào ào tràn tới, bao trùm cả năm người...

Đúng vào lúc đó thì cái thế Trường Long của ba nàng mỹ nữ vừa sắp xong, nhanh như chớp, Trương Vô Kỵ tức thì từ một bàn tay còn lại vào hậu tâm của nàng đứng gần chàng nhất là Lưu Ly Tử.

Ba nàng này tay nắm tay nhau, tạo thành thế Trường Long mà người đứng mũi chịu sào là Hàn Tuyết Tử.

Hàn Tuyết Tử vừa nghe thấy cương phong cả dãy, tức thì vung tay ra chối lại.

Không biết một luồng sức mạnh từ đâu đổa tới do cơ thể của người đứng phần giữa của thế Trường Long là Nàng Hương Tử truyền sang cho nàng nên khi hai bàn tay của nàng và Nam Thiên Độc Ma vừa chạm vào nhau vang lên một tiếng 'động' khủng khiếp... và một việc lạ lùng xảy ra, thân hình của Nam Thiên Độc Ma chạm phải một sức mạnh kinh hồn, phải thối lui bốn bước...

Thì ra lúc bấy giờ đường Nhâm Mạch của Nam Hải Tây Thi chỉ còn một huyết đạo cuối cùng sắp sửa được khai thông cho nên Vô Kỵ có thừa hơi sức, chàng rút bớt phần nửa nội lực của mình truyền sang cơ thể của Tây Hồ Tam Mỹ bất thần đẩy lui Nam Thiên Độc Ma.

Lão ta không ngờ mình mới tấn công một đòn thứ nhất mà gặp phải trứ lực như thế, trong lòng tức giận bởi hồi, nghĩ rằng kể từ lúc mình thành danh đến nay chưa từng thua ai, không ngờ hôm nay lại bị Tam Mỹ đây lui như thế, việc truyền rao ra chỗ giang hồ thì thật là tai hại.

Nhưng lão nghĩ cho kỹ, sở dĩ trong cơ thể của Tam Mỹ có một luồng nội lực hùng hồn thâm hậu như vậy cũng do Vô Kỵ mà ra, vậy thì ngày hôm nay muốn giải quyết vấn đề một cách êm đẹp, chỉ còn có cách xuống độc thủ giải quyết tên đầu sỏ Trương Vô Kỵ.

Vị niệm vừa thoáng lên thì lão ta tức thì hành động, thân hình của lão ta lướt sang tả bên nửa vòng để khoa trương thanh thế, rồi bất thình lình đảo sang hữu bên, dùng tay hữu tống vào giữa đỉnh đầu của Trương Vô Kỵ một chưởng kinh hoàng...

Biện pháp của Nam Thiên Độc Ma thật là cay độc, đúng với chữ «độc» trong biệt hiệu của ông ta, thì ra con người này không những chỉ biết đánh thuốc độc, mà lối hành sự của lão ta cũng vô cùng cay độc.

Vì lẽ Trương Vô Kỵ bây giờ không khác chi 1 chiếc đòn gánh, đang gánh lấy 2 trọng trách ở 2 đầu, 2 bên là Nam Hải Tây Thi đang ở trong vòng khốn đốn, còn 1 bên là 3 nàng mỹ nữ, tuy rằng biết vô công, nhưng so với Nam Thiên Độc Ma chẳng khác nào gà con so với diều hâu, chuột so với mèo. nếu Vô Kỵ mà bị hạ rồi thì thế trận Trường Long tức thì tan vỡ 3 nàng mỹ nữ sẽ lọt vào tay của Nam Thiên Độc Ma, mà tánh mạng Nam Hải Tây Thi chưa chắc vẹn toàn.

Cái thế Trường Long đang cáo neo lở bộ, bây giờ Hàn Tuyết Từ trông thấy đối phương thừa cơ chui qua kẽ hở, tấn công người thân chết trong thế trận này là Trương Vô Kỵ, bất giác hồn phi phách tán, vội vàng lộn ngược trở về ..

Vì quá gấp rút nên thân hình của nàng thoát ly với thân hình của Nàng Hương Từ, hệ 2 làn da của 2 người vừa hở ra, thì luồng nội lực tức thì bị cắt ngang.

Nàng cần rằng đưa cả vai mình ra hứng trọn lấy 1 đòn mãnh liệt của Nam Thiên Độc Ma để cứu nguy cho Vô Kỵ.

Chàng trông thấy tình thế quá nguy cấp, rú lên một tiếng, nhưng đã trễ, Hàn Tuyết Từ trúng đòn té nhúi vào lòng chàng.. một ngụm máu tươi phun ra ướt ướt áo thư sinh, nhưng Nàng Hương Từ đã nhanh tay diu nàng vào lòng mình.

Nam Thiên Độc Ma cười bành bệch, nói :

— Thật là thực nữ đa tình, dám hy sinh tánh mạng để cứu nguy cho chàng thư sinh mặt trắng...

Nói dứt lời biến chưởng thành quyền, tống một quả kinh thiên vào giữa mặt của Trương Vô Kỵ... Trông tình thế này thì thật là khó nổi thoát ly hiểm cảnh.

Hàn Tuyết Từ mặc dù đã thọ trọng thương, nhưng nàng vẫn vùng dậy, thu hết hơi tàn vùng tay chống trả...

Vô Kỵ kinh sợ đến tột cùng, nghĩ rằng phen này 2 luồng nội lực va chạm vào nhau, thì Hàn Tuyết Từ chắc chắn sẽ thành 1 trái đuợ mà chết 1 cách bi thảm.

Chính vào lúc nguy nan cùng cấp, bỗng chợt nghe thấy Nam Hải Tây Thi nói nhỏ nhỏ :

— Không sao... huyết Thừa Tướng cũng đã thông...

Vô Kỵ nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng, bao nhiêu nội lực trong người của chàng thấy đều tức tốc thu hồi để truyền sang thế trận Trường Long...

Hàn Tuyết Từ bỗng thình lình nghe thấy một luồng nội lực hùng hồn khôn tả, truyền sang cơ thể đang mềm mại của nàng, cùng trong lúc ấy Vô Kỵ cũng giật mình bừng tỉnh, vì rằng từ trong màn, Nam Hải Tây Thi đã thò một bàn tay ra ép vào huyết Chí Dương của nàng... và một luồng sức mạnh liên miên bất tuyệt tức khắc tràn sang...

Như vậy trong cái thế trận Trường Long này vô tình đã kết hợp sức mạnh của năm người, mà trong năm người đó Vô Kỵ và Nam Hải Tây Thi là hai tay cao thủ lấy lừng hiem thấy trong làng võ...

Nam Thiên Độc Ma đang hồi đắc chí, nhưng tưởng đường quyền này của mình tung ra, thì Hàn Tuyết Từ sẽ nát thây, và lão ta chuẩn bị một sát thủ liên theo đó dùng chiến thuật sấm sét chẳng kịp bụng tai tống bởi một chưởng cho Vô Kỵ qui thiên cảnh.

Ông ta thầm nghĩ :

« Khi này ta ban cho mi một người đẹp là Nhan Như Ngọc, mi chẳng bằng lòng, bây giờ còn Hàn Tuyết Từ chết đi, thì ta bắt Như Ngọc trảm vào đó... »

LIỆT DIỆM CÔNG THAY NHAN ĐỐI SẮC

Đúng vào lúc đó, thì bàn tay của Nam Thiên Độc Ma đã tới, và sắp sửa va chạm vào bàn tay tả của Hàn Tuyết Từ...

Trương Vô Kỵ bỗng cất tiếng oai nghiêm nói :

Tay tả hư... tay hữu thực...

Hàn Tuyết Tử thông minh lanh lẹ vô cùng, vừa nghe Trương Vô Kỵ ban lệnh như thế, tức thì ém nội lực trong bàn tay tả lại, đề dồn hết sức bình sanh sang cánh tay hữu...

Một tiếng «bốp» khô khan rùng rợn vang lên trong mịt cái chớp mắt thì bàn tay hữu của Hàn Tuyết Tử đã trúng đòn mềm như chuối nhưng chính vào lúc đó thì cánh tay hữu của nàng đã móc ngang một đường sấm sét vào huyết Thái Dương của Nam Thiên Độc Ma...

Vì lối biến đòn của thế trận Trường Long quá nhanh, Nam Thiên Độc Ma lại ở trong tình trạng hù hù đặc ý, nên không thể nào trốn tránh bàn tay của Hàn Tuyết Tử cứng như sắt thép, lại nóng như lửa đỏ, Nam Thiên Độc Ma vừa trúng đòn tức thì tối tăm cả mặt mũi...

Sau một tiếng «bốp» vang lên, thân hình của hắn ngã gục xuống như một con thú dữ trúng tên...

Đầu cổ của hắn nóng bừng lên, làn hơi nóng ấy cứ lan tràn xuống cơ thể của hắn như một vết dầu loang, làm cho cả thân hình của hắn rất như phỏng lửa.

Thì ra luồng nội lực mà lão ta vừa lãnh phải, chính là Liệt Hỏa Công, 1 môn võ công thuộc hỏa, nên nóng nảy vô cùng, ban này Nam Hải Tây Thi phải mượn huyết Chí Dương là 1 huyết thực hỏa để truyền sang.

Vô Kỵ thấy kẻ tàn ác đã trúng đòn, mà Nam Hải Tây Thi thì hành công đã viên mãn, chàng như một người trút được gánh nặng nhàn nhàn vừa định nhảy sỏ đến đánh bồi vào đầu của Nam Thiên Độc Ma một chưởng, ngờ hầu kết liễu tánh mạng của người tàn ác...

Nào hay đầu đúng vào lúc đó thì có bốn chiếc bóng đen từ bên ngoài cửa sổ nhảy vọt vào...

Bốn người này chân chưa chạm đất thì đã tung về phía Vô Kỵ bốn chưởng hết sức bình sanh... Trương Vô Kỵ vừa nghe thấy bốn chưởng phong ập về phía mình bằng bốn hướng khác nhau, e cho Tây Hồ Tam Mỹ lại trúng đòn, cho nên Vô Kỵ vội vàng khoát tay áo viết ra một chữ «bắt»...

Chữ «bắt» này chỉ có bốn nét, do khi xưa chàng học lại trong câu «Ý Thiên Bất Xất», bốn nét chữ này chiếu đúng vào bốn luồng chưởng lực của đối phương...

Đúng vào lúc cuộc diện hỗn độn diễn ra, thì bốn người này đã đỡ lấy Nam Thiên Độc Ma rút lui ra ngoài trong nháy mắt.

Vô Kỵ lạnh mắt, trông thấy những người này đều là học trò của

Nam Thiên Độc Ma, có một vài tên đã xuất trận bên Tây Hồ ở Hàn Châu thuở nọ.

Lẽ ra trong trường hợp này, Vô Kỵ cùng với Nam Hải Tây Thi vẫn có thể tung mình nhảy theo truy căn trăm thảo trừ căn nhưng ngặt vì Nam Hải Tây Thi hãy còn mắc xiêm áo nên lúng ta lúng túng trong màn, còn Vô Kỵ thì bây giờ điều cần kíp là phải biết Long Tâm Cung lỗ đâu.

Chàng quay đầu nhìn lại trông thấy bức màn thình lình được vén lên, và bên trong Nam Hải Tây Thi trong một bộ quần áo trắng tinh khoan thai bước xuống...

Tây Hồ Tam Mỹ thấy đồng rú lên những tiếng kinh ngạc, thì ra Nam Hải Tây Thi bây giờ không còn bị ngang mặt bằng một vuông lụa trắng như khi xưa nữa, gương mặt của nàng bây giờ hoàn toàn lộ liễu ra ngoài, nước da của nàng trắng hồng như một nàng thiếu nữ thiện tướng trước mặt tình lang.

Trương Vô Kỵ thì nghiêm trang nói:

— Mừng cho Nam Hải Cô Nương luyện thành Liệt Diễm Công.

Thì ra sắc mặt của Nam Hải Tây Thi khi xưa nhờ Vô Kỵ cư ngụ tại Hồ Điệp Cốc hết lòng điều trị, nên lành lặn được như xưa, nhưng da da trắng mét, vì lâu ngày trốn trong bóng mát, sợ nắng ấm. Vì vậy mà sắc đẹp có phần sút giảm, bây giờ nàng quyết tâm dùng Liệt Hỏa Công bổ túc vào chỗ thiếu kém của mình, làm cho sắc mặt ửng hồng, trông càng thêm bội phần xinh lịch.

Nam Hải Tây Thi mỉm miệng cười, nói:

— Đa tạ ca ca đã tiếp sức cho...

Đoạn nàng quay sang hỏi Hàn Tuyết Tử:

— Thương thế ra sao?

Hàn Tuyết Tử lúc bấy giờ mặt xanh như tàu lá, hốt hốt trả lời:

— Tuy nặng, nhưng chỉ là ngoại thương...

Nam Hải Tây Thi lại quay sang hỏi Nàng Hương Tử:

— Bây giờ là mấy giờ?

Nàng Hương Tử trả lời:

— Khoảng giờ Tý...

Nam Hải Tây Thi giật mình, nói:

— Không xong, hãy cho Hàn Tuyết Tử uống viên thuốc này rồi cùng nhau lên đường vào Long Tâm Cung tức khắc.

Trương Vô Kỵ nghe nói, thở phào một hơi khoan khoái chàng vừa định hỏi, thì người đẹp đã làm cho thôi mất.

Nam Hải Tây Thi nói dứt lời, liền trao 1 viên thuốc cho Hàn Tuyết Tử, sau khi nuốt vội viên thuốc, cả đoàn 5 người đồng phi thân lên mái ngói, do Nam Hải Tây Thi hướng dẫn, nhằm hướng Hoàng cung trực chỉ.

Thật là lạ, Hàn Tuyết Tử sau khi nuốt trọn viên thuốc vào miệng mình, và phải hoạt động chạy theo đoàn người, càng chạy chừng nào thì tinh thần càng thêm thoải mái, vết thương lần lần bớt đau.

TẠO THẾ DIỆU HỒ LY SƠN, LÀM CHUYÊN PHI THƯỜNG

Đoàn người đi chẳng bao lâu thì đã thâm nhập hoàng cung. Trương Vô Kỵ lấy làm lạ, vì thấy Nam Hải Tây Thi tỏ ra mình thật là thông đường thuộc lối trong Đại nội.

Lúc ấy giờ, trong Long Tâm Cung đang triển khai 1 trường huyết chiến vô cùng kinh khủng, các môn các phái đang vận dụng hết sức lực của mình để hạ đối phương, trong lúc đó thì đèn lần lần tắt, và cuối cùng họ chỉ còn có thể vận dụng thuật thính thính biến hình để ngóng những động tĩnh chung quanh mình mà thôi...

Trong bóng tối, sau khi Triệu Minh và Dương Tiêu trao đổi với nhau năm ba đòn, thì Dương Tiêu ứng thỉnh gọi Trương Vô Kỵ, nhưng Vô Kỵ lúc bấy giờ đang cùng bốn thầy trò Nam Hải Tây Thi mở hết tốc lực chạy vào Hoàng Cung.

Từ xa xa...

Cả năm người này đồng thấp thoáng nghe có tiếng binh khí chạm nghe rộn rã, vốn là người trong nghề nên chỉ thoáng nghe qua là biết đâu đây đang xảy ra một trường tranh đấu.

Không bao lâu, dưới sự hướng dẫn của Nam Hải Tây thi đoàn người đã vào đến kế cận Long Tâm Cung.

Việc biến xảy ra bên trong, ngoài này đã hay tin từ lâu, nên lính gia canh phòng thật gác một mặt phải thêm người chuẩn bị chờ có kẻ gian tể nào ra là tức nã ngay tức khắc.

Nam Hải Tây Thi dùng một thần pháp thì tốc độ sơ qua một vòng đoạn núp ở tay áo của Vô Kỵ thu hình vào một tảng cây...

Tây Hồ Tam Mỹ thấy vậy cũng đồng bắt chước sự phụ của mình tìm chỗ ẩn thân.

Giương cặp mắt tinh đời thăm sát chung quanh một lượt, Nam Hải Tây Thi phát giác những canh gác ở vòng ngoài, bây giờ chỉ chú trọng vào bên trong, để chờ bắt những người bỏ cuộc trốn chạy, chứ chẳng để ý đến những người ở ngoài sẽ tấn công vào.

Trong trí vùng này ra một ý định, nàng hỏi nhỏ Trương Vô Kỵ :

— Này ca ca, Long Tâm Cung chỉ có bốn cửa cái ra vào, bây giờ họ đều bế những cánh cửa đó, vậy ta phải làm sao ?

Vô Kỵ nói :

— Tại sao chúng ta không trở nóc nhà ?

Nam Hải Tây Thi lắc đầu, nói :

— Không thể được, vì... vì nóc Long Tâm Cung đều đúc bằng vôi gạch hần hời...

Vô Kỵ lấy làm thắc mắc, không hiểu tại làm sao nàng này lại biết rành như thế.

Chàng có biết đâu Nam Hải Tây Thi vốn có hai chị em, người chị của nàng nhan sắc cũng rất mặn mà, vì vậy nên được tuyển chọn vào cung.

Lời tục có câu :

« Hầu môn nhất nhập thâm sự bài... »

(Hễ chỗ cao sang quyền quý mà được rồi, thì như một người đi sâu vào lòng biển cả, khó nổi gặp mặt nhau).

Vì vậy nên mỗi khi Nam Hải Tây Thi muốn thăm chị mình thường mượn lúc đêm khuya canh vắng, lên vào hoàng cung trò chuyện vì vậy mới thông thuộc đường đi lối về, và cách kiến trúc trong Long Tâm Cung.

Vô Kỵ hỏi :

— Nam Hải cô nương biết chắc đêm nay Từ Tượng Quân ở trong này ?

Nam Hải Tây Thi trả lời nhỏ nhỏ :

— Phải... và nghe đâu... nghe đâu còn có chư lộ anh hùng trong các môn các phái.

Vô Kỵ nghe qua trong lòng sừng sờ kinh dị, lại hỏi :

— Thế còn Huyền Minh Nhị Lão ?

Nam Hải Tây Thi trả lời :

— Là tự nhiên họ ở trong đó... và đang nhắm nhĩa bộ Vô Mục Di Thư...

Trương Vô Kỵ trong lòng nóng như lửa đốt nói :

— Vậy bây giờ phải cấp tốc tìm phương thâm nhập.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Bây giờ họ đang tập trung ý chí để chờ những người ở bên trong bỏ cuộc chạy ra, mà chẳng phòng hờ người ở bên ngoài vào... vậy ta phải làm sao... ?

Vô Kỳ chắc lưỡi than thầm chàng lại nghỉ đến người đầu ấp tay gối với mình là Triệu Minh Quận Chúa, nếu giờ phút này có nàng tại nơi đây, thì khảy nhẹ móng tay một cái cũng có thể giải quyết được những vấn đề nan giải.

Chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói :

— Bây giờ phải làm sao giả tạo 1 người từ bên trong chạy ra.

Câu nói này như 1 cái chìa khóa mở được 1 cánh cửa bí mật, Vô Kỳ vỗ đùi nói :

— Phải, chúng ta điếu hổ ly sơn, đoạn tấn công vào cửa chính.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Nhưng cửa chính làm bằng đá lại đang bế kín, làm sao phá cho vỡ ?

Vô Kỳ nói :

— Phiên Nam Hải Cô Nương cùng với tam vị mỹ nhân sắp thế Trường Long vậy.

Nam Hải Tây Thi : à lên một tiếng vì đã vỡ lẽ ra... thì ra Vô Kỳ muốn tập trung toàn thể sức lực lại để làm một việc...

Nàng trả lời :

— Hay lắm... vậy Ca Ca hãy làm kế Điếu Hồ Ly Sơn...

Trong lúc Nam Hải Tây Thi đang nói câu này, thì Trương Vô Kỳ đã sẽ lên hộp một hơi dài dưỡng khí, Nam Hải Tây Thi vừa nói dứt câu, chàng trả lời nho nhỏ :

— Ta đi đây...

Dứt lời thân hình của chàng lướt thẳng lên mái Long Tầm Cung như một vệt khói mờ...

THẾ TRƯỜNG LONG PHÁ TAN CỬA ĐÁ

Vừa xuyên qua khỏi hàng rào canh gác, chàng vô mệnh xuống mái nhà một cái rồ to.

Một tiếng náo động vang lên, và những cặp mắt cú vọ đồng loạt xô về hướng đó.

Có nhiều tiếng quát tháo vang lên :

— Đừng để cho nó chạy thoát .

Phần Trương Vô Kỳ vừa tạo được một tiếng động tức thì có gió bão chạy, bộ pháp khinh công trông thật tầm thường, làm cho những người canh gác ở gần đó đổ xô theo ráo riết...

Lặng tai nghe thấy tiếng chân người đuổi theo phía sau đã khá đông

đón, Vô Kỳ liền cất lên một tiếng hú thật dài, rồi cất gót chạy bôn đi bằng một tốc độ nhanh không thể nào tưởng tượng.

Những người đuổi theo phía sau, trông thấy một chiếc bóng đen đang chạy loảng thoảng trước mặt mình rồi đột nhiên biến mất...

Chính vào lúc đó, thì Trương Vô Kỳ đã dùng 1 bộ pháp siêu phẩm quay đầu chạy vòng trở lại, mà những người đuổi theo sau không một ai phát giác.

Về phần Nam Hải Tây Thi, sau khi thấy Trương Vô Kỳ dùng kế Điếu Hồ Ly Sơn dụ được những người canh gác đuổi theo, cửa Long Tầm Cung không người canh gác nàng tức thì huyết còi ra hiệu, đoạn nhảy bằng phía đó.

Tây Hồ Tam Mỹ cũng dấy động thân hình, lũ lượt theo sau, vừa đến nơi, Tây Thi thò bàn tay ngọc ra ém thử, thấy cửa đóng im ỉm, liền cổ vò cũng.

Nàng quay lại, nói :

— Mau sắp thế Trường Long sau lưng ta.

Lời nói vừa dứt, thì Hàn Tuyết Từ thò tay ra đặt vào hậu tâm của Nam Hải Tây Thi, Nùng Hương Từ thì đặt tay vào hậu tâm của Hàn Tuyết Từ rồi Lưu Ly Từ lại đặt tay vào hậu tâm của Nùng Hương Từ, như thế bốn người này đã liên kết vào nhau thành một con rồng dài...

Đúng vào lúc đó, thì từ phía sau lưng của Lưu Ly Từ có tiếng gió dấy rào rào...

Nhiều chiếc bóng đen của bọn Cẩm Y Thị Vệ đổ xô ra quát tháo :

— Gian tế phá cửa...

Và cũng chính vào lúc đó thì chiếc bóng mờ của Trương Vô Kỳ cũng đã đảo lộn trở về, nhanh như chớp, chàng lại thò tay ra ném vào hậu tâm của người đứng sau lưng là Lưu Ly Từ...

Chẳng thết :

— Nội lực phát ra... phải dùng trong một đòn duy nhất.

Thế là năm nguồn nội lực của năm người này hòa hợp với nhau làm một... Trương Vô Kỳ trong người bao gồm Cửu Âm và Cửu Dương Thần Công... lại có Càn Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp của Nam Hải Tây Thi thì vừa mới luyện xong môn Liệt Diệt Công, nên khí lực tăng bội phần chẳng khác chi nước sông Hoàng Hà bị tích lâu ngày, bây giờ đột nhiên đổ vỡ tràn ra ào ạt như núi sụp thành nghiêng...

Cánh cửa bằng đá dưới sức đẩy bạt sơn củ đỉnh của năm tay cao thủ bỗng chuyển mình rã rã.

Trong khi đó, thì bọn người đuổi theo Vô Kỳ ban nãy, bây giờ,

nghe động, tức thì quay đầu trở lại, và vội vã nhảy sỏ tới tấn công, quyết đánh cho gãy tan cái thế Trường Long trận...

Nhưng...

Đúng vào lúc họ còn cách thân hình của Trương Vô Kỵ chừng năm trượng thì trước mặt Nam Hải Tây Thi vừng vang lên một tiếng "bốp" ròn tan...

Thì ra cánh cửa bằng đá khổng lồ chịu đựng đến đây không nổi, vang lên một tiếng ròn tan rồi gãy ra làm hai..

Nam Hải Tây Thi quát lên một tiếng lãnh lẫm, đoạn tung ra một cước kinh hoàng, đá bay cánh cửa đá...

Thế là cái Trường Long trận nương theo đà đó mà bay tọt vào bên trong như 1 con rồng thoát ra biển cả

Những người canh gác ở bên ngoài thấy vậy, đồng loạt theo như thác lũ, trên tay của họ phần đông có cầm đèn đuốc, cho nên bên trong Long Tâm Cung này giờ tối đen như mực, bây giờ được ánh sáng lùa vào làm cho mọi người thấy đồng phần khởi.

— Vì chưa biết tình thế bên trong ra sao, nên bọn Nam Hải Tây Thi, không dám giải tán, cứ giữ mãi theo cái thế Trường Long mà tiến tới.

Nam Hải Tây Thi trong lòng háng hái, lại muốn thử môn Liệt Diệm công nên hề gặp người trong Thiên Hồng Biệt Điện cản ngăn, tức thì tung ra sát thủ...

Trong chớp mắt, những ngọn đèn đuốc sáng lùa từ bên ngoài không ngớt mang thêm vào, làm cho trong Long Tâm Cung tỏ rạng như ban ngày, và mọi người đồng lấy làm kinh dị, vì trông thấy có 4,5 người nối tiếp nhau vùng vẫy mà càn lướt trong trường hỗn chiến, dẫn đầu là một nàng con gái nhan sắc tuyệt vời.

Mấy mươi năm nay, Nam Hải Tây Thi lúc nào xuất đầu lộ diện cũng có che ngang vuông lụa qua mặt mình, cho nên không ai được nhớ rõ chân diện mục của nàng.

Cuộc diện vừa biến chuyển thì Triệu Minh ngoảnh đầu trông lại, nàng tuy chưa rõ mặt mày của Nam Hải Tây Thi nhưng thấy sau lưng nàng ta chính là Tây Hồ Tam Mỹ, rồi sau lưng của Tam Mỹ lại là người mà nàng ngày đêm mong ngóng là Trương Vô Kỵ.

THÔI RỒI... NO ĐÃ LẤY VŨ MỤC DI THƯ

Triệu Minh nói :

— Ca ca thật là tốt phúc... có Nam Hải cô nương làm khai lộ thêm phước cho...

Lúc bấy giờ Triệu Minh cũng với Hồng Phong đang mặc y phục của cung nữ, nên Vô Kỵ không tài nào phân biệt cho ra, nhưng âm thanh của nàng vừa cất lên, thì chàng đã biết ngay Triệu Minh có mặt trong Long Tâm Cung này, bất giác trong lòng mừng rỡ.

Phân Dương Tiêu nghe nói có Vô Kỵ tới, trong lòng bỗng sinh kiêu nể, biết rằng ngày hôm nay khó nổi thực niệm cái mộng tung ra 1 mẻ lưới mà bắt hết trọn ò.

Ông ta tức thì quay đầu nhìn lại để xem Chu Nguyên Chương và Từ Đạt bây giờ thế nào...

Không nhìn thì chẳng hề gì, đến quay đầu lại nhìn bất giác trong lòng thêm lo lắng. Dương Tiêu là một người bình tĩnh hiếm thấy trên đời, thế mà trong lòng cũng phải e dè á ngại.

Thì ra này giờ Ngũ Đại Tán Nhân không tham gia trận chiến mà chỉ đứng yên lo bảo vệ cho Từ Đạt mà thôi.

Trong cơn đen tối mịt mù, Ngũ Đại Tán Nhân bỗng nghe có tiếng xích vang lên, của Long Tâm Cung mở hoắt đèn đuốc nổi lên sáng ngời.

Đúng vào lúc đó, thì bỗng chiến hai bên tả hữu đồng có tiếng gió lạ nổi lên nghe vèo vèo...

Lúc bấy giờ 5 vị Ngũ Đại Tán Nhân đang đứng theo thế Ngũ hình bảo vệ lấy Từ Đạt, nay nghe tiếng gió vừa dậy lên thì cương phong đã tới...

Một vị Tán Nhân đứng trên Kim vị, vội vàng bay mình ra ứng chiến, nhìn kỹ thấy đối phương là hai người Thái giám gây gổ...

Hai vị Thái giám này đồng một lượt tung ra huyền hoặc, vị Đại Tán Nhân trên Kim vị vội vàng dùng hai bàn tay chỗi lại...

Khi bốn bàn tay của ba người này vừa tiếp xúc với nhau thì vị Đại Tán Nhân cảm thấy trong hai bàn tay của hai viên Thái giám dường như có gân nam châm, thỉnh thoảng hút chặt lấy 2 cánh tay của mình.

Chưa kịp có thái độ chi phản ứng, thì 2 bàn tay kia của hai vị Thái giám đã đánh vòng tới bằng 1 chiều hướng không thể nào ngừa trước.

Mà đầu có ngừa trước đi nữa cũng không tài nào rút hai bàn tay ra được, tại nó đã bị hút chặt mất rồi.

Thế là hai vị tả hữu của vị Tán Nhân này đồng một lượt trúng đòn, một thứ cảm giác lạnh lùng băng giá tức thì xâm nhập tâm can, thế rồi tứ chi của ông ta rũ ra như một người chẳng có gân xương...

Người đứng trên Thủy vị vừa trông thấy tình trạng lâm nguy đột ngột của người bạn đồng đội, chưa kịp mở lời thì hai viên Thái Giám

già này, lại quay sang tấn công Thủy vị.

Người đứng trên Thủy vị kêu lên :

— Không xong phải dùng cái thế bốn người chống lại hai người.

Thì ra hai vị Thái Giám già này chính là Huyền Minh Nhị Lão, họ vừa thấy ánh sáng bùng lên, và cửa Long Tâm Cung đã vỡ, cơ hội này nghìn năm một thuở, nếu chẳng ra tay, chần chờ trong giây lát cửa kia đóng lại thì càng thêm khốn khổ vô cùng.

Vì nghĩ vậy, nên hai lão già tức thì phối hợp với nhau tấn công thần tốc một trong năm vị Ngũ Đại Tán Nhân ngỗ hầu cướp lấy binh thư chạy ra cho sớm...

Vị Tán Nhân đứng trên Thủy vị trông thấy Cảnh tượng kinh hoàng ban nãy, nghĩ rằng, nếu dùng hai tay chống lại bốn tay, thì chắc chắn sẽ lãnh lấy nguy cơ.

Giờ đây năm người đã chết đi một, còn lại vừa đủ bốn người, vậy thì ăn miếng trả miếng, hãy dùng lực lượng của tám cánh tay mà chống lại bốn cánh tay.

Câu nói vừa dứt, thì đòn tấn công của Huyền Minh Nhị Lão cũng vừa phủ tới, thế là bốn vị Đại Tán Nhân hét lên một tiếng, tung mình nhảy ra chống trả...

Nào hay đâu 4 người này vừa tiếp xúc với Huyền Minh Nhị Lão, thì ai cũng có cảm giác mình bị đá nam châm hút phải, muốn rút tay ra, không thể nào được, mà phải bị lôi cuốn vào 1 xoáy nước điên cuồng của trận đấu.

Thế là chỉ trong một cái nháy mắt, Tứ Đại bị bỏ rơi ra ngoài vòng chiến, không 1 người nào bảo vệ.

Đúng vào lúc đó, thì 1 chiếc bóng đen buông ra một chuỗi cười đắc ý phi thường, bay mình nhảy tới chộp vào giữa ngực của Tứ Đại nơi đó là chỗ mà ông ta hằng giữ binh thư...

THÔI RỒI... NÓ ĐÃ LẤY VŨ MỤC DI THƯ

(TIẾP THEO)

Tất cả diễn tiến trên đây, thấy đều lọt vào cặp mắt của Dương Tiêu, trong lòng của ông ta nóng như lửa đốt, liên tiếp tung về phía Triệu Minh mấy sát thủ đủ dấn, cốt mở đường để nhảy tới bảo vệ Từ Đạt.

Nhưng Triệu Minh khôn ngoan không biết chừng nào, nàng cũng thí thân liều mạng, bám sát lấy Dương Tiêu, để cho người trong Hồ Điệp Cốc dễ bề hành sự...

Quả nhiên sự liều lĩnh của nàng đã cầm chân được Dương Tiêu và bàn tay của chiếc bóng đen kia đã chộp trúng vào giữa ngực của Từ Đạt.

Dương Tiêu nghe Từ Đạt rú lên thất thanh :

— Thôi rồi... nó lấy Vũ Mục Di Thư...

Chiếc bóng đen kia tung ra một đòn thi trúng đích, trong lòng mừng rỡ vừa lấy được chiếc gói nho nhỏ trong ngực của Từ Đạt, tức thì tung bồi thêm một chương quyết tâm giết chết một vị đại tướng của triều đình.

Từ Đạt là một người không biết võ, trong tình thế này thì thật là khó thoát khỏi con nguy...

Dương Tiêu tay chân rụng rời, ông ta nghĩ rằng kèn kẹt, quất :

— Triệu Quận Chúa nếu chẳng đang ra chó trách...

Nói dứt lời tung ra một cước, đá thốc vào bụng của Triệu Minh ngọn cước thật là ác liệt...

GUƠM BAY LẤP LOÁNG ĐỀU RỤNG DƯỚI CHÂN

Dưới thế đá vô cùng táo bạo ấy, Triệu Minh đành phải rút lui một bước, nhờ vậy mà Dương Tiêu vẫn sút ngay vòng kim tỏa của Triệu Minh và nhảy sỏ về phía Từ Đạt.

Thân hình tuy chưa tới đích, nhưng Dương Tiêu đã nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng thật là mềm dịu.

Triệu Minh khen :

— Hay cho « nửa lạng mà đẩy nghìn cân » !

Cái thế đẩy nhẹ nhàng đó đã làm cho cánh tay tấn công của người kia lệch ra ngoài, và Dương Tiêu tức thì trở tới bồi thêm 1 chưởng ..

Chưởng lực vừa ập tới thì người này hét lên thất thanh ;

— Lấy được sách... lấy được sách...

Dứt lời nhón gót lên nhẹ nhẹ, chờ cho luồng chưởng lực kinh thiên của Dương Tiêu bay tới, tức thì vận chuyển hết sức lực trong mình chịu lại một cách vô cùng khôn khéo.

Luồng chưởng lực của Dương Tiêu trong cơn nóng giận, thật có thể làm cho gáy bia nát đá, nhưng người này thật khôn ngoan đảo đẽ, chờ bề làn da của mình vừa tiếp xúc với nội lực của đối phương, tức thì bay mình lướt tới...

Một mặt bàn vừa tránh mũi nhọn của sự tấn công, một mặt mượn luồng chưởng lực kinh thiên ấy mà bay vọt ra ngoài xa xa...

Lúc bấy giờ...

Những người thuộc nhóm Hổ Diệp Cốt vừa nghe thấy mấy tiếng «Lấy được sách... lấy được sách...» trong lòng thấy đều như trút được gánh nặng nghìn cân, nối tiếp nhau tung ra đòn độc, để rồi tẩu thoát ra khỏi cánh cửa đã bị thế Trường Long đánh bay ban nãy...

Về phần Hồng Phong kể từ khi Triệu Minh giao đấu cùng Dương Tiêu, và đến lần lần tắt thì năng mượn lúc ánh sáng bao trùm sẽ lên rút thaub Ý Thiên Trường Kiếm ra khỏi vỏ...

Mặc dù trong bóng tối, nhưng lúc nào năng cũng vận dụng hết thính giác của mình để nghe ngóng hành động của Chu Nguyên Chương.

Năng nghe thấy Quang Minh Hữu Lương Sư canh chừng người này thật gắt, quả là khó nổi xuống tay.

Còn đang bàng hoàng bất quyết, chợt cửa Long Tâm Cung bị vỡ, và đèn đuốc nổi lên sáng trưng, năng trông thấy Quang Minh Tả Hữu Lương Sư vẫn kèm sát hai bên, sắc mặt hầm hầm...

Bỗng thình lình Không Không Đại Sư hét lên một tiếng, đã bay người đối thủ của mình rồi nhảy bổ về phía Tả Sư.

Ông ta quát tháo :

— Bạo quân... mau dâng thủ cấp ?

Hai ông tay áo của ông ta phủ xuống bao trùm lấy phần đầu của Tả Sư vào giữa.

Trong tay của Tả Sư bấy giờ đang hóm sẵn một cây ngân cầu sáng loáng, vừa trông thấy đối phương nhảy tới, thì thọc tới một đường sấm sét...

Đòn vừa bay ra, thì bàn tay tả của hắn lại kèm thêm một chưởng chính đòn bằng chưởng lực đi sau đây mới là lợi hại, nhưng Không Không Đại Sư bỗng nhiên buông ra một tiếng cười sắc lạnh, nói :

— Buông Ngân cầu ra...

Dứt lời, tay áo cả sa liền cuốn chặt lấy lưới Ngân cầu đoạn rút 1 cái trở về...

Cái rút trông thấy nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ làm cho Tả Sư thân hình lảo đảo...

Đúng vào lúc đó, thì tay tả của Không Không cũng tung ra 1 chưởng để nghênh chiến.

Thế là hai người này trong nháy mắt đã xoắn tít với nhau, Không Không Đại sư biết rằng giờ phút này là giờ phút quyết liệt kẻ mất người còn, nên dùng toàn là sát thủ.

Hồng Phong thấy Tả Sư đã bị cầm chân nào chịu chân chờ, tức thì tung mình nhảy tới dậm vào một guom vào giữa mặt của Hữu Sư.

— Quang Minh Hữu Sư đột nhiên trông thấy một nàng cung nữ, nhan sắc tuyệt trần, xách guom tấn công mình, đương guom cắt gió nghe « xiu xiu » căn cứ vào đó thì công lực chẳng kém hơn mình.

Ông ta dồn hết công lực vào cánh tay, loang guom ra đờ. Có một tiếng « coang » thình thót vang lên, thanh guom của Hữu Sư tức thì gãy tước ra làm hai đoạn...

Thì ra mới giáp chiến với nhau lâu đầu, Quang Minh Hữu Sư nào biết người cầm guom tấn công mình đây chính là Đồ Long Bang và thanh guom nọ chính là một lưỡi guom có thể chém vàng cắt ngọc là Ý Thiên Trường Kiếm.

Mãi đến khi hai thanh guom va chạm vào nhau, và trường kiếm của Hữu Sư bị gãy rơi trong vòng một đòn thì ông ta tức thì kêu lên mấy tiếng :

— À... mí là Đồ Long Bang Chủ...

Thì ra... Quang Minh Hữu Sư biết rằng thanh guom của mình đang cầm là 1 vật vô giá, trên đời này khó tìm được 1 binh khí có thể chém cho gãy.

Và chẳng hạn này đòn tấn công của nàng cung nữ này là đòn đâm chờ không phải chém, ông ta chỉ dùng binh khí của mình gây ngang, thế

mà lại gãy đi, vậy thanh gươm trong tay đối thủ không phải là Ý Thiên Kiếm là gì?

Mà người cầm Ý Thiên Kiếm không ai ngoài người trẻ tuổi Đờ Long Bang Chủ.

Nhưng Đờ Long Bang Chủ là một chàng trai trẻ đẹp có sao bây giờ là một nàng con gái sắc nước hương trời?

Quang Minh Hữu Sứ càng nghĩ càng thêm hoang mang, lại nữa binh khí vừa bị gãy nên không dám cấp công cầu thắng, ông ta vội vàng bước xéo sang cánh hữu một bước, phong tỏa hết những chỗ hở trên cơ thể của mình, phòng hờ đối phương lướt theo truy kích.

Hồng Phong nắm lấy dịp may, không chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng, tức thì dùng thanh Ý Thiên Trường Kiếm chém nghịch về phía sau lưng của mình: đôn Cẩn Bộ Bàn Long...

Đó là đường đao kinh khiếp trong đường Huyền Huyền Đao của Trương Vô Kỵ truyền thụ cho nàng.

Ánh sáng bùng lên, Dương Tiểu và Quang Minh Tả hữu Lưỡng Sứ đồng hét lên những tiếng thất thanh, vì rằng đường đao Huyền diệu của Hồng Phong chiếu đúng vào cổ của Chu Nguyên Chương...

Tiếng thất kinh hoảng của những người này chưa dứt, thì chiếc đầu lâu của đương kim hoàng đế đã lìa khỏi cổ...

Điều bộ của Hồng Phong nhanh như chớp, nàng tức tốc xoay mình nửa vòng, thò cánh tay tả ra bắt gán lấy chiếc đầu lâu của Chu Nguyên Chương.

Cùng chàng một lúc, chân hữu của nàng bay lên một cước kinh hoàng, đá bay cái xác không đầu của đương kim hoàng đế.

SƯƠNG XUỐNG LẠNH LÙNG, LỆ HỒNG RƠI THÁNH THÓT!

Một tiếng ào ào khàn vang lên, cái xác của Chu Nguyên Chương bay bổng lên trần nhà vang lên tiếng rầm rầm mới rơi xuống...

Tất cả những người có mặt trong Long Tâm Cung, trông thấy Chu Nguyên Chương bị chết một cách bí hiểm như vậy, đồng thất lên những tiếng cảm hôn uất ức...

Hồng Phong tay tả nắm lấy thủ cấp của Chu Nguyên Chương mà trong lòng vui mừng như mở hội hoa đăng, tay hữu của nàng cầm lấy thanh Ý Thiên Trường Kiếm, múa nhanh vun vút, toàn dòng những đòn trong đường Huyền Huyền Đao.

Nàng biết rằng giờ phút này là một giờ phút vô cùng nguy kịch,

cho nên bao nhiêu công lực trong người thầy đều thoát nhanh ra như để Hồng Hà bị vỡ.

Tất cả những người nhảy vào tới cướp đoạt chiếc đầu lâu của Chu Nguyên Chương, thấy đều bị nàng dùng Tả Phi Thức, hoặc Tang Long Xuất Thủy hoặc Thừa Phong Phá Lăng mà chém cho bay đầu hoặc rụng tay...

Họ trông thấy Hồng Phong dữ dằn như thế thầy đều e dè không dám xáp tới gần nhờ vậy mà nàng vọt ra khỏi Long Tâm Cung oai phong như một con rồng thiêng ra biển cả.

Dưới chân của Hồng Phong lộ nhỏ toàn những mái nhà, nhưng chào nàng tập trung hết tinh thần chạy nhanh như trên bình địa.

Trong lòng nàng vui mừng khôn tả mặc dù chuông quanh nàng bóng tối trập trùng nhưng nàng xem cơ hồ như mình đang lướt đi trong một vùng đầy ánh sáng của kim cương.

Ra khỏi hoàng cung, nàng ngửa mặt nhìn trời để nhắm hướng trở về Tổng Đà của Trương Lạc Bang là Mai An Cư.

Đèn lồng của nàng tiếng hò reo sát phạt càng lúc càng nhỏ dần báo hiệu rằng bước chân của nàng đã dần dần khuyếch tán.

Không bao lâu toà nhà đồ đệ của Mai An Cư đã hiện ra trước mặt Hồng Phong chạy thẳng một mạch lên toà nhà giả sơn, nơi theo con đường hầm bí mật mà đi thẳng xuống con đường trên ốc.

Khi vào đến gian phòng kín, Hồng Phong ngồi xuống chưa kịp vững thì cánh cửa đá bỗng thỉnh linh mở toang, và trước mặt của chàng vùng xuất hiện hai người: nam và nữ.

Hồng Phong giật mình đánh thót, nhưng định thần nhào kỹ, nàng bất giác rú lên tiếng nửa mừng mà nửa sợ.

Thì ra hai người trước mặt nàng bây giờ đây chính là cặp trai tài gái sắc Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng.

Thì ra hai người này sau khi thoát khỏi vòng kim tỏa của bọn Minh Giáo, liền tức chạy ra ngoài thành tìm nơi cư trú ẩn, nhưng Dương Tiểu Hồng trong lòng nôn nóng cứ thắc thỏm lo lắng, không biết giờ này, người mà mình đang ngày đêm thương nhớ là Hồng Phong lưu lạc phương nào.

Vì vậy mà trời chấp choàng ngày hôm đó, nàng cùng với Châu Hoài Ngọc trở lại Hoàng Cung riêng mở thư xem có động tĩnh chi chẳng.

Nào ngờ đầu hành tung của những vị cao thủ các môn các phái quá ư kín đáo, hai người chưa kịp phát giác nhưng Tiểu Hồng đã nghị với Châu Hoài Ngọc rằng:

— Này Châu huynh, sẵn dịp chúng ta đến đây, chỉ bằng hãy thâm nhập vào hồ huyết một lần cho biết vẫn mỏng ra sao.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Bây giờ mới đầu hôm, sự canh gác chưa ưể ỏi, hãy chờ khuya thêm chút nữa..

Dương Tiểu Hồng nói :

— Phải..

Đoạn 2 người thu hình trong bụi rậm mà trông ngóng cho thời khắc dần qua.

Sương từ từ xuống..

Châu Hoài Ngọc nghe thấy trên vai của mình đã ướt đầm hơi sương, chàng nhẹ tay cầm chiếc áo chàng ở bên ngoài, nhẹ nhàng choàng qua cho Dương Tiểu Hồng.

Cứ chỉ của chàng tuy rất khế, nhưng Dương Tiểu Hồng cũng phát giác, nàng cau có gắt :

— Tôi không lạnh..

Nói đoạn hồn dỗi trao trả chiếc áo cho Châu Hoài Ngọc, chàng cười thầm nho nhỏ với mình :

— Thật là trung thành với Đồ Long Bang Chủ.

Câu nói của chàng chưa dứt, thì trong Hoàng Thành bỗng có tiếng sát phạt vang ăng nổi lên, thì ra cuộc chiến trong Long Tâm Cung đã bắt đầu..

Dương Tiểu Hồng nóng như lửa đốt, không biết việc gì đã xảy ra trong ấy.

Nếu có một trận chiến đẫm máu diễn ra, thì đầu người bại trận là Đồ Long Bang Chủ hay là Dương Tiểu Giáo Chủ đối với nàng cũng đều là bất lợi.

Châu Hoài Ngọc thấy thế càng trên gĩa :

— Nếu Đồ Long Bang Chủ mà thâm nhập Hoàng Cung thì đêm nay ắt chẳng toàn thây thì trở về.

Dương Tiểu Hồng hốt hoảng nói :

— Tại sao ?

Châu Hoài Ngọc trả lời :

— Lúc tối đầu chiến với thằng Chu Cang trên cầu Thiên Hộ thì nghe nó nói như thế.

Dương Tiểu Hồng nghiêng rắng kèn kệt nói :

— Nó nói thế nào ?

Châu Hoài Ngọc trả lời :

— Nó bảo rằng Dương Tiểu Giáo Chủ suốt mấy mươi hôm nay chẳng chịu ra khách, suốt ngày cứ ngồi trong phòng luyện võ mà sáng chế võ công.

Tiểu Hồng lấy làm lạ hỏi :

— Võ công gì ?

Châu Hoài Ngọc trả lời :

— Nó bảo rằng Dương giáo chủ nói, thằng Hồng Phong sở dĩ mấy tháng nay danh chấn giang hồ, chỉ nhờ ở đường đao Huyền Huyền Đao. Nay ông ta quyết luyện một đường gươm chuyên xung khác lại với Huyền Huyền Đao, ngộ hẫu hạ sát thằng Hồng Phong một cách bí hiểm. Dương Tiểu Hồng rú lên một tiếng uho nhỏ, nàng nghĩ thầm rằng :

— Võ công của cha mình thật là bác lắm, nếu một khi ông ta quyết tâm muốn hạ Hồng Phong thì chàng ta có ba đầu sáu tay cũng tránh không khỏi.

Sương khuya xuống lạnh lùng, nhưng nàng cảm thấy má mình ươn ướt, thì ra có hai đồng lệ đã từ từ rơi..

Châu Hoài Ngọc mặc dù chẳng trông thẳng vào mặt nàng nhưng cũng biết tâm trạng của Tiểu Hồng hoang mang lắm..

— Chàng vừa định mở miệng trêu gĩa, nhưng từ trong Long Tâm Cung lại có một tiếng động vang ra.

Vốn là người trong làng võ, nên Hoài Ngọc vừa thoáng nghe thì đã độ chừng đó là tiếng dùng chưởng lực để phá vách đá.

Thì ra môn Liệt Diễm Công của Nam Hải Tây Thi mạnh mẽ hùng hồn, nhưng khi gây ra tiếng động người đứng nghe chẳng tỏ bao nhiêu. nên đứng càng xa, âm thanh càng vọng nghe rõ chừng này.

TRIỆU ĐÌNH GIỜ TRÒ BỊP BỢM GÌ ĐÂY

Nhờ cánh cửa này bị phá vỡ nên âm thanh từ bên trong vang ra nghe càng tỏ rõ.

Dương Tiểu Hồng nắm lấy ống tay áo của Châu Hoài Ngọc khăn khoản :

— Chúng ta hãy vào trong xem Hồng huynh thế nào :

Châu Hoài Ngọc thở dài 1 hơi áo nảo nhưng trong lòng tức cười thầm, chàng giữa mặt nhìn trời nói một câu áo nảo :

— Châu Hồng huynh đệ khó nổi toàn sinh.. Dương Giáo Chủ mà muốn giết đi, thì đầu chấp cánh cũng bay không khỏi.

Nước mắt của Dương Tiểu Hồng rơi càng nhiều, Hoài Ngọc hỏi:

— Cô nương có biết vì sao Dương Giáo chủ muốn thắng tay như vậy?

Dương Tiểu Hồng trở mặt lên nhìn thẳng vào mặt của Hoài Ngọc mà hỏi:

— Xin Châu huynh chỉ giáo cho...

Hoài Ngọc trả lời:

— Chỉ vì... chỉ vì Đồ Long Bang chủ là một trang thanh niên anh tuấn, diện mạo phi phàm, cho nên... cho nên...

Dương Tiểu Hồng biết Hoài Ngọc cố ý trêu mình, vừa định mắng nhẹ một câu bỗng nhiên trông thấy 5, 6 chiếc bóng đen từ trong Long Tầm Cung phi thân đi ra nhanh như vút.

Đó là những người trong Hồ Điệp Cốc sau khi cướp được Vũ Mục Di Thư liền thoát chạy ra ngoài.

Dương Tiểu Hồng còn đang bàng hoàng bất quyết không biết mình có nên theo những người này không?

Vừa lúc đó thì từ trong Long Tầm Cung đột nhiên có một chiếc bóng mờ thoát ra nhanh như gió.

Nhưng vì có ý trông kỹ từ trước, nên lần này Dương Tiểu Hồng nhận diện ra người này chính là một nàng cung nữ mặc toàn trắng, tay trái cầm một chiếc đầu lâu dẫm máu, tay hữu cầm một thanh gươm sáng loáng vì đã quá nhanh nên lưỡi gươm này vẽ thành một đường sáng trong bóng đêm.

Hình ảnh của người cung nữ này vừa đập vào mắt của Châu Hoài Ngọc thì chàng kêu lên một tiếng mừng rỡ như một người bắt được một của quý báu nhất trên đời.

Hoài Ngọc nói:

— Người cầm Ý Thiên Trường Kiếm đó chính là Đồ Long Bang Chủ chứ còn ai nữa.

Dương Tiểu Hồng nhìn thấy ánh thép của lưỡi gươm kia trong veo như một làn thu thủy, trong dạ đã cũng nghi ngờ, nhưng có sao Hồng Phong bây giờ lại là một nàng cung nữ tuyệt sắc?

Trong dạ còn bàng hoàng thì nghe Hoài Ngọc hô đó là Đồ Long Bang Chủ.

Trong lòng mừng như mở hội, Dương Tiểu Hồng nắm lấy ống tay áo của Hồng Ngọc mà tốc chạy như bay.

Phản Hồng Phong thì say mèm chiến thắng, lại nữa nàng chắc chắn

sẽ có chúng anh hùng cứu hậu, cho nên cứ yên chạy thẳng 1 mạch về tới Tồng Đà.

Nào hay đầu nàng vừa lọt vào gian thạch thất thì Tiểu Hồng cùng với Châu Hoài Ngọc cũng tới nơi.

Châu Hoài Ngọc trông thấy Hồng Phong giật mình, vội tươi cười nói:

— Chúc mừng cho Hồng huynh được thành công đại sự.

Hai chữ «Hồng huynh» làm cho Hồng Phong sực nhớ rằng mình vốn đóng vai con trai từ hồi nào đến giờ, nên nàng trở hai chiếc ghế đá bên tường nói:

— Châu huynh và Dương muội hãy ngồi nghỉ một chút.

Nói dứt lời nàng quay quắt trở vào bên trong chỉ trong một thoáng thì nàng trở ra trong một bộ nam trang gọn gàng thanh ý Thiên Trường kiếm thì đã tra vào vỏ nhưng chiếc đầu lâu dẫm máu của Chu Nguyên Chương hãy còn nằm lủng lẳng ở trên tay.

Hoài Ngọc chưa kịp hỏi thăm tình hình kể từ ngày xa cách thì cánh cửa đã vụt mở toang và chúng anh hùng tràn vào như thác lũ.

Tịnh Tuệ Sư thái, Du Liên Châu. Không Không Đại Sư v.v... ai cũng chúc mừng cho Hồng phong mã đạo công thành, kỳ khai đắc thắng thật là phù hợp với hiệu Đồ Long Bang Chủ...

Trong những tiếng chúc mừng inh ỏi, người trong Mai An Cư đã chuẩn bị đồ ăn sẵn sàng tự hồi nào, bây giờ dọn ra thết đãi chúng anh hùng.

Kể từ đó cho đến khi trời sáng trắng, không 1 người nào buồn ngủ, có lẽ vì quá mừng cho nên thần kinh bị xúc động mạnh, không 1 người nào chợp mắt được.

Họ thì nhau bàn tán như bắp rang, chuyện này chưa hết thì đã sang đến chuyện nọ cho đến khi trời sáng trắng mà chưa hay.

Mãi cho đến đầu giờ Mẹo, mọi người, hãy còn đang bàn tán xem có nên thừa dịp này cử hành 1 cuộc đại tấn công Minh Giáo, đề trừ cho hết cội rễ của bọn chúng hay chẳng.

Câu chuyện đang dòn, bỗng thỉnh thoảng có người vào phi báo rằng có rất nhiều quân binh rầm rộ đi trên đường phố đang tiến về phía Mai An Cư.

Chúng anh nghe báo động thất sắc, cho rằng tông đà của Đồ Long Bang chắc đã bị lộ nên bọn chúng mang quân đến bao vây, ai nấy đồng loạt binh khí ra thế một lòng tử chiến.

Hồng Phong nói :

— Chúng ta trốn hết trong này bất tiện, chỉ bằng tản mác ra bên ngoài thử xem tình thế biến chuyển ra sao.

Mọi người nghe qua hữu lý, đồng loạt kéo ra hòn giả sơn nằm tản mát chung quanh Mai An Cư, ai nấy đều hăm hăm nổi giận, chỉ chờ một tiếng lệnh của Đồ Long Bang chủ là xông ra tử chiến.

Chờ đợi chẳng bao lâu quả thật nghe có tiếng quân binh đi xôn xao vang, vậy thì tình huống chúng lại xông lên những hồi chiến nghe đinh tai.

Nhiều người lắng tai nghe, bỗng lấy làm lạ, vì rằng hề cứ sau một hồi chiến vừa dứt, thì có một tên quân tiếng thật thốt các lên cao inh ỏi.

Vì khoảng cách hãy còn xa, nên ai cũng nghe không rõ, nhưng họ đều nghĩ rằng chẳng lẽ quan quân đến đây bao vây mà lại rao trước dân chúng được biết.

LỬA CHÁY ĐỎ TRỜI, GIÀ BIỆT HỒ ĐIỆP

Không bao lâu thì đồn quan quân ấy đã tới trước Mai An Cư và chúng anh hùng đã nghe rõ rõ sau một hồi chiến lâu lâu, một tên quân cất tiếng rao :

— Truyền cho dân chúng được biết... ngày mai này Hoàng đế sẽ ngự trên khắp kinh thành, vậy dân chúng nhà nhà đều phải treo đèn kết hoa lập bàn hương án để nghênh đón.

Hồng Phong nghe qua sùng sốt, trong lòng thâm nghĩ không biết bọn quan quân sẽ giờ trò gì đây ?

Thế rồi trọn ngày hôm đó, cả kinh thành chỗ nào cũng có bọn quan quân đặt chân tới truyền rao rằng ngày mai này hoàng kim Hoàng đế ngự tuần, nên dân chúng nhà nhà phải đều bận to treo đèn kết hoa, chuẩn bị bàn hương án.

Nhưng cũng trong ngày hôm đó, khắp nơi hang cùng ngõ hẻm, chỗ nào cũng có tiếng đồn đại ra rằng hoàng kim hoàng đế bị một số người đột nhập Hoàng cung cắt mất thủ cấp vào đêm hôm qua.

Thì ra những người truyền rao tin tức đây, chính là chúng đệ tử Cái Bang cải trang giả dạng lại thành người làm ăn lao động đưa tin này cho dân chúng được hay.

Đứng trước hai luồng dư luận khác nhau, đầu chúng trong kinh thành lấy làm hoang mang ngờ vực, ai cũng trông chờ trời mau tối mau sáng, để xem sự thế ra sao.

Trong lúc đó thì tại Mai An Cư, chúng anh hùng đồng thù người ra mà nhìn chiếc đầu lâu của Chu nguyên Chương, thâm tâm của ai cũng đều nổi lên rùng rợn, không biết đây là đầu lâu chân hay giả.

Chính vào lúc anh hùng trong các môn các phái đang đứng trước rùng rợn, thì trong Hồ Điệp Cốc đang tung bừng rộn rịp...

Số là bọn Huyền Minh Nhị Lão đêm hôm ấy sau khi cướp được Vô Mục Di Thư trong mình của Từ Đạt, cả bọn liền chân không ngừng bước, chẳng ghé lại Trường An Hiệu, mà cứ chạy thẳng một mạch về Hồ Điệp Cốc.

Vì quả đồi vui mừng, cho nên tốc độ của họ đi thật nhanh, đến trưa hôm đó thì cả bọn lục tục kéo nhau vào sơn cốc.

Kiểm điểm lại, thì người ra tay lấy được Vô Mục Di Thư kia chẳng phải ai xa lạ, mà chính là người đã từng lạc bước vào thánh địa.

Cái Bang, phát giác 1 kho tàng quý báu, và là người đã từng dùng thuốc độc lừng danh thiên hạ là Công Tôn Thạch.

Công tôn Thạch kính chào đồng quyền Vô Mục Di Thư lên cho Huyền Minh Nhị Lão, 2 tên cáo già này tức thì truyền cho mở tiệc khao thưởng toàn thể anh em.

Không đầy nửa giờ thì tiệc rượu bày ra, rượu chưa đầy ba tuần thì Lạc Trượng Khách nói :

— Chúng ta vâng lệnh của Vương tướng quân vào đất Trung Nguyên để lấy Vô Mục Di Thư, chịu trăm đường đắng cay cực nhọc mới có ngày hôm nay...

Ngừng lại một chút, ông ta nâng ly rượu lên nốc thẳng một hơi dài, đoạn nói tiếp :

— Giờ đây đại công đã cáo thành, vậy không thể diễn trí ở lại đất Trung Nguyên nữa, mà phải tức tốc lên đường trở về ái Bắc...

Nhưng tên thuộc hạ của Huyền Minh Nhị Lão thấy đều là người sống ngoài pháp luật, bây giờ nghe nói được trở về quê hương xứ sở thấy đều mừng rỡ, nhảy dựng lên reo hò vô lễ...

Lúc bấy giờ hoàng hôn đã xuống, bóng tối đang lần lần bao trùm lấy con Hồ Điệp Cốc, cho nên trăm trăm nghìn con bướm bướm đủ sắc màu lần lần rút vào trong những kẽ lá cảnh cây, làm cho con Hồ Điệp Cốc trông ra thật dịu dàng thâm đạm.

Phòng từ trong đám tiệc có người nói :

— Khi chúng ta vào đất Trung Nguyên thì có Quận chúa nương nương dẫn đầu, bây giờ trở về đất Bắc lại không có.

Lời nói của người này chỉ đến đây, thì bị một tiếng cười hăm hực của Lộc Trượng Khách cắt ngang, và Hạt Bút Ông bỗng nhiên đứng phắt dậy, từ từ tiến về phía người nói chuyện.

Lão ta nhướng mắt, nói :

— Ngươi là ai, té ra là Sĩ Đạt... mi há không biết Quận Chúa Ân ở hai lòng, mẹ người Trung Nguyên mà quên quyền lợi của người Mông Cổ...

Nói đến đây, ông ta cất cao giọng nói :

— Từ đây cho tới khi trở về đến địa phận Mông Cổ nếu ai còn nhắc đến con ma đầu Triệu Minh thì... thì sẽ chết một cách bí thảm như tên hèn này vậy...

Câu nói của ông ta chưa trọn thì liền tức tốc dùng tay tả vỗ mạnh ra một cái...

Ông ta xuất kỳ bất ý lại ra tay quá nhanh mọi người chưa kịp nháy mắt thì bàn tay gầy gò của ông ta đã trúng vào Thiên Linh Cái của Sĩ Đạt làm cho tên này ngã ngửa ra chết không kịp kêu lên một tiếng.

Những người trong thấy Hạt Bút Ông thắng tay như thế thay đều kinh tâm táng đờm không một người nào dám nhắc đến Triệu Minh và Vô Kỵ nữa.

Lộc Trượng Khách muốn xoa dịu bầu không khí đang căng thẳng liền truyền cho mang thêm rượu thịt ra.

Sau khi rượu qua thêm vài ba tuần nữa ông ta ngắm ngôi nói :

—Bọn chúng ta cư ngụ trong Hồ Điệp Cốc này đã mấy năm trường, ngày hôm phải rời bỏ mà đi thật là miễn tiếc, nhưng những vết tích trong sơn cốc này không tiếc lộ cho người ngoài được biết, vì thế sau khi tiệc tan, chúng ta phải hỏa thiêu hết tất cả nhà cửa nơi đây rồi mới lên đường.

Những kẻ tay chân bộ hạ của Huyền Minh Nhị Lão thấy đều là hạng người suốt đời sống trên đầu gươm ngọn đao, nhưng bây giờ nghe nói nhất đán phải ly khai một nơi đã từng cư ngụ bao nhiêu năm trời, trong lòng họ thấy đều ngậm ngùi chua xót.

Đến cuối canh hai đêm ấy thì tiệc tàn trong cảnh luyến tiếc của mọi người, và mạnh ai nấy lui về chỗ của mình thu xếp hành trang.

Sang đến đầu canh ba, trong Hồ Điệp Cốc chợt có một làn khói xông lên rồi lửa cháy rền rần.

Trong những ngày cư ngụ tại nơi đây, họ cất thêm nhà ngang của dọc, bây giờ lửa bắt cháy đó cả một góc trời...

Những bầy bướm bướm trông thấy ánh lửa bùng lên cứ ngỡ rằng trời sáng, nên bay tủa ra chấp chờn khắp nội cỏ ngàn cây, xa trông thật là ngoạn mục.

TỪ ĐÂY BỚT ĐƯỢC MỘT MỐI HỌA TRONG TÂM PHÚC!

Trong tiếng gió reo...

Dưới ánh lửa hồng...

Có một đoàn người sẵn sàng hành trang ở trên vai mà đứng ngấm từng dãy nhà...từng dãy nhà từ từ sụp đổ dưới bàn tay tàn phá mãnh liệt của hỏa thần.

Tiếng cột rơi kéo dài thỉnh thoảng lại vang lên làm chấn động 1 khu núi rừng yên tĩnh.

Lửa càng cháy càng to, bướm bướm giết mình thức giấc bay ra càng nhiều, to đùng cho cảnh thâm sơn cùng cốc một sắc đẹp huy hoàng khôn tả...

Mãi đến tạo một trống canh, lửa mới lần lần lắng dịu và Huyền Minh Nhị Lão truyền cho đoàn người trở gót nhằm phương Bắc khởi hành.

Từ Hồ Điệp Cốc muốn ra khỏi Vạn Lý Trường Thành phải tốn mất năm mươi ngày đường đất.

Bọn Huyền Minh Nhị Lão biết rằng trong đoàn người ấy có một vật vô giá cho nên giữ hành tung rất là cẩn thận e có kẻ chặn ở dọc đường xuống tay đánh cướp.

Mấy sau cuộc hành trình ấy chẳng có chi trở ngại, họ đi êm xuôi 1 mạch ra khỏi Vạn Lý trường thành và thẳng tiến về chỗ đóng quân của Vương bảo Bảo.

Vào 1 buổi sáng tinh sương, đoàn người trông thấy phía trước mặt mình xuất hiện không biết bao nhiêu lều hành quân Mông Cổ, trông soái kỳ bay phất phới, họ đều vui mừng hớn hờ, vì đã về tới đích.

Vương Bảo Bảo đang ngồi đọc binh thư, chợt nghe quân báo có Huyền Minh Nhị Lão trở về, trong lòng lấy làm mừng vui vô hạn.

Người đại tướng họ Vương ném quyển binh thư trong tay của mình xuống đất truyền cho tả hữu mời Huyền Minh Nhị Lão vào hầu chuyện.

Huyền Minh Nhị Lão vào đến soái trường ra mắt Vương Bảo Bảo tường thuật những việc đã qua khi mình vào đất Trung Nguyên, sau đó, Lộc Trượng Khách dâng quyển binh thư của mình lên.

Vương Bảo Bảo chấp lấy quyển Võ Mục Di Thư như một người chấp lấy một món bảo vật quý giá nhất trần gian, ông ta vỗ vai Huyền Minh Nhị Lão, nói :

— Chư vị lao khổ nhọc nhằn, sau này đại quân của tôi đánh phá vào đất Trung Nguyên, thì sẽ cắt đất phong hầu cho xứng công hạn mã.

Dứt lời truyền cho ban thường ngọc ngà châu báu, đêm hôm ấy lại mở tiệc tẩy trần, khao thưởng chúng anh hùng sau một chuyến đi nghìn dặm.

Sau khi tiệc tàn, Vương Bảo Bảo lên mời Huyền Minh Nhị Lão vào phòng riêng hỏi về việc của Triệu Minh, hai lão già không dám dẫu, tỏ thật đầu đuôi gốc ngọn cho Vương Bảo Bảo nghe.

Ông ta nghe xong, ngâm ngùi nói :

— Bm của ta nghe lời đường mật của Vô Kỵ mà lưu lại đất Trung Nguyên, không biết lành dữ thế nào... Sau này ta khỏi phục giang sơn, không biết có còn gặp mặt nàng hay không...

Đêm hôm ấy, Vương Bảo Bảo không thể nào chợp mắt, suốt đêm ông ta cứ ngồi bên án thư mà nghiền ngẫm cuốn Võ Mục Di Thư...

Ông ta chỉ đọc hơn một chương thì trời đã sáng trắng hồi nào cũng không hay...

Mãi đến khi viên quan hầu cận vào thông báo rằng có mặt tin cần kíp từ Trung Nguyên truyền về ông mới giật mình thức tỉnh.

Vương Bảo Bảo đặt quyển binh thư xuống bàn, hỏi :

— Chẳng hay có mặt tin gì từ Trung Nguyên đến ?

Viên quan hầu cận quì xuống tâu rằng :

— Mừng cho tướng quân kể từ ngày hôm nay bớt được một mối họa trong tâm phúc.

Vương Bảo Bảo hỏi :

— Bớt được mối họa gì ?

Viên quan hầu cận liền trình lên cho hay việc Hoàng Đế Minh trảo là Chu Nguyên Chương bị bọn thích khách lên vào cung giết chết một cách bị thảm cho Vương Bảo Bảo nghe...

Viên tướng này nghe đến đây vùng nhảy dựng lên nói.

— Thật là trời giúp vận ta...

Thì ra bọn Huyền Minh Nhị Lão sau khi ấy được Võ Mục Di Thư liền đi một mạch về Hồ Điệp Cối, không hay việc Hồng Phong đã ra tay hạ sát Chu Nguyên Chương.

Huyền Minh Nhị Lão được tin này, tức thì xin vào chúc mừng cho Vương Bảo Bảo Hạp Bút Ông nói :

— Ngày nay Hoàng đế mới vừa mất, trong triều đang lâm vào tình trạng con rắn không đầu, chúng ta như dịp nẩy đại hưng binh mã, thì phá vỡ Trường thành chỉ trong một hồi trống trận.

Vương Bảo Bảo nghe pua hữu lý ông ta trầm ngâm giây lát, đoán truyền cho 3 quân chúng tướng chuẩn bị hành trang, phen này nhứt định đại hưng quân mã, đánh thẳng vào đất Trung Nguyên, ngõ hầu thủ phục lại cơ đồ,

Thế là tam quân của Vương Bảo Bảo ngày đêm lo chuẩn bị đề xuất quân vào đất Trung Nguyên, quyết đánh 1 trận cho rõ mặt thu hùng.

QUÂN HỒ DÂY ĐẤT, PHÁO RAN MẶT THÀNH

Bốn ngày hôm sau, Vương Bảo Bảo truyền lệnh đốt pháo khai quan, nhổ lều cuốn trại, đại cử hùng binh nhắm phương Nam tấn phá.

Đại quân di chuyển mất hai ngày mới thấy trước mặt hiện ra một dãy trường thành hùng vĩ.

Dãy thành này uốn éo đi theo sườn núi lượn lên lượn xuống thật là ngoạn mục.

Đến một nơi 2 bên là 2 ngọn núi cao chón chở, chính giữa là một cửa ải hiểm trở phi thường, từng đàn... từng đàn chim nhạn nối tiếp nhau bay ngang qua ải, thì ra đó là Nhạn Môn Quan, 1 cửa ải trọng yếu trên con Vạn Lý Trường Thành.

Sáng ngày hôm đó, tướng giữ ải còn đang nghị sự trong sảnh đường chợt nghe có quân vào cấp báo, rằng nơi phương Bắc bụi lại bay lên mù mịt, chứng tỏ rằng có đại quân Mông Cổ lại tràn sang quấy nhiễu.

Viên tướng giữ thành này là Thường Ngô Xuân mỉm cười quay sang nói với tả hữu rằng :

— Quả thật không ngoài sự ước liệu của ta... ngày hôm nay quân Mông Cổ tự mình dẫn thân vào tử địa.

Thì ra suốt mấy ngày hôm nay, từ khi trong kinh thành có mặt tin đưa đến, nguồn tin này chắc thật quan trọng, cho nên Thường Ngô Xuân họp chúng tướng bàn tán suốt mấy ngày liền.

Ngày hôm nay nghe tin có quân Mông Cổ kéo tới, ông ta không những không buồn, mà còn lộ sắc vui ra nét mặt.

Thái độ lạ lùng của Thường đại tướng quân làm cho chúng tướng lấy làm kinh dị.

AI cũng nóng lòng chờ xem vị tướng tài này đối phó ra sao.

Chúng tướng còn đang chờ đợi, chợt nghe quân vào cấp báo thêm

một lần nữa rằng quân Mông Cổ kéo sát hào thành khileu chiến rất gắt.

Thường Ngô Xuân quay sang bảo tả hữu :

— Chà tướng có biết tại làm sao quân Mông Cổ phen này lại hung hăng như thế ?

Mọi người đều trả lời không hiểu nguyên nhân, Thường Ngô Xuân trịnh trọng nói rằng :

— Bởi vì chúng được mặt tin biến cố ở triều đình...

Chúng tướng đồng tái mặt, hỏi :

— Có biến cố chi... hay là... hay là có người mưu phản ?

Thường Ngô Xuân lắc đầu, nói :

— Không phải có người mưu phản mà là... mà là có tin đồn huyền dương kim hoàng đế đi băng hà.

Câu nói này buông ra, mọi người đồng nhảy nhồm Thường Ngô Xuân nghiêm sắc mặt nói :

— Nhưng đó chỉ là tin đồn huyền hoặc mà thôi, vì vậy hai ngày hôm trước, tờ kinh thành mới có phi mã đến để báo tin cho ta biết để mà tùy cơ đối phó...

Lời nói của Thường Ngô Xuân đến đây, thì đã nghe tiếng quân hò dậy đất, pháo nổ liên hồi, rõ ràng quân binh Mông Cổ đã đại cử tấn công.

Rảo mắt nhìn quanh, Thường Ngô Xuân thấy trong hàng chúng tướng có người mặt mày biến sắc nhưng lại cũng có người trầm tĩnh vô cùng.

Thường Ngô Xuân hỏi :

— Nay quân Mông Cổ biết chúng ta đang khó khăn như thế, nên mới đại cử hùng binh đến đây công phá, vậy ta phải đối phó cách nào ?

Có 1 vị tiểu tướng bước ra thưa rằng :

— Theo ý của hạ thuộc thì nên tương kế tựu kế, giả vờ kinh sợ, rồi...

Thường Ngô Xuân vỗ đùi cười ha hả, nói :

— Lời của tướng quân thật hợp ý ta.

Thì ra Thường Ngô Xuân đây là 1 vị tướng tài, vốn là 1 trong những vị khai quốc công thần của Triệu Minh, đối với việc công thành lược trận không kém Từ Đạt bao nhiêu.

XUẤT KỲ BẤT Ý ĐẠI CỬ PHẢN CÔNG

Mấy ngày hôm trước ông ta nhận được mặt tin hòa tặc từ kinh đưa tới, thì trong lòng đã có sẵn mưu sâu chống người Mông Cổ, vì thế

mà tuy nghe đại quân của Vương Bảo Bảo công thành, ông ta không những lo, ngược lại hãy còn mừng thầm trong dạ

Thường Ngô Xuân quay sang nói với chúng tướng :

— Người Mông Cổ cứ đinh ninh rằng Hoàng Thượng đã băng hà cho nên mới dốc hết toàn lực tấn công, vậy phải ta phải án binh bất động quân binh giả vờ xao xuyến, làm cho địch quân ngỡ rằng quân tâm ly tán... do đó mà sinh lòng khinh địch, ha ha ha...

Thường Ngô Xuân nói đến đây thì những vị tướng thông minh thấy đều nhảy dựng lên cười ha ha...

Thế là suốt ngày hôm đó, binh sĩ thủ thành cứ im lìm không phản ứng, mặc dù quân Mông Cổ tiến sát đến hào thành chửi rủa ầm ỉ dùng toàn những lời thô tục nặng nề.

Đến chiều hôm đó, Thường Ngô Xuân lại họp chúng tướng nơi Nghị Sư Đường, có người đứng lên nói :

Nay quân Mông Cổ đang khinh địch như vậy đêm nay thừa lúc chúng chẳng đề phòng, ta xuất kỳ bất ý xông ra giết chúng thẳng tay.

Thường Ngô Xuân mỉm cười trả lời :

— Điều này thì ta có toan liệu từ trước, chủ tướng chờ khá bền chôn củ theo lệnh của ta mà hành sự.

Thường Ngô Xuân vốn là một viên tướng nổi danh, hồi nào tới giờ hành quân xuất quỷ nhập thần, đánh đâu thắng đó, vì vậy chúng tướng rất lấy làm kinh nể, chẳng người nào dám có lời dị nghị.

Trong lúc đó thì bên doanh trại của Vương Bảo Bảo, chư tướng cũng đang họp bàn thật sôi nổi, ai cũng cho rằng cái tin Chu Nguyên Chương băng hà đúng, cho nên quân sĩ thủ hành án binh bất động.

Mười viên tướng cạnh thì có hết chính viên đều dôn đốc Vương Bảo Bảo hãy thừa lúc quân tâm xao xuyến này mà công thành cho gấp, thì tự nhiên thành phải vỡ.

Có một người đứng lên nói :

— Ai Nhạn môn Quan từ xưa đến nay nổi tiếng là hiểm trở, nay muốn công phá cũng phải tốn rất nhiều công phu, chi bằng hãy dùng quan tước mà dụ tướng thủ thành, như thế tất nhiên tướng tá nhà Minh sẽ tự động dâng thành, người Mông Cổ sẽ vượt Vạn Lý trường thành thành không tốn một mũi tên, không hao 1 viên đạn.

Wang Bảo Bảo vỗ tay cả cười, nói :

— Kế này cũng hay... nhưng chẳng biết vị nào chịu thay mặt ta...

Wang Bảo Bảo nói chưa dứt lời, thì trong đám thủ hạ có một người dong dỏng cao diện mạo xinh tốt, bước ra nói rằng :

— Kể hèn này mặc dù tài mọn, nhưng đêm nay nguyện đột nhập vào Nhạn Môn Quan, gặp mặt tên cầu quan giữ thành trở tài du thuyết một phen cho bản tự động dâng thành, nếu hèn từ chối, thì tôi xin lấy thủ cấp của hèn về đây trình cho Vương tướng quân.

Vương Bảo Bảo nhìn kỹ, thấy người này chính là Công Tôn Cần, người đẹp trai mà lại có tài ăn nói.

Vương Bảo Bảo trả lời:

Ý ấy rất theo với ta, phải lấy đầu thắng Thường Ngô Xuân làm cho Nhạn Môn Quan như con rắn không đầu, quân tâm càng thêm xao xuyến thì tự nhiên thành sẽ bị phá vỡ dễ như trở bàn tay.

Thế là đêm hôm đó, Công Tôn Cần chờ cho hết canh 2 trăng vừa mới lặn, liền xách gươm bước ra khỏi lều, trở thuật khinh công tiến sát đến hào thành Nhạn Môn Quan.

Hắn trông thấy tường cao vọt vọt trên vọng lâu lại loáng thoáng có bóng quân tuần.

Hắn nghĩ rằng đột nhập vào chánh điện thì vừa phí sức lại vừa nguy hiểm e cho quân canh tận thành phát giác thì sinh ra điều rắc rối.

Vì nghĩ vậy, cho nên Công Tôn Cần đi dọc theo hào thành chừng 30 trượng, chọn 1 chỗ địa thế thuận tiện liền vượt hào mà sang.

Đến sát bờ thành rồi, Công Tôn Cần thò tay sờ soạn trên mặt tường thành, thấy toàn là da xanh, tình thế này chỉ còn có cách dùng thuật Bích Hồ Du Tường mới mong leo lên được.

Công Tôn Cần hít một hơi dài dưỡng khí, dồn hết sức mạnh vào mặt tường, từ trong lòng bàn tay của hắn toát ra một nguồn nội lực, hút chặt lấy vách tường, thân hình của hắn từ từ rút lên chẳng khác chi con thằn lằn bò trên mặt vách.

Không bao lâu thì hắn ta đã lên tới đầu thành lắng tai nghe không có chi động tĩnh ở bên trên, hắn ta mới du mình nhảy vọt lên đầu thành rồi lách như chớp nép mình vào trong một chỗ tối tăm kín đáo.

Thân hình của hắn đứng chưa kịp vững thì liền rảo mắt nhìn vào bên trong bất giác giật mình nhảy nhồm tóc gáy dựng lên.

Thì ra dưới ánh sao mờ, trong ải Nhạn Môn Quan này binh sĩ đứng đầy hàng chật nội hàng ngũ chỉnh tề, cờ xí trang nghiêm, binh khí sáng ngời, si khí thật là hăng hái dường như đang sắp sửa ra trận mà đại chiến với đối phương.

Công Tôn Cần chưa kịp hoàn hồn thì giữa khoảng đêm khuya thanh vắng chợt thấy tiếng pháo long trời lở đất vang lên, tiếp theo đó, cửa

Nhạn Môn Quan mở bét và binh sĩ từ bên trong tràn ra như nước lũ bờ.

Công Tôn Cần trông thấy cảnh tượng kinh tâm táng đờm như thế định trở thuật khinh công lộn ngược trở về phi báo thì đã trễ.

Cửa thành vừa mở hoát ra thì đoàn kỵ binh dẫn đầu đã rầm rộ bỏ vô, đầu cho hắn có tài khinh công thượng thặng lướt xuống chân thành mà chớ về cấp báo thì đại quân của Vương Bảo Bảo cũng trở tay không kịp.

Đây nói về phần Vương Bảo Bảo, sau khi Công Tôn Cần đi rồi thì định hình thế nào người họ Công Tôn này cũng mang tin đặc thắng trở về.

Vì vậy mà ông ta yên lòng ngồi trong trường của mình mà nghiền ngẫm Vô Mục Di Thư.

Kể từ khi ông lấy được quyển sách quý báo này thì cứ đọc tới đọc lui, nhưng lạ một điều là sà chẳng thấy chỗ hay của nó..

Còn đang mãi miết trên những trang sách bằng lụa, viết bằng những chữ nhỏ như con ruồi, bỗng thình lình nghe ngoài trường của mình có tiếng quân hò inh ỏi.

XUẤT KÝ BẤT Ý ĐẠI CỬ PHẢN CÔNG

Giật mình nhảy nhồm, Vương Bảo Bảo vội vàng xách thanh trường kiếm chạy vọt ra ngoài lều...

Vừa thoát ra khỏi cửa lều, bất giác kinh tâm táng đờm, vì nhìn về phía Nhạn Môn Quan thấy đèn đuốc nổi lên sáng như ban ngày, cửa thành rộng mở, từ bên trong quân sĩ nhà Minh kéo ra như đổ vỡ nước tràn...

Từng đàn kỵ binh phi tới nghe rầm rập, khí thế như sấm nổ mây bay, trong lúc đó thì đại quân Mông Cổ đang im lìm giấc điệp, lo dưỡng sức để ngày mai công thành.

Một số còn thức canh gác, tức thì khua chiêng đánh trống để báo nguy, làm cho đại quân Mông Cổ giật mình choáng tỉnh.

Còn đang ngáy ngủ, chưa kịp mặt giáp lên yên, thì tiền quân của nhà Minh đã kéo tới buây vây như nêm như cối.

Vương Bảo Bảo tay chân rụng rời, nghĩ rằng phen này chắc mình phải chôn thân trước Nhạn Môn Quan.

Đang cơn nguy cấp, chợt 1 viên thượng tướng tay cầm trường đao mình ngồi trên tuần mã lướt tới nói rằng:

— Xin tướng quân chờ hải, chúng ta hiệp lực mở vòng vây có thể thoát thân, chỉ hao 1 ít quân thôi.

Viên thượng tướng này nói dứt lời, tức thì phi ngựa hò hét cho quân Mông Cổ bày khai đội ngũ để nghênh chiến.

Phải nhờ viên thượng tướng này hết lòng dốc sức, lại nhờ quân Mông Cổ vốn rành nghề cỡi ngựa, nên chỉ trong chớp mắt thì họ đã lên yên, mặc dù tình thế nguy ngập, nhưng họ dốc lòng tử chiến, bảo hộ và đưa đón Vương Bảo Bảo.

Phần quân sĩ Minh Triều ngày hôm qua bị churôi mắng thậm tệ, trong lòng uất ức, bây giờ được thể chém giết thẳng tay, trước ai Nhạn Môn Quan tức thì triển khai một trường hỗn chiến máu đổ thịt rơi, thấy người ngã chập chững.

Dưới trướng của Vương Bảo Bảo mặc dù có rất nhiều cao thủ võ lâm, nhưng đến khi lâm vào giữa trận thiên quân vạn mã như vậy lại trở thành vô dụng.

Họ chỉ biết hô nhau bằng những một hiệu, rồi đồng chạy về hướng lầu riêng của Vương Bảo Bảo.

Lúc bấy giờ mọi người đều trở tài tuyệt kỹ cá nhân bảo hộ cho Vương Bảo Bảo mà thôi.

Cuộc hỗn chiến giữa kỵ binh nhà Minh cùng kỵ binh Mông Cổ diễn ra chưa đầy khoảnh khắc, thì bộ binh của họ đã tràn tới, thế là dòn cân lực lượng tức thì ngả về phía Minh Triều, quân Mông Cổ vừa chống trả vừa mở đường máu chạy về phương Bắc.

Quân Minh thừa thắng đuổi theo chém giết tung bừng những chiếc lều lành quân Mông Cổ, vì quá gấp rút nên không kịp cuốn đi thấy đều bị quân Minh phóng hỏa đốt cháy đổ trời, làm cảnh trận địa thêm phần khốc liệt.

Đây nói về phần Công Tôn Cẩn sau khi trông thấy quân Minh xông ra khỏi thành, tiếp theo đó là tiếng sát phạt hỏa lán trong lều lều reo khói tỏa...

Hắn ta ngửa mặt lên trời thở dài, nói:

— Thôi rồi... quân ta đã trúng kế Vương tướng quân tính mạng khó toàn, ta tương kế tựu kế, cứ trực nhập trung quân của Minh triều, may ra có thể bắt được thằng Thường Ngô Xuân làm con tin cứu nguy cho chủ tướng...

Nghĩ đoạn hắn ta không quay trở về doanh trại của mình mà lại cứ sẽ lên dần theo hóng tới nhằm hướng sảnh đường của Thường Ngô Xuân mà tiến tới.

Lúc bấy giờ binh sĩ trong thành đã tập trung lực lượng tuồn hết ra ngoài nên mức phòng vệ thuật là lỏng lẻo nhờ đó mà Công Tôn Cẩn đột nhập vào tư dinh của Thường Ngô Xuân một cách dễ dàng.

Công Tôn Cẩn trông thấy sảnh đường trong tư dinh của viên tướng họ Thường giờ này đèn đuốc nổi lên sáng như ban ngày, người qua kẻ lại tấp nập nhộn nhạo mà phi ra phi vào nườm nượp như nước chảy trong nguồn không bao giờ dứt. Thì ra Thường Ngô Xuân vào giờ này khời giáp hân hoi, đang ngồi giữa đại sảnh mà nghe khoái mã trở về phi báo tình hình ngoài chiến địa...

NHÌN LÒN QUA TRÒN ĐỂ XEM NGƯỜI ĐẸP

Chung quanh ông ta lúc bấy giờ có rất nhiều vị võ quan khời giáp hân hoi, mặt mày đờ đờ sát khí, đang sẵn sàng ở trong cái thế chờ lệnh của Thường Ngô Xuân.

Công Tôn Cẩn nép mình trên mái ngói, trong dạ nghĩ thầm:

« Th xem sắc diện những người đứng chung quanh tên cầu quan này thấy đều là hạng võ biền thô lỗ, chứ chẳng có cao thủ võ lâm, thừa dịp này ta xuất kỳ bất ý, tấn công nó 1 đòn sấm sét, chắc chắn có thể thành công ».

Nghĩ đoạn, rẽ lẩn... rẽ lẩn từng bước một về phía đại sảnh đường.

Công Tôn Cẩn rảo mắt nhìn quanh thêm một lần chót, đoạn nhón gót định tung mình bay xuống sảnh đường.

Nào hay đầu thân hình của hắn ta vừa nhón lên chưa kịp thoát ly mái ngói, thì bầu áo của hắn đã bị một bàn tay ghi trở lại.

Công Tôn Cẩn vừa thấy biến, tức thì diềm nghịch về phía sau một đường để gỡ nguy.

Hắn ngỡ rằng đường chỉ cong của mình sẽ gặp phải một trở lực vô cùng mạnh mẽ, nào hay đầu ngón tay của hắn chỉ rơi vào khoảng không một cách trơn tru.

Quay phắt đầu nhìn lại, Công Tôn Cẩn rợn tóc gáy vì sau lưng của mình lúc bấy giờ sừng khuya mù mịt, trên nóc tư dinh của Thường Ngô Xuân vắng vẻ im lìm.

Công Tôn Cẩn không dám làm kinh động, khe khẽ thu hình lại, rảo mắt nhìn xem tứ phía, chờ đợi sự bất trắc xảy ra.

Trong lòng của hắn cứ nghĩ thầm rằng nếu có 1 người nào đó thuộc nhân vật trong làng võ ra tay khuấy phá mình, thì mình cũng

nghe thấy động tĩnh, đang này thính giác của mình lại chẳng nghe thấy điều chi.

Hắn lại nghĩ :

“Những tay cao thủ lầy lùm trong võ lâm hiện nay thấy đều tập trung tại kinh thành, vậy thì tại miền biên giới xa xôi này, chắc chắn không có người nào đủ tài bộ lên đến sau lưng khuấy phá mình mà mình không hay...”

Chờ đợi một lúc thật lâu không thấy động tĩnh gì, hắn lại rảo mắt nhìn xuống sảnh đường để xem Thường Ngô Xuân đang làm gì...

Cặp mắt của hắn vừa ghé nhìn xuống thì bầu áo sau lưng lại bị một người kéo nhẹ nhẹ.

Lần này thì đã có chuẩn bị sẵn từ trước, cho nên bàn chân tả của Công Tôn Cần tức thì tung ngịch ra phía sau lưng một cước hết sức bình sanh.

Hắn cứ định ninh rằng kẻ nào đó chắc chắn sẽ lãnh lấy ngọn cước của mình mà lăn kềnh ra mái ngói.

Thật là ngoài sự tưởng tượng, chiếc đá kinh thiên kia cũng lại rơi vào không khí như đòn chỉ công ban nãy và hắn tức thì quay phắt đầu nhìn lại.

Lần này thì đã chắc chắn trăm phần, đích thị có 1 tay cao thủ nào khuấy phá mình chứ chẳng phải là ảo giác.

Công Tôn Cần nghĩ đến đây, bất ^{thình} sinh ra 1 kẻ, hắn bỗng ứng thình nói nhỏ nhỏ :

— Chẳng hay cao nhân nào đó, xin đừng khuấy phá, để kẻ hèn này xuống dưới kia lấy đầu thẳng cầu quon kia rồi sẽ trở lên ra mắt...

Dứt lời, dợm bay mình xuống sảnh đường...

Đúng như sự ước đoán của Công Tôn Cần, hắn vừa dợm cất mình lên, thì bầu áo cũng bị một người nắm nhẹ như ban nãy.

Nhanh như cắt, hắn không tung đòn ra đánh phá như ban nãy, mà lại cúi xuống phía dưới, nhìn xuyên qua trên mình thử xem người đứng sau lưng là ai.

Xuyên qua hai ống quần của mình, Công Tôn Cần trông thấy người đứng sau lưng mình lại là một người mặc quần áo của nàng thiếu nữ nhưng vì bất từ dưới nhìn lên, nên không thể trông thấy rõ mặt mày của người này.

Công Tôn nói nhỏ nhỏ :

— Ta đã trông thấy... đừng trốn mất công...

Nào hay đầu nàng ấy không trốn mà lại đứng im lìm sau lưng của hắn.

Công Tôn Cần vừa định đứng lên tổng cho cô ta một chưởng kinh hoàng ngó hầu báo mối thù trông ghẹo ban nãy.

Nào hay đầu ý niệm của hắn chỉ vừa thoáng hiện lên, thì một đường roi đã rít lên trong gió nghe “ziu ziu”...

Thế rồi trên mông hắn tức thì lãnh lấy một roi vang lên tiếng hét làm cho hắn giật mình nháy nhòm, bèn tọa nghe rất như phồng lửa.

Hắn tức thì quay mình lại, vừa dợm xuất thủ bằng bàn tay của hắn tức thì chùn ngay lại, vì rằng người đứng trước mặt hắn bây giờ đây chẳng phải là người xa lạ, mà đích thị là Mỹ Nhân Động Chu., Nam Hải Tây Thi.

Kể từ khi Nam Hải Tây Thi từ trong thánh địa của Cái Bang lạc bước trở ra thì công lực tăng tiến thập phần, thanh danh vang dội cho đến người đa mưu túc trí, võ công thâm hậu là Triệu Minh cũng phải kiêng nể đôi phần, vì biết võ công của mình ngày hôm nay kém xa người đẹp, nên Công Tôn Cần chùn tay, không dám gây sự trước.

Dưới ánh sao mờ, hắn trông thấy người tình năm cũ của mình bây giờ đẹp đẽ hơn khi xưa bội phần, có lẽ nhờ Liệt Diễm Công trợ sức nên da mặt hồng hào, nhan sắc thật là mặn mà tươi tốt.

Nàng khẽ cau mày, hăm hăm nói :

— Thiệu ác đáp đầu chư ^{thần} hữu báo... ngày hôm nay là ngày mệnh đến tội ác năm xưa đó...

THIỆN ÁC ĐÁO ĐÀU CHUNG HỮU BÁO !

Công Tôn Cần biết người biết ta lắm, thấy mình hiện nay đang nằm trong một tình trạng thập tử nhất sinh, muốn quất ngựa truy phong cho thoát khỏi tay của người này không phải là chuyện dễ...

Trong lúc đó thì bên ngoài Vạn Lý Trường Thành quân hô dậy đất, trống trận long trời, quân mã hai bên đã xáp lá cà hỗn chiến.

Ánh lửa từ ngoài mặt trận chiếu vào bên trong Vạn Lý Trường Thành, rọi lên sắc mặt của Nam Hải Tây Thi càng làm tăng vẻ lộng lẫy huy hoàng.

Trong trí của hắn vùng này ra một kẻ, hắn nói :

— Ngoài kia Vạn Lý Trường Thành...

Vừa hời hợt vừa quay đầu nhìn lại, định tạo một câu nói bâng

quar làm cho Nam Hải Tây Thi phân tâm, ngộ hầu quất ngựa truy phong bỏ chạy...

Nào hay đâu khi quay đầu nhìn lại, bất giác hồn xiêu phách lạc, vì dưới ánh lửa hồng, hẳn trông thấy có 3 nàng thiếu nữ đang chia nhau đứng thành hình vòng cung chặn hết những đường thấy thân của hắn, ba nàng nầy chính là Tây Hồ Tam Mỹ.

Thi ra bốn thấy trò Nam Hải Tây Thi sau khi thoát ra khỏi Long Tâm Cung rồi thì không đi tảo mát như chúng anh bùng hào kiệt, mà lại lẫn quần trong Hoàng Cung, nàng cốt ý nghe ngóng tình hình của chị mình coi có gặp điều chi bất trắc trong cuộc hỗn loạn nầy hay chăng.

Nhờ bốn người này thấy đều là sắc diện phi phạm, nên đánh cắp quần áo của cung nữ mà giả dạng cải trang, lẫn lộn trong thâm cung Minh Đế.

Do đó mà Nam Hải Tây Thi phát giác ngày hôm sau. Biệt Điện Thiên Hồng bỗng nhiên phát một đoàn người võ trang hùng hậu, toàn dùng khoái mã lên đường ra đất Bắc.

Cứ trông thái thái độ khinh thường của bọn họ nàng biết chắc rằng bên trong có điều chi quan hệ, lại nữa nghe đồn Vũ Mục Di Thư đã mất nên nàng thừa cơ đuổi theo sau thử xem đoàn này ra Bắc có công cán gì?

THIỆN ÁC ĐÁO ĐÀU CHUNG HỮU BẢO

Không ngờ sau khi vượt 1 đoạn đường nghìn dặm, đoàn người này đi thẳng ra Nhạn Môn Quan, đêm nay Nam Hải Tây Thi nghe thấy binh nhà Minh đang chuẩn bị tấn công, vội vàng dẫn ba nàng đệ tử trà trộn vào trong tư dinh của Thường Ngô Xuân để xem động tĩnh, không ngờ tình cờ lại bắt gặp kẻ thù chẳng đội trời chung của mình đang rình mò trên mái ngói.

Bây giờ nhìn thấy Công Tôn Cần thất sắc kinh hoàng, đứng trong vòng vây của Tây Hồ Tam Mỹ, Nam Hải Tây Thi nói:

— Ngày nay mi có chấp cánh cứng bay không khỏi thiên la địa võng. Nói đến đây giọng nói của nàng thất thanh vì quá giận dữ:

— Mi chưa chịu tự vẫn trước mặt ta, còn đợi chừng nào.

Công Tôn Cần tay chân rụng rời, không ngờ 1 nàng con gái đẹp để hiên hậu như nàng, vì gặp cảnh tại ương do mình gây ra, bây giờ lại trở nên một người đánh ác như vậy.

Hắn nghe thấy trong giọng nói của nàng chứa một mệnh lệnh thật là đánh thép, hẳn giữa mặt thờ dài nói:

— Thật là 'Thiện ác đáo đầu chung hữu báo, cao phi viễn tâu khả năng tòng...' Như Ngọc ơi, ta đành liều chết cho mắt dạ mỹ nhân vậy...

Nói rồi từ từ tuốt thanh trường kiếm, kề ngang qua cổ mình cửa phăng một nhát...

Nùng Hương rú lên một tiếng khe khẽ, không ngờ tên này lại mạnh đến liều mình như thế...

Đúng vào lúc tiếng kêu của Nùng Hương Từ vừa vang lên, thì bỗng nhiên bóng gương loáng, thanh trường kiếm trong tay của thăng Công Tôn Cần đâm vào ra một nhát, chiếu đúng vào giữa Trung Cung của Nam Hải Tây Thi.

Tây Hồ Tam Mỹ đồng nghe thấy sự phụ của mình rú lên ba tiếng thất thanh:

— Chết ta rồi...

Đoạn ngã ra lăn đùng trên mái ngói.

Cuộc điện biến đổi quá ư đột ngột, Tây Hồ Tam Mỹ biết rằng sự phụ của mình đã thọ trọng thương cả ba đều lòng đau như cắt, tuy không hen mà ba người đồng một loạt tung ra ba chưởng tận lực bình sanh, chiếu đúng vào hậu tâm của Công Tôn Cần...

Phần Công Tôn Cần không ngờ mình đánh liều cầu may, mà chỉ dùng 1 đòn lợi có thể thủ thắng như vậy, trong dạ còn đang bàng hoàng tại tại luồng chưởng phong đã ập tới, làm cho hắn gượng gạo không được phải té chổng lên mình của Nam Hải Tây Thi...

Vừa ngã lên cái thềm xấp xỉ mềm như nhung của người đẹp, thì bỗng nhiên không biết từ đâu có một vòng tay sắt thép chòng ngang qua lưng mình.

Công Tôn Cần giật mình đánh thót, có cảm giác mình đang bị một con trăn khổng lồ quấn chặt.

Cố định tinh tâm thẩn nhìn kỹ thì ra vòng tay đó chính của Nam Hải Tây Thi...

Bật lên như một chiếc lò xo, Nam Hải Tây Thi vùng dậy mang luôn thân hình của Công Tôn Cần liệng mình xuống mái điện, rồi tốc chạy vào hướng Tây Nam nhanh như gió.

MỘT VAY MỘT TRẢ, ĐỪNG KHÁ NHIỀU LỜI

Những người có mặt dưới đại điện, chờ Thường Ngô Xuân đang ngồi, chợt nghe trên mái ngói có tiếng động ồ ào dâng lên, ai nấy đồng nhón nhác, Thường Ngô Xuân quay mặt ra phía sau lưng mình

khuyết tay ra dấu tức thì có ba chiếc bóng đen thì nhau liệng mình qua cửa sổ...

Thì ra sau lưng của Thường Ngô Xuân luôn luôn có 1 số giặc hồ hạo hân tức trực canh phòng thật gắt nhưng họ chưa xuất đầu lộ diện đó thôi.

Ba người này vừa thoát ra khỏi đại điện thì thấy 1 đoàn người 3,4 người mỹ nữ đang trở thuật khinh công chạy nhanh về hướng Tây Nam vì tốc độ quá nhanh nên trông chẳng rõ mặt mày, chỉ kịp nhìn thấy đó là 1 đoàn người mặc toàn áo trắng mà thôi.

Người dẫn đầu chùn chân đứng lại nói :

— Coi chừng trúng kế diệu hồ ly sơn, chớ nên đuổi theo chúng nó.

Nói dứt lời đồng quay đầu trở lại lo việc bảo vệ Thường Ngô Xuân

Đây nói về phần Nam Hải Tây Thi sau khi giả vờ trúng độc của Công Tôn Cần và xuất kỳ bất ý siết cứng tên này trong vòng tay của mình đoạn chạy thẳng một mạch ra khỏi Nhạn Môn Quan.

Nàng cứ chọn chỗ nào hoang vắng thì thẳng xông tới, nhìn thấy chung quanh mình cây cối càng lúc càng dày, báo hiệu nơi đây đã là 1 khu rừng già sẫm uất.

Nàng càng lướt trong hoa rừng cổ đại cho đến khi tìm được 1 bãi cỏ phẳng phiu mà chung quanh là cỏ thụ dày đặc nàng mới ném Công Tôn Cần ngã sõng soài trên mặt đất.

Thân hình của hân chưa kịp nằm yên thì Tây Hồ Tam Mỹ đã nhảy tới phủ vây ba mặt...nhưng Công Tôn Cần vẫn nằm yên không cử động.

Thì ra này giờ Nam Hải Tây Thi cứ chạy được một chặng đường thì điểm bồi thêm một huyết trên mình của hân, nàng tuy biết võ công của mình trội hơn hân thập phần, nhưng tên này hay dùng chất độc nếu để cho tay chân của nó cựa cựa được, không biết nó có xuống độc thủ gì chăng?

Mặc dù Công Tôn Cần bị điểm giáp những huyết trên con đường Thủ Thái Âm Phế Kinh nhưng miệng hân còn nói chuyện được hân cất tiếng thăm nào :

— Như Ngọc hãy nhớ đến...

Vừa nói đến đây thì Nam Hải Tây Thi đã biết tên này muốn khôi sống lại mỗi tình năm xưa, nên hét lên một tiếng cắt ngang câu nói.

Nàng nghiêng răng kèn kẹt, nói 1 cách chua cay :

— Ngày xưa... mi nhào tâm thẳng tay hạ độc thủ... bây giờ thì ta

cũng nhào tâm hạ độc thủ, đó là một vay một trả, đừng nói nhiều lời Đoạn nàng quay sang Nàng Hương Tử truyền lệnh :

— Mi hãy giải huyết nó cho ta... còn đường Thủ Thái Âm Phế Kinh...

Nàng Hương Tử vâng lệnh bước tới, thò tay ra giải huyết Văn Môn, Trung Phủ, rồi đi lần xuống Xích Trạch và Không Tới...

Công lực của Nam Hải Tây Thi thật là đáng sợ Nàng Hương Tử chỉ giải được có mấy huyết thì mồ hôi đã vã ra như tắm.

Hàn Tuyết Tử thì nghĩ thầm :

« Sư phụ của ta đêm nay thật sự đã đổi giận, nên mới giải hết huyết của tên này rồi mới hành binh... vậy mới là thâm thía ».

Thì ra tánh tình của nàng băng giá lạnh lùng, tư tưởng của một người trải qua nhiều điều đau đớn như Nam Hải Tây Thi, nên nàng đã đoán đúng tâm trạng của Sư phụ mình.

Lưu Ly Tử thì bồm sảo binh khí trong tay, nghĩ thầm :

« Nghe sư phụ hằng ngày thường nói, tên này đã đa đoan xảo trá, không biết nó có dụng mưu để tháo thân hay chăng, hễ nó động dụng là ta ra tay hạ sát »

MỘT VAY MỘT TRẢ, ĐỪNG KHÁ NHIỀU LỜI !

Chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói :

— Lưu Ly chớ khá bạo tâm, hãy cắt nhượng nó trước cho ta xem đi.

Thì ra thái độ khấn trương lo lắng của nàng thoát khỏi cặp mắt tinh đời của sư phụ, cho nên Nam Hải Tây Thi mới xuống lệnh như thế.

Câu nói của Nam Hải Tây Thi không khác nào 1 mũi tên bắn thẳng vào giữa lòng ngực của Công Tôn Cần, hân vừa định mở lời an ủi, thì lưỡi gươm của Lưu Ly Tử đã loang lên 1 đường tuyết diệu...

Đường gươm này như 1 con rắn bạc ngoe ngoáy đi thẳng vào giữa yết hầu của Công Tôn Cần.

Nàng Hương Tử nghĩ thầm :

« Sư phụ bảo nó cắt nhượng, sao nó lại dám yếu hầu ? »

Vừa nghĩ đến đây, thì Lưu Ly Tử bỗng đột nhiên đổi thế đâm thẳng thế «rốt», lưỡi gươm của nàng róc thẳng xuống chân của Công Tôn Cần một đường.

Công Tôn Cần vừa được giải huyết, thấy bóng gươm loang lên,

định trần mình né tránh, nhưng chưa kịp xê dịch thân hình, thì dưới chân bị cắt ngang 1 đường đau buốt tận xương.

MÁU HỒNG DÀY MẶT ROI BAY PHỦ PHÀNG

Kiểm pháp của Lưu Ly Tử thật là tinh xảo, đường gươm của nàng cắt đúng vào nhược của Công Tôn Cần làm cho sợi gân đứt đi.

Công Tôn Cần rú lên một tiếng thật là bi thiết, biết rằng chiếc chân của mình kể từ đây đã trở nên tàn phế.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Bây giờ thì chúng bây không cần phải bận tâm canh phòng nữa nó chỉ còn một chân thì làm sao thoát khỏi tay ta ?

Công Tôn Cần sa nước mắt nói :

— Như Ngọc...

Nhưng chữ «Ngọc» chỉ thoát ra một nửa thì trong ống tay áo của Nam Hải Tây Thi vụt bay vọt ra một đường roi đánh vạt ngang qua mồm của Công Tôn Cần.

Nàng xuất thủ quá nhanh mà lại quá mạnh, làm cho lời nói của Công Tôn Cần tắt nghẹn tại đây.

Nam Hải Tây Thi ném chiếc roi trong tay mình cho Hàn Tuyết Tử nói :

— Hề nó gọi tên tộc của ta một tiếng, thì quất nó một roi, mỗi một roi phải bật lên một đường máu nếu mi xuống tay hơi nhẹ, ta không thấy máu thì chính bản thân mi phải lãnh lấy một roi thấy máu...

Tây Hồ Tam Mỹ đồng giạt mình kể từ khi ba nàng nhập môn đến nay, chưa hề nghe sự phụ mình nói chuyện với học trò một cách chưa cay đắng thép như thế.

Hàn Tuyết Tử nói :

— Thừa vâng..

Đứt lời lấy ngọn roi quắc mắt nhìn Công Tôn Cần không nháy mắt Nam Hải Tây Thi hỏi :

— Tên Cần... khi xưa mi đang tâm hại đến quốc, chắc mi cũng hiểu ta chịu đau đớn đến mức nào ?

Công Tôn Cần nghe nàng nói việc năm xưa, liền trả lời :

— Khi xưa chỉ vì một chút hiểu lầm và cũng chẳng qua vì lòng quá yếu nên mới xảy ra việc đáng tiếc... này. Như...

Lần này tiếng «Ngọc» chưa kịp thoát khỏi cửa miệng thì ngọn roi của Hàn Tuyết Tử đã rít lên trong gió.

Thế rồi một tiếng «đét» vang lên rùng rợn, đường roi vạt ngang qua mặt của Công Tôn Cần, và đến khi Hàn Tuyết Tử thu hồi ngọn roi thì trên khuôn mặt khôi ngô của hắn quả thật nổi lên một đường hằn rướm máu.

Nam Hải Tây Thi cười sắc lạnh, khen rằng :

— Được đấy...cứ mỗi 1 roi là 1 đường máu.

Đoạn nàng bắt hàm hỏi Công Tôn Cần :

— Mi thử nghĩ, nếu ta chẳng tình cờ gặp Trương Vô Kỵ, nhờ người này chữa chạy cho, thì mặt mũi ta sẽ kinh tởm đến bực nào... bây giờ mi muốn chết hay là muốn sống ?

Công Tôn Cần trả lời :

— Con tròng, con kiến còn muốn sống, thì nói chỉ đến con người... ai ai cũng đều quý tử tham sanh.

Nam Hải Tây Thi cười gay gắt, nói :

— Thật không ngờ mi là con người luyện võ mà lại thốt ra những lời ủy mị như thế. mi muốn sống được, nhưng phải chịu cực hình như ta đã chịu khi xưa...

Công Tôn Cần nghe đến đây bất giác kinh tâm táng đờm, ú ớ nói chẳng ra lời.

Quả nhiên đúng như sự dự liệu của hắn, Nam Hải Tây Thi tiếp tục nói :

— Nàng Hương Tử đâu... hãy khám xét trên mình nó lấy hết những lọ thuốc ra đây cho ta...

Nàng Hương Tử vâng lệnh cúi xuống thò tay ra vừa định rờ vào mình của Công Tôn Cần, thì Nam Hải Tây Thi kêu lên :

— Đồ ngu... không nên dùng tay.

Lời cảnh tỉnh của Nam Hải Tây Thi làm cho Nàng Hương Tử chùn tay lại, nàng sực nhớ ra người mang danh là Văn Nam Nhị Độc, vậy mình chạm vào mình nó thật là nguy hiểm vô cùng.

Lưu Ly Tử nhắc :

— Hãy dùng lưới gươm rớt áo nó ra. Nàng Hương Tử vâng lời rọc từ trên xuống dưới một đường, đường gươm đi vô cùng khéo léo chỉ cắt đứt hai lớp áo của Công Tôn Cần, chứ không hề phạm đến một mảy da.

Đường gươm vừa dứt, từ trong lòng của Công Tôn Cần tặc thì lọt ra một chiếc dây gấm. Nam Hải Tây Thi nói :

— Mi hãy mở dây ra lấy lọ thuốc đã hòa vào bình nước tưới vào mặt ta năm xưa.

Nói đến, nàng quay sang bảo Lưu Ly Tử :

— Phần mi hãy đi tìm cho ta một chậu nước lã.

Công tôn Cần kinh hoàng thất sắc, biết rằng nàng muốn dùng chậu thuốc khi xưa hòa tan trong nước đoan đồ vào mặt mình.

Hắn kêu lên bằng một giọng kinh hoàng khủng khiếp :

— Như Ngọc... nói tay...

Bốn tiếng này vừa dứt thì tiếng roi lại nổi lên và một đường roi sấm sét lại đánh phủ vào mặt của hắn, và máu hồng lại bắn ra đầy mặt.

CHẰNG CHỊU CHỈ THUỐC THÌ KHOẾT NGAY MỘT MẮT

Phần Lưu Ly Tử thì sau khi nghe sự phụ của mình truyền lệnh tức thì quay lưng bỏ chạy ra khỏi khu rừng, vừa đi nàng vừa nghĩ thầm :
« Ở đây thâm sơn cùng cốc, làm sao tìm cho ra nước.

May sao nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, trông thấy dưới rừng cây thưa, có một ánh đèn nhợt nhạt hắt ra.

Lưu Ly Tử vội vàng tiến nhanh về phía đó, thấy nơi ấy là một gian nhà tranh của một gia đình nông phu.

Nàng không muốn làm kinh động, sẽ lên đi vòng ra nhà sau thấy có đồ chứa nước, vội tìm lấy một cái chậu đặt gần đó múc đầy nước chạy trở về cho Nam Hải Tây Thi...

Trở về còn cách nơi ấy chừng năm mươi trượng, giữa khoảng đêm khuya thanh vắng, nàng nghe thấy có tiếng roi vút vào mình nghe đến rát hằn hời, nàng nghĩ thẳng Công Tôn Cần chắc đang bị 1 trận đòn đau...

Quả thật khi đến nơi, thì thấy Hàn Tuyết Tử sắc mặt hầm hầm đang vút lên mình của Công Tôn Cần lên miến bất tuyệt.

Dưới trận mưa roi tầm tã. Công Tôn Cần oằn oại như một con đĩa phôi vỡ, cứ một roi giáng xuống, thì một đường hằn rướm máu lại nổi lên.

Trong lúc đó thì Nàng Hương Tử cứ lầm nhảm đếm :

— 93...94...95... 96...

Vừa nhắc trông thấy Lưu Ly Tử xuất hiện, thì Hàn Tuyết Tử dừng tay lại Nàng Hương Tử lại nói :

— May cho chị Lưu Ly đó, nếu chạm một chút thì sẽ ỉn đòn...

Lưu Ly Tử tròn xoe cặp mắt, nàng có biết đâu sau khi nàng rời khỏi nơi này không bao lâu thì Nam Hải Tây Thi trong lòng nóng như lửa đốt, nàng quát tháo ầm 1, nói :

— Con Lưu Ly Tử tay chân chậm lụt... Hàn Tuyết Tử đâu, hãy đánh tên này lên tiếp 100 roi, quả 100 roi mà Lưu Ly Tử chưa về tới thì nó biết tay ta.

Thế là Hàn Tuyết Tử thẳng cánh giáng lên mình Công Tôn Cần những roi lên miến bất tuyệt, phần Nàng Hương Tử thì lãnh vai trò đếm số roi.

May sao đếm đến roi 96 thì Lưu Ly Tử xuất hiện Hàn Tuyết Tử và Nàng Hương Tử đều mừng thầm cho nàng chỉ có Công Tôn Cần thì đã ngất đi dưới cơn mưa roi phủ phàng tàn nhẫn.

Nam Hải Tây Thi hét bảo :

— Lưu Ly Tử... vốc nước vào mặt nó...

Lưu Ly Tử vâng lệnh dùng cho nước trong chậu trên tay mình đổ một ít lên mặt của Công Tôn Cần.

Hắn đang mê man, chợt nghe thấy trên mặt mình lạnh giá liền mở bừng mắt dậy, rên rĩ luôn miệng.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Hàn Tuyết Tử, xoa huyết Nhân Trung cho nó.

Hàn Tuyết Tử vâng lời thò tay ra xoa lấy huyết Nhân Trung làm cho Công Tôn Cần thêm phần tỉnh táo.

Nam Hải Tây Thi trông thấy hắn từ từ hé mắt ra, liền hỏi :

— Trong những lọ thuốc này, lọ thuốc nào mà mi đã hòa vào nước tưới lên mặt khi xưa.

Công Tôn Cần rên rĩ trả lời :

— Quả thật thuốc ấy không có mang theo mình, xin...

Hắn vừa muốn nhắc đến tên « Như Ngọc », nhưng này giờ bị đòn khủng khiếp quá, thành ra vừa dợm nói là bật ngay tiếng lại.

Chợt nghe có 1 tiếng « rống » vang lên, rõ ràng có người tuốt thanh trường kiếm.

Công Tôn Cần vốn đang mắt nhắm mắt mở, nghe thấy âm thanh đáng sợ này, tức thì mở bừng mắt dậy...

Quả thật hắn trông thấy Nam Hải Tây Thi đang lăm lăm cầm một thanh trường kiếm, nàng nghiêng răng kèn kẹt, nói :

— Mi chẳng chịu chỉ ra thì ta khoét một con mắt của mi.

Nói dứt lời dùng lưỡi gươm lướt qua lướt lại trước cặp mắt của Công Tôn Cần, làm cho tên này hồn vía lên mây.

Hân kêu lên rồi rít :

— Đẻ tôi chi... đẻ tôi chi...

Nói dứt lời thò 2 bàn tay ra cầm lấy chiếc dây gấm đoạn trút hết những vật bên trong lên trên mặt đất.

Tây Hồ Tam Mỹ trông thấy từ trong chiếc dây gấm rơi ra không biết bao nhiêu lọ thuốc đủ màu sắc.

Công Tôn Cần tỉ mỉ chọn lấy 1 lọ thuốc màu hồng trao cho Hàn Tuyết Tử

Cô này vừa định thò tay ra nhận, thì Nam Hải Tây Thi lại thét :

— Thật là đồ dân ..

VỖ QUÍT DÂY GẠP MÓNG TAY NHỌN

Hàn Tuyết Tử tức thì hội ý, nàng không dám chạm vào đồ vật của đối phương, tức thì ra lệnh :

— Mì hãy trút hết thuốc vào chậu nước cho ta...

Công Tôn Cần ngoan ngoãn vâng lời, thuốc vừa hòa tan trong nước, tức thì biến sang màu đỏ sẫm trông thật là đáng sợ.

Nam Hải Tây Thi hỏi gay gắt :

— Thuốc này trút vào mặt thì hủy hoại được mấy lớp da :

Công Tôn Cần trả lời :

— Nếu không có thuốc trị cấp thời, nó dứt khoát 'đá' mặt ít nhất phải 1 phân chiều sâu.

Giọng của Nam Hải Tây Thi cất lên : 'cách cầm hôn uất ức :

— Lưu Ly Tử trút hết vào mặt nó cho ta...

Lệnh của Nam Hải Tây Thi ban ra chưa dứt thì Lưu Ly Tử tức thì bưng lấy chậu thuốc trút ngay lên đầu của Công Tôn Cần...

Một tiếng 'ào' nho nhỏ vừa phát ra thì Công Tôn Cần rú lên một tiếng nào nùng bị thảm, ngã quỵ ra trên mặt đất mà giẫy giụa một cách cực kỳ đau khổ.

Tây Hồ Tam Mỹ ngoảnh mặt nhìn ra nơi khác, trong trí của ba nàng hình dung ra một con người bị chất thuốc độc đang tàn phá qua những làn da... Bên tai của ba nàng nghe có tiếng Sư phụ của mình nói một cách chua cay :

— Luật quả báo là luật chi công... thôi... bây giờ thì mì có thể tự do đi tìm phương chữa trị...

Hàn Tuyết Tử tuy không nhìn trở lại, nhưng nàng cũng góp ý kiến :

— Thừa Sư Phụ... nếu có thuốc giải thì sao...

Nam Hải Tây Thi cười khoát trá, nói :

— Thuốc giải chỉ dùng trong trường hợp ngộ độc, chứ bây giờ làn da kia đã bị tàn phá thì thuốc giải có ích chi đâu...

Nói dứt lời, nàng lại cười thích thú nói :

— Thi giờ cấp bách, chúng ta đi thôi...

Nói dứt lời ra dấu cho Tây Hồ Tam Mỹ đồng thời lui, trong lúc đó thì Công Tôn Cần vẫn oằn oại trên thảm cỏ, buồm và những tiếng rên siết cực kỳ thảm nào.

Mồm của: hân thì rên rĩ liên hồi, nhưng lỗ tai của hân thì lắng nghe bước chân của nàng mỹ nữ từ từ chìm trong xa vắng.

Chờ cho hồn nàng đi thật xa rồi Công Tôn cần mới lóp ngóp bò dậy hân thò tay ra diễm lấy những huyết cầm máu chung quanh vết thương dưới nhượng rồi tiện tay thu hết những chai thuốc lăn bừa bối trên thảm cỏ.

Hân nói :

— Chỉ phiến có một điều gần dưới nhượng của ta đã đứt, bằng không thì...hử...

Tiếng nói của hân thật là rần rỏi, dưới ánh sao mờ làn da trên mặt của hân vẫn còn nguyên vẹn chỗ có suy suyền chút nào đâu.

Hân chọn mấy mươi chai thuốc kia lấy ra 1 chai màu trắng, đoạn đổ ra lòng bàn tay, thoa lên khắp mình nơi những chỗ bị roi làm cho rách da đỏ máu.

Hân lầm bầm :

— Đây chỉ là ngoại thương, điều trị vài 3 ngày là lành, lần sau ta có cơ hội xuống tay thì mì mới biết.

Nói dứt lời, hân bò lết đến một lùm cây, bẻ gãy 1 nhánh cây làm gậy chống trên mặt đường.

Hân tập tễnh đi về phương Bắc, mồm lại lầm bầm :

— Ngày nào ta còn 1 hơi thở thì ta nguyện báo mối thù này mới cam tâm..., ta sẽ chặt tay mì, chặt chân mì, khoét mắt mì...

Lời nói của Công tôn Cần vừa đến đây thì chợt nghe trong 1 tàng cây trên đầu mình có tiếng cười khú: khích vang lên, có người nói :

— Hay lắm..., có báo thù thì phải báo thù như thế mới xứng đáng Hàn Tuyết Tử đâu... bắt nó lại cho ta...

Giọng nói của người này thanh tao lãnh lốt, đích thị của Nam Hải Tây Thi, làm cho Công Tôn Cần nghe rùng rợn thất sắc...

Nàng nói vừa dứt, thì bên trong tàng cây có 1 chiếc bóng trắng tinh bay vèo xuống đất, đứng chặn ngang trước mặt mình.

Tiếp theo đó, từ phía sau lưng của Công Tôn Cần lại có tiếng nói của Nam Hải Tây Thi vang lên :

— Quả thật không ngoài sự dự đoán của ta phen này mi hết thời rồi chờ mong dùng vũ thừa che mặt thánh nữa.

Thì ra lọ thuốc màu hồng nhạt mà Công Tôn Cần đã chỉ cho Nam Hải Tây Thi hòa tan trong nước để tưới lên mặt hẳn chỉ là một thứ thuốc dùng để đốt trong lửa mà xông cho đối phương chết ngạt chứ nào phải là thứ thuốc hòa vào nước để tẩy rửa da thịt đây.

Chẳng qua vì ban này túng quá đậm liều, hẳn giả chỉ cho đối phương dùng để tưới trên mặt mình và giả vờ đau đớn, cốt đánh lừa Nam Hải Tây Thi một phen.

ĐẠO CỦA NGƯỜI NÀO, THÌ TRẢ LẠI CHO NGƯỜI ĐÓ

Nào hay đâu Nam Hải Tây Thi vì gặp phải một lần tai biến, cảm thấy trên đời này đâu đâu cũng là hầm hố chông gai, lòng người thật là sâu hiểm khó lường, nên đối với bất cứ phát động của Công Tôn Cần chú ý thật là tỉ mỉ.

Ban nãy, khi Lưu Ly Tử tưới thuốc vào mặt hẳn, nàng nghe thấy hẳn có lên một tiếng thăm thiết, nhưng hơi thở của hẳn điều hòa, so với khi xưa lúc mình chịu cực hình có chỗ khác nhau...

Chỉ một chút khác biệt đó mà trong trí của nàng nổi lên một áng mây mờ, nên giả vờ lời Tây Hồ Tam Mỹ ra đi.

Đi được một chặng đường, nàng ra hiệu cho Tây Hồ Tam Mỹ phi thân lên cây, đoạn truyền từ ngọn cây này sang ngọn cây kia mà quay trở lại dò thám tình hình Công Tôn Cần.

Quả vậy... sự ước đoán của nàng không sai, chất thuốc kia khi gặp nước chẳng sinh ra tác dụng gì cả, và trên mình Công Tôn Cần bây giờ chỉ mang vết thương dưới nhượng và những đường roi thuộc ngoại thương mà thôi.

Nam Hải Tây Thi lên nghe thấy hẳn định chặt tay chặt chân mình, hơi giận bừng lên cực điểm, sau khi thấy hẳn đã bị Hàn Tuyết Tử chặn lại rồi bèn phi thân xuống đất bước tới bên mình hẳn...

Theo sau lưng của Nam Hải Tây Thi chính là Lưu Ly Tử và Nàng Hương Tử.

Nam Hải Tây Thi quay lại nói :

— Nàng Hương Tử đầu... đạo của người nào thì trả cho người đó... bây giờ lấy cánh tay của nó cho ta xem thử...

Công Tôn Cần chới một thanh gậy xuống đất, quay đầu lại vừa định phân trần thì một tiếng « ồng » vang lên, trong tay của Nàng Hương Tử có một thanh gươm sáng chói.

Nàng này chỉ bước nhanh hai bước, thì đã vượt qua trước mắt của Sư phụ mà đứng bên cánh hữu của Công Tôn Cần.

Lúc bấy giờ Công Tôn Cần dùng tay tả chống gậy, nên tay hữu có thể tự do, và cặp mắt của Nàng Hương Tử nhìn chăm chăm vào cánh tay tự do của người này. Công Tôn Cần biết mình khó thoát khỏi tai ương nhưng chẳng lẽ xuôi tay mà không kháng cự, vì vậy mặt hẳn ngăm vận khí vào cánh tay đó, chờ đợi xem biến chuyển ra sao ?

Chợt nghe Nam Hải Tây Thi gắt :

— Nàng Hương Tử... chưa xuống tay còn đợi chừng nào ?

Lời nói của Nam Hải Tây Thi vừa cất lên, thì bóng gươm loang loáng Nàng Hương Tử trảm ra một đường mảnh liệt vào cánh tay hữu của Công Tôn Cần.

Vì có chuẩn bị từ trước, Công Tôn Cần vừa thấy biến, tức thì vùng ống tay áo phía hữu ra làm bình phong đỡ đỡ trở ra 1 đường trảo công trong Tay Trắng Đoạt Gươm Vàng chộp thẳng vào đường gươm của Nàng Hương Tử...

Lối ứng liều mạng của Công Tôn Cần làm cho Tây Hồ Tam Mỹ đồng rú lên cả tiếng thất thanh, không ngờ người này lại bácm chộp thẳng vào lưỡi gươm !

Nào hay đâu Nàng Hương Tử vừa khê gạt mình, thì chiếc gậy bên tay trái của Công Tôn Cần tức thì bay vù lên như 1 áng mây mờ, đánh phủ đầu Hàn Tuyết Tử một đòn sấm sét.

Lần này, cho đến con người già giận như Nam Hải Tây Thi mà cũng phải kêu lên 1 tiếng thất thanh, vì đòn bằng gậy đây mới là sát thủ, treo tính mạng Hàn Tuyết Tử trên sợi tóc đường tơ.

Thật ai cũng không ngờ Công Tôn Cần đậm liều, quyết đổi mạng mình với Hàn Tuyết Tử.

Nhưng Nam Hải Tây Thi ứng biến lanh lẹ khôn cùng, nàng chỉ nhúng tới một bước thì đã kẻ sát bên mình của Công Tôn Cần...

Không đỡ lấy ngọn roi, mà nàng chỉ dùng mũi gậy của mình đâm nhẹ vào huyệt Ủy Trung của hẳn, làm cho Công Tôn Cần tức thì té nhủi và đường roi ác liệt kia trúng vào mặt đất, làm cho thanh gậy gãy ra làm hai đoạn.

Nàng Hương Tử trảm một đường, đường gươm thứ nhì tức khắc tuôn ra nhanh như gió, vừa đúng lúc Công Tôn Cần bị đá

nhằm huyết Ủy Trung nằm ngả sông ngả sông trôi trên mặt đất nên vô phương tránh né.

Một tiếng «oạt» nhẹ nhẹ vang lên, cánh tay phải của Công Tôn Cần tức thì thoát ly khỏi thân hình vắng ra hơn 3 thước chiều xa.

Nam Hải Tây Thi diễm nhiên cúi xuống nhặt lấy thanh gậy gãy đôi của Công Tôn Cần, nàng xuất thủ nhanh như gió diễm giúp vòng những huyết đạo quan trọng chung quanh vết thương của Công Tôn Cần ngổ hầu cầm máu.

Công Tôn Cần lăn tròn trên mặt đất một cánh tay tươi tốt của mình từ đây vùi vểo ly khai với thân xác, bất giác trong lòng nghe thấy chua xót vô biên.

Lại nghe Nam Hải Tây Thi hỏi :

— Này Tuyết Từ, ban này mi nghe nó nói định làm gì ta ?

Hàn Tuyết Từ trả lời :

— Nó nói định chặt tay sư phụ, chặt chân Sư phụ và...

Lời nói chỉ đến đây thì Nam Hải Tây Thi đã xua tay cắt ngang :

LINH TÌNH BÁO TRƯỚC CÓ ĐIỀU CHĂNG LẠNH !

— Khốn... hãy tỉnh tới đó trước đã...

Đoạn đằng hắng lấy giọng, hỏi :

— Hàn tuyết Từ... phần mi lấy một chân của nó ra cho ta...

Hàn Tuyết Từ ngần ngừ, nói :

— Nó đã cắt đứt gân nhượng chân ta, vậy bây giờ... bây giờ ta lấy chân nào... ?

Nam Hải Tây Thi ba hả cả cười, nói :

— Nếu ta lấy chân hữu thì hóa ra nó tấn tất cả hai chân tức nhiên phải ngồi bó gối... như vậy không thể được... ta phải làm sao cho nó chống một thanh gậy mà lè tằm thân tàn khắp chỗ giao hồ mới thỏa lòng ta.

Hàn tuyết Từ nói :

— Phải...

Đứt lời lại vùng gươm chém ra một nhát... đường gươm này trúng giữa đôi phía tả của Công Tôn Cần, và cả chiếc chân lại lìa ra trong 1 tiếng rú bi thiết của nạn nhân...

Nam Hải Tây Thi vẫn dùng phương pháp cũ, nàng lấy đầu gậy đâm một yếu huyết trên mình Công Tôn Cần để cầm máu, nhưng lần này thì Công Tôn Cần đã mê hồn bất tỉnh đi rồi...

Nam Hải Tây Thi nói :

— Đưa nào mệnh tay hãy xoa huyết Nhân Trung của nó giùm ta.

Nùng Hương Từ nói :

— Đề con...

Đứt lời quay đốc gương lại dùng cán gương mà tỉ nhẹ nhẹ lên huyết Nhon Trung.

Chẳng bao lâu thì Công Tôn Cần cựa mình rên rĩ. Nam Hải Tây Thi chờ cho hắn ta đã lần lần định tỉnh, mới hỏi :

— Này Lưu Ly Từ, ban này con nghe nó nói muốn chặt tay, chặt chân rồi làm gì ta nữa ?

Lưu Ly Từ trả lời :

— Thừa sư phụ... nó còn nói... nói định khoét mắt sư phụ !

Nam Hải Tây Thi cười chưa chút, nói :

— Vậy thì mi khoét mắt nó cho ta.

Lưu ly Từ ngần ngừ chưa kịp trả lời, bỗng đột nhiên thân hình của Nam Hải Tây Thi trở tới nửa bước, và tức thì có 1 tiếng «chát» vang lên, Lưu Ly Từ nghe thấy gò má của mình rất như phồng lửa.

Tam Mỹ đồng sừng sờ kinh dị, kể từ khi 3 nàng nhập môn đến nay, đây là lần thứ nhất Sư phụ ra tay trừng phạt học trò 1 cách khốc liệt như vậy.

Chẳng phải Lưu Ly Từ cố tình trì hoãn bất tuân thượng lệnh chỉ vì nàng là 1 nàng mỹ nữ nổi danh nhờ có đôi mắt đẹp, ngày thường nàng hằng ngắm đôi mắt của mình trong gương 1 cách say đắm.

Bây giờ nhất định nghe Sư phụ truyền cho mình đi khoét mắt của một người, mặc dầu người ấy đã đang tâm hại sư phụ một cách tàn nhẫn cay độc, nhưng trong thâm tâm của Lưu Ly Từ vẫn cảm thấy băn khoăn bất quyết, vì rằng mắt là một vật mà nàng hằng yêu quý.

Bây giờ thỉnh linh lảnh lấy một cái tát tay. Lưu Ly Từ giật mình tỉnh táo, kêu lên rồi rít :

— Thừa Sư phụ, con không dám chậm trễ... con không dám chậm trễ...

Câu nói chưa dứt thì ánh sáng của lưới kiếm trong tay của nàng nhoáng lên một đường thần tốc tiếp theo đó là một tiếng rên siết nào nùng của Công Tôn Cần...

Lưu Ly Từ dang mũi gươm trước mặt của Nam Hải Tây Thi, nàng nói :

— Xin sư phụ xem cho kỹ...

Nam Hải Tây Thi cúi đầu nhìn xuống, trông thấy trên mũi gương sáng loáng, quả thật có trong một con mắt đang ướt đầm máu hồng...

Nhìn thẳng vào khuôn mặt của Công Tôn Cần thì thấy phần nửa bên phải tả rạn rụa toàn là máu thẫm...

Đường hơi của hắn bây giờ thoi thóp như một người sắp sửa lìa đời. Nam Hải Tây Thi thở dài nói:

— Chẳng phải ta nhẫn tâm với mi, nhưng nếu nương tay hóa ra thiên đạo bất công... thôi, ta đi rồi đó.

Nói dứt lời khoát tay ra dấu, và bỗng thấy trò phen này nhấm Nhậm Môn Quan đi thẳng một mạch.

Công Tôn Cần nằm thiêm thiếp trên mặt đất, bước chân của bốn nàng mỹ nữ đã bật hẳn từ lâu mà hắn ta vẫn chưa đủ sức cựa quậy.

Tuy vậy thần trí của hắn vẫn còn ít nhiều sáng suốt để nghe thấy từng giọt... từng giọt sương khuya rơi thánh thót trên mình hắn...

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

“Ta đang thọ thương quá nặng, không tài nào xê dịch, bây giờ gặp phải cảm mạo phong sương mà chết”

Hắn ta lầm bầm:

— Nam Hải Tây Thi, nếu may ra ta còn sống sẽ tìm hết cách hạ độc thủ... ta sẽ cắt lưỡi mi...

Lời nói của hắn vừa đến đây chợt nghe từ trên một cành cây gần đó có một người phi thân bay xuống đáp nhẹ trên mặt đất.

TRIỀU ĐÌNH SẼ DIỄN TRÒ BỊP BỢM GÌ ĐÂY!

Âm thanh này làm cho Công Tôn Cần rùng mình rợn ốc, nghĩ rằng Nam Hải Tây Thi vẫn chưa đi hẳn, phen này nó lại xuống tay cắt lưỡi mình, thì thật không còn chút nào sống sót.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Cần nhắm nghiền mắt lại, rõ ràng thái độ này là thái độ xuôi tay chờ chết...

Có tiếng chân người bước nghe rào rào trên lá vàng khô, rồi bỗng nhiên có tiếng nước nổ bên tai mình:

— Ca ca ơi...

Tiếp theo đó là có thân hình của 1 người phủ phục lên mình hắn.

Ba tiếng «Ca ca ơi» như 3 tiếng sét kinh hoàng, làm cho Công Tôn Cần phải thều thào kêu lên:

— Thanh đệ đó có phải không?

Có tiếng người nước nổ qua làn nước mắt:

— Chính em đây.

Thì ra người mới xuất hiện đó chính là bảo đệ của nạn nhân, đích thị Công Tôn Thanh.

Số là sau khi Công Tôn Cần đơn thân độc mã vào Nhạc môn Quan rồi thì Công Tôn Thanh bỗng nhiên tâm thần xao xuyến, dường như linh tính đang báo trước cho mình biết một việc chẳng lành sắp xảy ra.

Thế là khi Công Tôn Cần vừa thâm nhập Vạn Lý Trường Thành thì Công Tôn Thanh cũng đã nổi gót còn cách hào thành không bao xa.

Kịp đến khi quân nhà Minh nổ pháo khai thành xong ra thì Công Tôn Thanh rụng rời thất sắc, nghĩ rằng anh của mình chắc đã lọt vào chỗ hiểm nguy, vì thế hắn ta mới thừa lúc trên mặt thành xao trộn, cấp tốc lên vào.

Lúc Công Tôn Thanh lần mò vào đến tư dinh của Thường Ngộ Xuân thì bỗng bắt gặp mấy nàng thiếu nữ loáng thoáng xuất hiện trên mái nóc.

Hắn chưa kịp nhìn kỹ thì những người này đã tốc chạy đi, nhằm lực của hắn bên nhảy hơn Công Tôn Cần nhiều, nên mặc dù ánh sao khuya nhợt nhạt hắn cũng đủ trông thấy rõ ràng Công Tôn Cần bị người dẫn đầu bắt sống ở trong tay.

Thế là hắn hóa tốc đuổi theo để tùy cơ ứng biến. Đến chừng Nam Hải đứng chân lại để hành hình Công Tôn Cần, mọi việc xảy ra thay đều lọt vào mắt hắn, nhưng hắn ta cùng với Nam Hải Tây Thi vốn có hiềm riêng trong Thái Cực Cát bang, biết nàng thiếu nữ này công lực cao thâm, lại oán ghét mình thậm tệ, nếu ra mặt thì thật khó toàn sinh.

Tình huynh đệ làm cho hắn lòng đau như cắt, nhưng phải nén lòng chờ đợi cho thấy trò Nam Hải Tây Thi đi thật xa mới ra mặt điều trị vết thương cho anh mình.

Công Tôn Cần bị khoát mắt một mắt đau nhức vô cùng, may nhờ huốc kim cương của Công Tôn Thạch thật là thần diệu nên mới làm cho lụ cựa đau đớn.

Sau khi tiếp sức cho anh mình điều hòa chân khí, Công Tôn Thạch diu anh mình vào một sơn động kín đáo đoạn hết lòng lo thuốc thang điều trị.

Trong lúc hai tên nổi tiếng dùng thuốc độc là Vạn Nam Nhi Độc suốt ngày ăn trú trong chỗ thâm sơn cùng cốc để lo điều trị vết thương trí mạng thì tại kinh thành lại xảy ra những chuyện hào hùng lý kỳ.

Số là sau khi Nam Hải Tây Thi quay đầu trở lại thì trông thấy ngoài Vạn Lý Trường Thành lửa hồng cháy rạn cả một phương trời.

Nàng biết rằng ngoài kia đang diễn ra một trường tranh đấu động địa kinh thiên.

Nàng buồn bã thở dài, nói với Tây Hồ Tam Mỹ một câu áo náo :
— Thôi... chúng mình hãy trở về miền Nam, chớ ra đó làm gì, thấy cảnh thật rói máu đỏ càng làm cho ta thêm khổ trí.

Nói dứt lời tức thì quay gót, nhắm hướng Nam trực chỉ.

Nam Hải Tây Thi vừa đi mà trong dạ bùi ngùi thầm nghĩ :

« Thật không ngờ chuyến đi này lại tình cờ thanh toán được mối hận năm xưa, ta ra tay nặng như thế kia không biết nó có toàn tính mạng hay không »

Độc đường, Tây Hồ Tam Mỹ trông thấy sắc mặt của sư phụ mình xám lăm lăm, nên cũng không dám trò chuyện thân mật như khi xưa, chỉ sợ sư phụ nổi nóng, lại ra tay đánh đập.

Đây nói phần chúng anh hùng hào kiệt còn tập trung tại Tổng Đồ Đồ Long Đang để nghe ngóng tình hình.

AI nấy trong lòng cũng dăm chiêu lo lắng, không biết chân tướng việc này ra sao, và không biết sẽ diễn trò bịp bợm như thế nào mà lại rêu rao rằng ngày mai thiên tử sẽ tuần hành khắp kinh thành.

Đêm hôm ấy, mọi người tập trung vào một thất dưới hòm giả sơn để bàn luận.

Giữa bầu không khí trang nghiêm, bỗng có 1 người cất tiếng nói :

— Việc này xem ra bên trong tất có nhiều bí ẩn, nơi đây có Trương Giáo chủ phụ nhân là người đa mưu túc trí, tại sao không thỉnh ý nơi người, thử xem Giáo chủ phụ nhân có nhìn thấu chân tướng việc này chăng.

SAN BẢNG MỸ NHÂN ĐỘNG THÀNH BÌNH ĐỊA

Mọi người nghe qua hữu lý, có một số nhao nhao lên tán thành, tới chừng đó mọi người mới sực nhớ ra rằng suốt ngày hôm nay, vợ chồng Trương Vô Kỵ vắng mặt tại chỗ này, nhưng chỉ vì nhiều việc đa đoan, nên chưa ai phát giác.

Hồng Phong kinh dị nghĩ thầm :

« Ta sẽ đi ngày hôm nay được lên ngôi Bang Chủ, thật sự là nhờ 2 vợ chồng người này hết lòng giúp đỡ, nay công việc Đồ Long đã thành

công, tại sao 2 người này lại bỏ đi 1 cách đột ngột như vậy, việc này đáng cho ta suy nghĩ... không biết bên trong có điều chi bất trắc hay chăng ? »

Số là trong lúc mọi người đang hớn hớn trong Long Tâm Cung và Hồng Phong đã chém bay đầu của Chu Nguyên Chương rồi thì chúng anh hùng lần lượt rút lui khỏi Long Tâm Cung.

Trương vô Kỵ thì cứ rảo mắt nhìn quanh, cố tìm kiếm bóng dáng của vợ mình nhưng vì lúc bấy giờ Triệu Minh đang cải trang thành cung nữ và lại nàng trông thấy Trương vô Kỵ vừa kết bạn với Nam Hải Tây Thi xông vào Long Tâm Cung thì bất giác hơi giận bưng lên nàng cố tình tránh né không cho Trương vô Kỵ phát giác ngó hầu theo dõi hành vi của chồng mình.

Cái thế trận Trường Long do Nam Hải Tây Thi dẫn đầu thật là mạnh mẽ đi đến đâu thì đối phương ngã rạp đến đó kịp đến khi Trương Vô Kỵ trông thấy chiếc đầu lâu của Chu Nguyên Chương bay khỏi cổ văng lên trần nhà thì chàng kêu lên một tiếng thất thanh ly khai khỏi Trường Long Trận.

Đứng vào lúc đó thì có 1 nàng cung nữ thò tay ra bắt gấn chiếc đầu lâu ấy.

Trương vô Kỵ nhác trông thấy bộ điệu, biết ngay người này chính là Hồng Phong cải trang.

Cử động của nàng quá ư nhanh nhẹn, trợn 1 cái chớp mắt thì nàng đã chộp lấy chiếc đầu lâu của hoàng đế mà thoát khỏi Long Tâm Cung.

Phần Trương Vô Kỵ tức thì ôm lấy cái xác của Chu Nguyên Chương mà nước mắt xuống như mưa.

Chàng nghĩ đến ngày nào Chu Nguyên Chương cùng với mình kẻ vai sát cánh, chống quân Mông Cổ mà giành giật lại mạch non sông gấm vóc, nhưng chỉ vì miếng đỉnh chung mà ông ta đang tâm gia hại chàng để đến nỗi ngày hôm nay phải lãnh lấy kết quả bi thảm như vậy.

Còn đang bị thương thì chợt nghe bên tai chàng có tiếng người đàn bà hăm hực nói :

— Nơi đây là trọng địa của Minh Giáo, chưa chịu ra đi còn đợi chừng nào ?

Âm thanh này vừa lọt vào tai đôi mắt của chàng sáng rực, không cần quay đầu nhìn lại chàng cũng biết người đang nói chuyện đây chính là Triệu Minh Quân chúa !

Chàng hỏi :

— Minh muội này giờ ở trong này ?

Câu hỏi đã dứt mà chưa nghe thấy trả lời, đó là một hiện tượng lạ, làm cho chàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Triệu Minh đang cài trang thành một nàng cung nữ, nhưng khí sắc hằm hằm, dường như đang giận dữ ai...

Bốn mắt vừa chạm nhau, Triệu Minh tức thì thò tay ra chộp cái xác của Chu Nguyên Cương, hăm hực nói :

— Của nợ này chưa chịu trả cho họ còn chờ chừng nào ?

Dứt lời cầm lấy cái xác của Chu Nguyên Cương lao thẳng một đường vào giữa mặt của Dương Tiêu lúc bấy giờ đang ở xa dốc chiến.

Dương Tiêu mỉm cười, thò tay ra bắt gắp, nói :

— Cảm ơn Quận chúa nương nương trả xác...

Lúc bấy giờ anh hùng hào kiệt đã lục tục thối lui khỏi Long Tầm Cung cho nên Vô Kỵ nói :

— Chúng ta cũng rời khỏi nơi này thôi...

Triệu Minh vẫn một mực im lặng không trả lời, làm cho Trương Vô Kỵ lấy làm sốt ruột, kể từ khi thành thân đến nay. Triệu Minh chưa hề có thái độ lạ lùng như thế...

Chàng hỏi :

— Hồng Bang Chủ đâu rồi ?

Triệu Minh không trả lời nàng lặng lẽ bay mình khỏi Long Tầm Cung rồi cứ mãi miết dùng thuật Phi Thiểm Tẩu Bích lướt đi trên những dãy phố nhấp nhô như đi trên bình địa, Vô Kỵ thì im thắm theo sau không nói một lời.

Không bao lâu trước mặt của Trương Vô Kỵ đã xuất hiện một bức tường thành cao chót chờ...và hai người kẻ trước người sau nối tiếp nhau vượt ra khỏi bức tường thành ấy.

Trương Vô Kỵ đã biết mình đã rời khỏi kinh đô, chàng ngửa mặt nhìn cao, nhận định phương hướng, thấy bây giờ Triệu Mi đang đi về hướng chánh Nam...

Chàng lại hỏi :

— Chẳng hay Minh muội về đâu ?

Chàng cứ ngỡ rằng lần này Triệu Minh lại vẫn « làm reo » thủ khẩu như bình ban này.

GIÁO CHỦ KHÔNG ĐÌNH BỘ, TÔI CẢN LƯỚI NGAY TỨC KHẮC

Nào hay đầu chàng hỏi chưa dứt lời Triệu Minh bỗng thình lình đứng chân đứng lại.

Cứ chỉ đột ngột của Triệu Minh làm cho Vô Kỵ giật mình sững sốt, chàng nghe thấy nàng nghiêng răng kèn kẹt nói :

— Ta về tận Mỹ Nhân Động chém giết 1 trận cho sướng tay rồi san bằng sơn động như bình địa...

Trương Vô Kỵ mặc dù tối dạ, nhưng sự việc phát triển đến đây thì chàng cũng vỡ lẽ ra thì ra... người đẹp bây giờ đang nổi cơn ghen vì Mỹ Nhân Động Chủ...

Chàng vội vàng dịu giọng nói :

— Chẳng hay, chẳng hay Mỹ Nhân Động Chủ có làm điều chi méch lòng Minh muội ?

Triệu Minh hăm hực trả lời :

— Liệt Diễm Công thật là kiến hiệu có thể cái lão hoàn đồng như chơi... sao không truyền cho Tam Mỹ luôn thể ?

Vô Kỵ bật phì cười nói :

— Luyện Liệt Diễm Công là việc riêng của người ấy, sao Minh muội lại giận ta ?

Triệu Minh lại nghiêng răng kèn kẹt nói :

— Nếu không có một người thứ hai đã thông giùm cho Nhâm Mạch thì làm sao Liệt Diễm Công được thành công viên mãn ?

Vô Kỵ giật mình, không biết tại làm sao Triệu Minh lại biết rõ ngọn ngành, chẳng lẽ lúc Vô Kỵ đứng cách một bức màn tiếp sức cho Nam Hải Tây Thi thì Triệu Minh lại đứng ở bên ngoài cửa sổ hay sao ?

Còn đang bàng hoàng thì bỗng đột nhiên Triệu Minh trở tới điểm một ngón thần tốc vào giữa trán của Trương Vô Kỵ.

Chàng vừa nghe thấy huyết Bản Thân của mình bị áp lực đè lên, thì ngón tay của Triệu Minh đã tới.

Vô Kỵ giật mình sững sốt, không ngờ Triệu Minh lại dụng võ với mình, trong trường hợp này chỉ còn có nước thối lui mà thôi.

Hai mũi giầy của Trương Vô Kỵ nhua nhẹ 1 cái, thân mình của chàng tức thì hần lúi ba bước, nhưng ba bước chưa trọn thì Triệu Minh đã buông ra một tiếng cười thích thú rồi quay lưng bỏ chạy như bay.

Vô Kỵ biết ngay mình bị phu nhân đánh thứ một đòn ngỗ hầu thừa cơ tháo chạy, chàng tức thì tung mình đuổi theo bốn góc.

Chỉ trong 1 cái nháy mắt thì 2 người đã thoát đi hơn 3 mươi trượng và Trương Vô Kỵ nói :

— Minh muội chẳng dừng chân lại thì tôi qua mặt để cản đầu rồi đó. Triệu Minh giận dữ đáp :

— Trương Giáo chủ không muốn cho tôi san bằng Mỹ nhân Động. Nói dứt lời tức thì tuốt thanh trường kiếm ghim ngay giữa ngực mình, nàng vẫn giữ cho tốc độ cứ y như cũ, vừa chạy nàng vừa đe :

— Nếu Trương giáo Chủ qua mặt 1 tắc đất thì tôi sẽ đâm suốt mũi gươm này từ trước đến sau lưng.

Trương Vô Kỵ giật mình, vì cứ nghe giọng nói giận hờn mà rần rồ kia thì Triệu Minh chẳng phải nói đùa, thành thử chàng không dám gia tăng tốc độ, chỉ đi sát gót Triệu Minh mà thôi.

Trong trí của Trương Vô Kỵ cũng quay cuồng một câu hỏi :

— Nếu ta cứ đi sau nàng mãi như thế này thì chẳng lẽ cứ theo nàng về đến tận miền Nam xa xôi...

Bỗng chợt bên tai chàng vang lên những đợt âm thanh rì rào của sóng gió...

Trương Vô Kỵ mừng thầm nghĩ rằng phía trước mặt đây ắt có một con sông chặn ngang... vậy khi tới bờ sông mình sẽ tìm cách làm cho nàng bớt giận...

Quả nhiên không bao lâu thì trước mặt hai người hiện ra một dòng sông mờ mịt, tiếng sóng vỗ rì rào nghe thật êm tai.

Vô Kỵ định làm cho bầu không khí bớt căng thẳng nên cất tiếng hỏi :

— Minh muội... làm sao có thuyền qua sông ?

Triệu Minh gắt :

— Hãy hỏi Nam Hải Tây Thi... người đẹp tự nhiên có cách...

Vô Kỵ lắp bắp nói :

— Hay là chúng ta...

Chàng chỉ nói đến đây, thì nghe Triệu Minh cất tiếng cất ngang, giọng nói đầy vẻ giận dữ :

— Trương Giáo Chủ còn nói dài dòng nữa thì tôi nhảy xuống sông tự tử đây...

Trong lòng của Trương Vô Kỵ bỗng nảy ra 1 ý nghĩ :

“Rõ ràng Minh muội biết bơi... nhưng tại sao lại nói nhảy xuống sông tự tử, hay là... hay là nàng chẳng có ý giận thật...”

Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng sinh ra bạo dạn, chàng quyết đùa với nàng 1 trận cho người đẹp nguôi giận.

Vừa nghĩ đến đây thì 2 người đã đến mé sông. Vô Kỵ nói :

— Để tôi đưa Minh muội sang sông.

Nói vừa dứt lời, bỗng thỉnh lình khoát tay bắt ngang qua lưng của Triệu Minh rồi nhảy vào xuống nước.

Triệu Minh là người đánh đã chưa ngoa, nhưng cũng không ngờ Vô Kỵ dám giỡn mặt mình như thế. Thân hình của hai người vừa rơi xuống nước thì Vô Kỵ đảo nhẹ 1 vòng rồi đứng yên trên mặt nước.

Thì ra trước khi Vô Kỵ xuống nước, chàng đã trông thấy dưới sông có trôi thấp thoáng một cánh bèo nên đã ngầm vận dụng thuật Đẳng Bình Bộ Thủy mặc dù trên mình chàng đeo thêm một trọng lượng của Triệu Minh nhưng vẫn có thể nổi trên mặt nước.

Vô Kỵ cũng rất tinh khôn, chàng đã dùng một đòn Cầm Nã để bắt ngang lưng của Triệu Minh, vô tình đã phong tỏa cánh tay hữu của nàng làm cho thanh gươm không thể hoạt động được, và thân hình của hai người bây giờ nằm trong tình trạng xấp lá cà, dù cho Triệu Minh có giở chưởng đi nữa thì chàng cũng có đủ thì giờ can thiệp.

Triệu Minh vừa thấy Vô Kỵ đảo nhẹ 2, 3 vòng mà không tiến tới thì đã biết mình trúng kế của Vô Kỵ, liền nói :

— Trương Giáo chủ dám làm kẻ hoàn binh ?

Vô Kỵ kể tại nói chớ với Triệu Minh :

— Hồng Phong đã lấy đầu bạo quân... không biết lãnh dirt thế nào, sao ta không trở lại hoàng thành để xem động tĩnh.

Dứt lời không chờ cho Triệu Minh phản ứng, chàng nhún nhẹ trên cánh bèo làm cho thân hình đánh vọt trở lên bờ, dầm đầu chạy trở lại.

Nhưng chỉ thoát đi được năm trượng thì Triệu Minh thét to lên trong lòng chàng :

— Trương giáo chủ không định bỏ tôi cắn lưỡi ngay tức khắc.

Trương Vô Kỵ đánh thót vì nghĩ rằng thế Cầm Nã của ta thật là lợi hại bề ngoài trông như ôm nàng trong lòng chớ thật ra đã phong tỏa tứ chi. Bây giờ thì nàng đe cắn lưỡi thì thật là bỏ tay, vì trên đời này không có một đòn Cầm Nã nào có thể phong tỏa được cái lưỡi của con người.

Chàng kêu lên rồi rít :

— Tôi tuân lệnh... tôi tuân lệnh...

Thế rồi chàng dừng chân ngay lại, khản hoản nói rằng :

— Minh muội hãy đầu con thịnh nộ, để lo cho Hồng Phong trước đi...

CÓ NGƯỜI DÙNG NGỌC CỦA CÁI BANG

KINH DOANH TRỰC LỢI ?

Trương Vô Kỵ dùng Hồng Phong để đánh đòn tâm lý quả nhiên

kiến hiệu, kể từ khi chàng nhắc đến người này thì Triệu Minh quả thật đã nguôi cơn giận, nhưng chẳng lẽ lại làm lành, nài nỉ nói vớt một câu :

— Lo cho Hồng Phong không phải là chuyện khó, khó là khó ở chỗ làm cho được gần người nọ cho thỏa lòng mong nhớ.

Trương Vô Kỵ gần gũi Triệu Minh đã mấy mươi năm trời, chàng thấy sắc mặt của nàng vẫn còn hăm hăm nóng giận, lời lẽ cũng đang đá nhưng giọng nói đã dịu biết ngay nàng đã hồi tâm, tức thì đặt lên má nàng 1 cái hôn nồng cháy, Triệu Minh lúc bấy giờ bị Vô Kỵ phong tả tứ chi vô phương vùng vẫy.

Vô Kỵ chợt nghe thấy trên má của mình ướt ướt, thì ra có hai dòng lệ đang trào ra trên hai gò má của nàng.

Nước mắt đã làm cho ghea tức lần lần lắng dịu, Trương Vô Kỵ bỗng nhớ đến mình đang đối lòng, vội vàng nói :

— Này Minh muội, ta khoan vào thành vội này tìm chỗ nghỉ chân trước đã.

Triệu Minh đưa mắt nhìn trời, thấy phương đông đang lần lần rạng sáng, bèn nói :

— Trời sắp sáng.. giáo chủ buống tôi ra.

Vô Kỵ điềm nhiên nói :

— Cứ gọi bằng «Giáo chủ» thì giáo chủ không buống.

Triệu Minh bật cười khanh khách, nói :

— Không gọi Giáo chủ, vậy gọi bằng Điệp Cốc Thánh Y vậy.

Thì ra nàng gọi đến danh từ Hồ Điệp Cốc, cố ý nhắc đến khoảng đời gần gũi bên Nam Hải Tây Thi của Trương Vô Kỵ chàng mới giận ư :

— Không gọi bằng Vô Kỵ Ca Ca thì tôi có bề như thế này mà chạy thẳng vào Hoàng thành.

Triệu Minh kêu lên rồi rít :

— Hồng Phong không có ở trong hoàng thành.

Vô Kỵ hốt :

— Bấy giờ nó ở đâu ?

Nàng trả lời :

— Ở trong Tổng Đà Đồ Long Bang.

Vô Kỵ lại hỏi :

— Tổng Đà ở chỗ nào ?

Triệu Minh nói :

— Ca ca muốn biết thì phải hứa 1 điều kiện.

Vô Kỵ mới :

— Điều kiện gì ? Hãy nói ra nghe thử.

Triệu Minh trả lời :

— Ca ca hãy hứa sau này hãy gặp Nam Hải Tây Thi thì phải bề nó như thế này mà chạy vòng quanh Hoàng thành 3 lượt.

Lần này thì đến phiên Trương Vô Kỵ kêu lên rồi rít :

— Không được... không được... Nếu Minh muội không nói ra thì ta sẽ cứ bề Minh muội như thế này mà đi riễu khắp kinh thành suốt ngày hôm nay...

Triệu Minh bỗng dịu giọng nài nỉ :

— Thôi thì Vô Kỵ ca ca hãy buống tôi ra tôi sẽ nói :

Vô Kỵ nói :

— Được nhưng ca hãy tìm chỗ nghỉ chân đã.

Nói đến đây thì hai người đã lọt vào 1 khu phố đông đảo hai bên vệ đường lát đá đã có những hiệu buôn mở cửa,

Chàng thấy trước mặt mình có 1 cái tủ lâu, lúc bấy giờ hãy còn sớm nhưng thực khách ra vào tấp nập.

Chàng bỗng nói :

— Chúng ta hãy vào đây uống chén rượu cho ấm lòng đã.

Dứt lời, chàng thả nhẹ Triệu Minh ra, 2 mũi giày của nàng chấm đất, thì ra hai người đã tới trước cửa quán rồi.

Vì có một số đông thực khách tại đây, nên Triệu Minh không làm núng nẩy; nàng nắm tay Trương Vô Kỵ mà đi huề bước vào cửa quán.

Sau khi rượu thịt qua vài tuần, Triệu Minh mới kể cho Vô Kỵ nghe rõ đầu đuôi nàng vào Mai An Cư như thế nào và đường đi nước bước vào đó ra sao.

Trương Vô Kỵ nghe qua lấy làm lạ, nói :

— Người đại phú gia họ Mai đó là người trong Cái Bang, nhưng tại sao lại giàu có như thế ?

Triệu Minh nói :

— Nghe đầu người này là 1 tên lái buôn ngọc.

Vô Kỵ càng nghe, trong lòng càng lấy làm lạ, nghĩ thầm rằng ău may mà làm nghề buôn ngọc thì thật là chuyện thể gian hi hữu.

Triệu Minh trông thấy sắc mặt của Vô Kỵ ra chiều dăm chiêu tư lự, bèn hỏi :

— Chẳng hay Vô Kỵ ca ca đang nghĩ gì ?

Vô Kỵ nói :

— Ta đang nghĩ đến mây mà buồn ngọc thì thật là chuyện thể gian bi hữu.

Mấy tiếng 'ăn mây' dính liền với mấy tiếng 'buồn ngọc' làm cho Triệu Minh vỗ bàn nhỏ nhẹ nói :

— À... khi xưa tôi từng nghe Ca Ca kể lại rằng trong Thánh Địa của Cái Bang có rất nhiều ngọc ngà châu báu.

Câu nói này làm cho tinh thần của Trương Vô Kỵ vùng tỉnh táo, nghĩ rằng có lẽ người trong Cái Bang đã mang số ngọc kia ra để kinh doanh trục lợi.

TRÁNH ĐƯỢC LÒNG HÁO SẮC THÌ TRÁNH ĐƯỢC CÁI HỌA DIỆT THÂN

Triệu Minh và Trương Vô Kỵ đã dùng xong bữa mà trời hãy còn tờ mờ sáng. Vô Kỵ vừa nghe nhắc tới kho tàng vô giá trong Thánh Địa Cái Bang nên trong trí của chàng cứ nghĩ vẩn vơ tới vô số viên Dạ Minh Châu.

Bỗng chợt chàng khẽ giật mình vì giữa cảnh tranh tối tranh sáng của buổi hừng đông, từ trong một chiếc dây mang trên lưng của một người gù, có phát ra một thứ ánh sáng dịu dịu.

Ánh sáng này vừa đập vào mắt của Trương Vô Kỵ thì chàng đứng ngay nhắm quang vào chiếc dây đang nghĩ kia. Thì ra là người đã lạc bước vào Thánh Địa Cái Bang và đã từng trải một cảnh hiểm nguy và cũng trong đó, cho nên chàng đối với màu sắc của những viên dạ minh châu đã nhớ kỹ nằm lòng...

Nếu chàng không lầm, thì màu xanh dịu dịu thấu qua lớp dây bằng lụa của người kia chính là màu của những viên dạ minh châu vô giá.

Triệu Minh trông thấy thần sắc của Vô Kỵ có vẻ khác thường, liền trông theo ánh mắt của chàng, và nàng cũng bắt gặp ngay làn ánh sáng kỳ lạ ấy.

Triệu Minh tức thì có cảm giác đó chẳng phải là một vật tầm thường, lúc bấy giờ ánh sáng bên ngoài lần lần tỏ rạng và làn da quang kỳ dị từ trong chiếc dây lụa của người thực khách ngồi cách đó chẳng bao xa bắt đầu hòa lẫn với ánh sáng của mặt trời, sắp sửa không còn phân biệt cho ra được nữa.

Triệu Minh thật là thông minh, nàng không cần Trương Vô Kỵ

mở lời nói trước, nàng đã đoán trúng ngay tâm trạng của Vô Kỵ thì ấy, nên nói :

— Đúng là Dạ Minh Châu chứ còn gì nữa, nhưng không biết có phải là những viên ngọc trong Thánh Địa của Cái bang hay chẳng ?

Vô Kỵ trả lời nho nhỏ :

— Ta nhớ kỹ lắm, rõ ràng màu xanh dịu dịu... mà hề gặp ánh sáng sáng mặt trời thì bị át mất đi, vì vậy mới có tên Dạ Minh Châu chứ.

Ngưng lại 1 chút để suy tư, Vô Kỵ lầm bầm :

— Thật là lạ... chẳng lẽ người này lại lạc hươc vào Thánh địa như ta..

Vừa nói đến đây thì người gù lưng ấy bỗng quay đầu lại, nói với người đối diện cùng bàn rằng :

— Nay Tường huynh đệ... nghe đâu trong hoàng thành đêm hôm nào loạn lắm... chẳng biết... chẳng biết...

Vừa nói đến đây thì người đối diện với họ Tường kia liền lấy mắt ra dấu bảo người, gù lưng đừng nói nữa.

Vô Kỵ thấy thái độ của người này có vẻ mờ ám, lòng nghi ngờ càng thêm tăng gia, chợt nghe người họ Tường nói :

— Nay Khổng huynh... cái thằng thư sinh có vẻ tao nhã mảnh mai kia, không biết vì sao lại bị hình phạt thể thảm thế...

Người gù lưng họ Khổng thở dài, nói nho nhỏ :

— Ở đời nếu tránh được lòng háo sắc và tham tiền tài, thì tất là tránh được cái họa diệt thân... tên thư sinh mặt trắng kia cũng vì lòng háo sắc nên mới chuốc lấy tai họa vào thân.

Người họ Tường nói :

— Trời đã sáng rồi... chúng ta về đi thôi, kéo sự phụ lại trách phạt.

Vô Kỵ càng nghe trong lòng thêm nóng nảy; không biết sự phụ của người này là ai, cũng không biết người thư sinh nào bị hình phạt, và hình phạt ra sao, thấy hai người kia gọi tiểu nhị tính tiền, Vô Kỵ cũng gọi tiểu nhị tính tiền... chờ cho họ đứng dậy đi ra khỏi quán thì Vô Kỵ cũng với Triệu Minh cũng nổi gót theo sau.

Vừa ra khỏi cửa, 2 người ấy đang bước xuống bậc tam cấp trước cửa, thì bỗng từ phía ngoài đường có 1 người bước nhanh vào quán.

Lúc đi ngang mặt người họ Tường, người này đột nhiên vấp phải 1 bậc tam cấp rồi té nhắt vào lòng gù lưng.

Gù lưng bình tĩnh bị 1 người té nhắt vào lòng mình, chưa kịp gờ ra bỗng nghe người họ Tường kêu lên thất thanh :

— Không huyah coi chừng...

Lời nói chưa dứt, thì gã gù lưng đôi mắt tròn trũng, Vô Kỵ lạnh mắt, trong cái chớp nháy đó chàng đã trông thấy người mới đi vào đã trở 1 ngón thần tốc dầm vào giữa của người họ Không 1 ngón

Đúng vào lúc đối phương đã ấn đòn, thì tên này thò 1 tay khác ra bóp lấy chiếc dây lụa trên vai của người họ Không.

Vô Kỵ giật mình, vì chàng đang tính nghĩ hai gã thực khách này có dính líu với vụ kho tàng của Cái Bang, mà đầu dây mối nhợ là do nơi viên Dạ Minh Châu trong cái dây này, nếu một khi bị cướp đi thì thật chẳng khác chi vào gao song Lê, không biết đầu mà mò.

Vô Kỵ nhún mình, vừa định lướt tới can thiệp, nào hay đâu người họ Trương hành động cũng vô cùng nhanh nhẹn, trong một cái chớp nháy, hắn ta đã nhảy vào tới trở ra một đòn Cầm nã khóa trái lấy cánh tay đang thò ra cướp lấy dây lụa của người kia...

Khá khen cho họ Trương, đòn của hắn tuy đi sau mà tới trước, chiếc dây vừa kịp lọt vào bàn tay của đối phương thì cánh tay ấy tốc thì lọt vào cái gong kim tai ác của hắn.

Người họ Trương nói :

— Buông ra...

Dứt lời kèm theo một chiếc đá kinh thiên chiếu vào hạ bộ của người cướp dây, làm cho người này không thể không buông chiếc dây ra ngó hầu cứu lấy mạng mình.

MỘT TẤN TUỒNG HẢI HUỐC VÀ BỊ THẨM :

Sau khi đã thoát tầm uy lực của đối phương, người cướp dây hăm hực kêu lên :

— Tuồng Quang, mày đứng làm kỳ đà cản mũi, còn thằng Không Hy phải trả viên Dạ Minh Châu cho ta.

Tuồng Quang thủ pháp thật lạnh lẽo, hắn không trả lời với đối phương, mà quay sang giải buýt cho Không Hy.

Trong chớp mắt thì Không Hy đã hoạt động bình thường, và hắn quát mắng :

— Ngô Hại, da mặt của mi thật dày, nên mới dám đòi Dạ Minh Châu.

Người tên Ngô Hại tức tối, dậm chân bình bịch, nói :

— Trả ngọc cho ta tức là Châu về Hiệp phố, sao mi dám ngụy biện ?

Không Hy bật phì cười, nói :

— Bởi vậy ta mới nói da mặt của mi thật dày là thế... rõ ràng viên ngọc này của một vị Cái bang Trưởng lão, sao mi dám đại ngỗ cho là của mi.

Mẫu đối thoại ngắn ngủi này làm cho Trương Vô Kỵ tâm cao rủng rỗng, nghĩ rằng sự ước đoán của mình quả thật không sai.

Chàng nghĩ thầm :

« Nếu viên Dạ Minh Châu này thật sự của 1 vị Cái Bang Trưởng Lão thì chắc hẳn bọn họ đã xuống độc thủ mới cướp được, e rằng vị Cái Bang Trưởng Lão kia chắc đã thọ nạn... việc này đã bị ta phát giác thì không thể bỏ qua ».

Lúc bấy giờ, việc xô xát nho nhỏ này đã làm kinh động đến thực khách trong quán, nên có rất nhiều người bu chung quanh, Không Hy liền nói :

— Thì giờ cấp bách, không thể nói dài dòng, chúng ta đi thôi.

Nói dứt lời nắm ống tay áo của Tuồng Quang mà đề buề ra đi. Phan Ngộ Hại trông thấy nhiều người đang chú mục lại biết mình không phải địch thủ của Tuồng Quang nên đành nuốt nước bọt mà trông theo hai người này đi thẳng về hướng Đông Bắc.

Triệu Minh và Trương Vô Kỵ thừa lúc mọi người lộn xộn đã bay mình lên mái ngói, nay thấy Tuồng Quang và Không Hy bỏ ra đi liền nom theo ở xa xa...

Cả hai người đều ngỡ rằng họ sẽ đi ra một chỗ hoang vu hẻo lánh nào, nào hay đâu họ cứ nhắm hướng phố xá đông đảo mà đi.

Xuyên qua rất nhiều con đường phố, hai người bỗng đứng chân trước một ngôi hàng thật to trước cửa hàng có treo một tấm biển, trên đề một chữ đại tự «Cầm».

Thì ra đó là một tiệm cầm đồ quí mô to lớn. Đứng từ trên mái ngói bên này. Vô Kỵ trông thấy Tuồng Quang và Không Hy đi thẳng vào bên trong rồi không thấy trở ra nữa. Thì ra hai thằng này không phải vào đó cầm đồ mà chính là người trong tiệm cầm đồ ấy.

Vô Kỵ hỏi Triệu Minh :

— Việc này nên giải quyết ra sao ?

Triệu Minh nói :

— Có lẽ đây là một sào huyệt của bọn bất lương nào đó, chúng đã xuống tay giết hại vị Cái bang Trưởng lão kia để đoạt lấy vật quí... Bây giờ không vào hang cộp sao bắt được cộp con, dù sao cũng phải thâm nhập vào đây rồi sẽ trở lại hoàng thành cũng không muộn.

Lúc bấy giờ, ánh nắng ban mai đã chiếu lên rạng rỡ trên mái nhà, nhưng hai người ý có khinh công thượng thặng nên bất chấp trở ngại đồng thời nắm tay nhau mà nhún mình nhảy sang mái nhà hiệu cảm đồ.

Ló đầu nhìn lên, trông thấy trước sau thấy đều kín đáo, thật khó tìm cho thấy một chỗ nào có thể chen chân mà lọt xuống dưới nhà, hai người đành phải tạm đứng trên mái.

Vô Kỵ nói nhỏ vào tai của Triệu Minh :

— Mích muội hãy áp tai vào mái ngói, nghe ngóng, để tôi trên chừng phía hậu cho...

Triệu Minh nói :

— Phải.

Nói đoạn áp tai vào mái ngói, tập trung hết tinh thần để nghe ngóng, động tĩnh ở phía dưới.

Trương Vô Kỵ rảo mắt nhìn quanh một vòng, thấy phía trên mái nhà này tư bề vắng vẻ, nên trong lòng yên tâm quay lại nhìn phu nhân.

Ánh mắt của chàng vừa chạm phải khuôn mặt của Triệu Minh bất giác giật mình, vì nàng vừa áp tai xuống nghe ngóng chẳng được bao lâu thì liền sắc mặt đỏ bừng đứng phắt ngay dậy, sắc diện lộ chiều giận dữ.

Chàng chưa kịp hỏi, thì Triệu Minh đã cau mày gắt :

— Xin Giáo chủ hãy áp tai mà nghe để tôi trông chừng cho.

Trương Vô Kỵ lấy làm lạ, tức thì áp tai xuống mái ngói, và trên môi của chàng tức thì nở ngay 1 nụ cười vừa buồn vừa đau đớn.

Thì ra phía dưới mái nhà kia hiện giờ đang diễn ra 1 tấn tuồng bi thảm nhất mà cũng hài hước nhất.

Số là Triệu Minh vừa áp tai xuống mái nhà nghe phía dưới kia có người đang quát theo :

— Phải chính ngươi là kẻ hèn hạ nên chẳng quản đường xá xa xôi đến đây để làm chuyện bất chánh.

RA TAY CAY ĐỘC, XỬ DỤNG ĐOẠN HỒN HƯƠNG

Tiếp theo đó, có 1 tiếng người đàn ông nài nỉ :

— Không phải thế, không phải thế, nguyên nhân chỉ vì con số mà đầu Triệu Minh bịa chuyện nói càn đó thôi.

Triệu Minh có trí nhớ thật dài, nghe giọng nói bất giác giật mình, không ngờ Thiên Sơn Nhất Tuyết lại bị giam cầm ở chỗ này.

Liên theo đó, có tiếng gãi gong ban này vang lên :

— Không có lửa, làm sao có khói, chẳng phải vô cớ mà con ma đầu ám hại mi... A Từ đâu...

Có tiếng dạ vang ở dưới, và người kia nổi lời :

— Hãy y theo lệnh của Sư phụ, cắt dương vật nó ra cho ta, chính vì vật này mà nó treo đeo lặn suối từ Thiên Sơn vào đến đất Vân Nam.

Nghe đến đây thì Triệu Minh thẹn thùng đứng phắt lên và Trương Vô Kỵ nghe tiếp, chàng vừa đặt tai xuống thì cũng giật mình vì nghe ra có tiếng của Thiên Sơn Nhất Tuyết rú lên, nói :

— Không thể được... không thể được... đó là di truyền nói giống như vị chó khỉ đang tay...

Có tiếng cười sặc sụa vang lên rồi có người nói :

— Không thể được, không thể được, chính vì vật này mà mi muốn phồng tay trên trước sư phụ ta, sư phụ ta nào chịu tha cho...

Tiếp theo đó, giọng của người này vang lên lạnh lùng :

— A Tú chưa xuống tay còn đợi chừng nào.

Có tiếng thở kệt của một người vang lên :

— Xin tuân lệnh.

Lời nói chấm dứt chẳng bao lâu thì đột nhiên từ dưới nhà vọng lên một tiếng kêu nài nỉ bi thiết của Thiên Sơn Nhất Tuyết...

Trương Vô Kỵ bấy giờ đã tắt hẳn nét cười ở trên môi, trong lòng chàng có 1 luồng máu nóng đang dâng lên tận cổ, chàng muốn giáng xuống mái nhà một chưởng để lấy đường đi xuống, nhưng liền nghe có tiếng bọn chúng hi hục lo băng bó vết thương cho Nhất Tuyết, và có tiếng nói thích thú đưa lên :

— Như thế này là "nhất tuyết", sau này nếu sư phụ có lên ngôi hoàng đế thì sẽ tuyển dụng mi làm Thái Giám.

Không có tiếng của Thiên Sơn Nhất Tuyết trả lời, chắc có lẽ người này đã bị hôn mê.

Vô Kỵ nghĩ thầm, bây giờ nếu nhìn đường đột xuống dưới thì cũng có thể cứu được Thiên Sơn Nhất Tuyết thoát khỏi lao lung, nhưng dù sao thì thân thể của hắn ta đã sứt mẻ đi rồi, bây giờ chúng đã buộc thuốc thì hãy nán lại xem sao đã.

Lại nữa bây giờ mà có cử chỉ đường đột, làm kinh động đến bọn chúng thì làm sao truy tầm cho ra lai lịch viên Dạ Minh Châu kia.

Ngang đầu nhìn lên, trông thấy Triệu Minh cũng như mình sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng bất quyết.

Chợt nghe từ phía dưới có tiếng hỏi vọng lên :

— Còn 2 thằng Không Hy và Tường Quang vào kinh thành có được kết quả gì ?

Có tiếng trả lời :

— Hai người ấy vừa về tới đây, còn đang ở bên ngoài chờ lệnh.

Giọng oai nghiêm ban nãy lại vang lên :

— Bảo hết hai người vào đây.

Chẳng bao lâu thì giọng oai nghiêm kẻ ấy lại hỏi :

— Sao ? Đêm hôm qua trong hoàng thành có những việc gì xảy ra ?

Tường Quang nói :

— Nghe đâu trong nội thành có biến... có tin truyền ra cho hay rằng đương kim hoàng đế đã bị rơi đầu... này Lý sư ca mau.. mau đưa tin này cho Sư phụ hay.

Người họ Lý dường như giật mình kinh hãi, nên tiếng nói hơi biến giọng, hẳn hỏi :

— Sao ? Quả thật thằng Chu hoàng đế đã rơi đầu ?

Có tiếng của Không Hy nói :

Thưa vâng, nghe đâu chính bọn Đỗ Long Bang hạ độc thủ.

Lý Sư ca hỏi !

— Thôi được ... việc này để rồi sư phụ lo liệu sau bây giờ hãy nói về việc theo dõi thằng ăn mày.

Vô Kỵ nghe đến đây, tinh thần tức thì tỉnh táo, lắng tai nghe cho kĩ.

Có tiếng Tường Quang nói :

Hai tôi theo thằng già ăn mày đến ngôi miếu Thành Hoàng dưới chân núi Yên Sơn thì nó tọt vào trong miếu.

Không Hy nói :

— Chúng tôi lần mò vào xem động tĩnh thì bỗng chợt có kỳ đà càn mồi

Lý sư ca hỏi :

— Kỳ đà nào thế ?

Tường Quang trả lời :

— Chính thằng Ngô Hột...

Lý sư ca nói :

— Ủa, cơ sao thằng Ngô Hột lại có mặt ở đó ?

CHỈ ĐƯỢC NƯỚC HẠ NGƯỜI DƯỚI NGỰA

Tường Quang nói :

— Thì ra nó cũng thêm thường viên Dạ Minh Châu đó cho nên theo dõi thằng già này từ lâu.

Không Hy kể tiếp :

— Hai tôi bên dùng trọng thủ pháp đuổi nó đi...nó sợ làm kinh động lão già ăn mày nên lảng tránh đi.

Lý sư ca nói :

— Nó đi rồi thì hai người xuống tay...

Tường Quang nói :

— Phải...chúng tôi vào xem, thấy lão ta nằm dưới bệ thờ mà ngáy pho pho, nhưng trên mình lão ta có cả thấy bảy chiếc bị, nên không dám tháo thứ xuống tay, đành phải xử dụng Đoạn Hồn Hương vậy...

Vô Kỵ càng nghe càng giận, ngai rằng bọn này thật là cay độc...

Lại nghe Không Hy nói :

— Đoạn Hồn Hương của chúng ta công lực thật là mạnh mẽ, lão già ấy chỉ ngủ qua vài hơi thì tiếng ngáy càng to hơn lên. Chúng tôi chờ đợi ở bên ngoài đến khi lão say mê rồi mới xuống tay.

Tường Quang nói :

— Thằng cha họ Không này chỉ được nước hạ người dưới ngựa, hẳn thừa lúc lão già kia đang mê mệt liền giáng thẳng một chưởng vào đỉnh đầu rồi mở lưng lấy viên Dạ Minh Châu...

Lý sư ca cất giọng hỏi :

— Thế rồi Châu đâu ?

Có tiếng của Không Hy trả lời :

— Thừa đây.

Nói dứt lời phía dưới im lặng một lúc, Trương Vô Kỵ độ chừng rằng Không Hy đang tháo chiếc dây ra lấy ngọc.

Chẳng bao lâu thì có tiếng Tỷ sư ca hỏi :

— Nghe đồn viên ngọc này thật quý, sao chẳng thấy ánh sáng ?

Không Hy trả lời :

— Vì nó là Dạ Minh Châu, nên phải tránh ánh sáng mặt trời mới phát ra ánh sáng.

Lý sư ca nói :

— À phải, vậy để đêm nay ta treo ở mặt thất này mà tra khảo Nhất Tuyệt thử xem có sáng hay chẳng ?

Vô Kỵ cau mày trầm nghĩ :

— Nhất Tuyệt đã thọ thương nặng thế kia, nay còn tra khảo gì nữa ? À, hay là ta nán đợi đêm nay thử xem bọn này diễn trò gì, thừa

lúc nó đem ngọc ra thử, ta thỉnh linh xuống tay lấy ngọc và cứu luôn Nhất Tuyệt luôn thể.

Nghĩ đoạn đứng lên, khoát tay ra dấu cho Triệu Minh biết, đoạn hai người cùng nắm tay nhau mà truyền sang một mái nhà ở xa xa...

Lúc đi đã hơn năm mươi trượng rồi Vô Kỵ mới ra hiệu bảo Triệu Minh cùng xuống xuống đường và cả hai đường đường chính chính đi giữa đường phố như một đôi nhân tình nhân họ.

Nhơn lúc đi giữa đường chẳng đứng gần ai, Vô Kỵ bèn kể sơ câu chuyện nghe lỏm được cho Triệu Minh nghe, và nàng cũng đồng ý với Vô Kỵ đêm nay xuất kỳ bất ý ra tay.

Vô Kỵ nói :

— Vậy từ đây tới chiều là làm sao cho qua buổi ?

Triệu Minh nói :

Hay là chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để đi dưỡng tính thần.

Vô Kỵ là một người thích sự yên tĩnh, nghe nói rất lấy làm vừa ý lắm nên tìm đường vắng vẻ mà đi, không mấy chốc thì lánh nơi phồn hoa đô hội mà đi vào một khu núi rừng hoang vắng.

Triệu Minh chọn một tảng cây rậm mát, đoạn hai người ngồi xuống đầu lưng với nhau mà tĩnh tọa.

Vì ngồi trong thế chung lưng đầu cột cho nên hai đường Đốc

Mạch của hai người giao tiếp với nhau truyền sang hơi ấm, lại nữa có ngồi như thế thì thật là trong lòng yên như bàn thạch không lo sợ cho ai lên đến hậu tâm của mình ám hại.

Thời khắc nhẹ nhàng trôi qua trong tiếng gió lộng đầu non, trong tiếng côn trùng rì rả, làm cho tâm thần của hai người dần dần trong suốt.

Ánh mặt trời đứng ngó lúc nào mà họ chẳng hay, mãi đến khi các vầng gác núi, bóng hoàng hôn bao trùm khắp một cổ ngàn cây họ mới thở phào hơi khoan khoái mà đứng lên.

Triệu Minh nói :

Ảnh nắng đã sắp tắt, có lẽ bọn chúng sắp sửa mang Dạ Minh Châu ra thử... chúng ta về nhanh đi thôi.

Hai người trở vào thành phố, thì Triệu Minh nói :

— Chốc nữa tôi lấy Dạ Minh Châu... còn Ca Ca thì bắt thằng Nhất Tuyệt...

Vô Kỵ nói :

— Phải... việc xong rồi phải trở lại. Tổng đã để xem tình hình của Hồng Phong ra sao.

Hai người đi chẳng bao lâu thì trở về đến chỗ ngôi tiệm cầm đồ ban nãy, lúc bấy giờ bóng chiều bằng láng, hoàng hôn đã xuống khắp đó đây, trong thành phố lồng đèn giăng mắc.

Triệu Minh và Vô Kỵ lại phi thân lên mái ngói nghe ngóng, Vô Kỵ vừa áp tai xuống mái ngói, thì nghe Khổng Hy nói :

— Cát thẳng « Nhất Tuyệt » gì đó thật là đáng ghét, bây giờ muốn trở cảo, đừng cho nó tái xuất giang hồ thì phải rạch mặt nó cho nát bẹ nát bét, thì tự nhiên vừa lòng sư phụ.

Có tiếng người nhao nhao lên tán thành :

— Phải... phải... làm như thế mới thật là thích thú...

— Thẳng tay như vậy sư phụ mới hài lòng...

— Chúng ta thực hành ngay bây giờ...

Vô Kỵ cau mày nghĩ thầm :

Giờ phút này mà ta chẳng ra tay can thiệp thì đời của thằng « Nhất Tuyệt » thật là từ đây hết kể nhưng nếu ra tay thì viên Dạ Minh Châu ấy phải xử trí ra sao?

Còn đang bàn hoàng thì chợt nghe một người nói :

— Thừa Lý sư ca bây giờ trời tối, chúng ta mang Dạ Minh Châu ra thử xem có thật sự sáng hay chẳng ? Sư ca treo lên cho chúng sư đệ vừa thưởng thức vừa nhắm rượu, lại vừa xem thằng « Nhất Tuyệt » đến tới với sư phụ, như thế mới thật là thú cho...!

Lại có những tiếng reo phụ họa tán thành inh ỏi...

VỪA ĐI VỪA HÒI KHÁU CUNG

Giữa cảnh hỗn loạn ồn ào huyền ảo, bỗng nghe thấy có người kêu lên thích thú :

— Ờ... ờ... đóng nó trên chữ thập gỗ như thế mà thích đấy...

Rồi có tiếng của Lý sư ca nói :

— À... mang Dạ Minh Châu ra đây.

Vô Kỵ khoát tay ra dấu bảo Triệu Minh hãy cùng nhau áp tai xuống nghe, vì bây giờ đã vào giai đoạn quyết liệt...

Triệu Minh vừa áp tai xuống thì có người kêu lên :

— Thời tắt đèn đi, à à... Dạ Minh Châu sáng thật, sáng thật...

Rồi có tiếng của Lý sư ca nói :

— Bây giờ rạch mặt thằng thư sinh mặt trắng kia được chưa ?

Có tiếng nhao nhao lên nói :

— Được... được... hãy xuống tay...

Trương Vô Kỵ không dám chần chờ, tức thì chuyển hết sức bình sanh về xuống mái ngói một chường như trời nghiêng đất lệch...

Sau một tiếng vang động bay ra, cát bụi bay mù mịt, và Triệu Minh cùng với Trương Vô Kỵ nắm tay nhau chui lọt qua lỗ thủng mà xuống dưới nhà...

Vì đã có giao ước từ trước với Triệu Minh, nên vừa thoát qua lỗ hổng là Trương Vô Kỵ rảo mắt nhìn quanh, tìm một cái giá đỡ thấp bằng gỗ...

Dưới ánh trăng xanh dịu dịu của viên Dạ Minh Châu, Vô Kỵ trông thấy một người gầy gò ốm yếu đang bị xiềng chặt trên 1 cái giá đóng theo hình chữ thập.

Ở giữa không trung, chàng lộn mèo một vòng để cho thân hình bay tà tà về phía đó...

Bàn tay của Trương Vô Kỵ đã ngấm vụn sản nhân khí, cho nên vừa tới nơi tức thì trảm ra mấy đường vào những chiếc vòng xích trên tay nạn nhân.

Bàn tay sắc thép của Vô Kỵ đi đến đâu thì xích sắt rớt lả tả, và trong một cái chớp mắt thì chàng đã ôm lấy gã thư sinh gầy gò này vào trong lòng.

Chưa kịp nhún mình nhảy lên phía trên, thì bỗng đột nhiên ánh sáng xanh dịu dịu vụt tắt, thì ra trong 1 khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Triệu Minh cũng đã bay mình xuống phía dưới.

Nàng trông thấy nơi giữa phòng, dưới ngọn đèn lưu ly, có treo 1 viên ngọc tiết ra ánh xanh xanh dịu dịu.

Thế là nàng du mình về phía đó đó nhẹ lấy viên ngọc để như lấy đồ trong túi.

Viên ngọc bị nàng nắm chặt và bỏ vào lòng cho nên ánh sáng trong mắt thấy này tức thì tắt lịm, và đối phương kêu lên ầm ỉ.

Đúng vào lúc đó thì Vô Kỵ nghe thấy từ bên hữu biên của mình có tiếng gió lạ nổi lên, nghe kỹ biết rằng có người đang đứng trảo công chộp vào mang tai của mình.

Vô Kỵ cả cười nói :

— Minh muội chúng ta đi cho sớm...

Cắt lời dùng một bàn tay ra chối lại với ngón trảo công kỳ, cổ một tiếng kêu thảm thiết vừa cất lên, thì thân hình của Vô Kỵ cũng theo lỗ hổng mà bay vù lên mái.

MỘT CHỨNG BỊNH KHÓ NÓI RA !

Không Hy nghe nói tới đây tức thì trởng ngược đánh thỉnh thỉnh biết rằng ngày hôm nay mình gặp phải đại nạn với vàng van xin :

— Xin cô nương dung thứ cho kẻ hèn này vì nhất thời...

Hắn chỉ nói đến đây thì Triệu Minh đã diễm huyết tỏa hầu của nó một ngón nhẹ nhẹ, làm cho hắn ta phải nghẹn lời, Triệu Minh nói :

— Bần cô nương không muốn nghe lời nhảm nhảm nhiều lời... cũng không muốn mang mí đi xa làm chi cho mệt.

Nói vừa dứt lời nàng dùng bàn tay trái nắm một cái nhẹ nhẹ vào gáy của hắn, làm cho tên này gầy cổ chết tươi.

Triệu Minh nói :

— Vô Kỵ ca ca, hãy ném thẳng này cho cá ăn nhé.

Cắt lời vung tay ném bay cái xác của Không Hy xuống cái hồ gần đó.

Thiên Sơn Nhất Tuyết này giờ nằm trong tay của Trương Vô Kỵ không dám nói 1 lời, bây giờ trông thấy Triệu Minh thẳng tay như vậy bất giác trong lòng bồi hồi, không biết người này sẽ đối phó với mình như thế nào.

Vô Kỵ trông thấy đã tanh toàn xong một mối nợ, liền hỏi Thiên Sơn Nhất Tuyết :

— Nhất Tuyết huynh thọ thương có nặng lắm không ?

Hắn bị Vô Kỵ hỏi, giật mình như một người sợ tình cơn mê, nói :

— Nặng thì không nặng, nhẹ thì không nhẹ ?

Trương Vô Kỵ cười thâm trong dạ, nghĩ rằng chứng bệnh của tên này thật khó nói ra, phần chàng thì kẹt cổ Triệu Minh đi bên cạnh nên cũng bất tiện hỏi ra cho kỹ.

Thấy bên vệ đường thấp thoáng hiện ra một ngôi miếu cổ, chàng bên nói với Triệu Minh :

— Chúng ta hãy tạm vào đây nghỉ chân chút đã...

Triệu Minh biết ngay Vô Kỵ muốn khám bệnh cho Nhất Tuyết, nên nói :

— Phải... Ca ca hãy vào trước.

Vô Kỵ nghe nói liền mở cửa bước vào, trông thấy đó là một ngôi miếu Thổ Thần nho nhỏ, chàng liền bế Nhất Tuyết vào một xó kín đáo quay mặt nhìn ra mà chẳng thấy Triệu Minh bước vào.

Chợt nghe Triệu Minh từ bên ngoài nói chỏ vào :

— Ca Ca hãy khám bệnh cho nó, để tôi đứng ngoài này gác đường.

Vô Kỵ hỏi :

— Nhất Tuyết huynh hãy để cho tôi tôi khám thử vết thương.

Nhất Tuyết bỗng kêu lên rồi rít :

— Không không... tôi chỉ thọ nội thương vì chúng tra tấn, cứ dùng thuốc huyết thì tất nhiên lành.

Vô Kỵ mỉm cười trong bóng tối, chẳng biết rằng Nhất Tuyết chưa hay mình đã rõ hân mất đi dương vật, đó là một điều bí mật nhất trong đời người, nên hẳn cố giấu đi.

Chàng nói :

— Nay Nhất Tuyết huynh, tôi có tài trông khí sắc thì biết bệnh nhân thọ bệnh gì.

Nhất Tuyết nghe giật mình đánh thót nhưng hẳn vẫn chưa tin là thật, nghĩ thầm :

« Cặp trai tài gái sắc này đa đoan xảo trá biết đâu chẳng bịa chuyện nói đùa để ta thừa dịp này thử xem tài y dược của nó tới đâu, mà người đời lại gán cho hẳn cái danh hiệu Thánh Y ? »

Nghĩ đoạn liền rên rí nói rằng :

— Giáo Chủ thấy bệnh tình của tôi thế nào ?

Vô Kỵ muốn cho người này tâm phục, nên giả vờ nghiêm trọng nói :

— Ban này lúc tôi bay mình vào mặt thất của bọn bất lương, mượn ánh sáng của Dạ minh Châu, trong thất giữa Thiên Đình của Nhất Tuyết huynh có một đường hân xanh thâm tím này chứng tỏ rằng... chứng tỏ rằng ..

Nói đến đây, chàng giả vờ ngập ngừng không nói làm cho Thiên Sơn Nhất Tuyết thất thốn hỏi dồn :

Chứng tỏ rằng sao ? chứng tỏ rằng sao ?

Trương Vô Kỵ kể tai phụ nữ với Nhất Tuyết :

— Chắc có lẽ chúng nó hạ độc, làm cho... làm cho... Nhất Tuyết huynh mất đường hương lửa đi rồi.

Thiên Sơn Nhất Tuyết (hở dãi), nói :

— Thiên hạ đồn Giáo Chủ là bậc Thánh Y trong đời quả thật không ngoa.

Trương Vô Kỵ cảm rằng cổ nhin cười, chàng hỏi :

— Bây giờ vết thương ra sao ?

Thiên Sơn Nhất Tuyết nói :

— Khi chúng vừa xuống tay, dường như nó bôi chất thuốc cđ, nên

chẳng thấy đau, từ khoảng giờ Thân đến bảy giờ, thuốc tã đã tan, nên đau nhức lắm.

Vô Kỵ nói :

— Phải nhưng vết thương này không khó trị, vì bởi nó thuộc ngoại thương để tôi dùng thuốc khử độc cho chóng lành thì không còn e ngại gì nữa.

Nói đoạn thò tay mò lưng quần của Nhất Tuyết, này giờ Nhất Tuyết bị Vô Kỵ vác trên vai đi một đoạn đường xa nên vết thương bị động, lấy làm đau nhức lắm, giờ đây được Thánh Y chiếu cố, trong dạ cũng mừng thầm, cứ để yên cho Vô Kỵ khám.

Trong mình của Vô Kỵ lúc nào cũng có mang theo đủ thuốc men cứu cấp, chàng bèn thay thuốc cho Nhất Tuyết, và điểm thêm những huyết cầm máu, công việc xong xuôi thì gần hết canh hai.

Chàng cất cao giọng hỏi Triệu Minh :

— Nay Minh muội, thương thế của Nhất Tuyết huynh đã đỡ, chúng ta có nên thẳng đường vào kinh hay chăng ?

Triệu Minh nghe bởi chợt nhớ đến Hồng Phong, không hiểu nằng bây giờ ra sao, bất giác trong lòng nóng như lửa đốt, trả lời rằng :

— Phải hỏa tốc vào kinh để xem tình thế.

CHÍN NỐT RUỒI SƠN ĐÀU CHÀNG THẤY

Thiên Sơn Nhất Tuyết nắm lấy tay của Trương Vô Kỵ, nói :

— Được ơn Giáo Chủ cứu thoát khỏi tai ương, kẻ bèn này lấy làm cảm kích. Giáo Chủ hãy lên đường để tôi tạm lánh nơi này trị cho lành vết thương rồi sẽ vào kinh diện kiến.

Vô Kỵ trong lòng bất nhân nghĩ rằng cứu người thì hãy cứu cho trọn, lỡ ra bọn thủ nhân thì thật là rắc rối, nghĩ đoạn nói rằng :

— Sức khỏe của Nhất Tuyết huynh đệ hãy còn yếu lắm, chỉ bằng hãy theo tôi vào kinh để lo thuốc men cho tiện.

Nhất Tuyết trả lời :

— Hai chân tôi hoạt động chưa được tự nhiên, e cho vướng chân vướng tay Giáo Chủ, làm trì hoãn cuộc hành trình.

Vô Kỵ trả lời :

— Điều ấy không sao, huynh, đệ cứ yên tâm...

Nói dứt lời thò tay ra nắm lấy bầu áo của Thiên Sơn Nhất Tuyết nhấc bổng lên khỏi mặt đất rồi phi thân ra ngoài. Ba người vừa thoát,

ra đường trong, thì Trương Vô Kỵ đặt nhẹ Nhất Tuyệt trên mặt đất nói :

— Đường từ đây vào kinh hỷ còn ba mươi dặm, vậy Nhất Tuyệt huynh đệ chỉ cần đặt nhẹ mũi giày lên mặt đất để mượn thế một chút là có thể đi tới chốn.

Thiên Sơn Nhất Tuyệt trong lòng lấy làm lạ, không biết Vô Kỵ có biện pháp gì đây, hẳn ngoan ngoãn đặt nhẹ mũi giày xuống đất.

Chỉ một chút tiếp xúc mỏng manh đó mà thân hình của hắn ta tức thì lướt tới như giông như gió, tốc độ ngang hàng với Triệu Minh và Vô Kỵ.

Thì ra Trương Vô Kỵ đã vận dụng Càn Khôn Đại Nãi Di Tâm truyền qua khẩu áo của Thiên Sơn Nhất Tuyệt để đưa thân hình của hắn đi tới chỗ khác nào một luồng gió ngoài đại hải trùng dương, đưa một cánh buồm lướt sóng đi về một nơi vô tận.

Triệu Minh vì quá nóng lòng với sự yên nguy của Hồng Phong, nên chân đi không ngừng gót, chưa tàn một tiếng canh thì tòa thành đồ sộ của kinh đô đã hiện ra trước mặt.

Vào đến trung tâm thành phố, thấy phần đông các hiệu buôn hầu như còn mở cửa, nhất là những nơi tiêu quán trà đình, vì thực khách hầu như còn đông đảo.

Triệu Minh vốn đã thuộc đường cho nên dẫn Vô Kỵ hướng thẳng về phía Mai An Cư, nhưng còn cách năm bảy con đường phố, thì Triệu Minh không muốn cho Thiên Sơn Nhất Tuyệt biết Mai An Cư, bèn nói :

— Giờ đây nên tìm một nơi yên tĩnh cho Nhất Tuyệt huynh ngồi nghỉ.

Triệu Minh liền dừng chân trước một ngôi khách sạn thuê hai gian phòng, một gian để riêng cho Nhất Tuyệt.

An bài đầu đây, nàng thò tay vào lưng lấy ra hai nén vàng ròng trao cho Nhất Tuyệt tùy thân, còn mình cùng với Trương Vô Kỵ lui về phòng riêng.

Vừa vào đến phòng, Triệu Minh không chờ cho Vô Kỵ ngồi xuống thì đã nắm ống tay áo của chàng mà liệng mình ra cửa sổ, tiến về phía Mai An Cư.

Bốn bàn chân của hai người vừa đặt lên hòn giả sơn, chỗ con đường thông vào mặt thất, thì đột nhiên có tiếng thét vang lên :

— Ai ?

Tiếng thét vừa dứt từ trong bóng tối có bốn người nhảy xổ ra phía vây hai người vào giữa.

Thì ra bốn người này lần lượt làm lú theo Cầm Bang, trên vai mỗi người mang năm chiếc bị.

Họ vừa kịp trong thấy hai người này là Vô Kỵ và Triệu Minh tức thì rợp đầu thì lễ, nói :

— Nhị vị giảng lâm chúng tôi không hay tiếp đón, thật là thất lễ, Một người ra về niên tướng nói :

— Chúng anh hùng đang mong mỗi nhị vị, xin nhị vị quá bộ vào bên trong.

Dứt lời bèn nép sang 1 bên để nhường, Triệu Minh dẫn đi trước khi Vô Kỵ vào đến mặt thất thì trong ấy đèn đuốc sáng choang, những người có mặt tại đó thấy đều đắm chìm lo lắng.

Trông thấy hai người này vừa xuất hiện sau ngưỡng cửa, ai cũng cao lên một tiếng khoan khoái.

Hồng Phong bấy giờ đang âm ỉ, một nửa không biết cặp Vô Kỵ và Triệu Minh suốt một ngày nay lưu lạc phương nào mà không thấy trở về Tổng Đà, một nửa đang bồn bồn lo lắng về cái tin ngày mai này đương kim Hoàng đế sẽ tuần hành khắp kinh đô.

Bây giờ vừa trông thấy Triệu Minh tức thì lướt tới, một tay nàng cầm lấy chiếc đầu lâu, một tay dùng mũi Ý Thiên Kiếm trở vào thủ cấp đoạ kẻ sơ qua tình hình biến chuyển kể từ khi nàng trầm lấy thủ cấp mang về.

Triệu Minh nghe xong bật cười ha hả nói :

— Ta hằng nghe Vô Kỵ ca ca kể lại rằng sau gáy của chàng Chu Nguyên Chương có chín cái nốt ruồi dính chùm vào nhau, sao không vén tóc nó ra mà xem thử...

Mọi người lại cao lên những tiếng khoan khoái, dường như trở được một gánh nặng.

Vô Kỵ nói :

— Phải... điều này khi xưa lúc chúng ta khởi nghĩa tại Hàn Châu thì Chu Nguyên Chương thường khoe khoang và phô bày ra cho chúng tướng thân cận được xem.

Hồng Phong trong lòng nóng như lửa đốt không chờ cho Trương Vô Kỵ nói hết câu tức thì cúi xuống vạch mái tóc sau gáy của Chu Nguyên Chương ra xem...

Nàng nhắm đi nhắm lại hai ba lần, trong lúc đó thì chúng anh hùng cơ hồ như nín thở lắng chờ đợi kết quả của Đỗ Long Bang Chủ...

Giữa bầu không khí nặng nề nghẹt thở, bỗng người ta trông thấy

Hồng Phong cúi tiết, trợn mắt đá bay chiếc đầu lâu bay lên trần nhà chạm vào lớp đá rồi rơi xuống...

Không Không Đại Sư vội chồm tới thò tay ra bắt gần, và 5, 3 vị lão anh hùng đồng dậm đầu vạch tóc mà xem, thấy lên đao của Hồng Phong đi sát tận vai, nhưng phần cổ sau khi bị cắt thì thụt vào, 1 người nắm lấy khúc xương kéo thẳng ra và đồng nhún ky, thấy sau gáy của chiếc thủ cấp này 1 màu trắng tươi, 9 nốt ruồi son đầu chẳng thấy.

Tới chừng đó, mọi người mới ngả ngửa ra rằng cái người chịu chết thế cho Chu Nguyên Chương kia chỉ là một người giả mà thôi.

Còn đang bàn tán xôn xao, thì chợt nghe bên ngoài có tiếng chiêng trống vang rền, và có tiếng binh sĩ của Minh triều truyền rao rằng đương kim hoàng đế sắp sửa đi tuần, ra lệnh cho nhà phải đặt bàn hương án mà nghênh đón.

Chúng anh hùng nghe vậy liền lần lượt ra khỏi nhà tản mát ra phía xa xa mà xem động tĩnh.

Triệu Minh và Hồng Phong cũng lần lộn trong đám dân chúng mà chờ « loan giá!... » quả nhiên chẳng bao lâu thì từ xa có tiếng nhạc đường vang lên, tiếp theo đó có hơn nghìn thiết kỵ rầm rộ tiến hô hậu ứng một cổ xe đi tới.

Triệu Minh trông thấy người ngồi trên xe quả nhiên là Chu Nguyên Chương, liếc nhìn sang Hồng Phong, thấy chàng đang trợn mắt sát diện hăm hù mà bả tay đặt trên chuôi gươm.

Triệu Minh cười nhe nhỏ, nói vào vành tai của Hồng Phong:

— Người đêm qua có thể giả, thì người này cũng có thể giả, đứng mạnh động làm chi vô ích...

Hồng Phong nghe nói giật mình bừng tỉnh...

MỘT ĐÒN ĐỒ VẬT CÓ TRUYỀN CỦA NGƯỜI MÔNG CỔ !

Đến đây thì xe loan của Chu Nguyên Chương đã đi xa, hai người liền hòa lẫn trong dòng người lố nhố trên phố mà đi lẫn về phía Mai An Cù.

Vì bởi lúc bấy giờ nhằm thanh thiên bạch nhật, cho nên Triệu Minh lo ngại có người nom theo, nàng chẳng dám vào cổng chính mà lại hoành ra phía sau hoa viên định vượt tường mà vào.

Còn cách chân tường chừng 5 bước, nàng thò tay ra nắm lấy ống tay áo của Hồng Phong vừa định nhún mình nhảy lên, chợt nghe từ

bên trong bức tường hoa có tiếng huỳnh huých phát ra, làm cho người trong nghề thoáng nghe là biết trong kia đang có 2 người đang dùng những thế đồ vật đấu chiến cùng nhau vô cùng quyết liệt.

Không dám để lộ hành tung vì không biết người trong kia là bạn hay là thù, Triệu Minh dúi Hồng Phong nép vào tường lóng tai nghe ngóng.

Hoà lẫn trong tiếng va chạm của bắp thịt có tiếng một người đàn ông nói hờn hờn ra chiều mệt nhọc lắm :

— Thật không ngờ đến lúc nước tôi tròn như vậy mà lại đang đắm hạ độc thủ...

Có tiếng một người đàn ông khác nói :

— Không độc không phải là người trượng phu... sao ? Bấy giờ mi chịu trao ra hay không thì bảo ?

Có tiếng cười hăm hực trả lời :

— Trao ra sao được ? Mi đã có lời giao hẹn từ trước rằng phải chia hai...

Một người khác nói :

— Mi không trao ra thì ta làm ồn lên...

Triệu Minh nghe lóm đến đây biết rằng hai người này đang làm một việc gian dối nên mới sợ chủ nhà phát giác nàng vừa nhón gót định bay mình lên đầu tường nhìn xem cho rõ bỗng thỉnh thoảng có một tiếng « vu » vang lên, một chiếc bóng người đã từ trong vượt tường nhảy bổ ra ngoài...

Chiếc bóng này còn cách mặt đất những hai trượng thì bên trong lại có một tiếng « vu » vang lên, và một chiếc bóng thứ nhì lại vượt tường buồm theo nhanh như bóng theo hình.

Chiếc bóng đi sau mà tới trước, khi bốn bàn chân của họ chưa kịp chạm vào mặt đất thì chiếc bóng thứ hai đã tung ra một đòn ở giữa không trung trông thật là ngoạn mục.

Triệu Minh giật mình đánh thót, nghĩ rằng tại sao tại kinh thành tráng lệ này ngày hôm nay lại xuất hiện một tay cao thủ trong nghề đồ vật của người Mông Cổ, chẳng lẽ người này đã vượt nghìn dặm quan san vào đất Trung Nguyên...

Ý niệm vừa hiện lên hai người này đã té nhào trên mặt đất và bấy giờ Triệu Minh mới trông thấy mặt đó là hai gã đàn ông, người bỏ chạy thì gầy gò, mặc áo đen, người đuổi theo sau thì vạm vỡ, mặc áo màu trắng. Trông theo sắc phục thì họ chẳng phải thuộc môn phái nào, có trông họ trao đổi với nhau một đòn giữa không trung thì hai người này thật rành nghề đồ vật.

Lời tháo gỡ của người áo đen thật nhanh nhẹn, nhưng vừa gỡ xong đòn thứ nhất thì đòn thứ nhì đã tới, đánh vào lúc đó thì cả hai đều chạm vào mặt đất, và bởi vì mặt đất đột ngột cản ngang cho nên người áo đen tức thì thất thế, để cho 1 cánh tay trái phải lọt vào cái thế giòng kim của đối phương, vừa vung vẩy vừa tháo gỡ cái gọng kềm tại óc, thì người áo trắng đã thừa thế đón ngay lấy chiếc gói nhỏ nhỏ trên vai của đối phương.

Người áo đen giật mình đánh thót, thấy chiếc gói vừa sang tay đối thủ, tức thì bỏ hết lễ lối, đồ vật đột nhiên tung ra một chường hết sức ầm ầm vào giữa ngực của người áo trắng.

Đòn vừa tung ra thì chường phong ào ạt làm cho Hồng Phong cũng cho rằng đây không phải là một người tầm thường.

Còn đang tấn thương, bỗng chợt người áo đen đổi chường thành trảo, không xông thẳng vào Trung Cung của đối phương, mà lại chop ngay chiếc gói trở về.

Bị dùng lối biến trả liên miên, người áo trắng cúi tiết bỗng nhiên cảm lấy gói đồ trả ngay tận tay cho người áo đen, thái độ ung dung dường như đang dâng lễ vật cho một người trưởng thượng.

Thái độ lạ lùng của người áo trắng làm cho Hồng Phong sửng sốt và cũng làm cho đối phương của hắn giật mình.

Đúng vào lúc đó thì người áo trắng buông cả hai tay ra bỏ hẳn gói đồ mà tấn công một lượt hai đòn vào lưỡng biên tả hữu.

Dưới thế tấn công kỳ lạ ấy người áo trắng đành phải buông gói đồ trong tay xuống để đỡ đòn, nhưng đã trễ, một tiếng "huých" vang lên người áo đen bị vật ngã sòng soài trên mặt đất và gói đồ bị mặt kia tuột khỏi bàn tay, lăn vào bụi rậm chỗ Triệu Minh và Hồng Phong nấp.

Triệu Minh nào chịu bỏ qua cơ hội, tức thì thò tay ra tháo nhanh gói đồ bí mật ra xem, và Hồng Phong ghé mắt trông vào, suýt nữa phải kêu lên, vì trong chiếc gói này là một tượng Phật bằng ngọc mịn màng tươi thắm...

Trên giữa trán của Bồ Tát này lại có khảm một viên ngọc phát ra hào quang sáng chói.

Trong lúc hai người đang ngắm nghía, thì ngoài kia hai người họ đang tháo gỡ với nhau nghe huỳnh huých.

Và một cái nhấp nháy thì người áo trắng đã thắng thế, tấn lại áo đen trong chân tường để ra tay siết cổ.

Bị siết cổ là một điều đại kỵ trong nghề đồ vật, Hồng Phong nghe thấy dường hơi người áo đen lăm lăm mới mới rớt tất thảy.

Người áo trắng thật là cẩn thận, hẳn thò tay tả ra vỗ nhẹ một cái vào Thiên Linh Cái của đối phương cho hắn phọt màng óc ra rồi mới đứng dậy phất tay, mồm lẩm bầm mấy câu nguyên rủa.

Hắn rảo mắt nhìn quanh, thấy chung quanh vắng vẻ im lìm, vì ai nấy cũng đều đổ dồn ra phía mặt tiền để xem loan giá của nhà vua, hẳn mồm một nụ cười khoan khoái bước chân đến chỗ Triệu Minh đang nấp để tìm gói đồ bí mật kia.

Nào hay đâu còn cách bụi rậm chừng ba bước, thì từ trong ấy Triệu Minh như một con mèo vồ chuột nhảy xổ ra, thò bàn tay trái nắm lấy đầu của hắn bằng một đòn đồ vật cổ truyền của người Mông Cổ.

CHỖ NÀO CÓ MẶT THÌ CHỖ ĐÓ CÓ RUỒI

Đòn tay đơn giản, nhưng người mặc áo trắng giật mình rả lên vì rằng bàn tay của Triệu Minh đang tấn công bằng 1 chiêu hướng lạ lùng khôn tả, đầu cho tay 1 cao thủ thượng thừa thuộc môn đồ vật cũng không tài nào tránh thoát.

Thì ra Triệu Minh vì muốn dẫn mặt tên này, nên đòn thứ nhất liền sử dụng một đòn tối độc, hai mươi năm trước, chính nàng truyền thế võ này cho Long Trung Tử ra đi dùng thế đồ vật này mà bắt sống Thiết Mộc Nhi trên lưng ngựa ngổ hầu cứu nguy cho Vương Bảo Bảo.

Hồng Phong trông thấy cánh tay của Triệu Minh vừa nháng lên thì người áo trắng đã bị khép chặt trong cánh tay huyền diệu của nàng.

Hồng Phong quá đổi thích thú, nàng dẫn không được nên cũng nhảy xổ ra đối:

— Xin Giáo Chủ phụ nhân dạy cho tôi đòn này...

Triệu Minh du mạnh người áo trắng té nhúi vào trước mặt của Hồng Phong, quát:

— Trăm cho gây bộ giò ăn cắp của nó...

Hồng Phong rạo lên:

— Phải...

Dứt lời tung ra một đòn Cầm Bộ Bàn Long trăm ngàn ông quyền tên này một nhát.

Gã áo trắng thỉnh linh gặp phải một đòn đồ vật quá ư hung bạo, trong lòng đang hoang mang, chưa biết người thiếu nữ chỉ động có một đòn thì bắt sống mình đây là ai, thì đường trảm của Hồng Phong đã bay tới như chớp giáng sấm nổ, làm cho người này không thể nào trốn tránh.

Hai tiếng rộp, rộp vang lên, thân hình vạm vỡ của người này tức thì quỵ xuống.

Triệu Minh không muốn điên tri, sợ c kẻo qua đường trông thấy, nằng tặc thì chộp lấy đầu áo của gã áo trắng, nói với Hồng Phong rằng :

— Hãy đem xác thối kia vào trong nhà.

Nói dứt lời bay vọt qua đầu tường mà lọt vào bên trong, chân nàng vừa chạm đất, thì Hồng Phong cũng đã cộp xác người mặc áo đen mà bước theo sau.

Triệu Minh không đi về phía bên giả sơn, mà lại tiến đến một dãy nhà ngang ở phía sau Mai An Cư, nàng dẫn Hồng Phong đứng cạnh chùng, đoán bước vào bên trong.

Thị ra trong Mai An Cư này ngày thường canh phòng thật là cẩn mật nhưng ngày hôm nay chúng huynh đệ nghe nói đương kim hoàng đế đã bị Đỗ Long Bang chủ cất đầu vẩy còn Hoàng đế nào nữa... vì trong lòng uất ức nên họ đồng kéo nhau ra phía trước để chờ đón xem loạn giá của nhà vua.

Triệu Minh tiến vào đại sảnh nơi chỗ tiếp khách thấy chỉ có một mình lão quản gia đang ngồi trong 1 chiếc ghế bành dầm chiêu suy nghĩ.

Triệu Minh không nói không rằng nàng lẳng lẳng thò tay vào túi móc một bức tượng Phật ban này ra nhúng sơ trước mặt của vị quản gia này

Bức tượng Phật vừa đập vào mắt thì lão quản gia bỗng nhảy nhồm lên hỏi :

— Chẳng hay giáo chủ phụ nhân tại sao...

Vừa nói, ông ta vừa nhìn chăm chăm vào bức tượng trong tay của Triệu Minh, nàng cắt ngang hỏi :

—Thưa Thạch Quân gia... bức tượng Phật này chắc là tài vật trong Mai An Cư ?

Thạch Quân gia tái mặt trả lời :

— Phải... nhưng tại làm sao lại vào tay của Giáo Chủ phụ nhân.

Triệu Minh trả lời :

— Thạch Quân Gia muốn biết, xin hãy quá bộ ra nhà sau.

Hai người đối thoại đến đây, chợt nghe đằng sau tiếng hình phong có tiếng chân người nổi lên rộn rã, có thêm hai ba tên gia đình nữa bước ra.

Thạch quân gia cùng những người này tất tể theo Triệu Minh vừa đi nàng vừa thuật lại đầu đuôi cho Thạch quân gia, khi xuống tới dãy nhà sau, thì thấy Hồng Phong và Trương Vô Kỵ đang canh gác

người mặc áo trắng này thật gắt, Thị ra Vô Kỵ này giờ không muốn xuất đầu lộ diện, như vẫn âm thầm theo dõi Hồng Phong và Triệu Minh.

Thạch quân gia vừa trông thấy người mặc áo trắng bất giác chân chân đứng lại, mồm sùt bặt mép nói :

— Thị ra là mi công răn cần gà nhà.

Nói dứt lời bước tới 1 bước, thò tay ra điểm 1 ngón vào huyệt Bản Thần của hắn làm cho người này tức thì ngất đi.

Đoạn ông ta quay sang lật mặt cái xác chết của người mặc áo đen ra xem, Hồng Phong trông thấy cặp chân mày của Thạch quân gia cau lại, dường như có chiều dăm chiêu suy nghĩ.

Ông ta lẩm bầm :

— Trông theo xác phục, dường như tên này là một tay lừng danh trong nghề đạo chích, tên là... tên là...

Triệu Minh nổi lời :

— Có phải là Thiên Thủ Quái...

Thạch quân gia vỗ đùi nói :

— Phải rồi... chính hắn...

Dứt lời, quay lại hét bảo bọn gia đình :

— Bầy đàn... theo ta kiểm tra lại bảo khố...

Đoạn xá chủ chưa vị anh hùng, rồi tất cả quay ra đại sảnh, Hồng Phong hỏi một tên gia đình còn đứng lại cạnh chừng xác chết, mới hay người mặc áo trắng đây chính là gia đình trong Mai An Cư, gần đây biết chúng đệ tử Cái Bang đang vận chuyển 1 số ngọc ngà châu báu từ phương xa thâm nhập kinh thành hắn ta động lòng tham, liền cấu kết với thằng cha Thiên Thủ Quái nhử dây xuống tay đánh cắp.

Nhưng sau khi hành sự, vì động lòng tham muốn nuốt trọn bức tượng phật mà xẩy ra xô xát đến nỗi cả hai đồng mang họa vào mình.

Triệu Minh và Vô Kỵ nghe đến đây trong lòng thấy đều dâng lên một áng mây ngờ trong những ngày gần đây Mai an Cư liên tiếp bị người ngoài dòm hành về việc chuyển vận bảo vật.

Vô Kỵ tự bới lấy mình :

— Chẳng lẽ người trong Cái Bang đang tận lực khai thác kho tàng vô giá kia...

Còn Triệu Minh thì nghĩ :

— Chỗ nào có một thì chỗ đó có ruồi nếu tất cả bảo vật trong Thánh địa Cái Bang đều được mang ra ngoài thì trong lòng vô Trương Nguyên lại sẽ xảy ra một trường đấm trạch khốc liệt !

THANH TRÙNG NỘI BỘ, QUYẾT CHẴNG NƠI TAY!

Sự ước đoán của Triệu Minh chẳng sai, bởi vì suy cho cùng nghĩ cho tận, trăm nghìn điều tội lỗi trên thế gian này, thấy đều do 2 chữ **tham** và **ác** gây ra, nhưng mệnh lực của đồng tiền thì mạnh mẽ hơn nhiều, vì có tiền tất chiến có thể, mà có thể rồi thì tất nhiên mua lấy người đẹp như chơi.

Ngày hôm nay Cái Bang tuy là một Bang hội nghèo hèn nhất, nhưng thật sự thì trong tay của Bang hội này đang nắm giữ một gia tài khổng lồ, mà bất cứ ai kể có dịp trông thấy là rõ đấy, quyết lòng chiếm hữu cho kỳ được mới nghe.

Việc Mai An Cư mất cắp đang làm náo động ngôi nhà bí mật này, trong lúc đó thì xe loan tiếp tục riu khắp kinh thành cho đến bóng chiều đã xế mới trở lại hoàng cung, và chúng anh hùng mới kéo về Mai An Cư. Sứ Hồng Thạch hay tin có người trong bản phái dẫn đạo chính thám nhập Tổng Đà trong lòng hơi giận, truyền cho mang tên gia đình fy vào sảnh đường.

Không bao lâu, thì phạm nhân được áp giải đến sảnh đường, lúc bấy giờ hẳn ta đã lần lần lại tỉnh.

Sứ Hồng Thạch vừa trông thấy người này, bất giác cau mày khó chịu, vì rằng những người giúp việc trong Mai An Cư mặc dù bề ngoài ăn mặc hành bao, đúng là người trong chỗ cao sang quyền quý nhưng đó chỉ là cái lối giả tạo che đậy để qua mắt triều đình đó thôi, chứ thực ra mỗi tên gia đình trong này đều xuất thân là người trong Cái Bang.

Sứ Hồng Thạch nghiêm trọng hỏi :

— Nhà ngươi thuộc hàng mấy bị ?

Người áo trắng trả lời :

— Thưa Bang Chủ... vừa mới được thăng lên hàng thứ 5 bị.

Lúc bấy giờ chư vị anh hùng đều có mặt tại chỗ ấy, ai nghe cũng giật mình, không ngờ một người thuộc hàng năm bị mà lại đi làm điều xằng bậy thế kia.

Triệu Minh gật gù thăm nghĩ :

« Công lực của người này không phải tầm thường, lên hàng năm bị là phải... »

Chợt nghe Sứ Hồng Thạch nói :

— Phải... ta vốn nghe mi biện lãnh lại tiếng nằng nặc tập vô nghệ cho nên mới chấp thuận lời đề nghị của Thạch Quán

Gia mà thăng cho mi một cấp, không ngờ mi lại sống rần rần gần nhà, nay mi nghĩ sao ?

Người mặc áo trắng nói :

— Tội tôi thật đáng chết, nhưng xin Bang Chủ niệm tình tha chết cho, vì rằng... vì rằng...

Sứ Hồng Thạch cau mày quát :

— Chư vị anh hùng nơi đây thấy đều là những bậc anh hùng hiệp nghĩa có điều chỉ cứ nói thẳng không cần giấu giếm...

Người áo trắng nói :

— Vì rằng... vì rằng... có nhiều người đang dòm ngó những món bảo vật đang được tải về về kinh... tôi không phòng tay trên thì trướ sau gì cũng lọt vào tay kẻ khác.

Sứ Hồng Thạch nghe qua giật mình, nghĩ rằng, quả thật gần đây nàng có ban lệnh riêng cho chư vị Trưởng Lão, phải lần lượt đi chuyển kho tàng trong Thánh địa Cái Bang, do đó mới có việc Bạch Trường lão bị đệ tử của Nam Thiên Độc Ma chặn đường giết chết cướp Dạ Minh Châu.

Sứ Hồng Thạch nói :

— Thôi được, việc ấy từ đây về sau sẽ do ta đích thân điều khiển riêng về phần mi thì không thể thứ tha. Cái Bang là 1 Bang hội to lớn nhất Trung Nguyên, lại đang gánh 1 trách nhiệm vô cùng trọng đại, nếu chênh lệch về đường kỷ luật ắt mang cái họa tự diệt vong... Chấp Pháp Trưởng Lão đâu ?

Có một tiếng dạ vang lên, từ sau lưng Sứ Hồng Thạch bước ra một lão già ăn mày gầy gò như que củi.

Sứ Hồng Thạch nói :

— Phiến Cháp Pháp Trưởng Lão hãy thi hành kỷ luật để làm gương cho người khác...

Chấp Pháp Trưởng lão kính cẩn cúi đầu, nói :

— Thưa vâng.

Dứt lời lui về phía người áo trắng, mồm lầm rầm đọc bài kệ Liên Hoa Lạc của đệ tử Cái Bang thường ngâm nga trong lúc xin ăn.

Vừa đọc, Cháp Pháp Trưởng lão vừa nhẹ nhàng đặt bàn tay lên huyết Bách Hối trên đỉnh đầu của phạm nhân, và khi câu cuối cùng trong bài Liên Hoa Lạc vừa chấm dứt, ông ta tức thì thoát ra nội lực...

Một tiếng ầm ầm vang lên, đỉnh đầu của người áo trắng vỡ ra như cám, mảng óc trắng hếu bắn ra tung toé, chúng anh hùng trông thấy Cái Bang thi hành kỷ luật gắt gao như vậy thấy đều thán phục.

Ngày hôm ấy chúng anh hùng lại họp bàn suốt ngày trong một thất cùng nhau trao đổi rất nhiều công việc nặng nề hệ trọng, và đêm hôm ấy một số người lục tục kéo về, Sứ Hồng Thạch lại tuyên bố từ đây Mai An Cư sẽ là Tổng Đà của Đồ Long Bang, cho nên Hồng Phong phải lưu lại đó.

Phần Châu Thiên Thọ thì trong lòng thương nhớ Châu phu nhân, định ngày về Thanh Nhân Thư Viện thật gấp.

Châu Hoài Ngọc nghe tin cha mình sắp lên đường về Thanh Nhân Thư Viện, bất giác trong lòng se thắt về lo âu hiện ra ngoài mặt làm cho Châu Thiên Thọ nghĩ thầm:

“Thằng này không khéo nó đi mê con Tiểu Hồng nên quên hết cả gia đình, Tiểu Hồng mặc dù tài sắc trong nhà, nhưng gốc rễ vốn là người trong Minh Giáo, việc này thật là khó xử...”

Ông ta lại nghĩ:

“Nhưng theo sự quan sát của ta trong những ngày gần đây, thì rõ ràng Tiểu Hồng đã say mê Đồ Long Bang Chủ như điên đảo, thằng Hoài Ngọc thật là si tình đến mất cả sáng suốt.”

MUỐN CHO TRĂM HỌ KHỎI LÀM THAN PHẢI THAY ĐỔI CẢ TRIỀU ĐÌNH

Rạng ngày hôm sau, Châu Thiên Thọ sẽ lên đường về Thanh Nhân Thư Viện, ông ta truyền cho Châu Hoài Ngọc chuẩn bị hành trang để cùng nhau trở về cố thổ.

Nào hay Châu Hoài Ngọc sau khi điện kiến với cha mình bên nói:

— Thưa cha... nay trong Thanh Nhân Thư Viện sống đã yên bình đã lặng, nhưng có điều Thái tôn Ngự Bát ta tìm chưa ra, chỉ bằng như dịp này cho con lưu lại Tổng Đà, trước là chúng sức công chúng anh hùng lo việc nước, hai là có thể tiếp tục dò xét việc Thái Tôn Ngự Bát,

Lúc bấy giờ có hai người bạn trẻ là Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng có mặt tại đó.

Phần Hồng Phong kể từ khi Châu Hoài Ngọc biết việc bí mật của mình thì luôn luôn đối với mình có nhiều e thẹn, thái độ chẳng đáng phụ hồi mới kết giao.

Riêng về Dương Tiểu Hồng thì cảm thấy Châu Hoài Ngọc lưu lại đây thực là bất tiện cho nàng. Nàng muốn tìm cơ hội để gần gũi Hồng Phong nhưng luôn luôn bị Châu Hoài Ngọc làm kỳ đà cản mũi.

Nay nghe thấy Châu Thiên Thọ hối thúc Hoài Ngọc về nhà Dương Tiểu Hồng trong lòng lấy làm mừng rỡ nhưng ngoài mặt giả vờ trầm tĩnh nàng nói:

— Châu phu nhân bình tĩnh mới giảm, chắc quý thể kém an khang vậy Châu Huynh cũng nên về Thanh Nhân Thư Viện để lo việc thành hôn.

Châu Hoài Ngọc tức giận xung thiên nói:

Còn phần Dương cô nương thì cũng trở về Biệt Điện Thiên Hồng kéo...

Hồng Phong không ngờ Hoài Ngọc lại trả đũa một câu đầy vẻ chưa cay, vội nói:

— Thôi, xin nhị vị chớ nên tranh chấp đi hay là ở... thưa Châu lão tiền bối, theo thiện ý thì Châu huynh cũng nên lưu lại Tổng Đà r thời gian, trước là thăm dò Thái Tôn Ngự Bát, sau là có cơ hội tiếp xúc với chư vị anh hùng hảo hán, để mới rộng tầm con mắt, nhất là có Tiểu Hồng Cô Nương đây ngày đêm làm bạn thì thật là vui vẻ.

Lời nói của nàng nửa như thành thật, nửa như mỉa mai làm cho Tiểu Hồng và Hoài Ngọc đồng đỏ mặt.

Châu Thiên Thọ trong lòng thầm nghĩ:

“Lời của Hồng Bang chủ nghe qua cũng phải, thôi thì hãy để Hoài Ngọc ở lại kinh đô.”

Nghĩ đoạn ông ta nói:

— Tôi chỉ có một thằng con độc nhất này thôi, nên mẹ nó thương yêu lắm, nay vì tình thế bất buộc, vậy xin tạm gởi nó lại Tổng Đà, xin Hồng Bang Chủ và Tiểu Hồng cô nương chiếu cố cho.

Dứt lời từ tạ mọi người mà lên đường trở về miền Nam.

Dương Tiểu Hồng, Châu Hoài Ngọc và Hồng Phong đồng đồng ngựa đưa Châu Thiên Thọ ra khỏi kinh thành hơn hai mươi dặm mới chia chạ tay.

Trên đường về, Châu Hoài Ngọc cố tình ghim cương cho con ngựa của mình đi chậm lại sau, và để cho Dương Tiểu Hồng có dịp sánh ngang đi chung cùng Hồng Phong. Kể từ khi nhập bọn với Hồng Phong và Hoài Ngọc, thì Dương Tiểu Hồng liên tiếp gặp những chuyện sóng to gió lớn, ngày hôm nay là lần đầu tiên có dịp chung bên cạnh Hồng Phong, cho nên nàng cứ nói chuyện luôn rôm rả ra chiều thích thú lắm.

Mặc dù nàng nói chuyện chẳng ngắt lời, nhưng vẫn tình nghe tiếng vó của Châu Hoài Ngọc, nàng thấy người này đi chậm chậm ở phía sau, lại cố tình ghim cương đi nhanh hơn nữa, cốt ý làm cho khoảng

cách giữa mình với Hoài Ngọc nối dài thêm ra.

Con Tuyết Long của Hồng Phong vốn thuộc loại ngựa háo thắng, khi nào đi chung với bạn đồng hành chẳng khi nào chịu sút kém, vì vậy hễ Tiểu Hồng gia tăng tốc độ, thì nó không cần Hồng Phong thúc cũng tự động gia tăng tốc độ của mình.

Thế là chỉ trong 1 cái chớp mắt, khoảng cách giữa hai người đi trước và 1 người đi sau đã kéo dài hơn ba mươi trượng.

Châu Hoài Ngọc cố nén cười, nghĩ rằng giờ này Hồng Phong chắc cũng cười thầm như mình vậy.

Tiểu Hồng nghe thấy Hoài Ngọc đã ở xa lắm rồi, mới hỏi Hồng Phong :

— Này Hồng Bang chủ...

Hồng Phong cắt ngang, nói :

— Không... được—Dương cô nương cứ gọi tôi là Hồng huynh.

Dương Tiểu Hồng nghe nói, trong lòng phớt phớt như người đang cơn nắng hạn gặp trận mưa rào, nhưng giả vờ làm nghiêm nói :

—Hồng bang chủ đừng khách sáo...đêm hôm này chưa vị anh hùng chắc bận nhiều điều hệ trọng lắm, không biết Hồng bang chủ có lưu lại kinh đô lâu ngày chăng ?

Thì ra Dương Tiểu Hồng vì bởi xuất thân trong Minh Giáo, Không Không Đại sư hẳn còn e dè, không biết tư tưởng của người này ra sao nên chẳng cho tham gia hội nghị.

Mãi đến sáng ngày hôm nay, trông thấy chúng anh hùng lục tục kéo về, nàng cứ thắc thỏm lo lắng, không biết rồi đây nàng có chia tay với Hồng Phong hay chăng.

Hồng Phong là một người thông minh sáng suốt, nàng đã đọc thấu tâm trạng của Tiểu Hồng, nên giả vờ xuất xoa nói :

— Ý của Không Không Đại Sư cho rằng 'đi bạo địch bạo' tức là giết chết thẳng Chu Nguyên Chương này thì cũng có thẳng Chu Nguyên Chương khác lên thay cũng làm bằng vô ích, vậy muốn cho trăm họ được khỏi lầm tham, bây giờ chỉ còn cách thay đổi hết cả một triều đình.

Tiểu Hồng giật mình, nói :

— Vậy thì công trình này lớn lao lắm, chứ chẳng phải đùa giỡn đâu..

TIỀN TẠI ÁM NHÃN COI CHỪNG MẤT HẾT LƯƠNG TRI

Hồng Phong trả lời :

— Phải, vì công trình lớn lao lắm cho nên Cái Bang phen này nguyện dốc hết tiền bạc ra.

Dương Tiểu Hồng tròn xoe đôi mắt hỏi :

— Đã là Cái Bang sao lại có tiền bạc mà đòi dốc hết ra...?

Hồng Phong trả lời :

— Dương cô nương chắc biết câu chuyện Cái Bang có một kho tàng khổng lồ, trị giá bạc như trũng Trung Nguyên...

Dương Tiểu Hồng đắm chiêu, ra chiều suy nghĩ, đoạn nói :

— Phải.. ngày thường tôi vẫn hằng nghe phụ thân tôi nói rằng trong Thánh Địa của Cái Bang có tiềm tàng một kho tàng vô giá...

Hồng Phong nói :

— Kho tàng này chôn sâu dưới lòng đất, nhưng muốn lấy lên không phải là chuyện khó khăn... khó khăn ở chỗ lấy lên mặt đất rồi tất nhiên có nhiều người dòm ngó và manh tâm chiếm đoạt.

Tiểu Hồng nói :

— Tôi thường nghe nhiều người trường thượng nói lại rằng tiền tài âm nhảm, có thể làm cho người ta mất cả lương tri mà làm điều xấu, bậy.

Hồng Phong thở dài, nói :

— Vấn đề quan trọng như thế, mà nay Cái Bang lại định phó thác hết cho...

Dương Tiểu Hồng hỏi gấp rút :

— Phó thác cho ai...

Hồng Phong nghiêm nghị trả lời :

— Họ bảo rằng ngày nay muốn chống lại Triều đình, không thể nào chỉ trông cậy vào một ít cao thủ trong võ lâm mà làm nên đại sự...

Tiểu Hồng càng nghe càng thêm thích thú, bảo rằng :

— Vậy phải làm sao ?

Hồng Phong nói :

— Những người tuổi cao tác lớn, thấy rộng hiểu nhiều như Không Không Đại Sư chẳng hạn, đồng cho rằng phải tổ chức quân đội nổi lên trong khắp nước.

Dương Tiểu Hồng ngồi trên mình ngựa, reo lên nói :

— Phải dùng quân đội chống lại với quân đội mới xuất, chứ chỉ trông vào những người rùa quỳ đánh kiếm như chúng ta thì làm sao hoàn thành đại sự ?

Tám cái võ ngựa của hai người vẫn vang lên đều đều trên khoảng đường hoang vắng. Châu Hoài Ngọc thấy hai người trò chuyện tương đắc lắm, chàng càng ghim mình cho đi chậm hơn lên.

Hồng Phong nói :

— Muốn tổ chức một quân đội rải rác trên toàn cõi Trung Nguyên thì phải cần đến một số bạc không ít...

Dương Tiểu Hồng nghe đến đây, mới cướp lời nói:

— Thế thì họ định hy sinh kho tàng vô giá kia để làm quân nhu cho toàn quốc.

Hồng Phong vung roi 'đánh đét' vào không khí nói:

— Dương cô nương thật là thông minh... mình bảo là hy sinh thì cũng không hẳn là hy sinh.

Tiểu Hồng nói:

— Thế nghĩa là sao?

Hồng Phong trả lời một cách hóm hỉnh:

— Bọn ăn mày thế mà khéo tình... họ định lấy số bạc vật đó bán đi để làm vốn sinh lời... có làm như vậy thì nguồn tài nguyên mới là liên miên vô tận... và đầu cho có chống lại với Triều đình mười năm hay hai mươi năm thì tài nguyên cũng không kiệt quệ...

Dương Tiểu Hồng bỗng phá lên cười nói:

— Thế thì thật là thú vị... Nhưng chẳng hiểu Đổng Long Bang Chủ có rảnh việc buôn bán hay chăng?

Hồng Phong thở dài trả lời:

— Việc trọng đại như thế mà họ giao cho Đổng Long Bang gánh vác, làm cho tôi vì mỗi lo nên đêm qua thức trắng đêm,

Dương Tiểu Hồng nghe nói Hồng Phong thức trắng đêm, tức thì lo lắng hỏi:

— Nhưng tại sao những bạc tiền bởi ấy chẳng gánh lấy trách nhiệm này?

Hồng Phong trả lời:

— Chư vị ấy bảo rằng Phái Thiếu Lâm và Ngã Mị thì thuộc nhà sư và ni cô, vậy không thể nào kinh doanh buôn bán, phái Võ Đang thì thuộc đạo sĩ phải Côn Lôn thì thuộc người quê mùa vùng Tây Vực, ai ai cũng đều không thích hợp, chỉ người trong Cái Bang thì đã quen nếp sống cầm bị gậy lang thang khắp phố phường... bàn tới tính lui, bây giờ chỉ còn có Đổng Long Bang là lãnh nhiệm vụ này được...

Dương Tiểu Hồng bật cười, nói:

— Chư vị ấy nói thế mà chí lý...

Mẫu đối thoại đến đây, thì hai con tuần mã của 2 người đã đi tới ven rừng tươi mát, trước mặt hai người là một dãy núi cao chạy dài thăm thẳm...

Hai người vừa giặt mình kèm cương dừng ngựa lại, thì bỗng

chợt nghe tiếng suối đổ rì rào, nghe vắng vắng thật là êm tai.

Thì ra này giờ không biết Hồng Phong hay là Dương Tiểu Hồng đã có ý không cho ngựa đi trở vào kinh thành mà lại tạt sang một khu rừng nên thơ ở bên cạnh.

Đến bây giờ đây bị một hàng cây xanh chắn ngang trước mặt, hai người mới đưa mắt nhìn nhau. Dương Tiểu Hồng trông thấy Đổng Long Bang Chủ uy nghi ngồi trên mình ngựa cặp mắt của chàng sáng như sao băng nhìn thẳng vào mắt của mình...

Dương Tiểu Hồng bắt giắc cúi gằm mặt xuống, hai má đỏ bừng vì e thẹn.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thẳng bao trời đánh là Châu Hoàn Ngọc không biết lần trốn ngó nào mà đã biệt tăm.

SÁNG XEM THẮC ĐỎ, CHIỀU NHÌN TUYẾT RƠI /

Sự vắng mặt của Châu Hoàn Ngọc càng làm cho Dương Tiểu Hồng trống ngực đánh thình thịch, Hồng Phong bỗng thúc ngựa tiến sát đến bên mình nàng, vung roi ngựa chỉ về phía có tiếng suối ỉu, Hồng Phong nói:

— Ngoài bia rừng mà phong cảnh còn nên thơ như thế này, bên trong kia có thác đỏ, có tông reo, chắc hẳn có thêm nhiều thanh sắc, hơn dịp hôm nay rảnh rang, sao ta không vào trong ấy rong chơi một chuyến.

Dương Tiểu Hồng chưa kịp cơn hồi hộp, lại nghe Hồng Phong nói những câu tình tứ nên thơ, làm cho tâm hồn của nàng thêm xao xuyến.

Không biết từ đâu đưa tới một nguồn mãnh lực thúc đẩy nàng cứ quay đầu nhìn vào phía sau lưng mình.

Hồng Phong hỏi:

— Sao Dương cô nương chẳng trả lời.. hay là.. hay là cô nương có ý chờ Châu Hoàn Ngọc?

Dương Tiểu Hồng bỗng bật cười khanh khách nói:

— Phải.. không biết gã thư sinh càn rỡ ấy lại đi lạc ngã nào?

Hồng Phong giận dỗi nói:

— Thằng họ Châu thế mà gan dờ, nếu không có nó rủ tôi vào Biệt Điện Thiên Hồng thì ngày nay tôi ở yên trên Tuyết Sơn, chẳng dính líu chi đến việc ngoài đời, sáng xem thác đỏ, chiều nhìn tuyết rơi sống cuộc đời yên lành biết mấy...

Dương Tiểu Hồng nghe lời nói của Hồng Phong, bỗng chợt nghe

thấy tâm tư của mình chưa tốt, thì ra người này tính tình lạnh lùng bằng giá, xem piệc vào làm nào loạn Thiên Hồng là một điều phiền não.

Sắc mặt của Tiểu Hồng nào thoát khỏi cặp mắt tinh đời của Hồng Phong, nàng lại cố tình nói cidden tới :

— Nay Tiểu Hồng có nương... sẵn dịp thẳng Hoài Ngọc chậm chân, ta hãy mau đi khuất rặng cây, để cho nó thất công tìm kiếm, ngày sau mới bỏ cái tội đi đứng chênh mảng.

Dương Tiểu Hồng đang nghe Hồng Phong khiển trách về việc đi lạc vào Thiên Hồng Biệt Điện, mặt mày của nàng đang tu ngưu bầy giờ nghe thấy Hồng Phong rủ mình đi khuất vào rặng cây để trốn Châu Hoài Ngọc, trong lòng lấy làm mừng rỡ, nét mặt đang ửng đỏ bỗng nhiên bừng lên sáng chói như một đóa hoa phở đưng bừng nở.

Hồng Phong không chờ cho nàng trả lời tức thì chồm tới nắm lấy ống tay áo của nàng đoạn ra ròi cho con Tuyết Long chạy thẳng.

Dương Tiểu Hồng thúc ngựa chạy theo mà lòng xua phôi phớt, gương mặt của nàng rạng rỡ như một buổi bình minh hừng nắng sớm.

Bốn chiếc vó ngựa của hai người trẻ đẹp này nổi lên ròn tan trên con đường mòn bằng đá, dẫn hai người đi dần dần vào rặng cây xanh um rậm rạp và bên tai của họ, tiếng suối đổ khi nhất khi khoan như r bản đàn huyền diệu, đưa hai người vào một cõi thần tiên...

Cây cối hai bên vệ đường từ chỗ thưa thớt dần dần trở nên dày đặc, Hồng Phong biết rằng khoảng rừng chồi đã hết và mình cùng với Dương Tiểu Hồng đang tiến vào một khoảng rừng già cây cối thâm u.

Có lẽ phong cảnh tịch mịch của rừng sâu đã làm cho Tiểu Hồng lần lần bình tĩnh cho nên nàng mới mở lời :

— Nay Hồng Bang chủ... chúng ta đi vào rừng sâu như thế này không biết có điều chi bất trắc xảy ra hay không ?

Hồng Phong vỗ vào thanh Đở Long Đao đeo bên cạnh sườn nói :

— Có thanh Đở Long Đao ở đây thì tà ma yêu quái gì cũng phải tránh xa.

Dương Tiểu Hồng bỗng nhiên bừng chí, nói :

— Chốc nữa xin Đở Long Bang Chủ biểu diễn vài đường đao mới cho kẻ quê mùa này được mở rộng tầm con mắt.

Hồng Phong nói :

— Đao pháp của kẻ hèn này thật là thô thiển không dám múa rêu quai mắt thợ...

Dương Tiểu Hồng càng đối thoại với Hồng Phong lâu chừng nào thì trong lòng càng sinh ra bạo dạn nàng cười khành khách nói :

— Đở Long Bang Chủ đao pháp như thần khắp chốn giang hồ đều nể mặt có sao lại nói khiêm nhường như thế.

Hồng Phong trả lời :

— Đao pháp như thần có sao lại bị người đẹp cướp đao ?

Hồng Phong vừa hỏi mà vừa quay sang nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hồng, Tiểu Hồng liếc nhìn Hồng Phong một cách say đắm trong giây phút đó, hình ảnh năm xưa Hồng Phong lên vào Thiên Hồng Biệt Điện gây sóng gió, và chính cha nàng đã truyền cho nàng thế võ cướp đao để hạ Hồng Phong giữa đám ba bề bảy giờ lại hiện ra mồn một.

Nhớ đến dĩ vãng chẳng nào, trong thâm tâm của nàng cảm thấy Hồng Phong thật là 1 trang anh tuấn, xem cái chết thoảng như nhớ năm xưa giữa rừng đao búa mà chàng vẫn bình thản ung dung.

Tiểu Hồng mỉm cười, nói :

— Khi xưa chồ mạo muội như thế, không biết Đở Long Bang Chủ còn khiển trách hay không?

KHOẢNG ĐẤT NÀY ĐI KHÔNG BAO GIỜ HẾT

Hồng Phong trả lời :

— Phiền trách thì không phiền trách nhưng thế võ cướp đao kia quả thật vô cùng lợi hại...

Tiểu Hồng nói :

— Dù lợi hại đến đâu ngày nay cũng không thể nhập nội cướp đao một cách dễ dàng như khi xưa nữa...

Hồng Phong cả cười vung ròi đánh đét vào không khí nói :

— Chưa chắc... chốc nữa xin Dương cô nương biểu diễn lại một lần nữa thử xem...

Mẫu đối thoại đến đây bỗng nhiên rừng cây phía trước bỗng trở nên thưa thớt rồi có một giòng suối từ trên ngỏn ngoèo chảy xuống khi xuống một ghềnh đá kia thì tạo thành một thác nước trong veo xa trông chẳng khác chi một dải lụa bạch từ trên cao thả xuống...

Hồng Phong gò cương dừng lại, ngẩng mặt nhìn về phía trước nói :

— Phong cảnh nơi đây thật là hùng vĩ, thanh sắc lưỡng toàn...

Con Tuyết Long dường như cũng biết rung động trước khung cảnh hùng vĩ nên thơ, nó cất đầu hí lên 1 tiếng vang lừng rồi dậm mạnh bốn vó tung tăng làm cho Hồng Phong suýt nữa mất thăng bằng.

Dương Tiểu Hồng khen nói :

— Hồng Bang chủ thật là tốt phúc, trên mình có bảo đao rồi lại có thần mã... chi tiếc...

Hồng Phong biết rằng ta có ý tiêu mình, vì trong võ lâm thường hay nói trên mình có tam bảo tức là có nhất bảo kiếm, nhì thần cầu, tam mỹ nữ...

Nhưng chàng giả vờ không hiểu, ngo ngoe hỏi rằng:

— Chỉ tiếc điều chi...

Dương Tiểu Hồng ập ập ứng mấy tiếng « chỉ tiếc... » rồi đổ bồng đôi má, ngoảnh mặt nhìn về phía thác nước đang đổ rì rào.

Hồng Phong bay mình xuống ngựa lẳng lững buộc con Tuyết Long dưới một gốc cây bước vòng tới trước mặt của Dương Tiểu Hồng, chàng cười ranh mãnh, nói:

— Xin mỹ nhân xuống ngựa cho tên « mã phu » này buộc lại dưới gốc cây kia!

Dương Tiểu Hồng cười khanh khách, nói:

— Hay nhỉ... không ngờ kẻ hèn này lại có tên « mã phu » lành lợi đến thế kia.

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng trong lòng nàng mừng như mở hội, vì nàng cho rằng Hồng Phong đã có ý dùng hai chữ « mỹ nhân » để bù vào cho đủ số « tam bảo » mà người trong võ lâm thường hay tán tụng.

Con ngựa hồng của Dương Tiểu Hồng bị buộc đứng chung gần con Tuyết Long nhờ màu sắc của chúng nó đối chọi lẫn nhau nên trông ra càng thêm nổi bật những vóc dáng kiêu hùng của Tuyết Long về điểm kiêu xịch lịch của con ngựa hồng.

Không biết vô tình hay cố ý con Tuyết Long và con ngựa hồng này bỗng nhiên đứng hai chân cõ cộ sát vào nhau ra chiều thân mật lắm.

Hồng Phong vỗ tay cười khanh khách, nói:

— Hay lắm, chủ nhân đẹp, mây cũng đẹp, ta cho phép chúng bay tha hồ tình tự đó.

Nàng dứt lời thì tay ra nắm lấy ống tay áo của Dương Tiểu Hồng mà tung tăng bay nhảy chạy về phía trước.

Dương Tiểu Hồng lúc bấy giờ đã đờ mệ ngất, mệ đờ nàng đang đứng bên một thác nước đổ rì rào bành tạt nàng không còn nghe thấy những gì ngoài câu nói đậm đà của Hồng Phong vang lên trong tâm khảm của nàng như một bản đàn kỳ diệu...

Mặc dù nàng đứng trước phong cảnh hữu hình, nhưng mắt nàng không trông thấy gì cả, ngoài ra cái cảnh con ngựa Hồng của nàng đang đan diu cùng con Tuyết Long dưới tàng cây rậm mát và cái bộ diện nguyệt thoa của tráng sĩ Hồng Phong.

Tim của nàng đập rộn rã...

Được chân của hai người đi dầm dấp... chẳng bao lâu thì quanh sang một ghềnh đá, mà bên kia là một khung trời to rộng, đôi mắt nhìn về phía xa xa, Tiểu Hồng thấy trước mắt mình là một cánh rừng bao la bát ngát, lớp lớp cây xanh cứ chạy thẳng đến một chân trời xa mờ mịt.

Hồng Phong vung roi chỉ về hướng khung trời vô tận nói:

— Phải chi chúng ta có thời gian rảnh rỗi, cùng sánh cương nhau đi hết khoảng đất này thử xem trời đất đâu là cùng, đâu là tận.

Tiểu Hồng bỗng nhiên nắm lấy tay Hồng Phong, nói:

— Hay lắm, nhưng mà khoảng đất này chắc không bao giờ đi hết.

Bốn mắt lại nhìn nhau, và Dương Tiểu Hồng bỗng hỏi:

— Hồng Bang Chủ là người hào hoa phong nhã, cốt cách mảnh mai, không ngờ lại là người chuyên ngành công Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm!

BAN ĐÊM TƯƠNG NHỚ MƠ MÀNG!

Hồng Phong nói:

— Nhắc tới Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm tôi mới nhớ rằng Dương cô nương hãy còn thiếu nợ tôi một đòn.

Dương Tiểu Hồng ngo ngoe hỏi:

— Thiếu nợ đòn gì?

Hồng Phong nói:

— Khi xưa Dương cô nương chỉ dùng có nửa đòn mà cướp lấy đao của tôi, vậy bây giờ có muốn thử lại một lần nữa hay không?

Hai người này vốn là con nhà võ, nên nghe nói tới thao lược võ nghệ thì không khác nào lần gấp pháo. Tiểu Hồng hăm hở nói:

— Thằng cha Hoai Ngạc không biết đã lạc ở phương nào, nhưng dịp này ta thao lược vài đường để chờ nó.

Nói dứt lời đứng lên tuốt phát thanh gươm ra. Hồng Phong cau mày trầm nghĩ:

« Trong mình ta bây giờ có hai món vũ khí thấy đều là vật vô lâm chi bảo, nếu mang ra đấu chiến với Tiểu Hồng chỉ lỡ tay một chút thì cũng đủ hư binh khí của nàng, việc này thật là khó xử. »

Dương Tiểu Hồng thấy Hồng Phong cứ cau mày mà nhìn binh khí của mình trân trối, tức thì hiểu ngay tâm trạng đối phương, nàng mỉm cười nói:

— Hồng Bang chủ bất tất phải khách sáo, hãy dừng cảnh cây làm binh khí tạm vậy.

Hồng Phong chưa kịp trả lời, thì Dương Tiểu Hồng đã bước sáo

qua một bên vung gươm phạt ngã một cành cây, nâng róc thật khéo giống hệt thanh Đê Long Đao trao cho Hồng Phong.

Nhận lấy thanh đao bằng gỗ, Hồng Phong nghe thấy rất vừa tay, trong đó khen thầm:

«Tiểu Hồng thật nhìn thấu lòng ruột của ta».

Còn đang trong dạ bàng hoàng, chợt nghe Tiểu Hồng hỏi:

—Ờ...

Tiếng «Ờ» vừa vang lên, thì tiếng gươm của Dương tiểu Hồng xé gió phạt ngang qua cổ của Hồng Phong và đường đứt đứt.

Hồng Phong tức thì hoành thân trở bộ đoạn xuống một cái Trảo Mã Tấn lánh khỏi đường gươm...

Nào hay đâu đường gươm vừa lướt ngang qua đầu nàng thì bàn tay tả của Dương tiểu Hồng tức thì chộp ra một đường thanh như sấm chớp...

Miệng nàng hỏi:

—Giữ đao!

Lời vừa dứt, thì năm ngón tay của nàng đã tới... Hồng Phong nghe thấy áp lực răng gia, tức thì róc ngược lưỡi đao của mình trở về.

Nhờ lối giữ đao táo bạo như thế mà Tiểu Hồng phải thu trở lại, nàng cười khanh khách, nói:

— Hay thật...

Dứt lời lại đâm ra một gươm vào giữa Trung Cung, khí thế thật là vô cùng mãnh liệt... Đường gươm chưa hết thì lại tung một ngón trảo công đi kèm, chiều hướng thật là huyền hoặc.

Thì ra Dương tiểu Hồng có ý muốn dẫn mặt Hồng Phong cho nên mới nhập trận, xuất kỳ bất ý, liền tung ra một đòn độc, nàng vẫn biết tài hộ của Hồng Phong gần đây đã cao hơn nàng mấy bậc, nhưng nàng vẫn cố hết sức lợi dụng thời cơ, thử xem may ra có thể lừa được người này nữa đâu hay một thế chẳng?

Bởi vì ngày thường Dương tiểu Hồng chú ý đến Hồng Phong rất gắt, ban đêm mặc dù nằm ngủ, nhưng cũng mơ màng tưởng nhớ đến bộ di tướng đứng của ý trung nhân, thành thử ra mỗi lần đòn mỗi thế của Hồng Phong thấy đều ăn sâu vào tâm khảm của nàng, bởi thế cho nên bây giờ mới nhập cuộc là nàng nắm được ngay phần chủ động.

Hồng Phong liền tiếp bị nàng dùng đòn tay tả tấn công liên miên bằng những đòn tương trợ như tay trắng đoạt gươm vàng làm cho nàng giật mình sửng sốt.

Hồng Phong biết rằng đối phương đang dùng hết toàn lực cốt ý muốn lấn vào nước chơi, nhưng nàng vẫn cảm ơn trí ngộ của Dương tiểu Hồng, thăm cam tâm bỏ hết cuộc đời cao sang quyền quý để vượt nghìn dặm quan san đến Tuyết Sơn để cứu mình vì vậy mà nàng cứ liên tiếp thôi lui.

NHÂN VẬT CỦA TÌNH NHÂN TRAO TẶNG

Nào hay đâu áp lực của Tiểu Hồng càng lúc càng tăng gia đủ độ, đòn cướp đao biến ảo khôn lường. Hồng Phong chịu đến đòn thứ năm thì vô phương cố thủ...

Tình thế bắt buộc làm cho Hồng Phong cất tiếng cười lạnh lạnh, khen lảng:

— Hay lắm thật là người đã đẹp mà dòn lại đầu... Ờ...

Tiếng «Ờ» vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì Hồng Phong tức thì đình bộ, tung ra một đòn Đao Trung Hữu Đao, đây là một đòn khá cay độc trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm.

Lưỡi đao trong tay của Hồng Phong mặc dù là một thanh đao gỗ, nhưng đến khi Hồng Phong tung ra nội lực thì vẫn cắt gió vào vèo, khí thế thật là kinh khiếp.

Như cái tên của nó là Đao Trung Hữu Đao, Dương Tiểu Hồng trông thấy từ phía trước mặt của mình vùng hiện lên không biết bao nhiêu bóng đao trùng trùng điệp điệp, lưỡi này chưa hết thì lưỡi kia đã tới.

Hồng Phong bỗng nghe nàng cười khanh khách, nhưng rồi kêu lên:

— Trời... Đao Trung Hữu Đao... Hồng Bang Chủ nói tay che chớ.

Nào hay đâu câu nói của nàng vừa dứt, lưỡi gươm trong tay tức thì thay chiều đổi hướng, từ thế «ché» đổi sang thế «đâm»...

Hồng Phong giật mình sửng sốt, vì thấy một đường đâm của Tiểu Hồng thấy đều chiếu đúng vào lưỡi đao của chàng...

Trong đường Đao Trung Hữu Đao chém ra 9 nhát thật và 9 nhát hư, tất cả là 18 nhát, những đường gươm của Dương Tiểu Hồng cũng đâm ra 9 nhát hư và 9 nhát thật, đối chiếu với nhau thật là rõ ràng.

Bỗng nhiên Hồng Phong bật cười khanh khách, vì nàng vừa nghĩ ra người muốn phá vỡ bất cứ đòn nào trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm, đều phải phí rất nhiều công phu để suy tư nghiền ngẫm nay nàng ta phá đúng như vậy, cũng đủ biết Tiểu Hồng Thạch đã phải dày công lắm.

Hồng Phong muốn biết công lực của người này thật sự cao đến đâu, nên cất tiếng nói:

— Dương cô nương nói ray cho chỗ...

Dứt lời cất lên một tiếng ngân trong trẻo, tập trung hết tinh thần chí, tung ra một loạt đòn mãnh liệt trong đường Cửu Cửu Liên Hoàn.

Nào là Lưu Bang Trầm Xà.

Nhất Dao Phá Thạch...

Rồi Quá Quan Trầm Tướng.

Nhưng bởi vì, cứ mỗi 1 thế đao nào tung ra cũng đều bị Dương Tiểu Hồng hoặc chặn trước, hoặc lẩn trốn, hoặc phản công, làm cho những đường trăm oanh oanh liệt liệt của nàng đều trở thành vô tác dụng.

Hồng Phong giết mình thầm nghĩ :

«Nguy cho ta... ta cứ tưởng rằng Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm có thể xưng hùng xưng bá trong thiên hạ, nếu những thế phá này Dương Tiểu Hồng truyền ra ngoài thì khó cho ta... »

Nhưng giao chiến thêm gần mười đòn nữa, thì một nguồn cảm kích bỗng dâng lên trong tâm khảm của Hồng Phong, vì rằng mỗi một đòn phản công của nàng cứ đến khi phá vỡ thế công của Hồng Phong thì lại vươn tay trái ra cướp lấy lưỡi đao của nàng, nhưng bộ điệu thật là dịu dàng khi ái, bộ điệu đó dường như một nàng thiếu nữ đưa tay ra nhận lấy, một vật của tình nhân trao tặng, thái độ hòa nhã vui tươi chứ không phải là sát thủ.

Thì ra Tiểu Hồng đã dồn hết tâm tư của mình vào đường gươm này, cốt để phô bày tâm tư thâm kín của mình.

Hồng Phong trông thấy càng đấu về sau, thì ánh mắt của Tiểu Hồng càng long lanh ướt át bao nhiêu tâm trạng của nàng trình bày tâm thương trộm nhớ một người trai kều hùng thấy đều độc lộ trong đường gươm ánh mắt của nàng...

Hồng Phong thét :

— Dương cô nương kiếm pháp nhập thần, xin bái phục... xin bái phục..

Nói dứt lời cứ liên tiếp thối lui...

Nhưng Dương Tiểu Hồng nào chịu buông tha cho đâu hề Hồng Phong lui tới đâu, thì nàng đuổi theo tới đó, hai chàng cứ đeo đuổi với nhau gần bốn như bóng theo hình.

Hồng Phong kêu lên :

— Tôi xin đầu hàng, tôi xin đầu hàng.

Mãi đến giờ phút này Tiểu Hồng mới ứng thỉnh lên nói :

— Không được... không được, Đờ Long Bang chủ chưa dùng hết sức.

Dứt lời tiếp tục lướt tới tấn công bằng 1 loạt đòn đánh nhanh và đánh mạnh, làm cho Hồng Phong bị tấn công liên tiếp, phải trôi giạt ra phía sau hơn 3 trượng.

Dương tiểu Hồng cứ kêu lên :

— Đờ Long Bang chủ hãy thi tiễn hết khả năng.

NẾU LÀ ĐAO THẬT THÌ THẢ NÀY ĐÃ TÀN PHÉ I

Bốn tiếng «Đờ Long Bang Chủ» như bốn tiếng sét nổ giữa lưng trời, làm cho Hồng Phong giắt mình sức tinh, nàng nghĩ :

« Không xong, nay ta đã là nhất bang chỉ chủ, nay cứ nhàn nhuộm người này mãi... rồi rõ thanh đao trong tay ta bị nàng cướp đi, việc này truyền rao đến chỗ giang hồ thì còn chỉ là thanh danh của Đờ Long Bang nữa, vì dù sao Dương tiểu Hồng cũng là người trong Minh Giáo, mà Minh Giáo lại là kẻ thù của Đờ Long Bang... »

Vừa nghĩ đến đây thì Dương Tiểu Hồng lại tấn công thêm 1 đòn huyền diệu, lưỡi gươm trong tay hữu thì chiếu đúng vào vết hầu tay tả thì vượt thẳng một đường vào những trọng huyệt trên cánh tay hữu của Hồng Phong, quyết tấn cướp lấy vũ khí.

Hồng Phong cười nói :

— Xin lỗi nhé...

Vừa dứt lời tức thì vuơng bàn tay tả ra diềm nhẹ vào huyệt Thái Dương của Dương Tiểu Hồng cùng trong một lúc hoành thân trở bộ tung ra một đòn Thương Long Xuất Thủy.

Thương Long Xuất Thủy là một đòn trong Huyền Huyền Đao, chuyên thừa lúc đối phương rút lui mà lướt tới dùng mũi đao đâm vào vết hầu của địch.

Lúc bấy giờ mặc dù lưỡi đao của Hồng Phong là một món vũ khí làm bằng gỗ, nhưng vẫn tách gió vào vào, đâm đúng vào mục phiêu, xem tình thế này thì Tiểu Hồng thật khó tránh thoát được đòn cay độc.

Nào hay đâu mũi đao còn cách vết hầu của Dương Tiểu Hồng vài ba tấc thì dừng phát ngay lại, Hồng Phong nói :

— Sao, Dương cô nương nghĩ sao về thế võ này ?

Dương Tiểu Hồng thẹn đỏ mặt, chưa kịp hé môi trả lời thì Hồng Phong lại hoành thân trở bộ, lưỡi đao đang trong cái thế đâm thẳng bỗng chỉnh linh thành thế phạt ngang. .

Dương Tiểu Hồng không dám khinh địch như bao nãy tức tốc thay đổi bộ pháp dùng lưỡi gươm trong tay hữu đâm một đường vào

dưới nách tả của Hồng Phong, cùng trong một lúc lại vung tay tả ra khỏe nghịch vào huyệt Hắc đầu của đối thủ.

Hồng Phong buồm tiếng cười khà, nói :

— Thật là biến ảo khôn lường...

Vừa nói, chân hữu của chàng bước ra một bước, loan tròn lưỡi gươm trong cái thế Đề Dao Thâm Hải. Lối di chuyển thân hình của Hồng Phong thật là kỳ quái làm cho hai đòn tấn công liên tiếp của Tiểu Hồng thấy đều rơi vào khoảng không.

Chưa kịp lấy làm lạ thì đòn Đề Dao Thâm Hải đã tới, thanh gươm gỗ từ trên chém vòng xuống dưới một đường, chỉ trong 1 cái nháy mắt thì đã kẻ sát lưỡi dao vào ống quyền của Tiểu Hồng.

Nếu lưỡi dao đó là lưỡi dao thật, và Hồng Phong quyết tâm hạ đối thủ thì Dương Tiểu Hồng bị chém đứt ngang 2 ống chân như chơi.

Đang này lưỡi dao gỗ chỉ cứa lên ống chân của nàng một cái nhát nhẹ rồi thu dao trở về...

Dương Tiểu Hồng toát mồ hôi lạnh, nói thắm trong dạ, Đờ Long Bang Chủ đạo pháp như thần, không biết đây là những đường đao chi mà lợi hại như thế... ?

Nàng đang bàng hoàng thì lưỡi dao lại rít gió và Hồng Phong lại tung ra một đòn Suy Song Vọng Nguyệt.

Dương Tiểu Hồng đang lú... kinh mang thì lưỡi dao của Hồng Phong đã xuyên qua một chiều hướng lạ lòng phật ngang một đường quanh tay hữu của nàng.

Cứ trông theo tình thế này đường đao ác nghiệt của Hồng Phong sẽ cắt đứt cánh tay của Tiểu Hồng rơi xuống đất.

Nhưng... cũng như lần trước, lần này lưỡi dao cũng lại cứa nhẹ qua khuỷu tay của Tiểu Hồng rồi thu dao trở về.

Tiểu Hồng bỗng nhiên kêu lên một tiếng, nửa như kinh hoàng nửa như hổ thẹn, rồi ném mạnh gươm xuống đất, ngã người vào lòng của Hồng Phong mà khóc nức nở...

Thì ra ngày thường Dương Tiểu Hồng chỉ để hết tâm sự vào việc phá giải những thế võ trong đường Cửu Cửu Liên Hoàn trảm mà thôi chứ từ khi Hồng Phong lên học thêm Huyền Huyền Dao của Trương Vô Kỵ thì nàng chưa từng trông thấy, vì thế cho nên nàng ta không thể nào đối phó.

Lại thêm Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm là một đường đao hoàn toàn thuộc về nghịch công, còn Huyền Huyền Dao thì thuộc về loại mềm dịu, tánh chất hoàn toàn trái ngược lẫn nhau làm cho Tiểu Hồng liên

tiếp thua luôn, ba đòn cay nghiệt và nàng quá uất ức lại muốn thừa cơ hội gần gũi với Hồng Phong nên sà vào lòng nàng...

Hồng Phong cũng ném lưỡi dao bằng gỗ trong tay mình xuống đất nói :

— Thật là thất lễ...

Câu nói vừa dứt thì Tiểu Hồng đã rơi trọn vào vòng tay của nàng. Hồng Phong nhìn xuống, thấy đôi mắt của Tiểu Hồng long lanh ngấn lệ, bi thương thì ít mà sưng sưng đỏ đỏ thì nhiều. Nàng không nỡ làm cho Tiểu Hồng chua xót, nên để yên nằm trong lòng mình, hỏi nhỏ nhỏ :

— Tiểu Hồng quận chúa nghĩ sao về 3 đường đao cuối cùng này.

Tiểu Hồng tay lưng trông nước mắt, nhưng lại mỉm miệng cười trả lời :

— Nếu là đao thật, thì tôi đã trở nên người tàn phế, cụt tay cụt chân...

CÙNG NHAU GIA NHẬP CÁI BANG ĐỂ NĂM TAY NHAU CHU DU GIANG HỒ MÃI

Hồng Phong lại trêu ghẹo, nói :

— Vậy thì hai đứa chúng ta chính thức gia nhập Cái Bang tôi cảm bị gây dân Tiểu Hồng cô nương đi xin ăn độ nhật vậy...

Tiểu Hồng hí mắt cười say đắm, nàng cơ hồ cảm thấy giữa khoảng sơn lâm thanh tịnh này vạn vật thấy đều không có trong khoảng trời đất này chỉ có hai người là nàng và Hồng Phong mà thôi...

Hồng Phong mặc dù là gái, nhưng tánh tình lại tinh nghịch, nàng thấy Tiểu Hồng hí mắt, vọt vàng khe ngấm một bài dân ca xứ Bắc lời ca trong trẻo nhẹ nhàng, vốn của những nàng chần trầu thường hay ngấm nga biển ải...

Tiếng ca duật nhật khoan, rót vào tai Tiểu Hồng như một bản đàn kỳ diệu...

Dương Tiểu Hồng thần hồn đảo đảo, còn đang ngây ngất để mê bổng thỉnh thoảng từ trong tàng cây có một tiếng nạt vang lên rồi có một người nói :

— Hay cho thẳng cậu Đờ Long Bang Chủ dám dụ dỗ gái tơ làm điệu xằng bậy.

Lời nói chưa dứt thì từ trong tàng cây bay vọt ra một bóng người áo trắng, người này chân vừa chạm đất thì trên ấy lại bay ra thêm một người nữa. Người đi sau thế mà tới trước, họ đều mặc toàn áo trắng

thuộc Minh Giáo... Dương Tiểu Hồng vừa thoát nhìn thấy kẻ đến sau bắt giết mình đánh thót. Thì ra người ấy chính là Quang Minh Tả Sư.

Tả Sư vừa đứng vững liền quay sang gắt với người bên cạnh :

— Nhà người chủ khá ăn nói hàm hồ-mà mặt lòng Quận Chúa.

Lời nói vừa dứt, tức thì có một tiếng "chát" vang lên thì ra Tả Sư đã tặng cho người kia một tát tay này lửa.

Dương Tiểu Hồng nhìn sắc phục, biết ngay người này cấp bậc thuộc hàng tày tồng.

Quang Minh Tả Sư vừa đánh lui tào tỳ tồng rồi, tức thì cúi đầu làm lễ, nói :

— Kính chào Quận chúa, thừa lệnh Giáo Chủ tôi đến đây nghênh đón Quận chúa trở về.

Dương Tiểu Hồng cau đôi mày liễu, nói :

— Nhà người thật là đa sự, dám làm mất nhã hứng của ta, lui mau.

Quang Minh Hữu sư bỗng nhiên cười nhạt, sắc mặt lạnh lùng nói :

— Quả thật Dương Giáo Chủ có việc cần muốn gặp quận chúa.

Tiểu Hồng hỏi gay gắt :

— Dương Giáo Chủ có việc chi...

Tả Sư trả lời :

— Nghe đâu miền Giang Bắc có một chuyến bảo phiêu đại qui mở sắp sửa vào kinh... cho nên... cho nên...

Ông ta chỉ nói đến đây đoạn đưa mắt nhìn Hồng Phong lăm lét. Nhưng Hồng Phong đột nhiên nắm lấy ống tay của Tiểu Hồng nói nhỏ :

— Chúng ta về đi thôi.

Tả Sư bỗng cau mày nói :

— Đờ Long Bang Chủ hãy đình bộ... Giáo chủ có lệnh truyền mời Bang chủ vào viếng Thiên Hồng Biệt Điện thêm một chuyến.

Nói đến đây ông ta liền khoát tay ra hiệu, thét vang :

— Chúng huynh đệ đâu, mau bước ra tiếp đón Đờ long bang chủ.

Lời nói vừa dứt, thì từ 3 bên 4 bề có trên 10 chiếc bóng trắng nhảy ra vùn vụt. Những người này liền kết với nhau thành 1 cái vòng tròn vây chặt Hồng Phong và Tiểu Hồng vào giữa.

Hồng Phong rảo mắt nhìn quanh, bất giác trong lòng lấy làm lo sợ vì rằng cứ trông theo bộ pháp điều luyện của họ, thì tại bộ chẳng kém gút Quang Minh Hữu Sư bao nhiêu.

Nàng nghĩ :

„Nếu một mình ta lâm vào trọng địa thì chẳng sao, nhưng bây giờ kẹt cả Tiểu Hồng ở bên cạnh, đây mới thật là một điều nan giải.

Vừa nghĩ đến đây, thì bọn chúng đã phủ kín ba bên bốn bề như tường đồng vách sắt.

Hồng Phong cười nhạt, nói :

— Nay Tiểu Hồng Cố nương... Minh giáo ngày hôm nay muốn lấy thể đồng để bẹp một mình ta đó.

Quang Minh Tả Sư cười lạnh nhạt, nói :

— Chưa chắc... mấy lần trước chính chúng bây đã lợi dụng thể đồng người nên mới làm mưa gió được... vậy bây giờ... bây giờ ta cùng mọi đầu thủ hai trăm hiệp vậy,

Nói dứt lời khoát tay ra dấu cho đồng bọn nói lòng vòng vậy.

Tả Sư lại vòng tay thì lễ, nói với Tiểu Hồng :

— Xin Quận Chúa nương hãy đứng lại một bên mà khán trận.

Nói đến đây thò tay ra phía sau lưng thốt nhanh vũ khí của ông ta là Thanh Ngân Cầu ra.

Hồng Phong mỉm cười nói :

— Hay lắm, nhưng chẳng biết Ngân Cầu mồn đấu với Ý Thiên Kiếm hay Đờ Long Đao.

Tả Sư ngửa cổ ha hả cười, nói :

— Nghe thiên hạ đồn ra Đờ Long Bang Chủ đao pháp như thần ngày hôm nay xin dạy cho vài đòn để mở rộng tâm con mắt...

Dứt lời bước zéo ra tới phía trước hai bước gác ngang thanh Ngân cầu qua trước mặt trong cái thế chào...

Hồng Phong mỉm cười nói :

— Hay lắm... vậy thì ta nên dùng đao pháp...

Nói đoạn cúi xuống nhặt lấy thanh đao bằng gỗ do Tiểu Hồng để ban này cầm vào tay nói :

— Nào mời Tả Sư tấn công...

QUANG MINH TẢ SƯ ĐÚT MỘN GÓT GIÀY...

Thái độ khinh địch của Hồng Phong thật không ai ngờ đến, sự kiên này cho Dương Tiểu Hồng thì giết mình lo lắng, còn Quang Minh Tả Sư thì trong lòng hồ thẹn, chỉ có chứng bộ hạ của Minh Giáo thì vui mừng, vui mừng vì thắng thư sinh trẻ đẹp này có khinh địch, thì chủ trương của mình ắt dễ thành công.

Quang Minh Tả Sư đã từng trông thấy Hồng Phong ra tài xuyến

qua những trận chiến đẫm máu vừa qua, biết rằng người này tuy trẻ tuổi, nhưng mà tài nghệ cao siêu, muốn thắng ra cũng phải chật vật lắm.

Nay thấy Hồng Phong có lòng khinh địch, tuy thâm hồ thẹn trong lòng, nhưng cũng lên thờ phào một hơi nhẹ nhõm, sự âu lo trong buổi ban đầu liền vơi đi một nửa.

Giữa bầu không khí nặng nề, bỗng có một tên thủ hạ trong Minh giáo nạt lên một tiếng :

— Thời gian cấp bách, Tả Sư hãy hạ thắng này trong năm mươi hiệp, để rồi chúng ta còn phải lên đường...

Tiếng nạt của người này lạnh lùng như chuông, làm cho ai nấy thấy đều tỉnh thần tỉnh táo...

Quang Minh Tả Sư cười khà khà :

— Đồ Long Bang Chủ chẳng phải tay võ... trên ba mươi hiệp mà chưa phân thắng bại, thì chúng bây cứ đưa Quân Chúa nương nương đi trước, để mặc thắng thua sinh một trắng này cho ta.

Ông ta vừa cười vừa nói lời nhai đến đây, thì bỗng thỉnh linh vọt tới nhanh như một đường tên, trong một cái nháy mắt thì đã trở tới trước mặt của Hồng Phong, lưỡi Ngân Cầu trong tay của ông ta loé lên như một đường sấm chớp, đâm một đường dữ dội vào giữa trán của nàng.

Dương Tiễn Hồng rú lên một tiếng, thật ra lúc bấy giờ nàng đã quên thân mình đang đứng giữa rừng đao kiếm mà chỉ một lòng lo cho sự yên nguy của Hồng Phong mà thôi.

Cái giọng oanh vàng, nàng thét :

— Cúi đầu xuống ..

Thì ra vốn khi còn ở trong Thiếu Hồng Hiệt Điện, nàng thường trông thấy người này biểu diễn võ nghệ trước mặt cha mình, biết đây là một đòn cay độc vô song, không biết bao nhiêu cao thủ đã táng mạng dưới thế Ngân Cầu cay nghiệt này.

Hồng Phong đang đứng thờ ơ, vừa thấy ánh thép loang lên thì Ngân Cầu đã tới.

Nàng vội vàng nhún gót theo Thất Tinh Liên Hoàn Bộ để bảo lui, nhưng chợt nghe ba tiếng kêu thất thanh của Tiễn Hồng vang lên, nàng biết ngay rằng đây là đòn độc.

Quả nhiên đường Ngân Cầu của Quang Minh Tả Sư quả thật rõ ràng thấy nó đi hết tròn nhưng vẫn vươn tới như thường, tiếp tục tấn công vào sau gáy của Hồng Phong nghe « zì zì ».

Ba tiếng « Cúi đầu xuống » của Tiễn Hồng vừa lọt vào tai của Hồng Phong tức thì nàng rạp đầu xuống nhanh như con thỏ sút chuông... rồi

đắm đầu vào giữa bụng của đối phương, nhưng đường Ngân Cầu của Quang Minh Tả Sư thật là lạnh lẽo vô cùng, vừa tấn công huyệt tức thì móc ngược trở về nhanh hơn điện chớp.

— Mặt đầu rạp đầu né tránh nhanh nhẹn như thế, mà mũi Ngân Cầu cũng chạm nhẹ vào bầu áo của Hồng Phong, nếu nàng chậm 1 đường tơ thì sẽ bị móc rách da hay là rách áo như chơi.

Tránh thoát được 1 đòn nguy hiểm, 1 luồng máu nóng tức thì dâng lên, Hồng Phong không lùi bước: nàng nhún mạnh mũi giày, để cho thân hình của nàng lướt tới như 1 người trượt tuyết để rồi vung thanh gươm gỗ trầm 1 đường tròn vào hạ bàn của Tả Sư Quang Minh.

Đó là đòn Cẩn Bộ Bàn Long mà Hồng Phong đã từng xử dụng trong Long Tâm Cung mấy ngày hôm trước.

Quang Minh Tả Sư trông thấy đường Ngân Cầu của mình, chỉ đi sát cổ của Hồng Phong trong kẻ tóc đường tơ, bất giác tỉnh thần phần khởi dùng đòn Ngân Cầu thọc từ trên xuống giữa hạ bàn.

Nào hay đầu thân hình Hồng Phong bỗng đột nhiên uốn cong như một con cá chép, đòn Cẩn Bộ Bàn Long tung ra được sáu phần đường đất liền thay đòn đối thế...

Thanh gươm bằng gỗ của Hồng Phong bỗng vẩy vào đường như muốn trảm từ dưới lên trên, làm cho lưỡi Ngân Cầu của Tả Sư lại chấp chờn giữ trung bàn để đề phòng bất trắc.

Đúng vào lúc đó Tả Sư hoang mang bất tỉnh, thì Hồng Phong đảo mình từ tả sang hữu, rún mình sát đất, trao vũ khí từ tay hữu sang tay tả nhanh như chớp, để rồi róc ra một đường xuống gót chân của Tả Sư.

TẢ SƯ MẤT TAY TẢ I

Nhờ lối truyền vũ khí từ tay này sang tay kia một cách nhanh chóng và huyền hoặc, làm cho đối phương không thể phòng ngừa, nên Tả Sư giật mình đánh thót, hai bàn chân của ông ta tức thì tung tóe bay nhảy trông thật buồn cười...

Một tên tùy tùng trong Minh Giáo hô :

— Thanh Xà Phục Địa ..

Chữ « Địa » vừa chấm dứt thì lưỡi đao của Hồng Phong đã tới, may nhờ Quang Minh Tả Sư lạnh chần nhảy nhót nên lưỡi đao chỉ gọt đứt một miếng gót giày mà thôi.

Thì ra thế đao mà Hồng Phong vừa xử dụng đây chính là đòn Thanh Xà Phục Địa, một đòn trong Huyền Huyền Đạo của Võ Đang.

Nàng ngảnh đầu nhìn lại quát :

— Đây là người trong Võ Đang ?

Tên thầy tông trong Minh Giáo cười nhún nhún, nói :

— Người trong Võ Đang thì sao ?

Thật ra tên này chẳng phải người xuất thân trong Võ Đang, chỉ vì ngày thường hắn ta hay nhìn lên người trong phái khác luyện võ, bây giờ trông thấy Hồng Phong đã tấn công hạ bàn rồi, mà lại liên tiếp rủa mình xuống gần sát đất, bộ điệu này thật giống Thanh Xà Phục Địa, vì thế mà hắn ứng thình lên để cảnh tỉnh chư tướng của mình, không ngờ mới cần mà lại trúng phóc.

Hồng Phong quay đầu lại hỏi gay gắt, ngoài mặt dường như giận dữ, chứ kỳ thật đây là một cái bẫy để dụ cho đối phương vào tròng.

Mồm nàng tuy hơi, mắt nàng tuy trông ngược trở về, nhưng hai lỗ tai của nàng vênh lên nghe ngóng động tĩnh của Quang Minh Tả Sứ. Quả nhiên không ngoài sự ước đoán của nàng, câu hỏi chưa dứt thì tiếng Ngân Cầu đã xé gió nghe vào vèo... khi thế thật là hung bạo.

Vận dụng triệt để thuật Thỉnh Thỉnh Biến Hình, Hồng Phong phân biệt rõ rõ chiều hướng của Ngân Cầu, biết Quang Minh Tả Sứ thừa lúc mình nói chuyện phân tâm dùng vũ khí tấn công vào hông của mình rồi dồn dữ dội.

Nàng cần chặt hai hàm răng, chờ cho ngọn Ngân Cầu còn cách mình chừng năm tấc mới bắt thân xoay mình trở bộ... thanh đao trong tay của nàng bay vù ra phía sau nhanh như chớp giật sấm nổ.

Đó là đòn thứ 21 trong Huyền Huyền đao gọi là Đại Bàng Thiên Lực !

Quang Minh Tả Sứ trông thấy ngọn Ngân Cầu của mình tiến tới một cách êm đẹp, trong lòng khắp khởi mừng thầm nghĩ rằng phen này thanh danh Đồ Long Bang Chủ chắc chắn sẽ trôi theo dòng nước.

Nào hay đầu lưỡi gương bằng gỗ trong tay của đối phương bỗng đột nhiên tung hoành chém ngược trở về một cách lạ lùng như thế. Chưa kịp thay đòn đổi thế, thì thanh gương gỗ và ngọn Ngân Cầu đã tiếp xúc với nhau, và Hồng Phong tức thì thoát ra một nguồn nội lực hùng hồn, để ngọn Ngân Cầu nằm xuống.

Quang Minh Tả Sứ bước xéo sang phía hữu nữa bước định lật ngược vũ khí của mình từ dưới lên trên nhưng Hồng Phong vờn nắm được phần chủ động nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng, nàng nạt lên một tiếng vang cả sơn lâm đoạn tiếng tới liền tiếp hai bước tung ra 1 đòn Thừa Phong Phá Lãng đây là đòn thứ 25 trong Huyền Đao chuyên

đùng để tấn công dồn dập một đối phương trong cơn bối rối.

Lưỡi đao của nàng xuôi theo chiều của ngọn Ngân Cầu nửa như đâm nửa như chém, tấn công thẳng một đường vào giữa ngực của đối phương...

Quang Minh Tả Sứ vì cấp công hạo thắng nên phản công bất ngờ, mặc dù đã vận dụng hết khả năng lệch mình sang một bên né tránh...

Nhưng đường đao của Hồng Phong quá thật quá nhanh quá bạo, có một tiếng 'xoạc' nhẹ nhẹ vang lên, chỉ vai của ông ta đã lìa lấy một đường...

Lưỡi đao cắt ngọt ba lớp áo của Quang Minh Tả Sứ và ấn vào da sâu hơn ba phân làm cho một tia máu đào tức thì bắn tó ra nhuộm đỏ cả chiếc bạch y sắc phật của Minh Giáo.

Tiểu Hồng vỗ tay cả cười nói :

— May cho Tả Sứ nếu đao này là đao thật thì Tả Sứ chắc chắn phải rụng mất một cánh tay.

Quang Minh Tả Sứ hồ thẹn cúi gằm đầu xuống, nhưng hai bàn chân của ông ta vẫn không ngừng bước, cứ liên tiếp xoay vần để phòng bất trắc.

Nhưng Hồng Phong đã thắng được một đòn trong lòng hùng chí nàng ngẩng lên một tiếng thật dài, đoạn tung mình nhảy bổ theo con mồi của mình, liền tiếp tung ra hai đòn chỉ cương trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm là Nhứt Đao Phá Thạch và Quát Quan Trảm Tướng.

Tả Sứ Quang Minh trong cơn bối rối chỉ gắng gượng tránh được đòn Nhứt Đao Phá Thạch nhưng không làm sao tránh được đòn Quát Quan Trảm Tướng.

Giữa trường tranh đấu vừa có một tiếng 'bộp' vang lên thì cánh tay trái của Tả Sứ tức thì thoát ly khỏi thể xác mà rơi đánh phịch trên mặt đất.

Hồng Phong buông tiếng cả cười, nhanh chân đã bay cánh tay ấy bay vù ra khỏi ngoài vòng chiến.

Thế rồi hai chân của nàng bước nhanh thoăn thắt, định lướt tới vung đao ra cắt phăng đầu lâu của người này, nhưng chưa kịp ra tay, thì từ phía sau thân cây bỗng đột nhiên có một người bước vòng ra nói :

— Đồ Long Bang Chủ chó khố hung hăng..

Hồng Phong định thần nhìn kỹ, thì ra người này chính là Quang Minh Hữu Sứ.

Người này nói dứt lời thì đã nhẹ nhàng lướt tới, thế rồi ánh gương lóe lên sáng ngời, Hữu Sư tấn công vào giữa mặt Hồng Phong một đòn để khơi mâu thuẫn cuộc.

COI CHỪNG... NHU THẮNG CANG

Hồng Phong chưa kịp định đòn ứng chiến thì có tiếng thét lạnh lạnh của Tiểu Hồng vang lên :

— Thật không biết hổ thẹn nên mới dùng Xa Luân Chiến...

Hồng Phong vừa kịp lách sang phía tả nửa bước thì sau lưng của mình có tiếng gió nổi lên, Dương Tiểu Hồng đã nhảy sỏ tới can thiệp.

Trong trí của Hồng Phong bỗng nảy ra một ý :

« Ta xem sắc diện chúng anh hùng thì dường như chẳng tin cậy Dương Tiểu Hồng cho lắm, vậy chỉ bằng như dịp này hãy để cho Tiểu Hồng xuất chiến, thử xem nàng có thật tâm đối với Đồ Long Bang hay chăng.

Nghị đoạn liền tiếp dùng mấy đòn Thất Liên Hoàn Bộ để thoái lui... miệng nàng hô :

— Dương cô nương hãy thế tôi đấu với tên này một trận.

Tiểu Hồng trả lời :

— Hay lắm...

Lời nói vừa dứt thì bỗng gương long lánh, binh khí của đôi bên đã ra chạm vào nhau, chỉ trong một cái nháy mắt đã trao đổi với nhau 3 đòn dữ dội...

Ba đòn vừa dứt thì hồ khẩu của Dương Tiểu Hồng tê dại, nàng tức thì thối lui về phía Hồng Phong, Dương Tiểu Hồng mặc dù là con ruột của Dương Tiểu được cha nàng chân truyền võ nghệ nên công lực chẳng phải hạng tầm thường.

Nhưng Quang Minh Hữu Sư thấy đồng đội của mình rút 1 cánh tay, nay muốn tốc chiến tốc quyết để báo thù, do đó mà ba đòn này đã hết toàn lực.

Hồng Phong liếc thấy sắc mặt của Tiểu Hồng tái mét, biết rằng tên này đã dùng trọng thủ pháp, nàng thét :

— Dương cô nương chớ lùi... hãy dùng Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm phân công...

Dương Tiểu Hồng nghe đến đây bất giác tỉnh thần phần chấn, nàng tuy chỉ học lõm Cửu Cửu Liên Hoàn, nhưng mười phần cũng hiểu thấu sáu bảy, nay mang ra ứng dụng thì ít nhất cũng có thể thủ hòa...

Ban này nàng xử dụng Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm đối với Hồng Phong, chẳng phải có quyết tâm hạ Đồ Long Bang Chết, mà dụng ý của nàng muốn tỏ cho Hồng Phong biết rằng mình lúc nào cũng luôn luôn chú ý tới ý trung nhân.

Bây giờ đây mang Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm ra đối phó với Quang Minh Hữu Sư là có quyết tâm một mất một còn. Cố ý hạ người này để đề cao mấy chữ Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm mà cũng là để tháo nguy cho mình và Hồng Phong.

Vì vậy mà lệnh của Hồng Phong vừa dứt, nàng tức thì lướt tới dùng gương thay đao, tung ra một đòn đặc ý của Hồng Phong là Quát Quan Trảm Tướng

Hồng Phong trông thấy lưỡi gương của Dương Tiểu Hồng tách gió rào rào chém ra một loạt chín nhát liên hoàn bằng chín chiều hướng khác nhau... khi thế đó, vị trí đó thật lột được bảy tám phần tinh thần của mình, bất giác trong lòng sinh ra cảm kích.

Quang Minh Hữu Sư loay gươm che kín kín phần trên dưới thế tấn công mãnh liệt đó, vũ khí chạm vào nhau nghe rang rang lửa bắn ra tung toé trước mặt hai người.

Trong những người đứng xem chơi có Hồng Phong là phân biện được rõ ràng trong tràng âm thanh dài dằng dặc đó tổng cộng tất cả là 81 tiếng vì trong 9 thế trảm kia mỗi một thế lại biến ra thêm 9 thế vô tình hai môn vũ khí chạm vào nhau tạo thành một tràng âm thanh liên miên bất tuyệt nghe vừa hùng tráng vừa êm tai.

Âm thanh chưa dứt hẳn thì Dương Tiểu Hồng lại lướt tới thêm hai bước tung ra thế hai đòn trợ lực là Đao Trung Hữu Đao và Tiểu Lý Tàng Đao.

Hai đòn này thuộc về loại sâu kín nhất, phức tạp nhất trong Cửu Cửu Liên Hoàn, xa trông luy mềm mại nhưng kỳ trung biến ảo khôn lường hậu lực triển miên.

Nhưng Quang Minh Hữu Sư vốn có địa vị cao trong Minh Giáo chỉ dưới tay Dương Tiểu một bậc mà thôi, võ công lại vô cùng bác lãm, mặc dù bị Dương Tiểu Hồng dùng toàn lực đợt ngệt tấn công, nhưng chống trả vẫn có thừa, thần sắc lại ung dung, thật không hổ là danh tướng.

Nhưng ông ta thăm nghe áp lực từ bên Dương Tiểu Hồng càng lúc càng tăng gia mãnh liệt, tình thế này nếu chỉ một chút sơ hở thì phải lãnh lấy thảm bại như chơi, hà huống chỉ bây giờ mình lại nằm trong tình trạng có thủ mà không có công.

Nghĩ đến chỗ mình sẽ thua người này trước chỗ đông người, Quang Minh Hữu Sứ tức thì quát lên một tiếng, tập trung hết tinh thần mở đợt phản công.

Hồng Phong nói :

Đừng để cho nó nắm phần chủ động.

Chỉ nói có mấy tiếng này mà bóng gương của Hữu Sứ đã lấp lánh như ánh sao sa, chia ra làm 3 ngã phản công Dương Tiểu Hồng bằng 3 đường thượng, trung và hạ.

Đường gương cực kỳ huyền diệu so với Cửu Cửu Liên Hoàn là môn ngành công thì thật là khác xa 1 trời 1 vực.

Hồng Phong giật mình đánh thót, nghĩ rằng đang chỉ như mà đối phó với chỉ cương, không khéo rồi như sẽ thắng cương... Dương Tiểu Hồng là bậc là ngọc cảnh vàng, rồi ro có sút mẻ đi thì thật là thiên thu di hận.

Chỉ trong vòng hai ba đòn trời qua, thì những đường đao hung tợn của Dương Tiểu Hồng lần lần xuống sắc, vì bởi bao nhiêu đợt tấn công thấy đều rơi vào giữa khoảng không một cách trơ trẽn.

Trong lúc đó, đường gương của Quang Minh Hữu Sứ cứ thi nhau vương vít chung quanh mình của Dương Tiểu Hồng chờ đợi hễ nào có 1 chút sơ hở tức thì triệt để lợi dụng thời cơ...

Hồng Phong trong lòng hồi hộp vô cùng, vội kêu lên :

— Dương cô nương, coi chừng Nhu thắng Cang, hãy thay đổi chiến lược đi.

TÁNH MẠNG TIỂU HỒNG NHƯ ĐÈN TREO TRƯỚC GIÓ

Hồng Phong nói vừa dứt, người trả lời không phải là Tiểu Hồng mà là đối thủ Quang Minh Hữu Sứ.

Ông ta cười lạnh lạnh nói :

— Dù sao thì đã trễ bấy lâu... sao chưa chịu cầm chân Đồ Long Bang Chủ để cho ta thi hành phận sự...

Chung quanh của Hồng Phong tức thì có những tiếng dè ran, và chiếc vòng bao vây chung quanh tức thì siết chặt lại.

Trong một cái nháy mắt, ba bốn bề đao thương lờm chờm đồng tấn công Hồng Phong bằng đòn chỉ tử.

Hồng Phong biết rằng tánh mạng của Dương Tiểu Hồng đang nguy như nghìn cân treo sợi tóc, nên nàng chẳng dám thờ ơ, tức thì tuốt ngay thanh Đồ Long Đao tuốt vung thành một vòng tròn to rộng.

Có những tiếng kêu tíu tít vang lên :

— Đao bén... đao bén đấy...

Nhưng tiếng kêu đã trễ có 2 môn vũ khí cấp công báo thẳng đánh trước dẫn đầu, chạm phải thanh Đồ Long Đao, tức thì đứt làm mấy đoạn,

Kỳ dư thấy vậy thấy đều không dám để cho binh khí của mình « chạm mặt » với thanh Đồ Long Đao, mà chỉ đánh cầm chừng, cốt ý cầm chân Hồng Phong để cho Hữu Sứ rảnh tay mà đề bẹp Dương Tiểu Hồng.

Hồng Phong mặc dù bị kẹt trong vòng vây, nhưng lỡ tai lúc nào cũng lắng nghe tình hình chiến cuộc giữa Tiểu Hồng và Quang Minh Hữu Sứ.

Nàng nghe thấy tiếng gương cắt gió của Hữu Sứ càng ngày càng thêm mãnh liệt, còn vũ khí của Tiểu Hồng càng ngày càng bị lấn át như trước gió đèn treo, bất giác trong lòng kinh hãi...

Cứ theo tình thế đó thì Tiểu Hồng sẽ bị hạ ngay trong vòng năm mươi hiệp...

Hồng Phong không dám chần chờ, thanh Đồ Long Đao trong tay của nàng tung bay như một cơn cuồng long đang bồi giập dữ và thừa lúc đối phương đang tránh dạt nơi lòng vòng vây, nàng dùng một thủ pháp cực kỳ lanh lẹ, rút thanh Ý Thiên Kiếm cầm trong tay trái...

Lợi dụng những thế đao chém ngang phạt trái trong đường Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm làm binh phong, Hồng Phong truyền nội lực vào tay trái tung ra liên tiếp ba đường gương liên hoàn tuyệt mỹ.

Trong 1 cái chớp nháy, những người bao vây chung quanh Hồng Phong cũng kêu rú thất thanh bỏ chạy tán loạn, thì ra trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi nàng đã trảm bay bốn chiếc đầu lâu, và chặt rơi 3 cánh tay của 3 đối thủ.

Nhưng nàng không đuổi theo truy kích mà mà lợi dụng trong lúc họ nới lỏng vòng vây, tức thì tung mình nhảy sỏ về phía Dương Tiểu Hồng.

Còn cách Quang Minh Hữu Sứ những 3 trượng bề xa thì trông vòng chiến đột nhiên bùng lên một vầng ánh sáng.

Định thần nhìn kỹ, thấy Dương Tiểu Hồng lúc bấy giờ hoàn toàn nằm trong tình trạng bị động và có lẽ Quang Minh Hữu Sứ muốn kết thúc trận chiến, cho nên mới tung ra một đòn có uy lực hùng hồn như vậy, do đó mới tạo thành một luồng kiếm quang bao trùm lấy thân hình của Dương Tiểu Hồng.

Cuộc diện biến chuyển thật là nhanh chóng, Hồng Phong bay mình tới thêm một trượng nữa thì tiếng binh khí va chạm vào nhau ròn rã như pháo nổ.

Hồng Phong trông thấy từ trong màn kiếm quang của hai người có những tia lửa bắn ra tung tóe

Thất sắc kinh hoàng, Hồng Phong tức thì vung mạnh bàn tay trái ra phía trước, thanh Ý Thiên Trường Kiếm tức thì thoát khỏi bàn tay của nàng bay vào vèo về phía trước nhanh như một đường tên.

Lối xuất thủ của Hồng Phong thật là chính xác, mũi Ý Thiên Kiếm ghim đúng vào sau gáy của Quang Minh Hữu Sứ, nhắm đúng vào trọng huyết Phong Phủ trên đường Đốc Mạch.

Quang Minh Hữu Sứ nghe tiếng gió reo, ngỡ rằng ám khí, ông ta định nghiêng rằng phong tỏa huyết đạo của mình, ngờ hầu tiếp tục tấn công Dương Tiểu Hồng để thanh toán cho xong 1 người trước đã.

Nào hay đầu gió reo càng gần chừng nào thì áp lực càng mạnh, làm cho huyết đạo giả đứt như băng, rõ ràng đây là món binh khí vô cùng sắc bén..

Với đường gươm ác liệt, có tính chất quyết định cuối cùng rõ ràng Quang Minh Hữu Sứ có thể hạ Dương Tiểu Hồng và bắt sống nàng trong nháy mắt, nhưng gặp phải một biến chuyển lạ thường như vậy, ông ta đành phải chém vót 1 đường rồi quay gươm trở lại đánh bật món ám khí sau lưng mình.

Dương Tiểu Hồng đang bị bao trùm trong một màn kiếm quang kinh khủng, nàng trông thấy đầu đầu cũng có những mũi kiếm chớp chừa luôn luôn sẵn sàng chờ đợi sự sơ hở của nàng mà tấn công những đòn chí tử.

Giữa lúc nguy nan bỗng nhiên kiếm quang vụt tắt, áp lực hoàn toàn tan biến.

Về phần Quang Minh Hữu Sứ thì sau khi vung gươm quay đầu nhìn lại thì có một tiếng «keng» thanh tảo lãnh lóe vang lên, cánh tay hữu của ông ta tê rần, biết ngay hai món binh khí đã va chạm vào nhau.

Trước mặt ông ta vùng hiện ra một thanh gươm trong veo như một làn thu thủy, nước thép lóng la lóng lánh, ông ta bất giác giật mình biết rằng đây là vật chí bảo Ý Thiên Trường Kiếm.

Trong một phút giây vô cùng ngắn ngủi, Quang Minh Hữu Sứ bỗng có một quyết định táo bạo, ông ta nghiêng rằng tên kẹt, còn bao nhiêu hơi sức ông ta thấy đều truyền hết vào món vũ khí của mình...

DƯƠNG TIỂU HỒNG TRÚNG ĐÒN CỦA Ý THIÊN TRƯỜNG KIẾM

Xuôi theo chiều đi của thanh Ý Thiên trường kiếm, ông ta dùng

nội lực của mình đưa nhẹ một đường để cho món vũ khí sắc bén vò song nảy chỉ mũi về phía Dương Tiểu Hồng.

Tốc lực của thanh Ý Thiên vốn vô cùng mạnh mẽ, bây giờ lại được Hữu Sứ tiếp sức, nên thoát đi nhanh hơn một đường tên bắn chĩa đúng vào giữa Trung Cung của Dương Tiểu Hồng.

Hồng Phong giật mình đánh thót, nghĩ rằng Tiểu Hồng nếu vung gươm ra chống đỡ thì ắt gây thương binh khí của nàng, còn muốn lách mình né tránh thì cũng là 1 điều thiên nan vạn nan.

Trong lòng quá ư căm tức, nàng nạt lên một tiếng gian lữ ng giữa không gian, rồi như một con diều hầu đón gà con, Hồng Phong nhảy bổ xuống đỉnh đầu của Quang Minh Hữu Sứ, từ trên chém xuống một đòn Thái sơn Áp Đảo.

Quang Minh Hữu Sứ tưởng tiếng cả cười, biết rằng đây chỉ là 1 đòn táo bạo trong lúc giận dữ chứ không có chí là cay độc.

Hai bàn chân của ông ta tức thì bước nhanh theo bộ pháp Hồng Môn, lảo đảo một cách tài tình.

Nhưng Hồng Phong trước khi tung ra đòn Thái sơn Áp Đảo chỉ chờ có bao nhiêu đó.

Thân hình của đối phương vừa chao động, thì nàng đã reo lên một tiếng cười trong trẻo.

Tiếng cười vừa cất lên tức thì thanh Đồ Long Dao trong tay của nàng tức thì tung ra một đòn Tả Quải Kim Linh.

Đây là một đường đao quyết liệt trong Huyền Huyền Dao, chuyên dùng để chặt lấy cánh tay hữu của đối phương.

Trong cơn giận dữ Hồng Phong đã xử dụng thế võ này một cách thần tình, đao đi được tám phần đường đất thì một tiếng «xoạch» vang lên, rồi một cánh tay hữu của Quang Minh Hữu Sứ lại trúng đòn rơi đánh phịch trên mặt đất.

Năm ngón tay của cánh tay đã ly khai này vẫn còn nắm chặt lấy chuôi gươm.

Hồng Phong vừa thấy mình hạ được đối phương tức thì quay đầu nhìn lại phía Dương Tiểu Hồng, bất giác hồn xiêu phách lạc...

Thì ra lúc bấy giờ Dương Tiểu Hồng đang ngồi bệt trên mặt đất, mặt mày cắt không còn chút máu, còn thanh Ý Thiên Trường Kiếm thì ghim vào chỗ vai của nàng, làm cho máu thấm tuôn ra ướt cả vạt áo trắng.

Hồng Phong chưa kịp hoàn hồn, thì có 3, 4 tay thủ hạ trong Minh Giáo đổ xô nhảy về phía Dương Tiểu Hồng, nhưng cấp mất thêm thương

nhìn chăm chăm vào thanh gươm sắc bén nhất trong vỏ lăm.

Hồng Phong thấy những người này lo tham vật quý, bỏ mặc chức tướng của mình đang quân quai trên vầng máu đào, trong lòng càng thêm uất hận.

Chàng cất mình nhảy xổ về phía Dương Tiểu Hồng, trong lúc đó có ba bốn chiếc bóng trắng cũng bay về nơi ấy với một tốc độ kinh hồn.

Họ biết rằng bề người nài nhanh tay thì có thể tước lấy thanh gươm này như bốn.

Dương Tiểu Hồng lúc bấy giờ đang ngồi ủ rũ không khác chi một con gà mẩn phải một trận mưa, nằng òm lấy vết thương mà mặt mày nhợt nhạt.

Trong ba tên thủ hạ nhảy về phía Tiểu Hồng có một người khinh công cao nhất cho nên tới trước hơn những người bạn đồng hành hơn ba thước.

Hắn huơng ra một tiếng cười thô lỗ, tay hữu thò ra nắm lấy chuỗi gươm Ý Thiên, tay tả thò ra đâm vào huyết Khuyết Bồn của người đẹp...

Nào hay đầu chính vào lúc bàn tay của hắn sắp sửa ra chạm vào chuỗi gươm, thì bỗng nhiên Dương Tiểu Hồng vùng dậy như một hổ đang ngủ say giật mình choàng tỉnh...

Tên giật gươm này trông thấy tà áo của Tiểu Hồng tung bay lất phất, rồi một chiếc gậy thêu của nàng không biết từ một phương hướng nào đã thốc ra một đá vô cùng mãnh liệt.

Siêu động này xảy ra làm cho tinh thần của hắn vô cùng tỉnh táo vội vàng tách mình né tránh...

Nhưng hỏi ơ, thế đá của Dương Tiểu Hồng thật là kỳ ảo, mũi gậy này chưa hạ xuống thì mũi gậy thứ nhì đã nối tiếp bay ra lăm lăm như những trận mưa rào, toàn chiều đứng vào những trọng huyết giữa Trung Cung. Tên này lưỡng lưỡng tránh được hai đá thì ngọn cước thứ ba đã trúng đánh bốp vào giữa ngực, hắn làm cho hắn ngã ngửa người ra không nhúc nhích được.

MINH GIÁO BÁT NGỰA THẦN TIỂU HỒNG THỌ TRỌNG THƯƠNG

Thì ra đây là đòn Đại Áo Thiên Tăng Cước.. một đòn kỳ dị mà Dương Tiểu Hồng suy nghĩ không biết bao nhiêu đêm mới biến chế ra,

đòn này chuyên dùng để hạ đối phương trong khi mình thọ thương chờ chết mà đối phương hờ cơ xông vào.

Người trúng đòn vừa rơi xuống đất tức thì thò ra một nắm máu đỏ tươi, gầy lên vấy cái rồi chết... thì ra huyết Chiêu Trung giữa trung cung của hắn hoàn toàn bị úy diệt vì ngọn đá cứu mạng kia...

Dương Tiểu Hồng thu hết hơi tàn, tung ra được đòn Đại Áo Thiên Tăng Cước này rồi thì lại ngồi bệt trở xuống, nhưng ngồi chưa kịp vững thì chung quanh nàng có mấy tiếng rú vang lên, và bóng đao Đồ Long tung bay lờn lờn như 1 con cuồng long đang cơn giận dữ.

Dưới những ánh đao trùng điệp, có vài ba chiếc đầu lâu thoát ly khỏi cổ, bay ra lờn lờn giữa chiến trường ngập máu.

Một chiếc đầu to tướng của một kẻ rúi ro nào đó, bị thanh Đồ Long chém rớt ra bay vào giữa mặt nàng...

Thì ra trong lúc Tiểu Hồng dùng Đại Áo Thiên Tăng Cước thì Hồng Phong liền tiếp tung ra năm sáu đòn Tiểu Lý Tầng Dao chém rập những người bao vây Tiểu Hồng làm le muốn cướp thanh gươm quý.

Bởi trong lúc giận dữ, cho nên nàng đã thi thố hết nghệ thuật, sau khi không thấy đối phương ngã rập ra như rạ rồi, Hồng Phong tức thì khoát tay ra chiêu lấy Dương Tiểu Hồng.

Tay hữu của nàng giật nhanh thanh Đồ Long Dao tra vào vỏ, đoạn nắm lấy chuỗi thanh Ý Thiên, Hồng Phong nói :

— Dương Cô Nương chịu đau một chút.

Nói dứt lời giật mạnh lưỡi gươm ra, Dương Tiểu Hồng rú lên một tiếng là người vào lòng của Hồng Phong, từ trong chỗ vết thương máu đào tuôn ra như mội. Tra Thanh Ý Thiên vào vỏ, Hồng Phong đâm nhanh những huyết cầm máu cho Dương Tiểu Hồng, đoạn quay sang với bọn Minh Giáo đang túm tụm vây chung quanh hai tên chủ tướng :

— Chớ có bày mưu khiêu khích hai thằng kia về Biệt Điện Thiên Hồng lo thuốc men nếu cứ lần quân chung quanh đây thì coi chừng tăng mạng.

Nói dứt lời bỗng lấy cái xác của Tiểu Hồng nhảy vút lên một tàng cây nhâm hương Đông Nam đi thẳng vừa đi nàng vừa ngán lên một tiếng dài dằng dặc...

Tiếng ngân vừa dứt, nàng nghe Dương Tiểu Hồng nói nhỏ nhỏ :

— Còn cô Tuyết Long.

Hồng Phong giật mình đánh thót, nói :

— À...tôi quên...

Nói dứt lời liền quay phắt mình trở lại...nào hay đầu vừa nhích lại

phía sau thì đột nhiên trông thấy một cái bóng trắng lặn trốn ngay vào trong tàng cây rậm rạp, bộ pháp thật nhanh.

Hồng Phong hậm hực nói :

— Hừ, đồ chuột lắt, dám theo dõi ta...

Đứt lời vẫn nhún mình đi về chỗ chiến trường ban nãy...

Còn cách xa xa, đã nghe có tiếng ngựa hí vang lừng, làm cho trong lòng của hai người lấy làm nôn nóng.

Hồng Phong gia tăng tốc độ, và khi đến gần nàng ghé mắt trông vào chỗ buộc ngựa ban nãy, thấy nơi ấy bây giờ đang bày khai một cảnh tượng buồn cười.

Thì ra ba bốn người áo trắng vây chung quanh con Tuyết Long và con ngựa hồng. Tuyết Long đã bứt đứt giây cương nhưng chưa chịu đi, còn con ngựa hồng thì vẫn còn bị buộc, có lẽ vì nó sợ đau nên không bứt được sợi giây cương rập chắc.

Cả hai con ngựa này bị mấy người áo trắng vây bắt, nhưng con bị buộc và con được tự do thay đều đang dùng bốn vó đá tung bừa để kháng cự.

Vừa đá chúng vừa cất lên những tiếng hí vui tai, bốn chiếc vó tung tăng lộn lộn làm cho bụi bay mù mịt.

Hồng Phong nuôi con Tuyết Long đã lâu mà chưa từng trông thấy cảnh tượng nó đá người bao giờ, bây giờ được mục kích những ngọn cước kỳ diệu của nó trong lòng lấy làm sung sướng, quên rằng Dương Tiểu Hồng đang lâm trọng bệnh.

Lúc bấy giờ nàng nhìn kỹ mới thấy tất cả có bốn người vây bắt hai con ngựa, bộ pháp khinh công của nó thấy điều siêu đẳng nên mới tránh thoát được tám cái vó ngựa liên tiếp đá ra một cách lệ làng mà đẹp mắt.

Ngoài ra còn ba bốn tên nữa đứng bên ngoài hò hét trợ oai.

Tiểu Hồng chợt nghe phía dưới có người nói :

— « Ắn không được, phải khuấy cho hồi », giết con ngựa bạch trước, rồi sẽ tính tới con ngựa hồng sau.

Tiểu Hồng mặc dù đang đau đớn, nàng cũng cố nhoi đầu dậy nhìn con ngựa thân yêu đang chống cự với 2 tên Minh Giáo một cách kịch liệt.

Nàng nói khẽ vào vành tai của Hồng Phong :

— Có chừng chúng hạ độc thủ.

Câu nói của Tiểu Hồng làm cho Hồng Phong giật mình chột dạ, nàng nghĩ :

— Nếu mình chần chờ thì chắc mất ngay con ngựa quý..

Đang bàng hoàng vì thấy mình đang đeo Tiểu Hồng ở trên vai nếu xuất đầu lộ diện thì thật là một điều nan giải vì đối phương sẽ tấn công vào chỗ yếu của nàng tức là sẽ tấn công một Tiểu Hồng đang còn nghèo ngặt nằm ở trên vai chừng ấy thực là khó xử.

Nãy giờ bốn người áo trắng chỉ dùng tay không bấy giờ bỗng nhiên thấy đều tuốt nhanh trường kiếm ra cầm ở nơi tay.

Một tên nói :

— Mày hãy chộp dây cương con ngựa bạch.

— Hay lắm...

Nói đoạn khoát bàn tay tả ra chộp lấy dây cương; thủ pháp của người này quá nhanh làm cho con Tuyết Long giật mình nhảy cồm lên..

Đúng vào lúc đó thì người cầm gươm sẵn tới khoát tay tả ra chộp lấy đuôi ngựa, dưới hai đòn tấn công nhanh và mạnh, con Tuyết Long giận dữ tung hai vó sau ra đá vào bụng của người tấn công phía hậu..

GÀ GHÉT NHAU VÌ TIẾNG GÁY !

Tên này thật là độc ác, nó chỉ chờ có bao nhiêu đó, hai vó sau của Tuyết Long vừa cất lên thì hần đăm vào ra một đường, chiếu đúng vào dương vật của nó, thực hành đúng cái câu nãn không được thì khuấy cho hồi...

Tuyết Long giật mình kinh hãi, mà Tiểu Hồng giật mình cũng kinh hãi, nàng rú lên một tiếng nho nhỏ trong lòng của Hồng Phong.

Nhưng con Tuyết Long vừa nghe tiếng gió rít lên, tức thì dùng hai chân trượt nhanh về phía trước.

Khá khen cho Tuyết Long, đường gươm của người áo trắng nhanh như thế, mà động tác của nó lại nhanh hơn, trong nháy mắt đã trượt xa hơn 5 thước, làm cho mũi gươm chỉ cắt nhẹ 1 đòn vào đuôi của nó làm cho lông đuôi bay lá tả trên mặt đất.

Hồng Phong tức giận xung thiên, nàng bắt chấp hiểm nguy tức thì tung mình nhảy xuống.

Thân hình của hai người tách gió veo veo bay tới như một đường tên, trong lúc đó thì Hồng Phong huýt lên một tiếng còi lạnh lãnh...

Tiếng còi vừa cất lên thì con Tuyết Long mừng rỡ vô cùng, nó cũng hí lên một tiếng vang lừng đáp lại, vì nó biết chủ nhân đã tới..

Hồng Phong đã tính sẵn từ trước, thân hình của hai người vừa tới, nàng vội vàng đặt nhẹ thân hình của Tiểu Hồng lên mình con Tuyết Long.

Trong lúc đó thì bằng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn, nàng tuốt thanh Y Thiên Trường Kiếm loang nhanh một vòng đánh bật bốn người áo trắng ra bốn phía, đoạn võ nhẹ vào móng của Tuyết Long ra hiệu cho nó ra đi.

Vốn sống với Hồng Phong lâu ngày, đôi bên đã ăn ý nay thay chủ nhân của mình ra hiệu bảo đi, con Tuyết Long ngừng đầu cất một tiếng hí dài đặc đặc đoạn tung hoành nhắm hướng Đông Nam chạy thẳng.

Hồng Phong trông thấy chỉ trong một cái chớp mắt thì Tuyết Long đã chở Tiểu Hồng thoát ra khỏi vòng chiến, nàng cũng ngẩn lên một tiếng thật dài, loang thanh Y Thiên Kiếm, tấn công một loạt ba bốn người áo trắng.

Vì dùng thủ pháp nhanh và mạnh, nên bốn người này chỉ có hai người tránh thoát, còn hai người thì lãnh đòn đứt chẻ vai mà chết.

Hồng Phong thu gươm trở về cất nhanh sợi dây cương của con ngựa hồng rồi tức tốc bay mình lên ngựa. Nàng võ nhẹ vào đôi nó, và con này cũng rất tinh khôn nó cất đầu hí lên một tiếng rồi lại tung hoành bốn vó nhắm hướng Đông Nam chạy thẳng. Trong nháy mắt, nàng đã thoát ra khỏi khu rừng già, nhưng trong lòng không khỏi thắc thỏm lo âu, vì không thấy bóng dáng con Tuyết Long đâu cả.

Hai chân của nàng thúc mạnh vào hông con ngựa hồng phi nhanh về phía trước vượt qua khỏi hai ba khu rừng chồi mà vẫn không thấy vãn móng chỉ của con ngựa bạch thân yêu của nàng.

Càng nghĩ càng kinh vì nàng biết rằng tốc độ của con Tuyết Long thật là đáng sợ so với con ngựa hồng của nàng đang cỡi đây cao hơn mấy bậc nếu nó chạy hết sức của nó thì lẽ tự nhiên khoảng cách càng ngày càng xa.

Hồng Phong nghĩ thầm :

« Nơi đây toàn là chỗ có thể lực của Minh Giáo, nàng ta lại đi 1 người 1 ngựa, lại thọ trọng thương, rõ ràng có gặp kẻ thù ở dọc đường thì chẳng khác chi đưa thân vào miệng cọp »,

Lại nghĩ :

« Vì trận này mà ta lại giết thêm rất nhiều người trong Minh Giáo nhất là việc gây thương tích nặng nề cho Quang Minh Tả Hữu Lương Sĩ, bao nhiêu điều uất hận ngày hôm nay họ đều trút hết lên đầu Tiểu Hồng, nếu họ gặp nàng thì tính mạng thật như đèn treo trước gió ».

Quả thật sự lo ngại của Hồng Phong là đúng, chính vào lúc nàng đang sốt ruột, lo lắng cho sự yên nguy của nàng thì Tiểu Hồng đang bị một người đuổi theo rất gắt.

Số là sau khi Dương Tiểu Hồng ngồi trên lưng con Tuyết Long thoát ra khỏi vòng chiến rồi thì từ trong bụi rậm gần đó bỗng nhiên có một người thúc ngựa vọt ra.

Người này nói lầm bầm :

— Phen này đồ mi chạy đường trời cho thoát...

Người này mặc dù ngồi trên mình một con ngựa rần, nhưng tốc độ khá hay, chỉ trong chớp mắt đã đuổi theo bên gót.

Phần Dương Tiểu Hồng thì được Hồng Phong đặt mình trên lưng của con Tuyết Long, nàng tức thì nằm mẹp trên yên, bả lấy cổ nó mà chịu, bên tai của nàng cứ nghe gió đập vù vù, trong lòng lấy làm kinh mang thẳng thót bỗng chợt nàng nghe thấy sau lưng mình có tiếng vó cầu nổi lên rầm rập, rõ ràng có người đuổi theo rất gấp.

VÔ CẦU NHƯ TRẬN MƯA RÀO ?

Những tưởng rằng người ấy chính là Hồng Phong nàng cố ngóc đầu lên nhìn ngược trở về phía sau, bất giác hồn xiêu phách tán.

Thì ra người ngồi trên mình ngựa đuổi theo nàng bấy giờ chính là Chu Cang thái tử.

Số là bấy giờ Chu Cang vốn có mặt ngay nơi ấy từ thuở ban đầu chính mắt hắn trông thấy Dương Tiểu Hồng dan díu cùng Đồ Long Bang Chủ trong lòng uất hận xung thiên.

Hắn chờ cho chiến cuộc gần tàn, Hồng Phong vác Tiểu Hồng trở thuật khinh công thượng thượng đi trên ngọn cây mà thoát ra vòng chiến.

Hắn muốn biết chỗ trú của cặp nhân tình này ở đâu, cho nên sẽ lên nom theo, nào hay đâu Hồng Phong thỉnh linh quay phắt trở lại làm cho hắn phải lẫn vào tàng cây trốn tránh, đến chừng Hồng Phong trở lại chém những tên cướp ngựa rồi để cho Tuyết Long chở Tiểu Hồng ra đi, nhất nhất thấy đều lọt vào cặp mắt của hắn.

Khi hắn ra rồi đuổi theo nàng thì trong dạ khắp khối mừng thầm nghĩ rằng phen này chắc chắn sẽ bắt được người đẹp ở trong tay.

Về phần Dương Tiểu Hồng vừa trông thấy gã hung thần ác sát đuổi theo mình trong lòng quá đổi kinh mang chẳng khác chi trông thấy đất sụp ngay trước mặt mình.

Nàng vội vàng thúc vào hông con Tuyết Long 1 cái thật mạnh.

Tuyết Long thật là tinh khôn, Dương Tiểu Hồng mặc dù không phải là chủ nhân của nó, nhưng ban này nó trông thấy Hồng Phong tò vò thương yêu dan díu với Tiểu Hồng, nên bây giờ bỗng sinh ra lòng báo bực.

Nó hí lên một tiếng ra chiều tinh nghịch... rồi cất bốn vó chạy như bay. Con ngựa rằn của Chy Cang Thái Tử vốn là một con Thần cẩu, do Từ Đạt dùng một số hàng to mua từ phương Bắc để tặng cho Thái Tử, nên tốc độ cũng đi nhanh khôn cùng. Nó vừa nghe thấy Tuyết Long, hí lên một tiếng khiêu khích, tức thì tung hoành bốn vó đuổi theo như giông như gió.

Con gà ghét nhau vì tiếng gáy, thì con ngựa lại ghét nhau vì tiếng hí... con ngựa rằn càng nghe tiếng khiêu khích chừng nào trong lòng thêm nổi giận hết tình đuổi theo sát gót.

Nhưng lạ lùng thay hễ con ngựa rằn chạy nhanh tới mức nào thì con Tuyết Long lại tăng gia tốc độ cho hơn 1 tí, thỉnh thoảng lại cất tiếng hí lên, làm cho đối phương hơi giận dữ cứ tăng lên mà chẳng làm gì được.

Dương Tiểu Hồng mặc dù nằm trên mình ngựa lướt đi nhanh như giông như gió nhưng mà nàng có cảm tưởng như mình nằm yên trên bình địa, càng chạy chừng nào càng thêm kinh dị cho tài bộ của Tuyết Long.

Phần Chu Cang thì trông thấy từ trên tà áo trắng của Dương Tiểu Hồng có dòng máu thấm từ từ chảy xuống nhỏ giọt trên thân hình trắng muốt của Tuyết Long rồi nhiều từng giọt từng giọt xuống mặt đất...

Hắn thấy mình tâm can đau nhói dường như mỗi một giọt máu kia là mỗi một tên bên bản vào lòng ruột của mình.

Thì ra mặc dù con Tuyết Long chạy thật êm ái nhưng vết thương trên vai của nàng quả thật quá nặng, làm cho máu đào cứ trào ra như suối.

Tiểu Hồng mất máu quá nhiều, về gần nhà hôn mê cứ ôm cứng lấy cổ của con Tuyết Long mà mặc cho nó tự do lướt bụi tuôn bờ.

Chu Cang đuổi theo một hồi lấy làm sốt ruột, trong dạ nghĩ thầm: « Nếu mình cứ bắt mãi như thế này thì làm sao bắt cho kịp con ngựa bạch kia, xem tình thế này thì nàng dễ xuất huyết quá nhiều... Bây giờ phải lập một mưu kim hãm con súc sanh này lại... »

Trong trí còn đang hoang mang suy nghĩ, tìm chưa ra một biện pháp vẹn toàn, bỗng đột nhiên hắn trông thấy phía trước mặt mình có 1 người thư sinh áo xanh, mình ngồi trên lưng con ngựa vàng đi ngược chiều với mình, trông nháy nháy người này chỉ cách Dương Tiểu Hồng chừng hai mươi trượng mà thôi.

Chu Cang vùng nảy một ý, vói vàng tự khí Đao Điền nói to lên: « Xin công tử bắt giùm con ngựa bạch lại cho tôi... người trên lưng

ngựa đang thọ trọng thương cần phải cấp cứu.

Gã thư sinh áo xanh này nghe nói, dường như giật mình nhìn sừng Dương Tiểu Hồng...

Và lúc 2 con ngựa qua mặt với thì người thư sinh áo xanh này tức thì thò 1 tay ra chụp lấy giây cương.

Vốn là người trong nghề, nên Chu Cang vừa nhác trông thấy cái chụp quá ư gọn gàng lanh lẹ của người này, trong lòng cũng thầm phục nhưng người đã nhanh, con Tuyết Long hãy còn nhanh hơn, nó chỉ tránh nhẹ một cái thì người kia đã chụp hụt.

Tốc độ của hai con ngựa lúc bấy giờ thấy đều đang đi nhanh vô cùng; cho nên trong nháy mắt thì người thư sinh đã còn cách Chu Cang không 15 trượng và Chu Cang bỗng giật mình, tinh thần tỉnh táo thì ra người thư sinh ấy chẳng phải ai xa lạ, mà đích thị là Châu Hoài Ngọc.

CÁI THUA LÀ CHẮC, CÁI THẮNG CHỈ CẦU MAY !

Số là Châu Hoài Ngọc sau khi cố tình đi sau hai người bạn đồng hành để cho họ được tự do trò chuyện, như thấy phong cảnh hữu tình chàng cứ đánh ngựa rong chơi một vòng nào hay đâu vì luyện cảnh, nên khi muốn trở lại tìm Đồ Long Bang Chủ thì quên mất lối về, còn đang đi loanh quanh bỗng chợt nghe có tiếng vó cầu ròn rã...

Tiếng vó này nghe rộn rịp như một trận mưa rào mà mỗi tiếng vang dường như một hòn đá nặng gieo vào tâm khảm của Hoài Ngọc vì chàng theo chân Đồ Long Bang chủ lâu ngày cho nên bây giờ thoảng nghe thì phân biệt được ngay đó là tiếng vó của con Tuyết Long.

Chàng vội vàng đánh ngựa về phía đó, và từ xa xa chàng đã trông thấy một người nằm sấp trên lưng ngựa.

Tảng đờm kinh tâm, càng cứ cho rằng Hồng Phong đã đầu gối đầu với ai nên mang thương tích chạy đến chốn này.

Còn đang băn khoăn, thì nghe có tiếng người nói to lên rằng người nằm trên ngựa bị thương tới chừng đó chàng tin chắc.

Đến khi chụp hụt giây cương, thì chàng cũng vừa phát giác người nằm trên lưng ngựa là Dương Tiểu Hồng, mà người đuổi theo sau lưng lại là Chu Cang, thì trong lòng chàng lại càng thêm lo lắng.

Vốn đã từng so qua vài đường, cho nên chàng e dè người này lắm, bởi lẽ nội công của nó thâm hậu, mà ngoại công cũng thật siêu phàm...

Vì vậy nên Châu Hoài Ngọc tức thì kéo cương quành ngựa trở lại đuổi theo Tiểu Hồng.

Chu Cang kể từ khi bị Châu Hoài Ngọc dùng thế tám lạng mà đầy nghìn cân xô chàng rơi xuống nước thì trong lòng căm tức vô cùng cứ mong cho có cơ hội gặp lại người ngỗ hầu thanh toán.

Hắn trông thấy kẻ thù nhân thỉnh linh xuất hiện và gặp mặt mình thì quay đầu bỏ chạy, cho nên ngựa cồ cưỡi ba hã nói :

— Đố mi chấp cánh bay đường trời, mau mau xuống ngựa chịu cho ta nhíp một roi đến tội, bằng không thì chó trách.

Châu Hoài Ngọc thao thẩm trong dạ, nghĩ rằng mình chường mặt mà đấu với Chu Cang thì võ nghệ một mười một tám, cái thua là chắc mà cái thắng là ở sự cầu may... lại bây giờ đeo thêm một Tiểu Hồng thì vương tay vương chân biết bao nhiêu, trong tình cảnh này chỉ có quát ngựa truy phong là thượng sách.

Nghĩ đến đây trong trí của chàng chợt nảy ra một ý, trông thấy Tuyết Long cứ phi mãi về phía trước, tốc độ này thật khó theo chàng liền cất lên tiếng còi lạnh lạnh, bắt chước Hồng Phong gọi ngựa.

Nhưng dấu hiệu của Hồng Phong gọi Tuyết Long thật là đặc biệt chàng bắt chước chỉ giống được 3 6 phần, nên nhe thật buồn cười.

Dẫu vậy con Tuyết Long vừa nghe tức thì rảo bước đi chậm lại. Thì ra ban nãy nó tinh mắt đã nhận thấy Hoài Ngọc là người quen của chủ nhân mình nay lại nhái giọng chủ nhân mà gọi thì ắt có việc chi đây nên vội vàng đi chậm lại để chờ...

Hoài Ngọc thấy vậy thúc ngựa vọt tới như bay, Chu Cang từ phía sau nhìn tới trông thấy tình hình này biết Châu Hoài Ngọc có dụng ý chi đây nên hắn cũng rút roi ra thẳng cách giáng vào mình ngựa của hắn hai roi đen đét...

Con ngựa của Chu Cang bị đau vọt tới nhanh như một đường tên trong nháy mắt thì đã theo kịp Châu Hoài Ngọc.

Chính vào lúc hai bên chỉ còn cách nhau chừng năm trượng bề xa đột nhiên Hoài Ngọc nạt lên một tiếng, cất mình ra khỏi yên ngựa tách gió lướt về phía Dương Tiểu Hồng.

Chu Cang trông thấy thân hình của Châu Hoài Ngọc trên cao đâm bổ xuống mình Dương Tiểu Hồng, bất giác trong lòng chưa xót, ước mong rằng cũng có trường hợp như gà thừ sinh này.

Bằng một thủ pháp như nhàn tằm ái, Châu Hoài Ngọc bắt gọn Dương Tiểu Hồng vào lòng mình, đoạn ngồi trảm lên lưng yên của con Tuyết Long.

Chu Cang ở phía sau trông thấy thủ pháp của Hoài Ngọc xuất thần như thế cũng phải khen thầm tưởng dạ :

— Hay cho đòn Du Thiên Hoán Nhật...

Chu Cang trong dạ mừng thầm, nghĩ rằng thắng này nhay qua lưng con ngựa bạch, thì sức chở của nó tất nặng đi, thật là một điểm có lợi cho ta. ta cứ lẻo đeo theo mãi đừng cho mất dấu, chờ xem hai đứa này chạy đến chân trời góc bể nào cho biết.

Nghĩ đoạn cứ ghim cương cho con ngựa của mình từ từ theo sau con Tuyết Long chừng mười trượng bề xa, hẳn ta có ý đường sức ngựa của mình để chờ có ứng biến.

Đây nói về phần Châu Hoài Ngọc, sau khi ôm trọn Tiểu Hồng vào lòng rồi tức thì dùng hai gối của mình kẹp chặt vào yên ngựa, đoạn vạch áo của Tiểu Hồng ra xem vết thương.

Sắc mặt của Dương Tiểu Hồng lúc bấy giờ màu xanh nhạt, nhưng làn da của nàng vẫn trong trắng như ngà, từ trong lồng ngực của nàng tiết ra một làn hương thơm dịu dịu, làm cho dẫu có cường thù đại địch theo sau nhưng Châu Hoài Ngọc vẫn không nao núng, chẳng tiếp tục khám vết thương trên vai của Tiểu Hồng...

CHIA CHÁC NHƯ THẾ MỚI ĐỒNG ĐỀU !

Đến khi lớp áo chỗ vết thương được gỡ ra Châu Hoài Ngọc giật mình kinh hãi, không biết vật chi nên nhọn vô cùng chừng đã đâm thấu vào chỗ vai của người đẹp, gây một thương tích vô cùng trầm trọng.

Chàng lóng tai nghe thấy tiếng vỗ cầu của Chu Cang cứ cách xa mình trên một khoảng cách nhất định chứ chẳng xấp lại gần thì trong dạ hơi yên.

Nhờ bộ pháp của con Tuyết Long thật thần tình, nên Hoài Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa mà vững vàng như ngồi trên bàn thạch.

Chàng thả tay tả vào túi mình mở lấy thuốc kim sang, đoạn xé ống tay áo của mình ra mà vạt cho nàng.

Mặc dù vết thương đã được băng bó kỹ lưỡng nhưng Dương Tiểu Hồng vẫn còn nằm mê man trong lòng của Châu Hoài Ngọc.

Trong trí của chàng cứ miên man suy nghĩ nếu mình cứ bắt như vậy hoài thì có khác chi tự vẫn, chi bằng hãy dùng một chước mau vạy rút khỏi bàn tay nó mới là thượng sách.

Còn đang băn khoăn, chợt nghe thấy con ngựa vằn của Chu Cang hí lên 1 tiếng rồi gia tăng tốc độ.

Con Tuyết Long này giờ dường như biết người ngồi trên ngựa đang bận việc chi đó, nên giữ tốc độ trung bình, đến khi tiếng hí của

con ngựa rần vừa phát lên thì nó chạy nhanh như giông như gió, làm cho Chu Cang phải đuổi theo trời chết mà khoảng cách từ từ xa.

Đang đi ngon trớn, bỗng thình lình con Tuyết Long chùn chân dừng hươc, và bên tai của Hoài Ngọc nghe có tiếng nước chảy rì rào. làm cho Châu Hoài Ngọc giật mình bừng tỉnh.

Chàng quay đầu nhìn lại, trông Chu Cang đang ra rôi đuổi theo rảo rượt, tới chừng nhìn trở về phía trước mặt thì quả thật có một con sông nhỏ nhỏ chắn ngang trước mặt, mà nơi bờ sông lại là một bến đò nhỏ nhỏ.

Tốc độ con ngựa rần nào phải tầm thường, chỉ trong 1 cái chớp mắt thì nó đã bắt kịp con Tuyết Long...

Tuyết Long thấy trước mặt mình không có cầu, đành phải quảy sang cánh tả..

Lúc bấy giờ nơi bến đò có trên 20 người đang ngồi đợi đò sang, trông thấy con Tuyết Long chở 2 người đến mà người ngồi trên mình ngựa lại màu mè đậm đà, ai thấy cũng đều nhìn không chớp mắt..

Con Tuyết Long chỉ vượt chừng 20 bước, thì đột nhiên trước đầu ngựa có 1 người thình lình xuất hiện.

Người này đang tay ra chặn ngang đầu ngựa, mỉm cười nói:

— Thần mã quả thật thiên hạ vô song... xin tránh đi đứng chân lại, tôi hỏi vài lời.

Châu Hoài Ngọc định thần nhìn kỹ, thấy người cản ngang đầu ngựa là một gã trung niên lùn tịt nhưng bộ pháp thật là nhanh nhẹn.

Chàng chưa kịp trả lời thì con ngựa rần của Chu Cang đã từ phía sau vọt tới, chàng nghe thấy có tiếng gió tạt ngang thì Chu Cang cũng đã chặn ngang đầu ngựa của mình rồi.

Chu Cang đắc chí cười khan kha, nói:

— Hừ... đây mới thực là sơn cùng thủy tận, mi chịu phép rồi chứ, khi xưa mi thừa cơ đâm trọng huyết của ta, chắc mi còn nhớ chứ...

Châu Hoài Ngọc trông gã pháp phòng nhưng giọng làm tình nói:

— Mi đường đường là một đấng đương trào thái tử tại sao lại bức bách người đang yếu thế, tiếng tăm này đồn đãi xuống dân gian thì bổn thẹn cho đương kim Hoàng đế biết mấy.

Gã lùn chặn Tuyết Long nghe Hoài Ngọc gọi người này là Thái Tử, lấy làm kinh ngạc, trở mắt ra nhìn Chu Cang, rồi bỗng hắt ta gật gù, nói:

— Đương trào Thái tử mà bức hiếp người đang lâm nạn thì thật có vẻ khó coi...

Châu Hoài Ngọc ban này trông thấy phép chặn đường này khéo léo nên không dám khinh thường, nói:

— Xin tiền bối hãy nhường bước cho tôi đi hẹn gặp lại vì có việc cần. Gã lùn trẻ Dương Tiểu Hồng đang cầm đĩa những máu nói:

— Chắc chuyện gấp đó là việc trị thương cho nàng kia?

Hoài Ngọc trả lời:

— Việc này không cần chi đến tiền bối, xin hãy nhường đường.

Nói dứt lời bèn thúc mạnh vào hông ngựa... nào hay đâu bộ pháp của người lùn này nhanh nhẹn lạ thường, hần chỉ nhún nhẹ 2 chân, thân hình của hần tức thì lướt tới và thờ tay ra bắt gấn đây cương.

Châu Hoài Ngọc giật mình, nghĩ rằng trước mặt mình hiện bấy giờ đang có một cường thủ đại địch, bây giờ này sinh ra thêm một người nữa thì thật là khó càng thêm khó.

Còn đang bối rối, chợt nghe người lùn cất tiếng rang rang nói rằng:

— Trên đời này những vật quý báu không chỉ qua sơn hà gấm vóc, kể động người đẹp ngựa quý và bảo đao... nay trong tay của hiệp sĩ đã sẵn người đẹp, vậy thì ngựa quý hãy tặng cho tôi..

DANH GIA TỬ ĐỆ. KHÔNG LẼ LÀM ĐIỀU SÁI QUẤY !

Nói đến đây hần ta đưa tay chỉ Chu Cang nói:

— Còn giang sau gấm vóc thì thuộc người này... bảo đao thì thuộc Đờ Long bang Chủ... chia chác như thế mới đồng chứ...

Của nói của gã lùn này tuông ra, thì Chu Cang lẫn Hoài Ngọc đều giật mình kinh dị, vì cả 2 đều không ngờ tại chỗ bến đò hoang vắng này lại có người biết đến việc Đờ Long Bang.

Chu Cang trông thấy con Tuyết Long bị gã lùn nắm nhún nhún trong dạ mừng thầm nghĩ rằng lại lịch của người này ra sao ta chưa biết nguồn cơn thì khoan hãy động thủ bây giờ chờ cho bọn chúng sinh sự ầu ầu với nhau ta ngồi không mà chờ hưởng theo câu ngư ông đắc lợi chẳng sướng hơn sao.

Vì có ý định như vậy nên hần ta im lìm không nói một lời nào, cố tình chờ xem sự thế biến chuyển ra sao?

Châu Hoài Ngọc nói:

— Xin tiền bối chờ nói dài dòng, chuyện của tôi đang hồi cần kíp. Gã lùn nói:

— Phải... chữa bệnh như chữa lửa, nhưng tại đây có danh y, sao còn muốn đi đâu cho xa đường đất. Vừa nói hần vừa đưa tay chỉ về phía bến đò, Châu Hoài Ngọc trong lòng lấy làm lo lắng cho bệnh-

lình của Dương Tiểu Hồng. sẵn nửa ngày ngồi trên yên ngựa không khác nào ngồi trên bàn chông, nay nghe nói có danh y thì trong lòng nhẹ nhõm, không biết người này nói thật hay nói chơi.

Chàng trông theo ngón tay chỉ của gã lùn, thấy dưới bên dõ có mười mấy người đang đứng nghênh cổ trông về phía này, chỉ có một lão già đầu râu tóc bạc, thì thân nhiên ngồi bó gối nhìn về phía ngoài khơi.

Gã lùn nói :

— Lão trượng kia rất sành nghề thuốc, hãy nhờ người ra tay cứu chữa, bằng không cứ kéo thời gian lâu chừng nào chỉ khổ trị chừng này..

Châu Hoài Ngọc nghe qua hữu lý, nhưng hành động của gã lùn thật là ngang ngược, chẳng biết cội rễ ra sao.

Chàng bèn hỏi :

— Chẳng hay các hạ cao danh qui tính ?

Gã lùn cười ha hả, nói :

— Ta họ Hàn...

Hoài Ngọc cau mày, hỏi :

— Vậy chắc tiền bối đây là dòng dõi của... của Hàn Bảo Cầu đời Tống ?

Gã họ Hàn cất tiếng cả cười nói ,

— Danh gia tử đệ, quả thật danh bất hư truyền, có như thế mới xứng đáng người cỡi được ngựa quí...

Thì ra Hàn Bảo Cầu đời Tống là một trong bảy vị Giang Nam Thất Quái, và là một tay sành chơi ngựa khét tiếng trong chỗ giang hồ.

Châu Hoài Ngọc nghĩ thầm :

« Người này đã tự nhận là con cháu của Hàn Bảo Cầu mà Hàn Bảo Cầu khi xưa từng đánh hiệp nghĩa chỉ vì một lời hứa hẹn mà phải tốn công phu khổ nhọc nuôi sống Quách Tĩnh. giờ thoát này truyền đến nghìn đời sau ai cũng còn khâm phục chẳng lẽ con cháu của dòng họ danh gia như thế lại đi làm điều tội bại hay sao ? »

Nghĩ đến đây trong lòng hơi yên, chàng bèn nói :

— Chẳng hay Hàn tiền bối có thể giới thiệu cho tôi biết vị danh y ấy ?

Cả họ Hàn nói :

— Được... lão tiền bối kia cùng đi chung với ta.

Nói rồi cứ nắm lấy giây cương của con Tuyết Long mà lỏ tuốt về phía bên dõ.

Chu Cang thấy tình thế đột nhiên biến chuyển như vậy, trong lòng cũng nổi tính hiếu kỳ, nghĩ rằng Tiểu Hồng đang lâm trọng bệnh dù sao Hoài Ngọc cũng không thể quất ngựa truy phong, thôi thì hãy dần dần để xem hậu sự thế nào,

Nghĩ vậy hắn ta bèn thúc ngựa thong thả theo sau, nhưng cặp mắt không rời Tiểu Hồng một bước, trong lòng hắn cũng mong muốn chờ vị danh y nào đó có thể ra tay giải cứu cơn bệnh hiểm nghèo của nàng.

Khi gã họ Hàn lờ con ngựa đến trước mặt lão già rồi hắn ta cất tao giọng nói :

— Thưa Hàn công công...

Lão già quay phắt đầu lại, gắt gỏng :

— Mi lại sanh sự lỏi thời, coi chừng lại mang tai họa đó...

Gã họ Hàn bị mắng, không những không giận mà còn cười nhún nhún, nói :

— Xin Công Công dẫn con thịnh nộ, có năng thiếu nữ đây thọ thương rất nặng, dọc đường lữ thủ như vậy biết đâu chạy thuốc men, xin Công Công ra tay tế độ vậy.

XUỐNG TAY ĐÁNH CƯỚP THUỐC THẦN

Lão già trừng mắt hỏi :

— Báo Phi...mi nhất định can thiệp vào vụ này ?

Gã lùn tên Hàn Báo Phi lớn tiếng cả cười, nói :

— Đĩ là người trong làng võ hệ giữa đường thấy việc chi nguy cấp thì phải hết lòng cứu trợ đó thôi.

Lão già gật gù nói :

— À, ra mi lại lên giọng dạy đời rồi đó.

Hàn báo Phi nói :

— Không dám...chỉ vì hèn lâu thấy Công công chưa gặp dịp trở tay dùng thuốc, nên dùng vài lời nói khích mà thôi.

Hàn Công Công vuốt râu mỉm cười nói !

— Mi nói cũng phải, đã hèn lâu ta không dùng thuốc cũng nghe thấy ngứa tay lắm... đầu nào hãy đưa vết thương ra xem.

Châu Hoài Ngọc đang ôm Tiểu Hồng trong lòng mình, muốn xuống ngựa thì e cho có người thừa cơ đoạt Tuyết Long, còn không xuống ngựa thì không biết làm sao đưa vết thương của Tiểu Hồng cho Hàn Công Công xem được.

Còn đang lưỡng lự thì từ trong đám bộ hành chõ dõ có một bà lão tuổi độ năm mươi bước ra nói :

— Công tử hãy trao tiểu thư cho tôi đỡ lấy cho Công Công xem vậy.

Châu Hoài Ngọc liếc nhìn sắc mặt, thấy người đàn bà này lộ vẻ hiền hòa chẳng có vẻ chỉ xảo trá nên trong lòng tạm yên.

Chàng nói :

— Vậy xin phiền tàu tàu giúp cho một phen.

Nói dứt lời, trao Tiểu Hồng cho người đàn bà ấy, Chu Cang nẩy giờ đứng bên cạnh, trông thấy Châu Hoai Ngọc dám trao Dương Tiểu Hồng cho một người xa lạ, thì trong dạ phập phồng, hẳn bèn nhón tới một bước e có điều chi bất trắc hay chăng.

Người đàn bà ấy ôm Tiểu Hồng trong lòng đoạn rạch vãi áo cho Hàn Công Công xem.

Lão già họ Hàn cau mày nhìn sưng vết thương thấy trên chũm vai của nàng bị vật bén cắt xéo một đường chiều rộng chừng năm phân chiều dài hơn ba tấc.

Vì trọn buổi nay phải đuổi rong trên yên ngựa, nên bây giờ vết thương sưng lên trông thật là đáng sợ.

Châu Hoai Ngọc và Chu Cang đồng nhìn lão già này không chớp mắt, cả hai đều lấy làm lo lắng khôn cùng, bỗng chợt trông thấy trên vành môi của ông ta nở một nụ cười.

Lão ta nói :

— Trông bề ngoài thì thấy dữ dằn, nhưng sự thật đây chỉ thuộc ngoại thương, bôi thuốc kim cang là khỏi ngay.

Nói dứt lời ông ta quắc mắt nói với Hàn Bảo Phi :

— Bảo Phi đầu, nước Kim Hôa Ôn Tuyền có trong mình người hay không hãy mang ra đây hòa thuốc.

Mấy tiếng "Kim Hôa Ôn Tuyền" làm cho những người có mặt tại nơi đây đồng giật mình, vì bôi, hễ là người trong làng võ sĩ nghe thấy những tiếng này cũng đều biết đây là một vùng có nhiều thuốc quý. Khi xưa Vô Kỵ và Triệu Minh cũng đã lạc bước vào chốn này để tìm tông tích của Hồng Phong.

Châu Hoai Ngọc hãy còn nhớ trong vùng này có cái Kim Phong Bảo Tháp gì đó...

Còn đang suy nghĩ chợt nghe Hàn Bảo Phi nói :

— À...có đây.

Nói đoạn thò tay vào túi lấy ra một chiếc lọ màu vàng nhạt, Còn Hàn Công Công thì thò tay vào chiếc đay bên lưng lục lọi tìm kiếm một vật gì.

Lâu lâu mới thấy ông ta lôi ra một màu gạch nho nhỏ ra, Màu gạch, này màu đỏ ửng, hình dáng vuông vuông trông không có chi là đặc sắc Hàn Công Công liền nhiên ngồi xuống bên cạnh một phiến đá, trong lúc đó thì Bảo Phi đã mở lọ trút nước ra Một vôi nước từ trong

lọ chảy ra mặt phiến đá phẳng phiu rồi, Hàn Công Công tức thì mài viên gạch trong tay lên đó.

Thật là lạ, không ngờ 1 vật vụn thường như thế mà khi mài xuống đá thì tức khắc tào ra 1 mùi thơm kỳ diệu.

Mùi thơm này vừa hay ra thì Chu Cang bỗng kêu lên :

— Á, thì ra lão trượng đây là Hà Hương Tử.

Bảo Phi bật cười, nhìn Chu Cang nói :

— Không ngờ mi cũng biết biệt hiệu của Công Công.

Chu Cang trả lời :

— Phu vương ta hằng nhắc nhở đến Công Công nói rằng môn thuốc Kiến Dược Phong Bi của Công Công thật là trên đời có 1 không 2 nay Dương Quận chúa đây được gặp Công Công thật là tâm sanh hỷ hạnh.

Mẫu đối thoại ngắn ngủi này vừa đến đây Hàn Công Công đã bôi thuốc vào vết thương của Dương Tiểu Hồng.

GHỎ MƯỢN THUỐC CẤP CỨU CHO TIỂU NHỊ

Châu Hoai Ngọc này giờ nghe nói đến tên thuốc Kiến Dược Phong Bi, trong lòng cũng sinh ra đức tin, khắp khởi mừng thầm cho Tiểu Hồng.

Quả nhiên thuốc vừa bôi vào làn da của Tiểu Hồng thì màu sắc da thật chỗ vết thương vốn tím bầm bây giờ lần lần đỏ ửng.

Thuốc bôi tới đâu thì mùi hương hay ra ngào ngạt tới đó, trong nháy mắt, khắp chỗ vết thương của Tiểu Hồng đều thay chiều khôi sắc.

Kỳ diệu là ở chỗ miệng vết thương ban nãy thật to, thế mà thuốc được bôi vào tức thì híp lại.

Đúng vào lúc mọi người đang trầm trở thuốc quý, bỗng thỉnh linh người đàn bà đang ôm Tiểu Hồng trong lòng kia bất thần dùng thần binh của nàng ném mạnh vào mặt của Hàn Công Công.

Chu Cang vừa rú lên một tiếng, thì Tiểu Hồng đã kề sát vào giữa mặt Hàn công công, làm cho ông ta phải luống cuống khoát tay ra chụp lấy...

Chỉ trong một chút biến động đó, thì người đàn bà nọ đã thò tay cướp lấy viên gạch màu đỏ trong tay của Hàn công công...

Hàn Bảo Phi cứ động thần tốc, vừa thấy người đàn bà này chụp món bảo vật của Hàn Công Công, tức thì lướt tới điểm vào một ngón vào huyệt Đại Hoành dưới hông của bà ta.

Người đàn bà ấy khẽ lách mình trở khỏi đoạn tung ra 1 ngọn Quàn Ly Cước đá thốc vào bộ hạ của Bão Phi...

Trong lúc đó thì Hàn Công Công cũng đã chộp lấy đầu áo của Tiểu Hồng đặt xuống đất, nhưng viên thuốc quí ở trong tay đã bị người đàn bà kia cướp mất.

Hàn Công Công nổi giận thét mắng ầm ỉ :

— Cũng tại thằng Bão Phi nhiều chuyện che nên mới ra nông nỗi... này phải lấy lại trả ta...

Bão Phi vừa tung ra liên tiếp đòn liên hoàn để cầm chân người đàn bà kia, đoạn nói :

— Không sao... tôi nhất quyết lấy lại cho kỳ được.

Nhưng quyền cước của người đàn bà nọ thật là hung bạo cứ bay ra như gió táp mưa sa cốt thảo thân bỏ chạy.

Dương Tiểu Hồng vừa được đặt chân chấm đất thì toàn thân chói với vì nàng hãy còn mê mẩn. Chu Cang trông thấy cơ hội này nghĩ năm một thuở với vàng thúc ngựa lướt tới đang tay ra định đón lấy người ngọc vào lòng.

Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thối nghĩ rằng Dương Tiểu Hồng mà lọt vào tay của Chu Cang thì thật là chẳng khác chi vàng gieo đầy nước.

Chàng thúc mạnh vào hông con Tuyết Long đi sau mà tới trước cả hai thanh niên đồng vươn mình tới định chộp lấy người đẹp.

Hàn Công Công trông thấy thái độ của hai người hùng hữ như thế, vội mỉm cười thu tay trở về.

Thủ pháp của lão già đầu bạc rằng long này trông thật tầm thường nhưng lạ lùng khôn tả, chỉ trong một cái nháy mắt thì xê dịch vị trí của Tiểu Hồng làm cho Chu Cang và Hoài Ngọc thấy đều chộp hụt vào không khí. Chu Cang hằng nghe Phụ thân của mình nhắc nhở rằng võ nghệ của lão già Hàn Công Công này thật là kỳ ảo, cho nên chẳng dám khinh địch với vàng ngưng thần để chờ cơ hội.

Phần Châu Hoài Ngọc thì hết hoảng nói :

— Xìu Hàn tiền bối đừng cho tên này phạm vào mình của Dương cô nương...

Hàn Công Công nói :

— Mi yên chí, nhưng mi muốn ta trao người đẹp trở lại thì phải hiệp sức với Bão Phi lấy viên thuốc Kiển Dược Phong Bì ấy trả lại cho ta.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Dương cô nương hãy chưa định tình...

Hàn Công Công gắt gỏng :

— Mi chờ bận tâm, này mi xem...

Vừa nói dứt lời, thì bỗng nhiên Dương Tiểu Hồng ú ớ lên mấy tiếng rồi đổi mặt từ từ mở ra.

Thì ra lão họ Hàn đã dùng thủ pháp nhanh nhẹn điềm vào nhũn buyet hồi sinh cho nàng.

Châu Hoài Ngọc hơi yên tâm, liền quay đầu nhìn về phía Hàn Bão Phi, bất giác giật mình vì ra người đàn bà này bây giờ đang liên tiếp tung ra những thế chưởng phi thường mạnh bạo. hoà lẫn trong những thế đá lạ lùng xuất phát từ những đòn Quàn Ly Cước, làm cho Hàn Bão Phi phải liên tiếp thối lui.

Hàn công Công nói :

— Hử người đàn bà này chạy thoát thì đừng mong ta trao trả mỹ nhân.

Câu nói này càng làm cho Châu Hoài Ngọc mắc thềm lo thềm, chàng nghĩ, nếu một khi người đàn bà kia mà thoát khỏi vòng kìm tỏa của Hàn Bão Phi, quất ngựa truy phong thì tánh mạng của Tiểu Hồng thật là đáng ngại.

Sợ lo âu của chàng vừa chớm nở thì Hàn Bão Phi trúng một đòn Quàn Ly Cước ngã ngựa ra phía sau, và người đàn bà lúc thì co giò bỏ chạy.

Châu Hoài Ngọc nạt lên một tiếng tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, thúc con Tuyết long vọt tới cản đầu.

Bộ pháp của người đàn bà kia mặc dù thật nhanh, nhưng không làm sao hơn Tuyết Long cho nổi, chỉ trong một cái chớp mắt thì Châu Hoài Ngọc đã xuất hiện trước mặt loang gươm chặn lại.

Chàng thét :

— Trả thuốc lại cho mau.

Người đàn bà kia bỗng nhiên thối lui một bước, nước mắt lưng tròng nói :

— Xin tráng sĩ hãy cho tiện thiếp được trở về cấp cứu cho thằng tiểu nhi...

Châu Hoài Ngọc cau mày, nói :

— Thế nghĩa là thế nào ?

Người đàn bà kia trả lời :

— Tôi có thằng con nhỏ đại bị kẻ thù nhân xuống độc thủ đang bệnh trầm kha.

Châu Hoài Ngọc quát hỏi :

— Hàn trảng sì, lời nói của người ấy có thật hay không ?

Hàn Bảo Phi lớp ngóp bỏ dậy, nói :

— Nó nói đúng, nhưng mà Hàn Công Công không chịu để thuốc.

Trong lúc Châu Hoài Ngọc đối thoại với Bảo Phi thì người đàn bà có lượn qua lượn lại có ý tìm cách vượt cho khỏi đầu ngựa của Hoài Ngọc.

Nhưng bộ pháp của con Tuyết Long quá ư thần diệu bất cứ người đàn bà ấy khôn ngoan lẫn tránh đến thế nào thì cũng bị nó cản ngang trước mặt không cho vượt qua.

Châu Hoài Ngọc khẩn khoản hỏi rằng :

— Thưa Hàn Công Công vị Tầu Tầu này đang có người con lăm trọng bệnh xin Công Công ra tay tế độ vậy ?

Hàn Công Công trợn mắt nói

— Mì chứ nói nhảm một đời ta không bao giờ chịu để thuốc cho phường bảo phiêu.

Châu Hoài Ngọc hỏi Bảo Phi :

— Sao có việc lạ như thế ?

Bảo Phi trả lời :

— Việc này nói ra lời thôi dạt dòng lĩm... bây giờ hãy tìm cách lấy viên thuốc Kiến Dược Phong Bì kia lại đã.

Châu Hoài Ngọc nghĩ thầm :

“Bây giờ muốn lấy lại chỉ còn có cách dụng võ, nhưng nếu ta đấu chiến với người này thì Tiểu Hồng hóa ra chẳng có người dòm ngó”

Nghĩ đoạn chàng nói :

— Này tầu tầu, chẳng hay công tử thọ thương thế nào ?

Bà ta trả lời :

— Nó bị đối phương dùng búa chém phải đùi bên trái, thương thế trầm trọng...

Hoài Ngọc nghĩ thầm :

— Nếu nói đúng búa mà đánh cho bay thì phải kẻ đến 1 vị kỳ chủ trong Minh giáo, người này khi xưa đã từng áp giải Hồng Phong đến Tuyết sơn.

Tính hiếu kỳ nổi dậy, chàng hỏi :

— Chẳng hay công tử vì sao phải đấu chiến với người kia ?

Người đàn bà nọ trả lời.

— Chỉ vì nó lãnh trọng trách tải một món hàng đắt giá về kinh..

Châu Hoài Ngọc hỏi :

— Chẳng hay công tử giúp việc cho phiêu cục nào ?

Người đàn bà kia trả lời :

— Chắc các hạ có biết Trường An Phiêu Cục ?

Châu Hoài Ngọc hốt hoảng nhấn mạnh lại :

— Trường An Phiêu Cục ?

Người đàn bà nói :

— Phải.

Hoài Ngọc hỏi tiếp :

— Vậy chắc tầu tầu biết Tổng phiêu đầu Trường An Phiêu Cục là Châu tiên bối ?

Người đàn bà kia trả lời :

— Châu lão anh hùng cùng Gia phu là chỗ thâm giao.

Nói đến đây bỗng nhiên bà ta nước mắt lưng tròng, nói :

— Chỉ rất tiếc Châu lão tiên bối đã qui tiên...

Ngồi trên mình con Tuyết Long, Châu Hoài Ngọc hỏi thất thanh :

— Sao ? Tầu Tầu nói rằng Châu Thiên Phúc lão tiên bối đã qui tiên ?

Người đàn bà kia gạt đầu thăm nảo, nói :

— Chính thế... chính thế Châu Thiên Phúc tiên bối không may trúng phải độc tiễn của đối phương nên đã vong mạng từ lâu...

Châu Hoài Ngọc rụng rời thất sắc, thì ra Châu Thiên Thọ vốn có ba người anh em, cha mẹ đặt tên cho ba người là Phúc, Lộc và Thọ.

Châu Thiên Thọ là người em nhỏ tuổi nhất, còn Châu Thiên Phúc đây là người anh cả, lâu nay vô làm nghề bảo phiêu ở miền Giang Bắc đã lâu chàng không có dịp thăm bác mình không ngờ bây giờ lại nghe tin dữ như thế.

Chàng tức thì gìm ngựa cho đứng vững lại rơi nước mắt mà bồi thối :

— Dám xin tầu tầu cho biết qui danh ?

Người đàn bà nói :

— Chúng tôi là phường vô danh tiểu tốt, không tiện nói ra.

Chu Càng này giờ nghe nói đến câu chuyện Bảo Phiêu nghe hay hay, nên vênh tai nghe ngóng, đến chừng nghe nói Tổng Phiêu Đầu Trường An phiêu cục, là Châu Thiên Phúc bị tử nạn, thì càng thêm chú ý đến câu chuyện này.

Nguyên nhân chỉ vì Châu Thiên Phúc kinh doanh Trường An Phiêu Cục, chỉ chuyên môn áp tải những món hàng đắt giá, 1 năm chỉ làm 2, 3 chuyến cũng đủ ăn, vì vậy mà tiếng tăm của người này vang lừng trong làng võ, không ngờ lại sanh nghề tử nghiệp, chết đi trong

Đổi thoại giằng co đến đây thì con thuyền còn cách bờ chừng 20 trượng.

Hàn Bảo Phi nhắc lại :

— Xin công tử nhớ cho, Hàn Công công có nói hễ thuyền cập bờ mà không có thuốc thì sẽ xé tét vết thương của cô nương.

Chu Cang nghe nói lòng đau như cắt trong tay của hắn đã hóm hếch một thê sắt thủ vô cùng lợi hại cuờn chờn lão già họ Hàn động thủ, hắn tức thì «tiên hạ thủ vi cường».

Cặp mắt của hắn đăm đăm nhìn Tiểu Hồng không chớp mắt càng nhìn hắn càng lấy làm lạ vì sắc mặt của nàng càng lúc càng tươi dường như một đóa hoa phù dung từ từ bừng nở trước một buổi ban mai rạng rỡ ánh hồng.

Thì ra lão già họ Hàn này quả thật là một tay dùng thuốc có tài ông ta vừa thấy vết thương trên chân vai của nàng đã lành nên trong lúc không chế được trong tay, ông ta ngấm truyền nội lực vào cơ thể của nàng cho chóng được hồi sinh.

Mặc dù ông ta biết rằng chốc nữa đây, nếu Châu Hoài Ngọc chẳng lấy được viên thuốc trở về thì ông sẽ xé toạc vết thương Tiểu Hồng cho rách lại như cũ nhưng bây giờ thì ông vẫn cứ làm cho nàng hồi sinh trước đã.

Thuyền cứ từ từ trôi...

Trống ngực mọi người đánh thình thình không biết sự thế sẽ phát triển ra sao ?

Thế rồi thuyền còn cách bờ mười trượng.

Rồi năm trượng...

Hàn Bảo Phi quát quát gọi to :

— Công tử ơi ! Phải mau mau xuống tay đi chứ.

Hàn Công Công sắc mặt hầm hầm nói

— Chúng bây bắt tài thì chớ trách ta.

Thế rồi việc đến phải đến, chiếc đò từ từ dựa sát vào bờ và trao phu thông thả cạy dây sào xuống.

Hàn Công Công bật lên mấy tiếng cười sắc lạnh nói :

— Ta không thể chờ đợi được nữa rồi đó...

Nói dứt lời từ từ đưa bàn tay lên...

Giây phút này là giây phút kinh hoàng nhất trên bến đò và cũng là giây phút kinh hoàng của Chu Cang và Châu Hoài Ngọc.

Hoài Ngọc thúc mạnh một cái vào hông ngựa, con Tuyết Long giật mình nhảy sỏ về phía Hàn Công Công nhanh như một đường tên...

TÀI SẢN KHÔNG LÒ, TAN THÀNH TRO BUI

Phần Chu Cang thì biết tốc độ của con ngựa vẫn của mình chậm hơn tốc độ của chính bản thân mình, cho nên hắn ta bay mình ra khỏi yên, dùng mũi giày đạp nhẹ vào vai con ngựa một, thế là thân hình của hắn cùng bay vút tới như một chiếc bóng mờ.

Trong hai gã thanh niên này ai cũng định ninh là mình tới trước nào hay đầu còn các- Hàn Công Công chừng năm thước thì bên mình của ông ta cũng đã xuất hiện một người...

Người này đi sau mà tới trước xuất thủ nhanh như gió làm cho bàn tay của Công Công vừa giơ lên tức thì bị điểm trúng huyệt Khúc Trì làm cho phải rũ ngay xuống.

Và cùng trong 1 lúc người này dùng một thủ pháp lạ kỳ cướp lại Tiểu Hồng qua tay.

Tới chừng đó, ai nấy mới kịp định thần nhìn kỹ, thì ra người mới xuất hiện đây chính là 1 nàng thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời, đích thị là Nam Hải Tây Thi.

Châu Hoài Ngọc vừa kịp thốt ra 4 tiếng :

— Nam Hải cô nương.

Thì từ dưới chiếc đò mới cập bến có 3 nàng thiếu nữ mặt toàn trắng đi lên.

— Đây Hàn Tuyết Từ, mi xem lão già này ý lớn hiếp nhỏ, may ta ra tay kịp thời bằng không thì nát ngọc tan vàng rồi còn đâu.

Ba nàng thiếu nữ này chính là Tây Hồ Nam Mỹ, họ đi chung với Nam Hải Tây Thi, nhưng khi thuyền còn ở xa xa thì họ đã thấy trên bến đò xô xao nhốn nháo,

Nhanh lực của Nam Hải Tây Thi cao hơn Tây Hồ Tam Mỹ, nên từ, xa xa nàng đã trông thấy Châu Hoài Ngọc cỡi con Tuyết Long, còn Chu Cang Thái Tử thì cỡi con ngựa vẫn đang đứng chồm nhom trên bến.

Khi thuyền vừa cập bến thì nàng lại thấy một lão già đầu râu tóc bạc bắt Tiểu Hồng trong tay mà sắc mặt hầm hầm...

Kịp đến khi lão định xuống độc thủ thì nàng tức tốc ra tay can thiệp. Kinh công của nàng thật là đáng sợ, chỉ trong cái nháy mắt thì nàng đã điểm huyệt lão già và cướp lấy người đẹp qua tay.

Sau khi công việc hoàn thành rồi, ba nàng mỹ nữ mới đứng định đi lên.

Hàn Tuyết Từ nói :

— Xin sư phụ chớ nhọc công, hãy trao Dương tiều thơ cho con.
Nam Hải Tây Thi liền ném Dương Tiểu Hồng cho Hàn Tuyết Từ

người này bắt gọn vào tay, và liếc nhìn sắc diện của Tiểu Hồng, thấy trong sự hồng hào háy còn pha màu xanh vì sợ hãi..

Nam Hải Tây Thi nói :

— Chẳng hay Dương cô nương vì sao ?

Câu hỏi chưa trọn thì Hàn Công Công đã quát to cắt ngang câu nói :

— Như Ngọc quả thật to gan, dám làm cho lão phu mất mặt nơi chỗ đông người.

Thì ra lão già Hàn Công Công này giờ bị điểm huyết Khúc Tri, đồng thời vì công lực của Nam Hải Tây Thi quá mạnh cho nên lão ta phải vận dụng liệt hơi sức mới giải huyết nôi.

Nam Hải Tây Thi gạt mình, không ngờ lão già này lại biết tên thật của mình.

Đến chừng nàng nhìn thấy viên thuốc Kiến Dược Phong Bì nằm trong tay của người đàn bà kia thì trong lòng càng thêm kinh dị.

Nàng quắc mắt hỏi Châu Hoài Ngọc :

— Đây Châu Công tử, người đàn bà này từ trong Kim Hồn Ông Tuyền đến đây ?

Hoài Ngọc trả lời :

— Không viên thuốc này của Hàn Công Công đấy.

Nam Hải Tây Thi lại rảo mắt nhìn Hàn Công Công và mãi đến lúc bấy giờ, nàng mới bắt gặp Hàn Bảo Phi nguyên nhân chỉ vì người này quá lùn nên mới nhìn thoáng qua thật khó trông thấy.

Nam Hải Tây Thi mỉm cười, nói :

Lão trượng đây họ Hàn, vậy thì vị đại hiệp này chắc cũng họ Hàn.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Phải đại hiệp đây con cháu của Hàn bảo Câu đời Tống.

Nam Hải Tây Thi gạt gù nói :

— À...hèn chỉ mi thêm con ngựa này rõ dĩ..

Châu Hoài Ngọc bấy giờ lần lần hoàn hồn chàng trông thấy Nam Hải Tây Thi thình lình xuất hiện và có cảm tình ngay với mình làm cho đôn cán lực lượng ngả hẳn về phía mình nên trong lòng sinh ra bạo dạn, chàng bèn thuật sơ qua đầu đuôi công việc cho Nam Hải Tây Thi nghe.

Nàng tươi cười quay sang Hàn Công Công nói :

— Kính thưa lão trượng, cứu một mạng người như xây tháp bảy tầng, xin lão trượng ra tay tế độ cho.

Hàn Công Công vốn có thành kiến sâu đậm với phường bảo phiêu

chỉ vì khi xưa, tăng tử của ông ta có nhờ một phiêu cực nổi danh hộ tống cho một chuyến hàng đất giả từ ai Nhạn Môn Quan về đến đất Quảng Tây.

Bọn phiêu đầu trong phiêu cực này uy danh lừng lẫy, không biết sao chuyến đi này lại gặp đều bất trắc. Bọn cường sơn thảo khấu hay tin có một mối hàng từ Nhạn Môn Quan tải về miền Nam bèn đề tâm theo dõi. Rốt cuộc bọn chúng chặn đánh đoàn Phiêu cực này tại bờ sông Hoàng Hà, làm cho bao nhiêu gia tài sự sản của Tăng tử Hoa Công Công thấy đều ra tro bụi.

THẦN LỰC KINH THIÊN CỦA NÀNG THIẾU NỮ

Đông họ Hàn từ đó kể về sau có thành kiến vô cùng sâu đậm với người chuyên nghề bảo phiêu cho rằng bọn họ toàn là hạng người ăn nói khéo léo nhưng không có thực tài và vì bằng tử của Hàn Công Công thế rằng đời con đời cháu của mình nhất định không để thuốc cho phường bảo Phiêu nữa.

Người đàn bà chuyên nghề Quân Lý Cước kia thấy Nam Hải Tây Thi sắc diện phi phạm, lại xuất thủ là không chế ngay được Hàn Công Công và dùng lời biện bạch mượn thuốc giùm cho mình, thì trong lòng vừa cảm mến vừa bội phục.

Bà ta vốn, từng nghe danh Nam Hải Tây Thi nhưng chưa từng gặp mặt, bấy giờ được diện kiến mới biết rằng người này quả thật xứng đáng mang danh là Nam Hải Tây Thi.

Người đàn bà này vốn đã từng tìm đến Hàn Công Công hồi ba ngày trước, bà ta khẩn khoản nài nỉ thế nào. Hàn Công Công điềm nhiên tọa thị. Bà ta thường mang võ công ra thi thố, nhưng so với Hàn Công Công thì thấp cao một vực, nên bà ta đành phải cải trang giả dạng theo dõi :

Bà ta thật là kiên tâm bền chí, trải qua ba ngày đường bà ta liên tiếp cải trang thành sáu bảy người khác nhau, vì thế nên mới đánh lừa được Hàn Bảo Phi.

Nhưng trong ba ngày liền bà ta đợi mãi mà chẳng có cơ hội tốt mãi đến bốn giờ hoàng vãng này mới xảy ra việc Hàn Bảo Phi vì mẹ ngựa quí mà điểm chỉ cho Châu Hoài Ngọc biết.

Việc xảy ra dồn dập đến khi thấy trò Nam Hải Tây Thi xuất hiện thì người này cân nhắc tình thế, thấy cuộc diện bây giờ đây thuộc thành phần thấy trò Nam Hải Tây Thi nằm phần chủ động, nên bà ta quyết tâm nhờ người này đỡ đầu cho mình lấy cho kỳ được viên thuốc quí đem về cứu mạng nhỏ con.

Đang miên man suy nghĩ để tìm 1 phương sách vẹn toàn, thì Hàn Công Công lại gắt gỏng nói om lên :-

— Như Ngọc, mi có lấy viên thuốc trả lại cho ta hay không thì bảo ?
Nam Hải Tây Thi cũng kính trả lời :

— Thưa Hàn công công ... thuốc mượn dùng xong thì hoàn trả lại, quyết chẳng sai lời xin Công Công...

Lão già trừng mắt nói :

— Không được... ta có việc cần kíp phải qua sông... mi bất lực không đưa thuốc lại được thì Phải trả mý nhân lại cho ta.

Ông ta vừa nói đến đây thì người trạc Phu dưới đó cầm 1 chiếc tù và đưa lên miệng thổi 1 hồi dài dang dặc.

Đó là dấu hiệu thúc giục khách sang sông hãy xuống đò cho mau vì thuyền sắp nhỏ sào.

Hàn Công Công thấy vậy càng thêm nôn nóng, thúc hối vang lên :

— Như Ngọc... vì mi phá đám cho nên bọn này mới dám nghe ngang bướng không thì chúng đã ngoan ngoãn trả thuốc cho ta rồi... mau lên ta không thể chờ đợi được, đò sắp nhỏ sào rồi đó...

Câu nói vừa dứt thì hồi tù và thứ nhì lại vang lên ư ất... báo hiệu rằng còn một hồi tù và thứ ba là đò tách bến.

Nam Hải Tây Thi mỉm cười nói :

— Hàn Công Công chờ nóng... chẳng biết Công Công có chuyện chi cần kíp hay không ?

Hàn Công Công cau mày nói :

— Như Ngọc thật không biết luật lệ trong võ lâm, hề bảo rằng có việc gấp thì tất nhiên là điều hệ trọng, nơi đây chúng mục sở thị... muốn đi đâu ? làm gì ? hai vấn đề này đâu có thể nói công khai ra được.

Câu nói vừa dứt thì hồi tù và thứ ba cất lên Nam Hải Tây Thi nói :

— Nàng Hương Tử hãy cầm chiếc đò kia lại cho ta.

Nàng Hương Tử vâng lời đi nhanh xuống bến, nhưng hai tên trạc phu lực lưỡng đã nhỏ sào tách bến.

Nàng Hương Tử thấy vậy, tức thì tốc chạy như bay nàng vừa tới mé bờ thuyền đã từ từ rời khỏi bờ.

Lạnh như chớp, nàng thò chân ra về phía bờ thuyền trông thấy từ trong ống quần của Nàng Hương Tử thò ra một mũi giây thêu và mũi giây này đặt nhẹ lên mũi thuyền.

Là lòng thay...

Hai tên trạc phu lực lưỡng đang dùng hết sức của mình chống chiếc thuyền ra khơi, nhưng khi mũi giây thêu của Nàng Hương Tử vừa

đặt lên mũi thuyền, thì hai người này có cảm giác như thuyền của mình đang bỏ neo to, hai mái sào không thể nào đủ sức chống thuyền tách bờ cho nổi.

Liếc nhìn mũi giây thêu của Nàng Hương Tử, họ biết ngay nàng thiếu nữ này đang dùng sức mạnh ghim thuyền lại.

Cả 2 đồng đưa mắt nhìn nhau, đoạn phùng mang trợn mắt, toát hết sức mạnh trong người ra, trong nháy mắt mồ hôi và ra như tắm nhưng không làm cho chiếc thuyền xê dịch được nửa phần.

Những hành khách ngồi trên thuyền thấy đều bàn tán xôn xao, ghê thay cho thần lực của nàng thiếu nữ mỹ miều kia.

MUỐN CHẤP CÁNH MÀ BAY SANG SÔNG

Bỗng chợt từ trong đám hành khách có một người đàn ông lực lưỡng bước ra sau buồng lái mồm lẩm bẩm nói :

— Chúng bây to con mà bất lực :

Nói dứt lời chớp lấy một ngọn sào thọc ngay xuống nước...

Thủ pháp của người này thật là nhanh nhẹn, Nàng Hương Tử tức thì nghe thấy một nguồn tiềm lực mạnh mẽ dị thường đẩy bắn con thuyền vọt mạnh ra khơi...

Hàn Công Công này giờ trông thấy Nàng Hương Tử ghim được con thuyền, trong dạ hơi yên, không ngờ chàng thanh niên kia bất thần ra tay đẩy mạnh con thuyền bắn ra xa hơn năm trượng, làm cho lão ta kêu lên tu tu...

Lúc bấy giờ nước chảy băng băng, con thuyền vừa tách bến thì trạc phu đẩy chèo hơi nhanh ra giữa dòng, làm cho Hàn Công Công quính quáng như một con kiến bò trên chảo nóng.

Người thanh niên lực lưỡng bất thần đẩy bắn con thuyền ban này, bây giờ mới cất tiếng nói vọng vào bờ :

— Xin Hàn Công Công yên chí mòn hàng của Viễn An Phiêu Cự phen này cũng nhất định lọt vào tay Ngân Dao Trại... Công Công cứ yên lòng nghỉ mát, đừng hòng sang sông vô ích... đò cặp bến bên kia rồi thì chúng tôi đục thủng thuyền ngay.

Gã thanh niên vạm vỡ này vừa nói dứt lời tức thì rút trong mình ra một thanh đao bằng bạc hoa lên mấy cái. Dưới ánh mặt trời, chất bạc của lưỡi đao lấp lánh sáng ngời, trông thật là đẹp mắt.

Hai tên trạc phu nghe người này nói thuyền sang đến bên kia bờ thì đục thủng thuyền, trong lòng lấy làm kinh sợ nên nói lóng tay chèo-

Gã thanh niên vạm vỡ này tức thì bước nhanh tới, ước lười đào vào ngang cổ của một tên trạo phu, quát :

— Biết điều thì chèo nhanh qua bờ bên kia, bằng chân chèo thì đầu rơi xuống sông này ngay.

Hai tên trạo phu sợ tái mặt, kêu vang ầm ầm, và ra sức bơi thật nhanh. Trên bờ sông này, mọi người đều nhón nháo, Nam Hải Tây Thê không ngờ gã thanh niên vạm vỡ kia là người trong Ngàn Đào Trại, đến khi trông thấy hân hoa thanh Ngàn Đào trong tay thì mới tin là chắc.

Còn Châu Hoài Ngọc thì rụng rời thất sắc, vì những tiếng « Viễn An Phiêu Cự » như một tiếng sét nổ ngang mày, vì Viễn An Phiêu Cự đây chính là một cơ sở của người bác thứ hai của chàng Châu Thiển Lộc,

Chàng quay sang hỏi người đàn bà :

— Đầu đuôi việc này ra sao hở tâu tâu ?

Người đàn bà kia cũng lộ vẻ kinh hoàng, nói :

— Thế thì nguy cho Viễn An Phiêu Cự rồi.

Châu Hoài Ngọc hỏi thất thanh :

— Thế nghĩa là sao ?

Người đàn bà trả lời :

— Chuyến hàng của Trường An Phiêu Cự chính do bọn Kim Đào Trại xuống độc thủ... mà Kim Đào Trại và Ngàn Đào Trại vốn là chỗ anh em với nhau...

Châu Hoài Ngọc càng nghĩ càng kinh, Châu Thiển Phúc đã táng mạng vì bọn Kim Đào Trại, thì phen này Châu Thiển Lộc e thoát không khỏi tay của bọn Ngàn Đào Trại... nhưng bây giờ không biết làm sao để cứu vãn nguy cơ ?

Vừa nghĩ đến đây trong trí của chàng bỗng nảy ra một ý... chàng không biết việc Ngàn Đào Trại đánh cướp chuyến hàng của Viễn An Phiêu Cự có dính líu chỉ đến Hàn Công Công mà lão ta lại quynh quáng như thế.

Ý niệm vừa hiện, chàng liền quắc mắt nhìn lão già đáng nghi này chàng thấy trên mặt lão ta hiện lên những nét lo âu đáng ngại, dường như muốn chấp cánh mà bay qua bờ sông bên kia vậy.

Chàng bèn ứng thỉnh lên hỏi :

— Thưa Hàn Công Công...chắc Công Công, muốn sang gấp bên kia bờ lắm.

Lão già cau mày, quát to lên :

— Cũng tại thằng thư sinh háo sắc này mà ta phải kẹt vào thế này

thời hướng nan. đừng lải nhải dài dòng nữa coi chừng lão già nổi giận thì nguy cho con bạch cầu của mi đó.

Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót, nghĩ rằng Tuyết Long là một thần vật của Đờ Long Bang Chủ, rớt ro lọt vào tay người này thì thật là lành ít dữ nhiều, ngày sau cũng không còn mặt nào nhìn mặt Hồng Phong nữa.

Riêng về phần Dương Tiểu Hồng thì càng thêm lo lắng, nàng nghĩ rằng Đờ Long Bang Chủ vì muốn chu toàn cho ta nên mới để cho con Tuyết Long cho ta đi như vậy... nếu rớt ro Tuyết Long mất đi thì mình không biết ăn nói làm sao với Hồng Phong cho đở.

Châu Hoài Ngọc dò hu thực, nên hỏi :

Nếu Hàn Công Công muốn sang sông gấp thì chúng ta đi dọc theo bờ tìm thuyền khác vậy.

Hàn Công Công quát :

— Tìm thuyền khác không kịp... chuyện gấp như lửa cháy này.., Châu Thiển Lộc sẽ gặp điều đại nạn trong nội nhật ngày nay.

Hoài Ngọc hỏi :

— Xin Công Công cho biết rõ ngọn nguồn, tôi lấy làm cảm tạ.

Hàn Công Công hậm hực nhìn Châu Hoài Ngọc nói :

— Trừ phi dùng sức thần tốc của con bạch cầu này mà vượt đường thì họa may hãy còn kịp để trông thấy mặt thẳng Châu Thiển Lộc một lần chót,

Hoài Ngọc nghe nói, trong lòng càng thêm nóng nảy hỏi dồn tới :

— Xin Hàn Công Công nói rõ cho.

Hàn Công Công cau mày, trả lời bằng một thái độ bất đắc dĩ :

— Ta nghe tin nội nhật ngày hôm nay bọn Ngàn Đào Trại sẽ chặn đường bọn Viễn An Phiêu Cự, quyết cướp cho kỳ được món bảo vật mà bọn người vô danh đang nhử áp tải.

Hoài Ngọc lo lắng hỏi :

— Chặn tại đâu ? Thưa lão trưởng.

Hàn Công Công bỗng cười chưa chút, ngửa mặt nhìn màu trời đoạn nói :

— Ha ha ! Chặn tại Vạn Sát Cốc, một địa điểm đặng đặng sát khí, ta nghe tin vội vàng vượt đường xa nghìn dặm quyết đến Vạn Sát Cốc để mục kích trận chiến giữa Ngàn Đào và Thiết Bút, không ngờ trời chẳng chiều lòng người.

Trong lúc cuộc đối thoại đang dang dở trên bến đò và ai nấy cũng đều nôn nóng muốn sang sông, thì cách đó chừng non một trăm dặm có

một đoàn người bầy phiêu đang rầm rầm rộ rộ tiến về phía Vạn Sát Cốc.

Đoàn người còn cách thung lũng này hơn nửa dặm đường thì bên trong Vạn Sát Cốc cũng có một đoàn người đang nôn nóng đợi chờ.

Trên một mỏm núi gồ ra có tàng cây rậm rạp, có một nhóm người đang chòm nhòm với nhau bàn tán xi xào. Thỉnh thoảng, có một hai người nhấp nhua nháo nhồm đứng lên nhìn về hướng Tây Bắc.

Có một người mặt vuông, râu quai nón, mình trần trụi trụi đang mở hột nhưê nhại, lo lắng nói rằng :

— Thằng họ Huỳnh này mang tiếng là Thiên Lý Nhân mà này giờ không trông thấy gì sao ?

Có một người bé loét choắt quay lại kính cẩn thưa rằng :

XUẤT KỲ BẤT Ý, TÁN CÔNG NHỮNG CỔ XE LỬA !

— Con cố hết sức nhìn mà chẳng thấy tăm hơi gì cả.

Nói dứt lời quay đầu nhìn về phía trước, hẳn ta mở to cặp mắt nhìn về phía chân trời xa...

Gã râu ria quai nón tuốt phát thanh bối đao trên mình hoa nhẹ một vòng, nói :

— Chờ đợi như thế này sốt ruột thật...

Dưới ánh nắng mặt trời le lói lưỡi đao bằng bạc trên tay của hắn lấp lánh sáng ngời trông thật là đẹp mắt thì ra lưỡi đao trên tay của người này so với lưỡi đao của gã thanh niên vạm vỡ dưới con thuyền đang qua sông kia giống nhau như khuôn ước.

Cặp mắt của gã râu ria long lên sáng quắc, nói :

— Lưỡi ngân đao này lâu lắm rồi chưa uống máu người... ha ha sao bọn kia tới chậm thế ? Hay là bọn thám mã báo tin sai ?

Vừa nói đến đây thì người họ Huỳnh có biệt hiệu là Thiên Lý Nhân bỗng cất tiếng nói :

— Bọn chúng tôi kia rồi.

Năm tiếng nói này như năm tiếng sét giữa lúc trời khô hạn, làm cho mọi người đồng giật mình nháy nhòm, đứng phắt cả lên, đồng hướng mắt nhìn về phương Tây Bắc.

Nhưng nơi ấy toàn là cây xanh mướt mướt nào có thấy vật chi khác lạ đâu.

Có 1 người vỗ vai gã họ Huỳnh, nói :

— Nhà người mang biệt hiệu Thiên Lý Nhân cũng phải.

Người họ Huỳnh dúi mắt nhè về phía xa xa, hẳn không quay đầu

lại nhưng mồm thì nói :

— Quả thật là bọn chúng... họ chia ra thành hai đoàn... đoàn đi chừng hai trăm đoàn đi chừng ba trăm

Gã râu ria khe nói :

— Hai đoàn nó cách nhau chừng bao xa ?

Người họ Huỳnh nói :

— Thưa Trại Chủ... họ đi cách khoảng chừng hai trăm trượng.

Trại chủ râu ria lăm lăm :

— Thế thì khó thật.

Thì ra người Trại chủ này đây họ Hạ Hầu tên Ngân, vốn là chủ của Ngân Đao Trại.

Hắn ra cau đôi rậm, hỏi :

— Nay Huỳnh Như...mi hãy nhìn cho kỹ ký hiệu của bọn chúng.

Huỳnh Như trả lời :

— Thưa vâng... ký hiệu của họ là màu vàng.

Hạ Hầu Ngân hăm hực, nói :

— Màu vàng là phải...chính đoàn người này của thằng Châu Thiệu

Lộ.

Ngừng một chút, Hạ Hầu Ngân lại hỏi :

— Mi thấy đoàn tùy tùng gồng gánh đi ở đoạn trước hay đi đoạn sau.

Huỳnh Như trả lời :

— Nay giờ tôi cố tìm đoàn người gồng gánh đi ở đoạn nào, nhưng không thấy, chỉ thấy có tất cả hơn mười cỗ xe lửa...

Hạ Hầu Ngân vỗ đùi đánh đét quát :

— Hơn mười cỗ xe lửa... ha ha... vậy thì Ngân Đao Trại phen này đại phát tài.

Bỗng chợt có tiếng của Huỳnh Như kêu lên :

— Đoàn đi sau của bọn chúng bỗng nhiên tách ra làm hai. A...A... chúng chia nhau thành ba đạo tiền trung và hậu.

Có tiếng Hạ Hầu Ngân hỏi :

— Thế thì mười mấy cỗ xe lửa ấy chúng đi vào đạo quân nào ?

Huỳnh Như mồm lăm lăm đếm, đoạn trả lời :

— Mười mấy cỗ xe lửa đi đoạn giữa.

Hạ Hầu Ngân nói :

— Vậy ba đoàn người ngựa đó bây giờ đi cách nhau bao xa ?

Huỳnh Như trả lời :

— Mỗi đoàn cách nhau chừng một trượng.

Họ Hàn Ngân bỗng quay lại sang sang tiếng đồng :

— Cạn vệ đầu...

Có tiếng dạ ran chung quanh hẳn ta.

Họ Hàn Ngân trợn mắt thét to :

— Hãy truyền cho chúng tướng... dân thành thế trận chữ Đinh.

Lại có tiếng dạ ran và có tiếng chân người nổi lên rầm rập...

Mãi đến giờ phút này, những người đứng chung quanh Huỳnh Như mới thoáng thấy xa xa có một vầng bụi hồng bay lên lơ lửng...

Bụi bay lên chẳng bao lâu thì từ hướng ấy mới có tiếng vó câu nưong theo từng cơn gió Tây Bắc mà đưa tới nghe văng vẳng.

Những tiếng ó vó câu này càng ngày càng rõ thêm lên đến chừng nghe ra như những trận mưa rào thì những người có nhãn lực yếu nhưt cũng đã trông thấy ngoài miệng chung lũng Vạn Sát Cốc hiện ra ba đoàn người ngựa, tổng số hơn ba trăm người đang tiến tới một vách hồng đứng.

Hạ Hầu Ngân khoát tay ra dấu, những người đứng lố nhố trên mỏm núi này lập tức rút vào trong bụi rậm.

Hạ Hầu Ngân ăn cần dặn dò :

— Chúng hay coi chừng kiểm soát lại đội ngũ theo đúng chữ Đinh.

Đoàn người ngựa càng lúc càng rõ dần trong tầm con mắt của Hạ Hầu Ngân.

Hắn ta trông thấy vài ba tên đi đầu, có trang phục lá cờ màu vàng rực.

Giữa những lá cờ vàng đó có thêu một cây bút màu đen. Đó là dấu hiệu của dòng họ Châu chuyên nghề xử dụng Thiết Bát Pháo Quan.

Hạ Hầu Ngân nói :

— Thắng Châu Thiên Lộc có năm chòm râu suông đường đuột, nó đi ở đoạn nào sao chẳng trông thấy... ?

Huỳnh Như từ trong bụi rậm lóp ngóp chui ra, nói :

— Xin Trại chủ chọp tôi xem lại một lần nữa...

Hạ Hầu Ngân trả lời nho nhỏ :

— Được... nhưng mi hãy bỏ ra đứng để cho bọn chúng trông thấy.

Huỳnh Như ngoan ngoãn trước sát mế nói, đoạn ghé mắt nhìn ra.

Hạ Hầu Ngân nghe Huỳnh Như lầm bầm :

— Người có năm chòm râu suông đuột... suông đuột... trong tiền quân không có người này... để tôi xem lại đoàn trung quân, ở ở... đoàn trung quân có mười bốn cỗ xe lừa... bên cạnh những cỗ xe này có hai

đoàn đông sĩ đi kèm... à... à... thôi đứng rồi... người có năm chòm râu suông đường đuột đi ở hàng cuối cùng của trung quân... có lẽ người này lo bảo vệ mấy cỗ xe lừa thì phải.

Hạ Hầu Ngân nói :

— Thôi được, mi trở xuống dặn dò chư vị huynh đệ của chúng ta thả cho đoàn tiền quân qua khỏi, chờ cho trung quân lọt vào vòng vây rồi sẽ xuất kỳ bất ý tấn công những cỗ xe lừa.

THẾ TRẬN CHỮ ĐINH, TẤN CÔNG VÀO HỒNG LIÊN MIÊN BẤT TUYỆT

Lời nói của hắn vừa dứt thì đoàn người ngựa đã lọt hẳn vào trong thung lũng.

Hạ Hầu Ngân vội vàng rảo mắt nhìn xem, trong đám trung quân quả thật trông thấy một lão già mặc áo nhà nho, đầu chít khăn xanh có năm chòm râu dài suông đuột.

Người này đích thị là Châu Thiên Lộc, ông ta ngồi trên mình 1 con ngựa màu vàng, trên tay chỉ ve vẩy có 1 ngọn roi ngựa mà thôi.

Khi đoàn người ngựa này đã lọt vào trong thung lũng rồi, ông ta quay sang nói với 1 người cưỡi ngựa đi bên cạnh, rằng :

— Đây Lưu Phiêu đầu... nơi đây là địa phận chi mà xem địa thế có phần hiểm trở như vậy.

Lưu Phiêu Đầu quay lại trả lời :

— Kính thưa Châu Tòng Phiêu Đầu... đây là Vạn Sát Cốc...

Ba chữ Vạn Sát Cốc vừa lọt vào tai, thì Châu Thiên Lộc tức thì cau mày, nói :

— Đây là Vạn Sát Cốc ?

Lưu Phiêu Đầu trả lời :

— Thưa vâng, đây là Vạn Sát Cốc...

Nói dứt lời trao tấm địa đồ trên tay cho Châu Thiên Lộc,

Ông này nhận tấm địa đồ qua tay, liếc mắt nhìn xem, bất giác cau mày lo lắng, nói :

— Đây Lưu Phiêu đầu, ta xem địa thế trong tấm địa đồ thì địa thế con thung lũng này thật là hiểm trở thảng như có bốn lục lâm thảo khấu nào đó, phục ba trăm lâu la trong thung lũng này đoạn bất thần đổ xô ra tấn công vào hồng ta thì sao ?

Lưu Phiêu Đầu trả lời :

— Điều này thì kẻ hạ thuộc đã có lo từ trước... vì vậy mà tôi cho

chia ra làm tiền, trung và hậu tam quân... nhờ chúng có ủa ra đánh tiền quân, thì hậu quân yểm trợ cho trung quân tháo chạy... nếu hậu quân bị tấn thì tiền quân yểm trợ cho trung quân thắng tiến...

— Nhờ vậy bằng chúng tấn công trung quân trước thì tiền quân và hậu quân sẽ tạo thành thế gọng kìm làm cho bọn chúng phải rơi vào thế "lường đầu thọ địch".

Châu Thiên Lộc gật gù, nói:

— Phải, mi bản nghe chỉ lý lắm, nhưng lỡ gặp phải thế trận chữ "Đinh" thì sao?

Lưu Phiêu Đầu hỏi:

— Thế trận chữ Đinh nghĩa là sao? Xin Tổng phiêu đầu giảng cho được rõ.

Câu nói vừa đến đây, thì từ trong khe đá bỗng có một chuỗi cười sang sảng vang lên, có một người trả lời một cách cao hứng:

— Thế trận chữ Đinh nghĩa là như thế này đây...

Lời nói vừa dứt, thì từ trong chỗ đó có một tiếng pháo đại nổi lên nghe vang lừng cả con Vạn Sát Cốc...

Tiếng nổ chưa dứt, thì từ trong những khe đá bắn cánh tả, có từng đoàn phục binh ủa ra như nước từ trên thác cao đổ xuống...

Đám quân đi đầu toàn dùng đoản đao, lẫn sã vào phá chân ngựa, còn đoàn phía sau thì trường cung bắn ra nghe vèo vèo.

Lúc bấy giờ Châu Thiên Lộc đang đi vào đoàn trung quân, nay bị tấn công bất thần, làm cho toàn cánh trung quân thấy đều giật mình kinh hãi.

Nhưng Lưu phiêu đầu thật là người trầm tĩnh, ông ta rút nhẹ trong mình ra một cái tù và đoạn kẻ lên miệng thổi bốn tiếng ngắn và bốn tiếng dài.

Tiếng tù và này vừa cất lên, đoàn tiền quân tức thì lấy đội trước làm đội sau quay đầu trở lại.

Phần đám lâu la của Ngân Dao Trại thì xông ra theo hình chữ nhật, cắt ngang trung quân của Châu Thiên Lộc thành hai khối.

Hai khối này còn đang hoang mang thì tiền quân và hậu quân của họ đồng ủa tới phối hợp liền nhau, tạo thành 1 thế gọng kìm hùng hậu chia ra tả hữu lưỡng biên tấn công đoàn người phục kích.

Đôi bên vừa xáp chiến với nhau, thì 1 tiếng pháo thứ nhì nổi lên vang dậy.

Thế rồi từ trong những khe lại có vô số lâu la tủa ra giống hình chữ nhật ào ạt tấn công ngang hông của đoàn người Bảo Phiêu...

Hai đợt tấn công của bọn lâu la Ngân Dao Trại giáng hình chữ nhật bây giờ phối hợp với nhau tức thì biến sang chữ Đinh.

và thế trận chữ Đinh này cứ di chuyển và biến hóa mãi, thành ra đoàn người bảo phiêu lúc nào cũng bị tấn công ngang hông một cách quyết liệt, nên dù họ có ngựa to người nhiều, nhưng chẳng đỡ rất là gian nan.

Châu Thiên Lộc ngoảnh sang nói với Lưu phiêu đầu:

— Nay Lưu Phiêu đầu... ông có thấy thế trận chữ "Đinh" chưa?

Lưu Phiêu Đầu dúi mắt trông về phía trước, cặp mắt của ông ta dán chặt vào một người.

Đó là một người tuổi ngoại ngũ tuần tay cầm trường đao, mình ngồi trên lưng con Bạch Mã dẫn một đoàn lâu la xông pha giữa trận mạc.

Thanh đại đao trong tay của ông ta tung bay lộng lộng, toàn dùng những đòn đao to búa lớn, chém ngang phết trái, làm cho đoàn người bảo phiêu hề gặp ông ta thì phải né tránh, chứ chưa một người nào dám chạm mặt cản ngăn.

— Người này càng đánh càng hăng, tung hoành ngang dọc như vào chỗ không người.

TUNG RA SÁT THỦ, DẪN MẶT ĐỐI PHƯƠNG

Châu Thiên Lộc nói:

— Lưu phiêu đầu này nghiêng chiến thủ xem.

Lưu phiêu đầu này giờ trông thấy người này tự do xông xáo trong lòng lấy làm cảm tức nhưng chưa có lệnh của Châu Thiên Lộc, ông ta không dám tự chuyển.

Bây giờ đột nhiên nghe lệnh, trong lòng phời phới, thét lên 1 tiếng vồ ngựa lướt tới cản ngăn...

Lưu phiêu đầu này tên thật là Lưu Trọng Nghĩa, ông ta tay cầm trường thương, mình ngồi tuấn mã lướt tới như bay, trông thật là hùng dũng.

Còn cách đầu ngựa đối phương chừng 2 tấc, Lưu Trọng Nghĩa thét:

— Thăng cầm đại đao kia... chúng bây có phải là người của Ngân Dao Trại?

Người cầm đại đao đang múa ngon tròn, bỗng thỉnh thoảng trông thấy một người trong đoàn bảo phiêu thúc ngựa chặn đường của mình trong lòng lấy làm cảm tức, thanh đại đao vẫn múa nhanh vùn vụt, không

chịu trở lại, mà chém thẳng vào đỉnh đầu của Lưu Trọng Nghĩa, một đòn Thái Sơn Áp Đỉnh.

Lưu Trọng Nghĩa loãn nhào Thương ra ra dờ, đôi bên đều dùng vũ khí dài, nhưng Lưu Trọng Nghĩa này giờ đứng bên ngoài trông thấy người cầm trường đao có sức lực thật là mạnh mẽ, nên không muốn dùng sức mạnh chọi lại sức mạnh.

Vì cố tình sẵn từ trước, cho nên Lưu Trọng Nghĩa vừa thấy hai món vũ khí tiếp xúc với nhau tức thì lướt nhẹ mũi thương của mình dọc theo sống đao của đối phương mà đâm xéo xéo một đường vào mặt.

Trong lúc đó thì ông ta thúc ngựa tạt sang một bước để tránh đòn Thái Sơn Áp Đỉnh...

Mũi thương của Lưu Trọng Nghĩa vừa chạm chồn trước mặt của đối phương thì bỗng nhiên quay ngược trở về...

Trong một cái nháy mắt, ông ta đã quay ngược đốc thương đâm vào vào vào hông của người cầm đao một đòn sấm sét... đây mới chính là đòn thực.

Thì ra Lưu Trọng Nghĩa vốn là một người tin cậy của Châu Thiên Lộc, chuyển đi này được Thiên Lộc giao cho trọng trách điều khiển toàn bảo phiêu.

Này giờ trông thấy người cầm đao làm nao động hàng ngũ của mình vô tình thật là mất thể diện đối với Châu Thiên Lộc, nên bây giờ ông ta tung ra một thủ thật là huyền hoặc trước là đâm một đối phương, sau là cứu vớt thanh danh của mình.

Đòn sát thủ này thật là lợi hại, chỉ trong 1 cái nháy mắt thì đốc thương đã cách hông của người cầm đại đao chừng 5 tấc mà thôi,

Người cầm trường đao này giờ hui hui tự đắc, lại đang dùng đòn Thái Sơn Áp Đỉnh, bao nhiêu sức mạnh thấy đều dốc hết ra ngoài. Bây giờ đột nhiên lâm nguy, bất giác toát mồ hôi lạnh.

Trong cơn nguy cấp, hẳn hét to lên một tiếng, bỗng thỉnh linh vung bàn tay tả ra bắt lấy đốc thương.

Đây là một biện pháp bất đắc dĩ làm cho Lưu Trọng Nghĩa cũng phải giật mình.

Nhưng Lưu Trọng Nghĩa vốn đang xử dụng nhuần công, đường thương thật là linh động.

Quất lên một tiếng, thanh đại đao tức thì đánh bật sang một bên, làm cho rách toạt ngay bầu áo, nhưng Lưu Trọng Nghĩa lại nghe thấy khò khêu của mình tê rần, rõ ràng nội lực của người thật là đáng sợ.

Xáp chiến với nhau liên tiếp mấy đòn, bây giờ hai ngựa đang ra,

bốn mặt đồng nhìn nhau rực lửa căm hờn.

Lưu Trọng Nghĩa hỏi :

— Thăng kia tên gì, hãy thông báo tên họ rồi sẽ lãnh đòn chịu chết...

Người cầm đại đao ha hả cả cười, nói :

— Mi được bao nhiêu hơi sức mà muốn hỏi tên tuổi của ta?...

Nhưng chẳng lẽ ta lại để cho mi chết một cách tức tưởi không biết người đưa mi về cõi chết là ai... này lòng tai nghe cho rõ... ta là Kim Ngân Trại Đại Đao Hữu Tướng Quân Cấp Tổng.

Lưu Trọng Nghĩa nói :

— Vậy thì Cấp... Cấp... Cấp Tổng gì đó hãy đấu với Lưu Trọng Nghĩa này hai mươi hiệp...

Dứt lời vỗ ngựa xông tới đâm thẳng một đường vào giữa bụng của Cấp Tổng.

Cấp Tổng thúc ngựa tránh sang một bên, ha hả cả cười nói :

— Ta ngỡ mi là họ Lương, ai dè lại là họ Lưu... họ Lưu mà lại đi ăn mả của họ Lương thì lạ thật.

Thì ra Lưu Trọng Nghĩa bao này đã liên tiếp dùng mấy đòn toàn là thương pháp thuộc dòng họ Dương.

Dương đây là Dương thiết Tâm.. trong đời nhà Tống. dòng họ Dương này đã chế biến ra đường thương đặc biệt của nhà họ Dương, chuyên dùng ngoài trận mạc thật là đặc lực.

Lưu Trọng Nghĩa cũng cả cười nói :

— Bất chấp là họ Dương hay họ Lưu, chỉ đánh bại Đại Trại Đại Đao Hữu Tướng Quân là được...

Ông ta kéo dài mấy tiếng Ngã Đại Trại Đại Đao Hữu Tướng Quân theo giọng thấy tuồng nghe thật buồn cười.

Câu nói vừa dứt, thì thương và đao đã va chạm vào nhau, về phen này hai người xáp chiến tung bừa, không còn thừa cơ tháo lui như bao này.

Trong lúc Lưu Trọng Nghĩa và Cấp Tổng liên miên trao đổi với nhau toàn là đòn độc, thì Châu Thiên Lộc thông thả quất ngựa đi tạt lên một chỗ hơi cao gần đó để nhìn được bao quát trận chiến kinh hoàng.

Rảo mắt nhìn một lượt từ trước sau, ông ta thấy hàng ngũ của bọn Lưu là thật là tiến thoát đúng khuôn phép.

Cái thế trận chữ Đinh dưới tay của bọn chúng được xử dụng hết sức tinh vi, thành thử đoàn người bảo phiêu cứ bị tấn công ngang hông dồn dập.

Châu Thiên Lộc bất giác cau mày khó chịu, ông ta nghĩ rằng đoàn

bảo phiêu của mình được huấn luyện hết sức kỳ công.

Nguyên nhân chỉ vì ông ta biết chuyển đi này tất nhiên sẽ gặp nhiều điều khó khăn, vì vậy mà trước buổi lâm hành ông ta đã bỏ mười ngày rông rã để huấn luyện đoàn bảo phiêu, chuyên chống lại những trận phục kích giữa núi rừng.

Nhưng bây giờ dưới sự tấn công ồ ạt của Ngân Dao Trại, hàng ngũ của đoàn bảo phiêu dần dần tan rã vì bị tấn công liên miên vào ngang hông.

Bỗng có 2 vị phiêu đầu bay ngựa tới, chia ra hai bên tả hữu của Châu Thiên Lộc.

Một người nói :

— Thưa trưởng Phiêu Đầu..xem tình thế này thì lực lượng của bọn chúng mạnh lắm... hay là... hay là..

Châu Thiên Lộc mỉm cười nói:

— Khoan đã... chưa chi mà vội...

KỶ TRUNG CỎ CAO KÉ GÌ ĐÂY ?

Nói dứt lời thò tay vào túi lấy ra một chiếc còi ông ta khẽ vào miệng thổi lên bốn hồi lanh lảnh.

Bốn hồi còi này vừa vang lên. thì hàng ngũ bên đoàn bảo phiêu tức thì biến chuyển.

Này giờ chỉ chiến đấu một cách hỗn loạn, cứ bắt từng cặp một, đông nghệ thuật cá nhân mà chống lại từng người trong bọn lâu la, nhưng bây giờ thì họ rút lui rất có trật tự.

Tiếng còi từ trên miệng của Châu Thiên Lộc lại vang lên ba hồi lanh lảnh, và nhịp độ rút lui của đoàn người bảo phiêu càng lúc càng nhanh.

Trong chớp mắt những đoàn người lẻ tẻ lần lượt rút lui và kết hợp với nhau thành một vòng tròn.

Trong chính giữa cái vòng tròn đó chính là mười mấy cỗ xe lừa đi chuyển một cách nặng chình chịch chắc chắn trong ấy có nhiều món hàng đắt giá.

Riêng về phần Cáp Tông thì biết đoàn người bảo phiêu sắp sửa tung ra một cách đối phó thật là quyết liệt, cho nên hẳn ta cố hết sức cầm chân Lưu Trọng Nghĩa lại.

Bao nhiêu đòn hay thế lạ trong đường Lan Lô Dao của hẳn thấy đều được xử dụng một cách triệt để, quyết tâm hạ cho kỳ được đối phương mới nghe.

Dưới thế công liên hồi đó làm cho Lưu Trọng Nghĩa cũng phải tập trung hết tinh thần xử dụng những đường thương tuyệt kỹ của nhà họ Dương để chống cự cốt ý muốn tuân theo lệnh của Châu Thiên Lộc mà rút lui để bảo vệ mười mấy cỗ xe lừa.

Vừa trao đổi với nhau thêm hai hiệp nữa, bỗng thỉnh linh Cáp Tông thúc ngựa bước xéo sang cánh tả hai bước... Lưu Trọng Nghĩa thấy vậy vội vàng đâm rú một đòn rồi tháo chạy trở lại trung quân.

Nào hay đâu vô tình ông ta đã sụp vào bẫy của Cáp Tông, hẳn ta chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó... vừa thấy Lưu Trọng Nghĩa bỏ vô quất ngựa truy phong. Cáp Tông tức thì thúc ngựa vòng sang cánh hữu, tấn công vào hông của ông ta một đòn dữ dội.

Lưu trọng Nghĩa vừa bước đi được ba bốn bước thì chợt nghe dưới hông của mình gió reo vù vù, liếc mắt nhìn xuống thấy bóng dao oang loáng bất giác kinh tam tặc thì loạng thưng xuống đất.

Nhưng đường thương đi ra chưa trọn thì thanh đại đao của Cáp Tông đã từ phía dưới chém vòng lên trên một đường như chớp giăng sấm ở đây là một sát thủ đặc biệt nhất trong đời lâm trường đạo của Cáp Tông.

Chính nhờ đường đao này mà Cáp Tông đã hạ không biết bao nhiêu tên phiêu đầu, và hạ không biết bao nhiêu quân tướng của Triều Đình, nhờ nó mà hẳn mới được Hạ Hầu Ngân gia thăng đến chức Hưu Tướng Quân trong Ngân Dao Trại.

Lưu Trọng Nghĩa vừa biết nguy thì vội lùi đại đao đã kề sát mặt của ông ta rồi.

Giữa cơn nguy cấp, ông ta chỉ còn cách rạp đầu xuống né tránh mà thôi, nhưng một tiếng « song » vang lên, chỉ trong một cái chớp mắt thì chiếc nón đội trên đầu của Lưu Trọng Nghĩa tức thì bị chém bay xuống đất... đường đao đi phớt qua, chỉ còn cách gia đầu một tờ giấy mỏng mà thôi.

Lưu Trọng nghĩa không dám chần chờ, tức thì quất ngựa bay thẳng về Trung quân chen vai với chúng phiêu đầu gìn giữ mười mấy cỗ xe lừa.

Bọn lâu la bên Dao Trại trông thấy đoàn người bảo phiêu tạo thành 1 cái hình vòng tròn, chúng cũng hò hét chia ra tạo thành một cái vòng tròn bao vây đoàn người bảo phiêu và giữa.

Nhờ tình hình biến chuyển như vậy, cho nên thế trận chữ Đinh không thể xử dụng được nữa, nhưng đoàn người bảo phiêu vô tình lại lọt vào thế bĩ.

Này gia chủ tướng của Ngân Dao Trại là Hạ Hầu Ngân chưa hề

xuất đầu lộ diện, hẳn ta ẩn mình trong một lùm cây kín đáo, rảo mắt nhìn xem chiến cuộc.

Hắn ra xem đến đây bỗng cau mày trầm nghĩ :

“ Người ta thường đồn Châu Thiên Lộc đây là một người nhiều mưu trí có sao ngày hôm nay lại điều binh một cách [đại] đột như thế này ? Hay là kỳ trung có cao kế gì đây ? ”

Trong lúc hắn ta bàng hoàng nan giải, thì vòng vây của Ngân đao Trại cứ từ từ siết chặt, và đoàn người bảo phiêu vẫn chống cự vô cùng canh liệt.

Lúc bấy giờ... Châu Thiên Lộc cũng bị kẹt ở trong vòng vây, ông ta đưa mắt cho hai vị phiêu đầu phi ngựa tới lui đốc chiến: còn bản thân ông ta thì vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, sắc mặt ung dung hòa hoãn, dường như đối với cuộc chiến kinh hoàng trước mặt chẳng hề vào tâm. Lại thêm nửa giờ nửa trời qua trong bầu không khí nặng nề ngột ngạt, số thương vong đôi bên càng lúc càng nhiều.

CÓ ĐIỀU CƠ MẬT MUỐN NÓI GIỮA CHÓN BA QUÂN

Đoàn lâu la của Ngân Đao Trại bây giờ bắt đầu trầm mặc nhưng bên đoàn Liễn An Phiêu Cục dường như có ý hoãn binh để chờ một cơ hội gì đó, nên này giờ vẫn còn dưng sức mà đánh cầm chừng.

Nấp trong bụi rậm, cặp mắt của Hạ Hầu Ngân vẫn không rời Châu Thiên Lộc nửa bước vì hắn định chắc rằng người này sẽ có cơ mưu đến trá gì đây.

Bỗng đột nhiên cặp mắt của Hạ Hầu Ngân sáng lên, vì hắn thấy Châu Thiên Lộc từ từ thả tay vào túi, rút ra một chiếc còi nhỏ nhỏ.

Chiếc còi này vừa đưa lên mồm thì phát ra ba hồi còi ngắn ngủi.

Tiếng còi thật oai nghiêm như thúc như giục, làm cho đoàn người bảo phiêu tức thì tỉnh thần phấn chấn... hàng ngũ xôn xao...

KỲ TRUNG CÓ CAO KẾ GÌ ĐÂY ?

Trong một cái chớp mắt, toàn thể nhân viên trong Viên An Phiêu Cục tức thì xếp thành một cái hình chữ thập khổng lồ...

Cái hình chữ thập này chia ra làm bốn đạo, mỗi một đạo quân lại ứng hộ cho bốn năm cỗ xe lừa, cứ mỗi một đạo quân thì như một cái mũi dùi chọc thẳng vào vòng vây của địch.

Hạ Hầu Ngân giật mình đành thót vì cứ xem khí thế của đoàn

người trong Viên An Phiêu Cục thì này giờ họ chỉ đánh cầm chừng, mỗi bây giờ mới tung ra thực lực.

Rảo mắt nhìn quanh, thấy Châu Thiên Lộc bây giờ cũng chưa xuất trận, ông ta vẫn ngồi trên mình ngựa một cách ung dung nhàn nhai, trong tay ông ve vẩy ngọn roi, quát ngựa đi trong đoàn người đang xông về hướng Đông Nam.

Thấy trong đoàn người này chỉ có 2 cỗ xe lừa nhỏ bé, trong lòng của hắn bỗng nổi lên 1 áng mây ngờ, không dám chần chờ, Hạ hầu Ngân tức thì giục ngựa xông ra.

Hạ hầu Ngân chợt nhớ tới câu cảm tặc tiên cảm vương cuộc diện ngày hôm nay muốn liễu kết phải làm sao không chế cho được Châu Thiên Lộc trước đã,

Con ngựa của Hạ hầu Ngân thuộc hàng tuấn mã, đã quen với đường đèo và cánh rừng núi chập chờn, nên vừa buồm 4 vó là lướt tới như bay.

Trong nháy mắt, Châu Thiên Lộc đã thấy trước đầu ngựa của mình xuất hiện một người mình trần tròng trọc, râu ria lông ngực trông thật là kieu dũng...

Châu Thiên Lộc liếc nhìn người này từ đầu chí cuối, thấy trong tay của hắn ta cầm một thanh đại đao bằng bạc, xem bề thế khẩu đại đao này to hơn khẩu đại đao của viên tướng ban này.

Châu Thiên Lộc mỉm cười hỏi :

— Huynh dài đây có phải là Ngân Đao Trại Chủ ?

Hạ Hầu Ngân loang thanh đại đao vu vu trong gió trả lời rằng :

— Không ngờ Châu Tông Phiêu Đầu cũng biết đến tên của kẻ què mùa này...

Châu Thiên Lộc điềm đạm, nói :

— Anh em trong Ngân Đao Trại phen này thật là xuất sắc, làm cho Viên An Phiêu Cục chúng tôi nơi rộng rãi tâm con mắt...

Hạ Hầu Ngân nói :

— Châu Tông Phiêu Đầu quá khen đó thôi... thật ra chúng tôi không muốn có việc vô xát làm chi... chúng tôi thì cần... chỉ cần...

Nói đến đây Hạ Hầu Ngân bỗng rảo mắt nhìn quanh, dường như không muốn cho câu nói của mình lọt vào tai của những người đi gần Châu Thiên Lộc.

Đoàn người của Châu Thiên Lộc này giờ đã đột phá trùng vây xông ra, khỏi trận, bây giờ hắn bị Hạ Hầu Ngân cùng mấy mươi lâu la tinh nhuệ cản ngăn trước mặt, trong lòng lấy làm bực dọc, nhưng

chưa có lệnh của Châu Thiên Lộc nên chưa có ai dám tháo thờ.

Châu thiên Lộc trông thấy thần sắc của người này nhớn nháo như vậy, vội vàng quay lại khoát tay ra hiệu, nói to rằng :

— Ngân Đào Trại chủ có điều cơ mật muốn nói, vậy chứ hãy đi trước, phần tôi sẽ thông thả theo sau.

Châu thiên Lộc vừa nói dứt lời, chúng bộ hạ từa thì hô lên một tiếng rồi rần rần di chuyển về phía trước đội ngũ thật nghiêm trang, bảo vệ hai cỗ xe lửa thật là cẩn mật.

MÓN VŨ KHÍ TÙY THÂN CỦA CHÂU THIÊN PHÚC I

Hạ Hầu Ngân trông thấy hai cỗ xe lửa lướt khỏi rừng cây, trong lòng nóng như lửa đốt thét lên :

— Khoan đã... bây đầu... chặn lại...

Tiếng hét của hắn vừa dứt thì từ trong khe núi gần đó lại có thêm năm mươi lâu la tinh nhuệ ra tiếp ứng.

Đoàn lâu la này giờ chưa hề tham chiến cho nên tinh thần hãy còn xung mẫn, khí lực dồi dào, vừa nghe lệnh tức thì lẫn xả vào bốn chiến mã nhón của chúng cứ hướng về phía xe lửa.

Châu Thiên Thọ giật mình nói :

— Xin cáo lỗi với Ngân Đào Trại Chủ, tôi không có thì giờ tiếp chuyện, xin để khi khác.

Vừa nói, vừa thúc ngựa bay về phía hai cỗ xe lửa.

Hạ Hầu Ngân nói :

— Ha ha ha... phen này Châu Tổng Phiêu Đầu muốn tước mạng được toàn sinh, thì hãy để hai cỗ xe lửa này lại... bằng không thì đầu rơi dưới ngựa như Châu Thiên Phúc vậy.

Châu Thiên Lộc giật mình đánh thót, mãi đến giờ phút này mới thấy ông ta khê cau đôi mày lại.

Thì ra việc Kim Đào Trại chặn đường đánh tan đoàn bảo phiêu Trường An Phiêu Cục chưa đến tai của Châu Thiên Lộc, nên bây giờ nghe Hạ Hầu Ngân nói như thế nửa tin nửa ngờ.

Ngoài mặt ông ta tuy giữ vẻ trầm tĩnh, nhưng một mối lo âu từ từ hiện lên trong tâm trí...

Hạ Hầu Ngân nói tiếp :

— Chắc có lẽ mi không tin thì phải, nhưng bảo cho mi biết ngày hôm trước, thằng Châu Thiên Phú bị người trong Kim Đào Trại chặn đánh tại Thiên Sát Cốc...

Nói đến hân ta bỗng cất cao giọng, nói :

— Ha ha ha...Châu Thiên Phúc đại chiến cùng Kim Đào Trại Chủ hơn năm trăm hiệp... rồi cuộc phải chịu chết một cách bi thảm dưới đòn Thập Tuyệt Kim Đào...

Châu Thiên Lộc càng nghe, trong lòng càng thêm hồi hộp, quả thật ông ta có được tin anh mình là Châu Thiên Phúc cùng hộ tống một số ngọc ngà châu báu vô cùng đắt giá đi xuyên qua Thiên Sát Cốc...

Còn đến như Kim Đào Trại chặn đường giết chết anh mình, thì quả thật Châu Thiên Lộc chưa bắt được tin.

Ông ta hỏi gay gắt :

— Điều này có thật ?

Hạ Hầu Ngân ngửa cổ cả cười nói :

— Thằng Hạ Hầu này tuy là tên thảo khấu cường san, nhưng chưa hề nói láo bao giờ, mi không tin thì hãy trông đây.

Nói dứt lời, từ từ thò tay vào ống tay áo của mình rút ra một vật.

Vật này vừa thoát ra khỏi ống tay áo của Hạ Hầu Ngân thì Châu Thiên Lộc cùng hai ba vị phiêu đầu đồng kêu lên mấy tiếng sừng sốt.

Thì ra đó là một cây Thiết Bút Phán Quan màu vàng óng ánh. Châu Thiên Lộc thoáng qua đã biết ngay đó là vũ khí tùy thân của anh mình.

Trong vô lâm vốn trọng vũ khí của mình còn hơn sinh mạng, ngày hôm nay vũ khí tùy thân đã nằm trong tay của đối phương, vậy thì lời nói không ngoa.

Châu Thiên Lộc vùng sa nước mắt hỏi :

— Tại sao chúng bay biết tin này ?

Hạ Hầu Ngân trông thấy Châu Thiên Lộc đau đớn như vậy, đặc ý cười xòa nói :

— Kim Đào Trại với Ngân Đào Trại vốn là chỗ anh em với nhau, vì vậy thì cái việc truyền tin với nhau cho biết không phải là chuyện khó... chính người đưa tin ấy mang tặng cho ta món bảo Thiết Bút Phán Quan này... ha ha ha !

Hắn ta còn đang ý cười ha hả, bỗng tinh linh trước mắt của hắn hoa lên một cái có một luồng gió thổi thốc vào mặt mình, làm cho Hạ Hầu Ngân giật mình đánh thót.

Nhưng hắn ta vốn là một tên giang đạo, trong đời hắn đã từng hội chiến với không biết bao nhiêu cao thủ trong làng võ, Ngân Đào Trại sở dĩ được giữ vững mấy mươi năm nay cũng nhờ nơi kinh nghiệm dồi dào của hắn...

Vừa thấy biến, giọng cười của hắn vẫn vang lên không ngớt, nhưng

mà thanh Ngân Đào trong tay của hắn tức thì loang nhanh ra 1 đường để bảo vệ tiền tâm.

Có 1 tiếng "kể" thanh thao lãnh lớt vang lên, làm cho hắn hú hồn vì biết rằng mình vừa may mắn躲 được 1 đòn tập kích vô cùng lợi hại.

ĐÁNH ĐỐI DI VẬT TÙY THÂN BẰNG 2 CỖ XE LỬA

Ấm thanh thanh chưa dứt thì hắn ta đã trông thấy có một chiếc bóng xanh mờ hiện lên trước mặt của mình...

Thì ra đó không phải là ai xa lạ, mà chính là người đang đối thoại với hắn ta là Châu Thiên Lộc ...

Châu Thiên Lộc sau khi biết đích xác vũ khí tùy thân của anh mình nằm trong tay của Hạ Hầu Ngân, tức thì cố quyết tâm phải tìm cách lấy trở về.

Thừa lúc hắn ta đang đắc ý cả cười và nói chuyện ba hoa, Châu Thiên Lộc xuất kỳ bất ý tung mình nhảy tới, tay hữu dùng Thiên Hữu Phán Quan thọc ra một đường để yểm trợ, tay hữu khoát ra theo một đòn Cầm Nã quyết cướp lại vũ khí của anh mình.

Nào hay đầu thân hình của ông ta thoát ly khỏi yên ngựa vừa bay tới trước mặt của Hạ Hầu Ngân, đòn vừa bay ra thì bóng gương của đối phương tức thì loé lên một cách vô cùng nhanh nhẹn...

Lối ứng biến thần tốc của Hạ Hầu Ngân đã vô tình chạm vào ngọn Thiết Bút Phán Quan của Châu Thiên Lộc, làm cho ông nảy lên bờ.

Nhưng võ nghệ của dòng họ Châu vốn chú trọng về sự linh động nhẹ nhàng, nên vừa nghe thấy đòn của mình gặp phải chướng ngại, biết rằng đâu có mạo muội liên tiếp tấn công đi nữa thì cũng cầm bằng vô ích.

Châu Thiên Lộc mượn một chút tiếp sức của hai món vũ khí đó mà đưa thân hình của mình bần lui trở về vị trí cũ,

Cử động nhẹ nhàng nhanh nhẹn của Châu Thiên Lộc thật là thần xuất quỷ nhập, đến chừng Hạ Hầu Ngân định thần nhìn kỹ thì ông ta đã ngồi yên trên ngựa của mình.

Hạ Hầu Ngân nói :

— Thiên hạ đồn rằng thủ pháp của Châu Tổng Phiêu Đầu xuất quỷ nhập thần, quả nhiên không sai ..

Hắn khen một câu, rồi lại nghiêm sắc mặt nói :

— Cây Thiết Bút Phán quan này, người trong Kim Đào Trại đã chẳng nề đường xa trăm dặm mang đến tặng cho tôi, thì có lý nào lại để cho lọt vào tay của người khác...nhưng mà... nhưng mà... tôi nghĩ vì Châu Thiên Phúc với Tổng Phiêu Đầu đây là anh em ruột với nhau,

tình cốt nhục dù sao cũng đậm đà thâm thiết, cho nên tôi cũng bằng lòng trao trả lại cho Tổng Phiêu Đầu, nhưng cần phải có một điều kiện...

Châu Thiên Lộc cau mày trầm nghĩ :

«Cây Thiết Bút Phán Quan của anh ta thật có liên quan đến một việc hệ trọng trong dòng họ Châu chúng ta, nay bỏ muốn đánh đổi với một điều kiện, nhưng lại không biết điều kiện đó ra sao ?

Nghĩ đến đây liền hỏi :

— Điều kiện gì, nói ra nghe thử...

Hạ Hầu Ngân cười hỏn hếch tung ngọn thiết bút lên cao chừng hai thước rồi lại thò tay bắt gáo, nói một cách phi thường đắc ý :

— 'Nay Châu Tổng Phiêu... Ngân Đào trại chúng tôi quả thật rất cần... hai cỗ xe lửa kia, cho đám nên xin Châu Tổng Phiêu Đầu bằng lòng đánh đổi với di vật của linea huynh.

Câu nói này như một mũi tên nhỏ bắn thẳng vào lòng ngực của Châu Thiên Lộc, thật ra trong hai cỗ xe lửa này chứa đựng một vật vô cùng hệ trọng, cũng lại liên quan mật thiết với thanh danh của dòng họ Châu, thành thử ra hai món xe lửa và thiết bút, quả thật ông ta không muốn mất món nào.

Thấy ông ta lưỡng lự, Hạ Hầu Ngân cười ha hả nói :

— Ở đời muốn cho được thập toàn thập mỹ không phải là chuyện dễ... bắt cả hai tay rồi cuộc rồi hai con thầy đều sảy hết.

Châu Thiên Lộc tức giận tràn hông nghĩ rằng mình đâu phải là một người tham lam đến nỗi phải "bắt cả hai tay" chẳng qua chỉ vì tình thế bắt buộc phải nằm trong một hoàn cảnh không thể không liên.

Ông ta nghĩ rằng anh mình là Châu Thiên Phúc chắc cũng nằm trong cái thế kẹt như mình,

Trong trí của ông vùng nảy ra một quyết định táo bạo:

«Dùng lời nài nỉ và trao đổi điều kiện để lấy lại món vũ khí đã mất đi, trông ra thật có vẻ hèn nhát, chỉ bằng cứ dùng võ lực mà lấy lại 1 cách chính đại quang minh, đó mới là thái độ của con nhà võ».

Nghĩ đoạn ông ta nói :

— Nay Hạ hầu Trại chủ... tôi với Trại chủ xưa nay vốn không thù oán, nhưng tình thế ngày hôm nay bắt buộc tôi phải lãnh giáo vài đường, vậy xin Trại chủ hết lòng chỉ bảo, cho tôi được nơi rộng rãi con mắt.

KINH HOÀNG KHỦNG KIẾP, DỪNG CHÂN TRÊN VÙNG MÁU ĐÀO !

Nói vừa dứt lời, ông ta không để cho Hạ Hầu Ngân trả lời tôi thôi dài dòng, tức thì thúc ngựa lướt tới,

Bốn cái võ ngựa Châu Thiên Lộc vừa vang lên mấy tiếng ròn rạn, thì đã dừng cách đầu ngựa của Hạ Hầu Ngân chừng 2 trượng mà thôi.

Hạ Hầu Ngân vừa kẹp hai đầu gối của mình vào hông ngựa thì trước mặt của hắn đã có bóng binh khí bay ra loang loáng... Châu Thiên Lộc đã tấn công bằng một đòn Thiết Bút Phán Quan vào giữa mặt.

Người đi ngựa thì phải luôn luôn dùng võ khí dài, như trường mâu. Như đại kích mới đắc thế, nay Thiết Bút Phán Quan vốn là một loại vũ khí ngắn, nhưng không biết tại sao ánh thép vờ loáng lên thì mũi Thiết Bút đã kề sát yết hầu của Hạ Hầu Ngân rồi.

Tới chừng đó, Hạ Hầu Ngân mới kịp nhìn kỹ, thấy món binh khí cầm trong tay của đối phương thật là lùng, tuy là Thiết Bút, nhưng chiều dài chẳng kém trường thương, nhưng ban nãy khi chưa tấn công thì không biết ông ta giấu ở đâu, bây giờ mới lộ ra.

Thì ra Châu Thiên Lộc biết trước chuyển đi nấy sẽ gặp nhiều bất trắc, cho nên mang theo một món vũ khí mà ông đặc biệt chế tạo ra nhưng chưa dùng đến Đây là một cây Thiết Bút Phán Quan nhưng làm bằng ba đoạn, mỗi đoạn dính liền với nhau bằng mấy chiếc kim sắt.

Lúc không dùng đến ông có thể thu ngắn lại giấu trong ống tay áo của mình, đến khi cần thiết bất thành linh tung ra như một con rắn làm cho đối phương khó nổi phòng hờ.

Trong nghề võ có câu "Thương phạt viên viên tiền phạt trực", nghĩa là mua thương thì rất sợ người mua đến mức trông đường thương như trơn, mua nhuyễn tiền thì sợ người mua nhuyễn tiền thành đường thẳng.

Nay vũ khí của Châu Thiên Thọ mặc dù là Thiết Bút Phán Quan nhưng trên nguyên tắc nó thuộc loại nhuyễn tiền ba khúc.

Hạ Hầu Ngân trông thấy ngọn Thiết Bút Phán Quan này thu trở về nằm tròn như một con rắn, rồi bất thành linh thọc ra một đường thẳng bằng như một ngọn sào, bất giác giật mình, tinh thần bình định.

Hắn biết rằng tay đối thủ với mình đây nội lực thật là hùng hồn thâm hậu, mới có thể truyền vào ngọn Thiết Bút làm cho thẳng bằng ra.

Mũi nhọn của ngọn Thiết Bút thọc bằng một đường vào đầu của Hạ Hầu Ngân, chiều đúng vào huyết Bản Thần trên con đường Túc Thiết Dương Dầu Kinh...

Hạ Hầu Ngân thẫn phục tãi nhận huyết võ cùng chính xác của Châu Thiên Lộc, vội vàng lách đầu né tránh...

Nào hay đầu mũi Thiết Bút Phán Quan của Châu Thiên Lộc đường như là một con rắn có trí giác hẳn hoi, vừa đâm trật huyết Bản Thần, nó tức thì "mở" xuống một cái nhanh như chớp, chiều đúng vào huyết Thiên Tông nằm trên đường Thủ Thái Dương Tiểu Trường Kinh thuộc vai bên trái.

Huyết này thật là quan trọng, nếu để cho đối phương điếm phải thì xương sườn và cả vai sẽ liệt, hơi tức dội lên, làm cho con người nghẹt thở...

Hạ Hầu Ngân liền tiếp bị tấn công vào những chỗ nhược, trong lòng cảm tức thét to 1 tiếng, kéo cương cho ngựa thối lui 1 bước.

Cùng trong 1 lúc, hắn ta thét hông rún vai lại để lánh khỏi đòn độc, biết rằng cứ trốn tránh mãi thì đối phương sẽ luôn luôn nằm phần chủ động. Hạ Hầu Ngân lại quát lên 1 tiếng vang rền, tung ra 1 đòn độc trong đường đao Cẩn Lộ.

Châu Thiên Lộc đang tấn công đối phương dồn dập hai ba đòn thấy đối phương cứ né tránh mãi, trong lòng mừng rỡ nghĩ thầm rằng nếu hắn ta cứ trốn tránh thêm vài ba đòn nữa thì thế nào cũng thua mình một cách chua cay.

THANH LONG ĐAO VANG DANH LÃNG VÕ !

Nào ngờ đầu Hạ Hầu Ngân quát khởi phản công một đòn dữ dội làm cho ông ta phải thu hồi Thiết Bút Phán Quan để bảo vệ tiền tâm.

Chỉ một chút trở ngại đó, thì tinh thể hoàn toàn biến chuyển và đôi bên bây giờ trở thành có công mà có thủ, một bên thì dùng nhuyễn công một bên thì dùng ngành công...

Ngành công mạnh mẽ hùng hồn bao nhiêu, thì nhuyễn công nhẹ nhàng linh động bấy nhiêu...

Hai mươi hiệp trôi qua mà bên nào cũng giữ vững nguyên khí của mình, thật khó lòng mà phân thắng bại.

Trong lúc hai viên chủ tướng đang đánh vù vù với nhau, thì hai đoàn quân cũng xáp chiến với nhau từng bưng dư đội.

Vì có lời dặn từ trước, nên bao nhiêu mũi nhọn đều tập trung hướng về hai cỗ xe lừa của Châu Thiên Lộc.

Nhưng bên phía đoàn người bảo phiêu thì cũng được mệnh lệnh của Châu Thiên Lộc cho nên bao nhiêu phiêu đầu võ nghệ cao cường thấy đều tập trung đi kèm theo hai cỗ xe này.

Do đó mà chiến cuộc diễn ra thật là gay go khốc liệt. Dưới chân bốn con lừa kéo hai cỗ xe này, có không biết bao nhiêu máu tươi, làm

cho bốn con lừa quá ư kinh hoàng, đành đứng chân đứng lại bên những vũng máu đào...

Lại thêm mười hiệp nữa trôi qua, mà cặp then chốt vẫn chưa quyết định hơn thua, làm cho Châu Thiên Lộc càng thêm lo lắng.

Nghĩ đến anh mình là Châu Thiên Phúc phải bị táng mạng trong tay của bọn lục lâm thảo khấu, 1 luồng máu nóng trào lên trong tâm khảm, ông ta ngán lên 1 tiếng dài dang dặc, thay đổi ngay lối đánh.

Này giờ ông ta chỉ dùng thiệu chữ «thích» nên mũi Thiết Bút Phán Quan thọc thẳng vào những trọng huyệt trên mình của đối phương.

Nhưng kể từ khi ông ta thay đổi là lối tấn công, thì ngọn Thiết bút trong tay của ông ta tung bay là lướt, dường như một giải lụa điều uốn qua uốn lại trông thật vô cùng ngoạn mục.

Hạ Hầu Ngân trong lòng lấy làm kinh dị, suốt một đời sống về nghề thảo khấu cường sơn, quả thật hắn ta chưa gặp một tay đối thủ lạ lùng như thế này.

Hắn có biết đây đây là thiệu chữ «phi» trong đường Thiết Bút Phán Quan cực kỳ linh động của dòng họ Châu,

Thiệu chữ «phi» vừa được thi triển thì thế trận tức thì thay đổi, dường như đây là khắc tinh đường đao của Hạ Hầu Ngân.

Hắn ta trông thấy giải lụa đào của đối phương cứ tung bay lộn qua lộn lại, dường như chờ cơ hội tốt là quẩn chặt lấy hắn.

Đang lúc nguy nan, bỗng thình lình bên tai của hắn có tiếng thét to lên :

— Sao Trại Chủ không dùng Thanh Long Đao ?

Tiếng thét này oang oang như lệnh vỡ, thì ra đó là tiếng thét của Cáp Tông.

Ba chữ «Thanh Long Đao» làm cho Hạ Hầu Ngân giật mình định tỉnh.

Chẳng phải tài bộ của hắn kém hơn Cáp Tông, nguyên nhân chỉ vì hắn thình lình gặp một tay kinh địch mà tài bộ thật là điêu luyện, chẳng khác chi một người đột nhiên gặp phải bực tri kỳ tri âm, cho nên mãi lo thường thức tài nghệ của đối phương mà quên hẳn cách đối địch làm sao cho trúng cách.

Lời nhắc của Cáp Tông vù vang lên, tức thì ông ta tung ra một đòn Thanh Long Quả Hải...

Đây là một đòn mềm dẻo nhất, nhưng hiểm nhất trong đường Thanh Long Đao.

Cứ nghĩ rằng ngày xưa Quang Vũ Đế đã nhờ đường Thanh Long

Đao mà trong đời Tam Quốc ít có người đối địch thì cũng đủ biết uy lực của nó như thế nào.

Thiệu chữ « phi » của Châu thiên Lộc đang hồi thăng thế, vừa chạm phải 1 đòn Thanh Long Quả Hải tức thì khựng lại.

Đao pháp của viên tướng tài hồi đời Tam Quốc quả thật là xuất quỷ nhập thần, vừa lặn được 1 đòn, thì bao nhiêu món hay thế lạ tức thì bay ra tới tấp như sóng vô nước tràn làm cho Châu thiên Lộc phải tay chân luống cuống.

Thế là 3 hiệp nữa trôi qua, bỗng nhiên Hạ Hầu Ngân chệch như vào hồng ngựa 1 đòn, làm cho Châu thiên Lộc phải thối lui 1 bước để bảo vệ cho con ngựa của mình.

Con ngựa của Châu Thiên Lộc vừa co gò bỏ bước, thì Hạ Hầu Ngân buông ra một tiếng cười ròn, thanh đại đao trong tay tức thì đâm nghịch từ dưới lên trên một đường nhanh như chớp...

Cái đâm quá lẹ làng đó làm cho Châu Thiên Lộc phải vung binh khí ra đón đỡ...nhưng rồi Hạ Hầu Ngân tức thì biến thế đâm sang thế « kéo » đó là một đòn xử dụng theo nguyên tắc Đà Đao, thật là mưu phần lợi hại.

Lưu trọng Nghĩa nghe thấy chủ tướng của mình rú lên một tiếng bị lưỡi đại đao kéo trúng một đường vào vai trái, máu đào tức thì tuôn ra xối xả. Bọn lâu la trông thấy chủ tướng của mình thăng thế tức thì hò reo vang vẩy cờ xô tới tấn công hai cò xe lừa như vũ bão.

Thanh đại đao của Hạ Hầu Ngân vốn là một món binh khí nặng nề, một khi gây thương tích thì thật vô cùng trầm trọng.

Tiếp theo đó, Hạ Hầu Ngân lại liên tiếp tấn công từng bùng bùng những đòn tai ác trong Thanh Long Đao làm cho Châu Thiên Lộc ngăn chặn không kịp tay, thành ra xuất huyết quá nhiều.

Thế là đoàn người bảo phiêu như một con rắn không đầu, tha hồ để cho vòng vây của bọn lâu la từ từ siết chặt.

Châu thiên Lộc buống tiếng thở dài, ông ta vừa định vung tròn mũi Thiết Bút Phán Quan cho bay ngược trở về để tự đâm lấy yết hầu của mình ..

BÀ LÃO GIÀ ĐẦU RÂU TÓC BẠC I

Đúng vào lúc đó, bỗng đột nhiên từ phía chân trời xa, văng vẳng có 1 tiếng ngân trong và nổi lên dằng dặc.

Tiếng ngân này vừa cất lên thì Châu Thiên Lộc mặt mày sáng rỡ như 1 kẻ chết đi sống lại...

Ông tạ buồng tiếng cả cười, nói với Hạ Hầu Ngân:

— Này Ngân Đào Trại Chủ «tài gia» sắp sửa đến nơi đó, mi cứ tha hồ mà nói chuyện với bọn chúng.

Hạ hầu Ngân cũng cảm thấy người cất lên tiếng ngân này thật chẳng phải hạng tầm thường.

Trong trí của hắn nghĩ rằng:

«Chủ nhân của mớ hàng này võ công cao siêu như thế, cớ sao lại đi nhờ Viễn An Phiêu Cục làm chi.

Còn đang sừng sờ thì tiếng ngân đó chỉ còn cách chiến trường chừng năm mươi trượng mà thôi.

Quay đầu nhìn lại thấy những đoàn chiến sĩ của hai bên lúc bấy giờ cũng đều kinh động vì tiếng ngân lạ lùng quái dị kia, nên phần đông đã ngừng tay chiến đấu.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì từ trên một con đường đào khúc khuỷu dẫn vào trong Vạn Sát Cốc này xuất hiện một chiếc bóng mờ mờ mang theo cái tiếng ngân lạ lùng quái dị kia.

Chiếc bóng mờ màu xám xám, làm cho ai cũng trông không rõ mặt mày của người mới đến ra sao.

Mọi người còn đang sừng sờ, thì từ phía sau lưng của người này lại có thêm hai chiếc bóng mờ nữa theo sau.

Châu Thiên Lộc thở phào một hơi khoan khoái, mặc dù ông ta nhìn chưa rõ mặt mày của người mới đến ra sao, nhưng mà cứ hăng vào chỗ khinh công thượng thượng, thì ba chiếc bóng mờ này tức là ba người đã gặp mình trong mấy ngày hôm trước.

Ý niệm vừa thoáng hiện lên, thì ba người kia lần lượt dừng chân lại, và trước mặt mọi người xuất hiện ba lão già đầu râu tóc bạc.

Hạ Hầu Ngân giật mình đánh thót, vì rằng ba lão già này áo quần lam lũ, trên vai có mang tám cái bị.

Hắn ta cau mày nghĩ thầm:

«Tại sao việc này lại có dính líu với Cái Bang... kẻ ăn mày cùng khổ tại sao lại có ngọc ngà châu báu nhiều như thế này?

Rảo mắt nhìn xem bốn phía, thấy đoàn người Viễn An Phiêu Cục thì sắc mặt lộ vẻ hân hoan, còn bọn lâu la của mình thì khí sắc hăm hùng.

Hạ hầu Ngân trông thấy cấp bậc của lão già mới đến, mặc dù thuộc hàng tám bị, nhưng mà nhân số chỉ có ba người, vậy thì Ngân Đào Trại vẫn có thể dùng số đông mà đè bẹp.

Nghĩ đoạn tự khí Đan Điền thét lớn:

— Tam quân chưa chịu tấn công còn đợi chừng nào?

Tiếng nói của ông ta đồng vọng khắp con thung lũng, làm cho đoàn người bảo phiêu giật mình tỉnh cơn ngủ lâu là thì sát khí dậy lên tức thì lần xả vào chiến đấu.

Riêng về phần hắn ta thì không chờ cho Châu Thiên Lộc có phản ứng gì, cứ quất ngựa xông thẳng về phía ô cửa xe lừa.

Bọn lâu la trông thấy chủ tướng của mình bỏ Châu Thiên Lộc thây đều ừ ừ chạy theo.

Trong những người theo sát Hạ Hầu Ngân có hơn 20 tay đao húa thấy đều thuộc hàng «gao cội» trong Ngân Đào Trại, cho nên đa o phải của họ đi tới đâu, thì cứ vị phiêu đầu trong Viễn An Phiêu Cục thấy đều vệt sang 1 bên...

Châu thiên Thọ thấy vậy vội vàng thúc ngựa vọt theo. Con thỏn mã của ông vốn có 4 bàn chân thật là linh động, vừa thúc mạnh tức thì vọt tới như tên bắn.

Nào hay đâu Hạ Hầu Ngân thấy 3 người Trưởng lão trong Cái Bang xuất hiện, biết rằng cuộc diện rồi đây sẽ phát triển sang 1 giai đoạn mới, nếu đảng co lâu lắc chúng nào thì càng thêm khó khăn, vì thế hắn ta cố ý thanh toán gấp chiến trường.

Mặc dầu hân xông pha về phía 2 cỗ xe lừa, mồm hô hét vang rền đốc chiến, nhưng thật ra tinh thần của hắn hoàn toàn tập trung về phía sau lưng của mình...

Vừa nghe có tiếng võ câu nhẹ mà nhanh vang lên, biết rằng Châu Thiên Lộc nóng lòng nên đuổi theo truy cản...

Hạ Hầu Ngân nín hơi dồn hết sức mạnh vào cánh tay hữu của mình cho tiếng ngựa của Châu Thiên Lộc vừa tới sát bên mình, tức thì tung người ra phía sau một đường đao nhanh như chớp...

LÒNG THAM NÊN CÓ CHỪNG MỰC!

Đây là đồn Đà Dao danh vang lừng võ, khi xưa vào đời Tam Quốc có không biết bao nhiêu danh tướng phải rơi đầu dưới đường đao lợi hại này của dòng tướng Quan Vân Trường...

Hạ hầu Ngân là người chuyên nghề xử dụng trường đao thì lẽ tất nhiên rành ngọn Đà Dao, bây giờ trong cơn nguy cấp mang ra xử dụng thật là xuất quỷ nhập thần.

Thương thay cho Châu Thiên Lộc, một phần vì quá lo lắng đến hai cỗ xe lừa, một phần vì trong trí vẫn vướng nghĩ đến ba vị Cái Bang Trưởng Lão, nên ánh đao vừa chớp lên thì lưỡi đao đã tới, đường đao chính xác vô cùng, chiếu đúng vào gân cổ mình...

Đúng vào lúc đó, thì một vị Trưởng lão hét lên :

— Đà Dao đó... coi chừng...

Nhưng tức tốc xử dụng một đòn Mĩ Thượng Thiết Ban Kiềm để ngã ngựa người ra..

Nhưng một tiếng bộp vang lên, chẳng vai của ông ta lạnh như đồng lưới Ngân đao đã ấn sâu vào da thịt.

Hạ Hầu Ngân vừa định kéo lưới đại đao một đường thật dài, quyết làm cho Châu Thiên Lộc phải rụng một cánh tay, nhưng Châu Thiên Lộc đã trao ngọn Thiết Bút Phàn Quân từ tay hữu sang tay tả, để rồi đâm ra một đường cứu mạng.

Dưới thế công mãnh liệt và liều lĩnh đó, bắt buộc Hạ Hầu Ngân phải thu đao trở về đón đỡ..

Một tiếng keng thanh thoi vang lên, Châu Thiên Lộc đã lui ra hơn năm trượng, còn Hạ Hầu Ngân thì bàng hoàng ngơ ngác vì rằng trước mặt và lưỡng biên tả hữu của hắn ta bây giờ đã xuất hiện ba lão gia Cái Bang tám bị.

Ba người này đã dùng 1 thủ pháp nhanh nhẹn vô cùng chia nhau thành hình chân vạc vây kín Hạ hầu Ngân vào giữa.

Một lão già mỉm cười nói 1 câu chưa dứt :

— Ngân Dao Trại Chủ quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng lòng toan con người phải nên có chừng mực bằng không đại nạn sẽ tới rồi đó.

Hạ hầu Ngân loang thanh đại đao nghe vùn vụt, hét vang :

— Việc này không quan hệ chi đến Cái Bang... xin chư vị trưởng lão đừng can thiệp... mau tránh đường cho Ngân Dao Trại hành sự...

Lúc bấy giờ Châu Thiên Lộc đang dùng tay tả ôm lấy chỗ vết thương, mặt mày nhăn nhó, thọ thương đã rất nặng nề không thể nào chiến đấu được nữa.

Hạ Hầu Ngân miệng vừa nói, chân vừa thúc mạnh vào hông ngựa, làm cho con ngựa tiến mạnh lên, trong khi đó thì hắn ta loang đao mở đường, quyết thanh toán gấp chiến trường.

Nhưng con ngựa chỉ lướt đi được chưa đầy ba bước, thì chung quanh hắn ta bỗng nổi lên loang loáng, cả ba vị Cái Bang Trưởng Lão đồng rút roi đánh chó ra tấn công dồn dập...

Roi đánh chó vốn là một món vũ khí ngắn, còn đại đao của Hạ Hầu Ngân là vũ khí dài mà nặng, lại hắn ta ngồi trên lưng ngựa mà chém bổ xuống thì thật là đắc thế...

Nhưng vừa xáp chiến có một đòn, thì một vị Trưởng lão đã dùng thế « nửa lượng đầy nghìn cân » đầy nhẹ lướt đao sang một bên...

Đúng vào lúc đó thì vị Trưởng lão thứ nhì đã dùng ngọn roi của ông ta đâm nhả một đường vào đầu gối của con tuấn mã.

Một tiếng hí bị thồm vang lên, con ngựa của Hạ hầu Ngân tức thì khụy xuống, thế rồi ba thanh gậy tre đâm tới vèo vèo làm cho Hạ Hầu Ngân phải bay mình ra khỏi yên ngựa.

Thanh trường đao trong tay của Hạ Hầu Ngân ban này khi còn ngồi trên mình ngựa đắc thế bao nhiêu, thì bây giờ lại thất thế bấy nhiêu.

Ngược lại thì ba vị Trưởng lão này nhờ xử dụng vũ khí ngắn, nên phối hợp với nhau tấn công Hạ Hầu Ngân như mưa sa bão táp.

Mười hiệp trôi qua thì Hạ Hầu Ngân chịu đựng không nổi hấn quát :

— Bật đao !

Tiếng quát vừa dứt, hắn ta tức thì ném vù thanh đại đao ra khỏi trận. Lướt đao tách gió vèo vèo rớt ngay trước mặt một viên đầu mục đang đứng cách đó hơn mười trượng.

THỪA LỆNH BANG CHỦ MANG QUÂN TỚI DÂY !

Viên đầu mục này tức thì thò tay bắt gấn... trong lúc đó thì Hạ hầu Ngân đã thừa cơ chun tọt ra ngoài vòng vây...

Ba vị Trưởng lão đang hồi tấn công dồn dập, bỗng thỉnh linh trông thấy đối phương ném thanh trường đao 1 cách kỳ quặc, e cho bên trong có điều man trá, cho nên đồng dừng tay lại.

Chỉ 1 chút chần chờ đó thì Hạ Hầu Ngân đã tẩu thoát khỏi vòng vây.

Trong ba vị trưởng lão này có một vị nghề kinh công trội nhất, vừa thấy cục diện biến chuyển như vậy, tức thì ngán lên một tiếng thoát đi nhanh như giông gió...

Hạ Hầu Ngân vừa tẩu thoát được hơn mười bước thì trước mặt mình vung sa xuống một người, bộ pháp của người thật là lạnh lẽo, mũi gậy vừa chấm dứt, tức thì tung ra liên tiếp mấy thế Di Hình Hoàn Bộ, chặn nghẹn lối đi của Hạ Hầu Ngân.

Hạ Hầu Ngân nhanh tay quay sang cánh hữu, tuốt phất thanh đại đao của một tên lâu la đứng gần đó.

Đây là một loại đại đao tương tự như mã tấu, cho nên thích hợp

cho người đi bộ xù dụng, thanh đao vừa vào tay thì Hạ Hầu Ngân gạt ngang qua trước ngực trong cái thế chào.

Hạ Hầu Ngân nói :

— Khinh công của tiền bối thật là xuất quỷ nhập thần, tôi lấy làm ngưỡng mộ, nhưng mà ba người tấn công một người thì quá là lấy thế đông hiếp người cô thế, hành sự thế e không hợp với tinh thần hiệp nghĩa của Cái Bang.

Vị trưởng lão này nói :

— Chính vì thế mà già này không nệ tài hèn, muốn giao chiến với Trại Chủ và ba mươi hiệp cho phân tài cao thấp.

Hạ Hầu Ngân cau mày nghĩ thầm :

— Bao này mình thất thế chỉ vì té ngựa và cầm trường đao, lại nữa bị ba người họ ba mặt giáp công, bây giờ mình đã có vũ khí ngắn, lại nữa lão già này chịu đấu tay đôi với mình, vậy thì hãy thừa cơ hạ thủ một lão già cho họ khiếp vía chơi.

Ngồi đoạn ngựa cồ ha ha cả cười nói rằng :

— Hay lắm... được tiền bối hết lòng chỉ bảo cho thì có gì hân hạnh cho bằng...

Nói dứt lời chân tả của hắn bước xéo ra một bước, lưỡi đại đao từ từ chém vòng một đường từ hữu sang tả để lấy trớn, ngó hầu tấn công đòn kế tiếp cho thật hùng hồn mạnh mẽ.

Nào hay đâu « đòn lấy trớn » của hắn ta chưa trớn thì từ bên ngoài Vàn Sát Cốc bỗng vang lên những tiếng vô câu ròn rã.

Tiếng vô câu này đồng vọng trong con thung lũng nghe như một trận mưa rào sau cơn nắng hạn...

Vốn là người quen nghe chinh chiến, cho nên Hạ Hầu Ngân thoáng nghe qua là cũng đủ biết đoàn người ngựa này ít nhất phải trên hai trăm người.

Thanh đại đao trong tay của Hạ Hầu Ngân đành phải lượn tròn một vòng chán nản rồi thu ngược trở về trong cái thế chào ban nãy.

Trong lòng hắn ta tính thầm :

* Phen này ta mang theo ba trăm lâu la tinh nhuệ, này giờ giáp chiến với bọn Viễn An Phiêu Cúc thì thương vong ít nhất phải năm mươi người, bây giờ còn lại hai trăm năm chục.

Số còn lại đây thấy đều thấm mệt... bên Viễn An Phiêu Cúc thì bây giờ phải còn hơn 150 người đang chiến đấu, bây giờ ngoài kia đang có một đạo binh chưa biết cội rễ kéo vào, nếu đây là thù địch của Ngàn Đào Trại thì đòn cầm lực lượng của bên mình hoàn toàn thua sút, tình

thế này phải bỏ chạy là thượng sách...

HOÀNG HÀ TAM CÁI KHÔNG CHO MỘT NGƯỜI NÀO SỐNG SỐT TRỞ VỀ

Nghĩ đoạn hắn ta mỉm cười nói :

— Thừa tiền bối... việc ngày hôm nay Ngàn Đào Trại vì thế có người ít cho nên phải tạm lui về chỉnh trang lại đội ngũ, xin tiền bối cho biết qui danh để ngày sau ta còn gặp mặt.

Câu nói của hắn ta vừa dứt thì tiếng vô câu càng lúc càng gần liếc nhìn xuống con thung lũng thấy đang phía Đông Nam người ngựa đông vậy.

Trông những người mới đến, Hạ Hầu Ngân càng thêm lo sợ ?

Thì ra tiếng vô câu ban nãy nghe trầm hùng thật như thiên binh vạn mã như sấm sét lên trời, khí thế uy vũ bao nhiêu, thì bây giờ sắc phục của họ lồi thối lếch thếch bấy nhiêu.

Bởi vì toàn thể đoàn nhân mã này thấy đều áo quần tơi tả, trên vai mỗi người đều mang những chiếc bị ăn mày.

Một người vai mang bảy bị dẫn đầu đi trước, cất tiếng nói to lên rằng :

— Thừa lệnh Bang chủ, chúng tôi mang quân đến đây cứu viện...

Vị Trưởng lão đang giao chiến với Hạ Hầu Ngân bây giờ mới quay đầu lại, nói với Ngàn Đào Trại chữ rằng :

— Ta đây cũng muốn để cho Trại Chủ tự do trở về nghỉ ngơi, nhưng chỉ hiềm gì phen này Cái Bang có nhờ nhiều phiêu cúc đưa đón một ít đồ vật về kinh, nếu ngày hôm nay bỏ qua việc này, thì hóa ra... hóa ra bọn lực lâm cường đạo khắp chỗ giang hồ, ai cũng có thể tự do hoành hành, muốn ngăn chặn những đoàn bảo phiêu chừng nào cũng được.

Lúc bấy giờ, vị Trưởng lão kia cũng đã phi thân tới, chia nhau ra thành hình chân vạc, bao vây Hạ Hầu Ngân vào giữa.

Một người cất tiếng sang sảng nói :

— Này Sư huynh, thôi thì hãy cho nó biết tên tuổi chúng ta, để khỏi phải ám ức trước khi nhắm mắt..

Vị trưởng lão thứ ba nói :

— Phải... này Hạ Hầu Ngân... Bang Chủ của chúng ta vì không rảnh, cho nên truyền cho Hoàng Hà Tam Cái đến đây mời mi về Tổng Đà có chút việc...

Hạ Hầu Ngân nghe đến đây bất giác trong lòng se thắt, vốn là

người chuyên sống về nghề thảo khấu, nên hẳn nghe danh Hoàng Hà Tam Cái, nhưng chưa có dịp diện kiến không ngờ ba người này bây giờ lại xuất hiện trước mặt mình.

Hoàng Hà Tam Cái vờ đi danh vang giương hồ đạo tặc, chỉ vì người này ngang suốt một giải Hoàng Hà, chuyên việc trừng trị những bọn chuyên nghề cướp giết trên con sông này.

Phạm hề tên thảo khấu nào vô phúc gặp phải ba lão già ăn mày này thì kẻ như khó nổi toàn anh.

Hạ Hầu Ngân số di chưa có dịp nếm mùi chũa cay của Hoàng Hà Tam Cái, chỉ vì vùng hoạt động của hắn ta ngoài phạm vi sông Hoàng Hà đó thôi.

Một vị trong Hoàng Hà Tam Cái đứng từ trên chỗ cao, nói xuống với người đệ tử dẫn đầu đoàn viện binh Cái Bang rằng :

— Bao nhiêu cỗ xe lừa thầy đều tập trung lại, chỉ đề năm mươi người coi giữ mà thôi... còn bao nhiêu thầy đều xấp lá cà cận chiến, đừng để cho một người nào thuộc Ngân Đào Trại sống sót trở về!

Hạ Hầu Ngân nghe đến đây, sắc khí lừng lên, quát to một tiếng, rằng :

— Thầy Hạ Hầu này ngày hôm nay đã đi đến chỗ sơn cùng thủy tận, nhưng cũng quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng... Đây « Hoàng Hà Tam Quả » hay « Tam Yêu » gì đó, hãy đấu với ta 400 hiệp... Thầy Hạ Hầu này có chết vì chiến thuật « Xa Luân » của bây cũng ngậm cười nơi chín suối...

Lão già ăn mày cao niên nhất trong Hoàng Hà Tam Quả cười rằng :

— Ngân Đào Trại Chủ thật là người can đảm, nhưng Hoàng Hà Tam Cái vốn không biết dùng Xa Luân Chiến Thuật... vậy Ngân Đào Trại Chủ hãy chọn một trong Hoàng Hà Tam... Quả hay Hoàng Hà Tam Yêu gì đây cùng nhau đấu một trận cho rõ song mai rồi sẽ qui thiên cũng chẳng muộn...

Hạ Hầu Ngân rảo mắt nhìn xem ba bên bốn bề, thấy đoàn người của Cái Bang mới đến sau này, bây giờ quả đang tuân lệnh của Hoàng Hà Tam Cái, tập trung những cỗ xe lừa đang nằm rải rác, đoạn ủa tới tấn công hàng ngũ của Ngân Đào Trại tung bừng.

Dưới thế công mãnh liệt đó, bên Ngân Đào trại dần dần tan ra như mây bay trước gió, còn lại hơn phân nửa số, thấy bọn Cái Bang ra tay thật là cay độc, kẻ vừa thắng thế tức thì thắng tay tiêu diệt, quả thật họ đang thực hành triệt để cái câu « không để cho một người nào thuộc Ngân Đào Trại sống sót trở về ».

Thế là không ai bảo ai, họ đồng hè nhau ném bỏ binh khí rồi chạy vào những khe núi ẩn thâu. Chúng Cái Bang thấy vậy hò hét đuổi theo truy cản làm cho tàn quân của Ngân Đào Trại trong một cái nháy mắt là rã tan...

Lúc bấy giờ chỉ còn một mình Hạ Hầu Ngân còn đang kẹt trong thế chân vạc của Hoàng Hà Tam Cái, thấy tay chân bộ hạ của mình bây giờ thấy đều quát ngựa truy phong, hắn ta điềm nhiên quay sang nói với lão già cao niên nhất :

— Đây Hoàng Hà Đại Quả... hãy đấu với ta ba trăm hiệp.

Lão già này hoa thanh gậy đánh chó trong tay nói :

— Hay lắm...tôi sẵn sàng nhờ Ngân Đào Trại chủ chỉ bảo cho đây.

Một lão già trong Hoàng Hà Tam Cái nói :

— Đại sư ca đừng để cho sẩy con cá nào...chúng ta đang cần cái thủ cấp của thầy Hạ Hầu này làm tin vật để truyền rao cho hết thầy giới giang hoa đạo tặc biết rằng «hàng hóa» của Cái Bang phải được triệt để tôn trọng, bằng không thì sẽ làm quỷ không đầu thầy Hạ Hầu này vậy.

Câu nói chấm dứt thì Hạ Hầu lại loang đao nghe vùn vụt, lướt tới tấn công.

HẠ HẦU NGÂN LÀ NGƯỜI HUYẾT KHÍ CHI ĐỒNG

« Đại Sư ca » trong Hoàng Hà Tam Cái biết rằng người này đang liều mạng với mình đây, nên vội vàng ngưng thần cảm rọi mà nghiền dịch.

Lưỡi đao của Hạ Hầu Ngân vừa nháng lên thì lưỡi đao kẻ ngay trước mặt... tốc độ nhanh không thể tả.

Thanh gậy đánh chó trong tay lão già bỗng đánh vòng ra một đường là lướt xa trông như một giải lụa, lăm le quấn chặt lấy thanh đại đao của Hạ Hầu Ngân...

Thì ra mới vừa xấp chiến, thì ông ta đã xử dụng ngay thiệu chữ «quấn»... 1 giải tăng khá cao trong nghề múa gậy.

Hạ Hầu Ngân trong lúc tinh thần đang xuống vì tay chân bộ hạ đã bỏ chạy không còn lại một người, lại thêm vừa bị Hoàng Hà Tam Cái đánh cho té ngựa, nên trong trí đã hơi « đề » bây giờ xấp trận thì phải đương đầu với đường rọi đã cầu nên thần trí hoang mang bất định.

Thế là « Đại sư ca » trong Hoàng Hà Tam Cái là Lưu Toàn tức thì nắm lấy phần chủ động.

Thanh gậy trúc của lão ta bắt thần đề lên lưỡi đại đao của đối

Phượng, làm cho Hạ Hầu Ngân bỗng nghe thấy vũ khí của mình dường như bị đè bẹp 1 viên đá nặng nhún cân...

Nhưng sức mạnh lạ lùng ấy chỉ thoáng hiện lên rồi mất hẳn và thanh gươm đánh chỗ tức thì quần ngang liên tiếp mấy vòng dường như có ý muốn lờ phất thanh đao của mình vậy. Chưa kịp giật mình, thì bàn chân hữu của Lưu Toàn đã bay lên một cước, đá trúng vào đùi của Hạ Hầu Ngân một cái nên thân.

Mặc dù trúng đòn, nhưng nơi đây không phải là chỗ nhược, hẳn ta chỉ loạng choạng mấy bước rồi lại ghim chân đứng vững được.

Người thứ nhì trong Hoàng Hà Tam Cái là Quang Mậu thấy vậy cười ha hả nói :

— Ngân Đao Trại đao pháp như thần, quả thật thế gian hiếm thấy.

Nói rồi lại cười mai mỉa, làm cho Hạ Hầu Ngân cảm tức bời bời nghiến răng kèn kẹt.

Lưu Toàn lặn nước được 1 đòn, nào chịu buông trôi cơ hội, nhưng đòn hay thế lạ tức thì liên tiếp tung ra, làm cho Hạ Hầu Ngân chống đỡ không kịp tay.

Chỉ trong vòng một cước nữa và phen này thì ngọn cước của lão lại chiếu đúng vào cườm tay của Hạ Hầu Ngân.

Thế đá Lưu Toàn thật là kỳ diệu, mọi người chưa kịp nháy mắt thì Hạ Hầu Ngân đã trúng đòn vang lên 1 tiếng "bốp".

Cườm tay cũng không phải là chỗ nhược, nhưng chỉ có điều đây là tay cầm đao, cho nên vũ khí trong tay của Hạ Hầu Ngân suýt nữa thì đã tuột khỏi lòng bàn tay.

Rất may cho hắn, vì hắn chuyên về nghề luyện nội gia khí công, cho nên nội lực thâm hậu, hẳn ta cần rằng nhún đau mà nắm chặt lấy vũ khí của mình.

Phen này thì đến lượt người thứ ba trong Hoàng Hà Tam Cái là Trương Cung Trường cười lên ha hả, nói :

— Ngân Đao Trại Chủ nội lực kinh thiên làm cho kẻ hèn này lấy làm kính phục.

Lời nói vừa dứt, những người đứng chung quanh lại buông ra những tiếng cười chua chát để phụ họa làm cho Hạ Hầu Ngân hơi giận cứ lừng lừng...

CHUYỆN KHÓ ĐẦY ĐẦY, LÀM SAO GIẢI QUYẾT

Lưu Toàn thét lên :

— Khoan đã...

Dứt lời thò thanh gươm của mình ra dò lấy thanh đại đao của Hạ Hầu Ngân, nhưng việc đã trễ vì rằng Hạ Hầu Ngân vờ xư dụng một đòn Đả Đao thật là tài tình, nhưng ngọn Đả Đao này không vào mình của đối phương, mà lại lao đúng vào cổ họng của mình.

Cái trong một cái chớp mắt, thì chiếc đầu lâu lỏng lá xồm xoàm của Hạ Hầu Ngân thoát ly khỏi cần cổ mà bay lông lốc giữa trận tiền, làm cho Hoàng Hà Tam Cái đồng ngậm ngùi thương cảm.

Trong một đời trừ gian khử bạo của ba người này, chưa từng gặp phải một tay đối thủ nào cao cường như thế.

Trong nghề võ, điều đại kỵ trong khi lâm trận là tính thần không vững chuyên nhất, Hạ Hầu Ngân lại thuộc về hạng người huyết khí sôi sục, liên tiếp trong đòn, rồi liên tiếp bị đâm xiêm một cách chua cay, nên tâm thần rối loạn.

Hắn có biết đầu lâu già Lưu Trần đây sở dĩ thắng được hẳn ta không phải thắng ở chỗ đường roi Đả Cầu, mà thắng ở những ngọn đá tài tình.

Số là Hoàng Hà Tam Cái ngày thường vốn nghe tiếng Kim Đao Trại và Ngân Đao Trại, là hai đả cướp nổi danh ở những đường đao huyền diệu, nên có nhiều người trong Bạc Đao đã nổi dạ bất bình, kéo đến thanh toán bọn Kim Đao và Ngân Đao, nhưng chưa có 1 người nào địch nổi.

Gần đây Cái Bang lại có nhờ những Phiêu Cục nổi tiếng trong toàn quốc áp tải những món năng, Hoàng Hà Tam Lão nghĩ rằng phen này sớm muộn chi mình cũng phải chạm trán với bọn hung thần ác sát này cho nên đã chú tâm nghiên cứu.

Nhân 1 ngày kia, có 1 tên đầu mục nhỏ trong Ngân Đao Trại vô tình vượt ranh giới thâm nhập Hoàng Hà đánh cướp mấy chiếc thuyền buôn.

Hoàng Hà Tam Lão nghe tin trong lòng mừng rỡ, tức thì đến nơi bắt sống lấy tên đầu mục kia.

Tam Cái mang tên đầu mục này về Phấn Đà ngày đêm thao luyện cố tìm cách dồn ép cho hắn ta mang bảy môn tuyệt kỹ ra chống đỡ.

Tam Cái vốn đều là những người thuộc hàng võ học tôn sư, nên trong thấy ít mà hiểu nhiều, chỉ trong vòng nửa tháng trời, thì đã học rành những đòn quái dị kỳ kỳ trong Ngân Đao Trại.

Sau khi ấy, Tam Cái lại phải phí thêm nửa tháng trời, để chế biến một loại võ công riêng biệt, chuyên dùng để khắc chế đao pháp của Kim Đao Trại và Ngân Đao Trại.

Riêng về phần Lưu Toàn thì chuyên luyện một ngọn đá phối hợp chặt chẽ với đường roi đá cầu, vì vậy mà bây giờ mang ra sử dụng một cách thành thạo.

Lâm trận không gì quý bằng biết người biết ta... nay Lưu Toàn thấy mình đã cầm chắc phần thắng ở trong tay, nên cứ ung dung hòa hoãn... lâu lâu lại tung ra một cước, mà hề đá ra là có kết quả làm cho Hạ Hầu Ngân muốn phần kinh sợ.

Lưu Toàn lại không muốn tốc chiến, quyết cố ý kéo dài cốt làm cho người này tâm phục.

Nào hay đầu Hạ Hầu Ngân là người huyết khí chi đông, thua liền tiếp mười mấy đá quả chưa cay, hẳn ta bỗng gầm lên 1 tiếng dữ dội đoạn bất thần dùng cái đầu của hắc đánh mạnh vào giữa ngực của Lưu Toàn...

Đây là 1 đòn liễu mạng. 1 mất 1 còn, nếu Lưu Toàn trúng đòn thì chắc chắn không đứng toàn vẹn...

Nhưng Lưu toàn vốn là 1 người già kinh nghiệm, đã có phòng hờ từ trước...

Đòn Ngạnh Đầu Công của đối phương vừa bay ra, ông ta tức thì thót bụng lại để né tránh, cũng trong một lúc, thanh gươm trúc trong tay tức thì đâm ngược trở về, trúng nhẹ vào gáy của Hạ Hầu Ngân.

Chỗ trúng đòn không phải là chỗ hiểm trọng, nhưng đó là một điểm chứng minh rằng tài nghệ của Lưu Toàn cao hơn một bậc. làm cho Hạ Hầu Ngân uất khí lừng lên.

Một vọt máu nóng xông lên tận cổ hẳn thổ ngay ra một ngụm máu hồng rồi quay ngược lưỡi đao cứ phăng ngang cổ mình một nhát...

Việc của Ngân Đao Trại đến đây là kết thúc, Hoàng Hà Tam Cối, mới có thì giờ quay lại nhìn Châu Thiên Lộc.

Nhìn kỹ lại thì thấy đoàn người trong Viên An Phiêu Cốc bây giờ đã quây quần chung quanh Châu Thiên Lộc chắc có lẽ lo việc điều trị vết thương cho ông ta.

Lưu Toàn tức thì vệt đám đông mà bước vào, ông ta giật mình vì trông thấy Châu Thiên Thọ Lộc giờ mặt xanh như tàu lá, đang ngồi ở rú trên mặt đất, vết thương trên vai của ông ta cứ rỉ ra những dòng máu hồng tươi thắm... Chung quanh vết thương này, mặc dù đã được Châu Thiên Lộc điểm hết những huyệt cầm máu nhưng không tài nào ngăn được những giọt máu cứ rỉ ra mãi mãi.

Trong trí của Lưu Toàn vùng này ra một một ý nghĩ, ông ta quay vội ra ngoài truyền cho Cái Bang bang chúng kiên quyết chiến trường.

thanh trường đao của Hạ Hầu Ngân đã đông chém Châu Thiên Lộc ban này.

Trong giây lát, có một tên đệ tử dâng vũ khí của Hạ Hầu Ngân lên, Lưu Toàn tiếp lấy nhận xét thật là ti mỉ,

Rõ ràng ông ta thấy lưỡi Ngân Đao tuy làm bằng bạc, nhưng từ chỗ lưỡi đao đi lên chừng 1 phân, từ trong cán chạy dài ra tới ngọn, thì lại hiện lên một màu đen thoảng trông dường như lưỡi đao này được giềng bằng một sợi chỉ màu đen...

Lưu Toàn chưa kịp mở miệng thì bên cạnh ông ta có 1 người hô lên :

— Chắc trên lưỡi đao này có độc.

Quay đầu nhìn lại, thấy đó là một tên đệ tử Cái Bang thuộc hàng bốn bị.

Một người nữa nói :

— Muốn biết cho đích xác thì cứ thí nghiệm...

Lời nói này vừa dứt thì mọi người đồng nhào lên tấn thành. Một tên đệ tử khác vội vàng dắt tới con ngựa vừa bắt được của bọn Ngân Đao Trại.

Lưu Toàn cầm thanh Đại Đao cứa nhẹ vào móng số 1 đường làm cho ruộm máu, con ngựa bị đau, vùng vẩy lên mấy cái nhưng rồi bị người cầm cương giữ lại.

Thế rồi máu từ trong chỗ vết thương cứ rỉ ra mãi, 1 tên đệ tử bắt chước Lưu Toàn phong tỏa những huyệt cạo chung quanh để cầm máu nhưng máu cứ tràn ra như mọi.

Lưu Toàn thở dài, nói :

— Quả thật trên lưỡi đao này có tầm một loại thuốc làm cho vết thương cứ rỉ máu, nạn nhân dù có công lực thâm hậu đến đâu rồi cuộc cũng phải vì xuất huyết quá nhiều mà chết.

Mọi người nghe nói, đồng ới ngồi nhìn Châu Thiên Lộc, ông ta đưa tay ra dấu bảo Lưu Toàn đến gần, Lưu Toàn biết người này muốn nói điều cơ mật, nên vội vàng cúi xuống kê lễ tại vào vành môi của ông ta.

Lưu Toàn nghe Châu Thiên Lộc hỏn hên nói rằng:

— Mạng tôi chắc e khó sống, vậy xin tiền bối hãy thay tôi đưa đón mỗi hàng này về tới kinh đô...

Lưu Toàn cúi đầu nhìn xuống vết thương đang rỉ máu bỗng giật đầu đồng ý, ông ta nói nhỏ nhỏ :

— Thật không ngờ Cái Bang chúng tôi đã làm tiền lụy đến Châu Tông Phiêu Đầu, còn việc Kim Đao Trại thì Hoàng Hà Tam Cối chúng

tôi quyết chàng bỏ qua.

Châu Thiên Lộc thều thào trả lời:

— Những món bảo vật mà tiền bối trao cho, không có ở trong những cỗ xe lừa đâu...

Lưu Toàn sừng sốt hỏi:

— Vậy thì 'nó' ở đâu?

Châu Thiên Lộc mỉm cười héo hắt, trả lời:

— Trong đoàn bảo phiêu này chỉ có độc nhất một cỗ xe ngựa... bảo vật tôi để ở trong đó, còn đồ vật trên những cỗ xe lừa đều là giả mạo, cốt đánh lừa bọn thảo khấu đó thôi.

Lưu Toàn vỗ đùi đánh đét, nói:

— Thật là cao kế...

Nói đoạn rào mắt nhìn quanh, và quả thật ông thấy trong đoàn bảo phiêu này chỉ có độc nhất một cỗ xe ngựa tèn tèn bần thiêu. Lưu Toàn tức thì truyền cho chúng đệ tử bảo vệ thật gắt...

Ngửa mặt nhìn màu trời, thấy bóng thái dương đã xế ngang đầu, một màn sương làm mặt mũi thâm đậm đang từ từ bao trùm con Vạn Sát Cốc. Châu Thiên Lộc thều thào:

— Tôi chết không ăn hận một điều không làm tròn sứ mạng mà tiền nhân đã phú thác... nếu tôi có mệnh hệ nào, thì tiền bối hãy trao lại cho người trong Thanh Nhan Thư Viện hai món vũ khí của tôi và của Đại ca tôi...

Ngừng lại một chút, ông ta mới đưa tay trở về phía cái xác không đầu của Hạ Hầu Ngân...

Lưu Toàn hội ý liền quay ra lục soát lấy thi thể của Hạ Hầu Ngân và rút cuộc lấy ra được một cây Thiết Bút Phán Quan màu vàng óng ánh...

Lưu Toàn nói với Châu Thiên Lộc:

— Những điều Chân Tông Phiêu Đầu dặn dò, tôi dù nát nhừ này ra trăm mảnh, cũng nguyện thi hành cho được.

Lời nói đến đây, bỗng nhiên ông ta dừng lại, vểnh tai nghe ngóng.

Châu Thiên Lộc trông thấy thần sắc của ông ta như vậy, biết rằng lại có việc lạ xảy ra...

Nhưng lúc bấy giờ bọn Ngân Đao Trại đã rút lui đi mất rồi, chung quanh con Vạn Sát Cốc im lìm vắng vẻ, không một âm thanh nào khác lạ.

Giữa khoảng vắng lặng của cảnh làm tuyền, bỗng nghe có tiếng vé càu ròn rã vang lên.

Thì ra chỉ vì Châu Thiên Lộc đang hồi trọng thương nên thính

giác kém sút thành thử ra âm thanh ấy lọt trước vào tai của Lưu Toàn.

Tiếng vé càu này thật là ròn rã, làm cho Châu Thiên Lộc phải nghĩ thêm rằng, nếu con ngựa này mà xuất hiện thì chắc chắn sẽ thuộc hàng tuấn mã chẳng sai.

Quả thật không bao lâu thì tiếng vé càu đã lọt vào trong Vạn Sát Cốc và âm thanh càng lúc càng gần...

Lúc bấy giờ hoàng hôn đã phủ xuống khắp núi rừng một màn sương mỏng, giữa khoảng lờ mờ tranh sáng tranh tối đó, bỗng một người đồng trông thấy có một chiếc bóng chạy bay vào vùn vụt...

Trong chiếc bóng trắng mờ đó lại có một vết màu hồng, thoáng trông dường như một ngọn đèn được mang chạy bằng một tốc độ thật nhanh...

Lưu Toàn bỗng nói:

DỪNG NỘI LỰC BỀ LÊN VIỆN THUỐC QUÍ!

— Trời... hay là Vạn Lý Phi Giao Nhất Tiêu Hồng...?

Câu nói này vừa dứt, thì chiếc bóng mờ kia tức thì dừng lại... và giơ mắt mọi người đồng xuất hiện một con tuấn mã toàn thân màu trắng, trên lưng nó có trở một cặp thanh niên nam nữ.

Người thanh niên thì má trắng môi son, thật là một trang thanh niên đẹp, còn nàng thiếu nữ thì lông mày yêu kiều mặc dù ngựa chạy đường xa, mặt mũi các bụi, nhưng cũng không làm giảm vẻ cao sang quý giá của nàng... Thanh niên trẻ đẹp này rào mắt nhìn quanh, trông thấy ngọn cờ của Viễn An Phiêu Cục rách toét rách tả, thì chàng thất sắc kinh hoàng, và khi ánh mắt của chàng trông thấy Châu Thiên Tộc, tức thì rõ lên một tiếng «Bá Phụ» rồi bay mình xuống ngựa...

Thì ra người thanh niên trẻ đẹp kia chính là Châu Hoài Ngọc, nàng thiếu nữ đi chung với chàng chính là người đẹp Dương Tiểu Hồng, còn con tuấn mã chở hai người chính là Vạn Lý Phi Giao Nhất Tiêu Hồng tức là con Tuyết Long của Đồ Long Bang Chủ...

Số là Châu Hoài Ngọc vừa nghe tiếng là Hàn Công Công cho hay rằng Châu Thiên Lộc đang lâm đại nạn thì trong lòng chàng nóng như lửa đốt, nhưng lúc bấy giờ thuyền bè không có, lại nữa Dương Tiểu Hồng đang kẹt trong tay của Hàn Công Công, viên thuốc Kiển Dược Phong Bì lại ở trong tay của người đàn bà trong Trường An Phiêu Cục thật là chuyện khó đả đũa, không biết làm sao giải quyết cho xong...

Trong lòng còn đang hoang mang bất quyết, bỗng chợt nghe Nam Hải Tây Thi nói:

-- Kia,có thuyền kia... ta đang có việc cần kíp phải xuôi về hạ du, vậy xin tạm biệt cùng chư vị vậy...

Nam Hải Tây Thi nói dứt lời, liền thò tay ra ngoắc lấy chiếc thuyền Tên Đà Công đang kèm lái cho con thuyền đi ngon trớn, bỗng đột nhiên trông thấy trên bờ có nhiều người đứng lao nhao lố nhố, rồi bỗng có 1 nàng con gái, sắc đẹp như hoa thò tay ra ngoắc lấy thuyền mình.

Nước đang chảy bằng bằng, thuyền đang đi vùn vụt, nhưng tên Đà công này vốn là một người háo sắc, thấy người gọi thuyền là 1 trang sắc nước hương trời, lòng tham bèn nổi dậy, tức thì bẻ lái cho thuyền đâm mũi vào bờ.

Những người có mặt tại đây nghe nói Nam Hải Tây Thi có việc cần kíp phải đi, đa số đều mừng rỡ.

Chu Cang thái tử thì nghĩ rằng người này đứng về phía Châu Hoài Ngọc, nếu có mặt nàng ở đây thì thật là vướng tay vướng chân, muốn xuống tay thật khó...

Còn Hàn Công Công thì nghĩ, Nam Hải Tây Thi vừa xuất hiện thì bệnh vực người đàn bà cướp thuốc Kiến Dược Phong Bi, bây giờ nàng bỏ đi thì mình có thể dùng võ công mà đoạt lại.

Còn người đàn bà kia thì trong lòng lo lắng vô cùng, nghĩ rằng Nam Hải Tây Thi mà đi khỏi chỗ này thì mình thật là lãnh ít dữ nhiều.

Mỗi người ai cũng có tâm sự riêng của mình, cho nên ai nấy cũng đều dăm dăm nhìn con thuyền từ từ cặp bến mà trong dạ lo âu hay là mừng rỡ...

Châu Hoài Ngọc liếc mắt nhìn quanh, thấy tình trạng như thế trong lòng bỗng sinh ra một ý nghĩ táo bạo...

Chàng sẽ lên đưa mắt nhìn Dương Tiểu Hồng lúc này đang đứng cách Hàn Công Công chừng năm bước...

Hai người này vốn sống chung với nhau lâu ngày tâm ý đã tương thông, nàng trông thấy ánh mắt của Châu Hoài Ngọc đi kỳ, biết rằng chàng sẽ thi hành diệu kế, nên chú ý hết tinh thần chờ xem đột biến...

Trong lúc thuyền còn cách bờ chừng bảy trượng, đột nhiên Nam Hải Tây Thi liếc nhìn Châu Hoài Ngọc bằng một cái nhìn bén như dao...

Châu Hoài Ngọc là một người thông minh, nên vừa trông thấy tức thì lòng vui như mở hội...

Chàng ngấm chuyễn sức mạnh vào lòng bàn tay bắt thình lình vỗ mạnh một cái vào mông con Tuyết Long một cái thật mạnh...

Con Tuyết Long thình lình bị một đòn đau điếng, hí lên một tiếng thất thanh rồi cất mình bay tới...

Châu Hoài Ngọc lạnh tay bé cương cho nó hướng về phía Dương Tiểu Hồng, và chàng khoát tay một cái nhẹ nhẹ, tức thì nâng ngay người đẹp lên yên...

Cùng trong một lúc, chàng thúc ngựa bay về phía người đàn bà, dùng một đòn Cầm Nã cướp lấy viên thuốc Kiến Dược Phong Bi...

Hành động của chàng nhanh như điện, làm cho không một người nào trông kịp...

Môn Cầm Nã của người họ Châu thật là lợi hại, lại thêm chàng dùng trong trường hợp xuất kỳ bất ý, người đàn bà kia không ngờ Châu Hoài Ngọc lại xuống tay cướp thuốc của mình nhờ ngần ấy nguyên nhân tạo nên, làm cho Hoài Ngọc xuất thủ thì nắm ngay được viên thuốc vào tay...

Nhưng không ngờ chính vào lúc chàng vừa định rút bàn tay trở về thì người đàn bà kia lại kêu lên một tiếng nào nùng bị thiết...

Tiếng kêu như một con chim vừa bị trúng đạn giữa lưng chừng trời. Thì ra người đàn bà này biết nếu viên thuốc này mà lọt vào tay Hoài Ngọc thì tánh mạng của con mình thật là hết kế, lòng mẹ thương con quá ư mãnh liệt, làm bà ta tự nhiên phát ra 1 tiếng kêu bị thiết...

Tiếng kêu này đập vào màng tai của chàng không khác chi 1 mũi tên nhọn bắn thẳng vào lồng ngực, làm cho Hoài Ngọc cũng đau đớn bồi hồi.

Trong một thoáng...thâm tâm của chàng vùng dậy ra một ý, ý niệm này vừa hiện lên thì tự nhiên có một luồng nội lực từ trong cơ thể của chàng xông thẳng xuống bàn tay...

Người đàn bà kia trong cơn tuyệt vọng, ngờ rằng Châu Hoài Ngọc thế nào cũng chẳng buông tha viên thuốc quý, bỗng thình lình nghe thấy trong bàn tay của mình có tiếng ư rắc ư nhỏ vang lên, viên thuốc tức thì gãy tơi ra làm hai đoạn...

Chàng thét vang lên:

-- Thuốc này cho ta mượn.

Vừa nói chàng vừa thúc ngựa cho con Tuyết Long chạy như bay xuống mé sông.

Sau lưng của chàng trong lúc đó thì có tiếng gió reo vùn vụt, một người sợ mất người đẹp là Chu Cang thái tử, một người sợ mất viên thuốc quý là Hàn Công Công, đồng mở hết tốc lực đuổi theo truy cản.

Nhưng tốc độ trên đời này còn có ai nhanh hơn con Tuyết Long đang lúc bị dồn đau.

Bốn vó nó cơ hồ như thoát khỏi mặt đất mà bay vùn vụt...Dương

Tiểu Hồng nghe thấy hai bên tai của mình gió đập rào rào trong nháy mắt trước mặt của nàng là một cánh mịt mù khói sóng...con thuyền được Nam Hải Tây Thi gọi vào kia hãy còn cách bờ hơn năm trượng...

HÃY MỞ MẮT RA XEM ĐỒ LONG BANG CHỦ

Nàng chợt nghe Châu Hoài Ngọc nguyền rủa kèn kẹt chuyển hết thần lực, lại vỗ vào mông của con Tuyết Long một cái thật là dữ dội...

Con Tuyết Long lần này lại ngẩng cổ lên thật cao, hi lên một tiếng trong veo như tiếng rỗng ngán rồi tung mình nhảy bổng ra giữa nơi muốn trùng sóng gió.

Dương Tiểu Hồng quá ư kinh khiếp, nàng lập tức bấu chặt lấy bờ yên của con Tuyết Long rồi nhắm nghiền cặp mắt, phó mặc cho định mệnh ra sao thì ra...

Bên tai của nàng vẫn có tiếng gió đập rào rào hoà lẫn trong tiếng cười trong trẻo của Châu Hoài Ngọc...

Thân hình của nàng đang lừng lừng như giá vỡ đang vụn, bỗng thình lình nàng nghe thấy thân hình của nàng từ từ đáp xuống một cách nhẹ nhàng êm ái, và tiếng gió bên tai vụt im bặt.

Nàng có cảm giác như mình đang đứng một cách vững vàng trên bình địa, nhưng con kinh sợ hãi còn, nàng không dám mở mắt ra nhìn.

Bỗng bên tai của nàng có một câu nói nhẹ nhàng êm ái của Hoài Ngọc vang lên :

— Người đẹp Thiên Hồng hãy mở mắt ra xem Đồ Long Bang chủ tới kia.

Bỗng tiếng « Đồ Long Bang Chủ » làm cho Dương Tiểu Hồng như một người sợ hãi con mã vùng mỗ bừng mắt dậy...

Bất giác hai má của nàng đỏ hừng, thì ra lúc bấy giờ con Tuyết Long đã chở nàng cùng với Châu Hoài Ngọc đáp xuống chiếc thuyền sắp sửa cập bến kia, ba bên bốn bề chỉ toàn là cảnh một màu trời nước, chứ có Đồ Long Bang Chủ nào đâu.

Còn đang hồ thẹn, thì Hoài Ngọc đã hô :

— Quay thuyền trở ra khơi, đũa nào không tuân lệnh, tức thì đầu rơi xuống sông này.

Bọn Đà Công còn đang há hốc mồm kinh dị vì tài bộ lệ lừng của con ngựa Bạch, chợt nghe thấy Châu Hoài Ngọc ra lệnh như thế, đồng bẻ lái quay thuyền cho trở mũi ra khơi... Liếc mắt nhìn vào bờ, Châu Hoài Ngọc trông thấy Chu Cang và Hàn Công Công đang căm tức nhìn ra khơi mà không làm gì được...

Chàng ha hả cả cười nói :

— Viên thuốc Kiển Dược Phong Bì cho tôi mượn đó vài hôm khi nào dùng xong sẽ trao tận tay cho lão trượng.

Nghe nhắc đến bốn chữ Kiển Dược Phong Bì, Hàn Công tức tối quay lại nói :

— Vẹn sự cũng do con quỷ cái này mà ra, ta phải xé xác nó ra.

Nói dứt lời, ông ta rảo mắt nhìn quanh, quyết tâm trừng trị thẳng tay «con quỷ cái».

Nào hay đâu ông ta tìm kiếm khắp bốn bề mà không thấy người đàn bà kia đâu cả.

Thì ra sau khi Châu Hoài Ngọc cỡi con Tuyết Long thoát đi rồi, bà ta cúi đầu nhào xuống, trông thấy Hoài Ngọc đã dùng nội lực bỏ nhanh viên thuốc Kiển Dược Phong Bì ra thành 2 mảnh.

Một mảnh thì Châu Hoài Ngọc đã mang đi, còn một mảnh ở lại trong tay của mình.

Lòng mừng khắp khơi, thừa khi mọi người đều đang chú mục nhìn xuống sông, bà ta tức thì sẽ lên rút lui vào 1 bụi rậm gần đó cho khuất tầm mắt của mọi người rồi mới từ từ tháo chạy.

Bà ta thoát ra được hơn trăm trượng rồi thì giông như gió, thành ra khi Hàn Công Công phát giác người này mất tích thì bà ta đã ra khỏi nơi ấy hơn hai dặm đường rồi.

Hàn Công Công tức tối vô cùng, bao nhiêu sự uất ức bấy giờ đều trút lên đầu Hàn Bảo Phi, ông ta quát tháo :

— Cũng tại bằng qui nhờ này ham ngựa đẹp cho nên ta mới mất viên thuốc qui...

Hàn Bảo Phi là cháu của Hàn Công nên biết rõ tánh tình của ông mình lắm, hẳn ta vừa trông thấy sắc diện hầm hầm của ông mình và ông ta đang tiến bước về phía mình, tức thì cố bỏ chạy.

Thái độ cử bất buồn cười của hắn ta làm cho mọi người đồng cười rộ lên...

Kinh công của Hàn Bảo Phi cũng siêu đẳng lắm nên Hàn Công Công đuổi chạy một vòng mà bắt không được, trong lúc đó thì chiếc thuyền của Châu Hoài Ngọc đã ra tới giữa sông...

Châu Hoài Ngọc ngoảnh đầu trông vào bờ thấy nhiều người đang lao nhao lỗ nhố, nhưng những người này nhỏ lẫn nhỏ lẫn mất dạng trong rừng cây xanh mờ mịt...

Sóng càng lúc càng to, Châu Hoài Ngọc lo lắng nhìn về phía sau lưng lái, bỗng chợt giật mình vì trông thấy tên Đà công đang ngăm nhìn

Dương Tiểu Hồng không chớp mắt, cái bộ điệu thèm thưởng của hắn biến rõ trên gương mặt.

Chàng nghĩ để chốc nữa mình có cơ hội sẽ cho tên này một bài học.

Bờ sông bên này càng mờ chừng nào, thì bờ sông bên kia càng rõ thêm lên chừng nấy... không mấy chốc thuyền chỉ còn cách chừng hai mươi trượng mà thôi.

Châu Hoài Ngọc hỏi Dương Tiểu Hồng rằng :

— Chẳng hay vết thương của Dương cô nương...

Tiểu Hồng mỉm cười nói :

— Nhờ Kiến Dương Phong Bì cho nên bây giờ đã lành,

Châu Hoài Ngọc nói :

— Đâu... cô nương cho xem...

Dứt lời giả vờ thả tay ra định kéo bầu áo của Tiểu Hồng xuống mà nhìn vào vai.

Tiểu Hồng hồ thẹn vùng tay định kéo vạt vào má chàng nhưng Hoài Ngọc nghiêng trang nói :

— Cô nương không xem cho kỹ để điều trị cho kỹ càng, lỡ ra thành sẹo thì...e cho...e cho Đồ Long Bang Chủ lại trách mắng tội chiểu cô không chu đáo...

BÊN BỜ SÔNG TUYẾT LONG CHƠI ÁC

Hễ nhắc đến Đồ Long Bang Chủ thì đôi má của Dương Tiểu Hồng lại đỏ hây hây, làm cho tên Đà Công đứng sau lái càng thêm phơi phới xuân tình, hắn nghĩ :

« Không biết ngày này là ngày gì mà trên bến đó này lại tụ hội nào quá nhiều người đẹp như thế... chẳng biết thằng nhỏ này lại lịch thế mà lại có con thằn lằn thì tinh, và bên mình hắn lại có một người đẹp lộng lẫy như vậy...

Càng nghĩ, lòng thèm muốn của hắn càng dâng lên cực điểm, hắn nghĩ rằng nếu ta xuất kỳ ý hạ thủ, giết chết thằng thơ sinh này thì chẳng hoá ra chiếm hữu được người đẹp và cả luôn con ngựa quý.

Ý tưởng của hắn vừa hiện lên thì con thuyền đã vào đến gần bờ hắn hỏi :

— Thưa Công tử, cho thuyền cập vào đây có phải chăng ?

Châu Hoài Ngọc nói :

— Đứng cập và bến đó, hãy lựa một chỗ nào thanh vắng cho ta lên...

Thì ra Châu Hoài Ngọc liếc mắt nhìn lên bờ, thấy có nhiều người

đang đứng có vẻ chờ đó thì phải, chàng không muốn cho nhiều người trông thấy nên truyền cho Đà Công tìm một nơi vắng vẻ gần đó mà lên bờ để tránh diễu tạt mắt.

Tên Đà Công nghe nói, lòng mừng khắp khối vội vàng bẻ lái cho thuyền đi dọc theo bờ sông.

Hắn đưa tay trở về phía một cành cây cổ thụ giơ ra ở bờ sông, nói :

— Chỗ ấy mát mẻ lại vắng người lại vắng, công tử lên bờ tại đó là tốt nhất.

Nói rồi từ từ cho thuyền ghim mũi vào chỗ đó...

Ngoài miệng của hắn mặc dù tươi cười, nhưng trong lòng đã sắp sẵn một mưu sâu kế dầy, định tâm tặng cho Hoài Ngọc một đòn sấm sét chẳng kịp hưng tai.

Thuyền cập bờ xong xuôi rồi, hắn đưa mắt ra lệnh cho 2 tên trạo phu bắc đòn dài cho Hoài Ngọc dẫn ngựa đi lên.

Hoài Ngọc trông thấy thái độ của tên này bỗng trở nên hiền lành mà sốt sắng, lòng căm tức ban nãy dần dần tan biến, nên cứ điềm nhiên dẫn con Tuyết Long lên đòn dài.

Chàng nghĩ thêm một chút nữa khi lên bờ xong xuôi sẽ tặng cho người này một số tiền xứng đáng.

Chàng và tên Đà Công nắm lấy dây cương của con Tuyết Long mà dẫn đi tới từng bước một...

Vừa ra khỏi bờ thuyền chừng ba bước, bỗng thỉnh linh tên Đà Công này tho một chân trái ra móc vào chân của Châu Hoài Ngọc..

Hoài Ngọc đang chăm chú dẫn con Tuyết Long, không ngờ tên Đà Công lại chơi ác như thế...

Chân phải của chàng vừa bị móc, làm cho chàng trụ hình đứng lại...nhưng chính vào lúc đó thì tên Đà Công đã dùng chân hữu của hắn tung ra một đá theo thể Hoành Tảo Thiên Quân.

Như cái tên của nó, đòn Hoành Tảo Thiên Quân có 1 tầm uy lực thật là rộng rãi, đất đứng trên chiếc đòn dài lại rất eo hẹp, thành ra Châu Hoài Ngọc chỉ còn có cách bay mình ra ngoài khơi, hoặc giả là tung mình nhảy bằng lên mới tránh được 1 đòn «chiếm đất» cay độc như thế.

Là một người khôn ngoan lại biết giữ thể diện, chàng lẹ làng tung mình nhảy ngoài sông cho ướt cả thân hình, lại nữa một khi xuống nước rồi thì vô cùng thất thế, vì vậy trong cơn nguy cấp, Châu Hoài Ngọc nạt lên một tiếng nho nhỏ, nhún nhẹ hai gót giày theo đòn Nhất Hạc Xung Thiên, để cho thân hình của chàng bắn vọt lên trời như một

chiếc pháo thăng thiên...

Con Tuyết Long trông thấy chủ nhân của mình bị một người xa lạ dồn ép làm cho phải «bay nhảy» một cách buồn cười như thế, nó bỗng đột nhiên «cất tiền» một xé trước rồi tổng thăng một đá vào mõng của tên Đà Công...

Tên Đà Công này trong lòng còn đang đắc chí với thế võ Hoàn Hảo Thiên Quân của mình hẳn ta ngẩng đầu lên nhìn Hoài Ngọc đang chới vờ giữa khoảng không trung, sẵn sàng chờ đợi cho chàng rơi xuống là tổng bồi thêm một chương để đưa chàng xuống làn nước bạc.

Trên chiếc đòn dài tư bề không còn một kẻ địch, nên hẳn ơ hồ, chẳng bao giờ để phong sau lưng của mình lại có người đá lên...

Cái đập của con Tuyết Long thật có sức mạnh vô cùng, tên Đà Công bị đập trúng mõng tức thì chúi nhủi, mặc dù hết lòng gượng gạo nhưng rồi cũng rơi tòm xuống nước.

Đúng vào lúc đó thì Châu Hoài Ngọc cũng đã mảo tròn, nên từ trên không từ từ rơi xuống...

Con Tuyết Long thật khôn ngoan đáo để nó ngẩng mặt nhìn lên xem chiều rơi Châu Hoài Ngọc đoạn hứng lấy cho chàng rơi đúng vào yên.

Khi Châu Hoài Ngọc vừa tiếp xúc vào lưng ngựa rồi thì nó ré lên ột tiếng cất vó chạy thẳng lên bờ.

Phân Dương Tiểu Hồng này giờ rất chú ý đến tên Đà Công, này thấy nó xuống độc thủ nhưng rồi cuộc diện lại biến chuyển chờ cái đập thần tốc của con Tuyết Long, nên nàng đã chuẩn bị sẵn sàng. con Tuyết Long vừa cất vó thì nàng cũng lao mình theo chiếc đòn dài mà đi thẳng lên bờ...

Châu Hoài Ngọc thoát lên được trên bờ rồi, liền bề cương cho nó vòng quanh một vòng tròn nhỏ nhỏ...

Cái vòng tròn này chưa chạy giáp thì Dương tiểu Hồng cũng vừa chạy tới nơi, thế là thò tay nâng nhẹ người đẹp lên yên, bên tai còn văng vẳng nghe thấy tiếng vang của tên Đà Công thất thế, đang vung vẩy dưới làn nước bạc.

Sau khi 2 người ngồi vững vàng trên lưng con tuấn mã rồi, Châu Hoài Ngọc mới ngửa mặt nhìn trời để tìm phương hướng nhằm Vạn sát cốc trực chỉ.

Khá khen cho thần lực của con Tuyết Long, tuy chờ hai người nhưng mà bốn cổ của nó không ngừng, cứ mãi miết chạy về phía trước đường không biết mỗi một là gì.

Nhờ vậy mà khi mặt trời vừa gác sau đầu núi thì nó đã lọt vào

còn Vạn sát Cốc...

CHÀNG PHẢI MỘT MINH VIỄN AN PHIÊU CỤC CHỊU TAI ƯƠNG

Vừa vào con thung lũng thì chàng đã trông thấy đó đây những rừng máu đào hầy còn đông đặc, gươm đao dao mác ném bỏ tứ tung bên những cái xác cụt đầu, bất giác trong lòng càng thêm kinh sợ.

Lắng tai không nghe thấy một tiếng binh khí nào vang lên, nức mắt của chàng cứ tuần ra tầm tả, chàng cứ cho rằng chiến cuộc đã kết thúc từ lâu, và Châu Thiên Lộc chắc cũng đã theo Châu Thiên Phúc mà sang bên kia thế giới.

Nhưng vào thêm sâu một chút, chàng bỗng chợt trông thấy có nhiều người đang đứng chòm nhòm.

Nhắc trông thấy những người này đều sắc phục Cái Bang hòa lẫn trong hiệu kỳ của Viễn An Phiêu Cục, thì chàng thở phào một hơi khoan khoái bề cương vòng lên nơi ấy.

Đến nơi, chàng mới phát giác Bá phụ của mình đang thọ trọng thương ngồi trên mặt đất.

Châu Hoài Ngọc tức thì bay mình xuống ngựa vừa bước tới, vừa thò tay móc ra nửa mảnh thuốc Kiển Dược Phong Bì...

Châu Thiên Lộc trông thấy Châu Hoài Ngọc cùng với một nàng nhan sắc tuyệt vời đột nhiên xuất hiện giữa chốn sơn lâm cùng cốc, bất giác trong lòng kinh dị, nhưng không dám hỏi cho rõ vì nơi đây giữa đám ba bề.

Ông ta nghĩ thầm :

«Gần đây nghe người trong chỗ đồn đãi đều cho rằng Châu Hoài Ngọc vào khuấy phá Biệt Điện Thiên Hồng và dẫn con gái của Dương Tiểu Giáo chủ ra đi.. bây giờ nàng thiếu nữ này nhan sắc tuyệt trần, chắc có lẽ Dương tiểu Hồng trong truyền thuyết...

Châu Hoài Ngọc nói :

— Bá phụ chắc thọ thương nặng lắm, rất may còn mơn thuốc Kiển Dược Phong Bì.

Châu Thiên Lộc đang hồi cau mày lo lắng, vì chất độc trong lưỡi dao của Hạ Hầu Ngân đang hoành hành dữ dội máu hồng cứ tuần ra không ráo, bây giờ bốn tiếng Kiển Dược Phong Bì như bốn liều thuốc hồi sinh, là cho tinh thần của ông ta tức thì tỉnh táo.

Châu Thiên Lộc hỏi :

— Tại sao con gặp lão già Hàn Công Công ?

Hoài Ngọc trả lời :

— Chỉ là một dịp tình cờ...

Châu Thiên Lộc trông thấy thần sắc của Hoài Ngọc dường như đang hồi thảng thốt, biết rằng kỳ trung có điều chi bí ẩn, lại nghe đôi rằng thứ thuốc này vô cùng công hiệu, hề trét vào vết thương, thì trong nháy mắt vết thương sẽ kéo da liền lại, nhưng lão già Hàn Công Công lại «ky» với người bảo phiêu, chẳng rõ Hoài Ngọc làm cách gì để lấy được

Châu Hoài Ngọc xé chỗ vải đã rịt trên vết thương ra xem, thấy đường dao kéo thật dài, nhưng máu đào lại cứ rỉ ra mãi.

Chàng liền bắt chước phương pháp của Hàn công công mà bôi thuốc vào cho Châu Thiên Lộc.

Viên thuốc «Kiến Dược Phong bì» thật là thần diệu như cái tên của nó, thuốc vừa bôi vào chẳng bao lâu thì máu từ từ cầm lại, Châu Thiên Lộc nghe thấy chỗ vết thương mát rượi như đồng.

Hoàng Hà Tam Cái trông thấy vết thương của Châu Thiên Lộc chóng lành như thế, bèn truyền lệnh cho mọi người thu dọn chiến trường chuẩn bị rút lui.

Người thứ nhì trong Tam Cái Quang Mậu nói với Lưu Toàn rằng :

— Này Đại sư ca... tôi xem địa thế trong Vạn Sát Cốc đây mười phần hưng thịnh phải mau mau ra khỏi vùng trọng địa.

Lưu Toàn nói :

— Phải... nơi đây có Tam đệ là người thuộc đường đi nước bước vùng này, vậy hãy lãnh phần hướng đạo.

Người thứ ba là Trương Cung Trường trả lời :

— Nơi đây có một con đường mòn đi về phía Tây Nam, nơi ấy đi lẫn vào chỗ địa thế bằng phẳng, ta nên lui về hướng đó chờ cho trời sáng rồi sẽ tính sau.

Lưu Toàn nghe nói, liền truyền cho chính đồn hàng ngũ, đoạn nhắm hướng Tây Nam rút lui.

Phần Châu Hoài Ngọc thì thấy mình đã hội hợp với đoàn người quá ư đông đảo, không còn sợ điều chi bất trắc, nên nhường con Tuyết Long cho Dương Tiểu Hồng, còn mình thì ngồi trên một con ngựa do một vị phiêu đầu dâng tới.

Đoàn người do Trương Cung Trường hướng dẫn, đi đến hết canh ba đêm đó mới ra khỏi vùng Vạn Sát Cốc, và tìm được một nơi bằng phẳng trống trải mà tạm thời an định hạ trại.

Vì trải qua một trường chiến đấu quá ư gian khổ, họ nghỉ đến suốt

ngày hôm sau mà vẫn chưa lại sức.

Đêm hôm ấy, Châu Hoài Ngọc trông thấy sắc diện của Bá phụ mình đã tươi tỉnh thật nhiều mới gạn hỏi công việc bảo phiêu trong thuyền đi này và việc Châu Thiên Phúc ngộ nạn cho rõ đầu đuôi công việc.

Châu Thiên Lộc nghe hỏi, bèn thuật hết cả hữu ra ngoài, trịnh trọng nói với Châu Hoài Ngọc rằng :

— Trong một ngày nay chắc con lấy làm lạ tại sao người trong Cái Bang nhân tài đông như kiến, nhưng vì đâu lại phải nhờ đến Trương An Phiêu Cục và Viên An Phiêu Cục hộ tống cho một số ngọc ngà châu báu ?

Châu Hoài Ngọc giật mình, quả thật câu nói này chính là điều chàng đang thắc mắc.

Hoài Ngọc trả lời :

— Bá phụ nói phải... quả thật Cái Bang mà nhờ chúng ta bảo phiêu cho thì thật là một việc trớ trêu.

Châu Thiên Lộc thở dài, nói.

— Chẳng phải một mình Trương An và Viên An Phiêu Cục phải chịu tai ương, mà khắp những cơ sở bảo Phiêu nổi tiếng trong toàn quốc thấy đều được Cái Bang giao cho trọng trách.

SUNG SƯƠNG VÌ THẤY VỖ CÔNG TUYỆT

DIU PHI PHẠM !

Lóng tai nghe ngóng những động tĩnh ở bên ngoài, quả thật không có ai rình nghe, Châu thiên Lộc lại kể tiếp, rằng :

— Mấy tháng nay còn vào khuỷu rồi Biệt Điện Thiệt Hồng, vây đoàn theo Đồ long Bang, vậy chắc có lẽ biết Cái Bang có 1 cái kho tàng vô giá nằm trong vùng Thiên Tây gì đó.

Câu Hoài Ngọc tỉnh thần tỉnh táo nói :

— Nghe đâu đó là một kho tàng quý giá vào bậc nhất Trung Nguyên.

Châu thiên Lộc nói :

— Phải... nhưng con có biết tại sao người ăn mày mà lại có một tài sản khổng lồ như thế ?

Cặp mắt của Châu Hoài Ngọc sáng lên chàng hỏi nhỏ nhỏ :

— Hay là người trong Cái Bang đã làm điều bất nghĩa ?

Châu thiên Lộc nói :

— Làm điều bất nghĩa thì không phải, nhưng mà vào thời Tống mất... Cái Bang có một người Bang chủ sắc nước hương trời, tên là... tên là...

Nói đến đây... Châu Thiên Lộc có ý ngăn ngữ, và Châu Hoài Ngọc nhảy nhồm lên như 1 người bị điện giật. chàng nói:

— Chắc là Bá phụ muốn nói Hoàng nữ tiếp tên Đào Hoa Đào ư? Châu Thiên Lộc mỉm cười, nói:

— Phải đó... mà phụ thân của Hoài nữ hiệp lại là một người chuyên chơi ngọc!

Châu Hoài Ngọc vỗ đùi đánh đét, nói:

— Thôi phải rồi... tôi hằng nghe phụ thân kể chuyện lại rằng, Chúa đảo Đào Hoa là Hoàng Dược Sư có một người vợ yêu quý tên là Hồ Điệp Phu nhân gì đó... người này thích chơi ngọc, nhưng lại phải chết non vì bộ Cửu Âm Chân Kinh...

Châu Thiên Lộc gật gù nói:

— Con nhớ đúng lắm, và biết rất nhiều chuyện kín trong làng võ. Ngưng lại 1 chút. ông ngâm ngùi, nói tiếp:

— Chỉ vì có 1 người vợ quý thích ngọc, cho nên Hoàng Dược sư mới chu du tứ xứ để tìm ngọc về cho vợ mình thưởng thức, nhất là những viên ngọc giá trị liên thành trong kho của nhà vua cũng được ông ta hằng "chiếu cố"...

Châu Hoài Ngọc:

— Vậy thì việc này có dính lư một thiết đến kho tàng của Cái Bang?

Châu Thiên Lộc nói:

— Phải... thế là không đầy mười năm, trên đảo Đào hoa tàng trữ không biết bao nhiêu ngọc ngà châu báu, nhưng nơi ấy là một vùng tử địa, chẳng ai dám đặt chân đến, nên kho tàng vô giá kia vẫn được bảo tồn.

Ông ta liếc mắt nhìn ra ngoài, dường như sợ có người nghe lén, rồi lại kể tiếp:

— Kịp đâu khi đứa con gái duy nhất của ông ta được Hồng Thất Công truyền cho ngôi Cái Bang Chủ, không bao lâu thì Hoàng Dược Sư qua đời... Hoàng Dược Sư mất đi thì ngọc ngà vô giá trên Đào Hoa Đảo tất nhiên về tay con gái duy nhất là Hoàng Dung... nhưng Hoàng Dung và Quách Tĩnh lại là người có tình thân đậm bạc, chẳng màng phú quý cùng danh, chẳng ham ngọc ngà châu báu...nàng nguyên đem hết số tài nguyên khổng lồ này mà quyên cho Cái Bang...

Châu Hoài Ngọc nghe đến đây toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm rằng kho tàng trên đảo Đào Hoa nghe đâu giá trị liên thành, bao nhiêu ngọc quý trong nội thành của Tống Triều hoàng đế, thấy đều bị Hoàng Dược Sư dùng thủ pháp xuất quỷ nhập thần mà lấy đi, nay lọt vào tay bọn ăn may cũng khó, không biết họ sẽ xử dụng như thế nào.

Chợt nghe Châu Thiên Lộc kể tiếp:

— Trong những ngày tiếp xúc với Cái Bang, chắc con cũng biết đám người này mặc dù là thuộc người cùng khổ, nhưng tinh thần của họ thì lại chú trọng đến điều nghĩa hiệp thanh cao, không tham phú quý, không thiết lợi danh, vì vậy cho nên sau khi được kho tàng vô giá này, họ bèn lần lượt chuyển vào Thánh Địa bí mật của họ...

Đó là nơi yên nghỉ nghìn thu của liệt vị Cái Bang Chủ, và cũng là nơi tàng trữ bao nhiêu tinh hoa tuyệt học của nghề đánh chó, một môn võ thuật cao siêu của Cái Bang...

Châu Hoài Ngọc nghe đến đây mê man tim thần, chàng nghĩ nếu may ra mình được lạc chân vào Thánh Địa đó thì sung sướng biết ngần nào.

Chàng sung sướng không phải vì được đặt chân một nơi tiền rừng bạc biển, mà sung sướng ở chỗ chiếm ngưỡng môn võ công tuyệt diệu trong nghề đánh chó.

Lòng tư tưởng của Châu Hoài Ngọc bỗng bị cắt đứt vì một tiếng thở dài ảo não của Châu Thiên Lộc, ông ta nói:

— Nhưng tưởng rằng số tài nguyên khổng lồ này sẽ phải chôn sâu mãi mãi trong lòng đất nào hay dấu trong Cái Bang gần đây lại có một điều biến động vô cùng quan trọng, vì vậy cho nên Sư Bang Chủ mới truyền cho di chuyển số ngọc ngà châu báu trong Thánh Địa về kinh để xử dụng.

Châu Hoài Ngọc thở phào một hơi khoan khoái, chàng hỏi:

— Chắc có lẽ Trường An Phiêu Cúc và Viễn An Phiêu Cúc nhận trách nhiệm đưa những món bảo vật này về kinh.

Châu Thiên Lộc gật gù kể tiếp:

— Mì nói phải, Cái Bang biết rằng kể từ khi Cửu Minh Giáo Chủ và Nam Hải Tây Thi lạc bước vào Thánh Địa Cái Bang trở về sau, thì trong võ lâm không biết bao nhiêu người dòm hành đến gia tài khổng lồ này.

Nhất là địa điểm nơi đây lại bị một người tàn ác cay độc là một trong Văn Nam Nhị Độc tức Công Tôn Thanh phát giác...

BỌN CAO CẤP TRONG CÁI BANG ĐANG LÂM VÀO VÒNG NGUY KHỐN

Vì vậy mà việc di chuyển ngọc ngà thật là một điều thiên nan vạn giã, vì bao nhiêu mũi nhọn thủy đều tập trung vào một mình Cái Bang...

Do đó... do đó... mà nửa tháng trước vào một đêm tối trời. Viên An Phiêu Cục bỗng được ba người vô làm cao thủ tới viếng thăm...

Châu Hoài Ngọc biết câu chuyện đã đến hồi quyết liệt. bèn nhảy nhồm dậy, hỏi :

— Ba người nào đó?

Châu Thiên Lộc lại lắng tai nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, về mặt đêm chiều tư lự, lâu lắm ông ta nói :

— Ba người ấy chính là...chính là...

Châu Hoài Ngọc nói :

— Chắc là Hoàng Hà Tam Cái chứ gì.

Châu Thiên Lộc gật đầu, nói :

— Phải.. chính họ...vào nửa đêm thanh vắng, bỗng nhiên 3 lão già ăn mày kia xuất hiện trong thư phòng của ta.

Ta giật mình, nhưng chợt nghĩ ra Cái Bang xưa nay vang danh hiệp nghĩa, chẳng lẽ họ lại đến đây làm điều bất chính...

Ta bèn mời họ uống trà đàm đạo, và Lưu Toàn mới nhờ ta một việc. Khi ấy ta trả lời rằng, Cái Bang vốn là một Bang hội nổi tiếng trong đời như nghĩa, nay muốn nhờ chỉ ta cũng đều hết lòng giúp.

Lưu Toàn nghe nói mừng lắm, bèn tỏ thật rằng họ đến đây để nhờ ta hộ tống giùm một món hàng quý báu.

Ta mỉm cười trả lời rằng :

— Cái Bang là một Bang hội to lớn nhất Trung Nguyên, võ công hùng hậu có thể át được Minh Giáo, nhưng lại nhờ cậy một phiêu cục nhỏ bé như vậy thì thật là chuyện trớ trêu...

Quang Mậu bây giờ mới mở lời, lão ta kể rõ việc cần kíp và khó khăn hiện nay thật ra chẳng phải họ chuyển một mối hàng này mà thôi, thật ra trong các địa phương trong toàn nước Trung Hoa nơi nào cũng đều có sở buôn bán làm ăn của người trong Cái Bang, và những cơ sở này đều đại phát tài, tình nào cũng dự trữ được rất nhiều vàng bạc và ngọc ngà châu báu... số tài nguyên phong phú này, nay phải tập trung về kinh để có dịp cần kíp sử dụng...

Do đó mà các phiêu cục trong chín châu bốn biển thấy đều được

Cái Bang chiếu cố, nhờ tôi giúp một chuyến hàng...

— Ta thấy họ khẩn khoản mãi nên mới ưng thuận và ký hạn ngày giao hàng...

Lưu Toàn bảo rằng ba ngày sau thì Trương Cung Trường sẽ mang hàng tới. Đúng ba ngày hôm sau, quả nhiên Trương Cung Trường y hẹn đưa đến Viên An Phiêu Cục 12 thùng sắt niêm phong tử tế.

Trương Cung Trường bảo rằng hàng hóa cần phải giao đêm tận mặt đôi bên mới khỏi việc lời thối rắc rối về sau.

Tôi rất đồng ý, bèn tháo những dấu niêm trên thùng mà xem hàng hóa ở bên trong.

Những chiếc thùng sắt này được mở ra thì trước mặt ta chói lóa, quả thật trong này chứa toàn là ngọc ngà vàng bạc.

Châu Thiên Lộc ngừng một chút, lại nói tiếp :

— Nhưng suốt đời ta làm nghề bảo phiêu, dưới mắt ta trông thấy không biết bao nhiêu ngọc ngà châu báu của những bậc vương tôn công tử, nên bây giờ ta thoáng trông qua là biết ngay những món hàng này chưa phải là thượng phẩm.

Châu Thiên Lộc lại đưa mắt nhìn Châu Hoài Ngọc trông thấy thẳng châu của mình đang nhìn mình trần trối, ông ta hỏi :

— Hoài Ngọc nghĩ sao về món hàng này ?

Châu Hoài Ngọc trả lời :

— Chắc có lẽ họ nhờ những Phiêu Cục nổi danh tải những món hàng bậc trung để đánh lạc sự chú ý của những tay lục lâm cường đạo, còn những món hàng thượng hạng thì chính bản thân họ tải đi...

Châu Thiên Lộc nhảy xồm lên, vỗ đùi đánh đét, nói :

— Mi thật là thông minh, xứng đáng là người của Thanh Nhân Thư Viện...

Bằng đột nhiên ông ta rời khỏi chỗ ngồi, bước tới bên cạnh Châu Hoài Ngọc phụ nhĩ rằng :

— Nếu ta dự đoán không sai, thì vào giờ phút này, bọn cao cấp trong Cái Bang cũng đang lâm vào vòng nguy khốn...

Từ bên ngoài cửa sổ, bỗng có một chuỗi cười sắc lạnh vang lên, nương theo ngọn gió lạnh lùng mà bay vào trong căn lầu hong vắng...

Chuỗi cười như những mũi tên bén nhọn bắn thẳng vào 2 người đối thoại, làm cho tinh thần của họ vùng tỉnh táo và đồng quay đầu nhìn ra.

Châu Hoài Ngọc vừa định thốt hỏi, thì Châu Thiên Lộc đã ra hiệu ngăn lại, thế rồi có một câu nói vọng vào :

— Lời dự đoán đúng lắm, nhưng mà Hoài Ngọc đâu, hãy bước

ra đây cho ta hỏi.

Giọng nói này vừa vang lên, thì Châu Hoài Ngọc thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra đó là giọng nói của Hàn Công Công.

Chàng biết rằng lão già này ngoài miệng mặc dù nói chuyện nghe có vẻ khắc bạc, nhưng trong lòng thì lại có ý nhân từ...

Chàng nói :

— Bên ngoài gió lạnh... xin tiên bối bước vào bên trong đàm đạo.

HẸN TẠI MIẾU THANH HOÀNG BÊN TRIỀN ĐỒI KỶ CHÂU

Có tiếng cười khà khà của Hàn Công Công bay vào, và ông ta nói :

— Ta không muốn ngồi ngang mặt với phường bảo phiêu bất tài, mà hãy ra đây, bằng không thì con Vạn Lý Phi Giao Nhất Tiễn Hồng của mi không còn nữa...

Câu nói càng về sau thì càng nhỏ dần... đến chỗ rốt cuộc thì giọng nói đã hòa lẫn trong sương khuya rồi mất hẳn.

Châu Hoài Ngọc chưa biết ứng biến thế nào cho đù, thì từ phía xa xa, có tiếng hí của con Tuyết Long đưa đến, tiếng hí trầm buồn u uất, dường như báo cho Châu Hoài Ngọc một tin chẳng lành.

Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót, chàng tức thì liệng mình ra ngoài cửa sổ, thoát đi nhanh như gió, rảo mắt nhìn quanh, thấy ba bên hùn hê vắng vẻ, không có bóng dáng của lão Hàn Công Công đâu cả.

Châu Hoài Ngọc tức thì chạy như bay về phía tàu ngựa chỗ giữ con Tuyết Long.

Từ xa xa, chàng đã trông thấy những người đứng gác đang lao nhào lổ nhổ, vội vàng tăng sức đến nơi mới hay rằng, vừa rồi có một gã béo mồm lùn bắt thần xông vào đánh cắp con Tuyết Long đó.

Trong lòng căm sộ, nhưng chàng biết chắc chắn người xuống tay kia chính là Hàn Bảo Phi chứ chẳng ai xa lạ.

Biết việc chẳng lành, chàng vội vã quay trở lại lều, định báo tin cho Châu Thiên Lộc và Dương Tiểu Hồng được biết.

Nào ngờ đầu vừa quay đầu nhìn ra thì Dương Tiểu Hồng đã tắt tả chạy đến nàng nói :

— Châu Huynh... không xong !

Nói rồi trao một tờ giấy hoa tiên cho chàng.

Châu Hoài Ngọc tức thì liếc xuống đọc nhanh, thấy trên tờ giấy đó đề ngoài ngoài một dòng chữ, rằng :

• Muốn lấy lại Vạn Lý Phi Giao, phải trao trả Kiến Dược Phong

Bi.

Châu Hoài Ngọc thở phào 1 hơi nhẹ nhõm, nghĩ rằng họ sẽ đi bắt con ngựa quý đi, chỉ vì có dạ muốn đánh đổi viên thuốc quý chứ chẳng phải vì lòng tham.

Bên dưới lại có chua 1 hàng chữ nhỏ :

• Gặp mặt tại... miếu Thành Hoàng... bên triền đồi Kỳ Khâu...

Dương Tiểu Hồng hỏi :

— Đồi Kỳ Khâu ở đâu ?

Châu Hoài Ngọc trả lời :

— Muốn biết địa lý vùng này, phải hỏi Trương Cung Trường tiên bối.

Thế là Châu Hoài Ngọc với Dương Tiểu Hồng cùng nhau trở lại đại bình để tìm Trương Cung Trường.

Lúc bấy giờ mọi nơi đã được báo động cho nên đèn đuốc nổi lên sáng giới, Hoàng Hà Tam Cái đồng ngồi lại trung tâm đại trại nghe báo tin về việc có người lạ đột nhập vào doanh trại bắt con Tuyết Long đi.

Thấy Dương Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc hốt hải bước vào trình bày đầu đuôi công việc cho Hoàng Hà Tam Cái nghe, ba người này thấy đều kinh dị, không ngờ Hàn Công Công lại chơi khăm như thế.

Trương cung Trường nghe hỏi đến Kỳ Khâu, bèn cau mày nghĩ ngợi, giây lâu ông ta mới nói :

— Triền đồi Kỳ Khâu cách đây 15 dặm về hướng Tây Bắc nơi ấy quả thật có 1 ngôi miếu Thành hoàng.. nhị vị có đi thì phải cẩn thận cho lắm.

Lưu Toàn nói :

— Lão già Hàn Công Công ngang nhiên xông vào doanh trại của chúng ta đã là một điều lỗi, nay lại dụ cho Châu công tử đến đồi Kỳ Khâu, ta e cho lão ta dùng kế diệu hồ ly sơn để làm việc không chính đáng, vậy thì Châu Công Tử đi trước rồi chúng tôi cũng sẽ lục tục theo sau.

— Câu chuyện vừa đến đây thì có Châu Thiên Lộc bước vào, ông ta tiến thẳng về phía Lưu Toàn phụ nhi mấy câu. Gương mặt của Lưu Toàn tức thì khẩn trương vô cùng.

Châu Hoài Ngọc thầm nghĩ, chắc có lẽ bác mình đã báo tin việc Hàn Công Công nói câu nửa úp nửa mở ban này.

Nhìn sắc mặt của Lưu Toàn càng lúc càng ra chiều lo lắng, và Hoàng Hà Tam Cái xăm xi bàn tán lẫn nhau, dường như có điều hệ trọng lắm.

Châu thiên Lộc bỗng cất tiếng nói :

— Theo thiên ý thì Hoài Ngọc nên tới trước để xem văn mộng

ra sao đi.

Quang Mậu nói:

— Phải... Châu công tử nên tới trước còn chúng ta thì lục tục theo sau.

Châu Hoài Ngọc nghe nói liền vội và trở ra ngoài, lên lưng một con tuấn mã màu vàng đoạn ra rồi theo hướng Trương cung Trường đã chỉ định.

Dương Tiểu Hồng nài nỉ đòi theo, nhưng Hoài Ngọc khuyên nàng ở lại, và Châu Thiên Lộc cũng nói,

— Nghe nói đôi Kỳ Khâu hiểm trở vô cùng, chỉ bằng Dương cô nương hãy ở lại, để chúng tôi theo sau yểm trợ cùng thừa sức đối chọi với lão già họ Hàn kia.

Châu Hoài Ngọc đi chẳng bao lâu thì Châu Thiên Lộc cùng Quang Mậu và Trương Cung Trường cũng cất gót theo sau. phần Lưu Toàn thì phải ở lại giữ trung quân.

NẮNG HẠNH NHỚ MƯA RÀO

Mười lăm dặm đường tuy chẳng bao xa, nhưng mà Châu Hoài Ngọc đến nơi thì trời đã rạng sáng.

Giữa cảnh lờ mờ trong sương khuya, chàng đã trông thấy trước mặt mình có một ngọn đồi thoai thoải.

Cứ theo lời của Trương cung Trường thì ngọn đồi phía trước mặt kia chính là Kỳ Khâu, và giữa sườn đồi đó có 1 ngôi miếu Thành Hoàng.

Vó câu của Châu Hoài Ngọc nện mạnh trên khoảng đường gập ghềnh khúc khuỷu quả thật lên được chừng lưng chừng sườn đồi thì chàng trông thấy một mái chùa cong vút ló ra bên những tàng cây sẫm uất.

Bề cương cho đi thẳng vào cổng chùa, thấy tư bề không một ánh đèn khuya, chỉ mấy tiếng gà rừng gáy lên vắng vắng đầu đây, và phía đằng Đông hãy giờ đã rạng ánh hồng.

Chàng không dám đường đột vào chùa trong khi trời tranh tối tranh sáng. Châu Hoài Ngọc đánh ngựa đi vòng chung quanh chùa để khảo sát địa thế.

Chàng nhận thấy ngôi chùa này tuy nhỏ, nhưng kiến trúc tinh vi dưới ánh sáng lờ mờ, quả thật thấy có vẻ ba chếp to tướng trước ngưỡng cửa: Thành Hoàng Miếu.

Đề ý nhìn xem có thấy dấu chân ngựa chung quanh hay không.

Châu Hoài Ngọc vừa khám xét kỹ càng thì bất giác kinh tâm tấn đờm, vì chung quanh chùa có rất nhiều dấu chân ngựa dầy xéo lên nhau.

Dấu chân này còn mới rành rành' chừng tỏ rằng nơi đây có rất nhiều người đang cỡi ngựa dầy xéo chung quanh ngôi chùa này.

Càng nghĩ càng kinh, chàng cho rằng 2 ông cháu Hàn Công Công thì chỉ cả hai người, nếu thêm vào vết chân của con Tuyết Long thì bất quá chỉ 3 con ngựa là cùng, chớ sao những dấu vết này chừng tỏ có hơn ba mươi con.

Châu Hoài Ngọc vội vàng đến trước cửa gọi to lên:

— Có Hàn Lão tiên bối ở trong chùa không, tôi là Châu Hoài Ngọc đến viếng đây...

Tiếng nói của chàng to lắm, nhưng chỉ có tiếng đồng vọng chung quanh trả lời mà thôi, còn trong chùa im lìm vắng vẻ.

Châu Hoài Ngọc nghĩ thầm:

« Hàn Công Công là một bậc võ lâm tiền bối, chẳng lẽ nói chẳng nhớ lời, hay là việc này kỳ trung có điều bí ẩn.

Nghĩ đoạn chàng không do dự, tức thì bay mình xuống ngựa, bước vào một gốc cây cổ thụ, đoạn bước tới đây nhẹ hai cánh cửa chùa.

Theo đà tay, hai cánh cửa to tướng từ từ mở rộng, thì ra bên trong không có cài then.

Cánh cửa vừa mở ra, ánh sáng lùa vào, Châu Hoài Ngọc tức thì kêu lên một tiếng rồi thối lui hai ba bước..

Thì ra bên trong vừa bày lưai một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn bàn thờ ngã đổ tứ tung, bình khí ném loạn xạ, trên mặt đất máu me bết, năm ba cái xác chết nằm chồng chất ngổn ngang.

Dưới ánh nắng ban mai, Hoài Ngọc trông thấy dấu máu này còn mới rành rành, đúng là trận ác chiến này vừa diễn ra chẳng được bao lâu.

Chàng đứng chân lắng nghe động tĩnh ở bên trong, lâu lắm thính giác của chàng không nghe thấy điều chi khác lạ, chỉ nghe thấy những tiếng muỗi kêu vo ve khi trời sáng, ngoài ra không có hơi thở của một người nào còn sống.

Chứng ấy chàng mới vững dạ, cúi xuống lật mặt từng người lên xem.

Bỗng chàng giật mình đánh thót vì trông thấy trong đám xác chết có một người béo mà lùn:

Hoài Ngọc vội vàng tức tốc thò tay ra lật ngựa xác chết và lần này thì trong lòng chàng ruột đau như cắt lại kêu lên một tiếng kinh

hoàng...

Thì ra cái người béo mà lùn kia chính là Hàn Bảo Phi, con người mẹ ngựa...

Hoài Ngọc vội và rảo mắt nhìn quanh, có ý tìm xác của Hàn Công Công, nhưng chẳng thấy dấu gì, mà thấy chỉ toàn là xác của những người trai tráng thịt bắp vai u.

Châu Hoài Ngọc vội vàng đi sâu vào trong đại diện, khảo sát kỹ từng chỗ một, thử xem có phát giác ra điều gì mới lạ hay chăng...

— Nhưng vừa bước đi được chừng hai ba bước, thì bên tại của chàng lại vang lên những tiếng chân người vắng vắng...

Vì nơi đây là sơn lâm thanh tịnh, cho nên tiếng động nghe rất rõ ràng, chàng lắng tai nghe kỹ, bất giác trong lòng bối lo, vì rằng trong những người tiến lên về phía này có 1 người bộ pháp nhẹ nhàng, nghe ra thật là quen thuộc, đó là khinh công đặc biệt của dòng họ Châu.

Quả thật chẳng bao lâu thì những bước chân người ấy dừng lại trước cổng chùa.

Rồi một người chạy nhanh vào trước cửa, có lẽ họ trông thấy cảnh tượng kinh hoàng đó, nên đồng đứng khựng lại.

Châu Hoài Ngọc vội và bước ra, trông thấy trước ngưỡng cửa có 3 người đứng giăng ngang theo hình chữ nhật, đó là Trương Cung Trường, Quang Mậu và Châu Thiên Lộc.

Quang Mậu hỏi :

— Châu công tử tới đây hồi nào ?

Hoài Ngọc bèn thuật lại đầu đuôi công việc. Quang Mậu ứng biến nhanh lắm, ông ta nói, vậy thì có lẽ bọn người kia đã xuống tay đánh cướp con Tuyết Long đi rồi.

Châu Hoài Ngọc nghe qua kinh hoàng thất sắc, chàng nghĩ nếu con Tuyết Long mà lọt vào tay của đám người tàn ác như vậy, thì thật là khó lòng mà lấy lại cho được, phen này không biết làm sao mà ăn nói với Đồ Long Bang Chủ cho xuôi.

Còn đang bàng hoàng thì Châu Thiên Lộc đã phân :

— Chúng ta hãy tìm xem dấu vết chung quanh chùa, tất nhiên sẽ khám phá hành tung của bọn họ.

Quang Mậu trong lòng nóng như lửa đốt, vì ông ta vừa nghe lão Hàn Công Công cho hay Cái Bang đang lâm đại nạn.

Bởi nguyên nhân đó mà ông ta muốn tìm gấp cho đích xác.

Quang Mậu nghe Châu Thiên Lộc nói chưa dứt câu, tức thì quay trở ra ngoài.

Bốn người dùng bộ pháp khinh công mà đi nhanh vòng chung quanh chùa. Ba vị võ lâm tiền bối này đều là những người lỳ lẫm, nên cứ trông vào dấu chân ngựa dầy kéo trên mặt cỏ, thì cũng đủ biết nơi đây vừa xảy ra một trường chiến đấu vô cùng quyết liệt.

Trương Cung Trường bỗng nói :

— Thôi rồi, chắc chúng nó rút lui về hướng Đông Nam.

Mọi người quay đầu nhìn lại, trông thấy Trương cung Trường đang cúi đầu sát đất để quan sát vô cùng tỉ mỉ.

Ba người kia đồng bước tới bu quanh, quả thật trông thấy một hàng vỏ câu từ từ lui dần về hướng Đông Nam.

Quang Mậu nói :

— Bây giờ chúng ta hãy theo dấu cho gấp, biết đâu lão già họ Hàn quả bất địch chúng đang gặp cơ nguy hiểm, trông người tới cứu như nằng hện mà nhớ mưa rào.

Châu Thiên Lộc nói :

— Phải bây giờ phải đi nhanh mới kịp.

Châu Hoài Ngọc trông thấy 3 vị võ lâm tiền bối đều không dừng ngựa, nếu 1 mình chàng đi ngựa thì trông ra thật là thất lễ.

AI ĐẦU CHIẾN GIỮA DÒNG XANH ?

Vì nghĩ như vậy cho nên Châu Hoài Ngọc cũng tạm thời bỏ con ngựa của mình, chỉ dùng chân không mà đi chung với ba tay cao thủ.

Trương Cung Trường là người thành thuộc địa thế cho nên đi trước, còn ba người này lục tục theo sau.

Trương Cung Trường trông thấy vết ngựa càng đi càng lên cao khi lên đến chốt vót ngọn đồi Kỳ Khâu thì lại vòng sang hướng Tây Nam.

Hướng Tây Nam đây là một cánh đồng bằng phẳng chạy mất mắt. Quang Mậu thấy vậy mới bảo cho những người đồng hành đều dừng chân đứng lại mà trông về phía tận chân trời xa, thử xem có thấy hình bóng gì khác lạ hay chăng ?

Ba người đồng hành nghe qua hữu lý, nên đồng dừng chân đứng lại lo ngại địa thế đang đứng từ trên cao hơn họ nhìn thẳng xuống 1 cánh đồng bằng phẳng xanh rì, đang lấp loáng dưới ánh nắng ban mai.

Họ đều nhìn thật lâu, trong bốn người này thì Châu Hoài Ngọc là người công lực thấp nhất, cho nên nhìn mãi mà chỉ thấy toàn là ánh nắng nhảy múa giữa đồng xanh, nhìn thấu ra thật xa, mới thấy có một dãy núi lơ mơ chân ngang trước mặt.

Bổng Trương cung Trương gọi to lên :

— Này chư vị cố nhìn cho kỹ xem... dường như ở đằng phía xa xa có... có...

— Châu thiên Lộc nghe giọng nói của Trương cung Trương có vẻ thiết yếu bèn vận dụng hết nhân lực của mình ra xem.

Quả thật ông ta thấy giữa đám rừng xanh mù mịt, cách đó chừng 5 dặm dường như có 1 số người đang đấu chiến lẫn nhau.

Châu Thiên Lộc bèn nói :

— Tôi thấy dường như có nhiều người đấu chiến lẫn nhau... à à... dường như có thấy ánh sáng của binh khí va chạm vào nhau bắn ra tung toé...

Lão già Quang Mậu là người có công lực cao thâm nhất trong hỗn người này, này giờ ông ta không dám nói chuyện phân tâm, vì một con người đang vận hết sức lực của mình ra nhìn xa mà lại nói thì tất nhiên thì lực của mình phân tán đi.

Ông ta chỉ đưa tay ra dấu... Trương Cung Trương là người đã theo chân Quang Mậu lâu năm, cho nên chỉ nhìn thoáng qua dấu hiệu của Quang Mậu thì cũng đủ biết lão ta đang trông thấy nhiều người.

Giương mặt của Quang Mậu lúc bấy giờ trông thật là quốc thước bao nhiêu sức lực của ông thầy đều dồn lên cặp nhướn mày, cho nên mắt lộ hào quang thấy thật dữ dằn.

Ông nhìn sững thật lâu mới thấy sắc diện từ từ dịu lại, ông nhắm nghiền cặp mày để định thần rồi mới nói:

— Quả thật có nhiều người đang đấu chiến với nhau, phần đông đều dùng ngựa.

Trương Cung Trương nhảy lên nói :

— Vậy thì chắc đoàn người này từ trong miếu đi ra, vì vết chân ngựa hướng theo hướng đó.

Thế là bốn người đồng trở thuật phi hành đi về phía đó nhanh như một trận cuồng phong.

Đi càng tới gần thì Quang Mậu càng trông thấy tỏ rõ, quả thật giữa một đám rừng xanh, đang có nhiều người dùng binh khí dài vây đánh tung bừa, người bị vây là ai thì trông chưa rõ.

Những hình ảnh ấy đập vào mắt của Quang Mậu từ lâu mà Hoài Ngọc vẫn còn chưa trông thấy.

Nhưng nhờ thính giác của chàng bên nhạy, cho nên nghe thấy văng vẳng có tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe rang rang, tiếng binh khí ròn tan, chứng minh rằng trận chiến đang hồi quyết liệt.

Thăm tâm của Châu Hoài Ngọc còn đang lo lắng, bỗng chợt nghe Châu Thiên Lộc hô to :

— Thôi phải rồi... chính là Hàn Công Công làm nạn.

Châu Hoài Ngọc chân không dừng bước, nhưng định thần nhìn về phía trước, trông thấy có gần ba mươi người cưỡi ngựa dàn thành hình khí dài, đang vây đánh Hàn Công Công tung bừa mãnh liệt.

Hàn Công Công lúc bấy giờ mình ngồi trên một con ngựa màu vàng, thân hình của nó mặc dù to lớn, nhưng dưới sự bao vây của ba mươi cao thủ làm cho bước chân của nó bây giờ rối loạn, chứ không còn linh động nữa.

— Phần Hàn Công Công thì râu tóc rối bời, chiếc áo trắng của ông ta dính toàn là máu hồng, trên vai bị chém một đường thật dài, trên đùi cũng bị một vết, máu đào đang ứa ra như mội.

Châu Hoài Ngọc tức giận tràn hông, thét lên một tiếng lầy lừng nói :

— Hàn Công Công yên chí, có chúng tôi rồi đây...

PHẢI GIÀNH ĐƯỢC NGỰA MỚI MONG THỦ THẮNG

Câu nói của chàng chưa dứt thì Quang Mậu đã xông thẳng vào vòng vây, thừa lúc bọn chúng đang đánh hăng say, ông ta tung ra một chưởng đánh vào hông của một tên đứng ở vòng ngoài, đoạn bay mình lên ngựa của nó.

Trong một cái chớp mắt đó, bàn tay trái của ông ta cũng tước nhanh lấy thanh trường mâu trong tay hắn.

Thế là binh khí vào tay không khác chi hùm thiêu chấp cánh Quang Mậu vỗ ngựa lướt tới đâm một đường ác liệt vào hậu tâm của, một người.

Người này mặc dù đang hăng say chiến đấu nhưng cũng nghe thấy sau lưng của mình có tiếng gió lạ rít lên, lúc thì vòng thanh đại đao chém vòng ra hậu tâm một đường tuyệt mỹ.

Hai môn binh khí dài này va chạm vào nhau vang lên 1 tiếng rợn người, và 2 người đồng nghe thấy hồ khẩu của mình tê rần, bốn mắt bất giác nhìn nhau nảy những tia lửa căm hờn.

Nhưng đến khi hình ảnh của Quang Mậu vừa đập vào mắt hắn, thì hắn ta tỏ vẻ kinh mang.

Thì ra Hoàng Hà tam Cái vốn lưng danh phương Bắc, phải là

người trong làng võ ai cũng có nghe đến thính danh, nay trước mặt hẳn hiện ra một lão già đầu tóc bạc phơ, áo quần lam lũ, nhưng nội lực lại hùng hồn, thì hẳn ta tức thì tỉnh nghĩ đây là một trong Tam Cái.

Trong lúc 2 người chưa kịp tán chiến với nhau, thì bên kia Trung Cang Trường cũng đã bay mình tới, ông ta trở ra 1 đòn trào công chộp vào chỗ vai của 1 người ngồi trên 1 con ngựa bạch.

Cái chộp của ông ta quá thần tốc, làm cho người ngồi trên ngựa tức thì xa cuống ngựa, liền theo đó ông ta đã bồi thêm 1 đá thần tốc là 1 cho tên này lộn mèo xuống đất thế là Trung Cang Trường cũng lại nghiêm nhiệm ngồi trên mình ngựa.

Nhìn sang bên kia thì Châu Thiên Lộc cũng đã cướp được một con ngựa của đối phương mà tham gia vào vòng chiến.

Ba người này thấy đều là võ lâm lão tiền bối, cho nên xuất thủ nhanh nhẹn vô cùng, chỉ trong nháy mắt họ thấy đều có ngựa, chỉ có một mình Châu Hoài Ngọc thì chưa hạ thủ.

Bởi vì chàng đang ráo mắt nhìn quanh để tìm con Tuyết Long, nhưng bởi vì, con Tuyết Long nào đâu chẳng thấy.

Châu Hoài Ngọc hỏi :

— Thưa Hàn tiền bối... con Tuyết Long đâu ?

Hàn Công Công vừa chống cự vừa trả lời :

— Đồng bọn của họ vừa mang đi...

Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót, vì Hàn Công Công bận trả lời câu hỏi của chàng, nên lại trúng một roi vào bắp vai làm cho ông ta oằn oại trên lưng ngựa.

Châu Hoài Ngọc thốt lên một tiếng bay mình tới tấn công vào hữu biên của người đối diện, với Hàn Công Công.

Người này đang còn đắc chí, chợt nghe thấy hữu biên của mình gió đập rào rào, có một chiếc bóng xanh mờ bay tới, người này chưa tới thì cương phong đã tới nội lực thật là lợi hại.

Vì vậy nên hẳn ta tức thì thu hồi ngọn roi trên tay để đánh vòng sang hữu biên mà chặn đầu Châu Hoài Ngọc lại.

Trước khi tấn công, Châu Hoài Ngọc chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó, chàng chờ cho ngọn roi của đối phương vừa bay tới trước mặt của mình, tức thì xoè năm ngón tay ra bắt lại,

Người cầm roi thật không ngờ đối thủ của hẳn lại táo bạo như vậy hẳn ta vội vàng truyền nội lực từ can rồi chạy thẳng ra đầu ngọn roi, làm cho tầm tấn công thu ngắn chừng năm tấc, ngờ hầu tránh cái chộp của Châu Hoài Ngọc. Hoài Ngọc thừa thế lúc đối phương thu rồi trở

về, tức thì thò một mũi gậy ra móc lấy sợi đai yên ngựa.

Chỉ nhờ một chút tiếp xúc đó, mà thân hình của Châu Hoài Ngọc tức thì liệng tới như một con diều hâu dớp mồi.

Đối thủ của Châu Hoài Ngọc không ngờ chàng lại có một lối khinh công tác bạo như thế, vừa kịp giựt mình thì thân hình của chàng đã tới trong gang tấc.

Chưa kịp ứng biến ra sao, thì từ trong ống tay áo của chàng tức thì bay ra một mũi thiết bút phản quan...

Thiết Bút Pháo Quan là vũ khí sở trường của chàng, nay mang ra, xử dụng trong lúc xáp lá cà cận chiến thì đặc thế không bứt đường nào.

Ánh thép vừa loang lên, thì huyết Đàn Trung trước mặt của người này tức thì trúng đòn làm cho hẳn ta ngã ngựa trên yên ngựa.

Dùng bàn tay tả khoét mạnh một cái, thân hình của đối phương vừa bị đánh trúng huyết đạo, nên cứng đờ ra, hề bị khoét tức thì rơi ngay xuống chân ngựa.

Thế là Châu Hoài Ngọc cũng nghiêm nhiên ngồi trên lưng ngựa nhưng chỉ thiếu có một món binh khí dài, chàng ráo mắt nhìn quanh để tìm đối tượng.

HẦY DÙNG PHƯƠNG THIÊN HẠ KÍCH ĐÁU MỘT TRẬN CHO PHÍ CHÍ BÌNH SANH !

Vừa đúng lúc ấy, thì từ hướng Đông chợt có một người võ ngựa lướt tới... Đó là 1 người tuổi độ tứ tuần, trên tay hẳn đang cầm 1 cây Phương thiên Họa kích.

Châu Hoài Ngọc trong dạ mừng thầm, nghĩ rằng hồi nào tới giờ mình chưa xử dụng món binh khí này, nhưng đó là 'chúa tể' trong các món binh khí, nghe đồn Cửu Minh Giáo giáo chủ là Triệu Minh ngày xưa dùng cây cán phương kẻ là phương thiên họa kích mà đấu với chúng Thiêu Lâm cao tăng 1 trận lấy lừng; ngày hôm nay mình được dịp hãy dùng nó đấu chiến 1 phen cho hả.

Ý niệm này vừa thoáng hiện lên thì người ấy đã lướt tới hùng hổ chém ngang hông Châu Hoài Ngọc một kích theo đòn Hoành Tảo Thiên Quan.

Lúc bấy giờ trong tay của Châu Hoài Ngọc chỉ có một ngọn Thiết Bút Pháo Quan là loại ngắn, nên không thể nào chống trả với một món binh khí nặng nề.

Tình thế bất buộc làm cho Châu Hoài Ngọc phải rạp mình trên

lưng ngựa để né tránh.

Nào hay đâu người cầm Thiên Phương Họa Kích đây cũng là tên cáo già trong làng võ, hẳn trông thấy Châu Hoài Ngọc vừa cướp được ngựa biết rằng trong tay chàng chưa có vũ khí dài, cho nên mới dùng đòn Hoành Tảo Thiên Quân để dồn ép cho Châu Hoài Ngọc phải mọt trên lưng ngựa. Vừa thấy Châu Hoài Ngọc trổng kể của mình, đòn Hoành Tảo Thiên Quân của hắn không chịu dùng hết mà khi ngọn kích vừa đến ngang lưng thì hắn bỗng thỉnh linh đổi chiêu từ trên đánh xuống.

Lối tấn công táo tợn ngược xuôi như thế, làm cho Châu Hoài Ngọc lập tức rơi vào vòng nguy hiểm, nhưng Hoài Ngọc vốn là người thông minh mà lại liêu lĩnh cho nên vừa thấy môn vũ khí nặng nề của đối phương từ phía trên đánh ập xuống tức thì thúc ngựa vọt tới như bay.

Lẽ ra thì Châu Hoài Ngọc phải tháo ra ngoài vòng chiến rồi sẽ tùy cơ ứng biến mà liệu lượng sau.

Nhưng chàng lại bẻ cương cho ngựa đâm sầm vào mình đối thủ.

Người cầm Thiên Phương Họa Kích thật không ngờ Châu Hoài Ngọc lại táo bạo như thế, hẳn ta vừa hoang mang thì hai ngựa gần kề.

Thiên Phương Họa Kích sử dụng khi hai người còn ngồi trên lưng ngựa thì trở nên đặc thế, nhưng một khi Châu Hoài Ngọc dùng phép đánh xáp lá cà như vậy thì Họa Kích lại trở nên một món binh khí vướng chân vướng tay.

Đôi mắt của người này chưa kịp nháy, thì mũi nhọn của Thiết bút Phấn Quan đã kề sát huyết Thái Dương, tình trạng thật muốn phần nguy cấp...

Người cầm Thiên Phương Họa Kích chỉ còn có cách lách đầu né tránh, nhưng Châu Hoài Ngọc đã lợi dụng thời cơ mà nắm phần chủ động.

Chàng cúi tiết vọt đập mạnh vào yên ngựa của mình để rồi phi thân bay vù sang lưng ngựa của đối phương...

Mũi nhọn thiết bút phấn quan vừa đâm ra tức thì thay chiều đổi hướng, nhằm vào huyết Ngạc Trâm sau gáy của hắn ta.

Người cầm Họa Kích chưa kịp ứng biến ra sao thì thân hình của hai người đã gần kề với nhau trong gang tấc.

Châu Hoài Ngọc bắt chấp đòn Thiết Bút của mình có trúng hay không, chàng dùng ngay khuỷu tay trái của mình đánh vào bồng của đối phương một đòn sấm sét.

Cái khuỷu tay của Châu Hoài Ngọc sử dụng trong hồi giận dữ

thật là mạnh mẽ vô cùng, người này trúng đòn đánh bốp, tức khắc gãy lọi hai xương sườn rồi sa mình xuống ngựa.

Trong khi đó thì Châu Hoài Ngọc đã dùng ngọn Thiết Bút Phấn Quan đồ nhẹ cây Họa kích cho vào lòng mình.

Thế là chỉ trong một cái nháy mắt, Châu Hoài Ngọc vừa được một món binh khí dài mà nặng, lại được một con ngựa xứng với môn binh khí này.

Bình khi vào tay Châu Hoài Ngọc ngân lên một tiếng vô cùng đặc chí, chàng thét hỏi:

— Này Hàn Công Công, bọn này là người thuộc môn phái nào?

Thì ra kể từ lúc họ mới đến đây thì tình thế luôn luôn căng thẳng, bọn người này phải dùng phương pháp "sấm sét chẳng kịp bùng tai" để dành giật lấy những con ngựa và vũ khí, nên chẳng ai rảnh rang hỏi chuyện. Lúc bấy giờ Hàn Công Công đã xuất huyết quá nhiều, hơi thở dồn dập, lại bị không biết bao người tấn công tới tấp nên nói chẳng ra hơi.

Châu Hoài Ngọc vừa phát giác, tức thì vỗ ngựa xông vào tiếp tay với Hàn Công Công.

Ngựa của Châu Hoài Ngọc vừa bay tới tức thì bị một người lực lưỡng tay cầm trường mâu xông ra ngăn cản.

Nhưng nhờ chàng khuấy rối cho nên Hàn Công Công mới được dịp hở tay, ông ta nói:

— Không biết bọn này nguồn gốc ở đâu...

Nói đến đây ông ta ngừng lại một chút vì phải chống đỡ một đòn dữ dội. Lâu lắm mới nghe ông ta nói tiếp:

— Ta cướp được con Tuyết Long... vừa ra khỏi doanh trại của Cái Bang, thì... ối... giờ!..

Ông ta nói tới đây vì phân tâm, nên phải lách lấy một gài vào hậu tâm làm cho câu nói phải gián đoạn.

Ông ta lại chống đỡ thêm một đao rồi nói tiếp:

— Ra khỏi trại của Cái Bang chừng năm mươi trượng thì phía sau có người theo dõi...

Ông nói tới đây lại dứt đoạn vì đang lâm nguy, lúc bấy giờ ba vị cao thủ kia cũng đều nóng lòng muốn nghe câu nói của Hàn Công Công nên áp tới tiếp tay.

ĐÈN CHÁY HẾT DẦU, TỰ NHIÊN ĐÈN TẮT

Vì bởi 4 tay cao thủ đều tập trung mũi nhọn vào đây, cho nên

Hàn Công Công mới giảm binh được áp lực, nhờ đó ông ta mới nói tiếp :

— Ta ngờ là người trong Cái Bang đuổi theo, nên cùng với Hàn Bảo Phi gia tăng tốc độ để cho lạc dấu. Thừa lúc chạy đến nơi rậm rạp um tùm, ta quất ngựa cho đi quanh qua lộn lại theo đường chữ chỉ quả thật không bao lâu mất dấu.

Thế là ta cùng với Bảo Phi tiến dần về ngọn đồi Kỳ Khâu, vào miếu Thành Hoàng để chờ Hoài Ngọc đến nơi hầu hứa hẹn dùng viên thuốc Kiến Dược Phong Bì đánh đổi Tuyết Long.

Nào hay đầu vừa lọt miếu Thành Hoàng, vừa bước xong con Tuyết Long vào bên bệ thờ thì chợt nghe trên mái ngói có một người nói :

— Ta có việc cấp bách, cần mượn con Tuyết Long dùng đỡ trong vài hôm, phiền nhị vị cho mượn đỡ...

Bảo Phi nghe nói giật mình định phi thân lên mái ngói, nhưng...

Lời nói của Hàn Công Công đến đây thì lại gián đoạn, vì đối phương tấn công dồn dập.

Trương Cung Trưởng thấy vậy mới vũ lộng thân oai, hét lên một tiếng đánh ngã hai tên đối phương, nên Hàn Công Công mới kể tiếp :

«Nhưng liền khi ấy... có một người bay mình vào trong chánh điện đó là một lão già tuổi độ lục tuần...

Nói đến đây. Hàn Công Công bỗng đưa tay chỉ về phía một lão già mặt đỏ, Hàn Công Công nói tiếp :

— Người ấy chính là chàng này...

Lão già mặt đỏ cười ha hả, nói :

— Phải... chính là ta, chính ta đã theo dõi nó từ trong doanh trại của Cái Bang cho đến miếu Thành Hoàng.

ĐÈN CHÁY HẾT DẦU, TỰ NHIÊN ĐÈN TẮT

(TIẾP THEO)

Quang Mậu nghe đến đây, cau mày lo lắng, trong lòng nghĩ thầm :
" VẬY thì thằng cha mặt đỏ này đã rình mò theo đại quân của ta từ lâu...!ạ thật, nhưng không biết nó tên gì ?"

Còn đang thắc mắc, thì Hàn Công Công đã nói ;

— Hàn phi thân xuống đất rồi tự xưng là Hồng Diện Lang Quân.
Hoàng Hà Nhị Cái và Châu Thiên Lộc đồng 1 loạt tập trung nhìn quang về phía Hồng Diện Lang Quân, cả 3 đồng kêu thẩn trọng dạ :
" Thì ra thằng này là cao thủ của Minh Giáo..."

Và mỗi đến giờ này, cả ba mới phát giác sắc phục của bọn này bề ngoài tuy khác nhau nhưng bên trong cổ áo đều lộ ra một lớp áo màu trắng, đó là đồng phục của Minh Giáo.

Trong 4 người đuổi theo đây chỉ có 1 mình Châu Hoài Ngọc thì cau mày, suy nghĩ không biết Hồng Diện Lang Quân này là hà phương nhân vật.

Nguyên nhân chỉ vì Hồng Diện Lang Quân đây là một nhân vật có uyên hoạt động về bên trong của Minh Giáo, ít khi xuất đầu lộ diện trong chỗ đông người, thành thử Châu Hoài Ngọc chẳng nghe thấy tên tuổi của lão ta.

Quang Mậu đã đến hồi bức tức, không dẫn được lão ta quát hỏi :

— Người trong Minh Giáo muốn mượn con Tuyết Long làm gì đó ?

Hàn Công Công trả lời :

— Lão già Hồng Diện nói thẳng với ta rằng nó cần mượn con Tuyết Long đi giải cứu đồng bọn của nó đang bị Cái Bang vây đánh ngặt...

Trương Cung Trường và Quang Mậu đồng giật mình đánh thót, nghĩ thầm ;

« Thế thì Cái Bang cũng với Minh Giáo lại xảy ra xung đột... nay muốn biết xung đột tại đâu, nguyên nhân như thế nào, chỉ còn có cách hỏi Hồng Diện Lang Quân bằng võ lực, nó tự nhiên phải cung khai ra ».

Quang Mậu chưa kịp mở lời thì Hàn Công Công đã nói tiếp :

— Thăng Bào Phi yêu con Tuyết Long còn hơn tính mạng của mình, nên nó nhất quyết không cho.

Còn đang nói dang dở thì bên ngoài có tiếng võ câu nổi lên rầm rập, rồi thêm ba mươi tên đồng bọn của nó lục tục xông vào.

Thế rồi chúng ý đồng hiệp người có thể, giết thăng Bào Phi chết một cách bí hiểm..

Nói đến đây giọng nói của ông ta nghẹn ngào bi thiết :

— Thăng Bào Phi thương con Tuyết Long bao nhiêu thì ta thương thăng Bào Phi bấy nhiêu, vì thế cho nên ta mới liều chết mà đuổi theo bọn chúng đến chỗ này... ta phải lấy mạng của thăng Hồng Diện Lang Quân đổi mạng của thăng Bào Phi...

Câu chuyện kể đến đây thì chấm dứt, Hoài Ngọc những tưởng Hàn Công Công sẽ quyết cường trời đất, tấn công lão Hồng Diện Lang Quân ngộ hầu thực hành lấy mạng đổi mạng.

Nào hay đầu ông ta vừa nói đến đây thì bỗng nhiên rú người ra năm dài trên yên ngựa...

Thừa một dịp may hiểm có đó, một tên trong bọn Minh Giáo tức thì vung ngọn roi chia khúc ra đánh thăng vào lưng ngựa.

Chiều dài của ngọn roi này vươn ra thật xa, người cầm roi lại đánh rất chính xác, làm cho Hàn Công Công lại trúng thêm một đòn dữ dội.

Con tuấn mã của Hàn Công Công lảo lảo lấy một roi đau đớn, làm cho nó nhảy dựng lên.

Và lạ lùng thay, người như Hàn Công Công mà lại sa xuống ngựa một cách dễ dàng.

NẾU ĐÁNH THUA THÌ ĐẦU LÂU GỒI LẠI !

Thì ra Hàn Công Công vì tuổi già sức yếu, chiến đấu đến đây thì sức đã cùng, lực đã kiệt chẳng khác thì là ngọn đèn đã cháy hết dầu.

Trong mình ông ta chẳng còn một chút hơi sức nào, nên thân hình của ông ta không khác chi một con người làm bằng giấy, vì vậy trúng phải một roi của đối phương tức thì rơi xuống ngựa.

Châu hoài Ngọc nghĩ thầm rằng, chỉ vì mình dùng võ lực mượn cho kỳ được viên thuốc Kiến Dược Phong Bì làm cho hai ông cháu

của nhà họ Hàn phải chết một cách thảm như thế, trong lòng uất khí xung thiên, chàng vô ngục xông thẳng về phía Hồng Diện Lang Quân, quát :

— Thăng này phải đền mạng cho hai ông cháu họ Hàn :

Hồng Diện Lang Quân cười ha hả nói :

— Thật là anh hùng hảo hán... này thăng bạch diện thư sinh kia, mi đấu Tiểu Hồng Quân Chưa trong cái xô nào, hãy mang ra đây, bằng không...

Vừa nói đến đây thì Trương Cung Trường đã xông tới, đánh ngang hông hất một đòn huơ bạo.

Hồng Diện Lang Quân vừa nghe tiếng gió rít lên, thì loang vu khi ra đón đỡ ại vậy nên câu nói bị gián đoạn thành linh.

Hồng Diện Lang Quân va chạm với Trương Cung Trường một đòn, ngực thấy nội lực của người này mạnh lắm, trong lòng nghĩ thầm :

— « Trong đoàn người ta nhân số tuy đông, nhưng thấy đều thuộc hàng lục lục thường tài, còn bốn người mới đến đây thấy đều thuộc hàng cao thủ... bất cứ một người nào giao chiến tay đôi với ta cũng đều khó lòng thủ thắng, cuộc diện này càng kéo dài thì càng bất lợi, chỉ bằng ta dùng một cước hầu để thoát thân là hơn.

Nghĩ đoạn, nói :

— Bọn chúng bây giờ thật muốn lấy đồng hiệp người có thể ?

Quan Mậu cười ròn tan, trả lời :

— Người trong Minh Giáo ăn nói thật là hồ đồ... rõ ràng nhân số bọn mi nhiều hơn không biết bao nhiêu, có sao lại dám bảo rằng « 9 đồng hiệp người có thể »

Hồng Diện Lang Quân nói :

— Nhà ngươi nói sai... Nhân số bên ta tuy đông, nhưng thấy đều thuộc hàng tầm thường... còn chúng bây giờ đều thuộc hàng cao thủ... nếu ta không làm thì hai thăng già đây là người trong Hoàng Hà Tam Cái ?

Trương Cung Trường cười ha hả nói :

— Mi đoán đúng lắm...

Nói đoạn thông báo tên họ của 2 người ra vừa định giới thiệu tên tuổi của Châu Thiên Lộc và Châu Hoài Ngọc, thì Hồng Diện Lang Quân đã nói :

— Hai vị này thì tôi đã biết... 1 người là Tổng phiêu đầu của Viên An Phiêu Cục, còn 1 người là thăng thư sinh mặt trắng, nửa đêm vào Thiên Hồng Biệt Điện dân con gái nhà lãnh bộ nhà trốn theo...

Châu Hoài Ngọc thấy không có Tiểu Hồng tại đây, bèn mạnh miệng nói rằng :

— Thiên kim tiểu thư của 1 vị Giáo chủ mà lại bỏ nhà theo trai như thế thật là buồn cười...

Câu nói này làm cho những người thuộc Minh Giáo có mặt tại đây thấy đều tức giận căm gan nhưng thấy chủ tướng của mình đang đối thoại với người này, ai nấy chẳng dám nói chen vào, nhưng người nào ngườiấy thấy đều hăm hăm nhìn Châu Hoài Ngọc, dường như muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy.

Hồng Diện Lang Quân thấy nếu dùng lời lẽ đối đáp với đối phương thì càng thêm thất thế vì cứ nghe lấy những lời bất lợi cho Minh Giáo.

Lão ta bèn nói :

— Luận về tài bộ trong chúng ta thì chỉ có một mình ta có thể tạm đối địch với chúng bây thôi, còn 4 người này thấy đều đàn em cả. Nói dứt lời cười khà khà ra vẻ đắc chí lắm.

Quang Mậu là người nóng nảy nhất, bèn cất tiếng nói :

— Vậy thì chúng ta chỉ đấu một trận tay đôi cho rõ tài cao thấp.

Hồng Diện Lang Quân trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm rằng :

« Không ngờ lão già này lại gài đúng vào chỗ ngứa của ta... »

Đoạn cất tiếng trả lời :

— Hay lắm... hay lắm... ta thua thì xin gởi đầu lâu lại.

Nhưng hắn chưa dứt lời thì Quang Mậu đã nói :

— Bất tất phải như thế... nếu mi thua thì phải hứa với ta một việc...

Hồng Diện Lang Quân giật mình, không biết lão già này sẽ dùng kế gì đây ?

Lão ta hỏi :

— Chẳng hay chúng bay muốn ta hứa điều kiện như thế nào ?

Quang Mậu nói :

— Mi phải hứa cho ta biết rõ hiện giờ Cái Bang cùng với Minh Giáo đang đấu chiến tại chỗ nào ?

Hồng Diện Lang Quân cất lên 1 tiếng cười hạo hạo, đoạn nói :

— Ngờ rằng việc đời non lập biên chỉ chờ còn điều ấy thì ta có thể thực hành được... nhưng nếu mà thua ta 1 đòn hay nửa thế, thì cũng hứa với ta 1 việc.

Quang Mậu hỏi :

— Việc gì ?

Hồng Diện Lang Quân trả lời :

— Mi phải để cho đoàn người của ta rút lui mà không được ngăn

cản

Châu Hoài Ngọc nghe đến đây bắt giắc nhìn Quang Mậu trân trân thờ xem ông này tính như thế nào.

Chàng sợ đi quan tâm chỉ vì bọn này đã bắt mất con Tuyết Long, nếu buông tha cho hắn đi thông thả, thì chẳng khác chi thả chim trở về trời, thả cá trở về sông, biết chừng nào mới gặp lại.

Ánh mắt của Quang Mậu vừa tiếp xúc với cặp mắt của Châu Hoài Ngọc, ông ta tức thì thông cảm ngay nỗi lòng của chàng, ông nói với Hồng Diện Lang Quân một câu dứt khoát :

— Được...ta không ngăn cản, nhưng mà mi phải trao trả con Tuyết Long lại cho chủ nhân của nó.

Hồng Diện Lang Quân bắt giắc cau mày, trả lời :

— Đã là người luyện võ thì một lời nói ra bốn ngựa khó theo, ta không thể hứa cản chọi xong chuyện, chỉ vì con ngựa bạch kia giờ này có lẽ đã ở ngoài xa trăm dặm.

Châu Hoài Ngọc nghe nói, trong lòng càng thêm lo lắng, chàng quát to lên :

— Chúng bây chớ khá cường từ đoạt lý... của ta phải trả cho ta đã.

Hồng Diện Lang Quân cả cười, nói :

— Con ngựa bạch đó nào phải của mi.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Người trong Minh Giáo thật là ngông cuồng đúng mức.

TIN TỨC LIÊN MIỀN BAY VỀ BIỆT ĐIỆN THIÊN HỒNG

Hồng Diện Lang Quân cất ngang, nói :

— Mi mới thật là ngông cuồng đúng mức, dám lấy ngựa của Đồ Long Bang chửi người tinh của Đồ Long Bang Chủ.

Câu nói này làm cho Châu Hoài Ngọc đổi má đỏ bừng, Châu Thiên Lộc vội vàng đỡ lời :

— Thôi chẳng nói dài dòng... bây giờ con Tuyết Long ở đâu, hãy mang ra đây rồi chúng ta sẽ dùng võ công phân cao thấp mà chiếm hữu nó có được hay không ?

Hồng Diện Lang Quân cười ha hả, nói :

— Đã là người luyện võ thì không bao giờ ham chiếm lấy của người, chỉ vì... chỉ vì... chúng ta đang có việc cần kíp dùng đến nó trong vài hôm đó thôi.

Quang Mậu thấy cuộc đối thoại càng ngày càng kéo dài, e cho bọn Minh Giáo sẽ thừa cơ mà làm điều gian trá, nên nói :

— Thời được, chúng tôi tin lời của Hồng Diện Lang Quân, vậy nếu Lang Quân có thua trong nửa đòn hay là 1 thế, thì cũng phải dẫn chúng tôi đến chỗ Minh Giáo đang đấu chiến cùng với Cái Bang.

Thì ra Quang Mậu lúc nào trong lòng cũng canh cánh về việc người trong Minh Giáo sẽ chặn đường Cái Bang để làm khó dễ..

Sự âu lo của Quang Mậu làm sao tránh khỏi cặp mắt của con cáo già Hồng Diện Lang Quân, vì vậy cho nên hẳn ta cũng làm già, cốt để không bỏ tính thần của Quang Mậu, lão ta nói :

— Việc này thì lão trượng khời phải nhọc lòng lo lắng, bởi vì đấu chiến tại chỗ nào hay đấu chiến ra sao đi nữa, thì Truyền Quốc Ngọc Tì cũng đã là rụng về cội!

Đến khi Truyền Quốc Ngọc Tì không khác chi bốn tiếng sét nổ ngang đầu của hai lão Hoàng Nhị Cái làm cho họ suýt nữa phải sa mình xuống ngựa.

Thì ra Tuyền Quốc Ngọc Tỳ đây là một viên ngọc vô giá mà chưa vị hoàng đế trong các triều đại trước đã dùng nó mà khắc thành một con trăn của nhà vua.

Con trăn này lưu truyền trải qua rất nhiều triều đại, nhưng đến đời nhà Tống, thì bỗng nhiên một hôm viên ngọc quý giá ấy không cánh mà bay.

Lúc bấy giờ Cầm Y Thị Vệ trong triều thấy đều đoán rằng người định cắp viên ngọc vô giá kia không ai khác hơn là vị chúa đảo Đào Hoa, một tay khét tiếng trong nghề chơi ngọc.

Sự ước đoán ấy thật đúng trăm phần, nhưng không một người nào dám đặt chân đến Đảo Đào Hoa để tìm lấy lại viên Truyền Quốc Ngọc Tì.

Cũng vì việc này mà đương kim Hoàng Đế nổi giận dưng dưng, chém bay đầu bốn vị Tổng binh trong đoàn Cầm Y Thị Vệ.

Triều đình rất là mê tín, cho rằng Truyền Quốc Ngọc Tì mà mất đi, thì vận nước sẽ suy vi, cho nên trong triều trải qua nhiều đại biến thiên, nhưng người nào lên ngôi hoàng đế, thấy đều canh cánh bên lòng về viên Truyền Quốc Ngọc Tì.

Mãi đến khi ngai vàng lọt về tay của Chu Nguyên Chương, thì ông ta cũng không quên viên Tuyền Quốc Ngọc Tì.

Khác hơn những vị hoàng đế trong tiền triều, sau lưng của Chu Nguyên Chương có một nội lực lượng hùng hậu là Minh giáo, cho nên ông ta quyết tâm lợi dụng khối vô lâm này truy tầm cho ra món bảo vật vô giá kia.

May sao gần đây, Dương Tiêu Giáo Chủ bỗng đột nhiên được tin người trong Cái Bang sắp khai thác kho tàng khổng lồ mà khi xưa Hoàng Dược Sư đã để lại.

Ông ta chắc rằng Truyền Quốc Ngọc Tì chắc chắn sẽ được di chuyển cùng với những ngọc ngà châu báu trong Thánh Địa.

Chu Nguyên Chương biết rằng việc này vô cùng hệ trọng cho nên cùng với Chu Nguyên Chương ngày đêm bàn luận trong Biệt Điện Thiên Hồng.

Họ Chu nhất quyết truyền cho Dương Tiêu phen này phải đích thân xuất trận, lấy cho kỳ được viên ngọc quý ấy trở về.

Dương Tiêu suy tính nát nước, ông ta tung ra hằng hà thảm tử, dò xét thật đích xác thứ xem viên Truyền Quốc Ngọc Tì này, Cái Bang sẽ vận chuyển theo đường lối nào, do ai áp giải.

Thế là việc làm của Dương Tiêu tiểu hành 1 cách kỹ càng, và một tin bay về Biệt Điện Thiên Hồng, làm cho Chu Nguyên Chương và Dương Tiêu thấy đều giật mình kinh hãi.

Thì ra quả thật Tuyền Quốc Ngọc Tỳ đưa từ miền Tây Bắc xa xôi về tận kinh thành nhưng chỉ có điều nan giải là người đứng ra áp tải viên ngọc này là những bậc lão thành trong làng võ, dưới sự hỗ trợ toàn lực của Cái Bang.

Do đó mà Dương Tiêu càng điều tra chứng nào trong lòng càng thêm lo lắng.

Đoán « bảo phiêu » hộ tống hòn ngọc này khoảng chừng 20 người, họ cải trang thành một đoàn thương buôn, muối, gạo, gánh gánh chân lấm tay bùn, cốt che giấu hành tung, nào hay nhất cử nhất động cử họ đều bị người trong Biệt Điện Thiên Hồng theo dõi.

Sau mấy ngày đường, đoàn người buôn muối này vào trọ trong một lữ quán.

Họ có biết đâu vào lúc tối trời, thì bên ngoài, đoàn người của Dương Tiêu đang bày ra Thiên La Địa Vọng, quyết tung ra một mẻ lưới là bắt hết trọn ở trở về.

Vào khoảng canh ba, trong bóng tối chợt có một người xuất hiện... Người này thân hình vạm vỡ, khinh công cao diệu, dùng thuật Bích Hồ Đa Tường trèo lên chỗ ngụ của đoàn người buôn muối...

CỜ MANG CHỮ « RƯỢU » QUYẾN RŨ LẠ THƯỜNG

Trong một cái chớp mắt thì người khách dạ hành kia đã lên tới sát mái nhà, và bắt đầu ghé mắt nhìn vào bên trong.

Trong kia là một dãy hành lang ư tối, dưới bóng đèn vàng nhạt,

người này trông thấy trong một xô tường bày ngồn ngang những bao muối và đồ gồng gánh.

Mim một nụ cười đặc chí, người này nhẹ nhàng thun mình để cho lọt qua khe hồng đoạn buồng mình rơi xuống bên trong.

Chân vừa chạm đất, thì chiếc bóng vạm vỡ này đã thò tay lôi từ trong túi áo ra một gói nhỏ nhỏ,

Mở nhanh gói này, hẳn ta rón rén bước tới chỗ để những đồ gồng gánh, bởi nhanh chắt thuốc tán thành bột trong gói đó vào những cây đòn gánh.

Thủ pháp của người này lanh lẹ nhẹ nhàng, trong nháy mắt đã bôi khắp mười mấy cây đòn gánh không thừa sót một cây nào.

Xong đâu đấy, người này lại dùng một bộ pháp khinh công tuyệt diệu, noi theo đường vào ban này mà trở ra. Bốn bề vẫn im phăng phắc bóng đêm dường như toa rập với người khách dạ hành làm cho thêm phần u tối, dễ hành tung được giấu nhem trước những cao thủ thượng thừa.

Bóng đen này thoát khỏi ngôi khách sạn chừng một trăm trượng, thì tạt vào một xô tối tăm.

Và từ trong xô ấy bỗng có một câu nói lạnh lùng vang ra :

— Thế nào ? Công việc êm xuôi chớ ?

Khách dạ hành trả lời :

— Êm xuôi tất cả.

Trong bóng tối có người nói :

— Có thấy bọn chúng tất cả bao nhiêu người ?

Khách dạ hành trả lời :

— Không thấy, họ đều ngủ say ở trong phòng.

Trong bóng tối có người nói :

— Được.. phen này thì có Hoa Đà tái sinh cũng không gờ nổi.

Giọng nói của người trong bóng tối thật oai nghiêm, chứng tỏ là con người tuổi tác đã già.

Từ trên 1 tầng cây gần đó, có 1 giọng nói trong trẻo của 1 người đàn ông vang lên :

— Phải, Nam Thiên tiền bối mà xuống tay thì Hoa Đà có tái thế cũng không làm sao gờ được.

Câu nói này vừa vang lên, thì khách dạ hành lẫn người đứng trong xô tối thấy đều giật mình kinh hãi. Cả hai đồng ngừng phắc đầu lên, người trong xô tối nói :

— Bộ pháp của giáo chủ thật là siêu phàm, thật đáng mặt là nhất

giáo chỉ chủ.

Khách dạ hành thì cúi đầu thì lễ nói :

— Nhờ phúc của Giáo Chủ, chuyến đi này kẻ hạ thuộc thật gặp nhiều điều may...

Người trên tầng cây trả lời :

— Không phải phúc của ta, mà là phúc của Thánh thượng, nếu việc này mà thành công mỹ mãn thì ta sẽ tâu với Thánh thượng trọng thưởng cho.

Rồi không chờ cho hai người đứng ở dưới đất trả lời, người trên tầng cây lại nói tiếp :

— Thôi... trời đã gần sáng, ta chúc cho Nam Thiên tiền bối ngày mai này thành công trọn vẹn... bây giờ thì hãy đi nghỉ.

Câu nói vừa đi dứt, hai người dưới đất thoáng trông thấy có một chiếc bóng mờ thoáng hiện trong sương khuya rồi mất hẳn ở hướng Đông Bắc.

Cả 2 đồng chắc lưỡi khen thầm rằng Dương Giáo chủ thật là người đáng mặt lãnh đạo chúng anh hùng trong Minh Giáo.

Có tiếng gà từ xa xa vọng lại, báo hiệu đêm đã hầu tàn...

Sáng ngày hôm sau, đoàn thương buôn bán muối tiếp tục lên đường.

Toàn thể những người trong đoàn ai cũng gánh một gánh nặng trên vai mà đi khỏi thị trấn rồi thẳng đường về kinh.

Ra khỏi thành chừng 15 dặm, thì ai nấy đều đổ mồ hôi, nhưng mồ hôi càng vã ra chừng nào thì họ đi càng khỏe hơn chừng ấy.

Họ đi hết giờ Tý vừa sang đến giờ Ngọ thì đến một khu rừng đào rậm rạp.

Bên một triền núi bờ vơ, bỗng ra ngôi quán xinh xinh, trước quán đang phơ một ngọn cờ đề chữ Từu.

Một người đàn bà lớn tuổi nhưng gầy gò trong đoàn thương buôn đưa mắt nhìn một cô gái xấu xí, nói :

— Có nên vào đây nghỉ chân hay không ?

Cô gái xấu xí kia chưa kịp trả lời, thì bỗng trong đoàn người có một thanh niên vạm vỡ kêu lên :

— À, có rượu... có rượu... thích thật.

Cô gái xấu xí mỉm cười nói :

— Ta hãy vào đó nghỉ chân đi, chẳng lẽ đi năm sông bảy biển mà không sao, bây giờ lại chết đói trong con lạch nhỏ như vậy.

Nói vừa đến đây thì đoàn người đã đi đến trước cửa quán Ngưu

kêu thích rượu ban này. buồng ginh xuống trước tiên đoạn thờ phào một hơi khoan khoái, cô gái xấu xí kia cười thầm trong dạ, biết rằng người này là một tay thích rượu nhất trong đoàn.

Quán rượu chẳng có chi là đặc sắc, nó giống như trăm nghìn quán khác trên chốn giang hồ, nhưng chỉ có điều nơi đây thanh vắng nên ít khách lắm.

Trong quán lúc bấy giờ chỉ lưa thưa ngồi độ vài ba thực khách mà thôi.

Người cao niên nhất trong đoàn người đưa mắt ra hiệu, và cả bọn lục tục kéo vào.

HÀ HƯƠNG DẠ KHÁCH TRỞ TÀI NGƯỜI THUỐC

Thằng tưu nhị trông thấy có nhiều khách bộ hành đến đây chiều cổ đơn đã đón chào, sau khi vào bàn đoàn thương buôn gọi pha trà ra trước.

Người con gái xấu xí ngồi ngắm nhìn khối trà bốc lên cuộn cuộn mà trong dạ lo âu, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn những người lớn tuổi trong đoàn.

Một bà lão cao niên nhất đưa tách trà lên mũi ngửi một hơi dài, thấy chẳng có mùi chi khác lạ bèn nhấp trổng một hơi.

Mọi người trông thấy bà ta ung dung nong trà, biết không có việc chi đáng lo nên đồng uống hết những ngụm trà thơm ngát.

Tiếp theo đó rượu thịt được dọn ra, cứ mỗi 1 món đồ ăn nào, những người trưởng thượng trong đoàn đều nếm trước.

Rượu qua 3 tuần, câu chuyện nở dòn tan và đến khi mặt trời chênh chếch thì đoàn người lại lên đường.

Đi khỏi quán rượu chừng 1 dặm đường thì bỗng nhiên trong đoàn người kêu lên ;

— Lạ thật.. trên vai sao mà xót xa ngứa ngáy khó chịu như thế ?

Câu hỏi này vừa buông ra thì cả đoàn người cũng ào lên những tiếng kinh dị.

Thì ra này giờ ai cũng có cảm giác khó chịu đó, nhưng thông một người nào dám nói ra, bây giờ có một người tri hồ lên, làm cho cả đoàn thấy đều kinh dị.

Tiếp theo đó, những cơn ngứa ngáy khó chịu không biết từ đâu kéo đến, làm cho cả đoàn người đồng buông gánh xuống đưa tay lên gãi vào vai chỗ đòn gánh cọ sát vào.

Không gãi thì đỡ, mà khi gãi đến thì sự ngứa ngáy càng tăng gia

và lan rộng, những bắp thịt trên vai đều sưng vù lên thật là nhanh chóng.

Lúc bấy giờ trên khoảng đường này vắng người, nên cô gái xấu xí kia ra hiệu cho đoàn đồng rút vào rừng đào tìm một nơi kín đáo mà ngồi xuống.

Mọi người vừa ngồi yên, thì ai nấy đều cũng lóng tai nghe ngóng động tĩnh chung quanh, thấy lúc bấy giờ tư bề vắng vẻ, chỉ có những ngọn gió rừng xào xạc từng cơn.

Nhưng cũng với sự yên lặng của cảnh núi rừng thanh vắng, sắc mặt của mọi người càng lúc càng tăng thêm vẻ lo âu, vì trên vai của mọi người nghe thấy rất như phỏng lửa.

Người con gái xấu xí nói với 1 người đàn ông lớn tuổi nhất trong đoàn :

— Thưa đại sư, chẳng lẽ chúng mình trúng độc ?

Người đàn ông lớn tuổi này lật chiếc nón to vành trên đầu mình xuống, thì ra trên đầu người này không có một cọng tóc, đích thị là một nhà sư cải trang.

Nhà sư này nói :

— Trúng độc hẳn đi rồi chứ còn gì nữa. Sư Bang Chủ có nghe trong rượu thịt ban này có mùi chi khác lạ hay không ?

Thì ra nhà sư không phải là xa lạ, mà chính là một người cầm giềng mối cho Thiếu Lâm Đại Phái Không Không Đại Sư !

Người này là Không Không thì Sư Bang Chủ đây tức là Sư Hồng Thạch chứ còn ai nữa.

Sư Hồng Thạch trả lời :

— Quả thật trong rượu thịt ban này không có chi khác lạ, nhưng đầu cho có đi nữa thì tại sao chất độc lại phát ra trên vai ?

Một chàng thanh niên có gương mặt trẻ đẹp bỗng vỗ đùi đánh đét, nháy nhòm lên nói :

— Thôi... phải rồi, ban này có thằng khốn kiếp nào lên đến chỗ đòn gánh của chúng ta hay không ?

Có một người cất tiếng b ề trả lời :

— Điều này thì Thiếu Chương Môn yên chí. vì đôi mắt của tôi không rời đồ vật của chúng mình trong phút giây.

Hà Thiếu Chương Môn đây chính là người thanh niên trẻ đẹp, Chương môn của Phái Côn Lôn, mang biệt hiệu là Thiết Thủ Thợ Sình Hà Phá.

Hà Phá nghe một người đồng môn của mình là Hà Hương Dạ

Khách nói như thế, chàng bắt gác khẽ cau đôi mày trong lòng thầm nghĩ :

— Rõ ràng toàn thể anh em trong đoàn thấy đều ngứa ngáy nơi vai dích thì có người khuấy phá, bôi 1 thứ thuốc độc gì đó vào trong đòn gánh...

Chàng nghĩ đến đây, trong lòng vẫn không yên, liền truyền cho Hà Hương Dạ Khách mang 5, 3 cây đòn gánh đến cho chàng người xem.

Kê lỗ mũi vào chỗ khoảng giữa, chàng hít một hơi dài, chàng nghe thấy mùi vị chỉ khác lạ, chàng trao cho vài ba người chuyên về nghề độc được người thứ, cũng chẳng ai nghe ra cho gì đặc biệt.

Trong lúc đó thì trên vai của mọi người càng lúc càng tăng gia những cơn nhức nhối có người công lực yếu kém thì đã sưng và lên không thể cục cựa. Vài ba người đã ngồi xuống chấp tay lại theo thể nhập định tham thiền, vận nội lực mà tổng khứ chất độc ra ngoài...

Lạ lùng thay... họ càng vận dụng công lực chừng nào thì vết thương càng hoành hành dữ dội, những bậc lão thành trong đoàn thấy đều lắc đầu nhìn nhau ái ngại, không ngờ đối phương lại ra tay một cách cay độc như vậy.

Không bao lâu thì trên vai của mọi người đau như đao cắt, và xốn xang nóng nảy vô cùng.

Không Không Đại Sư này giờ đang nhắm nghiền cặp mắt, bây giờ bỗng khai nhãn nói rằng :

— Chư vị nghe xem, dường như nơi hướng Tây Nam có suối.

Hà Phủ vĩnh tại nghe ngóng, quả thật trong khoảng sơn lâm thanh tịch, nơi hướng Tây Nam dường như có tiếng róc rách vang lên.

Âm thanh huyền diệu của nước suối reo này vừa đập vào màng tai của mọi người, làm cho ai nấy thấy đều tỉnh táo, vì bôi vết thương này giờ hoành hành, làm cho mọi người đều nghe thấy trong cơ thể của mình nóng nảy, cần phải tắm rửa hay là uống nước cho dịu lại.

Sử Hồng Thạch rảo mắt nhìn quanh, thấy ai cũng tỏ vẻ thèm nước, nàng liền nói :

— Chúng ta hãy đến nơi tắm rửa cho mát đã.

Lời đề nghị này ai cũng tán thành, thế là mọi người đồng kéo róc về hướng Tây Nam.

‘THIÊN TRÌ TAM BẢO’ CÔNG LỰC PHI THƯỜNG I

Phen này vì cớ của trên những cây đòn gánh có bôi thuốc độc, cho

nên không một người nào mang theo, mà bỏ lại hành trang nơi chỗ ngồi ban này.

Âm thanh của tiếng nước reo, tiếng suối đổ càng lúc nghe càng to rõ ra, không bao lâu thì trước mặt họ xuất hiện một ngọn suối vàng chảy xuyến qua một cánh rừng xinh đẹp.

Như đang cơn nắng gắt mưa rào, ai nấy đồng dõ xô xuống bờ suối, nhưng Không Không Đại Sư thét to :

— Khoan đã.. hãy xem trong nước có chất độc không đã.

Hà Phủ dẫn đầu đi trước, nghe qua giọt mình đánh thót, bèn quay lại ra dấu cho một người có khứu giác nhạy nhất trong đoàn là Hà Hương Dạ Khách, bảo người này hãy ngửi xem trong nước có gì.

Hà Hương Dạ Khách vâng lời vốc thử một bụm nước lên khám kỹ thì cũng chẳng thấy chi,

Lúc bấy giờ mọi người mới yên chí mà vốc nước lên uống, có người lại rửa mặt, có người nhảy tùm xuống tắm cho mát.

Một người đang vung vẩy dưới ngọn suối vàng, bỗng la lên :

— Ủy.. không xong... không xong...

Nói chưa dứt lời thì đã thủ một thế Lý Ngưu Vượt Láng nhảy phóc lên bờ.

Chân vừa chạm đất thì người này lăn chiêng trên mặt đất, vết thương trên vai từ màu đỏ ửng đổi sang màu tím bầm.

Mồm của người này rên rỉ liên hồi, thì ra vết thương bây giờ nổi lên công phạt càng thêm dữ dội.

Tiếp theo đó, có vài ba người cũng ngã quay ra lăn lộn, chỉ có vài người công lực cao thêm nhất thì đang vận công lực chống cự cầm chừng mà thôi.

Giữa lúc nguy nan, chợt nghe từ trên phía thượng du có người nói ồn ào làm cho ai nấy đồng giật mình bừng tỉnh, không biết tại làm sao giữa chốn lâm tuyền vắng vẻ như vậy lại có người xuất hiện.

Tiếng cười nói ban đầu còn ở xa xa, lần lần càng xê dịch càng gần.

Bỗng chợt, từ trong chỗ rừng chồi lứa thưa, loáng thoáng xuất hiện bốn năm người.

Bốn năm người đang đứng lơ nhơ trên một chiếc bè từ trên thượng du trôi xuống.

Không Không Đại Sư đưa mắt ra dấu, làm cho đoàn người đều rút lui vào trong chỗ um tùm kín đáo, im hơi nín tiếng nhìn ra ngoài.

Không bao lâu thì chiếc bè đã trôi tới trước mặt mọi người. Và ai nấy đồng kinh hoàng thất sắc, vì những người đứng trên bè kia toàn mặc đồng phục theo người trong Minh Giáo.

Biết bọn mình đang nằm trong tình trạng nghìn cân treo sợi tóc, nên không người nào dám cựa cựa.

May thay lúc bấy giờ nhờ có tiếng suối đổ ri rào, nên hành tung của chúng anh hông dè có gây ra tiếng động nhỏ cũng chẳng sao.

Mọi người lóng tai nghe ngóng, thấy những người bên Minh Giáo đang đứng trên chiếc bè nhỏ nhỏ, trên tay mỗi người cầm một ngọn sào đưa dầy cho chiếc bè noi theo lòng suối từ từ trôi.. họ xi xô xi xô bàn tán inh ỏi, dường như đặc chí lắm.

Khi thuyền tới gần lắm mới nghe một người nói :

— Tôi hôm qua... cái thằng dùng thuật Bích Hồ Du Tường bộ diện thật đẹp...

Một người khác mới chen vào :

— Đẹp thì có đẹp thật... nhưng thuốc mang theo hơi ít, cho nên bôi chẳng thấm vào đâu...

Chúng anh hông nghe đến đây thấy đều tỉnh thần tinh táo, ai nấy đều vênh tai lên nghe ngóng, trong tim của họ đập thình thình, nghĩ rằng không biết việc họ đang bàn tán đây có dính lứu tới tai họ mà mình đang vướng lấy hay chẳng.

Còn đang hồi hộp thì lại nghe một người nữa nói tiếp :

— Bọn chúng nó có tất cả bao nhiêu đòn gánh mà lại bôi không đủ.

Người ban nãy trả lời :

— Gần hai mươi cây.

Chúng anh hông nghe đến đây đồng kinh tâm tán đóm, biết rõ mười mười rằng mình đã trúng độc của Minh Giáo.

Thiệt Thủ Thư Sinh Hà Phủ quốc mắt nhìn Hà Hương Dạ Khách mặc dù chẳng nói ra, nhưng Hà Hương Dạ Khách cũng biết Chưông Môn của mình trách móc tại sao mình ngồi không ra chất độc trên đòn gánh.

Hà Hương Dạ Khách trong lòng vô cùng uất ức, muốn biện bạch mà chẳng nói ra lời.

Nhưng sự uất ức của ông ta tức thì được người đứng trên bè giải đáp.

Nghe có một người buông ra những chuỗi cười phì thường đặc ý, rồi lại nói rằng :

— Trong bọn chúng có một thằng chuyên nghề người thuốc độc là Hà Hương khi mồi gi đó, nó đánh hơi cả buổi mà người vẫn chẳng ra.

Có hai ba người phụ họa cười âm ỉ, tiếp theo đó có một người nói một cách khinh bỉ :

— Thỉnh hơi thật hơn loài chó Tây Lương, thế mà vẫn đánh hơi không thấy dờ thật...

Có một người cất giọng ò ò nói :

— Bọn chúng có biết đâu họ đã gặp phải thứ độc được Thiên Tri Tam Bảo của Nam Thiên tiên bố.

Câu nói như một tiếng sét đánh ngang đầu, làm cho những người thọ hình trong bụi rậm đồng rợn tóc gáy.

Vì họ đồng nghĩ rằng Nam Thiên tiên bố đây chắc chắn là Nam Thiên Độc Ma.. Nam thiên Độc Ma đứng đầu trong thiên hạ về nghề dùng thuốc độc, vậy ngày hôm nay vướng vào cạm bẫy của hắn thật là lành ít dữ nhiều..

Mẫu đối thoại đến đây thì chiếc bè bỗng dường như vướng phải rễ cây nên cứ nhùng nhằng mãi bên bờ suối, cách chỗ mọi người ngồi chừng 10 trượng mà thôi.

Hai ba người cầm sào chới ra mãi, nhưng chiếc bè cứ lay hoay mà trôi đi chẳng được.

Thế rồi mẫu đối thoại vẫn tiếp tục, một người nói :

— Nghe nói Thiên Tri Tam Bảo là ba loại thuốc độc hỗn hợp lẫn nhau...?

Một người khác trả lời :

— Phải... nhưng mà trước khi ta dùng đến thì chẳng có tác dụng chi cả mà cũng chẳng có mùi vị chi..

KHONG MỘT NGƯỜI NÀO NHÌN THẤY MẶT TRỜI NGÀY MAI !

Hà Hương Dạ Khách gật gù nói thầm :

— Hèn chi mà ta hết sức vận dụng khứu giác của mình mà chẳng thấy mùi vị khác lạ.

Lại nghe người có giọng giọng ò ò cất tiếng nói :

— Thuốc độc bôi vào đòn gánh thôi thì nói rằng vô ý không chất giếc, nhưng có sao những món đồ ăn trong quán rượu lại ngửi chẳng ra.

Một người tức tối nói :

— Tại ta đã bảo đó là Thiên Tri Tam Bảo kia mà... nếu người ra thì sao mang tên là Tam Bảo cho được.

Một người khác lại nói :

— Lúc ban trưa ta lên đứng ở trong nhia ra thấy bọn chúng ăn uống một cách ngon lành trông thật là đáng thương hại.

Một người khác lên giọng kẻ cả nói :

— Sau khi vào quán ăn uống no say, trong cơ thể của chúng nó có Thiên Trì Nhị Bảo cho bắp thịt nơi vai bắt đầu đau nhức.

Lập tức có nhiều tiếng cười hồ hồ nổi lên một cách vô cùng đắc chí.

Một người vừa cười vừa nói :

— Vậy thì cha con chúng nó giờ này chắc đã khó chịu lắm rồi đấy.

Giọng nói của người ở lại cất lên :

— Khó chịu hay không khó chịu thì không biết, chỉ biết rằng nếu trông thêm chất thuốc độc thứ ba thì cả bọn chúng nó không có một người nào nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Chúng anh hùng nghe qua đều rụng rời nghĩ rằng không biết chúng đã đầu độc món thuốc thứ ba hay chưa.

Còn đang thắc mắc thì một người đứng trên bè nói :

— Thôi rồi... phen này thì con Sư Hồng Thạch nhất định làm ma không chông...

Có hai ba người hỏi rồi rít :

— Sao thế ? Sao thế ?

Người kia cười hi hi trả lời :

— Bởi vì món thuốc thứ ba trong Thiên Trì Tam Bảo đó được Nam Thiên tiền bối chính tay thả xuống giòng suối này...

Một người to tiếng hỏi :

— Thật thế ư ?

Người kia hỏi vặn lại :

— Nếu không thật thì tại sao chúng ta chống chiếc bè này xuống đây làm cái quái gì ?

Nói câu này vừa dứt thì những người trên bè đồng nhau nhao lên :

— Thì ra Nam Thiên tiền bối đã dò xét biết bọn này sẽ đến đây tắm cho mát, nên thả thuốc độc từ trên thượng xuống...

Tiếng cười lại nổi lên, và một người nói :

— Thế thì bây giờ chuột lắt đó phen này sẽ quí thian tất cả nhưng không biết bọn chúng chui vào trong cái hang nào mà bây giờ chúng mình tìm chẳng ra ?

Câu nói này vừa dứt thì một người khác lại phả lên cười trịch

thủ nói :

— Chui rúc ở đây chờ còn ở đâu nữa...

Nói dứt lời thì những người dưới bè đồng loạt nhảy lên bờ, thân pháp của họ thật linh động nhẹ nhàng mà tốc độ thay đều đáng sợ.

Trong một cái nháy mắt thì bọn chúng đã bao vây những bụi rậm kín mít, một người tuốt thanh trường kiếm ra quát :

— Cả bọn chuột lắt, bỏ hết đến đây cho ta.

Du Liên Châu thở dài thầm nghĩ :

— Thì ra bọn này đã biết chúng mình trốn ở trong này, mầu đối thoại này giờ do bọn chúng cố tạo ra làm cho chúng mình kinh khiếp mà thôi...

Về phần Sư Hồng Thạch thì đưa mắt nhìn bà lão gầy gò tức là Tịnh Tuệ Sư Thái, nói :

— Sư Thái có biết mặt những người này ?

Tịnh Tuệ Sư Thái lắc đầu, thì ra bộ pháp kinh công của những người này thấy đều là thuộc hàng siêu đẳng thật ngang ngửa với Quang Minh Tả Sư nhưng gương mặt thấy đều khác lạ làm cho những người ngồi trong bụi bồng đưa mắt nhìn nhau, không biết những người này thuộc cấp bậc nào, sao từ hồi nào tới giờ không thấy xuất đầu lộ diện.

Người kia lại quát :

— Mau trao Truyền Quốc Ngọc Tì ra đây thì chúng bây có thể trở về mà chết cho toàn thì thế, bằng không thì chúng ta lấy Ngọc Tì rồi sẽ vặt xác chúng bây xuống suối cho cá ăn.

Trong bụi rậm vẫn im lìm, không ai lên tiếng trả lời, vì lẽ lúc bấy giờ vết thương đang hồi công phá mãnh liệt, người nào người nấy chỉ vai đau đớn như đâm, bắn thân cơ hồ tê liệt.

Trong lòng ai cũng đồng nghĩ rằng, họ hãy còn phục tay cao thủ trong bóng tối, cuống họ như Nam thiên Độc Ma và biết đầu Dương Tiêu phen này chẳng thân hành xuất trận, phen này cái chết thật là chắc trong tay.

Giữa bầu không khí nặng nề, người ngoài kia lại hoa thanh trường kiếm, thét :

— Thiên Trì Tam Bảo chỉ làm cho gân cốt rã rời, bắp thịt rã tan chứ đâu có làm cho con người cảm điếc mà chúng bây chẳng chịu trả lời.

Những người ngồi trong bụi rậm đây thấy đều là nhân vật thuộc hàng lãnh đạo trong một môn phái, hồi nào tới giờ chưa có ai dám

nặng lời, thế mà hãy giờ bị một tên vô danh tiểu tốt nào đó buồng lời vô lễ, nhưng chúng anh hùng sẽ đi im hơi chỉ vì biết tình thế này chỉ nên lấy trí mà thắng chứ không thể lấy võ mà thắng.

Từ xa bỗng chợt có một tiếng vang lên, tiếng-ngân này nương theo ngọn gió rừng mà đưa tới nghe rõ mồn một.

Có một người trong bọn Minh Giáo kêu lên:

— Nam Thiên tiền bối đang hối thúc chúng ta hành sự cho nhanh đó...

Có một tiếng cười khinh bạo nổi lên và có người nói:

— Vậy thì chúng ta chưa xuống tay còn đợi chừng nào!

Một người ra dáng kẻ cả nói rằng:

— Xuống tay mà giết là chuột lắt này thật dễ như trở bàn tay, chỉ có điều là... là bọn chúng đang trứng độc, nếu mình xuống tay thì chẳng hóa ra mình thừa lúc kẻ khác đang nguy mà uy hiếp, người trong chốn giang hồ mà hay biết thì còn chỉ là danh tiếng của Minh Giáo Song Long.

TRUYỀN QUỐC NGỌC TỈ, ĐIỀU KHIẾN MUÔN QUÂN

Du Liên Châu đưa mắt nhìn Không Không Đại Sư, thở phào một hơi, nói:

— Thì ra bọn này là Minh Giáo Song Long, hèn chi mà bộ pháp siêu nhàm...

Sử Hồng Thạch cúi đầu thăm nghé:

— Ta hằng nghe người trong Minh Giáo bàn tán rằng trong Minh Giáo có Song Long gì đó, tài bộ thật ngang hàng với Quang Tả Hữu Lương Sư, nhưng chưa biết thực lực của bọn này ra sao, nếu mình không thọ thương thì cũng như dịp này mà so với tên này một trận cho rõ chân thực lực...

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nghe soạt soạt vang lên ba bốn mũi ám khí xuyên qua cành cây kẻ lả bay vào vào trong bụi rậm, làm cho chúng anh hùng phải rạp đầu né tránh.

Thì ra những người bị vây trong bụi rậm đây thấy đều là những bậc tinh hoa trong làng võ bất cứ một người nào cũng đều có một nền võ học cao thâm vô tận, nên bọn Minh Giáo mặc dù thắng thế trăm ngàn lần, cũng không dám mạo muội mà xông vào, đánh phải ném ám khí để thăm dò đường đi.

Một loại ám khí bay ra thấy chẳng có chi phản ứng, bọn Minh Giáo Song Long đứng tay lại và buồng lời vô lễ cốt dùng kế nói khích cho người trong bụi rậm nói chuyện ngớ ngẩn có thể nghe tiền nói mà

nhận định vị trí cho chính xác.

Nhưng đoàn người của Sử Hồng Thạch cũng đã trông thấy mưu định của họ, nên không một người nào lên tiếng.

Một người lên tiếng thét:

— Còn bao nhiêu ám khí ném hết vào đó cho ta...

Nói dứt lời, thì ba bốn bốn bề tiếng gió lại nổi lên vào vào, vài ba chiếc lá bị ám khí cắt ngang rơi rụng là tả.

Vì là cây rừng che khuất cho nên thị giác gần như vô dụng, chúng còn cách vận dụng thính giác của mình, thì triển phép Thính Thính Biến Hình, ngũ hầu phát hiện chiều đi của ám khí để né tránh.

Lại 1 tràng ám khí đi qua rồi bầu không khí trở nên nặng nề khó thở, và người bên ngoài lại to tiếng quát:

— Hề trao Truyền Quốc Ngọc Tỉ thì chúng ta tha cho sống sót trở về mà lo thuốc giải.

Một chuỗi cười sắc sảo lại vang lên, có 1 người nói:

— Này Hắc Long Sư Huyền.. không ngờ bọn ăn mày mà lại xây mộng đế vương, dám mang Truyền Quốc Ngọc Tỉ về kinh mưu chuyện tây trời... xem tình thế này thì bọn chúng ta chết chứ chẳng chịu trao Ngọc Tỉ ra hay là bây giờ chúng ta... chúng ta...

Người tên Hắc Long ứng tiếng trả lời:

— Bạch Long sư đệ chắc có nghe vài bậc trưởng thượng trong Biệt Điện Thiên Hồng kể lại rằng các vị tiên vương đều có lòng mê tín, cho rằng Ngọc Tỉ mất đi là điềm bất tường cho triều đình, vì thế mà phải dùng trăm phương nghìn kế tìm lại cho kỳ được.

Chúng anh hùng tứ trong bụi rậm nhìn ra để nhận diện, trông thấy Minh Giáo Song Long đây khoảng chừng bốn mươi tuổi, người nào người này tình thần vững mẫn, khí sắc tốt tươi, nhân thần rực rỡ, nhưng Hắc Long thì nước da hơi ngăm ngăm đen, còn Bạch Long thì làn da trắng muốt.

Sử Hồng Thạch trong dạ cũng nghĩ thầm:

— Ngày xưa khi ta lên ngôi Bang Chủ không được bao lâu thì được chư vị Trưởng Lão kể lại cho ta biết rằng chư vị Cựu Bang Chủ khi xưa cầm giữ được Truyền Quốc Ngọc Tỉ thì trong dạ mừng thầm, nghĩ rằng đây là 1 điềm tốt cho Cái Bang, biết đâu sau này lại chẳng có thể cầm giữ mãi quốc gia dân tộc.

Theo lời chư vị trưởng lão đó nói lại thì chẳng phải các Bang Chủ trước có ý muốn lên ngôi cửu ngũ để hưởng phú quý vinh hoa, mà chỉ muốn cầm lấy vận mạng quốc gia lo cho trăm dân được thanh thoi

sung sướng.

Kỳ dư chúng anh hùng hiện đang bị vây chung với Sĩ Hồng Thạch trong bụi rậm đây cũng đều nghĩ rằng:

“Không những chỉ mình Cái Bang Bang chủ liều chết để giữ Ngọc Ti, bất cứ người nào trong chúng ta cũng nguyện bảo vệ viên ngọc này đến hơi thở cuối cùng, bởi vì đây là 1 tính vật dùng để phát huy hiệu lệnh cho chư lộ nghĩa quân nổi lên khởi nghĩa khắp trong thiên hạ.

MAU BÒ RA ĐÂY DANG TRUYỀN QUỐC NGỌC TI

Chúng anh hùng còn đang miên man suy nghĩ chợt nghe thấy từ xa xa bỗng lại có một tiếng ngân vang lên đàng đặc.

Âm thanh này càng kéo dài chừng nào thì âm ba càng thêm mãnh liệt, chỉ nghe qua cũng đủ biết người phát ra tiếng ngân ấy đang ra chiều giận dữ...

Bạch Long nói:

— Không xong... Nam Thiên tiền bối lại thúc giục rồi đó,

Hắc Long nói:

— Thôi được... chúng bây cứ ngoan cố như thế thì chúng ta xin mạn phép đưa bảy xuống tận tuyến đài để thực hành giấc mộng đế vương.

Nói dứt lời quay ra sau lưng thét:

— Bảy đầu...

Có hai ba tiếng ‘dạ’ vang lên cùng một lúc, Hắc Long nói tiếp:

— Hãy nổi lửa nơi phía trên gió...

Sĩ Hồng Thạch giật mình đánh thót, không ngờ chúng lại dùng hỏa công. Lại nghe Bạch Long nói:

— Đờ chúng ta đốt nhà, thử coi có lời mặt chuột ra không cho biết.

Câu nói vừa dứt, thì nghe phía trên gió có tiếng động ào ào. Liếc mắt nhìn ra, thấy có hai người đang lay hoay chặt một đống cây khô.

Hà Phủ rảo mắt nhìn quanh, trong lòng thầm nghĩ:

“Chờ chúng mình ngồi đây toàn là cây tươi lát dầu đốt, cho đốt cũng khó cháy:

Chàng rảo mắt nhìn sắc diện của những người bạn đồng hành, trông thấy hai người lớn tuổi nhất trong đoàn Tịnh Tuệ Sư Thái và Không Không Đại Sư thì cau mày dường như lo lắng lắm.

Hai người này lo lắng là phải, bởi vì khi ngọn lửa cháy lên cao thì Hắc Long nói:

— Nay Bạch Long sư đệ... chưa xuống tay còn đợi chừng nào?

Bạch Long cười ha hả, tỏ vẻ đắc ý phi thường, hẳn ta nói:

— Phải... chưa xuống tay còn đợi chừng nào.

Dứt lời thò tay vào túi rút ra một chiếc gói nhỏ nhỏ, hẳn ta lần lần nói:

— Nam Thiên tiền bối liệu sự như thần, mà tình trước cũng thật là chu đáo, cho nên mới trao gói thuốc cho ta.

Nói dứt lời rắc thuốc này trong ngọn lửa, la lùng thay, một năm thuốc còn con kia, thế mà vừa rưới vào ngọn lửa, tức thì màu khói trở nên đen ngịt.

Làn khói đen này nương theo chiều gió bay luồn vào bụi rậm. Không Không Đại sư lúc bấy giờ mới cất tiếng nói:

— Chư vị mau nín hơi, khói độc đấy.

Hắc Bạch Song Long đồng cười ha hả, nói:

— Phải thuốc độc đó... nhưng mà bọn bảy nín có chịu nổi suốt một giờ không? Bằng không thì hãy ngoan ngoãn bò ra đây mà dâng Truyền Quốc Ngọc Ti... nếu y lời làm như thế thì bọn bảy tự tiện trở về, ta quyết không ngăn cản.

Câu nói của hẳn ta vừa dứt thì khói đen đã bao phủ bên bờ, làm cho một người trong đoàn vì chịu khói không nổi, nên sắc mặt một cái.

Này giờ ai nấy cũng đều nín hơi ém thở, nên không thấy sự lợi hại của làn khói đen này, bây giờ nghe thấy có người đồng hành sắc lên một cái dữ dội, ai nấy cũng đều quay đầu nhìn lại, bất giác блон hồn thất.

Thì ra người bị sắc đây là một vị Cái Bang trưởng lão, người này công lực rất cao thâm, nhưng binh sanh rất hay sợ khói, vì vậy bây giờ chịu không nổi phải sắc ra.

Nhưng tiếng sắc vừa dứt, thì bỗng nhiên ông ta nghe thấy trong lỗ mũi của mình mùi hôi tanh nồng nặc, thế rồi mắt hoa đầu vằng, ông ta ngã quay ra bất tỉnh nhân sự...

Thì ra chất thuốc này sức công phá quá ư mãnh liệt, tiếng sắc bau vậy đã làm cho ông ta thất khiếu đều ra máu mà hôn mê bất tỉnh đi.

Thần trí của ông ta mặc dù hôn mê, nhưng hơi thở vẫn đều đều, cho nên hơi độc cứ noi theo đường thở mà đi vào tận phổi.

MỜ ĐƯỜNG MÁU, TÌM SINH LỘ

Ba đường thở vừa giập thì vị Trưởng lão này tức thì nổi lên một tiếng thở ra 1 ngụm máu tím bầm rồi xuôi tay nhắm mắt.

Chư vị anh hùng thấy cảnh tượng kinh tâm như thế đồng cau mày suy nghĩ, biết rằng cứ ngồi trong này nín hơi mà chịu thì thật chẳng khác

chỉ 1 bầy cá nằm trong rọ mà chờ chết, chỉ bằng nhẩy xổ ra liền 1 trận sóng còn biết đâu sẽ tìm ra được sinh lý.

Còn đang băn khoăn, mà ngọn khói màu đen vô tình cứ len lỏi qua những kẽ lá cành cây chui vào bụi rậm uy hiếp một cách nặng nề. Giữa hoàn cảnh tuyệt vô hy vọng đó, bỗng đột nhiên Không Không Đại Sư khẽ khàng nói rằng :

—A Di Đà Phật. xin Bạo Chủ bước tới đây cho tôi nói vài điều cơ mật.

Thế là những nhân vật thuộc hàng Chưởng Môn trong đoàn này thấy đều sẽ dịch thân hình tới gần lại lắng tai nghe Không Không Đại Sư nói chuyện...

Lúc bấy giờ Không Không Đại Sư vẫn ngồi trong cái thế nhập định tham thiền, đôi mắt tuy nhắm nghiền, nhưng mà tinh thần thông suốt ông ta khẽ hé miệng nói vài câu thật nhỏ, chỉ đủ cho những người ngồi chung quanh nghe mà thôi..

Ông ta vừa nói dứt lời, thì Thiết Thủ Thư Sinh Hà Phũ thích chí quá vô dè dặt đánh dết, nhưng chẳng dám mở miệng nói chuyện vì sợ khói độc xông vào ..

Thế rồi họ lần lần sẽ dịch trở ra kẻ tại nói nhỏ với những người bên cạnh.

Còn đang nói chuyện thì thào, thì bỗng nhiên Không không Đại Sư cất lên một tiếng ngậm trầm hùng mạnh bạo.

Tiếng ngân vừa phát ra thì Không Không Đại Sư rú áo đứng dậy và bằng một tư thế vô cùng hùng dũng nhẩy xổ ra ngoài.

Thế là chúng anh hùng hào kiệt đồng loạt nhẩy theo sau mặc dù lúc bấy giờ ai cũng đều mang thương tích nặng nề, chất độc càng ngày càng phá cơ thể càng thêm mãnh liệt, nhưng người nào người nấy thấy đều thu hết hơi tàn nhẩy xổ ra nên khí thế thật vô cùng mãnh liệt.

Minh Giáo Song Long vừa trông thấy có một chiếc bóng đen từ trong bụi rậm nhẩy bắn ra tức thì reo lên inh ỏi :

— Chuột chạy ra đó, chuột chạy ra đó.

Hắc Long nói dứt lời nhẩy vào tới tấn công ngang hông chiếc bóng đen này.

Còn cách chừng 3 thước thì Hắc Long bỗng trông thấy chiếc bóng này bước đi loạng choạng, dường như sức đã cùng, lực đã kiệt. bèn ta bèn thò tay hữu ra đánh ém vào cạnh sườn của người này 1 đòn bung bạo, thét :

— Đẻ xương sườn lại...

Đòn ra nửa chừng thì bỗng đột nhiên đôi chưởng thành trảo, móc vào xương sườn một đòn trí mạng.

Đòn cay độc này phát ra chừng tám phần đường đất, thì Hắc Long đột nhiên nghe thấy dường như có một giải lụa mềm mại quấn ngang qua cườm tay của mình làm cho sức mạnh hoàn toàn tan biến,

Minh Giáo Song Long vốn là hai người có nền võ công cao siêu trong Minh Giáo, tài họ ngang ngửa với Tả Hữu Lương Sư, phen này Lương Sư sơ dĩ không xuất trận, chỉ vì vừa trọng thương trong trận chiến vừa qua, nguyên khí hãy chưa phục hồi vì vậy Dương Tiêu mới giao trọng trách này cho Hắc Bạch Song Long.

Vừa nghe thấy nội lực của mình tan biến, thì Hắc Long đã biết ngay mình gặp phải tay kinh địch.

Nếu gặp phải người khác, thì chắc đã dính bộ thu tay, nhưng đùng này Hắc Long biết rằng tình trạng này càng cố thủ chừng nào thì càng thêm nguy hại, cho nên đòn này đánh ra chưa hết thì đã nối tiếp tung ra một đòn thứ nhì...

Nhưng đối phương của Hắc Long thật là 1 người có 1 nền võ công thâm hậu, vừa hòa giải được đòn đánh ngang hông tức thì tung ra 1 ngọn đá Tảo Đường, khí thế như núi sụp thành nghiêng.

• THỌ MẠNG Ơ THIÊN •

Hắc Long kêu lên một tiếng hậm hực :

— Nhà ngươi là người của phái Thiếu Lâm ỉ

Lời nói chưa dứt thì ngọn Tảo Đường đã tới làm cho Hắc Long phải tung ra một đòn Nhất Hạc Xung Thiên mới có thể tránh khỏi trong kẻ tốc đường tơ.

Nguyên nhân chỉ vì Tảo Đường Cước là một lối đá lừng danh của phái Thiếu Lâm ngọn cước vừa tung ra thì tầm uy lực bao trùm thật to rộng, không khác chỉ một ngọn chổi quét nhà, hề bị trúng đòn tức là gãy lọi 3 ống chân.

Hắc Long vừa trông thấy bộ diện thì biết ngay người này thuộc phái Thiếu Lâm vì vậy nên trong khi bắn ta tung mình nhẩy lên khỏi mặt đất rồi tức thì uốn mình nhẩy cong như một con rồng đang ở giữa trời rồi đánh cả vào giữa đỉnh đầu của Không Không Đại Sư một chưởng kinh hoàng..

Nhưng Không Không Đại Sư đâu có ham chiến. h'ra lúc hắn ta bay mình nhẩy bằng lên, tức thì vọt tới như bay, nhằm ương chiếc bệ chạy thẳng tới nhanh như một đường tên bắn.

Trong lúc đó thì bên kia Sử Hồng Thạch cũng đã vùng gậy đánh chó ra cản ngăn một đường thần tốc, làm cho một người trong Minh Giáo lộn mào, phần Du Liên Châu thì cũng đánh sả vào giữa mặt Bạch Long một đòn binh sinh tuyệt kỹ, thấy đều dùng sát thủ, làm cho người Minh Giáo nhất thời đều tản ra.

Thế là chúng anh hùng kẻ trước người sau đều lợi dụng một phút giây sơ hở của đối phương mà nhảy hết xuống bờ.

Kịp đến khi bọn họ mở hết tốc lực đuổi theo thì chúng anh hùng đã đáp bệ cho đang ra khỏi bờ chừng một trượng.

Với khoảng cách 1 trượng này, đối với những tay cao thủ thuộc hạng Hắc Bạch Song Long thì chẳng ăn nhằm gì, nhưng mà chúng anh hùng sau khi đặt chân xuống bờ rồi thì mỗi người đều vớ lấy 1 ngọn sào.

Nào hay đầu thần hình còn lơ lửng, thì bị một vị Cái Bang trưởng lão thọc ngay vào giữa ngực của hân một đòn.

Đường rơi đánh chó của Cái Bang danh lưu thiên hạ đâu phải tầm thường, cho nên người trong Minh Giáo mặc dầu liên tiếp dùng hai ba đòn trảo công chống đỡ, nhưng vẫn không cách nào tránh thoát...

Ngọn sào của vị trưởng lão sau thọc một cái như trời giáng vào dạ dưới, làm cho người này bắn vọt trở lên bờ.

Bọn Minh Giáo thấy vậy hồ lên một tiếng, lại định cùng trong một lúc nhảy theo truy kích, nhưng Sử Hồng Thạch đã tự khi Đan Điền thét vang :

— Chúng bây phải định thần trông cho kỹ...

Tiếng thét của Sử Hồng Thạch làm cho Hắc Bạch Song Long giật mình định tỉnh, Bạch Long quốc mắt nhìn ra, trông thấy Sử Hồng Thạch đang cầm một vật trắng tinh lấp lánh ở trong tay.

Nàng thét :

— Chúng bây có một cách nào tháo thứ, thì ta tức khắc ném vật này xuống suối..

Lúc bấy giờ chiếc bè đã trôi đi được gần mười trượng, giữa dòng nước đỏ ào ào, bọt bay trắng xóa thật không biết đây nước là bao sâu..

Nhãn lực của Bạch Long thật là bén nhạy, giữa khoảng nước và gió toì bời đó mà hân cũng nhìn thấy tận trong tay của Sử Hồng Thạch hình dáng vuông vuông nhưng màu vẻ tốt tươi xinh đẹp, rõ ràng là một viên ngọc quý vô giá ở trên đời.

NÉM CHUỘT SỢ VỠ ĐỒ

Và trên một mặt của viên ngoại học này. Bạch Long còn trông thấy

khắc lõm tám chữ triện cong queo thật là đẹp mắt.

Sử Hồng Thạch có ý đưa bè có khắc chữ lên bờ và Hắc Bạch Song Long sau khi tập trung tinh thần đồng đọc rõ 8 chữ ấy là

«Thọ mạng ư thiên, kỳ thọ vĩnh xương».

Không ai bảo ai, Hắc Bạch Song Long đồng đưa tay ra ngăn đồng bọn lại.

Thì ra «Truyền Quốc Ngọc Tì» đây chính là một trong sáu viên ngọc quý nhất trong đời nhà Tần.

Sáu viên ngọc này do Tần thi Hoàng truyền cho thợ ngọc đến sáu Lâm Điền tìm kiếm cho kỳ được những viên ngọc quý.

Tìm được rồi, Thi Hoàng lại ra lệnh cho Lý Tu là đương kim thừa tướng cùng là tay viết chữ triện đẹp nhất thuở bấy giờ viết tám chữ, Thọ Mạng ư Thiên, Kỳ Thọ Vĩnh Xương » khắc trên viên ngọc để làm ấn của nhà vua.

Tần Thi Hoàng mất đi, con là Anh đầu hàng nhà Hán, dâng ngọc Tì này cho Hán Cao Tổ, Cao Tổ ngày đêm đeo ở trước ngực và từ đó về sau cứ lưu truyền cho các vị Hoàng đế trong những triều đại kế tiếp. vì vậy nên mới có cái tên là « Truyền Quốc Ngọc Tì »

Kịp đến khi đời Hán suy vi, truyền sang đến đời Ngụy đời Tấn đều dùng con dấu này mà truyền lệnh trong thiên hạ.

Vào năm Vĩnh Gia, nhân dân bốn phương nổi lên chống triều đình trong cơn hỗn loạn, Truyền Quốc Ngọc Tì thất lạc đi.

Mãi đến đời nhà Tống, dân làng Nhạc Huyện tìm thấy viên Ngọc Tì này mới dâng cho triều đình, nhưng nhà vua lại không dùng, truyền cho cất vào kho.

Đến khi Hoàng Dục Sư hành trong nội điện, quân giữ kho cả sợ kiếm diễm lại tài vật trong kho, mới hay Truyền Quốc Ngọc Tì đã không cánh mà bay..

Ngày hôm nay Hắc Bạch Song Long là hai người rường cột của Minh Giáo, Hắc Long thì thiện về võ công, còn Bạch Long thì lại văn võ song toàn, cho nên rất sành về nguồn gốc của Truyền Quốc Ngọc Tì hân ta thoáng thấy tám chữ bằng triện xinh đẹp vô cùng nằm trên viên Bạch Ngọc tức thì kinh hoàng thất sắc.

Hân ta nghĩ rằng nếu mình làm gât quá thì sử Hồng Thạch tất sẽ ném viên ngọc này xuống dòng suối, nếu đây nước đỏ ào ào, làm sao tìm lại cho được.

Ném chuột sợ vỡ đồ, Hắc Bạch Song Long đành phải đưa tay ra ngăn những người đồng hành lại.

Ngoài kia...

Nước vẫn chảy băng băng...

Bờ vẫn trôi như cũ...

Đoàn người của Minh Giáo chỉ còn cách dọc theo dòng suối mà lo lắng dăm chiêu.

Chúng anh hùng hào kiệt đứng trên bờ, một mặt chỉ mũi nhọn nào lên phía trên bờ để phòng bất trắc còn một số thì thình troảng chồi sào vào hai bên bờ để kềm cho chiếc bè khỏi phải va chạm vào những mỏm đá nhô lên ở giữa dòng, tình trạng thật hết sức khẩn trương.

Bốn người trong Minh Giáo vừa đuổi theo, mà trông thấy mặt suối càng ngày càng rộng, nước đổ càng lúc càng nhanh, chiếc bè trôi đi càng ngày càng thêm khẩn cấp.

Hắc Long bỗng nói nhỏ vào vành tai của Bạch Long.

— Không xong... xem tình thế này thì càng xuống hạ du chừng nào thì mặt suối càng rộng, không khéo bọn này lại thừa cơ trốn thoát bằng không thì bè cũng va chạm vào đá ngầm mà vỡ, bè vỡ tất nhiên Ngọc Ti sẽ thất lạc đi, chỉ bằng bây giờ này dụ cho họ lên bờ rồi sẽ tính sau

Bạch Long nói :

— Tình trạng khẩn cấp như vậy, sao không báo cho Dương Tiểu chủ được biết ?

Hắc Long giật mình sợ tỉnh, tức thì cất lên một tiếng trầm hùng, dai dẳng...

GẶP CẢNH THỦY TẬN SƠN CÙNG, NHƯNG LÒNG KHÔNG NAO NÚNG !

Tiếng ngân này oán như thân, như hồn như tủy, đúng là tiếng kêu của 1 người đang đứng trong tình trạng hết sức hiểm nguy.

Chúng anh hùng đồng nhìn thất sắc biết rằng tiếng ngân này chính là Dương Tiểu chủ chắc chắn sẽ xuất đầu lộ diện, và bên cạnh hẳn là còn một Nam Thiên Độc Ma là một tay tay khét tiếng gian hùng, hai người này mà ra mặt thì cuộc diện sẽ đổi thay, nhất là Dương Tiểu chủ vốn người đa mưu túc trí, chắc chắn sẽ tung ra một phương gì tối độc chứ chẳng phải vớ.

Còn đang lo lắng thì tiếng ngân của Hắc Long văng vẳng và từ phía xa xa, nơi hướng đông Bắc tức thì có một tiếng ngân trong trẻo vang lên.

Lúc bấy giờ tiếng sóng gió càng lúc càng to, thế mà tiếng ngân từ ngoài mấy mươi dặm đường còn vang lại, nghe thấy rõ mồn một, tất cả tiếng gió thổi sóng găm làm cho những người trên bè thấy đều lo lắng.

Tiếng ngân này càng lúc càng gần, và trong nhấp nháy chỗ còn cách chỗ chiếc bè chừng nửa dặm mà thôi

Bọn Minh Giáo ở trên bờ mừng lộ ra nét mặt họ tiếp tục đuổi theo không rời 10 trượng cặp mắt của Hắc Long và Bạch Long cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay của Sư Hồng Thạch, e cho nàng bị lối quá phải ném bữa viên Ngọc Ti xuống sông sâu.

Thêm 1 chập nữa thì có tiếng cười lạnh lạnh vang lên, rồi có tiếng người hỏi :

— Việc gì thế ? Song Long.

Bạch Long tự khi Đan Điền, chân thì đuổi theo không dừng bước nhưng mồm thì trả lời :

— Bọn ăn mày chó chết kia xuống bè bỏ trốn...

Một câu nói oai nghiêm khôn tả hỏi lại rằng :

— Thế thì tại sao không xuống bè ?

Giọng nói của người này trong như ngọc, rõ ràng từng tiếng một nghe như tiếng châu gieo trên đĩa...

Bạch Long cung kính trả lời :

— Con quỉ nhỏ ăn mày kia hăm dọa rằng nếu ai nhảy xuống bè thì nó sẽ ném Ngọc Ti xuống nước...

Từ trên bờ lại vang lên sang sảng giọng cười thật oai nghiêm, và tiếp theo đó, giọng nói trong và sáng của Dương Tiểu lại tiếp tục nói lên :

— Hắc Bạch Song Long ngày hôm nay thật là kém suy nghĩ, đầu phân thấy bọn này làm trăm mánh thì bọn họ thả chết chó chẳng chịu để mất Ngọc Ti đâu, lời nói ấy chỉ là lời đe dọa.

Câu nói này chẳng khác gì những mũi tên bắn thẳng vào giữa ngực của Sư Hồng Thạch, và chúng anh hùng đồng nhìn nhau ngỡ ngàng trong thâm tâm của mọi người thấy đều thầm phục kiến thức của Dương Tiểu quả thật cao hơn Hắc Bạch Song Long 1 bậc.

Nguyên nhân vì chúng anh hùng hào kiệt sơ dĩ tốn hao không biết bao nhiêu tâm huyết họ tống Truyền Quốc Ngọc Ti đến đây chỉ muốn dùng nó để làm hiệu lệnh nghĩa quân khắp trong toàn quốc.

Thành thử ra dù có gặp muôn vàn trở ngại, chúng anh hùng cũng phải liều chết mà bảo toàn, vậy lời nói của Dương Tiểu thật là chí lý.

Người dưới bè đưa mắt nhìn lên bờ, chẳng thấy Dương Tiểu đâu,

nhưng tiếng nói của ông ta cứ vọng lại, và hồ bệ trôi đến đâu thì tiếng nói của ông ta trôi đến đó.

Mọi người còn đang hoang mang trong trí, thì bỗng nhiên Dư Liên Châu reo to lên :

— Thôi nguy rồi...

Mọi người nghe nói mới giật mình sợ hãi, và đồng nghe thấy chung quanh mình bây giờ nước đã ầm ầm, bèo trôi sóng vỗ, cảnh tượng thật hãi hùng, thì ra bây giờ vì mỗi người Dương Tiều nói chuyện nêu quên phăng chiếc bè bây giờ đã trôi gần tới một đầu ghềnh.

Nhưng đầu ghềnh về phía trước, trong thấy đá ngầm nhỏ lên lờm lờm, dòng suối quanh qua khỏi đầu ghềnh này thì đổ xuống 1 mé núi thật sâu tạo thành một thác nước không lồ.

Một giải nước từ trên cao dội xuống hơn trăm trượng tạo nên một thứ âm thanh thật là khủng khiếp, chúng anh hùng thấy đều hồn phi phách tán, nghĩ rằng chiếc bè này trôi qua khỏi đầu ghềnh này, nếu không va vào đá ngầm mà vỡ đi, thì trôi thêm năm mươi trượng nữa cũng theo đá thác nước mà rơi từ trên cao xuống 1 mé núi cao hơn hai trăm trượng, vậy thì con người đầu cho là mình đồng xương sắt cũng khó nổi toàn sinh, chứ đừng nói chỉ những người trên bè đây thấy đều thọ trọng thương.

Giữa tiếng gió gào sóng thét, chợt nghe tiếng của Không Không Đại Sư thét lên:

— Cầm sào xuống...

Tiếng hô vừa dứt, hơn mười ngọn sào tức thì cầm xuống lòng suối sâu...

Người cầm sào thấy đều thuộc hạng danh gia cao thủ, dùng sức thật là cân phân, cho nên chiếc bè tức thì lần lần giảm ngay tốc độ rồi đứng sượng lại giữa dòng nước đang đổ ầm ầm.

Chúng anh hùng hào kiệt đồng nghĩ rằng sinh mạng của những người trên bè thấy đều nằm ở trên mười ngọn sào tre đây, nếu sào gãy bè trôi thì tất chết.

Nhìn thấy mười mấy ngọn sào bị sức nước đẩy quá mạnh làm cho cong vòng ai cũng phấp phồng lo sợ, lại nữa sức con người có hạn, chẳng lẽ những người trên bè này lại có một nguồn nội lực dùng không bao giờ hết cứ đứng chịu mãi như thế này.

Đứng vào lúc đó, thì từ trên bờ có mấy chuỗi cười đắc ý vang lên. Hắc Long cả tiếng nói:

Đây mới thật là sơn cùng thủy tận, chưa chìm đâu háng còn thò

đến chừng nào?

Lúc bấy giờ bao nhiêu hơi tàn của những anh hùng thấy đều tập trung vào những ngọn sào, nên không một người nào trả lời cho nổi.

Trong trí của mỗi người đều quay cuồng những ý nghĩ :

— Dùng sào chịu lại mãi như thế này thì cũng phải đến lúc sức cùng lực kiệt, bè sẽ trôi xuống thác... nhưng làm sao bảo toàn cho được viên Ngọc Tỉ đây.

— Còn bây giờ muốn vào bờ, thì phải vào bằng cách nào ?

— Người trong Minh Giáo nếu mạo muội ra đây thì phải đối phó bằng cách nào ?

Trong lúc đó thì cũng có hàng trăm câu nói đang quay cuồng trong trí của bọn Minh Giáo đang đứng ở trên bờ :

— Làm thế nào để ra khơi ?

— Ra được ngoài ấy rồi làm sao cướp được Ngọc Tỉ trong tay của Sở Hồng Thạch ?

— Cướp được rồi làm sao trở vào bờ cho được an toàn vì bởi chỗ đó thật cách chết chỉ một đường tơ ?

Cả hai nhóm người này thấy đều không một ai biết rằng trong giờ nguy nan cùng cấp, tình thế hiểm nghèo hơn « trứng treo đầu gậy », thì cách đây không bao xa, trong một bụi rậm, cũng có hai người đang nhấp nhua nhấp nhồm, không khác chi kiến đang bò trên chảo nóng.

Đó là một người đàn ông và một người đàn bà. Người đàn ông đang co rút thân hình định nhảy số ra, nhưng người thiếu phụ trẻ đẹp thì cứ dùng bàn tay mềm mại ghim người đàn ông lại.

Người thiếu phụ trẻ đẹp này khẽ tai nói nhỏ người đàn ông :

— Ca ca định ra đó làm gì ?

Người đàn ông cũng trả lời nho nhỏ :

— Bây giờ nhảy ra bắt sống thằng Dương Tiều, bảo đồng bọn làm sao đem được chiếc bè trở vào bờ đánh đổi sanh mạng của Dương Tiều.

Người thiếu phụ thở dài, nói :

— Điều này thì tôi đã nghĩ tới, nhưng muốn bắt được Dương Tiều ít nhất phải tốn trên trăm hiệp, trong 1 trăm đó thì cuộc diện đã thiên biến vạn hóa, vì vậy này phải dùng mưu cao, chỉ một 1 đàn chớp nhoáng là khống chế ngay tình thế, mới mong có cơ cứu vãn chúng anh hùng.

Người đàn ông nghe phân trần liền dịu lại, những tiếng gió thét sóng gầm của con thác nước kia không khác chi những mũi kim châm chích tận trong lòng ruột của chàng làm cho chàng, cứ nhấp nhua nhấp nhồm mãi.

Trong lúc đó thì người đàn bà cứ ngửa mặt nhìn trời, cặp chân mày xinh đẹp của nàng bây giờ cau lại ra chiều dăm chiêu nghĩ ngợi.

NGƯỜI TRONG MINH GIÁO KẾT BE LÀM CHI ?

Trong trí của nàng bấy giờ đang quay cuồng một vấn đề nan giải :
 « Nơi đây có viên Truyền quốc Ngọc Tì là quý, người trên bè và người dưới bè thấy đều muốn chiếm hữu cho kỳ được, nhưng ngoài ra hãy còn 1 vật quý báu vô cùng đó là chiếc đầu lâu của thằng Dương Tiêu... »

Nàng lại nghĩ :

« Nhưng làm sao không chế được thằng này trong 1 cái chớp nhoáng đây chính là 1 vấn đề then chốt ».

Còn đang băn khoăn suy nghĩ, bỗng chợt nghe có tiếng oai nghiêm của Dương Tiêu vang lên :

— Bấy lâu.

Có tiếng dạ rần đáp lại, và Dương Tiêu nói :

— Tất cả những người có mặt tại đây đều phải cấp tốc hợp tác với nhau bện 1 sợi dây thật chắc thật dài.

Câu nói này làm cho người thiếu phụ trẻ đẹp ngồi trong bụi rậm càng thêm lo lắng, không biết Dương Tiêu sẽ hạ độc thủ gì đây.

Lệnh của Dương Tiêu vừa ban ra thì bọn người trong Minh Giáo đồng tóa ra tứ phía, người nào người nấy thấy đều rút dao găm trong người ra cắt nhanh lấy những sợi dây rừng đang leo chằng chịt khắp nơi.

Dương Tiêu vẫn chưa ra mặt, còn chúng thủ hạ đều tập trung tinh thần vào việc bện dây.

Rất may nơi đây toàn là rừng rậm cho nên có nhiều loại dây leo chằng chịt khắp nơi, việc bện 1 sợi dây không phải là chuyện khó.

Khó là ở chỗ làm sao cấp tốc thực hiện cho được trước khi chiếc bè kia bị đắm hoặc bị trôi xuống 1 cái thác nước sâu trăm trượng.

Trong lúc những bàn tay của bọn Minh Giáo đang thoát thoát bện sợi dây càng ngày càng dài dường ra, thì bỗng nhiên nàng thiếu phụ ngồi trong bụi rậm khẽ tai nói nhỏ với người đàn ông rằng :

— Nay Vô Kỵ ca ca... hãy nghe dường như trên thượng du có tiếng người.

Thì ra hai người ngồi trong bụi rậm đây chính là Triệu Minh và Trương Vô Kỵ.

Số là ngày hôm ấy, sau khi bộ ba Hồng Phong Hoai Ngọc và Tiêu Hồng đồng cùng nhau đưa đón Châu Thiệu Thọ lên đường trở về

Thanh Nhân Thư Viện rồi thì Triệu Minh và Vô Kỵ trông ngóng mãi mà chẳng thấy ba người này trở về, trong lòng cứ mãi phấp phỏng lo lắng.

Hai người chờ đến suốt ngày hôm ấy mà chẳng thấy tin, sáng ngày hôm sau liền lên đường tìm kiếm Hồng Phong.

Sau mấy ngày dò hỏi, nhưng chẳng biết tin tức gì, trong lòng của hai người lấy làm lo lắng.

Bởi vì bản phải lo tìm Hồng Phong cho nên hai tay cao thủ này chẳng có dịp tham gia cuộc bảo phiếu hộ tống viên Truyền Quốc Ngọc Tì. Một hôm kia Vô Kỵ bỗng nói với Triệu Minh :

— Nay Minh muội chúng ta mãi lo đến Hồng Phong cho nên không biết việc chúng anh hộ tống viên Truyền Quốc Ngọc Tì tiến triển đến đâu, chỉ bằng chúng ta hãy nhân dịp này mà thám dò thử xem.

Triệu Minh trả lời :

— Hay lắm, trước khi ra đi tôi có nghe Sứ Bang chủ nói rằng đoàn người bảo phiếu này sẽ đi ngang qua Thiên long trấn.

Vô Kỵ nói :

— Vậy bây giờ ta hãy đến đó nghe ngóng tình hình xem sao.

Thế là hai vợ chồng đồng hời thăm đường đi đến thị trấn đó, hỏi thăm khách buôn qua đường thì được biết có một đoàn người buôn muối đi ngang qua đây hồi mấy hôm trước.

Thế là hai vợ chồng cứ hời phăng lần manh mối mà theo dõi đoàn người buôn muối.

Theo đến ra khỏi thị trấn chỗ đoàn người của Sứ Hồng Thạch trúng độc thì mất dấu.

Linh tính báo cho Trương Vô Kỵ biết rằng đoàn người này đã gặp việc chẳng lành, thế là hai vợ chồng sục sạo gần hết vùng này.

Khi đi đến mé rừng này, bỗng vô tình trông thấy vài ba người áo trắng lui vào bụi rậm một cách khả nghi.

Vốn là hai tay lão luyện giang hồ nên họ thoáng trông là biết ngay bọn này đang làm điều bất chính.

Bằng một bộ pháp khinh công thượng thặng hai vợ chồng tức thì theo dõi và phát giác bọn này cứ len lỏi vào trong rừng sâu...

Càng theo càng nghi, khi đến bên 1 bờ suối, Triệu Minh và Vô Kỵ bỗng thấy họ dừng chân lại để kết chiếc bè.

Kiên tâm chờ đợi, chừng mấy giờ sau, 2 người chợt trông thấy một người xuất hiện.

Sự xuất hiện của người này làm cho Triệu Minh và Vô Kỵ rờn

tóc gậy, thì ra người này không phải ai xa lạ, mà chính là Nam Thiên Độc Ma.

Biết công lực của Nam Thiên Độc Ma thật là cao siêu đáng sợ; cho nên Triệu Minh và Vô Kỵ phải lảng ra xa xa để chờ xem động tĩnh...

Vì phải tránh ra xa, nên việc Nam Thiên Độc Ma thả thuốc độc theo dòng suối, Triệu Minh và Vô Kỵ trông không được tận tường.

Chỉ thấy không bao lâu sau thì bọn họ đồng nhảy xuống một chiếc bè mà thả xuôi dòng suối...

Hai người bên sẽ lên nom theo, mãi đến khi họ bao vây chúng anh hùng, xông thuốc độc, làm cho đoàn người của Sư Hồng Thạch phải nhảy xuống bè, hai vợ chồng đứng ở xa xa thấy đều trông thấy.

Nhưng vì chưa rõ tình hình ra sao, không dám tháo thứ ra tay can thiệp.

NHƯ VẬY CÓ PHẢI ĐỒ NHỚ ĐỮ THƯƠNG HAY KHÔNG?

Khi chúng anh hùng xuống bè rồi, Vô Kỵ và Triệu Minh mới nhìn kỹ từng người, bất giác toát mồ hôi lạnh.

Thì ra những người lên bè bỏ chạy kia toàn là những bậc tinh anh trong các môn phái, nhưng người nào người nấy thấy đều thân xác vô vàng, tinh thần tiêu tụy, rõ ràng trúng phải độc thủ của đối phương...

Trong lúc Hắc Bạch Song Lang chạy theo bờ suối thì Triệu Minh và Vô Kỵ cũng sẽ lên nom theo, bây giờ trông thấy trình trạng nguy ngập như vậy, còn đang băn khoăn thì bỗng nghe dưới hạ du có tiếng người nói chuyện.

Vô Kỵ nghe Triệu Minh cho hay, liền lắng tai nghe ngóng, quả thật bây giờ có tiếng người từ dưới hạ du vọng vọng đưa lên.

Nhưng tiếng nói này thanh tao yêu diệu, chính là giọng nói của những nàng con gái. Trong những câu nói vui đùa dí dỏm, thỉnh thoảng lại chen vào những chuỗi cười ròn rã hồn nhiên.

Vô Kỵ sẽ lên phóng cổ nhìn ra, trông thấy sau rừng cây thưa thớt thoáng có 1 chiếc bè trôi xuống.

Triệu Minh bấm nhẹ Trương Vô Kỵ, nói nhỏ vào tai của chàng:

— Chiếc bè này dường như của bọn Minh giáo mới kết khi này bỏ trên thượng du.

Câu nói của nàng vừa tới đây thì chiếc bè kia đã tới gần thêm chút nữa, và Vô Kỵ trông thấy trên bè có bốn nàng thiếu nữ ăn mặc cực kỳ trang nhã đang cầm bốn ngọn sào chèo dọc theo hai bên bờ...

Họ vừa chống vừa chuyện trò vui vẻ, có người lại hát lên những bài dân ca nhỏ nhỏ.

Chưa kịp nhận diện xem những người trên bờ này có quen thuộc với mình hay chăng thì bỗng đột nhiên Trương Vô Kỵ giật mình đánh thót vì bởi huyết Huyền Khu sau hậu tâm của chàng thỉnh linh bị một người nắm cứng.

Thất sắc kinh hoàng, chàng cố ngỡ rằng hành tung của mình đã bị bại lộ, và Dương Tiêu đã thừa lúc chàng không phòng bị mà xuống độc thủ.

Nào hay đầu lểc mắt nhìn lại phía sau, chàng càng thêm lấy làm kinh dị vì rằng người nắm huyết Huyền Khu của chàng kia không phải là ai xa lạ, mà chính là người đầu ấp tay gối với chàng mấy mươi năm trời Triệu Minh Quận Chúa.

Chưa kịp mở lời hỏi cho mình bạch thì bỗng nhiên Triệu Minh bật lên chuỗi cười khúc khích, nàng hỏi nhỏ:

— Này Vô Kỵ ca ca, như thế này có phải đồ thương đồ chó hay không.

Trương Vô Kỵ càng lấy làm lạ trước câu nói không đầu không đuôi của Triệu Minh nhưng đến khi lần nhìn quang của chàng nhìn xuống bè một lần nữa thì xuýt nữa phải bật phi cười.

Thì ra bốn nàng thiếu nữ ở dưới bè kia chính là Nam Hải Tây Thi cùng với Tây Hồ Nam Mỹ.

Bốn thầy trò vừa chống bè vừa chuyện trò vui vẻ, bỗng thỉnh linh trông thấy trước mắt có 1 chiếc bè đang đứng sừng ở giữa giòng, trên bè có mấy người áo quần lam lũ đang chèo sào cho bè đứng trôi đi nữa.

Nam Hải Tây Thi còn đang kinh dị thì 1 người trên bè kia đã nói:

— Nam Hải cô nương hãy vào bờ, trước kia là 1 vực sâu trăm trượng.

Thì ra người nói chuyện đó là Sư Hồng Thạch, vì bởi Nam Hải Tây Thi lúc ấy mặc toàn quần áo màu trắng, đó là sắc phục nữ hữu của nàng, cho nên Sư Hồng Thạch thoáng trông qua là nhận diện được ngay.

Còn Nam Hải Tây Thi thì thấy người trên bè ăn mặc như một đạo nhân buồn sao lại biết ngay tên tuổi của mình.

Nhưng nhân lực của nàng thật là bền nhạy, nàng định thần nhìn kỹ người gọi tên mình, thấy đó là một nàng thiếu nữ mặt mày xảo diệu thì đã nhận ra đó là Cái Bang Bang Chủ Sư Hồng Thạch.

Lúc bấy giờ nước từ trên thượng du đổ xuống ào ào, Nam Hải Tây Thi thấy tình trạng quá nguy cấp, không thể hỏi dài dòng, đành

phải dùng ngón sào chống tạt một cái thật mạnh.

KHÔNG QUA MẶT NÓI DƯƠNG TIÊU

Bè đang trôi hững hờ xuôi theo dòng nước, thế mà bị ngón sào của Nam Hải Tây Thi chỏi một cái thì mất ngay trốn đi và chúi mũi vào bờ...

Thế là bốn nàng mỹ nữ thì nhau tung tăng nhảy tưng tưng như một đàn bướm trắng.

Nam Hải Tây Thi vừa rơi xuống mặt đất thì chiếc bè lui ra vì bị sức nước hút đi.

Nhưng nàng khẽ hự lên một tiếng nhỏ nhỏ để lấy sức rồi chộp lấy chiếc bè kéo mạnh lên bờ.

— Tây Hồ Tam Mỹ trông thấy thái độ của sư phụ mình lạ lùng như thế, thấy đều há hốc mồm kinh dị, không biết sư phụ có dụng ý gì.

Chỉ có một mình Triệu Minh ngồi trong bụi rậm thì tặc lưỡi khen thầm, nàng kẻ tai nói nhỏ với chồng :

— Này Vô Kỵ ca... « thứ phật của ca ca thật là thông minh đó.

Thì ra Triệu Minh đã nhìn thấu Nam Hải Tây Thi vừa kéo chiếc bè lên bờ là cố ý dùng nó để làm vật cứu đoàn người đang lâm nạn ở giữa suối.

Bốn thầy trò Nam Hải Tây Thi vừa đứng vững, thì ba bên bốn bề có tiếng cười nói lên khanh khách.

Định thần nhìn lại, thì đó là những người mặc sắc phục của Minh Giáo đang lom khom bên sợi dây dài.

Nàng khẽ cau mày rào mắt nhìn quanh, không biết nơi đây đã xảy ra việc gì.

Thì ra ngày hôm ấy, thầy trò Nam Hải Tây Thi chạm trán với Châu Hoàn Ngọc và Dương Tiêu Hồng trên bến bờ nhờ có nàng ra tay ngăn cản, cho nên Châu Hoàn Ngọc được dịp sang sông còn nàng thì trở lại kinh đô.

Dọc đường, bốn thầy trò của nàng nghe ngóng tin tức trong làng võ, được biết gần đây Cái Bang đột nhiên thuê rất nhiều phiêu lục tãi ngọc ngà châu báu về kinh đô, nàng nghĩ rằng chúng anh hùng hào kiệt chắc có lẽ muốn dùng số tài nguyên vào việc quân nhu.

Hàn Tuyết Tử nghe thấy tình hình khẩn trương như vậy, bèn nói với Nam Hải Tây Thi rằng :

— Thừa sư phụ, Cái Bang phen này không thân hành áp tải hàng báu, mà lại nhờ các Phiêu lục, vậy thì bên trong ắt có điều chi bí ẩn.

Nam Hải Tây Thi cười nói :

— Đó là kẻ Không thành để gạt hàng con trẻ, chứ qua mặt không nổi Dương Tiêu đầu.

Nàng Hương Tử nói :

— Vậy thì bọn người trong Biệt Điện Thiên Hồng chắc đang mưu định chặn đường cướp mỗi bảo phiêu to lớn nhất.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Đó là lẽ dĩ nhiên...

Lưu Ly Tử bèn nói :

— Thế thì tại sao chúng ta không rình xem họ chặn đường ở chỗ nào mà xem cho khoái mắt.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Hay lắm... hử Cái Bang mà thân hành hộ tống thì chắc là chuyện không vừa, bây giờ muốn theo cho ra đầu thì phải rình xem bốn người trong Biệt Điện Thiên Hồng xuất phát về đâu.

Thế là bốn thầy trò Nam Hải Tây Thi sẽ lên mai phục chung quanh Biệt Điện Thiên Hồng để chờ xem động tĩnh.

Vì vậy nên hành tung của bọn Hắc Bạch Song Long cùng Nam thiên Độc Ma thấy đều lọt vào cặp mắt của họ.

Nhưng việc cho nửa đường bọn này phát giác nên bốn thầy trò Nam Hải Tây Thi chỉ nom theo ở xa xa mà thôi.

Ngày hôm kia bốn thầy trò theo đến bia rừng thì bỗng đột nhiên mất dấu.

Lúc bấy giờ khi trời oi bức, Lưu Ly Tử nói :

— Không biết bọn họ lần trốn nơi nào, thì chúng ta hãy tìm một nơi nghỉ ngơi và tìm mát cái đã.

Đề nghị này được mọi người đồng ý và họ lần bước vào trong khu rừng hoang vắng.

Tìm r nơi bóng mát, bốn thầy trò ngã ra nằm ngủ, đánh 1 giấc say sưa, khi giật mình tỉnh giấc thì ai cũng muốn tìm cho mát.

Hàn Tuyết Tử nói :

— Phải nơi đây có một vòng suối thì thật là tuyệt thú.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Suối ở hướng Đông Nam.

Ba người đang lấy làm lạ, không biết tại sao sư phụ của mình biết chỗ này có suối, nhưng họ liền nghĩ ra ngay họ biết thích giác của sư phụ mình bên nhảy lùm, chắc lẽ người đã nghe thấy tiếng suối reo trước đây.

Thế là ba nàng mỹ nữ lặng lẽ theo chân sư phụ đi nhanh về hướng Đông Nam, quả thật không bao lâu thì nghe tiếng suối reo và với tốc độ kinh công quý nhanh của họ, trong nháy mắt thì đã đến bên bờ suối.

Bốn thầy trò vốn là người sống nơi miền hồ hải, cho nên thấy nước thì vui thích khôn cùng, họ liền tha hồ xuống suối mà tung tăng tắm rửa.

Chợt nghe Nàng Hương Tử kêu lên :

— Tại sao chỗ này có bè ?

Nam Hải Tây Thi nhìn theo hướng chỉ của Nàng Hương Tử, quả nhiên thấy một chiếc bè thô sơ nằm bên mé.

Thì ra đó là chiếc bè của bọn Minh giáo kết ban này, nhưng họ chỉ dùng một chiếc còn một chiếc thừa bỏ lại nơi đây.

Chỉ tâm rủa xong xuôi, tinh thần của bốn người đều khoan khoái. Lưu Ly Tử bỗng nhiên nổi tính trẻ con, nàng nói :

— Sản có thuyền bè nơi đây, vậy ta hãy chống xuống hạ du thử xem có điều chi lạ mắt hay không.

Nam Hải Tây Thi trong những ngày gần đây cứ lặn lội trên vàng sa mạc, rất ít thấy thuyền bè nên bây giờ cũng vui lây, nàng nói :

— Hay lắm, chiếc bè này bỏ giữa rừng sâu chắc là đồ vô chủ, vậy hãy mượn đỡ du ngoạn một chuyến xem sao.

Nói rồi bốn thầy trò liền thả bè cho trôi lênh vênh về phía hạ du, không ngờ bè càng trôi chừng nào thì mặt suối càng rộng thêm lên chừng ấy.

Đến khi có những âm thanh âm âm của ngọn tháp từ trên cao đổ xuống thì bỗng nhiên trước mặt họ hiện lên cảnh tượng kinh hoàng trên chiếc bè của Sư Hồng Thạch.

CHIẾM ĐƯỢC CHIẾC BÈ THÌ GIẢI CỨU CHÚNG ANH HÙNG ĐẾ NHƯ TRỞ BÀN TAY !

Thấy Cái Bang, Bang Chủ đang nằm trong tình trạng vô cùng khốn cấp, Nam Hải Tây Thi lạnh trí bèn trở ngay thần lực kéo ngay chiếc bè lên bờ để tìm phương giải cứu.

Rảo mắt nhìn quanh thấy bốn người mặc sắc phục Minh Giáo lúc bấy giờ đang bận rọi sợi dây dãi. Nam Hải Tây Thi lấy làm thắc mắc, thông biết bọn này bận dây làm chi.

Hắc Bạch Song Long đang để hết tinh thần bận dây, bỗng dưng nhìn thấy 1 chiếc bè thứ nhì có mấy nàng mỹ nữ vào lên.

có một nàng lại trở thần lực kéo nhẹ chiếc bè lên bờ, làm cho họ đồng đứng phắt lên để đề phòng bất trắc.

Những cặp mắt cảm hôn tức thì quắc lên nhìn bốn nàng mỹ nữ đứng vào lúc đó thì có 1 giọng nói của một người khuất mặt dường như từ một cõi hư vô nào vọng lại :

— Nam Hải cô nương giả làm chúng tôi không kịp đón rước, thật là thất lễ, Mỹ nhân động độ này chắc trang hoàng đẹp thêm nhiều lắm.

Triệu Minh nghe qua, biết ngay là giọng nói của Dương Tiểu nàng khe khẽ buông huyết Huyền Khu của Trương Vô Kỵ ra, đoạn nói :

— Trời giúp ta rồi đó... hễ cướp được sợi giây của Minh Giáo và chiếm được chiếc bè của con quỉ cái Nam Hải thì việc giải cứu cho chúng anh hùng dễ như trở bàn tay...

Vô Kỵ rất tin lời nói của vợ mình, vì hồi nào giờ, những câu nói của Triệu Minh, thầy đều ứng nghiệm như thần.

Nay chàng nghe Triệu Minh nói như thế tức thì tập trung tinh thần chờ cơ hội thuận tiện là ra tay cướp lấy sợi dây và chiếc bè thử xem Triệu Minh sẽ xử dụng cách nào.

Đây nói về phần Nam Hải Tây Thi, và khi nghe thấy tiếng nói của Dương Tiểu, thì trong dạ giật mình, nên thầm nghĩ :

— Không ngờ Dương Tiểu giáo chủ lại lạc bước tại chốn này... ngày hôm nay không biết tình thế sẽ xoay chuyển ra sao, bởi vì trước mắt mình cũng phải ra một tay để giải cứu cho những người trong Cái Bang đang lâm nạn.

Nàng chấp tay xá chào về phía có tiếng nói của Dương Tiểu phất ra, trả lời rằng :

— Không dám, không ngờ Giáo chủ lại có mặt tại chỗ lâm tuyến vắng vẻ này, rất khó có dịp may gặp mặt Giáo chủ... vậy xin xuất đầu lộ diện cho kẻ hậu sinh này được diện kiến.

Thì ra Nam Hải Tây Thi muốn dụ cho người này ra mặt, thử xem trong đám thủ hạ còn có bao nhiêu người đi kèm, ngờ hẳn tay cơ ứng biến.

Nhưng Dương Tiểu chưa kịp trả lời, thì chợt nghe từ phía tả biên có một chuỗi cười nói :

— Giáo chủ của chúng ta là hạng lá ngọc cành vàng, làm sao có thể xuất đầu lộ diện nói chuyện với bọn phàm nhân, này Nam Hải cô nương ta đi khắp ven trời góc biển để tìm kiếm Tây Hồ Tam Mỹ, không ngờ bây giờ lại gặp mặt tại đây, ha ha... ha ha... thật là trời chẳng phù lòng người...

Nam Hải Tây Thi và Tây Hồ Tam Mỹ nghe giọng nói của người này, tức thì than thầm trong dạ, nghĩ rằng phen này muốn được sống còn, quả thật phải trải qua 1 trường tranh đấu trời long đất lở.

Thì ra giọng nói ấy chẳng phải của người xa lạ, mà chính là của Nam Thiên Độc Ma.

Trong lúc đó thì Triệu Minh tỉnh, nhẩm ở trong lòng :

— Bọn này có Dương Tiêu có Nam Thiên Độc Ma và năm sáu tay cao thủ nữa. còn bên ta thì có ta và Vô Kỵ cùng với Hải Tây Thi, Tây Hồ Tam Mỹ.

Thì ra nàng đang so sánh thực lực của đôi bên.

Chợt nghe Nam Thiên Độc Ma lại nói :

— Mấy tháng trước ta vào Mỹ Nhân Động không may chẳng được đắc kỳ sở nguyện vậy thì ngày hôm nay Nam Hải cô nương hãy giao Tam Mỹ cho ta dạy dỗ cho một thời gian.

THOÁNG TRÔNG NHƯ NGỌC NỮ TIÊN ĐỒNG

Câu nói vừa dứt, thì từ trên tàng cây gần đó có một chiếc bóng người sa xuống, bộ điệu thật là điêu luyện chính là lão già Nam Thiên Độc Ma.

Giữa lúc tình thế bất đầu khẩn trương, thì trong trí của Trương Vô Kỵ cứ quay cuồng những câu hỏi :

— Làm thế nào cướp được sợi dây ?

— Làm thế nào lấy được chiếc bè ?

Bọn Hắc Bạch Song Long thấy Nam Thiên Độc Ma và Dương Tiêu thấy đều có mặt tại chỗ này nên trong lòng sinh ra bạo dạn lại nữa trong số này chưa ai có dịp thưởng thức tài nghệ của Nam Hải Tây Thi nên không ai có vẻ e dè họ đồng tiếp tục cúi xuống bên cho xong sợi dây.

Trong lúc ấy thì Nam Thiên Độc Ma cứ tiến lần từng bước một về phía Nam Hải Tây Thi và Tam Mỹ ánh mắt của hắn lộ vẻ thèm thuồng, làm cho Tam Mỹ đồng rợn người đứng nép sau lưng của sư phụ.

Nam Hải Tây Thi mỉm cười nói :

— Ta hằng nghe thiên hạ đồn rằng Minh Giáo chủ là một người hào hoa phong nhã, không ngờ lại dễ cao thủ hạ làm điều khó coi như thế này.

Câu nói của Nam Hải Tây Thi thật là lợi hại, nàng biết rằng Dương Tiêu vốn là một người nho nhã, nên dùng lời nói này để đánh một đòn tâm lý.

Quả nhiên câu nói đơn sơ của Nam Hải Tây Thi làm cho người khuất mặt là Dương Tiêu Giáo chủ chau mày nghĩ ngợi :

« Ta là nhất giáo chi chủ, ngày hôm nay có mặt tại đây, thế mà thằng Nam Thiên Độc Ma lại buông lời thô lỗ như vậy, thật làm mất sĩ diện của ta. »

Còn đang băn khoăn, thì chợt nghe Nam thiên Độc Ma thét lên một tiếng, đột khởi tấn công, vươn một bàn tay ra chụp vào giữa ngực của Nam Hải Tây Thi.

Bằng những bước chân nhẹ nhàng linh động, Nam Hải Tây Thi trở ra mấy bước Liên Hoa Hồi Bộ để đẩy lui thân hình của mình ra phía sau hai bước.

Trương Vô Kỵ ngồi trong bụi rậm bỗng tắc lưỡi nói thật nhỏ :

— Hay lắm...

Hai tiếng này chỉ nói ra được chừng phân nửa thì chũ vai của Trương Vô Kỵ đã bị năm ngón tay mềm mại của Triệu Minh cấu một cái đau điếng.

Nhưng năm ngón tay này chưa kịp lấy ra, Triệu Minh tức thì sưng sốt, lúc này nàng mới hiểu thâm thúy hai chữ «hay lắm» của Trương Vô Kỵ.

Thì ra Nam Hải Tây Thi sau khi thối lui hai bước theo một chiều hướng lạ lùng cũng trong một lúc vung ống tay áo đánh sả vào trung cung của Nam Thiên Độc Ma một đòn hung bạo.

Thì ra Nam Hải Tây Thi đã dùng phương pháp «thối để mà tiến», bộ pháp khinh công tuyệt diệu này mà nàng hồi nào tới giờ chưa dùng tới, vì vậy cho nên Trương Vô Kỵ mới bật tiếng khen.

Phần Nam Thiên Độc Ma sau khi tấn công Nam Hải Tây Thi, thấy nàng nhượng bộ lui bước ngỡ rằng đối phương đã e dè tài bộ của mình, Lão ta liền reo lên một tiếng cười nửa như mừng rỡ nửa như đắc chí, rồi định bám theo như bóng theo hình.

Nào hay đầu hai bàn chân của hắn vừa định bước ra thì đòn phản kích của Nam Hải Tây Thi đã ập vào giữa đường Nhâm mạch làm cho lão ta sưng sốt bằng hoàng.

Những cao thủ giao chiến với nhau, nào để cho đối phương có 1 phút nào chần chờ suy nghĩ, trong tình trạng khẩn cấp, Nam thiên Độc Ma chỉ còn có cách làm cho thân hình của mình ngã ngửa trở ra theo thế Mã Thượng Thiết Bán Kiêu.

Thấy Nam Thiên Độc Ma trốn đòn của sư phụ mình 1 cách khó khăn chật vật, Lưu Ly Tử bỗng nhiên bật lên cười khúc khích.

Những tiếng cười này làm cho Nam Thiên Độc Ma lừng lên, lão ta thét lên hai tiếng, làm chấn động cả thâm sơn cùng cốc, rồi bất thình lình tung ra hai đá lên hoàn, chiếu đúng vào dạ dưới của Nam Hải Tây Thi, đòn cũng thật là cay độc.

Triệu Minh khẽ cau mày, trong lòng nàng nghĩ thầm :

« Đối với hạng người như Nam Thiên Độc Ma phải tìm cách không chế lão ta trong một đòn sấm sét, bây giờ hai bên lại đấu liên miên như vậy, tình thế những người dưới bề thì không khác chi chỉ mảnh treo chuông, nếu đấu dai dẳng thì cầm bằng như tự tử ».

Ý nghĩ của nàng vừa đến đây thì Nam Thiên Độc Ma và Nam Hải Tây Thi đã đấu với nhau ba đòn dứt đối, đòn nào đòn nấy cũng đều là binh sanh tuyệt kỹ.

Trương Vô Kỵ trong dạ phấp phỏng nhấp nhả nhòm nhưng chưa biết tình sao, thì Triệu Minh bỗng cất lên một tiếng ngân như phương gáy đầu sơn rồi tung mình nhảy sỏ ra.

Lúc bấy giờ, hai người này đã vào khoảng bốn mươi tuổi, nhưng bộ pháp siêu phàm nhập thánh, cho nên thoảng trông dường như Ngọc Nữ với Tiên Đồng.

Mũi nhọn của hai người này đang nhắm vào phía Hắc Bạch Song Long cũng những bộ họ đang tiếp tục lên đây.

Biết rằng tình thế này cần phải dùng phương pháp tốc chiến tốc quyết, cho nên Trương Vô Kỵ vừa sà người xuống tức thì tung ra một ngọc cước Tảo Đường.

Thế võ này thường thấy trong võ lâm nhất là những người luyện võ trong môn phái Thiếu Lâm.

Nhưng bây giờ được một người đứng đầu trong làng võ Trung Nguyên sử dụng, thì thật là uy lực mạnh bạo không biết chừng nào.

Những người đang ngồi dưới đất thấy đều đang tập trung tinh thần để bện một sợi dây cho thật dài và thật chắc như Dương Tiêu đã ra lệnh.

Đến khi vừa nghe tiếng gió nổi lên thì ngọc cước Tảo Đường đã bao trùm bốn phía :

Những tiếng bùng bùng bốp bốp vang lên không ngớt, tất cả thấy đều trắng đom ngả toàn loạn, duy chỉ có hai người cao tay nhất là Hắc Bạch Song Long thì bảo toàn được thân thể, còn kỳ dư thấy đều gãy tay chân nằm ta lết.

Trong lúc đó thì Triệu Minh đã dùng một thủ pháp lanh lẹ phải thường chớp lấy sợi dây.

Nàng nhảy vào vào trong 2 cái thì đã tới bên chiếc bè của Nam Hải Tây Thi...

Nàng thét :

— Ca ca giữ cho thật kỹ hậu tâm...

Nói dứt lời nàng cúi xuống buộc nhanh sợi dây vào chiếc bè...

Phần Hắc Bạch Song Long sau khi bị 1 đòn kinh hoàng, đến khi tai tỉnh thần hồn thì Triệu Minh đã buộc xong chiếc bè.

Hai người thoảng trông bề ngoài đã biết rằng đây là Cự Minh Giáo chủ.

KẾT TRƯỜNG LONG TRẦN YẾM TRỢ TRIỆU MINH

Nam Thiên Độc Ma thoảng trông tình thế, liền quát to lên :

— Mau tấn công người buộc bè.

Thế là Hắc Bạch Song Long tức thì tung mình nhảy tới, thế tay hai con trường long ra biển cả, chia ra thành thế gọng kềm, đánh ép vào bên tả hữu của Triệu Minh.

Nhưng Trương Vô Kỵ nào để cho họ xáp đến gần mình Triệu Minh trong vòng một trường, thân hình của hai tay cao thủ ngang hàng với Tả Hữu Lương Sư đây vừa đẩy động thì Vô Kỵ đã tiến hạ thủ vi cường.

Dùng một thủ pháp kỳ diệu, Vô Kỵ liền tiếp xử dụng hai bên Càn Khôn Đại Nã Di Pháp, làm cho đòn tấn công của Hắc Long thì chiếu đáng về phía Bạch Long mà đòn của Bạch Long lại bay sang Hắc Long, làm cho cả hai người đồng hoang mang sừng sốt.

Đây là lần thứ nhất họ ra tay giao chiến với 1 người vang danh thiên hạ là Trương Vô Kỵ, mặc dù trước kia có từng nghe nhiều người nói chuyện về Càn Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp, nhưng bây giờ có gặp trong trường đấu tranh thực tế, mới biết tác dụng của nó thật là huyền ảo khôn cùng.

Nay nhờ thần pháp của hai người thấy đều lanh lẹ, cho nên trong hồi nguy cấp kịp thời trấn mình né tránh.

Sự diễn biến quá ư đột ngột này đã làm cho người khuất mặt là Dương Tiêu trong lòng rối rắm, ông ta nghĩ thầm rằng bây giờ mình nhảy ra đấu chiến với Trương Vô Kỵ, thì miễn cưỡng có thể cầm chân người này được trăm hiệp, nhưng mà rốt cuộc cũng phải thua và kéo dài chừng nào thì càng nguy cho những người đang kẹt trên bè một sức lực của họ đã kiệt quệ thì bè sẽ trôi xuống thác và viên Truyền

Quốc Ngọc Tì kia sẽ vùi sâu dưới thác nước không lối này, vậy chỉ bằng bây giờ hãy giục huân cầu mưa...

Còn đang bàng hoàng suy tính chợt nghe có những chuỗi cười đặc ỳ vang lên Dương Tiêu chưa kịp mở lời ngăn cản thì từ trong bụi rậm có năm chiếc bóng mờ bay vút ra' bộ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, Vô Kỵ định thần nhìn kỹ, thấy năm người này mặc sắc phục theo Ngũ Đại Tán tông Minh Giáo.

Thì ra năm người này này giờ đi kèm theo sau lưng của Nam thiên Độc Ma, họ là 1 lực lượng trừ bị hùng hậu vô cùng cốt để đề phòng bất trắc.

Nay họ táng thấy tình thế khẩn trương nên không đợi Dương Tiêu ra lệnh, thì đã nhảy số vào vòng tranh đấu.

Biết Trương Vô Kỵ là một nhân vật phi thường, không một người nào dám khinh xuất, thân hình chưa lọt vào vòng chiến thì binh khí đã sẵn sàng ở trong tay, khi họ liên kết với nhau trên năm cái vị trí chặt chẽ rồi thì họ nhện về tấn công như vũ bão.

Hắc Bạch song Long thấy vậy, tinh thần tức thì phấn khởi có tiếng trảng rảng vang lên, hai ngọn roi 6 khúc tức thì vào tay họ, và hai ngọn roi kỳ diệu này lồng lộn như con rồng đang cơn giận dữ, đồng chia nhau ra hai bên tiền hậu tấn công Trương Vô Kỵ 1 cách điên cuồng.

Càng lâm nguy chừng nào, thì tinh thần của Trương Vô Kỵ càng thêm tỉnh táo, chàng trụ hình đứng yên như một pho tượng, chờ cho những ngón tay binh khí sắp sửa ập vào mình, tức thì nhún nhẹ hai mũi gậy, làm cho thân hình của chàng lùa theo một kẻ hở mà thoát đi không khác chi một con thỏ sút chuồng đó là đòn Động như Thoát thổ.

Trong nháy mắt, có vô số những tiếng đập bộp vang lên không ngớt, binh khí va chạm vào nhau làm cho lửa bắn ra tung tóe.

Nam Hải Tây thì lòng đau như cắt, cứ lo sợ Trương Vô Kỵ phải trúng đòn, nàng thét lên một tiếng yếu điệu xuống lệnh :

— Mau kết Trương Long Trận—

Câu nói chưa dứt, thì ngay tấn công Nam Thiên Độc Ma bằng 1 thế Khung Long Hữu Hối, đây là 1 đòn thuộc ngành công mà nàng đã học được trong pho bí kíp để dưới Thánh Địa Cái Bang khi trước.

Thình lình gặp phải môn võ mãnh liệt này, Nam Thiên Độc Ma bị đẩy lui về phía sau 2 bước và Tây Hồ Tam Mỹ tức thì kết hợp với nhau thành 1 đường dài, đường dài này vừa tiếp xúc với Nam Hải Tây Thi tức khắc sanh ra 1 nguồn nội lực phi thường kinh khiếp.

Nam Hải Tây Thi cười một tiếng nho nhỏ, di chuyển thân tốc

Trương Long Trận bảo vệ tới Trương Vô Kỵ.

Vô Kỵ mừng vui khôn kể, trong phút khẩn trương đến tột cùng, chàng không chấp nệ tiểu tiết nữa, bàn tay của chàng đặt nhẹ lên vai của Nam Hải Tây Thi, làm cho uy lực của Trương Long Trận tăng gia không tưởng tượng.

Năm người này kết hợp thành một con rồng dài, giữ chặt phía sau hậu tâm của Triệu Minh kín như tường đồng vách sắt, dầu có tát nước cũng qua không lọt.

Giữa cơn đấu chiến tung bừng mà Triệu Minh lòng yên như bàn thạch, nàng lặng lẽ xuống một cái chảo mã tảo đoạn từ từ thả tỏa bề trôi ra giữa dòng suối.

Nàng cất tiếng oanh lãnh lớt át cả tiếng reo :

— Xin chú vị anh hùng, hãy nhảy sang chiếc bè này...

Những việc biến thiên trên bờ này giờ, chúng anh hùng thấy đều trông thấy, nhưng không một người nào lên tiếng được và tất cả đều mồ hôi vã ra như tắm, hơi yếu dần dần, không khác chi những cây đèn đã cạn dầu chỉ một cơn gió nhẹ thoảng qua là đủ tắt.

Triệu Minh nắm chặt 1 đầu dây, thả lần từng thước 1, từng thước 1 cho chiếc bè trôi xuống từ từ, trong lúc đó thì sau lưng nàng đôi bèo đang triển khai 1 trường đấu tranh như trời long đất lở.

MỘT NGƯỜI MÀ CHỊU GÁNH HAI ĐẦU

Những tiếng bùng binh của quyền cước va chạm vào nhau cũng những tiếng chát chúa của bao nhiêu binh khí trúng đòn Càn khôn Đại Nã Di của Trương Vô Kỵ đập vào màng tai của Triệu Minh chừng nào thì tinh thần càng thêm phấn khởi lên chừng nấy.

Về phần Tây Hồ Tam Mỹ khi xưa nhờ Trương Vô Kỵ tiếp sức sắp bày Trương Long Trận mà giúp cho cho Nam Hải Tây Thi được qua cơn tẩu hỏa nhập ma trong ngôi khách sạn thì ba nàng lấy làm thích thú môn trận pháp kỳ diệu này.

Thường nhất, không 1 ngày nào 3 nàng xao lãng việc luyện tập Trương Long Trận cho nên bây giờ đem ra thì thổ thật là xuất quỷ nhập thần, làm cho 7 tay tinh anh trong Minh giáo là Hắc Bạch, song Long cùng Ngũ đại Tán Nhân mở hết đợt tấn công này tới đợt tấn công khác mà không sao xấp đến gần người đang thả bè là Triệu Minh cho được.

Lúc bấy giờ hai má của Triệu Minh đã đỏ lên hồng hực bao nhiêu sức lực trong cơ thể của nàng đều toát đều lên sợi dây dài đằng dĩa.

nàng phải chịu với sức nước chảy ào ào của con thác đang gầm thét càng ngày càng dữ dội.

Khoảng cách của hai chiếc bè từ từ thu ngắn mà chúng anh hùng trên bè thì người nào người nấy hơi thở mỗi mồn như sắp đứt.

Hai bên bè còn cách nhau năm trượng, năm trượng này đối với người sức cùng lực kiệt thì thật là một khoảng cách quá xa, lại nữa vấn đề quan trọng là trên mười người trong bè phải nhảy ra cùng trong một lúc, nếu nhảy kẻ trước người sau thì những kẻ đi sau chắc chắn là sẽ chôn thây xuống thác.

Năm trượng này thủ ngắn còn bốn trượng...

Rồi ba trượng.

Rồi một trượng...

Đúng vào lúc mọi người đang nín thở đợi chờ, hề thấy còn cách 1 trượng tức thì nhảy tung qua một lượt bằng thình lình có một tiếng rộp vang lên, ngọn sào của Không Không đại sư vì chịu đựng không nổi với sức mạnh của ngọn nước nên gãy lìa...

Chiếc bè bị chòng chành nghiêng đi, tình trạng thật hiểm nghèo đến tột cùng...

Triệu Minh cần rằng buông cho sợi giây tuột ra thêm 1 trượng nữa...

Đúng vào lúc đó thì hai tiếng 'rộp' ròn tan lại vang lên, lại thêm ngọn sào của Sở Hồng Thạch và Dư Liên Châu nối tiếp nhau gãy làm bốn đoạn...

Chiếc bè lắc mạnh một cái rồi sắp sửa bị cuốn vào dòng nước lũ thì tiếng thét vang 'tưng' của Không Không đại sư vang lên:

— Nhảy một lượt...

Ba tiếng này vừa dứt thì bao nhiêu người trên bè đồng loạt cất mình bay sang chiếc bè của Triệu Minh.

Người đẹp Triệu Minh oạt lên 1 tiếng để trợ lực cho mình rồi xuống ngay 1 cái Thiên Căn Tấn ghi chặt chiếc bè trong tay của mình trước ngọn thác ào ào...

Còn chiếc bè của chúng anh hùng đứng ban nãy thì trôi đi bằng băng qua thác, trong một cái nháy mắt thì nó bị đẩy rơi xuống vực sâu ngàn trượng gây ra một tiếng vang khủng khiếp kinh hồn... Tiếng vang hòa lẫn trong tiếng thác reo sôi đồ ào ào càng làm tăng thêm vẻ bi ai hùng tráng.

Mồ hôi trán của Triệu Minh vã ra lấm tấm, hai bàn chân của nàng từ từ lún xuống mặt đất, thân lỵ kinh thiên của nàng toát ra liên miên bất tuyệt, cổ sức kéo chiếc bè trở ngược theo dòng suối.

Trong lúc đó thì áp lực của bọn Minh giáo càng ngày càng gia tăng dữ dội, mà sức kháng cự của Trương Long Trận cũng thật là mạnh mẽ.

Cùng với mức độ sôi động của cái chiến trường nhỏ nhỏ sau lưng mình, Triệu Minh càng lúc càng ra sức, làm chiếc bè từ từ đi ngược trở lên, càng lúc vào càng gần bờ.

Trương Vô Kỵ lắng nghe hơi thở, thấy Triệu Minh hô hấp đập dồn, biết rằng phu nhân của mình đang thấm mệt, bàn tay tả của chàng đang đặt trên vai của Nam Hải Tây thì để trợ lực cho nàng điều khiển Trương Long Trận, nên không thể phân tâm mà lo được 2 bề.

Nhưng mỗi 1 hơi thở của Triệu Minh là mỗi 1 con dao cắt ruột làm cho chàng tâm can chưa xốt, thế rồi không biết từ đâu đưa đến một luồng sức mạnh, chàng bỗng 'hự' lên 1 tiếng, dùng ngay bàn tay hữu của mình chỏi mạnh vào hậu tâm của Triệu Minh, chịu đựng vào huyết Thần Trụ, thành ra 1 mình chàng mà mang gánh nặng 2 đầu.

Triệu Minh đang hồi nỗ lực dồn sức, mồ hôi toát ra ướt áo, hai chân bắt đầu run rẩy thì đột nhiên nghe thấy huyết Thần Trụ của mình có người đè nhẹ, rồi một luồng sức mạnh kinh thiên đổ sang như thác.

Tinh thần đột nhiên phấn khởi và nàng kéo nhanh được chiếc bè thêm 1 chút nữa.

Nhờ được tiếp sức, nàng mới định thần nhào lên bè thấy chúng anh hùng bây giờ nối tiếp nhau nằm dài trên bè thiêm thiếp.

Thì ra mọi người cố gắng đến đây thì hoàn toàn kiệt sức, nên khi đặt chân qua bên bè của Triệu Minh thì đều ngã quay ra như những người bất tỉnh.

THẦN LỰC KINH THIÊN CỦA NÀNG HỌ TRIỆU

Biết cuộc diện càng ngày càng nguy, lại thêm một nỗi Dương Tiêu là một tay cao thủ thuộc hàng bậc nhất trong Minh Giáo hãy chưa ra mặt, người này từ ban đầu đến bây giờ cứ nằm trong bóng tối mà điều khiển, không biết hẳn ta còn có một mưu sâu kế dày nào không, đó thật là một điều đáng ngại.

Và nghĩ vậy cho nên còn bao nhiêu hơi sức Triệu Minh thấy đều đổ dốc ra kéo nhanh chiếc bè vào bờ.

Không mấy chốc chiếc bè chỉ còn cách bờ suối chừng một trượng mà thôi.

Đúng vào lúc đó, thì sau lưng của Triệu Minh vang vang lên một tiếng 'bùng' dữ dội, tiếp theo đó là tiếng rú thét thanh của Lưu Ly Tử...

Thì ra Trường Long Trận kháng cự đến đây thì hơi sức mỗi môn phần thì Trương Vô Kỵ phải phân tâm sức lực về phía Triệu Minh cho nên uy lực lần lần suy giảm, Lưu Ly Tử vì một chút sơ hở, nên để cho Hắc Long đánh trúng một đòn vào chỗ vai làm cho nàng bán thân tề đại.

Trường Long Trận vốn là thế trận liên kết với nhau phi thường chặt chẽ, mỗi một người trong trận không khác chỉ 1 cái vầu rồng trong thân 1 con rồng, nếu có 1 người nào thọ thương tức thì thế trận mất ngay cái thế liên hoàn của nó.

Vì vậy cho nên khi Lưu Ly Tử thọ thương rồi thì thế trận tức thì tan vỡ...

Trương Vô Kỵ giật mình kinh hãi, luồng nội lực từ phía Triệu Minh phải thu hồi 1 ít để cứu vãn nguy cơ, nào hay đâu giờ phút đó là giờ phút quyết liệt nhất của Triệu Minh, nên khi Vô Kỵ khẽ thu hồi nội lực, thì nàng tức thì nổ ngay đom đóm mắt...

Biết rằng người trên bè giờ phút này thấy đều bất tỉnh, không 1 người nào có đủ sức lực nhảy lên bờ, nếu mình buông tay ra thì bao nhiêu công phu thấy đều biến thành thành công đã trắng xe cát.

Nàng hét lên một tiếng kinh thiên, bao nhiêu hơi tàn của nàng thấy đều toát ra trong một lúc, nàng kéo mạnh chiếc bè cho đâm thẳng vào bờ.

Ghé góm thay cho thần lực của Triệu Minh, một chiếc bè nặng nề thế kia trên bè lại có thêm trọng lượng hơn mười người, thế mà bị nàng kéo mạnh một cái tức thì nhảy xồm lên bờ, vì chấn động quá mạnh nên sợi dây liên đứt búng ra thành hạt đoạn...

Chính vào lúc đó, thì trước mặt của Triệu Minh vầng tối đen như mực, nàng nghe trong cổ họng của mình có mùi hôi tanh nồng nặc, tiếp theo đó nàng ngã ngửa người ra không hay biết gì nữa...

Trương Vô Kỵ kinh hoàng thất sắc, chẳng thấy chiếc bè chỗ chúng anh hùng nhờ thần lực của Triệu Minh kéo mạnh nên đã nhảy vọt lên bờ, thì biết họ đã tạm thời qua cơn nguy hiểm, bàn tay của chàng đặt trên vai của Nam Hải Tây Thi tức thì rút phắt trở về, chàng ôm y Triệu Minh vào lòng mà tâm can tan nát.

Thì ra lúc bấy giờ cơ thể của Triệu Minh giá lạnh như đồng, sắc mặt tái xanh như tàu lá, bên khoé miệng lại có một dòng máu thâm rĩ ra, hai chân của nàng thì lại kẹt vào mặt đất gần tới gối.

Trương Vô Kỵ vội vàng nhắc bổng thân hình của nàng lên khỏi mặt đất rồi ngồi xuống.

Tình trạng quá ư khẩn cấp, mặc dù nơi đây là chỗ đông người nhưng Vô Kỵ cũng không thể nào giữ ý nữa, chàng hé miệng mình đặt vào hai vành môi nhợt nhạt của Triệu Minh, đoạn từ từ đưa sang miệng nàng một luồng nội lực nhẹ nhàng êm ấm...

Chàng quên phăng chung quanh mình chàng giờ đây đang triển khai một giai đoạn khủng khiếp cam go mấy lần ban này.

Tây Hồ Tam Mỹ trùng đôn liên miên bất tuyệt, may nhờ có phòng hồ từ trước, nên ba nàng hết sức xử dụng phương pháp 'lánh nặng tìm nhẹ' cho nên tuy bị thương mà chẳng mệnh hệ nào.

Chính vào lúc thập phần nguy hiểm đó, thì từ trên một tầng cây có một chiếc bóng mờ nhẹ nhàng lướt xuống, bộ điệu oai hùng như vị thiên thần từ trời sa xuống.

Thân hình của người này đáp đúng vào mình của Cái Bang Chủ là Sĩ Hồng Thạch...

Thân hình chưa tới, thì hân đã thò tay ra trước chộp lấy viên ngọc trong tay của nàng...

Những tưởng rằng hề xuất thủ là thành công, nào hay đâu bàn tay của người này chỉ còn cách viên Truyền Quốc Ngọc Tỉ chừng năm tấc, thì bỗng nhiên từ bên tả bên hữu có một giải lụa màu trắng bay vọt ra quấn nhanh một vòng, qua cuồn tay người ấy...

Giải lụa trắng này vừa tiếp xúc vào làn da thì người này nghe thấy toàn thân rung động, dường như chạm phải một dòng điện lạ lùng tinh thể không thể nào không rút tay lại.

Chính vào lúc bàn tay của hắn rút trở về, thì một luồng sức mạnh động địa kinh thiên tức thì áp nhảy vào giữa trận...

TRONG MỘT HẠ HIỆP NỮ SẼ VUI THẦY BÊN BỜ SUỐI VẮNG !

Tảng đờm kinh tâm, người này tức thì vung 1 bàn tay hữu lên trán để cứu mạng mình.

Bàn tay này vừa vung lên thì tức khắc 2 luồng nội lực chạm vào nhau 1 cái phi thường dữ dội, 1 tiếng vang rợn người vừa nổi lên, thì người này như 1 con diều đứt dây bay dũ ra ngoài hơn 3 trượng, mềm nhũn người ra như quả chuối.

Tiếng động kinh hoàng này mà làm cho Vô Kỵ giật mình liếc mắt nhìn sang: chàng trông thấy người thọ thương nằm tử ra kia chính là 1 người áo trắng trong Minh Giáo, còn người thủ tướng kia chính là Nam Hải Tây Thi.

Nam Hải Tây Thi sau khi hạ được một tay cao thủ trong Minh Giáo rồi tiếp tục xông tới thẳng tay sát phạt, hai bàn tay của nàng đi tới đâu thì đối phương ngã rạp ra tới đó.

Trong lúc ấy thì những vị anh hùng hảo hán nay giờ mất kệt trên bè, bây giờ lên được trên bờ uất khí xông lên, có bao nhiêu hơi tàn thảy đều trút hết ra, vì vậy nên tình thế đột nhiên bị lật ngược...

Về phần Trương Vô Kỵ thấy áp lực của đối phương lần lần giảm đi, và phần ưu thế ngã về bên mình, nên chàng cứ yên tâm lo trị thương cho Triệu Minh.

Nhưng khổ thay, luồng hơi của chàng đưa vào miệng của Triệu Minh cứ dội ngược trở ra mà xuyên qua không nổi huyết Ngọc Đường...

Sau 1 cơn lo lắng, Trương Vô Kỵ lần lần lấy lại bình tĩnh, và chàng nghĩ thầm:

„Mình muội sỗ di hấp thụ không nổi làn chân khí của ta, chỉ vì làn hơi uất khí từ Đan Điền, vậy bây giờ hãy trị tại Đan Điền trước đã.

Thế là chàng thò 1 bàn tay hữu ra ép ngay vào huyết Đan Điền cốt ý dụng sức mạnh của mình ghim làn uất khí lại.

Nhưng khổ khổ thay...

Vì Trương Vô Kỵ này giờ cũng vì dùng sức quá nhiều, một mình chàng phải gánh lấy hai đầu, nên bây giờ đây không tài nào ghim lại làn uất khí đó cho được.

Thế là vô tình trong cơ thể của Triệu Minh giờ đây đang xảy ra một cuộc đấu tranh vô cùng kịch liệt giữa hai luồng nội lực vô hình.

Trong lúc tình thế đang khẩn trương đến tột độ, thì Nam Hải Tây Thi nhờ chúng anh hùng tham gia chiến trận, nên đã rảnh tay, nàng nhón díp quay đầu nhìn lại, tức thì trông thấy sắc diện của Triệu Minh và Vô Kỵ thấy đều xanh mét.

Vốn là 1 tay cao thủ hiếm thấy trong làng võ, nên Nam Hải Tây Thi vừa thoáng trông thấy sắc diện đã biết ngay 2 vợ chồng của người này đang ở vào tình trạng hiểm nghèo.

Thấy bọn người bên Minh Giáo bây giờ giảm bớt tốc lực, Nam Hải Tây Thi vội với vàng nhún nhẹ gót hài, làm cho thân hình của nàng bắn vọt về phía Triệu Minh và Vô Kỵ.

Vừa tới nơi nàng với khoát nhẹ bàn tay của Vô Kỵ đang ép trên Đan Điền ra, đoạn, nàng đặt bàn tay tả của mình vào đó.

Vô Kỵ đang hồi tập trung hết tinh thần ý chí, cố gắng trị thương cho vợ mình, bỗng đột nhiên nghe thấy một bàn tay xinh như ngọc nhẹ nhàng chạm vào mình ra...

Bằng hoàng quay đầu nhìn lại, thì ra đó là người đẹp Tây Thi.

Thấy nàng đã ép nhẹ bàn tay ngà ngọc của nàng vào huyết Đan Điền của Triệu Minh, Trương Vô Kỵ khẽ giật mình kinh hãi, nghĩ rằng 2 nàng này ngoài mặt tuy vui vẻ, nhưng bên trong lại cố kỵ với nhau, không biết Nam Hải Tây Thi có thừa dịp này xuống độc thủ, ngộ hầu chiếm hữu mình hay chăng.

Nhưng kịp đến khi chàng nhìn thấy sắc diện của Nam Hải Tây Thi hiền hòa tươi tắn, ánh mắt dịu dàng, thì chàng tức khắc yên tâm.

Thế là Trương Vô Kỵ trút bớt được một gánh nặng nề, chàng nói nhỏ nhỏ vào tai của Nam Hải Tây Thi:

— Hãy ghim làn uất khí lại.

Nam Hải Tây Thi vừa đặt bàn tay vào, thì đã nghe thấy dưới Đan Điền của Triệu Minh có một làn hơi đang xông xáo một cách vô trật tự nay nghe thấy Vô Kỵ nói như thế lúc thì toát ngay chân lực ra ghim nó lại.

Trong những người có mặt tại đây, công lực của Nam Hải Tây Thi có thể nói dưới tay một hai người mà thôi, vì bởi nàng đã học được môn bí truyền dưới thánh địa cái Bang, vì vậy nên công lực dồi dào lắm.

Một khi chân khí của nàng toát ra thì thật là như thác đổ trên nguồn, tức thì ghim ngay luồng hơi kỳ lạ trong cơ thể của Triệu Minh lại.

Trương Vô Kỵ thở phào một hơi nhẹ nhõm tức thì tập trung ý chí của mình đẩy làn chân khí từ miệng của mình sang miệng của Triệu Minh.

Trong lúc đó, thì chúng anh hùng cùng với Tây Hồ Tam Mỹ đang vận dụng hơi tàn chống trả một cách oanh liệt với bọn Minh Giáo.

Nhưng kể từ khi Nam Hải Tây Thi bận quay về trị thương cho Triệu Minh, thì đóm cầm thắng lợi lại ngã về bên Minh Giáo.

Bỗng chợt Vô Kỵ nghe thấy phu nhân của mình rên rỉ... Nàng khẽ mở mắt ra trông thấy Trương Vô Kỵ đang móm hơi cho mình thì trong lòng hơi yên, nhưng nàng khẽ ú ớ lên mấy tiếng:

Thuốc giải đâu?

Ba tiếng thuốc giải đầu tiên cho Nam Hải Tây Thi đồng giật mình đánh thót, thì ra Triệu Minh chẳng nhai trúng độc, mà ba tiếng thuốc giải đầu chính là hỏi thuốc giải đã làm cho chúng anh hùng trúng độc ở trên bè.

Tiếng nói của Triệu Minh thốt ra nhẹ nhàng giữa cảnh thán rêu

sưởi đồ cho nên chỉ còn có một mình Vô Kỳ và Nam Hải Tây Thi nghe thấy mà thôi.

Lúc bấy giờ làn uất khí của Triệu Minh nhờ a tay cao thủ hết lòng ghim giữ, nên không còn xáo trộn trong cơ thể của nàng nữa.

KHÔNG CÓ THUỐC GIẢI THÌ ĐÀU MI SẼ VỠ TAN NHƯ CẨM

Nam Hải Tây Thi bỗng hỏi nhỏ nhỏ :

— Tôi rút tay ra được chưa ?

Vô Kỳ trả lời :

— Được...

Tiếng 'được' này vừa bay ra thì Nam Hải Tây Thi bỗng giật mình đứng phắt lên, nàng kêu lên thất thanh :

— Không xong... không xong... Giáo chủ phu nhân đã tắt thở...

Tiếng nói của nàng nhờ vận dụng chân lực dời dáo, cho nên nghe ra tuy nhẹ nhàng nhưng lại tất cả tiếng gió reo sóng vỗ, chui vào tai của mọi người nghe rõ mồn một.

Cái tin này đột ngột báo ra, làm cho những người có mặt tại đây là người bên Minh Giáo hay là chúng anh hùng hào kiệt, thấy đều sững sốt bàng hoàng.

Nguyên nhân chỉ vì Triệu Minh vốn là một nhân vật thuộc hàng số 1 bên nữ phái, cơ mưu tuyệt diệu của nàng đã làm cho không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ, lại là vợ của Minh Giáo Giáo Chủ Trương Vô Kỳ, ngày hôm nay đột ngột chết 'đi trên bờ suối vắng này, quả thật đây là 1 cái tin 'động trời' trong làng võ, vì vậy nên ai cũng xúc cảm bàng hoàng...

Chính vào lúc mọi người đang đứng tay ngo ngắc, thì Nam Hải Tây Thi đã vận dụng khinh công tuyệt đỉnh siêu phàm, tung mình nhảy hẳn vào về phía Nam Thiên Độc Ma.

Thì ra sau khi Triệu Minh nhắc đến vấn đề thuốc giải thì Nam Hải Tây Thi đã nghĩ thầm rằng, nơi đây nếu có đánh độc, thì người chủ mưu chắc chắn là Nam Thiên Độc Ma. vậy thì hãy xuống tay về phía người này.

Định tính sinh mạng chúng anh hùng hiện nay nằm trong tay con cáo già độc ác này, Nam Hải Tây Thi trong lúc tung mình nhảy tới, thì trong tay đã thu sẵn 1 đòn Cầm Nã cay độc thuộc hàng bậc nhất trong võ lâm...

Hai mũi gậy của Nam Hải Tây Thi chưa kịp chấm đất thì bàn tay hữu của nàng đã nắm cứng vào bâu áo của Nam Thiên Độc Ma...

Kịp đến khi mũi gậy của nàng vừa tiếp xúc với mặt cát thì nàng nhún nhẹ một cái thế là thân hình của hai người bị sức dẫn hồi mãnh liệt đưa bay ngược trở về phía suối...

Khá khen cho Nam Hải Tây Thi, trong tình trạng nguy cấp như thế mà nàng dùng sức thật là cân phân, đến khi hai người đáp xuống thì đúng vào chỗ Triệu Minh và Vô Kỳ đang ngồi.

Trương Vô Kỳ lòng mừng khắp khối, vừa thoảng thấy thân hình của Nam Thiên Độc Ma rơi xuống tức thì khoát nhẹ bàn tay tả ra in ngay vào trọng huyệt Phách hộ của hắn.

Việc xảy ra thật vô cùng đột ngột, làm cho con người trải qua trăm đường tranh đấu, kinh nghiệm đời dáo là Dương Tiêu bây giờ đứng nấp trên tàng cây gần đó cũng phải giật mình.

Nam Thiên Độc Ma nghe thấy mình đầu nặng bàn chân nhẹ tênh dường như giá vô đẳng văn, kịp đến khi rơi xuống thì huyệt Phách Hộ của mình đã bị ém chặt rồi.

Huyệt Hộ nằm chính giữa hậu tà mi lại thuộc về Đốc Mạch luôn nội lực của Trương Vô Kỳ tràn tới thì hẳn ta cơ hồ như nghẹt thở.

Nam Hải Tây Thi trợn mắt quát :

— Thuốc giải đầu, mau trao ra đây.

Nàng từ hồi nào tới giờ, tánh khí ôn hoà thuận hậu, không khi nào giận dữ, thế mà bây giờ nằm trong tình thế quá như khăn cấp, cho nên lộ vẻ sát khí đằng đằng, càng làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng.

Nam Thiên Độc Ma mặt xanh như màu lá, thấy mình nằm ở nơi đây, chung quanh đều là những tay cao thủ, lại thêm một Triệu Minh lúc trí đa mưu, nếu muốn trở nghề tráo trở, thật khó qua mắt nàng được.

Trong lúc đó thì Ngũ Đại Tân Nhân tức thì lòng thế công vì e làm gờ quá, tánh mạng của Nam Thiên độc Ma sẽ không còn.

Áp lực vừa tan, thì chúng anh hùng đồng ngồi bệt xuống, người nào người nấy thở hào hển rồi xuất hận dầm dề.

Triệu Minh nghiêng răng kèn kẹt, thò một bàn tay ra ném vào huyệt Bá Nội trên đầu của Nam Thiên Độc Ma, nói một câu sắc lạnh.

— Ta đếm trong ba tiếng, nếu không có thuốc giải trao ra thì đầu mi vỡ tan như cẩm.

Lời nói chưa dứt, thì từ trên 1 tàng cây gần đó bỗng có 1 câu nói vọng xuống :

— Chúng tôi bất tài, không thể bảo vệ Nam Thiên Tiên Bối cho

được chu toàn, vậy xin tiền bối hãy tạm giao thuốc giải rồi sẽ định liệu sau.

Nam Thiên Độc Ma đang hồi bàng hoàng nan giải, chợt nghe rõ lệnh của Dương Tiêu đưa xuống, không dám cãi lời, tức thả tay vào túi.

Hắn mò mẫm lâu lắm mới lấy được lọ thuốc màu trắng tươi như bạch ngọc đưa ra.

Triệu Minh nói :

— Phiền Nam Hải cô nương hãy bôi thuốc cho chư vị anh hùng.

CHỜ NĂM TAY VÔ KỶ MÀ HÀN HUYỀN ĐÔI LỜI !

Nam Hải Tây Thi nói :

— Sau khi thấy trở tới xuống thuyền rồi thì không biết bọn họ về đâu, chỉ biết rằng người trong Ngân Dao Trại sẽ đánh cướp một chuyến bảo phiêu không rõ.

Sử Hồng Thạch lo lắng nói rằng :

— Thôi vậy là nguy cho Trường An phiêu cực rồi.

Triệu Minh nói lời :

— Những chuyến bảo phiêu ấy dù có thất bại đi chăng nữa cũng chẳng sao... tôi chỉ e cho Truyền Quốc Ngọc Tỉ sẽ còn nhiều người dòm ngó...

Sử Hồng Thạch nói :

— Trải qua một trường tranh đấu muôn vàn cam go với Minh Giáo mà còn qua khỏi thì dù có gặp môn phái nào khác ra tay đi nữa thì cũng chẳng sao...

Nam Hải Tây Thi nói :

— Phải...nhưng đường từ đây về đến kinh đô hãy còn nghìn núi trăm sông, biết có điều chi cách trở...

Nàng vừa nói đến đây, thì cả ba người đồng giật mình vênh tai nghe ngóng.

Thì ra công lực của người này ngang ngửa với nhau, nên cũng trong một lúc cả ba đồng nghe thấy từ hướng chính Bắc có tiếng động vang lên.

Giữa cảnh đêm trường khuya khoắt, trong lúc mọi người còn đang thọ bệnh hiểm nghèo, lại thêm trong sơn động này hãy còn 1 vật quý báu vô giá là Truyền Quốc Ngọc Tỉ đang nằm nấp lo sợ người ngoài dòm ngó, thì bỗng nghe dường như có kẻ cường thủ đại địch đang là đó thoắt đổi thì cảnh tượng ấy kinh rợn biết chừng nào.

Tiếng động ấy càng lúc nghe càng rõ ràng, đúng là có đến bốn năm người đang dò dẫm đi về hướng này.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Đêm khuya thanh vắng, có sao lại có người lén mò đi giữa đêm khuya

Triệu Minh nói :

— Vậy hãy háo động cho chúng anh hùng được biết.

Thế là Sử Hồng Thạch tức thì quay trở vào bên trong chẳng mấy chốc thì chúng anh hùng thấy đều hay biết, người nào người nấy đồng lên tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Có người bàn rằng :

— Chắc có lẽ bọn Dương Tiêu không chịu bỏ miếng mồi ngon nên quay đầu trở lại.

Có người lại bàn :

— Dương Tiêu tuy ham miếng dính chung: bán đứng Minh Giáo, nhưng dù sao cũng là người có tinh thần tự trọng, chắc không quay đầu trở lại...

Còn đang bàn tán phàn vân thì tiếng người đã đến cách năm mươi trượng mà thôi.

Thiết Thủ thư sinh Hà Phù bằng nói :

— Không xong chúng ta trốn ở trong sơn động này ba bên bốn bề thấy đều là huyết lộ, nếu đối phương phong tỏa cửa đông, xông khối độc vào đây thì sao !

Câu nói này làm cho người sợ tính cơn mê, đồng cho là chí lý.

Thế là sau một tiếng lệnh của Không Không Đại Sư bèn ra những người trong sơn động đồng nhất tề thoát ra ngoài, bình khí cầm sẵn trong tay nắm phục vào những nơi kín đáo.

Tiếng chân người càng lúc càng nghe rõ, bây giờ ai cũng nghe rõ bọn này có tất cả bốn người.

Hòa lẫn trong những tiếng bước chân lại có tiếng người nói chuyện nghe nho nhỏ, nhưng hiểm vì lúc bấy giờ gió ngược, nên nghe chẳng rõ bọn họ nói gì.

Triệu Minh trong lòng thầm nghĩ :

« Nếu bọn này mà theo đuổi chúng ta đến đây để cướp Truyền Quốc Ngọc Tỉ thì không bao giờ dám đi bốn người và không bao giờ vừa đi mà vừa nói chuyện thì thảo như thế.

Nghĩ đến đây nàng đã hơi yên tâm, nhưng chính vào lúc đó thì chợt nghe đằng kia có tiếng người già nua nói nho nhỏ :

— Rõ ràng chúng mình theo dấu từ bờ suối đến đây, tại sao lại mất dấu đi ?

Chúng anh hùng nghe nói đồng giặc mình đánh thót nghĩ rằng chắc chắn bọn này đang theo dõi dấu vết của bọn mình.

CÓ NGƯỜI THỌC GẬY BÁNH XE

Lại nghe một người nói :

— Bên bờ suối kia có cây tan nát, chiếc bè lại vỡ tan tành, chắc chắn đã xảy ra một trường đấu kinh thiên động địa..

Có một giọng nói khác lại vang lên :

— Chẳng biết bọn họ chống bè đến bên bờ vực thẳm làm chi mà phải lâm vào một vòng nguy hiểm như vậy :

Một người khác nói :

— Lại còn sợi dây nữa, ai bên sợi dây buộc vào bè làm chi ? Thật là lạ !

Rồi lại có tiếng một người già nua vang lên :

— Nay Trương lão đệ.. không biết đoàn người từ bên bờ suối rút lui về phía này có phải là đoàn người của Sứ Bang Chủ hay không ?

Có tiếng một người hơi lưỡng lự vang lên :

— Có lẽ phải... vì nghe nói lại thì đoàn người của Sứ Bang Chủ giả dạng lái buôn muối mà nghe tin ở dọc đường truyền lại thì đoàn người buôn muối này vào cánh rừng thì mất dạng...

Nam Hải Tây Thi cau mày lo lắng, không biết bọn người này bạn hay là thù... nhưng cứ nghe giọng nói của bọn họ gọi «Sứ Bang Chủ» một cách thân mật, thì có lẽ những người này thuộc đệ tử Cái Bang..

Nàng còn đang phân vân, thì chợt nghe Sứ Hồng Thạch ứng tiếng hỏi :

— Ai nói chuyện đó ? Có phải là Quang Trường lão không ?

Câu hỏi vừa dứt thì đoàn người đi trong bóng tối tức thì dừng chân lại, một người cất tiếng hỏi :

— Giọng nói dường như của Sứ Bang Chủ, chính chúng tôi là Trương Cung Trường và Quang Mậu đây.

Lời nói này vừa dứt, thì những người thuộc đệ tử Cái Bang thấy đều thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Vì phạm những người có cấp bậc cao trong Cái Bang thấy đều biết danh Quang Mậu và Trương Cung Trường là hai người trong Hoàng Hà Tam Cái.

Có tiếng của Sứ Hồng Thạch vang lên :

— Chính ta đây...Còn Lưu Toàn đâu ?

Quang Mậu nói :

— Chuyện này dài dòng...xin cho kẻ thuộc hạ yết kiến Bang Chủ.

Mẫu đối thoại ngắn ngủi đến đây thì Sứ Hồng Thạch đã bay mình xuống đất, và chúng anh hùng đồng lần lượt xuất hiện.

Đến chừng chạm mặt với nhau, thì Triệu Minh bỗng kêu lên :

— Ủa... Châu công tử đây mà...

Thì ra đoàn người đó có tất cả bốn người đó là :

Châu Hoài Ngọc, Dương Tiểu Hồng, Trương Cung Trường và Quang Mậu.

Trương Vô Kỵ vừa thấy Châu Hoài Ngọc, tức thì hỏi đầu đuôi câu chuyện kể từ khi ba người đưa Châu Thiên Thọ lên đường rồi tại sao bắt tích.

Châu Hoài Ngọc nhất nhất đều kể rõ cho mọi người nghe, kịp đến khi kể đến chỗ gặp Hàn Công trên bến đò, và sau này Hàn Công Công đuổi theo đoàn bảo phiêu và bị bọn người của Hồng Diện Lang Quân dùng kế dụ địch vây đánh trong đám ruộng ...v.v...

Thì ra trong đêm hôm ấy, hai ông cháu Hàn Công Công đột nhập vào danh trại của Hoàng Hà Tam Cái đánh cắp con Tuyết Long đi, rồi nửa đường lại bị bọn Diện Lang Quân cướp mất, đồng thời Hàn Công Công bị bọn họ vây đánh rất ngặt trong một đám ruộng thì có Quang Mậu, Trương Cung Trường, Châu Thiên Lộc và Châu Hoài Ngọc đồng tới nơi tiếp cứu.

Đoàn người của Hồng Diện Lang Quân rõ ràng đã có thể thủ tiêu được Hàn Công Công trong vòng vài mươi hiệp nữa, thì bất thần có người thọc gậy bánh xe thành ra công đã trảng xe cát.

SẼ CHẶN ĐÁNH CÁI BANG NƠI THIÊN TÓNG LÃNH.

Sau khi nói chuyện dang dở, ai cũng muốn biết chỗ Minh Giáo cũng với Cái Bang đang đại chiến với nhau ngõ hầu kịp thời giải cứu, nhưng bọn Hồng Diện Lang cứ nói dài dòng mãi.

Phần Châu Hoài Ngọc thì lại sợ Hồng Diện Lang Quân chạy vượt hóa ra con Tuyết Long của mình truy không ra tung tích cho nên to tiếng nói rằng :

— Bây giờ không nói lời thôi dài dòng nữa... hãy dùng võ lực ép thẳng này nói chỗ hai bên đang giao chiến với nhau

Nói dứt lời, Châu Hoài Ngọc cũng không chờ cho Trương Cung Trường trả lời, tức thì lướt ngựa xông tới.

Thế là chỉ trong một cái nháy mắt, tình trạng lại rơi vào trong cái thế hỗn chiến như ban nãy.

Tay chân bộ hạ của Hồng Diện Lang Quân thấy đều bị đánh bay như lá rụng mùa thu, còn Hồng Diện Lang Quân gắng gượng chống thêm năm hiệp nữa thì trúng đòn của Quang Mậu mà rơi xuống ngựa.

Châu Hoài Ngọc trong lòng nóng như lửa đốt, tức thì thúc ngựa xông tới thò binh khí của mình ra ném mạnh lên ngựa của Hồng Diện Lang Quân, thét :

— Con Tuyết Long đâu ?

Hồng Diện Lang Quân trông thấy người này đặng đặng sát khí, vội vàng trả lời :

— Đã trao cho một tên thủ hạ vượt đường trăm dặm đến chỗ...

Nói đến đây, hắn ngưng lại không muốn nói thêm. Châu Hoài Ngọc nổi giận ém mạnh mеча binh khí của mình làm cho Hồng Diện Lang Quân cơ hồ nghẹt thở, hắn ta kêu lên oai oái, trả lời :

— Chỗ xảy ra việc tranh chấp Truyền Quốc Ngọc T...

Lời nói đến đây thì hắn hơi đã dứt, nên không thể nói tiếp, làm cho Châu Hoài Ngọc phải dở binh khí của mình lên.

Trương Cung Trường thấy hắn ta cất tiếng không nổi, liền thò binh khí của mình ra nhận mạnh vào huyết Nhãn Trung một cái.

Huyết nhãn Trung bị kích thích, Hồng Diện Lang Quân tức thì giết mình định tỉnh. Hoài Ngọc lại hăm hực hỏi tiếp :

— Không nói ra... tức thì đầu lia khỏi cổ...

Hồng Diện Lang Quân tức thì trả lời :

— Đoàn người Cái Bang giả dạng buôn muối... Minh Giáo sẽ chặn đánh gần vùng Thiên Tông Lãnh... nhưng chưa biết đích xác cuộc chiến sẽ xảy ra ở chỗ nào...

Trương Cung Trường nghe nói trong lòng mừng rỡ, tức thì dùng binh khí đâm mạnh một đường vào huyết khí Hải của Hồng Diện Lang Quân, làm cho ông ta thì nghẹt thở và đó người ta không thể nào cựa cựa, ông ta nói :

— Chẳng lẽ chúng ta lại giết người dưới ngựa, tha cho mi khỏi đầu rơi khỏi cổ, hãy về luyện tập võ nghệ thêm ba năm nữa rồi sẽ tái xuất giang hồ...

Trương Cung Trường nói rồi chạy đi nhặt xác của Hàn Công Công. đoạn bốn người ra rồi quay trở về doanh trại.

Quang Mậu mang đầu dưới công việc ra nói lại cho Lưu Toàn nghe, Lưu Toàn bèn truyền cho Trương Cung Trường và Quang Mậu.

thiếp với Châu Hoài Ngọc cùng Dương Tiểu Hồng ra đi để xem đoàn người của Sở Hồng Thạch có xảy ra điều bất trắc hay chăng ?

Vì Trương Cung Trường là người sành địa thế, nên đi không bao lâu thì đến Thiên Tông Lãnh, hỏi thăm mới hay có đoàn người buôn muối vừa qua khỏi chỗ này.

Thế là bọn người này đồng theo dõi đến bên bờ suối. Trông thấy cảnh tượng hoang tàn sau một trận đấu chiến kinh thiên, tất cả đều lo nghĩ đây là hai bên giao chiến.

Lại tiếp tục theo dõi đến chỗ này thì đường sá càng lúc càng thêm chôn chổ cho nên bốn người đều bỏ ngựa mà đi chân không.

Khi hội hiệp với chúng anh hùng rồi, nghe nói Truyền Quốc Ngọc Tì vẫn được an toàn, Hoàng Hà Nhị Cái Lý làm mừng rỡ chỉ có Triệu Minh và Vô Kỵ thì cứ thất thom lo thắm.

AM THANH QUÁI DỊ GIỮA RỪNG SÂU

Đêm hôm ấy, họ tạm thời ngủ trong sơn động cho đến sáng ngày hôm sau mới vầy đoàn, nhằm kinh đô trực chỉ.

Đấy nói về pha Hồng phong sau khi đặt Dương Tiểu Hồng lên lưng con Tuyết Long và vỗ vào đôi nó một chương để đưa nó ra đi, còn phần nàng thì cỡi con ngựa hồng thoát ra vòng chiến.

Lúc bấy giờ nàng đang lăm vào cảnh đơn thân độc mã, lại chỗ này thuộc vòng thế lực của Minh Giáo, nên nàng không dám điên tri, cứ thúc ngựa nhằm vào chỗ hoang vu mà dẫn bước.

— Càng đi càng thấy chung quanh toàn là rừng thẳm non cao, cảnh tượng lạnh lẽo hoang dã, nhưng được cái phần bớt vẻ hiểm nguy.

Liệu chừng nơi này đã cách xa chỗ đấu chiến ban nãy đã xa có lẽ kẻ thù nhân không thể theo dõi nữa, nàng bèn chọn một tàng cây rậm rạp, buộc chặt con ngựa hồng dưới cội, còn nàng nhảy lên tàng cây, tìm chỗ vững vàng nằm ngoi nghỉ.

Lúc bấy giờ hoàng hôn đã từ từ buông xuống chung quanh nàng có vẻ sợ hãi trông rí rã từng cơn, mình nằm trên cây, nhưng trong lòng nàng ngổn ngang trăm mối, không biết giờ này Tiểu Hồng và Hoài Ngọc lưu lạc ở phương nào.

Nàng lo suy tới tình tới, Hồng Phong không hay lúc bấy giờ bên ngoài sương sa càng lúc càng nhiều đêm trong rừng sâu thật là mù mịt bí hiểm.

Sau một trận chiến kinh hoàng khủng khiếp buổi ban ngày giờ đây cơ thể của nàng mới bắt đầu thấm mệt.

Thế là không bao lâu, Hồng Phong bắt đầu phát tiếng ngáy tằm hèn của nàng từ từ đi vào giấc mộng triển miên...

Nhưng đã là người luyện võ, thì mặc dù đang trong giấc ngủ nhưng tinh thần cũng vẫn sáng suốt như thường.

Nàng yên giấc không được bao lâu thì chợt giật mình choàng tỉnh, bởi vì thính giác bén nhạy của nàng đang nghe thấy những tiếng động lạ kỳ.

Đó là những tiếng 'bộp... bộp' vang lên nghe đều đều giữa khoảng đêm trường tĩnh mịch.

Hồng Phong vội vàng nhồm dậy, lắng tai nghe ngóng quĩ thật xem trong những tiếng gõ rùng vì vu chốc chốc lại có như tiếng 'bộp bộp' vang lên đem đến cho nàng một ý tưởng kỳ dị.

Nàng nghĩ thầm tiếng này dường như của một người dùng một khúc cây chạm đều đều trên mặt đất.

Nếu quả thật tiếng động này do người gây ra thì thật là đáng đề cho nàng chú ý vì giữa khoảng sơn lâm u tối như vậy, làm sao có người lại làm một việc lạ lùng như thế.

Âm thanh càng lúc nghe càng rõ, dường như đang xê dịch từ từ về phía mình, Hồng Phong bắt giác rợn tóc gáy, nghĩ rằng biết đâu có ở đây là âm thanh của ma quỷ khuấy phá mình.

Nhưng vốn là con người luyện võ, nàng lại bật cười với mình trong bóng tối, vì nàng nghĩ không có ma quái nào có thể đàn áp nổi mình.

Nhưng quả thật âm thanh ấy đáng cho nàng suy gẫm, nàng nghĩ nếu đây là một quái nhân dị vật nào trong làng võ nửa đêm xuất hiện và phát giác ra mình thì thật là phiền, vì trong hoàn cảnh này, nàng thật chẳng muốn bại lộ hành tung.

Nàng lại nghĩ thầm :

— « Minh trốn trên này thì đã yên tĩnh, nếu người này không trèo lên đây thì không tài nào phát giác, nhưng ngặt một nỗi có con Hồng mã buộc dưới gốc cây...thật là khó giữ cho nhem...»

Còn đang phân vân thì tiếng động ấy chỉ còn cách mình chừng mười trượng mà thôi.

Tánh hiếu kỳ bỗng nhiên trỗi dậy, Hồng Phong sẽ lên vạch lá nhìn ra...

Dưới ánh trăng sao mờ nhạt, nàng trông thấy một chiếc bóng đen

hình thù kỳ quái đang từ từ xê dịch về phía này... cứ bẻ xê dịch một bước thì ra một tiếng 'bộp' lạ lùng.

Trở mắt ra nhìn cho kỹ, Hồng Phong bắt giác rợn tóc gáy, vì rằng đây là một người nhưng người này tóc tai rối bù lại cụt mất một chân.

Chính vì thân hình tàn tật như thế, cho nên hẳn mới dùng một chiếc nạng thay cho chiếc chân đã cụt, mỗi lần chiếc nạng va vào mặt đất thì vang lên một tiếng 'bộp'.

RƯỢU MỜI KHÔNG UỐNG. MUỐN UỐNG RƯỢU PHẬT

Thế rồi một cơn gió nhẹ thoảng qua, Hồng Phong lại rợn người, vì phát giác một ống tay áo của người này lại phất phơ bay theo chiều gió... Vậy thì hẳn lại cụt mất thêm một tay.

Càng nhìn, Hồng Phong càng lấy làm lạ, vì rằng người này đích xác đã mất đi một cánh tay trái và một chân bên phải, hẳn ta chỉ dùng độc một chiếc nạng để chống đỡ cho thân mình giữ thăng bằng, thế mà vẫn lướt đi một cách vững vàng nhanh nhẹn, điều này chứng tỏ rằng khi xưa hẳn không phải là một người thuộc hạng tầm thường.

Người này đi còn cách chỗ Hồng Phong chừng bảy trượng đột nhiên dừng chân đứng lại.

Hắn ta rảo mắt nhìn chung quanh dường như vừa phát giác điều chi quan trọng.

Hồng Phong thắc thỏm lo lắng, e cho người này đã phát giác con Hồng Mã của mình.

Quả thực sự ước đoán của nàng không sai, nếu là một người luyện võ đến mức độ cao siêu, thì trong vòng mười trượng vuông, dù có cành cây rơi, một đoá hoa rụng họ còn có thể phát giác, lạ là một con ngựa đang thờ mạnh.

Người này lắng nghe một hồi. Bỗng thỉnh cất tiếng nói :

— Chẳng hay vị tráng sĩ nào ẩn trong tàng cây đó, xin bày xuất đầu lộ diện cho kẻ hèn này được biết.

Thì ra người tàn tật này vừa lắng nghe hơi thở dập dồn từ trong gốc cây đưa ra, sau một hồi suy nghĩ thì đã nghe ra đó là hơi thở của một con ngựa.

Trong lòng hẳn lại nghĩ thầm :

« Con ngựa mà buộc dưới gốc cây giữa rừng già thì chủ nhân của nó tất trốn ở trên tàng cây đó chứ chẳng đâu xa ».

Vì nghĩ như vậy cho nên hẳn ta mới ứng tiếng hỏi càng.

Hồng Phong giật mình đánh thót, nàng không ngờ mình ngồi trong

một chỗ kín đáo như vậy mà người nọ lại trông thấy, vậy thì nhữn lực của người này hẳn là lợi hại lắm.

Vừa đúng lúc ấy thì người tàn tật nọ lại ngẩng đầu nhìn lên tầng cây nói :

— Xin trắng si hãy xuống đây đàm đạo cho vui...

Hồng Phong vì tò mò muốn biết nhữn lực của người này tại sao mà bền nhảy như thế, cho nên nhìn thẳng vào cặp mắt của hân ta thật kỹ.

Không nhìn thì chẳng hề gì, nhưng đến khi định thần nhìn kỹ thì trong dạ bất giác càng thêm kinh dị, vì rằng dưới ánh sao mờ nhạt, nàng trông rõ ràng người này đã chột đi một mắt.

Hồng Phong mỉm một tư nói với mình rằng kể từ khi mình lưu lạc giang hồ đến nay, đã từng thấy không biết bao nhiêu người kỳ hình dị tướng, nhưng chưa trông thấy người nào lại tàn tật một cách đáng sợ như vậy.

Cứ nói cho đúng ra thì người này chỉ còn có một nửa thân thể mà thôi, chẳng rõ nguyên nhân nào đã làm cho hân ta chịu tàn tật kinh khủng như thế.

Còn đang bàng hoàng, thì chợt người này huông ra một tiếng cười danh ác, tiếng cười này vừa đập vào màn tai của Hồng Phong thì bao nhiêu ý nghĩ vừa sợ sệt vừa thương xót người tàn tật này, hoàn toàn tan biến.

Vì hơi giọng cười này chứa đựng không biết bao nhiêu sự cảm hờn uất ức làm cho Hồng Phong có cảm giác như hân ta muốn ăn tươi nuốt sống lấy mình.

Lại nghe hân nói tiếp :

— Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt... được, ta xem con ngựa của mi như thế nào đã...

Nói dứt lời chống gậy lướt tới. Hồng Phong giật mình thầm nghĩ nếu hân đột nhiên xuống tay con ngựa của mình, thì lấy chi làm chân mà trở về...

Còn đang dưng dưng, không biết mình có nên buông mình xuống cản ngăn hay chẳng, thì đột nhiên giữa khoảng rừng thẳm, có một tiếng ngân trong vút vung lên cách đó chừng một dặm đường.

Tiếng ngân này vừa cất lên, thì người tàn tật nọ tức thì dừng chân lại.

Thế rồi hân ta cũng ngửa cổ ngân lên một tiếng thật dài... giọng ngân vô cùng ai oán, như khóc như than như bòn như tủi, làm cho

người gao ruột như Hồng Phong mà cũng rợn cả người.

LÀM CHO NÁT NGỌC TAN VÀNG

Hai tiếng ngân đối đáp này vang lên vừa dứt, thì từ phía xa xa, có tiếng chân người phi hành vùn vụt, lướt về hướng này.

Không bao lâu tiếng chân người ấy chỉ còn cách nơi đây chừng ba bốn mươi trượng mà thôi.

Người tàn tật này cất tiếng hỏi :

— Phải Chu huynh đệ đó không à Thế nào à

Từ xa xa người họ Chu trả lời :

— Thành công mỹ mãn, đang chờ diện kiến huynh đài đây.

Người tàn tật nói :

— Hãy mang qua đây xem thử...

Câu nói vừa dứt thì từ phía bên kia bay sang một bóng người trên vai người này có vác một chiếc bị khá to.

Hồng Phong nghĩ thầm :

— Không biết trong bị kia chứa đựng vật gì mà trông có vẻ nặng nề... thế mà hân ta lại mang đi thật nhanh vậy bộ pháp của người này cũng thật là đáng kể.

Còn đang sửng sốt thì chợt nghe người tàn tật hỏi :

— Mặt mũi thế nào ?

Người họ Chu trả lời :

— Báo đảm là thượng phẩm huynh đài chắc chắn hài lòng.

Nói dứt lời, dùng tay phải mở ngay miệng bị, trút ra một vật.

Vật này vừa rơi ra khỏi miệng túi thì Hồng Phong suýt nữa kêu lên một tiếng.

Thì ra dưới ánh sao mờ, Hồng Phong vừa trông thấy vật ấy chính là một nàng con gái.

Nàng này có lẽ bị điểm huyết, cho nên cứng đờ người ra, nhưng vì bị trút nằm lệt ngựa cho nên Hồng Phong từ trên tầng cây nhìn xuống thấy đó là khuôn mặt của một nàng con gái nhan sắc mặn mà.

Người tàn tật gật gù cười khoái trá, nói :

— Chu huynh đệ khá đấy... đưa đường Đốc Mạch đây.

Người họ Chu nghe nói tức thì ngoan ngoán quay lưng trở về phía người tàn tật, và người này tức thì thò tay ra vỗ mạnh vào lưng của đối phương một cái...

Hồng Phong giật mình, vì nàng thấy đối phương chỉ dùng có một

chân còn lại để giữ lấy chiếc gậy sắt, và chỉ dùng một bàn tay còn lại để cử động, nhưng mà động tác lanh lẹ vô cùng...

Ba ngón tay của người tàn tật vuốt nhẹ một cái vào những huyết Hồn Môn, Phách Hộ, đoạn nói :

— Này Chu huynh đệ, ta đã giải xong hai huyết cho nhà người đó, còn lại một huyết hãy tìm thêm một mỹ nhân mà đánh đổi...

Vừa nói dứt lời, người tàn tật lại vung bàn tay ra một lần thứ nhì đẩy bốn người họ Chu chúi nhủi về phía trước hơn năm trượng...

Mượn sức đẩy mạnh mẽ đó, người họ Chu lẫn hẳn vào trong đêm tối, từ xa xa vẳng lại câu nói của hắn :

— Đa tạ Công Tôn huynh... hẹn vài ba hôm sau sẽ tái ngộ...

Hồng Phong nghe thấy người họ Chu gọi người tàn tật bằng họ Công Tôn bất giác giật mình.

Đứng trên tàng cây, nàng thêm nghĩ :

— “Người nào mà họ Công Tôn. Nghe đầu Văn Nam Nhị Độc có Công Tôn Thanh là người hình thù kỳ quái, nhưng nàng đã từng trông thấy thì Công Tôn Thanh là một người thân hình lùn tịt chứ chẳng phải tay chân tàn tật như vậy...”

Còn đang hoang mang suy nghĩ, thì chợt nghe phía dưới cội cây có tiếng kêu thê thảm vang lên.

Hồng Phong cúi đầu nhìn xuống, bất giác giật mình, suýt nữa phải rơi xuống đất.

Thì ra nàng thiếu nữ diện mạo phi phàm kia lúc bấy giờ đang oằn oại thân hình, gương mặt ngọc của nàng máu thẫm hẳn ra tung toé, nguyên nhân chỉ vì chẳng chừa Công Tôn kia đã dùng mũi gậy sắt trong tay của hắn thọc cho nàng này mù đi một mắt.

Một luồng máu nóng từ trong cơ thể của Hồng Phong tức thì bùng lên, nhưng nàng chưa kịp quyết định mình phải có động như thế nào thì người họ Công Tôn lại dùng một thủ pháp nhanh nhẹn vô cùng tuốt lấy một thanh đoản đao trong người ra, dưới ánh sao mờ, bóng đao vừa lóe lên thì một cánh tay của người đẹp đã rơi ngay trên mặt đất.

Vốn là một con người luyện võ, Hồng Phong còn đề nên nổi cơn tức giận đang bùng bùng nổi dậy ở trong lòng, nàng tuốt ngay thanh Y Thiên Trường kiếm ra cầm ở trong tay.

ÂM THANH QUÁI DỊ GIỮA RỪNG SÂU

Chợt nghe người họ Công Tôn cười lên sảng sặc, giọng cười đắc chí vô cùng, hắn ta nói :

— Ta còn chém mí cụt thêm một chân nữa mới hả dạ ta, Hồng Phong nào chịu chân chờ, tức thì buông mình bay ra khỏi tàng cây.

Ánh đao lần thứ nhì của người họ Công vừa lóe ra, tức thì vang lên một tiếng “càng” thanh thoạt rừng rợn, lưỡi đoản đao tức thì đứt ra làm hai đoạn.

Thì ra Hồng Phong đã dùng một thân pháp thần tốc thò lưỡi Y Thiên ra ngăn lại bất thần để cho vũ khí chạm phải một món binh khí sắc bén là gươm Đồ Long cho nên lưỡi đao đứt lìa làm đoạn.

Người họ Công Tôn kêu lên một tiếng kinh ngạc, tức thì ghì mình chân thủ thế, vì hắn ta vừa cảm thấy mình đang đứng trước mặt một tên kinh kịch.

Hắn ta trở mặt con mắt lên nhìn Hồng Phong đoạn hỏi :

— Nhà người cao đáng quý tánh ? sao lại can thiệp vào việc của ta ?

Hồng Phong nghiêng răng kèn kẹt, hậm hực hỏi rằng :

— Người con gái này tay yếu chân mềm, sao mi nỡ nhân tâm sát hại ?

Người họ Công Tôn cười gay gắt, nói :

— Hừ... trước khi mi hỏi câu này, mi thấy những chương tích trên mình của ta hay không chứ ?

Hồng Phong nói :

— Mi nhân tâm làm điều tàn ác bất nhân, chịu hình phạt như thế này là xứng đáng...

Câu nói vô tình của Hồng Phong làm cho người này dường như chợt dạ, định thần nhìn kỹ, ngấm nghĩa Hồng Phong từ đầu đến chân, bỗng hắn ta hỏi :

— Thanh gươm kia trong veo như làm thu thủy, vậy thì nhà người đây là Hồng Phong... ?

Hồng Phong nghe nói cũng khê giật mình, nhưng nghĩ rằng việc mình lấy được thanh Y Thiên Trường Kiếm đã bay tin khắp chỗ giang hồ, tên này biết được cũng không phải là việc lạ.

Còn đang phân vân thì người họ Công Tôn đã bất thình lình trở tới bằng một thân pháp thần tốc.

Lạ lùng thay !

Thân hình của người họ Công Tôn này tuy tàn tật nhưng mà nhanh nhẹn khôn cùng, Hồng Phong chưa kịp phản ứng ra sao thì thanh gậy sắt dùng để chống trên mặt đất trong tay hắn đã thọc một đường sâu sét vào huyết Quan Nguyên của nàng.

Hồng Phong giật mình kinh hãi, vì cứ nghe <http://thuvienphothong.vn>

lực của người này mạnh lắm.

Nhưng Hồng Phong kể từ ngày nhỏ Trương vô Kỵ đích thân truyền dạy võ nghệ thì hành động của nàng nhanh nhẹn phi thường.

Vừa thoáng thấy tình thế khẩn trương, Hồng Phong đã tung ra mấy cước Thất Tinh Liên Hoàn Bộ để bắn lùi.

Mặc dù đầu roi của gã Công Tôn đi theo nhanh chớp, nhưng khi Hồng Phong lui đến bước thứ ba thì thanh gươm Ý Thiên trong tay nàng đã phản công một đòn quyết liệt.

Người họ Công Tôn vốn nghe danh Hồng Phong là một người có nghề múa đao múa gươm tài tình, nên ban nãy bất tỉnh linh tung ra một đòn trí mạng. Vì huyết Quan Nguyên vốn là một tròng huyết nằm trên con đường Đắc mạch, chỉ chấm sơ qua cũng đủ thọ trọng thương, chứ đừng nói chỉ dùng thanh gươm sắt thép một đường hung bạo như thế.

Nào hay đâu Hồng Phong đỡ đòn thần tốc, ánh gươm vừa loang lên thì hai món vũ khí đã gần kề.

Vốn biết thanh Ý Thiên là một món vũ khí sắc bén nhất trên đời, người họ Công Tôn tức thì thu ngay vũ khí của mình lại.

Hồng Phong chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó, nàng tức thì dùng bàn chân tả lướt tới một bước, để rồi dùng thanh gươm trong tay của mình phạch ngang đòn theo thế Lưu Bang Trảm Xà.

Thì ra nàng đã dùng gươm thay cho đao, xử một đòn độc trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm.

Một tiếng "soạt" nhẹ nhàng vang lên và mũi gươm sắt của người họ Công Tôn tức thì bị gọt đứt phăng một đoạn chừng hơn một tấc.

Hồng Phong thắng được một đòn, nào chịu bỏ qua. Phen này nàng lại dùng một bàn chân trái lướt tới thêm một bước nữa, và cũng lại vung gươm phạch ngang một đòn.

Người họ Công Tôn bao này trúng một đòn phải cụt đi bình khí của mình thì trong lòng đã lấy làm kinh khủng.

Hắn ta không ngờ sau khi mình thọ trọng thương, đến nỗi thành người tàn phế một cách lạ lùng thì ngày đêm rên rụa một môn võ công đặc biệt, thích hợp với thân hình tàn tật của mình.

Đòn ban nãy đâm ra trông tuy tầm thường, nhưng thật sự ngầm chứa không biết bao nhiêu sát thủ.

Thế mà lại bị Hồng Phong phản công một đòn thì đã làm nguy, nay đối phương thừa thắng mà xông tới thì trong lòng mất hết ý chí đầu tranh.

Bóng gươm của Hồng Phong chưa kịp loang lên thì hắn ta đã tung ra một đòn bí hiểm nhất trong cái thế cầm gậy độc chiếc của mình.

Đường gậy này bằng một chiều hướng xéo xéo thật là kỳ ảo, đâm thốc vào nách của Hồng Phong.

Hồng Phong đang hồi thăng thế, ngỡ rằng thế gươm này có thể cầm chân thăng cha tàn tật này lại, nào hay đâu đầu gậy của đối phương lại đâm theo một chiều hướng mà nàng không thể tưởng tượng được.

Cho nên trong có điều chỉ huyền diệu, Hồng Phong không dám để người, nàng vội vàng cuộn tròn thanh gươm trở về đón đỡ.

Chỉ một chút trở ngại còn con đó, mà người họ Công Tôn tức thì thoát chạy như bay.

Ban nãy Hồng Phong đứng trên tàng cây nhìn xuống, trông thấy nàng thiếu nữ kia xinh đẹp tuyệt vời, nàng vốn là phận nữ lưu, nên đã sinh lòng thương hương tiếc ngọc, nay thấy người họ Công Tôn bỏ chạy, nàng cũng không vội đuổi theo, mà quay đầu trở lại phía người thiếu nữ thọ nạn ban nãy,

Bằng một thần pháp thần tốc, Hồng Phong chỉ nháy có ba bước là đến mình thiếu nữ, bên tai của nàng bỗng còn văng vẳng vọng lại âm thanh "cồng cộc" của chiếc gậy nặng xuống mặt đường.

Hồng Phong cúi xuống đỡ nàng thiếu nữ kia ngồi dậy, nhưng nàng ta xuất huyết quá nhiều, làn hơi của nàng đây giờ chỉ thoi thóp như một đường tơ.

Hồng Phong hỏi gấp rút :

— Cô nương cao danh qui tính ? Nhà ở đâu ? Sao lại bị người kia hành hạ như thế ?

Nàng thiếu nữ rên rĩ liên hồi, dường như muốn nói mà nói chẳng ra lời.

Hồng Phong thấy thế vội vàng kề ngay vành môi của mình vào miệng của nàng ấy mà tiếp thêm nguyên khí.

Nhờ làn chân khí mạnh mẽ của Hồng Phong, cho nên nàng thiếu nữ nấc lên mấy tiếng rồi thiếu thào :

— Tôi ở Chúc Gia Trang bên phía Tây Thành... nơi này... nơi này đã có nhiều người mất tích... và đều chết thê thảm...

Lời nói đến đây thì đường hơi của nàng từ từ kiệt quệ, nàng nấc lên một tiếng rồi xuôi tay tắt thở...

Một thiếu nữ có nước da trắng trẻo quất to :

— Đừng lờ thời dài dòng, hãy mau xuống ngựa, bằng cương lệnh thì chó trách chúng ta thắng tay...

Hồng Phong trả lời:

— Hồi hôm này tôi đi qua một khoảnh rừng già, bỗng gặp cô nương trên vai tôi đây bị một người tàn tật...

Lời nói của nàng vừa đến đây thì lại bị một nàng thiếu nữ đứng bên cạnh hữu hết:

— Hãy xuống ngựa và trao thi thể của Chúc cô nương cho chúng ta.

Nàng thiếu nữ đứng bên cạnh tả, có vẻ là người đầu đàn, cau mày nói:

— Tâm muội chớ khá nhiều lời, hãy báo động mau lên.

Câu nói chưa kịp dứt, thì nàng thiếu nữ đứng bên cạnh hữu tức thì thò tay vào lòng móc ra một cây còi nhỏ nhỏ đặt lên môi.

Thế rồi hồi còi lạnh lạnh vang lên như tiếng chim kêu trên đầu núi.

Hồi còi này chưa dứt thì cách đó chừng trăm trượng, lại có tiếng một hồi còi vang lên phụ họa.

Hồi còi phụ họa này vang lên chẳng bao lâu thì cách chỗ Hồng Phong đứng chừng một trăm năm chục trượng lại có một hồi còi nữa vang lên...

Thế rồi trong một cái chớp mắt, tiếng còi chỗ này chưa dứt thì chỗ họ đã nổi lên, nhiều không biết cơ man nào mà kể, làm cho Hồng Phong là người gan ruột mà cũng phải chùng lòng.

Không bao lâu thì khắp ba bên bốn bề có tiếng chân người nổi lên huyên huyên trong những tiếng vó câu rộn rập.

Từ trong những khóm cây, từ trong những khe đá, có không biết bao nhiêu người lần lượt xuất hiện.

Hồng Phong trông vào sắc phục bọn họ, thấy số này già có, trẻ có, lớn có, bé có mà lại ăn mặc theo nhiều lối sắc phục khác nhau, nàng đoán chừng có lẽ đây là dân làng trong Chúc Gia Trang.

Quả nhiên đúng như lời ước đoán của nàng, những người này là dân chúng trong Chúc Gia Trang, bọn họ ngày đêm đang canh phòng thật là cẩn mật, hãy giờ nghe tiếng còi lệnh vang lên, tức thì ào tới.

Họ nhìn thấy Hồng Phong hiền ngang ngồi trên mình ngựa nhưng lại có vác một cái xác mau be bét thì đều quát tháo ầm ầm.

Có người nói:

— Hãy bao vây tên này cho thật kỹ.

Có người thét:

— Hãy bắt nó cho kỹ được để tìm cho ra tông tích... những người chết oan.

Có người gào lên:

— Bất cho kỹ được thằng này, rồi cũng chặt mất một chân, chặt đứt một tay, khoét một mắt rồi sẽ đem tế sống những người mắc nạn...

Hồng Phong nghe đến đây cau mày trầm nghĩ:

— Chẳng rõ Chúc Gia Trang đã gặp phải điều tai biến như thế nào mà dân làng lại uất hận như thế?

Trong lúc đó, thì ba bốn bề tiếng quát tháo càng lúc vang lên càng nhiều, làm râm rỉ cả một góc trời; ai nấy cũng đều muốn ăn tươi nuốt sống Hồng Phong cho hả dạ.

Nhưng thấy tình thế này thật là nan giải, sự hiểu lầm thật là to tát, nếu không cứu thì nhất định sẽ có một trường huyết chiến kinh thiên động địa xảy ra, và sự tai hại thật sẽ không sao kể xiết.

Hồng Phong nghĩ đến đây tức thì tự khi Đan Điền, cất tiếng lên nói:

— Xin chư vị hãy bình tâm tĩnh trí, nghe tôi phân tỏ đôi lời.

Khá khen cho Hồng Phong, giữa cảnh ồn ào huyên náo như thế, mà câu nói của chàng vang lên rõ ràng từng tiếng, chui lặn lọt vào tai của mọi người.

Đám dân làng đang quát tháo râm rỉ, đột nhiên nghe thấy câu nói của Hồng Phong đồng giạt mình im bặt.

Trong đám dân làng này có rất nhiều người thuộc võ lâm, họ đồng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm phục chàng trai này có nguồn nội lực hùng hồn thâm hậu.

Hồng Phong thấy sự huyên náo đã hơi yên, liền tiếp tục nói:

— Chư vị có thể nào cho biết nguyên do vì sao chư vị lại kéo tới bao vây tôi như vậy?

Dân làng đưa mắt nhìn nhau, chưa ai kịp nói ra, bỗng chợt trong đám đông có một lão già vọt những người đứng trước mặt mình, bước ra nói:

— Chúc Gia Trang lập nghiệp nơi đây đã hơn 300 năm, trải qua 4, 5 đời người; chẳng làm chi thù nghịch với ai, có sao bọn chúng bày lại nhảm tâm tàn sát.

Hồng Phong nói:

— Lời của Lão trưởng tôi nghe chẳng rõ đuôi đầu, việc Chúc Gia Trang lập nghiệp thì tôi là kẻ hậu sinh vốn không rõ, còn việc bảo rằng chúng tôi tàn sát người trong Chúc Gia Trang thì quả thật là điều không có... đêm hôm qua...

Câu nói của Hồng Phong vừa đến đây thì bị một tiếng thét cắt ngang, và một giọng ồ ồ cất lên:

— Đừng kiểm lời chống chế, chúng ta cũng đừng nói dài dòng, hãy bắt nó lại đi...

Tức thì đám đông lại nhao nhao lên phụ họa :

— Phải bắt nó đền tội...

— Phải hành hình nó y hệt như nó đã hành hình người trong Chúc Gia Trang.

Bỗng chợt có một người cất tiếng oang oang như lệnh võ :

— Đã bảo không nói dài thì không nói dài dòng, so vài hiệp cho biết...

Câu nói này vừa dứt, thì trong đám đông có một người nhảy vọt ra bằng một thân pháp thần tốc.

Hồng Phong biết tình thế này không thể tránh khỏi một trường tranh đấu, nên này giờ đã dấy phòng hờ, nay thấy người này hùng hổ tấn công tức thì ném nhẹ cái xác chết trên vai của mình vào mặt nàng thiếu nữ đã bao vây mình trong buổi ban đầu.

Thủ pháp của Hồng Phong thật là kỳ diệu, xác chết khá nặng, nhưng mà lại bay nhẹ nhàng lướt rơi đúng vào trước mặt nàng này, không khác chi chính bản thân Hồng Phong đã đưa cho nàng ấy một cách cung kính vậy.

ÂM THANH QUÁI DỊ GIỮA RỪNG SÂU CHÚC GIA TRANG HỒNG PHONG LÂM NẠN

Nàng thiếu nữ kia tức thì thờ tay ra bắt gấu lấy và nàng ta chưa kịp đặt xuống, thì Hồng Phong đã nghe thấy có một luồng gió thật mạnh thổi ép vào mặt mình và trước mặt nàng xuất hiện một lão già ngoài năm mươi tuổi.

Lão già này thân thể gầy gò khô đét nhưng làn da xanh mét dường như một người mang bệnh sốt rét kinh niên.

Lão già này lướt tới còn cách đầu ngựa chừng ba thước thì dừng chân đứng lại.

Vào ta đưa mắt ngắm nhìn Hồng Phong từ đầu đến chân, đoạn nói :

— Mời mi xuống ngựa đầu cùng ta năm mươi hiệp,

Lời nói thật là mỉa mai khinh bạc, dường như xem Hồng Phong như đứa trẻ lên ba.

Ngày thường, nàng hằng nghe những bậc võ lâm tiền bối nói lại rằng phạm hễ người luyện võ mà nước da xanh mét thì công lực lợi hại vô cùng.

Liếc nhìn lão già này thấy không có mang binh khí, chỉ một điểm đó cũng đủ làm cho Hồng Phong phải thêm lòng cảnh tỉnh.

Nàng định hỏi danh tính của lão già này, nhưng vừa khê hé môi, thì lão ta quát :

— Xuống ngựa mau...

TAY SẮT CẮT RƠI VÀNG

Nói dứt lời thờ một bàn tay khẳng khiu ra nắm lấy đầu gối của Hồng Phong.

Hồng Phong giật mình thất sắc, không phải nàng giật mình vì cái chớp lả lùng sắc bén của lão già kia theo thế Hồ Trảo Công, mà nàng giật mình vì đối phương đã chớp ngay đầu gối chỗ ống quần của nàng. Nếu chẳng may năm ngón tay sắc bén như năm cái vuốt con cạp kia mà chớp trúng thật là lời thôi, vì sao nàng cũng là phận gái (giả gái).

Trong một cái chớp mắt ấy, một ý ngại lại dâng lên trong trí của nàng, nàng nghĩ :

« Ta phải xuống ngựa trong tức khắc, vì ngồi trên mình ngựa mà có thủ thắng người này cũng không phải là giỏi ».

Thế là trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi đó, Hồng Phong đã kịp thời nhún mạnh mũi gậy của mình lên chiếc vòng sắt gần bên yên ngựa.

Khá khen cho động tác của Hồng Phong thật quá ư nhanh nhẹn, năm ngón tay của đối phương đã gần kề trong gang tấc thế mà thân hình của nàng lại bắn vọt lên nhanh như chớp, làm cho năm ngón tay của tay lão già ấy lướt nhẹ qua đầu gối của nàng chỉ cách có một tờ giấy mỏng mà thôi.

Thân hình của Hồng Phong vừa ra khỏi yên ngựa, thì nàng nghe thấy con ngựa hồng của nàng hí lên một tiếng thảm nào...

Liếc mắt nhìn lại thì ra năm ngón tay của lão già này chớp hụt, sẵn rón đi thẳng mình con tuấn mã, xoi thủng qua lớp da trên yên ngựa rồi đi sâu vào mình ngựa, làm cho con ngựa phải giật mình nhảy dựng lên...

Hồng Phong rợn tóc gáy nghĩ :

« Nếu ban nãy mình chậm chạp một chút, thì đầu gối của mình đâu còn, trảo công của lão già này quá thật là đáng sợ ».

Ý nghĩ của Hồng Phong chỉ vừa thoáng hiện tới đây thì bỗng nhiên trên đầu nàng có một tiếng tiếng « loong xoong » vang lên, và hào quang tức thì cả đây, làm cho nàng phải nhanh chân thối lui ba bước.

Liếc mắt nhìn lên, nàng thấy lão già này đã thủ sẵn một ngọn roi trong tay, ngọn roi này có lẽ chế tạo bằng vàng y cho nên hễ vung lên

thì lấp lánh sáng ngời món binh khí này lại chế tạo bằng nhiều khúc nối liền nhau, cho nên mỗi khi va chạm thì lại phát lên những âm thanh nghe thật là đáng sợ.

Ban này Hồng Phong trông thấy rõ ràng người này không có cầm binh khí, thế mà chỉ trong một cái chớp mắt, không biết lão ta đã dùng một thủ pháp lạnh lẹn như thế nào thò tay vào đầu để lấy ngọn roi này ra.

Thì ra lão già này nãy trong buổi ban đầu thấy Hồng Phong chỉ là một gã thiếu niên trẻ đẹp, nên trong lòng lòng có ý khinh địch.

Vì vậy nên lão chỉ dùng một bàn tay trắng mà tấn công một đòn thứ nhất.

Nào hay đầu đòn phát ra thì thấy Hồng Phong ứng biến một cách lạnh lẹn tạt tỉnh, vốn là người trong làng võ, cho nên vừa thoáng trông thấy bộ chiêu phi thường lạnh lẹ của Hồng Phong, thì lão ta đã biết ngay hôm nay mình đã gặp một tay kinh địch.

Bởi thế, khi thấy đòn của mình đi hất vào lưng con ngựa tức thì ông ta hồi bộ thối lui, bằng một động tác lạnh lẹn phi thường, ông ta thò tay vào lòng của mình rút ra một ngọn roi do chín thỏi vàng kết thành.

Đây là một món binh khí tùy thân mà lão ta rất ít khi dùng đến.

Binh khí vừa vào tay, lão già này, phi thân trở tới nhanh như một luồng điện chớp, vừa khoa nhanh vũ khí trong không khí một vòng để hư trương thanh thế, cổ tình làm cho Hồng Phong khiếp đảm.

Khi thân hình của hai người còn cách nhau chừng năm thước thì lẹn ta đòi đòn, đánh sã vào đầu của Hồng Phong một roi như vũ bão.

Hồng Phong không dám chần chờ, tức thì nhún nhẹ mũi giấy cho thân hình lách sang cánh tả để rồi tổng nhẹ một chưởng vào huyệt Thái Dương của lão ta.

Vì chưa biết thực lực của đối phương thế nào, nên Hồng Phong chỉ dùng năm phần sức mạnh ngõ hầu thăm dò đường đi nước bước.

Bàn tay của Hồng Phong chỉ còn cách huyệt đạo chừng năm tấc, thì bỗng nhiên ngọn roi của lão già kia quay phắt trở về.

Cứ theo chiều hướng đó, thì ngọn roi sẽ quất ngang cườm tay của Hồng Phong và tấn công vào ngay Uyển Mạch.

Quả nhiên khi tiếng gió vừa rít lên, thì ngọn roi ngoe ngoáy như

đầu một con rắn, mở thẳng vào Uyển Mạch của nàng.

Hồng Phong không dám khinh địch, vội vàng thu tay trở về, trong lúc đó thì nàng dùng ngay bàn chân tả của mình đá thốc một đường vào hông của đối phương.

Ngọn cước của Hồng Phong tung ra trong giờ nguy cấp thật là mạnh bạo khôn cùng, làm cho lão già nọ phải hoảng thân trở bộ mới lách khỏi ngọn cước trong kẻ tóc đường tơ.

Hồng Phong vừa trông thấy lão già này xoay mình sang cánh trái để tránh đòn thì trong lòng lấy làm mừng rỡ, vì trước khi tung ra ngọn cước đoạt hồn này, nàng chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó mà thôi.

Đang hồi ngưng thần đấu chiến bỗng thỉnh linh Hồng Phong quát to lên một tiếng, bàn tay tả của nàng tung ra một đòn như chớp giáng sấm nổ, đó là thế Quá Quan Trảm Tướng trong đường Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm.

Đòn vừa tung ra được chừng phân nửa thì Hồng Phong thoáng nghe đối phương của mình kêu lên một tiếng kinh dị.

Tiếng kêu này vừa bay ra thì ngọn roi chín khúc bằng vàng trong tay của lão loan nhanh thân tốc trở về, đầu ngọn roi lại chĩa đúng vào cườm tay của Hồng Phong vị trí thật là chính xác.

Hồng Phong bất giác cau mày, không ngờ lão già này lại dùng binh khí, trảm đòn 1 cách linh động như thế.

Quyết tâm trở tài cho lão già này kiêu ngạo, cho nên Hồng Phong nghiêng rặng kèn kẹt, có bao nhiêu nội lực trong mình, nàng thấy đều tung ra cho hết, cốt làm cho binh khí lão hư hỏng một phen.

Thế là chỉ trong 1 cái chớp mắt, có 1 tiếng 'keng' lãnh lớt vang lên đầu ngọn roi 9 khúc đã chạm vào bàn tay sắt thép của nàng và bật nhanh trở về như một ánh sao sa.

Nhân lực của lão già thật là sắc bén, lão thoáng nhìn thì đã biết ngay đầu ngọn roi chín khúc của mình đã bị bàn tay sắc bén của chàng trẻ tuổi này cắt mất đi một đoạn.

Lão ta cau mày trầm nghĩ :

« Không biết thằng nhỏ này thuộc môn phái nào mà bàn tay của hắn lại sắc bén như vậy ? »

Lão ta phân vân suy nghĩ như thế mà Hồng Phong vẫn không lướt tới tấn công, làm cho lão ta phải nghĩ tiếp :

« Thằng này mới giao chiến có một đòn thì đã chém aby đoạn binh khí của ta, nhưng có sao nó lại không thừa thắng xông lên mà lại ghìm chân thủ thế làm gì ? »

LÃO GIÀ VÔ DANH ĐIỂM HUYẾT TÀI TÌNH :

Bỗng chợt nghe những người dân làng bao vây chung quanh gào thét lên :

- Lão trượng đừng để tên này chạy thoát.
- Phải hạ nó cho kỳ được.
- Phải khoét một mắt của nó.

Lão già nghe thấy luồng phản nộ càng lúc càng xông lên dữ dội, tức thì đảo mình trở bộ, lướt tới thêm hai bước, để rồi vung ngọn roi chĩa khúc trong tay ra thành một cái vòng tròn thật to.

Cái vòng tròn này xoay tít giữa không trung, vang lên những tiếng kêu loang xoang đoạn từ từ thu nhỏ lại khi hình dáng của nó thu nhỏ lại chừng bằng một cái mâm đồng thì bỗng nhiên từ trên không chụp xuống đỉnh đầu của Hồng Phong bằng một khí thế thật là hung bạo.

Hồng Phong đang đứng ghim chân thủ thế, toan mở miệng giải thích một lần nữa, nhưng trông thấy ngọn roi chín khúc bằng vàng kia hùng hổ như vậy thì trong lòng cũng dăm ra e dè.

Nàng không dám khinh địch, vội vàng tụ khí Đan Điền, rồi truyền nội lực vào cánh tay tả mà tung ra một đòn Nhất Trụ Kinh Thiên.

Đây là một thế chuyên chống cự với một đối phương từ trên cao tấn công xuống.

Đòn Nhất Trụ Kinh Thiên thật như cái tên của nó, chiếc vòng roi chụp xuống mạnh bạo như thế, mà cánh tay của Hồng Phong lại ngang nhiên dăm chia thẳng vào chính giữa.

Lối chống cự táo bạo như vậy, làm già kia giật mình kinh hãi.

Vì rằng kể từ khi lão già này biết xử dụng ngọn roi chín khúc và chế ra đòn Kim Chung Đảo Cái này thì chưa từng gặp phải một tay đối thủ nào dám ngang nhiên chống trả như thế,

Cứ mỗi lần ông ta tung ra đòn Kim Chung Đảo Cái này thì đối phương không chết cũng phải trọng thương. Ban này vì lão ta bị Hồng Phong chặt đứt mất một đoạn trên đầu ngọn roi, sự kiện này thật là một điều sỉ nhục cho người luyện võ, vì vậy cho nên ta mới tung ra đòn này cốt để hạ Hồng Phong cho gấp, ngờ hữu vót vát lại thế diện nan này.

Nào hay đâu, người trẻ tuổi này lại ngang nhiên dang cánh tay tả dứt ngay vào trong.

Lão ta còn đang bàng hoàng kinh dị, thì cánh tay mềm mại kia đã lọt vào uy lực của đòn Kim Chung Đảo Cái rồi.

Lão già nghiêng rằng kèn kẹt rút phắt chuỗi roi trở về đỉnh đầu

rằng mình siết chặt chiếc roi như vậy thì cánh tay của Hồng Phong phải rụng như chơi.

Đúng vào lúc nội lực vừa phát ra, ngọn roi vừa xiết lại, thì cánh tay tả của Hồng Phong đột nhiên biến thành thiên hình vạn trạng...

Thoáng trông dường như có mười mấy lưỡi đại đao chém ra bốn bề làm cho có một tràng tiếng khua vang nghe rồn rảng...

Lão già này ban này đã từng nếm mùi bàn tay sắt bén của Hồng Phong nên bây giờ nào dám dùng sức mạnh chống lại sức mạnh.

Lão ta tức thì thu ngay tàn lực trong cánh tay của mình lại, làm cho ngọn roi lúc ấy mềm như một dải lụa đào...

Thì ra lão ta đã biết thế trăm ra bốn bề của Hồng Phong thuộc loại ngành công, mà phạm hệ ngành công thì lại kỳ những môn mềm mại, nên trong một cái nháy mắt ông ta biến ngọn roi của mình thành một vật mềm mại không thể tưởng tượng, làm cho lối chém của Hồng Phong trở nên vô tác dụng.

Vừa thấy bàn tay của mình không hư như vô vật, Hồng Phong biết rằng lão già này đã uhuợng đòn, thế là nhanh như điện nàng dùng ngay chân tả tung ra một ngọn cước Tảo Đường vào hạ bàn của đối phương.

Ngọn cước của Hồng Phong theo đúng lối võ của Thiếu Lâm nên mạnh bạo vô cùng.

Tiếng gió vừa dậy lên thì bàn chân của nàng chỉ còn cách xương ống chân của đối phương chừng bốn tấc mà thôi.

Lão già giật mình kinh hãi, hai gót chân tức thì nhún nhẹ trên mặt đất, để cho thân hình của lão bắn vọt lên cao hơn ba thước, nhường cho bàn chân của Hồng Phong lướt qua dưới gót, cách nhau chỉ một tờ giấy mỏng mà thôi.

Đúng vào lúc đó, thì trên đầu Hồng Phong có tiếng gió reo vùn vụt... ngọn roi chín khúc bay bổng thẳng bằng như một ngọn, sào chọc vào huyết Thái Dương của nàng : Tinh thể thật hết sức khả trường.

Mãi đến bây giờ Hồng Phong mới nhận thấy nghề múa roi của lão già này thật là đã tốn rất nhiều công phu nên mới tiến bộ đến mức điều luyện như vậy, và nghề điểm huyết của người này phải thật tinh vì mới có lối điểm huyết chính xác như thế.

Sân cái đã mạnh mẽ của ngọn cước Tảo Đường, Hồng Phong nương

theo đó để cho thân hình của nàng trôi đi như một chiếc lá lìa cành trôi trong gió.

Nhờ vậy mà ngọn roi của lão già đi trượt lên mái tóc của nàng, nghe thấy hơi lạnh buốt xương.

Biết mình không thể kéo dài trận chiến nữa, vì dân làng kéo tới càng lúc càng nhiều, phủ vây như nêm như cối, trường hợp này chỉ còn cách phải đào sinh để tránh những điều rắc rối.

Ý định đã quyết, cho nên Hồng Phong vừa thoáng thấy lão già nọ hoành thân trở bộ đuổi theo truy kích, nàng tức thì xuống một cái Thiên Căn Tán cho thân hình đứng vững lại.

Nàng thoáng nghe thấy lão già này buông ra một tiếng cười khoái trá.

Nguyên nhân chỉ vì lão ta bây giờ đang trở ra một đòn tuyệt kỹ thật là tài tình xuất sắc.

Đây là một thể võ chuyên môn đuổi theo một đối phương đang trốn chạy, xử dụng trong trường hợp này thật là đúng cách.

Đòn lão ta vừa tung ra chừng ba phần thì đột nhiên trông thấy Hồng Phong đứng dừng lại.

Thật là đối phương của lão ta vô tình gài đúng vào chỗ ngứa của lão, vì rằng với thân pháp linh lệ của Hồng Phong mà thoát đi trốn chạy như thế, thì đòn tuyệt kỹ của lão chỉ có kết quả chừng bảy tám phần mà thôi.

Bây giờ Hồng Phong đứng chân đứng lại như vậy thật là trời giúp cho lão thủ thắng chắc trăm phần, vì vậy mà lão ta không nén nổi một tiếng cười khoái trá.

Nhưng lão có biết đâu hai chân của Hồng Phong tuy đứng lại, nhưng hai lỗ tai của nàng vẫn lên để nghe tiếng gió theo phép Thỉnh Thính Biện Hình.

CỢP LẠC DÀN DÈ

Tuy không quay đầu nhìn lại nhưng nàng cũng biết ngọn roi chín khúc của lão già này đang xoay vần trên đầu mình như một cơn gió lốc.

Chờ cho vị trí thật vô cùng chính xác, Hồng Phong mới dùng chân tả lệch sang phía hữu, rồi dùng bàn tay tả kề là dao mà chém thẳng từ trên xuống dưới một đòn...

Đó là đòn Vạn Long Hí Thủ, thế thứ 23 trong Đường Huyền Huyền Đạo mà Trương Vô Kỵ đã truyền thụ cho nàng.

Tuyệt kỹ Vô Đường quả thật danh bất hư truyền đòn vừa nháng lên thì lão già này trúng một đòn mãnh liệt vào bắp đùi phía hữu. Có một tiếng « rắc » vang lên, chiếc chân của lão tức thì gãy lìa, và lão kêu lên một tiếng thối nẫu, rồi người ra trên mặt đất.

Hồng Phong tuy thắng được một đòn, nhưng trong lòng cũng lấy làm kinh hãi, vì cứ theo công lực của nàng thì ai trúng phải đương đao này cũng phải đứt lìa xương thịt, nhưng đằng này lão già nọ chỉ gãy xương mà thôi.

Nàng có biết đâu lão già này suốt ba mươi năm tròn ngoài việc luyện võ ra, ông ta còn để hết tâm tư vào việc luyện tập cho xương thịt của mình rắn chắc như đồng, vậy cho nên màu da của lão tái mét.

Bởi thế cho nên trúng phải một đòn hung bạo của Hồng Phong vì sức mạnh quá nên làm cho gãy xương ống chân chũm da thịt thì chẳng hề hấn gì.

Hồng Phong thấy mình đã dẫn mặt được đối phương, tức thì trở thuật khinh công thượng thượng chạy bay về phía con Hồng mẹ của nàng.

Nhưng còn cách chỗ con Hồng mẹ chừng năm trượng thì nó đã khụy hai chân rồi rũ ra.

Thì ra năm ngón tay của lão già này ban này đã xuyên qua thịt của nó, tạo thành năm lỗ thủng thật sâu, nhưng ban đầu chẳng hề hấn gì, này giờ vì xuất huyết quá nhiều, chịu đựng không nổi.

Con ngựa này thuộc về loại dã tính khôn, biết sức mình gần kiệt nhưng cũng cố gắng chờ đợi chủ nhân.

Nó trông thấy Hồng Phong đã hạ được đối phương và chạy bay về phía mình, nhưng nó tự lượng sức mình biết không tài nào sống sót, cho nên lần dùng ra mà chết.

Trong lúc đó thì dân làng hò hét nhau xông tới phủ vây trùng trùng điệp điệp làm cho Hồng Phong chẳng khác chi một chiếc thuyền nan trôi giạt giữa trùng dương.

Bất đắc dĩ, nàng vung hai bàn tay ra mở đường máu mà thoát khỏi trùng vây.

Mặc dù chỉ xử dụng hai bàn tay trắng, nhưng tài bộ của nàng so với họ thật là trời một vực, nên Hồng Phong tha hồ xung sát chẳng khác chi cợp lạc đàn dê.

Nào hay nàng chỉ vượt được ba vòng người thì trước mặt vùng xuất hiện ba chiếc bóng người con gái.

Định thần nhìn kỹ thấy đó là ba nàng thiếu nữ đã bao vây mình trong thuở ban đầu.

Hồng Phong trong lòng nghĩ thầm :

« Với tài bộ điều luyện của lão già kia mà cầm chân ta không nổi thì ba nàng thiếu nữ này làm nên trò trống gì ?

Ý niệm này vừa thoáng hiện lên trước mặt của nàng bóng gương loang loáng, ba nàng thiếu nữ kia đã tuổi ba thanh trường kiếm phối hợp với nhau mà cản ngăn bước tiến của Hồng Phong lại.

Lẽ ra, nếu nàng muốn mở đường máu mà thoát thân, thì có thể tung ngay ra sát thủ đánh cho, ngã gục một nàng nào đó, để cướp đường mà đi.

Nhưng Hồng Phong nghĩ rằng, mình với những người này vốn không oán không thù nếu xuống tay hơi nặng thì hoá ra chuốc lấy điều tội ác, họ sợ đi làm khó mình chỉ vì hiểu lầm mà thôi.

Bởi có lòng từ tâm đó cho nên bước chân của nàng vô tình phải ghim lại và chỉ một chút chần chờ đó thân hình của nàng đã lọt vào vòng vây của ba thanh trường kiếm.

Rảo mắt nhìn quanh thấy đường hướng của ba thanh gươm này thật là phối hợp nhịp nhàng rõ ràng đây là một thể trận chi đây.

Trong lúc ấy thì những làn sóng dân làng cứ tràn tới hò hét đòi banh thầy xé thịt, có nhiều người buông lời tục tĩm tỏ vẻ cho rằng Hồng Phong là thằng dâm tặc sát nhân.

Nhưng nàng điềm đạm hỏi ba nàng thiếu nữ :

— Ta xem kiếm pháp của tam vị cô nương thật là xuất sắc, ấy chẳng hay thuộc môn phái nào ?

Một nàng thiếu nữ cười gay gắt nói :

— Chúng ta là kẻ quê mùa, không môn không phái, mi đã hạ sự thúc của chúng ta nhờ dịp may thì nay đó mi thoát khỏi Tam Tài Kiếm Trận của chúng ta.

Hồng Phong khẽ giật mình vì bốn chữ « Tam Tài Kiếm Trận » nhưng liền lấy lại ngay bình tĩnh.

Nàng nghĩ :

« Nếu thật ba nàng này đang thi triển Tam Tài Kiếm Trận để vây hãm mình thì lão già kia là Kim Tiên Thiết Thủ ».

Nguyên nhân chỉ vì Hồng Phong ngày thường nàng nghe người trong võ lâm đồn đãi trong vùng lân cận gần đây, có một chi phái đặc biệt của Không Động, chi này có môn Tào Tài Kiếm Trận, chuyên kết hợp thể gươm của ba người lại thành một thể trận thật hay.

Nhưng Tam Tài Kiếm Trận chỉ thường dùng trong trường hợp tập thể tấn công, còn khi giao tranh từng cá nhân, thì họ xử dụng roi-

chín khúc,

Trong chi phái này lại có người xử dụng roi chín khúc tài tình nhất, đó là lão già Thiết Thủ Kim Tiên.

Hồng phong nói :

— Tôi đây mới thật là kẻ quê mùa cho nên mới không nhận biết được Thiết Thủ Kim Tiên tiên bối, vậy xin có lời cáo lỗi...

Lời nói của nàng vừa đến đây thì bị cắt đứt, vì một nàng thiếu nữ đứng ở bên cánh hữu đã tấn công bằng một đường gươm sắc sảo.

Lưỡi gươm này bằng một chiều hướng lạ lùng đâm thốc ngang hông của Hồng Phong đòn vừa tuôn ra được năm phần đất, thì nàng thiếu nữ đứng ở sau lưng Hồng Phong tức thì xuống sát, để rồi dùng thanh gươm trong tay của cô ta tấn công hạ bàn.

Hồng Phong phen này không dám khinh địch, vì nàng thường nghe Tam Tài Kiếm Trận tuy trông nhẹ nhàng là lướt, nhưng nếu khinh địch thì rất phải vương đòn.

Do đó, nàng liền ngưng thần định khí mà chống trả một cách bình tĩnh.

Mặc dù biết mình đang đối đầu với một tinh thể khá khó khăn vì cái cảnh « mảnh hồ nan địch quân hồ », nhưng Hồng Phong cũng ung dung hỏi đối phương rằng :

— Nay tam vị cô nương, chẳng hay vì sao Thiết Thủ Kim Tiên tiên bối lại đến Chúc Gia trang này ?

Ba nàng thiếu nữ không một người nào trả lời, họ chỉ ngậm nhỏ nhỏ những lời thỉu trong Tam Tài Kiếm Trận để phối hợp tấn công làm cho Hồng Phong phải chống trả liên hồi.

Nàng có biết đâu những người này vốn đều là người cư ngụ trong chỗ thâm sơn cùng cốc, nhưng số di hôm nay có mặt tại đây chỉ vì trong Chúc Gia Trang này có người đã dùng trọng lễ mời họ ra mặt đó thôi.

Số là trong Chúc Gia Trang đây quả thật đã lập nghiệp ở xứ này trải qua mấy trăm năm, nhưng thầy đều an lạc nghiệp, không có điều chi lại biến xảy ra.

Nao hay đâu trong những ngày gần đây, gái đẹp trong làng bỗng nhiên mất tích thật nhiều, và bất tin đâu chừng vài ba hôm th' có người mang xác đến trả tại nhà.

Nhưng xác nào xác nấy thầy đều bị gây thương tích một cách vô cùng khủng khiếp, và lại y hệt như nhau, dường như đó là một phủ hiệu riêng biệt.

Những nàng thiếu nữ xấu số ấy, người nào cũng bị chặt mất một chân, chặt mất một tay, và khoét đi một mắt.

TAM TÀI KIỂM TRẬN VÂY HẦM HỒNG PHONG

Kể từ khi ấy, người dân trong làng sống trong tình trạng uơm nớp, không biết tai nạn sẽ đến gia đình mình vào giờ nào.

Họ cứ đinh ninh rằng có một lũ giang hồ đại đạo nào đó, đã lên bắt những cô con gái nhà lành, mang về sơn trại, để thỏa thích gió trăng sâu khi vui hoa dập hoa liễu chúng gây thương tích nặng nề, để rồi mang trả ngỗ hầu thị uy.

Tình trạng bị đất này càng ngày càng trầm trọng làm cho dân làng ngày đêm lâm vào cảnh khủng khiếp kinh hoàng.

Rốt cuộc họ phải quyên một số tiền to, phải người gì khắp đó đây để tìm võ sư danh tiếng, đến tận Chúc Gia Trang ngăn ngừa bọn giặc cướp dã man này.

Vúc bấy giờ, nhằm buổi chúng anh hùng hào kiệt tập đều tập trung về kinh thành, nên việc tìm võ sư thật là chật vật nhưng rốt cuộc rồi họ cũng tìm được lão già Thiết Thủ Kim Tiên này.

Lão Thiết Thủ Kim Tiên từ hồi nào đến giờ vốn ít ra mặt ganh đua với người trong làng võ, chỉ biết ẩn cư trong chỗ thâm sơn, vừa luyện roi và vừa cùng với một vị sư huynh của mình dạy dỗ học trò.

Bởi thế nên phen này họ chẳng vào kinh, và khi được tin Chúc Gia Trang có điều kinh dị xảy ra, vị sư huynh này liền truyền cho Thiết Thủ Kim Tiên dẫn ba nàng nữ đệ tử vào Chúc Gia Trang liệu bề mà lánh sự.

Thiết Thủ Kim Tiên trong lòng thầm nghĩ

— Sư huynh của ta dụng ý cũng khá cao thâm, dọn giang hồ đại đạo có khuấy phá Chúc Gia Trang chỉ vì gái đẹp, vậy cho ba nàng nữ đệ tử này vào nơi ấy, thật là ba miếng mồi béo bở, thế nào bọn thảo khấu kia cũng lợi vào cạm bẫy mỹ nhân.

— Thế là sáng ngày hôm sau, Thiết Thủ Kim Tiên thống lãnh ba nàng này theo dân làng Chúc Gia Trang trở lại.

Suốt hai đêm liền, ba nàng thiếu nữ này cứ nằm phục sẵn trong nhà của một vị viên ngoại, chờ cho bọn thảo khấu kia đến viếng thì sẽ xuống tay.

Nào hay đầu chờ đợi suốt hai đêm liền mà không thấy điều chi khác lạ

Sáng ngày hôm nay, khi trời còn sương mù, họ định tập trung lại

bàn tính vài điều quan trọng rồi sẽ đi ngủ để lấy lại tinh thần sau hai đêm thức trắng để rình mồi.

Nhưng ba nàng này vừa gặp nhau thì bỗng chợt nghe có tiếng vó cầu nhẹ nhàng vang lên...

Ba nàng thiếu nữ đồng giật mình, trong lòng thầm nghĩ, kể từ khi mình đến đây, thì Chúc Gia Trang đều yên lặng lẽo, ít khi có người ra đường, thế mà bây giờ đột nhiên có tiếng vó ngựa nổi lên, chắc đây không phải là người dân lương thiện.

Vì nghĩ như vậy, nên ba nàng tức thì rút vào bụi rậm đợi chờ.

Quả nhiên tiếng vó cầu càng lúc nghe càng gần, và đột cuộc trước mặt ba nàng xuất hiện một con ngựa hồng.

Trên lưng ngựa có một chàng trai trẻ đẹp ôm xác chết một nàng thiếu nữ đang đầm đìa những máu.

Ba nàng tức thì nhảy xổ ra bao vây người này vào giữa, và nhìn kỹ, mới hay cái xác đó là xác của nàng thiếu nữ trẻ đẹp vừa mất tích trong vùng.

Ba nàng đồng nghĩ rằng, những tay cường san thảo khấu, chuyên bắt gái nhà lành kia hẳn là những tay võ lâm thô bạo, chứ không ngờ thủ phạm lại trẻ đẹp như vậy.

Sau khi thôi còi để báo động cho dân làng được hay, ba nàng cứ dùng Tam Tài Kiểm Trận mà phủ vây Hồng Phong vào giữa.

Sau khi người trong Chúc Gia Trang đã đổ xô ra như kiến bao vây lấy Hồng Phong rồi thì Thiết Thủ Kim Tiên xuất hiện định cầm chân Hồng Phong, nhưng không ngờ lại thảm bại dưới đòn Vân Long Hỉ Thủy trong Huyền Huyền Đạo.

Thấy sư thúc của mình thua cay như thế, ba nàng thiếu nữ nào chịu buông tha Hồng Phong, họ đồng một loạt dấy động thế trận Tam Tài, tấn bao vây Hồng Phong vào giữa, nhất quyết phen này dùng lối tấn công tập thể này mà hạ chàng trai trẻ đẹp nhưng hành sự độc ác kia,

Thế trận Tam Tài quả nhiên kỳ diệu, một khi kiếm khi phát ra thì liền kết với nhau vô cùng chặt chẽ, và bây giờ thì Hồng Phong đang nằm giữa trung tâm, làm cho ba nàng này lòng mừng khắp khỏi.

Hồng Phong rảo mắt nhìn bộ điệu của ba nàng, biết rằng muốn phá vỡ thế trận này không phải là chuyện dễ, ít nhất cũng phải có việc đổ máu xảy ra.

Kể từ khi nàng trông tận mắt, thấy những người tàn tật họ Công Tôn ra tay cay độc gây thương tích nặng nề cho nàng thiếu nữ trẻ đẹp kia thì trong lòng nàng cứ sinh ra một mối căm hờn, thương

mến những người thuộc phận quân thoa.

Nàng nghĩ :

“ Chẳng lẽ mình lại dùng trong thủ pháp để đến nỗi ba nàng này phải mang thương tích hay sao...”

Muốn cho bầu không khí dịu xuống, nàng hỏi :

— Dám hỏi cao danh qui tánh của bà nàng, để sau này còn ngày gặp gỡ...

Ba nàng thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, đồng nghĩ :

“ Người này tài nghệ cao siêu, diện mạo đường đường, sao lại làm điều tồi bại... mình có nên xưng tên họ ra hay không ?”

Còn đang phân vân thì chợt nghe ngoài vòng chiến có người nói :

— Thăng dâm tộc kia có thể thừa hư mà thắng Kim Tiên này, chứ lọt vào Tam Tài Kiềm Trận thì đừng hòng thoát khỏi bàn tay của Tam Tài Nữ.

Thì ra ba nàng thiếu nữ đây có biệt hiệu là Tam Tài Nữ, một nàng tên Hồng Tài, một nàng tên Bạch Tài, một nàng tên Lam Tài, ba nàng này ngày đêm không rời nhau nửa bước, cùng nhau ăn chung một mâm ngũ cốc, một giường, luyện võ chung một giờ, tánh tình thật là tương đắc.

Tam Tài Nữ nghe thấy người nói chuyện, biết ngay là sư thúc của mình, thì ra lão ta sau khi bị Hồng Phong trảm gãy 1 chiếc đòn, bây giờ thừa lúc Hồng Phong đã bị kẹt trong Tam Tài Kiềm Trận, ông ta liền tăng mắng rắp lại khúc xương chỗ gãy, đồng thời thoa ngay thuốc bí truyền của mình:

Nghe giọng nói của Thiết Thủ Kim Tiên, Tam Tài Nữ biết ngay rằng Sư thúc của mình thúc giục tấn công; Hồng Tài là người nóng nảy nhất, nên không chờ nữa, nàng ngậm lên mấy tiếng thiệu nho nhỏ, rồi bỗng thỉnh lình tách ra khỏi thế trận lướt tới chém sả vào đỉnh đầu của Hồng Phong một đòn mường tượng như đòn Thái Sơn Áp Đỉnh. Bạch Tài và Lam Tài vừa nghe khẩu lệnh của Hồng Tài, thì đã chuẩn bị ngay hai đòn hung bạo để phối hợp tấn công.

Đòn của Hồng Tài bay ra trong cái khí thế cực kỳ hung hãm, nhưng Hồng Phong vẫn ung dung đứng im lìm như một pho tượng, lạng lẹ chờ đợi lưới gươm giáng xuống đỉnh đầu của mình.

Lưới gươm còn cách năm tấc mà nàng vẫn chưa hề nhúc nhích làm cho đối phương cũng phải thầm phục cái đức bình tĩnh của nàng...

Nhưng lưới gươm sáng loáng kia tiếp tục đi xuống nhanh như cắt, đến khi còn cách đỉnh đầu của Hồng Phong chừng hai tấc, thì thân hình

của nàng mới bỗng thỉnh lình lệch sang cánh tả... tốc độ thật là nhanh không tài nào tưởng tượng.

Bạch Tài và Lam Tài chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó mà thôi, vừa thoáng trông thấy Hồng Phong đẩy động thân hình, hai nàng tức thì tung gươm chia ra hai đường tiếp hậu tấn công hai đòn sấm sét.

Lối tấn công thật là linh động, làm cho Hồng Phong lâm vào tình trạng nếu tránh được đòn trước mặt thì thoát không khỏi đường sau lưng, mà tránh được đòn sau lưng thì tất vướng ngay đòn trước mặt.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì Hồng Phong đã lâm vào chỗ hiểm làm cho nàng bất giác khẽ giật mình, không ngờ tác dụng của Tam Tài Kiềm Trận lại kiên hiệu như vậy.

Nàng thét lên hai tiếng :

— Hay lắm...

Đoạn nhún nhẹ hai mũi gươm của mình trên mặt đất... cái nhún của nàng trông thật êm ái lạ thường, nhưng cũng làm cho mặt đất lún sâu hai tấc... và thân hình của nàng bắn vọt lên không trung theo cái đòn Nhất Hạc Xung Thiên...

Vì động tác của Hồng Phong tuy phát ra sau, nhưng mà lại li trước thành thử ra hai đường gươm của Lam Tài và Bạch Tài tức thì đâm téo vào nhau dưới gót chân của Hồng Phong.

Chiều hướng của hai mũi gươm lại vô tình chiếu đúng vào nhau, nên chạm phải với nhau vang lên một tiếng “keng” thanh thao trong trẻo, làm cho lửa bắn ra tung toé...

Hồng Phong thừa lúc hai nàng đang bàng hoàng tức thì thò mũi gươm của nàng ra đập mạnh vào chỗ hai thanh gươm tiếp xúc với nhau.

Cái đập của nàng cũng thật là êm ái, nhưng hai nàng thiếu nữ kia bỗng nhiên bai gò má đỏ như gấc chín.

KIỂM TRẬN XOAY VẦN NHƯ CƠN GIÓ LỐC !

Thì ra trong một khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Hồng Phong đã vận dụng hết toàn thân công lực của mình toát xuống năm ngón chân, để rời xuống một cái Thiên Căn Tấn.

Đúng như cái tên của nó, Thiên Căn Tấn thật là mạnh mẽ như một gánh nghìn cân nặng, cho nên nội lực toát ra thì Lam Tài, Bạch Tài nghe thấy dường như có một quả núi đè lên thanh gươm của mình.

Tính thể bất buộc hai nàng phải vận công kháng cự, bằng không chỉ hai thanh gươm tức khắc gãy lụn.

Ba luồng nội lực này giáp nối vào nhau. Hồng Phong mặc dù chỉ dùng sức một người chơi lại hai người, nhưng mà phần thắng có thừa, vì dù sao nàng cũng là người thân trải trăm nghìn trận chiến, từ nhỏ lại chuyên luyện nội công, cho nên nội lực hùng hậu...

Trong lúc khí lực của nàng tràn ra liên miên bất tuyệt nàng chỉ chờ cho hai nàng kia chống cự thêm một chút nữa thì bắn tung ra thêm hai phần sức mạnh để đè bẹp họ cho mất oai phong chơi.

Nào hay đâu Tam Tài Kiếm Trận đầu dễ dàng bị khống chế như ý nàng tưởng tượng, Hồng Tài sau khi đâm hụt một đòn, tức thì vòng ngay lưỡi gươm của mình lại sẵn sàng chờ đợi thể biến của đối Phương để tiếp tục tấn công.

Nàng này trông thấy Hồng Phong đẹp, trên hai thanh gươm của bạn mình tức thì tung mình nhảy lên khỏi mặt đất chững một trường đoạn là thanh gươm của mình một nhát theo chiều ngang, đâm một đường đứng vào hai gối của Hồng Phong để cứu nguy cho hai bạn...

Mặc dù đang ở cái thế Thiên Cầm Tảo vững như trời trồng, nhưng Hồng Phong đã tỉnh trước trong lòng, nàng thiếu nữ thứ ba thế nào cũng phải tấn công để giải vây cho đồng bọn, vì vậy cho nên ánh gươm vừa loé lên thì Hồng Phong tức khắc thay đòn đổi thế, từ Thiên Cầm Tảo mà nàng biến sang Phi Bổng Vạn Lý rồi Nhạn Lạc Bình Sa nhanh như chớp, làm cho người đang thọ thương ngồi bẹp trên mặt đất là Thiết Thủ Kim Tiên cũng sắc lưỡi khen thầm.

Đòn Nhạn Lạc Bình Sa của Hồng Phong xù đúng theo một phương thực thật dài, trong cháng khác chỉ một con nhạn bay là đã trên xa mạc vì vậy nên khi hai chân của Hồng Phong vừa chấm đất thì nàng đã thoát ra ngoài vòng chiến hơn ba trường bề xa.

Nào hay đâu Tam Tài Kiếm Trận biến chuyển không ngừng, vừa trông thấy con mồi béo bở thoát đi, thì ba thanh gươm của ba nàng mỹ nữ thì nhau xoay vần như một con gió lốc, đuổi theo Hồng Phong sát gót.

Nàng vừa định trở thuật khinh công thượng thượng, lẩn trốn vào trong biển người đông nghẹt, nhưng chưa kịp dấy động hai chân, thì trước mặt mình bỗng gươm loang loáng, Tam Tài Kiếm Trận lại tiếp tục tái bạo vây.

Hồng Tài, Tam Tài, Bạch Tài thì nhau ngăm những câu chiến, đó là những ám hiệu để cho hai người đồng bọn của mình biết trước mà phối hợp tấn công cho vào khuôn đúng pháp, làm cho Hồng Phong càng chống trả chừng nào càng nghe bộ pháp của mình càng thêm chặt vật.

Nàng vốn là người tính tình nóng nảy, nên mặc dù rất thương tiếc đối phương của mình là ba nàng thiếu nữ khá xinh tươi nhưng vì tình thế càng ngày càng khốn đốn nên đòn phản công của nàng càng lúc càng thêm mạnh bạo.

Phần ba nàng thiếu nữ thì này giờ so nhau mấy đòn, biết tài nghệ của chàng trai trẻ này thật là đáng sợ, cho nên không một ai dám có lòng khinh địch, cả thấy đều chăm chú hết tinh thần vào Tam Tài Kiếm Trận quyết hạ cho được người này để báo thù cho sự thúc.

Mười hiệp trôi qua, thì mồ hôi trên trán của ba nàng vã ra lấm tấm hơi thở dập dồn.

Thiết Thủ Kim Tiên ngồi dưới đất, trông thấy làn gươm của Tam Tài Kiếm Trận không còn linh động như xưa bất giác trong dạ lo thầm. Ông ta nghĩ :

« Kể từ khi mình cùng sư huynh chế tạo Tam Tài Kiếm Trận này, mỗi khi mang ra xử dụng, thì đối phương không tài nào vượt khỏi màn kiếm quang linh động phi thường kia, thế mà tại làm sao chàng trai trẻ này lại đối phó một cách ung dung như thế. »

Trong lòng thì suy nghĩ miên man, mà cặp mắt của lão ta thì ngăm nhìn trận chiến không nháy mắt.

Xem thêm một chập, thì lão ta nghĩ tiếp :

— « Không xong... công lực của thắng này có sao càng đấu chiến chừng nào thì càng tăng gia đường như vô tận, ta phải hỏi xem cho biết danh tánh và sư môn... »

Nghĩ đoạn ứng tiếng hỏi :

— « Nay nên thư sinh mặt trắng kia... chẳng biết danh tánh của mi là chi, sư môn xuất xứ ở chỗ nào, hãy thông báo cho ta được biết. »

Hồng Phong mỉm cười thầm nghĩ :

— « Không biết lão già này coi đờn như thế nào mà lại muốn biết lai lịch của ta... việc trong Chúc Gia Trang này thật là tồi tệ, ta không nên nói thật lai lịch mà dính líu đến điều không hay. »

Vì cố ý không muốn bại lộ hành tung, cho nên Hồng Phong giả vờ chăm chú vào những đòn phản công của mình và những biến thiên trong chiến cuộc mà không trả lời câu hỏi của Thiết Thủ Kim Tiên.

Ông ta lại tự khi Đan Điền hỏi lại thêm lần nữa, nhưng Hồng Phong vẫn một mực thủ khẩu như bình, cứ chăm chú nhìn hết tinh thần để giải phá những lối tấn công dồn dập như những đợt sóng thủy triều.

Thiết Thủ Kim Tiên bực tức, biết thắng thư sinh mặt trắng này cố tình trốn tránh, chẳng chịu trả lời.

— Lão ta bực tức nói to lên :

— Thật là phường dâm dăng, tiểu tốt vô danh, nên không dám ào danh.

Nếu như ngày thường, Hồng Phong bị người nào mặt sát như thế thì chắc cơn giận đã phừng lên, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy buồn cười : nhất là đối phương lại khấp mình vào cái tội dâm dăng.

Thiệt Thủ Kim Tiên lại bực tức kêu lên :

— Thằng dâm tặc kia, mi nở nhả tâm bất gái nhà lành làm điều tội bại, sao lại còn gây thương tích nặng nề.. nếu không báo tên họ ra ta sẽ dùng thuốc độc đó..

Tiếng nói của lão sang sảng, làm cho những người có mặt tại đó thay đều nghe rõ từng tiếng một.

Hồng Phong trong dạ cười thầm. Nàng bỗng cất tiếng trả lời :

— Ta họ Bạch tên Tam Tài... không phải dâm tặc, cũng chẳng phải người đã bắt gái nhà lành để gây thương tích mua vui..

Mặc dù Hồng Phong đang kẹt ở trong một thế trận lạ lùng, bị tấn công như vũ bão, đấu chiến chẳng hở tay, nhưng mà tiếng trả lời của nàng vẫn thanh thoả trong trẻo, nội lực hùng hồn làm cho những người luyện võ có mặt tại đây thay đều khen thầm trong dạ...

Nhưng cũng có một số người cho rằng cái tên Bạch Tam Tài nghe qua thật kệch, thật không hợp với cái vẻ hào hoa phong nhã của Hồng Phong.

Họ đâu có biết trong phút giây ngáo ngù ấy, Hồng Phong nghĩ rằng mình đây họ Hồng, vậy thì cứ thay đổi họ là họ Bạch, vì Hồng và Bạch đều là tiếng chỉ màu sắc.

Lại nữa bây giờ mình đang kẹt vào trong cái thế trận Tam Tài, vậy thì hãy cứ tạm đặt cho mình cái tên Tam Tài cho qua buổi vậy.

Lão già Thiệt Thủ Kim Tiên là người lớn tuổi, thoáng nghe qua cái tên hơi chướng tai, thì biết ngay đây chỉ là một cái tên giả, ông ta bậm bực ngồi rằng :

— Nay thằng Bạch Tam Tài gì đó, hãy cố gắng mà thoát cho ra khỏi cái thế trận Tam Tài nhé.

Người dứt lời nhòm người lên gần tới chỗ đấu tranh.

Hồng Phong thấy vậy kêu lên :

— Nay Thiệt Thủ Kim Tiên tiên bối, tôi đang bị vây trong trận Tam Tài, lẽ ra tiên bối là người lớn tuổi trong võ lâm, phải lên tiếng cho kẻ đệ tử nói tay, đừng này lão trượng muốn...

Thiệt Thủ Kim Tiên to tiếng hỏi :

— Muốn việc gì ?

Hồng Phong to tiếng trả lời :

— Tiên bối muốn thừa lúc tôi đang nguy hiểm, lợi dụng thế đông người hiệp kẻ thế cô... xuống tay đánh độc.

MỘT NGƯỜI HỖ TRỢ CHO BA NGƯỜI.

Nàng những tưởng rằng mình tiếng kêu lên chỗ khuyết điểm của lão ta nơi giữa chỗ đông người, thì lão sẽ hỗ trợ mà chùn tay lại.

Nào hay câu nói của nàng vừa dứt, thì Thiệt Thủ Kim Tiên buông ra một chuỗi cười quái đản nói :

— Đối với phường dâm dăng thì không thể áp dụng qui luật trong võ lâm, nếu dùng thế đông mà hạ nổi mi cũng phải dùng, ngộ hầu trừ hại cho lương dân.

Câu nói của lão ta vừa dứt thì tức khắc dân làng nhao nhao lên tán thành, nhiều người nói :

— Lão trượng nói phải, cứ dùng đủ mọi phương pháp, miễn là bắt được dâm tặc, báo thù cho những người bị chết oan thì thôi.

Giữa tiếng ồn ào huyện náo, Thiệt Thủ Kim Tiên cứ xê dịch thân hình về phía Hồng Phong.

Khi còn cách chiến trận chừng năm trượng thì lão ta dừng lại, bằng một cử chỉ chậm chạp nặng nề, lão ta từ từ thả tay vào lòng rút ra một nắm ám khí.

Mặc dù đang mê trận, nhưng nghe lão ta tuyên bố hẳn hỏi rằng sẽ sử dụng thuốc độc, thì cặp mắt của nàng luôn luôn quan sát từng cử chỉ nhỏ nhem của lão Thiệt Thủ Kim Tiên.

Bàn tay của lão ta vừa ra khỏi lòng, thì Hồng Phong tức khắc kêu lên :

— Ngó là việc chi huyện bí, nào hay đâu chỉ là một nắm ám khí tầm thuốc độc.

Thiệt Thủ Kim Tiên cười chua chát, nói :

— Phải... việc thật tầm thường, chỉ là một nắm ám khí có tầm thuốc độc mà thôi... coi đây...

Hai tiếng « coi đây » vừa bay ra khỏi miệng thì bàn tay của lão tức thì vung ra một cái nhanh như một tia chớp...

Lạ lùng thay, tuy nắm trong tay rất nhiều ám khí, cái vung tay của lão lại dùng toàn lực, Hồng Phong cứ dính dính rằng bao nhiêu ám khí cũng sẽ bay ra trong một lúc.

Nào hay đâu sau cái vung tay ấy, thì chỉ có duy nhất một món ám khí bay ra mà thôi.

Hồng Phong tận dụng phương pháp Thỉnh Thính Bện Hinh, nghe thấy có một mũi phi tiễn bay vèo vèo trong gió, tức thì yên tâm.

Nhưng đến khi mũi ám khí này bay gần mình nàng thì lòng lo sợ tức thì tăng lên mãnh liệt...

Nàng kêu lên mấy tiếng :

— Ủy... lạ thật...

Thì ra khi mũi phi tiễn này bay tới nơi, thì Tam Tài Kiếm Trận đột nhiên biến chuyển một cách kỳ lạ, không tài nào biết trước.

Ba Thanh trường kiếm của ba nàng thiếu nữ xoay vần như ba con trối, xoắn tít vào nhau, phối hợp triệt để, làm cho Hồng Phong lấy làm sửng sốt.

Đang lúc thế trận đột biến như vậy, thì mũi phi tiễn bay trở tới chiếu đúng vào chỗ nhược của Hồng Phong, chỗ nhược này phối hợp với Tam Tài Kiếm Trận như bóng với hình, du Hồng Phong vào trong một tình thế thật tử nhất sinh.

Thì ra Tam Tài Kiếm Trận không những phối hợp thể công của ba người đang cầm gươm chiến đấu mà thôi, mà mỗi khi gặp phải điều nguy hiểm, tức khắc có một người trong bọn tham gia ném ám khí hỗ trợ cho ba người một cách đặc lực.

Trong tình thế nguy nan, Hồng Phong phải vận dụng hết tài ứng biến của mình mới tránh thoát được mũi phi tiễn trong kẽ tóc đường tơ.

Thân hình của nàng vừa kịp đứng vững lại thì ba nàng thiếu nữ kia lại mở thêm đợt tấn công thứ nhì.

— Hồng Phong vừa kịp nghe thấy tiếng gươm bay vèo vèo tức thì định thần trụ bộ, định phương pháp « đi bất biến ứng vạn biến », nhưng không ngờ ba thanh trường kiếm của ba nàng phen này tấn công bằng ba chiều hướng cực kỳ quái dị, làm cho Hồng Phong không thể nào đứng yên một chỗ cho được.

Dưới áp lực của ba chiều hướng phối hợp với nhau một cách nhịp nhàng và lung bạo, Hồng Phong đành phải nhún nhẹ mũi giày chân tả của nàng để tránh thoát mũi gươm của Hồng Tài đang tấn công vào Đốc mạnh.

Chỉ một chút xô dịch thân hình đó thì hai mũi gươm của Bạch Tài và Lam Tài tức thì tấn công ráo riết vào hông và lưng của nàng.

Dưới lối tấn công bằng ba mặt giáp công đó, Hồng Phong chỉ còn

có cách phải lượn mình sang cánh hữu hai bước và dùng tay tả chống với lưỡi gươm của Bạch Tài, dùng tay hữu chống lại lưỡi gươm của Lam Tài mới mong thoát khỏi đợt tấn công thứ ba.

Ý nghĩ thoáng lên là nâng tức thì hành động ngay và thân hình của nàng đã lượn đi được hai bước và Hồng Phong vừa vung tay kháng cự với hai đòn của Bạch Tài ra Lam Tài thì sau lưng nàng có tiếng gió lạ nổi lên.

Vốn là người trải qua trăm nghìn trận đấu, cho nên nàng vận dụng thính giác của mình thật là bén nhạy, vừa thoáng nghe qua là biết ngay có ám khí bay tới.

Nhưng bây giờ nàng bị kẹt trong cái thế gọng kìm tai ác, nên hậu tâm hoàn toàn trống trải và mũi ám khí kia lại thừa hư chiếu đúng vào chỗ trống của nàng.

Hồng Phong đang ngưng thần tự khi tìm cách đối phó cho kiến hiệu thì mũi ám khí này lại lượn nhẹ một vòng để rồi chiếu đúng vào hông của nàng.

Hồng Phong càng thêm kinh mang sửng sốt vì rằng nếu mũi ám khí này chiếu vào hậu tâm như ban nãy thì tình trạng tuy nguy, nhưng hãy còn cơ cứu vãn.

Đang này nó lại chui tọt vào hông nàng, vị trí này thật là vùng tử địa, vì bao nhiêu đường lối thảo thân thân đều bị ba thanh gươm bốn phong tỏa đi rồi.

Một luồng uất khí trong lòng nàng tức thì dâng lên, nàng thật không ngờ Tam Tài kiếm trận sau khi phối hợp với người thứ tư thì lại độc ác như thế kia...

Bao nhiêu công lực trong người thấy đều thoát ra toàn thân trong một lúc...

Tay tả của Hồng Phong xử một đòn Quá Quan Trăm Tượng, tay hữu tung ra một thế Tiểu Lý Tàng Dao liên tiếp hai tiếng « cang » vang lên hai thanh gươm của Hồng Tài và Lam Tài tức thì bị Hồng Phong chém bật trở ra đúng vào lúc đó thì thanh gươm của Hồng Tài cũng vừa trở tới thế như chớp giăng sấm nổ...

Nhanh như chớp Hồng Phong tức thì cúi đầu né tránh để cho lưỡi gươm của Hồng Tài lướt nhẹ ngang qua đầu nàng, làm bay mấy cọng tóc lơ thơ...

Và điều hiểm nguy vạn bội là làm sao tránh cho thoát mũi ám khí bay vèo vào hông của mình.

Giữa lúc nguy nan Hồng Phong bỗng tỉnh linh hé hai vành mắt

ra cắn chặt môi ám khi ấy.

Một tiếng «cộp» vang lên nàng nghe thấy hai hàm răng của mình cắn vào nội lực của lão Thiết Thủ Kim Tiên quá mạnh.

KIẾM TRẬN XOAY VẦN NHƯ CƠN GIÓ LỐC RÒNG MẮC CẠN NHƯ CÁ NÀM TRONG RỌ

Ban nãy đang nghe lão ta hăm dọa dùng độc nên bây giờ vừa cắn được món ám khi để cứu nguy cho mạng mình rồi Hồng Phong tức thì nhổ ngay ra tức khắc chớ chẳng dám nuốt lâu trong miệng mình.

Món ám khi rơi xuống mặt đất vang lên một tiếng «cộp» và lúc bấy giờ nàng mới trông thấy rõ thì ra đó là một mũi phi đao sáng loáng lướt nó thì trắng như tuyết nhưng chiếc cán thì đen huyền như mực; màu đen và màu trắng phản chiếu với nhau trông thật là đáng sợ.

Hồng Phong thầm nghĩ :

«May mà ta cắn được lưỡi phi đao bằng một món binh khí này ghim vào hông ta thì chắc chắn là toi mạng chứ không thể nào sống sót».

Nàng biết rằng trong một khoảng thời gian nháy mắt Tam Tài Kiếm Trận lại tái phát tấn công và xem tình thế này thì càng đấu chiến chừng nào thì thế trận càng thêm khốc liệt chừng này.

Nàng không muốn đứng yên phen này thủ xứ dụng phương pháp biến động cốt không cho Tam Tài Kiếm Trận phù vây mình một lần nữa. Ý định vừa thoáng hiện lên thì Hồng Phong tức khắc đẩy động thân hình lướt tới phía trước nhanh như một đường tên...

Những tưởng rằng phen này mình sẽ yên lành thoát khỏi vòng nguy hiểm nào hay đầu thân hình của Hồng Phong chỉ lướt tới phía trước chừng sáu bảy trượng thì nghe phía sau lưng của mình có nhiều người cấp tốc đuổi theo.

Nàng hép một hơi dài đường khí để tăng gia khí tức rồi nghiêng răng cho gia tăng tốc độ dự định phen này sẽ bỏ xa nàng thiếu nữ này cho bỏ ghet.

Nào hay đầu luồng đường khí vừa lọt vào buồng phổi của nàng thì bỗng nhiên nàng cảm thấy mắt hoa đầu váng cơ thể loạng choạng không khác chi một chiếc thuyền nan đang chòng chành giữa cảnh sóng to gió lớn...

Chưa kịp quyết định xem mình phải dùng phương pháp chi để vượt khỏi vòng tai biến thì hai chân của nàng mềm nhũn cả ra, thế rồi nàng chúi nhủi trên mặt đất.

Nàng cố gắng vùng dậy nhưng không tài nào vùng dậy cho nổi, trước mắt nàng tức khắc như có một áng mây đen cuộn cuộn kéo ngang qua và bên tai của nàng chỉ loáng thoáng nghe có nhiều người nói :

- Hãy móc mắt chặt tay nó...
- Hãy hành hình ngay đây tặc...
- Hãy chôn sống nó...

Nhưng rồi nhiều người lại nói :

- Khoan đã...
- Bọn này nhiều đồng bọn lắm, hãy giam lại để lấy khẩu cung :
- Hãy dùng nó làm mồi để nhử đồng bọn của chúng lại.

Nhưng âm thanh của tiếng nói chung quanh nàng càng lúc càng mờ dần và cuối cùng nàng không còn nghe thấy gì nữa.

Mơ màng sự tỉnh, nhắm mắt nhìn lên, thì trước mặt của nàng một màu tối.

Hồng Phong lần lần định tỉnh tỉnh thần, hồi tưởng lại những việc vừa xảy ra trong ngày hôm nay, bất giác trong lòng rờn rợn,

Nàng còn nhớ rõ ràng, chính trong lúc nàng sắp sửa thoát khỏi vòng kim tỏa thì bỗng nhiên mắt hoa đầu váng rồi không còn hay biết gì nữa.

Nàng nghĩ, chắc có lẽ mũi phi đao mà nàng đã cắn được trong buổi ban ngày, chắc chắn đã tẩm một thứ thuốc độc vô cùng mạnh mẽ, cho nên nàng mới ngộ độc mê man như vậy.

Quả thật sự ước đoán của nàng không sai, mặc dù lưỡi phi đao này chưa phạm vào da thịt, nhưng chất độc ngấm trên lưỡi đao đã làm cho nàng ngất đi một khoảng thời gian dài,

Hồng Phong cau mày ngâm nghĩ :

« Nếu quả thật mình trúng độc trong trường hợp đó, thì chất độc tẩm trên lưỡi đao kia mạnh mẽ biết chừng nào, nếu rủi ro để cho nó phạm vào da thịt thì giờ này mình không còn ở trên đời này nữa ».

Nghĩ đến đây, nàng mới biết sinh mạng của mình là đáng quý và nàng mới vụt nhớ đến việc không biết bây giờ mình đang ở tại chốn nào.

Khe khẽ nhòm dậy sờ soạng chung quanh mình, Hồng Phong nghe thấy chung quanh chỗ mình ngồi, nơi nào cũng giá lạnh như băng, rõ ràng nơi đây kiến trúc toàn bằng đá xanh thật là kiên cố, vì rằng bàn tay của nàng sờ tới đâu cũng đều nghe thấy nhám nhúa như mặt đá.

Hồng Phong đi đến một kết luận, cho rằng bọn người Chúc Gia

Trang giám mình tại đây để chờ ngày hành hình.

Thò tay sờ lại hai thanh bảo đao và bảo kiếm ở trên mình, thấy hầy con nguyên vẹn, nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ rằng rất may vì buổi ban ngày, mình chỉ dùng toàn hai bàn tay không mà chiến đấu cho nên người trong Chư Gia Trang không biết trên mình của mình có hai vật quý, bằng không thì sau khi mình mà man chắc chắn họ đã lấy đi rồi.

Còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy vắng vắng từ phía xa xa, có ba tiếng trống canh đưa đến.

Hồng Phong chắc lưỡi thở dài, không ngờ bây giờ đúng vào lúc nửa đêm.

Trong gian thạch thất này hơi lạnh thấu xương, may nhờ Hồng Phong là người có nội công thâm hậu nên chẳng thấy khó chịu về cái cảnh đao hàn cắt da.

Còn đang miên man suy nghĩ, bỗng chợt nghe thấy từ phía xa, có một tiếng còi lạnh lẽo vang.

Vì ở xa nên tiếng còi chỉ nghe phưởng phất mờ mờ, nhưng giọng còi này đập vào màng tai của Hồng Phong thì tinh thần của nàng tức thì tỉnh táo.

Thời ra tiếng còi này chính là tiếng của ba nàng thiếu nữ xử dụng thể trận Tam Tài mà khi họ gặp Hồng Phong đã từng xử dụng.

Nàng nghĩ, có lẽ bọn bất lương đã thừa khi đêm hôm tăm tối, lờ mờ vào Chư Gia Trang, nên bị ba nàng này phát giác.

Quả thật tiếng còi này cất lên không bao lâu thì chung quanh Hồng Phong có tiếng chân người chạy rầm rập, hòa lẫn trong tiếng kêu réo ầm ầm, tình hình này giống hệt cảnh nàng lâm trận trong buổi ban ngày.

Hồng Phong như một con cá nằm trong rọ, giờ phút này nàng chỉ còn có cách vận dụng thánh giác, để nghe động tĩnh ở bên ngoài.

TIẾNG VANG KỶ DI ĐİLÀN VÀO GIAN THẠCH THẤT 8

Nàng nghe thấy tiếng chân người càng lúc càng nhiều hòa lẫn với tiếng hò hét càng lúc càng thêm ầm ầm thêm ra.

Thình thoảng bên ngoài có tiếng hò hét vọng vào, nàng nghe loáng thoáng có người nói :

— Thăng này không đẹp trai như thăng bị bắt hồi buổi ban chiều, thế mà cũng đưa đòi đi làm điều tồi, bại.

Có tiếng cười ha hả rồi có người nói :

— Muốn làm chuyện tồi bại thì có cần chi đẹp trai hay không đẹp trai.

Rồi lại có người nhao nhao lên :

— Thăng này tuy xấu trai, nhưng thăng kia hầy còn xấu hơn...

Thế rồi lại có nhiều người kêu lên chỉ chớc :

— Trời... thật là người kỳ hình dị tướng...

— Sao lại cụt một tay, cụt một chân, mù một mắt...

Câu nói sau cùng này làm cho Hồng Phong tức thì tỉnh thần tỉnh táo, nàng nghĩ :

« Nếu vậy thì cái người kỳ hình dị tướng họ Công Tôn kia đã có mặt tại nơi đây. »

Vì có ý nghĩ về người họ Công Tôn cho nên Hồng Phong đặt biệt lưu ý tới những âm thanh kỳ dị cơ thanh gậy sắt của người này gây ra.

Quả nhiên sau khi định thần nghe ngóng, Hồng Phong thình thoảng bắt gặp âm thanh kỳ dị này chốc chốc lại vang lên.

Hoà lẫn trong âm thanh đó, là tiếng rít vi vèo của thanh gậy sắt lạ lùng.

Hồng Phong bị kẹt trong phòng tối, nên tận dụng phép Thánh Thiện Biện Hình để nghe ngóng sự diễn tiến ở bên ngoài.

Nàng nghĩ :

« Cứ bằng vào những tiếng động mà nàng nghe thấy thì người họ Công Tôn đã lâm vào vòng chiến. »

Vừa nghĩ đến đây, thì lại nghe có tiếng người nói :

— Tại sao lại không dùng Tam Tài Kiếm Trận phủ vây rồi hạ nó như đã hạ thăng mặt trắng trong buổi ban chiều.

Câu nói này vừa dứt, tức thì có người nhao nhao lên phụ họa :

— Phải... phải... mau dùng Tam Tài Kiếm Trận hạ nó.

Cơn hỗn độn này càng lúc càng thêm phức tạp, dường như những người ngoài kia đang nổi lên một luồng công phần thực là mãnh liệt.

Trong cái tiếng người la hét cực kỳ hỗn độn đó, Hồng Phong bỗng nghe thấy có tiếng gươm va chạm vào món binh khí sắt thép nào đó, vang lên những tiếng « lừng keng » liên hồi.

Cứ nghe thấy âm thanh đồn dập nhưng mà phối hợp với nhau một cách nhẹ nhàng thì Hồng Phong biết ngay rằng họ đã xử dụng thể trận Tam Tài.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau ban đầu nghe hầy còn thưa thớt nhưng càng lâu thì nhịp điệu càng nhịp thêm lên, báo hiệu rằng chiến cuộc càng lúc càng tăng thêm cao độ và phần ác liệt cứ gia tăng mãi mãi.

Hồng Phong trong lòng thầm nghĩ :

— Người họ Công Tôn chỉ dùng có một thanh gậy sắt mà cự nổi với Tam Tài Kiếm Trận, thì tài bộ của hẳn quả thật cao siêu.

Lắng nghe thấy tiếng gươm va chạm với tiếng gậy càng lúc càng nhiều, nhưng có sao chiến cuộc lại chưa kết thúc, nàng lại nghĩ tiếp :

« Nếu vậy chẳng hóa ra vô công của người này lại cao hơn ta một bậc hay sao ? »

Nàng quên phăng đi trong lúc ban ngày nàng chỉ dùng có hai bàn tay trắng và bản thân nàng hãy còn nhiều tuyệt kỹ xữ dụng hết ra chỉ vì nàng không nỡ gây thương tích cho ba nàng thiếu nữ mỹ miều.

Nàng còn đang ngưng thần định khí chợt nghe thấy giọng nói của Thiết Thủ Kim Tiên càng lên :

— Nếu mi không buông gậy đầu hàng thì ta sẽ dùng thuốc độc rồi đó.

Câu nói này đúng là câu nói mà lão ta dùng để nói với mình trong buổi ban chiều nàng nghĩ nếu lão ta xữ dụng thuốc độc thì người họ Công Tôn thật khó an toàn.

Quả nhiên, ý nghĩ của nàng vừa đến đây thì nghe tiếng gươm va tiếng gậy chạm vào nhau mấy tiếng cực kỳ mãnh liệt tiếp theo đó là tiếng kêu thất thanh của người chiến bại hòa lẫn với tiếng reo hò của người trong Chúc Gia Trang :

— Hãy diềm huyết nó lại rồi nhốt trong phòng đá như cái thằng thư sinh mặt trắng kia vậy.

Có ý kiến nổi lên chống đối :

— Đừng giam nó, hãy chặt cụt thêm một tay và một chân khoét mù thêm một mắt, trông mới càng thêm thú vị.

Nhưng rồi tiếng hò reo càng lúc càng dịu dần tiếp theo đó có những tiếng chân người rộn rã đi rầm rập về phía gian thạch thất đang giam nàng.

Hồng Phong thắc thỏm lo thầm không biết người tàn tật kia có bị giam chung với mình hay không ?

VÌ BỊ ÉP BUỘC NÊN MỚI LÀM ĐIỀU BẮC ĐẮC ĐI

Nàng tựa lưng vào vách tường đưa mắt nhìn ra, trong lúc đó thì tiếng người càng lúc càng tiến sát vào gian thạch thất.

Thế rồi một tiếng « sầm » vang lên, cánh cửa nặng nề vùng mở toát

và ánh sáng bập bùng của những ngọn đuốc từ bên ngoài tức thì òa vào làm cho Hồng Phong chói cả mắt.

Có rất nhiều bóng người lố nhố đứng ở ngoài cửa, tiếp theo đó, có tiếng của lão già Thiết Thủ Kim Tiên quát :

— Chưa chui rúc vào đó, còn đợi chừng nào.

Câu nói vừa dứt thì có một tiếng « bịch » vang lên, và quả thật con người kỳ hình dị tướng mà nàng gặp trong rừng sâu bây giờ bị đạp chúi nhúi vào rồi té sấp trên mặt đất.

Hồng Phong giật mình thầm nghĩ, người này đã từng giao chiến với mình, cứ theo công lực đó mà suy, thì hẳn ta không phải thuộc hạng tầm thường, có sao bây giờ lại bị lão Thiết Thủ Kiếm Tiên hành hạ như thế.

Ý nghĩ của nàng chưa trọn, thì một tiếng « huyech » nữa lại vang lên, tiếp theo đó một người đàn ông vạm vỡ lại bị đá bay bên trong.

Người này chưa kịp kêu lên một tiếng, thì cánh cửa nặng nề của gian thạch thất tức thì đóng lại.

Hồng Phong chờ cho tiếng đột, ở bên ngoài lần lần vắng lặng rồi nàng mới nhón gót đi lần về hai người mới đến.

Bóng tối trong phòng dày đặc, nàng lại là phận gái, cho nên lấy làm cẩn thận e dè, lắng nghe hơi thở của họ còn cách mình chừng ba trượng thì nàng liền dừng chân đứng lại.

Hồng Phong lấy làm lạ, vì người họ Công Tôn đã từng đấu chiến với mình, cứ theo công công lực đó mà suy, thì tài bộ người này chẳng phải tầm thường, nhưng không biết tại sao bây giờ lại bị lão già Thiết Thủ Kim Tiên hạ bộ một cách nhanh chóng như thế này.

Cứ nghe theo hơi thở, thì người họ Công Tôn bây giờ có lẽ thọ thương khá nặng, vì hơi thở thoi thóp mỗi mồn.

Lâu lắm, nàng mới cất tiếng hỏi :

— Này già Công Tôn kia, thật không biết tự lượng sức mình, dẫn thân vào chỗ chết.

Câu nói của nàng làm cho người đàn ông vạm vỡ kia giật mình kêu một tiếng.

Hồng Phong lại nghiêm giọng hỏi :

— Còn nhà người cao danh qui tánh, sao lại bị bắt giam vào đây ? Có tiếng của người đàn ông kia trả lời :

— Tôi chỉ là một thằng vô danh tiểu tốt... chẳng may...

Có một tiếng rên khẽ khe của người họ Công Tôn cắt đứt câu nói của người này, dường như hẳn ta kính sợ uy thế của người họ Công

Tôn làm, cho nên im bất chẳng nói chẳng rằng.

Hồng Phong thật muốn biết nguyên ủy việc này, cho nên tiếp tục hỏi:

— Sao nhị vị bị bắt vào đây?

Người họ Công Tôn im lìm không lên tiếng, chỉ có người đàn ông vạm vỡ thì lăm băm nói:

— Việc này lời thôi dài dòng lắm...

Nói đến đây hẳn ta im lìm một lúc khá lâu, không thấy người họ Công Tôn cự mệnh nữa, hẳn ta mới nói khe khẽ:

— Có phải nhà người cũng bị điểm huyết?

Hồng Phong nghe đến đây bất giác giật mình sợ hãi, vội vàng nhủ đến khi ở chốn rừng sâu, chính mắt nàng trông thấy người họ Công Tôn này giải một trọng huyết cho đồng bọn, và còn hứa sẽ giải thêm nữa.

Nếu thì người đàn ông vạm vỡ này chắc có lẽ cũng bị điểm huyết, nên phải ngơ ngẩn nghe lời sai khiến của người họ Công Tôn,

Trung lòng bỗng sinh ra một kẻ, nàng nói:

— Tôi không may bị người gian ác ghim một mũi kim vào huyết Thần Đạo trên đường Đốc Mạch, nên phải ngoan ngoãn vâng lời theo người ấy hành sự.

Nếu việc làm thành công trời chẳng mới được người ấy rút mũi kim ra...

Hồng Phong nói đến đây thì người đàn ông kêu lên một tiếng không khiếp, run giọng nói:

— Trời.. huyết Thần Đạo trên đường Đốc Mạch hèn chi thờ tay không tới..

«Người này biết vị trí của huyết Thần Đạo nằm ở chỗ vót không tới vậy thì nghề điểm huyết của hẳn ta không phải tầm thường thế mà bị người họ Công Tôn khống chế, thật là lạ..»

Nghĩ đoạn, nàng giả vờ rên rỉ nói:

— Mỗi ngày cứ đến giờ thì nó bắt đầu đau nhức khó chịu lắm...

Người đàn ông vạm vỡ kia cũng thở dài nói:

— Thế mà đồ tôi bị điểm vào Kinh Môn bên hông nhưng đối phương không biết đã dùng một thủ pháp gì thật là cay độc làm cho tôi tự giải huyết máu mà giải không nổi.

Câu chuyện đã đi sâu vào vấn đề mà chưa nghe người họ Công Tôn cự mệnh can thiệp Hồng Phong nghĩ thầm chắc có lẽ hẳn họ thương nặng lắm nên dè dặt đi.

Nàng tiếp tục hỏi:

— Vậy thì các hạ chắc cũng bị ép buộc làm điều bất đắc dĩ, nên bị bắt vào đây?

Người ấy thở dài áo nảo trả lời:

— Phải, cần phải làm nhiều điều tội ác gây trời mới có thể được giải huyết cho.

Hồng Phong nói tiếp:

— Có phải hung thủ đã truyền lệnh cho các hạ bắt nhiều nàng con gái nhà lương thiện?

Người ấy thở dài trong bóng tối, nói:

— Các hạ đã bị bắt vào đây thì đã rõ việc ấy... hà tất phải hỏi...

HỒNG PHONG GIẢI HUYỆT THẦN TÌNH!

Hồng Phong nghe giọng nói của người này thiết yếu lắm dường như có vẻ đồng tình với cảnh ngộ của mình, nàng nói tiếp:

— Tôi họ Bạch tên Tam Tài.. các hạ cao danh?

Người ấy nói:

— Tôi họ Ngưu tên Thất.. tiểu tốt vô danh..

Hồng Phong muốn mua chuộc tình cảm tên này ngộ hầu hiểu thêm vài chi tiết bên bờ:

— Huyết Kinh Môn của các hạ nay thấy thế nào?

Ngưu Thất trả lời:

— Cứ nghe thấy đau nhức như kim đâm kiến đốt, hề đặt tay vào giải huyết thì nghe thấy đau nhức tăng gia.

Hồng Phong thở dài nói:

— Huyết Kinh Môn nằm trên con đường Túc Thiếu Dương Đờm, kinh mạch này khởi từ huyết Đờng Giao xuyên qua rất nhiều huyết đạo phức tạp mà xuống đến huyết Khuyết Bồn.

Từ huyết Khuyết Bồn lại có một kinh mạch chạy đến huyết Uyển Dịch trước nách vào gân Nhựt Nguyệt rồi lại vòng ra phía sau huyết Kinh Môn đoạn chạy xuống huyết Đải Mạch Ngủ Xu lại xuyên qua thêm nhiều huyết đạo quan trọng khác mà xuống đến phía ngoài ngón chân thứ tư bên hữu tức huyết Khiếu Âm mới dứt.

Ngưu Thất càng nghe trong lòng càng thêm bối phục, bởi vì từ hồi nào tới giờ hẳn ta chỉ luyện phép điểm huyết làm cho đối phương trúng đòn bị hạ mà thôi, chứ thật ra chưa nghiên cứu tỉ mỉ như người này.

Hắn ta còn đang bồn thần thì lại nghe Hồng Phong cất tiếng :

— Vậy các hạ có thể để cho tôi xem lại huyết đạo, coi nó đã dùng thủ pháp chỉ phong bế như vậy.

Ngưu Thất ngoan ngoãn trả lời :

— Thưa vâng...

Thì ra hắn ta vừa nghe Hồng Phong nói thao thao bất tuyệt về những vị trí có liên hệ với huyết Kinh Môn, làm cho trong lòng sinh ra bồi phục mà có đức tin.

Hồng Phong tiến chậm về phía trước, khi nghe hơi thở của Ngưu Thất còn cách mình không bao xa, nàng mới đứng chân đứng lại.

Nàng nghĩ thầm, mình là phận gái, mặc dù là thuộc người trong lòng võ thì chẳng nề hà chi tiểu tiết, nhưng mà nơi đây thuộc chỗ tối tăm, ta giải huyết cho người này, mai sau trong giới giang hồ nghe biết, chắc chắn mình sẽ mang tiếng.

— Còn đang bồn thần, bỗng trong trí nảy ra một ý, nàng liền vung bàn tay hữu của mình ra...

Thủ pháp của Hồng Phong thật là kỳ diệu, cái vung tay của nàng làm cho ống tay áo tức thì xộc ra trùm đúng vào hông của nạn nhân.

Ngưu Thất vừa thoáng nghe thấy có một luồng gió lạ nổi lên và bên hông của mình tức thì mát rượi rượi... thì ra đó là giải lụa trên ống tay áo của Hồng Phong trùm lên.

Hắn ta chưa kịp mở lời nói tiếng nào thì huyết kinh môn tức thì nhô lên một cái nhẹ...

— Tiếp theo đó hắn nghe thấy người xưng tên là Bạch Tam Tài kêu lên một tiếng kinh ngạc đồng thời bản thân của hắn cũng bật lên một tiếng kêu khẽ.

Ngưu Thất kêu lên chỉ vì một huyết đạo bị đau bất thần còn Hồng Phong kêu lên vì ngón tay của nàng vừa tiếp xúc vào huyết đạo thì nghe thấy có vài vật nhọn chỏi lên.

Trong bóng tối Hồng Phong cau mày nghĩ thầm :

“Ban nãy mình nói đùa rằng huyết Thâm Đạo của mình bị đối phương giấu kim vào trong đó, bây giờ xúc giác của mình lại nghe thấy cộm cộm như vậy hay là Ngưu Thất đã thật sự lách lấy kim vào trong huyết Kinh môn ?

Hồng Phong đặt nhẹ ngón tay của mình vào huyết đạo và từ từ thoát nội lực ra.

Theo nhịp sức mạnh của nàng tiết ra, bệnh nhân kêu lên khe khẽ...”

VÌ BỊ ÉP BUỘC, NÊN MỚI LÀM ĐIỀU BẤT ĐẮC DÌ

Hồng Phong nói :

— Dường như trong huyết Kim Môn này cũng có kim.

Ngưu Thất nghiêng rặng kèn kệt, nói :

— Có lẽ đúng, hèn chi mà mấy ngày hôm nay tôi sờ mó vào đó không được... hề vận công để giải huyết thì đau nhức vô cùng.

Hồng Phong biết rằng nếu dùng phương pháp tầm thường sờ vào huyết đạo thì bệnh nhân sẽ đau đớn lắm, nên nàng chỉ cách một làn lụa mỏng mà thoát ra nội lực thượng thừa để thăm dò vết thương mà thôi.

Khá khen cho Hồng Phong, xúc giác của nàng thật là bén nhạy, sau khi thăm dò một chập, nàng nói khe khẽ :

— Có tất cả ba mũi kim,

Ngưu Thất kêu lên :

— Giọng nói của Ngưu Thất bắt đầu kinh sợ :

— Bây giờ làm thế nào lấy ra ?

Hồng Phong ngẫm nghĩ giây lâu, nói :

— Nếu ở nhà thì ta đã có dụng cụ mổ xẻ, nhưng nơi đây... nơi đây là nhà giam, thì làm sao ?

Nàng vừa nói đến đây bỗng chợt nghe người tàn tật họ Công Tôn rên một tiếng khe khẽ, hẳn rên rí :

— Trên mình của Đồ Long Bang Chủ tất có vật báu nhất đời là Y Thiên Trường Kiếm.

Hồng Phong cũng với Ngưu Thất nghe đến đây đồng giật mình nhảy nhồm, nàng thì giật mình vì không ngờ người họ Công Tôn kia hay còn sống và lời nói lại tinh táo vô cùng.

Còn Ngưu Thất thì ngoài sự giật mình vì người họ Công Tôn còn sống ra, điều làm cho hắn kinh dị nhất là trong gian thạch thất lạnh lùng tối tối này lại có một nhân vật lầy lừng là Đồ Long Bang Chủ.

Mặc dù trong gian thạch thất này lạnh lẽo tối tăm nhưng hắn cũng trợn mắt nhìn về phía Hồng Phong, dường như muốn xé rách màn đêm để trông cho thấy tận mắt con người đã giữ chức Đồ Long Bang Chủ.

Nhưng bóng tối vẫn mịt mùng là đen tối, ngoài hơi thở của ba người bị rơi vào cảnh cá chậu chim lồng ra, không còn một tiếng động khẽ nào khác nữa.

Lâu lắm, bỗng chợt nghe người họ Công Tôn ất giọng khàn khàn nói :

— Nghe đồn Đồ Long Bang chủ danh tiếng như cồn, sao lại im lìm

nán bật đi ?

Câu nói này làm cho Hồng Phong giật mình sợ tỉnh, nàng nghĩ :

* Người này đã biết lý lịch của mình một cách tường tận như vậy thì mình không cần dấu diếm nữa.

Nghĩ đoạn nói rằng :

— Vậy tôi xin mạn phép dùng mũi nhọn của thanh Y Thiên rọc vào huyết Kinh Môn để lấy kim ra.

Người họ Công Tôn nói :

— Nhì người theo chèn Trương Giáo Chủ không bao lâu mà cũng đã học được phương pháp trị bệnh như thế ư ?

— Hồng Phong nói :

Chẳng qua thấy việc người khác đang nguy cấp, cho nên liều lĩnh ra tay một chút đó thôi...

Nàng nói vừa dứt lời trong bóng tối một tiếng « ằng » nhỏ nhỏ vang lên, Ngưu Thất tức thì bắt gặp mọi tia sáng xanh rờn loé lên trông thật là đẹp mắt.

Nhờ một tia ánh sáng đó mắt hắn ta đã trong thấy diện mạo của Hồng Phong và thủ pháp lành lặn của nàng đang tuốt thanh Y Thiên trường kiếm ra.

Riêng về phần Hồng Phong, nàng cũng nhờ luồng ánh sáng đó mà nhận định huyết Kinh Môn cho chính xác lên.

Khi ánh sáng vừa tắt đi, thì Ngưu Thất nghe thấy nơi huyết Kinh Môn của mình giá lạnh như băng, theo kinh nghiệm thì rõ ràng có một vật bằng kim khí cắm ngang vào đó.

Chưa kịp mở lời hỏi han, thì đột nhiên có mấy ngón tay mềm mại cách một lớp lụa mà ém vào chung quanh huyết đạo của hắn.

Xúc giác báo cho Ngưu Thất biết rằng từ trong huyết Kinh Môn có một vòi máu bắn ra, nên nghe thấy ngứa ngáy khó chịu lắm.

Sự ngứa ngáy này lần lần giảm bớt, thay vào đó là một cảm giác đau nhức lạ lùng.

Cả hai người này còn đang chăm chú vào vết thương, bỗng chợt nghe tiếng nói khàn khàn của người họ Công Tôn vang lên :

— Nó đã thấy đau chưa ?

Ngưu Thất bỗng kêu lên khe khẽ :

— Ồi đau...

Người họ Công Tôn kêu lên :

— Lấy ra...

Thủ pháp của Hồng Phong nhanh nhẹn khôn cùng, nàng vừa thoáng

nghe thấy tiếng nói của người họ Công Tôn tức thì thoát ngay ra một nội lực...

Nàng dùng sức thật là khéo léo, làm cho ba mũi kim cắm sâu trong huyết đạo tức thì nảy bật trở ra, dường như có một bàn tay vô hình nào nhò lên một cách tài tình..

Đầu thấu tâm can, mắt hoa đầu vầng, Ngưu Thất rú lên một tiếng rồi rú người ra bất tỉnh nhân sự...

Trong lúc đó thì người họ Công Tôn cười thích chí nói :

— Như thế là xong... nhưng còn nhà người sao lọt vào chỗ này ?

Lúc bấy giờ, tình thần của Hồng Phong mới hoàn toàn chú ý hẳn về người họ Công Tôn, nên nghe thấy giọng nói của người này tuy có vẻ đắc chí, nhưng mà khí lực đã suy kém rất nhiều, theo kinh nghiệm của nàng, thì người này ắt đã thọ thương.

Hồng Phong không muốn lão ta biết chỗ yếu của mình, cho nên hỏi ngược lại :

— Nghe tiếng nói của các hạ dường như khí lực không thông, chắc có lẽ... có lẽ đã trúng phải độc thủ của bọn chúng ?

Người họ Công Tôn thở dài nói :

— Không ngờ một đời ta chuyên dùng thuốc độc, mà ngày nay lại trúng phải độc dược của đối phương.

Hồng Phong giật mình hỏi :

— Các hạ là người chuyên dùng thuốc độc, lại là họ Công Tôn, vậy thì chắc có biết danh Văn Nam Nhị Độc là Công Tôn Cần và Công Tôn Thạnh ?

Người kia im lìm một lúc lâu, rồi bỗng bật lên một tiếng cười khò khàn rùng rợn nói :

— Hai người ấy ta biết.. nhưng này... Đồ Long Bang Chủ có biết Công Tôn Thạnh bây giờ ở đâu không ?

Hồng Phong trả lời :

— Mấy ngày hôm trước, nghe đầu hắn ta lờ mờ ra ngoài biên ải..

Người họ Công Tôn thở dài, nói :

— Ra biên ải đã suýt chết một lần nay còn ra đó làm gì nữa... ?

Màu đỏ thối vừa đến đây thì chợt nghe ngoài kia vắng vắng có tiếng gà gáy sáng.

Hồng Phong nói :

Còn bệnh tình của các hạ ra sao ?

Người họ Công Tôn trả lời hậm hực...

— Ta vì một chút sơ ý mà trúng độc dược của nó bây giờ còn

mắt còn lại thì cũng đã mờ...

Một ý nghĩ rừng rợn xâm chiếm tư tưởng của Hồng Phong nàng nghĩ rằng con người đã tàn tật như vậy chỉ còn một mắt duy nhất để nhìn đời bây giờ lại mù nốt đi thì thật là khổ sở biết bao nhiêu.

Hồng Phong lại hỏi :

— Bây giờ có cách chữa trị hay không tôi xin tiếp một tay.

Người họ Công Tôn bật cười chua chát nói.

— Nhà người thật là tường tượng bảo huyền... ta thà chết chứ chịu nhờ người là đứa hậu sanh...

Lời lẽ của hắn ta thật là cương quyết chứ chẳng phải nói cho đỡ thẹn Hồng Phong vừa đang tìm lời khác để dò ra cội rễ của người này nhưng chưa kịp mở lời thì đã nghe hắn ta gáy pho pho rõ ràng đang ngủ say lăm.

Hồng Phong để ý đến bệnh tình của Ngưu Thất thì nghe thấy người này nằm thiêm thiếp có lẽ vừa rút được mũi kim ra nên bây giờ đang ngủ vững.

Sau một đêm trường thao thức Hồng Phong cũng nghe thấy mình thắm mệt nằng bèn tựa lưng vào tường yên nghỉ.

Cả ba người đang mê man giấc điệp không biết đến chừng nào, bỗng thình lình có tiếng chuyển động mạnh làm cho họ bỗng giật mình hoảng hốt.

Sáu con mắt vừa định thần nhìn ra thì thấy bên ngoài có một người bị đá bay vào năm sóng soài tẹt mặt đất.

Người này còn đang lồm ngồm bò dậy thì ngoài cửa có tiếng người vọng vào oang oang như lệnh vỡ :

— Hãy nằm trong đó yên nghỉ thêm một ngày nữa rồi sẽ đi gặp tổ tiên ở dưới âm u.

Câu nói vừa dứt thì cánh cửa đá nặng nề từ từ khép chặt lại.

Nam chân mới vào là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi nhưng thân thể gầy gò.

Cửa khép lại là hắn ta lồm ngồm đứng lên mồm lẫm nhái :

XÔNG THUỐC VÀO PHÒNG, TƯ CHI RỪ RIỆT

— Thằng họ Công Tôn thật là tàn nhẫn huyết đạo bị nó điếm chưa kịp giải thì lại bị bọn này điếm bồi thêm chỗ khác, thật là gánh nẩy chưa trút được thì gánh khác đã chồng lên... ta gặp thằng Công Tôn tức thà xé xác nó ra làm trăm mảnh.

Câu nói của nó chưa dứt thì bỗng nhiên có một tiếng «cộp» vang lên... và người mới vào kêu lên ối ối...

Mặc dù trong gian thạch thất tối om om, nhưng bây giờ Hồng Phong đã quen bóng tối, nàng trông thấy người họ Công Tôn đã dùng thanh gậy sắt trong tay của mình với ra đập vào đầu của người mới vào một cái.

Có lẽ chỉ đập khẽ một cái để trừng trị mà thôi cho nên thanh gậy tuy trúng giữa đỉnh đầu mà người kia chỉ giật mình chứ chẳng thọ trọng thương.

Tiếng nói của người họ Công Tôn cất lên :

— Có phải thằng Lâm Tửu đó hay không ?

Người mới vào bỗng giật mình kêu lên :

— Trời ơi... Công Tôn tiền bối đó phải không ? Tại sao cũng lại ở trong đây ?

Người họ Công Tôn cười chua chát nói :

— Thì rằng cũng có khi phải mắc cạn... hà tất phải hỏi lời thối... còn mi tại sao lại sa chân như thế ?

Lâm Tửu huồn rầu nói :

— Bọn này có một cái kiếm trận thật là lừng lẫy nhưng hãy cầu chống trả được nào hay đâu khi có đồng bọn đứng ở bên ngoài ném ám khí yểm trợ thì mình tức khắc bị hạ ngục...

Hồng Phong tự nói với mình :

— Thì ra cái thằng cha Lâm Tửu gì đây cũng sa chân.

— Vì trận Tam Tài...

Chợt nghe người họ Công Tôn hỏi :

— Mấy ngày gần đây sao không thấy mi đến gặp mặt ta ?

Lâm Tửu trả lời :

— Tôi vì bận phải theo dõi một con mồi béo bở... chắc hẳn Công Tôn tiền bối sẽ hài lòng ..

Người họ Công Tôn hỏi gấp rút :

— Đầu... ? con mồi ấy hiện ở đâu ?

Lâm Tửu trả lời :

— Chính ở trong Chúc Gia Trang này.

Hồng Phong nói thêm :

— Quái lạ có sao bao nhiêu người đẹp cũng đều tập trung ở nơi đây...

Lại nghe người họ Công Tôn hỏi :

— Có phải mi định xuống tay bắt con mồi này không ?

Lâm Tưu trả lời.

— Phải.. thấy rõ ràng chuyện đã thành công thì bỗng đột nhiên có ba nàng thiếu nữ cầm gương xuất hiện.

Tiếp theo đó, Lâm Tưu thao thao bất tuyệt kể lại việc đấu chiến xảy ra cho khi hắn ta trúng ám khí rồi bị bắt vào gậy.

Bốn người bị giam trong thạch thất suốt ngày hôm đó, và đến buổi tối hôm sau, thì dân làng trong Chúc Gia Trang lại bắt được thêm một người nữa.

Người này tên là Tây Môn Hạ, cũng là nạn nhân của người họ Công Tôn, bị nằm trong tình cảnh bất đắc dĩ, mới hành sự như Lâm Tưu cùng Ngưu Thất mà bị bắt.

Năm người nằm trong gian phòng lạnh lùng mà tìm không ra phương kế đào sinh..

Mãi đến hừng sáng ngày hôm sau, chính trong lúc năm người còn đang nằm im lìm đề dưỡng thần, thì bỗng đột nhiên nghe người họ Công Tôn hét lên :

—Coi chừng có hơi độc đó...

Hồng Phong nghe nói, tức thì chăm chú hết tinh thần nghe ngóng, và khuôn mặt của nàng cũng báo cho biết rằng dường như bên ngoài có xông một thứ khói chỉ bay vào nghe mùi hương thoang thoảng..

Không ai bảo ai, cả năm người thấy đều vận dụng hết toàn thân công lực để kháng cự lại hơi độc.

Nhưng lạ lùng thay, họ đã thở thật nhiều thứ hương này mà sao không nghe thấy gì khác lạ.

Còn đang băn khoăn, bỗng chợt Hồng Phong nghe Ngưu Thất kêu lên :

— Trời ơi.., dường như tay chân của tôi rũ rột...

Tiếp theo đó, có tiếng của Lâm Tưu cũng kêu lên :

— Hai tay của tôi cũng tê rần như bị bệnh liệt bại..

Câu nói của hai người này vang lên không bao lâu, thì Hồng Phong cũng người họ Công Tôn cũng nghe thấy từ chỉ của mình bất hoải.

THUYỀN NAN RA BIỂN KHÔNG CHÌM, LẠI CHÌM TRONG RẠCH NHỎ

Không bao lâu, thì cánh cửa đá nặng nề bỗng nhiên xịch mở, và bên ngoài bước vào sáu bảy người đàn ông vạm vỡ.

Họ tiến đến bên mình của năm người và xô đẩy ra trời gò lần lượt

năm gã «phạm nhân».

Khí trời đến Hồng Phong, một người đàn ông vạm vỡ nói :

— Thằng dân tộc này vừa đẹp trai, đa thịt lại mềm như con gái, bữa nay cho mi châu Diêm Chúa thật là uống mạng.

Bốn người kia nghe nói đến đây thấy đều kinh hoàng thất sắc. Sau khi đã trời gò hết năm người rồi, họ liền áp giải ra ngoài.

Đến bây giờ, Hồng Phong mới biết bọn này làm việc cần thận, sợ mình vùng vẫy sút dây đi, nên mới xòng thuốc vào cho từ chỉ rũ rột rồi mới dám áp giải ra ngoài.

Trong lòng của nàng cứ mãi mê suy tính, không biết thứ thuốc tê liệt này có tác dụng đến bao lâu, nếu chỉ dùng cấp thời trong vài ba giờ thì nàng sẽ tìm cách tháo cũi sổ lồng, còn nếu vĩnh viễn thì thật là một điều tai hại..

Còn đang miên man suy nghĩ, thì trước mặt chợt nghe có tiếng ồn ào la ó, và đi qua thêm một khúc quanh thì trước mặt xuất hiện một đám người đứng lố nhố tạo thành một cái vòng tròn to lớn.

Trông thấy đoàn người của Hồng Phong tới, họ từ từ nhao nhao lên, và tự động vệt ra thành một con đường, nhường chỗ cho phạm nhân bước vào bên trong.

Lâm Tưu vừa lọt vào vòng vây thì sắc mặt chợt không còn chút máu, hắn ta run rẩy nói nhỏ vào tai của Hồng Phong :

— Thôi rồi.. họ đưa chúng ta ra pháp trường.

Hồng Phong định thần nhìn kỹ, trông thấy giữa vòng vây có đóng năm cây cọc thật to, và những người áp giải phạm nhân đồng chia ra năm ngã đem năm người lần lượt trời chặt vào năm cây cọc ấy.

Họ dùng toàn bộ dây da bò thật chắc, lại nữa cả năm người này lúc bấy giờ tay chân thấy đều rũ rột, nên vô phương vùng vẫy, đành phải xuôi tay, không khác chi năm con cá nằm trên thớt.

Hồng Phong rảo mắt nhìn quanh, trông thấy những người đứng chung quanh toàn là dân làng, nhưng vòng người trong cùng thì toàn là những người tay cầm binh khí, rõ ràng đều là những người luyện võ. Trong đó, lẽ tất nhiên có có ba nàng thiếu nữ đã xử dụng thẻ trận Tam Tài cùng với sự thúc của ba nàng là Thiết Thủ Kim Tiên.

Thiết Thủ Kim Tiên đưa mắt nhìn một loạt cả năm người, đoạn nói :

— Lưới trời tuy rộng, nhưng người dử không làm sao bay ra cho lọt, ngày hôm nay chúng bay phải đền tội một cách xứng đáng rồi đó. Hồng Phong liếc mắt nhìn sang cánh tả, trông thấy người bị trời

trên chiếc cọc ở hàng đầu là Lâm Tửu tiếp theo đó là Ngưu Thất.

Kế bên Ngưu Thất là người bị bắt sau cùng là Tây Môn Hạ, kế Tây Môn Hạ là Hồng Phong mà sau Hồng Phong chính là chanh phạm người họ Công Tôn.

Có một lão già đầu râu tóc bạc, có lẽ là kỳ lão trong Chúc Gia Trang bước ra hỏi :

— Việc ngày hôm nay đã rõ như ban ngày, không còn cần chờ gì nữa, vậy chư vị bây giờ quyết phải thi hành như thế nào...

Ba hên bốn hên, tiếng la ó òn ào như vỡ chợ :

— Hãy hành hình chúng nó như chúng nó đã hành hình dân làng Chúc Gia Trang.

Trong những tiếng ồn ào huyền não có một người đàn ông vạm vỡ cầm một thanh đại đao bước ra nói :

— Bây giờ cho thẳng nào đi! trước?

Thiệt Thủ Kim Tiên bỗng vọt miệng nói :

— Hãy hành hình cái thằng bên cánh tả kia trước đi.

Dứt lời đưa tay trở Lâm Tửu:

Mãi đến giờ phút này, Hồng Phong mới nghe thấy thâm tâm của mình rộn rợn, nàng nghĩ :

« Không ngờ mình ngang dọc trong chỗ giang hồ, đánh Nam dẹp Bắc mà chẳng hề hấn gì, ngày hôm nay lại vùi thân trong Chúc Gia Trang một cách vô lý như vậy thật là đáng tiếc... »

ĐAO PHỦ THỦ NUỐT TRÒNG CON MẮT

Nghỉ đoạn, khẽ vận công lực thì nghe thấy tứ chi của mình háy còn bải hoải, thật không tài nào vùng vầy cho dứt được những sợi giây kiến cổ đang trói buộc trên thân thể của mình.

Trong lúc trăm nghìn ý nghĩ đang quay cuồng trong trí của nàng thì bỗng người đàn ông vạm vỡ kia tiến thẳng đến bên mình Lâm Tửu hân vung lưỡi đại đao và trảm xuống một đường...

Ánh đao vừa lóe lên thì vang lên một tiếng bốp và cánh tay phải của Lâm Tửu tức thì ly khai với thân hình rơi ngay xuống đất...

Một tiếng thiết thâm nào bi ai của Lâm Tửu vang lên trong khi có một tia máu đào từ trong cơ thể của hân bắn vọt ra ngoài.

Nhanh như chớp lão già Thiệt Thủ Kim Tiên bay mình tới điểm nhanh mấy huyết đạo để cầm máu cho người họ Lâm.

Hồng Phong tức thì hội ý, biết ngay Thiệt Thủ Kim Tiên muốn cầm

máu cho người này khỏi phải ngã đi để có đủ sức khoẻ mà chịu cực hình.

Nàng bất giác rùn mình, nghĩ rằng chút nữa đây mình cũng phải chịu cái cảnh đau đớn khổ sở của Lâm Tửu đang chịu đây vậy...

Cánh tay của người này tuy rơi xuống mặt đất nhưng gân cốt háy còn giật lên đánh đập làm cho máu thịt đã thoát ly khỏi cơ thể này run rẩy trên mặt đất trông thật là kinh rợn.

Hồng Phong vừa định nhắm mắt lại để trốn cảnh kinh hoàng đó bỗng đột nhiên bóng đao lại loáng lên và người cầm đại đao ban nãy lại trảm vào đôi phía hữu của nạn nhân.

Lưỡi đại đao đi thật là ngon ngọt cắt vừa rơi chiếc đùi nạn nhân tức thì dừng ngay lại không hề phạm đến những đoạn giây trói trên mình của Lâm Tửu.

Lâm Tửu kêu lên một tiếng kinh hoàng thâm thiết, máu đao lại bắn ra tung toé và lão già Thiệt Thủ Kim Tiên cũng lại vung tay ra điểm huyết cầm máu...

Chờ cho một khắc trôi qua, cốt để khán giả tận hưởng cảnh kinh hoàng khủng khiếp này rồi Thiệt Thủ Kim Tiên lại ra lệnh mới.

Lần này tên đao phủ thủ không chém ngang phật trái nửa mà lại từ từ đưa thanh đại đao lên ngang mày, cử chỉ trịnh trọng và cẩn thận như một gã thư sinh sắp hạ tay xuống bút.

Sau khi đã ngắm kỹ càng đích xác, Hồng Phong nghe thấy hân ta nạt lên một tiếng rồi trở rớt hai bước...

Thanh đại đao trong tay của hân nặng nề cực mịch vô cùng thế mà bây giờ hân lại xử dụng một cách nhẹ nhàng linh động.

Một đường đao thẳng băng lóe lên như chớp, và mũi đại đao nọ đã khoét nhanh tròng con mắt phía hữu của người này.

Đao phủ thối lui ba bước, đồng thời khoa thanh đại đao nhẹ nhàng trước vòng người, để cho khán giả trông thấy trước mũi đao sáng loáng kia có dính tròng một con mắt rướm máu...

Rồi bỗng đột nhiên hân ta quay mũi đao trở ngược vào mặt hân, đồng thời thè lưỡi ra liếm nhanh lấy tròng con mắt, để rồi nhốt nhanh vào bụng.

Hồng Phong biết rằng sau Lâm Tửu rồi sẽ đến lượt Ngưu Thất, và sau Ngưu Thất, rồi sẽ đến Tây Môn Hạ, sau Tây Môn Hạ sẽ đến lượt mình, tình trạng thật vô cùng cấp bách, chẳng lẽ mình lại xuôi tay mà chịu chết một cách phi lý như vậy.

Nghỉ đoạn nàng không ngó ngang gì đến tên đao phủ nữa. mà ngưng thần định khí để thăm dò sự biến chuyển trong kinh mạch của

minh.

ĐỒ LONG ĐẠO CỨU MẠNG HỒNG PHONG I

Sau khi vận chuyển nội lực khám sâu đường kinh mạch quan trọng trong con người, Hồng Phong bấm nhẹ ngón chân cái của mình xuống đất.

Nghe thấy ngón chân của mình lôm sôm vào mặt đất, Hồng Phong bất giác mừng thầm.

Nàng nghĩ mới ban này đây tứ chi của mình rú rột nhưng tại sao ngón chân cái của mình lại có thể bấm sâu đất một cách dễ dàng.

Lại thử cử động hai tay, thì nghe thấy háy còn tê dại, nàng vội vàng cố giữ hơi thở cho điều hòa và cấp tốc đã thông những đường kinh mạch đang ngừng trệ.

Không bao lâu, nàng nghe thấy con đường Thủ Thái Âm phế kinh dường như đã được thông suốt, nàng bèn khẽ cử động bàn tay trái, thì nghe thấy gân cốt dường như bắt đầu khôi phục lại bình thường, thế là nàng tiếp tục vận dụng công lực của mình cấp tốc đã thông những kinh mạch còn lại.

Thì ra thứ thuốc độc mà bọn Thất Thủ Kim Tiên đã xông vào thạch thất ban này, chỉ là một thứ thuốc tạm thời làm cho con người tê liệt mà thôi.

Bọn họ nghĩ, chỉ trong vòng một giờ thì có thể thanh toán xong bọn này, nên chỉ dùng những thứ thuốc nhẹ mà thôi.

Công lực của nàng vừa điều hành đến đây, thì ngoài kia tên đao phủ thủ đã chém đứt thêm một cánh tay của Ngưu Thất, và hẳn ta đang tiếp tục ngắm nghía chiếc đầu của người này.

Tình trạng càng nguy nan, thì tinh thần của Hồng Phong càng thêm minh mẫn, nàng cứ tiếp tục vận chuyển công lực khắp toàn thân...

Bỗng đột nhiên, nàng nghe thấy cộc đống sau lưng chuyển mình nghe rần rần...

Hồng Phong trong lòng khắp khởi mừng, vì nàng biết rằng sức lực của mình đã lần lần khôi phục.

Trong lúc đó, thì tiếng reo hò của hàng nghìn khán giả chung quanh mình càng lúc càng lên cao, bao nhiêu nhân quang của họ thấy đều tập trung vào thanh đại đao của tên đao phủ thủ...

Trọng con sôi động, bỗng thỉnh thoảng bên hông của Hồng Phong vang lên một tiếng "phực" giạt mình trông xuống, thấy một đường dây trên hông nàng bây giờ đã đứt ra.

Nhìn kỹ thấy từ trong lớp áo của nàng có lộ ra một vật sáng loáng.

Hồng Phong vừa trông thấy vật ấy, tức thì hiểu ngay nguyên nhân tại sao sợi dây kiên cố kia lại đứt.

Thì ra chẳng phải công lực của nàng đã hoàn toàn phục hồi, có thể làm đứt được sợi dây.

Thì ra trong lúc đầu làng trói Hồng Phong, vì không kịp khám kỹ trên mình nàng, nên đường dây của họ vô tình chòng ngang thanh Đồ Long Đao mà họ không hay biết.

Mãi đến lúc công lực của Hồng Phong lần lần hồi phục, nàng cực cực mấy lần, vô tình làm cho lưỡi bén của thanh Đồ Long Đao cứa vào sợi dây kiên cố kia làm cho đứt ra một đoạn.

May nhờ lúc bấy giờ, hàng nghìn khán giả đều tập trung nhân quang vào tên đao phủ thủ, nên không người nào phát giác.

NẾU ĐƯỜNG GƯƠM AN SÂU VÀI TẮC, THÌ SINH MẠNG ĐAU CÒN I

Hồng Phong còn đang vận công để tự giải huyết của mình thì tên đao phủ thủ kia đã trảm rơi thêm một cánh tay của Ngưu Thất.

Hồng Phong biết rằng vào giờ phút này, nếu mình vận công làm cho thanh Đồ Long Đao cắt đứt những sợi giây thì việc này tất nhiên bại lộ, chỉ bằng háy đến phút giây quyết liệt rồi sẽ ra tay.

Thế rồi công việc hành hình một cách rùng rợn kia tiếp tục trôi qua.

Hết Ngưu Thất rồi đến Tây Môn Hạ, và khi mà con mắt của Tây Môn Hạ bị khoét rồi thì tên đao phủ thủ quay sang ngắm nhìn Hồng Phong không chớp mắt.

Chung quanh vòng vây khán giả có vô số người nhao nhao lên la ó:

— Thăng này đẹp trai thật, hành hình như thế thật uống...

Có người lại nói:

— Không được... không được... phải hành hình cho đúng mức...

Vị kỳ lão trong Chúc Gia Trang sau khi thấy tiếng ồn ào hơi lắng dịu, bèn đưa mắt ra đầu cho tên đao phủ thủ, tên này tức thì nhìn Hồng Phong lờm không chớp mắt...

Thế rồi hai chân của hắn từ từ tiến về phía Hồng Phong, ánh mắt cứ dán chặt vào cánh tay trái của nàng.

Hồng Phong biết rằng đại nạn sẽ tới trong chớp mắt, nhưng nội lực trong người của nàng háy chưa mười phần hồi phục, nên trong dạ pháp phòng...

Trong cơ thể của nàng háy còn bao nhiêu sức lực, nàng thấy đều vận dụng lên hai cánh tay.

Giữa tiếng reo hò ào ào, tên đao phủ từ từ tiến tới từng bước, từng bước một...

Nó còn cách nàng năm bước...

Còn cách bốn bước.

Rồi ba bước...

Rồi hai bước...

Thế là thanh đại đao trong tay của hắn từ từ đưa lên cao...

Tiếng ồn ào la ó chung quanh nàng bỗng chình linh nín bặt. Bao nhiêu người thấy đến nín thở chờ đợi cánh tay ngà ngọc của chàng trai trẻ đẹp này sẽ bị trầm ly khai với thân xác...

Ngót nghìn người bên ngoài nín thở. Hồng Phong ở trong này cũng nín thở...

Lưỡi đao của tên đao phủ thủ đưa hết tầm tay tức thì giáng xuống ngang như một ánh sao sa, chiếu đúng vào cánh tay trái của nàng.

Đúng vào lúc đó thì bao nhiêu sức mạnh trong người, Hồng Phong thấy đều toát ra nhanh như một luồng điện...

Những sợi dây làm hàng da bò buộc chung quanh mình nàng bị luồng sức mạnh này làm cho căng thẳng, đồng thời tiếp xúc thanh Đồ Long Đao...

Trong một cái nháy mắt, những đường gãy liền cổ bị cắt đứt ra rơi là tả và bằng một thủ pháp nhanh nhẹn vô cùng, Hồng Phong đã tuốt thanh Ý Thiên trường kiếm chém nghịch một đường từ dưới lên trên.

Thanh đại đao của tên đao phủ thủ này mặc dù là một vật vô cùng sắc bén, nhưng làm sao bì cho lại thanh Ý Thiên.

Có một tiếng 'căng' vang lên... thanh đại đao cực mệnh kia tức thì gãy ngang ra thành hai đoạn...

Đường gươm Ý Thiên liền tiếp chém ra thành một vòng tròn, để rồi trầm ngang qua phía đầu của tên đao phủ thủ một đường thần tốc.

Ngót nghìn khán giả, không ai có đủ nhãn lực để bắt kịp những sự biến thiên lạ lùng nhanh nhẹn trong pháp trường.

Chỉ có một mình Thiết Thủ Kim Tiên thì rú lên một tiếng đoạn bay mình tới...

Ông ta toan ra tay tiếp cứu, nhưng Hồng Phong một khi chịu ra tay thì tốc độ nhanh nhẹn khôn cùng...

Ánh gươm vừa loáng lên, gã đao phủ thủ tức thì nghe thấu trên đầu mình giá lạnh như băng, hắn vội vàng xuống một cái tọa, cốt để tránh đòn, nhưng trước mắt hắn đã rơi xuống một vật...

Bao nhiêu khán giả ở bên ngoài lúc bấy giờ mới rú lên những

tiếng kinh hoàng nhưng tưởng rằng tên đao phủ này đã đầu rơi khỏi cổ. Nào hay đến khi định thần nhìn kỹ, mới hay vật rơi trước mặt tên phủ thủ kia chỉ là một chùm tóc của hắn mà thôi.

Thì ra Hồng Phong vốn biết người trờng Chúc Gia Trang mang chàng ra hành hình, chỉ vì hiểu lầm mà thôi, nếu mình giết tên đao phủ thủ này thì hóa ra mang lấy khuyết điểm làm sát.

Vì vậy cho nên lưỡi gươm của nàng chỉ lướt nhẹ ngang qua da đầu mà thôi.

Tên đao phủ thủ lắc đầu là lưỡi nghĩ rằng nếu đường gươm bao này mà lên sâu xuống chừng vài ba tấc thì sinh mạng mình đâu còn.

Quá đời kinh hoàng, không dám chần chờ, hắn ta tức thì thối lui ngay vào trong vòng người đang reo hò vỗ ló...

VŨ KHÍ VÀO TAY, NHƯ HÙM THIÊNG CHẬP CÁNH

Riêng về Hồng Phong sau khi tung ra một đòn dẫn mắt rồi, liền tốc tốc quay tròn thành gươm đâm thốc một đường từ dưới lên trên, chiếu đúng vào Đan Điền của lão Thiết Thủ Kim Tiên, cốt tạo nên áp lực cho lão ra đang ra...

Quả nhiên một khi trong tay của Hồng Phong đã có vũ khí rồi thì không khác hùm thiêng chập cánh, đòn làm cho lão Thiết Thủ Kim Tiên phải ngã ngựa người ra để né tránh.

Chỉ chờ đợi có bao nhiêu đó, Hồng Phong ngán lên một tiếng, phóng tới thêm một bước, nhấn mạnh đường gươm xuống, cổ tình cắt đứt một mảng tóc của lão già này để rửa mối hờn oán ám khí ngày hôm qua.

Nào hay đầu thủ pháp của nàng vừa dứt động thì tả hữu lưỡng bên cùng phía sau hậu tâm của nàng có tiếng gió reo ào ào...

Ngày hôm trước, Hồng Phong vì khinh địch đồng thời không muốn thẳng tay, vì nàng nghĩ đôi bên vốn không oán không thù, nhưng không ngờ bọn họ lại nhân tâm dưng thuốc độc, nếu không có dịp may nhờ thanh Đồ Long Đao cứu mạng, thì nàng chắc đã thọ cực hình.

Vì đã sẵn có lòng căm tức, cho nên thanh Ý Thiên Trường Kiếm tốc thì tung bay như rồng doanh phụng lộn...

Ba nàng thiếu nữ sử dụng Tam Tài Kiếm Trận ngày hôm qua đang thủ thẳng, nên trong lòng hứng chí, những tưởng rằng tung ra ba đòn giáp công này thì có thể cứu nguy cho sư thúc, đồng thời có thể tái bao vây Hồng Phong.

Nào hay đầu bóng gươm của người trai trẻ đẹp này vừa bay lộn trở về, thì nghe có mấy tiếng 'răng răng' vang lên.

Cánh tay của ba nàng thiếu nữ tức khắc tế rần, định thần nhìn kỹ, thì hai thanh gươm của Hồng Tái và Bạch Tái đã gãy tơi ra làm bốn đoạn...

Riêng về Lam Tái nhờ đứng hơi xa, lại tiếp xúc sau cùng, cho nên kịp giữ thanh gươm của mình được nguyên vẹn.

Tam Tái Kiếm Trận vốn là một thể trận phối hợp thật khít khao, không bày một chỗ hở, bây giờ hai thanh trường kiếm đã gãy đi, thanh thứ ra chỉ vừa đẩy động trận thế tức thì bày ra không biết bao nhiêu chỗ hở.

Hồng Phong reo lên một tiếng cười khoái trá, thanh Y Thiên Trường Kiếm tức thì nội theo chỗ hở đó mà tấn công liên tiếp ba thế liên hoàn.

Có hai tiếng "soac...soac..." vang lên, tiếp theo đó là một tiếng "càng" a thế là Hồng Tái và Bạch Tái mỗi người bị thanh Y Thiên cắt đứt một máng áo trên chái vai, còn thanh gươm của Lam Tái thì phen này lại trúng đòn gây mất một đoạn mũi chừng ba tấc.

Thế là ba thanh gươm của ba nàng hãy đều ngắn ngắn trông thật buồn cười, mà hai chái vai của Hồng Tái và Bạch Tái lại bị cắt đứt ra một máng, nên bày ra một khoảng thịt trắng nõn mà, làm cho hai nàng thẹn thùng lấy bàn tay tả che lại.

Đúng vào lúc đó thì có một giọng nói oang oang như lệnh võ vang lên:

— Sấy một con mồi đẹp, hãy thanh toán con mồi xấu xí kia đi...

Thế là trong tiếng reo hò vô lễ, có mấy tiếng ám khí xé gió nghe vì vèo, bắn thẳng về phía người tàn tật họ Công Tôn.

BỐN NÀNG TIỀN NỮ, LÃNG LÃNG GIÁNG PHÀM!

Trong phút giây hỗn độn đó, trong lòng của Hồng Phong thoáng hiện lên ý nghĩ:

« Thăng này tội ác đa đoan, ta có nên cứu nó hay không? »

Còn đang bần thần chưa kịp quyết định cứu hay không, thì đột nhiên có mấy chiếc bóng người vọt qua khỏi đầu người mà bay vút vào giữa pháp trường...

Chiếc bóng đi đầu bay còn cách người họ Công Tôn chừng hai trượng thì từ trong mình của người này đã có một giải lụa bạch bay tủa ra...

Hồng Phong là người trải qua nhiều trường tranh đấu vô cùng khốc liệt, cho nên thoáng trông thì người đã biết người đang dùng ống tay

áo vung ra để cứu nguy cho người họ Công Tôn.

Hồng Phong bất giác trong lòng lo lắng nghĩ rằng người họ Công Tôn thuộc hạng người tàn ác, nay có người đến giải nguy, thì tất cả những người này chẳng phải thuộc hàng lương thiện.

Cứ trông đến ống tay áo của này thì tài bộ cao siêu hơn Thiết Thủ Kim Tiền một bậc, xem tình thế này thì lại phải xảy ra một trường tranh đấu gay go.

Ý niệm của nàng vừa đến đây thì làn hào quang của những làn ám khí thầy đều tắt Phụt, thì ra bao nhiêu ám khí đó thầy đều lọt vào chiếc ống tay áo kỳ diệu của người mới đến.

Thế rồi bốn năm chiếc bóng này thì nhau lộn mèo những vòng tuyệt mỹ trên không trung, đoạn nối tiếp nhau rơi nhẹ xuống giữa pháp trường.

B) pháp khinh công của những người này thật là cao siêu kỳ diệu, những bàn chân thon thon của họ chạm vào mặt đất thật nhẹ nhàng, đến nỗi không làm gợn lên một hạt bụi.

Hồng Phong cùng với những người có mặt tại đây, thầy đều trở mắt ra nhìn, thì ra những người mới đây thầy đều là những nàng mỹ nữ xinh đẹp tuyệt vời, mặc toàn một màu đồng phục trắng tinh...

Tuốc sắc đẹp mỹ miều của những nàng mỹ nữ này, dân làng Chúc Gia Trang thầy đều sửng sốt mà quên là ó, riêng về Hồng Phong thì lại rú lên một tiếng nho nhỏ: vì rằng những người mới đến đây chẳng phải là người xa lạ đối với nàng, mà chính là bốn thầy trò Nam Hải Tây Thi.

Sau khi Nam Hải Tây Thi vung ống tay áo ra cứu lấy sinh mạng của người họ Công Tôn rồi liền ráo mắt nhìn quanh, ánh mắt của nàng bắt gặp Hồng Phong trước tiên, liền hỏi:

— Ủa... sao Hồng Bang Chủ lại ở đây?

Hồng Phong lại mỉm miệng cười xinh, ráo mắt nhìn một loạt bốn nàng mỹ nữ.

Ngoài Nam Hải Tây Thi ra, cả ba nàng Tây Hồ Tam Mỹ thầy đều e thẹn cúi đầu trước ánh mắt uy nghiêm mà tinh tú của nàng.

Hồng Phong chưa kịp nói tiếng nào thì Nam Hải Tây Thi đã quát:

— Lưu Ly Tử đâu? Hãy mở trời tên này cho ta.

Vừa nói vừa khoát tay chỉ người tàn tật họ Công Tôn.

Lưu Ly Tử vâng lời bước tới, nâng thò tay vuốt gươm ra định cắt lấy những sợi dây trên mình của người họ Công Tôn.

Nhưng thanh trường kiếm của nàng chưa kịp tuốt ra khỏi vỏ, thì ba

bên bốn bề, những tiếng phản đối nổi lên ầm ỉ :

— Không được thả người này.

— Nó là chánh phạm..

— Phải cắt lấy thủ cấp của nó..

— Nó là kẻ tử thù của người đẹp trong thiên hạ..

Giữa những tiếng ồn ào, Lưu Ly Tử chợt nghe thấy bên hông của mình có tiếng gió lạ nổi lên...

Nàng ngoảnh đầu nhìn xuống, thì trông thấy có một đường roi lơ lơ bay tới, chiếu đúng vào huyết Chương Môn bên hông của nàng.

Lưu Ly Tử vừa định dùng thanh gươm trong tay của mình cắt xéo ra một đường để kháng cự, nhưng chưa kịp xuất thủ, thì bên tai nàng đã vang lên một câu nói :

— Mỉ cứ y theo lệnh ta mà hành sự...

Giọng nói thật là quen thuộc, nên không cần nhìn cho rõ, Lưu Ly Tử cũng biết đó là tiếng nói của sư phụ mình...

Tiếp theo đó, từ phía sau hậu tâm của mình có một làn khói trắng bay ra quấn nhanh vào ngọn roi đã đánh lên Lưu Ly Tử.

Biết Nam Hải Tây Thi đã xuất thủ yểm trợ cho mình, nên Lưu Ly Tử ung dung dùng thanh gươm của mình cắt nhanh vào mình của người bị trói.

NAM HẢI TÂY THI BẢO TOÀN VÙNG CẨM ĐỊA

Liền trong lúc đó, nàng nghe có hai tiếng nạt vang lên, và tiếp theo đó là những tiếng loảng xoảng của vàng rơi ngọc nát.

Liếc mắt nhìn lại, thấy sau lưng mình có một lão già gầy gò đang ngã quay ra trên mặt đất, bên cạnh lão ta có một ngọc roi chín khúc bằng vàng đứt tung ra nằm la liệt trên đất.

Thì ra lão già Thiết Thủ Kim Tiên thấy Lưu Ly Tử muốn cắt dây trói cho người tàn tật nọ, liền ra tay ngăn cản, nhưng ngọn roi chín khúc của lão ta chỉ bay ra nửa chừng thì gặp phải ống tay áo bằng lụa bạch của Nam Hải Tây Thi bay ra ngăn chặn.

Sau khi hai món vũ khí này xoắn tít vào nhau thì, Thiết Thủ Kim Tiên liền toát ngay ra một luồng nội lực định dùng sức mạnh của mình xé rách ống tay áo của người đẹp một phen.

Ông ta có biết đâu rằng nàng mỹ nữ huy hoàng lộng lẫy đang giao chiến với mình đây có một nền võ thuật cao siêu vô tận, nội lực hùng hồn, đầu cho đương kim thiên hạ vô địch là Trương Vô Kỵ muốn hạ người này cũng không phải là chuyện dễ.

Vì vậy mà khi hai luồng nội lực vừa gặp gỡ thì ông ta nghe thấy tâm can đau nhức, trước mắt mình đom đóm mờ mịt...

Tình thế này không thể nào không buông tay ra, nhưng năm ngón tay của lão chưa kịp nhả món vũ khí của mình thì có những tiếng 'rắc rắc' vang lên, chín khúc vàng y trong ngọc roi của lão ta tức thì gãy nát, và trước mắt lão tức thì sa sầm đen tối, làm cho lão phải ngã ngay ra rồi bất tỉnh nhân sự.

Đúng vào lúc đó, thì những đường giây trên mình người họ Công Tôn, bị đường gươm của Lưu Ly Tử cắt đứt ra rơi là tả.

Thủ pháp của Lưu Ly Tử thật là khéo léo, đường gươm của nàng tuy đi nhanh nhẹn như thế, mà chỉ cắt sát đúng vào làn da của đối phương, vừa vặn làm cho đứt giây chứ không hề phạm tới một chút da.

Người họ Công Tôn bỗng kêu lên :

— Như Ngọc, mi hành hạ ta đến nước này còn chưa thỏa mãn hay sao ?

Hồng Phong nghe người tàn tật này gọi ngay tên tộc của Nam Hải Tây Thi, thì nàng khẽ giật mình, không ngờ họ lại quen biết với nhau. Chợt nghe Nam Hải Tây Thi gắt gỏng nói :

— Ta phải làm cho mi sống dở chết dở thêm vài ba mươi năm nữa mới hả dạ ta.

Người họ Công Tôn nghe nói áo não thở dài, rồi bỗng đột nhiên thân hình của hắn lướt tới như một trận cuồng phong.

Không biết tại sao trong giờ phút này, trên tay của hắn ta lại có một thanh gậy.

Dùng thanh gậy này, hắn ta phang vào đầu của Nam Hải Tây Thi bằng một đòn cực kỳ khủng khiếp.

Dưới thế công táo bạo này, làm cho Nam Hải Tây Thi phải rạp đầu về trước...

Và bỗng đột nhiên, người họ Công Tôn tức thì dùng cái đầu của hắn tung ra một đòn Ngạnh Đầu Công vào giữa ngực Nam Hải Tây Thi...

Thì ra đây là một sát thủ vô cùng hung bạo mà người tàn tật này phải tốn hao không biết bao nhiêu tâm huyết mới sáng chế thành.

Nhưng thành gậy sắt vũ khí của hắn đã bị dân làng tịch thu, trong phút giây quyết liệt hắn ta đã dùng một thủ pháp lạnh lẽo vô cùng nhờ lấy cây cọc đã trói mình vào đó ban này, mà làm vũ khí tấn công bất chợt kẻ tử thù của mình bằng một đòn quyết định.

Tài bộ của Nam Hải Tây Thi đã tiến đến mức độ siêu phẩm nhập thánh, thế mà ngọn Ngọn Đầu Công của người họ Công Tôn chỉ trong một cái nhấp nháy thì đã lọt vào Trung Cung của nàng, khi thế thật là hung bạo, mà tình trạng cũng quá đời hiểm nguy...

Kể từ ngày Nam Hải Tây Thi lọt vào Thánh Địa của Cái Bang và học được tuyệt kỹ của Bang hội to lớn này rồi thì chưa từng gặp phải ai có lối tấn công hung bạo như vậy.

Giữa ngực của người đàn bà lại là vòng cấm địa, nên Nam Hải Tây Thi phải dùng đủ mọi phương pháp ngõ hầu bảo toàn cho kỳ được.

Trong làng võ, có một môn võ công gọi là Thúc Cốt Công, hề ai luyện được môn này thì có thể rút ngắn xương thịt của mình lại trong nháy mắt ngõ hầu cứu mạng trong những cơn nguy.

Nam Hải Tây Thi gần đây lại chuyên tâm luyện môn này, chẳng phải nàng có ý muốn luyện để cứu mạng mình mà nguyên nhân chính là nàng muốn nhờ môn võ công này làm cho da thịt của mình được mềm mại thêm ra.

NAM HẢI TÂY THI DÙNG RƠI ĐIỂM HUYỆT THẦN TÌNH

Vào giây phút này, nàng tức tốc thoát Thúc Cốt Công ra, lặn cho bộ phận trước ngực của nàng thật trở lại ba tấc...

Nhờ một chút xê dịch lạ lùng đó, mà đỉnh đầu của người tàn tật kia cách làn áo của nàng chỉ có một tờ giấy mỏng.

Thế rồi không biết Nam Hải Tây Thi dùng một thủ pháp lành lẹ như thế nào, mà nàng đã rút ngọn roi của nàng ra..

Roi vừa vào tay, thì tiếng roi đi trong gió nghe vèo vèo, như một con thần long uốn khúc, ngọn roi của nàng quẩn ngang vào lưng của người tàn tật họ Công Tôn nhanh như một luồng điện.

Trong một cái nháy, ngọn roi này được cất lên và nàng đã nhanh nhẹn ném người này lên cao hơn năm trượng.

Thân hình cồng queo của người này vừa thoát ly khỏi ngọn roi, thì Nam Hải Tây Thi hét lên :

— Công Tôn Thạch ta không để cho mi chết một cách dễ dàng đâu.

Hồng Phong nghe nói giật mình kinh hãi, nàng không ngờ Công Tôn Thạch là một người đẹp có tiếng, vậy mà bây giờ lại biến thành 1 người xấu xí như vậy.

Ý nghĩ của Hồng Phong vừa đến đây, thân hình của Công Tôn Thạch đã từ trên không mẫn trồn mà từ từ rơi xuống.

Nam Hải Tây Thi lại nói :

— Hàn Tuyết Tử nói lấy nó !

— Vâng.

Đoạn Hàn Tuyết Tử trở tới đứng trảm ngay vào chỗ chiếu đi xuống của Công Tôn Cần mà đợi chờ.

Thấy thân hình tàn tật của người này rơi còn cách đỉnh đầu của nàng chừng ba thước, thì Hàn Tuyết Tử vung ống tay áo ra dùng để lột tay rồi đón đỡ người này một cách nhẹ nhàng êm ái.

Nhưng đến khi thân hình của Công Tôn Cầu vừa lọt vào tay nàng thì Hàn Tuyết Tử kêu lên một tiếng kinh dị, vì rằng cơ thể của Công Tôn Thạch không biết tại làm sao lại cứng đờ như khúc gỗ.

Nàng nghĩ rằng mình đón đỡ người này rất nhẹ tay chẳng lẽ hắn ta lại chết đi, nàng biết sự phụ của nàng cắt cần cho người này sống sót, ngõ hầu hành thần hành xác cho đủ cơ phận, ngay hôm nay hắn chết đi, thì thật là công dã tràng xe cát.

Còn đang băn khoăn, thì đột nhiên nghe Nam Hải Tây Thi nói :

— Không sao.. ta vừa mới điểm sanh huyết Hồn Môn và Phách Hồ của nó.

Thiệt Thủ Kim Tiên giật mình, ông ta không ngờ nàng thiếu nữ sắc diện phi phàm này vừa dùng ngọn nhuyễn tiên quẩn lấy Công Tôn Cần mà lại vừa có thể dùng ngọn roi điểm một lượt vào hai huyết Hồn Môn và Phách Hồ vậy thì thủ pháp của người này thật là trên đời có một không hai.

Thiệt Thủ Kim Tiên còn đang ngờ ngác, thì Nam Hải Tây Thi đã cất giọng oanh vàng :

— Người này làm nhiều điều ác độc, phải do bản cô nương thẳng tay trừng trị.

Dứt lời quay sang nói với bọn dân làng Chúc Gia Trang :

— Từ đây Chúc Gia Trang sẽ bình yên vô sự... nhà nhà khỏi phải đóng cửa then cài...

Nói đến đây, nàng lại đưa mắt ngắm nhìn Lâm Tửu, Ngưu Thất và Tây Môn Hạ, nàng nói :

— Những người này vô tội, chỉ vì bị ép buộc mới làm đều phi nghĩa đó thôi.

Dứt lời nàng quay sang truyền lệnh cho Nàng Hương Tử :

— Hãy mở trời cho họ...

Nàng Hương Tử vâng lời tuốt gương hoa lên mấy cái làm cho những sợi dây trên mình ba người này bị đứt rớt là tả.

Những tưởng rằng những người này được cởi trói sẽ vô cùng

mừng rỡ và tức khắc đào sinh nào hay đâu những đường dây vừa đứt, thì thân hình của họ tức thì ngã quỵ trên mặt đất.

Thì ra những người này vì thọ thương quá nặng nên đã chết đi.

Nam Hải Tây Thì nghiêng rặng kèn kẹt, nói :

— Mi thật là làm việc ác đa đoan, phen này ta phải thẳng tay trừng trị.

Câu nói vừa dứt, nàng sang nói với Hồng Phong :

— Chúng ta trở về Tổng Đà đi thôi.. chừ vị anh hùng hảo hán đang chờ đợi Bang Chủ lắm .

Nàng nói dứt lời, liền nhún nhẹ 2 mũi gầy trên mặt đất, khá khen cho Nam Hải Tây Thì, công lực của nàng bây giờ đã luyện đến mức siêu phàm nhập thánh cho nên nội lực vừa toát ra, thân hình của nàng tức thì đánh vút lên trên không hơn 3 trượng, để rồi vượt sang đầu của vòng đai khăn giả mà thoát ra ngoài.

Hồng Phong biết người này muốn khoe tài nghệ trước mặt mình, nàng cũng không chịu kém sút, vội vòng tung mình theo thể Nhất Hạc Xung Thiên.

VÌ SAO CƠ THỂ LẠNH NGÁT NHƯ ĐỒNG ?

Như một con chim tung cánh giữa lưng trời, sau khi thân hình của nàng lên đã mẫn trốn rồi liền đảo nhẹ một vòng, để rồi tà tà uốn gót theo Nam Hải Tây Thì.

Ngoảnh đầu nhìn lại, trông thấy Tây Hồ Tam Mỹ cũng tung mình nhảy theo, riêng về Hào Tuyết Tử mặc dù có mang theo một người tàn tật là Công Tôn Cần, nhưng thân pháp vẫn ngoạn mục phi thường, làm cho Hồng Phong cũng phải tấm tắc khen thầm trong dạ,

Phản dân làng Chúc Gia Trang trông thấy thầy trò của Thiết Thủ Kim Tiên tài nghệ phi thường, Tam Tài Kiếm Trận lợi hại thế kia mà bị những nàng mỹ nữ này đánh cho một trận tơi bời không còn manh giáp, nay họ lại trở thuật khinh công thần diệu để ra đi như vậy, thì không một người nào dám cản ngăn,

Họ có biết đâu người tàn tật họ Công Tôn, trước kia là một người đẹp trai nổi tiếng, nhưng vì nữ đang tâm hủy hoại nhan sắc của Nam Hải Tây Thì, cho nên mới bị nàng hành hình một cách vô cùng khốc liệt tận ngoài chốn biên thùy.

Sau khi lãnh lấy hình phạt nặng nề khốc liệt như thế, may được người anh hết lòng chăm sóc thuốc men cho nên mới được toàn sinh.

Đến lúc sức khỏe đã phục hồi, Công Tôn Cần phải nhờ một thanh

gậy sắt mà nương thân để xê dịch, và trong lòng hẳn luôn luôn có một mối căm thù bùng sôi mãnh liệt.

Không biết trút mối thù này vào đâu cho hả, kể từ hôm ấy, Công Tôn Cần hề mỗi khi gặp phải thiếu nữ có nhan sắc mẫn mà, tức thì bắt lấy, hẳn ta mang đến một nơi kín đáo xuống độc thủ mà hành hạ cho những nàng mỹ nữ này phải chịu cảnh tàn tật y như mình.

Cứ sau khi khoát mắt, chặt tay chặt chân được một nàng mỹ nữ thì trong thâm tâm của hắn lại cảm thấy vô cùng khoái trá, dường như nạn nhân kia chính là Nam Hải Tây Thì đã bị mình báo oán.

Dần dà, hắn cảm thấy một mình hắn làm như vậy cũng chưa thỏa mãn, nên ra tay bắt những người thuộc hàng số hai trong làng võ, đoạn ra tay diêm huyệt bắt buộc những người này đi tìm gái đẹp về dâng cho mình rồi mới giải huyệt cho.

Chính bọn Ngưu Thất và Tây Môn Hạ chính là những nạn nhân đáng thương hại của Công Tôn Cần.

Sau khi bọn Tây Hồ Tam Mỹ và Nam Hải Tây Thì đã rời khỏi nơi này, thì dân Chúc Gia Trang liền ùa tới, kể một tay, người một chân, xé xác ba người này ra thành trăm nghìn mảnh vụn...

Riêng về đoàn người của Tây Hồ Tam Mỹ thì trở thuật khinh công, đi thật nhanh để thoát ra khỏi chỗ thị phi...

Khi nghe thấy tiếng ồn ào huyền nào đã hoàn toàn vắng bặt rồi, Hồng Phong mới hỏi :

— Chẳng hay Nam Hải Cô Nương sao lại đến chốn này ?

Nam Hải Tây Thì thờ dài trả lời :

— Không phải là một sự ngẫu nhiên ..

Đoạn vừa trở thuật khinh công đi thật nhanh, nàng vừa kể lể cho Hồng Phong nghe ..

Thì ra sau khi Nam Hải Tây Thì tham gia trận chiến kinh hoàng trên dòng suối, nàng liền cùng với chung anh hùng trở lại để dò :

Nhưng trên đường đi, nàng bỗng nghe nhiều người đồn đại rằng, tại Chúc Gia Trang đây có một số đại đạo giang hồ, chuyên bắt con gái nhà lành.

Lắng nghe thật kỹ, thì được biết những nàng con gái mỹ miều đẹp để bìa sau khi bị bắt, không hề bị bọn giang hồ đại đạo này làm điều thường luân bại lý, mà chỉ hành hình một cách kinh khủng thôi.

Nhưng đến khi Nam Hải Tây Thì nghe thấy cách hành hình thật là đặc biệt, thì bất giác hải kinh, toát mồ hôi lạnh.

Nguyên nhân chỉ vì nạn nhân toàn bị chặt đứt một tay (một chân

và khoét mũi đi một mẩu, hiện tượng này thật giống với lời hành kinh mà nàng đã đối phó với Công Tôn Thạch khi xưa.

Thế là nàng chẳng nề gian lao cực khổ, tức tốc mang Tay Hồ Tam Mỹ tìm đến Chúc Gia Trang để truy ra nguyên cớ.

Bốn thầy trò thật không ngờ vừa đến Chúc Gia Trang thì lại mục kích cảnh tượng kinh hoàng, và bốn thầy trò đã kịp thời can thiệp bắt Công Tôn Thạch thoát khỏi Chúc Gia Trang.

Nhờ thầy trò Nam Hải Tây Tai thông đường thuộc lối, nên đi đến khi trời chập choạng tối thì sắp sửa vào đến kinh thành.

Đoàn người đang đi ngon trớn, bỗng chợt nghe Lưu Ly Tử kêu lên :

— Không xong... không xong... sao mà cơ thể của nó lại lạnh ngắt như vậy..!

TIẾNG MỒ HỒI KINH, LẦNG LẦNG THOÁT TỤC

Hồng Phong quay đầu nhìn lại, trông thấy bây giờ Lưu Ly Tử đang vác Công Tôn Thạch qua vai mà theo sau,

Thì ra Tây Hồ Tam Mỹ vì nữ Hồng Phong là Đệ Long Bang Chủ và Nam Hải Tây Thi là sư phụ của mình, cho nên không dám đi ngang hàng, mà chỉ lẻo đẻo đi theo sau.

Ba nàng này lại luận phiên với nhau mà vác Công Tôn Thạch, khi đến phiên của Lưu Ly Tử thì nàng này vừa nhận được người này vào tay, thì nghe thấy cơ thể của hắn lạnh ngắt như đồng, bất giác kêu lên để báo động.

Nam Hải Tây Thi tức thì dừng chân đứng lại, và chỉ trong nháy mắt, tức thì cả đoàn người đồng đứng chồm nhồm, bao vây chung quanh Lưu Ly Tử.

Nam Hải Tây Thi thò một bàn tay ra sờ nhẹ vào một bàn chân của Công Tôn Thạch, tức khắc kêu lên :

— Nguy thật... nguy thật.., hắn ta thọ thương quá nặng, cần phải điều trị ngay tức khắc.

Hồng Phong rảo mắt nhìn quanh, thấy nơi đây mặc dù đã vào gần đến kinh thành, nhưng hai bên vệ đường nhà cửa hầu hết còn thưa thớt, và lại bây giờ trời đã sập tối, mang một người tàn tật vào trong nhà dân chúng để tá túc là một điều bất tiện.

Mọi người còn đang băn khoăn, chưa biết phải giải quyết ra sao thì bỗng đột nhiên nghe có tiếng chuông chùa văng vẳng đưa ra.

Không ai bảo ai, cả bốn người đồng vênh tai nghe ngóng, công lực

của Nam Hải Tây Thi cao nhất, nên nàng liền đưa tay chỉ về hướng Tây Nam, nói :

— Nơi ấy có chùa, vậy chúng ta vào đó mà tạm ngụ.

Thế là đoàn người lại quay gót, Lưu Ly Tử lo lắng nói :

— Thưa sư phụ, con e cho chúng ta vào chùa đến chùa thì..

Nam Hải Tây Thi nói :

— Vậy thì 2 đứa đi sau phải thay phiên nhau mà truyền nội lực để cảm hơi cho nó sống cho đến khi vào chùa.

Nàng Hương Tử và Hàn Tuyết Tử nào dám cãi lời, tức thì thay phiên nhau bám sát lấy Lưu Ly Tử đặt một bàn tay vào huyệt Phách Hộ của Công Tôn Cần mà cảm hơi cho hắn.

May nhờ biện pháp đó mà cơ thể Cần lần lần ấm áp trở lại, nhưng mà hơi thở vẫn mỏng như một đường tơ.

Lúc bấy giờ Nam Hải Tây Thi đã vọt lên đi trước dẫn đường, tiếng chuông chùa lúc nhặt lúc khoan, cũng dần dần nghe tỏ rõ.

Không bao lâu thì sau một rừng cây xanh đã thấy thấp thoáng hiện lên một mái chùa cong vút.

Lại vượt thêm chừng ba mươi trượng, thì đoàn người đã xuyên qua rừng cây rậm rạp, tức thì có một bức tường chắn ngang trước mặt.

Từ trong bức tường ấy có tiếng tụng kinh trầm trầm đưa ra, làm cho người nghe có cảm giác lằng lằng như thoát tục.

Đoàn người lần bước đến cổng chùa thì trông thấy cửa chùa đã đóng chặt đi rồi.

Hồng Phong tự khí Đan Điền gọi to lên :

— Chúng tôi là người phương xa lỡ đường, kính xin sư phụ cho tá túc một đêm.

Tiếng nói của nàng vì có truyền nội lực vào đó cho nên nghe sang sảng, át cả tiếng mõ, tiếng chuông và tiếng tụng kinh lúc bổng lúc trầm.

Lạ lùng thay câu nói của Hồng Phong vừa dứt thì tiếng mõ hồi kinh này cũng dứt theo một cách vô cùng nhanh chóng, và một bầu không khí nặng nề tức thì bao trùm lấy ngôi chùa cổ kính thâm u.

Nam Hải Tây Thi và Hồng Phong đưa mắt nhìn nhau trong lòng của 2 người đồng cho rằng hiện tượng này thật lạ.

Hồng Phong lại cất tiếng gọi thêm một lần nữa, và phen này cánh cổng chùa nặng nề liền xích mở, bên trong có một chú tiểu thò đầu ra.

Vừa mới đảo mắt nhìn quanh, chú tiểu này giật mình sững sờ, rằng chú không bao giờ ngờ đến vào khoảng tối trời, lại có bốn nàng thiếu nữ và một gã thanh niên trẻ đẹp xuất hiện trước cổng chùa.

Ngoài ra còn một điều lạ lùng này nữa, là trên vai một nàng mỹ nữ lại có đeo thêm một người đàn ông áo quần tơi tả, một chiếc ống quần của người đàn ông này lại tung bay theo chiều gió lộng, hiện tượng này quả thật bất thường.

TRÊN MÁI CHÙA XANH, CÓ KIM KÊ ĐỘC LẬP

Nam Hải Tây Thi bây giờ mới nói nhỏ nhỏ :

— Thưa tiểu sư phụ, chúng tôi vì đường xa lỡ bước, nên xin nhờ sư phụ cho tá túc một đêm.

Chủ tiểu cau mày, trả lời :

— Việc này... việc này... việc này để tôi vào bẩm báo với Phương Trượng và chờ ngài phát lạc.

Nói rồi khép cổng chùa lại đoạn quay gót trở vào bên trong.

Nghe chủ tiểu này nói chuyện ngập ngừng, nhấn đi nhấn lại ba lần cái tiếng 'việc này', làm cho Hồng Phong và Nam Hải Tây Thi càng thêm nghi ngại.

Năm người chờ thật lâu mà chẳng nghe thấy động tĩnh chi cả, lúc bấy giờ gió ở bên ngoài thổi mạnh từng cơn, may nhờ những người này thấy đều vô công thăm hỏi, cho nên chẳng sợ cái cảnh dao hàn cắt da, chỉ có một mình người đang thọ trọng thương là Công Tôn Cần thì thật là đáng ngại.

Lúc bấy giờ nhâm phiên Lưu Ly Tử đang vắt Công Tôn Cần trên vai, người này quần áo bần thũ, một mũi hơi hăm cứ xông vào lỗ mũi của nàng, làm cho vô cùng chịu, nhưng nhứt vì có lệnh của sư phụ, bằng không thì nàng đã ném trên này xuống đất.

Nùng Nương Tử Trong lòng xốn xang bức rức, nàng nghe thấy Lưu Ly Tử thỉnh thoảng lại thở dài, nên biết người bạn đồng hành của mình đang khó chịu lắm, nàng bèn cất tiếng gọi to lên :

— Bạch Phương Trượng.. xin Phương Trượng cho người lỡ đường lại đang lâm bệnh tá túc một đêm.

Vì trong lòng bức rức, nên giọng nói của nàng có nhiều cay đắng. Nam Hải Tây Thi cau mày, vừa định quay lại trách mắng học trò của mình vài câu, nào hay đâu câu nói của Nùng Hương Tử vừa dứt, thì bỗng nhiên có tiếng niệm phật từ trên mái chùa đưa xuống...

Tiếng niệm phật này thật là hùng hồn ấm áp, làm cho người luyện võ hề nghe qua thì phải giật mình, vì biết rằng nếu một người có công

lực tâm thường thì không thể nào buông ra những tiếng nói hùng hồn như thế.

Nam Hải Tây Thi lại đưa mắt ngắm nhìn Hồng Phong, ánh mắt của nàng lộ đầy vẻ kinh nghi, Hồng Phong biết nàng có ý nói ngầm tại sao có người niệm phật trên mái chùa.

Nhưng tiếp theo đó, người niệm phật nói tiếp :

— Nơi đây là chỗ tu hành, lại nữa vào khoảng đêm khuya thâu vãng nên để cho đàn bà vào chùa là điều bất tiện.

Hồng Phong và Nam Hải Tây Thi đồng thời lui ba bước, ngẩng đầu nhìn lên mái chùa... cả hai đồng giật mình.

Thì ra lúc bấy giờ có một nhà sư thân hình vạm vỡ, đang đứng trên chốt vót mái chùa trong cái thể Kim Kê Độc Lập, hai tay của nhà sư này thì lại chấp ở sau lưng, ngược mắt nhìn một cách lơ đãng trên nền trời xanh thẳm, nơi ấy có một vầng trăng non vừa xuất hiện.

Nam Hải Tây Thi bèn nói :

— Thưa hòa thượng, chúng tôi biết phận nữ lưu mà vào chùa giữa đêm hôm khuya khoắt là điều không phải, nhưng chỉ hiềm vì có một người bằng hữu lâm trọng bệnh, nên không thể ở ngoài sương gió, xin hòa thượng mở lượng từ bi...

Vị hòa thượng này bỗng buông ra một tiếng cười chua chát. Lúc bấy giờ gió đêm lồng lộng, thế mà tiếng cười của ông ta tuy rất nhỏ cũng chui vào tai của mọi người nghe rõ mồn một.

Vị hòa thượng này lại nói tiếp :

— Nội lực của chư vị thấy đều thâm hậu, sao không truyền cho bệnh nhân để ngự hàn ?

Hồng Phong biết rằng ban này mình tự khi đàn diễn gọi to nên đã lộ liễu mình là người trong làng võ.

Thấy nói vậy đưa dài dòng bất lợi, Hồng Phong bèn nói :

— Vậy thì những nàng thiếu nữ này tạm thời ở ngoài chùa vậy, để một mình tôi và bệnh nhân vào bên trong.

Vị hòa thượng liếc mắt nhìn xuống, ánh mắt của ông ta sáng rực hào quang, nhấp nháy trong đêm tối, làm cho 2 người đang đối thoại ở phía dưới cũng phải khen thắm.

Nhờ ánh sao mờ, Hồng Phong trông thấy vị hòa thượng này tuổi đời từ tuần, khí lực đang hồi sung mãn...

Vị hòa thượng lại cất tiếng nói :

— Phương Trượng có lệnh truyền rằng bất luận nam nữ chỉ có thể vào chùa. Bệnh tình của bệnh nhân có nặng nhẹ thì

hãy uống đủ viên thuốc này.

Câu nói vừa dứt ông ta búng nhẹ ngón tay giữa một cái, từ trong lòng bàn tay ấy tức thì có một vật xé gió bay vào vào chiếu đứng vào giữa mặt Hồng Phong.

LẠI MỘT ĐIỀU PHỤC NHẢ CỦA PHÁI THIẾU LÂM

Chưa biết đó là vật lành hay vật dữ, Hồng Phong không dám khinh địch, vội vàng vung ống tay áo của mình ra, ống tay áo làm bằng lụa bạch mỏng mảnh kia tức thì bung ra để rồi hứng lấy vật ấy một cách nhẹ nhàng.

Nam Hải Tây Thi lại đưa mắt nhìn Hồng Phong vì rằng chính vào lúc đó, thì có một mùi hương thoang thoảng bay ra, nếu vật kia là thuốc thật thì giá trị không phải tầm thường.

Chợt nghe từ trên mái chùa có tiếng nói của vị hòa thượng ấy vọng xuống :

— Bệnh nhân kia có lẽ vì nội lực suy yếu lại thọ thương dồn dập, vậy hãy uống lấy viên Thiên Hương Tự Khí Đan, thì bệnh ắt chóng lành.

Hồng Phong thì thân nhiên trước bốn chữ "Thiên Hương Tự Khí", nhưng Nam Hải Tây Thi thì giật mình, vì kiến thức của nàng so với Hồng Phong thì thấy xa hiệu rộng hơn nhiều, nhất là đối với những việc bí mật trong võ lâm.

Người như Nam Hải Tây Thi mà vừa thoáng nghe qua mấy tiếng ấy thì giật mình, vậy Thiên Hương Tự Khí Đan ắt có một lai lịch chẳng phải tầm thường.

Thì ra Thiên Hương Tự Khí Đan đây vốn là một trong những món bảo vật dùng để trấn sơn của phái Thiếu Lâm.

Vì muốn bảo chế những hoàn linh đan này, mà Chưởng môn Phương Trượng đã phải truyền lệnh cho rất nhiều vị cao tăng, đi lòng khắp năm non bảy núi, tìm kiếm cho đủ 108 vị thuốc, mà vị nào cũng có một mùi hương thật mạnh.

Hơn năm mươi vị cao tăng, phải tốn một khoảng thời gian hơn 20 năm trời, mới thu thập được đủ số thuốc trong toa.

Chưởng môn Phương Trượng lại phải mất những ba năm trời giam mình trong gian phòng bảo chế, mới luyện thành những viên thuốc quý báu kia.

Nghe đồn rằng, hễ bỏ viên thuốc này vào miệng thì nó tan ra ngay

không kịp nuốt, chỉ một mùi hương của nó cũng đủ làm cho bệnh nhân phải tỉnh khoải tinh thần.

Sau khi luyện xong, thuốc này được đặt trên đầu giường của Phương Trượng, và ngày đêm có hai vị cao tăng canh giữ.

Thế mà lại có một việc lạ lùng xảy ra...

Vào một đêm tối trời, gió mưa tầm tã, vào lúc đổi phiên nhau canh gác, bỗng bốn vị cao tăng có trách nhiệm kia đồng phát giác lọ thuốc quý báu kia đã không cánh mà bay.

Việc này được báo động trong tình trạng khẩn cấp, vì theo lời hai vị cao tăng trong phiên trước cho biết rằng họ mới thẩm chừng, cách đây không bao lâu thì lọ thuốc này còn nếu có kẻ nào đánh cắp, thì chắc là thủ phạm đã xuống tay trong lúc thay đổi phiên canh.

Việc này thật là vô cùng đáng sợ, vì rằng tức bấy giờ Phương Trượng bận phải bước ra ngoài, nhưng chỗ ngủ của phương trượng vốn là một chỗ cấm địa, bốn vị cao tăng này lại tỏ tại sang mắt không biết chừng nào, thế mà kẻ gian lại hành động được như thế thật là một điều hi hữu.

Sau khi Chưởng môn hay tin : tức thì truyền lệnh cho chúng đệ tử cấp tốc mở một cuộc lùng xét gắt gao.

Thiếu Lâm Tự vốn là một ngôi chùa qui mô to tát, tổng số hòa thượng hơn một nghìn người, người nào người nấy đều thông đường thuộc lối trên Thiếu Thất Sơn, nay lệnh vừa ban ra tức thì tìm khắp đau non Thiếu Thất mà lục soát không chưa một cành cây một kẻ lữ.

Họ tìm kiếm đến khi sáng trắng mà chẳng thấy tung tích chi của kẻ gian.

Đến khoảng đầu giờ Thìn, Phương Trượng mới ra lãnh đánh hưởng gọi chúng đệ tử trở về và dặn dò mọi người không được tiết lộ việc này ra. Vì nếu một khi trong làng võ hay biết việc này, thì phái Thiếu Lâm thật là nhục nhã.

CHỈ CHUYÊN NGHỀ NGÂM THƠ VINH PHÚ THÌ CỐ SAO VÕ NGHỆ CAO CƯỜNG

Một vật trấn sơn của Thiếu Lâm đại phái mà lại bị mất cắp một cách lạ lùng trắng trợn như vậy, người trong phái Thiếu Lâm nào chịu bỏ qua.

Nhưng Phương trượng lại làm ra vẻ ngoài mặt lạnh lùng thần nhiên, chứ kỳ thật trong lòng luôn luôn để ý dò la, vì ngài đành nghĩ người trong bản phái đã nhúng tay vào vụ này.

Chứ thật ra thì Thiếu Lâm Tự kín cổng cao tường, lại thêm có vô số tăng nhân ngày đêm canh gác, thế mà phương đạo tặc nào đó lại thâm nhập được đến phòng riêng của Phương trượng một cách dễ dàng, đó là điều khó tin.

Quả thật sự ước đoán của Phương Trượng không sai, ngài rình rập theo dõi suốt mấy tháng trời, rồi bỗng một hôm trong Thiếu Lâm Tự lại có một việc bất thường xảy ra.

Số là có một vị tăng nhân đang đêm bỗng nhiên mất tích mà không để lại chút vết tích chi cả.

Vị tăng nhân đó chính là Tuệ Hoa, một trong hai người thay phiên nhau canh gác lọ thuốc Thiên Hương Tự Khí Đan.

Phương Trượng hay tin, thở phào một hơi khoan khoái, vì người đã tìm ra được manh mối của lọ thuốc trấn sơn.

Thế là một cuộc lùng bắt Tuệ Hoa lại diễn ra vô cùng sôi nổi.

Nhưng thật là lạ..

Phái Thiếu Lâm thế lực cùng trời, đâu đâu cũng có tai mắt của các chúng đệ tử dòm ngó thế mà trải qua không biết bao nhiêu năm trời vẫn tìm chưa ra tông tích của Tuệ Hoa.

Nam Hải Tây Thi lại nghĩ:

« Nếu viên thuốc này là một vật vô giá dùng để trấn sơn của phái Thiếu Lâm, ngày xưa Tuệ Hoa đã phải biết bao tâm huyết để đánh cắp thế thì tại sao ngày hôm nay lại đưa cho một người xa lạ một cách dễ dàng như thế ?

Nghĩ đoạn bèn nói rằng :

— Đa tạ đại sư đã tặng cho thuốc quý, nhưng mà chúng tôi đây tài hèn đức mỏng, quả thật không xứng đáng dùng viên thuốc trấn sơn của Thiếu Lâm Đại Phái.

Từ trên mái chùa tức thì có một chuỗi cười ha hả vang lên, vị hòa thượng ấ ý nói :

— Hay lắm, chứ vị thật là người có nhãn lực, nhưng chẳng rõ chứ vị đây có phải là môn đệ của phái Thiếu Lâm ?

Nam Hải Tây Thi nghe giọng nói của người này tức thì trong lòng lấy làm ái ngại, nghĩ rằng người này chắc có dính líu đến Tuệ Hoa.

Trong lúc đó thì vị hòa thượng đứng trên mái chùa cũng âu lo không ít, vì ông ta nghĩ rằng :

« Việc Thiếu Lâm Tự mất thuốc khi xưa chỉ có người trong phái được biết, vì đây là một điều si nhệc trong môn phái cho nên không ai tiết lộ ra ngoài, chẳng hiểu sao những người đàn bà này được biết.

Vị hòa thượng ấy có biết đầu ngày xưa khi Trương Vô Kỵ vào Thiếu Lâm Tự để hỏi thăm tung tích của Triệu Minh, thì được chư cao tăng trong chùa nói nhỏ lại với chàng, để nhờ khi Vô Kỵ có cất bước giang hồ thì nghe ngóng hộ cho.

Kịp đến khi Trương Vô Kỵ cùng với Nam Hải Tây Thi cùng nhau sống chung trong Hồ Điệp Cốc, vào một ngày xuân mà trăm hoa trong Hồ Điệp Cốc cùng nhau nở rộ, Trương Vô Kỵ vui miệng liền kể lại cho Nam Hải Tây Thi nghe.

Nam Hải Tây Thi trả lời :

— Chúng tôi chỉ là một bọn chuyên nghề ngâm thơ vịnh phú, chẳng màng đến công việc thị phi trong võ lâm, nên chẳng thuộc môn phái nào cả.

Tiếng nói từ trên mái chùa lại cất lên :

— Không màng đến việc võ lâm lại chỉ chuyên nghề ngâm thơ vịnh phú, thì tại làm sao võ nghệ lại cao cường ?

BÁM SÁT HỒNG PHONG NHƯ BÓNG THEO HÌNH

Nói dứt lời, vị hòa thượng này tức thì tung mình bay ra khỏi chỗ mình đang đứng...

Thân hình của ông ta đảo nhẹ một vòng giữa không trung rồi là đã rơi xuống cách chỗ Nam Hải Tây Thi đứng không đầy ba trượng, ngón khinh công thật là tuyệt diệu, đã làm cho Hồng Phong phải kêu lên :

— Hay cho đòn Nhạn Lạc Bình Sa, tuyệt diệu vô cùng,

Vị hòa thượng cười chưa chán, nói :

— Đã bảo chẳng phải là người trong phái Thiếu Lâm, vậy thì tại làm sao lại biết Bình Sa Lạc Nhạn.

Dứt lời trở tới dăm sải vào giữa mặt của Hồng Phong một quyền thần tốc, nói :

— Trong vòng mười hiệp, ta phải làm cho mi lộ liễu sư môn.

Hồng Phong giả vờ hốt hoảng kêu lên một tiếng rồi loạng choạng thối lui mấy bước, nhưng vị hòa thượng kia lại cười chưa chán, nói :

— Mi đừng giả vờ, có phải Thiếu Lâm Tự phái chúng bây đến đây thám thính ?

Vừa hỏi, ta vừa lướt tới, tám sát Hồng Phong như bóng theo hình...

Nam Hải Tây Thi nghe nói bất giác giật mình, nghĩ rằng vị hòa thượng này chắc có lẽ là thù địch với phái Thiếu Lâm, cho nên mới thốt ra những lời như thế.

Nàng muốn biết thực lực của người này đến đâu, nên không can thiệp, chỉ chăm chú nhìn đường quyền cước của lão ta mà thôi.

Nàng thấy vị hòa thượng này liên tiếp dùng ba đòn liên hoàn trong La Hán Quyền, khí thế thật là mạnh bạo, tài nghệ này thật phải phí rất nhiều công phu mới luyện thành.

Hồng Phong vẫn không chống trả, nàng nói rồi rút:

— Đại Sư đã cho thuốc, thì hãy xin đề cho chúng tôi cho bệnh nhân uống thuốc xong đã, rồi sẽ lại chỉ bảo cho nhau vài đường cũng không muộn..

Nhưng nói sao thì mặc nói, vị hòa thượng kia cũng cứ tiếp tục tấn công mãi..

Ba đòn nữa lại trôi qua, Hồng Phong vẫn tiếp tục thối lui, và đòi cho bệnh nhân uống thuốc ăm 1, thái độ bỡn cợt của nàng làm cho Nam Hải Tây Thi cũng cười thâm trong dạ, nàng nghĩ:

— Thật không ngờ Đồ Long Bang Chủ lại tinh nghịch như thế này.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ, thì vị hòa thượng kia lại tấn công Hồng Phong thêm 2 đòn nữa, phen này dùng toàn sát thủ, dồn ép Hồng Phong vào cái thế không thể trả đòn.

Hồng Phong giả vờ kêu lên:

— Không xong... Tây Hải Cô Nương ơi, hãy cho thắng tàn tật kia uống thuốc...

Nói dứt lời, nàng ném mạnh viên thuốc cho Nam Hải Tây Thi để cho nàng được rảnh tay kháng cự.

Nam Hải Tây Thi nghe Hồng Phong gọi mình là Tây Hải Cô Nương bất giác bật phì cười, nàng biết Hồng Phong muốn giấu tên của mình cho nên bịa ra một cái tên giả...

NAM HẢI TÂY THI MÊ MẮN TÂM THẦN

Trong lúc đó, thì viên thuốc đã bay vèo vèo vào giữa mặt của Nam Hải Tây Thi, nàng cũng bất chước thủ pháp của Hồng Phong ban nãy, khoát nhanh ống tay áo ra làm đổ lớt tay đoạn bất gấn viên thuốc lại.

Trong lúc đó thì Hồng Phong đang reo lên một chuỗi cười thích thú, bởi vì trong dạ nàng thâm nghĩ:

« Võ công của ta vốn xuất xứ từ chỗ ngành công, từ hồi nào đến

bây giờ, chưa từng gặp phải một tay đối thủ nào cho vừa tay xứng sức, nay nhân dịp này mình trở hết tài riêng, thử xem kết quả thế nào.

Nghỉ đoạn, nàng nạt lên một tiếng, tức khắc tung ra một đòn Quái Quan Trảm Tướng... từ thế thủ chuyển sang thế công.

Vị hòa thượng này này giờ liền tiếp dùng toàn những đòn hung bạo trong La Hán Quyền, thấy Hồng Phong cứ một mực tránh né, cứ ngỡ rằng đối phương đã khiếp đảm trước uy lực hùng hồn của một loạt tấn công tàn bạo....

Nào hay đâu trong lúc thắng thế, bỗng chợt nghe thấy tiếng gió nổi lên « ziu-ziu... » thế rồi bàn tay mảnh khảnh của đối phương tức thì trảm ngang qua cổ của mình theo chiều hướng mà ông ta không bao nghĩ đến.

Bàn tay nỏ nà của Hồng Phong lại wấm tới nhằm đúng lúc vị hòa thượng đang tấn công vào trung bàn của Hồng Phong, gặp phải tình trạng này muốn thu tay về để phá giải thì đã không kịp, vị thế cho nên ông ta chỉ còn có cách ngã người ra, nhường cho bàn tay của đối phương lướt nhẹ qua chót mũi của mình.

Gặp phải tình trạng này, Hồng Phong vốn có thể biến đòn thay thế đổi thành chỉ công mà đâm vào yết hầu của người này.

Nhưng trong thâm tâm của nàng vốn có ý muốn so ngạnh công với người này, nên cứ để cho bàn tay của mình đi cho hết tầm đòn, thời tăng gia thêm khí lực, cốt khoe tài cho đối phương biết thực lực của mình.

Quả nhiên vị hòa thượng kia vừa nghe thấy bàn tay của đối phương lướt ngang qua sống mũi của mình thì cương phong cả dậy, hơi gió tạt vào mặt mình nghe rất như dao cắt.

Nhưng vị hòa thượng này có lẽ là một người kinh nghiệm vô cùng già dặn, mặc dù thỉnh thoảng gặp phải một đòn quyết liệt như vậy nhưng ông ta cũng bình tĩnh xuống luôn một cái bán tọa tấn, quyết tấn công vào hạ bàn của đối phương...

Nhưng Hồng Phong vốn là một nàng con gái thông minh, nàng biết trước đối phương thế nào cũng nhân công dư dật, cho nên nàng đã phòng hờ trước bằng một cánh tay Phục Hồ.

Vừa trông thấy đối phương đang chới với trong cái thế ngã ngửa tựa tựa như Thiết Bàng Kiêu, thế mà sao dưới hạ bàn của mình lại có tiếng gió rít lên, cánh tay Phục Hồ của nàng tức thì từ trên trảm mạnh xuống một đường theo thế Lưu Bang Trảm Xà.

Này giờ Hồng Phong tung ra hai đòn toàn thuộc trong đường Cửu

Cửu Liên Hoàn Trảm, mà hệ đòn nào thuộc Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm thấy đều có một thế đi đầu rồi có tám thế đi kèm mà những thế sau này mới là thiên biến vạn hóa, làm cho đối phương khó nổi phòng hờ.

Vị hòa thượng đang tung vào hạ bàn của Hồng Phong một quyền sấm sét, quyết chuyển sự bị động thành ra chủ động, nào hay đâu gặp phải đòn Lưu Bang Trảm Xà làm cho ông ta đánh phải tay trái trở về...

Tiếp theo đó, những thế công của Hồng Phong cứ tuôn ra ào ạt không ngừng, làm cho ông ta phải chống đỡ liên miên.

Nam Hải Tây Thi vốn là một người công lực cao siêu thấy nhiều hiệu rộng, nhưng ngày hôm nay trông thấy hai người quần thảo với nhau toàn bằng những lối ngạnh công không khiếm như vậy, nàng cũng trở mắt ra mà xem đến mê mẩn tâm thần...

« TIỂU LÝ TÀNG ĐAO » LIÊN HOÀN TRẨM !

Trong nháy mắt, hai người này đã trao đổi với nhau mười mấy đòn thấy đều thuộc loại đao to búa lớn, làm cho những luồng cường phong từ trong chiến trường tiết ra càng lúc càng thêm mạnh mẽ, làm cho Tây Hồ Tam Mỹ lần lần thối lui mấy bước.

Vị hòa thượng kia càng đấu chừng nào, thì trong lòng càng thêm áy náy, không biết người này lai lịch ra sao mà tuổi tuy còn trẻ, công lực lại cao thâm như vậy..

Vị bện lo suy nghĩ phân tâm, cho nên đường quyền của ông ta tức thì chậm lại.

Hồng Phong có ý mai lộng vô công, cho nên chăm chú hết tinh thần vào trong cuộc chiến.

Vừa thấy đường quyền của đối phương vừa kém phần linh động thì biết ngay người này đang suy nghĩ lo ra,

Cao thủ giao chiến với nhau, thì luôn luôn lợi dụng từng cơ hội nhỏ, vừa trông thấy dịp may đã đến, Hồng Phong không dám chần chờ, tức khắc thét lên một tiếng...

Tiếng thét của nàng làm khuấy động cả đêm trường tĩnh mịch, và trong lúc đối phương đang hoang mang không biết nàng sẽ tung ra đòn độc như thế nào, thì Hồng Phong đã dùng tay hữu tung ra một đòn như núi sụp thành nghiêng, đó là đòn Đòn Đao Phó Hội...

Vì gọi là Đòn Đao Phó Hội, nên bao nhiêu uy lực cũng đều tập trung vào một đường trảm này, nên khi thế có phần lâm liệt hơn bao nhiêu đòn vừa qua...

Vị hòa thượng tức thì dùng cánh tay tả của mình khoát nhẹ từ

dưới lên trên, muốn dùng thế « nửa lạng đầy nghìn cân » để phá giải...

Chính vào lúc đó, thì Hồng Phong dùng bàn tay tả của mình tung ra một đòn Tiểu Lý Tàng Đao nhanh như điện.

Đúng với cái tên của nó, đường Tiểu Lý Tàng Đao mập mờ khi ẩn khi hiện, và khi mà đòn Đòn Đao Phó Hội va chạm vào sức kháng cự của đối phương, thì đòn Tiểu Lý Tàng Đao phát sinh ngay ra tác dụng.

Nam Hải Tây Thi đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng « rốp » vang lên, thì vị hòa thượng kia đã trúng một đòn ngã ngựa.

Hồng Phong vừa định nhảy xổ lại, đánh bồi thêm cho một đòn quyết liệt.

Bỗng chợt sau lưng nàng vang lên một câu nói :

— Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm quả thật danh bất hư truyền, La Hán Thần Thủ không phải là tay đối thủ với mi đâu.

Câu nói này vừa phát ra, thì bên hữu biên của nàng có tiếng gió dấy rào rào...

Hồng Phong nghe thấy kẻ vô danh nào đó, biết rõ đường lối võ công của mình, lại nữa cứ nghe theo tiếng gió phát ra nàng biết ngay công lực của người này phải cao hơn mình chứ không có thấp, vì thế cho nên nàng tức thì đình bộ, khẽ liếc nhìn về phía sau để phòng bất trắc.

Ánh mắt của nàng vừa chạm phải người này, bất giác trong lòng kinh sợ.

Vì rằng bên hữu biên của nàng lúc bấy giờ có một vị hòa thượng vóc dáng trung bình, nhưng bắp thịt rắn guốc, chứng tỏ rằng ông ta là một người chuyên luyện về ngoại khí công.

Lão hòa thượng này lại đang dùng trọng thủ pháp tấn công vào phía hữu của nàng một chương kinh thiên.

Hồng Phong không dám khinh địch, nàng vội vàng xuống một cái Trung bình tấn rồi vung ống tay áo của mình ra đón đỡ.

Nàng cứ nghĩ rằng người này đã có dính líu với vị hòa thượng đứng trên mái chùa ban nãy, thì cũng chắc là dùng ngoại gia khí công.

Bởi thế cho nên nàng thấy dùng ống tay áo đối địch, nào hay đâu hai đòn chưa kịp tiếp với nhau thì ống tay áo của nàng đã bị một mãnh lực vô hình tâu hút làm cho Hồng Phong phải giật mình đánh thót..

Nàng nghĩ rằng mình là phận gái, mà để cho đối phương nắm trúng ống tay áo (tuyệt thật là một điều sỉ nhục).

Lúc bấy giờ tình trạng quá nguy cấp, hễ gặp mệnh ông tay áo trở về thì áo kia sẽ rách :

Giữa phút nguy nan, Hồng Phong chợt nhớ tới câu Di Thoại: Vì Tiến mà Trương Vô Kỵ hằng dạy bảo.

CHU VỊ SƯ HUYNH ĐỆ ĐANG CÓ LÒNG MONG NGÓNG

Nàng tức thì nạt lên một tiếng rồi nhập nội Trung Cung, có bao nhiêu sức lực thấy đều dồn hết vào bàn tay phải để rồi tung ra một đòn Vạn Dao Vân Tập.

Đây là một thế chém phức tạp vô cùng, kể từ khi Hồng Phong là gót giang hồ đến bây giờ chưa hề mang ra sử dụng.

Nàng trông thấy lão hòa thượng khẽ giật mình, ông ta không ngờ nàng dám sử dụng một thế võ táo bạo như vậy...

Trong tình trạng này, nếu song phương đều không chịu nhường nhịn, thì tất nhiên cả hai đều thọ lấy trọng thương, hoặc là tử thương một cách bi thảm...

Lão hòa thượng bật ra một tiếng cười căm tức đoạn vừa thu tay trở về, vừa tàn mình né tránh...

Nhờ vậy mà Hồng Phong nghe thấy áp lực đối với mình hoàn toàn tiêu tan, và cả hai đồng thời lui ba bốn bước.

Hồng Phong chưa kịp nói câu nào, thì lão hòa thượng liền cau mày, hỏi :

— Công lực của nhà ngươi thật là tiến bộ quá nhanh, nhà ngươi có phải họ Hồng ?

Hồng Phong chưa kịp hé môi, bỗng chợt nghe Nam Hải Tây Thi cười khanh khách nói :

— Người ấy chính họ Hồng, Tuệ Hoa Đại sư quả nhiên là người có nhãn lực.

Lão Hòa thượng này thoáng nghe đến hai chữ Tuệ Hoa, bất giác khẽ giật mình. quay lại nhìn Nam Hải Tây Thi bằng một cặp mắt rực ánh hào quang.

Hèn lâu, ông ta mới nói :

— Xin hỏi nữ thí chủ cao danh qui tánh ?

Nam Hải Tây Thi bật cười nói :

— Tiếc danh thật không đáng làm bận tai của Đại Sư, chỉ có điều người trong phái Thiếu Lâm hiện nay đang muốn biết Đại Sư bây giờ

cư ngụ ở nơi nào để cho người đến viếng, vì Đại Sư cách biệt Thiếu Lâm Tự đã mấy mươi năm trời, chứ vị sư huynh đệ, thấy đều có lòng mong ngóng.

Lão hòa thượng đảo mắt nhìn quanh, trông thấy vị hòa thượng thọ thương ban nãy, bây giờ đã lóp ngóp bò dậy, dùng bàn tay tả ôm lấy chân vai bên hữu mà mặt mày nhăn nhó, rõ ràng vết thương không nhẹ.

Nam Hải Tây Thi trông thấy hai người này im lìm không cãi lại, thì cho rằng sự ước đoán của mình không sai, bèn nói :

— Này Tuệ Hoa Đại Sư, nơi đây cách kinh thành không xa lắm, nơi ấy có Không Không Đại Sư đang ở đó để chủ trì chính nghĩa, thời thì Tuệ Hoa Đại Sư sáng ngày hãy cùng tôi đến đó một phen, trước là lấy chút công để chuộc tội, sau là có thể hàn huyên với người đồng môn cho thoải.

Thật ra Nam Hải Tây Thi nào biết mặt Tuệ Hoa, nàng chỉ đoán chừng rồi gọi ngay tên tộc, không ngờ lại trúng phóc.

Quả nhiên vị hòa thượng kia chính là Tuệ Hoa, kể từ ngày ông ta trốn khỏi Thiếu Lâm Tự thì mai danh ẩn tích đi, cho nên có nhiều chuyện bí mật trong chỗ giang hồ, ông ta ít khi hay biết.

Vì vậy mà việc Nam Hải Tây Thi ngang dọc trong chỗ giang hồ, ông ta chưa rõ.

Chỉ có điều gần đây, ông ta được dịp trông thấy một người họ Hồng biểu diễn đường Cửu Cửu Liên hoàn trầm thật là ngoạn mục cho nên mở lờiướm thử Hồng Phong. chẳng ngờ lại bị những người này khám phá lai lịch của mình nên chỉ xiết kinh mang.

Tuệ Hoa Hòa Thượng rảo mắt nhìn quanh trông thấy bên đối phương chỉ có bốn nàng thiếu nữ và một gã thư sinh mà thôi, thì trong lòng bèn nổi giận vội nói :

— Chư vị đây thấy đều là người trẻ tuổi, nhưng vô công thấy cao siêu, lại biết nhiều điều bí mật trong làng võ lâm cho lão tăng đây lấy làm ngưỡng mộ, thôi thì hãy tạm bước vào chùa để lo trị liệu vết thương của vị huynh đài kia.

Hồng phong và Nam Hải Tây Thi đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ, không biết tại sao người này lại đột ngột thay đổi thái độ như vậy, kỳ trung chắc có điều chi bí ẩn.

Nhưng Nam Hải Tây Thi trả lời trước

— Hay lắm... vậy có lời đa tạ đại Sư trước.

Thì ra Nam Hải Tây Thi So với Hồng Phong thì có phần lịch lãm arường đời hơn nhiều, nàng nghĩ rằng không vào hang cọp sao lại bắt

được cộp con, vì vậy nên thừa cơ hội mà thâm nhập vào ngôi chùa mà nàng thấy có vài điểm khả nghi.

KÊ TU HÀNH KHÔNG ĐƯỢC PHÉP VÀO PHÒNG CỦA KÊ NỮ LƯU

Tuệ Hoa Hòa Thượng bỗng quay lại sau lưng, đồng đặc nói :

— Tiểu Huyền đâu... hãy đỡ sư thúc của mi vào bên trong yên nghỉ.

Câu nói vừa dứt, thì từ trong một lùm cây rậm rạp, có một người lóp ngóp chui ra đỡ lấy vị hòa thượng chiến bại ban nãy.

Lại nghe Tuệ Hoa nói :

— Tri khách tăng đâu...

Có tiếng dạ ran gần đó, và Tuệ Hoa nói tiếp :

— Hãy đưa quý khách vào Tây thiền tạm trú, trong nội liêu không thể tiếp khách đạo bà.

Lại có tiếng văng dạ vang lên, rồi Tuệ Hoa hòa thượng xá chào đoạn lui trước vào chùa, còn đoàn người của Nam Hải Tây Thi thì lục tục theo sau Tri Khách Tăng.

Đến khi chỗ nơi yên bầy xong đầu gối, thì vắng vắng từ xa có tiếng gà gáy sáng. Hồng Phong trông thấy Công Tôn Thanh đôi mắt vẫn nhắm nghiền dường như hơi thở thôi thóp, bèn nói :

— Này Nam Hải cô nương, tôi không biết tại sao vị hòa thượng kia lại cho thuốc.

Nam Hải Tây Thi nghe nói, sợ nhớ ban nãy mình có thu viên thuốc trong ống tay áo, bây giờ nàng rút ra xem, quả thật viên thuốc vừa lọt ra ngoài thì hương thơm bất ngát.

Nam Hải Tây Thi cau mày nói :

— Thiên Hương Tự Khí Đan vốn là viên thuốc trấn sơn của Thiếu Lâm Tự, lẽ nào cho mình một cách dễ dàng như thế.

Hồng Phong nói :

— Vậy thì đây không phải là thuốc giả thì là thuốc độc..

Nam Hải Tây Thi chưa kịp trả lời, thì bỗng đột nhiên bên ngoài cửa sổ có tiếng một người cất lên :

— Không phải thuốc giả mà cũng không phải là thuốc độc, mà là thuốc thử..

Câu nói này làm cho Tây Hồ Tam Mỹ giật mình đánh thót, nhưng Hồng Phong và Nam Hải Tây Thi thì lại trầm tĩnh vô cùng.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Đại sư có điều chỉ chỉ giáo xin hươc vào đây.

Thì ra tài nghe giọng nói của Nam Hải Tây Thi rất tài tình, nàng thoáng nghe qua thì cũng biết người đứng bên ngoài nói chuyện kia chính là Tuệ Hoa Hòa Thượng.

Tuệ Hoa nói :

— A Di Đà Phật... kẻ tu hành không được phép vào phòng của nữ lưu, tôi chỉ có một điều muốn bàn riêng với Hồng.. Hồng công tử thôi...

Này giờ trong trí của Hồng Phong cũng đang quay cuồng một câu hỏi, không biết tại làm sao những nhà sư trong chùa này lại biết mình họ Hồng.

— Bây giờ Hồng Phong nghe nói, biết Tuệ Hoa muốn nói chuyện riêng với mình, tức thì phi thân ra ngoài cửa sổ quả nhiên dưới ánh sao mờ, nàng trông thấy Tuệ Hoa Hòa Thượng đang chấp tay sau lưng đứng cách đó chừng mười trượng.

Hồng Phong cất cao giọng nói :

— Chẳng hay Đại sư có điều chỉ chỉ giáo ?

Tuệ Hoa quay đầu lại, đoạn khoát tay ra dấu cho Hồng phong theo mình, đoạn ông ta lại nhướn mình bay ra ngoài xa hơn mười trượng nữa.

Hồng Phong e cho trúng kế điều hồ ly sơn của đối phương, nhưng chợt nghĩ rằng nơi đây hẳn còn có Nam Hải Tây Thi tài nghệ tuyệt vời, chẳng lẽ lại thua trong tay của Tuệ Hoa...

Lại nữa, phạm hễ con người luyện võ thì ai cũng có lòng tự ái tuy biết chỗ ấy là hiểm nguy, nhưng vẫn cứ dấn thân vào.

Thế là Hồng Phong rào bước đi theo. Tuệ Hoa đi được chừng hai mươi trượng nữa thì dừng chân đứng lại dưới một gốc cây cổ thụ rườm rà.

Hồng Phong tiến theo còn cách chừng năm bước thì dừng chân đứng lại.

Tuệ Hoa lúc bấy giờ đứng khuất trong bóng tối, nói vọng ra :

— A Di Đà Phật... Buổi đầu hôm trộm thấy đao pháp công tử như thần, dám xin hỏi Hồng Công Tử đây có phải là người trong Hồng Gia dưới chân núi Tuyết Sơn ? Hồng Lão Trang Chủ chắc vẫn mạnh khỏe ?

Hồng Phong nghe thấy lão hòa thượng này nhắc đến tên nghĩa phụ của mình, bất giác khẽ giật mình :

Nàng nghĩ rằng, nếu thế thì lão hòa thượng này đã biết mình là gái giả trai.

Còn đang thắc thỏm lo âu, thì Tuệ Hoa đã nói tiếp :

— Mấy ngày hôm trước hẳn tăng cô dịp trông thấy người trong Hồng Gia biểu diễn đường đao Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm này, cho nên bây giờ mới hỏi...

TRAO ĐỔI CÙNG NHAU VÀI ĐÓN NHỎ NHỎ

Hồng Phong không muốn bại lộ hành tung, nên trả lời :

— Thưa lão hòa thượng, tôi họ Hồng... nhưng không phải người họ Hồng trong Hồng gia trang ở Tuyết Sơn...

Nàng chỉ nói đến đây thì bị một tiếng cười lạnh lùng của Tuệ Hoa cắt đứt.

Hồng Phong nghe thấy giọng cười của đối phương có vẻ chẳng lành, nên chăm chú hết tinh thần đề phòng bất trắc.

Lại nghe Tuệ Hoa nói :

— Thế mà trong chỗ giang hồ gần đây lại nghe đồn đại rằng, có một người họ Hồng nào đó tổ chức Đồ Long Bang.

Hồng Phong trông thấy ông ta nói đến đây thì cặp mắt nhìn mình chăm chú không chớp.

Trong bóng đêm, cặp mắt của vị lão hoà thượng này toả ra những tia hào quang xanh rờn, trông thật là đáng sợ.

Nhìn vào ánh mắt này, Hồng Phong biết rằng đối phương cũng đang tập trung công lực, chắc có lẽ muốn bắt thần áp đảo mình.

Thì ra Tuệ Hoa Hoà Thượng mặc dù mai danh ỉa tích đã lâu, nhưng việc Đồ Long Bang khuấy động giang hồ, quả thật nảy ra nhiều tiếng vang dữ dội, làm cho lọt đến tai của Tuệ Hoa.

Hồng Phong còn đang suy tính, mình phải đối phó thế nào với Tuệ Hoa, thì lại nghe ông ta nói :

— Các hạ đây họ Hồng... vậy chắc có quen với Hồng Bang Chủ ?
Nãy giờ Hồng Phong chỉ im lìm mà nghe Tuệ Hoa nói, chứ chẳng trả lời câu nào, bây giờ ứng thiêu trả lời :

— Điều này thì quả thật kẻ hậu sinh không được biết...

Tuệ Hoa lại bật lên một chuỗi cười nói :

— Kẻ hậu sinh không biết... nhưng tại sao trên mình của kẻ hậu sinh lại có Ý Thiên Trường Kiếm...?

Câu nói này chưa dứt, thì Tuệ Hoa đã lướt tới nhanh như một con vượn rồi thò tay ra chụp lấy cả cánh tay tả của Hồng Phong.

Hồng Phong biết thế nào lão hòa thượng này cũng bắt thần hạ thủ

cho nên đã phòng hờ từ trước.

Nay thấy Tuệ Hoa thò bàn tay ra trong cái bộ Ung Trảo Công năng liền buông cái gương Ý Thiên ra, dùng năm ngón tay của mình khoát nhẹ ra chọi lại với cái vấu ó đáng sợ kia...

Tuệ Hoa đang hồi vận dụng nội công vào năm ngón tay của mình, quyết chộp một cái là phải cho trúng, ngờ hầu không chế ngay đối phương trong đòn thứ nhất.

Ban nãy, ông ta đã trông thấy Hồng Phong dùng Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm đối với vị hòa thượng trong chùa, bởi Hồng Phong khi ấy chưa dùng toàn lực, nên Tuệ Hoa cứ tưởng rằng tài bộ của chàng trẻ tuổi này bất quá chỉ tầm thường như thế mà thôi.

Không ngờ cái lối phản công táo bạo của nàng làm cho ông ta khê giật mình... thì ra năm ngón tay của Hồng Phong bây giờ bất chước lão ta y như khuôn đúc.

Nhưng vốn là người lớn tuổi, Tuệ Hoa có một thái độ vô cùng trầm tĩnh, biết rằng đối phương của mình chắc cũng có thực lực, nên mới dám dùng võ công của phái Thiếu Lâm mà kháng cự với mình.

Ứng biến vô cùng thần tốc, Tuệ Hoa tức thì biến nhanh Ung Trảo Công ra thành một ngón Kim Cang Chỉ, điềm một đường thật nhanh vào huyết Mạch trên cườm tay của Hồng Phong, thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn.

Thì ra Tuệ Hoa mấy mươi năm nay mai danh ỉa tích, nhưng không một ngày nào xao nhãng võ công, ngược lại còn gila công học tập thật là ráo riết, vì thế mà tài nghệ tiến bộ lạ thường, nhất là tài nhận huyết thì thật là chính xác.

Hồng Phong trông thấy huyết đạo của mình bị uy hiếp một cách nặng nề, trong lòng cũng thêm phục vị hòa thượng này quả nhiên lợi hại.

Thế là bàn tay hữu của nàng này giờ ở không, tức thì tung ngay ra một đòn Cầm Nã Thủ, bắt ngang qua huyết Khúc Trí của đối phương.

Biết Tuệ Hoa không phải là hạng tầm thường, nên Hồng Phong đã dùng hết công lực của mình, tốc độ thật nhanh không tả.

HỒNG PHONG KỊCH CHIẾN TUỆ HOA HÒA THƯỢNG

Hai người một già, một trẻ xáp chiến với nhau là dòng ngay những đòn tiêu xảo, nhưng thật là cay độc vô cùng.

Chính vào lúc hai đòn vừa sắp sửa sinh ra tác dụng thì bỗng nhiên Tuệ Hoa mặt lên một tiếng, bao nhiêu thế công này giờ hoàn toàn giảm

lớn, để rồi bao nhiêu sức mạnh trong người, ông ta thấy đều tập trung vào bàn tay hữu để rồi tung thẳng vào đỉnh đầu của Hồng Phong một chưởng kinh thiên...

Hồng Phong bất giác tỉnh thần tỉnh táo, không ngờ con người trông tầm thường như Tuệ Hoa Hòa Thượng thế kia mà chỉ trong cái nháy mắt đã tung ra ba đòn trào công, chỉ công và chưởng công khác nhau, đòn nào cũng đều cao siêu đúng mức, làm cho nàng phải tấm tắc khen thầm...

Tiếng gió vừa dậy lên, thì trên đỉnh đầu của Hồng Phong đã chịu phải một luồng áp lực nặng nề thì ra hai đòn ban nãy chỉ là hư thế để dò thực lực, còn đòn thứ ba này mới là đòn trí mạng..

Bàn tay của Tuệ Hoa Hòa Thượng lúc bấy giờ cứng hơn sắc thép, đánh áp vào huyệt Bách Hội trên đầu của Đờ Long Bang Chủ.

Huyệt Bách Hội thuộc đường Đốc Mạch, nằm trên hai huyệt Não huyệt, Cường Gian, vị trí thật là quan trọng, nếu bị chạm sơ một cái thì cũng đủ làm cho tâm thần thác loạn, mất hết trí giác.

Hồng Phong thấy đối phương dùng đòn độc với mình như thế, hơi giận bừng lên, nãy giờ chỉ dùng đòn nhỏ, nhưng bây giờ nàng nạt lên tiếng xù dụng nghệ riêng của mình là Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm.

Bàn tay hữu của nàng trảm một đường xéo xéo ngang hông của Tuệ Hoa theo đòn Nhất Đao Sát Vận một mặt nàng chuyển hết tầm lực vào đầu, đánh thẳng vào Trung cung của Tuệ Hoa một thế Ngạnh Đầu Công.

Lối trả đòn liễu lĩnh này vừa có thể tránh luồng chưởng lực của đối phương, vừa có thể nhập nội Trung Cung, chuyển thế thủ thành thế công, thật là cao diệu.

Mặc đầu tung ra hai đòn liên hoàn táo bạo như vậy, nhưng Hồng Phong định ninh rằng thế nào Tuệ Hoa cũng có phương phá giải..

Bàn tay hữu của nàng vừa sắp sửa trúng vào mình của lão hòa thượng, thì bỗng nhiên cánh tay tả của ông ta từ trên đánh vòng xuống một đường...

Thủ pháp của lão ta thật nhẹ nhàng linh động, triệt để lợi dụng cái thế nửa lạng đầy nghìn cân, cho nên xô bật được đòn Nhất Đao Sát Vận một cách tài tình.

Nhưng lão ta vừa gỡ xong đòn này, thì cái đầu của Hồng Phong đã lọt vào Trung Cung của lão.

Hồng Phong cũng tưởng rằng Tuệ Hoa sẽ thối lui tạm tránh-

nào hay hai bàn chân của ông ta như mọc rễ ăn sâu vào lòng đất, thân hình không xê dịch mây may...

Chỉ trong một cái nháy mắt thì có một tiếng "bốp" chất chứa vang lên, cái đầu của Hồng Phong đã đánh trúng vào giữa lồng ngực Tuệ Hoa một đòn sấm sét...

Hồng Phong tức thì nổ đom đóm mắt, loạng choạng thối lui, còn thân hình của Tuệ Hoa thì lắc lư như một thuyền nan chòng chành trên mặt biển.

Hồng Phong nghe thấy trên đầu của mình tê nhức, nàng có cảm giác dường như mình vừa chạm vào sắt đá chứ không phải chạm vào da thịt.

Chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì bỗng nghe dưới đất vang lên vài tiếng loảng xoảng dường như binh khí bị đánh rơi.

NAM HẢI TÂY THI NỬA ĐÊM THÁM THÍNH !

Định thần nhìn kỹ, bất giác lấy làm kinh dị, thì ra từ trong lồng ngực của Tuệ Hoa rơi ra một miếng thiết bài to hơn chiếc quạt.

Thì ra đó là món binh khí của Tuệ Hoa...

Thao là ban nãy Tuệ Hoa Hòa Thượng có thể thối lui trốn tránh, nhưng ông ta thấy người trẻ tuổi này tánh tình táo bạo, dám dùng Ngạnh Đầu Công thì triển với mình,

Lại chỗ tấn công của Hồng Phong lại chiếu đúng vào chỗ ông ta giấu thiết bài nên Tuệ Hoa cần rằng vận nội công vào ngực và bụng, chịu cho Hồng Phong đánh một đòn thử xem nội của người này ra sao ?

Hai người vừa tiếp xúc thì Tuệ Hoa giật mình, không ngờ người trẻ tuổi này lại có sức mạnh như thế ?

Miếng Thiết Bài trúng phải đòn, bị chấn động quá mạnh nên phải rơi xuống đất, mà thân hình của Tuệ Hoa thì lại lắc lư như người say rượu...

Su khi chạm nhau, Tuệ Hoa biết ngay nội lực của người trẻ tuổi này thật là đáng sợ, cho nên vừa lấy thăng bằng cho cơ thể khỏi ngã gập, Tuệ Hoa tức thì thò một bàn chân tả ra phía trước đạp nhẹ vào cẳng tấm thiết bài.

Nội lực vừa toát ra theo đầu ngón chân cái thì tấm thiết bài bắn vù lên nhanh như một lò xo.

Thế là Tuệ Hoa thò tay ra bắt gọn, ông ta nói thật nhanh :

— Mau xù dụng binh khí.

Câu nói chưa trọn, thì Hồng Phong đã nghe thấy trước mặt mình có bóng binh khí bay loang loáng, Tuệ Hoa đã tấn công bằng một đòn quái dị.

Dưới ánh sao mờ, Hồng Phong trông thấy ba đường thương, xung và hạ, đầu đầu cũng có bóng thiết bài, mà không biết đường nào là thật, quả là khó nổi cản ngăn.

Trước tình trạng đó, Hồng Phong đành phải nhún nhẹ mũi giày cho thân hình bần lồi bốn bước, nâng nghĩ :

« Lão già này dùng thiết bài, thì chắc có lẽ võ công thiên về phần ngăn công, vậy ta hãy dùng Đồ Long Dao đối địch ».

Thế là sau khi bước thứ tư vừa chấm dứt, trước mặt nâng tức thì bùng lên một vầng ánh sáng, đồng thời cương phong cả dậy, đó là thanh Đồ Long Dao đã ra khỏi vỏ.

Hồng Phong biết môn binh khí của mình sắc bén nhất trong thiên hạ, cho nên nâng không cần tránh né, đòn thứ nhất tung ra là dùng đòn ngay đòn bạo đó là thế Quái Quan Trảm Tướng, dùng thanh bào đao của mình trảm thẳng vào binh khí của đối phương.

Nào hay đầu Tuệ Hoa Hòa Thượng vốn đã biết trước trên mình của người này có hai môn binh khí bén nhất trần gian, vì thế vừa thấy ánh đao của Hồng Phong lóe lên, ông ta tức thì cho môn binh khí của mình lượn nhẹ một vòng, tránh khỏi đường đao của Hồng Phong một cách nhẹ nhàng linh động.

Thế là hai người một già và một trẻ xáp chiến với nhau không rời một bước nhưng lão già Tuệ Hoa thật là khôn ngoan, ông ta tuy múa binh khí vì vào, nghe qua thấy là dễ sợ, nhưng không bao giờ để cho miếng lệnh bài va chạm vào vũ khí của Hồng Phong, vì thế tuy mười mấy hiệp trôi qua mà trong chiến trường không hề vang lên một tiếng khua của binh khí.

Trong lúc hai người đang kịch chiến với nhau dưới gốc cây cò thụ thì trong chùa cũng đang xảy ra một việc vô cùng sôi động, mà Hồng Phong với Tuệ Hoa, vì mãi mê đấu chiến, nên không hay không biết.

Số là, sau khi Hồng Phong liệng mình ra cửa sổ, đi theo Tuệ Hoa rồi thì Nam Hải Tây Thi trong lòng thầm nghĩ :

« Ta cứ xem tình hình thì trong ngôi chùa này ít có điều chi bí ẩn, vậy thì hãy nhưn dịp Tuệ Hoa kết đối phó với Hồng Phong, mình hãy trở lại thám thính một phen xem thử ».

Lóng tai nghe thấy bước chân của Hồng Phong cùng với Tuệ Hoa đã đi xa rồi, Nam Hải Tây Thi liền vung ống tay áo ra quét tắt ngọn

đèn ở trên bàn đoạn kê miệng vào vành tai của Hàn Tuyết Tử mà nói nhỏ nhỏ :

— Mi hãy theo ta ra ngoài... dặn Lưu Ly và Nàng Hương ở lại trông coi thẳng tắn tặt này cho thật kỹ.

Thì ra trong ba nàng đệ tử này Hàn Tuyết Tử là người trầm tính mà nhiều mưu trí nhất, nên Nam Hải Tây Thi mới chọn nàng này đi kèm.

Lại nữa, trên mình của Nàng Hương Tử thường hay tiết ra một mùi hương thơm tho kỳ dị, phàm hề người nào có khứu giác bén nhạy, hề thoáng nghe qua mùi hương, thì biết có người đến gần. do đó rất dễ lộ bí mật.

Ánh đèn đã tắt rồi, Nam Hải Tây Thi liền nắm ống tay áo của Hàn Tuyết Tử mà bay xuyên qua cung cửa sổ.

Tài nghệ của Nam Hải Tây Thi cao hơn Hồng Phong mấy bậc, nên kinh công tuyệt diệu, Hàn Tuyết Tử nhờ sự phụ của mình nắm nhẹ ống tay áo nghe thấy toàn thân nhẹ lâng lâng như bấc, hai người lướt đi trong đêm tối mà chẳng gây ra một tiếng động con con.

RÁN BÒ TRÊN MÁI

Rảo sơ một vòng ngoài hành lang, Nam Hải Tây Thi giật nhẹ ống tay áo của Hàn Tuyết Tử...

Nàng này theo chân sự phụ đã lâu ngày, cho nên biết ngay sự phụ ra lệnh cho nhảy lên cao.

Hai mũi giày thêu của Hàn Tuyết Tử tức thì nhún nhẹ trên mặt đất một cái... thân hình diêm kiều của nàng tức thì bay vù lên mái ngói.

Vì tốc độ quá nhanh cho nên thoáng một cái thì hai chân của nàng sắp sửa chạm vào mái ngói, nhưng khi nhìn về phía trước Hàn Tuyết Tử bỗng rợn tóc gáy, thì ra dưới ánh sao mờ, nàng thấy có một người con gái mặc áo trắng đang thướt tha đứng đấy.

Hai bàn tay của nàng tức thì co lên thủ thế, nhưng đến khi hai chân tiếp xúc với mái ngói rồi thì nàng suýt nữa bật phì cười.

Thì ra người đứng trước mặt nàng đây chẳng phải ai xa lạ mà chính là sự phụ của mình : Nam Hải Tây Thi.

Hàn Tuyết Tử tấm tắc khen thầm trong dạ, không biết sự phụ của mình đã dùng một thân pháp huyền diệu như thế nào mà lại đi sau tới trước và qua mặt mình lúc nào cũng không hay.

Nam Hải Tây Thi rảo mắt nhìn khắp ba bề thấy qui mô kiến trúc

của ngôi chùa này cũng khá to tát.

Lúc bấy giờ vào khoảng đêm khuya thanh vắng, cả ngôi chùa đồ sộ này nằm thiêm thiếp dưới ánh sao mờ.

Nhưng về hướng Tây Bắc, làm sao lại có nhiều làn ánh sáng từ trong cửa sổ hắt ra...

Trong lòng sanh nghi Nam Hải Tây Thi liền nắm tay Hàn Tuyết Từ lướt mình đi về phía ấy.

Khi đến gần, nàng mới thấy đó là một dãy hành lang khác bên trong hành lang, là một hàng cửa sổ chạm trổ thật là tinh vi khéo léo, những làn ánh sáng từ trong những cánh cửa tinh vi ấy rọi ra.

Hàn Tuyết Từ khẽ mở vào vành tai của Nam Hải Tây Thi vừa định nói chuyện thì bị ngay Nam Hải Tây Thi béo vào bắp tay một cái nên thân. Hàn Tuyết Từ nuốt nửa kêu lên thành tiếng, nhưng kịp nghĩ rằng nơi đây là nơi trọng địa, tất nhiên có rất nhiều tai mắt, thành thử ra nàng nuốt ngay tiếng nói ấy vào lòng.

Còn đang phân vân, thì Nam Hải Tây Thi đã khoát tay ra dấu, và hai thầy trò đồng vận dụng thuật xa hình dờ lẩn về nơi ấy.

Lúc bấy giờ, bóng đêm lơ mờ đen, hai nàng mỹ nữ này lại mặc quần áo toàn trắng, cả hai chỉ dùng có mười đầu ngón chân và mười đầu ngón tay tiếp xúc trên mái ngói, nên trong khi xê dịch thật êm ái nhẹ nhàng, không hề gây ra một tiếng động, giả thử con thằn lằn bò trên tường êm ái như thế là cùng.

Mặc dù xê dịch trong cái bộ điệu như loài bò sát nhưng tốc độ của hai nàng cũng nhanh nhẹn vô cùng.

Khi hai người vượt đến trên dãy hành lang ấy thì Nam Hải Tây Thi dừng lại vờn tai nghe ngóng.

Công lực của nàng đã đến độ cao thâm tuyệt đỉnh nên liền phát giác ngay phía dưới kia có nhiều người đang nói chuyện thì thảo.

Tức thay, tức bấy giờ gió khuya đang thổi lồng lộng cho nên nàng hết sức lắng nghe nhưng vẫn nghe không rõ những người dưới kia đang bàn tán những gì.

Còn đang bàng hoàng, bỗng chợt nàng nghe thấy Hàn Tuyết Từ bấm nhẹ vào vai của mình.

Nam Hải Tây Thi liếc mắt nhìn trở lại, trông thấy Hàn Tuyết Từ đang trở tay về hướng Tây Nam.

Trông theo hướng trở của nàng, Nam Hải Tây Thi trông thấy dưới một mái nhà u tối, có lẽ nhỏ ba bốn người đang cầm bình khí, bộ điệu khấn tụng.

Vận nhãn quang lên nhìn xuyên qua bức màn đêm u tối cho thật kỹ càng, Nam Hải Tây Thi phát giác những người ấy toàn là mặc sắc phục theo tầng nhàn, thì nàng biết ngay đây là những người trong chùa lo canh gác.

Không dám xê dịch nữa, cho kinh động đến những người này, Nam Hải Tây Thi đành phải nằm lì một chỗ nhưng những tiếng nói mập mờ loáng thoáng ở dưới kia làm cho trong lòng nàng xốn xang bất rúc, linh tính báo cho nàng biết rằng họ đang mưu toan một việc gì mờ ám...

Thình thoảng liếc nhìn về phía những người canh gác, thì thấy họ luôn giương những cặp mắt sáng ngời phía khắp mái chùa.

Nàng nghĩ :

“May là thuật xa hình của mình đã đến chỗ tinh vi, nên ban này họ không phát giác, bằng không thì thật là đã trảng xe cát...”

Trong lòng quá nóng nảy, không biết dưới kia họ đang bàn tính những gì, lại thêm Hồng Phong ra đi chưa biết lành hay dữ, Nam Hải Tây Thi liền đánh liều làm một việc thật là táo bạo.

— Nàng nhẹ nhàng thò năm ngón tay búp măng của mình ra gõ nhẹ một miếng ngói trước mặt mình.

Hàn Tuyết Từ ái ngại nhìn vào bàn tay của sư phụ cứ lo cho bề ngói thì sẽ gây ra tiếng động, và biết đầu đối phương phát giác.

NGOÀI KIA CÓ CHUYỆN BẤT THƯỜNG

Nào hay đầu Nam Hải Tây Thi đã gõ được hai miếng rồi mà vẫn không gây ra một tiếng động.

Nàng còn đang lấy làm lạ, không hiểu sư phụ của mình đã dùng thủ pháp nhẹ nhàng như thế nào mà lại chẳng gây ra tiếng động.

Bỗng thình lình Nam Hải Tây Thi bẻ xong một miếng ngói thứ ba, liền đặt nhẹ vào lòng bàn tay của Hàn Tuyết Từ.

Miếng ngói này vừa lọt vào lòng bàn tay, thì nàng nghe thấy nó rả tan đi như một miếng đậu phụng.

Hàn Tuyết Từ chừng ấy mới vỡ lẽ ra, thì ra Nam Hải Tây Thi kh đặt bàn tay vào những miếng ngói, thì đã ngầm toát nội lực ra, làm cho những miếng ngói ấy mềm như những tấm ván mềm, thành thử đến khi nàng gõ ra thì chẳng gây ra một tiếng động nào.

Mái chùa này lợp ngói thật dày phải gõ đến lớp ngói thứ năm thì

từ phía dưới mới có một luồng ánh sáng nhợt nhạt hắt lên...

Thế là Nam Hải Tây Thi liền ghé mắt nhìn xuống...

Hàn Tuyết Tử trông thấy sự phụ của mình khẽ giật mình, và sắc mặt vô cùng trịnh trọng.

Nàng biết rằng sự phụ của mình đang phát giác một việc vô cùng quan hệ, nên vội vàng đảo mắt nhìn quanh, bảo vệ hậu tâm của Nam Hải Tây Thi thật kỹ, ngõ hầu sự phụ của mình để hết tâm tư nghe ngóng động tĩnh ở dưới kia.

Phần Nam Hải Tây Thi cũng đã biết có người canh chừng cho mình, nên tập trung hết tinh thần mà theo dõi những biến chuyển ở phía dưới kia.

Thì ra dưới chỗ hai thầy trò đang ngồi rình là một gian đại sảnh rộng thênh thang, chính giữa đại sảnh này có đặt một chiếc bàn dài.

Chung quanh chiếc bàn đó, có trên mười người đang ngồi chung bàn tán thì thoả.

Trong số trên mười người ăn mặc theo người tục, Nam Hải Tây Thi, cứ nhìn vào sắc phục thì đây toàn là những người ở vùng biên thùy xa xôi hẻo lánh.

Ngoài ra, còn có một người đàn ông tuổi độ tứ tuần, thân hình mập mạp, ăn mặc thật là sang trọng, nếu nàng không lầm thì người này chắc là hạng quan to trong triều đình, ngồi kèm hai bên người này là hai gã thiếu niên, mặt mày sáng sủa, đích thị là hai tên cận vệ của vị quan này.

Nam Hải Tây Thi cau mày trầm nghĩ :

“ Tại sao trong chỗ chùa chiền lại có những người này xuất hiện, vậy thì bên trong ngôi chùa này đích là có việc bất thường xảy ra. ”

Vừa nghĩ đến đây, thì chợt nghe một vị hòa thượng cất tiếng nói :

— Điều đó, thì Quan Tổng Binh ngài khỏi lo lắng, vì ban này, có Tuệ Hoa sư huynh đích thân đến đó lo liệu việc này... nghĩ rằng bọn họ có võ nghệ cao cường đến đâu, cũng khó mà thoát khỏi sự kềm chế của sư huynh.

Nam Hải Tây Thi lấy làm lạ, nhưng nàng lại mỉm cười, vì thấy sự dự đoán của mình rất đúng, quả nhiên người ngồi ở đầu bàn chính là người của triều đình.

Người này đang ngồi im lìm, bỗng đột ngột khải khẩu giọng thật là uy vũ :

NGOÀI KIA CÓ CHUYỆN BẤT THƯỜNG

— Bồi ban chiều ban quan nghe tiếng nói của người gọi cổng chùa, nghe ra thật là trầm hùng, vậy thì những người ấy không phải là hạng tầm thường. Nhưng ban quan chỉ thắc mắc có một điều, không biết họ tính có lẽ đường đi ngang đây, hay là hành tung của chúng tôi đã bị bại lộ, cho nên đối phương cho người theo dõi ?

Một vị hòa thượng trả lời :

— Trong đoàn người của bọn họ, có một người tàn tật mà thọ thương rất nặng, đó là sự thật, chính mắt tôi đã trông thấy.

— Vị Tổng Binh ăy cau mày, nói :

— Nếu bọn họ có ý gian thì phải giả vờ cho thật giống mới qua mắt được bọn ta... Bồi ban chiều ta cũng có đứng sau cánh cửa sổ nhìn ra, trông thấy người thanh niên mặt mày xinh đẹp, dường như đúng là người mà thiên hạ đang đồn đại rằng hắn ta là... là... là : ĐỒ LONG BANG CHỦ gì đó...

Nam Hải Tây Thi khẽ giật mình, nghĩ rằng thằng thằng cha Tổng Binh nào đó thật có nhãn lực, chẳng rõ nó là người triều đình, mà là mô vô đây làm gì ?

Còn đang phân vân thì nghe một vị hòa thượng nữa lại cất tiếng :

— Kể từ khi chúng tôi được Thánh Thượng trông cậy mà phó thác việc quan trọng cho thì không lúc nào chúng tôi chểnh mảng... ngày đêm chúng tôi cứ lo liệu tìm đủ cách để hoàn thành xong nhiệm vụ.

Vị Tổng Binh gật đầu ra vẻ hài lòng, nói :

— Phải... riêng về phần thánh thượng cũng ngày đêm lo âu, vì người biết rằng trong Thiếu Lâm Tự nhân tài như kiến cỏ nếu hành sự chỉ có một chút sơ hở thì mất mạng như chơi.

Vị hòa thượng kia vội trả lời :

— Điều này thì Thượng quan khỏi phải bận tâm, chúng tôi hành sự lúc nào cũng cực kỳ chu đáo, và cũng vì lo xa nên chúng tôi không quản công khó nhọc đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm cho kỳ được Tuệ Hoa sư huynh về đây giúp sức.

Vị Tổng Binh ra vẻ hài lòng, nói :

— Tốt lắm, nghe đầu Tuệ Hoa Đại Sư rất thông thuộc đường đi quốc bước trong Thiếu Lâm Tự.

Vị hòa thượng trả lời :

— Chính thế, nay chúng ta thừa lúc bao nhiêu cao thủ trong Thiếu Lâm Tự đều tập trung về kinh thành, nên trên Thiếu Thất Sơn bây giờ đang bỏ ngõ, ta thừa hư mà xuống tay chẳng hóa ra mã đao ông

thành, kỳ khai đắc thắng.

Nam Hải Tây Thi càng nghe, trong lòng càng thêm lo lắng, không biết những người này đang mưu toan việc chi.

Còn đang phân vân, bỗng chợt bên ngoài có một vị hòa thượng thân thể gầy gò, tuổi chừng bốn mươi, bước đi thật là lanh lẹ lách mình bước qua ngưỡng cửa đoạn tiến thẳng vào bên trong.

Sự xuất hiện của người này làm cho những người ngồi chung quanh chiếc bàn thấy đều quay đầu nhìn lại.

Một vị hòa thượng mập mạp ngồi bên cạnh bàn phía tả, cất tiếng hỏi :

— Có điều chi bất thường hay không hở Tuệ Quang sư huynh ?

Vị hòa thượng gầy gò tên Tuệ Quang kia vội xá chào mọi người, đoạn tiến đến gần nói :

— Tuệ Hoa sư huynh đang kịch chiến với thằng nhỏ kia ở ngoài cổng chùa...

GIÓ ĐÊM LÒNG LỘNG THOANG THOẢNG SƯƠNG ĐÊM

Một vị hòa thượng mập mạp nói :

— Thằng nhỏ kia miệng còn hơi sữa, chắc chịu không nổi Tuệ Hoa Sư Huynh mười đòn.

Tuệ Quang cau mày tỏ vẻ lo lắng, nói :

— Thế mà đôi bên xáp chiến mới có vài ba đòn, thì... thì... ông ta nói đến đây thì ngập ngừng không nói tiếp, làm cho mọi người đồng chú ý.

Vị hòa thượng mập mạp lại hỏi :

— Thì sao... ?

Tuệ Quang nói :

— Chỉ mới có vài ba đòn, thì Tuệ Hoa Sư Huynh trúng đòn vào giữa ngực...

Câu nói này vừa buông ra, thì những người ngồi chung quanh chiếc bàn đều đứng phắt dậy... chỉ có một người đang rình nghe trên mái chùa là Nam Hải Tây Thi thở phào một hơi khoan khoái...

Thì ra việc Tuệ Hoa Hòa Thượng, dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn dụ cho Hồng Phong ra ngoài để gây sự đấu chiến, thì Tuệ Quang nấp trong bóng tối thấy đều trông thấy.

Đến khi Hồng Phong dùng một đòn Ngạnh Đầu Công đánh trúng Tuệ Hoa thì trong lòng ông ta kinh hãi, vừa định nhảy ra

can thiệp, thì hai người đã đấu chiến với nhau bằng binh khí rồi.

Vị hòa thượng mập mạp hỏi :

— Tuệ Hoa sư huynh trúng đòn vào giữa ngực rồi sao nữa ?

Tuệ Quang nói :

— Thế rồi từ trong lồng ngực của Tuệ Hoa Sư Huynh rớt ra một miếng thiết bài... và sư huynh xử dụng tấm thiết bài này đối địch.

Vị hòa thượng mập mạp lại hỏi tiếp theo :

— Thế thì chẳng nhỏ kia dùng binh khí hay dùng tay không ?

Tuệ Quang trả lời :

— Miếng thiết bài này tấn công thật là dữ dội, làm cho thằng nhỏ đó phải tuốt binh khí ra...

Vị hòa thượng mập mạp hỏi :

— Binh khí của nó là gì ?

Tuệ Quang trả lời :

— Là một thanh đại đao đen ngòm, nhưng khi múa ra thì hào quang sáng chói.

Vị quan Tổng Binh bỗng đột nhiên vỗ nhẹ xuống mặt bàn một cái nói :

— Thôi, chính nó là Đồ Long Bang Chủ.

Thế rồi mọi người đồng dậm bước ra ngoài, nhưng vị hòa thượng mập mạp đã nói :

— Xin chư vị chờ nên làm kinh động, liệu chắc Tuệ Hoa sư huynh kinh nghiệm dồi dào, chắc không có việc gì đáng tiếc xảy ra.

Nam Hải Tây Thi đoán chừng vị hòa thượng mập mạp này chắc là người trưởng thượng nhất trong chùa, nên mọi người cả thấy đều tuân lệnh.

Những người này lộ vẻ dăm chiêu lo lắng nói :

— Việc này chúng ta có nên cấp báo cho Phương Trượng ngài hay biết hay không ?

Có hai ba người đồng thanh nói :

— Nên cho hay... nên cho hay... thằng này đích thị là Đồ Long Bang Chủ chứ chẳng sai...

Vị hòa thượng mập mạp này lại nói :

— Vậy thì chư vị hãy nán đợi vài giây, để tôi vào bẩm báo.

Nói dứt lời quay quắt lui ra...

Nam Hải Tây Thi trong dạ nghĩ thầm :

« Ngồi chùa này đây đây bí ẩn, mà Phương Trượng tất là kẻ chủ mưu, vậy ta hãy thừa dịp này mà theo chân hắn, thử xem Phương

Trượng đây là hà phương nhân vật...”

Ý nghĩ của nàng đến đây, thì vị hòa thượng mập mạp kia đã noi theo cánh cửa hướng Nam mà lui ra ngoài.

Nam Hải Tây Thi liền bấm nhẹ Hàn Tuyết Tử, nàng rảo mắt nhìn quanh, thấy những người đứng canh gác hãy còn đang đứng đó canh phòng thật là nghiêm nhặt.

Thế là hai thầy trò Nam Hải Tây Thi không dám đứng dậy mà hai người lại tiếp tục dùng thuật xà hình bỏ sát vào mái ngói mà trườn lên về hướng Nam...

Bỏ hết chỗ mái ngói rồi, Nam Hải Tây Thi thò đầu nhìn xuống, thấy dưới kia là một cái hoa viên rộng thênh thang, từng cơn gió đêm đưa mùi hương thoang thoảng...

Giữa hoa viên ấy có một con đường độc đạo lót bằng đá hoa xanh trên con đường đá hoa xanh đó, có một chiếc bóng người đang đi nhanh.

Nam Hải Tây Thi nhìn kỹ đáng đáp, biết ngay đó là vị hòa thượng mập mạp ban này.

KHÔNG XONG ! CHÚNG TA PHẢI RA LƯỢC TRẦN

Chờ cho người này đi hết con đường trải đá, Nam Hải Tây Thi mới nắm ống tay áo của Hàn Tuyết Tử mà bay mình xuống...

Lại dùng thuật xà hình, hai thầy trò chỉ dùng bốn tay và bốn chân lướt đi một cách nhẹ nhàng êm ái trên con đường đá xanh mà theo chân người trước mặt.

Xuyên qua nhiều gian đại sảnh, len lỏi qua nhiều gian phòng, vị hòa thượng kia mới dừng chân lại trước một cánh cửa sơn màu đỏ chói.

Trước cánh cửa này có hai vị tăng nhân đang đứng canh chừng, sắc mặt thật là tịch mịch.

Nhà sư mập mạp này dừng chân đứng lại nói nhỏ vài câu, một vị tăng nhân canh cửa khoát tay ra dấu, ông ta mới được phép tiến vào.

Nam Hải Tây Thi cau mày thầm nghĩ :

“ Hai vị hòa thượng chặn ngang trước cửa kia không biết tài bộ thế nào, nay muốn lọt vào trong phòng thật là nan giải.

Càng suy nghĩ, trong lòng càng thêm nộ nóng, bỗng chợt nàng nghe Hàn Tuyết Tử nói thật nhỏ :

— Tại sao sư phụ không dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn ?

Nam Hải Tây Thi tức khắc trả lời :

— Vậy nhà ngươi hãy thực hành cho ta xem thử, nhưng hành động phải cho thật khéo.

Lời nói của Nam Hải Tây Thi vừa dứt, thì Hàn Tuyết Tử đã tung mình nhảy sang bên kia mái ngói.

Lúc bay lên thì thân pháp của nàng nhẹ nhàng, nhưng lúc rơi xuống thì cố ý hơi nặng chân, vì vậy, một miếng ngói bị nàng dẫm nát, vang lên một tiếng rắc nhỏ nhỏ.

Thình giắc của hai vị tăng nhân giữ cửa quả thật tỏ tường, tiếng động vừa phát ra, thì một trong hai người tức thì nhảy bổ lên mái ngói.

Nam Hải Tây Thi lắng tai nghe ngóng, thấy Hàn Tuyết Tử sau khi gây ra tiếng động rồi, liền tức tốc trở thuật khinh công thượng thặng, chạy nhanh như biến về hướng Tây Bắc...

Và tiếng chân của vị tăng nhân kia cũng hòa tốc đuổi theo.

Nam Hải Tây Thi tức lười lo thăm, nàng thấy hai người giữ cửa chỉ đi có một cầu một người thì khôn ngoan ở lại, cứ trông thái độ trịnh trọng của người này, thì có lẽ trong dạ đã sinh nghi.

Biết thời cơ đã thoáng hiện lên rồi vụt mắt, nếu chần chờ để cho người đuổi theo Hàn Tuyết Tử quay đầu trở lại thì càng thêm rắc rối.

Thế là Nam Hải Tây Thi lại nhẹ tay bẻ lấy một miếng ngói dọa vung tay ném sang mái nhà phương Bắc.

Thủ pháp của nàng thật là uyển chuyển huyền diệu, khi miếng ngói bay sang bên kia, vừa tiếp xúc với mái nhà, nó tức thì nảy cồng lên rồi rồi nảy tới phía trước chừng hai thước, sau khi rơi xuống lần thứ nhì, miếng ngói này lại nảy tới thêm một cái nữa.

Cứ như thế, mỗi lần chạm vào mái nhà là mỗi lần gây ra tiếng động, những tiếng động này kết hợp nhau thành một tràng dài, thoảng nghe qua dường như có người đi tạt mái ngói.

Quả nhiên thủ pháp cao kỳ của nàng đã đánh lừa được người giữ cửa.

Nhanh như một đường tên, người này tức thì bắn vù lên mái...

Y ta rất nhanh, nhưng Nam Hải Tây Thi hãy còn nhanh hơn mấy bội... người này vừa đặt chân lên mái ngói thì Nam Hải Tây Thi đã lọt vào phòng rồi,

Đây là một hành vi vô cùng mạo hiểm, vì nàng chưa biết tình hình bên trong như thế nào.

Nhưng bộ pháp của nàng thật là cao diệu, thân hình vừa khuất sau ngưỡng cửa, thì nàng tức thì trượt nhanh vào một xó tường, thu hình

trong một bóng tối thân pháp là lướt đến tốt, dù cho một tay giang hồ thượng thặng cũng khó mà phát giác cho ra.

Như một con linh miêu, nàng thu hình đứng yên rồi mới rảo mắt nhìn quanh, bất giác giật mình nàng nghĩ rằng :

"May quá mình quá ư cẩn thận, nên mới dùng thân pháp thượng thừa, bằng không ắt bị người ta phát giác.

Thì ra chỗ nàng mới lọt vào là một gian phòng rộng, bên trong bài trí thật là phức tạp, nhưng phần nhiều chỉ toàn là những giá sách đàn hương trên những giá sách này bày la liệt toàn là những pho kinh sách thật dày.

Bên trong cùng gian phòng có đặt một chiếc bồ đoàn khá to, trên chiếc bồ đoàn này đang có một nhà sư thân hình hộ pháp ngồi xếp bằng chăm chú nghe vị hòa thượng mập mạp mới vào ban này tường thuật tình hình.

Nam Hải Tây Thi nghe vị hòa thượng mập mạp nói :

— Bạch Phương trượng... nghe Tuệ Quang sư huynh nói lại thì Tuệ Hoa Sư huynh chỉ xấp chiến với thắng nhỏ đó có hai đòn thì trúng ngay một đòn vào giữa ngực.

Vị hòa thượng ngồi trên bồ đoàn này giờ lìm dìm như người tham thiền nhập định, bây giờ đột nhiên mở bừng mắt dậy, lộ vẻ kinh ngạc, hỏi rằng :

— Sao ? Tuệ Hoa chỉ giao chiến có hai đòn thì phải thua ?

Vị hòa thượng mập mạp nói :

— Chính thế... và hai bên bắt đầu dùng binh khí... thắng nhỏ ấy xử dụng một thanh đại đao đen ngòm nhưng khi múa lên thì phát những ánh hào quang sáng loáng..

NƯỚC TRONG GIÈNG LONG NGỌC. LONG LẠNH NHƯ NGỌC

Phương Trượng Đại Sư gật gù nói :

— A.. vậy thì thắng này là Đổ Long Bang Chủ gì đó... thế thì cuộc chiến ngã ngũ ra sao ?

Vị hòa thượng mập mạp trả lời :

— Bạch Phương Trượng, Tuệ Quang Sư Huynh chỉ trông thấy đòn này thì trở vào phí bao..

Phương Trượng Đại Sư tức thì đứng phắt dậy, cảm thấy bất thần mà nhanh nhẹn vô cùng, làm cho Nam Hải Tây Thi cũng cảm thấy kinh

thần pháp của người này là tuyệt diệu.

Rồi không thấy thân hình của ông ta chao động mà lại lướt đi thật nhanh về phía cửa, vừa đi vừa nói :

— Không xong... chúng ta phải ra lược trận...

Hai chữ "lược trận" nói chưa dứt, thì hai người này đã thoát ra khỏi phòng.

Nam Hải Tây Thi vừa dợm bước theo thì đột nhiên từ bên trong có một câu nói nhẹ nhàng đưa ra :

— Này sư huynh, ta xem bọn họ dường như thích hai môn vũ khí Ý Thiên và Đổ Long hơn là quyền cước của Thánh thượng ban cho.

Mấy tiếng "Ý Thiên" và "Đổ Long" làm cho Nam Hải Tây Thi giật mình đánh thót, nhưng rồi mấy tiếng quyền cước của thánh thượng càng làm cho nàng kinh dị thêm lên.

Thế là thân hình nàng vốn đã vươn lên, bây giờ lại thu hình trở lại, vì nàng nghĩ rằng có theo chân Phương trượng ra ngoài đó đi nữa, thì cũng chẳng qua mục kích cảnh đấu chiến với nhau chứ chẳng có chi là lạ. Chỉ bằng mình hãy ẩn lại trong này, lên nghe thử xem người trong ấy nói những gì nữa.

Cứ nghe giọng nói của người ban này trong trẻo và khoan thai, vậy người ấy chắc còn nhỏ tuổi nhưng tính tình điềm đạm.

Chợt nghe một giọng già nua vang lên :

— Sư đệ nói phải, dù sao họ cũng là người luyện võ thích vũ khí hơn thích sanh mạng của mình... nhưng mà chúng ta chẳng lẽ làm ngơ phải giúp chúng hoàn thành nhiệm vụ của Thánh Thượng giao phó cho.

Trong tay của Nam Hải Tây Thi vang lên một nghi vấn : Nhiệm vụ gì đây ?.. Thắng Chu Nguyên Chương thật là quá quái, biết lợi dụng đến người tu hành để mưu đồ tư lợi.

Còn đang bàng hoàng suy nghĩ thì giọng nói trong trẻo lại vang lên :

— Sư huynh nghĩ xem mình có nên lên đường đến Thiếu Thất Sơn ngay hay chẳng ?

Nàng lại nghĩ phải Thiếu lâm vốn là một đại phái trong làng võ, nếu không may mà gặp đại nạn như vậy thật là một điều tổn thương chung trong võ lâm, nhưng chẳng biết bọn họ sẽ hạ độc thủ như thế nào ?

Lại nghe giọng nói già nua cất lên :

— Theo lời của Tuệ Quang Sư Huynh, thì...

Câu nói đến đây thì có một tiếng ho vang lên cắt đứt, và từ bên trong lại có tiếng nói của một người thứ ba vang lên :

Giọng già nua trả lời :

— Việc này không nên bốn chồn nóng này, mặc dù phần đông cao thủ Thiếu Lâm đang vắng mặt trong chùa, nhưng Thiếu Lâm Tự từ xưa đến nay vốn là chỗ « tàng long phục hổ » nếu thảo thử thì thành ra công dĩ trãng xe cát, chỉ bằng hãy ăn nhần điều tra cho đích xác, hễ xuống tay thì phải cho mã đao công thành, kỳ khai đắc thắng, đừng cho bọn Thiếu Lâm Tự còn một móng nào sống sót,... có như thế mới gọi là « trảm thảo trừ căn ».

Nam Hải Tây Thi cau mày lo lắng, nghĩ rằng cứ nghe theo lời lẽ của hai người này, thì họ sẽ xuống độc thủ theo thể sấm sét chẳng kịp bưng tai, làm cho phái Thiếu Lâm phải tào tào không còn manh giáp..

— Nhị vị ở trong nói lên gì thế ?

Có hai tiếng « à » vang lên cùng trong một lúc, rồi giọng nói trong trẻo nổi lên :

— Cáp Sư huynh khinh công quả thật tài tình, lên đến sau lưng mà hai tôi không hay không biết...

— Ngoài kia đang đấu chiến tưng bừng, chưa vị không ra lược trận, ở lại trong này nói chuyện nhảm nhí gì thế... ?

Giọng người già nua nói :

— Chẳng phải bàn chuyện nhảm nhí, chỉ có điều Tạ sư đệ muốn lên đường đến Thiếu Thất Sơn cho gấp, còn tôi thì...

Giọng người họ Cáp vang lên :

— Thì sao, e ?

Người họ Tạ cất giọng trong trẻo, nói :

— Lưu sư huynh thì nghĩ rằng... Thiếu Lâm Tự là chỗ « ngoạ hổ tàng tuyền »...

Người họ Cáp cười ha hả, nói :

— À... thì ra... thì ra Lưu Sư huynh sợ chết...

Câu hỏi vừa dứt thì cả ba người đồng cười ò lên thật là vui vẻ..

Nam Hải Tây Thi nghĩ :

« Chẳng biết ba người này lai lịch thế nào, bên trong kia còn chứa đựng việc gì bí mật hay không... »

Lại nghe người họ Cáp nói :

— Ban nãy nghe sư huynh nói rằng Tuệ Hoa Sư bảo rằng trong Thiếu Lâm Tự ra sao... ?

Có giọng nói của người họ Lưu vang lên :

— Tuệ Hoa Sư Huynh bảo rằng nơi hướng Bắc của Thiếu Lâm Tự có một cái giếng mà nước trong giếng thật là ngon ngọt...

Người họ Cáp nói :

— Phải... cái giếng ấy chiều rộng không đầy ba trượng vuông, nhưng mà mấy nghìn tăng nhân uống mỗi ngày này qua tháng kia mà không cạn... quả thật là Kỳ Quan... ngày xưa truyền cho chúng đệ tử đặt tên.

Có một vị đệ tử Hán học cao thâm, thuộc nhiều thi phú đặt cho cái giếng ấy tên là Long Ngọc Tỉnh.

Vì theo lời truyền thuyết thì vào lúc ban đêm, những ai đến đó gánh nước, khuấy động mặt nước trong giếng thì phát ra những ánh sáng long lanh như ngọc.

COI CHỪNG TẠI VÁCH MẠCH RỪNG

Người họ Tạ khen :

— Cáp sư huynh thể mà chắc rành chuyện trong Thiếu Lâm Tự.

Người họ Cáp trả lời :

— Trăm điều chỉ biết được một hai thôi... nhưng mà Tuệ Hoa Sư Huynh muốn dùng Long Ngọc Tỉnh làm gì thế ?

Người họ Lưu trả lời :

— Nghe dân triều đình phái một vị Tổng Binh đến đây, và có trao cho... trao cho...

Có tiếng người họ Tạ nói :

— Miếng mồi chó khá bấp xếp mà bay đầu... việc này thật là quan hệ... coi chừng tại vách mạch rừng...

Người họ Lưu nói :

— Vậy thì phải nói nhỏ một chút...

Núp ở ngoài, Nam Hải Tây Thi tức thì tinh thần tỉnh táo, nàng biết rằng câu nói này là câu nói then chốt, đã phi không biết bao nhiêu công mới lọt vào đến chỗ này, nếu nghe không thấy thì có khác chi công đã trãng xe cát, thành ra nàng tức thì alın thở, tập trung tinh thần để nghe mẫu đối thoại ở bên trong....

Quả thật không ngoài sự ước đoán của nàng...

Từ trong ấy, có một câu nói nhỏ như những tiếng muỗi vo ve từ từ đưa ra, âm thanh này trừ Nam Hải Tây Thi thì không có ai nghe thấy...

Vì âm thanh quá nhỏ, cho nên nàng phân biệt không nổi đây là tiếng nói của ai, chỉ nghe nói như vậy :

— Tất cả tăng ni trong Thiếu Lâm Tự thấy đều dùng nước trong giếng Long Ngọc, nên Triều Đình có phái một vị Tổng Binh trao cho

Phượng Trương một lọ thuốc... thuốc Phân Căn Thác Cốt., bỏ vào trong Long Ngọc Tĩnh...

Nghe đến đây Nam Hải Tây Thi tức thì toát mồ hôi trán, cứ nghe bốn chữ Phân Căn thì loại thuốc này hề uống vào sẽ bị rút gân nát xương mà chết..

Vì sợ nên phân tâm, và do đó mà mẩu đối thoại bên trong tức thì gián đoạn.

Nam Hải Tây Thi vội vàng mím môi dần tâm trở lại, và tiếng nói bên trong lại lọt vào tai nàng :

— Trước khi mang thuốc đến đây, puan Tổng Binh ngài đã cho con Hắc Tượng trong vườn Ngự Uyển nếm thử.

Nam Hải Tây Thi cau mày trầm nghĩ :

* Trong các loài sinh vật, thì có loài tượng là tinh khôn nhất... về món ăn vật uống của nó trước khi ăn uống vào lòng thấy đều người đi ngủ lại thật là chu đáo. nếu có tí nhớ bần thì nó cũng phát giác mà không dùng đến, thế mà loại thuốc này đánh lừa được nó, hẳn lối chế tạo thật tinh vi...

Nàng suy nghĩ tới đây, thì lại nghe người ở trong kia nói tiếp :

— Con Hắc tượng kia vốn tinh khôn đáo để. thế mà vẫn ngang nhiên uống lấy Phân Căn Thác Cốt thì sư huynh dù biết loại thuốc này không màu sắc, không mùi vị, thật là kỳ được...

Có tiếng hỏi nhỏ nhỏ :

— Kết quả thế nào ?

Có tiếng trả lời, phoan này thì nàng đã phân biệt được là giọng nói của người họ Cáp :

— Con Hắc tượng mạnh khỏe thế kia mà uống vào chưa kịp rút vòi ra khỏi thùng nước thì rống lên mấy tiếng bi thảm, quật ngã những cây cối gần đó, rồi lăn đùng ra chết.

Nam Hải Tây Thi lắc đầu le lưỡi, nghĩ rằng tượng là loài sinh vật có sức chịu đựng mạnh mẽ nhất mà còn chết như vậy, thì con người dù có công lực mạnh đến đâu cũng khó lòng vận công mà chống cự.

Lại nghe người họ Cáp nói tiếp :

— Chúng thí vệ da vào thăm thử, thì toàn thân con tượng ỳ, thấy đều mềm nhũn cả ra.

Nam Hải Tây Thi nói thầm :

* Thật đúng với nghĩa của bốn chữ Phân Căn Thác Cốt. Đúng vào lúc đó thì có tiếng chân người nổi lên rộn rịp, báo hiệu có người từ bên trong sắp sửa bước ra.

Nam Hải Tây Thi nín hơi thu hình nhỏ lại, nhưng trong dạ thất thốn lo thăm, không biết thuốc Phân Căn Thác Cốt đó bây giờ nằm ở trong tay ai ?

Tiếng chân người càng lúc càng to lên, và có ba người đồng xuất hiện sau một cánh cửa hậu.

Nam Hải Tây Thi định thần nhìn kỹ, thấy ba người này toàn mặc sắc phục tăng nhân, khi ba người đi ngang qua chỗ nàng đang nấp nàng nghe thấy người họ Cáp nói :

CƠ HỘI NÀY NGHÌN NĂM MỘT THUỜ !

— Phượng Trương Sư huynh thấy thuốc này mạnh mẽ như vậy nên mới trao cho người cần thận nhất là Tuệ Hoa Sư huynh cất giữ...

Nam Hải Tây Thi nghe đến đây như một người trút gánh nghìn cân nặng, nhưng vì có đối phương đang đi gần đó, bằng không thì nàng đã trút ra một hơi dài khoan khoái.

Mượn những tiếng chân dồn dập của ba người này Nam Hải Tây Thi thoát nhanh ra khỏi gian phòng nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng mùa thu...

Sau khi bay mình lên mái ngói, nàng liếc mắt nhìn xuống, trông thấy người gác cửa hãy còn đứng yên ở hai bên, nàng biết ngay Hòn Tuyết Từ đã dùng một mẹo hay nào đó tránh khỏi sự truy kích của đối phương.

Không dám chần chờ, Nam Hải Tây Thi tức thì noi theo hướng có phát ra những tiếng binh khí mà trở thuật khinh công đi thẳng tới.

Nàng biết rằng chung quanh chỗ đấu chiến với nhau hiện giờ có nhiều người đang ẩn thân mà dòm ngó, vì vậy hành động của nàng vô cùng thận trọng, hề đi một bước thì lại lóng nghe động tĩnh chung quanh mình, càng gần đến chỗ đấu trường chừng nào thì hành tung càng nên thật trọng.

không bao lâu, thì nàng chỉ cách chỗ Hồng Phong đang quần thảo với Tuệ Hoa chỉ có vài mươi trượng mà thôi.

Tuy còn cách xa chừng ấy đường đất, nhưng Nam Hải Tây Thi đã nghe thấy hơi gió tạt ra nghe vùn vụt, chứng tỏ rằng hai người này đang đấu với nhau bằng ngoại gia khí công.

Dừng chân đứng lại, nàng lại dùng thuật xạ hình trườn tới từng tấc đất... từng tấc từng một...

Hơi gió càng lúc càng mạnh, làm cho người đẹp nghe rất cả da

mặt... nhưng nhờ tiếng gió đó át đi, nên sự xua dịch của nàng khá an toàn...

Trườn tới thêm chừng năm bước nữa, thì nàng đã tìm được một chỗ kín đáo khá đi ẩn thân.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, Nam Hải Tây Thi bất giác khẽ giật mình, trong dạ nổi lên một niềm lo âu.

Vì rằng lúc bấy giờ đôi bên giao chiến với nhau đã đến hồi quyết liệt, nhưng xem tình thế này, rõ ràng Hồng Phong đang lép vế hơn đối phương.

Mặc dù thanh Đở Long Dao trong tay của Hồng Phong tung bay như rồng doanh phụng lượn, nhưng mà miếng thiết bài của Tuệ Hoa quả thật biến ảo khôn lường.

Hồng Phong biết rằng mình đang thắng thế nhờ có vô khí sắc bén vì vậy nàng cứ tìm dịp làm cho hai món binh khí va chạm vào nhau...

Nhưng Tuệ Hoa hòa thượng thật là khôn ngoan, miếng thiết bài vừa lần trở một cách tài tình, vừa phản công bằng những đòn cay độc làm cho Hồng Phong không thể nào chuyển thế thủ thành thế công cho nổi.

Nam Hải Tây Thi nghĩ thầm rằng ngoài Tuệ Hoa hòa thượng ra, chung quanh đây hẳn còn không biết bao nhiêu cao thủ dòm hành, tình trạng này thật là nguy hiểm.

Trong trí của nàng lại đang quay cuồng nhiều biện pháp, nàng phân vân chưa biết mình phải dùng biện pháp nào để lấy cho kỳ được lọ thuốc Phân Căn Thác Cốt trong mình của Tuệ Hoa.

Trong lúc đó thì áp lực của vị hòa thượng này càng lúc càng gia tăng dữ dội, làm cho quang cảnh chiến trường càng thêm sôi động dị thường.

Nam Hải Tây Thi cau mày bức tức, vì trông thấy Hồng Phong cứ liên tiếp xử dụng Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm chứ không hề dùng đến một đòn Huyền Huyền Dao.

Nàng thật muốn lên tiếng nhắc cho Hồng Phong thức tỉnh, nhưng kể một khi nàng ứng thỉnh thì hành tung tất sẽ bại lộ.

Hồng Phong có biết đầu vũ khí của đối phương mặc dù là miếng thiết bài thuộc ngành công, nhưng lúc đối phương xử dụng thì đã khôn ngoan pha lẫn vào những đòn nhuệ công thật tài tình.

Do đó, nếu Hồng Phong biết dùng Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm để đối phó với ngành công, rồi lại dùng Huyền Huyền Dao để đối phó với nhuệ công thì thật là toàn tích ..

Còn đang băn khoăn suy tính, không biết mình phải dùng cách gì để nhắc cho Hồng Phong được biết...

Bỗng thỉnh linh vào phút giây vô cùng nghiêm trọng đó nàng nghe Hồng Phong nạt lên một tiếng vang lừng, thanh Đở Long Dao trong tay của nàng này giờ bị đè bẹp dưới áp lực nặng nề của miếng thiết bài kinh dị, bấy giờ đột nhiên bùng lên, một vầng ánh sáng... và Hồng Phong đã tung ra một đòn khốc liệt, làm cho Tuệ Hoa phải cần thận thối lui ba bước.

Nam Hải Tây Thi tức lú nói :

— Quả thật là cơ hội nghìn năm một thuở, nếu không lợi dụng...

Tiếng "thì" của nàng nói ra chưa trọn, thì Hồng Phong đã ngấm ăn một tiếng nho nhỏ, và thanh Đở Long Dao trong tay nàng đột nhiên thay đổi chiều hướng... đang trảm tới bằng một đường thuộc ngành công, đột nhiên bây giờ nó đảo lộn một vòng nho nhỏ... và thừa thế rúc ngược từ trái sang phải một đường thật là huyền hoặc...

Nam Hải Tây Thi nói thầm trong dạ :

"Có như vậy mới hợp ý ta..."

Thì ra đó là đòn Tá Quái Kim Linh, một đòn chuyên tấn công bên hông của địch rất là hiểm hiệu.

Tuệ Hoa vừa dợm phản công để mãi mãi được chiếm phần chủ động, nhưng khi trông thấy đường đao kinh dị này, thì ông ta kêu lên một tiếng nói :

TUỆ HOA HÒA THƯỢNG TIÊN HẠ THỦ VỊ CƯỜNG

— Ủa, nhà ngươi là môn đệ của Vô Đương... ?

Hồng Phong không nói không rằng, nàng chỉ y theo cách thức của đòn ban này mà tung ra thêm một đòn Hữu Quái Kim Linh, hai đòn tuy cùng chung nhau một thể thức nhưng một đòn thì tấn công bên hữu, một đòn thì tấn công bên tả, Hồng Phong lại đã thâm nhập triệt để đường Huyền Huyền Dao, cho nên khi xử dụng thì trở nên thiên biến vạn hóa, thoáng trông dường như hai đòn này cách nhau một trời một vực.

Hai đòn này tạo thành một thế gióng kim tai ác, làm cho Tuệ Hoa hòa thượng phải cúi sát miếng thiết bài như một cây quạt không lối chặn ngăn từ phía.

Chỉ một chút biến động đó, thì đã đủ ông ta từ thế công rơi vào thế thủ, và kể từ lúc ấy trở đi, thì Hồng Phong hoàn toàn xử dụng Huyền Huyền Dao để chống trả với đối phương...

Nam Hải Tây Thi thấy cuộc chiến lần lần khởi sắc, thì trong dạ bất lo, lúc bấy giờ nàng có thi giờ rảo mắt nhìn quanh, nàng có tâm lực soát thử xem những người trong chùa này ẩn nơi đâu lược trận.

Thỉnh thoảng của nàng bén nhạy đến mức đó, nhưng tìm mãi mà không ra.

Bỗng thỉnh thoảng trên đầu của nàng có tiếng nói :

— Thăng này được mang danh là Đờ Long Bang Chủ, thì tài bộ của nó thật cũng có vài đường đáng kể... xem tình thế này thì Tuệ Hoa sư đệ muốn thắng không phải dễ.

Nam Hải Tây Thi nghe qua đó là giọng nói vị họa thượng Phương Trượng, thì ra người này tới trước nên thu hình trên một tầng cây kim đao, nên nàng tìm mãi không ra.

Rất may là Nam Hải Tây Thi dùng thuật xa hình bỏ tới, thì ông ta bận xem chiến cuộc đến mê mẩn tâm thần cho nên không phát giác. Nàng lại nghe ông ta nói :

— Nó còn mấy đứa đồng bọn ở trong kia, đều chẳng phải là tay thường.. mình nên hạ thủ trước..

Nam Hải Tây Thi nghe nói đến đây tinh thần tức thì phấn chấn vì nàng biết rằng những người nấp trong bóng tối đây sẽ xuống độc thủ đối với Bang Chủ Đờ Long Bang..

Nam Hải Tây Thi cúi hơi êm tiếng, chờ hễ đối phương động thủ, tức thì ra tay can thiệp.

Nào hay đâu nàng chưa kịp trở mình thì từ trên tầng cây đã tiếng gió dấy vào vèo.

Lũng gió lạ lừng mạnh bạo này bay thẳng về phía Hồng Phong, làm cho nàng phải nhón mình lên để trông cho tường hư thực.

Lũng gió này mang theo một làn ánh sáng lập lờo bay thẳng vào hậu tâm của Hồng Phong, tình trạng thật là nguy cấp.

Nam Hải Tây Thi thật muốn tung mình nhảy theo, nhưng tốc độ của luồng ánh sáng này thật quý u nhanh nhẹn, làm cho nàng phải ghì chân đứng lại...

Trong dạ phấp phồng, Không biết Hồng Phong có cách chi đối phó hay chăng ?

Nào hay đâu Hồng Phong mặc dù đang lâm trận, đối thủ của nàng lại là một người già dặn, chỉ một chút sơ hở là đủ mất mạng như chơi, nhưng lỗ tai của nàng cũng nghe bốn phương, con mắt của nàng vẫn trông tám hướng..

Vừa thoáng nghe có tiếng gió lạ nổi lên, nàng tức thì tung ngược

ra phía sau một cước...

Lạ lùng thay, bàn chân của Hồng Phong dường như có con mắt, ngọn cước vừa bay ra tức thì đã trúng ngay môn ám khí đã tập kích hậu tâm của mình.

Nam Hải Tây Thi vừa tặc lưỡi khen thầm, thì môn ám khí đó đã bị đá ngược trở về, chiều đi lại chiều đúng về phía Nam Hải Tây Thi.

Nhưng nó bay còn cách nàng chừng năm thước thì rơi xuống đất. Nàng cúi xuống nhìn kỹ thì trong lòng lại sinh ra mối âu lo, vì rằng trên mặt cát vàng kia bây giờ có một lưỡi phi đao sáng loáng, mũi đao nhọn hoắt nhưng gáy đao thật dày, trọng lượng khá nặng, chứng tỏ rằng người đứng nó phải có một sức mạnh thật là đáng kể.

Có tiếng của Hồng Phong hậm hực vang lên :

— Thật là đề hèn hạ tiện mới dùng ám khí tập kích người đang giao chiến

Phần Nam Hải Tây Thi thì nghĩ thầm :

«Nghe đồn phái Thiếu Lâm từ hồi nào đến giờ không biết dùng ám khí, nhưng có sao bây giờ lại xử dụng đến phi đao là loại ám khí của hàng hạ tiện tiểu nhân.

Trong trí của nàng bỗng nảy ra một ý nghĩ nghịch ngợm, tức thì nàng vươn mình trở tới đón nhẹ lấy mũi phi đao rồi thu mình trở về.

Phi đao vào tay rồi, Nam Hải Tây Thi mới thấy tự ước đoán của mình không sai, vì môn ám khí này nặng trĩu, muốn xử dụng phải phí rất nhiều hơi sức.

Nàng nắm chặt hai môi, dồn sức mạnh vào bàn tay của mình, sẵn sàng chờ đợi..

Quả nhiên... Hồng Phong giao chiến thêm hai đòn nữa thì từ trên tầng cây lại có tiếng gió lạ nổi lên..

Đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, cho nên đối phương vừa xuất thủ là nàng nhận diện được ngay phen này có hai mũi phi đao bay ra một lượt...

Hai mũi dao này đi trước sau cách nhau từng năm tấc nhưng chiều đi lại xoay vần như chong chóng, làm cho Nam Hải Tây Thi lại ái ngại vô cùng, vì không biết lần này hai lưỡi dao kia có ngằm chứa sự biến chuyển bất thường nào không ?

Thế là nàng tức tốc vung bàn tay ra, lưỡi dao trong tay của nàng lại bay ra như một nguồn gió lốc.

Công lực của Nam Hải Tây Thi trên đời này hiếm thấy, cho nên

lưỡi dao do nàng ném tuyền đi sau mà tới trước, chỉ trong một cái chớp mắt thì đã theo kịp hai mũi dao này.

Nàng thoáng nghe thấy trên tàng cây có hai, ba tiếng kêu kinh dị vang lên..

Đúng vào lúc đó thì lưỡi dao của Nam Hải Tây Thi đã chạm nhau vào đốc mũi dao đi sau, nàng dùng sức thật là tài tình, chỉ chạm nhẹ một chút này mà mũi phi dao kia tức thì thay chiều đổi hướng chiếu đúng vào thân hình của Tuệ Hoa.

GIẾT NGƯỜI THÌ PHẢI ĐỀN MẠNG

Thế rồi mũi dao của Nam Hải Tây Thi lại vượt qua khỏi mũi dao thứ nhất, khi vừa qua mặt chùng hai tắc thì bỗng nhiên nó quay đầu trở lại, chặn ngang hướng đi của mũi dao này...

Một tiếng "căng" vang lên, hai mũi phi dao va chạm mất cái giữa không trung, làm bắn ra mấy tia lửa xanh còn rồi cả hai đồng rơi xuống đất...

Thế rồi từ trên tàng cây có hai chiếc bóng mờ rơi xuống, tà áo ca sa tung bay trong gió đêm nghe lất phất.

Nam Hải Tây Thi bắt chặp người ấy là ai, nàng chỉ biết rằng hai người đã dùng ám khí lên hai Hồng Phong, thì tất nhiên đã hành động một cách dễ hèn, vậy thì nàng cũng phải đối phó bằng biện pháp dễ hèn...

Không chờ cho bốn bàn chân của hai người này chấm đất, Nam Hải Tây Thi từ trong gốc cây nhảy sỏ ra, tay tả xử Kiến Phong Tại Điện, tay hữu xử Tiềm Long Vật Dụng đồng tống ra hai chưởng kinh hoàng...

Công lực của Nam Hải Tây Thi trong giai đoạn này đã suýt soát với Trương vô Kỵ mà cao hẳn hơn Triệu Minh hai đòn này lại quyết tâm dồn mặt hai người đánh lên, cho nên nàng đã dùng hết tám chín phần sức mạnh.

Giáng Long Thập Bát Chương lại là môn võ công đứng đầu trong thiên hạ, cho nên đòn vừa phát ra thì nghe thấy có hai tiếng "bùng bùng" mảnh liệt vang lên, cả hai người này thấy đều trúng đòn mà văng ra xa lắm...

Đến chừng đó, Nam Hải Tây Thi mới kịp định thần nhìn kỹ, và thấy người này một người thì trúng đòn đang đứng loạng choạng ở ngoài xa hơn năm trượng, còn một người thì nằm dài trên mặt đất, không thể cựa cựa, xem tình thế này thì đã thọ nội thương rất nặng.

Nhân lực của Nam Hải Tây Thi thật bén, chỉ thoáng nhìn là nàng đã biết người đang đứng loạng choạng kia chính là Phương trượng mà người té nằm dài trên trên mà đất, thì là lão hòa thượng mập mập đã truyền tin ban nãy.

Thì ra Phương trượng Đại sư nhờ công lực cao thâm hơn một bậc, cho nên chỉ trúng đòn rồi bay ra phía sau, và ông ta đã dùng một đòn Thiêu Cân Tấn ghim chân đứng lại được.

Lão nghe máu huyết trong cơ thể của mình đang dâng trào mãnh liệt, ông ta bất giác hãi hùng, thật không ngờ đối phương là một nàng con gái mà lại có công lực hùng hậu thế kia.

Phương Trượng Đại Sư nói :

— Nữ hiệp đây chắc có lẽ là Nam Hải cô nương xin cho biết cao danh quý tánh...

Nam Hải Tây Thi khẽ gật đầu, thì ra trong những năm gần đây Nam Hải Tây Thi nhờ lạc bước vào thánh địa Cái Bang mà học nên tuyệt kỹ, đồng thời liên tiếp tung hoành ngang dọc trong chỗ giang hồ, nên phàm hễ những người luyện võ thì thấy đều nghe danh.

— Tôi là kẻ quê mùa, đường kiến thức thật là chật hẹp...

Nàng chỉ nói đến đây rồi đưa mắt nhìn vị hòa thượng mập mập đang nằm bất động ở ngoài xa trăm trượng, nàng hỏi :

— Còn vị kia chẳng hay pháp danh là gì, ban nãy vì tình trạng quá gấp rút, cho nên có điều mạo muội, xin sư phụ tha lỗi cho.

Tuệ Khai Phương Trượng cúi đầu, nàng tiếp :

— Chẳng hay phương trượng đại sư đây pháp danh là chi, xin cho tiện nữ biết, để sau này còn phải gặp nhau,

Phương Trượng Đại Sư nói :

— Lão tăng đây pháp danh là Tuệ Khai, chắc nữ hiệp có từng nghe qua...

Nam Hải Tây Thi nói :

— Riêng về phần vị Phương trượng Đại sư này chỉ nghe danh mà chưa trông tận mắt, bây giờ ném thứ một đòn Giáng Long Thập Bát Chương, ông ta mới tình nghi nàng thiếu nữ này là Nam Hải Tây Thi.

Không ngờ hỏi thử một câu mà được nàng nhìn nhận, ông ta chưa kịp mở lời hỏi thêm câu nào thì Nam Hải Tây Thi đã nói :

— Không sao... nhưng mà...

Vừa nói đến chữ "nhưng" mà thì Tuệ Khai đã đảo mắt nhìn về phía vị hòa thượng mập mập.

Nam Hải Tây Thi thoáng trông thấy ông ta khẽ giật mình, làm cho

nàng cũng phải chú mục, đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Tuệ Khai mà trông về phía vị hòa thượng mập mập.

Lại nghe Tuệ Khai nói :

— Té đã hèn lâu sao chưa chịu đứng lên.

Nói dứt lời rào bước đi về hướng ấy, đoạn thò tay ra nghe hơi thở của nạn nhân.

Bàn tay của Tuệ Khai Phương Trượng vừa tiếp xúc với cơ thể của vị hòa thượng nằm dưới đất thì liền kêu lên một tiếng kinh hãi, nói :

— Thôi nguy rồi, giết người phải đền mạng...yêu nữ chạy đâu cho thoát...?

Thì ra người này vì công lực thấp hơn Tuệ Khai một bậc, nên sau khi lĩnh đòn, bao nhiêu kinh mạch trong người thấy đều vì chấn động quá mạnh mà đứt đi.

Tuệ Khai quay đầu nhìn lại, sắc mặt hầm hầm, cất tiếng gọi to :

— Chư vị sư huynh đệ đâu... ?

Câu nói chưa dứt, thì ba bốn bề có nhiều tiếng dạ rân rân dậy, rồi có không biết bao nhiêu chiếc bóng đen lần lượt từ trong bóng tối nhẩy sở ra.

Trong những chiếc bóng đen này lại có một chiếc bóng màu trắng với thân hình là lướt phẩy vèo về phía Nam Hải Tây Thi.

HÒA THƯỢNG CẦN ĐẾN BỆNH NHÂN

Người này cất tiếng oanh vàng gọi :

— Sư Phụ.

Thì ra nàng này chính là Hàn Tuyết Tử ban nãy đã dùng kế diệu hồ ly sơn dụ người gác cửa để cho Nam Hải Tây Thi lọt vào phòng riêng của Phương Trượng.

Sau khi dùng mẹo vẩy sứt khỏi người đuổi theo nàng đánh một cái vòng tròn thật xa mới quay trở về chỗ Hồng Phụng đang đấu chiến mà rình xem hư thực thế nào.

Bấy giờ thỉnh thoảng thấy chư vị tăng nhân mở thẻ bao vây Nam Hải Tây Thi kẻ tại nói nhỏ với Hàn Tuyết Tử :

— Công việc nơi đây không cần đến nhà người nữa vậy hãy mau mau trở vào bên trong tiếp tay với Lưu Ly Tử, Nùng Hương Tử.

Hàn Tuyết Tử trả lời ghơ nhỏ :

— Thưa vâng.

Nhưng lúc bấy giờ có nhiều cặp mắt đang xem chừng hai thầy trò thật gắt cho nên Hàn Tuyết Tử không tiện bước ra đi.

Hai thầy trò rào mắt mắt nhìn quanh thấy tổng số đối phương gần hai mươi người.

Hai mươi người này lại tạo thành một cái hình vòng cung từ từ xiết chặt vòng vây, định phong tỏa hết những đường rút lui của hai thầy trò.

Trong một cái nháy mắt, chiếc hình vòng cung này đã khếp chặt hai đầu, quả thật có ý muốn liền kết hai đầu này lại thành một cái hình vòng tròn...

Nam Hải Tây Thi trong lòng nôn nóng, e cho Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử không ai tiếp xúc, nên bỗng bất thành linh nằm ngang eo của Hàn Tuyết Tử, quát :

— Lui ra cho mau...

Vừa nói Nam Hải Tây Thi vừa ném mạnh Hàn Tuyết Tử sang phía hữu biên.

Nội lực của Nam Hải Tây Thi thật là đáng sợ, nàng chỉ ném một cái mà thân hình của Hàn Tuyết Tử tức thì bắn vút tới như một đường tên thoát khỏi cái vòng vây tai ác mà rơi cách đó trên mười lăm trượng.

Hàn Tuyết Tử đột nhiên nghe tiếng gió dấy rào rào hai bên tai, nàng liền cố gắng định tĩnh tâm thần, chờ cho hai chân của nàng vừa tiếp xúc với mặt đất, tức thì lấy lại thăng bằng rồi phóng chạy như bay vào đêm tối.

Nàng cũng đánh một vòng thật xa rồi mới quay đầu trở về phòng của Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử.

Trong lòng của Hàn Tuyết Tử tưởng rằng những vị hòa thượng trong chùa này thấy Công Tôn Cần là một người tàn tật chắc chẳng lưu tâm làm chi nào hay đâu khi nàng tới còn cách cửa phòng chừng năm trượng thì nghe bên trong có tiếng nói vang ra :

— Chư vị là người xuất gia thì hãy lo tu hành, đừng quan tâm đến chuyện riêng của chúng tôi.

Tiếng nói của người này thanh tao lãnh lắt, đích thị là giọng nói của Nùng Hương Tử.

Tiếp theo đó có một giọng khàn khàn nói :

— Nhưng sư huynh của ta cần người tàn tật này giúp đỡ một việc cho nên... cho nên mới phải ta đến đây rước vị huynh đại này sang bên kia có tí việc rồi lại đưa trở về ngay.

Có giọng của Lưu Ly Tử nói một cách quyết liệt :

— Không được... có lệnh của sư phụ ta phải cạnh chừng người

này cho thật gắt...

Chữ « gắt » chưa kịp nói ra, thì từ trong phòng đã vang lên một tiếng bình khí va chạm vào nhau chát chúa, tiếp theo đó, những tràng tiếng bình khí va chạm vào nhau nghe rộn ràng liên hồi, vui tai như những tràng pháo nổ...

Hàn Tuyết Tử nào dám chần chờ, vội vàng bay mình tới, nhưng nàng vốn là người cẩn trọng, nên không đường đột xông vào, mà chỉ dừng chân bên cạnh cửa sổ ghé mắt trông vào.

Thì ra lúc bấy giờ trong phòng đang có hai vị hòa thượng tay cầm giới đao đang quần thảo kịch liệt với Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử.

Ngoài ra còn một vị hòa thượng đang đứng bên ngoài lược trận thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn người tàn tật đang nằm trên giường là Công Tôn Cần.

Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử thấy Hồng Phong, Nam Hải Tây Thi và Hàn Tuyết Tử ra đi mà lâu lắm không thấy về nay mình lại bị bắt thần tấn công như thế này tình trạng thật là nguy cấp vì vậy nên vừa xáp chiến là dùng toàn bản môn tuyệt kỹ không muốn kéo dài trận chiến.

Hai lưỡi gươm của hai nàng tung bay lờng lờn không khác chi hai con phượng hoàng tuyệt mỹ đồng phối hợp với nhau theo dết thành những đường gươm điêu luyện tài tình...

Nhưng hai thanh giới đao của đối phương cũng tung hoành ngang dọc một cách vô cùng già dặn rõ ràng hai người này đều là bậc cao tay...

Hai thanh gươm của người đẹp bay bướm bao nhiêu thì hai khẩu giới đao mạnh bạo bấy nhiêu họ đang toàn những thế võ đao to búa lớn quyết đè bẹp hai nàng bằng sức mạnh.

Cuộc chiến lần lần nghiêng hẳn chủ động về phía hai khẩu giới đao nhưng vị hòa thượng đứng bên ngoài hỏi:

— Bấy giờ thì «vời» bệnh nhân đi chứ?

Một người cầm giới đao trả lời:

— Bất tất phải nóng nảy như thế, không ngờ hai vị nữ thi chủ đây lại tầm thường như thế này, vậy thì thắng «Đồ Long Bang Chủ» gì đó mấy lần hơi mà chống lại nổi với Phương Trượng...

Hàn Tuyết Tử nghĩ thầm:

«Không biết những người này muốn bắt Công Tôn Cần làm chi? Xem tình hình thế thì Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử cũng chưa có điều chi nguy cấp, thôi thì hãy tạm lánh mặt thử xem sự thế tiến triển

ra sao?».

Nghĩ đoạn nàng nhìn hơi ém tiêng, nhưng cặp mắt cứ nhìn lom lom về phía vị hòa thượng đứng ở bên ngoài đang nhắm nhĩa Công Tôn Cần.

Trong lúc đó thì tiếng đao kiếm va chạm vào nhau nghe đinh tai nhức óc.

Bỗng thỉnh lình vị hòa thượng đứng bên ngoài lược trận đột nhiên nhảy xổ tới lão ta thò tay ra chụp lấy Công Tôn Cần bằng một ngón trảo công vô cùng linh động.

Hàn Tuyết Tử giật mình kinh kinh hãi, nàng nghĩ rằng Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử lúc bấy giờ thấy đều bị kẹt trong vòng chiến, mình không ra tay ngăn cản thì không còn ai nữa.

Ý niệm này vừa thoáng hiện lên, thì Hàn Tuyết Tử đã nhún nhẹ hai mũi giày, làm cho thân hình của nàng bắn vút vào khung cửa sổ.

Vì hòa thượng kia không bao giờ ngờ sau lưng mình lại có người đang rình mò, vì vậy mà trong lúc xuất thủ vẫn chưa dùng hết mười phần tốc lực.

Có lẽ vì vậy mà Hàn Tuyết Tử tuy đi sau nhưng mà tới trước... bàn tay của người này vừa tiếp xúc vào làn áo rách be rách bết của Công Tôn Cần thì đột nhiên thân hình của bệnh nhân không biết bị một bàn tay vô hình nào lôi tuột ra ngoài, thành thử ra vị hòa thượng ấy chụp phải chiếc chiếu trải trên giường một cách trượt trớn.

THUYỀN TO GẬP SÓNG CẢ MỚI PHẢI CHÍ BÌNH SANH

Biết mình bị chơi khăm, vị hòa thượng kia điềm nhiên không quay đầu trở lại nhưng bằng một động tác nhanh nhẹ lạ thường ông ta tung ngược ra phía sau một ngón Tảo Đường Cước theo thế nghịch thật là mạnh bạo.

Trong ba nàng Tây Hồ Tam Mỹ thì Hàn Tuyết Tử là người suy nghĩ chu đáo nhất, hành sự cẩn trọng nhất, cho nên trước khi nàng xuống tay, thì đã nghĩ đến chỗ đối phương phải phản đòn như thế.

Sau khi gạt được Công Tôn Cần qua tay rồi, thì Hàn Tuyết Tử tập trung hết tinh thần để ứng chiến...

Vừa thấy bàn chân của ông ta động đậy, Hàn Tuyết Tử tức khắc nhún nhẹ hai mũi giày của nàng một lần nữa, để cho thân hình của nàng cùng với Công Tôn Cần bay vút lên cao hơn hai thước...

Cái khoảng cách hai trượng đó, làm cho ngón Tảo Đường của vị hòa thượng này lướt qua hai chân của nàng, chiếc tăng bào của vị hòa

thượng cộ nhẹ vào gót giầy thêu của Hàn Tuyết Tử, vô tình làm cho nàng tránh thoát được đòn này trong kẻ tóc đường tơ.

Trong lúc đó thì hai vị hòa thượng kia đồng kêu lên những tiếng kinh dị, nói :

— Nhất Hạc Xung Thiên này giỏi thật..

Nhưng vị hòa thượng đối đầu với Hàn Tuyết Tử đây vừa thấy đòn của mình không kết quả, tức thì hoành thân trở bộ ngàng đầu nhìn lên đối thủ của mình..

Trong lúc đó thân hình của Hàn Tuyết Tử hãy lơ lửng ở giữa từng không, nàng biết thế nào đối phương cũng phản công trở lại một đòn đích đáng, vì vậy tập trung hết tâm tư, quyết biểu diễn một đòn là lướt cho đối phương nể mặt..

Nhưng tình trạng này thật là cấp bách, không để cho nàng any nghĩ dài dòng thì thân hình của nàng đã tà tà rơi xuống..

Vị hòa thượng đứng ở phía dưới xê dịch liền liền năm sáu lần bộ pháp cốt ý chặn cho đúng chiều đi xuống của Hàn Tuyết Tử và dùng hết bản môn tuyệt kỹ để đỡ lại một đòn cay ban này.

Hàn Tuyết Tử buông ra một tiếng cười khàch khách, tay tả của nàng bện cấp lấy Công Tôn Cầu, tay hữu của nàng tức thì từ trên xáng xuống một đòn phi thường ác liệt.

Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử đang tập trung hết tinh thần để đối phó với khẩu giới đao thế mà cũng nghe thấy một tiếng bùng nổ khấp vang lên, và cả bốn người đang giao chiến thấy đều quay đầu nhìn lại, và cả bốn người này đồng kêu lên bốn tiếng kinh dị.

Thì ra cả bốn người này, kể luôn cả Hàn Tuyết Tử và Công Tôn Cầu đều không ngờ rằng nàng thiếu nữ mảnh khảnh như Hàn Tuyết Tử thế kia mà tung ra một đòn thì vị hòa thượng đứng dưới này phải trúng đòn mà rú người ra chết không kịp kêu lên một tiếng.

Hai vị hòa thượng cầm giới đao biết công lực của người đồng bọn với mình thật là đáng kể, nhưng chẳng rõ vì sao chỉ giao chiến có một đòn thì lại chết thảm như thế.

Họ có biết đâu Hàn Tuyết Tử mới vừa xử dụng một món võ công đứng đầu thiên hạ là Giáng Long Thập Bát Chương.

Số là Hàn Tuyết Tử ngày thường trông thấy sư phụ của mình luyện Giáng Long Thập Bát Chương thật là ngoạn mục, nhất là đòn Phi Long Tại Thiên thì thật là bay bướm không khác chi một con rồng tung bay lồng lộn giữa trời cao..

Vì thích cái huệ dụng của thế võ này mà Hàn Tuyết Tử đã lên sư

phụ của mình mà luyện tập một mình nơi chỗ vắng.

Nhưng Giáng Long Thập Bát Chương vốn là một môn võ học cao thâm, làm sao có thể luyện thành trong một sớm chiều, thế võ Phi Long Tại Thiên của Hàn Tuyết Tử đây mười phần không phát huy được hai, nhưng tuy thế mà uy lực cũng hùng hồn, lại nữa nàng lại xử dụng trong tình trạng cấp bách, nên đã tiết ra mười phần sức mạnh.

Thêm vào đó vị hòa thượng này « xem chân xem cẳng » của Hàn Tuyết Tử nhưng tưởng rằng nàng này cũng tầm thường như Lưu Ly Tử, và Nùng Hương Tử có lẽ đâu ông ta vừa thấy bộ điệu của Hàn Tuyết Tử tung bay lồng lộn như rồng bay thì tâm uy lực đã tới và khi hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau đúng vào lúc ông ta làm thế kẹt thế là ông ta trúng đòn tới tâm cả mặt mũi rồi toàn thân rú rột nhắm mắt xuôi tay.

Một giây sững sờ đi qua hai vị hòa thượng cầm giới đao lại thét lên một tiếng đồng vũ lộng binh khi lại tấn công Nùng Hương Tử và Lưu Ly Tử một cách vô cùng mãnh liệt có lẽ hai người này nóng lòng muốn báo thù cho sư huynh đệ nên phen này dùng toàn những đòn cay độc vô song làm cho Hàn Tuyết Tử đứng bên ngoài mà phấp phồng á ngại.

Chỉ trong vòng hai ba hiệp, thì Hàn Tuyết Tử nghe hai tiếng lảng lảng vang lên, hai thanh trường kiếm của Lưu Ly Tử và Nùng Hương Tử đồng bị đối phương đánh bay vào tường rồi rơi trên mặt đất..

Hai vị hòa thượng múa đao vũ, dăng nhảy xô tới..

Đúng vào lúc hai nàng này đang lâm vào tình trạng thập phần nguy khốn thì ngoài kia dưới cột tòng già chiến cuộc của Hồng Phong cũng đang tiến triển đến giai đoạn phi thường khốc liệt.

Số là sau khi Nam Hải Tây Thi đá ném Hàn Tuyết Tử bay ra khỏi vòng vây rồi thì cái vòng cung quái ác kia liền khép chặt bao vây Nam Hải Tây Thi vào giữa kia như tường đồng vách sắt.

Hồng Phong thấy hào khí lừng lên cả tiếng nói to :

— Nam Hải cô nương ơi... thuyền lớn có gặp sóng to mới phi chí... hãy xử dụng bản môn tuyệt kỹ đánh cho bọn này không còn manh giáp..

Miệng nàng vừa nói, tay nàng vừa gia tăng sức mạnh làm cho thanh Đê Long Đao tách gió và vũ khí thế càng lúc càng hăng làm cho Tuệ Hoa phải cau mày lo ngại.

Phần Nam Hải Tây Thi thì ung dung thư thả, tuy nằm giữa vòng vây nhưng thái độ bình tĩnh như người vô sự.

Một vị tăng nhân nói :

— Hãy hạ con quý cái này này trước, rồi sẽ quay sang thanh toán thắng Đồ Long Bang Chủ kia sau cũng chẳng muộn...

Nam Hải Tây Thi chưa kịp mở lời, bỗng nghe thấy giọng nói của một người vang lên sau cột cây, giọng nói này nàng mới vừa nghe qua ban nãy, đích thị là giọng nói của vị Tổng Binh :

— Chư vị nói phải...hãy bắt cho kỳ được thắng Đồ Long Bang Chủ gì đó, thì Thánh thượng ngài sẽ trọng thưởng cho...

Câu này vừa dứt, thì chư tăng nhân đồng nạt lên mấy tiếng vang lừng.. nhất tề tấn công bằng những đường quyền ngọn cước phủ phàng như mưa bay như gió táp...

Nam Hải Tây Thi trông thấy ba bên bốn bề toàn là những chân, những tay đồ xuống rào rào thì nàng liền xuất động thế công...

Hai ống tay áo của nàng bây giờ được truyền nội lực vào nên càng thắng như hai ngọn Thiết Bút Phấn Quan, cắt gió vì vào, phản công chính xác vào những mũi nhọn của đối phương.

SAO CON QUÍ CÁI BIẾT CHỖ YẾU CỦA TA

Tức thì có những tiếng kêu ôi ôi vang lên, có hai ba người vì cấp công hạo thắng nên tiến sát vào thực hành cận chiến, rồi cuộc bị trúng đòn ngổ bệch ngay xuống đất...

Còn bao nhiêu người khác thì đồng rút lui mấy bước, tuy vẫn giữ thế bao vây, nhưng mà thần sắc lộ vẻ kinh hoàng, không ngờ thiếu nữ này tài bộ cao hơn Đồ Long Bang Chủ một bậc.

Hồng Phong buông tiếng cá cười nói to :

— Khoái quá ! Khoái quá !

Nhưng bỗng nàng ngưng bật vì có tiếng quát của Nam Hải Tây Thi vang lên :

— Hồng Bang Chủ, hãy bắt cho kỳ được thắng Tuệ Hoa...

Hồng Phong vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, đi chung với Nam Hải Tây Thi không bao lâu thì đã biết ý của nàng thoáng nghe giọng nói thì nàng đã biết trên mình của Tuệ Hoa chắc có điều chi bí mật và hệ trọng cho nên Nam Hải Tây Thi mới truyền lệnh cho bắt sống.

Này giờ giao chiến với Tuệ Hoa hơn năm mươi hiệp nên nàng đã biết đường lối võ công của đối phương.

Nam thâm suy tính :

« Cứ theo công lực của miêng thiết bài này mà suy thì trong vòng

hai mươi hiệp nữa ta mới có thể thủ thắng... nhưng thắng thì dễ, muốn bắt sống thật là chuyện khó... »

Tính tình của nàng vốn nóng nảy và thẳng thắn, cho nên nghị đến đây thì to tiếng hô lên :

— Hai mươi đòn nữa có thể có thể, chờ bắt sống thì không được...

Nam Hải Tây Thi là người sáng suốt, biết lời nói của Hồng Phong chẳng ngoa, cho nên trong lòng đã nảy ra một kế.

Nàng thiết :

— Miêng thiết bài của hân chuyên tấn công chính diện...vậy Hồng Phong Bang Chủ hãy tấn công hậu tâm của hân cho thật gât...

Tuệ Hoa hòa thượng bức tức, nghĩ thầm :

— Thiên hạ đồn rằng con quý cái này võ công siêu việt, quả thật danh bất hư truyền... Sao nó lại biết « chỗ yếu » của ta, giỏi thật.

Ông ta có biết đầu lời nói của Nam Hải Tây Thi chỉ cốt bày ra một cái mẹo cho ông ta lọt vào tròng, chứ thật ra Nam Hải Tây Thi vẫn chưa tưởng hư thực trong võ công của Tuệ Hoa cho lắm.

Câu nói vô tình của Nam Hải Tây Thi không những làm cho Tuệ Hoa giật mình, mà đồng thời cũng làm cho Hồng Phong bừng tỉnh cơn mê.

Thì ra này giờ, trong khi giao chiến với đối phương, Hồng Phong có một cảm nghĩ rằng đường thiết bài của Tuệ Hoa dường như có một chỗ sơ hở, nhưng không biết sơ hở ở chỗ nào ?

Bây giờ câu nói của Nam Hải Tây Thi lọt vào tai nàng mới biết là chỉ lý.

Không dám chần chờ, Hồng Phong tức thì y theo tiếng nói của Nam Hải Tây Thi, nhún mình thần tốc, vòng ra sau hậu tâm của đối phương, dùng mũi dao thích một đường cực kỳ lanh lẹ vào phôi của ông ta...

Miêng thiết bài của Tuệ Hoa hòa thượng đang tấn công vô vàn bằng những đòn linh động, nay bị Hồng Phong đổi thế công, tức thì sượng bở...

May ra ông ta kịp thời chuyển thần lực thu phát binh khí trở về, để rồi tung ngược ra phía sau một đòn cứu mạng.

Vì đây là một đường quyết liệt, lại xảy ra ở phía sau lưng cho nên Tuệ Hoa không thể vận dụng phương thức né tránh.

Thế là có một tiếng « cang » vang lên, miêng thiết bài rọc đứt phăng một mảnh.

Tuệ Hoa giật mình đánh thót, vì binh khí bị chém đứt đi, trọng lượng tất giảm, và tầm uy lực cũng sút kém quá nhiều, sự hoạt động sẽ không như ý nữa.

Liên trong lúc đó, Tuệ Hoa tức tốc xử dụng Liên Hoa bộ pháp để xoay trở thân hình của mình cho thật nhanh cốt ý quay đầu trở lại để đối diện với Hồng Phong.

Nào hay đầu đối phương của ông ta là một nàng thiếu nữ tính tình nghịch ngợm mà động tác lại lẹ làng, thân hình của ông ta vừa quay trở lại, thì Hồng Phong bằng một động tác lẹ làng lòn qua sau lưng của ông ta.

Tuệ Hoa vừa quay được nửa vòng thì không thấy Hồng Phong đâu, tức thì nghe tiếng gió rít sau lưng mình thì lão ta đã biết mình đang bị đối phương tập kích.

Nếu tung đòn đánh ngược thì e lại bị sút mẽ binh khí nên Tuệ Hoa phen này đành phải lướt mình tới trước để tránh đòn.

MUỐN LÁY VẬT ÁY TRỞ VỀ QUẢ THẬT LÀ HIỀN NẠN

Tuệ Hoa mai danh ẩn tích mấy mươi năm trường tâm tư chuyên chú vào việc luyện tập võ công nhất là kinh công bộ pháp thì càng thêm chú ý bây giờ lại đang chạy trốn chết nên tốc độ nhanh nhẹn vô cùng...

Thế mà thân binh của ông ta vừa đẩy động thì sau lưng đã nổi lên một tiếng cười trong trẻo đồng thời áp lực cứ đeo đuổi mãi không thôi...

Thì ra Hồng Phong cũng « biết người biết ta » lắm nàng rõ ràng ngoài biện pháp trốn chạy ra đối phương của mình không tài nào làm gì hơn được nữa.

Bởi thế cho nên sau khi vung ngọn đao để gây ra tiếng gió rồi nàng cũng trượt nhanh hai gót giày của nàng trên mặt cát hóa tốc đuổi theo.

Trong lúc Tuệ Hoa hòa thượng đang ở trong vòng nguy khốn thì bên kia chúng tăng nhân đã vây đánh Nam Hải Tây Thi bằng những đòn tung búng mãnh liệt quyết hạ nàng cho kỳ được mới nghe.

Hồng Phong vừa truy kích mà bên tai nghe tiếng binh khí cắt gió nghe vù vù rồi lại nghe tiếng sắt thép khua vào nhau nghe lảng lảng hòa lẫn trong tiếng người té ngã nghe huỳnh huỳnh...

Rõ ràng đang ở trong cái thế nguy hiểm đối phương nhưng Hồng Phong cũng phải quay đầu nhìn lại...

Thì ra những vị tăng nhân vừa vây đánh Nam Hải Tây Thi, thì

có người đang trúnng đòn ngã ngựa, có người nằm oằn oại trên mặt đất, có người đang loạng choạng thối lui... còn Nam Hải Tây Thi thì đầu chẳng thấy.

Nàng còn đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe Tuệ Hoa kêu lên một tiếng kinh hoàng nàng quay phắt đầu lại thì thấy mảnh tăng bào trước ngực của Tuệ Hoa đã bị ai xé nát còn Nam Hải Tây Thi ung dung đứng đấy thái độ thật là nhàn nhả...

Thì ra Nam Hải Tây Thi sau khi bị vây đánh tung búng liên bất thành linh tung ra mấy đòn sát thủ liên hoàn làm cho những tay đối thủ đều ngã nghiêng ngã ngựa.

Thừa lúc hỗn loạn đó Nam Hải Tây Thi đã bắt thần tấn công Tuệ Hoa Hòa thượng bằng một đòn chớp nhoáng.

Tuệ Hoa đang lúc kinh hoàng thăng thốt bởi những thế công sau hậu tâm của Hồng Phong nay bất thần bị tấn công chính diện mà người xuất thủ lại là một tay cao thủ lấy lưng cho nên tức thì lãnh lấy một ngón trảo công mãnh liệt.

Tuệ Hoa Hòa Thượng vừa thấy bàn tay của Nam Hải Tây Thi lọt vào Trung Cung của mình thì kinh hoàng thất sắc...

Nhưng lạ lùng thay, bàn tay của Nam Hải Tây Thi sao chẳng chop thẳng vào da thịt mà chỉ xé rách vật áo trước ngực mình.

Tuệ Hoa thoát chết trong kẽ tóc đường tơ, vội vàng thối lui ra ngoài vòng chiến.

Sau khi một giây kinh hoàng sững sờ đi qua ông ta sờ kỹ lại trên mình lại càng thêm sợ hãi, nguyên nhân chỉ vì ông ta vừa phát giác mình đã bị đối phương lấy mất đi một vật cực kỳ quan trọng.

Hồng Phong trông thấy mặt mày của Tuệ Hoa ngơ ngác không hiểu vì sao, nhưng chỉ có một mình Nam Hải Tây Thi thì không biết chắc mình đã lấy trúng lọ thuốc Phân Căn Thác Cốt, cho nên ông ta mới sững sờ như thế.

Quả thật cái chop của Nam Hải Tây Thi đã moi từ lòng của Tuệ Hoa ra rất nhiều vật, phần nhiều là những lọ thuốc trị thương, nhưng quả thật trong ấy có một lọ thuốc Phân Căn Thác Cốt.

Nàng lấy được những món này qua tay rồi, tức thì dùng một thủ pháp lẹ làng bỏ nhanh vào túi, cho nên không ai trông thấy.

Tuệ Hoa áp ứng nói với như tăng nhân :

— Bạch Phương tượng...

Nhưng Phương tượng không chờ Tuệ Hoa nói hết, liếc cắt ngang bằng một câu nói hàn học :

— Nhà người thật là bất tài, làm mất uy danh của Long Ân Tự.

Ba chữ « Long Ân Tự » làm cho Nam Hải Tây Thi khê giết mình, nàng nghĩ :

« Thi ra đây là ngôi nhà chùa vang danh lừng lẫy là Long Ân Tự, nhưng sao họ không đề bằng ngoài cổng chùa ? Không ngờ ngày hôm nay mình lạc bước đến đây... »

Còn đang phân vân suy nghĩ thì Tuệ Hoa đã nói :

— Vật ấy đã mất đi rồi phải chăng ?

Tuệ Hoa không trả lời mà đưa tay trở về phía Nam Hải Tây Thi.

Phương trượng Đại Sư cau mày, nói một câu quyết liệt :

— Bây giờ hãy tìm cách lấy lại cho ta ! Tuệ Hoa tái mặt trong lòng thầm nghĩ :

« Nàng thiếu nữ này công lực phi phàm, thủ pháp thần tốc, muốn lấy lại vật ấy thật là thiên nan vạn nan... »

TRONG LÒNG NGUỘI LẠNH NHƯ ĐÓNG TRO TÀN

Còn đang tiến thoái lưỡng nan, thì Phương trượng đại sư đã thốt :

— Ta hạn cho Tuệ Hoa sư đệ phải lấy vật ấy trong vòng mười hiệp bằng không thì hãy tự vận cho rồi.

Câu nói này đối với Tuệ Hoa thật chẳng khác chi một tiếng sét đánh ngang mày, làm cho ông ta tâm can hồi hộp...

Nguyên nhân chỉ vì ông ta biết vị Phương trượng sư huynh đây hành sự thật là danh thép, hề nói sao là làm vậy nếu mình lấy vật ấy lại không được thì thật là khó toàn tính mạng.

Riêng về phần Hồng Phong thì cứ quay cuồng nhiều ý nghĩ trong trí. nàng nghe mấy câu nói của Phương trượng thì cũng đoán biết Nam Hải Tây Thi vừa lấy một vật vô cùng quan hệ.

Trong lúc đó thì Phương trượng Đại sư lại thúc giục :

— Tuệ Hoa sư đệ hãy xuống tay đi chứ !

Tuệ Hoa trong dạ bàng hoàng, quả thật ông ta vừa lĩnh lấy một đòn trảo công quá ư lợi hại cho nên trong lòng kinh khiếp, nhưng dưới sự thúc giục quyết liệt của Phương trượng Đại Sư ông ta lại không dám cãi.

Thế là Tuệ Hoa tung mình nhảy sỏ về phía Nam Hải Tây Thi, hai chân chưa chạm đất thì ông ta đã vươn bpn tay tả ra theo thế Hạc Trảo Công chộp vào huýet Khuyết Bồn trên vai của nàng một đòn nhanh chớp nhoáng...

Cũng trong một lúc, miếng thiết bài bên tay hữu của ông cũng đánh vòng một đường từ phải sang trái, khi thế thật là hung hăng.

Hai đòn này phối hợp với nhau vô cùng chặt chẽ nếu gặp phải tay tầm thường thì đã bị Tuệ Hoa lấy mạng như chơi.

Ngược lại Nam Hải Tây Thi buông ra một tiếng cười khoái trá, hai bàn tay ngọc của nàng cũng vung ra trong ra một lúc.

Tay tả của nàng xử một đòn Tiêm Long Vật Dung trong Giáng Long Thập Bát Chương, còn ống tay hữu của nàng thì tung bay phất phới, uốn éo một cách linh động dị thường, thì ra nàng tung ra một đòn thuộc thiếu chữ « quấn » trong đường roi Đánh Chó của Cái Bang.

Hai đòn này phối hợp với nhau cũng thật là huyền diệu so với hai đòn của Tuệ Hoa thì cao siêu hơn không biết chừng nào, khiến cho những người đứng bên ngoài thấy đều ái ngại thay cho Tuệ Hoa.

Đòn tuông ra thật là thần tốc, trong một cái nháy mắt thì đã sinh ra tác dụng.

Người ta nghe thấy phương trượng đại sư kêu lên một tiếng, và miếng thiết bài của Tuệ Hoa đã tuột ra khỏi bàn tay chủ nhân mà văng ra xa lắc.

Thì ra binh khí của Tuệ Hoa đã bị ống tay áo của Nam Hải Tây Thi quấn chặt rồi giật mạnh một cái.

Tuy là phận gái, nhưng nội lực của nàng thật là đáng sợ mặc dù Tuệ Hoa đã vận dụng hết sức lực của mình trè kéo trở lại, nhưng rốt cuộc cũng bị luồng nội lực của nàng cuốn trôi mất binh khí.

Đã là cao thủ mà để mất binh khí rồi thì thật không khác chi đã mất sinh mạng của mình, Nam Hải Tây Thi định chắc đối thủ của mình hoặc nhảy xổ tới thì thân liều mạng, hoặc giả là sẽ găm đầu lưỡi thúi bỏ đi đến một nơi nhân sơn cùng cốc nào đó để luyện lại võ công.

Nào hay đâu Tuệ Hoa bỗng quý xuống, nói :

— Phương trượng Tuệ Long sư huynh ơi, thân tôi làm điều tội nghiệt đã nhiều, nay xin vĩnh biệt... »

Lời nói chưa dứt, thì ông ta vung ống tay áo ra đánh vòng lên đỉnh đầu của mình một cái.

Ống tay áo là một vật mềm mại, thế mà trúng vào đỉnh đầu lại vang lên một tiếng « bốp » khô khan, và Tuệ Hoa Hòa Thượng tức thì phọt óc ra mà chết.

Thì ra Tuệ Hoa Hòa Thượng sau khi đánh cấp linh đan của Thiếu Lâm T... rồi thì cao bay xa chạy, tìm nơi mai danh ẩn tích, định một ngày kia sẽ xuất giang hồ.

Trong những ngày trốn tránh, ông ta đã để hết tâm tư của mình để luyện miêng thiết bài cho thật là huyền diệu, ngõ hầu chống ngăn lại người trong Thiếu Lâm Tự.

Nghệ thuật của miêng thiết bài này ông luyện gần xong, thì được người trong Long Ân Tự phái tới với ông ta xuống núi để hợp tác mưu đồ một việc lớn.

Tuy rằng trốn tránh nơi thâm sơn, nhưng Tuệ Hoa thỉnh thoảng cũng xuống núi nghe ngóng vân mòng, được biết người trong Long Ân Tự mặc dù xuất xứ trong phái Thiếu Lâm, nhưng lại có mối tị hiềm với chư tăng trên Thiếu Thất vì vậy những năm gần đây, ngoài mặt tuy « hòa » nhưng trong dạ « bất hòa », do đó mà nghe nói Long Ân Tự cho với mình, Tuệ Hoa tức thì xuống núi.

Vào Long Ân Tự cư ngụ không được bao lâu, thì triều đình phái người đến trao cho lọ thuốc Phấn Căn Thắc Cốt, và Phương Trượng Đại Sư truyền cho Tuệ Hoa phải tìm cách bỏ vào giếng Long Ngọc, để cho chư tăng trong chùa Thiếu Lâm phải gán cốt rã rời, hoặc chết hoặc trở nên người tàn phế.

Suốt mấy năm, Tuệ Hoa Đại Sư canh cánh bên lòng, chỉ e ngại người trong chùa Thiếu Lâm đuổi theo thanh toán, nay được cơ hội thủ tiêu những tay đối thủ của mình thì có chi sung sướng cho bằng.

Chỉ trong một vài hôm nữa, thì Tuệ Hoa sẽ cất bước lên đường trở lại Thiếu Thất Sơn, ngõ hầu thi hành độc kế, nào hay đêm hôm qua nghe có người sư đệ báo rằng trong chùa lại xuất hiện mấy người khách lạ.

Tuệ Hoa nổi tánh tò mò, liền xem cho biết, không ngờ trông thấy Hồng Phong thì lại nghĩ ngay đến chàng trai trẻ tuổi đang nổi tiếng trong những ngày gần đây nhờ cái tên Đồ Long Bang Chủ.

Kể từ khi vào Long Ân Tự cư ngụ đến nay, thì Tuệ Hoa đối với tin tức trong chỗ giang hồ thật là sáng suốt, do đó mà ông ta biết trên mình của người này có hai món vũ khí quý báu vô cùng.

Vốn sẵn có máu tham trong dạ, Tuệ Hoa định xuống tay chiếm hữu, ngõ hầu trong chuyến đi Thiếu Lâm Tự được vững dạ hơn thế là ông ta dùng kế diệu hồ ly sơn dụ cho Hồng Phong đến nơi vắng vẻ mà hạ thủ.

Nào hay đầu cuộc diễn biến chuyển không ngừng. Tuệ Hoa lại phải giao chiến cùng Nam Hải Tây Thi, và chỉ trong một đòn thì thảm bại, đến nỗi mất cả thuốc men và vũ khí.

Ông ta cảm thấy lòng mình nguội lạnh như đồng tro tàn, đầu óc

sống tạm bợ, thì chắc cũng tránh không khỏi sự thanh trừng của Phương trượng Long Ân Tự là Tuệ Long vì vậy nên ông ta chọn cách hủy mình cho khỏi khổ.

TUỆ LONG HÒA THƯỢNG CÀN BA VẬT

Cái chết đột ngột của Tuệ Hoa làm cho Nam Hải Tây Thi và Hồng Phong đồng sùng sờ kinh dị.

Chưa kịp định tỉnh tinh thần, thì bỗng chợt nghe Phương Trượng là Tuệ Long Đại Sư quát :

— Chư vị sư huynh đệ chưa bố trí Long Ân Trận còn đợi chừng nào.

Hồng Phong kể từ khi lưu lạc giang hồ, thì thân nằng trải qua không biết bao nhiêu trận bầy giờ nghe nói đến tiếng « trận » thì không dám khinh địch nữa.

Nàng nghĩ rằng Long Ân Trận không biết lợi hại đến mức nào, rồi ro bị kẹt trong trận thì Tây Hồ Tam Mỹ hóa ra bị cô lập không có một tay cao thủ nào tiếp ứng thì nguy hiểm biết chừng nào.

Vì nghĩ vậy cho nên nàng kêu to lên :

Nam Hải cô nương... chúng ta đi thôi...

Nói dứt lời tung mình nhảy bỗng lên cao hơn ba trượng rồi mất dạng trong một tàng cây...

Về phần Nam Hải Tây Thi sau khi lấy được thuốc trong mình Tuệ Hoa rồi lấy làm xôn xang bức rức, nàng muốn chấp cánh bay ngay về kinh đô tìm cho gặp Trương Vô Kỵ, trao lọ thuốc này cho chàng khám lại thử xem, đồng thời báo tin cho Không Không Đại Sư tường thuật.

Vì vậy cho nên nghe Hồng Phong rủ mình quất ngựa truy phong thì thật là hạp ý, nên cũng trở thuật khinh công thượng thượng theo Hồng Phong sát gót.

Nam Hải Tây Thi mặc dù đi sau nhưng chỉ trong một cái chớp nháy thì đã vượt qua khỏi Hồng Phong.

Nàng nói nhỏ vào tai của Đồ Long Bang Chủ :

— Trờ về phòng dẫn bọn Tây Hồ Tam Mỹ cùng lui...

Thế là hai người đồng nhắm hướng phòng riêng của mình mà chạy trờ về như bay như biển.

Còn cách xa xa, thì hai người này đã nghe thấy trong phòng có tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe loảng xoảng.

Hồng Phong nói :

— Thôi nguy rồi... Tây Hồ Tam Mỹ cũng bị vây công.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Tôi lấy được một vật vô cùng quan trọng trên mình của Tuệ Hoa chúng ta phải vào kinh cho gấp...

Hồng Phong nói :

— Vậy thì hãy dùng sát thủ để mở đường cho Tam Mỹ.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Chính thế... tình trạng cấp bách, không thể nương tay.

Vừa nói hai người vừa gia tăng tốc độ chạy như hai đường tên bắn.

Và trong một cái chớp mắt thì hai người đã lọt vào khung cửa sổ.

Nam Hải Tây Thi nói gấp rút :

— Phiên Hồng Bang Chủ điều độ thăng Công Tôn...

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thì bên tay của Hồng Phong nghe thấy tiếng binh khí rơi trên mặt đất nghe loảng xoảng, âm thanh này hòa lẫn với tiếng kêu rú thất thanh rồi có tiếng người ngã đổ nghe huỳnh huỵch...

Thì ra Nam Hải Tây Thi đã dùng một thủ pháp thần tốc đánh rơi binh khí của hai vị hòa thượng đang đấu chiến ở trong phòng, đồng thời tung ra sát thủ rồi độc hạ ngay hầu sảnh chân lui ra.

Nam Hải Tây Thi đến hồi giận dữ, thì xuất thủ mạnh bạo không biết chừng nào, hai vị hòa thượng kia lại kém sút hơn nàng một trời một vực, nên hễ ra tay thì những vị này trúng đòn chết không kịp trời.

Hồng Phong biết rằng Nam Hải Tây Thi sợ đi phải dùng đến trọng thủ pháp, hẳn có điều chi cần kíp lắm, cho nên nàng không dám chần chừ, khoát ngay bàn tay tả ra nắm lấy bầu áo của Công Tôn Cần rồi vọt ngược trở ra ngoài...

Trong lúc đó thì bên tai của nàng gió dấy vèo vèo, Nam Hải Tây Thi cũng với Tây Hồ Tam Mỹ cũng hòa tốc nổi gót theo sau.

Cả đoàn người này vừa đặt chân lên mái chùa thì bỗng đột nhiên nghe những tiếng nạt vang lừng trời dấy,

— XEM TIẾP QUYỀN CHÍN —

Nguyên tác :

KIM DUNG

Dịch thuật :

NGUYỄN KHÁNG

hậu CỔ GÁI ĐỒ LONG

TRUYỆN VÕ HIỆP KỲ TÌNH TRUNG HOA

QUYỂN IX

TUỆ LONG HÒA THƯƠNG CẦN BA VẬT (TIẾP THEO)

Những tiếng hát này đều do những người có nguồn nội lực vô cùng mạnh mẽ phát ra, nên nghe vang dội cả đêm trường khuya khoắt, Âm thanh dòng vọng chưa chấm dứt, thì ba bên bốn bề bóng người nổi lên lổ nhổ, có không biết bao nhiêu tăng nhân đang đứng hàng hàng ếp lớp vây chặt đoàn người của Hồng Phong vào giữa.

Dưới bóng sao mờ nằng trông thấy Phương Trượng là Tuệ Long Đại sư bước ra nói :

— Vô nghệ chư vị thật quá cao cường, nên bắt buộc chúng tôi phải dùng Long Ẩn Trận này cầm chân chư vị lại.. nếu chư vị có điều chỉ cần kịp muốn ra đi thì hãy xin lưu vài vật lại.

Thì ra sau khi Hồng Phong và Nam Hải Tây Thi bỏ chạy về phòng riêng để dẫn dắt Tây Hồ Tam Mỹ đồng quát ngựa truy phong, thì Tuệ Long âm thầm đuổi theo bên gót.

Vừa thấy hai người này lọt vào cửa sổ, thì Tuệ Long tức khắc truyền cho bảy khai Long Ẩn Trận, bố trí thành Thiển La Địa Vòng chờ đoàn người này từ bên trong trở ra.

Nam Hải Tây Thi là người trải thân trăm trận, nên đã dư biết thế nào bọn Tuệ Long cũng đuổi theo truy sát, nên hành động thật là nhanh chóng...

Nhanh chóng đến mức đó, mà khi trở ra ngoài vẫn lọt vào vòng vây của đối phương, thì dù biết Long Ẩn Trận đây cũng thuộc về một thế trận tài tình, mà người huấn luyện cũng dày công lắm, cho nên rất là chuẩn thực.

Nam Hải Tây Thi và Hồng Phong đưa mắt nhìn nhau vì cứ trông thấy khí thế của đối phương hăng hái như vậy biết rằng phen này mình

muốn thoát khỏi trùng vây không phải là chuyện dễ.

Hồng Phong trông thấy đội hình của đối phương, trùng điệp, thật thời thật khó phân biệt, nàng muốn biết hư thực của đối phương, nên tìm cách gọi chuyện cho có đủ thì giờ quan sát.

Nàng cau mày hỏi :

— Dám hỏi Đại Sư muốn chúng tôi lưu lại vật chi ?

Tuệ Long cúi đầu suy nghĩ, bỗng thỉnh lình ngàng phất đầu lên, nói :

— Vật thứ nhất là phải lưu những lọ thuốc trên mình của Tuệ Hoa lại trả cho bản tự, vì đây là thuốc trị thương của bản môn, không muốn thất lạc vào tay của người khác phái.

Nam Hải Tây Thi mừng thầm trong dạ :

— Người này thật là lắm mồm mép... rõ ràng là thuốc Phàn Cẩn Thác Cốt mà lại cho là thuốc trị thương.

Chợt nghe Hồng Phong hỏi :

— Thế còn vật thứ nhì ?

Tuệ Long nói :

— Vật thứ nhì... vật thứ nhì... là... là...

Ông ta vừa nói đến đây vừa trở vào Hồng Phong, làm cho nàng lật mình đánh thót, nàng nghĩ chẳng lẽ vị Phương Trượng này có lòng à dâm, đã phất giắc mình là gái.

Còn đang thất sắc thì bỗng ông ta nói :

— Là rất cần... rất cần...

Vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mình của Hồng Phong làm cho nàng trống ngực đánh thỉnh thỉnh, nghĩ rằng hành tung của mình đã hoàn toàn bại lộ,

Bỗng nghe Tuệ Long nói lời :

— Ta rất cần người tàn tật họ Công Tôn kia chỉ bảo cho vài việc, nên phiền người hãy để cho hắn ta lưu lại đây vài ngày.

RỒNG BAY GIỮA TRỜI ! RỒNG THẦN VÁY ĐUÔI !

Hồng Phong thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra này giờ Tuệ Long thêm thường người tàn tật Công Tôn đang nằm trong bàn tay của nàng.

Hồng Phong và Nam Hải Tây Thi đồng ngẫm nghĩ, càng lấy làm lạ không biết người trong Long Ân Tự lại cần Công Tôn Cần làm chi..., chẳng lẽ họ muốn mượn thân xác của người này để thử một môn thuốc độc vô cùng lợi hại...

Nghĩ đến đây, Nam Hải Tây Thi liền sực nhớ lại lọ thuốc Phàn

Cần Thác Cốt..

Nhưng nếu bảo rằng muốn thử thuốc Phàn Cẩn Thác Cốt thì cũng không đúng, vì cứ theo lời của ba vị hòa thượng đối thoại với nhau mà Nam Hải Tây Thi nghe lóm được, thì loại thuốc này đã từng mang ra thuốc thử con voi trong vườn Ngự Uyển.

Riêng về phần Hồng Phong thì vừa nối chuyện mà cặp mắt của nàng cứ rảo nhìn khắp nơi, cốt để nhận xét lối bài trí của Long Ân Trại.

B cho thái độ của mình bị đối phương phát giác, nàng lại hỏi tiếp một câu cho Tuệ Long trả lời :

— Thế thì còn vật thứ ba là vật chi ?

Tuệ Long nghe hỏi, lại đưa mắt nhìn lên mình của Hồng Phong, thái độ thật thêm thường khôn tả, phen này thì Hồng Phong định chắc mười mươi rằng ông ta sẽ thốt ra những lời khó nghe.

Nào hay đầu Tuệ Long cất tiếng nói :

— Nghe thiên hạ đồn đại rằng trên mình của Hồng Bang Chủ có hai thanh vũ khí cực kỳ quý giá... hà hà hà.

Nói đến đây, ông ta ngưng lại mà cười lên những tiếng tham lam chó bả..

Ham Hải Tây Thi bỗng đột nhiên mở miệng nói :

— Đây là kẻ xuất gia, thì phải tận diệt tánh tham, sân si, nay Phương Trượng dõm ngó bảo vật của người thì thật là chẳng phải.

Tuệ Long lại cười bành bệch, nói :

— Một người mà xử dụng hai mấu binh khí thì coi sao cho được ta xem võ công của Hồng Bang Chủ ấy thiên về ngành công, vậy hãy để thanh đồ Long Đao lại mà xử dụng, còn thanh Ý Thiên Trượng Kiếm thì hãy tạm cho ta mượn một thời gian.. hà hà, hà hà ta chỉ cần có ba điều kiện kể trên, nếu chư vị thi hành được, thì cứ thông dong lui khỏi chỗ này, bằng không thì, bằng không thì hà hà, hà hà

Mẫu đối thoại đến đây đã khá dài, nhưng Hồng Phong vẫn khảm phá chưa ra đội hình chính xác của đối phương, nàng chỉ mập mờ có cảm giác rằng những người đứng chung quanh để bao vây mình đây đang tạo thành hình một cái vầu rồng to tướng.

Nhưng cái vầu rồng này lại ẩn hiện mập mờ, trông không rõ ràng đây nó sẽ tấn công. Tình cảnh này thật đúng với hai chữ «Long Ân»..

Còn đang cau mày suy nghĩ, chợt nghe Tuệ Long cất tiếng nói rằng :

— Thời gian cấp bách, đứng nghỉ ngơi dài dòng nếu không thuận thì Long Ân Trại đây động rồi đó...

Từ trong đám đông bỗng có một câu nói vang lên :

— Phương trưởng sư huynh đừng abạc công nhiều lời vô ích, hãy dùng võ lực giải quyết vấn đề.

Có nhiều tiếng hoan hô tán thành nổi lên vô số, bầu không khí trên mái chùa thật là sôi động.

Nãy giờ Nam Hải Tây Thi lắng nghe mẫu đối thoại của hai người biết rằng lòng tham của Tuệ Long quá sâu đậm, tình cảnh này chỉ còn trở hết binh sanh đánh cho bọn này tan tành không còn manh giáp thì bọn chúng mới sẽ mất cho.

Nhưng đây là một thế trận thì bên trong tất có chỗ kỳ bí Long Ân Tự trong những năm gần đây lại ngang nhiên chống đối với Thiếu Lâm Tự, vậy thì thế trận này đâu phải tầm thường.

Nàng lại cáo nhắc thực lực của bên mình, thấy một trong Tây Hồ Tam Mỹ bận phải lo cho Công Tôn Cần, vậy thì bên nàng chỉ còn một Hồng Phong và hai nàng đệ tử trợ lực mà thôi, dòn cân lực lượng này phân thua sút thấy ngã rõ về phía mình, bây giờ còn trông cậy vào nghệ thuật cá nhân của nàng và Hồng Phong mà thôi.

Nam Hải Tây Thi còn đang bàng hoàng suy nghĩ, bỗng chợt đồng tư tưởng của nàng bị cắt đứt bởi một tiếng hét chấn động đêm trường của Tuệ Long phương trước :

— Tấn công !

Hai tiếng "tấn công" vừa vang lên thì Long Ân Trận rần rần chuyển động, trên mái chùa có những tiếng "rắc rắc" vang lên.

Nguyên nhân chỉ vì bộ pháp của những người này phát tề chuyển động, đến nỗi rung chuyển cả một mái chùa kiên cố.

Dưới những bộ pháp nhịp nhàng, trong nháy mắt thì vòng vây đã xiết chặt, đồng thời tiếng binh khí từ trong vô rút ra nghe "teng teng" liên hồi.

Thì ra những vị hòa thượng này biết Nam Hải Tây Thi và Hồng Phong là 2 tay hảo thủ, cho nên hệ nhập trận thì dùng ngay binh khí.

Thế trận này đột nhiên biến dạng thành thế có hai mũi nhọn ở hai đầu.

Một mũi tấn công mãnh liệt vào Nam Hải Tây Thi, một mũi thỉnh linh tập kích Công Tôn Cần vô công dữ dội ..

Nam Hải Tây Thi tức thì kêu lên một tiếng, chẳng phải nàng kinh sợ dưới sự tấn công mãnh liệt, mà nàng giật mình vì e cho Tây Hồ Tam Mỹ bảo vệ Công Tôn Cần không xong.

Nhưng tiếng kêu của nàng không khác gì một mệnh lệnh vô cùng

đánh thép, làm cho Tây Hồ Tam Mỹ tức thì tập hợp với nhau thành một khối, bảo vệ Công Tôn Cần như tường đồng vách sắt.

Thế mà khi cái mũi nhọn tiếp xúc với Tây Hồ Tam Mỹ thì lại vang lên những tiếng binh khí và quyền cước va chạm vào nhau, làm cho Nam Hải Tây Thi vô cùng lo lắng.

Hồng Phong trông thấy những tia lửa bắn ra tung tóe, thì vùng thanh Đò Long đao thành một vòng tròn để lấy trớn, đoạn chém sả vào mũi nhọn ấy chín nhất lên hoàn.

Nhờ lối tấn công táo bạo đó mà Long Ân Trận phải trở mình ngành chiến với Hồng Phong, bắt buộc phải buông lợi Tây Hồ Tam Mỹ.

Riêng về phần Nam Hải Tây Thi thì vừa thấy mũi của Long Ân Tự hướng về mình, tức thì tung mình bay bổng lên cao...

Những vị hòa thượng trong Long Ân Trận tức thì hò reo vô số, cho rằng Nam Hải Tây Thi sắp sửa quất ngựa truy phong, thế là họ đồng cùng nhau phóng mình lên truy kích...

Nào hay đâu những gót giày của họ chưa kịp ly khai với mặt đất, thì Nam Hải Tây Thi ở giữa tầng không tức thì sáng xuống một đóm Rồng Thần Vẩy Đuôi.

Rồng Thần Vẩy Đuôi tức là Thần Long Bại Vĩ một thể vô匹 trường hung bạo trong Giảng Long Thập Bát Chương, chuyên dùng để đối phó với người đuổi theo mình truy kích !

Có hai vị hòa thượng mập mạp đứng ở vị trí tiền phong vì cấp công hào thắng, nên tiến sát vào mình của Nam Hải Tây Thi, bây giờ trùng đòn tức thì ngã ngựa.

HỒNG PHONG : TRẢM TƯỚNG DIỆN TIỀN.

Cái thế đánh nghịch của một con rồng vẩy đuôi thật là mạnh mẽ, làm cho 2 vị hòa thượng này tức thì gãy xương sườn mà thác.

Ở bên ngoài trận chiến, bỗng có một người nói :

— Xạ nhân tiên xạ mã, cầm vương.. phải hạ trước con quỉ cái.

Giọng nói lạnh lùng đánh thép, lọt vào tai mọi người nghe rõ từng tiếng một, thì ra đó là giọng nói của Phương trưởng Tuệ Long. Mặc dù Long Ân Trận đã đầy động tấn công, nhưng Tuệ Long hãy còn đứng ở bên ngoài vòng chiến mà lướt trận, chờ chẳng tham gia.

Nam Hải Tây Thi buông mình là đã rơi xuống, hai chân vừa chạm vào mái ngói, nàng liền cất giọng oanh vang :

— Long Ân Trận quả nhiên lợi hại, trận pháp này mà

muang ra tranh đấu với La Hán trận thì chắc thắng trăm phần
— Giọng nói của nàng đầy vẻ mỉa mai chua chát, thì ra nàng đã
biết những người kiêu khích với Thiếu Thất Sơn, nên nay dùng lời
biếm nhẽ, vì La Hán Trận vốn là một trận đồ khét tiếng của Thiếu
Thất Sơn !

Tuệ Long buồm tiếng cười gần, nói :

— Chết đến nơi mà chưa biết chết.., để chốc nữa con hồ ly tinh
này mới tiết La Hán Trận lợi hại, hay là Long Ân Trận lợi hại...

Dứt lời lại đọc thiêu luôn mồm, hờ hết chúng sư đệ đại khốt tẩu
công bằng những phương thức vô công kỳ diệu.

— Ba đòn trời qua, thì Nam Hải Tây Thi kêu lên :

— Chúng bây thật là thâm độc !

Hồng Phong không biết ý ngầm của hai chữ thâm độc nên liếc
mắt nhìn Nam Hải Tây Thi.

Nàng thấy giờ đây sắc mặt của Nam Hải Tây Thi đang ứng hồng vì
giận dữ, nàng có biết đầu đường kiến thức của nam Hải Tây Thi rộng
hơn nàng nhiều, cho nên chỉ giáp chiến ba đòn là biết ngay thế trận
Long Ân này chuyên dùng để khắc chế La Hán Đại Trận của Thiếu
Lâm.

Lại nghe Nam Hải Tây Thi hân học nói :

— Đã là người xuất gia đầu phật, sao lại còn gây chi cảnh huyên
đệ tương tàn, nổi da xáo thịt..? Có lẽ Tuệ Long đứng bên ngoài đã hiểu
rõ thâm ý của Nam Hải Tây Thi, nên hét to :

— Tốc chiến tốc quyết, khóa miệng con hồ ly tinh lại...

Nam Hải Tây Thi biết Tuệ Long sợ mình nói trúng chỗ yếu của
họ ta nên nàng càng cố ý hét to :

— Long Ân Trận muốn khắc chế La Hán Trận là chuyện mờ trắng
đầy nước...

Câu nói vừa dứt thì Long Ân Trận đã thay đổi thế công, xáp chiến
từng bừng mãnh liệt, làm cho Nam Hải Tây Thi chống đỡ chẳng hồ tay.

Là ra cứ theo tài nghệ cá nhân mà suy, thì tại chỗ này không có
một người nào chống nổi năm đòn của Nam Hải Tây Thi, nhưng một
khi họ biết lợi dụng thế đông người kết hợp thành trận pháp, để tấn
công tập thể thì uy lực mạnh mẽ không biết chừng nào.

Hễ Nam Hải Tây Thi tấn công đẳng đầu, thì họ dùng đẳng dưới
để trả đũa, hễ Hồng Phong tấn công bên hữu thì họ phản công bên tả
để cứu nguy, thành thử ra mặc dù tài nghệ của Nam Hải Tây Thi tuyệt
vời, Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm của Hồng Phong dữ dội, nhưng Long

Ân Trận cứ chọt tến chọt thoái, khi thì xiết chặt vòng vây, lúc lại nói
lồng gọng kìm, thật đúng với tinh thần của chữ « Ân » !

Lại thêm phần đoàn người của Hồng Phong phải bảo vệ một người
tàn tật là Công Tôn Cần cho nên cuộc đấu tranh càng chật vật.

Nam Hải Tây Thi thầm suy tính :

« Bọn họ đông người, bên ta trở thành cô thế, tình trạng này càng
kéo dài chừng nào bên ta càng bất lợi, vậy bây giờ hãy tìm cách hạ lần
từng người mới mong làm giảm được áp lực của đối phương... »

Nàng lấy mắt ra đấu với Hồng Phong, đoạn nói :

— Chúng ta phạm sát giới rồi đó !

Dứt lời bước xéo sang cánh tả nửa bước, để rồi dùng bàn tay tả
nhẹ nhàng đưa ra một đòn thuộc hiệu chữ « đẩy » trong đường roi đánh
chó của Cái Bang.

Nàng dùng sức thật là cần phân khéo léo, nên vị hòa thượng đứng
ngay mũi nhọn tấn công của nàng tức thì trúng đòn bị đẩy trời xa hơn
một trượng...

Ông ta nghe thấy cơ thể của mình nhẹ lâng lâng như bấc, cổ hết
sức ghim chân đứng đứng lại mà không tài nào đứng nổi.

Chỉ trong một cái nháy mắt thì thân hình của ông ta đã lọt vào tầm
uy lực của Hồng Phong.

Cái lấy mắt ban này của Nam Hải Tây Thi đã báo hiệu cho Hồng
Phong biết trước, nên nàng đã ngầm chuẩn bị một thế công phi thường
ác liệt...

Vừa thấy con mồi lọt vào tầm uy lực của mình, Hồng Phong tức thì
nạt lên tiếng, ánh đao loé lên dữ dội và hòa thượng xấu số kia tức thì
trúng một đao vào chỗ vai bên hữu...

Đường đao này đi sâu vào da thịt hơn ba tấc, và một cánh tay một
cánh tay tốt lành của vị hòa thượng ly khai khỏi thể xác, rơi đánh
phịch xuống chiến trường...

Thuận chân, Hồng Phong lại tung ra một cước, đã bay người này
ra xa hơn năm trượng.

Cảnh tượng kinh tâm lý làm cho một số người tâm can rung động
và Hồng Phong chớp lấy giờ phút mà đối phương đang thăng thất
kinh hoàng, bằng một thân pháp tuyệt vời, Hồng Phong lại lướt tới tung
ra thêm hai cước liên hoàn.

Lối đá của nàng thật là cao siêu huyền diệu, làm cho một người nữa
lại trúng đòn vang lên một tiếng « bốp ».

May nhờ nạn nhân đã xuống tấn trước để cho cơ thể quân binh,

nền ngọn cước này tuy đem đến cho ông ta một sự đau đớn tột cùng, nhưng cơ thể vẫn yên.

Trong lúc đó, thì Nam Hải Tây Thi lại kêu lên :

— Con mồi đó...

Hồng Phong liếc mắt nhìn trái ra phía sau, thấy Nam Hải Tây Thi lại đứng một đôn trong hiệu chữ « đây » mà đây thêm một vị hòa thượng về phía nàng.

Đầu đám chân chờ, Hồng Phong tức thì vung dao ra theo Điện Tiền Trảm Tướng...

Đây là một sát thủ mà Hồng Phong rất ít dùng, và mỗi khi tung ra thì đối phương thật khó tránh cái nạn đầu rơi khỏi cổ...

Nhưng bây giờ nàng buộc lòng sử dụng vì tình thế quá khẩn trương.

Trước mặt nàng vừa hừng lên một vầng ánh sáng rõ ràng trông thấy thanh Đò Long Dao đã phạt đứng ngang qua yết hầu của người này, nhưng bỗng đột nhiên có một tiếng « cẳng » vang lên lạnh lạnh, thanh Đò Long Dao trúng phải một vật làm cho lệch chiều thay hướng...

NGÀY NAY HỘI NGỘ TRÙNG PHÙNG !

Hồng Phong nghe thấy hồ khẩu tử rần, bất giác tỉnh thần tỉnh táo...

Ngàng đầu nhìn về phía trước, trông thấy trước mặt mình bây giờ đã xuất hiện một người, người này ngả quan ngay ngắn, nhân thân tinh anh, mình mặc áo dài xanh trang nhã, đích thị là cụ Minh giáo giáo chủ Trương Vô Kỵ.

Hồng Phong cũng sốt kêu lên :

— Trương giáo chủ... giáng lâm !

Ba chữ « Trương giáo chủ » làm cho Nam Hải Tây Thi cũng sớ như người mất vía, mà chứng hòa thượng trong Long Ẩn Tự cũng phải giật mình dừng tay đấu chiến...

Trương Vô Kỵ nở một nụ cười tươi, chấp tay nói :

— A di đà phật... Hồng Bang chủ tuổi còn non dại, chẳng nên phạm lỗi hiệu sát mà tồn âm đức về sau... chư vị hòa thượng đây đều là người trong danh môn chánh phái hà tất...

Nam Hải Tây Thi bỗng đột nhiên giọng oanh vang :

— Vô Kỵ Ca... này Trương Giáo Chủ, coi chừng Long Ẩn Trộn khắc chế La Hán Trộn.

Thì ra Nam Hải Tây Thi lâu ngày không gặp Trương Vô Kỵ bây giờ hội ngộ trùng phùng nên mới gọi « Vô Kỵ Ca Ca ».

Nhưng chỉ gọi được ba tiếng « Vô Kỵ Ca... » thì sức nhớ nơi đây là

chỗ đông người, nàng liền sửa lại là « Trương Giáo Chủ ».

« Giáo Chủ » Trương Vô Kỵ nghe mấy câu này liền giật mình sửng sốt, trong lòng chằng thâm nghĩ :

« La Hán Trộn của Thiếu Lâm Đại Phái, vốn là một môn võ học cao siêu, dẫn cứ theo giáo lý uyên thâm bát ngát của phật học mà sáng tạo thành, người trong phái Thiếu Lâm ít khi dùng đến, trừ phi khi nào gặp phải điều đại họa mới mang ra sử dụng để cứu nguy mà thôi... vốn là một môn «biểu» bởi nhiệm mầu của Thiếu Thất Sơn thể mà bây giờ lại có một số tăng nhân này ắt có dạ riêng tư, muốn mưu đồ đại sự chi đây... »

Nghĩ đoạn bèn ứng tiếng hỏi rằng :

— Việc này có thật như vậy hay không.. Minh muội

Câu hỏi vừa nói tới đây thì Hồng Phong reo lên mấy tiếng vui mừng vì nàng biết Triệu Minh chắc lắng vàng đầu đây.

Quả thật trong một tàng cây gần đó, tức thì có giọng nói sang sảng của Triệu Minh vang lên :

— La Hán Đại trận chia ra 18 cửa, bao gồm 180 lối biến Long Ẩn Trộn lại chia ra 36 lối biến, 36 lối biến này lại tương sinh tương khắc với 18 cửa của La Hán Trộn, rõ ràng có ý dùng những vấu con rồng huyền diệu phong tỏa 18 cửa của La Hán Trộn... cơ mưu này cao thâm thật, Này Vô Kỵ Ca Ca, hãy hạ cho kỳ được chúng tăng nhân này mà lấy thuốc giải.

Khi nàng nói đến bốn chữ « Vô Kỵ Ca Ca » thì cố ý kéo dài âm thanh ra cốt chế điệu Nam Hải Tây Thi.

Nhưng câu nói của Triệu Minh thì làm cho Hồng Phong và Nam Hải Tây Thi bỗng giật mình sửng sốt, không biết hai vợ chồng của người này đến đây đã bao lâu mà lại biết vấn đề thuốc giải ?

Hồng Phong hỏi :

— Trương Giáo Chủ chắc đến đây đã lâu ?

Trương Vô Kỵ lắc đầu, trả lời :

— Vừa mới đến.

Quả thật vợ chồng Trương Vô Kỵ vừa mới đến chẳng bao lâu.

Số là sau khi Hồng Phong thất lạc đi rồi, thì Vô Kỵ và Triệu Minh ngày đêm canh cánh bên lòng, cứ đề tâm nghe ngóng.

Vào đêm nay, khi hai vợ chồng Triệu Minh đang trở thuật phi hành đi gần đó để thăm dò tin tức, thì bỗng chợt nghe có tiếng binh khí va chạm vào nhau.

Trương Vô Kỵ nghi chầm :

‘Bọn này chẳng hiểu vì nguyên nhân nào mà đấu chiến giữa đêm khuya. vậy mình nhân dịp này đến đó mà xem qua, biết đâu lại chẳng tìm ra manh mối.’

Liếc mắt nhìn về phía Triệu Minh, thấy nàng đang ra dấu bảo mình đi về hướng ấy.

Hai người đã tương thông tâm ý với nhau, nên lẳng lặng mà cất bước.

Khi đến nơi thì cả hai đồng thu hình trong một tàng cây ghé mắt nhìn xuống, và cả hai đồng giết mình thấy Hồng Phong cũng với Nam Hải Tây Thi đang vũ lộng thần uy mà kháng địch:

Muốn biết võ công của những tăng nhân ra sao, Vô Kỵ thấy mình không cần phải xuất đầu lộ diện sớm, nên liền nắm lấy ống tay áo của Triệu Minh, ra dấu bảo nàng ngồi yên mà chờ cơ hội.

Hai người vừa nhắm thêm vài ba đòn, thì Nam Hải Tây Thi đẩy một vị hòa thượng vào tầm đao cho Hồng Phong xử dụng Cửu Cửu Liền Hoàn Trảm.

Nhờ phối hợp như vậy mà tạm thời giảm được áp lực, nhưng mà Vô Kỵ thấy Hồng Phong xuống tay quá bạo, thật trái ngược với bản tánh nhân từ thuần hậu của nàng, lại nữa đối với người xuất gia đầu phát cho nên Trương Vô Kỵ tức thì ra tay can thiệp.

Chàng vừa nghe thấy ba tiếng ‘Long Ân Trận’ thì biết ngôi chùa này là Tổng Đà của một phái đi ngược với đường lối của Thiếu Lâm Đại phái.

Lại nghe Long Ân Trận xưng khắc với La Hán Trận thì trong dạ bàng hoàng, không biết có phải hay chăng.

Chàng bèn ứng tiếng lên hỏi Triệu Minh, vừa để giải đáp nỗi thắc mắc ở trong lòng, vừa để bảo ngầm cho Nam Hải Tây Thi biết Triệu Minh có mặt tại đây.

Sau khi Triệu Minh lên tiếng xác định rồi, Tuệ Long Đại Sư liền cất tiếng nói:

— Người ta nói Triệu Quận chúa kiêu thức bao la, quả nhiên lời đồn không sai, nhưng mà... nhưng mà chúng tôi có thuốc giải chỉ đầu mà quận chúa bảo phải lấy cho kỳ được...

VOI TRONG VƯỜN THƯỢNG UYÊN. SAO LẠI CHẾT OAN?

Từ trong tàng cây có tiếng dưới gấu của Triệu Minh bay ra, nàng nói với giọng gay gắt:

— Trên đời này không có việc gì giữ được bí mật lâu dài không những có người đang rình mò xuống tay giết hại Thiếu Lâm Đại Phái... mà giờ phút này, trên Nga Mi Sơn, Côn Lôn Sơn, Không Động Sơn, Vô Đương Sơn thấy có người đang dòm ngó... hừ, chúng bay thật là cay độc, muốn tung ra một mẻ lưới là bắt hết trọn đê kéo về... nhưng lưới trời huy lồng lộng, phương gian chẳng vượt qua không khỏi đâu,

Câu nói này có lẽ trúng vào chỗ yếu của chúng hoà thượng, nên họ đồng sững sờ không ai hé môi nói một tiếng nào...

Lại nghe Triệu Minh nói:

-- Thuộc Phận Căn Thác Cốt kia thật là lợi hại, nếu không thì con voi to tướng trong vườn Thượng Uyển sao lại chết oan.

Thì ra bọn người trong triều đình vì muốn thử xem lọ thuốc độc kia có kiến hiệu hay chăng cho nên mang ra cho con voi mà Chu Nguyên Chương nuôi trong vườn Thượng Uyển uống thử.

Lời tục thường nói sức mạnh như voi, thế mà voi kia uống xong tức thì rống lên mấy tiếng thê thảm rồi chết.

Chúng tăng nhân biết việc này đã bại lộ, vội vàng thôi thúc búa vạy đại trận bao vây Trương Vô Kỵ vào giữa.

Chỉ trong một cái nháy mắt thì chàng bị tấn công dồn dập, Trương Vô Kỵ ngán lên một tiếng hào hùng, toát Càn Khôn Đại Nã Di Tâm Pháp làm cho những người tiến sát vào mình chàng thấy đều trúng đòn nằm la liệt...

Và bằng một thủ pháp nhanh nhẹ lạ lùng trong khi tiếp xúc với đối phương, chàng đã cầm lọ thuốc qua tay...

PHẢI TÌM CHO RA CỎ HUỲNH ĐÀU TRƯỚC KHI TRỜI SÁNG!

Đối phương đã té nằm la liệt mà chàng vẫn ung dung khăm kị lại lọ thuốc Phận Căn Thác Cốt.

Qua một giây ngẫm nghĩ, bỗng nhiên chàng nói:

— Không xong việc này thật là hệ trọng, chớ nên tri hườn, chúng ta mau trở về Tổng Đà Đồ Long Bang thương lượng.

Hồng Phong nghe nói, trong lòng bất giác ái ngại, vì bọn người trong Long Ân Tự quả thật có dạ chẳng lành có sao Trương Vô Kỵ lại bỏ qua nửa chừng như vậy.

Nàng liếc mắt ngắm nhìn Tuệ Long cùng những người tăng dọn ban này, thấy họ bây giờ thấy đều nằm ngay trên mặt đất, những cặp mắt thì trợn trừng, dường như trong lòng tức tối lắm, nhưng với chàng

ra lời.

Thì ra Trương Vô Kỵ chỉ tiếp xúc với những người này bằng những đòn Cần Khôn Đại Nã Di một cách chớp nhoáng, nhưng chàng đã kịp thời lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này mà điểm huyết hết thấy mọi người.

Lối điểm huyết của chàng lại quá ư huyền diệu cho nên bọn người tập kích để giết thuốc trong tay chàng ban nãy, mặc dù công lực khá cao, nhưng không một người nào tự giải huyết cho nổi.

Từ trong tàng cây, lại có tiếng nói của Triệu Minh vang lên :

— Những người bị điểm huyết kia phải đến cuối giờ Mùi mới có thể tự giải huyết, hãy để cho họ ngồi yên suy nghĩ, chúng ta lên đường đi thôi..

Thế là đoàn người lục tục kéo nhau đi theo chân của Vô Kỵ, đi được mấy bước thì trên tàng cây bay xuống một bóng người, người ấy cẳng đi là lướt, đích thì là Triệu Minh Quận Chúa.

Riêng về phần Tây Hồ Tam Mỹ thì cứ y theo lệnh của Nam Hải Tây Thi, thay phiên nhau vác Công Tôn Cần mà tiến bước theo mọi người.

Đi được chừng năm dặm đường, Triệu Minh thấy Tây Hồ Tam Mỹ vất vả như thế, bèn nói :

— Không biết bệnh tình của thằng Công Tôn này ra sao... thôi thì hãy để cho Vô Kỵ ca ca xem thử.

Nam Hải Tây Thi này giờ đã có ý ấy, nhưng chẳng dám nói ra, vì ngại có mặt của Triệu Minh tại đó.

Bây giờ vừa nghe Triệu Minh mở lời, không khác chi gái, trướng chỗ ngồi của nàng, nên nàng không đợi cho Trương Vô Kỵ đồng ý, tức thì ra lệnh cho Tây Hồ Tam Mỹ đặt Công Tôn Cần xuống đất.

Trương Vô Kỵ vội thò ba ngón tay ra xem mạch cho Công Tôn Cần, giây lâu chàng mới thở dài nói :

— Bệnh nhân mất máu quá nhiều, lại thêm tâm tư bồn loạn, lại thọ nội thương rất nặng, một người mà cùng trong một lúc gánh vác quá nhiều chứng bệnh như vậy hèn chi... hèn chi khi xưa y là một trang mỹ tử, mà bây giờ phải biến dạng như vậy...

Triệu Minh hỏi :

— Có cách chi cứu chữa cho hắn ta đi đứng bình thường ? Vô Kỵ ngẫm nghĩ thật lâu mới trả lời :

— Có thể làm cho y ta phục hồi sinh khí được, nhưng mà... nhưng mà ..

Chàng nói liên tiếp hai tiếng « nhưng mà » rồi sắc mặt lại lộ vẻ trầm tư...

Nam Hải Tây Thi mồm mấp máy, chưa kịp hỏi, nhưng Triệu Minh đã mở lời :

— Nhưng mà sao... ?

Trương Vô Kỵ nói :

— Dầu cho có làm cho phục hồi sinh lực đi nữa thì sống cũng không lâu...

Nam Hải Tây Thi vọt miệng nói :

— Sống được ngày nào, thì hãy làm cho sống thêm ngày đó...

Trương Vô Kỵ nói :

— Được..

Nói dứt lời, thò tay vào túi móc ra một lọ thuốc màu đen, chàng mở lọ rót ra hai viên thuốc đen ngòm, đoạn quay sang nói :

— Vị nào nhanh chân, hãy đi tìm kiếm chung quanh đây xem có cỏ Huỳnh Đầu hay không... hãy tìm ngay cho ta một nắm...

Triệu Minh biết Trương Vô Kỵ hỏi nào đến bây giờ không hay dùng thuốc sống, bây giờ cấp thời bảo người tìm cho ra thì bệnh tình của Công Tôn Cần chắc ngặt nghèo lắm.

Nàng chưa kịp nói gì, thì Nam Hải Tây Thi đã nói :

— Tam Mỹ hãy trở thuật khinh công, tìm cho nhanh một nắm cỏ Huỳnh đầu cho Trương giáo chủ dùng.

Vô Kỵ bóp nát hai viên thuốc trong tay, đoạn ngẩng mặt nhìn lên vòm trời, nói :

— Trời sắp sáng, phải cố làm sao tìm cho ra cỏ Huỳnh đầu trước ánh thái dương lên...

Quả thật, phương đông bây giờ đã hơi ửng đỏ, vắng vắng đâu đây có tiếng gà rừng thoang thoảng, trời đã sắp sáng đến nơi rồi.

Nam Hải Tây Thi nói :

— Khinh công của Tam Mỹ bây giờ đã tiến bộ nhiều, chắc có thể họ sẽ mang về đây trước khi trời sáng

NÙNG HƯƠNG TỬ THẨM SƠN LÂM NẠN

Lúc bấy giờ đoàn người ngồi chòm nhom dưới một gốc cây cổ thụ bên vệ đường.

Trời gần sáng, nhưng sương sa hãy còn mờ mịt cảnh tượng thật tiêu điều, mọi người ngồi lắng nghe bước chân của Tây Hồ Tam Mỹ lần lần chìm sâu trong vắng lặng...

Sắc mặt của Trương Vô Kỵ thì vẫn mặc tước g trầm tư tình thần của chàng đang tập trung về chứng bệnh của Cô ng Tôn Cầu, trong trí của chàng đang quay cuồng nhiều phương pháp trị liệu, chàng cố làm sao dùng hết tài năng của mình làm cho Công Tôn Cầu hồi sinh.

Trong lúc mỗi người thấy đều đang chăm chú lắng nghe hơi thở của Công Tôn Cầu thì bỗng nhiên từ phía xa xa có 1 tiếng thét nhỏ vọng bi thảm của một người vang lên xé nát cả đêm trường..

Âm thanh này vừa vang lên thì Nam Hải Thi đứng phắt người lên, nói :

— Thôi nguy rồi... con Nàng Hương Tử...

Câu nói này vừa dứt, thì Triệu Minh cũng đứng phắt lên nhanh như điện, và Nam Hải Tây Thi tức thì tốc chạy về phía phát ra âm thanh ban này.

Thế là Triệu Minh cũng nổi gót theo sau, vì cứ theo âm thanh ban này, thì rõ ràng Nàng Hương Tử vừa trúng phải một đòn đau.

Nam Hải Tây Thi và Triệu Minh có thể nói là hai tay cao thủ lấy jừng nhất trong phái nữ lưu làng võ bấy giờ nên tốc độ khinh công thật là đáng sợ.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì bóng dáng của hai nàng đã khuất dạng trong rừng cây xanh mờ mịt..

Quả thật trong tức Triệu Minh và Nam Hải Tây Thi đang trở thuật phi hành thượng thặng tuyệt vời, thì Nàng Hương Tử đang lâm vào một tình trạng thập tử nhất sinh.

Số là sau khi Tây Hồ Tam Mỹ vâng lệnh Nam Hải Tây Thi lui ra kiểm thuốc rồi thì tách ra làm ba ngã..

Riêng về phần Nàng Hương Tử thì tách riêng về ngã Đông Nam mặc dù lúc bấy giờ trời sáng lờ mờ, nhưng nàng vận nhãn quang lên trông thật kỹ, cốt tìm những loại cỏ mà trên đầu có mấy tua lơ thơ màu vàng cháy...

Lẽ ra loại cỏ này rất thường thấy chung quanh mộ Nhân Động ở vùng Vân Nam, nhưng bây giờ nàng tìm kiếm khá lâu mà không thấy...

Càng đi tới phía trước chừng nào, thì thấy cây cỏ càng thêm rậm rạp tươi tốt.

Nàng Hương Tử trong lòng nghĩ thầm :

“Bây giờ thì mình tìm không ra có Huỳnh Đầu nhưng phía trước kia có cây tươi tốt, chắc thế nào mình tìm cũng ra loại cỏ này...”

Nghĩ đoạn lại lần mò về phía trước...

Lúc bấy giờ trời đã lần lần rạng sáng bước chân của Nàng Hương

Tử mãi miết đi về phía trước, cặp mắt của nàng cứ nhìn khắp nơi dưới mặt đất...

Bỗng tình tình cặp mắt của nàng sáng hẳn lên...

Thì ra... ánh mắt của nàng vừa bắt gặp bên thảm cỏ xanh rì, thoáng hiện lên mấy đọt cỏ vàng tươi..

Nàng Hương Tử reo lên một tiếng cười sung sướng từ từ bước tới cúi xuống xem cho kỹ...

Trong những ngày nàng ở chung với Nam Hải Tây Thi trong Mộ nhân động, thường được sự phụ của mình sai đi hái những loại cỏ này nên bấy giờ nàng chỉ thoáng trông qua thì biết ngay đây là loại cỏ mà nàng đang tìm kiếm.

Thế là Nàng Hương Tử bèn thò tay ra hái lấy...

Nào hay đâu...

Khi ngón tay của nàng vừa chạm vào đảnh ngọn cỏ, thì bỗng sau lưng nàng có tiếng gió lạ nổi lên...

Định nghĩ rằng mình đã bị tập kích, Nàng Hương Tử tức thì gác tay lên chuôi gươm của mình, định đối phó bằng một đòn thần tốc...

Nhưng cử động của nàng chưa trọn vẹn thì đột nhiên có một cánh tay khồng lồ đen đúa từ phía sau lưng thò ra nhanh như chớp ôm ngang qua lưng của nàng.

Cánh tay này to gấp bốn lần cánh tay của người thường, tuy cử động nhanh nhẹn phi thường nhưng lại vô cùng mềm dịu, gươm của nàng chưa ra khỏi vỏ thì cánh tay ấy đã xiết chặt nàng bằng một sức mạnh kinh thiên...

Một cảm giác lạnh lùng băng giá từ trong cơ thể của người này truyền sang mình của Nàng Hương Tử làm cho nàng thất sắc kinh hoàng, phải rú lên một tiếng..

Chính tiếng rú này đã làm chấn động thảm cỏ, lọt vào màn tai của Nam Hải Tây Thi và Triệu Minh cùng Trương Vô Kỵ.

Sau tiếng rú của Nàng Hương Tử vang lên thì cánh tay lạ lùng kỳ bí kia cứ xiết chặt mãi thêm lên...

Nàng Hương Tử đang chờ một sự tấn công dồn dập nhưng lẽ lùng thay cánh tay kia ngoài ra cái miết ôm người nhanh nhẹn kia dường như không còn đòn tấn công nào ác liệt nữa, nên chẳng thấy thi triển thêm ra.

Nàng Hương Tử gần như nghẹt thở, tối tăm cả mặt mũi, không thấy sự tấn công nào nữa, nàng mới mở bừng cặp mắt ra, nhưng trước mặt nàng không thấy một bóng người nào khác.

Thần trí lẫn định tỉnh, Nàng Hương Tử trông kỹ cánh tay của đối phương bắt giác hồn phi phách tán...

Thì ra, đó không phải là một cánh tay người, mà là một con trăn khổng lồ, toàn thân lốm đốm hai màu trắng vàng lẫn lộn...

Lúc bấy giờ, hai cánh tay của Nàng Hương Tử đã bị nó quấn chặt sát vào mình, cho nên không tài nào dùng binh khí cho được...

Dưới tình cảnh này, nàng chỉ còn cách vận chuyển hết hơi tàn, tỏa ra khắp châu thân để kháng cự với nó, kéo dài cuộc chiến này càng lâu càng hay, nàng cũng đinh ninh rằng sự phụ mình nghe tiếng kêu ban này, sẽ trở thuật phi hành đến cứu nguy trong khoảnh khắc.

Quả thật sự dự đoán của Nàng Hương Tử không sai, chỉ trong một cái nháy mắt thì Nam Hải và Triệu Minh đã tới cách đó chừng ba mươi trượng.

Nàng Hương Tử lúc bấy giờ bặt lo chống chọi lại sức mạnh của con trăn, nhưng nàng cũng hãy còn tỉnh giác để nghe thấy có tiếng chân người đi lẫn tới...

Và bằng tỉnh giác của nàng, nghe ra đó là tiếng chân của bốn môn, đích là sự phụ của mình đã tới...

Chính vào lúc nàng vừa hé miệng ra định lên tiếng cho sự phụ của mình biết chỗ mình đang thọ nạn, nào hay đầu vành môi của nàng vừa hé ra thì bị một vật cứng nhét vào nhanh như chớp...

Một mùi hôi tanh nồng nặc xông vào lỗ mũi thì ra đây là chiếc đuôi to tướng của con trăn khổng lồ...

Chiếc đuôi này cứng như một cái dùi sắt; cứ ngoe ngoáy xoay thẳng vào trong cổ họng của nàng...

Nếu như nàng là một người còn mạnh khỏe và tinh táo, nàng có thể cắn mạnh một cái, làm cho con trăn đau đớn mà bỏ chạy, đáng này nàng đã hoàn toàn kiệt sức, và bị nhét đuôi vào miệng cách bất thần, thành ra nàng không thể nào xử dụng hai hàm răng cho nhanh và mạnh được...

Nàng Hương Tử còn đang ú ớ, những tưởng rằng phen này chắc sẽ tăng mạng nơi đây.

Nào hay đầu vào lúc nguy nan cùng cấp, nàng bỗng chợt nghe có tiếng chân người rộn rã, có ít nhất, là hai người đi về phía này.

Thì ra tỉnh giác của Nam Hải Tây Thi và Triệu Minh rất bết nhạy, hai nàng đồng thoáng nghe có tiếng hơi thở gấp rút gần đây.

Triệu Minh liền khoát tay ra dấu và 2 người đi nhanh về hướng này. Còn cách Nàng Hương Tử chừng 20 trượng thì bỗng nhiên Nao

Hải Tây Thi kêu lên :

— Đây... nó đây rồi...

Thì ra Nam Hải Tây Thi lúc bấy giờ đi ngược gió, cho nên nàng thoáng nghe trong gió có một mùi hương thơm tho kỳ diệu, vốn nuôi nấng Tây Hồ Tam Mỹ từ thuở nhỏ, cho nên Nam Hải Tây Thi rất quen thuộc với mùi hương này.

Vừa thoáng ngửi thấy thì Nam Hải Tây Thi tức thì biết đưa học trò của mình đang ngộ nạn đâu đây.

Thế là hai nàng vừa trở tới, thì bắt gặp có một người đang nằm lẫn lộn trên mặt đất.

Nam Hải Tây Thi nhìn kỹ, bắt giác kinh hoàng, nàng kêu lên :

— Nàng Hương Tử!

Nàng Hương Tử không thể trả lời, vì nàng bận đang vận nội lực chống lại với con trăn khổng lồ.

Lại nữa cổ họng của nàng đang bị đuôi con trăn ép cứng, nên dầu cho có muốn cất tiếng trả lời cũng không làm sao trả lời cho nổi.

Hai nàng đồng tức tốc nhảy sỏ tới, Nam Hải Tây Thi vừa định tung ra một chiêu, đánh cho ách thây con trăn này.

Nhưng nàng kịp suy nghĩ, Nàng Hương Tử bây giờ đang bị quấn chặt, nếu nàng đánh chết con trăn này thì Nàng Hương Tử cũng sẽ bị sức mạnh chấn động mà thọ trọng thương.

Còn đang bàng hoàng thì Triệu Minh đã lướt tới, nàng vận chuyển sức mạnh vào hai ngón tay của mình như một gọng kìm sắt bắt ngang qua đuôi con trăn...

Nam Hải Tây Thi chợt nghe Triệu Minh nạt lên một tiếng rồi khép chặt 2 ngón tay lại...

Có một tiếng rắc vang lên, và con trăn khổng lồ đang quấn chặt Nàng Hương Tử bỗng thành hình xoắn nhanh ra như chớp...

Và 2 nàng đồng nghe tiếng gió dấy rào rào, con trăn khổng lồ kia bị đau bất thần kinh hoàng bỏ chạy vào rừng sâu nhanh như một cơn gió lốc.

Nam Hải Tây Thi trở tới bế Nàng Hương Tử lên thì thấy thân xác của nàng giờ đây đã mềm nhũn, không còn một chút gân sức nào.

Thì ra Nàng Hương Tử ra sức chống cự với con trăn này đến đây thì sức đã cùng lực đã kiệt.

Nàng trông thấy sự phụ của mình xuất hiện, không khác chi người chết đuối vớt được chiếc phao.

Mãi đến khi Triệu Minh bế đuôi con trăn thì nàng nghe thấy mình

như một người trút gánh nặng nghìn cân và nàng nhắm mắt xuôi tay, hôn mê bất tỉnh.

Nam Hải Tây Thi thả tay ra nghe lấy nhịp mạch của Nàng Hương Tử, thì thấy nàng chỉ một là đi vì động sức quá nhiều chứ chẳng phải thọ nội thương thì trong lòng mừng lắm.

Nàng liền dùng ngay một thủ pháp cấp thời làm cho Nàng Hương Tử lại tỉnh, còn Triệu Minh thì đảo mắt nhìn quanh, và nàng tức thì bắt gặp nhiều ngọn cỏ huỳnh đầu mọc loáng thoáng gần đây.

Nàng nói :

— Này Nam Hải Cô nương, cỏ Huỳnh Đầu nơi đây rất nhiều...

Nam Hải Tây Thi trả lời :

— Phải... Triệu cô nương hãy nhờ ngay mang về cho Trương giáo chủ.

Triệu Minh bước nhanh mấy vòng, và nàng đã dùng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn nhổ lấy một nắm cỏ Huỳnh Đầu cầm ở trong tay.

Lúc bấy giờ, ánh thái dương đã bắt đầu xuyên qua kẽ lá cành cây mà Nàng Hương Tử cũng lần lần định tỉnh cho nên Triệu Minh công với Nam Hải Tây Thi chia ra hai bên tả hữu, xốc lấy hai nách của Nàng Hương Tử, đỡ nàng lên khỏi mặt đất rồi phát chạy như bay...

Không bao lâu thì ba người đã trở về đến chỗ Trương Vô Kỵ. Vô Kỵ trông thấy trên tay của Triệu Minh có một nắm cỏ Huỳnh Đầu thì mừng lắm.

Chàng nhai vội chỗ cỏ ấy đoạn hòa tan với một viên thuốc cho Công Tôn Cần uống.

Một mặt chàng trở tài xoa nắn khắp những huyết đạo trọng yếu trên toàn thân của nạn nhân.

Thuốc của đệ nhất danh y quả nhiên thần hiệu, không đầy đủ giờ thì Công Tôn Cần đã định tỉnh tâm thần.

Riêng về phần Lưu Ly Tử và Hàn Tuyết Tử thì cũng lục tục trở về công phủ.

Đến khi Công Tôn Cần mở mắt ra nhìn quanh, thấy toàn là những người quen thuộc. Hắn ta chưa kịp nói gì thì Nam Hải Tây Thi đã đi miệng trước, nàng nói :

— Chúng ta trải thân trăm cay nghìn đắng cứu mi đến đây cốt để bảo toàn sinh mạng, ngày nay công việc này đã viên mãn mi có thể đi đi đâu thì đi...

Dứt lời, nàng quay sang Hàn Tuyết Tử, nói :

— Hãy bỏ cho nó hai cành cây ..

Hàn Tuyết Tử vâng lệnh bỏ ngay hai cành cây ném cho Công Tôn Cần dùng để làm gậy đi đường.

Triệu Minh bỗng nói :

— Thằng này làm nhiều điều tội ác... tặc cừ e không chứa nếu thả cho nó tự do thì e cho lại giết hại dân lành.

Nam Hải Tây Thi nghiêng rằng kèn kẹt nói :

— Ngày sau nếu tái phạm thì chỉ còn cách lăng trì, cắt từng miếng da, thêu từng miếng thịt.

Vô Kỵ nói :

— Vậy thì hãy phóng sinh cho nó để chúng ta trở về cho sớm...

Mọi người đều đồng thanh tán thành và lục tục kéo nhau ra đi...

Trong một cái chớp mắt, dưới cội tùng già chỉ còn lại một mình Công Tôn Cần cùng với hai cành cây dùng để làm gậy đi đường mà thôi.

Công Tôn Cần ngẩng mặt nhìn vòm trời đen thẫm từ từ lui đi nhường cho ánh nắng ban mai trải khắp nơi, trong lòng của hắn ta bằng hoàng như một người vừa tỉnh cơn mơ kinh khủng...

Lắng nghe những bước chân của đoàn người Trương Vô Kỵ lần lần chìm xa vắng, mà hắn thầm nghĩ đến phận mình bây giờ chưa biết phải về đâu.

Bỗng có một đàn chim sơn từ trên một ngọn cây nào gần đó bay mà tới, đáp nhẹ trên đầu của Công Tôn Cần...

Tiếng chim kêu riu riu trên cành, dường như thúc giục Công Tôn Cần phải lên đường.

Y ta lắng nghe những vết thương trên khắp châu thân của mình đã dịu chịu, bèn gắng gượng trời đất, hắn thả tay ra cầm lấy hai cành cây rồi lần lần khập khểnh phớt phẩy mà xé dịch từng bước một...

Hai đầu gối của Công Tôn Cần lại khua nhẹ trên mặt đường đá gồ ghề vang lên những âm thanh buồn bã.

Những âm thanh này lần lần chìm sâu trong hoang vắng...

Đây mới về đoàn người của Trương Vô Kỵ sau khi bỏ Công Tôn Cần lại với vài thằng đường trở về kinh đô ngộ hầu hội hiệp với chư vị anh hùng trong Tông Đà của Đồ Long Bang.

Đường từ đây vào kinh chỉ cách có ba mươi mấy dặm, cho nên họ đi đến khoảng cuối giờ Ngọ tới nơi.

Trương Vô Kỵ là người cẩn thận, sau khi đến Tông Đà rồi, chàng truyền cho mọi người đi rào vòng chung quanh một lần để xem tình thế...

Sau khi biết đích xác không có gì biến động xảy ra, đoàn người mới tiến thẳng vào Tổng Đài.

Những người canh gác ở bên ngoài trông thấy Trương Vô Kỵ cùng Đồ Long Bang Chủ thày đều yên lành trở về, ai nấy cũng đều vui mừng khôn kể.

Trương Vô Kỵ không dám chần chờ chàng lập tức truyền cho ra một hiệu tập họp chúng anh bồng lại đề nghị sự.

Sau khi mọi người đã đến đông đủ Vô Kỵ tường thuật lại chuyện đi này vào lộ thuốc Phán Căn Thác Cốt ra.

Nam Hải Tây Thi cũng tường thuật lại những điều nàng nghe lóm được trong Long Ân Tự cho mọi người cùng nghe.

Không Không Đại Sư nghe Nam Hải Tây Thi kể lại đến chỗ bỏ thuốc vào giếng Long Ngọc thì giật mình đánh thót, nghĩ rằng nếu không có Nam Hải Tây Thi tình cờ nghe lóm được mẫu chuyện này thì mấy nghìn tăng niên trong Thiếu Lâm Tự chắc hẳn sẽ trở thành những người tật nguyện, tay chân không thể nào cựa được.

Trong tít của Không Không Đại Sư còn đang sửng sốt, thì nghe thấy Tịnh Tuệ sư thái kêu lên :

— Không xong... vậy thì Nga Mi Sơn chắc cũng mang tai ách..

— Lời nói chưa hết, thì Thiếu Chưởng môn của phái Côn Lôn là Thiết Thủ Thư Sinh Hà Phủ nói :

— Việc này chẳng nên trì hoãn, tôi tình nghi những nơi nhau rún của các môn phái cũng thấy đều có người thâm nhập và thừa cơ xuống độc thủ.

Thì ra lời của Triệu Minh nói với chư tăng trong Long Ân Tự rằng các môn các phái cũng bị người trong triều đình xâm nhập vào nơi nhau rún, đó chỉ là một lời nói bịa đặt để làm lung lạc tinh thần của đối phương mà thôi.

Nhưng bây giờ nàng bình tâm suy nghĩ, thì thấy sự dự đoán trên đây của mọi người rất có thể thành sự thật.

Mọi người còn đang bàn tán xôn xao, thì Dư Liên Châu nói :

— Vậy bây giờ chư vị trong các môn các phái nên phái người trở về bàn sơn cấp báo...

Ý kiến này được mọi người tán thành nhiệt liệt, thế rồi mỗi môn phái thấy đều cho người dùng khoái mã trở về bàn sơn phi báo.

Trong lúc những đoàn khoái mã này đi ngày đi đêm, ngựa không ngừng vó cấp tốc trở về bàn sơn của mình thì tại Tổng Đài của Đồ Long Bang, chư vị anh hùng hảo hán cũng thức suốt đêm ngày để

bàn tán về những vấn đề trọng đại của Đồ Long Bang.

Ý kiến của phần đông chúng anh hùng, ai cũng cho rằng nên mau cất quân, đại cử tấn công vào nơi đầu não của Minh triều, để thực hành hai chữ Đồ Long tru diệt đương kim hoàng đế.

— Về việc quân nhu, thì nhờ chư vị Cái Bang Trưởng Lão hộ tống ngọc ngà châu báu đến những nơi cần dùng, nên phương diện tài chính đã có phần sung túc.

Về việc hiệu lệnh tam quân, truyền hịch đề cáo tri thiên hạ thì đã có viên Truyền Quốc Ngọc Tỷ là một bảo vật của các tiên triều truyền lại, cho nên vấn đề nghi thức đã là đầy đủ lắm.

Trong lúc chư vị anh hùng ở các nơi đang lo chiều bính mĩ mĩ, chuẩn bị kéo róc về kinh, quyết một trận thư hùng với triều đình, thì chúng anh hùng hảo hán tại Tổng Đài Đồ Long Bang cũng ngày đêm ráo riết rèn võ nghệ ai cũng biết rằng trong một ngày gần đây, người trong Đồ Long Bang lại sẽ chạm trán với người trong Minh Giáo một trận ác liệt, phần nguy hiểm gấp mấy trăm ngàn lần hơn những trận chiến đã qua.

Thời gian nặng nề trôi qua...

Hơn mười ngày sau thì những người được phái trở về bàn sơn thăm dò tình hình đồng lực tục kéo nhau trở về Tổng Đài Đồ Long Bang.

Theo lời báo cáo của những người ra đi trở về, thì quả nhiên trong chỗ nhau rún của các môn các phái, thấy đều có người dòm ngó, nhưng may nhờ chúng anh hùng đã biết trước, nên sắp bày rất nhiều cạm bẫy, để chờ cho họ vào tròng.

Quả nhiên sau khi mai phục nhiều tay cao thủ trong những yếu địa không mấy hôm thì bắt gặp ngay những tên gian tế len lỏi đến đó mà bỏ thuốc độc.

Sau khi khám xét trên mình những tên này, tịch thu được bao nhiêu thuốc độc, chúng anh hùng đồng mang về Tổng Đài Đồ Long Bang để cho Trương Vô Kỵ khám nghiệm lại...

Sau khi khám nghiệm xong rồi, Trương Vô Kỵ thở dài nói :

— Những thứ thuốc này đều cùng một loại, đó là Phán Căn Thác Cốt...

Mọi người nghe nói, đồng thở phào một hơi nhẹ nhõm, ai cũng cho rằng bọn Minh Giáo quả thật là cay độc, và sinh mạng của không biết bao nhiêu người thoát chết trong kẽ tóc đường tại...

Trong những ngày kế tiếp, tin tức từ khắp nơi tiếp nập bay về, đều

đều cũng báo tin rằng si khí thật hăng, lộ quân nào cũng muốn sớm kéo về thành đồ quyết một trận thư hùng.

Các yếu nhân trong Đờ Long Bang đêm ngày hội họp quyết định ngày xuất quân.

Lúc bấy giờ khí trời đã bắt đầu lạnh lẽo mùa Thu đã đến từ lâu, không còn bao nhiêu ngày nữa thì Tết Trung Thu đã tới...

Trong một cuộc họp khẩn trương nhất, Hồng Phong đứng lên nói với chư vị anh hùng hào kiệt rằng :

— Ngày Tết Trung Thu đã tới nơi, lại sao chúng ta lại không thỉnh lĩnh đại cử tấn công, như thế có phải là chúng ta sẽ thắng trong một hồi trống trận.

CHU NGUYÊN CHƯƠNG NGỤ TẠI TÚY VƯƠNG LẦU

Đây nói về phần Chu Nguyên Chương sau khi thấy người trong Đờ Long Bang im hơi nín tiếng một lúc khá lâu, lại nữa được Dương Tiêu cho hay rằng sẽ tận dụng mọi biện pháp tình vi khôn khéo, đều độc cho kỳ được những tay cao thủ trong các môn phái, thì trong lòng yên ổn lắm.

Trong đêm Trung Thu, Chu Nguyên Chương truyền cho bày Ngự Yến tại Thiên Hồng Biệt Điện để cùng các vị cao cấp trong Minh Giáo. Giữa tiệc này, tất nhiên có đương kim Minh Giáo, Giáo Chủ là Dương Tiêu tham dự.

Tiệc bắt đầu từ giờ Tuất sang đến giờ Hợi ai ai nấy đều ngà ngà say...

Chính vào lúc, trên từ hoàng đế, dưới chỉ quan viên nhỏ nhỏ đang vui say bì bõ, thì đột nhiên từ bên ngoài đưa vào một tiếng kinh thiên động địa.

Hầu hết những người có mặt trong buổi tiệc này thấy đều là võ lâm cao thủ, nên thỉnh giác tỉnh tường, mặc dù đang hơi say sưa, nhưng mà nghe thấy chuyện lạ thì tinh thần tức thì tỉnh táo.

Thế là bao nhiêu thực khách ần ần đứng dậy, nhưng đứng chưa hết thì liên tiếp theo thêm ba tiếng nổ long trời lở đất lại vang lên.

Phen này vì có chú ý từ trước, cho nên ai cũng phân biệt được rõ ràng bốn tiếng tiếng nổ này phát ra từ bốn cửa thành Đông, Tây, Nam và Bắc...

Dương Tiêu vừa giật mình định tỉnh, thì thần trí sáng suốt lạ thường.

Ông ta vội truyền cho một viên hầu cận, cấp tốc trở ra ngoài tìm...

đo động tình...

Người hầu cận này vâng lệnh lui ra, người ta trông thấy bộ pháp của người này như mây bay gió cuốn, quả thật khinh công cực kỳ điêu luyện...

Trong một cái nháy mắt, thì người này đã tới bên cánh cửa, nhưng chưa kịp bước ra thì cửa vụt mở toang và có một người lướt nhanh vào như một cơn gió lốc.

Vị động tác của hai người này đều quá nhanh, lại tình trạng đang hồi khẩn cấp, ai cũng có nhiệm vụ cần kíp cho nên không tài nào tránh nổi.

Một tiếng "bốp" vang lên, trước mắt của hai người đồng nổ đầy đom đóm, và họ đồng ngã ngửa ra quay tròn trên mặt đất.

Nhưng cả hai người này thấy đều công lực phi phàm, nên đồng cố gắng ngồi dậy nhanh như chớp.

Người từ bên ngoài xông vào đứng lên nói trước :

— Khất tấu thánh thượng...

Lập tức có những người phụ trách truyền ngôn đưa lời đến tận tại Chu Nguyên Chương.

Thì ra người này vào đây cấp báo, cho hay rằng bốn phía cửa thành bỗng đột nhiên có bốn tiếng nổ vang lên làm cho tường long vách lở...

Tiếng nổ vang lên, tường vừa sập rồi thì bên ngoài thành có không biết bao nhiêu người ngựa nhô lên thì ra có không biết bao nhiêu binh sĩ đã phục sẵn từ hồi nào bấy giờ nhất tề xông lên tràn vào mặt thành...

Chu Nguyên Chương nghe báo, hồn phi phách tán, tốc truyền cho tả hữu hộ vệ trở ra bên ngoài quan sát cục diện.

Chu Nguyên Chương vừa rời khỏi chỗ ngồi, thì Dương Tiêu tức thì lướt tới kèm sát bên cạnh.

Sau khi mọi người tiến ra khỏi Biệt Điện Thiên Hồng thì trông thấy bốn cửa thành đều được tổ rạng như ban ngày, khắp các nẻo đường, tiếng võ câu của đoàn Hoàng Thành Hộ Vệ Quân nổi lên rầm rập, những tên kỵ sĩ trên yên thấy đều ra coi phi nước đại tiến về phía bốn mặt thành.

Tin tức tự bốn hướng nườm nượp bay về Biệt Điện Thiên Hồng cho hay cửa thành Bắc và Tây hoàn toàn đổ vỡ, cho nên địch quân ồ vào như nước, quân thủ thành không thể nào ngăn chặn cho được.

Chỉ có hai mặt Đông và Nam nhờ mặt thành dày đặc, nên quân trên thành còn lợi thế dễ chống ngăn.

Chu Nguyên Chương hay tin này, tức thì truyền cho xe loan tiểu

thăng ra cửa Bắc, vì ông ta nghĩ rằng, hướng này là trọng địa, phải đích thân mình chỉ huy phòng ngự.

Xe loan quay đầu sang Hướng Bắc rồi tức khắc thăng xông, vị trong đoàn này có mặt đương kim hoàng đế, cho nên bao nhiêu yếu nhân trong Minh Giáo phần đông đều có đi kèm, có người thì công khai, có người lại âm thầm theo dõi hộ vệ trong bóng tối.

— Không bao lâu thì trông thấy phía trước mặt đèn đuốc chói lòa, cửa thành tây đã vỡ, quân địch tuy đã tràn vào, nhưng mà quân thủ thành cũng kịp thời tạo thành hình một cái vòng cung ngăn ngừa bước tiến của địch quân...

Quân nhà Minh vốn nổi danh là thiện chiến, số đi bị nghĩa quân phá vỡ mặt thành, chỉ vì xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, bây giờ đã tạo được thế thủ nên bắt đầu phản công...

Nơi phía Bắc thành là một khu dân cư trù mật, vùng này có một ngôi Túu lâu nổi tiếng là Túy Vương Lâu:

Ngôi túu lâu này kiến trúc bốn tầng thật là hoành tráng, chiều cao của nó khá cao, cho nên đứng trên tầng lầu chót có thể nhìn quanh khu phố này một cách bao quát.

Ngôi túu lâu này sừng sập đã lâu đời, từ ấy đến nay, không biết có bao nhiêu vương tôn công tử đã đến đây mua lấy chén rượu và chèo những tiếng cười, thật phù hợp với ba chữ "Túy Vương Lâu".

Thấy địa thế của Túy Vương lâu khá cao, nên Chu Nguyên Chương truyền lệnh sắp đặt chỗ ngự ngay trên tầng chót để có thể quan sát cuộc chiến cho tỏ tường.

Không bao lâu thì chúng tướng đã an bài ngự vị và cho mời Chu Nguyên Chương thượng lầu.

Chu Nguyên Chương vừa bước lên tới tầng chót, thì trông thấy nơi ấy đã bày khai một mâm rượu nhỏ nhỏ, tuy nhỏ nhưng mà rượu quá thật ngon, toàn là những món đồ ăn thượng hảo hạng trong ngôi Túy Vương Lâu này.

Chu Nguyên Chương thấy ghế mà không ngồi, ông ta chòl tay lên mặt bàn đoạn rảo mắt nhìn về phương chính Bắc.

Lúc bấy giờ mặt trời vào khoảng nửa đêm, nhưng mà nơi nơi đèn đuốc sáng ngời nên trông tỏ rõ không khác chỉ ban ngày.

Chu Nguyên Chương thấy cửa chính Bắc đã sụp đổ một mảng bề rộng chừng hai trượng, nghĩa quân do chỗ sụp này mà tràn vào điệp điệp trùng trùng.

Trong lúc đó thì cánh quân triều đình giăng thành hình vòng cung,

chiến nghẹt ba ngõ Tây, Đông và Nam.

— Nghĩa quân lúc bấy giờ đứng hàng lớp lớp, đông đảo không biết cơ man nào mà kể.

Hàng ngũ của họ lại chỉnh tề, khí thế thật hăng. Chu Nguyên Chương ngó nghiêng nhìn lại về phía binh triều, thì thấy đao thương lôm chôm, hàng ngũ an bài theo lối cổ thủ thật là chặt chẽ vô cùng, nhìn thấy cảnh tượng này đương kim Hoàng Đế mới thấy mình hơi vững dạ.

Ông ta quay sang hỏi:

— Chẳng hay viên tướng nào lo chống ngăn phương Bắc.

Tả hữu tâu lên rằng chính đại tướng Thường Ngô Xuân.

Chu Nguyên Chương nói:

— Thường Ngô Xuân là tướng tâm phúc của ta, người dũng mãnh lại có tài thao lược, chống giữ mặt này, lòng ta thấy yên.

Chu Nguyên Chương mới tới đây thì cuộc chiến phía dưới kia càng lúc càng thêm sôi động binh sĩ đôi bên đã lẫn xä vào trận chiến xáp lá cà với nhau trong cảnh thật rơi máu đỏ.

Binh triều nghe báo, có thánh thượng giáng lâm quan chiến, thì tinh thần sĩ khí càng lên.

Chu Nguyên Chương và Dương Tiêu nói:

— Đối phương tấn công thật là quí cũ, chắc có người nói rằng về binh pháp huấn luyện hẳn hoi, nên tiến thoái mới thuận phục như vậy.

Chu Nguyên Chương nói:

— Chẳng hay Giáo Chủ có thấy bọn này dùng trận pháp chi hay không?

Dương Tiêu nói:

— Xem tình thế thì bọn này có một lối dùng binh biến ảo khôn lường, e cho bọn chúng đánh cắp những chỗ hay trong quyển Vũ Mục Di Thư.

Chu Nguyên Chương giật mình, hỏi:

— Đánh cắp những chỗ hay trong Vũ Mục Di Thư, vậy thì thế nào?

Dương Tiêu nói:

— Ngày xưa Trương Vô Kỵ nhờ quyển Vũ Mục Di thư mới giải vây cho chúng anh hùng trên Thiếu Thất Sơn được vậy việc này nhắc có Trương Vô Kỵ những tay vào.

Chu Nguyên Chương thở dài, nói:

— Người ấy vẫn vô song toàn, may đương đầu với ta thật là đáng sợ.

Hai người này có biết đầu việc điều binh khiển tướng đây chẳng phải Trương Vô Kỵ mà giờ này Vô Kỵ đang ở tại Tổng Đà bàn tán cùng chư vị anh hùng.

Số là đêm hôm ấy, sau khi nghe thấy khắp bốn cửa thành thấy đều có tiếng náo động vang ra Hồng Phong biết rằng binh sĩ của mình đã xuất đầu lộ diện.

Nàng tức thì hội họp chúng anh hùng lại để nghị sự.

Không Không Đại Sư có tính sẵn từ trước, nên liền chủ trương :

— Giờ đây binh sĩ của ta đã tràn khắp bốn mặt thành, thừa lúc chúa tột của chúng đang kinh mang thẳng thốt, chúng ta thử vào Biệt Điện Thiên Hồng đại náo một phen làm cho bọn chúng phải kinh tâm vô mặt.

Hồng Phong tuy được lên ngôi Bang Chủ, nhưng mà tánh tình này còn ngây thơ, nàng nghe nói lại vào Thiên Hồng Biệt Điện khuấy chơi thì trong lòng vui thích lắm đồng thời chư vị anh hùng ai cũng náo nức, nên mọi người đồng tán thành.

Thế là trong một cái nháy mắt, từ trong Tổng Đà của Đồ Long Bang có không biết bao nhiêu chiếc bóng đen xuất hiện, những chiếc bóng này lần lượt nối đuôi nhau tiếng thẳng về hướng Biệt Điện Thiên Hồng.

Lúc bấy giờ, Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng cũng trở về Tổng Đà hồi mấy ngày hôm trước, bây giờ vậy đoàn với Hồng Phong mà thâm nhập vào Hoàng thành.

Trong bóng đêm, Hồng Phong liếc mắt nhìn thấy Hoài Ngọc cũng với Tiểu Hồng đi sát gần mình, nàng chợt nhớ lại cách đây chẳng bao lâu, mình cùng với Châu Hoài Ngọc vào Thiên Hồng Biệt Điện khuấy chơi.

Lúc ấy thật là « bỏ con không biết sợ » ngày hôm nay theo chân chúng anh hùng lâu ngày, mới biết trên đời này chỗ nào cũng là hiểm hóc gai chông, khi xưa được an toàn thoát khỏi Thiên Hồng Biệt Điện, thật là may mắn.

Nghĩ đến đây, nàng nói với Tiểu Hồng :

— Dương Cô Nương phen này vào Biệt Điện, có Châu huynh đi kèm, tuy có nhiều nguy hiểm, nhưng chắc là thích thú lắm.

Châu Hoài Ngọc biết Hồng Phong cố ý trêu mình, nên trong dạ cười thầm, còn Dương Tiểu Hồng thì khẽ cau mày trong bóng tối.

Tiểu Hồng nghĩ thầm :

« Ta theo chân Hồng Phong đã lâu ngày, thấy chung quanh chẳng

không có một mỹ nhân nào đáng kể, mối tình của ta đối với chàng cũng tha thiết lắm, nhưng tại làm sao chàng một mực thờ ơ... ? »

Một mối hờn dỗi dâng lên trong lòng nàng, Dương Tiểu Hồng trả lời ngay gắt :

— Phải... được một người văn võ song toàn như Châu huynh đi kèm thì thật là thích thú.

Hồng Phong nghe giọng nói, biết ngay người đẹp đã giận mình nàng lại càng trêu giễu :

— Khen này nếu đại Sư thành công... tôi xin làm ông mai... tác thành...

Dương Tiểu Hồng nghe thấy Hồng Phong nói quá lời, bèn cắt ngang :

— Đồ Long Bang Chủ chó nên nói đùa...

Hồng Phong định nói « tác thành giai ngẫu », nhưng hai chữ « giai ngẫu » chưa kịp nói ra thì bị cắt đứt, nàng định thừa một cơ hội khác sẽ lại nói ra cho hết lời.

Đúng vào lúc đó, thì dinh cơ đồ đệ của Biệt Điện Thiên Hồng đã hiện ra trước mắt, làm cho Hồng Phong tỉnh táo tinh tảo không muốn nói đùa nữa.

CHÚNG ANH HÙNG TRẦN TỚI TÚY VƯƠNG LÂU

Trong đoàn người này, đệ tử phái Côn Lôn hôm nay nóng nảy nhứt, nên xông vào trước..

Hồng Phong ở từ xa xa, trông thấy vô số chiếc bóng đen nhảy vào vào Biệt Điện Thiên Hồng đã khá lâu, nhưng sao chẳng nghe thấy tiếng binh khí va chạm vào nhau.

Thì ra những người xông vào trước xuyên qua không biết bao nhiêu tầng cửa, lướt qua không biết bao nhiêu gian phòng nhưng chẳng thấy một viên quan thượng phẩm hay là những người cao cấp trong Minh Giáo.

Nguyên nhân chỉ vì những người này thấy đều theo chân Hoàng đế đến Tủy Vương Lâu khấn trận.

Số người còn lại toàn là những tay võ nghệ tầm thường cho nên bề xấp chiến thì chỉ trong một cái nháy mắt đã bị chúng anh hùng hạ ngay.

Sau khi Hồng Phong cùng với Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng đã vào tới bên trong rồi, Hồng Phong nói :

— Hãy bắt lấy vài tên Cẩm Y Vệ tra khảo thử coi.

Thiết Thủ Thư Sinh Hà Phủ nghe nói, ứng tiếng tán thành :

— Phải...

Nói dứt lời, thò tay ra chớp lấy một tên Cẩm Y đứng gần đấy.

Hà Phủ là một gã thư sinh thân hình mảnh khảnh, nhưng hai bàn tay của chàng thật cứng rắn hơn sắt thép, vì vậy cho nên mới có biệt hiệu là Thiết Thủ Thư Sinh.

Chàng bắt tên Cẩm Y Thị Vệ này chẳng khác chi một gã diều hâu bắt một chú gà con, và nạn nhân tức thì nghe thấy hai bàn tay của Hà Phủ nóng bỏng như một họng kim đun lửa đỏ.

Thế rồi từ trong cái họng kim này, có một luồng sức mạnh truyền sang, làm cho hắn ta đau buốt tận xương.

Hà Phủ hẳn học hỏi :

— Thăng Chu Nguyên Chương đâu ?

Tên Cẩm Y Thị Vệ này thân hình vạm vỡ, thế mà bị cái nắm của Hà Phủ tức thì bứt rún tay chân, không những không dấy dựa được, mà nói chuyện cũng nói chẳng ra lời.

Nó gương gào lắm, mới đưa tay chỉ về phương Bắc, Hà Phủ biết mình quá mạnh tay, nên liền nói lỏng.

Chừng ấy, nó mới lấy được hơi thở, hần hần trả lời :

— Ra Bắc Môn...

Tịnh Tuệ Sư Thái đứng gần đấy, bà ta trở dốc gương lại gõ vào đầu nó nghe côm cốp, đoạn gặng giọng hỏi :

— Thế còn thăng Dương Tiểu đầu ?

Tên Cẩm Y Thị Vệ rút nước mắt trả lời :

— Cùng đi luôn...

Chỉ « luôn » vừa dứt, thì có một tiếng « rắc » vang lên, xương chày vai của tên Cẩm Y Thị Vệ đã gãy lìa...

Tịnh Tuệ Sư Thái gắt :

— Bây giờ phải hóa tốc đuổi theo...

Hà Phủ nói :

— Bọn chúng nhả tâm khuỷ phá trong lòng ruột của các môn phái, thì ta cũng khuấy phá lại trong lòng ruột của bọn chúng thử xem, chứ vị huynh đệ đầu, hãy nhìn lửa đốt Biệt Điện Thiên Hồng coi nào...

Tức khắc ba bên bốn bề, có nhiều người nhao nhao lên tán thành, và nhiều mũi lửa tức thì tung ra...

Đây nói về phần Chu Nguyên Chương đang đứng trên Tây Vương Lâu ngắm xem trận chiến, bỗng thỉnh linh tả hữu tâu lên :

— Khôi tẩu thánh thượng...

Chu Nguyên Chương giật mình gắt :

— Việc gì thế ?

Tả Hữu khấp nép trả lời :

— Dường như Biệt Điện Thiên Hồng...

Dương Tiểu đầu đứng bên cạnh Chu Nguyên Chương dốc hết tâm thần ý chí để nhìn vào cuộc chiến, chợt nghe mấy tiếng Biệt Điện Thiên Hồng tức thì quay đầu nhìn lại.

Ông ta thấy đúng vào hướng đó, có mấy ngọn lửa bốc lên ngọn ngút, bắt giắc trong dạ dăm chiêu.

Dương Tiểu đầu kể tai nói nhỏ với Chu Nguyên Chương :

— Không xong... đã có người xâm nhập Biệt Điện Thiên Hồng.

Lời nói chưa dứt, thì từ hướng nội thành đã có nhiều tiếng võ ngựa nổi lên rôm rốp tiếp theo đó, có khói mã tới phi báo đầu đuôi tự sự...

Chu Nguyên Chương rảo mắt nhìn quanh tả hữu nói :

— Bọn Thiệu Lâm và Võ Dương vẫn vẫn sẽ tới đây trong nháy mắt chứ vị khia tua để phòng cần, thận...

Thật ra thì kể từ khi Dương Tiểu đầu cùng với Chu Nguyên Chương đặt chân lên Tây Vương Lâu rồi thì chung quanh đó, Cẩm Y Thị Vệ bao bọc chung quanh như tường đồng vách sắt, còn chúng võ lâm cao thủ trong Minh Giáo thì đứng tứ giăng, hề có điều chi bất trắc tức thì can thiệp.

Trong khi đó thì lửa từ trong Biệt Điện Thiên Hồng vẫn bốc lên ngọn ngút, chúng anh hùng đứng chung quanh nhìn vào đồng lửa một chấp rồi mới lục tục kéo nhau về phương Bắc.

Nhờ chúng anh hùng thấy đều trở thuật phi thêm tẩu bích, đi trên mái ngói, nên quân tuần không sao phát giác mà cản ngăn.

Kinh công của Trương Vô Kỵ cao nhất nên chàng vọt trước đó đường, không bao lâu thì chàng đã đến hai bên xấp chiến rồi.

Chàng vào sơ qua để quan sát tình hình tổng quát.

Khá khen cho Trương Vô Kỵ, giữa chỗ thiên quân vạn mã, trăm nghìn cặp mắt đang dòm ngó như thế, mà lướt qua như tên bắn, không có một người nào trông thấy.

Chàng đảo luôn một hơi hai ba vòng, mà không thấy chỗ Chu Nguyên Chương ở đâu.

Bằng đội thiên binh phát giác có nhiều người đang lăm lăm nhìn về hướng Nam, chàng trông theo ánh mắt của họ, thì thấy những cặp mắt này đang đổ dồn về một ngôi nhà lầu cao nhất.

Vô Kỵ định thần nhìn kỹ, thấy đó là ngôi từ lâu khét tiếng :
Túy Vương Lâu.

Nhìn thẳng lên từng chút, chàng trông thấy có nhiều người đang
đứng lố nhố nhìn xuống trận tiền.

Cặp mắt của chàng tinh vi biết mấy, thoáng nhìn thấy đàn giả hân
hối, thì biết ngay Chu Nguyên Chương đang ngự ở trên ấy.

Chàng vừa thu hình đứng nép trong một tàng cây thì chúng anh
hùng cũng vừa lục tục tràn tới.

Chàng vừa thoáng trông thấy Triệu Minh lướt ngang qua trước
mặt, liền thò một cánh tay ra níu lại.

Khẽ phụ nhĩ vào tai nàng vài câu cho biết tình trạng chung. Triệu
Minh nghe qua bèn nói :

— Hãy tạm thời ẩn hình bất động.

Đây nói về phần Dương Tiều và Chu Nguyên Chương vì mãi lo
nhìn xét trận chiến lại nữa thấy Biệt Điện Thiên Hồng đang nổi lửa
thì cứ cho rằng chúng anh hùng đang dóm ngó Biệt Điện Thiên Hồng
chắc chẳng đến đây vì vậy nên trong lòng hơi yên mà không phát giác
chúng anh hùng đã đến gần kề trong gang tấc.

Triệu Minh sau khi đã hiểu sơ qua về tình thế chung quanh rồi,
nàng mới liếc mắt nhìn xem qua tình thế trận của đôi bên.

Nàng thấy thế công của quân sĩ từ bên ngoài mặc dù mãnh
liệt, nhưng mà lối cố thủ của binh triều quả thật tinh vi cho nên hẳn
chiến này giờ hơn hai giờ mà vẫn chưa thấy bên nào chiếm phần ưu
thế.

Trong trí của nàng vùng này ra một ý định táo bạo, liền tức tốc
nháo mình đi về phía trước để tìm Hồng Phong.

Cặp mắt của Triệu Minh thật là tinh vi đảo đi, đảo sơ qua một
vòng, nàng liền bắt gặp bộ ba Tiều Hồng, Hoài Ngọc và Hồng Phong đang
thu hình trong một mái ngói.

Như một cánh én mùa xuân, Triệu Minh đáp xuống bên cạnh Hồng
Phong, nàng phụ nhĩ vào tai của Hồng Phong mấy câu thiết yếu.

Hoài Ngọc và Dương Tiều Hồng trông thấy ánh mắt của Đờ Long
Bang Chủ sáng quắc lên, và Hồng Phong gật đầu liên tiếp, tỏ vẻ vô cùng
đắc ý.

Triệu Minh dựa vào vai rồi lại tung mình lẫn mất trong màn
đêm u tối.

Giữa lúc đó, thì tiếng sắt phạt vang rền cả một góc trời, chiến cuộc
đang diễn tiến sang một giai đoạn vô cùng sôi động.

Thì ra hình triều này giờ chỉ chống cự cầm chừng chờ cho cuộc
chiến đã giữ được thế quân bình và tinh thần sĩ khí của binh triều đã
bớt hoang mang, Thường Ngô Xuân mới truyền cho chính thức
phản công.

Bốn tiếng pháo trận của Thường Ngô Xuân nổi lên chói chói, và
chúng quân binh đã thuộc lòng ám hiệu từ trước vừa nghe tiếng pháo
nổi lên, tức thì đại cử phản công vô cùng mãnh liệt.

Binh sĩ của chúng anh hùng mặc dầu hăng hái, nhưng được sức
phản công phải phép của binh triều, cũng phải chùn chân dừng bước.
Đúng vào lúc đó, thì bỗng đột nhiên từ trên phía Tây của Túy
Vương Lâu có một tiếng ngân trong veo lãnh lốt lên.

Tiếng ngân này vang vang đồng vọng, mặc dù đó là âm thanh do
con người phát ra, nhưng càng lúc càng hào hùng mãnh liệt, át hẳn cả
những tiếng người reo, tiếng ngựa hí giữa chiến trường.

Từ trong một mái nhà, Châu Hoài Ngọc thò một bàn tay ra bấm
nhẹ lấy Dương Tiều Hồng, chàng nói :

— Âm thanh của Hồng Bang Chủ thật là mãnh liệt, thật xứng đáng
à một vị « nhất Bang chi chủ ».

Trong chỗ nấp này, bây giờ chỉ còn lại hai người thì ra Hồng Phong
đã bay mình đi trước nàng nép vào một chỗ kín đáo bên hướng Tây
của Túy Vương Lâu mà phát ra tiếng ngân đó,

Dương Tiều Hồng nói :

— Giờ phút khẩn trương, đừng nói nhảm nữa...

Châu Hoài Ngọc giả vờ nghiêm giọng nói :

— Phút, giờ phút khẩn trương... chưa xuất đầu lộ diện còn đợi
chừng nào...

Nói dứt lời tung mình nhảy ra chỗ sáng... trong lúc đó thì ba bên
hỗn hễ, bóng của chúng anh hùng thì nhau xuất hiện nườm nượp trong
một cái nháy mắt, thì trên Túy Vương Lâu có không biết bao nhiêu chúng
anh hùng hào kiệt đứng tựa vào nhau san sát.

Khi thế này làm cho Dương Tiều phải giật mình kinh hãi. Ông ta
khê khoát ra đầu tấc thì bao nhiêu người hộ vệ chung quanh mình Chu
Nguyên Chương thấy đều tuốt gươm ra khỏi vỏ.

Dương Tiều rảo mắt nhìn quanh, bỗng ông ta cất tiếng hỏi, giọng
thật rõ ràng, trong mà âm :

— Trương huynh đệ đầu, liên lâu không gặp mặt, sao chẳng cho kẻ
hèn này ra mắt, cùng nhau uống vài chén rượu lạt trên Túy Vương Lâu,
Trương Vô Kỵ chưa kịp trả lời, thì bỗng nghe thấy giọng nói của

Triệu Minh vang lên :

— Minh Giáo Trương Giáo Chủ bận việc.. và lại ngày nay là ngày của Đồ Long Bang hành sự, thằng họ Dương kia có muốn nói chuyện điều chi thì hãy nói chuyện với Đồ Long Bang Chủ.

Hồng Phong nghe thấy Triệu Minh nhắc đến mình bất giác giật mình đánh thót.

Nàng nghĩ :

“Hồi nào đến giờ ta chưa từng nói chuyện với những người tốt tuổi trong trường hợp nghiêm trọng ngày hôm nay, bây giờ Giáo Chủ Phu Nhân dù cho tôi xuất đầu lộ diện nói chuyện với thằng già già họ Dương Tiểu thì thật là khó xử”.

Thì ra nàng trải qua nhiều trận thăng trầm, đông sang cộng tử với Triệu Minh, nên trong lòng không còn cho Triệu Minh là nữ đại ma đầu nữa.

Còn đang bâng khuâng lo nghĩ, chợt nghe Dương Tiểu nói :

— Đồ Long Bang, Đồ Long Bang chủ ? Cái tên thật mới !

Lời nói của Dương Tiểu mặc dù điềm đạm ôn hòa, nhưng được đầy vẻ mỉa mai chua chát, Triệu Minh là người tâm tư tỉ mỉ, cho nên thoáng nghe là biết ngay trong chữ “mới” của Dương Tiểu có bao hàm một ý “vô danh tiểu tốt”...

Nàng cắn chặt hàm răng của mình, tự bảo thêm :

— Ta sẽ cho mi một vợ thật là đích đáng.. để mi bỏ cái thói kiêu căng...

Chợt nghe Dương Tiểu nói :

— Nghe giọng nói bạn này thì dường như Triệu Quận Chúa có mặt đâu đây, mà Quận Chúa ở đây thì Trương huynh đệ ở gần trong gang tấc... vậy xin xuất đầu lộ diện cho chúng tôi phân rõ đôi lời...

ĐỒ LONG BANG CHỦ ĐAU ?

Triệu Minh trong dạ cười thầm, nghĩ rằng giờ phút nghiêm trọng này mà hắn ta lại nói đùa, rõ ràng trong câu nói này Dương Tiểu đã có ý mỉa mai mình và Trương Vô Kỵ suốt ngày cứ quần quật bên nhau.

Lúc bấy giờ, tình hình trên Túy Vương Lâu đột nhiên căng thẳng không khác chi một cảnh cung đang sắp sửa bùng nổ, hẳn có một bên nào có hành động chi quá đáng một cuộc đại chiến sẽ bùng nổ ngay trong khoảnh khắc.

Vậy mà Chu Nguyệt Chương sắc mặt vẫn ung dung hòa nhã, vậy giờ ông ta không nói một tiếng nào, vậy thấy Dương Tiểu cứ kéo dài

Trương Vô Kỵ ra mặt, ông ta mới nói :

— Trăm đã lâu ngày không gặp mặt Trương huynh đệ, trong lòng lấy làm mong nhớ, vậy sẵn dịp đây xin Trương huynh đệ bước ra cùng trẫm uống vài chung trà mà hàn huyên tâm sự.

Triệu Minh nghe thấy giọng nói của Chu Nguyệt Chương chậm rãi mà rõ ràng, chừng tỏ tâm tư của ông ta vẫn bình tĩnh, làm cho nàng phải khen thầm trong dạ.

Bỗng chợt, từ trong hàng ngũ của chúng anh hùng, có một câu nói chất lên:

— Hôn quân vô đạo... đừng nói dài dòng với nó hãy lấy thủ cấp nó treo trên cửa Ngọ Môn cho yên lòng bá tánh Triệu Minh giật mình quay đầu nhìn lại, thì ra người nói chuyện là một ai có mặt mũi khôi ngô, cặp mắt sáng người, chính là Chương môn của phái Nga Mi Tịnh Tuệ Sư Thái.

Thì ra Tịnh Tuệ là người nóng nảy, nghe thấy đôi bên đối đáp dài dòng, nên lòng không được, nên mới to tiếng.

Dương Tiểu cười ha hả, nói:

— A Di Đà Phật, chuyện đâu còn có đó, xin Sư Thái hãy dẫn cơn nóng giận mà buông lời khó nghe, sau này trong giới giang hồ sẽ chế cười mình nóng nảy...

Câu nói của Dương Tiểu tuy mềm mỏng, nhưng lại ngụ ý mỉa mai, làm cho Tịnh Tuệ càng thêm bực tức.

Triệu Minh thì lo lắng, không biết bọn này kỳ kèo cho Trương Vô Kỵ ra mặt làm chi, nàng cố vận dụng cho hết trí khôn của mình tìm hiểu ý định của đối phương.

Bỗng chợt trông thấy từ bên cánh cửa của Tịnh Tuệ Sư Thái có một nhà sư thông thả bước ra...

Vị tăng nhân này mặc áo cà sa màu đỏ, sắc diện từ bi, thoáng nhìn thì biết ngay là một vị đắc đạo cao tăng, có tinh thần từ bi hi hỷ.

Thì ra người ấy chính phải ai xa lạ, mà chính là người lãnh đạo phái Thiếu Lâm vượt đường xa nghìn dặm, đến kinh kỳ tham dự cuộc chiến chính, chính là Không Không Đại Sư vậy.

Không Không Đại sư vừa xuất đầu lộ diện, chúng anh hùng vội vàng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt, mà người ngồi bên cạnh bàn tiệc là đương kim hoàng đế Chu Nguyệt Chương bấy giờ cũng đứng lên tỏ vẻ đón chào.

Không Không Đại Sư chấp tay làm lễ, nói :

— Bản tăng có vài lời muốn nói, sẽ là khi xưa lúc chúng anh hùng

tụ tập trên Thiếu Thất Sơn, thì Trương Giáo Chủ có trao quyền Vô Mục Di Thư cho Từ Tượng Quân, và có giao kết rằng nên xử dụng Vô Mục Di Thư vào việc khuôn phò xã tắc, mưu lợi ích cho muôn dân, nhưng bằng ngược lại, làm những điều có hại cho bá tánh, thì một ngày kia sẽ có một vị ran hùng tay cầm Vô Mục Di Thư, tay cầm Ý Thiên Trường Kiếm đến lấy thủ cấp của kẻ bạo quân...

Không Không Đại Sư vừa nói đến đây thì Dương Tiểu ngựa cồ cả cười, nói :

— Vậy thì ngày hôm nay chắc là ngày có một người nào đó, tay cầm Vô Mục Di Thư, tay cầm Ý Thiên Trường Kiếm đến đây mà lấy thủ cấp của kẻ bạo quân ?

Không Không Đại Sư mỉm cười trả lời :

— Vô Mục Di Thư tại niệm nay hãy còn ở trong tay của Từ Tượng Quân, chỉ ư thành Ý Thiên Trường Kiếm thì quả thật bây giờ ở trong tay của Đồ Long Bang Chủ ..

Nói đến đây, Không Không Đại Sư rảo mắt nhìn quanh một vòng đoạn chấp tay làm lễ, nói :

— Ngày giờ đã tới, xin Đồ Long Bang Chủ hãy vì trăm họ mà đồng thanh Ý Thiên lấy thủ cấp của kẻ bạo quân mà yên lòng bá tánh..

Hồng Phong này giờ đang đứng thu hình trong một chỗ tối tăm, giờ đây nghe Không Không Đại Sư lại nhắc đến mình, và thúc giục mình xuất đầu lộ diện thì trong dạ càng thêm phập phồng.

Nhất là câu nói của Không Không vừa dứt thì anh hùng hào kiệt đồng nhau nhao lên :

— Phải... Đại Sư nói phải... nên lấy thủ cấp của thằng họ Chu cho yên lòng bá tánh.

Có nhiều người lại gọi ầm ỉ :

— Bang chủ đâu ? Đồ Long Bang Chủ đâu ?

Có người lại kêu lên tha thiết :

— Xin Đồ Long Bang Chủ giáng lâm.

Hồng Phong nghe họ kêu réo chừng nào thì trong lòng càng thêm nôn nóng.

Nàng thật muốn tung gươm nhảy ra trăm Chu Nguyên Chương một đường gươm mãnh liệt cho khiếp vía quần thần.

Nhưng nàng nghĩ, bên cạnh Chu Nguyên Chương có một tay chọc trời khuấy nước là Dương Tiểu đứng đó, mình muốn ra tay chỉ một đòn mà thành công thì chẳng thể nào toại nguyện, còn giao chiến với Dương Tiểu là một điều bất lợi, và một khi

Mình cùng với Trương Vô Kỵ thấy mình nóng thể, tất sẽ tiếp tay, tới chừng đó cuộc diện vô tình trở thành một trường hỗn chiến, như vậy chẳng hóa ra suy giảm uy thế của Đồ Long Bang.

Thì ra Hồng Phong cũng rất thông minh, nàng biết rằng Đồ Long Bang này nay đang thanh thế lẫy lừng mà ngày hôm nay mình lấy tư cách của Đồ Long Bang Chủ xuất đầu lộ diện đây là lần thứ nhất, vậy phải cố làm sao cho sự xuất hiện của mình thật là long trọng, và bề xuống tay thì đối thủ phải kinh hoàng, có như vậy thì thanh giá của Đồ Long Bang mới được tăng gia thập bội.

ĐỪNG LÀM BÀN MẶT THÁNH THƯỢNG

Giữa tiếng xôn xao ồn ào huyền não, bỗng chợt nghe có tiếng một người con gái tự khí Đán Điền nói to lên:

— Giết gà không cần gì đến dao mổ bò... Bạch Trường Lão đầu, hãy ra lấy thủ cấp của thằng bạo quân này cho ta xem thử...

Thì ra đó là tiếng nói của Sư Hồng Thạch, nàng cố ý muốn cho đối phương nghe thấy, nên chuyển hết mười thành công lực mà nói nên câu nói này, làm cho ai ai cũng đều nghe thấy.

Cái Bang Bang Chủ Sư Hồng Thạch vừa nói dứt câu, thì có một tiếng dạ vang lên một chiếc bóng mờ từ trong đám đang bay vù ra theo hình vòng cầu...

Khi chiếc bóng này đáp xuống vào lần, thân hình vừa trụ bộ thì người ta mới thấy đây là một người áo quần be bét.

Vị trưởng lão này tuổi ngoại tục tuần, nhưng cơ thể mập mạp nhàn nhàn tinh anh, so với bộ quần áo nghèo nàn lam lũ của Cái Bang kia thật là trái ngược.

Trên tay phải của Bạch Trường Lão ve vẩy một thanh gươm trúc một cách nhàn nhã, ông ta tươi cười nói.

— Ý Thiên Trường Kiếm bị kẹt trên mình của Đồ Long Bang Chủ, nên ngày hôm nay tôi mượn tạm cây gậy đánh chó này mà đánh..

Câu nói của Bạch Trường Lão vừa đến đây thì bị một tiếng hét của Dương Tiểu cắt đứt...

Lúc bấy giờ, Dương Tiểu Hồng cũng đứng chung với Hồng Phong và Châu Hoài Ngọc nấp trong một tàng cây kín đáo, nàng nghe thấy phụ thân của mình hét to như vậy, bất giác giật mình, cau mày lo lắng vì kể từ khi nàng khôn lớn đến bây giờ, chưa hề nghe thấy Dương Tiểu hét to như thế.

Thì ra Dương Tiểu nghe Bạch Trường Lão nói dùng gậy đánh chó

đề đánh... thì biết ngay rằng Bạch Trường Lão định nói rõ Chu Nguyên Chương là chó, vì thế nên ông ta mới dùng thuật Tây Hống công thức to để cắt ngang câu nói này.

Âm ba tiếng nói của Dương Tiêu vang vang đồng vọng, làm cho Bạch Trường Lão nghe chói cả tai. Ông ta nghĩ rằng Dương Tiêu là một bực đứng đầu trong Minh Giáo, quả nhiên công lực phi phàm, mình muốn xáp gần Chu Nguyên Chương không phải là chuyện dễ.

Nhưng phàm là đệ tử Cái Bang, thì đối với mệnh lệnh của Bang Chủ luôn luôn phải phục tùng, và tìm hết cách để thi hành cho kỳ được. Ông ta nghĩ rằng Bang Chủ của mình sáng suốt lắm, chẳng lẽ lại đưa mình ra làm trò cười cho thiên hạ, kỳ trung có điều bí ẩn chi đây. Nghĩ đoạn mạnh dạn bước tới thêm một bước, nói rằng :

— Gậy đánh chó dùng để đánh chó...

Ông ta sợ Dương Tiêu lại buông lời chặn ngang câu nói của mình cho nên ta nói thật nhanh, vừa nói vừa vung gậy thọc một đường sấm sét vào giữa trán Chu Nguyên Chương.

Nhưng người này là đương kim Hoàng đế, cho nên chung quanh mình ông ta không biết bao nhiêu hộ vệ.

Không chờ cho Dương Tiêu ra tay can thiệp, từ phía sau lưng của Chu Nguyên Chương bay ra vọt một bóng người.

Người này đã thủ trong tay một thanh trường kiếm, mọi người trông thấy trước mặt Chu Nguyên Chương bùng lên một vầng ánh sáng, tức thì trong một tiếng "keng" trong trẻo vang lên hai thanh vũ khí đã va chạm vào nhau một cái thật mãnh liệt.

Thì ra thanh gậy trúc của Bạch Trường Lão mặc dù là loài thảo mộc, nhưng vốn là loài trúc rừng mấy trăm năm ngoài miền Tam Hải cho nên cứng rắn hơn là sắt thép, âm thanh ấy vừa vang lên là lửa bắn ra tung tóe.

Cả hai đối thủ đều nghe thấy hồ khẩu của mình tê rần hai người đồng loạt phục đối phương có nguồn nội lực thật là đáng kể.

Có tiếng của Dương Tiêu nói :

— Thánh thượng đang bận quan chiến, vậy Mặc huynh hãy nói ra ngoài kia giao chiến, đừng làm bận mất thánh thượng.

Thái độ của Dương Tiêu lạnh lùng mà bách dịch, câu nói này nói ra làm cho uất khí của chúng anh bùng xồng lên, người nào người nấy thấy đều nghiêng rằng kèn kẹt, muốn ăn tươi nuốt sống Dương Tiêu mới đành lòng hả dạ.

Bạch Trường Lão đột nhiên hà hà cả cười, nói :

— Thằng họ Dương này thật là tâm tư kỹ lưỡng, sợ cho chủ nhân của nó bận mất... người trong Cái Bang của chúng ta ở hẳn đã quen, bây giờ có bận thêm chút đỉnh cũng không sao... này đồ...

Tiếng đồ... vừa dứt, thì thanh gậy trúc trong tay của lão lại bay ra một đường li lướt, đâm vào vào bụng của người họ Mặc.

Thì ra người vừa tung gươm đón đỡ cho Chu Nguyên Chương đây, chính là một tên cận thân hộ vệ của đương kim hoàng đế, tên là Mặc Kiếm.

Mặc Kiếm so qua một đòn với Bạch Trường Lão, biết rằng ngày hôm nay mình đã gặp tay kỳ phùng địch thủ, nên tập trung hết tâm thần ý chí, để phòng ứng chiến.

Nay thấy Bạch Trường Lão vừa đẩy động thân hình, tức thì tung gươm đón đỡ.

Ông ta ý rằng vũ khí của mình sắc bén, còn thanh gậy trúc kia bất quá chỉ là một loài thảo mộc mà thôi, vì vậy cho nên cứ đón đỡ theo chính diện chứ không hề trốn tránh.

Nào hai đầu hai món binh khí chưa kịp va chạm vào nhau thì thanh gậy trúc của Bạch Trường Lão đột nhiên quay tròn một cách mờ ảo, để rồi quét ngang cườm tay của Mặc Kiếm một đường nhanh không thể tả.

Thì ra Bạch trường lão cũng biết người biết ta lắm, nên vừa nhập trận và xử dụng ngay thiệu chữ «quấn» lối đánh lừa này vừa tránh được sự va chạm mà lại làm cho đối phương khó nổi thì triển kiếm pháp một cách lặn cùng vì bởi thanh gậy cứ luôn luôn quấn quýt như một giải lụa vô cùng huyền ảo.

Mặc Kiếm vừa bị quấn một đường bất thần, đường tức thì sượng lại, và bên tay của hắn vang lên một câu nói của Dương Tiêu :

— Đó là thiệu chữ quấn trong... trong...

Ông ta vừa định nói «trong Đả Cầu Bằng Pháp» nhưng ban nãy, Bạch Trường Lão vừa nói dùng roi đánh chó để đánh chó, ám chỉ đương kim hoàng đế, hãy giờ nếu nhắc lại hai chữ «Đả Cầu» trước mặt Chu Nguyên Chương thì thật là khó nghe cho nên ông ta chỉ nói được hai tiếng «trong trong» rồi nín bặt...

Triệu Minh đứng gần đó, tình nghịch nổi lời :

— Trong Đả Cầu Bằng Pháp... ha ha ha...

Câu nói chưa dứt, thì Bạch Trường Lão cùng với Mặc Kiếm đã trao đổi với nhau hai đòn rồi.

ĐÀ CẦU ĐẠI TRẬN CHĂNG PHẢI TÂM THƯỜNG

Người trong Minh Giáo hồi nào tới giờ rất sợ Dương Tiêu một lời nói của ông ta bàn ra là một mệnh lệnh bất khả kháng, vì thế cho nên Mặc Kiếm cố hết sức đun đẩy Bạch Trường Lão đang ra cho xa ngõ hầu dùng làm bả mắt thánh thượng.

Nhưng không ngờ ba bốn đòn trời qua rồi mà vẫn không làm sao đẩy trời được Bạch Trường Lão.

Ngược lại thanh gươm trúc tay của Bạch Trường Lão tại cứ chập chờn như máy bay, như gió cuốn, liên tiếp quổ lấy vũ khí cùng những trọng huyết trên mình của Mặc Kiếm.

Cuộc chiến kéo dài đến hiệp thứ bảy thì bỗng nhiên Mặc Kiếm thốt lên một tiếng, chém bừa vào giữa mặt Bạch Trường Lão một guom rồi xoay lưng bỏ chạy.

Việc này xảy ra làm cho ai nấy cũng đều lấy làm kinh dị vì cứ theo tài bộ của đôi bên mà suy, thì Mặc Kiếm chưa thua sớm như thế này.

Bỗng chợt nghe có tiếng của Triệu Minh từ trong bóng tối kêu lên: Gậy đánh chó thì cứ đánh chó, đừng đuổi theo thằng họ Mặc...

Thì ra Mặc Kiếm thấy mình tấn công mãi không đẩy trời được Bạch Trường Lão bây giờ chỉ còn cách vờ thua bỏ chạy để dụ cho đối phương đuổi theo, ngõ hầu thực hiện theo lời nói của Dương Tiêu là phải đấu chiến ở chỗ nào mà Chu Nguyên Chương không trông thấy.

Bạch Trường Lão vừa trông thấy đối thủ của mình xoay lưng bỏ chạy định hóa tốc đuổi theo, tung ra một đòn thuốc thiệu chữ «cầu» ngõ hầu cản chân cho người này té nhúi trước đám ba bề...

Nhưng bàn chân của ông ta vừa cất lên thì chợt nghe Triệu Minh nói lên như thế tức thì hạ ngay bàn chân xuống và nói tiếp:

— Phải... gậy đánh chó thì phải dùng để đánh chó mới là trúng cách...

Nói dứt lời, lại quay về phía Chu Nguyên Chương thọc ra một gậy...

Bạch Trường Lão biết rằng thế nào cũng có người nhẩy ra phá đám để bảo vệ Chu Nguyên Chương, nên thế võ này trông theo bề ngoài thì thật là mạnh bạo, nhưng thật ra đây chỉ là một hư thế mà thôi.

Quả nhiên không ngoài sự ước đoán của Bạch Trường Lão,

đường gậy này vừa bay ra, thì sau lưng của Chu Nguyên Chương tức thì bùng lên một vầng ánh sáng, có một người cựa vệt lại múa đao xông ra ngăn cản.

Vì có chuẩn bị trước, cho nên Bạch Trường Lão phen này ứng biến vô cùng lanh lẹ, từ cái thế «thọc», ông ta biến sang «quấn» nhanh như chớp...

Thế là lưỡi đao của người này bị quấn gọn và đẩy nhẩy sang một bên theo cái thế «nửa lạng đầy ngàn cân».

Lưỡi đao vừa bị đưa sang một bên, thì trước mặt Chu Nguyên Chương hoà toàn trống trải, và Bạch Trường Lão nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng...

Không biết ông ta đã dùng một lối biến hóa lạ lùng như thế nào mà bằng một tốc độ phi thường ông rút thanh gậy đánh chó trở về, thọc vào giữa ngực của Chu Nguyên Chương một đường thần tốc.

Chung quanh có mấy tiếng rú vang lên, bên chúng anh hùng thì rú lên vì sung sướng, thấy Chu Nguyên Chương thế nào cũng lãnh đòn một cách đích đáng...

Còn những người hộ vệ cho Chu Nguyên Chương thì rú lên vì sợ hãi...

Riêng về phần Bạch Trường Lão thì trong dạ mừng thầm, ông ta không ngờ dương kim Hoàng đế lại thác trong tay của mình, vì bởi đường đâm này ông ta đã dùng hết mười phần sức mạnh.

Nào hay đâu chính vào lúc ông ta đâm chưa hết tầm tay, thì bỗng nhiên nghe thấy bàn tay của mình nhẹ nhõm có cảm giác dường như vũ khí đã mất đi.

Vừa toan định thần nhin cho kỹ, thì đột nhiên trên má của mình vang lên một tiếng «bốp», rõ ràng đã bị ai tặng cho một tát tai như trời giáng...

Bị đòn đau, Bạch Trường Lão tức thì định tĩnh tâm thần và phát giác ngay thanh gậy trúc của mình đang nằm trong tay của Dương Tiêu.

Cùng trong một lúc, ông ta nghe thấy trên má của mình rất như phỏng lửa, mà hàm răng thì đau buốt, ông ta tức thì nhổ ra một bả nước bọt.

Và bả nước bọt này đã đỏ hồng những máu, trong ấy lại có vài ba cái răng trắng hếu.

Thì ra Bạch Trường Lão đã nhanh, nhưng Dương Tiêu hãy còn nhanh hơn, bằng một cú động vượt bậc, ông ta đã tước lấy binh khí của Bạch Trường Lão, mà còn tiện tay tặng cho một cái tát tai thẳng

cánh, đến nỗi làm rụng mất mấy cây rừng của Bạch Trường Lão...

Sự kiện xảy ra quá nhanh, làm cho không có một người nào trông theo cho kịp.

Bạch Trường Lão ngừng cổ thở dài, vừa định thò tay vỗ lên vào Thiên Linh Cái để tự vận, thì chợt nghe có tiếng của Sử Hồng Thạch oai nghiêm vang lên :

— Thắng bại bình giả ấy sự thường Bạch Trường Lão hãy tạm lui...

Bạch Trường Lão nghe Bang Chủ của mình ra lệnh tức thì ngoan ngoãn lui ra.

Trong hàng ngũ của Cái Bang bỗng chợt có tiếng thét vang như sấm :

— Nó đã thương Bạch Trường Lão nặng nề như thế, thù này không thể không báo.

Tức khắc ba bên bốn bề, có không biết bao nhiêu người nhao nhao lên tấn thành nhiệt liệt.

Giữa những tiếng reo hò vô lý, bỗng có tiếng của Sử Hồng Thạch vang lên như sấm.

— Phải... thù này phải báo, nhưng mà muốn đá cầu phải dùng Đả Cầu Đại Trận...

Chúng anh hùng các môn phái, nghe thấy Cái Bang Bang Chủ nhắc đến bốn chữ Đả Cầu Đại Trận, thì đồng loạt lễ thối lui nhường chỗ cho chư đệ tử Cái Bang hành sự.

Họ biết rằng mỗi một môn, mỗi một phái đều có một trận đồ đặc biệt của bản môn, chuyên dùng để cứu nguy trong lúc ngặt nghèo, ví dụ như Thiếu Lâm phái thì có La Hán đại trận, phái Toàn Châu thì có Thiên Cang Bắc Đẩu trận, còn Cái Bang thì thuở giờ có Kiên Bích đại trận là một trận đồ lừng danh dùng để trấn bang, thế mà bây giờ trong cái giây phút quyết liệt này, lại nghe có Đả Cầu Đại Trận này, vậy thì đồ trận này chẳng phải tầm thường.

QUÂN REO NGOÀI NỘI, PHÁO RAN MẶT THÀNH

Quả nhiên lệnh của Sử Hồng Thạch vừa ban ra, thì toàn thể đệ tử Cái Bang rần rần chuyển động, mỗi người thấy đều tước môn binh khí tùy thân trong mình là ngọn roi Đả Cầu ra.

Vũ khí vào tay, không khác chi hùm thiêng chấp cánh, chúng đệ tử Cái Bang ào ạt tiến tới như đã vô nước tràn, làm cho một người mỗi tiếng là trăm tinh như Dương Tiêu đứng phải cau mày lờ lững.

Ông ta liếc nhìn ra phía sau, nói :

— Chúng huynh đệ hãy bày khai Quang Minh Trận.

Ba chữ "Quang Minh Trận" vừa bay ra thì chúng đệ tử đứng chung quanh Chu Nguyên Chương cũng đều reo hò vô lý, hàng ngũ bày khai bảo vệ Chu Nguyên Chương và Dương Tiêu kín như tường đồng vách sắt.

Từ nơi chỗ Sử Hồng Thạch bỗng có hai hồi còi lãnh lớt vang lên, và Đả Cầu Đại Trận bắt đầu tấn công tương đương mãnh liệt.

Triệu Minh nấp trong tán cây gần đó, ngắm nhìn sơ qua mấy đợt tấn công, liền vỗ tay nói nhỏ nhỏ :

— Hay cho Cái Bang, giỏi cho Cái Bang, chắc phen này Cầu hoàng đế sẽ chết trong Đả Cầu Đại Trận...

Thì ra Kiên Bích Trận khi xưa của Cái Bang chỉ là một trận đồ chuyên đánh bằng tay không, chỉ liên kết với nhau như tường đồng vách sắt rồi chen lấn đẩy giạt đối phương cho thối lui đến chỗ không thể lùi mà chịu chết.

Còn Đả Cầu Đại Trận này thì trong tay của ai cũng thủ sẵn binh khí mà ập tấn công.

Lối tấn công này choáng qua thì thật là rối loạn, không hàng không ngũ, không nhịp nhàng linh động, không phối hợp tinh vi, phương tiện ra bên trong hoàn toàn trái ngược.

Sở dĩ họ sử dụng lối đánh này, mục đích làm cho đối phương rối loạn tinh thần rồi bỏ chạy tứ tung chẳng khác nào một con chó không chủ, chạy đến ngõ nào cũng bị xua đuổi.

Lối đánh này quả nhiên cay độc, người trong Minh Giáo tài bộ tuyệt vời như thế kia Quang Minh Đại Trận lợi hại dường ấy, mà chỉ trong một cái nháy mắt, thì hàng ngũ rối tới bời.

Dương Tiêu là một người thông minh vô cùng, ông ta trông thấy người trong Cái Bang tấn công hỗn loạn, làm cho chúng đệ tử bên Minh Giáo cũng phải chống trả một cách hỗn loạn, thì ông ta đã rõ cái nguy cơ vô cùng thảm khốc và bên Minh Giáo sẽ lãnh lấy.

Ông ta quát to :

— Lấy bất biến ứng vạn biến...

Người chỉ huy Quang Minh Đại Trận vừa nghe câu nói này tức thì tinh thần định tĩnh, ông ta cũng phát giác rằng người trong Minh Giáo đã trúng kế của đối phương, nên vội vàng chỉnh đốn ngay lại thế trận.

Bất luận người bên Cái Bang tấn công ập hay hỗn loạn như thế

nào cũng mặc, bên Minh Giáo cứ một mực chống trả theo qui củ bảo hời.

Nhưng dùng có hết tinh cứu vãn thì cũng đã trễ, một khi Đả Cầu Đại Trận phát khởi thế công rồi thì thật làm cho đôi phương khốn đốn vô cùng, vì mỗi nhón cũng thế trận này chột hướng về bên Đông, chột xoay sang hướng Tây, khi tấn công phương Bắc, có lúc lại khuấy rối hướng Nam, làm cho Quang Minh Đại Trận bị bất buộc phải xoay trở liên liên mới có thể bảo vệ được Chu Nguyên Chương.

Trong lúc chầu tời bên Minh Triều đang lâm vào vòng khốn đốn, thì phía dưới kia binh sĩ hai bên đã tiến vào giai đoạn hào hùng khốc liệt nhất.

Số là bên phía quân sĩ của chúng anh hùng hào kiệt này giờ trông thấy trên Túy Vương Lầu đèn đuốc sáng ngời đầu người lộ nhỏ...

Tiếp theo đó có một số binh triều bỗng nhiên thối lui bảo vệ chung quanh Túy Vương Lầu.

Chúng anh hùng thấy vậy, biết rằng trên lầu kia đã có biến nên bắt giặc tỉnh thần phần khởi, thúc đốc đại quân tràn tới...

Thế là quân hai bên tức khắc triển một trường huyết chiến, trông thật là kinh khủng gấp mấy lần ban nãy.

Trong lúc đó thì Triệu Minh cùng với Trương Vô Kỵ này giờ nấp trong cành cây nhìn xem Đả Cầu Trận cùng Quang Minh Trận giao chiến với nhau.

Bỗng Triệu Minh nói nhỏ vào tai của Vô Kỵ :

— Xem tình thế này thì Quang Minh Trận khó nổi bảo toàn tính mệnh cho Chu Nguyên Chương, vậy chúng ta hãy rào chung quanh bốn mặt thành để xem tình hình tổng quát.

Vô Kỵ nói :

— Phải... vậy ta cho tin vài ba vị khác cùng đi.

Dứt lời chàng quay sang cho Không Không Đại Sư và Tịnh Tuệ Sư Thái hay, và Tịnh Tuệ Sư Thái lại cho Hồng Phong hay, thế là những người này vây đoàn cùng nhau trở thuật phi hành, lướt đi trên đầu thành nhanh như gió,

Quả nhiên chúng đệ tử Cái Bang vừa nhận được một lệnh của Sư Hồng Thạch, cứ mỗi một bước tiến nào cũng phải đứng Thiên Căn Tấn.

Túy Vương Lầu được kiến trúc toàn bằng danh mộc, lại do những danh sư nhà nghề mộc đứng ra xây cất, cho nên kiến cổ không biết chừng nào.

Trải qua hai đời người trên năm trăm năm nay mà chưa hề

thấy hư hao lay chuyển, thế mà dưới những thế Thiên Căn Tấn phi thường mãnh liệt của ngót nghìn đệ tử cái bang, bây giờ cả ba tầng Túy Vương Lầu rung chuyển như bị một cơn động đất.

Những người có mặt trong Túy Vương Lầu đồng kêu lên những tiếng thất thanh.

Vì cứ theo tình thế này thì ngôi lầu vì đại ba tầng này sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc.

Hai đợt Thiên Căn Tấn vừa thì triển xong, thì ngôi Túy Vương Lầu đã xệ xuống, và bước chân của những tên đệ tử Cái Bang cứ nhip nhàng tiến tới, tiếng chuyển động rầm rầm cứ vang lên từng hồi.

Sư Hồng Thạch lên nhìn Dương Tiêu, trông thấy trên trán của người này mồ hôi và ra lấm lấm...

Nàng nghĩ thầm :

« Phen này thì chắc Dương Giáo Chủ nhà ta sẽ lãnh đủ những điều cay đắng ».

Vừa nghĩ đến đây thì chợt có nhiều tiếng « sấm sấm » kinh thiên động địa vang lên...

Ngôi Túy Vương Lầu đổ sập chuyển mình lể : một cái rồi từ từ sụp xuống.

Sư Hồng Thạch buồm tiếng cả cười, nhưng đôi mắt của nàng cứ dán chặt vào Chu Nguyên Chương và Dương Tiêu.

Bỗng đôi mắt của nàng long lên vì trông thấy Dương Tiêu bỗng khoát tay ra dờ nhẹ lấy Chu Nguyên Chương và cất mình nhảy vút lên...

Hai người này nhảy lên vút mãi trốn rồi lảng lạng bay xuống, bộ điệu thoong thả nhẹ nhàng không khác chi hai nàng tiên nữ giáng phàm, làm cho Cái Bang Bang Chủ cũng phải buột miệng khen thầm.

Trên Túy Vương Lầu lúc bấy giờ hiện diện trên hai nghìn người, nay thấy lầu đổ, tức thì tung mình nhảy tóa ra ngoài, tình trạng thật là hỗn độn.

Sư Hồng Thạch vừa trông thấy Dương Tiêu bỗng lấy Chu Nguyên Chương mà tung mình nhảy xuống đất, nàng cũng nhún mình bay ra khỏi tầng cây để rồi thân hình tà tà rơi xuống.

Đang rơi lơ lửng giữa lưng, nàng tự khi đan điền thất vọng :

— Mau búa Đả Cầu Đại Trận dưới chân lầu.

Có một số đệ tử Cái Bang này giờ vẫn sẵn sàng túc trực chung quanh đó, lại thêm có một số từ trên Túy Vương Lầu nhảy xuống, bấy giờ nghe lệnh của Sư Hồng Thạch, chúng đệ tử tức thì rầm rầm chuyển động, trong một cái nháy mắt, lại kết thành một cái Đả Cầu Đại Trận

vây chặt Dương Tiêu và Chu Nguyên Chương vào giữa...

Trong lúc đó thì tiếng ầm ầm chuyển động vẫn vang lên không ngớt, cả ba tầng lầu đồ sộ của Túy Vương Lâu thì nhao sụp đổ tan tành.

DƯƠNG GIÁO CHỦ MUỐN QUÁT NGỰA TRUY PHONG

Giữa cảnh cát bay mù mịt, ngôi đồ ầm 1, Đả Cầu Đại Trận đã tới tận công ào ạt, phần Dương Tiêu và Chu Nguyên Chương nhờ có một số đông đệ tử Minh Giáo liều chết từ trên cao nhảy xuống bảo vệ, nên vẫn giữ cái thế kháng cự cầm chừng...

Những người này thấy đều thuộc tay giàng hổ thương thượng, nên mặc dù trên thành lúc bấy giờ có không biết bao nhiêu quân binh đang tuần phòng nghiêm nhặt, thế mà không ai trông thấy họ đi qua.

Đoàn người này từ cửa Bắc xông thẳng qua cửa Đông rồi lại sang cửa Nam, thấy hai cửa thành này mặc dù đã bị tàn phá, nhưng nhờ tường thành vững chắc, quân thủ thành lại đóng đảo, cho nên quân sĩ của chúng anh hùng bị ngăn chặn lại cửa thành.

Mặc dù trên mặt thành tên bắn xuống như mưa, nhưng binh sĩ của chúng anh hùng vẫn bám chặt lấy mặt thành mà công phá từng bừng mãnh liệt.

DƯỚI TÁN THIÊN CÀN ; TÚY VƯƠNG LẦU ĐỔ NÁT.

Cứ đến mỗi một cửa thành, thì đoàn người lại dừng chân nép mình vào một nơi kín đáo, Triệu Minh thấy mặc dù đôi bên công thủ tương đương, nhưng mà tình trạng này thật khó phân thắng bại.

Vô Kỵ nhóng cổ nhìn về phía Tây thành thì thấy lửa cháy lòe, quân rao to mở...

Không Không Đại Sư nói :

— Hai cửa Đông và Nam đang ở trong giai đoạn cầm cự vậy chúng ta hãy sang cửa Tây xem qua, đường ưu tiên trận ở mặt thành này đang hồi sôi động.

Thế là đoàn người lại tách ra đi, nhắm cửa Tây trực chỉ. Đi chẳng bao thì ánh lửa phía trước mặt càng ngày càng tỏ rạng tưng bừng lên, thì ra nơi cửa thành Tây này đã hoàn toàn đổ vỡ, và quân đôi bên đã giao chiến với nhau trong nội thành trên những con đường chật hẹp.

Đoàn người Trương Vô Kỵ lại trở thuật phi thiên đầu bích, lướt trên

những mái nhà mà quét sát trận chiến.

Hồng Phong đứng trên một lầu cao nhìn xuống thấy dưới những mặt đường đông đúc không biết bao nhiêu người. Nhưng nhờ khôi giáp và tinh kỳ của đôi bên khác nhau, cho nên Hồng Phong phân biệt được rõ ràng trận tuyến.

Nàng thấy lúc bấy giờ, binh sĩ của chúng anh hùng đã tràn khỏi mặt thành hơn hai trăm trượng, và hàng ngũ đôi bên dường như lẫn lộn vào nhau trong cái thế hỗn chiến tương đương đẫm máu.

Thế là trong ngôi thành cổ kính này bây giờ đang có hai trận chiến đang diễn tiến càng lúc càng căng, trong trí của Hồng Phong vụt nghĩ thầm :

— Nếu cánh quân nơi thành Tây này mà phối hợp liên hoàn được với cánh quân cửa Bắc, tạo thành một thế gọng kìm to lớn, ép buộc đối phương phải nằm trong tình trạng lưỡng đầu thọ địch, thì ngôi thành này sẽ bị phá vỡ ngay...

Còn đang bàng hoàng, thì đột nhiên bên tai có một câu nói của Triệu Minh vang lên :

— Chắc Hồng Bang Chủ đang nghĩ cách làm sao đối phương lọt vào thế lưỡng đầu thọ địch?

Hồng Phong quay đầu nhìn lại, nói :

— Giáo Chủ phụ nhân quả nhiên có biệt tài suy đoán tâm tư của người khác, tôi nghĩ rằng Cầu hoàng đế đang kẹt trên Túy Vương Lâu, và chắc chắn sẽ vụt thấy trong Đả Cầu Đại Trận, binh triều bây giờ như con rắn không đầu, nếu hai cánh quân này được liên kết với nhau, làm cho đối phương lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch, như vậy lòng quân tất nhiên rối loạn, quân ta sẽ thừa thắng mà đánh một trận cho chúng không còn manh giáp.

Triệu Minh nói :

— Việc này không khó, sẵn có lực lượng của chúng cao thủ võ lâm nằm trong lòng địch, ta hãy thực hành công việc khuấy phá ngay trong tâm nhúc của chúng, thì lòng quân tất hoang mang, và chừng ấy thì cánh quân ở bên ngoài tha hồ mà thừa xông thẳng vào nơi trọng địa.

Hồng Phong cười, nói :

— Thật là cao kế, vậy chưa thực hành còn chờ đợi nào?

Triệu Minh nói :

— Nay phải hóa tốc trở về cửa Bắc triệu tập chư vị không có tham gia vào Đả Cầu Đại Trận.

Thế là đoàn người lại ra đi trở về hướng Bắc...

Trong lúc đoàn người của Hồng Phong đang thẳng xông trên đầu thành, thì trên Tây Vương Lâu lại xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Số là sau khi đoàn người của Hồng Phong đi rồi thì Đả Cửu Đại Trận càng tăng thêm uy lực.

Và số chiếc vòng đai quai dẹt từ bên ngoài cứ lần lượt tiến lên để làm vòng vây thêm phần cứng cổ.

Thế rồi những cái vòng đai ấy cứ biến hóa thành trăm binh nghìn lối làm cho rối loạn thính thị của Quang Minh Đại Trận, rồi hề có dịp thừa hư thì chúng Cái Bang lại thắt chặt vòng vây.

Dương Tiểu thấy tình trạng càng lúc càng thêm bất lợi cho Minh Giáo, nên bỗng kể tai nói nhỏ với một tên cận vệ của ông ta vài câu.

Câu nói của Dương Tiểu vừa dứt, thì tên cận vệ này bỗng thò tay vào túi, rút ra một chiếc còi, chiếc còi này vừa được đưa lên miệng hân thì phát ra những âm thanh lạnh lạnh.

Tiếng còi này vừa vang lên thì Quang Minh trận đột nhiên rần rần chuyển động, đại khởi phản công, dường như có ý định liều lĩnh...

Sở Hồng Thạch này giờ ngồi nép mình trên một tầng cây gần đó quan sát trận chiến, nay thấy đối phương muốn thay đổi chiến lược như vậy, trong trí của nàng bỗng nảy ra một ý nghĩ tình nghịch nàng kể tai nói nhỏ với một vị trưởng lão đứng gần đó, và vị trưởng lão này vừa nghe qua cũng nở một nụ cười tươi.

Thế rồi vị trưởng lão bay mình xuống mái lầu Tây Vương kể tai nói nhỏ với chúng đệ tử Cái Bang dường như Sở Hồng Thạch đang truyền một mật lệnh gì thì phải.

Mật lệnh này vừa truyền ra chẳng bao lâu thì chúng đệ tử Cái Bang thấy đều nhất tề thay đổi chiến lược.

Những thanh gươm trong tay của gã ẩn mày bay ra tới tấp, cũng trong một lúc, những bàn chân của họ tiến tới đâu thì vùn lùn chuyển nghe rầm rầm...

Có nhiều người từ trong hàng ngũ Minh Giáo kêu lên :

— À... họ dùng Thiên Càn Tán...

Dưới những bước chân rập rình của trăm nghìn người xù dục một loạt Thiên Càn Tán, tòa nhà rung rinh chuyển mình thật mạnh, làm cho Chu Nguyên Chương là một người bình tĩnh mà cũng phải thất sắc kinh hoàng...

Ông ta liếc nhìn Dương Tiểu với một ánh mắt cầu cứu, phần Dương Tiểu thì cũng thấy tình thế bất kham, bỗng có một tiếng "rộp" nhỏ

khán rùng rợn vang lên, cây cột cái của tòa nhà đã gãy...

Dương Tiểu ngán lên một tiếng hào hùng, đoạn lướt tới bắt ngang qua lưng của Chu Nguyên Chương, thuận tay kẹp chặt vào dưới nách mình đoạn mình nhảy ra ngoài để rồi thân hình của hai người là đã rơi xuống đất trong cái tư thế vô cùng ngoạn mục.

Thân hình của ông ta chưa rơi tới đất thì hai bàn chân đã tung ra một loạt liên hoàn cước, đá đang những đệ tử Cái Bang đang chặn đường tập kích, để rồi ông ta yên lành đứng vững trên mặt đất.

Một tay của ông ta liên tiếp tấn công đối phương, còn một tay thì kẹp chặt Chu Nguyên Chương, đồng thời liên tiếp nói :

— Tâu Thánh Thượng... chúng ta đã yên lành xuống đất...

Nói đi nói lại mấy lần mà vẫn không nghe Chu Nguyên Chương trả lời làm cho Dương Tiểu giật mình kinh hãi...

CÁI TỘI THÍ QUÂN E CHO CHẠY ĐƯỜNG TRỜI KHÔNG THOÁT

Dương Tiểu càng nghĩ càng kinh, nghĩ rằng đương kim hoàng đế rồi ro có mệnh hệ nào mà chết trên tay của mình thì cái tiếng "thí quân" chạy đường trời cũng không khỏi.

Ông tức thì nỗ lực chém bay đầu ba tên đệ tử Cái Bang cho vòng vây nơi ra rồi mới thò bàn tay lên sờ thử nơi ngực của Chu Nguyên Chương.

Cảm xúc của Dương Tiểu thật là bồn chồn, giữa cảnh thiên quân vạn mã, quân reo hò mở pháo ran mặt thành mà ông ta vẫn còn nghe thấy quả tim của Chu Nguyên Chương còn thoi thóp như một đường tơ...

Vừa sợ vừa mừng, rồi không biết từ đâu đưa đến một luồng sức mạnh, làm cho thanh gươm của ông tung hoành như rồng bay phượng múa, trông ngoạn mục hơn này bội phần.

Thì ra Chu Nguyên Chương vì bị Dương Tiểu kẹp quá mạnh, lại thêm cứ quay cuồng hỗn loạn không ngừng, cho nên mới ngắt đi.

Dương Tiểu biết vậy, nên từ từ nói lỏng vòng tay, để cho Chu Nguyên Chương được tự do hô hấp...

Thình thoắt ông ta lại thừa lúc rảnh rang mà quay nhanh đốc kiếm xoa nhẹ vào huyết Nhãn Trung của đương kim hoàng đế, nhờ vậy đến Chu Nguyên Chương lần lần định tỉnh.

Dương Tiểu vừa nghe thấy ông ta khẽ cựa mình trong vòng tay của mình, liền nói nhỏ nhỏ :

— Tàn Thánh Thượng... viện binh của Từ Tướng Quân đã đến...
 Dương Tiêu vừa dứt lời, thoáng nghe thấy Chu Nguyên Chương khẽ giật mình trong vòng tay của mình, và dương kim hoàng đế nói :

— Viện binh đã đến rồi ư ?

Dương Tiêu trả lời :

— Thưa vâng...

Chu Nguyên Chương cố gắng nhóng cổ lên nhìn, và nói nhỏ vào tai của Dương Tiêu :

— Hãy cho chúng nó dựng lọng lên...

Dương Tiêu rảo mắt nhìn quanh, thấy chung quanh mình hãy còn mấy vị tàn nhân hộ vệ, bèn nói :

— Một vị liều chết xông ra dựng lọng...

Một vị tàn nhân ứng thỉnh rồi tung ra một đường chiêu như sét đoạn nường theo đó mà bay vọt ra khỏi trận.

Nhưng người này chỉ lướt ra chưa đầy năm bước, thì vướng phải một đường cản của một vị tướng lão làm cho thân hình loạng choạng...

Tiếp theo đó, có một ngọn roi đánh chỗ bõ vào lưng ông ta một đòn như trời giáng. May nhờ vị tàn nhân này là một người có công lực thâm hậu, cho nên chưa đến nỗi nào...

Đúng vào lúc đó thì sau lưng của người này có mấy tiếng ối ối vang lên, tiếp theo đó là tiếng cây người ngã nghe huỳnh huỵch...

Thì ra Dương Tiêu đã vũ lọng thần uy nhẩy tới, đánh giết vây cho người này.

Vị Tàn Nhân ấy nào chịu bỏ qua cơ hội bằng vàng, tức thì thoát đi như bay như biến...

Ra khỏi vòng kiềm tỏa của Đả Cửu Đại Trận rồi, ông ta rảo mắt nhìn quanh, trông thấy cây lọng của Chu Nguyên Chương đang nằm ngả ngồn ngang trên mặt đất.

Nhiều vết chân người dẫm bừa bãi trên ấy cực kỳ dơ bẩn. Thì ra lọng đây là một vật dùng để che nắng gió của nhà vua, bề thấy lọng đều tức là vua ở đó.

Vị Tàn Nhân này tức thì chộp lấy cây lọng đoạn phi thân nhẩy vút lên một chỗ cao nhất.

Cây lọng này vừa dựng lên, thì người trong Minh Giáo tức thì ào ào đổ xô tới, vì họ ngỡ rằng dương kim thánh thượng đang ngự ở đó, thế là vô tình vị Đại Tàn Nhân này có được một số người hộ vệ dưới chân lọng thật là chu đáo.

Đây nói về những toán quân của chúng anh hùng hào kiệt đang hồi sát phạt cực kỳ hăng hái, thấy phần thắng đã nắm chặt trong tay, bỗng thình lình nghe thấy có tiếng pháo nổ vang trời. Quay đầu nhìn về phía hậu quân thì thấy cờ bay rợp đất, binh sĩ tràn đồng, nhìn quân kỳ thì thấy một chữ « TỬ » to tướng...

Ài cũng biết cánh quân ất của danh tướng Minh Triều là Từ Đạt, nên vội vàng phân chia một số hậu quân biến thành tiền quân mà kháng cự.

Dưới ánh lửa bập bùng, người ta trông thấy có một viên lão tướng ngồi trên mình một con tuấn mã quốc mầu nhìn về phía hoàng thành.

Chung quanh ông ta có nhiều viên tướng cạnh bộ vệ hầu hoi, bỗng chợt có một vị tiểu tướng bước ra thưa rằng :

— Kính thưa Từ Tướng Quân, đường như nơi hướng Tây Nam có lệnh của thánh thượng ..

Thì ra viên Đại tướng này chính là Từ Đạt. Ông ta nghe nói có lọng của Thánh Thượng tức là cấp mắt long lanh lên sáng quắc, và quả thật ông ta thấy chiếc lọng có thêu năm con rồng bọc bõ đang tung bay trong gió lộng về đêm...

Ngọn roi ngựa trong tay của Từ Đạt, tức thì đánh ngay về hướng đó vang lên một tiếng « đét » và ông ta hét :

— Tiến quân về hướng đó.

Tức thì có hơn mười người nối tiếp truyền lệnh này ra khắp tiền quân, thế là cánh quân của Từ Đạt ạt tràn về hướng cây lọng của Chu Nguyên Chương như để lờ nước trôi...

Chỗ dựng cây lọng này cũng cách nơi Chu Nguyên Chương đang tập nạn chừng hai mươi trượng mà thôi, cho nên khi đại quân tràn tới thì vô tình chúng đệ tử Cái Bang rơi vào thế lưỡng đầu thọ địch...

Sử Hồng Thạch buồm tiếng thở dài ủa não. nghĩ rằng công phu của mình thấy đã có kết quả trong tay hãy giờ lại hóa ra công dã tràng.

Vì bởi Đả Cửu Đại Trận mặc dù lợi hại, nhưng đó chỉ là một thế trận mà vô làm cao thủ xử dụng trong trường tranh đấu vô lâm, có tính chất tốc chiến tốc quyết, chứ còn mang ra dùng để kháng cự với đại quân chuyên nghề đánh giặc ngoài trận địa thì thành thất thế.

Quả nhiên cách tiến quân của Từ Đạt toàn là những tên quân thiện chiến, trăm người chọn một, cỡi toàn ngựa to, dùng toàn trường thương đại kích nên xáp tới thì công phá tung bừng, thật là thế tợ chế tre, làm cho chúng đệ tử Cái Bang bận nghênh chiến với họ mà Đả Trận trở nên lợi lợng...

Dương Tiêu nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng, ông ta ngán lên

một tiếng như rỗng ra biển cả rồi tung gươm thẳng tay sát phạt.

HƯ THỰC CHƯA TƯỜNG KHÔNG NÊN VÀO THÀNH NỘI

Vì thế trận Đả Châu đã mất đi sự phối hợp nhịp nhàng, cho nên Dương Tiểu chém ngã chừng năm người đệ tử Cái Bang thì liền thừa hư mà xông ra khỏi trận.

Ông tung mình nhảy và tới bằng một tốc độ kinh hồn trong nháy mắt đã tiến sát tới bên chân long và lúc bấy giờ đại quân của Từ Đạt cũng đã tiến sát nơi rồi.

Vị Đại Tán Nhân trông thấy thánh thượng đã thoát khỏi vòng kim tỏa ông ta rút một hơi dài như người đặt xuống một gánh nặng nghìn cân và nghe Dương Tiểu nói :

— Hãy đưa chiếc long này đến bên bóng cỏ của Từ Tướng Quân.

Vị Đại Tán Nhân này vâng lệnh, tức thì cầm cây long tung mình nhảy về hướng cỏ của Từ Đạt.

Hễ long đi tới đâu thì quân tràn tới đó, cả thấy đều liền chết mà bảo toàn tánh mạng cho Chu Nguyên Chương...

Chúng đệ tử Cái Bang mặc dù bị tấn công toại bởi nhưng có mấy vị Trưởng Lão đồng hô :

— Dùng thiệu chức «quân» quân chân ngựa...

Thế là trăm nghìn nghìn thanh gươm sắt tức thì biến thành những giải lụa hayễn ào mơn mĩ giăng mắc bốn phương làm cho những con ngựa to lớn trong đám tiền quân của Từ Đạt thì phau té ngã lăn chiêng trông thật buồn cười...

Nhưng hễ con ngựa này ngã xuống thì con ngựa khác ở phía sau lại xông lên thật đúng như câu đề từ nước tràn không tài nào ngăn ngăn cho nổi.

Vì vậy mà không mấy chốc, chiếc long của Chu Nguyên Chương đã tiến đến bên bóng cỏ của Từ Đạt thì nhau vây chặt long và cõ bảo vệ chắc như tường đồng vách sắt.

Từ Đạt hội hiệp với Chu Nguyên Chương rồi, tức thì bay mình xuống ngựa đập đầu tâu rằng :

— Khất tấu Thánh thượng kẻ hạ thần là Từ Đạt đến cứu giá trở tràng làm cho Thánh thượng phải hải kinh, tội này đáng muốn thác.

Nói đoạn dâng ngựa cho Chu Nguyên Chương. Chúng tướng ủa tới đó Chu Nguyên Chương lên ngựa rồi ông ta mới chậm rãi nói :

— Từ tướng quân hãy bình thân... chẳng rõ vì sao tướng quân

hay tin mà kéo quân trở lại hoàng thành ?

Từ Đạt vẫn quỳ dưới đất, không dám ngửa mặt nhìn lên nói :

— Khất tấu thánh thượng kẻ hạ thần này đồn trú nơi phương Bắc, nhưng được tin chúng anh hùng hào kiệt đất Trung Nguyên bỗng nhiên tập trung vàng bạc... đồng thời tụ tập về kinh nên liệu chắc rằng chúng sẽ thừa hư mà mưu việc cả ..

Chu Nguyên Chương nói:

— Từ tướng quân liệu như thần, nếu không có đoàn viện binh này chắc là chúa tôi không gặp mặt...

Từ Đạt nói:

— Thánh Thượng quá khen, việc này chỉ nhờ hồng phúc của thánh thượng mà thôi.

Chu Nguyên Chương nói:

— Từ tướng quân hãy bình thân.

Mãi đến giờ phút này Từ Đạt mới dám đứng dậy và đối thoại đến đây thì bộ mặt chiến trường đã hoàn toàn khác hẳn đòn cân lực lượng đã ngã về phía binh sĩ của Triều đình.

Tiếp theo đó có một viên tướng đứng cạnh dâng cho Từ Đạt một con ngựa, và ông ta tức thì lên yên điều binh khiển tướng.

Khả khen cho Từ Đạt quả nhiên không hổ là một vị danh tướng mặc dù lúc bấy giờ bốn cửa thành đang bị tấn công, nhưng ông ta bình tĩnh điều binh giải cứu cửa thành nào thì phải chia quân công phá ra sao, cửa thành nào thì phải dùng kế dụ địch nhất nhất phân binh thấy đều rành mạch làm cho Chu Nguyên Chương lấy làm yên chí.

Chu Nguyên Chương hỏi Từ Đạt :

— Giờ đây binh sĩ của triều đình đã thắng thế, vậy có thể vào thành nội hay chưa ?

Từ Đạt còn đang ngẫm nghĩ chưa kịp trả lời thì Chu Nguyên Chương đã hỏi thúc :

— Ban này ta thấy Biệt Điện Thiên Hồng đã phát hỏa lòng ta lấy làm nôn nóng, muốn trở về đó xem cho thỏa...

Từ Đạt trả lời :

— Không...không nên binh sĩ của đối phương huy thực chưa tường, ta phải đồn binh ở ngoại thành mà chờ xem tình thế.

Chu Nguyên Chương nghe Từ Đạt nói dứt lời liền truyền cho chúng tướng tạm thời đồn binh bất động.

Riêng về phần cánh liên quân của Chu Nguyên Chương thì được lệnh thẳng tay truy sát.

Đây nói về phần Hồng Phong đang hồi dẫn dắt cánh quân bên hướng Tây thành phối hợp với cánh Bắc Môn, nàng đang đốc chiến đánh phá tung bừa bỗng thỉnh linh bị đánh thốc vào hậu quân làm cho thế trận rã tan, nàng tức giận bởi hồi, vì thấy bao nhiêu công phu bỗng thành ra công dã tràng xe cát.

Vừa thấy một viên tiểu tướng ngồi trên mình con tuấn mã, tay cầm thương siêu, đang tung hoành chém giết như vào chỗ không người.

Hồng Phong hét lên một tiếng, tung mình nhảy tới tấn công bên cánh hữu của người này bằng một đòn Hữu Quái Kim Linh trong Huyền Đạo...

Lúc bấy giờ trong tay của Hồng Phong đang cầm thanh Đồi Long Dao, Hữu Quái Kim Linh lại là một đòn vô cùng huyền diệu, tuy hiểm mạt, nhưng mà kiến hiệu phi thường, làm cho viên tiểu tướng kia vừa trông thấy ánh dao nháng lên thì cánh tay của mình đã rụng...

Hắn ta kêu lên một tiếng thất thanh, trong khi đó thì Hồng Phong đã thò bàn tay tả ra bắt lấy lưỡi trường siêu của người này và thuận chơn tảng cho hắn một cước ngang hông làm cho bay mình ra phối yên hơn ba trượng.

Thế rồi chỉ trong một cái nháy mắt thân hình của Hồng Phong tả tả rơi xuống yên ngựa của người này, và nàng đã dùng tay tả xù trường siêu, tay hữu xù Đồi Long Dao, nàng nạt lên một tiếng, thúc ngựa cho phi nhanh về hướng trước.

Hai món vũ khí trong tay của nàng chém ngang phật trái như những ánh sao băng.

Trong cơn nóng giận, Hồng Phong thẳng tay chém giết tung bừa con ngựa dưới chân nàng đi đến đâu thì binh triều ngã rạp tới đó, và chúng đệ tử các môn phái noi theo hướng đi của nàng mà tràn tới tha hồ chém giết thẳng tay.

Có mấy viên tiểu tướng trông thấy người này kiêu dũng như vậy, thì hét lên một tiếng, vỗ ngựa xông ra ngăn lại.

Nhưng những người này vừa chạm với Hồng Phong thì đều bị nàng dùng một đòn quái dị mà bay đầu khỏi cổ.

THÈM NGỰA NHƯ NGƯỜI ĐANG CƠM HẠN THÈM MƯA

Cảnh tượng này làm cho Từ Đạt và Chu Nguyên Chương sửng sốt ngơ ngẩn, vì rằng lúc bấy giờ đại quân đã tạm thời an binh hạ trại phương mà Từ Đạt và Chu Nguyên Chương vẫn còn đứng ở dưới bóng

cỏ mà đốc chiến.

Chu Nguyên Chương quay sang hỏi Dương Tiêu :

— Viên tiểu tướng đó là ai mà uy dũng như thế ?

Từ Đạt nghe câu hỏi này, bất giác trong lòng lấy làm kinh dị, vì rằng thuở giờ Chu Nguyên Chương nói chuyện thật là cẩn trọng, chọn lựa từng câu từng lời thế mà bây giờ ông ta lại gọi người kia là tiểu tướng, và lại còn xài hai chữ 'uy dũng' thì thật là hi hữu.

Còn đang bàng hoàng thì chợt nghe Dương Tiêu bậm bực trả lời :

— Thằng đó chính là Đồi Long Bang chủ.

Từ Đạt nghe thấy hai chữ 'Đồi Long' trong lòng lấy làm ái ngại không biết hai chữ này có phạm húy đến Chu Nguyên Chương hay chăng ?

Ông ta lén liếc mắt nhìn xem, trông thấy đương kim hoàng đế gật gù, nói :

— A...Đồi Long Bang...Đồi Long Bang Chủ...

Cặp mắt của Chu Nguyên Chương thì nhìn dõi theo Hồng Phong trong trí thì miên man suy nghĩ, lần lần ông ta mới lẩm bầm :

— Đồi Long... Đồi Long... nghĩa là muốn giết ta chứ gì ?

Dương Tiêu và Từ Đạt thấy đều nghe rõ ràng, nhưng không ai dám trả lời.

Trong lúc đó thì Hồng Phong vẫn cứ tiếp tục công phá tới bờ, Chu Nguyên Chương bỗng nhiên cau mày nói :

— Mau dùng cung tiễn bắn hạ con ngựa dưới chân nó, rồi bao vây nó bắt sống cho ta.

Giọng nói của ông ta trầm trầm rền rền, đúng là một mệnh lệnh phi thường danh thép.

Từ Đạt liếc mắt ra dấu cho một viên quan hầu cận gần đó tỏ vẻ đồng ý, thế là người này tức thì truyền lệnh.

Trong chớp mắt, có ba tay thiện xạ lập tức thúc ngựa ra đi, nhằm hướng Hồng Phong trực chỉ.

Chu Nguyên Chương liếc mắt nhìn thấy, trong lòng khấp khởi mừng thầm, và cặp mắt của ông ta không rời Hồng Phong một bước.

Đây nói về phần Hồng Phong, thì chém giết chừng nào càng thêm hăng say chừng nấy, làm cho binh triều hề thấy bóng của nàng thì tự động vệt ra.

Con tuấn mã dưới chân nàng trông thấy không ai ngăn nổi người ngồi trên lưng mình, thì trong lòng bỗng sinh ra một nguồn cảm hứng

nó cất đầu lên thật cao để rồi hí lên một tiếng hào hùng.

Bỗng đột nhiên, chính vào lúc đó thì hai bên tả hữu của Hồng Phong thỉnh lình có hai người vạm vỡ, cũng trong một lúc đâm về phía nàng hai đường thương dữ dội...

Hồng Phong tức thì ứng biến vô cùng thần tốc, tay tả xử Tả Quân Linh, tay hữu xử Hữu Kim Linh, tuy hai đòn giống nhau, nhưng Hồng Phong xử dụng thật là tuyệt diệu, làm cho hai môn binh khí của hai người đánh ép này thấy đều bay ra xa lắc.

Hai tiếng cồng cồng vừa vang lên, thì bỗng đột nhiên Hồng Phong nghe thấy con ngựa của mình lại ré lên một tiếng thảm thiết rồi từ từ sụp xuống.

Liếc mắt nhìn kỹ, Hồng Phong tức giận tràn hông, vì rằng có hai một tên bằng bạc lấp lánh sáng ngời, đã cắm phập vào vai và hông của nó.

Thì ra những tay thiện xạ được Từ Đạt phái đi đã phối hợp với hai người cầm trường thương, cố tình đánh lên, làm cho Hồng Phong bận không cự mà không bảo vệ chu đáo cho con ngựa của mình.

Thế là những tên này buông tên ra lệ như chớp hạ ngay con tuấn mã.

Hồng Phong thấy con ngựa của mình đã thọ thương quá nặng ức thì bay mình ra khỏi yên, trong cơn nóng giận, nàng tung ra một cước, đá bay một tên binh triều đứng gần đó, làm cho Chu Nguyên Chương đứng ở xa xa mà cũng trông thấy thân hình của tên quân này bay bổng lên cao mười trượng rồi quay lưng lóc mà rơi xuống.

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nhắc lại một lần thứ nhì :

— Phải bao vây bắt cho kỹ được thằng đó.

Từ Đạt và Dương Tiêu đồng thanh trả lời :

— Xin vâng.

Câu nói vừa dứt, thì Dương Tiêu truyền cho ba vị Đại tể nhân tới tăng cường, còn Từ Đạt thì phái thêm hơn mười người vạm vỡ, toàn xử dụng trường thương.

Thì ra ông ta thấy Hồng Phong mất ngựa, lập tức tập trung những người dùng binh khí dài mà bao vây tấn công.

Ông ta nghĩ rằng thanh Đê Long Đao là một vật ngắn, còn lưỡi liễu trong tay bên kia của Hồng Phong thì chuyên dùng trên yên ngựa, bây giờ con ngựa đã mất đi, thì lưỡi liễu tất nhiên thất thế...

Ý nghĩ của Từ Đạt thật đúng vì sau khi được rồi ba vị tể nhân tức thì trở thuật phi hành xa đi nép tới trước.

Ba người này luận về tài bộ thì ngang ngửa với Hồng Phong, nhưng họ thấy đều lớn tuổi, cho nên kính nghiệm đời dáo hơn hẳn Hồng Phong một bậc.

Họ biết Hồng Phong có một đường trăm phi thường ác liệt, rồi sau này lại học thêm một lối múa đao mềm dẻo tài tình, lúc bấy giờ lại đang hồi giận dữ, cho nên ba người này không ai xáp lá cà cận chiến, mà chỉ dùng Lăng Ba Bộ Pháp rào lớn vòng ở trong vòng ngoài cốt làm cho tiêu hao thực lực của Hồng Phong.

Chu Nguyên Chương và Từ Đạt trông thấy ba người này dường như không hết lòng chiến đấu thì bực tức thăm trong dạ, chỉ có một mình Dương Tiêu thì gật gù khen thắm ba vị Tể Nhân này thật là cao kiến.

Chỉ trong một cái chớp mắt, những tên đồng sĩ tay cầm trường thương mình ngồi trên tuấn mã đã ủa tới bao vây một vòng kín mít, và họ bắt đầu phối hợp với ba vị Tể Nhân mà đánh phá tung bưng.

Thế là chỉ trong một cái nháy mắt, Hồng Phong đã xuống nước rõ rệt vì nàng chỉ đi chân không mà ứng chiến lưỡi liễu lại quá dài quá nặng, dùng cho người đi bộ thật thất thế vô cùng.

Đúng vào lúc tình cảnh đang hồi khốn đốn, Hồng Phong thêm một con ngựa như người gặp cơn nắng hạn thêm mưa, bỗng đột nhiên từ hướng Tây Bắc có một tiếng ngựa hí lên vang lừng...

Tiếng ngựa hí này vừa lọt vào tai của Hồng Phong, thì tinh thần của nàng đột nhiên phấn chấn, nàng ra hết sức bình sanh trảm ngã một tay dũng sĩ cầm trường rồi, liền ngựa cồ huyết lên một tiếng còi lạnh lạnh.

CHÂN CHỜ E CHO CHIM LẠI SỐ LỒNG

Tiếng còi của nàng chưa dứt, thì từ bên ngoài có một chiếc bóng trắng mờ bay vút vào giữa trận nhanh như một đường tên...

Thì ra chiếc bóng ấy chẳng phải là vật xa lạ đối với Hồng Phong mà chính là con Tuyết Long thân mến...

Số là mấy ngày hôm nay nó theo chân Hoài Ngọc mà trong lòng rất tưởng nhớ đến người chủ oai hùng là Hồng Phong.

Vào đêm hôm nay nó đột nhiên nghe thấy lửa cháy đỏ trời, quân hò to mồm, thì lấy làm hứng chí, cho nên bứt dây mà ra đi, bèn nó thấy chỗ nào lửa cháy thì xông tới, chỗ nào có quân reo thì phi tới, cảnh tượng càng hỗn loạn chừng nào thì tinh thần của nó càng lên cao chừng ấy.

Cặp mắt của nó cứ lảo lảo, cố tìm cho được Hồng Phong, nhưng

giữa chốn thiên quân vạn mã làm sao tìm, cho thấy.

Trong cơn hùng chí bỗng thỉnh lình nó nghe thấy một tiếng vỗ ngựa thì vỗ cũng bị thiết vang lên làm cho nó giật mình trông lại.

Thì ra ngựa là một loài vật có tánh xót thương đồng loại, lời tục thường nói một con ngựa đau, cỏ rào không ăn cỏ, nên con Tuyết Long trông thấy một con tuần mã bị thương mà sục xuống thì trong lòng bất nhẫn đứng sừng ngay lại.

Thế rồi một cảnh tượng oai hùng diễn ra trước mắt nó, nó thấy người ngồi trên yên con ngựa này mặc áo toàn trắng, chính là người chủ cũ của nó...

Tiếp theo đó, nó thấy Hồng Phong bị vây đánh xung bưng, và nàng lưỡng cuống vì thiếu ngựa...

Thế là hào khí vồng lên, nó tức thì hí lên một tiếng hí vang lừng rồi cất mình bay vào giữa trận...

Hồng Phong reo lên một tiếng cười khoái trá rồi bay mình lên yên nó Tuyết Long vừa nghe thấy trên lưng mình nặng trĩu, lại hí lên, một tiếng thật dài rồi tung bay bốn vó vượt qua đũa. những tên đồng sĩ cầm trường thương mà ruồi đông về phương Bắc.

Hồng Phong thấy tốc độ của con Tuyết Long quá nhanh như thế nàng giật mình tỉnh táo, ngừng nhìn về phía trước, thấy pháp phôi có cây long của Chu Nguyên Chương và quân kỳ của Từ Đạt.

Nàng bắt giác phấn khởi tinh thần, thúc ngựa phi nhanh về phía đó.

Khá khen cho con Tuyết Long, quả thật thuộc hàng thần mã, mặc dù giữa cảnh vạn mã thiên quân, rừng gươm biển giáo nhưng mà nó thẳng xông như vào chỗ không người.

Từ Đạt và Chu Nguyên Chương trông thấy tình cảnh như thế, thấy đều chồn lòng chợt dạ Chu Nguyên Chương thì giữ thế điện của nhà vua cho nên cố giữ vẻ thần nhiên, còn Từ Đạt thì ban lệnh liền liền, truyền cho một số đồng toàn là những tay thiện chiến lướt tới cản ngăn Hồng Phong lại.

Nhưng bao nhiêu người tiến tới cản ngăn thấy đều như trứng chọi vào đá, hoặc bị Hồng Phong dùng siêu đao chém ngã, kẻ nào cấp công báo thẳng, xáp tới gần kề thì bị nàng tung cước đá bay Dương Tiều thấy vậy thét vang :

— Chưa sắp Quang Minh Trận ngăn chặn lại còn chờ chừng nào.

Hành động của người trong Minh Giáo thật là nhanh nhẹn, Ngự Đại Tán Nhân ban nãy đã đi hết ba người, bây giờ còn lại hai vừa

nghe thấy lệnh của Dương Tiều tức thì tung mình nhảy ra bày binh bố trận.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì một cái Quan Minh Trận nhỏ nhỏ đã thành hình, nằm ngang chắn trước mặt Dương Tiều, Từ Đạt và Chu Nguyên Chương.

Quang Minh Trận vốn là một đồ trận dùng để trấn mồn của Minh Giáo cho nên vô cùng lợi hại.

Ban nãy dùng nó để chống cự với Đả Cầu Đại Trận thì vì thanh thế của đệ tử Cái Bang to hơn lại nữa, Đả Cầu Đại Trận quả thật huyền diệu hơn Quang Minh Trận một bậc cho nên lấy làm yếu thế, còn bây giờ, Dương Tiều dùng để chống cự lại một người thì hóa ra đắc dụng.

Con Tuyết Long đang hồi tách gió thẳng xông, thế mà đột nhiên trông thấy trước mặt mình đầu người lỗ nhỏ đao thương lờm chờm, nó muốn vượt qua nhưng lại cảm thấy ngại ngùng.

Chính vào lúc bốn vó của nó vừa sượng lại, thì Quang Minh Trận tức thì tủa ra theo hình cánh quạt, dõm muốn bao vây nàng vào giữa.

Ban nãy Hồng Phong đã từng xem qua Quang Minh Đại Trận đấu với Đả Cầu Đại Trận nên biết rõ sự lợi hại của nó, vừa thấy đội hình biến chuyển, nàng không dám khinh xuất, tức thì quành ngựa tránh sang cạnh tả, không cho đối phương tạo thành thế bao vây.

Chính nhờ một chút trở ngại đó mà con Tuyết Long mới đi nhẹ khi và rào bước đi chậm lại...

Chu Nguyên Chương quay sang nói nhỏ với Dương Tiều:

— Liệu chừng Quang Minh Trận có bắt sống nổi người này hay không?

Dương Tiều gật gù, trả lời một câu cá quyết:

— Nó đại đột để cho lọt vào bủa trận thì dù chấp cách cũng bay ra cũng không khỏi.

Chu Nguyên Chương vốn biết tính ý của Dương Tiều, biết rằng lời nói của người này không ngoa nên trong lòng vững dạ lắm.

Hai vị Đại Tán Nhân cũng thâm hiểu trận pháp của bản môn, biết rằng ngày hôm nay muốn bắt sống được người này thì chỉ còn có cách làm sao cho đối phương lọt vào trùng vây của mình:

Vì nghĩ vậy, cho nên hai vị Tán Nhân này cứ chỉ huy cho thế trận xoay trở liên liên, cốt dụ cho Hồng Phong lọt vào trùng.

Nào hay đầu Hồng Phong thật khôn ngoan, mà con Tuyết Long cũng không thua gì chủ nó, hề Quang Minh Trận mở ngõ hướng nào cho nó đi vô, thì nó lại tạt sang ngõ khác, cho Dương Tiều đứng bên

ngồi lược trận cũng lấy làm bực tức vô cùng..

Tình cảnh này diễn ra trước mặt đương kim Hoàng Đế, làm cho Dương Tiêu mất mặt mà Từ Đạt cũng mất mặt.

Dương Tiêu nói :

— Muốn bắt sống thẳng này ta phải dể thương thật nặng mới xong.

Từ Đạt tức thì phụ họa :

— Phải, sự thế đến nước này chỉ còn cách dùng phương bệ sách đó.

Chu Nguyên Chương ngẫm nghĩ giây lâu, nói :

— Chần chờ e cho con chim lại sỗ lộng, thời thì tạm dùng bệ sách vậy.

Từ Đạt và Dương Tiêu tức thì kê tại nói nhỏ, và nét vui tươi tức thì hiện lên khuôn mặt của hai người, làm cho Chu Nguyên Chương có cảm nghĩ rằng hai người này đã nắm được Đờ Long Bang chủ ở trong tay rồi vậy.

HỒNG PHONG KHÓ THOÁT TAI ƯƠNG

Chu Nguyên Chương thì không nghe thấy hai người bên bên những gì, nhưng một viên sĩ quan cận vệ của ông ta nhờ nội công thâm hậu, cho nên nghe thấy rõ tường và người này bắt giặc rừng, mình, e cho Hồng Phong không được toàn thây.

Thì ra Dương Tiêu ban này nói như vậy:

— Tình trạng này chỉ còn cách dùng loạn tiễn mới mong hạ được nó.

— Và Từ Đạt nói:

— Biện pháp này thật đúng, tôi có thể cung cấp rất nhiều cung, nổ thủ.

Dương Tiêu nói :

— Phần tôi thì cho người bố trí Quang minh Trận chặn đường ngăn ngõ, làm cho nó phải lọt vào tầm xạ kích của đoàn quân nổ thủ.

Từ Đạt nói :

— Hay lắm...

Dứt lời hai người đồng truyền cho thủ hạ của mình thực hành theo ý định.

Không bao lâu, thì bỗng nhiên Quang Minh Trận lại thay đổi rất nhiều thế biến, và lần lần dụ Hồng Phong trôi giạt về hướng Đông Bắc.

Trong lúc đó, thì Chu Nguyên Chương trông thấy có nhiều đoàn

quân cung nổ thủ lần lần xê dịch vào hướng ấy.

Thì ra Dương Tiêu trông thấy Hồng Phong không chịu lọt vào Quang Minh Trận, liền tương sự tự sự, cứ mở ngõ ra cho Hồng Phong tạt sang ngõ khác, và lần lần lọt vào tầm xạ kích của binh triều.

Một tiếng lệnh ban ra, trăm trăm nghìn nghìn mũi tên bắn từ bốn phía tựa tựa như một trận mưa rào, chiếu đúng vào thân binh của Hồng Phong.

Này giờ, nàng tuy chém giết từng bưng, và bị Quang Minh Trận cản trở, nhưng cũng tìm hết cách giữ cho phương hướng của mình cứ tiến về phía Chu Nguyên Chương đang đứng.

Trong lòng nàng cứ nghĩ rằng chỗ nào mà đương kim Hoàng Đế đang ngự, thì tất nhiên sức phòng ngự thật là chu đáo, nàng biết thế nào họ cũng tấn công mình một võ vô cùng hung bạo.

Vì có ý phòng hờ như vậy, cho nên tai nàng nghe bốn phương mắt nàng trông tám hướng...

Vừa nghe tiếng giầy cung bắn ra nghe 'phùng phụt', thanh trường kiếm trong tay của nàng tức thì loang ra nghe vùn vụt, che phủ hết bốn bề, làm cho mũi tên bay tới như cào cào đều phải rơi xuống là tả như lá rụng mùa thu.

Chu Nguyên Chương cau mày khó chịu nghĩ rằng biện pháp này chắc cũng không xong...

Nhưng lúc đó thì trên gương mặt của Dương Tiêu tức thì nổi lên những nét mừng kìa đó, có lẽ ông ta thấy Hồng Phong sắp sửa lọt vào nguy cơ thảm độc của mình.

Quả nhiên đúng như sự dự liệu của Dương Tiêu, nếu ai có con mắt tinh đời đều thấy rõ ràng Hồng Phong chẳng lẽ chịu đựng mãi lâu dài cho được.

Vì rằng mới ban đầu binh triều hướng tên thật là ào ạt, nhưng sau khi thấy Hồng Phong đã bị những luồng tên ở ạt ấy ghim cho đứng lại một chỗ rồi thì họ cứ bắn cầm chừng, trong lúc đó thì có một toán quân khác lần tròn sát đất dề lên vào gần chân ngựa của Hồng Phong mà lượn tên, như thế thành ra tên của binh triều cứ dùng mãi mãi nhưng không bao giờ cạn, mà nội lực của Hồng Phong thì cứ tuột ra mãi mãi.

Có lẽ Hồng Phong cũng cảm thấy nguy cơ này, nên uống mấy lần định thúc ngựa quành sang ngõ khác, nhưng lần nào cũng đều bị những đợt tên vô cùng hung hậu ngăn cản cho đứng yên, vào vị trí cũ.

Tình trạng này kéo dài thêm một phút là làm cho nàng càng thêm

khó khăn một chút, nhưng hiểm gì ba bốn bề, những đợt tên cứ bay ra không ngớt, làm cho nàng chống đỡ chẳng hờ tay.

Đúng như sự dự liệu của Dương Tiểu, không bao lâu thì Hồng Phong bắt đầu thấm mệt, đường đao thấy không còn huyền diệu như xưa nữa!

Thấy thời cơ đã tới, Dương Tiểu khẽ khẽ voi nói nhỏ với một người đứng bên cạnh này giờ.

Người này chăm chú lắng nghe rồi lại thúc ngựa ra đi. Từ Đạp thấy đó là một viên đệ tử Minh Giáo quen thuộc mà ông ta biết nghe cảm cung cỡi ngựa của hắn thật là tinh vi đáo để.

Con ngựa của người này thoát ra khỏi chỗ Dương Tiểu đứng, chừng mười trượng thì phát chạy như bay.

Người này kèm cương cho con ngựa luôn qua lách lại, trong một cái chớp nháy thì đã đến gần chỗ Hồng Phong đang bị bao vây.

Người này liên lạc ngay với vị chỉ huy đoàn cung nỏ thủ, đòi trao đổi vài lời thì liền theo đó, những đợt tên bắn về phía Hồng Phong đột nhiên tăng kịch liệt, nhưng toàn chỉ chiếu vào thượng bàn của Hồng Phong mà thôi.

Hồng Phong lấy làm kinh dị, không biết tại làm sao đối phương bỗng thay đổi chiến lược như vậy.

Hai lưỡi đao của nàng loang nhanh vào vút, gạt bắn những mũi tên bắn thẳng vào đàn trên, trong lúc đó thì lại có những mũi tên lại bắn theo đường vòng cầu, từ trên cao «nhiều giọt» xuống đầu của nàng tình trạng này vô tình làm cho Hồng Phong đề hồ hạ bàn trống trải...

Đúng vào lúc đó thì bỗng nghe tên bay veo veo, Hồng Phong cảm thấy có một đường tên phi thường mãnh liệt bắn vào bụng con Tuyết Long.

Phàm là người luyện võ, thì thương con ngựa của mình còn hơn mệnh mạng của bản thân, Hồng Phong đã chú ý từ trước, cho nên nghe thấy có việc lạ xảy ra tức thì loang đao xuống đỡ.

Thanh Đờ Long Đao của Hồng Phong vừa hạ xuống, thì lại nghe có tiếng veo veo vang lên...lại thêm hai đường tên nữa bắn tới vô cùng thần tốc, thay đòn chiếu vào những chỗ nhược, trên mình của con Tuyết Long.

Hồng Phong giật mình, nàng vội tức tốc gạt bắn vài đường tên ở phía trên đề rồi hạ luôn thanh trường siêu xuống che chỗ cho con Tuyết Long...

Nàng có t'ết đầu cử động của nàng đã trùng kế của đối phương...

đúng vào lúc đó, thì có một đường tên bay tới nhanh như chớp... đường tên này phải do một người có tài thiện xạ huyền diệu vô song, mới có thể thực hiện, vì rằng tên đi tuy nhanh, nhưng mà là lướt nhẹ nhàng, không gây ra một tiếng xé gió.

Đó là lối bắn Âm Hàn Tiên, một lối bắn vô cùng ác độc của những tay chuyên nghề cung tiễn.

Dương Tiểu hé miệng cười thầm, vì cứ theo nhân lực của ông ta thì Hồng Phong thật khó thoát khỏi đường tên cay nghiệt này.

NGƯỜI LUYỆN VÕ MÁT ĐẤT DỤNG VÕ

Quả nhiên đường tên này bay tới chiếu đúng vào giữa trán của Hồng Phong, vì bắn vào vị trí này mà không gây ra tiếng gió, thì người bị bắn thật khó lòng trông thấy mà tránh né.

Trong lúc tình trạng cực kỳ căng thẳng, tánh mạng của Hồng Phong thật nguy như trứng treo đầu gậy, vì bởi mũi tên kia tuy bay ra không mạnh lắm nhưng mà đầu mũi tên này có tâm thuốc độc công phá thật là mạnh mẽ, chỉ xảy xắc một chút da thì cũng đủ nguy.

Dương Tiểu bỗng tỉnh linh trông thấy một chiếc bóng trắng mờ từ bên tả biên của Hồng Phong bay vút ra tốc độ của người này thật là đáng kể, thân pháp lại linh động nhẹ nhàng, đúng là thân pháp của người trong Minh Giáo.

Người này còn cách thân hình của Hồng Phong chừng ba thước, thì bỗng đột nhiên vươn dài một cánh tay ra bắt gần lấy mũi tên.

Hiện tượng này làm cho Từ Đạp vô trăn kêu lên :

— Đáng tiếc... đáng tiếc..

Nhưng Dương Tiểu thì lại thốt ra mấy tiếng nguyên rủa :

— Thật là loài súc sanh.

Tiếng «sanh» chưa dứt thì lại nghe ông ta rú lên một tiếng kinh hoàng.

Tiếng rú này làm cho đương kim Hoàng Đế là Chu Nguyên Chương cũng phải giật mình sửng sốt, nguyên nhân chỉ vì ông ta theo chân Dương Tiểu đã mấy mươi năm trường, vào sanh ra tử không biết bao nhiêu trận, nhưng không bao giờ nghe thấy ông ta thào một tiếng, con người ấy già có chết trước mắt cũng chẳng cau mày, thế mà không hiểu tại sao bây giờ lại rú lên một tiếng kinh hoàng như thế ?

Chu Nguyên Chương lấy làm lạ, bèn không cõ nhìn xuống trận tiền, bất giác trong dạ cũng hàng hoàng thẳng thốt.

Thì ra lúc bấy giờ là Đờ Long Bang Chủ đã ném bỏ thanh trường

siêu, mà chỉ có cầm thanh Đò Long Dao bên tay hữu, còn tay tả thì cấp lấy một người.

Người này là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, mặc toàn quần áo màu trắng, tuy cách thật xa, nhưng Chu Nguyên Chương cũng nhận diện ra người này là một nàng sắc nước hương trời, đích thị là mỹ nhân của Biệt Điện Thiên Hồng.

Lúc bấy giờ Tiểu Hồng đang nằm ngang trên yên ngựa, vạt áo phía trước ngực của nàng có một dòng máu thấm rỉ ra, vì phía trên vai tả của nàng đang trúng phải một mũi tên bằng bạc.

Thì ra Dương Tiểu Hồng lúc nào cũng nhớ đến sự yên nguy của Hồng Phong giữa cơn binh lửa tại nơi, cặp mắt của nàng cứ dán chặt vào Đò Long Bang Chủ.

Thình thoảng, nàng mới liếc mắt nhìn về phía cha mình cùng với Chu Nguyên Chương.

Vì vậy cho nên bao nhiêu sự hoạt động của những người này, và chiến công của Hồng Phong, nhất nhất nàng đều trông thấy vô cùng tỏ rõ.

Mãi đến khi cha mình thăm phải một người cuối cùng ra đi, người này vừa thoát ra khỏi hàng ngũ thì Tiểu Hồng giật mình đánh thót, vì nàng theo chơn Dương Tiểu Hồng đã lâu năm, nên quen thuộc với hầu hết những viên tùy tướng của cha mình.

Nàng biết rằng người này mà ra đi thì Hồng Phong yêu quý nàng sẽ lãnh ít dữ nhiều, vì rằng đây là một tay thiện xạ mà mũi tên của y ta luôn luôn có tâm thuốc độc thật là mạnh mẽ, kể từ nàng biết người này đến bây giờ, thì đã có không biết bao nhiêu người chống đối với Minh Giác phải chịu chết một cách cực kỳ bí hiểm dưới làn tên quái ác của y ta.

Thế là Dương Tiểu Hồng không dám chần chờ, tức thì hỏa tốc phi thân về phía Hồng Phong.

Nàng định xuất hiện để báo tin cho Hồng Phong biết, nhưng chưa kịp thì hành theo ý định, thì người này đã buông tên, đặt Hồng Phong vào trong tình trạng thập tử nhất sinh.

Dương Tiểu Hồng quý trọng sinh mạng của Hồng Phong còn hơn sinh mạng của mình, cho nên không chần chờ trong phút giây, nàng tức thì tung mình nhảy sỏ tới bắt lấy mũi tên cứu mạng cho Hồng Phong.

Nhưng sự đời nào có dễ dàng như Tiểu Hồng tưởng tượng, trong khi nàng bắt được mũi tên thứ nhất thì mũi tên thứ nhì cũng đang bay tới một cách vô cùng cay độc.

Thì ra kẻ bắn tên này biết Hồng Phong là một người lợi hại, cho nên vừa buông ra mũi thứ nhất là ghim ngay mũi thứ nhì.

Và bỗng chợt hẳn ta trông thấy một người nhảy ra làm kỳ đã cầm mỗi cứa lấy Đò Long Bang Chủ trong kẻ tóc đường tơ, thế là hẳn ta buông ngay mũi tên thứ nhì và Tiểu Hồng phải lãnh mũi tên cay nghiệt đó.

Đây nói về phần Hồng Phong đang lo cứu nguy cho con Tuyết Long, bỗng chợt nghe thấy trên lưng mình dường như có người nhảy sỏ tới, nàng giật mình cứ ngỡ rằng có kẻ đối phương nào đã liều chết nhảy tới thì thân với mình, nàng vừa định tung ngược lên một đao để lấy mạng người này, nhưng liền khi đó thì khứu giác của nàng người thấy một mùi hương quen thuộc...

Nàng giật mình nhìn lên thì quả nhiên đúng với sự ước đoán của nàng, người đang nhảy bổ xuống đầu mình kia chính là người đẹp Thiên Hồng.

Đúng vào lúc đó, thì dưới trung và hạ bàn của nàng lại có tiếng tên bay vèo vèo làm cho nàng phải tung đao ra đỡ...

Nhưng đường đao bay ra chưa trọn thì nghe thấy Dương Tiểu Hồng rú lên một tiếng thất thanh, nàng nói:

— Hồng huynh,, tôi trúng tên,,

Hồng Phong thất sắc kinh hoàng, câu nói của Tiểu Hồng vừa dứt thì thân hình của nàng đã rơi trên vai của Hồng Phong.

Hồng Phong tức thì chuyển hết sức mạnh ném thanh trường siêu vào giữa mặt một tên đối phương, làm cho tên này tức thì đầu bay khỏi cổ, còn lưới siêu thì bay đi xa lắc.

Nàng liền khoát tay ra bắt gấu lấy Tiểu Hồng gác ngang qua yên ngựa của mình, và bắt gặp một mũi tên bạc đã ghim sâu vào chỗ vai của Tiểu Hồng.

Lúc bấy giờ Hồng Phong chỉ còn có một lưới Đò Long Dao mà tên bay lại càng lúc càng nhiều, vì đối phương đã trông thấy Hồng Phong đang kẹt mất một tay.

Tình trạng đã nguy ngập càng thêm nguy ngập, không còn rảnh một tay nào nữa, Hồng Phong đành phải kê hàm răng xuống cắn chặt lấy đuôi tên rồi nhổ mạnh một cái.

Dương Tiểu Hồng giẫy mạnh một cái trên tay của Hồng Phong và buông ra mấy tiếng rên rĩ, thế rồi Hồng Phong lại bận dò tên, và pheo mắt nàng để phòng thật gắt những mũi tên bay không phát ra tiếng gió.

Cánh quân của Tứ Đạt trông thấy Hồng Phong thất thế tức thì ào

ạt tấn công.

Hồng Phong than thầm trong dạ, nghĩ chắc rằng mình thật khó thoát nổi trùng vây.

Nào hay đâu đợt tấn công thứ nhất của họ tràn lên chưa tụt, thì hậu quân của họ bỗng nhiên cả loạn...

Hồng Phong lấy làm lạ với những cỗ ngựa xem, trông thấy có mấy đoàn quân của chúng anh hùng đang tập kích vào hậu quân của binh triều thật gắt.

Thoảng nhìn đội hình, Hồng Phong thầm tắc khen thầm thấy lối kết hợp thật là tinh vi chu đáo... nhìn kỹ thì ra người cầm đầu toán quân này chính là Cựu Giáo Chủ Minh Giáo Trương Vô Kỵ.

Thì ra này giờ Trương Vô Kỵ cùng với chúng cao thủ võ lâm hết sức ra tay chống trả với những đợt binh triều, nhưng lực lượng của người luyện võ chỉ đặc biệt trong trường tranh đấu cá nhân, chứ gặp phải những trận chiến qui mô như vậy thì thành ra không có đất dụng võ.

TUYẾT LONG KHUẤY HỒNG PHONG

Lại thêm những toán binh triều này đều vận dụng theo lối giải vây võ cùng kiến diệu trong Võ Mục Di Thư cho nên sức tấn công càng ngày càng thêm mãnh liệt.

Trong lúc nguy nan bỗng Trương Vô Kỵ nghe thấy Triệu Minh kêu lên :

— Nguy to... Hồng Phong bị chúng dùng phép loạn tên.

Vô Kỵ nhóng cổ lên nhìn, càng nhìn thêm kinh sợ, bỗng chợt nghe Triệu Minh nhắc :

— Tại sao không dùng phép của Võ Mục phá giải trận đồ Võ Mục.

Trương Vô Kỵ thở dài nghĩ thầm rằng binh sĩ của những anh hùng cũng đã áp dụng chiến thuật trong Võ Mục Di Thư, nhưng hiềm gì chưa thuần thục, lại thêm quân số ít hơn cánh quân của Từ Đạt cho nên đành phải lui về trong thế thụ động.

Tiếng của Triệu Minh lại vang lên gay gắt :

— Bây giờ chỉ còn cách Vô Kỵ Ca Ca thử điều binh khiển tướng giải vây cho Hồng Phong.

Trong trí của Trương Vô Kỵ cứ quay cuồng trăm nghìn ý nghĩ, không nghĩ rằng trong lúc cấp thời rầy rà mà nảy ra điều binh thì thật không phải là chuyện dễ.

Trong lúc thần trí đang băng hoại như vậy bỗng chợt trong lòng

chàng lại xuất hiện ra cái cảnh mình điều quân giải cứu quân hùng trên đầu non Thiếu Thất hồi năm xưa.

Chàng kêu lên :

— A... phải rồi, ta phải dùng chương « Binh khố Ngưu Đầu Sơn » mà giải phá.

Thì ra khi xưa, lúc chúng anh hùng bị vây rất ngặt trên đầu non Thiếu Thất, thì Trương Vô Kỵ cũng dùng chương này mà giải cứu.

Triệu Minh nghe nói, tuy nàng không biết « Binh khố Ngưu Đầu Sơn » ra sao, nhưng nàng hồi thúc ăm ỉ.

Trong giây phút nguy cấp, Trương Vô Kỵ liền cướp lấy môn con ngựa của một tiền quân gần đó, đoạn thúc ngựa đi nhanh về phía người đang chỉ huy một toán quân của chúng anh hùng.

Người này nghe Trương Vô Kỵ nói sơ mấy câu, tức thì gật đầu tỏ vẻ vâng lệnh, thì ra Trương Vô Kỵ đã lợi dụng một phút giây ngắn ngủi đó mà giảng nhanh về chương « Binh khố Ngưu Đầu Sơn ».

Thế là người này lúc phối hợp cùng Trương Vô Kỵ mà điều khiển toán quân này đánh thốc vào hậu quân đang vây Hồng Phong thật gắt.

Bình pháp thần diệu của Võ Mục Di Thư một khi được một người thông hiểu thì triển triệt để rồi thì thật là đáng sợ.

Cánh quân của Trương Vô Kỵ mặc dù ít người, nhưng vì tấn công trúng nhằm chỗ nhược, nên một người mà sức mạnh như trăm người, ào ào tràn tới như đê Hoàng Hà vỡ.

Hồng Phong đang lâm vào cảnh nguy nan, nên tỏ tai sáng mắt bội phần, vừa thấy binh triều cả loạn, tức thì trở ngược cán Đờ Long Đao gõ một cái thật mạnh vào miếng xương đòn của con Tuyết Long..

Kể từ ngày Tuyết Long theo chân Hồng Phong đến bây giờ chưa khi nào nó bị Hồng Phong đánh bạo như thế.

Bị đau bất thần, nhưng con Tuyết Long không giật mình mà lại nổi giận xung thiên, nó tức thì cất tiếng hai vó trước, một cái thật cao, rồi tung bay bốn vó.

Nó có ý muốn trả thù Hồng Phong đánh nó một đòn quá đau cho nên tức giận nó thật là ngoài sự tưởng tượng của Hồng Phong.

May nhờ nàng biết rõ nó lãnh đòn thế nào cũng chạy nhanh cho nên đã kèm sẵn phương hướng từ trước..

Hai bên tai của nàng nghe thấy có tiếng gió dấy rào rào, rồi thân hình cũng như gió vô định vùn, hay lờ lờ về phía trước.

Cả một rừng người chung quanh nàng bây giờ bỗng biến mờ đi và thoát nhanh vùn vút ra phía sau lưng nàng..

Trong một cái chớp mắt thì đoàn người đó lẫn lẫn mất dạng, nàng biết mình đã thoát khỏi trùng vây, nhưng bên tai hãy còn nghe thấy tiếng tên bay vèo vèo.

Ngoảnh đầu nhìn lại, trông thấy những mũi tên bắn vọt theo nàng, thấy đến rơi lả tả xuống sau đuôi của con Tuyết Long trông thật buồn cười.

Hồng Phong thấy áp lực đã giảm nên cố hết sức gò cương cho Tuyết Long đi chậm lại, nhưng càng gò cương chừng nào Tuyết Long càng vùng vẫy và phi cho mau hơn nữa.

Hồng Phong bỗng chợt nhớ đến khi xưa lúc mà nàng mới nhận được con Tuyết Long thì nó cũng khuấy phá nàng một trận toí bời, suýt nữa phải tở mang trọng thương.

Trong lúc nàng miên man suy nghĩ, thì tốc độ của con Tuyết Long lại từ từ tăng gia, làm cho lòng nàng càng thêm lo lắng.

Nguyên nhân chỉ vì khi xưa nàng chỉ có một mình, còn bây giờ nàng lại còn đeo thêm một Tiểu Hồng đang cơn bệnh hoạn.

Hồng Phong giắt thanh Đao Long Đao vào lưng mình đoạn thò tay ra vuốt ve bướm lông trên cổ của nó, theo ý của Hồng Phong thì cho rằng con Tuyết Long tinh khôn thấy mình vỗ về an ủi nó thì chắc có lẽ người con giận.

Nào hay đầu tính tình của con Tuyết Long thật là kỳ quái, vừa đánh nó đau, bây giờ trở lại an ủi thì không khác chi lửa cháy đổ thêm dầu, nó hí lên một tiếng vang lừng, rồi cất tiền cất hậu liên miên, làm cho Hồng Phong có cảm tưởng như mình đang ngồi trên một chiếc thuyền nan trôi giạt giữa cơn giông tố phủ phàng.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thì trước mắt nàng bỗng chợt hiện lên một bức tường thành chồm chồm, Hồng Phong mím miệng cười thầm cho rằng phen này ta không cần nài nỉ thì mây cũng phải dừng chân.

Nào hay đầu tốc độ của nó vẫn không hề suy giảm, cứ đâm sầm vào vào bức tường thành như một con trâu điên đang hăng máu...

Hồng Phong kinh hoàng bại vía, nghĩ rằng có lẽ con Tuyết Long quá giận định quyền sinh.

Nàng cũng gặng dữ, vừa định vung một ngón tay ra điểm vào một huyết đạo nào đó trên mình nó để cho nó ngã quỵ ra, rồi ra sao thì ra...

Đúng vào lúc đó, thì lại nghe nó hí lên một tiếng ngắn ngắn, rồi cất mình nhảy bùng lên...

Hồng Phong te lười ghê thay cho trần lực của Tuyết Long. vì nó đang chờ trọng lượng của hai người, thế mà vượt lên đầu thành nhẹ

nhàng như bèo.

Hồng Phong vừa thấy bức tường thành sụp xuống dưới chân mình thì biết ngay Tuyết Long đã đứng trên đầu thành rồi...

Nàng nghĩ:

« Không biết Tuyết Long sẽ «bay» ra ngoài hay là chạy vòng theo mặt thành... »

Ý nghĩ chưa trọn thì thân hình của Tuyết Long đã bay vút ra ngoài tường thành nhanh như chớp...

Hồng Phong ngồi trên yên ngựa mà mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa, vì rằng ngoài tường thành kia hãy còn một lớp hào mà bề rộng hơn mười trượng.

Bởi ngôi thành này là kinh thành, cho nên hào thành đào thật rộng mà sâu, dưới hào lại có cọc chông nhọn đâm lên lờm chờm, một khi sa chân lọt xuống dưới đó rồi, thì dù là mình đồ ng xương sắt cũng không thể nào thoát chết.

Trong lúc đó, thì những mũi nhọn của dàn chông cứ dâng lên từ từ, Hồng Phong có cảm giác đó là những lưỡi dao sắp sửa cứa vào cổ của mình.

Thế rồi một tiếng «bộp» vang lên, Hồng Phong toàn thân chấn động, suýt nữa rơi khỏi yên ngựa.

Định thần nhìn kỹ, thì thấy con Tuyết Long bây giờ cũng đang nằm trong tình trạng thật là kinh rợn...

TUYẾT LONG THẦN MÃ NÓI GIẶN XUNG THIÊN

Hai chân sau của nó lún sâu vào mặt bùn lầy lầy, một chân vướng ở trên bờ, còn một chân đã lọt xuống hào, cách một cây chông chừng vài tấc mà thôi.

Mũi nó thở khè khè, có lẽ mệt nhọc lắm nhưng nó vẫn cố sức vùng vẫy, để trườn về phía trước.

Mặt dù hết sức cố gắng, nhưng khổ thay nó càng vùng vẫy chừng nào thì sa lầy càng sâu chừng nấy, tình trạng thật là khốn đốn.

Đúng vào lúc đó thì đột nhiên trên đầu thành có hơn mười mấy chiếc lồng đèn đồng một lượt nhỏ, lên, thế rồi trên ấy có tiếng hô hoán nạt vang rền:

— Nó đây rồi, chính nó đây rồi...

— À... nói đã sa lầy, mau buông tên...

— Buông tên...

— Buông tên...

Những tiếng nạt này vừa vang lên thì có tiếng tên bay vèo vèo.

Hồng phong một mặt loang đao ra sát đó, một mặt nhún mình nhảy về phía trước cho giảm sức nặng, rồi tiện tay nâng nắm lấy giây cương lôi mình con Tuyết Long một cái.

Khá khen cho con Tuyết Long, chỉ nương vào một chút sức mạnh đó là nó vọt nhanh như một con thỏ sút chuông, và Hồng Phong lại bay miết lên yên, một tay nắm áo Tiểu Hồng một tay kèm cương cho Tuyết Long phi nhanh về phía trước.

Suýt chết lần này, con Tuyết Long cũng thêm nỗi dóa cho nên vừa nghe Hồng Phong đáp xuống lưng mình tức thì tốc chạy như bay.

Vì ở ngoài thành đường xá trống trải, cho nên Tuyết Long thả hồ mà tung hoành cho thỏa thích, làm cho người ngồi trên yên là Hồng Phong phải lên ruột từng cơn.

Nhưng nhờ có kinh nghiệm nàng bị khuấy phá lần trước, cho nên lần này nàng tránh trước những chỗ mà biết nó sẽ lợi dụng để gây khó khăn cho mình.

Nhưng hồi ơi... đường xá phía trước mặt của nàng càng lúc càng gập ghềnh khuất khúc, khi thì lên dốc, lúc lại xuống đồi, làm cho trong trí của Hồng Phong càng lúc càng hoang mang.

Bỗng nàng chợt nhớ lại khi xưa nàng có kể chuyện bị Tuyết Long khuấy phá cho Triệu Minh nghe và Triệu Minh dặn rằng ngày sau nếu gặp trường hợp ấy hãy bẻ cương cho ngựa phi vào một đám cỏ cao, tự nhiên nó vương chân mà phải dừng lại.

Nàng liền để ý chung quanh, nhưng thấy toàn là những cánh đồi cao núi cả, cỏ thụ xanh rờn, chớ có thấy đồng hoang cỏ dại chi đâu!

Nhưng Hồng Phong vẫn kiên tâm bền chí, một tay vẫn ôm chặt Tiểu Hồng, còn một tay kèm cương cho Tuyết Long phi về phía trước, mà phía trước đây là một triền núi càng lúc càng dâng cao.

Bốn vó của con Tuyết Long lướt nhanh thoăn thoắt đi lên nhanh như gió, không mấy chốc thì đã lên tới đỉnh.

Hồng Phong thêm lo lắng, không biết địa thế vùng đất bên kia như thế nào, còn đang bàng hoàng thì trước mặt của nàng vùng hiện ra một triền núi thoai thoải đi xuống.

Cảnh tượng này vừa đập vào mắt nàng, thì Hồng Phong reo lên 1 tiếng mừng rỡ, vì rằng thấp thoáng nơi cuối triền núi, rõ ràng nàng có trông thấy một cánh đồng tranh xanh mướt.

Nàng buýt lên một tiếng sáo để cho con Tuyết Long hưng chí, đoạn nàng thúc ngựa cho đi nhanh hơn nữa.

Đường đi xuống dốc thật là thông suốt, nên chỉ một thoáng là Tuyết Long đã đến rìa cánh đồng tranh.

Hồng Phong bẻ cương cho nó đâm đầu vào đó, nhưng Tuyết Long dường như biết rõ thâm ý của nàng, cho nên cứ quay đầu sang chỗ khác.

Bây giờ thì Hồng Phong tức giận lắm rồi, nàng vươn một cánh tay ra thật dài, quàng qua cổ nó, rồi dùng hết sức mạnh của nàng mà bẻ quẹo cẳng cổ của nó cho ghim vào cánh đồng tranh.

Vì phải ôm cổ con ngựa, cho nên vô tình thân hình của nàng dần chệch vào thân hình của Dương Tiểu Hồng, tiếng quì tím của nàng nhai thỉnh thoảng làm cho Hồng Phong nghe rõ mồn một.

Phần con Tuyết Long bị bẻ cổ quá đau cho nên đành phải đi theo hướng của Hồng Phong lái.

Hồng Phong những tưởng rằng sẽ bị lọt vào khu đồng tranh này rồi thì Tuyết Long vương chân mà dừng lại.

Nào hay đầu Tuyết Long vốn là thân vật cho nên tốc độ của nó chỉ giảm bớt phần nào chứ không đến nỗi phải vương chân mà té như ngựa thường.

Nhưng Hồng Phong nghe thấy độc của nó giảm đi thì trong lòng mừng lắm, vội vàng kèm cho nó chạy theo hướng vòng tròn.

GIỮA ĐÀM LẦY HỒNG PHONG KÉO NGỰA

Những cái vòng tròn này lại xoay theo hình tròn ốc, cứ từ từ nhỏ dần... nhỏ dần...

Tuyết Long gặp phải rừng tranh dày đặc, nên phải dùng đến bộ pháp đặc biệt nên mới vượt được một cách khó khăn. Và cũng do đó mà nó thấm mệt thật nhanh.

Không mấy chốc, thì nàng nghe hơi thở của vang lên ù ù hòa lẫn với nhịp tim đều đặn của Dương Tiểu Hồng.

Thế là vòng tròn của nàng lại cứ lần lần lại thu hẹp, nàng nghĩ rằng cứ mãi mãi như thế này thì vòng tròn cuối cùng sẽ thu hẹp đến độ Tuyết Long không thể xoay trở nữa, và tất nhiên nó phải ngừng lại.

Quả nhiên cái độ tròn càng nhỏ chừng nào, thì bốn vó của con Tuyết Long ra chiều khó khăn chừng này...

Và bỗng đột nhiên có tiếng của Hồng Phong reo lên một tiếng mừng rỡ, vì rằng nàng vừa phát giác chính giữa một cánh đồng tranh này có một cái đầm khá to.

Thế là nàng vẫn kềm cương cho con Tuyết Long cứ y theo hình tròn ốc mà chạy bừa xuống...

Con Tuyết Long vừa chợt trông thấy trước mặt mình hiện ra một vầng nước xanh rờn, tức thì hí lên một tiếng rồi tuồn tăng nhảy xuống.

Nó lội chỉ được chừng mười thước thì gặp phải sinh lý nên phải từ từ đứng lại mà thở phào phào, mãi đến giờ này nó mới bắt đầu nhớ đến sự mệt mỏi của nó.

Hồng Phong khoát nước trong đầm lên rửa nhẹ nhẹ bờm lông trên gáy cho Tuyết Long, phen này thì nó không vùng vẫy giận hờn như ban nãy nữa.

Thấy nó đã nguội cơn giận, Hồng Phong mới nói nhẹ cựa cựa của nó ra để nhìn vào mặt của Dương Tiểu Hồng.

— Không nhìn thì chẳng hề gì, nhưng một khi nhìn kỹ thì bất giác giật mình kinh hãi.

Thì ra ngày thường Dương Tiểu Hồng có một nước da mịn màng trắng đỏ, mỗi khi nàng cựa cựa thì màu đỏ càng tăng, trông như một đóa hoa hải đường chớm nở...

Thế mà bây giờ màu da ấy tái mét, trông chẳng khác chi một tàu lá, đôi mắt của nàng nhắm nghiền, trông như một người đã chết.

Nàng vội vàng thở tay ra sờ vào bộ ngực eo tròn của Dương Tiểu Hồng thì nghe thấy hầy còn một đường hơi thổi thóp như một đường tơ...

Hồng Phong vội vàng đặt nàng nằm dài theo yên ngựa, còn nàng thì nhẹ nhàng bay mình xuống mặt đầm, một tay cầm chặt dây cương kéo mạnh Tuyết Long cho đi từ từ trở vào bờ.

Cổ lã nước lạnh ở trong đầm đã làm cho Tuyết Long dịu ngay cơn giận, nên nó ngoan ngoãn theo bước chân của Hồng Phong mà đi lên vào mé.

Nàng dẫn nó đi lên một cái gò hơi cao, đoạn tìm một chỗ phẳng phiu mà đặt Dương Tiểu Hồng nằm xuống.

Vạch vai nàng thấy chỗ vết thương bây giờ hiện lên một quầng màu đen to gần bằng miệng chén uống, lại sưng lên nhọn hoắt, xem dường tượng như một cái nhú hoa của nàng thiếu nữ. Hồng Phong bất giác kinh hồn, vì theo lời những bậc tiền bối kể lại, thì phạm những vết thương nào có hiện trạng như vậy, thật vô cùng nguy hiểm.

Nàng vội vàng thở tay vào trong túi áo của mình mò ra một lọ thuốc, lọ thuốc này chính tay Trương Vô Kỵ trao tặng cho nàng, bảo rằng đây là một lọ thuốc chuyên trị về những loại ám khí có tẩm thuốc

độc thật là công hiệu.

Nàng đỡ ra một ít ở trong lòng bàn tay, đoạn hòa với nước dưới đầm mà thoa vết thương cho Tiểu Hồng.

Một lát, nàng lại truyền nội lực của mình vào hai huyệt Hông Môn và Phóng Hộ của Tiểu Hồng cho nàng ta được mau mau hồi tỉnh.

Hồng Phong hết tình chạy chữa thật lâu, mới nghe Dương Tiểu Hồng cựa mình ú ớ.

Nàng mơ màng nhướng mắt lên nhìn, trông thấy khuôn mặt trước mặt của mình là Hồng Phong thì nàng gương mím một nụ cười béo hắt rồi nhắm nghiền mắt lại.

Hồng Phong cả mừng, lại vạch vết thương của nàng ra xem lại một lần nữa, không trông thấy thì chẳng sao, đến khi nàng trông thấy thì bất giác cả kinh, vì rằng vết thương trên vai của Tiểu Hồng nhờ thuốc của Trương Vô Kỵ nên không lan tràn to rộng nữa, nhưng chiều cao của chỗ sưng thì tăng gia quá nhiều.

Thì ra lọ thuốc của Trương Vô Kỵ đây chỉ bào chế theo lối tổng quát, nên chỉ có thể trị những vết thương thông thường, chứ còn gặp loại có tẩm thuốc độc của riêng biệt môn phái nào đó, thì chỉ có một mình thuốc giải của bản môn mới trị lành mà thôi.

Hồng Phong ôm lấy Tiểu Hồng giữa mặt nhìn lên nền trời cao rộng mà buong tiếng thở dài, nàng thấy chung quanh đây toàn là đồng hoang cỏ chạy, xa xa mới có một rừng cây mờ mịt nằm chen lẫn trong những dãy núi xám vàng.

— Nằm trong hoàn cảnh này, thật không biết đi đâu mà tìm cho ra linh đơn diệu dược để trị bệnh cho người đẹp Thiếu Hồng.

Còn đang bần chôn lo lắng, bỗng chàng nghe thấy Tiểu Hồng cựa mình và nhướng mắt lên, bốn mắt nhìn nhau mà Hồng Phong lấy làm chua xót, vì cặp mắt của người đẹp bây giờ đã lờ mờ, mất hết cả tinh anh.

Dương Tiểu Hồng gắng giương mắt, mới đưa tay lên được trở vào trong lòng mình rồi ú ớ mấy tiếng nghe không rõ.

ĐỒNG GIÓNG ĐÃ TÌNH TỰ CHUỐC LẤY THÂM NÀO VÀO THÂN

Hồng Phong lấy làm lạ không biết Tiểu Hồng muốn nói gì, nàng liền cất tiếng hỏi:

— Dương Cô nương nói gì đó...?

Hỏi đi hỏi lại mấy lần mà không nghe Tiểu Hồng lên tiếng, có lẽ

nàng ra dùng một lăm thì phải.

Hồng Phong biết mình là phận gái, bây giờ đang vận nam trang, không tiện thò tay vào lồng ngực của Tiểu Hồng nàng chỉ còn cách ruy tìm những huyết tể nằm chung quanh vết thương, và dùng đầu ngón tay trở điếm vào thật nhẹ nhàng để làm dịu bớt cơn đau mà thôi.

Lúc bấy giờ, phương Đông lặn lặn tỏ rạng, ánh nắng ban mai chiếu trên vết thương bầm đen như mực càng làm tăng cái vẻ hãi hùng của nó.

Hồng Phong ôm chặt lấy Tiểu Hồng nhống cổ lên nhia kỹ bốn bề lặn nữa, nhưng bỗng chợt nghe thấy Tiểu Hồng ú ớ, rồi nàng lại chỉ chỗ vào lồng ngực nàng một lần nữa, phen thì Hồng Phong không còn chần chờ khách sáo nữa, nàng luồn nhẹ bàn tay của mình vào lồng ngực của Tiểu Hồng mà sờ soạng.

Nàng nghe thấy xúc giác của mình chạm phải rất nhiều vật trong cái túi áo trước ngực của nàng.

Dùng gương nào là phải vật nào nàng cũng lật phăng ra, trông thấy nào là lược, nào là son, nào là phấn, và rốt cuộc có nhiều lọ thuốc trị thương mà người luyện võ nào cũng thường mang theo trong mình.

Hồng Phong nghĩ :

« Chắc nàng có một món thuốc thần diệu chỉ đây nên mới kêu ta lấy ra dùng... »

Nhưng ngắm nhìn những lọ thuốc đủ màu đủ sắc bày la liệt trước mặt mình, Hồng Phong không biết lọ thuốc nào nên dùng cho trúng chứng bệnh

Còn đang băn khoăn thì chợt nghe thấy Tiểu Hồng thều thào :

— Chỉ... chỉ...

Hồng Phong thật là nhanh trí, nàng tức thì cầm những lọ thuốc lên quan sát thật kỹ.

Thấy trong những lọ thuốc đó, có nhiều lọ không có chữ, nhưng cũng có nhiều lọ chưa tên rõ ràng, nào là :

— Hoàn Hồn Tục Cốt Đan.

— Tiên Thống Liên Hoa Tán... vân vân...

Nàng đọc được chừng bốn năm lọ thì bất gặp ngay có một lọ thuốc màu hồng, trên khắc một vòng chữ nhỏ rít.

« Chỉ thống ngưng thần tán ».

Nàng quay sang định hỏi Dương Tiểu Hồng, nhưng bây giờ nàng lại nhắm nghiền cặp mắt thần sắc càng thêm tiều tụy bội phần.

Hồng Phong hỏi mấy câu mà không nghe nàng trả lời nàng đành

phải đọc hết những dòng chữ trên tất cả những lọ thuốc, may sao không có lọ nào đề thêm một chữ « chỉ » nữa, vì vậy nên Hồng Phong yên chí mở ngay lọ thuốc này hòa vào nước mà thoa vào vết thương cho Tiểu Hồng.

Thì ra đây là một lọ thuốc đặc biệt của Dương Tiểu Hồng trao cho Tiểu Hồng khi nàng còn ở trong biệt điện, thuốc có đặc tính làm cho dịu bớt cơn đau, và tinh thần định tĩnh, chứ không có công dụng trừ độc.

Hồng Phong thầm nghĩ :

« Tên thuốc này đã gọi là Chỉ Thống Ngưng Thần thì có lẽ trong uống ngoài thoa, vì chỉ lẽ không uống mà ngưng thần được. »

Nghỉ đoạn nàng hòa ngay một vốc thuốc vào trong nước đoạn thò hai ngón tay ra hể miệng Tiểu Hồng, nhưng nàng lấy làm lạ, tại làm sao hai môi của Tiểu Hồng mím chặt.

Nàng giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ nàng ta đã cứng hàm rồi chăng, nhưng quan sát kỹ thì Hồng Phong suýt nữa bật phì cười, thì ra cặp mắt tinh đời của nàng đã nhận thấy xương quai hàm của Tiểu Hồng hơi bạnh ra, đồng thời có hơi sợi gân cổ nổi lên lờ mờ, cứ theo hiện tượng này thì rõ ràng Tiểu Hồng đã cố tình mím chặt lại.

Hồng Phong thở dài một hơi não nức, nàng nói thầm trong dạ :

— Thật là dòng giống đa tình... tự chuốc lấy thảm não vào thân.

Thế rồi Hồng Phong đành phải nếm chỗ thuốc trong tay vào miệng mình, đoạn kê vào mồm cho Tiểu Hồng.

Lạ thay !

Ban này, khi Hồng Phong dùng hai ngón tay hể miệng, thì hai vành môi mím chặt dường như một người đã cứng hàm sắp chết nhưng bây giờ, khi mà bốn vành môi của hai người vừa chạm vào nhau, thì Hồng Phong nghe thấy đôi môi héo hắt của Dương Tiểu Hồng từ từ hể nhẹ...

Hồng Phong phải cẩn chặt hai hàm răng của mình để nén một tiếng cười xòa, và nàng từ từ đưa chỗ thuốc trong miệng của mình sang miệng của Tiểu Hồng...

NGÔI NHÀ TRANH BÊN CÁNH ĐỒNG TRANH

Đôi môi khô héo của Dương Tiểu Hồng mấp máy khe khẽ, hứng lấy dòng nước từ bên miệng của Hồng Phong chảy sang.

Không biết thuốc của Dương Tiểu Hồng diệu, hay là nước bọt của Hồng Phong có bùa phép làm cho con người định tĩnh tâm thần, Dương Tiểu Hồng uống xong ngụm thuốc thì lặn lặn nhường mắt lặn, hỏi :

— Đây là đầu hồ Hóng Công Tử ?

Hồng Phong trả lời :

— Nơi này cách kinh thành chừng chín mươi dặm về hướng Đông Bắc...

Dương Tiểu Hồng thều thào, nói :

— Chết độc trong mũi tên của thằng khốn kiếp ấy thật là mạnh mẽ... nếu không có... không có ngọc thuốc ban này thì tôi chắc đã mạng vong...

Hồng Phong lại cười thầm trong dạ, nàng hỏi :

— Dương Cô Nương có đói không ?

Tiểu Hồng trả lời :

— Không đói, nhưng lạnh lắm...

Hồng Phong cau mày nhìn quanh, nàng thấy nơi đây là một cánh đồng tranh bát ngát mà Tiểu Hồng thao luyện thì thật là nan giải, vì địa thế nơi đây không làm sao tìm được một chỗ nào khuất gió để ẩn thân.

Trong lúc đó thì hơi gió phối hợp với hơi nước từ dưới mặt đầm bốc lên càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng và Hồng Phong thoáng nghe thấy Tiểu Hồng khẽ rùng mình.

Hồng Phong mỉm một nụ cười tinh nghịch, cái miệng nói nhỏ với Tiểu Hồng :

— Bây giờ chỉ còn có cách tạm thời này vậy...

Vừa nói, nàng vừa dang hai cánh tay mềm mại của mình ôm chặt lấy thân hình của Tiểu Hồng vào trong lòng của mình.

Từ trong cơ thể của Hồng Phong có một luồng hơi ấm truyền sang lưng ngựa của Dương Tiểu Hồng.

Hồng Phong thêm nữa :

« Nếu Dương Tiểu Hồng lạnh thật, thì biện pháp này không phải là một biện pháp lâu dài, chẳng lẽ mình cứ ngồi ôm Tiểu Hồng như vậy hoài giữa đồng không mông quạnh... »

Liếc nhìn con Tuyết Long, thì thấy nó đang gặm đầu xuống những gốc tranh nhai cỏ.

Hình dáng của con Tuyết mã này vừa đập vào mắt của Hồng Phong gợi cho nàng cái ý nghĩ phải nhờ nó đưa hai người thoát khỏi cánh đồng tranh vô tận này,

Nàng huýt lên mấy tiếng còi khe khẽ, làm cho con Tuyết Long giật mình ngừng cỏ nhai lên:

Hồng Phong giơ một cánh tay lên ngoắc nó, và con Tuyết Long ngoe nguẩy cái đuôi trắng mượt của nó mà chạy trở tới.

Này giờ, nhờ tắm rửa nước dưới đầm, nhai cỏ trên đồng, ngồi

ngủ đã lại sức, cho nên Tuyết Long phần khởi tinh thần, dường như đã quên bằng những cảnh tượng kinh hồn mà nó vừa trải qua trong đêm hôm trước.

Hồng Phong nhìn vào sắc diện của nó, thấy nó không còn giận dữ nữa, liền khẽ nín lấy giây cương, đoạn ôm chặt lấy Tiểu Hồng rồi nhún mình nhảy lên yên ngựa.

Lên yên được rồi, tầm mắt của Hồng Phong vô tình nói rộng thêm ra vì không còn bị những ngọn tranh che khuất.

Nàng ngửa mặt nhìn ánh thái dương để định phương hướng và nàng nhận thấy hướng đông bắc có một cây xanh mờ mờ giữa ngang.

Hồng Phong nghĩ rằng cây xanh đường ấy, chắc là phải có dân cư, lại nữa hôm qua mình từ trong kinh thành đi ra theo hướng Đông Bắc, vậy bây giờ cũng nên noi theo hướng đó mà đi, bằng không thì hóa ra mình quay đầu trở lại hay sao.

Càng nghĩ càng thấy đi về hướng đó là phải, Hồng Phong liền thong thả giục ngựa noi theo những chỗ tranh thưa mà tiến về hướng đông bắc.

Khá khen cho con Tuyết Long khi mới vào cánh đồng tranh này vì quá vội giận, lại thêm Hồng Phong cố ý kéo cương cho chạy bừa, nên cứ vương chân mãi còn bây giờ nhờ bình tĩnh mà đi, mặc dù tranh cao khó đầu nhưng nó cũng lên lối một cách tài tình mà lướt đi như gió.

Mãi đến giờ phút này, Hồng Phong mới biết giá trị của một con ngựa quý, không phải ở chỗ chạy nhanh trên đường trường muốn dậm mà muốn mang danh là một con ngựa hay thì phải biết cách lòn lỏi làm sao để đi thật nhanh trên những khoảng đường khó khăn như nàng đang gặp.

Mãi mãi suy nghĩ, thì con Tuyết Long đã vượt được hơn hai dặm đường rồi.

Mặt trời đã từ từ lên cao, và rừng cây xanh trước mặt nàng cũng dần dần tỏ rạng.

Bỗng nhiên nàng reo lên một tiếng mừng rỡ, vì nàng vừa bắt gặp một làn khói nâu com từ trong rừng cây xanh ấy uốn éo bay lên.

Suốt một đêm liền cực nhọc Hồng Phong quên phăng mình đói bụng, mãi đến bây giờ trông thấy làn khói kia bay lên, nàng mới cảm thấy bụng đói như cào, thế là nàng giục ngựa đi nhanh, mong cho mau tới nơi tới chốn, ngõ hầu tìm xin một bữa cơm cho đỡ dạ.

Có lẽ con Tuyết Long cũng biết chủ nhân của nó nôn nóng lắm,

cho nên có hết sức tăng gia tăng tốc độ, và chẳng bao lâu thì nó đã chở Hồng Phong và Tiểu Hồng thoát khỏi cảnh tranh mệnh mong bát ngát, để tiến lên một con đường cái quan.

Đường từ đó trở đi đã trở nên bằng phẳng, và con Tuyết Long tha hồ mà tung hoành bốn vó, phần Hồng Phong thì cứ kèm cương cho nó tiến về hướng có khói bay lên.

Quả nhiên đi thêm nửa dặm đường nữa, thì trước mặt nàng vùng hiện ra một xóm nhỏ chừng vài ba chục nóc gia.

Mấy chục ngôi nhà này thấy đều là nhà tranh vách đất, xem tình thế này họ chỉ sống nhờ nghề nông đã độ nhật, cho nên không có gia đình nào khá giả.

Nơi giữa cái xóm nhỏ này, có một ngôi tranh nhà kiến trúc xinh xắn, chung quanh có hàng rào bao bọc.

Lần khỏi đen uồn ẻo kia chính từ trong ngôi nhà này xông lên, Hồng Phong bèn gò ngựa dưới một gốc cây cổ thụ trước nhà.

Nghe thấy từ trong nhà có tiếng quay tơ nhè nhẹ đưa ra Hồng Phong ứng thỉnh lên nói.

— Tôi là kẻ quê mùa chẳng may lầm đường lạc lối dám xin gia chủ cho phép tôi vào nhà nghỉ chân một chút.

Tiếng nói của nàng vừa vang lên thì tiếng quay tơ ngưng bặt, và đến khi nàng vừa nói dứt câu thì từ trong nhà có tiếng một bà lão đưa ra :

— Khách quan nào đó, chẳng lẽ đây là chỗ nhà tranh vách đất thì hãy tự nhiên đi vào.

Lời nói chưa dứt thì từ trong cánh cửa, có một bà lão tóc bạc phơ thò đầu ra nhìn.

Hồng Phong trong dạ nói thầm rằng bà lão này đã già nua như thế nhưng háy còn chăm làm, không biết bà ta còn có con cháu chi hay không ?

Nàng nghĩ đến đây, thì chợt trông thấy bà lão khẽ giật mình nhìn Tiểu Hồng trân trối.

Hồng Phong nhẹ nhàng bay xuống ngựa, nàng buộc dây cương vào gốc cây cổ thụ đoạn bẻ lấy Tiểu Hồng mà thông thả tiến vào sân.

Nàng cúi chào bà lão đoạn nói :

— Người bạn gái của tôi đây vì cảm mạo phong sương cho nên ngã đi, dám phiền bà cho chúng tôi tạm thời tránh cơn mưa nắng.

Là lão hấp háy đôi mắt, liếc nhìn Tiểu Hồng đoạn nhường bước cho Hồng Phong vào nhà.

LÀM SAO TÌM CHO RA THUỐC GIẢI BÀN MÔN !

Hồng Phong vừa đặt chân qua khỏi ngưỡng cửa, thì bỗng nghe

tiếng quay tơ ban nãy lại nổi lên, định thần nhìn kỹ, thì ra bên một khung cửa sổ nhỏ nhỏ, có một nàng thiếu nữ chưa đầy hai mươi tuổi đang ngồi trước một cái bàn quay tơ nhỏ nhỏ mà làm việc.

Thấy Hồng Phong nhìn mình, cô ta liền đứng tay lại, rồi cũng như bà lão ban nãy, nàng ngăm nhìn Dương Tiểu Hồng một cách kinh dị.

Hồng Phong biết họ sợ đi lấy làm lạ, chỉ vì thấy mình là trai nhưng lại bế một cô gái ở trong lòng, mặc dù cô gái này đang lâm trọng bệnh.

Sau khi nghe nói Dương Tiểu Hồng vương bệnh, nàng thiếu nữ này tất cả đi vào bên trong thu dọn một gian phòng cho nàng nằm đỡ.

Hồng Phong nhìn dịp ấy quan sát khắp nhà, không thấy điều gì khả nghi, nên trong lòng hơi yên.

Hồng Phong trông thấy một nàng thiếu nữ này đã bước ra ngoài, liền vạch nhanh vết thương của Tiểu Hồng ra thăm một lần nữa, thấy thương thế không hoành hành thêm nhưng cũng không lắng dịu, nàng bất giác cau mày lo lắng.

Bởi thêm một lần thuốc nữa, Hồng Phong mới trở ra ngoài lo cơm nước và hàn huyên với gia chủ.

Khi mới vào nhà, Hồng Phong lấy làm lạ, tại sao trong gia đình này lại chẳng thấy đàn ông, nhưng sau khi nói chuyện với họ, nàng mới biết bà lão đây có một người con trai.

Người con trai này đã có gia thất và sinh được một nàng con gái, tức cô thiếu nữ đang ngồi quay tơ kia.

Mặc dù gia đình sống tại thâm sơn cùng cốc nhưng con dâu của bà lão đây lại có máu con buôn, vì vậy nên thường hay tom góp chút đỉnh vốn rồi xuống thành mà kinh doanh, chỉ để hai bà cháu ở nhà mà thôi.

Hồng Phong hỏi qua gia thế, trong lòng mừng thầm, nghĩ rằng trong gia đình này chỉ có hai bà cháu, thì việc tạm ngụ của mình thật là tiện lợi, vì chẳng có ai tò mò dòm ngó.

Hồng Phong lại lo cho con Tuyết Long ăn uống cho chu đáo, lại tắm rửa kỹ cọ những vết như trong lúc đi đường, lúc nào trong trí của Hồng Phong cũng có đề sẵn một cây lược để chải gò cho Tuyết Long. bây giờ nàng lấy chiếc lược này ra so bề nó, làm cho nó lấy làm mừng rỡ, hai chân cứ dậm tung tăng.

Công việc vừa xong thì nàng lại vào phòng mà thăm Dương Tiểu Hồng.

Thò tay ra sờ thử, Hồng Phong nghe thấy nhiệt độ trong người của nàng bây giờ lên cao quá nhiều, về phần vết thương thì chẳng có chi thuyên giảm.

Hồng Phong nghĩ thầm :

« Tình trạng này kéo dài thì thật là nguy hiểm khôn cùng, bây giờ chỉ

còn phương pháp duy nhất là làm sao tìm cho ra thuốc giải của bản môn ? Nhưng nơi đây đường đất xa xôi làm sao tìm cho ra thuốc ?

LÃO ĐẠO SĨ LÒ MÒ TRONG ĐÊM TỐI !

Còn mãi đang lo lắng bàng hoàng, thì trời đã sụp tối, đêm hôm ấy, Hồng Phong cứ thao thức mãi, không thể nào chợp mắt.

Trong lòng nàng suy tính ngồn ngộn, nghĩ rằng nội nhật ngày mai chắc phải rời khỏi nơi này chứ không thể nào trì hoãn.

Nàng nằm bên cạnh Dương Tiểu Hồng mà gát tay qua trán, suy nghĩ lung tung...

Bỗng thành linh trong khoảng đêm khuya thanh vắng, nàng nghe có tiếng con Tuyết Long hí lên một tiếng nho nhỏ.

Con Tuyết Long theo nàng đã mấy năm trường, cho nên Hồng Phong hiểu rõ tính ý của nó lắm.

Nàng biết rằng nếu không có điều gì khác lạ xảy ra, thì nó không bao giờ kêu những tiếng bất thường như thế, Hồng Phong không muốn làm kinh động, nên nhẹ nhàng bước khỏi chỗ mình nằm, rón rén bước ra bên ngoài, chỗ nàng đang buộc Tuyết Long.

Lúc bấy giờ, đêm đã khuya lắm rồi, tư bề thấy đều vắng lặng như tờ, chỉ có những tiếng côn trùng rì rả từng cơn mà thôi.

Dưới ánh sao mờ, nàng trông thấy thấp thoáng có một người đứng bên cạnh Tuyết Long.

Hồng Phong cau mày vận nhãn quang nhìn kỹ bất giác giật mình, thì ra đó là một vị đạo sĩ đã già trong tay đang phẩy một ngọn phất trần.

Trong bóng tối, Hồng Phong nhận thấy cặp mắt của lão đang say sưa ngắm nhìn con Tuyết Long không chớp mắt.

Nàng nghĩ :

— « Hay là lão đạo sĩ này lại muốn giờ trò đạo chính, bắt con Tuyết Long làm vật đồ chân... »

Nhưng không, lão ta vẫn đứng tần ngần, chỉ dùng ngọn phất trần phe phẩy đuổi muỗi cho Tuyết Long.

Hồng Phong lấy làm lạ, tánh tò mò của nàng lại nổi lên, nàng liền ghé hơi nhìn xuống chờ xem lão đạo sĩ kia có hành động gì.

Bỗng chợt nàng trông thấy lão ta thò tay vào trong túi áo rút ra một bó cao lương...

Trong lòng nàng thấy thán lo, không biết trong bó cao lương này có tằm thuốc độc chỉ chăng ?

Bó cao lương vừa được rút ra, thì con Tuyết Long mừng rỡ khôn cùng, thì ra vốn là ngựa quý, thì con nào cũng thích ăn cao lương là một món đồ ăn ngon nhất.

Có lẽ vị đạo sĩ cũng phát giác cái vẻ mừng rỡ của Tuyết Long, cho nên đặt ngay bó cao lương này vào ngay trước mõm của nó.

Hồng Phong nín thở chờ đợi, nàng sợ cho Tuyết Long ham ăn, nuốt phải đồ ăn có chất độc thì nguy to...

Nhưng con Tuyết Long dường như cũng biết người cho mình ăn đây không phải là chủ của mình, nên nó kể mãi vào người thật là cẩn thận.

Có lẽ nó tin tưởng khẩu giác của mình lắm, cho nên sau khi đã ngửi kỹ càng, nó bèn há miệng ra nhai.

Cái tiếng rào rào của cao lương bị nghiền nát vang lên giữa đêm thanh nghe thật là êm tai và Hồng Phong nghe có một mùi thơm bất ngát tràn ngập trong không khí.

Hồng Phong đứng rình xem mà trong trí miên man suy nghĩ, không biết lão đạo sĩ này cho Tuyết Long ăn cao lương có mục đích gì.

Bỗng chợt, nàng lại nhóng cổ lên nhìn vì thấy lão ta lại thò tay vào trong lòng mò ra một vật.

Lão tò mò ra thật lâu, Hồng Phong mới trông thấy đó là một vỏ rượu nho nhỏ.

Lão thò ngón tay trở ra bằng nhẹ mấy cái, làm cho lớp đất trên chung quanh miệng vỏ lá tã rơi xuống và mùi rượu bốc ra thơm phức.

Mùi thơm lạ lùng này vừa loang ra trong không khí thì con Tuyết Long tức thì nhảy dựng lên mấy cái, dậm tung tung bốn vó, và hí lên vài tiếng nho nhỏ.

HẸ CÓ ĐIỀU CHI BẤT TRÁC TỨC THÌ « TIỀN

HẠ THỦ VỊ GUỜNG

Lão đạo sĩ dường như không muốn cho con Tuyết Long làm kinh động, cho nên vội vàng thò tay ra vuốt nhẹ bờm lông của nó, làm cho nó êm ngay tiếng hí.

Đoạn lão ta nhẹ nhàng đặt vỏ rượu xuống đất ngay trước mõm con Tuyết Long.

Phen này thì con Tuyết Long không còn khách sáo nữa, nó kể ngay mồm vào miệng vỏ, và nốc thẳng một hơi.

Thế rồi một việc lạ lùng lập tức xảy ra, và Hồng Phong phải cố hết sức mím miệng lại để khỏi phải bật cười xoà.

Thì ra con Tuyết Long qua khi nốc thẳng một hơi cạn vỏ rượu này rồi, thì đột nhiên đánh rầm một tiếng thật to :

« Tiếng vang » này làm cho Hồng Phong giật mình định tỉnh, nàng

chợt nhớ đến mọi điều quan trọng bất giác bàn tay ngang qua chuỗi thanh Y Thiên Trường Kiếm,

Thì ra khi xưa, nàng từng nghe Triệu Minh kể truyện lại rằng những bậc vua chúa công hầu trong thiên hạ, thường hay có một lối tiêu khiển lạ lùng là môn uống trà trăm mã,

Trăm Mã Trà là một giai thoại trong trà đạo, nhưng loại trà Trăm Mã thông thường, người ta chỉ bỏ đôi con ngựa rồi thả nó vào rừng trà cho nó tha hồ mà ăn lộc,

Khi nó đã no nê rồi, người ta mới giết con ngựa này mà lấy chỗ trà trong ruột ngựa,

Loại trà đó chính là Trà Trăm Mã mà bậc công hầu khanh tướng mới dám dùng,

Đang này loại trà Trăm Mã mà Triệu Minh kể cho nàng nghe đây lại có phần đặc biệt,

Đặc biệt là ở chỗ trước khi cho ngựa ăn trà, người ta lại cho nó ăn trước cao lương và uống trước một thứ rượu gọi là Tuyết Sơn Trăm Niên Thánh Tửu.

Vì cái tên này hơi dài, cho nên người ta gọi tắt là Tuyết Sơn Tửu.

Nó mang tên Tuyết Sơn, vì muốn sáng chế loại rượu này phải trải qua mấy lần công phu thật là khó nhọc, sau khi sáng chế xong rồi, người ta còn phải mang đồ lên tận Tuyết Sơn, đến một vùng khí hậu lạnh lạnh như ở chôn vùi nó vào một nơi kín đáo.

Khoảng thời gian chôn vùi giá tuyết càng lâu chừng nào càng tốt chừng này, đôi khi phải trải qua mấy trăm năm.

Theo sách Thánh Tửu Truyền Kỳ thì có hai cha con nhà họ Tỳ môn kia sau khi mang rượu lên vùi trên Tuyết Sơn, họ lại cất chòi gần đó để canh chừng trải qua mấy đời cha truyền con nối, công phu mà dày dặn như thế thật là hiếm thấy trong thế gian này,

Đến khi rượu thuốc này được cất lên rồi, người ta mới tìm ngựa qui mà cho uống...

Giai đoạn này mới là giai đoạn khó khăn khổ cực nhất trong công trình tạo Trăm Mã Trà, vì lẽ muốn đi tìm khắp trong thiên hạ, kiếm cho được một con thần mã như ý muốn, thật là thiên nan vạn hải,

Con ngựa nào tốt phúc, sau khi uống được rượu này tức thì đánh rấm thật to, đây là một tác dụng dùng để tổng hợp những chất cặn bã dư dấy trong ruột ngựa ra ngoài.

Lời tục có nói "thăng như ruột ngựa"

Ruột của con Tuyết Long đã thăng, lại to, sức lực của nó lại mạnh, cho nên tiếng đánh rấm của nó làm cho Hồng Phong hết sức buồn cười,

Nhưng nàng biết, nếu mình bật ra một tiếng cười thì bao công phu sinh mồ này giờ đều trôi theo dòng nước,

Hồng Phong trong dạ nghĩ thầm:

"Không biết lão đạo sĩ này lại lịch ra sao mà trong tay lại có vô rượu giá trị như thế,, theo lời đồn đại, thì hẳn ai chế được rượu quý như vậy, có thể mang vào hoàng cung dâng cho đương kim hoàng đế, ngộ hầu lĩnh trọng thưởng...?"

Nàng biết giai đoạn này là một giai đoạn vô cùng quyết liệt, vì lão ta cho uống rượu xong, thì sẽ lại cho ăn trà...

Mà đến khi ăn trà xong rồi thì lão ta sẽ xuống tay giết ngay con Tuyết Long để lấy "bộ đồ lòng".

Vì vậy cho nên Hồng Phong mở hết cặp mắt, chú ý từng li từng tí cử chỉ của lão đạo sĩ, hề thấy có điều chi bất trắc, tức thì tiến hạ thủ vì cường.

MUỘN NGỰA MỘT PHEN CHO THỎA LÒNG

NGƯỜI BẠN THIẾT

Đứng vào lúc tinh thần của Hồng Phong đang tập trung, thần kinh của nàng đang căng thẳng, thì bỗng đột nhiên có một làn hơi ngào ngạt bay loang ra trong không khí.

Hương thơm dịu dịu, đúng là hương trà thượng hạng sản xuất tại ven sông Mạn Hầu thuộc tỉnh Phúc Kiến.

Hồng Phong hít lấy mùi hương này, bất giác tỉnh thần sáng khoái, nàng thấy rõ ràng bàn tay tả của lão đạo sĩ này đang cầm một lọ trà màu đỏ.

Lọ trà này to bằng hai nắm tay, bên ngoài tuy dán bằng giấy đỏ, nhưng Hồng Phong cũng trông thấy đó là một chiếc lọ sứ màu trắng, nắp lọ đã được mở ra cho nên hương trà mới bay tràn lan ra như thế.

Hồng Phong nhìn thờ, nhìn chăm chăm vào bàn tay hữu của 'lão' bàn tay này đang từ từ vốc lấy một nắm trà và đưa lên tới trước mồm con Tuyết Long.

Mồm con Tuyết Long nhai bồm bồm, nước bọt sùi ra dường như thêm thường lắm...

Còn lão đạo sĩ kia thì cứ nhấp như lọ trà trước mồm của Tuyết Long, làm cho nước bọt của nó càng chảy càng nhiều...

Hồng Phong bỗng giật mình suy nghĩ ra, nàng biết rằng lão đạo sĩ này đang cố tình làm cho con Tuyết Long chảy nước giãi ngộ hầu hòa tan với chất trà trong lọ.

Chờ cho số nước giãi đã chảy ra khá nhiều rồi, lão đạo sĩ mới đứng lên, từ từ bước vào phòng ngủ, và con Tuyết Long bắt đầu

nhai ngấu nghiến. những tràng tiếng «rào rào» vang lên báo lữn trong hương thơm bát ngát, làm cho Hồng Phong cũng cảm thấy thê m thường một chong trà hảo hạng.

Không mấy chốc thì trà đã hoàn toàn tan biến vào trong cổ họng của Tuyết Long. Hồng Phong để ý trông thấy bốn vó của Tuyết Long bày giờ tung tăng nhảy nhót, dường như như trong thâm tâm của nó hằng hải lắm thì phải...

Từ trong mồm lão đạo sĩ chọt vang lên một tiếng còi nhỏ nhỏ, tuy nhỏ nhưng mà có một sức quyến rũ mê hồn, và con Tuyết Long tức thì đứt mạch dây cương:

Một tiếng «phật» vang lên, sợi cương bạc vô cùng rắn chắc của Hồng Phong tức thì đứt ra làm bốn đoạn...

Hồng Phong thất sắc kinh hoàng, nào dám chần chờ trong phút giây.. nàng đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, cho nên tung mình nhảy vọt ra nhanh như một tia điện chớp...

Hồng Phong muốn nhón díp này trở chút tài khinh công để dấn mặt lão đạo sĩ cho lão ta mất oai phượng, vì vậy bộ pháp của nàng thật là điêu luyện tuyệt vời.

Hai mũi giấy của nàng chưa kịp chạm vào mặt đất thì nàng đã khoát bàn tay hữu ra bắt lấy chỗ dây cương còn lại...

Khá khen cho thần mã Tuyết Long. động tác của Hồng Phong lạnh lẽo đến dường ấy, mà nó cũng kịp thời giảm đầu xuống tránh né một cách tài tình.

Nào hay đâu «vó quýt» đầy gấp móng tay nhọn Hồng Phong biết rằng phen này nếu để cho Tuyết Long thoát ra đi, thì chắc không mong có ngày bắt lại, vì vậy nàng đã thủ sẵn một «hệ đi kèm» để phòng hờ...

Cái bắt đầu tiên chỉ là một «hệ» cốt dồn ép cho nó rơi vào một vị trí nhất định mà thôi.

Bởi thế, cái «vó đầu tiên» của nó chưa trọn thì cái bắt thứ nhì của Hồng Phong đã bay tới như sấm sét... và chỉ trong một cái nháy mắt, thì nàng đã bắt gần sợi dây cương ở trong tay.

Vừa không chế được con Tuyết Long thì sau lưng của nàng có tiếng gió dấy vào vào. đúng là có một môn ám khí tập kích hậu tâm của mình một cách phi thường hung bạo.

Đã nằm sẵn chuỗi gươm từ trước, Hồng Phong dùng gươm thay cho dao chém ngược ra phía sau một đòn «Mãnh Hồ Hồi Đầu» trong Thiếu Lâm Đạo Pháp.

Một tiếng «cảng» vang lên, lửa bắn ra tung tóe, và Hồng Phong đã nhẹ nhàng bay mình lên ngựa.

Quắc mắt nhìn lão đạo sĩ, nàng trông thấy ông ta đang có vẻ định

bỏ chạy, nhưng trông thấy Hồng Phong đã thót lên yên rồi, lão cũng biết người biết ta lắm, nghĩ rằng một khi mà Hồng Phong đã lên yên, thì mình chạy đường trời cũng không thoát, vì vậy nên tức ghim chân lại, nhếch mép cười khinh khinh.

Hồng Phong thúc nhẹ vào hông của con Tuyết Long, cho nó rào tới thêm hai bước, và chặn nghẹt hết đường thoái lui của lão ta.

Nàng cau mày, hỏi một câu gay gắt:

—Lão đạo sĩ muốn uống Trăm Mả Trà?

Nụ cười trên môi của lão ta vụt tắt, và lão nghiêm giọng trả lời:

—Nhất Bang Chi Chủ sao lại nói năng nhảm nhí thế? Đã là đạo sĩ thì sao lại uống Trăm Mả Trà?

Hồng Phong nghiêng răng kèn kẹt, nói:

—Không muốn uống Trăm Mả Trà, sao lại cho ngựa ta uống Tuyết Sơn Ngự Tửu và nuốt trà Mạn Hầu?

Hai câu đối thoại ngắn này, làm cho cả hai người đồng giật mình sững sốt, Hồng Phong thì giật mình vì lão đạo sĩ kia biết mình là Đổ Long Bang Chủ, còn lão đạo sĩ kia thì giật mình vì Hồng Phong lại biết lai lịch nguồn gốc của «vó rượu quý giá» của mình.

Sau một cơn sững sốt, lão đạo sĩ lấy ngay lại bình tĩnh, nói:

—Này... bảo thật cho Đổ Long Bang Chủ được biết, bản thân ta quả thật cần trà Trăm Mả, nhưng một người bạn thiết của ta lại rất «cần»... đồng thời con «mã» bị trảm này phải là loại Hồng Huyết Báo Mã...

Nói đến đây lão ta bật lên cười khan mấy tiếng, rồi lại nói tiếp:

—Ta phải tốn hao không biết bao nhiêu tâm huyết mới tìm thấy con ngựa Tuyết Long này... vậy phiền... vậy phiền Đổ Long Bang Chủ cho ta mượn tạm dùng một phen cho thỏa lòng người bạn thiết...

Hồng Phong tức giận khôn cùng, nàng chưa hề bị một người nào nói chuyện với nàng bằng một thái độ lịch dịch như thế.

LÃO ĐẠO SĨ TÒ MÒ TRONG ĐÊM TỐI ! VẤN LIỀU ĐẠO NHÂN THỦ PHÁP LẠ LÙNG!

Hồng Phong dùng thanh Ý Thiên Trường Kiếm vỗ mạnh vào lưng con Tuyết Long, đoạn nói:

—Được.. tặng con ngựa này cho mi để mi làm vui lòng người bạn thiết thì có chi thích thú cho bằng... nhưng hãy cho biết đạo danh đã.

Lão Đạo Sĩ cau mày, nói:

—À... Đổ Long Bang Chủ chưa biết tên của Vấn Liễu Đạo Nhân...

Bốn chữ "Vấn Liễu Đạo Nhân" làm cho Hồng Phong khẽ giật mình, nhưng nàng liền tươi cười, nói :

— À...thì ra Vấn Liễu Đạo Nhân chẳng nề khó nhọc đời gót đến đây viếng con Tuyết Long Thần Nữ, thế mà kẻ tên này không hay mà ngênh đón, thật là có lỗi...

Ngoài miệng tuy nói chuyện tươi cười như thế nhưng trong lòng nàng rất lấy làm áy náy, chẳng phải nàng áy náy cho bản thân nàng, mà là áy náy cho người đang làm trọng bệnh là Dương Tiều Hồng.

Thì ra Vấn Liễu Đạo Nhân là một nhân vật mới nổi tiếng trong làng võ, nổi tiếng vì hành động bất lương của lão ta đã vùi dập không biết bao nhiêu cành hoa trong trắng đều nổi được người đời tặng cho biệt hiệu Vấn Liễu Đạo Nhân.

Hồng Phong nói tiếp:

— Nếu nhà người dạy là Vấn Liễu Đạo Nhân thì món Trà Trăm Mả này người đâu phải tìm cho kẻ khác.

Vấn Liễu Đạo Nhân ha hả cả cười, nói:

— Đó là lẽ tự nhiên... đã công khai bốn chữ Vấn Liễu Đạo Nhân thì Trăm Mả Trà kia để cho đúng chữ còn cho ai nữa.

Thì ra món Trăm Mả này có một tác dụng làm cho con người trắng thẹn cường tình kích thích nguồn sinh dục, cho nên từ cổ chí kim không biết có bao nhiêu bậc công hầu khanh tướng, chẳng nài tốn kém mà chế tạo cho được Trăm Mả Trà.

Hồng Phong nghe thấy lão đạo sĩ này đã nói huých toẹt ra như thế thì buồm tiếng cười khanh khách, nói :

— Hay lắm vậy trước khi trăm mả, hãy trăm trước thăng Vấn Liễu Đạo Nhân đã.

Câu nói của nàng chưa dứt, thì thanh Y Thiên Trường Kiếm đang cầm bên tay hữu đột nhiên sang qua bên tay tả, và cánh tay hữu của nàng tuốt phất thanh Đở Long Dao ra trăm một đường thẳng tốc ngang qua yết hầu của lão Đạo Sĩ.

Vấn Liễu Đạo Nhân có một vóc người gầy gò mảnh khảnh, nhưng mà động tác nhanh nhẹn lạ lùng. Hồng Phong những tưởng rằng lão ta sẽ né tránh hoặc giả thoái lui, nào hay đâu lão ta không tránh không né, ngược lại còn nhủi tới vào mình của Hồng Phong..

Hai bàn tay của lão ta thật là kỳ diệu, không biết lão thò ra từ một chiều hướng nào, mà bàn tay tả thì gạt ngang qua bóng đao của Hồng Phong, còn bàn tay hữu thì dẹt lên trán của Tuyết Long.

Hồng Phong muốn thu đao trở về nhưng từ trong bàn tay của lão ta có một luồng dẫn lực tiết ra làm cho nàng không thể nào thả hành theo ý muốn...

Lão ta cười sáng sặc nói:

— Nội lực của ta mà tiết ra thì mạng con Tuyết Long con cháu, thôi hãy ngoan ngoãn đứng ngựa cho ta cho xong chuyện.

Hồng Phong vì một chút sợ ý, mà để cho Vấn Liễu Đạo Nhân nắm phần chủ động, trong lòng tuy giận, nhưng cũng phục thắm, lại e cho ném chuột sợ vô đề, nếu lão toét ra nội lực làm cho con Tuyết Long chết đi thì thật là một điều tổn thất nặng nề.

Còn đang lưỡng nan tần thoắt, thì chợt nghe lão ta lại cất tiếng nói :

— Nay Đở Long Bang Chủ, hay là bang chủ muốn chờ đợi ta trao đổi một điều kiện, xứng đáng ?

Hồng Phong nghe hỏi trong lòng mừng rỡ, nàng muốn thừa cơ hội này mà nói chuyện dài dòng với lão ta, cốt làm cho lão phân tâm ngộ hầu xuống tay gở rối.

Nàng bèn hỏi :

— Mi muốn trao đổi điều kiện gì ?

Vấn Liễu Đạo Nhân nói :

— Tôi biết Bang Chủ đang có một vấn đề nan giải :

Hồng Phong nói :

— Ta đâu đợi trời, chân đạp đất, thật không có điều chi nan giải.

Vấn Liễu Đạo Nhân lại nói :

— Đở Long Bang Chủ đừng dối người dối ta... quả thật Bang Chủ có một điều nan giải... đó là... bệnh trạng của trung nhân...

Hồng Phong bất giác thẹn đỏ mặt, nàng có biết đâu là lão già Vấn Liễu Đạo Nhân này đã hay lâu nay thêm thuồng Dương Tiều Hồng như mèo thêm mỡ, nhưng ngại một điều ta cha ruột của nàng chính là Dương Kim Giáo Chủ Minh Giáo, nếu chạm vào đó thì khác chi đi tự tử, vì vậy mà lão ta đành phải tạm thời bỏ qua, chẳng dám xuống tay.

— Tôi hôm qua bỗng chợt nghe thấy trong hoàng thành nổi lửa, lão ta bèn tò mò đến đó xem cho biết.

Không ngờ lão ta đang nấp trong bóng tối thì thấy có hai người một nam một nữ chạy thoáng qua trước mặt.

Định thần nhìn kỹ, bất giác lòng mừng khấp khểnh thì ra người nữ chính là người đẹp Thiên Hồng, còn người con trai thì mặc áo xanh thật là nho nhã, chắc có lẽ đó Châu Hoài Ngọc mà trong võ lâm thường hay nhắc đến trong những ngày gần đây.

LÉN CHÔN GÀ QUAY TRONG NÚI TUYẾT

Thế là lão ta rón rén theo sau chờ xem cơ hội, nào những quang cảnh dăm máu giữa chiến trường trong khi đôi bên hỗn chiến với nhau

và cảnh Dương Tiểu lâm vào cảnh quần bách như thế nào, lão ta thấy đều trong rõ.

Thấy Dương Tiểu khốn đến chừng nào, trong lòng lão càng thêm khoái trá chừng nấy, lão cứ mong có một tay cao thủ nào đó nhảy ra lấy mạng của Dương Tiểu là lão tức thì xuống tay bắt lấy Tiểu Hồng, chứ không sợ điều cấm kỵ nữa.

Thế rồi cuộc chiến phát triển đi ngược với sự ước muốn của lão. Hồng Phong bị đối phương dùng phép loạn tên mà ghim chân giữa trận để cho một tay xa thủ tài tình bắn chết... Và rồi Dương Tiểu hãy ra liền chửi chửi tên cho Hồng Phong vắn vắn, lão thấy đều trông thấy không sót một mảy.

Kịp đến khi con Tuyết Long chờ lấy hai người thoát khỏi trùng vây, lão ta liền lên lên đi theo để truy tầm tông tích.

Vấn Liễu Đạo Nhân khoái uống trà Trám Mễ cho nên đối với việc nuôi ngựa khá rành mạch dù con Tuyết Long có tài đi nhanh thần tốc, còn lão ta lẻo đẻo theo sau, không bao lâu thì bị bỏ rơi thật xa...

Nhưng may nhờ lão ta có biệt tài theo dấu ngựa, nên mãi tới bây giờ mới đuổi kịp Hồng Phong.

Biết thỉnh giác của Hồng Phong vô cùng lợi hại, cho nên lão ta theo ở xa xa, chờ cho trời tối mới lên vào cho Tuyết Long uống rượu ăn trà.

Không ngờ bây giờ cơ mưu bại lộ như thế, lão ta bèn nói tách bạch ra, Hồng Phong nghe thấy Vấn Liễu Đạo Nhân gọi Tiểu Hồng là y trung nhân của mình thì hồ thẹn, nhưng nàng liền lấy ngay lại bình tĩnh, nói :

— Mi đừng nói nhảm... Tiểu Hồng là người thuộc tà giáo, Laolong nhập cục với Đồ Long Bang...

Vấn Liễu Đạo Nhân cười ha hả, nói :

Bình tĩnh của người đẹp Thiên Hồng thật chẳng khác chi chỉ mình treo chuông, nếu chịu nghe lời ta, thì bệnh của nàng sẽ thuyên giảm ngay trong tức khắc.

Hồng Phong nghe nói giương to cặp mắt nhìn lão ta một cách, nửa tin nửa ngờ.

Vấn Liễu Đạo Nhân thấy vậy, nói hỏi thêm một câu quả quyết:

— Nếu Bang Chủ bằng lòng trao đổi con Tuyết Long cho tôi, thì... bệnh của người đẹp Thiên Hồng sẽ lành trong phút chốc.

Đó là người luyện võ thì ai cũng trong con ngựa quý như Tuyết Long thì thật xem trọng hơn sinh mạng của mình.

Nhưng Hồng Phong lại là người nghĩa khí, nàng nghĩ rằng chỉ vì mình cho nên Dương Tiểu Hồng mới lìa bỏ cung vàng điện ngọc để ra đi, và hiện giờ tánh mạng của ông đang nằm trong tình trạng chới

mảnh treo chuông, nguyên nhân cũng chỉ vì muốn cứu mình cho nên mới gây ra nông nỗi.

Ngày nay, nếu đổi lấy sinh mạng của Tuyết Long mà cứu sống Tiểu Hồng thì nàng không do dự mấy may, nhưng còn một điều quan trọng là không biết Vấn Liễu Đạo Nhân đây nói thật hay nói bừa, rủi ro trùng kế của lão thì thật là oan uổng.

Vì nghĩ như vậy cho nên sắc mặt của Hồng Phong trong phút chốc mà thay đổi liên liên.

Vấn Liễu Đạo Nhân vốn là người lớn tuổi, kinh nghiệm đời dàu cứ trông sắc diện thay đổi cũng biết ngay tâm trạng nàng.

Ông ta vẫn ghim chặt oai tay vào chỗ cùm đoan chắc cho Hồng Phong biết :

— Này Đồ Long Bang Chủ, nếu tôi muốn giết con Tuyết Long thì chỉ cần toát ngay nội lực thì nó sẽ vỡ vụn mà chết, hà tất phải bày ra việc trao đổi thuốc men ?

Hồng Phong nghĩ thầm

«Thằng già này nói có lý... nhưng tại sao nó lại bày ra việc trị bệnh cho Tiểu Hồng, vậy kỳ trung ẩn có điều chi bí ẩn... Nhưng bất chấp, ta hãy tìm cách làm sao cho Tiểu Hồng an toàn tánh mạng trước đi».

Nghĩ đoạn dịu giọng nói rằng :

— Nhưng nhà người phải làm sao cho ta tin rằng người trị lành vết thương.

Vấn Liễu Đạo Nhân cười ròn, nói :

— Việc này thì có dính lư mật thiết với võ sư Tuyết Sơn Thánh Tử!

Hồng Phong cau mày, hỏi:

— Dính lư như thế nào, hãy nói cho ta nghe thử? Vấn Liễu Đạo Nhân trả lời:

— Bang Chủ chắc biết trên vùng Tuyết Sơn có ba loại động vật có chất công phá vô cùng mãnh liệt là nhện nhện, rết và rắn?

Hồng Phong cau lên một tiếng như người sợ hãi con mã, nàng còn nhớ trước khi lưu lạc giang hồ thường hay nghe thấy những người khách từ miền Tuyết Sơn đến hàn huyên về những loài độc vật ở miền Tuyết Sơn thường hay nhắc đến ba loại nhện nhện, rắn và rết.

Ba loại này thường hay chui rúc trong những măng tuyết khổng lồ, vì phải sống trong khung cảnh lạnh lùng băng giá ngày này qua năm khác, nên sức kháng cự với khí hậu bên ngoài thật mạnh do đó nà chất độc của nó cũng gia tăng, phạm hệ kẻ nào vô phúc bị chúng cắn phải thì thật là vô phương điều trị.

Hồng Phong gật gù trả lời :

— Điều này ta hãy nghe thấy...

Vấn Liễu Đạo nhân bỗng nhiên thốt dài, nói:

— Ta vì muốn chôn vùi vô rựu Tuyết Sơn Thánh Tử vào một chỗ kín đáo nhất, lạnh lùng nhất, cho nên mới phải lén lút ở trong vũng Tuyết Sơn hơn 3 năm trời...

Hồng Phong trong lòng nóng nảy, nàng muốn biết ngay tại sao và rựu này lại có dính dết đến vết thương của Tiểu Hồng, cho nên hỏi gay gắt:

— Nhưng mà vô rựu kia thì có dính lưu chi với...

Chỉ tới đây thì Vấn Liễu Đạo Nhân cắt ngang:

— Người ta đồn rằng Đồ Long Bang Chủ nóng tính quả nhân thật chẳng sai, nhưng hãy dần dần mà nghe ta kể rõ đầu đuôi...

Đoạn ông ta trầm trầm kể tiếp:

— Trong ba năm đó ta phải trốn tránh để bảo vệ hành trạng cho thật bí mật, ngờ hầu như cho người khác biết chỗ chôn rựu của ta... Do đó mà tình cờ ta trông thấy có nhiều người cũng lén lút vào trong vũng Tuyết Sơn để làm những việc mờ ám... Có người cũng đến đó chôn giấu đồ đạc, bươi móc để làm những loại độc v.v...

Tình cờ, một hôm kia khi đang nấp trong một khe đá bỗng chợt bắt gặp một mùi thơm kỳ lạ bay ngang qua lỗ mũi, không chờ nghĩ thì ta bắt gặp một người đang xách một con gà quay thơm phưng phức đi ngang qua trước mặt và hẳn ta bỗng đứng chân lại bươi móc những mảnh tuyết dày lên.

Chỗ này lại gần sát vào chỗ ta giấu vô rựu qui cho nên trong dạ hết sức phập phồng, chỉ sợ cho hẳn ta vô tình khám phá ra thì lại xảy ra việc tai hại, vì vậy ta theo dõi ra tay trước.

Nào hay đâu, hẳn ta bươi một lỗ thật sâu rồi chôn con gà quay xuống. Ta thật lấy làm kinh dị và tức giận, nghĩ rằng một món ăn ngon như thế mà đánh đi chôn thì thật uổng.

Nhưng ta không làm kinh động, chỉ nằm im mà chờ xem hẳn làm gì.

Chôn xong, hẳn ta làm dấu cần tiện rồi bỏ đi, ta biết rằng nó đã làm dấu thì thế nào cũng trở lại:

Quả thật qua đến ngày hôm sau, hẳn ta lò dò trở lại bươi đóng tuyết ra và lo ngại con gà quay lên và tuyết nửa thì ta đã rút lên một tiếng.

Thì ra chung quanh con gà quay này đã bu không biết bao nhiêu là rít đủ sắc đủ màu, chúng bám chặt lấy con gà quay ấy mà chẳng chịu nhả ra, không biết người ấy đã dùng một mùi hương gì thấm vào thịt con gà quay mà thơm nghe hấp dẫn như thế.

Lạ một điều là người này chỉ dùng hai bàn tay trắng mà bắt hết những con rít kia bỏ vào trong một cái dây rồi lại chôn con gà trở lại.

Kể đến đây, Vấn Liễu Đạo Nhân bỗng cất cao giọng hỏi:

— Này Đồ Long Bang Chủ... Bang Chủ có biết người bắt rít kỳ lạ hay không?

Hồng Phong tròn xoe cặp mắt, chưa kịp trả lời thì Vấn Liễu Đạo Nhân đã nói tiếp:

— Nó chính là thằng xạ thủ đã bắn hạ Tiểu Hồng đó.

Hồng Phong thốt lên một tiếng, nói:

— Nó dùng phương pháp đó để bắt rắn rít đem về tắm vào mũi tên.

Vấn Liễu Đạo Nhân nói:

— Chính thế vì nó lén quẩn gần chỗ ta chôn rựu mãi, e cho một ngày kia lộ bí mật của ta đi, cho nên ta thừa cơ hội trong lúc nó đang mê mải bắt rít liền bắt thần điềm ngay vào huyết Hồn Mai sau lưng nó.

Thằng này tài bắn tên thì giỏi nhưng võ nghệ thì chẳng cao siêu nên tức thì trúng đòn mà đổ người ra.

Ta bèn dọa nạt, truyền cho nó phải tức tức rời khỏi Tuyết Sơn trong ngày hôm nay, bằng không thì tánh mạng chẳng được an toàn.

Nó vàng dạ liền hồi và cam đoan sẽ giữ đúng theo lời hứa và xin ta giải huyết ngay tức khắc.

Ta vừa định thò tay ra giải huyết, nhưng liền chợt nhớ ra một việc bèn thu tay trở về.

Khi ấy ta nghĩ rằng thằng này lặn lội đường xa đến đây để tìm chất độc dữ dội như vậy thì xuất xứ của nó không phải tầm thường, nên ta bèn hỏi kỹ nguồn gốc mới hay là người trong Mật Giáo.

Ta lại nghĩ rằng cơ hội này nghìn năm mới có 1 lần để có thể khăng chế được người này, vậy tại sao mình không thừa dịp lấy thuốc giải để phòng hờ sau này rút ro trúng tên của nó thì có mà dùng...?

— Kể đến đây Vấn Liễu Đạo Nhân ngừng đầu nhìn thẳng về phía Hồng Phong, ông ta nói:

— Thế là ta buông uy lý hiệp để lời thuốc giải... Này Đồ Long Bang Chủ, nó thấy sinh mạng của nó đang nằm ở trong tay ta nên đành trao thuốc giải ra...

Nói đến đây lão cười khà khà, hỏi:

— Ta đã phí khá nhiều thì giờ để giải thích cho Bang Chủ nghe, vậy Bang Chủ có tin hay không?

Hồng Phong cười gay gắt, nói:

— Nếu có thuốc giải trên mình thì hãy trao ra xem.

Lúc bấy giờ, tay hữu của Vấn Liễu Đạo Nhân đang gác lên đầu con Tuyết Long còn tay tả thì bập gác ngang qua vô khí của Hồng Phong, cho nên bây giờ nàng bảo lấy thuốc giải ra xem thì thật là một

vấn đề «an» giải » vì bởi ông ta không còn một cánh tay thứ ba nào nữa, mà trong hai bàn tay đang bị kẹt kia muốn rút bàn tay nào trở về cũng đều nguy hiểm.

Bởi lẽ ban nãy Văn Liều đạo nhân chỉ thừa cơ hội Hồng Phong chưa biết lai lịch vô công của mình, nên bắt thần không chế được nàng bây giờ thu tay trở về thật đúng với câu «thả cộp về rừng» vì vậy nên ông ta hoảng bất định.

— Chợt nghe Hồng Phong cười khảnh khách nói :

— Người hãy thu hàn tay hữu trở về ,ta đã hứa lấy Tuyết Long đổi sinh mạng của Tiểu Hồng Quân chúa kia mà...

Văn Liều Đạo Nhân mặc dù đang đối diện với Hồng Phong trong tình trạng thù địch lẫn nhau, nhưng giọng nói hào hùng của Hồng Phong làm cho ta tin chắc rằng người ngồi trên ngựa đây đã hứa thì chẳng bao giờ nuốt lời.

Bởi thế câu nói của Hồng Phong vừa dứt, ông ta tức thì thu tay hữu trở về thò vào túi mò ra một vật.

Hồng Phong nhúng tưởng rằng đó sẽ là một lọ thuốc hoàn toàn thường mà người ta thường thấy dùng để trị thương, đáng nầy đây chỉ là một cái hộp vuông làm bằng gỗ.

Lão ta cầm lấy hộp rồi hé mở ra một cách cẩn thận, Hồng Phong sợ làm lạ, vội vàng định thần nhìn xem thật kỹ.

Lão ta chỉ hé nhẹ một cái rồi khép chặt lại, nhưng với nhãn lực phi thường của Hồng Phong nàng cũng trong thấy chiếc hộp nổ một con sinh vật mà cử động của nó vô cùng nhanh nhẹn...

Văn Liều Đạo Nhân ngửa mặt lên nhìn Hồng Phong với một vẻ vô cùng đắc ý, lão ta hỏi :

— Chắc Đồ Long Bang Chủ biết vật đó là gì ?

Hồng Phong khẽ chột dạ, nàng không ngờ lão ta hỏi một câu như thế. Sự thật thì nàng thoáng nhìn qua một cái thật nhanh, nên chỉ biết đó là một sinh vật hình thù kỳ quái mà thôi Văn Liều Đạo Nhân, biết sắc mặt biết Hồng Phong không có ý bắt thần không độc thủ hạ mình, nên liền thu thêm một bàn tay trở về rồi thối lui 2 bước, nói :

— Đây là một loài địa có chân mà phải đào sâu tận chân núi Tuyết Sơn mới tìm thấy.

Hồng Phong thăm nghĩ không biết tại làm sao thuốc mà lại địa, mà sao địa lại có chân, thật là một việc thê gian hi hữu.

Có lẽ Văn Liều Đạo nhân cũng biết phần nào tâm trạng của Hồng Phong, cho nên ông ta thở dài, giảng tiếp :

— Địa là địa mà sao lại có chân ? Đó là một điều lạ, khi ấy ta cũng không tin, phải tra gạn nhiều phen nó mới nói hết bí quyết cho nghe.

thì ra loài địa nầy sản xuất dưới chân núi Tuyết Sơn phải đào sâu trên năm trượng mới tìm thấy, và buổi ban sơ, nó không có chân như địa thường.. nó phải mang về nuôi nấng bằng một thứ máu đặc biệt có hòa thuốc giải uống thuốc ấy lâu ngày có tác dụng kháng cự được chất độc đã tẩm trên mũi tên, mãi cho đến khi nào trông thấy những con địa nầy mọc chân ra thì mới gọi là thành công.

Hồng Phong «à» lên tiếng, nói :

— Nó muốn lợi dụng con địa nầy để hút chất độc ra.

Văn Liều Đạo Nhân vội dúi đánh át, nói :

— Đúng rồi...vậy thì Đồ Long Bang Chủ có tin hay không ?

Hồng Phong gật gù, nói :

— Được...nhưng phải chờ cho ta điều trị xong xuôi, mi mới được phép bắt con Tuyết Long.

Văn Liều Đạo Nhân tươi cười nói :

— Phải ,phải... vậy thì chờ cấp bách, chờ khải chân chờ...

Hồng Phong liền xuống ngựa, dắt con Tuyết Long đi sát bên cửa sổ của Tiểu Hồng, nàng buộc chặt giây cương vào song cửa vừa xong thì Văn Liều Đạo Nhân liền trao cái hộp gỗ tận tay cho nàng.

Hồng Phong nhận lấy chiếc hộp, gỗ :

— Ta vào bên trong điều trị cho Quân chúa, nếu trị chưa lành mà mi phóng tay trên, cuồn lấy Tuyết Long thì chờ trách ta độc ác.

Văn Liều Đạo Nhân một mực tươi cười trả lời :

— «Một lời đã nói, bốn ngựa khó theo».

Hồng Phong bủi mũi, tỏ vẻ khinh bỉ một con người cứng họng cực ác mà lại mở lời nói những câu đạo nghĩa, đoạn nàng tắt tả trở vào phòng.

Nàng đến bên giường tức thì đưa tay ra sờ trán của Tiểu Hồng, nghe thấy nóng rực như hòn than trong lò, còn đôi môi của nàng thì héo hắt.

AI LÀ ẨM NHÂN CỬU TỬ ?

Lúc, bấy giờ, trời đã lần lần rạng sáng, ánh thái dương từ bên ngoài len lỏi chui vào phòng, xua đuổi cái màu vàng nhạt của ngọn đèn dầu lạc. Hồng Phong chăm chú xem thêm áo bên vết thương của Tiểu Hồng ra xem, thấy chỗ sưng bây giờ tăng gia quá nhiều.

Hồng Phong cẩn thận cầm chiếc hộp kê gần vết thương rồi mới khẽ mở nắp ra.

Có lẽ con sinh vật nầy đã bắt được mùi thuốc độc mà nó hằng ưa thích cho nên nắp hộp vừa hé mở là nó thoát ra nhanh như biến.

Hồng Phong khẽ giật mình, vì mãi đến bây giờ chàng mới trông

thấy rõ, thì ra con đĩa này màu hồng nhạt, chiều dài bằng chiều rộng, dưới đáy có hai hàng chân, mỗi hàng chừng năm cái.

Cử động của nó nhanh nhẹn lạ thường, vừa thon ra vô hộp tức thì vọt nhanh về phía vết thương để rồi chằm vào chỗ da bị rách mà hút lấy hết dề.

Thì ra tay xạ thủ kia đã thấm thuyên vào cơ thể của nó một chất thuốc, cho nên kể khi nào nó ngửi thấy mùi thuốc độc do mũi tên gây ra thì không khác chi lần thấy pháo, vội vàng nhảy tới uống cho thỏa thích.

Thoạt tiên, con đĩa này màu hồng nhạt và chỉ to bằng chiếc đĩa, thế mà chỉ trong phút chốc, nó đã to dần lên bằng ngón chân cái, và từ màu hồng nó từ từ biến sang màu đen thẫm.

Cặp mắt của Hồng Phong dần chập vào đôi mi của Tiểu Hồng để theo dõi biến tình của nàng.

Lâu lắm, mới thấy Tiểu Hồng khe khẽ cựa mình mở mắt ra, và thấy Hồng Phong đang đắm chiếu nhìn mình, Tiểu Hồng chớp mấy đôi mắt, nói :

— Vết thương thấy ngứa...

Hồng Phong mừng rỡ nói :

— Thế là được dạo hồi xuân rồi đó...

Từ bên ngoài cửa sổ, bỗng chợt tiếng của Văn Liễu Đạo Nhân nói vọng vào :

— Phải được dạo phòng xuân thế thì chừng nào Bang Chủ mới cho tới lấy ngựa ?

Này giờ mặc dù Hồng Phong bận bịu trên giường bệnh của Tiểu Hồng, nhưng tại cửa nàng luôn luôn chú động tình ở bên ngoài cửa sổ.

Điều này, thì Văn Liễu Đạo Nhân là một người kinh nghiệm đời đời tất cũng biết rõ, cho nên dù cho có đủ thì giờ xuống tay, ông ta cũng không dám hành sự bây giờ nghe thấy Dương Tiểu Hồng đã định tỉnh liền nói xía vào.

Hồng Phong quay ra ngoài cửa sổ nói :

— Quận chúa đã hồi tỉnh, nhưng mà vết thương này chưa khỏi hẳn, chờ chốc nữa xem ra sao đã...

Văn Liễu Đạo Nhân cười ha ha nói :

— Mặt trời đã lên cao ba sào, ta cần con Tuyết Long để đi cho gấp. Câu nói này làm cho Dương Tiểu Hồng tức thì mở mắt ra, nàng chớp mấy đôi mắt, hỏi :

— Sao có chuyện đó ?

Hồng Phong nhẹ nhàng đưa hai ngón tay ra, nắm lấy miệng của nàng ra dấu bảo đừng nói chuyện, nhưng Tiểu Hồng vẫn tròn xoe cặp mắt

nhìn Hồng Phong không chớp. đây là lần đầu tiên Hồng Phong có một cử chỉ vô cùng thân mật đối với nàng.

Tiểu Hồng đang để mắt sung sướng vì hai ngón tay mềm dịu của Hồng Phong đang gạt qua môi mình, thì chợt nghe thấy từ bên ngoài cửa sổ có một tiếng lão gia vọng vào :

— Đờ Long Bang chủ quả thật chung tình, dám ngang nhiên dùng, Hãn Huyết Bào Mã đánh đổi thuốc giải để cứu sống người yêu như vậy thật là thể gian hi hữu.

Tiểu Hồng nghe nói, trong lòng nửa mừng nửa lo, mừng là mừng vì Hồng Phong nếu quả thật khảng khái hy sinh con Tuyết Long để cứu mạng mình, thì quả thật chàng đã yêu mình rồi đó.

Còn lo là lo cho thuốc này không biết có phải là thuốc giải của người đã buông tên kia hay không, hay là một kẻ bắt lương nào đó, đã mạo nhận ngỗ hầu bắt lấy Tuyết Long.

Còn lão già nói chuyện này là ai nữa ? Tại sao tuổi tác đã lớn rồi mà nói chuyện buông thả, thật là người thiếu tư cách... ?

Bao nhiêu câu hỏi ấy cứ quay cuồng trong trí của nàng. Chợt nghe Hồng Phong nói :

Lão già kia chớ khá nhiều lời, hãy cầm mồi lại để cho Quận Chúa của ta ngồi nghỉ.

Có tiếng của Văn Liễu Đạo Nhân trả lời một cách vô cùng hài hước :

— Phải... phải...

Ông ta kéo dài cái tiếng "phải" như người đóng tuồng trên sân khấu làm cho Tiểu Hồng trong cơn lâm trọng bệnh cũng phải buồn cười.

Hồng Phong không muốn nói chuyện lời thôi với lão ta nữa, nên từ đó cứ im lìm không nói chuyện.

Chàng thấy vết thương của Tiểu Hồng đã dần dần khỏi sắc, vì màu đen dần dần tan đi.

Hỏi nhỏ Tiểu Hồng, thì nàng cho hay rằng nơi vết thương đã gần hết nhức nhối, và cánh tay của nàng cũng ngo ngoe cựa quậy được.

Thời khắc nặng nề trôi qua, hai mẹ con chủ nhà đã lần lượt thức giấc, họ trông thấy Hồng Phong dắt con Tuyết Long buộc sát cạnh cửa sổ thì đều lấy làm lạ.

Hồng Phong để tâm nghe ngóng, không thấy Văn Liễu Đạo Nhân buông lời trông ghẹo nữa, chắc có lẽ lão ta thấy chủ nhà thức giấc nên đã ăn mình trong một xó nào.

Còn đang miên man suy nghĩ, không biết chốc nữa đây mình trao con Tuyết Long cho Văn Liễu Đạo Nhân rồi mình sẽ dùng vật gì để đỡ chân ngỗ hầu đưa Tiểu Hồng về Tổng Đài :

Bỗng thình lình, nàng nghe thấy có một vật tới đánh phịch trên

chiều của Dương Tiểu Hồng những tưởng Văn Liễu Đạo Nhân ném âm khí trời chọc, nàng cau mày nhìn kỹ, thì ra con đĩa đang hút máu Tiểu Hồng bây giờ có lẽ đã no nê, cho nên nên nhả vết thương ra mà tới đánh phịch trên mặt chiếu.

Cũng trong một lúc đó, Dương Tiểu Hồng cũng cựa mình ngồi dậy, nàng cử động mạnh cánh tay thọ thương nói:

— Phép trị bệnh này thật hay, nhưng chẳng biết ai là ân nhân cứu tử?

Hồng Phong trả lời:

— Tôi đã dùng con Tuyết Long đánh đổi vớ thuốc giải của nó đấy.

Nhưng câu nói của Hồng Phong còn đang dở thì đã có tiếng Văn Liễu Đạo Nhân chen vào nói:

DƯƠNG TIỂU HỒNG HỌA VÔ ĐƠN CHÍ !

— Ân nhân cứu tử là lão đây chứ còn ai nữa? Nay bệnh của trung nhân đã lành, dám xin phép Đồ Long Bang Chủ cho kẻ hèn này lấy ngựa.

Hồng Phong ngấm ngấm thân sắc của Dương Tiểu Hồng quả thật đã thoát cơn nguy, bèn nói:

— Được... để ta ra trao cương, và lấy lại chiếc dây treo bên yên ngựa... thế còn đĩa này?

Văn Liễu Đạo Nhân trả lời:

— Thằng khốn kiếp kia có nói rằng mỗi con đĩa chỉ dùng được một lần mà thôi.

Hồng Phong quay đầu nhìn lại, thì con đĩa đã nằm đơ ra không cựa quậy, đúng là đã chết đi.

Có tiếng của Văn Liễu Đạo nhân kêu lên:

— Nâng gât lên rồi, ta muốn lên đường đây.

Hồng Phong nói:

— Được... tара đây...

Nói dứt lời, Hồng Phong trở gót bước ra ngoài, phần Dương Tiểu Hồng muốn biết "ân nhân" của mình là ai, cho nên cũng rào bước đi theo.

Vừa bước ra đến bên ngoài, Tiểu Hồng khẽ giật mình, không ngờ người già nua nói chuyện này giờ lại là một lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ này đang đứng ngấm nhìn con Tuyết Long một cách vô cùng thích thú.

Hồng Phong lặng lẽ tháo chiếc dây treo bên yên ngựa rồi lại lặng lẽ tháo dây cương đểm nhiên trao cho lão đạo sĩ.

Trong giây phút này, thâm tâm của Dương Tiểu Hồng bỗng dâng lên một niềm chua xót, nàng không ngờ Hồng Phong lại chịu hy sinh một cách nặng nề như thế, nàng nghi rằng trong đời này thật không làm sao tìm cho được một con ngựa quý như Tuyết Long.

Tuy chẳng rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng Tiểu Hồng trông qua diện mạo và cử chỉ của lão đạo sĩ, cũng biết ngay người này không phải là người lương thiện.

Tiểu Hồng thấy lão ta tươi cười nắm lấy dây cương rồi đánh vút một cách dăng dăi, ngưỡng ngồi trên yên ngựa.

Ông ta nói:

— Cảm ơn Đồ Long Bang Chủ đã tặng cho con ngựa quý... sau này có dịp, kẻ hèn này sẽ đền ơn trọng thể... tôi đi đây.

Nói dứt lời, xá chào thật là cung kính, đoạn nhẹ nhàng thúc ngựa ra đi.

Dương Tiểu Hồng đưa cặp mắt liếc nhìn bốn vó trắng muốt của con Tuyết Long, còn Hồng Phong thì lại ngấm nhìn Tiểu Hồng không chớp...

Chính vào lúc con Tuyết Long vừa rào đi được chừng ba bước thì bỗng nhiên nó hí lên một tiếng nho nhỏ dường như trúng phải đòn đau...

Tiếng hí của nó vừa cất lên tức thì đảo mình quay đầu trở lại...

Cái đảo của con Tuyết Long thật nhanh hơn một luồng gió lốc, nó lướt ngang qua trước mặt của Hồng Phong như một áng mây mờ...

Tức rồi... với cái tốc độ kinh thiên đó, nó lướt thẳng về phía Dương Tiểu Hồng.

Dương Tiểu Hồng đang ở trong tình trạng ngoại bệnh mới lành, vừa thấy biến muốn tránh mình nhảy hổ về phía Hồng Phong thì từ trên mình của con Tuyết Long đã có một cánh tay dài như tay vượn thò ra bắt ngang qua hông của...

Dương Tiểu Hồng tán đờm kinh tâm, vừa định trở ra một ngón đấm vào Uyên Mạch của những người bắt cóc nàng ngờ hầu làm cho hấn buống tay ra...

Nhưng việc đã trễ, sức mạnh của nàng chưa kịp toả ra, thì huyết Kiên Tinh trên vai của nàng nhói lên một cái, thế là cánh tay của nàng đưa ra không tài nào cựa cựa.

ĐỒ LONG BANG CHỦ KHINH CÔNG SIÊU HÀM !

Nàng chưa kịp kêu lên một tiếng nào thì bên tai gió dấy rào rào, thân hình của nàng đã thoát ly khỏi mặt đất mà bay nhanh trong gió, không khác chi một người già vô đẳng vùn...

Nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng của lão đạo sĩ nói nhỏ nhỏ bên tai của nàng :

— Mỹ nhân ngoan ngoan mà theo ta đến một nơi cũng cốc, sợ thủy hữu tình mà chung hưởng cảnh gió núi tăng ngàn năm tuyết kỳ thú...

Dương Tiểu Hồng nghe qua tứ chi rã rượi, không khác chi vừa trúng thêm mười mĩ tên có tâm thuốc độc.

Thì ra lão Văn Liễu Đạo Nhân này không phải có lòng tốt chi mà trao thuốc giả cho Hồng Phong.

Sở dĩ lão vượt đường trăm dặm theo Hồng Phong đến chỗ này, thâm tâm của lão muốn bắt Tuyết Long là chuyện nhỏ, mà muốn bắt Tiểu Hồng mới là chuyện lớn.

Hôm gì Hồng Phong ngày đêm không rời Tiểu Hồng : bước, lạ thêm chàng con Tuyết Long thả mã dưới chân, nếu ông ta bắt Tiểu Hồng bỏ chạy, thì cũng không tài nào chạy thoát khỏi con Tuyết Long.

Vì vậy cho nên ông ta mới tìm cách làm sao bắt con Tuyết Long trước, ngõ hầu chặn chân của Hồng Phong rồi mới bắt Tiểu Hồng sau.

Lời tục có nói gừng già gừng nào thì càng cay chừng này, "dụng tâm của lão già Văn Liễu Đạo Nhân quả thật là cay độc, lão và lên yên con Tuyết Long rào đi ba bốn bước rồi mới bắt thành liệch quay lại đớp". Dương Tiểu Hồng mà quát ngựa truy phone.

Theo sự dự tính của lão thì Hồng Phong dù có 3 đầu 6 tay đi nữa, cũng không tài nào đuổi cho kịp con Tuyết Long thần mã.

Vì vậy cho nên sau khi bắt Tiểu Hồng vào trong vòng tay của mình rồi thì ông thúc mạnh vào hông cho con Tuyết Long vọt đi như sấm bắn.

Tiếp theo đó, ông ta rút roi ra bổ liên hồi vào lưng con Tuyết Long, làm cho nó tức mình hí lên một tiếng rồi xé hết tốc lực chạy rớt như bay. Văn Liễu Đạo Nhân năm nay đã ngoại lục tuần, nhưng mà trong đời ông ta chưa hề được dịp cỡi một con ngựa hay như vậy, cho nên trong lòng khoan khoái cứ đánh ngựa đi thanh.

Ông ta có biết đâu con Tuyết Long đang ở trong tình trạng giận dữ, nếu một khi nó nổi cơn lên và khuấy phá như Hồng Phong thì thật nguy cho lão.

Tốc lực con Tuyết Long dưới trận mưa roi cứ tăng gia lên mãi, và Văn Liễu Đạo Nhân trông thấy bao nhiêu cớ cây rừng núi chung quanh mình cứ chạy giật lùi ra phía sau đường như không bao giờ đứng lại.

Cứ chạy mãi như thế không biết trải qua bao nhiêu đoạn đường, và lão già Văn Liễu Đạo Nhân bắt đầu thấy mình chật vật với con Tuyết Long thần mã.

Vì tính thoáng nó lại cắt tiền hay cắt hậu làm cho ông ta lên

tuột từng cơn.

Đang hồi nguy cấp, bỗng đột nhiên phía trước mặt ông vùng xuất hiện một cánh đồng tranh bát ngát.

Thì ra cánh đồng này chính là chỗ Hồng Phong đã đánh nó chạy vào đó để cho vướng chân hồi mấy ngày hôm trước.

Văn Liễu Đạo Nhân là người lớn tuổi, lịch lãm trường đời, tất nhiên cũng biết mảnh khóa này, cho nên ông ta tức thì bẻ cương cho nó đi vào cánh đồng tranh ấy.

Ông ta nghĩ rằng giờ này Hồng Phong chắc chắn đã bị bỏ rơi ngoài xa trăm dặm, nhưn dịp này mình dừng ngựa lại để thăm chừng Tiểu Hồng thử coi bệnh tình ra sao mà nằm im không cựa cựa.

Ông nghĩ như vậy, liền đánh ngựa chạy theo đường chữ "chi" và không mấy chốc thì con Tuyết Long từ từ dừng chân đứng lại.

Ông ta thở phào một hơi khoan khoái, nói :

— Đồ Long Bang Chủ của quận Quận Chúa giờ này chắc là...

Ông vừa nói đến đây, thì bỗng đột nhiên sau lưng có tiếng một người vang lên :

— ... Chắc là... là chắc là ở sau lưng của Quận Chúa.

Văn Liễu Đạo Nhân kinh nghiệm già dặn là thế, mà cũng phát dưng tóc gáy, cái sợ này còn có cái sợ nào hơn...

Ông ta quay phắt đầu nhìn lại quả thật đúng như ý nghĩ của lão với sắc mặt đỏ hồng sát khí, trong tay lấp lánh một lưỡi trường kiếm ý-Thiên.

Đồ Long Bang Chủ nhếch mép cười khinh khỉnh, nói :

— Mì đừng tưởng rằng mộng đẹp dễ dàng thực hiện... bây giờ thì đổ mi chấp cánh chạy đường trời,

Sau một giây kinh hoàng, Văn Liễu Đạo Nhân lấy lại bình tĩnh, ông ta gác nhẹ Tiểu Hồng ngang qua yên ngựa, đoạn thông thả tự xuống ngựa, nói :

— Kính công của Đồ Long Bang Chủ quả nhiên thêm hạ vô song, ngày nay già này mới sáng mắt ra.

Hồng Phong cười thầm trong dạ, nghĩ rằng thì ra lão già này ngờ rằng mình trở thuật kinh công đuổi theo ta.

Thật ra Hồng Phong sở dĩ đuổi theo con Tuyết đến chỗ này chỉ nhờ một chút liễu lĩnh mà thôi.

Sở dĩ khi Văn Liễu Đạo Nhân thỉnh lĩnh đảo ngựa trở về "đóp" lấy Tiểu Hồng Quận chúa, thì cái sợ của Hồng Phong khi ấy thật chẳng

kém với cái sợ của Văn Liễu Đạo Nhân bấy giờ.

Nàng nghĩ rằng Văn Liễu Đạo Nhân là một người lừng danh đảm tặc, nếu Tiểu Hồng mà lọt vào tay va thì thật là nát ngọc tan vàng trong chầy mắt...

Giữa hồi nguy cấp, chưa biết phải xử trí ra sao thì Tuyết Long đã lướt ngang qua trước mặt mình nhanh như một cơn gió thoảng...

Bản năng thúc đẩy làm cho Hồng Phong khoát nhanh bàn tay ra nắm lấy đuôi ngựa...

Cái bắt của nàng thật là lanh lẹ, may sao nàng chỉ với được một mớ lông sau chót đuôi nó mà thôi...

Mừng hơn bắt được vàng, Hồng Phong tức thì vận hơi để khi, làm cho thân hình của nàng nhẹ lẫng lẫng như bấc, để rồi bay lơ lửng theo sau đuôi của nó trông thật vô cùng ngoạn mục.

Về phần Văn Liễu Đạo Nhân thì đang ôm緊緊 thân ngà ngọc của Dương Tiểu Hồng ở trong lòng, từng làn hương thoảng thoảng từ trong cơ thể của nàng bay vào lỗ mũi, làm cho ông ta ngây ngất để mê, nào hay sau lưng mình còn có một người đang «bay» theo bên gót.

Đến chừng nghe tiếng sói của Hồng Phong, ông ta giật mình quay đầu nhìn lại, thần hồn nhát thần tỉnh cứ cho rằng Hồng Phong trở thuật khinh công đuổi theo.

— Phải... ngày xưa ta nhờ Triệu Minh Quân chúa cõi con Tuyết Long này chạy trước ba trăm trượng, rồi ta mới thông thả đuổi theo sau, thế mà trải qua không đầy ba trăm dặm đường thì ta đã đuổi theo kịp để nắm lấy dây cương.

Văn Liễu Đạo Nhân khẽ giật mình, nguyên nhân chỉ vì ông ta hằng nghe danh Triệu Minh là một người túc trí đa mưu, văn võ song toàn nghề cỡi ngựa tuyệt diệu vô song, người như vậy mà cỡi Tuyết Long chạy trước ba trăm trượng, thế mà Đồ Long Bang chủ đuổi theo bất kịp thì tài bộ khinh công đó, thật là thiên hạ vô song.

Vì có ý nghĩ như vậy nên Văn Liễu Đạo Nhân thấy rằng dù mình có đánh lừa được Hồng Phong mà lên yên thoát chạy một lần nữa, cũng không tài nào chạy khỏi bàn tay của Hồng Phong, vì vậy cho nên lão ta xuống nước nói rằng :

— Vì mến tài sắc của Quân chúa nương, cho nên mới mạo muội như vậy, dám xin Đồ Long Bang Chủ tha thứ cho...

Hồng Phong đã từng bị lão ta bắt thần không chế một lần, nên bây giờ thật là cẩn thận, nàng thấy ông ta vừa nói một cách khiêm nhường vừa từ từ tới, tức thì quát to lên :

— Lui ra !

Tiếng quát chưa dứt, thì nàng đã tung ra một cước đá vào vào giữa

mặt của Văn Liễu Đạo Nhân một cước kinh hoàng.

Vì muốn dẫn dắt lão ta ngã hầu vớt vát uy tín về việc lão không chế mình lần trước, cho nên ngọn đá của Hồng Phong dùng hết sức phần sức mạnh và đúng khuôn phép phép hân hời, làm cho Văn Liễu Đạo Nhân cũng phải giật mình mà thối lui hai bước.

Hồng Phong trông sắc mặt, biết lão ta quả thật đã sợ oai mình, nàng lại lần tới hai bước nữa, vô tình nàng đã chặn ngang trước mặt con Tuyết Long không cho lão ta xâm phạm tới Tiểu Hồng nữa.

Về phần Tiểu Hồng thì bây giờ nhờ con dĩa kia đã hút hết chất độc trong người, cho nên bây giờ tinh thần đã tỉnh táo. Văn Liễu Đạo Nhân đặt mình nằm ngang yên ngựa, nàng liền cố gắng ngồi dậy, thò tay ra nắm lấy dây cương để phòng ngừa bất trắc.

Hồng Phong liếc nhìn sắc diện, trông thấy Tiểu Hồng đã tỉnh thần tỉnh táo, bộ ngồi vững vàng nên trong lòng hơi yên, nàng lại quát to lên :

— Lão đảm tặc, hãy tuốt binh khí ra...

Văn Liễu Đạo Nhân bỗng khép nép trả lời :

— Đồ Long Bang Chủ kiểm pháp thông thần, quả thật tôi không dám lãnh giáo.

Hồng Phong cười ha hả nói :

— Con người đảm đảm như mi để sống trên thế gian này vô ích, nếu không dám lãnh giáo, thì hãy tự vận trước mặt ta cho ta trông thấy,

Văn Liễu Đạo Nhân tái xanh sắc mặt, lão biết người biết ta lắm, nghĩ rằng ban này mình xuất kỳ bất ý, mới không chủ được Hồng Phong, chứ còn bây giờ đối phương đang phòng ngừa gắt gao thì không thể nào hạ thủ cho được.

Dương Tiểu Hồng biết tính Hồng Phong nóng như lửa, hề nói sao là làm vậy, bây giờ nàng hạ lệnh từ hình thăng giáng đạo sĩ này thì thế nào cũng thực hiện cho được, mà hề Hồng Phong làm gắt, thế nào là đạo sĩ kia cũng phản ứng, biết đầu lâu ta sẽ hạ độc thủ cướp lấy con ngựa này mà quát ngựa truy phong.

Vì có ý nghĩ như vậy cho nên Tiểu Hồng thúc ngựa đang ra và đề phòng thật gắt.

TƯỚNG KẾ TỰU KẾ, TRỪ TÀ KHỦ BẠO !

Hồng Phong thật là tinh mắt, thấy Tiểu Hồng đang ngựa ra thì biết ông đã có dạ để phòng, nên trong lòng hơi yên, quyết tâm tặng cho lão già này một chộp hớn về chín tuổi, nghĩ đoạn, nói :

— Lão đảm tặc, hãy tuốt binh khí ra đấu cùng ta ba trăm hiệp.

Nàng nói dứt lời, bất chấp đối phương có tuốt binh khí hay không, phần nàng thì tra ngay thanh Ý Thiên vào vỏ, đoạn tuốt ngay Đò Long Dao ra.

Vấn Liễu Đạo Nhân trông thấy lưỡi dao này nện g nẻ, mà màu sắc lại đen ngòm, đúng là thanh Đò Long Dao mà ông ta hằng nghe người ta nhắc nhở.

Thanh Đò Long Dao vừa nằm trong tay rồi, Hồng Phong tức thì bước xéo chân trái qua một bước, lưỡi dao lật ngửa lên trời, làm cho Vấn Liễu Đạo Nhân vừa trông thấy tức thì than thầm trong dạ, biết rằng ngày hôm nay mình khó nổi toàn sinh, vì bộ điệu mà Hồng Phong vừa mới chưng sớ ra đây, chính là một lối nói ngầm trước với đối phương rằng, phen này nhất định đấu cho một bên tử trận mới chịu thôi.

Tình trạng bất đắc dĩ, làm cho Vấn Liễu Đạo Nhân không thể nào, không tuốt lưỡi gươm ra...

Dương Tiểu Hồng liếc thấy lưỡi gươm của lão đạo sĩ này màu xanh như lá liễu, lúc đi trong gió thì reo lên những âm thanh thật là vui tai, nàng thầm tắc khen thầm, cho rằng đây là một thanh gươm quý.

Thấy Hồng Phong thủ thế; Vấn Liễu Đạo Nhân cũng thủ thế, cái thế thủ của ông này mới thật là lạ. Hồng Phong trông thấy lão ta xuống một cái tấn Chảo Mã, nhưng đầu ông ta thì lại ngoảnh nhìn ra phía sau, còn mũi gươm thì trút đầu xuống đất, đây là một lối nói ngầm với đối phương rằng mình đã chịu thua trước khi giao đấu.

Hồng Phong bủi mồm khinh bỉ, nói

— Thật là danh bất hư truyền, hễ con người hèn hạ, thì võ công cũng hèn hạ đó...

Tiếng « đó » vừa bay ra khỏi miệng, thì Hồng Phong tức thì vươn mình trở tới trăm ngang hông lão ta một đường dõ dội.

Vấn Liễu Đạo Nhân chưa chi mà đã kêu lên một tiếng « ối » rồi mới tung mình nhảy xéo sang cánh tả, chờ cho đường đao của Hồng Phong lướt ngang ngang qua vai của mình rồi, lão ta mới vùng gươm chém vòng ra phía sau hậu tâm của Hồng Phong một đường là lướt.

Hồng Phong cau mày thầm nghĩ,

« Thật là quái lạ... đường gươm này quả thật thần tình, không biết lão ta thuộc người trong môn phái nào đây ? »

Trong lòng thì nghĩ ngợi, nhưng cánh tay của này không ngừng, nàng thừa thế thu đao về một nửa, rồi mới róc một đường từ dưới lên trên, dọc theo con đường Đổc Mạch dạ lão già đâm tặc rơi trong tình thế tấn thoái lưỡng nan.

Quả nhiên Vấn Liễu Đạo Nhân vì quá khiếp đảm về tài bộ binh công của Hồng Phong, cho nên lòng đã uao núng trước, bấy giờ thấy

lưỡi đao lóc lên, chiếu đúng vào Nhãn Mạch của mình thì đâm ra lóng túng...

Hồng Phong nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng, nàng tức thì hoành thân đảo bộ, tung ra một đòn Qúa Quan Trảm Tướng.

Kể từ khi lưu lạc giang hồ đến bây giờ, Hồng Phong đã xử dụng đòn này không biết bao nhiêu lần, nên đã thuộc lòng như cháo chảy, bây giờ tung ra thanh thế như nước chảy trường giang, không ngăn chặn cho nổi.

Dương Tiểu Hồng nhắm nghiền cặp mắt, nàng biết rằng sẽ có một cảnh tượng khủng khiếp diễn ra.

Quả thật mắt nàng vừa nhắm, thì bên tai nàng vang lên một tiếng rú thật thanh hòa lẫn trong một tiếng « phịch » nặng nề.

Nàng vội hé mắt ra nhìn, thì quả nhiên trông thấy Vấn Liễu Đạo Nhân mặt mày nhão nhũ, áo bào đã ướt đầm máu hồng, một cánh tay của lão đã rụng nằm trên mặt đất.

Hồng Phong thì nghiêm trang nói :

— Cho mi ngồi nghỉ trong phút chốc rồi lại tái đấu... bằng không thì hãy tự tử trước mặt ta cho rành.

Vấn Liễu đạo nhân toàn thân run rẩy giống hệt như một con thằn lằn dưới đuôi trông thật là thảm não.

Vừa nghe Hồng Phong nói lại phải tái đầu lão ta tức thì cầm lưỡi gươm xuống đất cho rành tay, đoạn dùng bàn tay duy nhất còn lại này mà diềm một loạt vào những huyết cầm máu chung quanh vết thương.

Lão ta biết Hồng Phong nói sao là làm vậy, cho nên trong lòng này ra không biết bao nhiêu mưu sảo kế dầy, quyết tâm thử một ván cờ thử xem có lật ngược được tình thế hay không.

Hồng Phong lúc bấy giờ tỉnh táo vô cùng, nàng thấy lão ta giả vờ sợ hãi, nhưng cặp mắt lão liếc, dường như đang rình một cơ hội gì đó.

Tương kế tựu kế... Hồng Phong giả vờ ngăm nhìn Tiểu Hồng không chớp mắt, chứ kỳ thật nàng không bỏ qua một cử chỉ nhỏ nhặt nào của già Vấn Liễu Đạo Nhân.

Quả nhiên không ngoài sự ước đoán của nàng, lão ta liếc nhìn thấy Hồng Phong có chiều lơ đãng, tức thì thò tay vào trong túi áo rút nhanh ra một vật,

Vật ấy là vật gì thì Hồng Phong không trông thấy rõ, nàng chỉ thấy lão ta kẹp nó ở trong lòng bàn tay thì cứ độ chừng đó là một vật kim khí chi đó.

Nàng thấy chần chờ, e có nhiều đột biến lại xảy ra, cho nên quát to

— Tái đấu...

Dứt lời, không chờ cho lão ta phản ứng, nàng đã tung nhanh Đò

Long Dao chém bỏ vào đỉnh của lão ta bằng một đòn Thái Sơn áp Đỉnh

Thái Sơn áp đỉnh vốn là một đòn trong đạo pháp của Thiếu Lâm, chuyên xử dụng trong trường hợp mình tấn công một kẻ thù đứng thấp hơn mình.

Vấn Liễu Đạo Nhân trong lòng khắp khởi mừng thầm, vì lão ta biết rằng kẻ phạm người nào xử dụng này thấy đều dễ lộ hạ bùa một cách trống trải.

Lão ta chờ cho lưỡi dao của Hồng Phong đã đi ngon trớn tức thì dùng lưỡi gương của mình đâm ra một phát, chiếu đúng vào đuôi bùa trái của Hồng Phong.

Hồng Phong giật vờ kêu lên một tiếng kinh dị, đoạn vừa thâu dao trở về mà vừa nhún gót bước tạt ra bên ngoài nửa bước đi trên dẫn...

Phản ứng của nàng thật hợp với ý muốn của đối phương cho nên Vấn Liễu Đạo Nhân thừa lúc Hồng Phong luống cuống trên đóa tức thì huân gương vô thắng vào ngực nàng một chưởng.

Bàn tay của ông ta đúng để tấn công Hồng Phong đây chính là bàn tay duy nhất đã lên kẹp món ám khí mà Hồng Phong treo thủng ban này.

Vì vậy cho nên Hồng Phong tập trung hết tâm thần ý chí chờ đợi bàn tay này tấn công.

Thế chưởng vừa tung ra thì quả thật Hồng Phong nghe thấy có tiếng gió lạ nổi lên nho nhỏ.

Thế là hai bàn chân của Hồng Phong di chuyển một cách nhẹ nhàng kín đáo, nàng cố ý xoay thân mình, trảm đúng cái lưỡi gương Ý thiên đúng vào chỗ mũi ám khí bay tới.

Liều chừng mũi ám khí vừa trúng vào sống gương, Hồng Phong rút lên một tiếng thất thanh, vừa để dùng tiếng rú của mình át mất tiếng va chạm của hai món binh khí, vừa để đánh lừa Vấn Liễu Đạo Nhân rằng mình đã trúng phải ám khí của lão ta.

Tiếp theo đó, nàng lảo đảo thối lùi hai bước rồi ngồi bịch xuống ôm chỗ vết thương giả tạo mà nhăn nhó, tỏ vẻ vô cùng đau đớn.

TRƯỞNG NGƯỜI ĐẸP THIÊN HỒNG MỘT TRẬN

Nàng nghe thấy Vấn Liễu Đạo Nhân cười ha hả, đặc ý phi thường những tưởng rằng lão ta sẽ nhảy bổ tới tặng cho mình một gương. Nàng đã thủ sẵn trong tay một cái thẻ đâm phi thường ác liệt chờ cho lão ta trợ tay, tức thì tặng cho một lưỡi xuyên tâm.

Nào hay đầu sự việc lại phát triển ngoài sự dự đoán của nàng. Vấn Liễu Đạo Nhân không ngờ ngang đêm xa chỉ tới Đổ Long Bang Chủ mà đường một cánh tay còn lại nhứt với thanh trường kiếm nằm trên mặt đất đoạn nhảy bổ về phía Dương Tiểu Hồng ông ta quát vang:

— Phen này thì người đẹp Thiên Hồng chạy đi đâu cho thoát?

Hồng Phong tức giận tràn hồng, thì ra lão ta vẫn còn khư khư muốn bắt lấy Tiểu Hồng cho kỳ được.

Nàng cố biết đầu món ám khí mà ông ta vừa tung ra đây thật có một sức mạnh lạ lùng, kẻ người nào trúng phải thì sẽ tối tăm mặt mũi mà chết ngất ngay trong nháy mắt, nay Hồng Phong giả vờ thật khéo, làm cho ông ta đánh ninh rằng nàng đã sợ thương vì vậy mà yên chí tấn công Tiểu Hồng.

Đã có sẵn trong tay một đòn sát thủ, Hồng Phong cứ dè y như thế mà tung mình nhảy thẳng về phía Vấn Liễu Đạo Nhân.

Thân hình vừa cất lên là Hồng Phong quát:

— Dâm tặc... đồ...

Vấn Liễu Đạo Nhân giật mình, vừa quay đầu lại thì lưỡi dao bên ngực của Hồng Phong đã đâm thấu ngang hông của lão ta rồi.

Hồng Phong hét lên một tiếng, toát thêm nội lực sả mạnh lưỡi dao từ trên xuống dưới, làm cho Vấn Liễu đạo nhân bị tét một đường từ hông tới dưới, ruột gan đổ ra trông thật là ghê rợn.

Dương Tiểu Hồng nhắm nghiền mắt lại, không dám đối diện với cảnh tượng kinh người ấy.

Nào hay đầu hai vành mí của nàng vừa khép lại thì chợt có một làn hương thoang thoảng xông vào lỗ mũi nàng.

Dương Tiểu Hồng quẩn quật bên mình Hồng Phong suốt mấy ngày hôm nay nên mùi hương này vừa xông vào lỗ mũi, thì nàng biết Hồng Phong đã tiến đến gần mình.

Quả nhiên, nàng có một cảm giác dường như có thêm một người nữa rơi xuống yên ngựa của mình, thế rồi có một cánh tay mềm mại choàng ngang qua lưng... rồi bên tai gió lại dậy rào rào... bốn cái vô thần của con Tuyết Long lại khua rào rào trên ngọn cỏ nghe thật là êm tai.

Nhưng có một câu nói êm tai hơn thập bội thong thả rót vào tai nàng:

— Tiểu Hồng có nương chắc đã bình phục hẳn rồi...?

Câu hỏi này chính của Hồng Phong, nàng hỏi đã lâu mà không thấy Tiểu Hồng trả lời, lâu lắm, mới nghe người đẹp Thiên Hồng buông ra một tiếng thở dài sườn sượt. Hồng Phong nghe thấy trong tiếng thở dài này chứa đựng không biết bao nhiêu sự cảm hận buồn tủi.

Cả hai người ngồi trên ngựa đồng nghĩ rằng kẻ cương thủ đại địch

của mình đã bị hạ bệ một cách vô cùng thảm nảo, thì bây giờ có đi không thà cũng chẳng sao.

Mấy đầu ngựa phi chừng một chập nữa thì ra đến đường cái quan, và Hồng Phong bắt đầu cho ngựa đi thong thả.

Không bao lâu, trông thấy trước mặt có một cây cổ thụ cành lá rườm rà, Hồng Phong bèn gò ngựa lại và chờ Dương Tiểu Hồng xuống ngựa, cả hai đồng ngồi chung trên một phiến đá dưới gốc cây mà nghỉ mệt.

Lúc bấy giờ, khí sắc của Tiểu Hồng đã tươi tắn hơn ban nãy quá nhiều, làm cho Hồng Phong càng thêm vững dạ.

Trong lòng nàng bỗng nảy ra một ý tưởng tình nghịch nàng tự nói thầm với mình :

— Ngon dịp rảnh rang, ta trêu chọc người đẹp Thiên Hồng một mẻ cho bỏ ghét.

Nghĩ đoạn nàng bèn thở dài nói :

— Tôi đây tuy là đường cái, nhưng sao chẳng thấy quán rượu, bằng không thì chúng ta vào đó mà chém một bữa cho no say... chắc có là Quận chúa bụng đói lắm thì phải ?

Nàng nói dứt lời, đưa mắt nhìn Dương Tiểu Hồng, và thấy nàng ta cũng đang đưa mắt nhìn mình một cách đắm đuối,

Tiểu Hồng không trả lời rằng mình đói hay không, mà hỏi lại Hồng Phong một câu thiết yếu :

— Chắc Hồng Phong huynh... Hồng Bang Chủ cũng đói lắm thì phải

Nàng cố tình sửa hai Hồng huynh ra Hồng Bang Chủ và nghiêm mặt một cách buồn cười.

Hồng Phong biết nàng muốn trêu mình, nhưng giả vờ không trông thấy, nàng cũng giả vờ nghiêm giọng nói :

— Thằng già đâm cục kia trông tuy tầm thường, nhưng hạ nó phải mất rất nhiều hơi sức nên bây giờ vừa mệt lại vừa đói...

Dương Tiểu Hồng nói :

— Nơi đây rừng rậm hoang vu, chờ tìm thấy quán rượu thì chắc Đờ Long Bang Chủ đã đói là đi rồi... vậy bây giờ... bây giờ chỉ còn có cách quyền biến...

Nói đến đây, nàng ngậm ngừng rồi không nói nữa, cố ý là cho Hồng Phong biết rõ dụng ý của nàng, nhưng cũng giả vờ hỏi gấp rút :

— Quyền biến như thế nào...? Quyền biến như thế nào hở quận chúa...

Dương Tiểu Hồng nhướn miệng cười tình nàng biết Hồng Phong

cố ý dùng hai chữ «Quận Chúa» để chọc lại hai chữ «Bang chủ» mà nàng vừa dùng ban nãy.

Nàng ngậm ngừng chờ cho Hồng Phong thôi thúc một lần nữa nàng mới nói :

— Đờ Long Bang Chủ đang đói lòng, vậy thì hãy lấy Đờ Long Đao cắt đỡ một miếng thịt trên bắp tay đây mà dùng đi...

Nói vừa dứt lời, liền xăn tay áo, để lộ chỗ bắp tay trắng nõn trắng nà ra cho Hồng Phong xem ..

Hồng Phong là phận gái, nhưng mà trông thấy làn da trắng hơn tuyết của Tiểu Hồng cũng phải rung động tâm can, nàng bất giác nghĩ thầm :

«Phải chi ta là trai, cưới được nàng này làm vợ thì thật là phi bình sinh.»

Còn đang bần thần, chợt nghe Dương Tiểu Hồng nói tiếp :

— Hay là Bang Chủ chế thịt này không ngon ?

Hồng Phong giật mình định tỉnh, nói :

— Khi xưa lúc tôi còn ở gần Tô Châu, hay được ăn thịt bò câu sấu cháo...

Nói đến đây, nàng nhón nhác nhìn quanh, đoạn tiếc rề rằng :

— Rất tiếc nơi đây không có gạo bằng không thì nấu cháo với thịt của Dương Quận Chúa thì chắc là cháo công thịt phượng cũng không bằng, chứ đừng nói chi đến cháo bò câu.

Tiểu Hồng theo Hồng Phong đã lâu, nhưng rất ít khi thấy người này nói đùa, ngày hôm nay bỗng nhiên phá khẩu giới, đùa cợt với nàng như vậy, thì trong lòng của Dương Tiểu Hồng dường như có cơn bay phất phới, nhưng ngoài mặt nàng vẫn giả vờ trang nghiêm, nói :

— Nay Đờ Long Bang Chủ... Bang Chủ có thêm lắm thì hãy lên ngựa đi thêm một khoảng đường nữa thử xem có nhà cửa chi chẳng.

Hồng Phong cũng nghiêm nghị trả lời :

— Phải lắm... bụng của Đờ Long Bang Chủ đang đói... và đang thèm thịt của Tiểu Hồng Quận Chúa vậy chúng ta hãy mau lên đường đi thôi.

Nói dứt lời, quàng tay ngang qua lưng của Dương Tiểu Hồng mà bay mình lên yên ngựa...

Con Tuyết Long vừa trải qua mấy cơn nguy hiểm ngặt nghèo, mấy giờ nghỉ ngơi cũng đã lại sức, bây giờ lại gặp đường ngay lối thẳng, tốc thì cật vô chạy như bay.

— Không bao lâu thì trước mặt hai người hiện ra một thôn xóm thật là sầm uất. Tiểu Hồng cứ thốt thốt Hồng Phong hãy dừng ngựa kiểm gạo nếu cháo thịt của mình mà ăn.

Hồng Phong thấy nàng cố ý nói khơi mình mãi, nàng phải xuống

nước dâng lời dịu ngọt nói khỏa lấp cho qua, may sao đang lúc đối thoại gay go trên lưng ngựa, thì trước mặt cũng hiện ra một ngọn cỏ bông tung bay phất phới.

Hồng Phong thật là tinh mắt, thoáng nhìn là đã trông thấy trên lá cỏ đó có thêm một chữ «tửu» màu trắng thật là hấp dẫn.

Hồng Phong còn nhớ những vị tiền bối thường nói rằng quán rượu thường thì hay treo cờ xanh, mà treo cờ đỏ thì chắc chắn là trong quán đó có rượu quí mới về cho nên mới thay đổi màu cờ chiêu khách.

Hồng Phong ngựa cỏ cưỡi ha hả, nói :

— Hay lắm...Tiểu Hồng Quân Chúa năng nặc đòi nấu cháo thịt vậy ta hãy ghé vào đây, nhờ tư nhựt nấu cháo, để rồi cùng nhấm với rượu quí thì thú vị biết chừng nào...

Câu nói này vừa dứt, thì bốn vó của con Tuyết Long cũng vừa trở tới trước cửa quán.

Hồng Phong liếc mắt nhìn vào, bất giác, trong lòng kinh dị, vì bởi quí mô của cái quán này cũng khá to.

Nhưng nhìn kỹ về phía trước, thì nàng không còn thắc mắc nữa, vì vị trí này gần một ngã ba, cho nên quán rượu có vẻ quí mô và thực khách đông đảo là phải.

Bốn cái vó ngựa của con Tuyết Long nện xuống mặt đường nghe côm cốp, tiến thẳng vào quán một cách khoan thai, làm cho một số thực khách phải ngẩng đầu nhìn lên, và khi họ trông thấy cái vẻ đẹp của Tiểu Hồng thì thấy đều trầm trồ khen ngợi.

Hồng Phong nhẹ nhàng nâng Tiểu Hồng bay mình xuống ngựa rồi mới bước con Tuyết Long dưới một cột tùng.

Tiểu Hồng thấy nhiều người nhìn mình trần trối, liền vẩy sát khỏi tay của Hồng Phong mà thông thả tiến vào bên trong.

Hồng Phong chọn lấy một cái bàn hướng ra khung cửa sổ về hướng Đông Bắc, nơi đây có thể nhìn thẳng ra ngã ba đường cái quan

Vào đến quán rượu, vì nơi chúng mục tử sở thị, cho nên Tiểu Hồng không đùa nữa, trong khi Hồng Phong gọi thức ăn chuyện trò vui vẻ.

Bỗng thỉnh linh Hồng Phong đứng đôi dũa đang cầm trên tay gõ nhẹ vào thành đĩa, Tiểu Hồng thấy lạ, vội vàng liếc mắt nhìn lên, nàng thấy Hồng Phong đang lấy mắt ra dấu cho Tiểu Hồng nhìn ra ngã ba đường cái ..

Nàng vội vàng đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Hồng Phong bất giác giật mình, suýt nữa rú lên một tiếng.

Thì ra tại ngã ba đường bây giờ có một đoàn bốn năm người đang đi tới.

Dương Tiểu Hồng liếc nhìn thoáng qua thì thấy có một người rất w

là quen thuộc với nàng.

Người đó chính là một chàng trai trẻ tuổi đã cùng với nàng và Hồng Phong chung sống với nhau qua những ngày thăm trầm trong làng và vô chính là Châu Hoài Ngọc đó.

Nhưng sau lưng Hoài Ngọc có một người, người đó là một tên đại ma đầu mà trong Biệt Điện Thiên Hồng ai nghe đến tên cũng đều khiếp vía chính là Ma Thiên Độc Ma Hạ Hầu Vô Giải đó.

Hạ Hầu Vô Giải đi sau lưng của Châu Hoài Ngọc mà sắc diện hầm hầm, dường như nóng giận lắm.

Còn ba bốn người nữa đi chuồng quanh đó ăn mặc thấy đều kỳ dị, có một người lại mặc sắc phục trong Minh Giáo.

Dương Tiểu Hồng thấy bước chân của họ hướng về ngôi quán này, thì biết có việc chẳng lành xảy ra, cho nên nàng nhón nhấc nhìn quanh, có ý muốn tìm chỗ ẩn nấp.

Hồng Phong cũng biết vô công và lối đánh độc của người này thấy đều cao hơn mình một bậc, bèn họ lại có bốn năm đứa tay cùn đi kèm, vậy thì bây giờ chỉ có cách tạm thời lánh mặt đi là thượng sách.

Nàng cũng nhón nhấc nhìn quanh, đúng vào lúc đó thì tiếng chân của đoàn người Hạ Hầu Vô Giải cũng từ từ tiến vào trong quán rượu. Bỗng chợt nghe bên ngoài có tiếng ầm ầm kinh dị, rồi có một người nói :

— Con ngựa này dường như quen thuộc lắm...

Tiếp theo đó, có tiếng ầm ừ bầm bở của Hạ Hầu Vô Giải đưa ra, nhưng rồi họ lại im bặt, mà từ từ tiến vào quán.

Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng tay chân luống cuống, không biết phải cốp mình vào đâu...

Đứng vào lúc hai người hoang mang như hai con kiến bò trên chảo nóng, bỗng thỉnh linh vật áo của Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng đồng một lượt đi ai kéo nhẹ ra phía sau.

Khẽ giật mình, hai người đồng quay lại thì trông thấy phía sau lưng của mình có một lão già râu tóc bạc phơ ngồi cùng bàn với một người đàn ông và một người đàn bà chừng khoảng ba mươi, có lẽ là một cặp vợ chồng thì phải.

Lão già cất tiếng nói nhỏ nhỏ :

— Cứ ngồi cùng bàn với lão, lão phụ sẽ chuyển nguy thành an, xin Hồng Bang Chủ và Quận Chúa yên tâm.

Hồng Phong lại rợn tóc gáy, không ngờ hành tung của mình đã bại lộ từ lâu.

Tình trạng quá w nguy cấp, chàng cũng Dương Tiểu Hồng đành phải ngồi lì xuống...

Bộ ngồi của nàng chưa yên, thì lão già thò một ngón tay ra chấm vào ly rượu để trên bàn rồi lại chấm vào một gói thuốc mầu hồng nhạt mở sẵn để ở gần đấy tự hồi nào.

Đoạn lão thò tay ra bồi nhanh, như chớp vào mặt của Hồng Phong. Hồng Phong chưa kịp giật mình, thì người đàn bà ngồi cùng bàn cũng đã đóng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn mà bồi chất thuốc ấy lên mặt của Dương Tiểu Hồng.

Bàn tay thật là kỳ diệu, mà chất thuốc kia cũng thật là kỳ diệu, chỉ lướt ngang qua mấy cái thì da mặt của Tiểu Hồng đã thay màu đổi sắc đi.

Hồng Phong liền hiểu ngay, thì ra những người này là hai tay có nghề hóa trang thật là tuyệt diệu.

Còn người đàn ông ngồi cùng bàn thì đang đưa mắt nhìn lo lắng về phía bọn Hạ Hầu Vô Giải bề ngoài trông dường như chẳng để việc này vào tâm, chứ thật ra là người ấy đang để ý bọn Hạ Hầu Vô Giải thật gắt.

Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng không dám quay đầu nhìn lại nhưng họ nghe thấy Hạ Hầu Vô Giải và đồng bọn kêu rượu thật ầm ỉ...

Sự ồn ào náo nhiệt của bọn người này gây ra, làm cho thực khách lại chú mục vào họ, và lão già ngồi cùng bàn với Hồng Phong lợi dụng lúc không ai để ý, liền nhanh tay rút ra thêm mấy gói thuốc cài trang thần tốc cho hai người.

Chỉ trong một cái chớp mắt, thì Hồng Phong đã trông thấy Dương Tiểu Hồng trở thành một người đàn bà trên ba mươi tuổi, nước da vàng lợt, dường như đã sinh nở nhiều lần lắm thì phải.

Còn Dương Tiểu Hồng thì trông thấy Đổ Long Bang bây giờ đã nghiêm nhiên trở thành một người chằm chằm rậm rạp, tuổi trên bốn mươi trên nét mặt đầy vẻ phong trần.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng nở hai nụ cười chua chát, bỗng nghe Hạ Hầu Vô Giải nói:

— Châu Công Tử sao lại không ăn uống chi cả? Hay là Công Tử chê rượu thịt đây không ngon? Hay là lại sợ trông độc... Hà hà hà... không sao đâu. Châu Công Tử cứ yên chí... cứ thẳng tay ăn uống, đồ cổ trắng thì cũng có thuốc giải chứ không phải «vô giải» đâu.

— Hồng Phong nghe rồi, trong lòng bỗng nhiên thất sắc, nhất là bốn chữ «lại sợ trông độc», như vậy nghĩa là Châu Hoài Ngọc đã trông độc rồi.

Phản Dương Tiểu Hồng thì trong dạ pháp phòng, không biết lão ta sẽ triển độc thủ gì Châu Hoài Ngọc nữa đây?

Nhớ tới chỗ khi nàng cùng Châu Hoài Ngọc đồng cùng nhau lưu lạc

mà Hoài Ngọc thì cứ nhắc nhở Hồng Phong cho mình nghe, vô tình càng làm cho nàng càng thêm lòng thương nhớ Đổ Long Bang Chủ. Bây giờ thấy chàng đang thọ nạn, mà mình thì không thể tiếp tay, trong lòng bỗng sinh ra một lòng thương xót.

Cả hai đều cố lắng tai nghe xem Hoài Ngọc trả lời ra sao để đoán xem tâm trạng của chàng, nhưng lâu lâu mà vẫn không nghe. Châu Hoài Ngọc mở miệng:

Dương Tiểu Hồng trông thấy Hồng Phong cau mày lo lắng, nhưng nàng có biết đầu trong thâm tâm của Hồng Phong bây giờ thật là ngàn ngàn trăm mối tơ vò.

Nàng thêm ước lượng sức lực của đời bên, thấy giờ phút này nếu mình mạo muội xông ra thì chỉ chuốc lấy điều thảm bại, chứ bằng không thì nàng đã thoát gươm mà quyết một trận thư hùng. Ngó hầu đem Hoài Ngọc thoát khỏi móng vuốt của chàng cha Hạ Hầu Vô Giải.

Chợt nghe một người nói:

— Thật là tội nghiệp cho Công Tử đây không hưởng được chút bổng lộc nào, mà còn bị hãm oan...

Có tiếng cười ha hả vang lên, rồi một người có giọng khàn khàn nói:

— Ha ha... chắc giờ này Đổ Long Bang Chủ của nhà người đã đem lấy Tiểu Hồng Quận Chúa ăn thán vào một chỗ nào đó để hưởng tuần trăng mật...

Hạ Hầu Vô Giải nổi tiếng oang oang, cất ngang câu nói:

— Hừ... ta tiên đoán Đổ Long Bang Chủ của mi lần quần ở gần đây chứ chẳng đâu xa... mi đừng tốn công tìm kiếm làm chi vô ích..

Có một người khác lại nói:

— Phải tìm... tìm kiếm làm chi cho vô ích, chắc lần quần đầu đây chứ chẳng xa, ha ha ha...

Câu nói này không khác chi những mũi kim châm chích vào trong thâm tâm của hai người, làm cho họ vô cùng áy náy, nhưng liếc nhìn vào sắc mặt của ba người ngồi cùng bàn thì trông thấy họ vẫn ung dung nhàn nhả, làm cho Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng không biết lợi hại họ như thế nào mà lại có vẻ xem thường bọn Hạ Hầu Vô Giải như thế...

Còn đang bàng hoàng, thì chợt nghe thấy Châu Hoài Ngọc mở lời:

— Ta lỡ xa cơ lọt vào tay bọn ta mà ra qui quái chúng bây, muốn giết thì cứ giết chứ đừng nói nhiều lời...

Hồng Phong khẽ giật mình, thầm nghĩ:

«Thằng Hạ Hầu Vô Giải tàn ác bất lương, giết người không nháy mắt, bảo nó giết thì nó giết ngay chứ có nương tay đâu.»

Nào hay Hạ Hầu Vô Giải ha hả cả cười, nói:

— Ha ha ha... tôi đừng nằm mơ giấc mộng đẹp, ta có ngu dại gì để cho mi phải chết một cách ngon ngọt đâu, ta làm sao cho mi trước khi nhắm mắt là đời phải chịu đủ mùi cay đắng.

Câu nói này không biết làm cho Châu Hoai Ngọc có cảm nghĩ gì, chứ riêng về phần Hồng Phong thì rợn ngay tóc gáy, nàng biết những tay cao thủ ma tà ác bất nhân, mỗi người thầy đều có một môn phái khác riêng làm cho đời phượng đở sống đỡ chết rồi mới nhắm mắt là đời có như thế thì những tay thủ địch mới kinh tâm mà nể mặt.

Hồng phong càng nghĩ càng kinh, thần sắc dần dờ như một người mất vía, bỗng lão già ngồi cùng bàn với nàng gập một miếng thịt để thơm phức bỏ vào chén của nàng nói :

— Công tử hãy tự nhiên ăn uống... việc này thế mà tiền hung hậu kiệt... công tử hãy an tâm...

Lúc bấy giờ Hồng Phong mới để tâm nhìn kỹ lão già này, thấy nhìn thần của ông ta thật là tinh anh đảo đờ, mà hai gò thái dương lại lồi nên cao, lại nữa ông ta đối với đoàn người của Hạ Hầu Vô Giải, thì chung cư giữ thái độ điềm nhiên, làm cho Hồng Phong có cảm nghĩ rằng lão già này chắc không phải hạng tầm thường, cho nên mới có thái độ lạnh lùng như thế,

Còn đang suy nghĩ, bỗng chợt nghe thấy vắng vắng từ xa có tiếng võ cừu ròn rã đưa tới, tiếng võ ngựa gấp rút này báo hiệu cho mọi người biết rằng tên kỵ sĩ kia chắc có việc chi cần kíp.

Không bao lâu, thì trên ngã ba đường cái lại xuất hiện một người đàn ông trung niên, mình ngồi trên lưng ngựa bỗng chạy tới như bay.

Khi tới trước cổng thì bỗng từ từ gò ngựa, đoạn hẳn ta tung mình bay xuống ngựa, bộ điệu thật là lạnh lẽ.

Người này vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa quán rượu thì trên bàn tiệc của Hạ Hầu Vô Giải tức thì có nhiều người nhao nhao lên :

— Trương huynh đệ sao lại đi ngủ vậy ?

ĐƯỢC DỊP NÀY MUA GƯƠM CHO THỎA THÍCH

Người họ Trương nhón nhấc nhìn quanh, đoạn cúi xuống nói nhẹ nhỏ :

Dương tiểu Hồng và Hồng Phong khi trông thấy người này bước vào quán thì đã chú tâm, đến chừng thấy thái độ của hắn ta có nhiều cơ mật, làm cho họ càng thêm vánh tai nghe ngóng.

Vì vậy cho nên lời nói này tuy nhỏ nhưng Hồng Phong cũng nghe thấy Thì ra người ấy nói rằng :

— Tình cờ quẹo sang qua cánh đồng Bách Lý Mao Điền, con ngựa

khất nước quá phải xuống đầm uống nước...

Nội đến đây, hẳn ta rảo mắt nhìn quanh, rồi lại cúi đầu xuống nói tiếp :

— Tình cờ gặp phải cái xác của... của Tứ Đạo Ca...

Ba chữ «Tứ Đạo Ca» làm cho cả hai người này đồng chăm chú, nghi rằng :

«Đạo Ca» đây chắc có lẽ là lão Đạo sĩ...

Quả nhiên người ấy nói tiếp :

— Đạo Ca bị kẻ thù nhân trảm rụng một cánh tay và lãnh thêm nhiều thương tích phải chết một cách bi thảm...

Đến đây thì Hồng Phong và Dương Tiểu Hồng mới quả quyết rằng câu chuyện người kia đang nói đây chính là Văn Liễu Đạo Nhân.

Câu nói này làm cho một số người ngồi cùng bàn với Hạ Hầu Vô Giải, đồng trợn mắt lên vì kinh dị, chỉ có một mình Hạ Hầu Vô Giải thì vẫn điềm nhiên ngồi gặm một cái đùi gà to tướng.

Mọi người đều trở mắt nhìn về phía ông ta, chờ xem ông ta nói gì về cái chết của Văn Liễu Đạo Nhân.

Thì ra Văn Liễu Đạo Nhân đây cũng là một tay thuộc hàng đệ tử của Hạ Hầu Vô Giải, vì bởi khi xưa Văn Liễu Đạo Nhân vốn chưa biết Hạ Hầu Vô Giải nên ông ta chường mặt ra tranh cướp người đẹp với cao thủ Hạ Hầu...

Chỉ trong vòng có ba đòn thì Văn Liễu Đạo Nhân thảm bại, phải lãnh lấy một đòn độc vào chỉ vai, may nhờ ông ta hết tâm điều trị, bằng không thì đã thành người bán thân bất toại.

Kể từ ngày ấy trở đi, Văn Liễu Đạo Nhân trở thành một tay thủ hạ đắc lực của Hạ Hầu Vô Giải, thế mà bây giờ nghe tin người này chết thảm như thế, ông ta lại có thái độ thật lạnh lùng, dường như chẳng để việc này vào tâm.

Lâu lắm ông ta mới hỏi :

— Vết thương trảm rụng cánh tay của thằng Văn Liễu có phải do đại đao gây ra.

Người họ Trương trả lời :

— Tôi khám thật kỹ, thấy chung quanh có nhiều vết tích do đại đao gây ra... mà vết thương của Văn Liễu Đạo Huynh thì bị chém thật ngọt, đúng là vết thương do đại đao gây ra...

Hạ Hầu Vô Giải bỗng vỗ mạnh xuống bàn một cái hỏi :

— Thế thì chúng bây có biết lưỡi đại đao ấy tên là gì ?

Trong những người ngồi chung quanh bàn rượu đó, bỗng có một người vỗ tay ha hả cả cười nói :

— Thì... thì biết rồi...

Hạ Hầu Vô Giải quốc mắt nhìn người này, bất hàm hỏi:

— Biết như thế nào?

Người này hạ thấp giọng, nói vừa đủ cho Hạ Hầu Vô Giải nghe, nhưng nhờ Hồng Phong đang vận dụng hết thính thị của mình để theo dõi nghe, cho nên nàng cũng nghe thấy người ấy nói như thế này:

— Lưỡi đại đao kia có dính lư mật thiết với con ngựa bạch tuột dưới cội cây kia.

Hồng Phong khẽ giật mình, mà khi ngẩng đầu nhìn lên, thì nàng bắt gặp lão già đang ngồi cùng bàn với mình đây đang nở một nụ cười bí hiểm.

Sau câu nói này, thì cả bốn rượu của Hạ Hầu Vô Giải đồng nhau nhao lên nhìn ra phía ngoài, chỗ con Tuyết Long đang đứng.

Người họ Trương cũng ngoảnh đầu nhìn ra, ánh mắt của người này vừa đập vào thân hình của con Tuyết Long, tức thì giật mình nhảy nhồm.

Hồng Phong nghe hẳn ta hỏi:

— Vậy thì thắng khốn kiếp kia lần quần đầu đây....

Nói dứt lời liền reo lên một tiếng nho nhỏ, nói:

— Thôi... địch thị, trên đầu của nó có vương một tia máu hồng kia.

— Đồng bọn nhào ra, dù khoảng cách hơi xa, như mà nhờ phản lực của họ tích tường, cũng bắt gặp trên đôi phia tả của Tuyết Long dính một vệt máu hồng.

Có một người râu ria mảy rậm, khí sắc thật là hung dữ, ngồi sát bên cạnh Hạ Hầu Vô Giải, này giờ không nói một tiếng nào, bây giờ bỗng cất tiếng như chuông, hẳn ta nói to:

— Vậy thì hãy lục soát ngay xem thắng chủ nhân của con ngựa này đầu, đoạn hãy chặt tay chặt chân nó ra mà báo thù cho Vưu Liễn sư huynh.

Tiếng nói của những người này quá to, làm cho bao nhiêu thực khách thấy đều dừng đùa mà nhìn về phía hẳn ta.

Có một số thực khách trông thấy bọn Hạ Hầu Vô Giải thấy đều mang binh khí mà sắc diện hầm hừ, không phải người doan chính, họ e lại có việc xô xát xảy ra, cho nên rùn rùn đứng dậy lui ra khỏi quán, chỉ trong một cái nháy mắt, thì số người ngồi trong quán đã rời đi phân nửa.

Người đàn ông ngồi chung bàn với Hồng Phong bỗng nói:

— Này Gia Gia, xem tình thế này chắc tránh không khỏi một trường huyết chiến...

Đoạn quay sang người đàn bà, nói:

— Được dịp này nương tử tha hồ mà múa gươm cho thỏa thích.

Lời nói ra về triu mến lăm, làm cho Dương Tiểu Hồng cũng cảm thấy thêm thương, nàng so ước phải chỉ Hồng Phong đối với mình cũng thiết tha triu mến như thế.

CHIẾC ĐUA NGÀ LÀM GÂY HÀM RĂNG TRẮNG

Tiểu Hồng Quận Chúa còn đang bần thần, thì nghe Hạ Hầu Vô Giải cười ha hả, nói:

— Căn chỉ lục soát cho mắt công, cứ hỏi ngay lão già Bạch Biển Thần Quân thì tức khắc biết.

Câu nói này làm cho ba người ngồi cùng bàn với Hồng Phong đồng giật mình, và họ khẽ liếc mắt nhìn nhau.

Hồng Phong trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ lão già này là Bạch Biển Thần Quân, một nhân vật chuyên nghề cải trang rất giỏi, vì cải trang quá nhanh cho nên mới được người trong giới giang hồ tặng cho biệt hiệu Bạch Biển Thần Quân.

Nàng lại nghĩ nếu lão già này là Bạch Biển Thần Quân thì hai vợ chồng người này là cặp Song Giang Khoái Kiếm là con rể của Bạch Biển Thần Quân.

Người râu ria nói chuyện ban nãy lại cất giọng rền rền:

— Đầu... ai là Bạch Biển Thần Quân? Bạch Biển Thần Quân đâu? Hãy chương mặt ra đây...

Lời lẽ thật là vô lễ làm cho hai vợ chồng người trẻ tuổi thấy đều có sắc giận lồng lên nét mặt.

Hồng Phong nhìn thấy sắc diện của hai người này thì càng thêm tin chắc đó chính là Song Giang Khoái Kiếm...

Quả thật sự ước đoán của Hồng Phong chẳng sai, nàng đưa mắt nhìn lão già để xem sắc diện của ông ta ra sao.

Trái ngược với hai người trẻ tuổi, sắc diện của Bạch Biển Thần Quân vẫn điềm nhiên như chẳng có việc gì xảy ra, nhưng ngón tay của ông ta thì gõ nhẹ lên mặt bàn mấy cái...

Mấy cái gõ này làm cho Song Giang Khoái Kiếm cúi đầu nhìn xuống và lão già Bạch Biển Thần Quân mới chấm ngón tay vào trong ly rượu mà viết nhanh mấy chữ.

« Mau đừng Khoái Kiếm cầm chân Hạ Hầu Vô Giải... phần ta còn hạn... Đồ Long Bang Chủ điều độ quận ra đi...chung ta đồng gặp lại bên đó Thanh Liễu, cách đây mười dặm về hướng Tây Bắc...»

Nét bút của ông ta viết theo lối chữ thảo, vừa nhanh nhẹn mà tung hoành như rồng bay phượng múa, vừa viết đến chữ cuối cùng thì những chữ đầu tiên đã khô đi, Hồng Phong tuy biết ít chữ, nhưng cũng trầm trồ, cho rằng người này quả thật có một lối viết chữ quá nhanh, còn

Dương Tiểu Hồng thì từ thuở nhỏ vốn là người ười phở, nay thấy lão già Bách Biễn Thần Quân mà bút hay như vậy, trong lòng lấy làm bội phục, khen rằng :

- Hào bút pháp.

Nào hay đâu ba tiếng "hào bút pháp" vừa nói ra khỏi cửa miệng thì Hạ Hầu Vô Giải cười ba hì nói :

— Bách Biễn tiền bối ngồi ở bên ấy, không cần phải tìm kiếm nữa.

Nói dứt lời, đưa tay chỉ về phía bàn của Hồng Phong...

Thì ra Bách Biễn Thần Quân không những nổi danh trên chỗ giảng học về phép cải trang, mà cũng nổi danh về nghề viết chữ.

Khi Hạ Hầu Vô Giải bước vào quán, thấy con Tuyết Long buộc ngoài ngõ thì trong lòng đã sinh dạ nghĩ ngờ, ngoài mặt tuy vờ ăn uống nhưng đã để ý đến những thực khách chung quanh.

Nhưng ba người trong đoàn của Bách Biễn Thần Quân mỗi khi ra đường thay đổi cải trang thành thiên hình vạn trạng, cho nên cứ trông vào bề ngoài thì không bao giờ nhìn cho ra.

Mãi đến khi Tiểu Hồng lên tiếng khen "hào bút pháp" thì Hạ Hầu Vô Giải tức thì tỉnh thần tỉnh tỉnh, ông ta nghĩ rằng trong giờ phút này tại sao lại có người viết chữ, vậy chắc đây là một hành vi mờ ám của một người nào đó muốn giấu hành tung, mà bút pháp được người ta khen như thế chắc chắn là bút pháp của Bách Biễn Thần Quân chứ chẳng sai.

Quả nhiên ông ta liếc nhìn về chỗ phát ra tiếng khen với nhăm lăm bên nhảy của ông ta, Hạ Hầu Vô Giải đã trông thấy những nét bút còn mập mờ ở trên bàn, và ông tức thì ứng tiếng chỉ ngay đó là Bách Biễn Thần Quân.

Gã râu ria ngồi gần Hạ Hầu Vô Giải là người tánh tình nóng nảy nhất, cho nên tức thì rời khỏi chỗ ngồi, đi nhanh về phía bàn của Hồng Phong.

Còn cách bàn chừng ba bước, hắn ta liền dừng chân đứng lại hách dịch hỏi rằng :

— Lão già này là Bách Biễn Thần...

Câu nói vừa đến đây thì gió dậy rào rào... một chiếc đĩa từ dưới gầm bàn bỗng bay nhanh về phía người râu ria nhanh như một tia điện chớp...

Việc xảy ra quá ư đột ngột, làm cho gã râu ria giật mình cầm ngay lời nói :

Trong lúc đó thì chiếc đĩa kia bay tới chiếu đúng vào huyệt Túc Hắc dưới cổ họng của hắn, tình trạng thật là nguy ngập...

Muốn trốn mình né tránh cũng không kịp, gã râu ria đành phải bó

miệng ra cắn chặt lấy chiếc đĩa kia...

Nào hay đâu hai hàm răng của hắn vừa khép lại, thì tức tưng mở nhanh ra, kêu lên oái oái rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Hồng Phong bật cười khanh khách, vì thấy bãi nước bọt kia lẫn lộn máu hồng và có mấy cái răng trắng hếu.

Thì ra lão già Bách Biễn Thần Quân này giờ bị người này liên tiếp dùng lời thô lỗ khiêu khích, bây giờ mới ra tay trừng trị.

Tiếng kêu oái oái của người râu ria vừa phát ra thì những người ngồi cùng bàn với hắn ta tức thì rần rần xô bàn đứng dậy rồi tràn tới như những con chó sói đói mồi...

Bên này, đoàn người của Bách Biễn Thần Quân thì lại im lìm ngồi yên mà đánh tửu.

Bách Biễn Thần Quân đã mất đi một chiếc đĩa, nên thả tay ra lấy đôi đĩa của mình, gấp lấy một miếng thịt để thơm phức bỏ vào chén của Hồng Phong, nói :

— Ăn đi chứ...không khéo chẳng gây răng này lại giành mất miếng ngon của ta...

Câu nói vừa dứt, thì những tay bộ hạ của Nam Thiên Độc Ma là Hạ Hầu Vô Giải đã tạo thành thế vòng tròn bao vây đoàn người của Bách Biễn Thần Quân vào giữa, cả thầy đều mở két cặp mắt, sắc diện hăm hăm, dường như muốn ăn gan uống huyết lão già Bách Biễn.

Trong khi đó thì Hạ Hầu Vô Giải vẫn ngồi yên trên chỗ ngồi của mình mà đánh tửu, bên cạnh lão còn một người vạm vỡ ngồi sát Châu Hoài Ngọc, đúng là để canh gác chàng.

Bách Biễn Thần Quân rảo mắt nhìn quanh một vòng rồi lại ung dung thả tay ra bưng ly rượu trước mặt của mình...

Nào hay đâu ngón tay của ông ta chưa kịp chạm vào vành ly rượu thì trên mặt bàn bỗng gươm đã nổi lên loang loáng một đường gươm thật là sắc sảo đã chỉ mũi vào yết hầu của Bách Biễn Thần Quân.

Hồng Phong chưa kịp trông thấy ông ta trắng né như thế nào, thì đã nghe thấy một tiếng "keng" vang lên, thế rồi ánh lửa bắn ra tung tóe. Có hai thanh kiếm đã va chạm vào nhau mãnh liệt ở trên mặt bàn.

Đến khi hai lưỡi gươm này đồng được chủ nhân của nó thu về, thì Hồng Phong mới kịp trông thấy thanh gươm tấn công của một người đàn ông gây gò trong đoàn người của Hạ Hầu Vô Giải, còn thanh gươm cản ngăn thì của người đàn ông thuộc Song Giang Khoái Kiếm.

Người gây gò bên phía Hạ Hầu Vô Giải nói :

— Song Giang Khoái Kiếm quả thật danh bất hư truyền...đòn Hoành Giang Nhất Đản này của Hoài Giang Kiếm nhanh nhẹn về song, chắc có lẽ Tương Giang Kiếm còn nhanh hơn nữa.

Thì ra Song Giang Kiếm đây người dân ông có biệt hiệu là Hoài Giang Kiếm, còn người dân bà thì mang biệt hiệu là Tương Giang Kiếm cả hai đồng lấy chỗ chôn nhao cắt rún của mình mà đặt tên.

Trong lòng của Hồng Phong cũng thầm tắc khen thầm :

— Người này xuất thủ quả thật là lạnh lẽo, nếu áp dụng sự nhanh chóng này trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm của ta thì đao pháp của ta sẽ tăng thêm phần lợi hại không biết chừng nào ..

Còn đang suy nghĩ, thì lão già Bách Biến Thần Quân đã uống cạn ly rượu của chàng.

Hồng Phong thoáng thấy vành ly vừa rời khỏi đôi môi héo hắt của Bách Biến Thần Quân thì bỗng nhiên thoát đi nhanh như gió...

Thì ra lão già Bách Biến đã ngầm vận sẵn nội lực vào trong bàn tay tự hồi nào, bây giờ bất thình lình kẻ đó là một mồn ám khí mà ném nhanh về phía Hạ Hầu Vô Giải.

Những người có mặt đứng gần đó, thấy đều là những tay cao thủ thượng thừa, nhưng không một người nào can ngăn cho kịp, trong một cái nháy mắt, thì cái ly rượu này đã bay đến còn cách đầu Hạ Hầu Vô Giải chừng ba tấc mà thôi.

Khá khen cho Bách Biến Thần Quân có một ngón ném ám khí thật là tài tình, ly chưa tới, thì rượu đã tới trước, cái vôi rượu nhỏ nhoi này lại chứa đầy nội lực của một tay giang hồ thượng thặng cho nên ả chứa một nguồn áp lực nặng nề.

Hạ Hầu Vô Giải vốn nghe danh Bách Biến Thần Quân từ lâu, nhưng thật không ngờ lão già này lại có một ngón ném ám khí tài tình như thế vừa nghe tiếng gió lạ nổi lên, thì huyết Bách Hội trên đầu đã nổi lên một cái...

Táng đờm kinh tâm, Hạ Hầu Vô Giải chỉ còn nước găm đầu xuống một cái thụt nhanh để nhường cho giọt nước này bay qua khỏi đầu mình rồi mới thò tay ra bắt lấy cái ly.

Nào hay đầu Bách Biến Thần Quân dùng sức thật là cân phân khéo léo, giọt nước này vừa bay qua khỏi đầu của Hạ Hầu Vô Giải thì lại chiếu đúng vào mặt của người đệ tử ngồi bên cạnh và để canh chừng Châu Hoài Ngọc...

Tài bộ của tên đệ tử này so với Hạ Hầu Vô Giải thật là thấp kém không biết bao nhiêu cho nên bị giọt rượu này bắn trúng vào huyết Thái Dương tức thì mắt hoa đầu váng, kêu lên oai oái...

Châu Hoài Ngọc là một người thông minh đỉnh ngộ, vừa thoáng thấy hiện tượng này xảy ra thì đã đoán biết ngay có người của mình ra tay giết trừ.

Vì vậy cho nên vừa thoáng thấy tên ma đầu canh gác mình là

trúng đòn vào huyết thái dương mắt đang hoa đầu đang váng, chàng tức thì thò tay ra chớp nhanh lấy bát canh hắt vào giữa mặt của Hạ Hầu Vô Giải.

Về phần Hạ Hầu Vô Giải sau khi vừa tránh thoát một đòn trong kẻ tốc đường tạt, tức thì tập trung tinh thần định trả đũa một đòn địch đáng nào hay đầu chưa kịp ra tay thì bát canh của Châu Hoài Ngọc hắt tới phủ đầu mình.

Lão ta thật không ngờ đối phương lại tấn công mình bằng bát canh trên bàn, với bát canh do Châu Hoài Ngọc tạt tới kia mặc dù trúng đòn đi nữa, thì cũng chẳng gây nên thương tích, vì Châu Hoài Ngọc chẳng truyền nội lực vào.

Nhưng Nam Thiên Độc Ma là một bậc võ học đại tôn sư, nay bị một người trẻ tuổi như Châu Hoài Ngọc tạt canh vào mặt thì còn thể diện nào mà trông thấy người trong lòng võ nữa.

Vì vậy mà ông ta bất chấp tất cả, tức thì nhún mình bắn lùi một cái nhanh như chớp...

Chiếc ghế nằm dưới trên của Hạ Hầu Vô Giải bị sức đẩy lạ lùng đó đẩy bay nhanh về phía sau trông phải một tên tửu nhĩ, làm cho tên này phọt ốc ra mà chết ..

Trong lúc đó thì thân hình của Hạ Hầu Vô Giải bắn lùi nhanh như một đường tên, trong một cái nháy mắt đã thối lùi năm bước, và tránh được những giọt nước canh chỉ cách một tờ giấy mỏng mà thôi.

Những tưởng rằng như thế là đã tránh được phần khốn đốn, nào hay đầu hai chân đứng chưa kịp vững thì ba bên bốn bề bóng gương đã bay ra loang loáng, thì ra Song Giang Khoái Kiếm đã chia ra thành thể song kim tấn công tả hữu.

BỐN MẮT NHÌN NHAU, HẢI LÒNG THÔNG CẢM.

Vốn triệt để tuân theo lệnh của Bách Biến Thần Quân là dùng Khoái Kiếm cầm chân Hạ Hầu Vô Giải cho nên hai đường gương mờ màn này thật là nhanh nhẹn vô song, đến nỗi một người lợi hại như Hạ Hầu Vô Giải cũng phải giật mình cho rằng hai người này quả thật xứng đáng là Khoái Kiếm.

Này giờ Hạ Hầu Vô Giải tuy ngoài mặt ung dung ngồi uống rượu, nhưng trong lòng thì cứ thầm nghĩ rằng hồi nào tới giờ mình chỉ nghe danh Khoái Kiếm mà chưa trông tận mắt thấy họ biểu diễn lần nào, ngày hôm nay vô tình gặp họ tại đây, lại xem tình thế thấy khấn trương như thế, chắc chắn thế nào mình cũng phải ro nhau vài đòn.

Vì có ý nghĩ như vậy cho nên ông ta đã thủ sẵn mấy đòn chuyên phá Khoái Kiếm để chờ đối phó...

Vì vậy cho nên bóng gương vừa hiện lên, hơi lạnh vừa ập tới bốn ngón tay của hai bàn tay tả hữu tức thì khoát ra một cái cực kỳ nhanh nhẹn.

Bốn ngón tay này nhờ truyền nội lực vào cho nên cứng hơn sắt thép, và chực kẹp vào hai đường gương nhanh như điện kia.

Nào hay đầu nhiệm vụ của Song Giang Khoái Kiếm là cầm chân đối phương, cho nên đòn này chưa dứt thì đòn kia đã tràn tới như nước chảy trường giang, làm cho Hạ Hầu Vô Giải cứ phải thay đòn đổi thế để mà chống đỡ liên miên bất tuyệt.

Về phần Châu Hoài Ngọc sau khi tắt bát canh dầy được Hạ Hầu Vô Giải thổi lui rồi tức thì chộp ngay chiếc ghế đầu của chàng đang ngồi nãy giờ mà làm vũ khí che thân.

Chàng cần chặt hai hàm răng múa chiếc ghế nghe vùn vụt đoạn thổi lui về phía bên của Hồng Phong.

Lúc bấy giờ Tiểu Hồng và Hồng Phong đã cải trang thành hai người tuồng tuổi, nên chàng nhận chẳng ra, nhưng cứ trông thấy việc lão già Bách Biến Thân Quân trưng trệ đoàn người của Hạ Hầu Vô Giải thì chàng định chắc thế nào người này cũng về phe với mình.

Châu Hoài Ngọc chỉ thổi lui chừng năm ba bộ, thì hai người lưỡng tuổi kia cũng đồng loạt binh khí ra tiến đánh đoàn người của Hạ Hầu Vô Giải.

Ghau Hoài Ngọc vừa nhát trông thấy binh khí của người đàn ông lưỡng tuổi kia là một thanh đại đao sắc nước đen ngòm, đồng thời thanh đại đao này vừa tuốt ra khỏi vỏ, thì người cầm đao chém vòng ra một đường từ trái sang phải...

Đường đao này Châu Hoài Ngọc đã thuộc lòng như cháo, thoáng trông qua là biết ngay đó là Quả Quan Trảm Tướng, nên chàng tức thì kêu to lên:

— Hồng...

Chữ «Hồng» vừa thoáng ra khỏi cửa miệng thì chàng liền nín bặt, nhưng mà bốn mắt đã nhìn nhau, hai lòng đồng thông cảm.

Trong lúc đó thì Song Giang Khoái Kiếm thì triển hết binh sách sở học của mình, tận dụng triệt để cái chữ «khoái» làm cho hai đường gương của hai người càng lúc càng nhanh như gió, vì vậy nên tiếng binh khí rền vang như pháo đem đến cho người nghe một cảm giác cực kỳ phấn khởi.

Bỗng chợt Hồng Phong quát:

— Bật lấy...

Tiếng quát của nàng làm cho Châu Hoài Ngọc bàng hoàng như một người chợt tỉnh cơn mê...

Và trước mắt chàng tức thì có ánh gương nổi lên loang loáng, một lưỡi gương xanh rờn từ trong tay của Hồng Phong đang bay tới rào rào chiếu đúng vào giữa mặt chàng.

Châu Hoài Ngọc tức thì dùng chiếc ghế đầu trong tay của mình đẩy nhẹ ra một cái, làm cho mặt ghế chạm nhẹ vào mũi gương...

Lạ lùng thay...

Chỉ tiếp xúc một cách nhẹ nhàng như thế, thanh gương này tức thì quay đầu trở lại, thành ra các gương đập vào giữa mặt của Châu Hoài Ngọc.

Cái «trở mình» của lưỡi gương cũng rất nhẹ nhàng, làm cho người ta cảm giác dường như chính Hồng Phong đã cầm gương trao phần cán cho Châu Hoài Ngọc vậy.

Thế là chàng thư sinh họ Châu reo lên một tiếng cười, chuyển hết thân lực ném chiếc ghế đầu bay vù vào giữa ngực một gã đối phương, để cho mình rảnh tay mà nhận lấy thanh gương ấy.

HOÀI NGỌC TRÚNG ĐỘC CỦA AI?

Cái ném của Châu Hoài Ngọc vừa mạnh lại xuất phát trong một trường hợp không ai ngờ tới, nên gã đối phương tức thì trúng đòn đánh bốp, chiếc ghế đầu làm bằng danh mộc nát tan ra nhiều mảnh, mà người trúng đòn cũng ngã ngửa ra mà chết không kịp nói một tiếng nào.

Trong lúc đó thì thanh gương kia đã nằm gọn trong tay của Châu Hoài Ngọc, chàng tức khắc chém vòng ra một đường theo thế cầu vòng tuyệt mỹ...

Tiếng gương reo trong gió nghe vèo vèo... và Châu Hoài Ngọc cảm thấy lưỡi gương này nhẹ nhàng gọn ghẽ, nước thép trong veo như một làn thư thủy, đích thị là thanh gương danh chấn giang hồ: Ý Thiên Trường Kiếm!

Một nguồn khoái cảm đột nhiên dâng tràn trong tâm khảm, rồi không biết từ đâu đưa tới một nguồn sức mạnh, làm cho Châu Hoài Ngọc đột nhiên phấn khởi tinh thần, chàng tung gương ra như mây bay gió cuốn, như thác đổ trên nguồn, đòn này chưa dứt thì đòn nọ lại tuôn ra toàn là những thế võ bí truyền của dòng họ Châu.

Chàng nghe thấy Hồng Phong thét:

— Hay lắm... thật là bảo kiếm pháp.

Dứt lời nàng tung ta ba thế liên hoàn tuyệt mỹ, đẩy lui hai tay, cao thủ đối phương, đoạn cùng với Dương Tiểu Hồng liên sát tay sát cánh rút nhanh về phía Châu Hoài Ngọc, tạo thành thế ma giáo liên hoàn mà đánh phá từng búng, làm cho Bách Biến thân quân lấy làm khoái

trả, cứ lên tiếng khen ngợi không ngớt.

Trọng bộ ba Hồng Phong, Hoài Ngọc, Tiểu Hồng thì chỉ có Hồng Phong là người có khí lực hùng hậu mạnh mẽ nhất, còn Tiểu Hồng vì đau mới mạnh nên nàng chỉ khôn ngoan nương theo những đường đao như sấm sét của Hồng Phong mà tấn công đối phương bằng những đòn là lướt.

Hồng Phong vừa tấn công mà vừa nghiêng ngả những dương gươm của Châu Hoài Ngọc, nàng cảm thấy rằng những thế gươm mà người họ Châu đang mang ra xử dụng đây thật là huyền diệu vô cùng.

Nhưng trong những đường gươm điêu luyện ấy có lúc lại ngập ngừng chứng tỏ rằng Châu Hoài Ngọc đang hồi kếm sút nội lực.

Nàng nghĩ :

"Hay là quả thật Châu Hoài Ngọc trúng độc nên nội lực phải chịu sa sút ?"

Càng nghĩ đến đây, trong lòng càng xốn xang bức rức, nàng chịu không nổi cho nên sau khi tung ra hai đòn hung bạo để đẩy lui đối phương nàng rẽ gần đến bên Châu Hoài Ngọc, hỏi nhỏ nhỏ :

— Có phải... có phải Châu huynh trúng độc ?

Châu Hoài Ngọc đâm ra một gươm, làm cho người bảm sát chàng phải thối lui một bước đoạn chàng cũng trả lời nhỏ nhỏ, cho Hồng Phong nghe thấy :

— Quả thật trúng độc, nhưng nhẹ thôi...

Hồng Phong giật mình, hỏi gấp rút :

— Thuốc độc của ai ?

Châu Hoài Ngọc nghe thấy giọng nói của Đồ Long Bang Chủ ra chiều thiết yếu, thì trong lòng bỗng nổi lên một niềm vui khôn tả...

Chàng biết Hồng Phong muốn hỏi cho biết ngõ hầu tìm cách bắt chẹt đối phương mà lấy thuốc giải Hoài Ngọc bèn trả lời :

— Tại đây có người đánh độc nổi danh nhất trong thiên hạ vậy thì thuốc độc ấy của hân chủ của ai...

Hồng Phong nghe qua giật mình đánh thót, trong dạ nghĩ thầm :

Nam Thiên Độc Ma Hạ Hầu Vô Giải tài nghệ kinh thiên... ta xem Song Giang Khoái Kiếm tận dụng binh sanh chỉ lực thì có thể tạm cầm chân, chứ còn muốn hạ người này thật là thiên nan vạn nan..."

Nàng vừa suy nghĩ mà vừa liếc mắt nhìn về phía Hạ Hầu Vô Giải... chợt nghe thấy có một tiếng xé lụa vang lên, thì ra Song Giang Khoái Kiếm quả thật tận dụng hết sức binh sanh, và đã chém trúng vật áo của người gây một nhát, làm cho vật áo đứt lìa...

Hạ Hầu Vô Giải giật mình đánh thót, cảm lòng khinh địch tức khắc tiêu tan, này giờ ông ta chỉ dùng có hai bàn tay trắng để kháng cự với hai thanh gươm của Song Giang Khoái Kiếm.

Sau khi trúng một đòn vào vật áo rồi, Hạ Hầu Vô Giải tức thì bắt chước Châu Hoài Ngọc chớp lấy một chiếc ghế đầu gần đó dùng làm binh khí mà chống đỡ binh khí của đối phương.

BÁCH BIẾN THẦN QUÂN BIẾN ẢO LẠ LÙNG

Cũng thời là một chiếc ghế đầu, nhưng ở trong tay của Châu Hoài Ngọc thì chỉ tung ra những đòn thuộc hạng trung bình, tuy có vẻ ào ạt nhưng không có chỉ là hóc hiểm.

Đằng này khi chiếc ghế đầu lọt vào tay của Hạ Hầu Vô Giải rồi thì thật là không khác chi hùm thiêng chấp cánh.

Thì ra phàm hễ là cao thủ thì trong tay có cầm một cành hoa một ngọn cỏ cũng có thể trở thành một món binh khí vô cùng lợi hại, huống hồ chỉ đây là một chiếc ghế làm bằng danh mộc rắn chắc vô cùng.

Hồng Phong trông thấy tay hữu của lão ta thì cầm chiếc ghế múa ra vùn vụt, tạo nên những luồng cương phong mãnh liệt vô cùng.

Nàng nhìn thoáng qua vài đường bất giác giật mình kinh hãi thì ra ông ta đã dùng chiếc ghế này, thay cho kiếm, và những đòn ông ta vừa xử dụng kia, chính là đường Sát Thủ Gián của một danh tướng đời nhà Đường.

Trong lúc đó thì ngón tay trở lên bàn tay tả của ông ta chợt hiện xuống theo những thế sát thủ gián phi thường ác liệt kia mà diềm ra veo veo, chiếu vào những trọng huyết trên thân hình của Song Giang Khoái Kiếm.

Dưới sự phản công phi thường ác liệt đó, hai thanh gươm của Song Giang Khoái Kiếm mặc dù biến ảo khôn lường nhưng cũng phải giảm đi tốc lực...

Bách Biến thần Quân này giờ đang bị hai lão gây gổ ồm yếu tấn công liên tiếp theo thế lên hoàn, nhưng mà lão già Bách Biến này dường như chưa muốn tận dụng võ công của mình để hạ đối phương vì vậy nên chỉ dùng hai bàn tay trắng mà cầm cự một cách uể oải mà thôi...

Tuy giao chiến nhưng mà cặp mắt của ông ta cứ nhìn lão liên khắp chốn, nay thấy Hạ Hầu Vô Giải dùng Sát Thủ Gián tấn công Song Giang Khoái Kiếm rất quả, cho nên tức thì khai khẩu ứng thình:

— Đừng tấn công tả hữu...

Song Giang Khoái Kiếm nghe thấy Bách Biến Thần Quân nói lên năm tiếng này, bất giác cau mày lấy làm lạ :

Hoàng Giang Kiếm trong lòng thầm nghĩ :

"Đường Khoái Kiếm chuyên môn mở thế gong kim tấn công tả hữu, làm cho đối phương đỡ bên này thì bỏ bên kia, mà chống bên kia thì để trống bên này... giờ đây lại bảo đừng tấn công tả hữu thế thì

làm sao phát huy cho hết sở trường Khoái Kiếm này ?

Còn đang băn khoăn thì chợt nghe vợ mình là Trương Giang Kiếm nói cho nhỏ :

— Đồ tà hữu thì phải tấn công tiền hậu...

Lời nói nàng chưa dứt, thì thân hình đã đảo nhẹ hura vòng đoạn đâm một gươm nhanh như chớp vào Trung Cung của Hạ Hầu Vô Giải...

Đường gươm cây vừa phát ra, thì quả nhiên sau hậu tâm của ông ta trống trải lạ lùng... thế là Hoài Giang Kiếm nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng tức thì vòng ra sau hậu tâm mà chém sả một gươm vào gáy.

Hai đường gươm này tuy làm thời xử dụng, nhưng mà phối hợp thật là khít khao chặt chẽ, làm cho Hạ Hầu Vô Giải từa thì tay chân luống cuống...

Giữa cơn nguy cấp ông ta đành phải chọn một biện pháp « hạ sách » là dùng chiếc ghế đầu đánh thốc vào giữa mặt của Trương Giang Kiếm mọi đòn liễu mạng để mở đường tẩu thoát...

Có một tiếng « soạt » nhẹ nhẹ vang lên, mũi gươm của Trương Giang Kiếm tức thì xóc thẳng vào mặt ghế... đó rồi đập thẳng vào đầu của Trương Giang Kiếm làm cho nàng giết mình đánh thốc... Thật ra nàng không bao giờ nghĩ đến Hạ Hầu Vô Giải lại dùng một biện pháp hạ sách như thế.

Chỉ sợ lại một chúa đó thì Hạ Hầu Vô Giải buồm luôn chiếc ghế đoạn vỗ thẳng vào mặt của Trương Giang Kiếm một chưởng kinh hoàng...

Tình thế này bắt buộc Trương Giang Kiếm không thể không tránh, và Hạ Hầu Vô Giải tức thì lướt tới như bay.

Khả khen cho Hạ Hầu Vô Giải có một thần pháp lạ lùng... đường gươm của Hoài Giang Kiếm nhanh nhẹ như thế kia mà chỉ kẻ sát vào bầu áo của ông ta mà chẳng phạm vào da thịt.

Đúng vào lúc Hạ Hầu Vô Giải đang nằm trong tình trạng thập tử nhất sinh thì Bách Biến Thần Quân đột nhiên nạt lên một tiếng vang lừng.

Tiếng nạt này không khác chi một tiếng sét vang lên giữa khi trời nắng han, làm cho ai nấy thấy đều giật mình.

Và khi tiếng nạt này chưa dứt thì hai tay đối thủ của Bách Biến Thần Quân đã trúng một lượt vào hai ngọn đá liên hoàn của Bách Biến Thần Quân mà bay bổng thân hình lên tận trần nhà.

Thì ra này giờ đối bên giao chiến với nhau trên năm mươi hiệp, nhưng Bách Biến Thần Quân chưa hề di động hai chân, ông ta chỉ dùng hai bàn tay trắng mà kháng cự một cách yếu ớt, làm cho hai tay đối thủ phải sinh lòng khinh địch, cứ ngỡ rằng người này tuổi già sức yếu, không còn bao nhiêu nội lực nữa.

Nào hay đến cuộc chiến đến đây thì nghe thấy ông ta nạt lên một tiếng...

Tiếng nạt này vận dụng theo phép Xuân Lôi, nên làm cho hai tay đối thủ phải khiếp đảm kinh hồn, vì thế cho nên ông ta tung cước ra là đối phương phải tránh dồn thân thiết.

Thân hình của hai người này vừa tránh phải tấn nhai tức thì rơi xuống, và Bách Biến Thần Quân tức thì dơ tay ra bắt lấy bàn chân của họ đoạn kè hai người này là hai món binh khí mà tấn công đồng bọn của họ bằng những đòn kinh khiếp.

Thân thể con người vốn bằng xương thịt, nhưng được Bách Biến Thần Quân truyền nội lực vào đột nhiên cứng rắn lạ thường, lại nữa ông ta lại dùng một lối tấn công kỳ lạ, hề tay tả dùng ngón công thì tay hữu dùng ngón chủy công, mà hề tay tả dùng ngón công thì tay hữu lại dùng ngón công, cứ phối hợp với nhau một cách tương phản như thế, làm cho đoàn người của Hạ Hầu Vô Giải cảm thấy khó nổi chống ngại.

Lúc bấy giờ, bao nhiêu thực khách trong quán đã rần rần bỏ chạy nên bước chân của Bách Biến Thần Quân đến đâu thì ông ta thuận chân đá bay những chiếc bàn ghế chung quanh mình để mở đường cho trốn tránh.

Chợt nghe ông ta hô to :

— Hồng Bang Chủ chưa rút lui còn đợi chừng nào ?

Hồng Phong trong lòng thầm nghĩ :

« Ta nay đã đường đường là một vị Bang Chủ mà ngày hôm nay gặp cảnh nguy nan, lại bỏ chạy như vậy thật không hợp với bản sắc của con người luyện võ, việc này mà truyền rao đến chỗ giang hồ, thì tiếng tăm của Đồ Long Bang còn đâu... »

Ngồi đoạn hét to :

— Không thể được... « đầu có thể rơi chứ không bỏ chạy »...

Lời nói của nàng tiếng đồng sang sảng, át cả những tiếng binh khí va chạm và tiếng ồn ào trong ngôi quán.

Dương Tiểu Hồng dường như bị ảnh hưởng bởi hào khí lấy sung của nàng, cho nên tình thần đột nhiên phấn khởi, nói :

— Phải... chúng tôi nguyện không lui một bước...

Bách Biến Thần Quân cau mày thầm nghĩ :

« Nơi đây thuộc vùng thế lực của Minh Giáo, nay người họ Hồng này chẳng chịu lùi, chiến cuộc dằng dai lâu lắc, nếu đồng bọn của chúng thay lên đỡ xô đến tiếp tay thì thật là một điều nan giải... »

Nhĩ đoạn hét to lên rằng :

— Hay lắm... chúng ta thì mạng đầu đến cùng... nhưng mà phải tốc chiến tốc quyết...

Bốn chữ «tốc chiến tốc quyết» vừa vang lên Bách Biễn Thần Quân và Song Giang Khoái Kiếm thấy đều thay đổi ngay chiến thuật.

Tốc độ của Song Giang Khoái Kiếm vốn đã nhanh, bây giờ còn nhanh thêm nữa, làm cho Hồng Phong càng xem chừng nào thì trong lòng càng sinh thêm ngưỡng mộ.

Nhưng đến khi nàng quay sang nhìn về phía Bách Biễn Thần Quân thì trong lòng thêm thêm phục, vì bởi những thế võ của ông nảy tung ra so với Song Giang Khoái Kiếm thì có hơn một tám một mười.

Thì ra Bách Biễn Thần Quân đây không những là cha của Tương Giang Khoái Kiếm, mà còn là thầy dạy võ nữa.

Nguyên nhân vì trong buổi thiếu thời ông ta từng đại bại trong tay của một tên giang hồ đại đạo chuyên môn về nghệ thuật đao, sau khi giao chiến cùng nhau hơn tám trăm hiệp, Bách Biễn Thần Quân bị hắn ta dùng sóng dao gỗ vào bên tả, làm cho vai của ông ta phải tể liệt mất hai năm trời.

Trong hai năm năm ngựa bệnh, Bách Biễn Thần Quân suy nghĩ tìm tòi một phương pháp thần diệu để phục thù rửa hận.

Suy đi nghĩ lại, rốt cuộc ông ta chỉ tìm ra một phương pháp duy nhất sẽ trị đối phương là «dùng cái khoai để chống lại cái khoai».

Sau khi hết nhiên tình ngộ rồi, Bách Biễn Thần Quân đột nhiên tỉnh thần phần chấn, ông bước ngay xuống giường bệnh và bắt tay ngay vào việc luyện môn «khoai kiếm».

Ông ta phải tốn ngót sáu năm trời công phu khổ nhọc, mới luyện được đường gươm nhanh nhẹn phi thường.

Quả nhiên sau khi tìm được kẻ thù, ông ta đang khoai kiếm hạ khoai đao một trận vô cùng oanh liệt.

Thấy tuổi tác của mình càng ngày càng già Bách Biễn Thần Quân lại chuyên tâm tuyển môn Khoai Kiếm cho đứa gái độc nhất của mình.

Lúc mới thọ giáo với cha mình, Thi Tương Giang kiếm chỉ mới ra đời bốn năm năm sau Tương Giang Kiếm đã đến tuổi cập kê thì gặp phải Hoài Giang Kiếm...

Bách Biễn Thần Quân thấy con gái của mình yêu Hoài Giang Kiếm một cách thiết tha, liền cho hai người thành thân.

Kể từ khi nên nghĩa vợ chồng thì hai người này không rời nhau một bước... Dq đó mà Bách Biễn Thần Quân lại nghĩ về việc cải cách môn Khoai Kiếm do hai người phối hợp cùng nhau để dùng trong khi cần phải dùng cái thế hai người tấn công một người.

Ông truyền môn võ nghệ đúng lối đánh nhanh để thù thắng đối phương cho con mình đến nay những hơn mười năm.

Trong mười năm ấy, Song Giang Khoái Kiếm ngày đêm luyện tập không một ngày nào ngơi nghỉ, thế mà bây giờ so với Bách Biễn Thần Quân

vẫn không hơn ông được về phương diện «nhanh».

Nhờ có lối tấn công độc đáo như thế cho nên trong một cái chớp mắt thì ông ta đã hạ hết ba tay đối thủ rồi.

Bộ ba Châu Hoài Ngọc, Dương Tiểu Hồng và Hồng Phong là những người trẻ tuổi cho nên thấy vậy đều cảm tâm thua sút một lão già... Hồng Phong hét lên một tiếng, múa tít nhanh Đao Long Đao như những làn chớp nhoáng, tận dụng bốn chữ «tốc chiến tốc quyết» vào trong đường Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm của mình.

Trong lúc chiến cuộc càng lúc càng thêm sôi động, thì bỗng đột nhiên Hạ Hầu Vô Giải hét to lên :

— Mạng sống của thằng họ Châu chỉ kéo dài tới hết giờ Thân mà thôi, mặt trời lặn là nó sẽ hóa ra ma, chúng bây khôn hồn thì hãy...

Câu nói vừa đến đây thì ông ta bỗng hình linh nín bặt.

Thì ra lão ta vừa nói chuyện phân tâm thì bị Song Giang Khoái Kiếm tấn công liên tiếp hai đòn mãnh liệt, làm cho lão ta phải ngưng thần mà ứng chiến.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Nhị vị tiền bối hãy triệt hạ cho kỳ được thằng Độc Ma... thuộc giải ở trên mình nó.

Song Giang Khoái Kiếm nhất tề hô to :

— Được... để ta triệt hạ nó trong năm đòn nữa...

Thì ra hai vợ chồng Song Giang Khoái Kiếm tâm ý đã tương thông cứ trông theo lối phối hợp của người đồng đội với mình, thì biết ngay trong năm đòn nữa thì đồng phối hợp cùng nhau mà tung ra sát thủ, cho nên mặc dù hai người hai miệng, nhưng cũng nói một lời...

Hạ Hầu Vô Giải thì vừa nghe qua câu nói này, tức thì trong dạ nghĩ thầm !

«Bây giờ mình giao chiến đã hơn sáu mươi hiệp mà luôn luôn nằm trong tình thế bị động, bây giờ chúng nó rõ chỉ thêm năm đòn nữa thì hạ nổi ta...» e cho lời này là đúng...

Ý nghĩ này chưa trọn thì Song Giang Khoái Kiếm đã liên tiếp tấn công hai đòn dữ dội, làm cho Hạ Hầu Vô Giải toát mồ hôi trán...

— Đúng nào lúc đó thì có hai tiếng «bùng, bùng» kinh khiếp vang lên, lại hai tên đệ tử của Hạ Hầu Vô Giải trúng đòn bành bồng lên trần nhà, cảnh tượng này càng làm giảm mất nhuệ khí của Nam Thiên Độc Ma.

Hai tên đệ tử này vừa bị loại ra khỏi vòng chiến, thì đòn cân lực lượng tức thì ngã hẳn phần thắng về phe Bách Biễn Thần Quân.

Hạ Hầu Vô Giải biết nguy, nên không dám mở trận nữa, hắn ta định quất ngựa truy phong trước khi đòn thứ năm tràn tới, vì vậy cho

nên khi đòn thứ tư của Song Giang Khoái Kiếm vừa tuôn ra, thì Hạ Hầu Vô Giải bỗng đột nhiên thối lui một bước...

Cứ theo cuộc chiến bấy giờ mà suy, thì nếu Hạ Hầu Vô Giải mà thối lui thì chắc chắn sẽ lãnh đòn thảm thiết...

Nào hay đầu óc ta lui vừa xong một bước tức thì tiến tới hai bước bước tiến của lão ta thật vô cùng đột ngột, làm cho Song Giang Khoái Kiếm khê giết mình...

Đúng vào lúc đó, thì hai ống tay áo của ông ta tức thì quật ra hai đòn mãnh liệt, chiếu đúng vào giữa mặt của hai người.

Kể từ khi giao chiến đến bây giờ hai ống tay áo của Hạ Hầu Vô Giải trước sau vẫn im lìm không bao giờ động đậy, thế mà thành hình bây giờ biến vụt ra nhanh như hai đường chớp nhoáng...

Tương Giang Kiếm tức thì nhún mạnh hai gót giày, làm cho thân hình đảo nhẹ một vòng để lánh khỏi cái ống tay áo kỳ quái kia...

Nhưng đúng vào lúc đó, thì có một tiếng « bộp » vang lên. Hoài Giang Kiếm đã trúng đòn rú lên một tiếng vô cùng bị thất... và cũng đúng vào lúc đó thì bỗng có một vật đen ngòm vù vù bay tới vào Trung cung của Tương Giang Kiếm...

Vốn là người chuyên xir dụng nghề khoai kiếm từ nhỏ, nên cử chỉ anh lẹ vô cùng, lại nữa vì đứng gần một người mang tên là Nam Thiên Độc Ma thì năng luôn luôn vận dụng thính giác của mình hết sức to tường để đề phòng bất trắc.

Vì vậy cho nên vừa thấy biến; nàng liền đồng ngay mũi gươm của mình mà chặn vật nầy tại...

Lạ lùng thay vật ấy vướng phải mũi gươm liền đứng lại đó mà không rơi xuống. Tương Giang Kiếm thối lui một bước, định thần nhìn kỹ, thì ra vật màu đen ấy chính là vật áo của Hạ Hầu Vô Giải nhưng vật áo nầy lại có kèm theo mấy cái túi nhỏ nhỏ ở bên trong.

Và liếc mắt nhìn lên, thì thấy chông mình là Hoài Giang Kiếm vẫn bình yên vô sự, ung dung đứng cách đó chừng năm thước, còn thẳng cha Hạ Hầu Vô Giải thì đã cắt mình bay qua cửa sổ thì chỉ trong một cái nháy mắt thì đã khuất dạng sau một hàng dương liễu xanh um...

Thì ra Hoài Giang Kiếm biết Hạ Hầu Vô Giải thế nào cũng tung ra đòn độc để tháo thân, cho nên ông ta tương kế tựu kế, vội vàng dụng hết công lực dồn lên trên đầu của mình, chặn cho Hạ Hầu Vô Giải đánh lấy một đòn, chính vào lúc Hạ Hầu Vô Giải đang khoai chỉ vì đối phương trúng đòn, thì Hoài Giang Kiếm liền thò một lưỡi kiếm ra róc nhẹ vào dạ dưới của Hạ Hầu Vô Giải đường gươm cực kỳ khéo léo, lưỡi gươm lại sắc bén vô song, cho nên trong một cái nháy mắt, thì Hoài Giang Kiếm đã lức được cái vật áo dính liền với cái

cái dụng đồ vật ở trước ngực của ông.

Hạ Hầu Vô Giải còn đương khoai trá, thì bỗng nghe thấy một làn gió lạnh luồn vào bụng của mình liền giật mình tỉnh táo...

Lão ta không dám chần chờ, tức thì bay mình ra cửa sổ mà hất bỏ túi áo...

Hạ Hầu Vô Giải đã lui rồi thì những tay bộ hạ đồng rùn rùn bỏ chạy, trong nháy mắt, giữa tứ lầu chỉ còn lại hai đoàn người của Bách Biến Thần Quân và Hồng Phong mà thôi.

Hồng Phong dùng một thân pháp nhanh như chớp, bay mình tới nhặt lấy những cái túi của Hạ Hầu Vô Giải đoạt, nhanh tay rút nhanh ra, mọi người thấy trong đó có không biết bao nhiêu là lọ thuốc.

Bách Biến Thần Quân ném bay hai xác trong tay ra ngoài cửa sổ đoạn nói:

Hay lắm... chắc chắn đã tìm được thuốc giải...

Nói đoạn ông ta bước tới ngắm nhìn những lọ thuốc không nháy mắt.

Đây quả thật là một vấn đề nan giải vì rằng trong mấy mươi lọ thuốc kia, biết lọ nào là thuốc giải cho Châu Hoài Ngọc.

Thấy nơi đây là một chỗ thị phi, không muốn lưu lại lâu dài, ông ta thò tay ra hốt hết tất cả những lọ thuốc nằm la liệt trên mặt đất, đoạn nói

— Chúng ta lên đường đi thôi...

Hồng Phong thấy quyết định của Bách Biến Thần Quân như thế là đúng bèn nói:

— Phải... chúng ta rời khỏi nơi đây rồi sẽ tìm biện pháp sau...

Hoài Giang Kiếm bỗng thò tay vào túi, móc ra một vốc toàn là vàng ròng, ông ta ném loảng xoảng trên mặt bàn gần đó thét.

— Chủ quán đâu... chúng ta bồi thường cho mí đó.

Nói dứt lời cả bọn rút lui ra ngoài...

Hồng Phong nói:

— Châu huynh đang trúng độc, có lẽ cơ thể bất an, hãy dùng con Tuyệt Long làm chân cho đỡ.

Đoạn trao dây cương cho Châu Hoài Ngọc.

Nào ngờ Châu Hoài Ngọc bỗng thở dài một cách mệt nhọc nói:

— Chết độc bằng hoành hành... e cho tôi cảm cương không vững... Câu nói vừa dứt, thì Hồng Phong bỗng nhiên ghé thấy hai má của nàng nóng ran, tim đập thình lình, nàng không ngờ thẳng cha Châu Hoài Ngọc lại táo gan dám buông lời thô lỗ, rõ ràng nó muốn cho mình ngồi chung một ngựa với nó.

Rất may Hồng Phong lúc bấy giờ bị tô một lớp thuốc lên mặt cho sắc diện hổ thẹn của nàng không ai phát giác.

Hồng Phong suy nghĩ trong một thoáng, bỗng nàng nói :

— Á... Tiểu Hồng Cô nương cũng đang mang bệnh mới lành vậy ngồi phía trước cầm cương cho Châu Công Tử thì thật là thượng sách... Câu nói của nàng làm cho Tiểu Hồng cảm tức, mà Châu Hoài Ngọc thì cười thầm trong bụng, nghĩ rằng :

— Không ngờ con nhỏ họ Hồng này lại quả quyết như thế...

Hoài Ngọc muốn làm cho Hồng Phong cảm tức cho bỏ ghét nên lại giả vờ một nhọc nói :

Thế thì phiến Dương Cô nương cầm cương đưa tôi một đoạn đường vậy.

Câu nói vừa dứt thì Bách Biến Tỏa Quân bỗng nhiên thức hồi :

— Thế thì mau lên... Dương Cô nương hãy lên ngựa cho mau. e cho bọn Minh Giáo lại vây đoàn kéo tới...

Dương Tiểu Hồng của đang chần chờ thì Tương Giang Kiếm bỗng thò một bàn tay ra đỡ nhẹ vào hông của Dương Tiểu Hồng mà đẩy lên yên ngựa...

Cái đẩy của Tương Giang Kiếm gây ra một luồng sức mạnh liên hồi, đẩy Tiểu Hồng rơi nhẹ trong lòng của Châu Hoài Ngọc, và phen này thì đến lượt Tiểu Hồng hỗ trợ nóng ran da mặt, nhưng cũng nhờ trên mặt của nàng có tờ mặt lớp thuốc của Bách Biến Tỏa Quân nên chẳng ai trông thấy.

Tương Giang Kiếm đẩy được Tiểu Hồng lên yên rồi, tức thì thuận tay vỗ nhẹ một cái vào mông con Tuyết Long, làm cho nó giật mình cất cao bốn vó, thế là đoàn người tốc thì trở thuật khinh công, lướt đi nhanh theo sau con tuấn mã.

Vừa thoát ra tới ngai ba, thì Bách Biến Tỏa Quân ngẩn ngơ một tiếng, lướt mình đi nhanh qua khỏi con Tuyết Long đoạn dẫn đường quanh sang ngả Tây Bắc.

Hồng Phong tỉnh nhảm trong lòng, lần giở này dẫn mình đi về ngả Tây Bắc là phải, chùng xa kinh thành chừng nào càng tốt chừng này.

Cả đoàn người này thấy đều thuộc hạng khinh công thượng thặng lại thêm tốc độ của con Tuyết Long thật là nhanh nhẹ cho nên chỉ trong cái chớp mắt thì họ đã đi hơn hai trăm trượng, và không bao lâu thì họ đã rời khỏi nơi đấu chiến những sải dặm đường.

Hồng Phong sốt ruột, hỏi trước :

— Thưa Bách Biến tiên bối... không biết chúng ta sẽ đi về đâu ?

Bách Biến Tỏa Quân chân không dừng trước, trả lời rằng :

— Chúng ta đi tìm một nơi kín đáo để trị thương cho Châu Công Tử và Dương cô nương.

Ông ta vờ tình ghép hai chữ Châu công Tử và Dương cô nương để

chung vót nhau, làm cho trong lòng của Hồng Phong nghe thấy có một cảm giác khó tả dâng lên.

Nàng còn đang bâng khuâng, thì nghe Song Giang Khoái Kiếm lớn tiếng nói :

— Chúng ta đến một thị trấn cách đây ba dặm...

Hồng Phong cau mày trầm nghĩ :

Mới vừa đây Bách Biến Tỏa Quân nói là tìm một nơi kín đáo, nhưng sao Song Giang Khoái Kiếm lại bảo là đi vào một thị trấn sao lại là một nơi kín đáo được...

Chợt nghe thấy Bách Biến Tỏa Quân nói :

— Thị trấn chưa chắc là một nơi không kín đáo...

Hồng Phong nghe mới khẽ giật mình, nhưng có cảm giác dường như Bách Biến Tỏa Quân lúc nào cũng đoán rõ được tâm trạng của mình nghĩ đến đây hai má của nàng lại nóng ran, nàng cho rằng lần già Bách Biến chắc có lẽ biết mình khó chịu vì Hoài Ngọc và Tiểu Hồng đi chung một ngựa làm cho nên cứ ghép tên của hai người này đi đôi để trên trọc nàng.

Câu chuyện đến đây thì đường sẽ phía trước mặt quả nhiên lần lần đông đảo người qua lại, hai bên vệ đường, nhà cửa cũng mọc lên như nấm.

Bách Biến Tỏa Quân nói :

— Đợi khi chỗ đông đúc nhất lại là chỗ bí mật nhất... muốn bốn câu trong giang hồ thì phải nắm lòng lấy qui tắc này.

Hồng Phong nghĩ thầm :

“Lời nói của lão này quả không sai ý nghĩ trên đây mình cũng đã nghe thấy Triệu Minh nói qua nhiều lần.”

Không bao lâu thì đoàn người đã lọt vào thị trấn, và Hồng Phong cố nghĩ thầm rằng lần giở này cũng tìm quán rượu hay khách sạn chỉ đây để nghỉ chân, nào hay đâu lần lại hướng dẫn đoàn người dừng chân trước một mái nhà cổ kính.

Ông ta thò tay ra nắm lấy cái khóa đồng gắn ở trên cánh cửa mà gõ thành hai tiếng nhịp... ngừng lại một chút ông ta lại gõ tiếp thêm hai tiếng khoeen...

Bốn tiếng gõ này vừa dứt, thì cánh cửa bỗng mở toát ra, và Hồng Phong thấy tám kinh vệ, vì bên trong chẳng thấy có một người mà tại sao cánh cửa lại mở ra.

Song Giang Khoái Kiếm ra đầu cho Dương Tiểu Hồng đánh ngựa đi thẳng vào nhà, thế là trong một cái nháy mắt họ đều lọt vào tầng cửa bên trong.

Hồng Phong vừa bước chân ra khỏi ngưỡng cửa, thì chợt nghe

tiếng một người già nua cất giọng khàn, nói :

— Gia chủ đi đâu mà về chậm thế...

Nàng quay đầu nhìn lại, trông thấy một lão già đã ngoại ngũ tuần, đầu râu bạc trắng đang đứng sau cánh cửa.

Thì ra chính lão già rầy ra mở cửa, nhưng sau khi kéo cánh cửa ra rồi thì đứng nép mình ở bên trong chứ không xuất đầu lộ diện.

Hồng phong vừa tiến bước vào nhà, trong lòng vừa nghĩ :

« Cứ nghe theo cách xưng hô thì Bách Biễn Thần Quân là gia chủ của ngôi nhà này, thật không ngờ con người tiếng tăm lẫy lừng như ông ta, mà cư ngụ nơi chỗ đông đảo như vậy mà không ai biết hành tung... »

Hồng Phong nghĩ ngợi tới đây, thì đoàn người đã xuyên qua một dãy hành lang mà vào đến nơi một khoảng sân rộng.

Trương Giang Kiếm trở một gốc cây cổ thụ, bảo Dương Tiểu Hồng bước con Tuyết Long vào đó, đoạn hướng dẫn đoàn người bước vào một gian đại sảnh nằm trên hướng Đông.

Hồng Phong, Dương Tiểu Hồng và Châu Hoài Ngọc bước vào gian phòng, không ai bảo ai thấy đều tấm tắc khen thăm trong dạ.

Thì ra đây là một gian phòng khách, nhưng trang hoàng thật thanh tao đẹp đẽ, trong phòng có mấy khung cửa sổ trong ra một khu vườn hoa xinh xắn, từng làn hương hoa phượng phất thổi vào, làm cho ai nấy cũng đều cảm thấy vô cùng khoan khoái...

Bách Biễn Thần Quân phân ngồi chủ khách vừa ngồi yên vị, ông liền nói :

— Châu Công Tử trúng độc, trông tuy tầm thường, chứ thật ra vô cùng nguy hiểm, chỉ vì chất độc trong cơ thể chưa hoàn toàn bộc phát đó thôi... nhưng may nhờ chúng ta lấy được thuốc thì vấn đề không phải là nan giải nữa.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Nhưng trong mấy mươi lọ thuốc kia, biết lọ nào là thuốc giải cho tôi ?

Bách Biễn Thần Quân không trả lời, mà chỉ cầm lấy tách trà nhấp nhẹ lên mặt bàn bốn cái...

Bốn nhíp này vừa dứt, thì từ sau tấm bình phong bỗng có mấy tiếng ho nho nhỏ vang lên.

Bách Biễn Thần Quân nói :

— Có thượng khách đến viếng đây, sao con không ra mắt...?

Câu hỏi này vừa dứt thì có tiếng chân người nhẹ nhàng vang lên. Bộ ba Châu Hoài Ngọc, Dương Tiểu Hồng và Hồng Phong đều quay đầu nhìn lại, và khi bóng người này vừa nhô ra khỏi tấm bình phong thì những người này đồng rú lên những tiếng kinh ngạc hòa lẫn vui mừng.

Thì ra người này chính là một nàng con gái tuổi độ đôi mươi, nàng vừa bước ra là nhảy sỏ tới há lấy cổ của Dương Tiểu Hồng.

Thì ra người này chẳng phải xa lạ mà chính là nàng con gái đã cùng với Dương Tiểu Hồng trải qua nhiều nôi thăng trầm, gian nguy khôn khổ, lại có tài cái trang giả dạng thật là xuất quỷ nhập thần, chính là Mai Vô Ảnh.

Số là sau khi Châu Hoài Ngọc và Hồng Phong đấu chiến cùng bọn Huyền Thiết Song Nghiên và thất lạc với Mai Vô Ảnh rồi thì không biết tông tích của nàng ở đâu.

Nhưng Mai Vô Ảnh vốn là một người gian ngoa xảo trá, nàng có rất nhiều mẹo kế đã lừa dối phượng ngộ hầu thoát khỏi lao lung.

Thế là nơi trong đêm hôm đó, thừa khi trời gần sáng, sự canh phòng của đối phương lơ lửng, nàng đã dùng một thủ pháp tài tình trốn thoát khỏi chỗ giam cầm...

Vừa xuất lao lung là nàng định đi tìm Dương Tiểu Hồng Châu Hoài Ngọc vân vân, nào hay đâu đi được một đoạn đường thì bỗng gặp phải Bách Biễn thần Quân.

Đã từ lâu Mai Vô Ảnh hằng ngưỡng mộ thanh danh của Bách Biễn bởi vì là người trong một nghề mà tài nghệ Bách Biễn Thần Quân cao hơn mấy bậc, cho nên Mai Vô Ảnh liền hết lời nài nỉ ông ta truyền nghề cho mình.

Suốt một đời Bách Biễn Thần Quân chuyên về nghề cái trang giả dạng trong lòng lấy làm đặc ý, nhưng chỉ có một điều ông không được vui và tìm mãi mà không được một người vừa ý để truyền nghề.

Ông ta có một người con gái là Trương Giang Kiếm thì bận phải lo luyện Khoái Kiếm cho nên xao lãng nghề cái trang, vì vậy cho nên trong lòng của ông ta hằng ngửa ngáy, cứ cố công tìm kiếm một người cho thật vừa lòng để truyền nghề riêng của mình, ngày hôm nay vô tình gặp Mai Vô Ảnh là một người tay chân tầy máy, tánh tình lanh lợi, thật hợp với cái nghề của mình, vì vậy ông ta liền mang hết binh sanh số học mà truyền thụ cho nàng.

Trước khi chưa nhập môn học nghề với Bách Biễn Thần Quân Mai Vô Ảnh thật không ngờ tài nghệ của Bách Biễn Thần Quân lại cao siêu một cách Thiên Biễn vạn hóa, làm cho nàng học xong một môn này rồi thì có môn khác nối theo sau, làm cho Mai Vô Ảnh mãi mê học tập mà quên mất mấy người bạn của mình...

Bây giờ gặp lại bạn tâm giao, Mai Vô Ảnh mừng vui vô hạn, sau khi hàn huyên vài lời, Bách Biễn Thần Quân liền nói :

— Châu Công Tử không may trúng phải độc dược của thằng Hộ Hầu Vô Giải, vậy bây giờ Vô Ảnh phải làm sao truy cho ra thuốc giải...

Mai Vô Ảnh giật mình nhìn sững Châu Hoài Ngọc và thấy giờ nàng mới kịp trông thấy chung quanh cặp mắt của Châu Hoài Ngọc thoáng hiện một quang màu đen...

Dấu hiệu đó phải là một người tinh mắt lắm mới nhận ra, và nàng biết chắc rằng Châu Hoài Ngọc hiện đang trúng phải một chất độc mà ranh chất công phạt thật là chậm như thật hết sức hiểm nguy.

Mai Vô Ảnh còn đang bàng hoàng nan giải, thì Bách Biến Thần Quân đã rút hết bao nhiêu lọ thuốc ở trong người ra.

Mai Vô Ảnh cau mày nhìn những lọ thuốc ngồn ngộn, và nàng cũng như Bách Biến Thần Quân không biết lọ nào mới là thuốc giải chất độc trong mình của Châu Hoài Ngọc.

Dương Tiểu Hồng thấy thái độ ngơ ngác của Mai Vô Ảnh bỗng bật cười, nói :

— Thế thì nhà ngươi cũng chẳng có bản lĩnh hơn ai...

Bách Biến Thần Quân bật cười, nói :

— Chẳng phải ta gọi mi ra đây để phân biệt chất thuốc giải độc kia, mà cốt là để... là để...

Trong bộ ba Châu Hoài Ngọc, Dương Tiểu Hồng và Hồng Phong thì Hồng Phong là người sáng suốt thông minh nhất...

Cho nên nàng nghe đến đây liền bật cười, nói :

— Thôi... ta biết rồi...

Mai Vô Ảnh hỏi :

— Biết việc gì ?

Hồng Phong trả lời :

— Chắc là Bách Biến tiên bối muốn cho Mai cô nương vận dụng binh sinh tuyệt kỹ của mình...

Câu nói này vừa buông ra thì những người ngồi trong phòng thấy đều cười rộ : làm cho Mai Vô Ảnh phải đỏ bừng sắc mặt.

Tội ra bốn chữ 'binh sinh tuyệt kỹ' đây, chính là chỉ nghề đánh cắp tài tình của Mai Vô Ảnh.

Sau trận cười, Dương Tiểu Hồng cau mày trầm nghĩ :

‘Không biết thuốc giải ở đâu mà bảo Mai Vô Ảnh đi đánh cắp ?’

Trong lòng nàng ngửa ngác chịu không nổi, cho nên liền hỏi :

— Thưa Bách Biến tiên bối, không biết thuốc giải ở đâu, mà phải cần đến Mai Cô Nương dùng đến binh sinh tuyệt kỹ ?

Bách Biến Thần Quân trở vào đóng lọ thuốc nằm bừa bãi trên bàn nói :

— Thuốc giải nằm tại nơi đây.

Câu nói này buông ra thì Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng đồng kêu lên hai tiếng ‘à’ thoát mái...

Thì ra câu chuyện nói đến đây hai người mới hiểu thâm ý của Bách Biến Thần Quân là mượn tay của Mai Vô Ảnh để đánh cắp một vật gì của Thiên Nam Độc Ma, ngộ hầu bắt chẹt lão ta chỉ thuốc giải ra.

Dương Tiểu Hồng thông hiểu điều này, liền vỗ tay cười ha hả, nói :

Tương Giang Kiếm nói :

— Vậy bây giờ chúng ta hãy nghỉ ngơi cho lại sức, ngộ hầu sáng mai lên đường...

Suốt ngày hôm ấy, bốn người trẻ tuổi cùng nhau hàn huyên tâm sự cho đến chiều tối mới lui vào phòng riêng yên nghỉ.

Nói đến phòng riêng, thì Hồng Phong bất giác cau mày, vì Tương Giang Kiếm đã xếp đặt cho Hồng Phong và Châu Hoài Ngọc ngủ chung một phòng, còn Mai Vô Ảnh thì ngủ chung với Dương Tiểu Hồng.

Gian phòng của Châu Hoài Ngọc và Hồng Phong không được rộng lắm, nhưng mà trần thiết thật là thanh tao thanh nhã, bên vách phía tả lại có một khung cửa sổ ngó ra một hoa viên, trong hoa viên lại trồng toàn là kỳ hoa dị thảo thật là khoái mắt người xem.

Đêm xuống dần...

Cảnh vật bên ngoài từ từ chìm trong màn đêm huyền ảo.

Trong gian phòng nhỏ này, chỉ có một ngọn đèn xanh leo lét cho cảnh tượng thêm phần âm đạm.

Lúc bấy giờ, Châu Hoài Ngọc đã lên giường nằm, chỉ còn một mình Hồng Phong ngồi bên án thư mà nhia sững ngọn đèn, trong lòng nàng ngồn ngộn trăm mối.

Nàng nghe Châu Hoài Ngọc tựa mình ở trong màn, bèn hỏi :

— Này Châu Công Tử, không biết Công Tử đã trúng độc như thế nào ?

Có tiếng của Châu Hoài Ngọc thở dài, chàng nói :

— Sau cuộc đại chiến cơ thể của tôi mệt như, mò xuống một bờ suối để tìm nước giải khát...

Nói đến đây, chàng lại ngừng buông tiếng thở dài.

Hồng Phong lo lắng hỏi tiếp :

— Rồi sao nữa ?

Châu Hoài Ngọc nói :

— Nhìn thấy dòng suối nơi đây trong lành, có mấy con cá nhỏ như bơi lội, vậy thì nước suối nơi đây không độc cho nên tôi liền uống ngay mấy ngụm để giải khát...

Nào hay đâu ; nước uống vừa qua khỏi cổ thì nghe thấy mắt loà lên... tôi vội vàng vận công để đứng dậy, nhưng chưa kịp đứng vững thì sau lưng đã có tiếng cười thô bạo vang lên, rồi có tiếng người nói :

— Phen này thì Châu Công Tử có chấp cánh bay đường trời cũng

gốc không khởi..

Tôi giật mình quay đầu nhìn lại, thì trông thấy người đứng sau lưng của mình chính là Nam Thiên Độc Ma...

Tôi chưa kịp mở miệng nói câu nào, thì lão ta đã khai khẩu trước :
— Ban này... ta đứng ở trên thượng du... thấy mi lần mò đi xuống dưới này, nên tay chân ngứa ngáy chịu không nổi, nên đành rắc một ít bột Bách Nhật Tiên Hồn Phấn xuống nước thử chơi cho biết...

Hồng Phong giật mình sững sốt hỏi.

— Bách Nhật Tiên Hồn... vậy thì mạng của Châu Công Tử chỉ còn bao nhiêu ngày nữa thì phải ?

Châu Hoài Ngọc trả lời :

— Phải... chỉ còn non trăm ngày nữa thôi...

Phen này đến lượt Hồng Phong thở dài áo nảo, nằng hỏi.

— Chẳng hiểu chẳng Nam Thiên Độc Ma chịu đánh đổi vật gì để chỉ thuốc giải ra ?

Châu Hoài Ngọc trả lời.

— Câu hỏi này nhường lại cho Bách Biến tiền bối trả lời chắc xác thực hơn.

Hồng Phong hỏi :

— Bách Biến tiền bối bảo rằng ngày mai này khởi ! hành, vậy thì trong lòng của ông ta chắc đã có dự tính trước...

Hoài Ngọc nói :

— Đó là lẽ tự nhiên...

Hồng Phong nói :

— Hay là ta hỏi trước Bách Biến Thần Quân để lo liệu...

Câu nói này phát ra chưa trọn, thì bị ngay một chuỗi cười kinh dị từ bên ngoài bay vào cắt ngang...

Hồng Phong giật mình nhảy nhồm, khoát tay vẫy tắt ngọn đèn trong lúc đó thì có câu nói vang lên :

— Không cần phải hỏi lão già Bách Biến... hỏi ta, ta trả lời cho rõ.

Người này nói chưa dứt câu, thì Hồng Phong đã bay mình ra ngoài cửa sổ mà lọt vào hoa viên.

Liếc mắt nhìn lên nóc nhà, nàng thấy có một người râu ria xồm xoàm đang đứng trên mái ngói chỗ gian phòng của nàng.

Thoảng nhìn qua bộ điệu và sắc phục nàng đã nhận ra người ấy chính là Nam Thiên Độc Ma Hạ Hầu Vô Giải...

Hồng Phong buông ra một tiếng cười sắc lạnh nói :

— Ta đang tìm mi thì mi dẫn xác tôi thật là giỏi đúng chỗ ngựa của ta...

Hạ Hầu Vô Giải cười nhạt đoạn trở một đòn Nhạn Lạc Bình Sa

bay mình đáp xuống hoa viên.

Hai mũi gậy của Hạ Hầu Vô Giải vừa chấm đất, thì trong hai khung cửa sổ gần đó, có thêm ba chiếc bóng người lú lợt bay ra.

Hồng Phong không cần nhìn kỹ, cũng biết rõ đó là Châu Hoài Ngọc, Mai Vô Ảnh và Dương Tiểu Hồng.

Ba người này vừa thấy động nên nhảy ra sau, nhưng cả ba thấy đều khôn ngoan đưa tay ra dấu để cùng nhau tạo thành một cái hình vòng cung bao bọc chung quanh đường rút lui của Hạ Hầu Vô Giải.

Hồng Phong hỏi :

— Này lão Độc Ma... Mi khôn hơn thì hãy chỉ lộ thuốc ra đây, bằng không thì chờ trách

Nam Thiên Độc Ma ha ha cười nói :

— Không ngờ con trư con mã lại bắt nạt con hổ, này ta bảo cho mi biết, nếu khôn hơn thì hãy trao hết những lọ thuốc giải trả lại cho ta ta bằng không thì... ha.. ha.. ha, bằng không.. ha.. ha.

Lời nói của lão ta thật là hách dịch, âm thanh đồng vọng khắp hoa viên, dường như chẳng xem tư gia của Bách Biến Thần Quân vào đâu nữa.

Mai Vô Ảnh bật cười khành khách, nói :

— Hạ Hầu tiền bối chắc chưa biết sự cái nước "nhanh" của Song Giang Khoái Kiếm cho nên mới ngang nhiên cười ợt như thế.

Thì ra Mai Vô Ảnh đã nghe Dương Tiểu Hồng kể chuyện việc Song Giang Khoái Kiếm trở tài đánh nhanh cầm chân Hạ Hầu Vô Giải cho nàng nghe, nên bây giờ nàng mới tìm lời nói khích.

Nào hay đâu Hạ Hầu Vô Giải nghe qua vẫn ung dung tự tại, lão ta quay sang Mai Vô Ảnh vừa cười vừa nói :

— Ngờ là ai, không dè đây là người có ba tay là Mai Vô Ảnh... này ta cho mi biết, hãy mau vào nhà trong mà nhặt xác của Song Giang Khoái Kiếm...

Câu nói này làm cho cả ba người thấy đầu giật mình đánh thót, nguyên nhân chỉ vì họ nghĩ rằng Hạ Hầu Vô Giải vừa mới bị Song Giang Khoái Kiếm đánh bại đây, bây giờ lại dám ngang nhiên vào trong tư gia này mà hoành hành thì chắc chắn đã xuống tay độc thủ giết hại Song Giang Khoái Kiếm đi rồi.

Hồng Phong trong dạ nghĩ thầm, bên mình sở dĩ thắng được Hạ Hầu Vô Giải, toàn là nhờ ba cha con Bách Biến Thần Quân mà thôi, ngày hôm nay nếu quả thật Hạ Hầu Vô Giải đã xuống tay độc thủ, thì chỉ còn bốn người tuổi trẻ này thì làm sao địch cho lại.

Nghĩ đến đây, nàng chợt nhớ tới ngày thường hằng nghe Triệu Minh dạy bảo rằng nếu dùng sức không thắng thì phải dùng chước...

Nhưng bây giờ phải dùng chức gì đây thật là nhất thời không biết làm sao tìm cho ra...

Nàng còn đang bàng hoàng, thì chợt nghe thấy Mai Vô Ảnh cười khanh khách nói:

— Thiên hạ đồn đại rằng Nam Thiên Độc Ma không những dùng thuốc thật là cay độc, mà lời lẽ còn cay độc hơn nữa...nay có chạm trán một lần mới biết lời đồn không sai...rõ ràng tiền bối muốn dùng lời lẽ để lung lạc tinh thần của dân em...ha ha...ha ha...

Hạ Hầu Vô Giải gật gồng nói:

— Mì thật khinh quý ta lấy mạng của chúng ba y như lấy đồ trong túi, hà tất phải dùng lời lẽ để đối gạt chúng bay.

Mai Vô Ảnh bật cười, nói

— Nếu tiền bối nói thật, thì tại làm sao Song Giang Khoái Kiếm lại cảm gương đứng đó?

Nàng vừa nói, vừa nhoẻn miệng cười, đồng thời đưa tay chỉ về phía mái ngói sau lưng của Hạ Hầu Vô Giải, thái độ đắc ý phi thường...

Hạ Hầu Vô Giải nghe nói, tức thì quay đầu lại nhìn xem...

Đầu của lão ta vừa quay lại, thì biết mình đã trúng kế của Mai Vô Ảnh nên tức thì quay đầu nhìn lại.

Khí khen cho Mai Vô Ảnh, Hạ Hầu Vô Giải quay đi ngay lại nhanh hơn một cái chớp mắt, thế mà nàng đã lại đứng khoảng thời gian nhanh như một tia điện chớp đó là thuật kinh công siêu đẳng của nàng lần nhanh vào trong một xó tối tăm gần đó...

Dương Tiều Hồng vốn giao du với Mai Vô Ảnh từ thuở nhỏ, biết người này không phải là hạng tham sống sợ chết, nửa chừng bỏ bằng hữu, mà đào sạch, nàng ta sợ đi lãnh mặt, chắc có một nguyên nhân gì quan trọng.

Quả thật ý nghĩ của nàng không sai, Mai Vô Ảnh thừa cơ hội đó thoát vào bức màn đêm âm u rồi liền nhắm hướng đông nam chạy thẳng.

Đi được chừng năm mươi trượng, chẳng nghe thấy ai đuổi theo, nàng mới nhón gót đi vòng trở về, vì đã quen thuộc đường đi nước bước, cho nên nàng lón lỏi trở về, vì đã quen thuộc đường đi nước bước, cho nên nàng lên lời trở về phòng riêng của Song Giang Khoái Kiếm một cách dễ dàng.

Không biết bên trong lãnh đồ thế nào Mai Vô Ảnh cẩn thận đi từng bước một, và đến nơi quả nhiên nàng trông thấy đèn đuốc tối om om, bất giác trong dạ lo lắng.

Mai Vô Ảnh thấy ánh đèn khác thường như thế, biết rằng trong đó có việc lạ xảy ra, cho nên vội vàng trở thuật xạ hình trước tới.

Khi còn cách khung cửa chừng hai ba bước, nàng mới nhẹ nhàng

đứng lên ghé mắt nhìn xuyên qua khung cửa sổ.

Ánh mắt của nàng vừa lọt vào khoảng tối âm u, tức thì giật mình đánh thót thối lui hai ba bước...

— Thì ra mặc dù ánh sáng trong phòng lờ mờ đen, nhưng nhờ nhãn quan của nàng đã luyện đến mức có thể nhìn thấy sự vật rõ ràng trong bóng tối, đó là một nghệ thuật mà phẩm kẻ người nào chuyên nghề đi ăn đêm đều phải luyện tập một cách thuần thục.

Nhờ vậy mà trông thấy Song Giang Khoái Kiếm lúc bấy giờ đang nằm co quắp ở trên giường mà thân hình bất động dường như hai cái xai chết...

Nhưng không phải cảnh tượng này làm cho nàng thối lui nguyên nhân chỉ vì khi nàng vừa ghé mắt nhìn vào bên trong, thì khứu giác của nàng vừa bắt gặp một mùi hương thoang thoảng...

Mùi hương mặc dù nhẹ nhàng, nhưng mà vừa lọt vào lỗ mũi thì làm cho nàng có một cảm giác mơ màng dường như muốn nhắm mắt lại để đi vào một giấc ngủ vô cùng êm ả...

Vốn là người đã trải nhiều kinh nghiệm, cho nên Mai Vô Ảnh biết ngay trong không khí đã có hòa tan một chất thuốc lạ lùng, và có lẽ chính thuốc này làm cho Song Giang Khoái Kiếm đang nằm mê man trên giường ngủ.

Nàng chau mày trầm nghĩ:

«Không biết bây giờ Bách Biến Thần Quân có được an toàn hay chăng?»

Nàng muốn vào đến tận phòng riêng của ông ta, nhưng hiềm gì ngày thường Bách Biến Thần Quân nghiêm cấm hết thảy những người trong nhà bên ngoài đến phòng riêng của ông ta cho nên dù giờ phút này là giờ nguy kịch, nhưng Mai Vô Ảnh cũng không dám đường đột đến gần.

Mai Vô Ảnh lại nghĩ tiếp:

«Giờ này bộ ba Hồng Phong, Châu Hoàn Ngọc và Dương Tiều Hồng đang bị mắc kẹt trong tay của Hạ Hầu Vô Giải, chắc là lãnh ít đồ nhiều, muốn giải nguy cho họ, chỉ còn cách làm sao cứu tính Song Giang Khoái Kiếm và báo tin cho Bách Biến Thần Quân được biết...»

Nghĩ đến đây, nàng liền suy nghĩ ra một cách tạm thời giải cứu cứu may cho Song Giang Khoái Kiếm...

Ý đã định, Mai Vô Ảnh tức thì bước tới thò một bàn tay ra nắm lấy cánh cửa sổ kéo mạnh ra.

Dưới thân lực của Mai Vô Ảnh cửa sổ bằng danh mộc kia tức thì sút ra khỏi khung và tiếp theo đó, một luồng gió mát lọt ngay vào phòng.

Mai Vô Ảnh lại nhanh tay tháo thêm một cánh cửa sổ xuống, nàng

nghe rằng mình làm như vậy chắc có gió mới lọt vào phòng, và sẽ làm loãng đi chất độc đã hòa tan trong không khí.

Quả thật việc làm của nàng là đúng, nhưng mà Hạp Hầu Vô Giải đã mang biệt hiệu Nam Thiên Độc Ma thì thuốc độc của lão ta một khi hít vào trong tim phổi rồi thì đã mê man bất tỉnh, làm sao có thể nhờ một hai làn gió mới trong lành mà giải độc cho được.

Chờ đợi một lúc khá lâu, Mai Vô Ảnh nhóng cổ nhìn vào, nàng trông thấy Song Giang Khoái Kiếm vẫn còn nằm ngổn trên giường, nhưng cái mũi hương thoang thoang ban nãy dịu đi rất nhiều.

Mai Vô Ảnh không dám chờ lâu lắc nữa, nàng vội vàng vịn công để nín hơi thở đoạn nhảy phốc xuyên qua khung cửa sổ.

Chân vừa chạm đất thì nàng lướt nhanh đến bên giường thò tay ra nghe hơi thở Trương Giang Kiếm.

Bàn tay của nàng vừa chạm vào chót mũi của Trương Giang Kiếm thì trong lòng nàng khắp-khởi mừng thầm, vì nàng vừa nghe thấy có một làn hơi yếu ớt như một đường tơ từ từ đưa ra như sắp đứt.

Sân bàn tay đang kê ngay chót mũi, Mai Vô Ảnh liền tiếp tục xoa nhẹ xuống huyệt Nhôn Trung của nàng...

Huyệt Nhôn Trung vốn là một vị trí mềm mại trong cơ thể con người nằm trên Nhâm Mạch, hơi dưới chót mũi huyệt này chuyên dùng để cứu tỉnh con người khỏi bị mê man...

Thật thường hề xoa nhẹ nơi này trong vài cái, thì cũng đủ làm cho nạn nhân giật mình choàng tỉnh, nhưng Mai Vô Ảnh thận trọng xoa nắn nhiều vòng, nhưng chưa thấy kết quả gì, làm cho nàng bất giác lấy làm kinh sợ cho rằng Trương Giang Kiếm đã trúng độc quá nặng đi rồi.

Nàng lại ngại mình là phận gái, cho nên không dám thò tay qua thăm thử đường hơi của Hoài Giang Kiếm, còn đang lưỡng nan tần thoắt, nhất là đường hơi của nàng đã gần mãn mà nàng không dám hít hơi vào...

Chính vào lúc tình trạng đang thập phần nan giải, chưa biết phải xử trí ra sao, bỗng chợt nghe thấy một tiếng cười hài hước từ bên ngoài cửa sổ, nương theo gió lạnh bay vào.

Tiếng cười này vừa phát ra, thì Mai Vô Ảnh mừng rỡ như một người chết đuối vừa được chiếc phao, nàng liền thò phào một hơi khoan khoái rồi tung mình nhảy ngược ra ngoài cửa sổ.

Nơi ấy có một lão già đầu râu tóc bạc đang đứng một cách nhàn nhã, thì ra lão già này không phải là ai xa lạ, mà chính là lão già Bách Biến Thần Quân...

Bách Biến Thần Quân trông thấy Mai Vô Ảnh trở ra rồi, lại cười

lên khanh khách, nói:

— Vợ chồng chúng nó đã trúng Tam Nhật Mê Hồn Hương, phải ba ngày sau mới tỉnh, bây giờ có cái huyết Nhôn Trung cho đỡ máu, thì chúng cũng không tỉnh dậy được.

Mai Vô Ảnh nói:

— Tại sao sư phụ lại biết Song Giang Khoái kiếm trúng Tam Nhật Mê Hồn Hương?

Bách Biến Thần Quân trả lời:

— Nghe đồn rằng Nam Thiên Độc Ma có một thứ hương thơm gọi là Tam Nhật Mê Hồn, hễ ai hít phải thì sẽ mê man đúng ba ngày đêm... chúng ta lại lấy được trên mình của nó rất nhiều thuốc men, nhưng tuyệt nhiên không thấy một nén hương nào... ta nghĩ rằng chắc có lẽ vì loại hương này chiều dài lại dễ gây cho nên không tiện để chung với những thứ thuốc giải khác, do đó mà không lọt vào tay của chúng ta... nay thuốc trong lọ của nó đã mất hết, vậy thì thuốc nó dùng để xông cho Song Giang Khoái Kiếm mê man đây chính là Tam Nhật Đoan Hồn chứ còn gì nữa.

Mai Vô Ảnh nghe qua cũng hữu lý nàng nói gấp rút:

— Mấy người bằng hữu trẻ tuổi kia đang bị Nam Thiên Độc Ma làm khó dễ, vậy sư phụ hãy ra ngoài ấy cứu nguy... còn Song Giang Khoái Kiếm để tôi lo liệu.

Bách Biến Thần Quân nghe nói, tức thì trở gót, vừa đi vừa nói với lại:

— Hãy mau dời chúng nó vào hậu đường coi chừng Nam Thiên Độc Ma trở lại:

Thì ra Bách Biến Thần Quân là một người lão luyện giang hồ, nên ước đoán chẳng sai...

Thì ra Nam Thiên Độc Ma ngày trước thua cay, bị chém đứt một vật báu và mất hết thuốc men, trong lòng lấy làm căm tức, nhưng chưa có chức gì hay để rửa hận phục thù.

Lão ta chạy được chừng nửa dặm đường, nghe thấy sau lưng mình quả thật không có người đuổi theo, lão mới dừng chân đứng lại uể oải nghỉ.

Ngoảnh nhìn chung quanh, thấy không một người đệ tử nào theo mình cả, lão ta không những lấy thế làm buồn, mà trong lòng lại mừng thầm, bởi vì không ai trông thấy tận mắt cái cảnh ông ta chạy bơ vơ lạc lõng như chó không chủ.

Sau khi định tĩnh tâm thần, lão ta soát lại những đồ vật trong túi, thấy bao nhiêu thuốc độc và thuốc giải thấy đều bị Song Giang Khoái Kiếm lấy đi tên mình chỉ còn sót lại ba nén Tam Nhật Mê Hồn Hương

mà thôi...

Lão ta thêm nghĩ :

“Thuốc độc kia đã mất hết, nhưng muốn bảo chế cũng phải có rất nhiều thì giờ, bây giờ còn lại ba nén hương này, ta hãy tạm dùng mà báo một thư cậy độc...”

Nghỉ đoạn, Lão ta lần mò ra chổi mìn áo mới thay đổi, xong xuôi đầu đây, ông ta mới trở thuật phi hành lần mò trở về chỗ ngồi quán tại ngã ba đường ban ấy.

Nhờ lão có biệt tài theo dấu chân ngựa, nên lão theo dấu con Tuyết Long mà vào đến thị trấn này.

Lòng báo thù sôi sục, lại nữa lão rất nóng lòng muốn gặp bọn Bách Biến thần Quân cho mau, ngộ hèn tìm cách lấy lại những lọ thuốc đã mất.

Vì vậy mà khi trời vừa chập chạng là lão đã mò mò chung quanh tư gia của Bách Biến thần Quân, nhưng trong ngôi nhà huyền bí này, lại có những người giáp giáp giả điện, kinh nghiệm đời đời cho nên lão ta chưa thể xuống tay.

Chờ cho đến khi chốc canh phòng đã lơ lửng, lão mới thuật xé hình đến bên cửa sổ của Song Giang Khố Kiếm mà xông Tam Nhật Mễ Hồn Hương vào.

Ngày hôm nay Song Giang Khố Kiếm vừa trải qua một đường tranh đấu quá ác liệt, nên cơ thể mệt mỏi, nằm xuống và ngủ say như chết, cho nên Tam Nhật Mễ Hồn Hương lọt vào phòng mà hai người không hay không biết, và khi đã ngủ vào thì cả hai đồng mê man bất tỉnh.

Hạ Hân Vô Giải nép bên cửa sổ, nghe thấy hơi thở của hai người đã mòn mỏi lắm rồi, Hân khẽ hé cửa sổ mà hay mình vào bên trong thả hồ lục soát...

Mở hồ lục soát của ông ta ra tìm kiếm, vì lục soát hết khắp cả gian phòng mà không thấy những lọ thuốc ấy giấu ở đâu.

Lão ta trọng những lọ thuốc ấy còn hơn sinh mạng của mình, cho nên tức thì trở lộn ra tìm phòng riêng của Bách Biến Thần Quân, mò quên phòng đi xuống bậc thềm để giết hai người đang ngủ mê mê đã từng hạ mình một cách canh liệt là Song Giang Khố Kiếm.

Tìm mãi... tìm mãi mà không gặp phòng của Bách Biến Thần Quân đâu và rốt cuộc khi lão đi ngang qua phòng của Hoài Ngọc và Hồng Phong thì nghe thấy ai nói chuyện thì thào ở trong ấy.

Tức tở mà nổi lên, lão ta đứng chân lại nghe ngóng, mới biết tung tích của hai người trẻ tuổi này.

Sau khi ứng thành dụ hai người này ra khỏi phòng lên kinh động đến cặp Mai Vô Ảnh và Dương Tiểu Hồng lại tung mình nhảy tới bao vây.

Đây mới về phần bộ ba Chiêu Hoài Ngọc, Dương Tiểu Hồng và Hồng Phong sau khi thấy Mai Vô Ảnh đã bỏ đi rồi thì trong lòng bất lo, nguyên nhân chỉ vì họ biết tánh tình của người này huyền biến chắc có lẽ đi đi hóa hóa cho Bách Biến Thần Quân hay.

Riêng về phần Hạ Hân Vô Giải càng nghĩ như vậy, cho nên sau khi thấy hình ảnh của Mai Vô Ảnh đã khuất trong màn sương mỏng rồi, Hân quay sang nói với Hồng Phong :

— Này Đỗ Long Bang Chủ, muốn tìm lấy thuốc giải cho Chiêu Công Tử thật dễ như trở bàn tay...

Hồng Phong vừa muốn biết ý Hạ Hân Vô Giải vừa muốn tri hướn thì giờ để chờ Bách Biến Thần Quân tới cho nên hỏi rằng.

— Làm thế nào mà dễ như trở bàn tay ?

Hạ Hân Vô Giải cười hề hề, nói :

— Nhà người có trao trả hết những thuốc đã lấy được của ta lại, ta sẽ chỉ cho lọ thuốc nào là thuốc giải Bách Nhật Tiểu Hồng.

Hồng Phong mỉm cười thâm trầm dạ, của Chiêu Hoài Ngọc thì cười hăm học nói :

— Mì thật khi chúng ta như đóa trẻ lên ba...

Nhưng Hạ Hân Vô Giải đã cắt ngang câu nói bằng một chuỗi cười lạnh lạnh : So ta nói :

Mì đang tưởng rằng chúng bây giấu nộm được những lọ thuốc của ta, thật ra ta đã phóng hỏa đốt sạch đi rồi, không tin thì hãy xem thử...

Hồng Phong khẽ giật mình nhưng Hân nghĩ ra một việc nằng cười khinh khách, nói :

— Bao nhiêu lọ thuốc của mì, chúng ta thấy đèn tăng trử trong bí thất, mì có chấp cánh cũng không bay vào cho lọt thì làm sao phóng hỏa mà đốt được, ha ha... ha ha... quả thật buồn cười...

Chiêu Hoài Ngọc cau mày thêm nghĩ :

“Suốt ngày hôm nay, Hồng Phong không rời mình nửa bước, vậy tại sao nàng biết số thuốc cất giữ trong bí thất ?”

Thì ra câu nói của Hồng Phong chỉ là một câu bịa chuyện nhất thời để chọi lại Hạ Hân Vô Giải mà thôi, bởi nàng thoáng nghe qua thì đã biết ngay Hạ Hân Vô Giải vì tìm không ra chỗ cất giấu số thuốc này, nên dùng câu nói ban này lừa những người trẻ tuổi.

Nếu là một kẻ thơ ngây : không nghĩ suy cho chính chắn, thì chắc họ đã đi về chạy vào chỗ cất giấu những lọ thuốc, như vậy tức là vô tình chỉ đường cho Hạ Hân Vô Giải vậy :

Hạ Hân Vô Giải nghe Hồng Phong nói đi giấu thuốc trong một thất, bất giác sắc mặt hồng lên, lão ta nghĩ :

“Đây giờ chỉ còn có cách bắt 2 trong ba đóa này để làm tin vật mới

mong có thể uy hiếp bọn này để tìm đường xuống mặt đất hay là làm giá để chuộc lại những lọ thuốc đã mất mà thôi.

Nghĩ như vậy rồi, ông ta liền tươi cười, nói :

— Trong tư gia của Bách Biến Thần Quân đây cửa nẻo trùng trùng điệp điệp, lại thiên biến vạn hóa như con người của Bách biến Thần Quân vậy...

Nếu trong tam vị đây có ai đường chỉ cho ta xuống đó gặp Song Giang Khoái Kiếm và Bách Biến Thần Quân để thương lượng điều kiện, thì ta sẽ trọng thưởng cho một vật..»

Ngoài miệng của ông ta thì ba hoa như thế, nhưng mà trong lòng thì nghĩ thầm :

«Trong ba người đang đứng trước mặt của ta đây, Châu Hoài Ngọc thì đã trúng độc, không khác chi một người đang lâm bệnh trầm kha, nằm mà chờ ngày chết... vậy thì giá trị chẳng bao nhiêu... phần Dương Tiểu Hồng thì là con cưng của Dương Giáo Chủ, chạm đến nàng này e cho Dương Tiểu Hồng lâm thì sinh ra điều thù oán... mà thù oán với Dương Tiểu Hồng thì thật chẳng khác chi chờ ngày tử hinh... vậy người cuối cùng trong ba người này là Hồng Phong thì thật là đáng giá nhất... bởi vì trên mình của người này hiện đang có hai món vật giá trị liền thành là Ý Thiên Kiếm và Đồ Long Đao, lại nữa hẳn ta là đương kim Đồ Long Bang Chủ mà Đồ Long Bang giờ đây lại đứng trên các môn các phái võ lâm, nếu mình bắt sống được người này thì không lo chi không tìm được thuốc...»

Trong đa đã quyết, nhưng ngoài mặt ông ta vẫn giả vờ ung dung hòa hoãn, để cho ba người này không đề phòng, bề xuất thủ là quyết bắt cho kỳ được Đồ Long Bang Chủ...

Lão ta rảo mắt nhìn quanh một vòng, rồi bỗng dừng ánh mắt lại trên khuôn mặt diêm kiều của Dương Tiểu Hồng, ông ta nói :

— Kể từ khi Dương Cô nương rời khỏi Biệt Điện Thiên Hồng, mặc dù trải qua trăm nghìn gió bụi, nhưng sắc diện càng ngày càng đẹp thêm ra.

Ông ta vừa nói, mà vừa cười nham nhóc, thái độ thật vô cùng hạ tiện, làm cho Hồng Phong phải cau tiết nói :

— Nhà người không giữ mồm giữ miệng, Dương Giáo Chủ mà hay được, thì...

Hồng Phong vừa nói tới đây, thì bỗng thình lình Hạ Hầu Vô Giải vươn mình tới, thò tay ra dường như muốn dòm bắt Dương Tiểu Hồng...

Hồng Phong giật mình đánh thót, vội vàng nhún mình lướt tới, định giải cứu cho Tiểu Hồng..

Nào hay đâu cử động của nàng chưa kịp phát huy ra, thì bỗng

thình lình Hạ Hầu Vô Giải đảo ngược trở về, động tác nhanh nhẹn như một con diều hâu chớp mắt, lão vươn hai bàn tay toan chụp vào hai huyệt Khuyết Bồn trên vai của Hồng Phong...

Đồ Long Bang Chủ vừa thấy biến, tức thì nạt lên một tiếng nhỏ nhỏ, rồi rùn mình né tránh.

Khá khen cho Hồng Phong, mặc dù lâm nguy đột ngột, nhưng nhờ cử chỉ lanh lẹ vô cùng, cho nên mười ngón tay của Hạ Hầu Vô Giải chỉ lướt ngang qua huyệt đạo cách một tờ giấy mỏng mà thôi.

Nàng ngờ rằng mình đã thoát hiểm, nào hay đâu Hạ Hầu Vô Giải tinh sẵn ở trong lòng, cho nên vừa thấy Hồng Phong lánh thoát, đơn nối tiếp theo sau thì trăng tới, nhanh như một luồng điện chớp.

Hồng Phong cảm thấy trước mặt mình bóng tay trùng điệp, không biết bàn tay nào là thực, mà bàn tay nào là hư, chỉ trong một cái nháy mắt thì hai cái vai của nàng đã bị khóa cứng, làm cho nàng hết sức vầy vò, nhưng không làm sao thoát khỏi hai bàn tay sắt thép của đối phương.

Trong lúc đó thì Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng thất sắc kinh hoàng, mở thế gọng kìm tấn công tới tấp...

Nhưng tài bộ của Hạ Hầu Vô Giải cao hơn hai người này biết mấy, anh ta chỉ dùng hai bàn chân liên tục tung ra những ngọn cước kinh hoàng, làm cho hai người này phải dang ra mấy bước...

Nhưng Châu Hoài Ngọc thấy Hồng Phong rơi vào tay của người này, không khác chi trùng rơi vào mả quạ, nếu không giải cứu ngay giờ nào thì mạng của Hồng Phong còn đâu.

Vì vậy cho nên chàng bị đánh đang ra, tức thì xáp trở lại, làm cho Hạ Hầu Vô Giải muốn thoát thân mà không làm sao thoát nổi.

Hơi giận lừng lên Hạ Hầu Vô giải liền tung ra một độc cước, thế đá này vô cùng hiểm hóc, làm cho Châu Hoài Ngọc tức thì trúng đòn đánh bốp, ngọn cước của lão Hạ Hầu Vô Giải trúng vào đuôi của chàng làm cho chân của chàng tê dại, khó nổi trở xoay...

Đúng vào lúc ấy thì lão ta lại đá bồi ra thêm một cước, làm cho Châu Hoài Ngọc phải giăng gương tròng mình, nhờ vậy mà thoát hiểm trông kẻ tốc đường tơ.

Hạ Hầu Vô Giải lợi dụng một phút giây trở ngại đó tức thì tung mình nhảy ngược ra phía sau, quyết tâm bắt sống lấy Đồ Long Bang Chủ để quất ngựa truy phong.

Nhưng Dương Tiểu Hồng thương yêu Hồng Phong còn hơn sinh mạng của mình cho nên nàng tức thì nhảy bổ theo truy cản, mặc dầu nàng thừa biết tài ngộ của mình so với Hạ Hầu Vô Giải thật không khác chi lấy trứng mà chọi đá.

Có lẽ Hạ Hân Vô Giải cũng biết rõ điểm này, cho nên hai chân của ông ta vừa chạm đất, tức thì đã thống một cước về phía Dương Tiểu Hồng.

Lúc bấy giờ khoảng cách của Hạ Hân Vô Giải và Dương Tiểu Hồng ít nhất cách xa những năm bảy trượng, thế thì ngọn cước kia không thể nào sinh tác dụng cho được.

Nào hay đầu bàn chân của ông ta vừa cất lên, tức thì có tiếng gió bay ra vào vào... làm cho Dương Tiểu Hồng phải giật mình giật chân đứng lại.

Thì ra hai tay của Hạ Hân Vô Giải bện năm lấy hai huyết huyết Bôn trên hai vai của Hồng Phong nên ông ta lại dụng lực bàn chân của mình vừa chạm đất, liền bện một ít đất rồi đi vào vào giữa mặt của Dương Tiểu Hồng.

Mặc dù đây chỉ là những cục đất nhỏ nhỏ tầm thường, nhưng mà Hạ Hân Vô Giải truyền một lực vào nắm gây ra tiếng gió. Dương Tiểu Hồng vốn dĩ e dè trước độc của người này cho nên mình phải chân đi vội đến né tránh.

Nhờ một chút trở ngại đó mà Hạ Hân Vô Giải lại thoát đi thêm năm trượng nữa. Dương Tiểu Hồng vừa ngẩng đầu lên định bèn đi theo thì bỗng thấy trong mình của Hạ Hân Vô Giải lại bay ra thêm một vật hào quang.

Dương Tiểu Hồng nghĩ người này lại buông ra âm khí, cho nên chân chế hết tinh thần để chống ngại.

Nào hay đầu ngón vật hào quang này chỉ bay ra chừng mấy trượng lại rơi xuống đất.

Dương Tiểu Hồng định thần nhìn kỹ, thì ra đây là hai món binh khí tay chân của Hồng Phong chính là ý Thiên Kiếm và Đở Long Đao đó.

Thì ra Hồng Phong thấy mình đã nắm trong tay của một tay khác tiếng là hung dữ, vậy thì phen này ra đi bình ít dè dặt, không biết có được trở về hay không? Vì vậy mà mình không muốn cho hai món bảo vật này phải rơi vào tay của kẻ ác.

Thế là Hồng Phong chừa lúc Hạ Hân Vô Giải bện mang cước ra đã Dương Tiểu Hồng, nâng lên gắng sức thả tay rút hai món bảo vật này.

Lúc bấy giờ, Hồng Phong cũng với Hạ Hân Vô Giải chỉ cách nhau chừng gang tấc, lẽ ra mình có thể dùng hai món binh khí này mà xuống tay.

Nhưng Hạ Hân Vô Giải vốn là một người có tài riêng, mắt không một chút nào, ông ta thường nghe thấy tiếng động của một vật gì ra ngay liền bấy giờ hai tay bện năm lấy huyết đạo của Hồng Phong, nên không

có cách gì ngăn chặn, ông ta phải siết mạnh hai huyết Khuyết Bôn, làm cho Hồng Phong đau đớn thối can.

Vì vậy nên mình đành phải cố gắng kềm chế nó về phía sau để cho Tiểu Hồng nhặt lấy. Hạ Hân Vô Giải trông thấy hai món bảo vật này rơi xuống đất trong lòng lấy làm tiếc rẻ nhưng đã sao thì hai vật vô tri này vẫn không đáng giá bằng Đở Long Bang Chủ cho nên ông ta cuốn vô cớ dài, không thèm quay đầu trở lại.

Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng tức thì tung mình nhảy số tới chớp lấy hai thanh bảo vật, và khi họ ngẩng nhìn lên thì Hạ Hân Vô Giải đã biến mất ở đầu tường.

Cả hai vừa định cúi mình đuổi theo, bỗng nhận từ phía sau bên giả sơn xuất hiện một bóng người.

Vừa thoáng thấy người này, Dương Tiểu Hồng tức thì rú lên:

— Bạch Diên tiến bối... mau đuổi theo... nó đã bắt Hồng Bang Chủ.

Quả thật người mới xuất hiện sau bên giả đồi chính thật là Bạch Diên Thần Quân, ông ta đã dùng một tốc độ phi thường đến nơi đây, nhưng tức thì ông ta đã chậm hơn Hạ Hân Vô Giải một bước.

Vừa nghe thấy tiếng rú của Dương Tiểu Hồng, Bạch Diên Thần Quân giật mình đánh thức, nhưng ông ta nghe thấy tiếng chân của Hạ Hân Vô Giải đã chìm trong xa vắng, Bạch Diên Thần Quân thở dài nói:

— Bây giờ đuổi theo đi không còn kịp nữa, nhưng mà... à... ừ... rồi sẽ về rồi... một nhật ngày hôm nay thế nào thắng Nam Thiên Độc Ma cũng quay trở lại.

Dương Tiểu Hồng cúi đầu thêm nghĩ:

« Lời ước đoán của Bạch Diên tiến bối thế mà chí lý... thế nào nó cũng quay đầu trở lại để đòi đánh đổi thuốc giải... »

Bạch Diên Thần Quân nói tiếp:

— Bây giờ nó đã đi rồi... chúng ta cố lo lắng cũng cầm bằng vô chi... bây giờ chúng ta hãy liên cấp mưu can, chờ cho đối phương đuối đầu vào ra.

Châu Hoài Ngọc nói:

— Phải... tiến bối nói chí lý...

Bạch Diên Thần Quân nói:

— Bây giờ... chúng ta hãy tìm cách gia giảm những lọ thuốc của hắn ta cho được an toàn đi.

Thế rồi Bạch Diên Thần Quân hướng dẫn hai người trở vào gian đại sảnh đông để tiếp khách buổi ban chiều.

Lúc bấy giờ, bọn gia đình đi kinh động nên thức giấc, bọn chúng ta pha trà cho ba người cùng uống.

Bách Biễn Thần Quân hỏi :

— Chẳng hay nhị vị có biết tôi đã cất giữ những lọ thuốc ấy ở chỗ nào ?

Dương Tiểu Hồng ấp úng chưa kịp trả lời, thì Châu Hoài Ngọc đã nói :

— Chúng ta mới đến quý trang, thật không biết rõ đường đi nước bước.

Bách Biễn Thần Quân nói :

— Thật ra tôi giấu ở một chỗ thật là công khai.

Dương Tiểu Hồng bỗng rảo mắt nhìn quanh, đoạn hạ thấp giọng nói cho nhỏ !

— Thưa tiền bối, xin tiền bối hãy khoan nói ra... biết đâu có ai vạch... ?

Bách Biễn Thần Quân cười hà hà nói

— Dương cô nương quá u cần thận trọng Hạ Hầu Vô Giải chỉ đến đây một mình, chứ không dám mang theo bộ hạ.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Điều này thì tôi nghĩ chưa ra, dám xin tiền bối chỉ giáo cho.

Bách Biễn Thần Quân nói :

— Nó đã thừa to một trận trước mặt đồ đệ của chúng nó ngày hôm nay lẫn mớ trở lại đây để gỡ nợ, thật ra là một điều vô cùng mất thể diện, hẳn là nó không chịu lộ bí mật cho ai được biết.

Châu Hoài Ngọc nói :

— Tiền bối thật liệu sự như thần, nhưng chẳng rõ đêm nay nó có dẫn xác trở lại hay không ?

Bách Biễn Thần Quân nói :

— Điều này thì chắc chắn trăm phần là nó sẽ trở lại lúc ban đêm.

Đêm hôm ấy, khi màn đêm buông xuống thì trong tư gia của Bách Biễn Thần Quân đèn đuốc om om, bao nhiêu gia đình trong nhà thấy đều được lệnh canh phòng cẩn mật.

Chúng gia đình tuy không được chủ nhân của mình cho hay đêm nay sẽ có việc gì xảy ra, nhưng mà họ cứ trông sắc diện của Bách Biễn Thần Quân đắm chìm suy nghĩ, thì cũng đủ biết rằng việc này chắc là quan hệ lắm, vì vậy họ nên chú ý lắng tai lắng tai vì với nhau, và không ai bảo ai, họ đều chăm chú bất tỉnh thần để nghe ngóng động tĩnh chung quanh mình.

Và họ đồng thất sắc, không hiểu tại làm sao mà Song Giang Khôi Kiếm lại biết tâm, không thấy xuất đầu lộ diện, họ có biết đầu hai vợ chồng cha người này, hiện đang nằm mê man như chết, chỉ vì uống phải chất độc Tam Nhật Mê Hồn Hương...

Canh hai trôi qua một cách nặng nề rừng rợn...

Và đến đầu canh ba thì bỗng nhiên từ phía xa xa có một tiếng ngân vang vặc vang lên, xé nát cảnh đêm trường vắng lặng...

BÁCH BIỄN THẦN QUÂN, HÀO KHÍ LẦY LÙNG !

Từ đầu hôm đến bây giờ, Bách Biễn Thần Quân ngồi trong một tầng cây giữa hoa viên để chờ xem động tĩnh, bây giờ nghe tiếng ngân ấy đập vào tai, bất giác khẽ giật mình, ông ta không ngờ Hạ Hầu Vô Giải lại ngang nhiên báo trước rằng lão ta sẽ đến...

Tiếng ngân vừa chấm dứt không bao lâu, thì từ trên đầu tường liền xuất hiện một bóng người.

Chúng gia đình chưa ai kịp phản ứng thế nào, thì chiếc bóng đen kia đã buông ra một chuỗi cười lạnh lạnh...

Đoạn cất tiếng nói :

— Thằng Bách Biễn Thần Quân đâu, hãy chường mặt ra đây, trốn chui trốn nhủi làm gì ?

Giọng nói đúng là của Hạ Hầu Vô Giải, thì ra hẳn ta biết thế nào lão Bách Biễn Thần Quân cũng bố trí bày rập để chờ đợi mình, cho nên lão nghĩ, chẳng thà mình xuất đầu lộ diện, đi vào một cách đường đường chính chính thế mà hay hơn.

Vì có ý định như vậy, cho nên khi vừa đặt chân lên đầu tường là Hạ Hầu Vô Giải đã to tiếng khiếu chiến, làm cho Bách Biễn Thần Quân cau mày trầm nghĩ :

“ Thằng này thế mà cao thâm, nó muốn vào một cách đường đường chính chính để tránh bày rập của ta... được, vậy thì ta tương sự tựu sự mà cho nó một vố... ”

Nghĩ đoạn ông ta cũng cất tiếng cười ha hả, đoạn bày mình ra trên cây, nói :

— Thượng khách đến viếng tẻ trang hai lần mà kẻ hèn này không hay trước nên tiếp đón trễ tràng, xin thứ lỗi cho..

— Câu nói vừa dứt thì hai chân của ông đã chấm đất, Hạ Hầu Vô Giải cũng buông mình bay xuống đất, đứng cách Bách Biễn Thần Quân chừng hai ba trượng.

Lão ta nói :

— Đấy là thượng khách, tại sao không mời vào bên trong mà uống trà đàm đạo ?

Bách Biễn Thần Quân nói :

— Phải... phải... xin mời thượng khách bước vào bên trong Đại Sát.

Nói rồi quay mình trở gót, hướng dẫn Hạ Hầu Vô Giải đi vào trong khách sảnh.

Thái độ của Bách Biễn Thần Quân thật là hào hùng, ông ta đi trước mà Hạ Hầu Vô Giải đi sau, như thể chẳng khác chi đưa hậu tâm cho kẻ thù tấn công vào lúc nào, tùy ý...

Hạ Hầu Vô Giải theo sao mà trong dạ nghĩ thầm :

« Không biết thắng giả này có mưu sâu kế dày chi mà xem lão ta đường như chẳng e dè tí nào cả... »

Hạ Hầu Vô Giải vừa suy nghĩ mà thỉnh thoảng lại rảo mắt nhìn quanh, lão ta thấy hai bên đường không có điều chi đáng khả nghi thì cứ ung dung mà tiến bước.

Chẳng mấy chốc, thì hai người đã vào đến gian đại sảnh, lúc bấy giờ gia đình đốt thêm đèn đuốc sáng trưng, làm cho gian phòng càng thêm tráng lệ.

Giữa phòng có đốt một đỉnh hương trầm mùi thơm bay ra bát ngát...

Bách Biễn thần quân phân ngồi chủ khách vừa ngồi xong thì bên trong có người bưng ra hai tách trà bốc khói :

Hạ Hầu Vô Giải mỉm cười nói :

— Chẳng lẽ Bách Biễn thần quân lại đi đầu độc một người chuyên nghề đầu độc...

— Bách Biễn Thần Quân nghiêm nghị trả lời :

— Điều đó cũng chưa chắc...

Nhưng mà chắc chắn là không đầu độc bằng ly trà này...

Nói dứt lời, ông ta thò tay ra hòa lẫn hai ly trà vào nhau đoạn bưng lấy một ly mà uống thẳng.

Hạ Hầu Vô Giải ngửa cổ cười ha hả, đoạn nói rằng :

— Hay lắm, người ta đồn Bách Biễn Thần Quân hào khí lấy lưng quai thật không sai... bội phục, bội phục.

Nói rồi cũng bưng lưng ly trà mà uống thẳng một hơi.

Trà trong ly vừa cạn, bỗng thỉnh lình Hạ Hầu Vô Giải dấn mạnh chiếc ly xuống bàn, trợn mắt nói :

— Thật không ngờ ta ăn đến từng tuổi này mà lại trông nhảm người... nhà người thật to gan nên mới dám mứa búa của Lão Bân...

Thái độ của ông ta thật là hân học, ánh mắt lại đầy sát khí nhưng Bách Biễn Thần Quân thì vẫn điềm nhiên, nói :

— Hạ Hầu Tiên Bối thỉnh mời thật...

Nam Thiên Độc Ma tức thì đứng lên, nói :

— Ta cứ ngỡ rằng mi là người chính nhân quân tử, sao mi lại ngang nhiên bỏ độc được trong trà...

Bách Biễn Thần Quân vỗ tay cười ha hả, nói :

— Nam Thiên độc Ma gần trọn một đời theo nghề chuốc độc, vậy

có biết thuốc độc trong trà thuốc loại nào ?

Câu hỏi này làm cho Hạ Hầu Vô Giải tức thì nghẹn lời, thật ra trong trà này không có thuốc độc, chẳng qua Hạ Hầu Vô Giải muốn kiểm soát sự đồ thói.

Nhưng lão ta vốn là một người gian hùng xảo trá, việc tày trời còn dám nhúng tay vào, há huống chi một câu nói của Bách Biễn Thần Quân.

Vì vậy cho nên lão ta liền ứng thỉnh nói :

— Mi dùng Mịch Đình Hồng hòa lẫn với trà Mạn Hầu... màu Mịch Đình Hồng hòa lẫn trong màu trà nên nhìn không ra.

Bách Biễn Thần Quân biết lão ta nói càn, nhưng cũng vỗ tay khen ngợi, nói :

— Nhà người quả thật xứng danh với hai chữ « Độc Ma », bội phục, bội phục...

Rồi không cho Nam Thiên Độc Ma mở miệng nói thêm câu nào nữa, ông ta liền nói tiếp :

Nhưng mà Mịch Đình Hồng của ta uống vào sao không thấy hề hấn chi...!

Nam Thiên Độc Ma hân học nói :

— Suốt đời ta thấm nhuần trong thuốc độc, bây giờ thuốc độc làm sao hạ nổi ta... dù vậy, ta cũng thấy hơi choáng váng.

Bách Biễn Thần Quân giả vờ sốt sắng nói :

— Vậy thì chắc cần thuốc giải...?

Câu nói tuy xem tầm thường, dường như là một câu nói đùa, thật ra đã dụ Nam Thiên Độc Ma vào một tình trạng không thể không uống vì bởi ban nãy chính lão ta đã tự nói câu này.

Quả thật Nam Thiên Độc Ma là một người háo thắng cho nên bưng ngay ly trà lên mà uống thẳng một hơi, nghĩ bụng rằng :

« Ban nãy nó không pha thuốc độc, chẳng lẽ bây giờ lại pha hay sao... »

Nào hay đầu ly trà này vừa nuốt vào khỏi họng thì nghe thấy trong ruột của mình có một làn hơi lạnh lũng lên... Hạ Hầu Vô Giải tức thì thao thức trong dạ.

Bách Biễn Thần Quân vẫn cười ha hả, nói :

— Này Hạ Hầu Vô Giải Tiên Bối... rõ ràng trong trà này không có chất độc nào hết: phải chăng...?

Hạ Hầu Vô Giải vừa hé miệng định trả lời, nhưng bỗng nhiên ruột đau như cắt, đôi mắt của lão hoa lên.

Hiện trạng bất thường đó, làm sao lọt khỏi cặp mắt của Bách Biễn Thần Quân, phần Hạ Hầu Vô Giải thì mắng thầm trong dạ, rằng :

«Thằng cha Bách Biễn này quả thật là cay độc, ta có vương phải tay của nó mới biết,» thì ra nó đúng thuốc độc của ta đầu lại ta..

Quả thật...

Ý nghĩ của lão Hạ Hầu Vô Giải không sai một tí nào, số là mấy ngày hôm nay Bách Biễn Thần Quân trốn biệt vào một chỗ kín đáo, chỉ vì muốn được yên ổn ngủ hầu thử lại hết thầy thuốc đã lấy được của Hạ Hầu Vô Giải...

Mục đích của ông ta chỉ tìm cầu may thử xem có thấy được thuốc giải của Hoài Ngọc hay chăng, nhưng không ngờ Hạ Hầu Vô Giải lại tìm tới sinh sự nhanh như thế,

Đã biết rằng bao nhiêu thuốc giải của Hạ Hầu Vô Giải thầy đều bị mình lấy được, cho nên Bách Biễn Thần Quân mạnh dạn dùng thuốc độc của Vô Giải mà đầu độc Vô Giải.

Thế rồi việc lạ lùng trở trêu kia lại tuần tự xuất y theo ý định của mình.

Thứ thuốc mà Hạ Hầu Vô Giải dùng để hòa trong trà ban này, chính là một thứ thuốc mà ông ta đã làm chết đi không biết bao nhiêu con chó.

Nhờ những con chó vô tội làm vật hy sinh để thử thách, Bách Biễn Thần Quân đã tìm ra thứ thuốc giải cho loại độc được này, và ông ta đã dùng một thủ pháp xuất quỷ nhập thần để uống xong ly trà có thuốc độc mà ông đã uống trước Hạ Hầu Vô Giải ban này.

Nhờ vậy cho nên Bách Biễn Thần Quân thì chẳng hề hấn gì, mà Hạ Hầu Vô Giải thì đau như cắt, mồ hôi tràn và ra đăm đăm...

Bách Biễn Thần Quân vừa trông thấy những hạt vẩy ra lấm lấm trên vầng trán của Hạ Hầu Vô Giải, liền buông tiếng cười, nói:

— Hạ Hầu Vô Giải ơi, phen mới thật là «vô giải»... ha ha... ha ha ha...

TÊN TUỔI LẦY LÙNG, NHƯNG CŨNG SỢ CHẾT !

Vừa nói, vừa thò tay ra vỗ vai của Hạ Hầu Vô Giải, bàn tay của Bách Biễn Thần Quân xem ra thật tâm thương, chẳng khác chi đang vui đùa với nhau, thật ra ông ta truyền nội lực, đồng thời cái vỗ ấy lại là một đòn trảo công phi thường lợi hại.

Bách Biễn Thần Quân tưởng rằng đối phương chắc chống trả vô cùng kịch liệt, nào hay đâu Hạ Hầu Vô Giải khoát tay lên định ngăn lại, nhưng mà cánh tay vừa bay ra được nửa đường đất thì buông rũ xuống...

Trong lúc đó thì ngón trảo công của Bách Biễn Thần Quân vẫn rào rào trن tới, trong một cái nháy mắt, có một tiếng «bốp» vang lên, bàn tay,

Bách Biễn Thần Quân đã trúng vào vai của đối phương một cái thật là dữ dội, làm cho thân hình của Hạ Hầu Vô Giải phải loạng choạng gần như sắp té.

Lẽ ra Bách Biễn Thần Quân được nước làm tới, nhưng ông ta lại điềm nhiên mỉm cười nói:

— Nay Hạ Hầu Tiên Bối, quả thật «tiền bối» đã trúng độc của mình, vậy thì bây giờ chỉ còn cách phải tự mình tìm lấy thuốc giải.

Hạ Hầu Vô Giải lúc bấy giờ đã tối tăm cả mặt mũi, ông ta ngồi bệt xuống ghế, hần hần nói rằng:

— Thuốc giải của ta đâu?

Bách Biễn Thần Quân nói:

— Ta để ở đây, nhưng mi phải thuận với ta một điều kiện, thì ta mới bằng lòng mang thuốc ra đây cho mi tìm.

Hạ Hầu Vô Giải hỏi một cách yếu ớt:

— Điều kiện như thế nào?

Bách Biễn Thần Quân nói:

— Điều kiện thật là đơn giản, mi chỉ cần chỉ lộ thuốc giải đã đã, độc người thiếu niên họ Châu cho ta biết...

Hạ Hầu Vô Giải gượng cười gằn nói:

— Được... một mạng đổi một mạng, mi hãy mang tất cả thuốc men ra đây.

Bách Biễn Thần Quân cười ha hả, nói:

— Hay lắm... nhưng mà Hạ Hầu tiên bối phải theo tôi vào mặt thất

— Ta đã trúng độc thập tử nhất sinh, thế mà chúng bây hãy còn sợ... khoái cho ta thật.

Ngưng lại một chút, Hạ Hầu Vô Giải nói:

— Thôi mi hãy đi trước...

Bách Biễn Thần Quân:

— Mời tiên bối theo tôi.

Nói rồi quay lưng trở gót, Hạ Hầu Vô Giải cũng xô ghế bước theo, nhưng theo chưa được, thì lão đã chuyển hết hơi tàn, nhún mình bay ngược trở ra khung cửa sổ...

Thì ra lão ta nghĩ rằng mình theo chân lão già này vào trong mặt thất chỉ đây, thật chẳng khác nào cá dầm đều vào rọ, chỉ bằng hãy thừa cơ bắt bài tẩu mã, đoạn trở ra thị trấn mà tìm bốc thuốc tự mình trị cho mình còn hơn.

Nào hay đâu thân hình của ông ta vừa thoát ra khỏi khung cửa sổ, hai chân chưa kịp chạm vào mặt đất, thì trước mặt ông ta vung sa xuống một người, người này đã dùng một thân pháp lạ lùng ngăn đường

ông ta lại.

Đến khi Hạ Hầu Vô Giải đứng yên, định thần nhìn kỹ, bất giác giật mình, thì ra người ấy chẳng phải ai xa lạ, chính là Bách Biến Thần Quân.

Nguyên nhân chỉ vì Bách Biến Thần Quân đã tỉnh đến nước cờ này, nên đã chăm chú đến nhất cử động của đối phương, đồng thời sự hành động của ông ta lại nhanh nhẹn phi thường, cho nên mới vừa nghe thấy động, tức thì trở hết cái chết khốn của mình mà bay mình theo chân đầu Hạ Hầu Vô Giải lại.

Bách Biến Thần Quân hắt hàm nói :

— Nhà người đứng hông thoát ra khỏi chỗ này, ba bên bốn bề ta thấy đều cho người canh gác, biết thì hãy ngoan ngoãn theo ta.

Lúc bấy giờ, quả thật từ chỉ Hạ Hầu Vô Giải đã rẽ rồi, mà trong lòng thì ruột đau như cắt, ông ta liệu thấy mình đã cho có muốn thoát khỏi nơi đây cũng thật là thiên nan vạn nan.

Nghĩ đoạn liền thở dài một hơi ả nào, nói :

— Thôi được... hề như ta thua mí một bước cờ này vậy...

Nói dứt lời hắt hàm tỏ vẻ bằng lòng theo Bách Biến Thần Quân trở vào bên trong.

Bách Biến Thần Quân nghiêm nghị, nói :

— Lần này thì hãy đi trước, theo tiếng nói của ta mà tiến tới.

Hạ Hầu Vô Giải biết người biết ta lắm, cho nên theo lời của Bách Biến Thần Quân mà lần bước trở vào bên trong hành lang rồi đi lâu về hướng Tây Bắc.

Bách Biến Thần Quân đi ở phía sau cách năm bước miệng cứ hô lên liên chỉ đường đi nước bước cho Hạ Hầu Vô Giải...

Nam Thiên Độc Ma Hạ Hầu Vô Giải đi tới thêm bước, thì hai mắt của ông ta lại mở lên thêm một chút, tình trạng thật vô cùng khốn đốn.

Ông ta pháp phòng trong dạ, nghĩ rằng nếu Bách Biến Thần Quân chơi khăm chẳng trao thuốc giải ra thì chỉ thêm ngứa giờ mình sẽ vong mạng, chứ không thể nào sống sót.

Bởi vì không ai hiểu thứ thuốc độc này rõ cho bằng chính bản thân của Nam Thiên Độc Ma.

Thì ra loại độc được mà lão ta vừa uống phải đây chính tay lão vào tận miền rừng sâu thuốc đất Vân Nam cần côi để tìm cho được một thứ rất dữ rạo chân.

Ông ta mang về nhà rút lấy nọc độc của nó mà hòa lẫn với Huyết Đinh Hồng, vì vậy cho nên sức công phá vô cùng mãnh liệt, nếu tay cầm thương thì chỉ ném sơ một miếng cũng đủ đứt ruột như chơi.

Nay Hạ Hầu Vô Giải là một bậc tài hồ phi phạm cho nên mới kháng cự đến giờ này,

Vì biết nguy, cho nên chân của Hạ Hầu Vô Giải càng lúc càng gấp rút càng gấp rút làm cho Bách Biến Thần Quân cũng phải cười thầm trong dạ, ông ta nghĩ rằng người lấy lưng tên tuổi như Hạ Hầu Vô Giải mà đến lúc gặp phải cảnh nguy nan sắp chết cũng phải chùn lòng.

Không bao lâu thì hai người đứng chân trước một cánh cửa vòng nguyệt, và Bách Biến Thần Quân hô :

— Hãy đẩy cửa mà bước vào.

Hạ Hầu Vô Giải không dám chần chờ liền thò tay ra vỗ mạnh một cái làm cho cánh cửa tức thì mở hoắt ra.

Cửa mở... lão ta tức thì trở mặt ra nhìn và thối lui một bước, thì ra bên trong kia có hai nàng thiếu nữ và một thanh niên trẻ đẹp đang ngồi quây quần chung quanh một chiếc bàn con thái độ của họ thật ung dung nhàn nhã, dường như chẳng hay chẳng biết bên ngoài đang có một kẻ cường thù đại địch dòm ngó.

Mà Hạ Hầu Vô Giải sờ đi giật mình thối lui, chỉ vì trên bàn có bày la liệt những chiếc lọ thuốc của mình.

Lúc bấy giờ hai đầu gối của ông ta đã mềm nhũn, nếu không gương gao để giữ thể diện thì ông ta đã lăn đùng ra mặt đất.

Vì vậy mặc dù tài nghệ của ba người trẻ tuổi này thấp hơn ông ta không biết bao nhiêu bậc, nhưng mà ông tự lượng sức mình không thể nào dùng võ lực để cướp những vật ấy lại cho được.

Hướng hồ chỉ sau lưng của lão ta lại còn có một Bách Biến Thần Quân tài nghệ suýt soát với mình.

Sau một giây xúc động, Hạ Hầu Vô Giải thò tay chống lên vào mặt tường để giữ cho thân hình khỏi ngã, nhưng cặp mắt của ông ta lại sảo nhìn khắp những lọ thuốc trên bàn.

Chẳng nhìn thì thôi, nhưng đến khi nhìn kỹ thì bất giác tăng đờm kinh tẩm, chỉ vì mấy mươi lọ thuốc để trên bàn, không thấy lọ nào là thuốc giải độc mà mình đang vướng phải trong cơ thể.

Hạ Hầu Vô Giải quay sang Bách Biến Thần Quân, nói :

— Này Bách Biến huynh... chất độc trong mình ta công phạt thật là mạnh mẽ, hề chậm trễ trong phút giây chắc ta đứt ruột mà chết... Bách Biến huynh đứng đờn nửa, hãy mau trao thuốc giải ra đây, để rồi ta sẽ giải độc cho Châu Công Tử.

Thì ra ba người ngồi trong gian phòng này chính là Châu Hoai Ngọc, Dương Tiểu Hồng và Mai Vô Ảnh.

CÙNG NHAU LÊN NGỌA HỒ CANG

Bách Biến Thân Quân trả lời :

— Thuốc men thầy đều nằm ở đây, mi tha hồ mà lựa chọn.

Hạ Hầu Vô Giải nói :

— Bách Biến huynh chờ thừa nhận chỉ nguy mà làm khó dễ...

Vừa nói, lão ta vừa quay sang nhìn Bách Biến Thân Quân, nhưng thấy sắc mặt của người này lộ vẻ hiền hòa, chứ chẳng có chút chi gọi là thừa nhân chi nguy...

Hạ Hầu Vô Giải bèn nói !

— Thuốc giải của ta là lọ thuốc màu đen huyền, có sao không có ở đây ?

Câu hỏi này làm cho ba người trẻ tuổi đồng giết mình tỉnh táo. Thì ra quả thật tất cả những lọ thuốc bày la liệt ở nơi đây không có lọ nào màu đen cả, mà sở dĩ nó vắng mặt chỉ vì một nguyên nhân thật là đơn giản.

Số là trong ngày hôm nay. Mai vô Ảnh vì muốn nóng lòng biết thuốc nào là thuốc giải của Châu Hoài Ngọc, nên bắt một số chỗ con đến thử hết các lọ thuốc của Hạ Hầu Vô Giải.

Rốt cuộc có nhiều con chó bị chết một cách thảm thiết mà vẫn tìm không ra manh mối. Khi thử đến lọ thuốc màu đen thì thấy không sinh ra tác dụng gì, bởi lẽ đây là thuốc giải mà chỗ kia thì hãy chưa trúng độc.

Mai Vô Ảnh thấy vậy câu tiết nói rằng :

— Thuốc của Nam Thiên Độc Ma tại sao lại thuốc không chết một con chó, màu đen vốn là một màu đáng sợ, thôi thì vứt bỏ đi cho rảnh...

Mai Vô Ảnh nói dứt lời liền trút hết lọ thuốc vào trong chỗ cơm thừa dùng để thuốc chó...

Thuốc còn lại chẳng còn bao nhiêu, nên nàng trút đi là hết...

Vì vậy cho nên bây giờ họ nghe nói tức thì sững sốt bàng hoàng.

Bách Biến Thân Quân rào mắt nhìn quanh một vòng, đoạn hỏi

Mai Vô Ảnh :

— Thế còn lọ Thuốc đen huyền đâu ?

Mai Vô Ảnh bật cười khảnh khảnh, trở Dương Tiểu Hồng, nói cho dò thẹn :

— Dương cô nương đây đã cho chó ăn hết cả rồi...

Bách Biến Thân Quân giết mình hỏi :

— Có thật như thế ?

— Dương Tiểu Hồng e cho Mai Vô Ảnh bị mắng, nên nhận lấy lỗi thế cho nàng, Tiểu Hồng nói:

— Thừa vâng, vì tôi nghĩ rằng lọ thuốc ấy chắc không có chỗ dùng nữa...

Câu nói của Tiểu Hồng vừa dứt thì chợt nghe một tiếng «sầm» vang lên, mọi người quay đầu nhìn lại theo chỗ phát ra tiếng động, thì thấy Hạ Hầu Vô Giải đã té nằm dài trên mặt đất, từ trong miệng đang trào ra một dòng máu thẫm... Thì ra lão ta bị chất thuốc độc công phá quá ư mãnh liệt này giờ vì còn hi vọng lấy được thuốc giải cho nên gắng gượng mà đi đứng. bây giờ nghe nói thuốc đã mất đi thì bỗng nhiên tứ chi rời rã, không còn sức đứng vững nữa cho nên phải té lăn đùng ra trên mặt đất...

Lại thêm quá tức tối vì thuốc này mất đi một cách trớ trêu, nên từ trong lòng ngực liền có một làn uất khí xông lên làm cho phải thổ huyết ra như mội.

Bách Biến Thân Quân giết mình, vội vàng thò tay ra nghe hơi thở...

Nào hay đầu bàn tay của ông ta vừa thò ra thì bỗng thỉnh linh Hạ Hầu Vô Giải vùng dậy, tổng vào giữa mặt Bách Biến Thân Quân một chưởng kinh hoàng...

Một tiếng «bùng» khủng khiếp vang lên, hai bàn tay của 2 người va chạm vào nhau một cái cực kỳ mãnh liệt, va thân hình của Bách Biến Thân Quân bị luồng chưởng lực kinh thiên động địa đánh bay ra ngoài xa hơn năm trượng và chạm vào mặt tường rồi mới rơi xuống đất, còn Hạ Hầu Vô Giải thì văng vào một xó tường mà nằm im bất động...

Thì ra Bách Biến Thân Quân mặc dù cúi xuống nghe hơi thở, nhưng vẫn thủ sẵn một tay để đề phòng bất trắc...

Quả nhiên sự đề phòng của ông ta không uổng Hạ Hầu Vô Giải biết mình không thể sống còn, cho nên vận dụng hết hơi tàn tung ra một đòn cuối cùng để đòi mạng với Bách Biến Thân Quân.

Bách Biến Thân Quân vừa rơi xuống đất, tức thì trở tới, khi còn cách Hạ Hầu Vô Giải chừng hai trượng thì dừng lại và khi Bách Biến Thân Quân định thần nhìn kỹ, thì Hạ Hầu Vô Giải đôi mắt tròn trĩnh, con người đã đứng rõ ràng lão ta đã chết, nhưng chết đứng với câu «chết không nhắm mắt».

Hạ Hầu Vô Giải vừa dứt hơi, tức thì gieo một mối lo âu vào trong tâm khảm của những người tại đó, vì rằng họ nghĩ nếu Hạ Hầu Vô Giải mà chết đi, thì ai là người biết Hồng Phong bây giờ lưu lạc ở phương nào.

Người lo âu nhất có lẽ là Dương Tiểu Hồng, nàng cau mày nhìn gic của Hạ Hầu Vô Giải mà hỏi Bách Biến Thân Quân :

— Thắng cha cũng hung cực ác này chết đi rồi, thì lấy ai mà hỏi khầu ung, để biết nó giấu Hồng Phong ở nơi nào ?

Bách Biễn Thần Quân trả lời :

— Đây quả thật là một vấn đề nan giải !

Nói dứt lời, ông ta lại rẽ tới cái xác Hạ Hân Vô Giải nằm cho cả ba người trẻ tuổi say Hạ Hân Vô Giải lại tái diễn tấn huống nan này, cho nên ông nhảy tới yểm trợ cho Bách Biễn Thần Quân.

Nhưng lần này thì Hạ Hân Vô Giải nằm ngay đó như khúc gỗ, không một chút phản ứng gì, và Bách Biễn Thần Quân bắt đầu lực soát trong mình của ông ta, thử xem có tìm được đến đây mỗi nhay chỉ có thể giúp cho mình truy ra tung tích của Hồng Phong.

Bách Biễn Thần Quân lại rất nhẩn nhác, nào là khiển trọi, lương thực, tiền bạc v.v.v.

Tất cả những đồ vật này, Bách Biễn Thần Quân thấy đều bày la liệt trên mặt đất, và ba người trẻ tuổi đồng thời nhàn nhác nghĩ thật là ư mi.

Nhưng rốt cuộc thất vọng vẫn hoàn toàn thất vọng, một hồi không khí nặng nề tới thì bao trên lấy cái xác của Hạ Hân Vô Giải bỗng thành hình một tiếng rú của Bách Biễn Thần Quân vang lên phía sau lưng không khí tĩnh mịch :

— Đây rồi !

Ba người trẻ tuổi đồng quay phắt đầu lại, và trông thấy Bách Biễn Thần Quân đang nhún mình vào góc giấy của Hạ Hân Vô Giải.

Sau một giây suy nghĩ, ông ta liền thò tay cạo lấy một lớp cát đóng chung quanh để giấy của họ ta.

Dưới ánh đèn bạch lạp, Mái Vô Ảnh trông thấy đó là một lớp cát màu đỏ au. Nhưng tức thì vỗ tay reo lên :

— Thôi rồi chẳng xảy gần Đổ Long Bang Chủ trên Ngựa Hồ Cang !

Bách Biễn Thần Quân nói :

— Mì đoán đúng, nó ở trên gò Ngựa Hồ mới về đây.

Thì ra nơi vàng Bách Biễn Thần Quân ở toàn là một màu cát vàng, nhưng chỉ có trên gò Ngựa Hồ cách đây năm dặm về phía Tây thì cát toàn màu đỏ au như máu.

Hạ Hân Vô Giải nhớ tình công tuyệt diệu, cho nên trải qua đường xa năm dặm, mà những hạt cát màu đỏ vẫn toa vương ở dưới gót chân.

Dương Tiểu Hồng nói :

Việc này không nên chậm trễ ta phải đi đến gò Ngựa Hồ ngộ hẳn chu phương giải cứu Hồng huynh.

Châu Hoàn Ngọc cười khúc khích, phá bùa rằng :

— Phải kìa, chúng ta phải lên đường đi cho gấp.

Bách Biễn Thần Quân lắc ra ngoài cửa sổ nhìn một trời, đoạn nói :

— Trời ơi gần sáng, thời thì chúng ta hãy đợi cho trời sáng rồi mới đi luôn cho tiện.

Mái Vô Ảnh bỗng che miệng cười khúc khích, lên cho Dương Tiểu Hồng cũng lộ vẻ thâm trầm. Nàng bực tức đi phất trả lời giọng gắt :

— Thời thì hãy chờ đến khi trời sáng.

Dương Tiểu Hồng trở về đến phòng riêng của mình mà có vẻ trực mê không sao yên giấc được, mãi đến khi trời vừa rạng sáng, thì nàng đã đánh thức Mái Vô Ảnh, để cùng nhau đi thời thức Bách Biễn Thần Quân.

Thế là khi mặt trời vừa lộ dạng, thì Bách Biễn Thần Quân hướng dẫn ba người trẻ tuổi lên đường đồng nhậm Ngựa Hồ Cang tấn phía.

Quả nhiên đi được bốn dặm đường, thì phía trước mặt Châu Hoàn Ngọc đã thấy hiện lên một cái gò xanh thẫm...

Ở xa thì thấy màu xanh, vì bởi là cây cây đầy đặc, nhưng đến gần thì bỗng thấy dưới chân trời là một màu đỏ như máu.

Càng đến gần chừng nào, thì màu đỏ ấy càng đậm màu thẫm lên và Dương Tiểu Hồng ngạc nhiên thấy trước mắt của mình đánh thành thành, nàng không biết cuộc truy tìm Đổ Long Bang Chủ đây có thành công hay không hay chăng.

Không bao lâu, thì đường xá phía trước bắt đầu dốc ngược, đường lại càng trở lên cao.

Bách Biễn Thần Quân cỡi lên tiếng ngửa lưng lạnh lnh, đoạn trở thoắt phi hàng thượng thượng đi lên gò...

Ba người trẻ tuổi mở hết sức lực đuổi theo, nhưng khoảng cách giữa ba người càng với Bách Biễn Thần Quân càng lúc càng xa, và cuối cùng họ chỉ còn có cách nhích theo vết chân của ông ta in trên mặt cát màu đỏ mà dần dần tiến lên chót vót đỉnh gò.

Họ thấy vết chân của Bách Biễn Thần Quân lặn qua lạch lại trong những rặng cây xanh um tùm, dường như ông ta thông đường thuộc kẻ lăm.

Lên đến chót vót đỉnh đồi rồi mà vết chân của Bách Biễn Thần Quân có tiến thẳng và phía trước, và sang đến bên kia thì vết chân lại lặn đi xuống thấp, thỉnh thoảng lại đánh những vòng kỳ dị, dường như ông ta phải phí rất nhiều công phu thám sát thật là ư mi.

Nhưng rồi rốt cuộc, dấu chân này lại dừng trước một ngôi miếu hoang vu cỡ kỹ.

Ba người trẻ tuổi nhớ nhích nhìn quanh bởi vì dấu chân tuy đi mất, nhưng mà chẳng thấy Bách Biễn Thần Quân đâu...

Mái Vô Ảnh đưa tay trở vào ngồi hương khói, nói nhỏ với Dương Tiểu Hồng :

— Trăm phần trăm là Bách Biến Thần Quân đã vào trong ấy...

Châu Hoài Ngọc nóng nảy nói :

— Vậy ta vào xem...

Mai Vô Ảnh trong lòng lưỡng lự, nàng biết tánh của Bách Biến Thần Quân không thích ai xia vào công việc đang làm đang dở của ông ta.

Ba người còn đang bàng hoàng bất quyết chí. Có Mai Vô Ảnh thì hơi bình tĩnh, còn hai người kia thì nhấp nha nhấp nhồm, dường như a con kiến bò trên chảo nóng.

Bỗng thình lình...

Từ trong ngôi miếu chợt bay ra một tiếng thét rún rợn của Bách Biến Thần Quân..

Tiếp theo đó là tiếng gió bay ra nghe rào rào, rõ ràng có hai bàn tay cao thủ đang quần thảo với nhau vô cùng kịch liệt.

Đến bây giờ thì Mai Vô Ảnh không còn chần chờ nữa, nàng tho tay ra niu nhẹ ống tay áo của hai người bạn đồng hành rồi nhún mình bay sát vào mặt tường loang lỗ, đoạn ghé mắt gần khung cửa sổ mà nhìn vào bên trong.

Chưa nhìn thì chẳng hề gì, nhưng đến khi nhìn kỹ thì người đồng giết mình đánh thót, vì rằng Bách Biến Thần Quân quả nhiên đang dùng hai bàn tay trắng mà giao chiến với một người tay cầm đoản kiếm vô cùng kịch liệt.

Cứ nhìn vào tốc độ kinh thiên đó, thì ba người này biết rằng kẻ giao chiến với Bách Biến không phải hạng tầm thường.

Riêng về phần Mai Vô Ảnh thì càng thêm thối tháo, bởi lẽ nàng gần gũi với Bách Biến thần quân đã lâu ngày, nàng chưa thấy ông triển lộng võ công một cách mãnh liệt như ngày hôm nay.

Hơi giận lừng lên, Mai Vô Ảnh định nhảy sổ vào bên trong trợ chiến, nhưng lại kịp nghĩ rằng Bách Biến Thần Quân là người tự kiêu không muốn cho ai tham chiến, chỉ bằng bây giờ hãy tạm đứng ở ngoài mà chờ xem tình thế ra sao ?

Châu Hoài Ngọc bỗng vọt miệng nói :

— Sao ta không thừa cơ hội này mà khám xét ngôi miếu trước... biết đâu...

Dương Tiểu Hồng nghe đến đây vọt kêu lên :

— Phải...thừa lúc đối phương đang bị kẹt...chúng ta.

Câu nói của Dương Tiểu Hồng vừa đến đây, bỗng chợt nghe thấy một tiếng quát của Bách Biến Thần Quân cất ngang, ông ta nói :

— Khoan đã... hãy rào chung quanh xem còn ai mai phục..

Mai Vô Ảnh trả lời :

— Thưa vâng...

Nói dứt lời, ba người đồng nhảy bổ ra ba phía sục sạo khắp các kẽ lá cành cây.

Bỗng thình lình, Châu Hoài Ngọc nghe thấy Mai Vô Ảnh nạt lên một tiếng, tiếp theo đó là tiếng binh khí vang lên nghe rang rảng.

Cả hai người Châu Hoài Ngọc và Dương Tiểu Hồng đồng nhảy bổ về hướng đó để trợ chiến với Mai Vô Ảnh.

Xuyên qua một bụi rậm um tùm, Châu Hoài Ngọc trông thấy Mai Vô Ảnh đang tung gươm đấu chiến với một lão già đầu râu tóc bạc...

Lão già này tuổi ngoại lục tuần nhưng mà đường gươm nhanh nhẹn vô cùng.

Giao chiến chỉ trong vòng hai hiệp thì Mai Vô Ảnh tức thì lâm vào vòng khốn đốn.

Thế là Hoài Ngọc cũng với Dương Tiểu Hồng bất chấp luật lệ vô làm, đồng công nhau mở thế gong kèm, tấn công hai bên tả hữu.

Nhưng mà đường gươm của lão già kia thật là điêu luyện, mặc dù bị ba người trẻ tuổi tấn công dồn dập, nhưng lão vẫn đứng vững phần chủ động mặc dù tạm thời lão chưa có dịp để thương ba người đối thủ nhưng mà thân hình của lão cứ từ từ xé dịch vào trong chùa, dường như lão ta lo lắng điều chi ở trong đó lắm.

Ba người trẻ tuổi đang lúc mở hơi và ra như tâm, tình trạng nguy nan, bỗng chợt từ trong bụi rậm lại nhảy sổ ra một bóng người.

Dương Tiểu Hồng liếc mắt nhìn trở lại, thấy đó là một người đàn ông râu ria lông ngực, tuổi độ tứ tuần, tay chân bấp nhồi lên cuộn cuộc cặp mắt đầy những hung quang.

Hắn ta thét :

— Trang chủ hãy vào trong kia xem... bọn này hãy để cho tôi thanh toán.

Nói dứt lời quát lên một tiếng động địa kinh thiên rồi ông mình nhảy sổ vào vòng chiến.

Hai bàn chân của hắn ta chưa chạm đất thì trong bàn tay của hắn ta bay vù vù ra hai quả đồng trụ đen ngòm.

Hai quả đồng trụ này quả trước quả sau, nối tiếp nhau mà tấn công ba người trẻ tuổi, trong lúc đó thì người được gọi bằng Trang Chủ cố hết sức tìm cách để rút chân ra khỏi cuộc chiến, ngó hầu tháo chạy.

Nhưng ba người trẻ tuổi đồng nghĩ rằng, ở trong kia, Bách Biến Thần Quân đang đấu chiến cầm ngang ngửa với người kia, nên để cho lão già Trang Chủ lọt vào trong ấy thì chắc là lành ít dữ nhiều, vì vậy cho nên họ cố tình bám sát, làm cho lão già không sao bỏ chạy.

Lão già về vô cùng tức tối, rồi bỗng thình lình tấn công Mai Vô Ảnh...

loạt sáu người lên hoàn, đặt nặng nẩy trong tình trạng thập tử nhất sinh.

Tình trạng đó làm cho Hoài Ngọc và Tiểu Hồng phải liên chết mà tấn công ráo riết vào hậu tâm của Ho già để cứu nguy cho bọn.

Đúng vào lúc cuộc chiến đang hồi thay đổi bằng thành hình Ho già Trang Chủ đã ngịch ra phía sau một đòn sấm sét.

Bàn chân của Ho trúng ngay vào sườn tay của Châu Hoài Ngọc làm cho chàng đau buốt tận xương, nắm ngón tay tê dại và thanh trường kiếm của chàng tức thì bay bổng lên khoảng không.

Đúng vào lúc đó thì bên cánh tả của chàng gió dấy rào rào quả đồng trùy của người trung niên thừa đang hư mà tấn công một đòn quyết liệt.

Người sử dụng quả đồng trùy thật là có một nguồn một lực quá ư mạnh mẽ nên trong một cái chớp mắt kinh hồn thì môn binh khí này đã cách mang tại Châu Hoài Ngọc chừng hai thước mà thời tình trạng này vô cùng cấp bách, đặt Châu Hoài Ngọc trong tình trạng thập tử nhất sinh.

Hoài Ngọc còn đang tâm tư bốn lộn, chưa biết xử trí ra sao, thì bỗng nhiên bên tả chàng vang lên một tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe | chát chát... .

Quay đầu nhìn lại, thấy quả đồng trùy của đối phương đã bị đánh bay ra ngoài hai trượng, mà trước mặt chàng lại xuất hiện ra một người.

Hình ảnh của người này vừa đập vào mắt của Châu Hoài Ngọc thì chàng liền rá lên một tiếng mừng rỡ....

Thì ra người mới xuất hiện đây, là một người thiếu phụ trẻ đẹp chính là Triệu Minh Quân Chúa đó....

Cùng lúc ấy, Dương Tiểu Hồng và Mai Vô Ảnh cũng đồng reo lên những tiếng cười hoan hỉ... vì cả hai đồng cho rằng người này xuất hiện thì chắc vạn sự như ý.

Châu Hoài Ngọc bỗng nhiên tiến lên và chào Triệu Minh, đoạn hỏi :

— Trương Giáo Chủ và phu nhân đã giảng làm, thế mà kẻ hậu sinh không hay dễ tiếp đón, thật là thất lễ.

Thì ra, Châu Hoài Ngọc biết vợ chồng Trương vô Kỵ tình nghĩa mặn nồng, ít khi rời nhau một bước, vì vậy cho nên ứng thành nói như thế để uy hiếp tinh thần của đối phương.

Bà tiếng Trương Giáo Chủ quả nhiên có một mãnh lực phi thường làm cho hai tay đối thủ phải giật mình rảo mắt nhìn quanh... đoạn bỏ chân dậm chạy.

Nhưng đúng vào lúc ấy thì từ trên một tàng cây gần đó có một chiếc bóng xanh mờ buồng mình bay xuống, chiếc bóng này vừa là đã chạm vào một đất thì Mai vô Ảnh kêu lên :

— Kính chào Trương giáo Chủ.

Thì ra người vừa buồng mình bay xuống đó, đích thị là Trương

vô Kỵ.

Chàng chưa kịp đứng vững thì liền quắc mắt nhìn Ho già đầu bạc, nói một cách giận dữ :

— Mười mấy năm xa cách, chắc Hồng Lão Trang Chủ phúc thể được an khang ?

Chau nói này vừa hay ra thì Châu Hoài Ngọc giật mình đánh thót vì lẽ ngày thường chàng hằng nghe người ta đồn đại rằng Hồng Phong khi còn nhỏ đã được 1 người họ Hồng Lão Trang Chủ thì trong dạ kinh nghi, không biết một luồng sức mạnh nào đưa tới làm cho chàng tự động xê dịch thân hình, chịu nặng lời rất hại của Hồng Lão Trang Chủ.

Trong lúc đó thì Triệu Minh cũng thay đổi hẳn hẳn không biết bao nhiêu bộ pháp, để rồi phất hợp chàng với Vô Kỵ và ba người trẻ tuổi hao vậy ba người này lại kín như tường đồng vách sắt.

Triệu Minh quắc mắt cảm hòa, hỏi :

— Mười mấy năm nay mi trốn chơi trốn nhai chỗ nào, tại sao ta tìm mãi không ra.

Hồng Lão Trang Chủ ngửa cổ cười ha hả, nói :

— Giáo Chủ phu nhân trách thật là đúng, nhưng già này kh phải trốn chơi trốn nhai mà là ẩn cư trong Đại Tuyết Sơn...

Lời nói vừa đến đây thì chợt nghe thấy một tiếng rõ kinh hoàng từ trong ngói cổ miếu vang ra, tiếng rõ nào cũng bị thất, đúng là có người đã trúng phải đòn độc mà vong mạng.

Tiếng rõ này vừa vang lên Hồng Lão Trang Chủ nói với người chủ rìa xóm xóm rằng :

— Này Hồ Tam đệ, chắc Nhị Đệ đã thọ...

Câu nói chỉ đến đây thì thân hình của Hồng Lão Trang Chủ đột nhiên đánh vút lên không trung, vượt khỏi đầu của Triệu Minh rồi chạy thẳng vào trong ngói cổ miếu.

Khá khen cho Hồng Lão trang Chủ, trong sự bao vây vô cùng kín mít của những tay cao thủ thượng thừa như Triệu Minh và Vô Kỵ mà ta lại vượt khỏi một cách lạ lùng.

Phản Triệu Minh và Vô Kỵ bởi đang lúc ơ hồ, vừa thấy người này chạy tức thì dấy động thân hình, hóa tốc đuổi theo.

Nhưng thân hình của hai người vừa cất khỏi mặt đất chừng hai thước, thì từ phía Hồng Lão Trang Chủ bỗng đột nhiên có một vầng hào quang màu vàng sặc sỡ hiện lên bay và vù về phía Triệu Minh và Trương Vô Kỵ

Triệu Minh thốt :

— Coi chừng nó buồng lưới...

Lời nói chưa dứt thì thân hình của nàng đảo nhẹ một vòng giữa không trung để tránh khỏi tầm tập kích của đối phương.

Trong lúc đó thì Trương Vô Kỵ cũng nạt lên một tiếng, toát Càn Khôn Đại Nã Di Tâm pháp làm cho thân hình của chàng xê xích sang một bên, để tránh khỏi văng bảo quang màu vàng ấy...

Quả nhiên, chân của hai người này vừa chạm đất, thì một mảnh lóe màu vàng đã phủ xuống, cách chỗ họ đứng không đầy hai thước bề xa..

Mọi người chưa kịp đối phó ra sao thì Hồng Lão Trang chủ đã biến mất trong chùa, còn Triệu Minh thì hét to lên :

— Vô Kỵ ca ca hãy đuổi theo để chúng tôi thanh toán thắng râu ria này đã.

Câu nói của nàng chưa dứt, thì Trương vô Kỵ đã như một vật khối mờ bay thẳng vào trong chùa bằng một tốc độ kinh thiên.

Vô Kỵ vừa khuất bóng thì Triệu Minh không hỏi đầu đuôi, tức thì quay lại tung vào giữa mặt thẳng râu ria một đòn Vân tã Công cực kỳ mãnh liệt.

Ông tay áo phía hữu của của nàng đánh một đòn phủ đầu đối phương, còn ông tay áo phía tả thì nàng thẳng băng như một cán bút chọc thẳng vào giữa ngực bằng một đòn ác liệt vô cùng.

Gã râu ria này vừa bay mất bình khí, nên bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng bần ta luống cuống không biết làm sao để gỡ đòn, trong lúc nguy nan, đành phải dùng tay hữu vỗ thẳng lên đầu một chưởng rồi lại dùng tay tả chụp thẳng ra tiền tâm, cốt phá giải hai đòn Vân tã Công của Triệu Minh..

Nào hay đầu lúc bấy giờ, nàng đang hồi nóng giận, cho nên ra tay chẳng chút thương tình...

Hai ông tay áo của nàng vốn đang tấn công theo chiều thẳng một cách vô cùng mãnh liệt, bỗng thình lình bấy giờ lại thay chiều dời hướng quần ngang một vòng thân tốc, làm cho hai cánh tay gân guốc của gã râu ria bị kẹt cứng trong hai ông tay áo.

Tình trạng này vừa phát hiện ra là Châu Hoai Ngọc và hai nàng thiếu nữ đồng kêu lên mấy tiếng hãi hùng, vì họ biết rằng tánh mạng của gã râu ria chắc chắn không còn..

Quả thật, khi những tiếng rú của những người này chưa kịp tắt thì Triệu Minh đã cất mũi giấy lên đá thốc vào Đan điền của đối phương một cước thật là hung bạo.

Về phần gã râu ria đang lúc hoang mang vì hai ông tay áo của mình vừa bị trói cứng, chưa biết xử trí ra sao thì đòn của Triệu Minh đã tràn tới, thế là một tiếng khò khàn rùng rợn vang lên...

Hai ông tay áo của Triệu Minh tức thì giải tỏa và thân hình hộ pháp của râu ria bật ngửa ra rồi nằm sòng soài trên mặt đất.

Cái đá của Triệu Minh đang hồi nóng giận, thật có sức mạnh ngùn cùn, làm cho người này tức thì ngẹt thở mà chết...

Thế là bốn người này khoát tay ra dấu, cùng nhau hỏa tốc hạ mình trượt thẳng vào chùa.

Vừa qua khỏi ngưỡng cửa thì họ trông thấy người đầu chiến cùng Bách Biến Thần Quân ban này đang oai trên vũng máu đào, một dòng máu thấm từ trong miệng của y trào ra như mội,

Chung quanh đó thì vắng vẻ như tờ, Hồng Lão Trang Chủ và Trương Vô Kỵ thì không biết đi đâu.

Thì ra sau khi Triệu Minh thét bảo Trương Vô Kỵ vào chùa, chàng dùng một thân pháp vô cùng thân tốc chạy thẳng vào chùa,

Thân hình của chàng vừa lọt vào đại điện, tức thì trông thấy một xác người đang nằm oai trên mặt đất, đôi mắt lơ lơ, đúng là một người vừa trúng phải đòn độc sập sủa lìa đời.

Thì ra người này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là tay đối thủ với Bách Biến Thần Quân.

Số là Bách Biến Thần Quân ban này tuy giao chiến với đối phương nhưng mà lỗi tại ông ta vẫn luôn luôn nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài.

Tuy chỉ dùng thỉnh giác, chúng ta cũng biết ba người trẻ tuổi đang lăm vào vòng nguy khốn, vì vậy nên sau khi giao chiến hơn 60 hiệp : ông đã rẽ đường đi nước bước của đối phương, do đó mà ông ta bắt thần tung ra một sát thủ, làm cho đối phương phải trúng đòn mà ngã ngựa.

Bách Biến Thần Quân vốn là một nhân vật nửa chánh nửa tà, nên nên chẳng nương tay, ông ta vừa chồm tới định tống bồi thêm một chưởng, ngờ hầu diệt cho tận cùng một gã gian manh.

Cử động của ông thật là nhanh nhẹn không biết chừng nào, thế mà thân hình chỉ vừa đẩy động thì đột nhiên sau lưng của mình gió dấy rào rào, không biết một kẻ cao tay nào đó lại bắt thần tập kích.

Lẽ ra ông ta có thể bắt phát mà tiếp tục tấn công để kết quả sinh mạng của người vừa trúng đòn nằm trên mặt đất.

Nhưng mà ông ta chưa kịp xuống tay thì bỗng nhiên nhiều luồng gió lại nổi lên mãnh liệt, làm cho ông ta không thể không thu tay để quay đầu nhìn lại, ngờ hầu chống ngăn những luồng ám khí lạ lùng mà gần trọn một đời ông ta chưa hề trông thấy.

Vừa quay đầu nhìn lại, vừa khoát tay ra xua đuổi những món ám khí lạ lùng.. Bàn tay của Bách Biến Thần Quân đã lượn cừng rào hơn sắt thép, cho nên vừa chạm vào món ám khí, tức thì vang lên mấy

tiếng nghe càng càng,,.

Cứ nghe những tiếng âm thanh đó, thì Bách Biến thần quân biết ngay đó là những mảnh Kim Tiên Tiêu nhưng Kim Tiên Tiêu mà tại sao vực mạnh ghê hồn, làm cho tay của ông ta lạnh buốt.

Định thần nhìn kỹ, thì ra người tập kích chính là một lão già tinh thần quắc thước nhìn y phục thì không phải là người vùng Trung nguyên, cũng không thể nhận định ra là người thuộc môn phái nào.

Bách Biến thần quân quắc mắt nhìn lão già một cách giận dữ ông ta thét hỏi :

— Con chuột lắt kia là hà phương nhân vật sao dám to gan phá đám ta

Lão già kia buông tiếng cười gằn, nói :

— Mi giết người thì phải đến mạng, đừng hỏi thôi.

Vừa nói vừa đưa tay ra trở cái người vừa trúng đòn nắm hoàn hảo trên một đất.

Thái độ của ông ta thật là nhàn nhả, nhưng mà lời nói chưa dứt thì bỗng nhiên dấy động thân hình, lướt tới nhanh như một luồng gió thoảng.

Bách Biến Thần Quân vốn chuyên nghề kinh công, và hằng ngày rất chú trọng làm sao cho hành động, của mình tho được nhanh nhẹn thế mà bây giờ tưởng thấy thân pháp của lão già này cũng phải tấm tắc khen thầm.

Người của ông ta chưa kịp tới thì âm khí từ trong lòng bàn tay đã bay tới trước, lần này thì những mảnh kim tiên chia ra làm ba đường hướng g. trung, hạ tấn công Bách Biến Thần Quân một đòn dẫn dắt.

Bàn này Bách Biến Thần Quân vì sơ hở, cho nên chưa thể nào đối phó, bây giờ kẻ địch đã đối diện với mình, nên trong lòng bỗng nhiên sinh ra bạo dạn, ông ta chỉ khẽ nhún mình nhảy lên một chút thì đã tránh được một môn âm khí dưới chân, thế rồi ông ta thả hai bàn tay còn lại định bắt hai môn âm khí đang bay tới vô vàn theo hai đường thượng và trung.

Nhưng bàn tay chưa kịp chạm phải âm khí, thì thân hình của Lão già kia đã đâm bổ tới như một con diều hâu to tướng.

Bách Biến Thần Quân nạt lên một tiếng kinh thán, rồi bàn chân bên hữu của ông ta bỗng thỉnh linh bay lên một cước kinh hoàng...

Ngọn cước của một tay cao thủ giang hồ một khi tung ra thì thật là có một sức mạnh nghìn cân, làm cho đối phương một khi trúng đòn, chắc chắn phải là vong mạng.

Trong lúc đó, thì thân hình của Bách Biến Thần Quân đã lách sang cánh tả một cách nhẹ nhàng, vừa đủ cho tránh thoát hai mũi Kim Tiên

Tiêu trong kẻ tốc đường tơ.

Khả khen cho lão già kia, trong cơn nguy cấp, rõ ràng thấy ngọn cước của Bách Biến Thần Quân đã lọt vào Trung Cung của lão, thế mà bàn tay của lão không biết thò ra theo một phương hướng nào mà lại gát nhẹ lên mũi giày của Bách Biến Thần Quân một cách cực kỳ êm nhẹ.

Hai tay cao thủ này vừa chạm vào nhau, thì lão già nọ đã mượn luồng sức mạnh kinh thiên trong ngọn cước của Bách Biến Thần Quân mà bản ngược thân hình trở ra phía sau.

Thân hình của lão ta vừa chạm vào mặt đất, thì trần tới tấn công Bách Biến Thần Quân bằng năm đòn nhanh như vũ bão...

Thế là hai người quần thảo với nhau bằng những đòn phi thường ác liệt, phần lão già kia thì quyết hạ cho được Bách Biến Thần Quân để thi hành một việc vô cùng quan trọng.

Cho Bách Biến thần quân thì muốn hạ mau lão già này, ngộ hậu cứu nguy cho những người trẻ tuổi vì vạy cho nên cả hai thầy đều sử dụng hết sức binh sanh tuyệt kỹ của mình.

Vừa sang qua đòn thứ mười thì Bách Biến thần quân thoát mồ hôi tráo, ông ta không ngờ hôm nay mình gặp tay cao thủ như vậy.

Bách Biến thần quân vừa trông thấy thân hình của Lão rồ tới tốc thì tự khi ngưng thần quyết định phen này sẽ dùng một đòn độc để thanh toán chiến cuộc, nào hay đâu lão già này lướt tới chỉ còn cách Bách Biến thần quân chừng hai thước, thì bỗng nhiên từ trong ống tay áo của lão ta bay ra một vầng khói màu vàng nhạt.

Bách Biến Thần Quân là một tay lão luyện giang hồ, vừa thoáng trông thấy thì đã biết nguy, cho nên tức tốc thối lui, miệng thì kêu lên inh ỏi :

— Mi định dùng lướt cá chày ta, cay độc thật...

Quả nhiên lời nói của ông ta chưa dứt, thì một mảnh lướt đã chụp phủ đầu vô cùng hung bạo.

Bách Biến Thần Quân ngờ rằng mảnh lướt này là một vật tùy thân của lão ta, cho nên nếu chụp hụt thì tất nhiên phải thay đòn đối thế...

Nào hay đâu mảnh lướt này vừa chụp xuống chừng tám phần đường đất thì lão ta buông luôn mảnh lướt mà tung mình nhảy tới một cái thật dài lướt nhanh ra phía sau hậu diện như một làn gió thoảng.

Bách Biến Thần Quân thấy việc chẳng lành, biết rằng phía sau hậu diện này ắt có chứa đựng một điều chi vô cùng bí mật.

Thần Quân kêu lên một tiếng :

— Không xong...

Dứt lời vừa định tung mình bay theo, bỗng chợt nghe sau lưng có một tiếng cười vang lên, ông ta như một con chim đã trúng tên, bây giờ

hể trông thấy làn cây cong thì sợ, vì vậy cho nên ông liền quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt của ông ta thật là bén, thoáng nhìn thì đã trông thấy từ ngoài khung cửa sổ xuất hiện một người thư sinh trung niên, người này mũi ngay ngắn, nhân thần tinh anh. Bộ pháp cực kỳ điêu luyện, nếu ông không lầm thì tài bộ của người này có cao hơn lão già mà mình vừa giao chiến.

Bách Biến Thần Quân trong dạ lo thẳm, không biết người này là bạn hay là thù, nếu là kẻ thù địch thì đây thật là một mối lo đáng kể.

Còn đang bàng hoàng thì người trung niên này đã thét :

— Chặn đầu nó lại...

Nói dứt lời hay mình đuổi theo lão già ban này...

Bách Biến Thần Quân trông thấy, trong dạ mừng thẳm, mừng vì cứ trông vào thái độ đó; thì người này không phải thù địch với mình.

Thấy người thư sinh ấy đuổi theo mà đã vượt khỏi mình thật xa, Bách Biến thần quân tức tốc đuổi theo sau chừng ông ta đâu có biết người này chính là kẻ danh chấn giang hồ : Trương Vô Kỵ!

Đây nói về Trương Vô Kỵ sau khi thấy Hồng Lão Trang chủ biến mất ra sau miếu, tức thì biết người này sắp sửa vào bên trong để làm một việc mờ ám gì đây, cho nên chàng tức thì đuổi theo bên gót.

Đúng vào lúc thân hình của ba tay cao thủ thượng thừa này khuất vào trong bóng tối sau hậu liêu, thì ngoài kia Triệu Minh cũng vừa thanh toán xong tên râu ria và nhảy sỏ vào trong này.

Và khi Triệu Minh đang bàng hoàng ngờ ngác, không biết Phu Quân của mình là Hồng Lão Trang Chủ đi đâu, thì ba tay cao thủ này đang phiêu lưu và một lĩnh vực vô cùng huyền bí.

Số là sau khi Trương Vô Kỵ đuổi theo Hồng Lão Trang Chủ vào đến hậu thì bỗng đột nhiên người này biến mất, làm cho chàng phải bàng hoàng dừng chân đứng lại.

Trong lúc đó thì Bách Biến Thần Quân đã đuổi theo sát gót Trương Vô Kỵ, chàng tức thì quay lại hỏi :

— Chẳng hay tiền bối cao danh qui tính ?

Rồi không đợi cho Bách Biến Thần Quân trả lời, chàng lại hỏi nhanh :

— Xem tiền bối râu tóc bạc phơ mà cử chỉ lạnh lẹn vô cùng : chắc có lẽ là Bạch Biến tiền bối ?

TIẾNG AI GIAO CHIẾN TRONG PHÒNG

Bách Biến Thần Quân cười ha hả nói :

— Huynh đài thật là người có nhãn lực còn tôi xem huynh đài

đây tướng mạo đường đường hay là Trương Giáo chủ đó.

Vô Kỵ nói :

— Quả thật tiền danh không đáng làm cho tiền bối bận tâm.

Trong lúc họ đang đối thoại thì bốn con mắt không ngừng quan sát cảnh tượng chung quanh, họ cố tìm xem lão già ban này đã trốn theo ngõ ngách nào mà lại mất dạng đi trong nháy mắt.

Bỗng thỉnh linh Trương Vô Kỵ kêu lên :

— Ô kia...

Bách Biến Thần Quân tức thì nhìn theo ngón tay trỏ của Trương Vô Kỵ, và ông ta trông thấy trên mặt đất bây giờ có in mấy vết chân...

Mấy vết chân này do một tay khinh công thượng thặng gây ra, nên chỉ phớt trên mặt đất, phi một người có nhãn lực tầm thường không sao trông thấy.

Hai lão tức thì noi theo dấu chân ấy mà đi tới, và họ lấy làm kinh dị vì vết chân bỗng nhiên biến mất trước một tượng thờ.

Nhưng hai người đứng trước tượng đây là hai tay lão luyện giang hồ, cho nên họ biết ngay rằng bức tượng này ít có điều chi kỳ bí.

Trương Vô Kỵ tức thì thờ tay ra lực mạnh vai của pho tượng, những tưởng rằng pho tượng này chắc có lẽ nặng nề lắm, nào hay đâu chàng chỉ lắc nhẹ một cái pho tượng tức thì ngã chúi xuống, làm cho hai người đồng giật mình.

Nhưng pho tượng chỉ chúi xuống một cái rồi bật trở lên nhanh như chớp, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi đó, hai người đã trông thấy sau lưng pho tượng này bày ra một cánh cửa.

Thế là không báo nhau, nhưng hai người đồng hiểu rằng lão già ban này đã thoát vào cánh cửa bí mật này, và nhờ bức tượng bật lên quá nhanh, cho nên người đuổi theo nên không thấy kịp.

Thế là Trương Vô Kỵ lại đẩy nhẹ bức tượng một cái thứ nhì, khi nó vừa chúi nhúi xuống thì hai lướt nhanh vào cánh cửa chứa đầy sự huyền bí âm u.

Vừa bước được hai bước, Bách Biến Thần Quân liền hét :

— Chẳng hay thẳng già kia thuộc môn phái nào mà vô công có vô huyền hoặc ?

Vô Kỵ trả lời :

— À... nó là... là Hồng Lão Trang Chủ...

Chân không dừng bước Bách Biến Thần Quân nói :

— Hồng Lão Trang Chủ cái tên thật là vô danh tiểu tốt nhưng vô công lại cao kỳ thật là lạ...

Câu nói vừa đến đây thì trước mặt có một cánh cửa chặn ngang làm cho mẫu đối thoại liền gián đoạn.

Vô Kỵ phát giác Hồng Phong định tung mình nhảy sổ tới, nhưng kịp đến khi chàng tưởng thấy Hồng Lão Trang Chủ sắc mặt hầm hầm, trong tay lăm lăm thanh trường kiếm thì chàng liền ghim chân đứng lại.

Chợt nghe Hồng Lão Trang Chủ nói:

— Này Trương Giáo Chủ, hãy nhớ đến câu箠 chuột sọ vô đũa... nếu Giáo Chủ mà bước tới một bước, thì...

Tiếng thét vừa thoát ra khỏi cổ họng thì thanh trường kiếm tức thì lóe lên sáng chói, và lão ta đã nhanh tay gạt lưỡi gươm ngang qua đầu của Hồng Phong.

Việc xảy ra làm cho Trương vô Kỵ bất giác cau mày, trong lòng chàng lúc bấy giờ nghe thấy như Triệu Minh một cách lạ lùng, chàng nghĩ rằng nếu phu quân của mình có mặt tại đây, thì chắc nàng sẽ có cách giải quyết tình trạng bí bẽ này.

Đúng vào lúc đó, thì bỗng nhiên có tiếng sè sè vang lên từ nơi cánh cửa bí mật. Trương vô Kỵ lòng mừng khắp khối, nghĩ rằng Triệu Minh chắc cũng đã tìm ra đường vào đây...

Trong nháy mắt, cánh cửa nặng nề này đã từ từ xê dịch, và Hồng Lão Trang Chủ cũng đã nghe thấy ngay cơ âm cho nên lão hóa thành trường kiếm, thét vang:

— Hãy phong tỏa cánh cửa lại...

Trương vô Kỵ nào chịu để cho bọn họ trọn quyền thao túng... chàng tức thì ngán lên một tiếng: tung mình nhảy sổ về phía cánh cửa cốt chiếm giữ phần đất cho Triệu Minh lướt vào...

Chân chàng vừa chạm phải mặt đất, thì có một gã trung niên thuộc hạ của Hồng Lão Trang Chủ vì quá cấp công hạo thắng, nên tiến sát đến bên mình Trương vô Kỵ...

Vào phút giây quyết liệt này, chàng không còn nương tay, nên tức thì tung ra một đống tay áo, đánh phủ đầu người này bằng một đòn Càn Khôn Đại Nã Di...

Người trung niên ấy tức thì trúng đòn bay vù vù ra phía sau hơn năm trượng. Hướng bay của người này lại trùng vào chỗ Hồng Lão trang chủ đang đứng, lão ta quát mắt mắng:

— Thật là đồ vô dụng

Vừa nói tới đây, trước mặt của lão ta tức thì lừng một lên vầng ánh sáng và người trung niên kia chưa kịp kêu lên một tiếng thì đầu đã rơi khỏi cổ.

Đúng vào lúc đó thì cánh cửa mở toang và quả nhiên ngoài kia có một nàng mỹ nữ bay vút vào.

Trương vô Kỵ mừng rỡ rộ lên.

— Minh muội... Thy Thy đây rồi...

Dứt lời nắm lấy tay của người đàn bà mới phi thân vào mà trở về phía Hồng Phong...

Nhưng đúng vào lúc đó, thì bóng người nổi lên loang loáng, và bên ngoài bay vào không biết bao nhiêu là mỹ nữ...

Trong đám người đẹp mới bay vào, bỗng có một người cất tiếng lạnh lùng, nói một câu đầy sát khí:

— Hừ... thật là xứng đôi vừa lứa...

Âm thanh này vừa lọt vào tai, thì Trương Vô Kỵ giật mình đánh thót thì ra giọng nói này mới là giọng nói của Triệu Minh Quận Chúa.

Chàng sững sờ nhìn người mình đang nắm trong tay, thì bất giác tay chân rụng rời, thì ra đây là một nàng mỹ nữ, nguyệt thẹn hoa nhường sắc mặt đỏ au, đích thị là Nam Hải Tây Thi.

Chàng nghe thấy hai mí của mình nóng ran, và chàng vội vàng buông bàn tay mềm như lụa của người đẹp ra và định thản nhiên kỷ, mới hay trước mặt đứng kìa một bốn người, đó là Tây Hồ Tam Mỹ và Triệu Minh.

Tây Hồ Tam Mỹ thì che miệng cười thắm, còn Triệu Minh thì sắc mặt hầm hầm, hai bên khốc miệng của nàng hiện ra hai nét hằn căm tức...

Trương vô Kỵ nói:

— Hãy lo diệt kẻ thù đi đi...

Ba tiếng diệt kẻ thù làm cho sắc mặt của Triệu Minh dịu trở lại, và nàng liếc mắt nhìn về phía Hồng Phong bất giác tay chân rời rã...

Thì ra vì có rất nhiều nàng mỹ nữ đột nhiên xuất hiện trong gian phòng cho nên chẳng ai để ý đến Hồng Phong, mãi đến bây giờ Triệu Minh nhìn kỹ mới trong thấy Hồng Lão Trang Chủ bây giờ cũng lại đang thanh gươm sáng chói trong tay của mình mà kẻ ngang qua cửa cổ của Hồng Phong, những đường gân trên tay của ông ta căng thẳng lên. phần là người luyện võ, hề ai nhìn thấy sơ qua cũng đều biết rằng lão ta đang dùng sức định cửa mạnh xuống một cái.

Hồng Lão Trang Chủ trông thấy Triệu Minh nhìn chăm chăm về phía mình, lão ta liền buông ra một tiếng cười khan, nói:

— Nếu Giáo Chủ phu nhân mà tiến tới một bước, thì đầu của Đồ Long Bang Chủ tức thì rơi ngay xuống gót.

Triệu Minh nghe qua giật mình đánh thót, nhưng bề ngoài của nàng vẫn cố gương giữ vẻ vô cùng u ám tĩnh, nàng buông tiếng cười nói:

— Mười mấy năm nay, chúng tôi đi qua thiên sơn vạn thủy, cốt tìm cho ra Hồng Lão Trang Chủ để hỏi đôi lời, nhưng tiếc thay lòng này không được toại nguyện...

Hồng Lão Trang Chủ ngửa cổ cười ha hả, nói:

— Chông bay hãy dừng tay lại đã có Trương Giáo Chủ và phu nhân hiện diện tại đây, thì không cần phải chiến đấu lời thôi nữa.

Những tay cao thủ này giờ chia ra hai phe chiến đấu lời nhau, lớp chết, lớp bị thương quá nhiều, nhưng mà chiến cuộc cứ dài đằng đẵng, không đi đến đâu là đâu, vì thế bây giờ nghe nói tạm dừng tay thì trong lòng phần khởi mừng thầm, nên lần lượt thối lui ra ngoài vòng chiến.

Phần Triệu Minh và Trương vô Kỵ không biết đầu đuôi ất giáp ra sao, tại làm sao mà Hồng Phong bị lọt vào đây? Tại làm sao mà có rất nhiều tay cao thủ trong Cái bang mà lọt vào trong chỗ này? Bao nhiêu trăm nghìn nghĩ vẫn cần phải giải đáp cho xong nên Triệu Minh thừa dịp này mà lấy mặt ra dấu cho Trương vô Kỵ biết.

MẮT MÓC RA RỒI, LÀM SAO RÁP LẠI?

Hiệu Triệu Minh không ai bằng Trương Vô Kỵ cho nên vừa thoáng thấy nàng liếc mắt nhìn mình, chàng liền cất tiếng gọi to:

— Chư vị bằng hữu trong Cái Bang hãy tạm dừng tay mà nghe chúng tôi phân tỏ đôi lời.

Chúng Cái Bang đệ tử mặc dù là người trong Cái Bang mà rất kính trọng Trương Vô Kỵ nay nghe Trương Vô Kỵ ban lệnh như thế, thì liền tiếp nháy ra ngoài vòng chiến.

Thế là chỉ trong một cái nháy mắt, trong gian phòng to lớn rộng thênh thang cuộc chiến tức thì bị dập tắt và đó đây im khắng chắc, một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy cả gian phòng.

Bên phía Hồng Lão Trang Chủ thì chờ cho Triệu Minh và Vô Kỵ lên tiếng nói trước, ngó hầu dò xem dịch tình như thế nào, còn phía bên này thì lại chờ cho Hồng Lão Trang Chủ lên tiếng trước thử xem người này đã dùng một lưỡi gươm bén kễ ngang qua họng của Đồ Long Bang Chủ mà yêu sách điều chi.

Trong bầu không khí nặng nề tĩnh mịch... bỗng đột nhiên có một tiếng thét thất thanh của Hồng Phong vang lên...

Tiếng thét của nàng làm cho bao nhiêu người có mặt trong phòng thấy đều giật mình sợ hãi, cho đến người đang cầm gươm không chế sinh mạng của nàng là Hồng Lão Trang Chủ cũng phải giật mình mà thối lui một bước...

Một bước tuy đã thối lui, nhưng mà mũi gươm vẫn còn chỉ thẳng vào chỗ yếu của nàng trên cổ họng.

Tiếp theo đó, nghe thấy Hồng Phong sang sang tiếng đồng:

— Cha ơi... con chưa làm điều chi nên tội, tại sao lại hành hèn như thế này?

Câu nói này làm cho Triệu Minh và Vô Kỵ lòng đau như cắt, vì hai người nghe thấy Hồng Phong vẫn gọi Hồng Lão Trang Chủ bằng cha.

Chợt nghe Hồng Lão Trang Chủ cười gằn nói:

— Khi mi còn ở trong Hồng Gia thì ngày đêm ta dạy mi điều gì tại làm sao mi lại lên lút ta mà ra đi lưu lạc nơi chốn giang hồ... và lại... lại không thực hiện điều mà ta hằng nhớ.

Tiếng nói của ông ta tuy nhỏ, nhưng lúc bấy giờ mọi người thấy đều im lặng, lại thêm nơi đây là một gian phòng tư bề kín mít, cho nên mỗi một tiếng nói của ông ta thấy đều lọt vào tai của mọi người một cách rõ ràng.

Lúc bấy giờ trong chỗ hai người đang đứng, ánh sáng chiếu lơ mờ, nhưng hai người này cũng có thể trông thấy cánh cửa này làm bằng đá xanh thật là kiên cố.

Bách Biễn Thần Quân vừa định thò tay lên đẩy thử cánh cửa, thì Trương Vô Kỵ nhẹ nhàng kéo ống tay áo của ông ta xuống.

Bách Biễn Thần Quân chợt hiểu, thì ra Trương Vô Kỵ không muốn làm kinh động đến bên trong.

Quả nhiên chàng liền áp tai vào vách để nghe ngóng những việc động tĩnh ở bên kia bức tường lạ lùng kỳ quái.

Trương Vô Kỵ là một tay cao thủ thuộc hàng bậc nhất trong giới võ lâm thuở bấy giờ, nhờ chàng luyện được Cửu Âm Chân Kinh và Cửu Dương Thần Công cho nên tai sáng mắt không biết chừng nào.

Bức tường này có lẽ dày lắm, thế mà chàng vừa áp tai vào vách, thì liền nghe thấy từ bên kia có một tràng âm thanh kỳ quái vang lên.

Âm thanh này nghe ưang ưang dường là tiếng sắt thép va chạm vào nhau một cách vô cùng mãnh liệt.

Trương Vô Kỵ tức thì khoát tay ra dấu, báo hiệu cho Bách Biễn Thần Quân cùng nghe, Bách Biễn Thần Quân lập tức ngưng thần tự khi, vận dụng hết thính giác của mình rồi mới áp tai vào vách.

Thế mà phải trải qua một thời gian khá lâu, ông ta mới bắt gặp tiếng binh khí va chạm một cách vắng vắng, dường như phát ra từ một cõi xa xăm nào.

Trương Vô Kỵ phụ nhĩ vào tai của lão:

— Dường như có đấu chiến ở bên kia?

Bách Biễn Thần Quân trả lời nho nhỏ:

— Chính thế... không biết tính mạng của Đồ Long Bang Chủ có được an toàn hay chăng...

Vô Kỵ nói:

— Bây giờ chỉ còn có cách bắt thần xâm nhập...

Mẫu đối thoại đến đây thì những tiếng binh khí va chạm kia càng

to tiếng hơn lên, chứng tỏ rằng cuộc xô xát ở bên kia bức tường đang bước vào giai đoạn vô cùng quyết liệt.

MỘT ĐOÀN TÂM LÝ, ÁP ĐÀO ĐỐI PHƯƠNG

Trương Vô Kỵ chợt nhớ tới sự yên nguy của Hồng Phong, bất giác nóng như lửa đốt, chàng nói :

— Thần Quân hãy cố gắng tìm cho cánh cửa mở ra... phải xâm nhập một cách xuất kỳ bất ý.

Bách Biến Thần Quân trả lời :

— Phải ..

Đoạn ông ta là mò sờ soạn chung quanh khung cửa, vì ông ta nghĩ rằng chỗ mở cửa thì luôn luôn nằm gần khung cửa...

Nào hay đâu ông ta mò mãi mà chẳng thấy một hiện tượng nào khác lạ.

Phần Trương Vô Kỵ tuy áp tai vào vách, nhưng mà miệng chàng cứ bới thăm và bới thọc mãi, làm cho Bách Biến Thần Quân phải mò lần ra ngoài chỗ xa xa.

Hễ mò tới đâu, thì mười ngón tay của ông ta cứ ướm xuống nhẹ nhàng để xem có động tĩnh chi chẳng... nhưng càng mò chừng nào thì chàng thêm tuyệt vọng, vì đó tất toàn là những tảng đá xanh vỏ cứng kiêu cố...

Nhưng ông ta không vì thế mà nản lòng thất chí, cứ tiếp tục mò ra xa mãi mãi... mò thêm chừng một trượng nữa, bỗng thành hình hai bên tay của ông ta chạm phải một vật lồi hẳn lên trên một tường...

Và khi bàn tay của ông ta chạm phải một vật kỳ lạ như vậy, tức thì toát ra thêm một lực.

Thật không ngờ khi sức mạnh của ông ta vừa phát ra thì vật lồi hẳn ấy tức thì lún ngay vào một tường.

Thế rồi có một tràng tiếng động ầm ầm vang lên không dứt, cánh cửa nặng nề kiên cố kia vung vẩy tung ra...

Trong một cái chớp mắt, trước mặt của Trương Vô Kỵ và Bách Biến Thần Quân tức thì tràn ngập ánh sáng... những làn ánh sáng này từ bên kia cánh cửa tràn sang...

Trương Vô Kỵ biết rằng cơ hội đến với mình chỉ trong vầng một cái chớp mắt, cho nên chàng nào dám chần chờ, chàng lấy mắt ra dấu cho Bách Biến Thần Quân biết, đoạn tung thân thẳng vào bên kia cánh cửa một đường đi mở đường, đoạn tung mình nhảy vào vào bên trong.

Thân hình của chàng vừa lọt sang khung cửa, bất giác hẫ hẫ, chỉ vì chàng trông thấy Hồng Phong đang bị trói lên một cái giá gỗ thật to, gập gù nảy dẹt giữa một gian phòng thênh thang rộng rãi, mà bốn bên

tường chung quanh, lại treo toàn là đầu lưu ly thứ to, cho nên phát ra ánh sáng chói chang.

Trương Vô Kỵ định thò mắt nhìn chung quanh một vòng, mới thấy trong gian phòng này có hơn bốn mươi người chia ra làm hai toán đấu chiến với nhau thật là ác liệt.

Một phe thì ăn mặc theo người trong Cái Bang, người nào người nấy thấy đều mang rất nhiều bị trên vai, chứng tỏ rằng những người này thấy đều thuộc hạng có địa vị trong Cái Bang.

Chúng đệ tử Cái Bang lúc bấy giờ toàn ở lại về phía Hồng Phong, mà chung quanh Hồng Phong thì lại có rất nhiều người ăn vận theo lối riêng biệt của Hồng Lão Trang chủ bao vây thật chặt, những người này đang dùng hết binh sinh tuyệt kỹ chống cự thật vô cùng dữ dội, quyết không để cho người trong Cái Bang xấp tới gần Hồng Phong.

Trương vô Kỵ của đang miên man suy tính, bỗng thành hình bên tai của chàng vang lên câu nói của Bách Biến Thần Quân :

— Xạ nhân tiền xạ mã, chận tặc của vương cái thừng của Hồng Lão Trang Chủ bao vây đây rồi.

Thì ra Bách Biến thần quân vốn là tay Ho luyện giang hồ ban này so với Hồng Lão trang chủ một trận, biết ngay võ công của người ấy hơn hẳn những người đang đấu chiến, vậy thì họ ta phải là một con chim đầu đà, vì vậy ông ta mới có lời khuyên Trương vô Kỵ nên "Chận tặc tiền của vương".

Trương vô Kỵ nghe qua bèn lý đưa mắt tìm Hồng Lão trang chủ. Không tìm thì chẳng lẽ chi, nhưng đến khi tìm kỹ, thì bất giác giật mình, thì ra Hồng Lão trang chủ bấy giờ sắc mặt hầm hầm, không biết họ ta trước được một thanh kiếm trường của ai, mà bấy giờ thủ ấn ở trong tay, họ ta đứng cách Hồng Phong không ngoài một trượng.

Những cái ông ta cứ dốc ruột lên hồi, cốt làm cho những đứa em lên tinh thần, ngờ hẳn cái nghĩa bước tiến của chúng đệ tử Cái Bang.

Hồng chợt trong đám đông, có một vị đệ tử Cái Bang gọi.

— Trương Giáo Chủ đã giảng tâm, xin tiếp công chúng tới một tay để cứu nguy cho Bồ Lão Bang Chủ.

Có lẽ người này cố ý gọi to lên để áp đảo tinh thần của đối phương cho nên tiếng nói lạnh lùng như chuông đồng.

Trương vô Kỵ định thần nhìn kỹ thì người ấy chẳng ai xa lạ mà chính là Bạch trường Ho, chỉ vì người này biết mặt Trương vô Kỵ vậy thấy chàng thành hình xuất hiện, cho nên tự khi đan điền gọi to, cốt đánh một đòn tâm lý làm cho đối phương phải xuống tinh thần.

Quả nhiên biện pháp này thật là kiên kiện, những người thuộc bộ hạ của Hồng Lão Trang chủ nghe thấy họ cũng "Trương Giáo Chủ" thì

rung động tâm can, pháp phòng lo sợ.

Thật ra họ sợ Trương Vô Kỵ thì ít, mà sợ Triệu Minh thì nhiều, chỉ vì khi xưa Triệu Minh đã từng đóng vai nhà sư Tuệ Đồng đại náo Hồng Gia Trang, chiến công hiển hách lấy lòng đó, ngày hôm nay họ nhớ đến bấy còn kinh sợ. mà Triệu Minh cùng với Trương Vô Kỵ thì không rời nhau một bước, nay Vô Kỵ đã xuất hiện thì Triệu Minh lần quần đầu đây chờ chờ chẳng xa.

Trương Vô Kỵ chưa kịp mở miệng nói điều chi, thì Triệu Minh đã vọt miệng nói :

— Lão Hồng mi chờ ăn rồi nói càn... nó mới chính là con của ta... này Hồng Bang Chủ, tên thật của con là Thy Thy... Trương Thy Thy...

Câu nói của Triệu Minh vừa tới đây bỗng thình lình bị một tiếng quát của Hồng Lão Trang Chủ cắt ngang..

Lão ta cất tiếng nói thật to :

— Hai đứa bây mới thật là phưong ăn rồi nói càn,, nó mới thật là con của...

Lần này thì câu nói của lão ta chưa trọn, liền bị một chuỗi cười sang sảng cắt ngang, nàng nói :

— Nếu là con của mi, thì mi có biết vết tích chỉ riêng trên mình của nó hay chăng, này hãy nghe ta nói...

Nàng nói đến đây liền ngập ngừng chờ xem Hồng Lão Trang chủ trả lời ra sao. quả nhiên thấy lão ta mồm mấp máy mà nói chẳng ra lời.

Triệu Minh tức thì lớn tiếng nói to lên :

— Ta biết trên vai trái của nó có hai nốt ruồi son... không tin thì hãy xé áo của nó ra xem thử.

Nàng vừa nói đến đây thì cất bước đi về phía Hồng Phong nhưng đi được chừng ba bước thì bỗng nghe Hồng lão Trang chủ hét :

— Dừng chân lại, nếu bước tới một bước thì ta quyết chẳng dung tha.

Triệu Minh bật cười khanh khách nói rằng :

— Để ta xé áo cho nó chứ vị xem cho kỹ.

Miệng tuy nói, nhưng chân không dừng bước. Hồng lão Trang chủ cuống cuống, biết rằng Triệu Minh là một người tài trí vô song, võ công lại thâm hậu, nếu để cho người này tiến tới gần thì thật là lành ít dữ nhiều, cho nên lão ta thét :

— Dừng chân lại hay không nào...

Chờ ờ... của ông ta chưa dứt thì trước mặt của ông ta có một vầng ánh sáng lừng lên.., tiếp theo đó trong gian phòng này có không biết bao nhiêu tiếng rú kinh hoàng vang lên, mà trên mặt của Hồng Phong bây giờ đã tràn đầy máu thắm...

Thì ra Hồng Lão Trang Chủ đã xuống tay cay độc, dùng mũi gươm trong tay của mình đâm vào giữa mặt Hồng Phong một cái..

Những người có mặt tại đây, ngoài Trương Vô Kỵ và Triệu Minh ra, cũng thấy ông ta đâm chỉ một nhát mà thôi..

Nhưng thật ra thì mũi gươm của ông ta tuy đâm ra một đường, nhưng làm hai ngã... Trương Vô Kỵ liếc nhìn Triệu Minh, trông thấy sắc mặt của nàng có chút máu, kể từ ngày làm vợ chồng đến nay đã hai mươi năm, nhưng Trương Vô Kỵ chưa từng trông thấy Triệu Minh bị xúc động mạnh như bây giờ.

Trong lúc đó thì Hồng Lão Trang Chủ hoa thành trường kiếm trước mặt mọi người, nói :

— Chúng bây hãy xem vật gì đây.

Mọi người định thần nhìn kỹ, bất giác tay chân rụng rời, thì ra.. thì ra trên lưỡi gươm của lão ta lúc bấy giờ có dính hai vật trắng trắng.. vật này lại lem luốc máu hồng, trông thật là kinh rợn, nhiều người kinh nghiệm già dặn, thoáng trông qua thì biết ngay đó chính là hai cái tròng con mắt...

Một người trong đệ tử Cái Bang kêu lên :

— Hay lắm... bọn cường đồ chúng bây dám đang tay khoét mắt Đồ Long Bang Chủ.

Câu nói này vừa bay ra, thì có không biết bao nhiêu tiếng hét căm hờn nổi vang lên... và một số đồng đệ tử Cái Bang tức thì vũ lộng binh khí tấn công đối phương tung hoành.

Thì ra, này giờ những người này chỉ thấy Hồng Phong bị đâm vào mặt đỏ máu, chứ không hay nàng đã bị khoét mắt, bây giờ nghe người này nói rõ, lòng căm phẫn tức thì bùng cháy lên mãnh liệt.

Thế là họ mất ngay bình tĩnh, xông tới xông phá tung bừng tronh chớp mắt, trong gian phòng rộng thênh thang lại bày ra một cảnh hỗn chiến thật ác liệt.

Cho đến những người mới vào là Tây Hồ Tam Mỹ vào vào cũng phải bị bắt buộc tham gia vào vòng chiến.

Vì có không biết bao nhiêu tay cao thủ mới tham gia, nên trận chiến bây giờ có phần khốc liệt nhiều...

Trong những tiếng binh khí vang lên nghe cực kỳ hỗn loạn, bỗng chợt nghe có tiếng của Triệu Minh rú lên một cách kinh hoàng.

Ai ai cũng đều nghe thấy nàng kêu lên :

— Chết ta rồi..

Mọi người định thần nhìn kỹ, thì quả thấy nàng vừa uống một quả iu tinh trà của đối phương mà thần binh từ từ sụp xuống.

Ai này cũng đều kinh hoàng thất sắc không ngờ một người danh

đứng dậy như Triệu Minh mà nghĩ hôm nay lại thọ khốc tại nơi này.

Trong lúc mọi người đang đổ dồn những cặp mắt đi ngai nhìn về phía Triệu Minh, thì bỗng nghe thấy từ nơi phía Hồng Phong có một tiếng thét vang lên không kìm hãm.

Không ai bảo ai, những người có mặt tại đây đồng loạt quay đầu nhìn lại và họ trông thấy Hồng Lão Trang Chủ lúc bấy giờ vừa trông thấy người gác, mà Trương Vô Kỵ sắc diện hăm hăm đang đứng trước mặt người này mà ngắm nhìn Hồng Phong không chớp mắt.

Thì ra Triệu Minh thừa lúc chiến cuộc đang lên cao độ, không ai chú ý đến mình, nâng hẳn thế bảo nhỏ vào tai của Trương Vô Kỵ mấy câu...

Sau khi đó, nàng lần sang một bên, thừa lúc có một ngọn trời của đối phương vừa bay tới, nàng liền giở vỏ trứng đàn mà rá lên thật thành.

Triệu Minh vốn là một nhân vật thật tiếng trong bang võ, sự thọ chương của nàng thật đã mang đến cho những người có mặt tại đây một nguồn xúc cảm mạnh mẽ cũng.

Nhất là những bộ hạ của của Hồng Lão Trang Chủ thì càng thêm lấy làm lạ, vì bởi khi xưa, chính Triệu Minh đã chỉ trưng thành Tuệ Đồng Đại Sư mà giao chiến với những tay cao thủ trong Hồng Gia Trang, điều này cách đây đã mười mấy năm, nhưng nhớ lại vẫn còn như ở trước mắt.

Chính vì lúc mọi người đang ngờ ngẩn thì Trương Vô Kỵ đã bay và về phía Hồng Phong định giải thoát cho nàng...

Nào hay đâu Hồng Lão Trang Chủ thật thâm, thật là tinh xảo, vào nghe Triệu Minh rá lên thì đã ngờ bên trong ít có điều chi mưu trí, nên thấy Trương Vô Kỵ bay mình tới ông ta tức thì đâm vào ra một nhát ngắn bước chân của chàng lại.

Trên mười năm nay, Hồng Lão Trang Chủ không có một ngày nào chịu sao lãng vô công, vì vậy cho nên đường gươm đâm huyết phải thường tiếng gió và reo lên thì mũi gươm đã tới...

Trương Vô Kỵ tức thì trong lòng, biết rằng giờ phút này mà còn nương tay thì Hồng Phong không biết chừng nào mới thoát khỏi vòng nguy hiểm, và Hồng Lão trang chủ sẽ dùng cách uy hiếp Hồng Phong mà khống chế họ chẳng mình, vì vậy cho nên ông ta tay áo của chàng tụt, thì thoát nhanh lên như một áng mây mờ.

Hồng Lão trang chủ đang đâm tới một vào vào, bỗng nhiên nghe thấy mũi gươm của mình lách sang một bên thì biết rằng Trương Vô Kỵ đã trốn khỏi Cầm Khôn Đại Nãi Di Tân Pháp.

Nhưng biết thì đã trễ, ông ta thừa dịp theo gươm trở về thì ông

tay áo thứ nhì của Trương Vô Kỵ đã dính phải đầu ông ta bằng một đòn đâm sát...

Thế là lên ta trắng đòn tốc, ngã rã người ra...

Trương Vô Kỵ không ngờ đòn mình có hiệu quả nhanh như thế, cho nên chàng phải sửng sốt trong giây lát, và liền theo đó, chàng liền bước tới thì tay ra lau vết máu trên mặt của Hồng Phong...

Trong khi đó thì Triệu Minh đã bay mình tới ăn ngữ sau lưng của Trương Vô Kỵ để phòng hồ bất trắc.

Nàng vừa đứng yên tức thì dùng mũi gậy đá nhẹ vào sườn của Hồng Lão Trang Chủ, trong dạ của nàng phập phồng lo sợ, không biết là giở họ Hồng này có chết hay chưa.

Mấy sao chỉ là nhẹ nhẹ của nàng vừa buông ra, thì Hồng Lão Trang Chủ rên lên một tiếng khe khẽ, làm cho nàng buâng ra một tiếng thở dài như một người trót một gánh nặng g nghĩa cân.

Lúc bấy giờ bọn người thuộc Hồng Gia trông thấy Trang Chủ của mình đã thọ trọng thương, nên có hết sức mở đường máu, định chạy tháo thân, vì vậy mà cuộc đấu tranh thêm phần ác liệt không biết chừng nào.

Trong cơn hỗn loạn, chợt nghe có mấy tiếng kêu rõ ràng thường yêu cầu vang lên, mấy tiếng này vừa lọt vào tay thì trong dạ của Triệu Minh phập phồng, nàng thầm bầm:

— Thôi rồi... chắc bọn Tây Hồ Tam Mỹ làm ngay...

Câu nói của nàng chưa dứt, thì bỗng đột nhiên có tiếng kêu của Hâm Tuyết Tử vang lên...

— Sư phụ ơi... Lưu Ly sư muội... ơ chơ...

Câu nói này chưa dứt, thì Triệu Minh đã trông thấy Nam Hải Tây Thi bay mình nhảy tới nhanh như một vật khói mờ, nàng đi đến đâu thì đối phương liền tiếp trắng đầu nghe lộp bộp mà vật ra một bên, tiếp theo đó có tiếng Nàng Hương Tử khóc lên thảm thiết...

Triệu Minh bị tiếng khóc của Nàng Hương làm cho tâm can tan nát, nàng quay lại nhìn Hồng Phong, trông thấy sắc mặt của nàng bây giờ tái xanh như tờ lá, hai con mắt của nàng sầm sầm vào như hai cái vực sâu thăm thẳm...

Triệu Minh lòng đau như cắt, bao nhiêu cảm hờn uất ức thấy đều trút hết lên đầu của Hồng Lão Trang Chủ.

— Nhà người là bà phương nhân vật, có các thủ chí với ta, mà lại định lòng hại con ta chịu cực hình như thế.

Hồng Lão Trang Chủ vừa trắng phất một đòn Cầm Khôn Đại Nãi Di nên mặt mày hấy của chàng vắng mặt nhờ công lực của ông ta thuộc hàng thượng thặng, nên thay vì một người khác thì đã toi mạng đi rồi.

Lão ta nghe Triệu Minh hỏi, liền buông ra một tiếng cười lạnh lùng danh ác, to tiếng trả lời rằng:

— Rõ ràng nó là con của ta, có sao mi là một người danh tiếng lỳ lợng mà lại tham chức Đổng Long Bang Chủ, thấy Hồng Phong được chức này rồi muốn bịa chuyện cho là con của mình.

Lão ta sợ dĩ nói thật to, cốt để cho Hồng Phong nghe thấy. Quả nhiên ông ra vẻ nói dứt lời thì Hồng Phong tức thì lửa dưng, giọng nói chứ đầy vẻ căm hờn uất ức:

— Hừ...ta không phải là con của mi.

Triệu Minh nghe đến đây lòng mừng khắp khối, ngỡ rằng Hồng Phong bây giờ đã hiểu rõ chân tướng. Và nghe Hồng Phong nói tiếp:

— Nếu ta là con của mi, thì mi chẳng bao giờ đang tìm khoét mắt ta. Mà hai vợ chồng của tên đại ma đầu kia cũng không phải là cha mẹ của ta đâu...

Triệu Minh nghe đến đây, uất khí tức lừng lên, nàng tuốt ngay thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, đoạn dưng sống kiếm mà gõ lên đầu của Hồng Lão Trang chủ nghe côm cốp nàng thét mắng qua làn nước mắt:

— Cũng vì chỉ mi mà con của ta mới thành ra kẻ mù lòa... nhưng việc này hãy còn chưa minh bạch, ta tạm gởi đầu lâu của mi đó.

Nói đến đây, bỗng thỉnh lình nàng trở ngay mũi gươm đâm vào giữa mặt mình một nhát, thủ pháp giống hệt như Hồng Lão Trang Chủ đã làm khi nãy.

Cử động của nàng vừa phát ra thì Trương Vô Kỵ rú lên một tiếng kinh hoàng, nhảy bổ về phía Triệu Minh.

Nhưng cử động của chàng đã trở đi một bước, hai chân của chàng chưa chạm đất thì Triệu Minh đã thò tay ra nhét vào tay của Trương Vô Kỵ một vật...

Vật này vừa lọt vào lòng bàn tay của Vô Kỵ thì chàng tay chân rời rã chỉ vì chàng trông thấy trên mặt của Triệu Minh bây giờ đang đầm máu hồng mà vật trong tay của chàng kia hãy còn âm ấm, nếu chàng không lầm, thì đó chính là hai con mắt của Triệu Minh.

Sự việc đoạn của Trương vô Kỵ quả thật chẳng sai, thì ra Triệu Minh đã dùng một thủ pháp vô cùng thần tốc, lấy mũi gươm của mình mà khoét lấy cặp mắt của mình rồi trao cho Trương vô Kỵ.

Tiếp theo đó nàng sang sang tiếng đồng:

— Vô Kỵ ca ca mau đồng Thiết Cỗ Liên Nhục Tán, ráp cặp mắt này lại cho Thy Thy

Trương vô Kỵ nước mắt doanh trong, lòng chàng tan nát, nhưng gờm Tiếp Cỗ Liên Nhục Tán làm cho tình thần của chàng tức thì tỉnh táo thì ra đây là một môn thuốc vô cùng thần diệu mà chàng đã dày công

nghiên cứu từ khi còn ở Hàn Châu, chuyên dùng nổi những bộ phận đã rã rời của xương thịt.

Chàng tức thì mò trong túi áo của mình lôi ra một lọ thuốc đoạn cầm lấy mặt của Triệu Minh mà bước thẳng về phía Hồng Phong bằng một thủ pháp vô cùng điêu luyện Trương Vô Kỵ tức thì trảm ngay cặp mắt này vào cho Hồng Phong đoạn trút một ít thuốc lên con mắt của nàng.

Hồng Phong bật cười danh ác, nói:

— Chúng bay thật khéo đóng trò, mắt đã móc ra rồi là sao ráp trở vào được...

Trương Vô Kỵ nói nhỏ nhỏ:

— Thuốc này công hiệu như thần, nhất là vết thương của của Bang Chủ còn mới rành rành, thì phần hiệu nghiệm hãy còn nhanh chóng hơn bội phần...

Hồng Phong tuy không tin, nhưng cũng cố gắng điều công dưỡng thần để trợ lực cho hơi thuốc...

Không bao lâu nàng bỗng nghe bên tai của nàng có tiếng nói của Trương Vô Kỵ vang lên:

— Thy Thy...Thy Thy còn hãy mở mắt ra...

CẶP MẮT ĐẸP NHẤT TRÊN ĐỜI

Hồng Phong này giờ đang nhắm nghiền cặp mắt để điều công dưỡng thần, bây giờ nghe nói liền từ từ hé mắt...

Nàng bỗng rú lên một tiếng nho nhỏ, chỉ vì kể từ khi nàng bị Hồng Lão Trang Chủ khoét mất đến bây giờ thì trước mắt nàng là một bức màn đen u tối, nhưng bây giờ mở mắt ra thì bao nhiêu cảnh tượng ở bên ngoài lần lần hiện ra trước mắt...

Bao này, vì trong này trông chẳng thấy đường nên nghe thấy tiếng sấm xi rằng Triệu Minh tự khoét mắt cho mình, nàng chẳng bao giờ dám tin, nhưng bây giờ đôi mắt của nàng đã sáng trở lại, liền rào mắt tìm Triệu Minh, thử xem việc khoét mắt kia có đúng hay chăng...

Hồng Phong nước nờ nói trong lòng của Triệu Minh quát:

— Mẹ không thể mù... mẹ không thể mù...

Lời nói chưa dứt thì nàng đã gạt lấy thanh gươm của Triệu Minh mà đâm thẳng vào giữa mặt của Hồng Lão Trang Chủ thủ pháp của Hồng Lão Trang Chủ đã dùng với mình ban nãy...

Nào hay đầu lưỡi gươm vừa kề vào mặt của đối phương thì bỗng vang lên một tiếng 'choang' lênh lớt, mũi gươm của nàng bị đẩy bật sang một bên...

Và liền khi đó trước mặt của nàng xuất hiện một nàng thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần nàng ấy chính là Nam Hải Tây Thi.

Nam Hải Tây Thi nói :

Bang Chủ khoan hành hình nó, tên này cần phải sống một cách mạnh khoẻ để lấy khẩu cung...

Nàng nói dứt lời xoè bàn tay ra trước mặt của Hồng Phong nàng vừa thoáng nhìn vào bàn tay ấy bất giác giật mình đánh thót thì ra trong lòng bàn tay của Nam Hải Tây Thi có một cặp mắt dính đầy máu thắm, nhưng vẫn còn lóng lánh sáng mờ.

Nam Hải Tây Thi nói :

Bang Chủ hãy dùng cặp mắt của con Lưu Ly Tử dùng đồ.

Triệu Minh nghe nói đến đây, liền thở dài hỏi :

-- Lưu Ly Tử đã chết rồi ư ?

Nam Hải Tây Thi trả lời :

-- Mới vừa dứt hơi...

Quả thật Lưu Ly Tử mới vừa dứt hơi, mặc dù Nam Hải Tây Thi đối với nàng có nghĩa thầy trò, nhưng mà tình thế hiện nay vô cùng cấp bách, cơ hội này thật là nghìn năm một thuở nếu chần chờ không biết chừng nào mới có một cặp mắt tươi sống và đẹp để như cặp mắt tươi sáng của Lưu Ly Tử để mà cứu vớt Triệu Minh thoát khỏi vòng u tối.

Vì vậy mà Nam Hải Tây Thi tức thì khoét ngay lấy cặp mắt ấy mà trao cho Hồng Phong ngõ hầu nhờ Trương Vô Kỵ trám vào cho Triệu Minh.

Kể từ khi Hồng Phong tin chắc Triệu Minh là mẹ của mình thì trong lòng dâng lên một niềm thương vô tận, càng nghe nói như thế, tức thì nhảy sỏ về phía Triệu Minh định lấp mắt vào.

Nhưng nàng chưa kịp hành động, thì Trương Vô Kỵ đã dùng một thủ pháp lạ lùng lấy cặp mắt ấy lại. Chàng nói :

Thy Thy hãy lui ra, để ta lo liệu.

Đoan chàng trám mắt cho Triệu Minh đồng thời bôi thuốc vào. Triệu Minh tin chắc mình thế nào cũng trở về với ánh sáng. Cho nên tức thì ngồi xếp bằng, điều công trợ lực cho thuốc của Vô Kỵ.

Cách một giây lâu, Triệu Minh nghe Vô Kỵ bảo :

-- Minh muội hãy từ từ hé mắt ra.

Triệu Minh y theo lời dạy, quả nhiên mí mắt vừa hé, thì một làn ánh sáng tức thì lùa vào, và liền theo đó, Hồng Phong lại nhảy sỏ vào lòng nàng một lần thứ nhì, hai mẹ con đồng ôm chặt lấy nhau tỏ vẻ vô cùng thiết tha triu mến !

Lúc bấy giờ Trương Vô Kỵ đứng cách đấy không xa, chàng ngấm nhìn bốn con mắt của hai mẹ con Triệu Minh hãy còn rướm máu, nhưng mà long lanh điểm lệ vô cùng.

Nguyên nhân chỉ vì khi xưa cặp mắt của Triệu Minh vốn sáng hơn mắt của Hồng Phong, bởi Triệu Minh là người có công lực phi phàm, cho nên bao nhiêu tinh anh thầy đều dồn lên cặp mắt.

Bây giờ cặp mắt tinh anh ấy được gán cho Hồng Phong nên tưởng nàng càng thêm xinh đẹp bội phần.

Về phần Triệu Minh thì thật là diễm phúc vô cùng nên mới thay được cặp mắt xinh đẹp tuyệt vời của Lưu Ly Tử.

Ngày xưa Nam Hải Tây Thi vì muốn tìm cho mỗi một đứa học trò của mình có một điểm độc đáo hơn người cho nên đã tẩu không biết bao nhiêu công phu đi lang tìm khắp trong thiên hạ mới một nàng mỹ nữ có cặp mắt xinh đẹp tuyệt vời như Lưu Ly Tử cặp mắt này có thể gọi là trong đời này không có còn cặp mắt nào có thể so sánh cho nổi.

Trong lúc Vô Kỵ còn đang đứng tần ngần, thì cuộc chiến ở chung quanh càng lúc càng lắng dịu nguyên nhân chỉ vì lúc bấy giờ Nam Hải Tây Thi vừa mất đi một người đệ tử xuất khi xung thiên, bao nhiêu công lực trong người thầy đều dồn hai bàn tay trắng muốt, hai bàn tay này đi đến đâu thì đối phương thầy đều nối tiếp nhau trúng đòn ngã gục... vì vậy mà đòn cản lực lượng ngã hầu về phía bên này.

Trong gian phòng này lại dường như không có ngõ thoát nên đối phương mất đủ tâm vào tình cảnh ngặt nghèo cũng vô phương đào tẩu.

Hễ họ trời giạt sang hướng đông thì bị chúng cao thủ của Cái Bang đánh phá, mà hễ lùi sang hướng tây, thì lại gặp hai bàn tay sắt thép của Nam Hải Tây Thi chặn đánh tung bừng vì vậy tình hình không khác chi những con chuột nằm trong rọ.

Trương Vô Kỵ trông thấy cảnh giết chóc quá ư tàn bạo như thế thì trong lòng liền nổi cơn trác ẩn, chàng to tiếng nói :

-- Chư vị hãy đứng tay lại :

Nào hay đâu câu nói của chàng chưa dứt thì Triệu Minh bỗng buông lên tiếng hét lên lanh lảnh :

-- Chư vị đừng chừa một mống nào...

Trương Vô Kỵ giật mình quay lại, vì từ hồi nào đến bây giờ Triệu Minh chưa nghịch ý của mình nơi chỗ đông người, nhưng tại sao bây giờ chàng lại hăn học như thế:

Đến khi ánh mắt của chàng chạm vào ánh mắt của Triệu Minh thì chàng liền hiểu sự ra ngay.

Thì ra lúc bấy giờ Triệu Minh đang quắc cặp mắt căm hờn nhìn Nam Hải Tây Thi đang vô lòng thần quái.

Nàng sỏ đi buồm lời chối lại Trương Vô Kỵ chỉ vì có ý cho rằng

Vô Kỵ can thiệp đến hành động của Nam Hải Tây Thi cho nên mới nói một câu hờn dỗi cho hả lòng căm tức.

Nhưng hai câu nói của Vô Kỵ và Triệu Minh dường như chẳng lọt vào tai của Nam Hải Tây Thi, cho nên hai bàn tay của nàng cứ đánh tung bưng, quyết tàn sát cho hết bọn này để báo thù cho Lưu Ly Tử.

Thế là chỉ trong một cái nháy mắt, những người trong Hồng Gia lớp chết lớp bị thương nằm la liệt khắp nơi, trông thật là khủng khiếp.

Triệu Minh bỗng nói nhỏ vào tai của Trương Vô Kỵ :

— Phải giữ cho kỹ, đừng cho nó giết nốt thằng cha già này...

Vô Kỵ nói :

— Phải... ta còn chưa biết rõ lai lịch của nó...

Trong số người Hồng Gia, thấy Nam Hải Tây Thi thắng tay như thế, một ít người khôn ngoan, liền giả vờ trúng đòn mà ngã lăn ra chết giả nhờ vậy mới có thể sinh tồn.

Sau khi toàn thể đối phương thấy đều ngã rạp Trương Vô Kỵ mới lên tiếng gọi một vị Trưởng Lão đến để hỏi đầu đuôi cơ sự.

Thì ra cái miếu nhỏ này vốn là một địa điểm bí mật của Cái Bang chuyên dùng để cử hành những buổi họp mặt và chôn giấu ngọc ngà châu báu.

Thật không ngờ thằng cha Nam Thiên Độc Ma sau khi bắt được Hồng Phong rồi liền đi lang thang lạc vào ngôi miếu này...

Khinh công của hã ta thật là điêu luyện, nên đã lọt vào trong ngôi miếu này mà người đệ tử Cái Bang canh gác vẫn chưa hay.

Vì vậy cho nên người này vô tình mở ngõ đường hầm để cho Độc Ma phát giác.

Thế là lão ta liền theo dấu mà xuống dưới kia tàn sát hết những người canh giữ mà giấu kín Hồng Phong.

Nào hay đâu những hành động của lão ta lại không trốn thoát được một nhóm người từ ngoài Tuyết Sơn vượt đường vạn dặm vào mà tìm một người.

Nhóm người ấy chính là những cao thủ trong Hồng Gia Trang do Hồng Lão Trang Chủ hướng dẫn vào đây để tìm kiếm người con gái họ Hồng, tức là Hồng Phong vậy.

Nhưng Hồng Lão Trang Chủ là một người giàu kinh nghiệm, ông ta lên nhìn bộ pháp của Nam Thiên Độc Ma, biết rằng người này không phải tay vừa, cho nên không dám kinh động.

Lão truyền cho bộ hạ nín hơi ếm tiếng, chờ cho Nam Thiên Độc Ma trở ra ngoài, mới ập vào mà uy hiếp Hồng Phong.

Nhưng sự đời cũng lắm trở trêu, trong khi Hồng Lão

Trang Chủ chưa kịp cất vãn Hồng Phong, thì một toán đệ tử Cái Bang đi công cán ở bên ngoài, bầy giờ tỉnh cơ trở về đúng lúc,

Thế là một cuộc giao chiến kinh hoàng xảy ra.

Cuộc xô xát ấy đã làm kinh động đến vợ chồng Trương Vô Kỵ và thầy trò Nam Hải Tây Thi đang lẫn quần gần đó để truy tìm tung tích của Đồ Long Bang Chủ..

Vị trưởng lão kể chuyện đến đây, thì Vô Kỵ nói :

— Vậy hãy kiểm điểm tai vật thứ xem thử xem có mất mát chi chăng ?

Chúng đệ tử Cái Bang vâng lời kiểm điểm lại, nhưng chẳng thấy mất mát vật chi, chỉ vì những người này mới đặt chân vào đây thì đã xảy ra cuộc tranh đấu, cho nên không có thì giờ rành rang mà lục soát.

Triệu Minh lại truyền cho chúng đệ tử Cái Bang thu dọn chiến trường bỗng thỉnh linh Trương Vô Kỵ hỏi một vị Trưởng Lão :

— Chắc rõ nơi này tại sao gọi là Ngọa Hồ Càng ?

Một vị Trưởng Lão thành thuộc đường lối trong vùng này liền trả lời :

— Chỉ vì dân chúng trong vùng này đồn đại rằng trên gò này có một con hồ trắng cực kỳ to tướng, đồng thời đã sống quá lâu năm, cho nên đã biến thành thần hồ...

Triệu Minh nghe đến đây vâng vâng gật gật :

— Hay lắm... này Vô Kỵ Ca Ca, chắc nữa chúng ta hỏi cung thằng già họ Hồng này, nếu nó trả lời lời thôi thì chúng ta quăng xác nó cho hồ xé xác...

Nàng vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Hồng Lão Trang Chủ, thấy lão mặt cắt không còn chút máu.

Trương Vô Kỵ nói :

— Không khí dưới hầm này ảm thấp vô cùng, vậy chúng ta hãy trở lên phía trên đi thôi.

Mọi người đồng tán thành ý kiến của Trương Vô Kỵ và đồng lục tục kéo lên phía trên.

Khi trở lên đại diện, một vị trưởng lão nói :

— Đồ sao thì chúng ta đã bắt được tên trọng phạm này rồi, vậy hãy ăn uống một trận cho no say rồi sẽ hỏi cung cũng chẳng muộn.

Triệu Minh reo cười nói :

— Hay lắm... hãy no say một trận rồi sẽ quăng xác thằng này cho cốp xơi.

Thật ra, kể từ khi bắt được Hồng Lão Trang Chủ thì Triệu Minh trong lòng nóng như lửa đốt, muốn làm sao dùng ngay đến cực hình để

tra tấn thẳng cha già này cho ra manh mối, nhưng nghĩ rằng việc này là một điều vô cùng quan trọng, dục tốc ư cho bất đạt, chỉ bằng hay thực hành một các hướn mà hơn.

Trong lúc ấy thì Trương vô Kỵ nhìn nàng một cách say đắm, chỉ vì kẻ từ khi nàng được thay thế bằng cặp mắt của Nam Hải Tây Thi thì trông nàng càng thêm xinh đẹp bội phần.

Chàng thấy nàng đột nhiên quay sang điềm một loạt vào ba trọng huyết, làm cho Hồng Lão Trang Chủ lại phải uể uải ra trên mặt đất.

Nàng lại dùng mũi giầy đá bởi một loạt vào ba trọng huyết trên người của lão ta, Trương vô Kỵ biết rằng Triệu Minh làm việc cần thận ư cho người này thừa cơ mà trốn chạy cho nên mới thẳng tay như thế.

Đúng vào lúc đó, thì có mấy người đệ tử Cái Bang thuộc hàng hai ba bị, đã lục tục quét dọn đại diện cho tươm tất và có một số lo sắp bày rượu thịt ra cũng nhau lo ăn uống.

Ngày hôm nay, Triệu Minh vô tình mà bắt được Hồng Lão Trang Chủ, cho nên lòng vui vô hạn, nàng liền tiếp uống mấy bát rượu thật đầy và ăn uống thẳng tay, nhưng chốc chốc nàng quay lại sau lưng mình va điềm bởi thêm mấy huyết đạo trên mình của Hồng Lão Trang Chủ.

Lúc bấy giờ, trên tiệc rượu câu chuyện còn raو như pháo, mọi người nhắc đến cuộc đấu chiến kinh hoàng ban này thì thấy đều hưng chí, nghĩ rằng lâu lắm, họ mới gặp một số người vô nghệ cao cường như người trong Hồng Gia đề mà đối địch.

Đến khi tiệc tàn thì trời đã xế chiều và ai nấy thấy điều no say cho nên tình thần cực kỳ phấn chấn.

Huynh Trưởng Lão thuộc hàng đệ tử tâm bị, nhưng mà tánh tình này còn nóng nảy vô cùng, ông ta thấy bảo mau mau dọn tiệc để rồi còn hỏi cung thẳng cha họ Hồng này.

AI nấy đồng nghĩ :

“Chỉ vì thẳng cha họ Hồng này báo hại, mà hai vợ chồng Trương Vô Kỵ phải lưu lạc giang hồ, trải qua trăm cay ngàn đắng, vậy thì cuộc hỏi cung này chắc vô cùng quan trọng, và Triệu Minh phen này tất sự trở hết bình sinh tuyệt kỹ, làm cho mọi người được no con mắt.

Quả nhiên Triệu Minh chờ đợi đến giờ phút này thật vô cùng nôn nóng, bao nhiêu uất khí đè nén trong bao nhiêu ngày, bây giờ bỗng bùng ròi lên mãnh liệt.

Nàng cất tiếng đồng sang sang :

— Này thẳng già họ Hồng kia ầy bước lại đây cho ta hỏi.

Hồng Lão Trang Chủ này giờ bị ném trong một xô tường, bụng rất đói, miệng rất khát, lại nghe thấy mùi rượu thịt hay phượng phất qua lỗ mũi, ông ta thật lấy làm thêm khát nhưng không biết làm sao,

vì thân hình đã không thể nào cực cực vì cứ bị Triệu Minh điềm huyết bởi thêm mãi mãi.

Bây giờ nghe Triệu Minh gọi đến tên mình thì tay chân càng thêm rụng rời, vô ông ta biết rằng giờ phút quyết liệt đã tới.

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt của lão vẫn cố giữ vẻ thản nhiên, chỉ vì dù sao ông ta cũng là người luyện võ ; lại nơi đây là chỗ đóng người, chẳng thà là chết chứ không thể cúi đầu chịu nhục.

Triệu Minh thấy lão ta không nói không rằng, uất khí lừng lên, thét hỏi :

— Thằng già họ Hồng kia có bước ra hay không thì bảo...

Hồng Lão Trang Chủ vẫn im lìm không trả lời.

Triệu Minh bỗng quay sang Hồng Phong, nàng nói

— Thy Thy đâu hãy lôi đầu thẳng già kia ra chỗ chân giường cho ta xem...

Đây nói về Hồng Phong tức là Trương Thy Thy nghe Triệu Minh nói như thế, thì trong lòng lưỡng nan tấn thổi, nàng nghĩ rằng Hồng Lão Trang này quả là người sâu độc, bây giờ trải qua một cơn tai biến Triệu Minh đã đâm hy sinh cặp mắt để cứu mình, vậy, thì địch thì là mẹ mình chứ chẳng ai xa lạ. Còn Hồng Lão Trang này tuy không có công sinh, nhưng cũng có công dưỡng, mặc dù sự dưỡng dục này có 1 âm mưu ràng rợn, nhưng mà dù sao nàng cũng gọi người này bằng cha trong bao nhiêu năm trời bây giờ nếu nàng ra tay cay độc thì lương tâm cũng không nỡ.

Còn đang dùng dằng thì Triệu Minh đã hiểu ngay tâm trạng của con mình, nên nàng nói :

— A... phải rồi, để tự ta ra tay vậy...

Nói dứt, nàng liền bước tới nắm lấy hầu áo của Hồng Lão Trang đoạn ném và ông ta ra để giữ chỗ chân giường.

Nàng thét :

— Bây giờ mi phải khai rõ đầu đuôi tư sự... có phải chính mi đã đến Tô Châu xuống tay bắt mất Thy Thy trong lúc đó còn nằm ở trong nôi ?

Hồng Lão Trang Chủ nghe nhắc đến việc đi vắng thì khá cau mày, nhưng vẫn chưa chịu trả lời.

Triệu Minh sát khí đằng đằng, bỗng đột nhiên tuốt phất thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, nàng đưa lên cao dọm đâm xuống, đoạn cất tiếng hỏi :

— Mi có trả lời hay không thì bảo ?

Câu hỏi chưa dứt thì đã đâm vào xuống một guom, làm cho Trương Vô Kỵ rú lên, vì chàng ư cho Triệu Minh quá nóng giận mà giết mất

người này là một vấn đề nan giải.

Nào hay đầu mũi gươm của Triệu Minh chỉ phạm vào làn da của Hồng Lão Trang Chủ chừng hai phân rồi nàng kéo mạnh một đường.

Triệu Minh dùng sức thật là cân phân nên chỉ gây thương tích một cách nhẹ nhàng chứ không hề nguy cho rãnh mạng.

Dù vậy, nhưng một tia máu đào tức thì bắn vọt ra làm cho mọi người có mặt tại đây đều lắc đầu le lưỡi.

Triệu Minh lại dùng mũi nhọn của thanh trường kiếm kéo qua kéo lại trước hai tròng con mắt của Hồng Lão Trang Chủ, nàng thét bảo :

— Ta không có thì giờ để nói chuyện lời thời dài dòng, mi có trả lời hay không thì bảo..?

Lời nói chưa dứt, nàng lại dậm dậm xuống một nhát như ban nãy, nhưng Hồng Lão Trang Chủ vừa nếm mũi chũa cay của một nhát gươm vừa qua, nên bây giờ trong lòng hắn còn kinh khiếp, ông ta sợ Triệu Minh lấy mất tròng con mắt của mình, nên nói to :

— Để ta cung khai... để ta cung khai..

Quả nhiên lời nói của lão làm cho Triệu Minh ghim ngay mũi gươm nàng lập lại câu hỏi :

— Ta hỏi có phải chính mi đã đến Tô Châu bắt con Thy Thy đây khi nó còn nằm ở trong nôi ?

Hồng Lão Trang Chủ trả lời :

— Bât con Thy Thy chính là Bách Bộ Căn Thiên Trương Thuấn. Trương Vô Kỵ nghe đến tên của người này liền vào lên một tiếng kinh di, nhưng liền một lúc ông ta còn kinh khiếp, ông ta sợ Triệu Minh:

— Thằng khốn kiếp Trương Thuấn bây giờ ở đâu ?

Hồng Lão Trang Chủ trả lời :

— Nó còn ở trên Tuyết Sơn....

Triệu Minh hăm hực nói :

— Nó có cái tên Bách Bộ Căn Thiên, hèn chi ta trở hốt tài khinh công mà vẫn đuổi theo không kịp.. ta khen cho mi biết dùng người đó.

Nàng lại dùng mũi gươm ghim nhẹ lên chũm vai của lão ta, hỏi rằng :

— Thế thằng nào dùng kế điệu hổ ly sơn cho ta đuổi theo mà đến nỗi phải trúng mũi kim độc vào huyết Lao Cung trong lòng bàn tay ?

Lần này thì đến lượt Hồng Lão Trang Chủ vào lên một tiếng: lão ta nói :

— Thì ra mũi kim ấy có tẩm thuốc độc cho nên thằng Hách Văn Phi phải chịu chết ở bờ sông Hoàng Hà.

Thì ra vào khoảng hai mươi năm về trước, khi Triệu Minh đang ngồi may trong nhà riêng, thì nghe thấy có tiếng thịch khách sẽ lên đến sau lưng mình; và khi hắn xuống tay tổng về phía nàng một đường thì

nàng đã khôn ngoan trảm mũi kim đang may trong tay của mình vào huyết Lao Cung trên lòng bàn tay của hắn.

Thật ra mũi kim ấy chỉ là một mũi kim thường chứ chẳng phải có tẩm thuốc độc, nhưng chỉ có điều khi mũi kim vừa cắm vào huyết Lao Cung rồi thì nàng đã kịp thời dùng một thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn mà bẻ ngang qua một cái, làm cho mũi kim gãy ngay một đoạn nằm trong huyết đạo.

Tên Hách Văn Phi sau khi trúng đòn liền bay mình ra cửa sổ, vừa để trốn những đòn liên tiếp của Triệu Minh, mà cũng là để dùng kế điệu hổ ly sơn dụ Triệu Minh ra ngoài ngõ hầu để cho thằng cha Bách Bộ Căn Thiên xuống tay bắt mất Trương Thy Thy.

Sau khi Hách Văn Phi nhắc cho Triệu Minh biết rằng đã trúng kế điệu hổ ly sơn và nàng bay mình trở lên phòng riêng rồi thì Hách Văn Phi mới quát ngựa truy phong.

Nhưng hỏi đi, mũi kim của Triệu Minh bị gãy nằm trong huyết đạo ban nãy, bây giờ nương theo dòng máu trong cơ thể của con người mà chạy thẳng về tim, vì vậy nên cánh tay của Hách Văn Phi bỗng trở nên nhức nhối vô cùng..

Hắn ta biết nguy, nhưng không dám dừng chân đứng lại mà cầm cổ chạy miết về phía bờ sông Hồng Hà.

Nương còng chạy chừng nào mũi kim càng về gần đến tim chừng ấy. Đến khi vì quá đau đớn chịu không nổi nữa, hắn ta mới ngồi bệch xuống dưới một gốc cây mà ngơ ngẩn.

Vừa ngồi yên thì hắn ta nghe thấy bên tai của mình có tiếng nước đổ rì rào, đúng là mình đã về gần đến bờ sông Hồng Hà.

Hắn gượng gạo cố đứng dậy, nhưng nghe thấy trong lồng ngực của mình đau nhói lên dữ dội, làm cho đôi mắt của hắn mờ đi.

Hắn biết mình vượt qua không khỏi cái chết, nên quờ quạng viết tại mấy chữ trên mặt cát, rằng :

— Tôi chết vì nữ ma đầu ghim kim vào huyết Lao...

Mới viết đến chữ «Lao» thì tứ chi của hắn đã rã rời, lúc bấy giờ trời đã sáng trắng, nhưng mà trước mắt của hắn ta vàng tối đen như mực, rồi lồng ngực nhói mạnh lên một cái, thế là đường hơi của hắn hoàn toàn tắt nghẽn để cho hồn của hắn đi sang bên kia thế giới.

Mãi đến chiều ngày hôm sau, Hồng Lão trang chủ chờ mãi mà không thấy Hách Văn Phi trở về mới cho người đi ra khắp nơi tìm kiếm và phát giác ra Hách Văn Phi chết dưới ngọn cây cổ thụ và phát giác dòng chữ mập mờ trên mặt cát, tuy vậy họ cũng đọc ra biết rằng người họ Hách chết vì một mũi kim của Triệu Minh nhưng nghĩ vẫn vẫn bao trùm ; mãi đến bây giờ

Hồng Lão Trang Chủ nghe nói, mới tin rằng mới hôm này có tên thuốc độc.

Lão còn đang hần khuân, thì lại nghe Vô Kỵ hỏi:

— Bây giờ ta mới hỏi lai lịch của mi, và tại sao sao mi lại lại ta đến nước phải cửa sát như thế, và suốt nửa con Thụ Thụ đây phải mất đôi mạng tại sao là?

Hỏi đến câu này thì Hồng Lão Trang Chủ lại cười nhẹ. Triệu Minh thấy lão ta không nói không rằng, lại dùng môi gươm mà thích nhẹ một mũi lên vai lão đang hỏi.

Mi đã đắc rồi à?

Hồng Lão Trang Chủ vẫn im lìm bất động, và Triệu Minh lại lên giọng hách dịch:

— Bây giờ ta mới hỏi mi có phải là họ Hồng?

Vừa nói dứt lời, nàng in nhẹ môi gươm vào đôi mắt của lão ta, làm cho môi gươm lên sâu vào thịt và một tia máu nóng lại bắn ra trông thật là kinh sợ...

Hồng Lão Trang Chủ ngửa mặt cười ha hả, nói:

— Họ Hồng kia chỉ là họ giả, điều này thì chúng hay đi dư thừa.

Hồng Phong này giờ chầm chú để hết tâm thần nghe rõ từng câu hỏi của Hồng Lão Trang Chủ mặt đã nàng đối với ông ta còn có chút cảm tình, nhưng khi nghe đến đây thì tất khí xung thiên, nàng hăm chực nói:

— Mi thật là cay độc, dám đối tình thù danh của ta...

Triệu Minh thấy lên lãnh Hinh, nói:

— Thụ Thụ hãy hỏi họ thật của nó là họ gì?

Thụ Thụ chưa kịp trả lời thì Hồng Lão Trang Chủ đã nói:

— Họ ta là gì? Đó là một điều bí mật mẹ của mi là người thông minh thì trí, vậy hãy đoán xem họ ta là họ gì?

Triệu Minh cười mà thầm nghĩ:

“Thông này giả cho ta lọt vào bốn chữ thông minh thì trí để buộc ta đoán xem họ của nó, độc thật, nhưng mà ta biết dựa vào đâu để đoán?”

Suy đi nghĩ lại, nàng giật mình tỉnh giấc, nghĩ rằng thông giả này đưa cho mình lọt vào tình thế suy tới tình lui cho mất ngày giờ, đang là nó muốn giết hườn cứu mừa để chờ viện binh.

Nàng thấy rằng mình vốn bảo không biết bao nhiêu tâm huyết mới nắm được thông giả này ở trong tay, nếu rồi ra để này cụm cả để lọt vào trong tay kẻ khác thì thật đáng sợ, vội trở của gươm đi vào huyết Bính Hội trên đỉnh đầu của lão ta, đây là một vị trí vô cùng quan

trọng. Làm cho Hồng Lão Trang Chủ giật mình kinh sợ, e cho Triệu Minh đang sức quá mạnh thì tình mạng không còn.

Lão ta hần hần trả lời:

— Xin Giáo chủ phúc nhân mới tay, tôi .. cung khai...

Triệu Minh cười bẻ lưng nói:

— Mi bảo để mi cung khai bao nhiêu lần rồi hử? Phen này thì nhất định cho mi nắm một Vạn Nghĩa Táng Tâm.

Lời nói của Triệu Minh chưa dứt thì Hồng Lão Trang Chủ nghe thấy một nội lực từ trong chuôi gươm của nàng chạy xuyên qua cổ rồi xuống thẳng lưng ngực mà vào tim.

Và Hồng Lão Trang Chủ tức khắc nghe thấy dường như có trăm nghìn con kiến cắn xé quí tim của mình...

Tay chân của Hồng Lão Trang Chủ bấy giờ đã kiệt quệ, nhưng mà lão vẫn cố hết sức vùng vẫy, cứ vung vào bộ điện thần não của ông ta thì càng dà biết mới vị Vạn Nghĩa Táng Tâm thật là cay đắng...

(Vạn Nghĩa Táng Tâm, có nghĩa là trăm nghìn con kiến chui rúc trong quí tim)

Cặp mắt của lão ta bắt đầu mở đom đóm, lão rú lên mấy tiếng bị đứt rồi nói:

— Ta họ Chu... ta họ Chu...

Trường Vô Kỵ đứng bên cạnh giật mình nhảy nhồm, kêu lên:

— Thôi rồi, mi là Chu Trường Linh...

Nói dứt lời chàng đưa tay ra vuốt mặt Hồng Lão Trang Chủ.

Bàn tay của chàng đã nắm vào sợi nội lực, những tường người này mang một lớp da giả, nếu bàn tay này đi qua, lớp giả tạo ở bên ngoài sẽ rơi rớt.

Nào hay đâu Hồng Lão Trang Chủ kêu lên oai oái, da mặt bị cọ mạnh nên đỏ rần và rất như phỏng lửa, thế mà da mặt vẫn nguyên, và Hồng Lão Trang Chủ kêu lên rồi rít:

— Ta không phải Chu Trường Linh, mà là em ruột của Chu Trường Linh...

Triệu Minh thấy lên lãnh Hinh:

— Mi không phải tên Trường Linh, vậy chứ tên gì?

Vừa hỏi, nàng vừa xuyên thêm nội lực, làm cho Hồng Lão Trang Chủ phải kêu lên rầm rì:

— Tên Chu Trường Long...

Quí thật đúng như lời lão ta cung khai, tên thật của lão chính là Chu Trường Long.

Vô Kỵ nghe đến đây sợ hãi đến khi xưa lúc mình còn nhỏ thì bị Chu Trường Linh đuổi và xuyên qua một khe đá thật nhỏ

Chính vì quí kinh sợ cho nên cứ trốn tới mãi, may nhờ thần

hình của chàng nhỏ thó cho nên lọt qua được khe đá, còn Chu Trường Linh thì bở to con hơn nên bị kẹt giữa khe đá thành thế lưỡng nan tấn thoái và phải chết khô tại đó.

Còn Trương vô Kỵ thì lọt qua bên kia là cái thung lũng và chính tại nơi ấy chàng đã trở thì trị bệnh cho loài khỉ, nên vô tình chàng tìm được pho Cửu Dương Chân Kinh giấu trong bụng một con khỉ, do đó mà chàng luyện được môn thần công cải thể...

Chàng còn nhớ rõ, sau khi mình luyện xong rồi, liền chôn pho sách ấy vào trong hóc núi, đoạn dùng nội lực mà đè bên ngoài vách đá một dòng chữ:

« Trương Vô Kỵ chôn kinh tại đây »

Chàng nhớ đến đoạn này thì lại giật mình, bởi gặp rất rằng:

— Ah... Trương Long, thì ra mi đã phát giác ra pho Cửu Dương Chân Kinh?

Hồng Lão Trang Chủ chính là Chu Trường Long, biết mình không thể giấu giếm nên khế giật đầu.

Triệu Minh tức tối, gõ chuỗi gươm vào đầu lão nghe côm cốp, nói:

— Hèn chi mà mi có công lực phi phàm, pho kinh ấy bấy giờ giấu ở đâu?

Hồng Lão Trang Chủ cúi đầu trầm ngâm mà chưa trả lời, thì ra sau khi nghe thấy thân nhân cho hay rằng Chu Trường Linh bỗng nhiên mất tích, Chu Trường Long liền đi tìm kiếm khắp chốn giang hồ, nhưng tìm không ra manh mối.

Chu Trường Long không sớm lòng thôi chỉ cứ ra công tìm kiếm mãi, cho đến một ngày hôm kia, Chu Trường Long lần mò đến khe đá mà anh mình đã kẹt chết ở trong đó.

Khi Trường Long đến nơi thì xương thịt của Trường Linh đã nát tan rời rã, nhưng Trường Long nhìn vào niêm y thì biết ngay đó là xác của anh mình.

Ông ta moi lấy hài cốt mang trở ra ngoài rồi tiếp tục tiến lên vào bên trong, vì Trường Long tình nghi rằng trong kia chắc có niêm tàng một điều vô cùng bí mật, cho nên anh mình mới vào đây đến nỗi phải lụy thân.

Vì thân hình của Trường Long nhỏ hơn Trường Linh, lại nữa lúc bấy giờ ông ta bình tĩnh mà lần tới từng bước một, không như anh mình đuổi theo Vô Kỵ một cách quá ư gấp rút, vì vậy cho nên ông ta lọt được vào bên trong.

Ông ta đi đến sát hết khu vực bên trong thung lũng, không chứa một cành cây hay một lá lá, vì ông ta định nhìn rằng trong này cũng có vật

liên can tới cái chết kỳ bí của anh mình.

Quả nhiên trong khi ông ta lục lạo, thì bắt gặp hàng chữ của Trương Vô Kỵ để lại.

Ông ta tức thì ra tay đào xới, và phác giác cái gói vải dẫu Cửu Dương Chân Kinh.

Khi phát giác đây là một pho sách bí truyền của Đạt Ma Sư Tổ để lại, Chu Trường Long mừng khắp khời liền thu lấy làm của riêng và ông ta ngày đêm luyện tập không ngừng, do đó tài nghệ tăng tiến lạ thường.

Và cũng kể từ khi đó, cái tên Trương Vô Kỵ khắc sâu vào tâm khảm của mình, sau khi vô công tăng tiếng vượt bực rồi, Chu Trường Long liền cất bước giang hồ truy tìm cho ra cái tên đã giết chết anh mình.

Thế rồi không bao lâu, cái tên Trương Vô Kỵ chấn động giang hồ, và cái giai thoại Trương Vô Kỵ bị Chu Trường Linh rượt mà bọc được Cửu Dương Chân Kinh truyền rao khắp giới võ lâm.

Thế là ông ta qui cái chết thảm nào của anh mình vào đầu Trương Vô Kỵ, và ông ta quyết tâm trả thù một mẻ cho đích đáng.

Kịp đến khi Trương Vô Kỵ mai danh ẩn tích, lão ta phải mất đi rất nhiều thì giờ mới tìm ra tông tích của chàng tại Thành Tô Châu.

Thế là lão ta lại phải phí rất nhiều tâm cơ để kiến tạo Hứa gia Trang cùng một bọn tay em sắp đặt chước quí mưu thâm, ngo hầu trả thù một mẻ cho thật là đích đáng.

VÀNG NGỌC CHÍN CHÂU ĐỒNG TỰ HỘI VÔ LÂM BỐN BIẾN THẦY VỀ KINH

Sau khi bắt được Trương Thy Thy rồi, lão ta bèn đổ bỏ Hứa Gia Trang Thy Thy về một địa điểm khác ngo hầu truyền cho một môn võ công cực kỳ lợi hại, đó chính là môn Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm.

Môn Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm này chính do nơi Cửu Dương Chân Kinh chế biến ra cho nên có mãnh lực phi thường, làm cho quần hùng khiếp vía...

Kịp đến khi Không Không Đại Sư và Triệu Minh đại náo Hồng Gia thì Chu Trường Long lại kinh sợ mà phải dắt Thy Thy trốn lên tận Tuyết Sơn, không ngờ Thy Thy lại tò mò vì muốn tìm cho biết sự bí mật của hai chữ «Đỗ Long» mà thâm nhập vào Biệt Điện Thiên Hồng.

Chu trường Long có ngờ đâu chuyển đi ấy, Trương thy Thy lại trở nên «Đỗ Long Bang Chủ», và gây nên có sự ngày nay...

Ông ta biết mình không thoát chết, nên kể lại rành rọt đuôi đầu, làm cho Trương thy Thy nghe đến đâu thì lệ rơi đầm đìa đến đó...

Nàng ôm lấy Triệu Minh mà khóc vùi, làm cho những người

có mặt tại đây thấy đều không ngăn được giọt lệ đồng tình.

Bỗng chợt Triệu Minh nghe thấy trong lồng ngực của mình có hơi ấm ấm, nàng cúi đầu nhìn xuống, thì ra nước mắt của Thy Thy chảy xuống thấm qua hai lần áo vào đến da thịt của mình.

Nàng thoáng nhìn qua khuôn mặt của Trương Thy Thy thấy rõ ràng tư tưởng của nàng đã đứt khoát, nàng liền đẩy nhẹ Thy Thy ra khỏi lòng mình đoạn nhún nhảy sỏ về phía Hồng Lão Trang Chủ.

Cử động của nàng thật là nhanh nhẹn, Trương Vô Kỵ thoáng nhìn thấy sắc mặt của nàng đỏ ửng sát khi, tức thì thét to lên.

Hãy khoan...

Vừa nói, chàng vừa tung mình nhảy tới khoát tay ra ngăn cản, nhưng Triệu Minh đã khoát nhanh ống tay áo phía tả đánh thốc về phía Trương Vô Kỵ một đòn...

Trương Vô Kỵ nghe thấy hơi gió ập ngay vào mặt mình một cái phi thường mạnh mẽ, thì biết ngay Triệu Minh đã dùng hết mười phần sức mạnh làm cho chàng phát tung ra một thế Càn Khôn Đại Nã Di mà đưa luồng sức mạnh này trượt thẳng ra bên ngoài.

Trong đó ống tay áo phía hữu của nàng đã đánh ập ngay xuống đỉnh đầu của Hồng Lão Trang Chủ một đòn ác liệt làm cho ông ta trúng đòn vỡ sọ ra mà thác...

Nàng lại dậm tung ra một cước, đá bồi vào cái xác của lão, nhưng phen này thì Trương Vô Kỵ đã nhanh tay cướp lấp cái xác...

Chàng xuất thủ nhanh như gió lục soát trong mình của Hồng Lão Trang Chủ, và quả nhiên chàng lôi ra được một chiếc gói ở trong lòng của Lão.

Chiếc gói này vừa lộ ra ngoài, thì Triệu Minh kêu lên :

— À... Cứu Dương Chân Kinh...

Thì ra chiếc gói ấy bằng giấy dầu đen mượt, đúng là tấm giấy dầu mà khi xưa Trương Vô Kỵ dùng để gói pho Cứu Dương Chân Kinh chôn giấu trong thung lũng khi xưa.

Trương Vô Kỵ tháo nhanh chiếc gói này, quả thật vật bên trong chính là pho sách cổ truyền "Cứu Dương Chân Kinh", chàng đã từng cầm pho sách này mà luyện tập ròng rã mấy tháng trời trong thung lũng nên nhìn thoáng qua thì biết ngay đó không phải là vật giả.

Chàng vừa bỏ quyển Chân Kinh thì nghe tiếng của Mai vô Ảnh kêu lên :

— Dương... Dương Tiểu Hồng đi đâu đó ?

Mọi người giật mình quay đầu nhìn lại, thì trông thấy một chiếc bóng trắng mờ đang thoát nhanh ra ngoài cửa.

Mai Vô Ảnh kêu lên một tiếng rồi cũng quăng mình cấp tốc đuổi

theo, Trương Thy Thy thấy vậy nào chịu bỏ qua, tức thì ngán lên một tiếng dài rồi cũng thoát ra ngôi hoang miếu mà đuổi theo thần tốc...

Châu Hoài Ngọc vừa thấy Trương Thy Thy cắt mình ra đi thì chàng cũng dậm theo sau, nào hay đâu chàng vừa vận hơi lấy sức, thì bỗng có một bàn tay của Trương Vô Kỵ thò ra nắm cứng lấy vai của chàng làm Châu Hoài Ngọc phải chùn chân dừng bước.

Châu Hoài Ngọc còn đang bồn chồn ngơ ngác, thì chợt nghe có tiếng Triệu Minh nói :

— Nó ra đi rồi sẽ quay trở lại, đuổi theo làm chi vô ích.

Câu nói của Triệu Minh chưa dứt, thì chợt thấy Trương Thy Thy từ bên ngoài lăm lăm bước vào.

Thì ra ban này nàng tung mình đuổi theo, nhưng vượt được năm mươi trượng, mà vẫn thấy tư bề là hoang sơn vắng vẻ, không biết tìm dạng và Dương Tiểu Hồng ở đâu.

Nàng đứng thần thờ thật lâu, bất giác nghe thấy có hai giọng nước mắt nóng hổi lăn dài xuống má...

Biết hai người này đã thoát khỏi nơi đây thì thật khổ lòng tìm kiếm, nàng chợt nghĩ ra trong hoang miếu kia hẳn còn một Triệu Minh đã mưu tặc tội, vậy hãy quay vào hỏi mẹ mình là thương sách.

Nghĩ đoạn bèn quay quả trở lại, không ngờ đến nơi thì trông thấy Châu Hoài Ngọc đang đứng đăm chiêu lo lắng giữa song thân của mình.

Trương Thy Thy giật mình ghim chân đứng lại, nàng nghe thấy hai má của mình nóng bừng lên vì e thẹn.

Trương Vô Kỵ nói :

— Việc nơi đây đã tạm dứt, thời thì chúng ta hãy trở về.

Bách Biễn Thần Quân bỗng nói :

Hãy khoan... chúng tôi đây hẳn còn một việc vô cùng nan giải xin Trương giáo chủ hãy quá bộ đến tề xá giúp đỡ một phen.

Dứt lời, ông bèn thuật sự việc Hoài Ngọc trúng độc của Nam thiên Độc Ma và tuy lấy được thuốc của lão già này, nhưng không biết thuốc nào là thuốc giải.

Thế là chúng đệ tử cái bang được lưu lại để thu dọn chiến trường còn bao nhiêu thấy đến kéo rốc theo Bách Biễn Thần Quân mà trở lại tư gia.

Về đến nơi, Trương Vô Kỵ thấy thuốc không khác nào như lần thấy trước, và dưới sự nhận xét tài tình, chàng đã tìm ra thuốc giải cho Châu Hoài Ngọc.

Hoài Ngọc sau khi uống thuốc giải rồi thì nghe thấy tinh thần sáng khoái hơn khi xưa, Bách Biễn Thần Quân lại lưa Trương Vô Kỵ ở lại ngộ hầu giải huyết cho Sóng Giang Khoái Kiếm, công việc lục đục đến

chịu tới một nang xuối.

Đêm hôm ấy, mọi người tạm thời yên nghỉ trong tư gia của Bách Biễn Thần Quân. Trương Thy Thy mặc dù lui vào phòng riêng của mình, nhưng nàng trần trọc mãi không sao yên giấc, trong trí của nàng cứ quay cuồng hình ảnh của Dương Tiểu Hồng. Nàng không biết sau khi nghe khẩu cung của Chu Trường Long, nàng mới biết mình là gái giả trai, có lẽ nàng hổ thẹn nên ra đi, bây giờ không biết lưu lạc phương nào?

Còn đang thao thức, chợt nghe có tiếng si gõ nhẹ vào khung cửa bốn tiếng.. bốn tiếng này hai nhịp hai khoan, dường như có chiều trống giổn...

Thoạt tiên... nàng ngỡ rằng đó là Châu Hoài Ngọc nên liền nhắm nghiền hai mắt lại, định giả vờ ngủ mê...

Đúng vào lúc đó, đột nhiên bên ngoài cửa có tiếng cười khúc khích vang lên...

Tiếng cười này vừa đập vào màng tai của Trương Thy Thy, nàng liền ngồi phắt dậy, nguyên nhân chỉ vì giọng cười này đúng là của một nàng con gái.

Trương Thy Thy thầm nghĩ :

« Trong nhà này chỉ có một mình mẹ mình và Trương Giang Kiềm là đàn bà mà thôi, nhưng hai người này thấy đều lớn tuổi, quyết không chơi trò con trẻ, mà giọng cười ngoài kia cửa sổ lại còn non nớt, đích thị là một người nhỏ tuổi... Còn nhỏ tuổi mà dám trêu Đờ Long Bang Chủ thì thật là gan tay trời... »

Ý nghĩa của nàng vừa đến đây, thì chợt nghe thấy tiếng cười bên ngoài cửa sổ lại vang, và một câu nói ngọt ngào nương theo gió lạnh bay vào :

— Mời Đờ Long Bang Chủ ra đây cho tôi nói chuyện.

Lời nói của người này chưa dứt, thì Trương Thy Thy đã bay vào đến cửa sổ, bỗng rú lên một tiếng mừng rỡ thét hỏi nhỏ nhỏ :

— Vô Ảnh. Tiểu Hồng đâu?

Chữ « Hồng » vừa thoát ra khỏi miệng, thì Trương Thy Thy đã thò bàn tay tả ra mở cửa, và dùng bàn tay hữu chụp nhanh vào vạt áo của Mai Vô Ảnh.

Khá khen cho Trương Thy Thy, nàng tuy đứng ở phía trong phòng, chỉ nghe theo hơi thở của Mai Vô Ảnh đã đoán chừng vị trí, thế mà nàng thò tay ra lạnh như chớp, và chụp đúng vào vạt áo của Mai Vô Ảnh, làm cho nàng vốn là một tay lạnh lẽo về nghề trốn tránh, thế mà cũng tránh không khỏi bàn tay lợi hại của Trương Thy Thy

Bị nắm cứng vạt áo, Mai Vô Ảnh cười lên như nắc nẻ nàng nói :

— Đờ Long Bang chủ tay chân thật là lạnh lẽo, lời đồn không sai. Vừa nói nàng vừa gỡ nhẹ bàn tay của Trương Thy Thy ra, vì bây giờ đã biết Đờ Long Bang Chủ là gái, cho nên Mai Vô Ảnh không còn giữ gìn ý tứ nữa.

— Tiểu Hồng đâu?

Mai Vô Ảnh nở một nụ cười ý nhị, nàng trả lời :

— Muốn biết Tiểu Hồng hiện giờ ở đâu thì hãy theo tôi.

Trương Thy Thy không chờ cho Mai Vô Ảnh nói hết câu, nàng tức thì bay mình ra cửa sổ, và nắm lấy tay của Mai Vô Ảnh, Trương Thy Thy hỏi :

Trương Thy Thy hỏi :

— Đi về đâu?

Mai Vô Ảnh trả lời :

— Thì hãy theo tôi.

Nói dứt lời nàng trở thuật khinh công lướt nhẹ về hướng Bắc rồi vượt tường mà ra ngoài.

Trương Thy Thy trong lòng bức rút không biết Tiểu Hồng giờ này ra sao, nên thúc Mai Vô Ảnh đi thật nhanh.

Lúc bấy giờ bầu trời u ám trên nền trời xanh thẫm chỉ lóng lánh vài ánh sao thưa..

Hai người càng đi chừng nào thì địa thế càng cao. Trương Thy Thy lấy làm lạ, không hiểu vì sao mà đường đi dước bước nàng nghe thấy dường như quen thuộc lắm.

Nàng định mở miệng hỏi Mai Vô Ảnh thì bỗng nhiên trước mắt của nàng hiện ra một dãy đồi xanh biếc.

Dãy đồi này vừa đập vào mắt nàng, thì Trương Thy Thy kêu lên

— Trời... sao lại trở về Ngọa Hồ Càng?

Mai Vô Ảnh bật cười, trả lời:

— Chỉ vì Tiểu Hồng Cô Nương hiện giờ ở trên Ngọa Hồ Càng.

Hai người vừa đối thoại đến đây thì Trương Thy Thy liếc thấy dưới chân của mình màu đỏ đã ngã sang màu đỏ

Mai Vô Ảnh thoáng nghe Đờ Long Bang Chủ thở ra một hơi dài ào ạt, nàng nghĩ thầm chắc có lẽ Trương Thy Thy nhớ đến cảnh tượng lão già Chu Trường Long gì đó chết một cách thảm não trong buổi ban chiều. nên bây giờ mới sinh ra lòng buồn bã.

Quả thật sự suy đoán của Mai Vô Ảnh đã hoàn toàn đúng, bởi vì bây giờ tư tưởng của Trương Thy Thy đang rào rạt như nước hải triều dâng, nàng nghĩ rằng Chu Trường Long mặc dù nuôi nấng mình với một mục đích vô cùng tàn ác, nhưng mà từ thuở nhỏ nàng đã sống trong Hồng Gia dù sao nhất thời cũng không thể xóa nhòa những kỷ niệm trong buổi thiếu thời.

Trương Thy Thy còn đang triển miên trong những cảnh tượng lạ lùng mà nàng đã sống ở trong Hồng Gia, nào là những vị võ sư danh tiếng cùng những môn võ học lạ lùng mà nàng đã trông thấy trong Hồng Gia.

Nhớ đến phần luyện võ, trong đầu của Trương Thy Thy tức thì hiện lên cái cảnh tượng mà nàng phải ngày đêm luyện tập Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm để thắng tay chém giết hai chiếc bình nộm mang tên Vô Kỵ và Triệu Minh.

Nhớ đến đây thì uất khí của nàng tức thì bùng sôi mãnh liệt, bao nhiêu tình cảm của nàng đối với Chu Trường Long thấy đều tiêu tan trong nháy mắt.

Nàng thở phào một hơi khoan khoái, như một người vừa trút khỏi một gánh nặng nghìn cân.

Dòng tư tưởng của nàng vừa tới đây, thì hai người cũng vừa tới chân đồi, họ dừng chân lại ngồi nghỉ một chút rồi bắt đầu vượt Ngọa Hồ Càng.

Lên đến lưng chừng, Trương Thy Thy hỏi :

— Có phải Tiểu Hồng Cô nương ở trong ngôi miếu hồi sớm mai ?
Mai Vô Ảnh gật đầu trả lời :

— Chính ở trong ngôi miếu ấy.

Thì ra trong buổi ban ngày, khi mà Dương Tiểu Hồng nghe Chu Trường Long tường thuật xong việc bắt Trương Thy Thy khi nàng còn nằm ở trong nôi, cốt ý tập luyện cho nàng thành tài, ngõ hầu ra tay hạ sát Vô Kỵ và Triệu Minh để báo thù cho người anh vì rượt theo Trương Vô Kỵ mà phải kẹt trong khe đá đến nỗi chết lần chết mòn một cách vô cùng bi thảm.

Không ai kể danh rõ câu chuyện này cho bằng Chu Trường Long nên nghe qua biết. Trương Thy Thy là con gái của Trương vô Kỵ, nàng vừa đau đớn, vừa hổ thẹn nên phải đột ngột ra đi, không muốn nhìn thấy những người quen biết nữa.

Nhưng Mai vô Ảnh thì trong dạ pháp phùng, nàng e cho Tiểu Hồng quá đau đớn mà quên sinh cho nên phải cấp tốc đuổi theo.

Mai Vô Ảnh vốn là một người ngoại cuộc, cho nên tình thần tỉnh táo, nàng vừa ra đi thì nghe thấy có tiếng người đuổi theo, vì vậy nên vừa theo kịp Tiểu Hồng thì Mai Vô Ảnh tức thì nắm lấy vạt áo của nàng nạt lên một tiếng nhỏ nhỏ :

— Muốn trốn thoát thì hãy dừng chân lại...

Dương Tiểu Hồng chân không dừng bước, nàng hỏi :

— Thế nghĩa là sao ?

Mai Vô Ảnh đeo theo Tiểu Hồng sát gót, nàng nói :

— Chạy không bao giờ thoát, hãy nằm im trong bụi rậm...

Lúc bấy giờ Dương Tiểu Hồng đang ở trong tình trạng thần trí hoang mang, nhưng nàng cũng đủ tỉnh thần biết rằng câu nói của Mai vô Ảnh là hữu lý, vì vậy cho nên Tiểu Hồng liền hỏi lại :

— Trốn ở đâu bây giờ ?

Mai vô Ảnh không dám chần chờ, liền kéo Tiểu Hồng tạt sang một bên, đoạn chung tọt vào một lùm cây kín đáo.

Hai người vừa nằm im thì thoáng nghe có tiếng chân của Trương Thy Thy đuổi theo như một làn gió lốc.

Và Thy Thy lướt qua khỏi chỗ hai người nằm chừng mười trượng thì dừng chân đứng lại, làm cho hai người nằm trong bụi rậm phải nín hơi im tiếng.

Người đẹp Thiên Hồng Biệt Điện đang đối lã, xin chờ vì bố thí.

Nàng bắt chước đứng theo giọng của cửa những người ăn mày đi xin ăn, làm cho chúng đệ cái Bang đều cười xoà, Riêng về phía Tiểu Hồng mặc dù đang lâm vào tình cảnh bị thương, nhưng cũng phải bật cười.

Chúng đệ từ Cái Bang biết rằng Dương Tiểu Hồng mặc dù là con gái Dương Tiểu Giáo Chủ nhưng mà nàng theo chân Trương Thy Thy và Châu Hoài Ngọc đã lâu và đã có cảm tình khá nhiều đối với cái Bang vì vậy cho nên họ tiếp đãi thật là chu đáo.

Sau khi dùng một bữa cơm đỡ đói lòng, Mai Vô Ảnh trông thấy Dương Tiểu Hồng mặt buồn sầu liền nói :

— Nơi này sương xuống lạnh lùng Dương cô nương lại sống không quen cảnh vật và của chúng đệ từ Cái Bang vậy đề tôi bước ra ngoài tìm thêm chỗ gối cho Dương cô nương được ấm áp.

Dương Tiểu Hồng gương cười nói :

— Đa tạ Mai cô nương.

Thế rồi Mai Vô Ảnh không đợi cho Dương Tiểu Hồng nói thêm một câu nào nữa, nàng vội vã bước ra khỏi ngôi miếu cổ lăm lăm đi xuống Ngọa Hồ Càng. Còn Dương Tiểu Hồng ngờ rằng Mai Vô Ảnh đi đến một thôn xóm nào gần đó để trở tài riêng lấy chỗ gối và cho nàng, nào hay đâu nàng thức thối ngồi chờ cho đến gần hết canh hai mà không thấy Mai Vô Ảnh trở về, làm cho trong lòng nàng hết sức lo âu.

Thành thử ra cái cảnh Trương Thy Thy thối thức nào nung, họ đều trông thấy.

Hai nàng nằm im trong bụi rậm chờ cho đến khi đoàn người của Trương Vô Kỵ hoàn toàn rời khỏi Ngọa Hồ Càng rồi họ mới lần mò mà vào chùa.

Chúng đệ từ Cái Bang vừa trải qua một cuộc đấu chiến kinh hoàng

mên bây giờ trong dạ hầy còn pháp phòng, cảnh chừng thật gắt.

Hai nàng vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa thì chợt nghe một tiếng thét vang lên lưng lầy :

— Ai đó ?

Hai nàng đồng giật mình dừng gót, nhưng ba bốn bề nhưng ngọn đuốc sáng trưng tức thì bùng cháy lên mãnh liệt.

Và chúng đệ tử Cái Bang trông thấy hai nàng đồng kêu lên những tiếng kinh dị.

Mai Vô Ảnh nói :

Đây nói về phần Dương Tiểu Hồng không dám nằm ngủ, cứ mở mắt trao tráo mà trông đợi Mai Vô Ảnh. Phần chúng đệ tử Cái Bang thì chỉ luân phiên nhau một người thức canh phòng mà thôi, còn bao nhiêu thầy đều ngủ ra mà ngủ say như chết.

Giữa khoảng đêm trường thanh vắng, Dương Tiểu Hồng lắng tai nghe động tĩnh bốn bề..

Bỗng chợt nàng giật mình đánh thót, vì tên đệ tử Cái Bang đang ngồi canh gác bỗng thỉnh linh đứng phắt dậy.

Và cũng chính vào lúc đó thì Dương Tiểu Hồng nghe thấy vắng vắng có tiếng chân người từ phía dưới đi lên.

Dương Tiểu Hồng mừng thầm, nàng cho rằng có lẽ Mai Vô Ảnh đã trở về, nên nói nhỏ nhỏ :

— Hay là Mai Cô Nương...

Nhưng câu nói của nàng chỉ đến đây rồi dừng lại, nguyên nhân chỉ vì nàng nghe thấy tiếng chân người rộn rã, rõ ràng có đến hai ba người.

Nàng nghĩ, nếu là Mai Vô Ảnh trở về thì chỉ có một người mà thôi, tại, làm sao bây giờ tiếng chân người lại nhiều như thế.

— Tên đệ tử Cái Bang lúc bấy giờ cũng đã báo động cho chúng sư huynh đệ đồng thức giấc.

Và mọi người đều lộ vẻ nghiêm trọng trên nét mặt ai cũng nghĩ rằng bọn Chu Trường Long đã học được Cửu Dương Chân Kinh, cho nên đào luyện được một số tay em thật là giỏi lắm, nếu họ hay tin Chu Trường Long từ nạn mà đến đây trả thù, thì thật là vấn đề nan giải chứ chẳng phải chơi.

Còn đang miên man suy tính thì tiếng chân người đã đến khá gần, một vị Trưởng Lão lấy mắt ra dấu, thế là chúng đệ tử đồng tủa ra tứ tán mà mai phục, chờ cho kẻ thù xuất hiện, tức thì thẳng tay lạng cho một võ sấm sét chẳng kịp bưng tai.

Mọi người chưa kịp ngồi yên, thì bỗng đột nhiên từ ngoài xa có tiếng một nàng con gái vọng vào :

Dương Cô Nương ơi... tôi đã tìm chân gối về cho cô đây !

— Dương Tiểu Hồng mừng rỡ, thì ra đó đích là tiếng nói của Mai Vô Ảnh, và nghe ra tiếng nói của nàng rất vui vẻ, thế thì người đi theo nàng đây chắc không phải là phường hung dữ.

Câu nói Mai Vô Ảnh vừa dứt, thì hai người cũng đã dừng chân trước cửa miếu.

Trong lòng của Dương Tiểu Hồng và chúng đệ tử Cái Bang thay đều trông theo hai người ấy từng bước để họ trông thấy người thứ nhì là ai nhưng họ dừng chân đứng lại ở bên ngoài mà chẳng chịu bước vào.

Chợt nghe Mai Vô Ảnh nói :

— Dương cô nương hầy bước ra đây mà lấy chân gối.

Dương Tiểu Hồng bất giác cau mày, nàng biết rằng bên trong việc này ít có điều chi bí ẩn, nay Mai Vô Ảnh gọi như vậy, chẳng lẽ mình không.

Nghĩ đoạn, nàng liền thông thả bước ra phía cửa.

Nào hay đầu chân của nàng vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, thì Mai Vô Ảnh đã thò tay ra nắm chặt lấy cổ tay của nàng.

Nắm ngón tay của Mai Vô Ảnh vừa khép chặt lại thì Dương Tiểu Hồng giật mình đánh thót, không ngờ Mai Vô Ảnh lại dụng võ với mình trong giờ phút này.

Nàng chưa kịp định tỉnh tâm thần thì Mai Vô Ảnh đã chuyển hết sức bình sanh kéo nàng một cái thật mạnh.

Cái kéo của Mai Vô Ảnh xuất trong trường hợp bất tỉnh linh làm cho Dương Tiểu Hồng té chúi nhủi vào lòng của một người đàn ông đứng bên, người đàn ông này tức thì kẹp chặt hai vòng tay ôm gọn nàng vào trong lòng của hắn.

Dương Tiểu Hồng thất sắc kinh hoàng, nhưng nàng vẫn còn đủ cảm giác nhận thấy cánh tay của người đàn ông này cơ sao lại mềm mại như nhung.

Nàng vùng vẫy kịch liệt, thét to lên :

— Chớ khá vô lễ.. chớ khá vô lễ...

Nhưng gã đàn ông ấy bỗng bật lên một tiếng cười tinh nghịch mà trong trẻo, lấy làm kinh dị.

Trong lúc đó, thì tiếng kêu rú của nàng đã làm kinh động đến chúng đệ tử Cái Bang, chh nên họ đồng đồ xô ra trước cửa, và Dương Tiểu Hồng nghe thấy họ kêu lên mấy tiếng mừng rỡ :

— Trời Đồ Long Bang Chủ...

Thì ra ban này, lúc Dương Tiểu Hồng bước ra cửa, vì trong chỗ

nhưng bước chỗ tối cho nên trông chẳng rõ mặt này của Trương Thy Thy. Kịp khi Thy Thy ôm chặt nàng vào lòng, thì nàng phải úp mặt trong lòng của Thy Thy, nên không biết người ôm mình là ai.

Ban nầy, nàng bị ôm bất thần thì sợ, bây giờ được biết người ôm mình chính là Trương Thy Thy thì nàng lại thẹn.

Sự sợ và thẹn dồn dập vào trong tâm tư, làm cho trống ngực của Dương Tiểu Hồng đánh thình lình, nàng vùng vẫy càng thêm kịch liệt.

Riêng về phần Trương Thy Thy nàng sợ nếu Dương Tiểu Hồng vờ ép, nàng sợ nếu ra đi, phen này nàng thoát đi thật chẳng khác nào cá rá, không cách nào nên nàng dùng lên tiếp mấy ngón Cầm Nã Thủ, quyết chặt lấy Dương Tiểu Hồng không cho nàng trốn chạy.

Mai Vô Ảnh cũng có đồng chung một ý nghĩ với Trương Thy Thy, chỉ nên nín thở nhìn thình lình bước tới, nói:

— Nữ Bang Chủ Phu Nhân, xin đặc tội với Phu Nhân rồi đó.

Lời nói chưa dứt, thì Mai Vô Ảnh liền trở ra một ngón, điểm nhẹ một cái vào huyệt Túc Tam Lý của Dương Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng rú lên một tiếng rồi hai chân mềm nhũn ra, lúc bấy giờ Trương Thy Thy một đặt nhẹ nàng lên một chiếc bồ đoàn, rồi nói nhỏ:

— Dương cô nương cảm phiền nằm nghỉ lưng một chút.

Dương Tiểu Hồng lâm vào tình trạng bán thân bất toại, nên nước mắt trào ra mà nói chẳng nên lời.

Nàng thẹn nhẽm nghiêng cặp mắt, không dám nhìn Mai Vô Ảnh cũng không dám nhìn Trương Thy Thy.

Trương Thy Thy rút tấm khăn tay ra lau nước mắt cho Dương Tiểu Hồng đoạn nói rằng:

— Dương Cô nương chớ khá xem việc này quá quan trọng mà tính ra chỉ hại đến sức khoẻ của Cô nương.

Liếc nhìn thấy sắc mặt của nàng có vẻ dịu hiền hơn ban nãy Trương Thy Thy liền nói tiếp:

— Chờ khi trời sáng, Dương Cô nương cùng chúng tôi trở về từ cửa Bắc Biên tiền bối, tự hợp với Trương Giáo Chủ đoạn chờ này mà rõ về kinh.

Nước mắt Dương Tiểu Hồng càng thêm ràn rụa, trong thâm tâm nàng hiểu rõ rằng cái ngày nàng trở về kinh để tự hợp với Dương Tiểu Hồng chắc không bao giờ có.

Trương Thy Thy, Mai Vô Ảnh cũng hiểu rõ tâm trạng của nàng, ảnh nỡ lời an ủi:

— Nghe đâu Trương Giáo Chủ phen này sẽ chính đồn lại hết thảy khả lực của chư vị anh hùng, mà mưu đồ cử sự thêm một lần nữa.

theo thiên ý thì Dương Giáo Chủ là một người thông minh tài trí chẳng lẽ cứ theo mặt triều đình... biết đâu.

Câu nói của nàng vừa đến đây, thì chợt bị một câu nói của một người đứng ở bên ngoài vọng vào cắt ngang.

— Á... biết đâu Dương-Giáo Chủ chẳng hồi tâm chuyển ý, mà gả Dương Cô nương cho một vị anh hùng tuổi trẻ tài cao nào đó?

Câu nói vừa mới vang lên, thì những người có mặt tại đây đồng giật mình nháy nhòm nghĩ rằng không biết một kẻ cường thù địch nào đó lại bén mảng đến chung quanh đây trong giờ phút này mà không ai hay biết.

Nhưng đến khi câu nói này vừa dứt, thì Mai Vô Ảnh liền cất tiếng nói:

— Mời Châu Công Tử về đây đàm đạo...

Câu nói của Mai Vô Ảnh chưa dứt thì từ bên ngoài có một chàng thư sinh trẻ đẹp bước vào người ấy chính là Châu Hoài Ngọc.

Chàng vừa xuất hiện thì Trương Thy Thy hai má đỏ bừng, vì nàng đã biết tại làm sao Châu Hoài Ngọc xuất hiện tại chỗ này.

Sự ước đoán của Trương Thy Thy không sai một mảy, quả thật đêm ấy Châu Hoài Ngọc cứ thao thức mãi mà không sao yên giấc, chàng cứ rình mò chung quanh phòng của Trương Thy Thy mà không dám gõ cửa.

Chàng lại biết Trương Thy Thy lúc bấy giờ vô cùng tỏ tại thính mắt cho nên hành động của chàng thật khẽ, không dám làm kinh động đến Đỗ Long Bang Chủ.

Châu Hoài Ngọc còn đang thắc thỏm lo thăm, không biết mình có nên gõ cửa hay không, thì bỗng đột nhiên chàng trông thấy trên đầu giường có một bóng người nhỏ lên.

Châu Hoài Ngọc tức thì tinh thần tỉnh táo, nghĩ rằng không biết nên thích khách nào đó, sao dám đến đây mà vuốt râu hùm?

Chàng định bầy thình lình xuất thủ, tặng cho hắn ta một võ thật là đích đáng, nào hay đầu đến khi chiếc bóng này hoàn toàn xuất hiện, thì chàng nhận ra ngay đó là Mai Vô Ảnh.

Vì vậy mà mẫu đối thoại của hai nàng thiếu nữ bên cạnh cửa sổ chàng đều nghe thấy, và khi hai nàng ra đi thì Châu Hoài Ngọc cũng lẻo đẻo theo sau.

Hai người vì mãi lo việc của Dương Tiểu Hồng, nên không hay có người theo dõi. Mãi đến khi hai nàng vào miếu thì bọn tợn về Tiểu Hồng nên cũng không hay Châu Hoài Ngọc rình mò ở bên ngoài.

Sự xuất hiện đột ngột của chàng làm cho Trương Thy Thy thâm hổ thẹn, nên một bầu không khí nặng nề tức thì bao trùm lấy ngôi cổ miếu.

Đúng vào lúc đó, bỗng chợt bên ngoài lại có câu nói oai nghiêm vọng vào :

— Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, tại sao lại lẫn quẩn trong vòng nhĩ nữ thường tình.

Câu nói này vừa vang lên, thì có hai ba người ngồi ở bên trong tức thì đứng phắt lên nói :

— Trương giáo chủ tới...

Thì ra họ đã nghe rõ giọng nói đó là giọng nói của Trương Vô Kỵ.

Quả nhiên câu nói đó vừa dứt thì Trương Vô Kỵ đã ngang nhiên bước vào. Thì ra Trương Vô Kỵ vốn là một người tỏ tại sáng mắt không biết chừng nào đêm ấy chàng đang nằm suy tính, không biết mình có nên tuyên pho Cửu Dương Chân Kinh cho Hồng Phong hay chăng ? Lẽ ra pho Cửu Dương Chân Kinh vốn là một vật bí truyền của phái Thiếu Lâm, nay chàng vô tình tìm được nó trong mình một con khỉ trong một thung lũng, khi ấy vì tình thế bất buộc nên phải chôn giấu đi, bây giờ lại tình cờ mà lấy lại được, theo tình theo lý thì lại phải giao hoàn cho phái Thiếu Lâm mới phải.

Chàng còn đang miên man suy tính, bỗng chợt nghe thấy những tiếng động ở bên ngoài, chàng liền tức tốc ra xem, và bắt gặp những người trẻ tuổi nói gót ra đi.

Trương Vô Kỵ e cho những người này ra đi không biết có điều chi bất trắc hay không, cho nên liền sẽ lên theo chân Châu Hoai Ngọc mà chàng không hay.

Khi Trương Vô Kỵ xuất hiện, thì những người trong ngôi cổ miếu này thấy đều rần rần đứng dậy.

Chưa ai kịp nói một câu nào, thì bỗng đột nhiên từ xa xa có tiếng gà rừng cất lên gáy sáng.

Nơi đây vốn là chỗ thâm sơn cùng cốc, cho nên gà rừng thật nhiều, một con vừa cất tiếng gáy, thì có không biết bao nhiêu con khác lần lượt hưởng ứng, nên tiếng gà chỗ này chưa dứt thì chỗ nọ lại vang lên.

Trương Vô Kỵ nói :

— Trời đã sáng rồi.. chúng ta hãy trở về mà lo quốc gia đại sự..

Trương Thy Thy đóng dặc hưởng ứng :

— Phải.. trời đã sáng rồi... chúng ta hãy về mà lo quốc gia đại sự.

Nàng vừa nói dứt lời, liền thò tay tả ra nắm lấy tay của Dương tiểu Hồng, thò tay hữu ra nắm lấy Châu Hoai Ngọc đoạn cúi đầu chào chúng đệ tử Cái Bang mà rảo bước ra ngoài..

Trương Vô Kỵ và Mai Vô Ảnh cũng nối gót theo sau, khi đoàn người vừa bắt đầu xuống Ngọa Hồ Cang, thì phương Đông quả nhiên

rong rờ ánh hồng, trời bắt đầu rạng sáng..

Châu Hoai Ngọc nghe thấy bàn tay của Đỗ Long Bang Chu bảy giờ cứng như sắt thép, cứ xiết chặt lấy bàn tay của mình mà thẳng tiến xuống Ngọa Hồ Cang....

Hai bên vệ đường lúc bấy giờ muốn chim đua hót, cánh vật càng lúc càng thêm tung bừng náo nhiệt. mặt trời lần lần lộ dạng, ánh nắng hồng của mặt trời buồn ban mai chiếu vào cát hồng trên gò Ngọa Hồ, càng làm tăng thêm cái vẻ lộng lẫy của một buổi bình minh..

Trương Thy Thy trong lòng rộn rục, dường như nghe thấy cánh vật chung quanh mình đang bùng lên để đưa tiễn bước chân đi của những người yêu nước.

— HẾT —